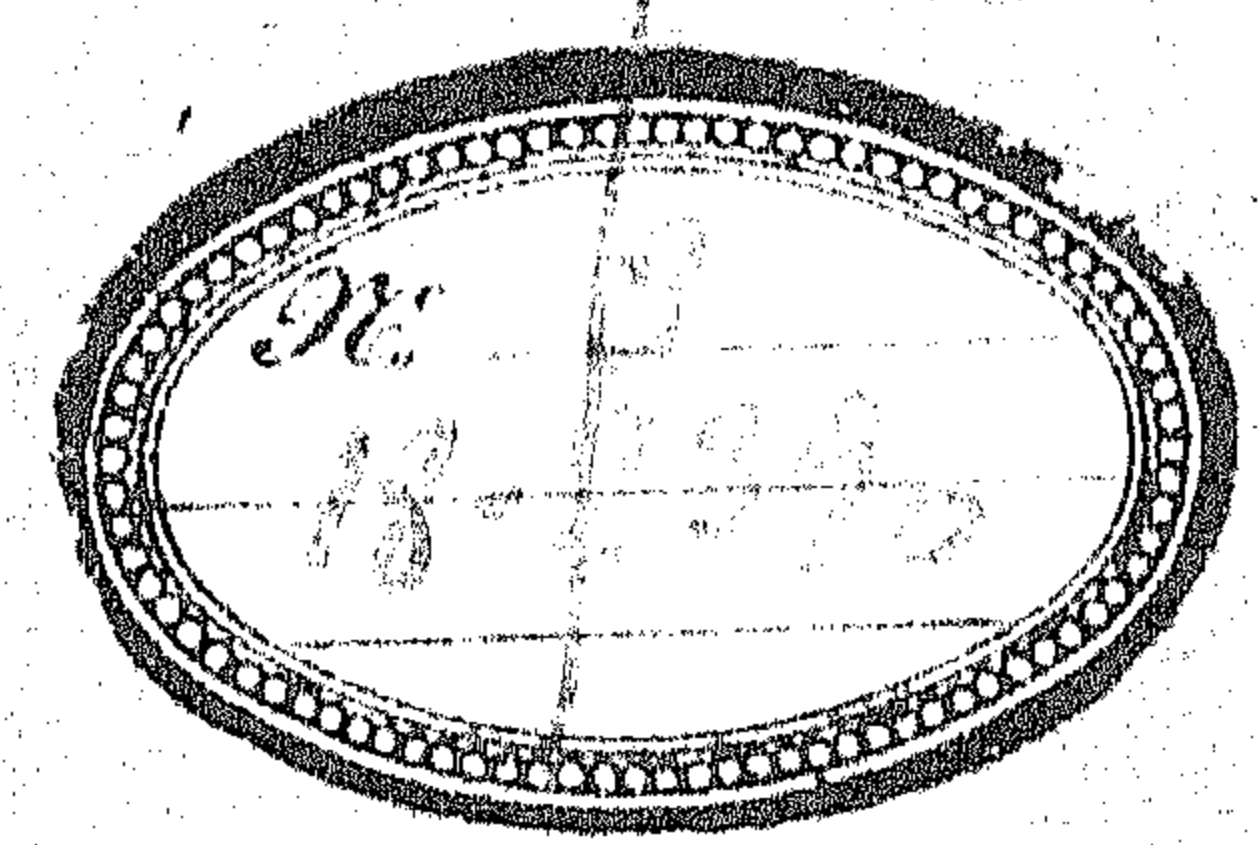

27³a. 4. 7.

Khilonos. Universitet
DEPARTMENT
A
5
73

~~no. 14.~~
Pa
Lo
m. v. i. n. k. r. e. a. l. e. y

3
30-147

2 400 40 Safra
MADE IN SPAIN

R. 3452

DICTIONARIUM

HISTORICVM

GEOGRAPHICVM,

De Rebus de his Regionibus & Abi & Granada
POETICVM,

Gentium, hominum, deorum gentilium, regionum, locorum, ciuitatum, equorum, fluuiorum, sinuum, portuum, promonteriorum, ac montium, antiqua recentioraque ad Sacras & prophanas historias, poetarumque fabulas intelligendas, necessaria Nomina, quo decet ordine complectens.

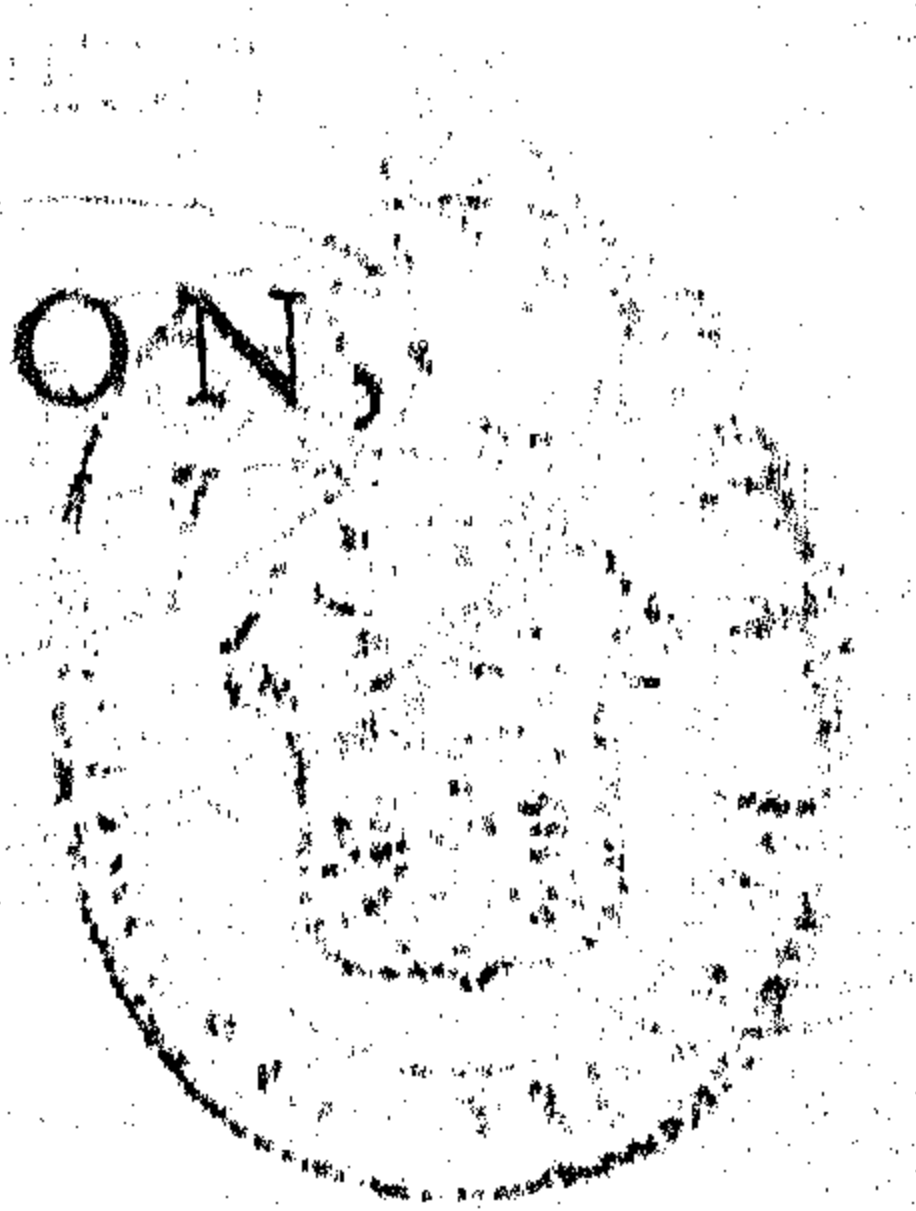
Ingenti Nominum acervo, historiarum, ac rerum insignium copia, postrema hac Editione auctius & locupletius redditum, men. Ang. propemodum infinitis repurgatum.

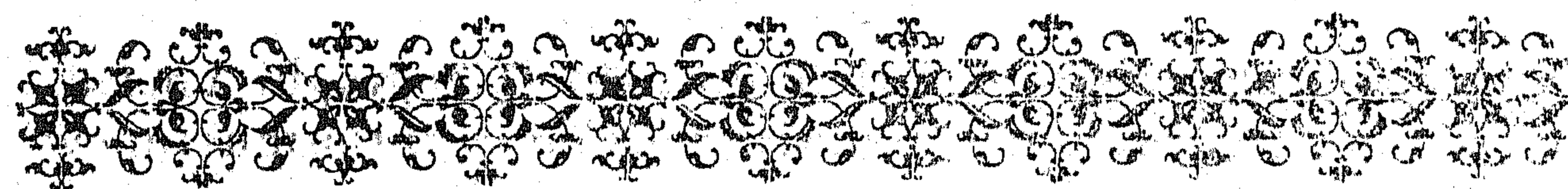

Nil ultra est corrigendum in hoc volumine juxta indicem Expurgatorium non summo anni 1712

LUGDVNI,
SVMP TIBVS THOMÆ SOVRON,
ET MOSIS A PRATIS.

M. D. XCV.

A D S T V D I O S O S

Adolescentes.

VAMVIS huius Dictionarij titulus rerum quæ in eo continentur summam & usum utcumque ostendat : nihilominus tamen quum in more sit positum præfatione quadam lectores, ceu in vestibulo aliquantisper occupatos, detinere, tum de totius huius operis instituto, tum de eiusdem utilitate nonnulla in mediū proferre visum est. Carolus Stephanus, vir de literis & literatis bene meritus, quū primus omnium huic Indici manum admouisset, adolescētes lætionis historicae ac poëticae studiosos iuare voluisse visus est, eisque veterū ac neotericorum historicorum ac poëtarum arcana referare, ut nihil in horum scriptis occurreret quod discendi cupidos remoraretur. Ideo quaecunque antiqui ac nostræ ætatis autores classici de figmentis poëticis de clarissimorum virorum ac heroum dictis & gestis, de regionum vrbiumque situ, de gentium moribus, de fluminum, mōrium, sylvarūque descriptione fusissimè literis mandarāt, qua breuitate fieri poterat, fideliter collecta, typis excuso volumine fecit iuris publici. Quam verò *δὲ βρέγαι φρονίτες σὺν αἰρέγαι* sint ut plurimū, Iterata editio cumulatiorē thesaurum studiosis obtulit, variisque locis, prout res, tēpus & occasio postularunt, doctorū virorum industria & labore opus hoc auctum est & recognitum : Cū verò ab aliquot annis deessent, desiderarenturque à multis bibliopolis exemplaria, de noua editione cogitatio curamque animo suscepta est : nec sine multiplici rerum scitu dignarum accessione : vir enim de literis bene meritus operam suam & diligentiam in hoc opere illustrando lubens contulit, variāque supellectile literariā nobile Musarū domicilium exornare conatus est. Primū enim sublatis non paucis partim inutilibus, partim falsis & putidis rhapsodiis, quæ sciolorum quorundam audacia in vnam aut alteram posteriorem editionem irrepserant, multa nomina vetera nouaque ex probatissimis authoribus collecta reposuit. Deinde, poëticarum fabularum ethicam & physicam in plerisque interpretationem antea omissam adiecit. Terriò, nominibus vrbium, insularum, populorum veterum, quorum frequens apud Geographos occurrit mētio,

nouas nomenclaturas ex A. Ortelij doctissimi Geographi Thesauro aliisque collectas coniunxit, infinitis penè tum recentioribus tum vetustis Geographiæ vocibus nunc primum huic Indici insertis. Urbium hodie florentium & præcipuarum orbis partiù accuratas descriptiones haud prætermisit. Nominibus Hebræis, ex veteri Testamento potissimum diligenter excerptis, Latinam adtexuit interpretationem, ut quod in prioribus editionibus erat inchoatù prorsus absolueret. Postremo, multa quæ ad Poëtarum, Geographorum & Historicorù sensus percipiendos pertinent, quantum tulit aliquot hebdomadarù angustia & operis moles requirebat, quoad eius fieri potuit, vobis interpretatus est. Dictionum Indices qui iuxta alphabeti seriè digesti sunt, statuis Mercurialibus appositè assimilantur, quæ viatoribus, ne à recto tramite deflectant, iter exerto digito ostendunt. Vos interim (studiosi adolescentes) monitos velim, oculos in hoc opus non vsque tenere fixos sed tantum quoties opus erit: cumque difficiles in locos a vobis non satis intellectos, incidetis, hoc opus tunc tantum manù porrigat auxiliatricem & erigat viamque monstrat: quam vbi crebris profectio- nibus ingressi fueritis, non ita frequenti manu hic liber erit terendus. Nam qui nocturnam diurnamque operã in Dictionariis Indicibusque voluendis imprudenter collocant, perinde mihi facere videtur atque ij qui aliquò profecturi in itinere perpetuò morandum constituunt. Non deerunt scio, qui labores nostros deprimere conabuntur quod multa in hoc volumine de poësi deque poëtarum fabulis, quas exagitant imperiti, attexuerimus: quorù, hac in parte, coarguendus, opinor, error est. Et quemadmodum minimè laudandus est, qui, quòd multos vino capi ac per remulentiã peccare videret, vites passim excidit, quum potius debuisset fontes fodere & Nymphis (ut aiunt) Bacchum tradere educandum, ebriumque sobrio repressum castigare: ita sanè non probandi sunt qui poësim, quòd fabulosa multa contineat, ex literarum solo conantur excindere. Immo verò sicut inter vitis folia ac palmites copiosus sæpe fructus occultatur, subq; umbra latet: sic in figmentis poëtarum multa utilia adolescentum conspectui subtrahuntur, quæ cum ad morù tum ad naturalis philosophiæ præcepta còmodè referri queunt. Exempli causa, Ouidij Metamorphoses, anilia commenta consuebuntur, si verba & voces tantummodo & prout extant interpreteris. Quis enim hominum in arbores, pisces, formicas, scopulos, infinitasque eiusmodi formas, Iouis, Apollinis & similibus idolorum nutu conuersiones sibilis ac cachinnis non excipiat? Tantali scilicet, Danaidù, Sisyphi, Ixionis, Titij, Salmonei aliorumque cruciatus inauditos, Charontis cymbã, Stygias paludes, Acheronta, Plutonem, Persephonem, Cerberum tricipitem & inferorù poëtica portenta recipiemus?

icipiemus? Herculis labores, Persei hostes lapidificatis ludicræ pugne, Phaetontis, Dædali, Ganimedis, conatus & raptus, quam fidem apud hebetiores obtinebunt, si simpliciter quod de iis scriptum extat referatur? Deorum autem Dearumque cali, terræ, maris & inferorum figmenta, quanuis à superstitione vetere culta, nihilominus tamen à sapientibus viris ad rerum naturalium considerationem reducta sunt: quam si quis ex Ouidio & aliis iterum explicare velit, ut iam olim & nostro seculo à quibusdam mythologicis præstitum est, is (meo quidem iudicio) philologis omnibus utilem nauabit operam, & de humaniorum literarum studiis multum merebitur. Porro, sicut in picturis color plus afficit quàm lineæ, propter similitudinem corporis & fallèdi aptitudinem: ita in poëtarum inuentis mendacium probabilitate tēperatum magis percellit & gratius est apparatus carminis & dictionis fabulã figmentoque carentis. Proinde vbi absurdum aliquid in poëtis occurrit, puta de Deorum maiorù minorumque cõuiuuiis, rixis & amoribus, de Gigantibus, Centauris, Chimæris, Gorgonibus, Cyclopibus, & eiusmodi monstris: is qui eum ut verum amplectitur sermonem in errores incidit, falsis que opinionibus imbuat animum. At qui nunquam immemor est poëticarum in fingendo præstigiarum, is nihil feret mali, neque quicquam absurdi credet, ac si Neptunus terram eruere, & Atlas humeros ab onere cœlestis machinæ subtrahere cogitaret. Immo securè ridens pueriles istos pauores, ad philosophiæ arcana perquirenda poëtarum veterum sublimes animi conceptus accommodabit. Nec sanè sunt fugienda horum sapientum scripta philosophiæ & humaniorum literarum studiosis, sed adhibenda diligens consideratio, ad suescendumque est ut in fabulis, quæ iuniorum mentes titillant, utilitatem quæras, eamque amplectaris: Et cauendum ne te ad impietatem aut turpia desideria pertrahant, sed imitandi sunt ij qui in legendis floribus sentes vitant: Sic in talibus sermonibus, quicquid est utile, carpendum, noxium vitandum. Hoc enim eruditionis principium est. Iouem vides in aurum per tegulas in Danaes turrim illapsam, faciumque virgini facientem: animum reuoca ad præclaram Lyrici vatis sententiam, Aurum per medios ire satellites, & perumpere amat saxa, potentiùs ictu fulmineo. Derestanda hinc Magnatum luxuria, pecuniæ amor in virginum custodibus. Ceterum, sicuti à scorpiis icti, solent ab iisdem remedium petere, ita ex ipsis poëtis vulnerum, quæ ab eorum fabulis inflata sunt, remedia petamus, id est, fabularum commoda explanationes hauriendæ, quæ studiosis adolescentibus frequentes occurrunt. Quum verò minus exercitati non ita facilè nucleum sub fabularum cortice latentem eruere possint, idcirco ut sapius detegeretur in hac editione cura fuit. In

Geographicis autem, spinosa illa de veterum & recentiorum nominum conciliatione sæpius facessere iussa, quod breuius describi potuit diligenter est annotatum. Si quis plura desiderat, ad Ortelij laudatos vtilissimosque labores recurrerit. Ille enim absolutam ferè hac in parte præstitit operam. Infinita alia quæ tum ad historiam tum ad Geographiam pertinent omiſſa esse, & apud autores latere non negamus, sed quum & manum de tabula tollendam esse sciremus, & Immoderato modo modum aliquem præscribendum, & Indicem excudere nobis esset constitutum, dummodo necessaria apparerent, minutissima quæque persequi & vobis offerre superfluum atque adeo perniciosum sumus arbitrati. In historia rerum gestarum à præstantissimis viris, longiores descriptiones omiſſæ sunt: satis etenim fuit vno verbo indicasse nomen, vel historicos scriptores apud quos gestorum & heroum memoria extaret. Librorum autem numerum, aut capita annotare immensi fortè nec ita necessarij fuisset laboris. Quòd ad urbium & regionum nomina, locorum longitudes & latitudes, cæteraque à Geographis accuratè tradita, consultò prætermiſſa sunt, quum exactà de iis rebus doctrinam hoc opere tradere non sit institutum. Autorum item veterum & recentium nomina decurtata sunt, quòd in eorū cognitione imperitiores sciremus esse veratos. Occurrent forſitan, præcipuè in Geographicis vocibus, quæ repetita videbuntur, & poëticas quasdam fabulas semel & iterum repositas esse non difficile. Voluimus enim non exercitatis solummodo, sed & rudioribus consulere. Magistratum, & variorum apud Græcos Romanosque munerum publicorum nomenclaturæ hîc non apparebunt: ista etenim non sunt huius operis: tamen quædam sparsa sunt, vt studiosi adolescentes ad historiarum lectiones allicerentur. Quod si quædam exciderunt delenda, aut quæ politioſam limam requirant: si quæ inter excudendum errata commiſſa sunt propter operatioram incuriam: vestrū erit, pro vestra erga

homines de literis optimè merendi studiosos beneuolentia, hos qualescunque conatus æquibonique consulere. Lugduni decimo quarto Calendas
Mart. M. D. XCV.

QVVM

QVVM ALIQVOT PAGELLÆ VACARENT, quæ sequuntur, tanquam huic operi conueniente mdisceptionem, addere viliſſimum est.

EX NATALIS COMITIS MYTHOLOGICÆ
Libro primo, Capite secundo.

DE FABVLARVM, SEV FICTIONVM
Poëticarum vtilitate.

ANTA est sanè vtilitas quam ex fabularum cognitione perscipimus, quanta nullis verbis explicari posset: quod tamen nemini fere est perspicuum, nisi si quis præclaro ingenio sit ab ipsa natura præditus, multaque antiquorum scripta diligentius considerarit. nos igitur, sicuti solent medici, qui è venenatis etiam vel herbis vel animalibus vtilia pharmaca colligunt, & quod optimum sit secernunt è singulis, atque vel pernicioſa temperamentorum beneficio sanitati perquam accommodata reddunt, ita facere debemus. Nam altiora fabularū sensa rectè perscrutantes, quid vtile humanæ vitæ sub illis contineretur debemus inuestigare: è quo plurimum reportabimus vtilitatis, illis interim neglectis, quæ nihil nobis conferre videbuntur. Quod autem plurimum commodorum ex hac cognitione consequamur, vel illud maximum est argumētum, quod diuinus etiam Plato primam puerorum eruditionem ab honestis fabulis incipere iussit in libro secundo Reip. cum ita inquit, Selectas autem fabulas matres ac nutrices pueris narrare hortabimur, animosque illorum fabulis diligentius quàm corpora ipsa manibus informare. Nam profectò quis nesciat, omnia prope Deorum gentium mysteria fuisse ab antiquis sub fabulis occultata? Cum enim turba feminarum & imperite multitudini religio, & Deorum metus, & fides & probitas & temperantia esset in animis inferenda, qui neque Dei naturam intelligerent, neque integritatem rapine ac libidini sine aliquo Deorum metu anteponerent, non solum fabulosa de Diis narrationes à sapientibus fuerunt excogitate, sed etiam fabulose imagines, & picturæ monstris prope similes introductæ. Sic fulmina Ioui tributa sunt, tridens Neptuno, sagitta Cupidini, sax Fulcano: ac varia terrorum instrumenta Dijs cæteris. Nam cum minime sit inexpugnabilis mortalium natura, neque validissimas machinas expectet: quippe quæ omnium calamitatum semina intra se contineat, si vel paululum oculos ab illius custodia Deus deflexerit, per se,

per se, sine alijs pugnae instrumentis, continuo labefactabitur. Hanc tantam percipiendam esse ex fabulis vtilitatem aperte declarauit ita Dionysius Halicarnasensis lib. 1. Rerum antiquarum. Neque mihi obscurum esse quis existimet, quod e Græcis fabulis nonnullæ sunt hominibus perutiles: aliæ siquidem sunt, quæ naturæ opera sub allegoriis contineant: aliæ humanarum calamitatum habent consolationem: aliæ terrores, animorumque perturbationes à nobis depellunt, opinionésque parum honestas destruunt: aliæ alterius cuiuspiam vtilitatis causa fuerunt inuentæ.

Nos idcirco vniuersam fabularum diuisionem ita faciendam censuimus, quod aliæ fabulæ naturæ secreta continent: ut illa, quod Venus è spuma sit genita, quod Phæbus Cyclopes occiderit, quodque illi fulmina Ioui fabricarint. Aliæ fortunæ inconstantiam declarant, nosque ad eam forti animo ferendam instruunt, ut ea quæ de Phæbo dicta sunt, quod armenta pauerit Admeti. Aliæ ab impuris opinionibus, & à crudelitate atque ab omni perfidia & impura libidine nos retrahunt, ut Lycaonis fabula. Aliæ ad deterrendos homines à rebus turpibus sunt inuentæ, ut Ixionis supplicium apud inferos. Aliæ cohortantur ad strenuitatem, ut ea quæ tradita sunt de Hercule. Aliæ ex auaritiæ sordibus nos erigunt, ut sitis Tantalii. Aliæ ad deprimendam temeritatem consinguntur, ut calamitas Bellerophontis & cecitas Marsyæ. Aliæ ad virtutes nos alliciunt, ad integritatem vitæ, ad fidem, ad equitatem, ad religionem, ut mirifica Elysiorum camporum amœnitas. Aliæ ab omnibus denique flagitijs reuocant, ut seuerissimi Triumviri apud inferos singulorum animas defunctorum indicantes, & grauissima cõsceleratorum supplicia. Equidẽ sic existimo, quasi suauissima humanæ vitæ condimentũ existere fabularũ inuentionem, ac earum ærumnarum quas in vita patimur, non mediocri solatium: quas etiam idcirco à sapientibus fuisse excogitatas censeo. Hinc enim cum singulari oblectatione ea percipimus vitæ recte degendæ præcepta, quibus sine suauitate fabularum terga continuo verteremus. Hanc tantam e fabulis vtilitatem capere minimè possunt ij, qui altiora fabularum sensa non inspererint, quique primi corticis (ut ita dicam) mirabilitate irretiti nihil diuinius sub illo inesse crediderunt. Hi etenim tanquam parui pueri per brumam apud ignem sessitantes aniles nugas fabellâsque e poetis imbibunt, cum interim de vtiliore sanctoréque sententia minimè sint solliciti.

capere minimè possunt ij, qui altiora fabularum sensa non inspererint, quique primi corticis (ut ita dicam) mirabilitate irretiti nihil diuinius sub illo inesse crediderunt. Hi etenim tanquam parui pueri per brumam apud ignem sessitantes aniles nugas fabellâsque e poetis imbibunt, cum interim de vtiliore sanctoréque sententia minimè sint solliciti.

DICTIONARIUM HISTORICVM, GEOGRAPHICVM, AC POETICVM.

Ingenti nominum aceruo, historiarumque copia hac postrema editione auctius & locupletius redditum.

A, amnis in Gallia Belgica, qui apud Atrebatum scaturiginẽ habens, ciuitates sanctũ Audomarũ & Teruãnam Morinosque populos alluit, ac Flandriam à Picardia distinguit atque determinat, ac tandem in mare Britannicum, seu Anglicum effunditur. Ortelius in Theat. orb. ter.
Aetius, nomen proprium viri, Valer. Flac. lib. 7.
Argonaut. In statione manent, illinc Aetius heros.
Aarassus, vrbs Pisidia, ex Artemidoro apud Strabonem, lib. 12.
Aaron, filius Amram, Moysi frater, Hebræorum primus Pontifex consecratus, fratris sui verba populo referebat, quod ille balbus esset, ad Leuitici Sacerdotij administrationem à Deo per Moysen vocatus, Exod. 28. 29. Ordinatur, Leuit. 8, & primum suum sacrificiũ offert 8. die primi mensis, anni secundi ab exitu ex Ægypto, Leuit. 9, cum ante decem menses, cum Moise, legem à Deo accipiente, ynã in monte Sinai ascendisset, Exod. 19. 24. & postea in deserto apud populum relictus, cultum aurei vituli absente Mose instituisse, Exod. 32. Moritur anno ætatis 123, prima die mensis quinti, anno 40. post exitum ex Ægypto, Num. 33. Huic defuncto Eleazarus, filius summus, Sacerdos constitutus est: cuius successores vsque ad Ierosolyma excidium diligenter enuncerantur in Sacris libris & apud Iosephum.
Aaron, mons laudis, seu princeps laudum diui-

narum à nonnullis, ab alijs autem mons, montanus, vel docens, seu concipiens interpretatur.
Aaron, Saracenorum Ammirhas, in Asiæ prouincijs duxit exercitum, qui cum Nicephorus Constantinopolitanus Imperator iniquissimus legibus fœdus icit. Blondus.
Aaron, Perlarum rex, ingentia munera & Elephantem Carolo Magno primo Romanorum Imperatori misit. Aemil. lib. 3.
Aasbai, filius Machati. 2. Reg. 23. 34. Idẽ est quod in me confidens, vel frater circundans: aut ex Hebræo & Syro, frater senectutis. Francif. Ximes in interpr. nom. Hebraic.
Aastari, filius Assur ex Naara: interpretatur, cursor veredarius, festinatio currens, aut festinatio exploratoris, seu frater qui explorat. 1. Paral. cap. 4.
A **B**
Aba, Xenophanis filia, quæ Olbi Gæliæ vrbis tyrannidem, quæ pater procuratorio nomine administrat, cultu obsequisque ab Antonio & Cleopatra sibi impetrauit. Vide Strab. lib. 4.
Aba, oppidũ in Arabia fœlici. Prol. Ciuitas Phocidis, Straboni & Aristoreli: Italiæ & Caria, Stephano: & mōs Armeniæ, vnde oritur Euphrates, Plinio lib. 5. cap. 24.
Aba, Vngarorum rex, Austriam & Bauariam de populatus est, Leonis Pontificis temporibus.
Ababa, Maximini Senioris Romani Imperatoris mater. Capitolinus.
Abacana, ciuitas Medorum, item Sicilia. Ptole.
Abacænũ, vrbs Sicilia, Steph. Hæc vrbs non procul est à Messana, cuius incolæ dicuntur

Abaceni. Bigenis ager sunt qui putant hodie appellari, inquit Fazellus.
 Abacuc, Propheta 10. num. anno mundi 4602. Interpretatur amplexator, Prophetiæ suæ librū edidit, in quo consolatur Iudæos ne propter euerfionem Ierosolymæ, quam à Chaldæis futuram prædicit, frangantur desperatione, sed certa fide expectent liberationem, & aduentum Christi iuxta Dei promissiones.
 Abacuc, martyr temporibus Claudij Cæsaris.
 Abacus, Ceuolæ regionis apud Indos metropolis, quæ Granata vulgo vocatur. Marc. de Nizz. in Relat.
 Abadir, lapis est, teste Prisc. à Saturno pro Ioue deuoratus. Cum enim esset in fati futurum, vt Saturnus à filiis propriis regno pelleretur, id vt euitaret, quoscunq; ex Ope vxore partus suscipiebat, deuorabat. Eam ob causam, Ops Iouem in lucem editum seruari cupiēs, Saturnum decipit lapide in os eius iniecto, qui Abadir dictus est.
 Abado, Apoc. 6. Rex locustarum, Angelus abyssi, græcè Απιδου, quem D. Paulus filium perditionis nominat, 2. Thefl. 2. à verbo Hebræo *Abad*, i. perdidit.
 Abæ, Abarum, oppidum Phocidis, Strab. Phocensium vrbs est (inquit Pau. in Bœotica li. 10.) à Philippo Macedone cum cæteras euerisset, ob id relicta, quod eius populus sacrilegij expertus esset. Nomen habet ab Aba Hæroc, vt Stroph. & Suidas prodiderunt: dicitur & Aba singulari numero.
 Abæ, Lyciæ locus, vbi Apollinis Phanium, vt habet Sophoclis Scholiastes in Oedipotyranō.
 Abæa, oppidum in sinu Messeniaco, non procul à Phæris, quod nonnulli idem esse putat cum Hira, seu Oechalia, vna ex septem ciuitatibus quæ apud Home. 10. Iliad. Achilli offeruntur, ab Agamemnone. Ptolem. Vide Hæro. in Pli. In dicta vrbe, vt testatur Pausanias, templum fuit Appollinis, in quo dabantur oracula, priusquam in Delphis darentur. Est autem dicta Abæa, teste eodem Pausania in Phocæicis, ab Abante Lyncei & Hypermnestræ filio nuncupata, quæ Apollini dicata fuit. Erat in ea vetustissimum Apollinis oraculum, quod ab exercitu Xerxis incensum est. Vnde etiam Apollo, Abæus cognominatus est.
 Abæatæ, populi sunt Arcadiæ, in sinu Messeniaco, quorum vrbs Abæa cōmemoratur à Ptol. lib. 5. Vide Plin. lib. 4. cap. 6.
 Abæi, Phocensium regionis populi, in Phocidem ab Argis commigrarūt atque illic Apollinis templum construxerūt, ex quo ille oracula reddebat: quod vnā cum vrbe ac populo tandem à Xerxis exercitu funditus euerfsum fuit.
 Abæra, Arabiæ desertæ vrbs, apud Ptolomæum.
 Abaga, Tartarorum rex, & Armeniæ, Hierosolymam recuperavit. Sabel.

Abagarus Persarum rex. Hunc subegit Seuerus Imperator Spartianus.
 Abagatus Ostrohenorum Rex ad Seuerum trās-fugit, traditūque obsidib. liberis, fidem suam auctorauit, Sagittariorumque vim magnam misit auxilio. Herodian.
 Abagarus Edessenorum princeps, morbo incurabili detentus, ad Christum scripsisse fertur, sanitatis per eum recuperandæ causā. Itaque post resurrectionem à mortuis & Ascensionem ad cœlos, Taddæus, vnus è septuaginta, iuxta Christi promissum, ab Apostolo Thoma Edessam missus est, ibique Abagarum & filium eius Audum (alij Abdum vocant) sanauit, Christianorumque sacris initiavit. Historia fusè recitatur à Nicephoro, lib. 2. cap. 7. Sciendum tamen Abagarum nonnunquam dici Abgarum, nonnunquam Agarum. Quin & Agbarus dicitur ab Eusebio, li. 1. Histo. Ecclesi. ca. 12. & 13.
 Abahius, Nilus fluius dicitur (vt scribit Paulus Iouius libro 18. histor.) quasi amnium pater; quod post longum & tortuosum cursum, totam aquarum molem in multa cornua diffundat.
 Abal, filius Asser. Patriarchæ Iacob filiorū octauo Ioseph. lib. 2. cap. 4. Antiq. Iud.
 Abala oppidum in Africa, Trogloditarum, non procul à mari rubro Plin. lib. 6. cap. 29. Oppidum in Tribu Iuda, Ios. 15.
 Abala, portus Messaliæ proximus, ad quem au-fugit Cæsar aduersus Pompeium dimicans, App. lib. 5.
 Abalgatis, Asiæ ciuitas in media prouincia. Marc. Paul. lib. 1. cap. 5.
 Abali, populi Indiæ, de quibus Plin. 6. 19.
 Abalites, sinus maris Trogloditici. Ita dictus ab Abala, eius regionis oppido maritimo. Pli. 6. cap. 29.
 Aballaba, Britannia Insulæ vrbs. Lib. Notitiarum.
 Abalus, insula maris Oceani Germanici, in qua nonnulli crediderunt Electrum ex arboribus fluere. Plin. lib. 37. cap. 2. Plin. cap. 2. lib. 36.
 Abamoth-Baal, oppidum in tribu Ruben. Ios. 13.
 Abana, fluius Damasci, radicibus Libani, in Syriacum effunditur mare, 4. Reg. 1. 12.
 Abannæ, populi Africæ, vicini Caprariensibus, quos vtroq; bello subegit Theodosius. Marcellus, lib. 20.
 Abantias, insula maris Mediterranei, Bœotiæ propinqua, alio nomine postea Euboia, aliàs bœa dicta, cuius incolæ Abantes dicuntur. Plin. lib. 2. c. 12.
 Abantidas, post Cliniam Arati patrem Sicyniorum tyrānidem occupauit, ab indigenis quibusdam paulo post interemptus, Paul. in Corinth.
 Abantes, fluius in sinibus, Apolloniarū Sabel. libro

libro septimo Enn. 6.
 Abantes, Ionum populi inter Achiuos. Herod. lib. 1. Alios dixit Orpheus in Argonauticis iuxta Pontum. Vide Stephanum de vrribus, & Plinium lib. 5. cap. 12.
 Abantes populi (inquit Pausanias) ex Eubœa octo nauibus ad Ceraunia delati, Theonum in regione quam Abantidem appellarunt, construxerunt, quam tandē amiserunt: postea Corcyram deducti sunt.
 Abantis insula maris Ægei, toti illi Græciæ littori opposita, quod à Sunio Atticæ promontorio ad Thessaliam vsque extenditur, angustissimōque freto, quem Euripum vocant, à Bœotia dirempta. Dicta Abantis, ab Abantibus incolis è Thracia oriundis, qui relictis Abis Phocidis ciuitate, à qua & nomen acceperunt, in hanc insulam transmigrarunt.
 Abantis, idis, insula Bœotiæ, quæ & Abantias dicta est Stephano.
 Abanris, regio, & in ea Thronium oppidum: in Theprotide fuere, ad montes Ceraunios. Pausanias.
 Abaortæ, populi ad Indum fluium. Pli. 6. 20.
 Abara, Armeniæ oppidum. Cedren.
 Abaratha, Taprobanae insulæ oppidum. Ptolem.
 Abarbarea, Nais nymphea apud Homerum: ex qua Bucolium, Aescapum, & Pedasum genuit.
 Abarbina, Hyrcaniæ vrbs. Ptolem.
 Abarca, vel sanctius ab Arca, tertius Navarra rex, aduersus Saracenos prospere pugnavit, Aragoniæ regnum auxit. Volaterran. Ritius.
 Abari, Scythica Hamaxobiorum gens, qui campos vltra Caucasum existentes depascunt: à vicinis Turcis, à quibus malè afficiebantur profugi, & littora maris Euxini, quod Pontum vocant, relinquentes, ad Bosphorum veniunt, Euagrius, Historiæ ecclesiasticæ; lib. 5. c. 1. & aliis locis. Hæc Nicephorus Abares vocat.
 Abarim, mons altissimus, & ascensu difficillimus, Amonitidem & Moabitidem regionem à Chanaanæ terra determinans, vbi Moses Israelitarum dux sapientissimus, vitam finiuit. Num. 27. 12. & Deut. 32. 48. Iosephus autem lib. 4. cap. 8. antiq. ait hunc montem è regione Hiericuntis situm esse.
 Abarimon, Scythiæ regio iuxta Imaum montem super Antropophagos, in qua syluestres homines degunt, auerfis post crura plantis, maximam habentes velocitatem, passimq; cum feris vagantes. Plin. lib. 7. cap. 2.
 Abarina, Africa regio, abaritanam arundinem ex Africa habet. Plin. lib. 16. cap. 36.
 Abares, Asiatici Boreales populi, circa Caucasum. Callisto.
 Abaris, montis & fluij nomen, apud Ouid. 5. Met. & Virgil. 8. Æneid.
 Abaris, viri proprium, de quo sic Cælius ca. 22. li. 9. Abarim Hyperboreum ferunt, sagittam per orbem terræ circumtulisse, nihil omnino

vescetem. Hunc Abarim, Seuthæ filium, non ignarum literarum, oracula scripsisse traditur, quæ Scythica nesciuntur, & nuptias Hebræi fluminis. Apollinis aduentū ad Hyperboreos, ratione metrica, abs quo sagittam acceperit quam diximus. De Scythia in Græciam venit anno mundi 3593, Euseb. Huius & Gregorius Theologus meminit in epitaphio ad Magnum Basilium. Hactenus Cælius.
 Abarne, Mesopotamiæ vicus Gumathenæ regionis. Ammian. lib. 18.
 Abarnus, Phocensium vrbs. Hæfych.
 Abarnus, vel Abarnis, vrbs & regio Bariantæ ad Propontidem. Hecathæus & Ephorus Abarnidem ad Hellepontum collocant, & Lampfaci arcem esse volunt. Vide Stephanum.
 Abarraza, Syriæ vrbs inter Cyrrham & Edessam. Anton. in itinercario.
 Abaron, filius Mathatiæ, filij Ioannis, primi Machab. 2. 5.
 Abarus, nomen proditoris cuiusdam Arabum primarij, qui M. Crassum, Syriæ prouinciæ præfectum expeditionem in Parthos suscipientem, astute in calamitosum excidium compulit. Appianus in Parthico, à Floro Mezeras Syrus à Plutarcho in vita Crassi Arimanes appellatur.
 Abas, mons apud Syros vnde Euphrates oritur. Plin.
 Abas, Armeniæ maioris fluius. Plut. in Dionæ, Est & Italiæ vrbs apud Steph.
 Abas, antis, rex duodecimus Argiuorum, Lincei ex Hypermnestra coniuge filius (sunt tamen qui Beli filium faciunt) homo bellicosus & acerrimi ingenij. Pater fuit Proeti & Aerisij, & auus Persei, à quo postea Argiuorum reges Abantiadæ dicti, regnavit annis 23. anno 2581. Eusebius.
 Abas, antis, vates, Abarum Phocensium vrbs conditor, filius Cymeis & Hypermnestræ Danaï filia. Pausanias in Phoci.
 Abas, comes Æneæ, de quo Virg. lib. 10. *Vnā toruus Abas, &c.* Et alibi. *Ære cauo clypeum magni gestamen Abantis.*
 Abas, Centaurus, Ixionis & Nubis filius.
 Abas apud Thulesos regnavit annis xv. ab hoc positi sunt Abij Thulesi. Manetho. anno mundi 2584.
 Abantias, dicta est Atalanta, neptis Abantis, & Iasij filia. Musæus, *Nec Abantias aures, Præterit ipse tuas.*
 Abasa, insula proxima Æthiopicis, in sinu quodam maris Erythrei. Pausan. 2. Eliac.
 Abascus, Sarmatiæ Asiaticæ fluius, qui se in pontum Euxinum effundit. Ptolem.
 Abaseni, Arabiæ gens apud Steph.
 Abasens regio est Ægypti. Abasens Ægyptij vocant regiones inhabitatas, & maximis desertis circumdatis. Strab. lib. 17. Vide Abaros.
 Abasges, Scythiæ populi vicini Sanigis. Steph.

Abasitis, Myſiæ Aſiaticæ tractus, in quo Ancyra vrbs. Strabo.
 Abasus, oppidum maioris Phrygiæ ad Tolisto- bogiorum fines, Lilius, lib. 8. decad. 4.
 Abas sine Abauris, vt vult Sabellicus, amnis est iuxta quem Pompeius Albanos prælio vicit. Plutarch. in Pompeio.
 Abastani, libera Indorum gens, circa Indum flu- uium. Arria. lib. 6.
 Abaster, vnus ex tribus equis Plutonis, quorum primus Methæus dicitur, qui interpretatur ob scurus: secundus Abaster. i. niger, tertius No- nius, quod sonat tepens. Io. Bocarius, cap. 6. lib. 8. Vide Alastor.
 Abatia, oppidum in municipio Federicorum & Vendraminorum. P. Bembo. lib. 9.
 Abaton, Abari, ædificium erectum à Rhodiis ad protegendum Artemisæ trophæum, quod religionem impediti, diuere non poterant. Cæl. lib. 7. cap. 53. Artemisiam, inquit mirari non desinunt Græci, quæ irruentes Rhodios clas- se exuerit, insulâque domuerit, erecta, in vrbe Rhodo statua, quæ ciuitati stigmata videretur inurere. Quem locum obseptum mox Abaton dixerunt, quoniam trophæa mouisse, religio est.
 Abatos, insula in extremis Aegypti ad paludem Memphiticam, in qua sepultus fuit Osiris rex: quasi inaccessibilis dicta, quod ad illam propter limi & papyrorum copiam difficillimus sit aditus, vbi primum Nilus magno fragore descendit. Lu. li. 10. Hinc Abaton, quâ nostra vocat veneranda vetustas, Terra potens. Hoc nomine etiam vocatus est locus vltra Ægyptum & Æthiops iuxta paludem Stygem: ab æ priuatiua particula, & βαίνω, id est vado. Quæ Græcè vocât Abatâ, Latini inuia vocât, sine auia. Vidè A B A S E S.
 Abarus, Abarum rex, anno mundi 4010.
 Abasa, insula Aethiopiæ Sacææ vicina: sunt qui volunt esse Scythiæ. Pausan.
 Abangi, Hunnorum gens videtur apud Proco- pium.
 Abazca, ἀβάζα, festa fuerunt, vel potius Sacra, à Dionysio Capris filio & Asiæ rege instituta. Cicero, lib. 3. de Nat. Deo. Dionysios, inquit, multos habemus: primum Ioue & Proserpina natum: secundum, Nilo, qui Nysam dicitur in teremisse: tertium Caprio Patre, eumque Asiæ præfuisse dicunt, cuius Abazca sunt instituta: sic dicta à taciturnitate, qua hæc sacra cele- brantur ἀβάζα enim taciturnum significat.
 Abba, Africa vrbs. Polyb. lib. 14.
 Abbas Lincei & Hypermetæ filius r. Argiuo- rum rex. Prithum & Acrisium filios reliquit: regnavit annos 23. Abbas Pausan.
 Abbas Siculus Panormitanus, qui in decreta & decretalia scripsit: apud Senas Hetruriæ vr- bem docuit, anno 1428.
 Abba collèges Saxonæ populi, veluti pagani pa-

stotes, quod eam vitâ agerent: aduersus Abba- rem sancti Galli bellum gesserunt. Mutius.
 Abda pater Adoniram. 3. Reg. 4. 6.
 Abdada, Galatiæ vrbs. Ptolem.
 Abdala Saracenus, Toleti rex, Tiresiam Alpho- si, quinti, Veremundi filij, vxorem duxit: quæ illius nuptias detrectans, post Abdalæ deceſ- sum sese perpetuo cœnobio dicauit. Volater- ra. Interrogatus quid in hac quasi mundana scena admirandum maximè spectaretur, Ni- hil videri homine excellentius respondit. Cæl. lib. 15. ca. p. 25.
 Abdala, Mahumeti pseudoprophætæ pater, con- ditione seruus, qui in camelis ductitatis sub- feruiebat mercatoribus: quo moriete, Mahu- metus eius filius in lucem est editus. Petrus Abbas Cluniac.
 Abdalmutalis Arabs, eiusdem Mahumeti auus, qui tanta corporis forma & pulchritudine ex- celluit, vt eum omnes admirabili mulieres prosequerentur amore. Abbas Cluniac.
 Abdara, Ptolemæo, Abdara, Straboni, Hispaniæ Beticæ oppidum, hodie *Almeria*, aliis *Vera*, Clusio autem *Adra*.
 Abdaram Saracenus, Hispaniæ rex, à Radamiro rege Galliciæ superatus. Luithprand. lib. 5. ca- pit. 1.
 Abdaristenses, populi. Plin. lib. 4. cap. 19.
 Abdas, Persarum episcopus, virtutibus plurimis adornatus. Is zelo diuino non mediocriter v- sus, πνεύμα id est focum eorum, seu V estam, destruxit πνεύμα namque illi templa voca- bant, in quibus ignem perpetuum seruabant: Deum etenim arbitrabatur ignem esse. Istud cum rex cognouisset à magis, vocauit Ab- dam: ac primò quidem manueret culpauit fac- tum, præcipiens vt πνεύμα rursus ædificaret: illo resistente, & hoc nequaquam facere con- firmante, vniuersas se rex vastaturum mina- batur Ecclesias, cuius interminationem sub- secutus est effectus. Nam prius illum virum occidi præcipiens, solo quoque ecclesias im- perauit adæquari, &c. Theodo. lib. 5. cap. 39. Ecc. l. hist.
 Abdadastratus, Tyri rex regnavit annis nouem.
 Abdecammarnus, Saracenorum & Hispaniarum rex, anno à nato Christo 826.
 Abdela, vrbs circa Mesopotamiam. Cedren.
 Abdemelech, Aethiops, Jeremiæ Prophetæ vin- dex. Jerem. 38. 7.
 Abdemonaphes, Ismaelita mercator insignis, qui Mahumetum impostorem emerat: quo mortuo, eius vxorem ipse duxit Mahumetus, Abbas Cluniacensis.
 Abdemonus, puer quidam qui vincebat omnia problemata à Salomone Hierosolymorum rege iniuncta. Ioseph. de Anti. Iud.
 Abdenago. Vide Azarias.
 Abdara oppidum Thraciæ, Democriti Philoso- phi, & Protagoræ sophistæ patria: quam Dio- medis

medis soror condidit, & à se cognominauit. Ouidius. *Aut deuouent certis Abdera diebus.* dicta ab Abderito Herculis delitiis, à Diome- dis equis dilacerato & humato, in cuius ho- norem Hercules, posteaquam pugnaſſet cum Diomede, Abderam condidit. Hæc postea collapsa Clazomene à Clazomeniis ex Asia venientibus, qui eam in maiorem formam redegerunt, vocata est: iuxta quam Bistonium stagnum fuisse dicitur, in quo cuncta nata- tia demerguntur. Sciendum ab Ephoro dici Abdera, numero plurali tantum, secundum Abderon singulari. Plin. 4. 11. 13. Vide etiam Stephanum. Pomponius & Solinus ab Dio- medis Thracum regis sorore conditum me- minerunt, anno mundi 3313.
 Abdara oppidum Hispaniæ Beticæ, & insula ad Samothracem: Authores Plin. 4. 12. & Ptolem. lib. 2.
 Abdara, pulchra Teiorum colonia. Vide Chilia- das Erasmi.
 Abderana, Saracenorum rex, duce Aburmane, agrum Barchinonensem Gerundenſemque: de- uastauit. Blöd. li. Decad. 1. ann. à Christo 827.
 Abderites, vir Abderæ natus.
 Abderita, populi Thraciæ, qui cum à muribus ac ranis vexarentur, coacti sunt natale solum relinquere, & aliàs quarere sedes: hos Cas- fander in vltimis Macedoniæ partibus susce- pit, pactione inita cum eis de pace, anno mundi 3650.
 Abderitani populi, quibus natura peculiarem fuisse mentis stuporem, indicat Cicero, in lib. de Natura Deorum. Et Plin. lib. 25. cap. 8. do- cet Abderæ vicina esse pascua, in quibus equi pasti inflammantur rabie, vt apud Pochiniam Asini. Cælius antiq. lect. lib. 30. cap. 4.
 Abdi, pater Cis Leuitæ. 2. Chron. 29. 12. filius Ma- loch. 1. Chron. 6. 44. filius Elam. 1. Esd. 10. 26.
 Abdia, pater Iesmaia. 1. Chron. 27. 19.
 Abdias, Leuita, præfectus operis domus Dei. 2. Chron. 34. 12.
 Abdias, dispensator domus regis Achab. 3. Reg. 18. 3. *le maître d'Hostel.* Prophetâ item obſer- uat Amos, quem Hieronymus sub Achab fuisse refert.
 Abdiel, filius Guni, è tribu Gad. 1. Paral. 5. 15.
 Abdimelech, Sarracenorum rex, Africam inua- sit, à qua, per Ioannem magistrum militum fugatus est. Aemil. lib. 2. ann. à Christo nato 962.
 Abdimoneples, Ismaelita, locuples mercator tē- porib. Heraclij, circiter Christi annum 612. Magnæ seu Machumetum, Turcarum Pro- phetam emittit, qui postea viduâ heri vxorem duxit. Pomp. Lærus.
 Abdiramus, qui & muca vocabatur, anno Chri- sti 721. venit in Vasconiam, & Aquitaniam obtinuitque Burdegalensem ciuitatem, & odio Christiani nominis passim omnes occidit tã

mulieres quàm viros, iuuenes, senes, nec ata- ti nec sexui parcens. Vltraque profectus, Picta- uos est aggressus, vbi sauiuit in homines, igne omnia loca vastans. Occurrens autè illi apud Turonenses Carolus Martellus, Francorum rex, vicit Saracenos, & Abdiramum eorū re- gem: factaque est ibi tanta hominum strages, vt scribantur tunc occubuisse trecenta septua- ginta quinque hominum millia: à parte verò Christi fidelium referuntur cecidisse duntaxat mille & quingenti. Munſt. lib. 2. Cosmog.
 Abdolominus Rex ab Alexandro Sidoniæ con- stitutus, quem Alexander, quem operâ ablo- care ad puteos exhauriendos, hortosque irri- gandos solitus esset, miserè vitam exigentem, regem fecerat, spretis nobilibus, ne generis id, non dantis beneficium putarent. Curtius.
 Abdon, vir Dei, Hieroboamo super altare ex- cellorum filiiſque suis mortem interminatus est, cui interminati manum areſcere fecit: contra præceptum Domini in domo pseudoprophetæ comedit: quamobrem dum reuer- teretur Hierosolymam, in via à leone est in- terfectus.
 Abdon, filius Micha. 2. Paral. 54. 20. qui 4. Reg. 2. Achobor dicitur. Palestinae locus. Iosue 21.
 Abdon & Senne, ex Corduba Pesarū vrbe oriū- di martyres, sub Decio passi sunt, anno post natum Christum 254.
 Abdon, Hilonis filius de tribu Ephraim, Israëli- tarum princeps. Ioseph. lib. 5.
 Abdon, ciuitas in tribu Aser, Iosue 21. 30.
 Abdon, filius Hillel de tribu Ephraim, xv. He- braeorum iudex, iudicauit annis viij. Iudic. 12. anno mundi 2811.
 Abdua, fluius Gallie Cisalpinæ, qui Abdua etiam dicitur. Plin. 3. 10. 37. & 3. 1. 10. Nunc Ad- da, Leandro.
 Abeacus, Siracorum rex, qui sunt populi ad ra- dices Caucaſi apud Strabonem lib. 11.
 Abeatae populi in Adhata non procul ab Aliphi- reis & Pyrgensibus. Plin. 4. 6. 8.
 Abad, filius Ionatha in 1. Esd. 8. 16.
 Abdiranus, Saracenorum rex, aduersus Carolum Magnum potentissimè dimicauit: Garduam transgressus, Burdegalam diripuit, omnique impietate defecauit Sabel.
 Abel, filius Adam à Caino fratre suo interfe- ctus. Gen. 4.
 Abel, ciuitas, quæ (vt inquit Hieronymus) xij. mil. à Geldaris Orientem versus distat. 1. Reg. 9. Est & locus Palesting, vbi Iephthe cum Am- monitis manum conferuit. Iudic. 11.
 Abela, vrbs 2. Reg. 20.
 Abel-buel, in terra Ruben, vnde Heliseus Pro- pheta. Dorothi.
 Abella, India locus, apud Zonaram.
 Abelmaim, ciuitas à rege Asa, per Benadad ex- pugnata. 3. Reg. 15. 2. Paral. 16.
 Abelmehula, vicus in Aulone. Hieronymo. Iu-

dic. 7. 3. Reg. 4.
 Abelsam, locus in deserto ad Meridiem Moabitaram, non procul a Iordane, a spinarum copia nomen habens. Num. 33.
 Abella, vrbs supra Neopolim: unde Auellanæ nuce Macrobio & Virgilio,
Et qui malifera despectant mœnia Abella.
 Vulgò hodie *Bella* dicitur.
 Abellium Italiæ oppidum, quod item Auellinum dicitur. Plin. 3. 5. 110. 111. hodie *Auellino*.
 Abellinates, Italiæ. populi, ante Protropi appellati. Plin. 3. 11. 34. 5. Idem Auellinates Luciano appellantur, nam inter B & V magna est affinitas.
 Abelterium, Antonino Lusitanæ vrbs, inter Olyssiponam & Emeritam.
 Abeona & Adeona, Deæ culturæ fuerunt ab antiquis, quæ adeundi & abeundi facultatem præstarent. Harum meminit August. in 4. & 7. libro.
 Aberdonia, regio Scotiæ, Munsterus lib. 2.
 Aberides, Deus Ethnicorum, qui deinde Saturnus appellatus est. Cœli & Vestæ filius.
 Aberitæ, Gedrosiæ populi in ora maritima. Ptolem.
 Abes, ciuitas in tribu Issachar, Iosue 19.
 Abesamis, Syriæ oppidum quondam a Semiramide conditum, Plin. 6. 28. 13.
 Abefan, iudex in Israel de Bethlechem. Iudic. 12.
 Abeffa, nonus Hebræorum iudex post Iepthen regnavit, nonnulli Boos esse aiunt, qui ex vxore Moabitide xxx. masculos totidemque fœminas suscepit. Hebraicè, *Ibsan* Iud. 12.
 Abesalom, pater Maacha, matris Abiam, 3. Reg. 15. Alio nomine vocatus Vriel. 2. Paral. 13.
 Abeffe, vel Abefte, oppidum apud Hermædum fluuium. Plin. 6. 23.
 Abi, vel Abia, mater Ezechie regis. 2. Paral. 29. 4. Reg. 18.
 Abia, filius Samuelis Prophetæ. 1. Reg. 8.
 Abia, ciuitas maritima in Messenia, quæ a Salu porcino xx. positissimum stadiis distat. Iram olim nominarunt, & vnam ex septem oppidis quæ Agamemnonem Achilli promississe Homerus scripsit.
 Abia, Hercules filia Hylli nutrix, in Iram ciuitatem secessit, quam de suo nomine Abiam appellauit, ibique fanum eiusdem nominis condidit.
 Abiam, filius Roboami, quartus Iudæorum rex, regnare cepit xv. anno Ieroboam, regnavitque annis 111. Vicit bello Ieroboam, in quo periere ex Israel 2. millia virorum. 1. Paral. 15.
 Abiasaph, filius Eicana. 1. Paral. 23.
 Abiasaris, rex maximæ Indorum partis, qui se, cum regno suo, Alexandri Macedonis potestati subiecit; in cuius ditione duo Dracones prodigiosæ magnitudinis nutriebantur. Sa-

bellic. lib. 6. Ennead. 4.
 Abida, Phœnicæ oppidum. Ptolem.
 Abiathar, filius Achimelech sacerdotis, summus sacerdos tempore Dauidis regis Iudæ, anno mundi 2896.
 Abica. Vide HYLEA.
 Abibalus, Tyriorum rex, Salomonis contemporaneus & amicus, Ioseph. lib. 1. contra Apionem.
 Abida, filius Madiam, filij Abrahæ, Gen. 25.
 Abidan, filius Gedeonis, Num. 1.
 Abiel, filius Scor. 1. Reg. 9. pater Ner & Cis. 1. Reg. 14.
 Abieser, filius Manasse. Ios. 17. vnus ex fortibus Dauid. 2. Reg. 23. 1. Paral. 2.
 Abigail, vxor Dauid, mortuo Nabal. 1. Paralip. 3. Est & filia Naas, soror Saruiz, mater Ioab. 2. Reg. 17.
 Abiga, fluuius Numidiæ, ex Aurolio monte prorumpens. Procop.
 Abihail, pater Suriel principis Moholitarum, Numer. 3. vxor item Roboam, filij Salomon. 2. Paral. 1. vxor denique Abisur filij, Semoi filij Onam. 1. Paralip. 2.
 Abilius, Episcopus Alexandriæ.
 Abij, populi Scythiæ, quos ait Solinus ex Albianno fluuiio dici, iuxta quem habitant: vel nonnullis, quod sine vita stabili, aut domicilio sint in curribus degentes. Horum meminit Stephanus & Homerus,
Γαλακτοφάγων, Αβίον τε δικαιοτάτων ανδράπων.
 Iustissimos vocat, quod in pace sine bello degat, vel quod extemporalis victu vtantur. Pleraque enim Schytarum nomina ex moribus edita commentaque sunt, vt Galactophagi, Antropophagi, Abij. Velaterranus.
 Abij, Tusci sunt apud Manethonem, vbi hodie Cap Abium videtur, circa montem Argentarium vt placet Annio. Caput alui a Blondo vocatur, Leandro teste.
 Abila, quæ & Lyfanij cognominatur, Cælesyriæ vrbs est apud Ptolem. Polyb. Plin. Stephanus duas habet huius nominis in hoc tractu vrbes, vnam in Phœnicia: alteram circa Iordanem fluuium.
 Abile, Iosepho quoque vrbs ad Iordanem, vbi locus palmarum. Ant. lib. 4. cap. 7. & 5. cap. 1. Peræ regionis vocat idem lib. 2. cap. 11. belli Iudaici.
 Abilene apud D. Lucam, cap. 3. 1.
 Abdix, mons ex Africa procumbens: de quo Strabo lib. 3.
 Abimadatus, qui & Amylinus Euilmêrodach, & Amildabacus, decimus Babyloniorum rex, regnavit annis xxx1. Iosephus libro 10. capit. 13.
 Abimael, filius Iestan. Genes. 10. 28.
 Abimelech, filius Gedeonis ex Droma concubina, occisis lxx. fratribus filiis Gedeonis, tyrannide imperium inuasit: regnavit annis tribus.

bus. Iudic. 9. Ioseph. libro 5. cap. 7. Rex Ge. ar. Gen. 20. 26.
 Abinadab, filius Isai patris Dauid. 1. Reg. 16. filius Saul. 1. Paral. 8. præfectus Solomonis. 3. Reg. 4.
 Abinoam, pater Barac, ducis exercitus populi Iudæorum. Iudic. 4.
 Abiram primogenitus Hiël, reedificatoris Ierico 3. Reg. 16. frater Dathan. Num. 16.
 Abiron, fluuius Eliab. Num. 16.
 Abis, fluuius in Danubium influens, qui & Abfus dicitur, Altamerus.
 Abisac, virgo adolescentula quæ calefaciebat regem Dauid senio confectum. 3. Reg. 1.
 Abisai, filius Saruiz, sororis Abigail, frater Ioab. 1. Reg. 26.
 Abisa, mater Ezechie 4. Reg. 18.
 Abisaris, regio Indiæ, apud Strabonem. lib. 15.
 Abisamia, ciuitas quæ a Ptolemæo collocatur in ea Arabiæ parte, quæ Arabia felix dicitur.
 Abisontes, populi inter Alphas gentes, Plin. 4. 20. 18.
 Abissini, Æthiopiæ populi, Prestegiani, (quæ vox Persica Apostolicum significat, q. d. Christianum & Orthodoxum) quem vulgò preto-Ioannem, vel Presbyterum Ioannem appellat, imperio subiecti. Hic Prestegiani a suis *Negusch Charuuaruui*, i. Æthiopica lingua, Apostolicus Imperator, seu Rex Christianissimus cognominatur, vt inter maximos nostræ ætatis monarchas proculdubio censendus est, vt qui inter vtrumque Tropicum a mari rubro ad Æthiopicum ferè Oceanum percingat. Eius imperij limites, recentiores Geographi sic describunt. A Septentrione habet Ægyptum, quæ Turcis parat, vicinam: ab Oriente ad mare rubrum & sinum Barbaricum extenditur ex parte: a Meridie Lunç montibus a natura vallatur: ab Occidente verò, regno Manicongi, Nigro amne, Nubiæ regno, & Nilo fluuiio terminatur. Monarchiæ huius potentissimæ, quæ multa regna continet, incolæ ab Arabibus vocantur *Habassi*, a Latinis Abasseni, deinde Abissini. Ipsi verò vocant se Chaldæos, neque frustra. Lingua enim elegantissima & vetustissima, qua libros sacros & profanos conscriptos habent, proximè abest a Chaldæa & Assyria. Scatiger de emêdat. temporum, lib. 7. De Abissinorum moribus, viuendi genere & religione vide Fr. Aluarezij Itinerarium.
 Abissuc, filius Phinees, filij Eleasar, filij Aaron, 1. Paral. 6. filius item Bela, filij Benjamin, filij Iacob. 1. Paral. 8.
 Abissug, filius Semei, filij Onam, filij Gerameel. 1. Paral. 2.
 Abital, mater Saphariæ, filij Dauid. 2. Reg. 3. 1. Paralip. 3.
 Abitinenses, Africae populi, apud D. Augustinum contra Parmen.

Abiu, filius Zerubabelis. Matth. 1. 13.
 Abitob, filius Mehusim. 1. Paral. 8.
 Abiu, filius Aaron, filij Amram, filij Caath, filij Leui, Exodi 6.
 Abiud, diuisor terræ Chanaam, Num. 34.
 Abiud, filius Bela, filij Benjamin, 1. Paralip. 8.
 Ablacus, fluuius Danubium ingrediens. Althamerus.
 Ablarius Ægyptius præne. 111. Cos. Olymp. 277. anno 2. vrb. cond. 1082. Chr. Domini 331. quo anno Constantinopolis dedicata noua Roma.
 Abletes, populi non procul a Pergamo, qui parent Misus. Strabo lib. 13.
 Abliala, Albanæ vrbs. Ptolem.
 Abner, princeps militiæ Saul, filius Ner patruelis Saul. 1. Reg. 14. interficitur a Ioabo. 2. Reg. 3.
 Abnobi, montes Germaniæ, in quibus oritur Danubius. Plin. lib. 4. cap. 12. pro locorum diuersitate varia sortiuntur hodie nomina.
 Abóbrica, Hispaniæ citerioris insigne oppidum. Plin. 4. 26. 12.
 Abóccis, oppidum Æthiopiæ. Plin. 6. 29. 57.
 Abococritus, dux Bœotiorum. Plut. in Arato.
 Abolani, populi in Latio, Albensibus proximi. Plin. 3. 38.
 Aboduti, populi veteres, Francorum socij, siti iuxta sinum Oceani maris in extremis Germaniæ sinibus: hi Caroli Magni Francorum regis opem implorarunt in reprimendis Velatorum hostium excursionibus. Plutarc. in Carolo Magno.
 Abólla, vrbs Siciliæ. Steph.
 Abona, fluuius est Britannia.
 Aboni, oppidum paruum iuxta Euxinum pontum. Stephanus.
 Abonis, Angliæ oppidum. Hodie *Auington*.
 Abor, citca Mediam regio. 4. Reg. 17.
 Abonorychitæ populi ad Pontum Euxinum ita dicti ab exiguo oppido cui Abonitychos, i. murus, nomen est Steph. & Lucian.
 Abora, Mesopotamiæ fluuius. Ammian. lib. 23.
 Aboriense, Romanorum oppidum in Africa. Plin. lib. 4. cap. 5.
 Aboraca, regio ad Mæotidem paludem, non procul ab Hypani fluuiio. Strabo, lib. 11.
 Aborigines, populi montani, quos Chamezenus Ægyptiorum Saturnus in Italiam abduxerat. Antiquiss. fuerunt, & primi tenuerunt agrum populi Rom. sic dicti, quod visi sint editi sine patribus, quasi sine origine, aut quod ex varia gentium colluione mixti essent. Hi postea aduentu Æneæ Phrygius iuncti, Latini appellati sunt, Romamque condiderunt, Salustius, Livius, Dionysius Arcades fuisse, & cum Oenotrio Lycaonis Arcadæ regis filio in Italiam venisse tradunt. Plin. 3. 5. 82. Steph. Berofus. Isti literas ab Euandro habuisse feruntur. Halicarnass. lib. 1. enumerat eorum oppida.
 Abórras, fluuius Aythemiãam vrbe præterfluens,

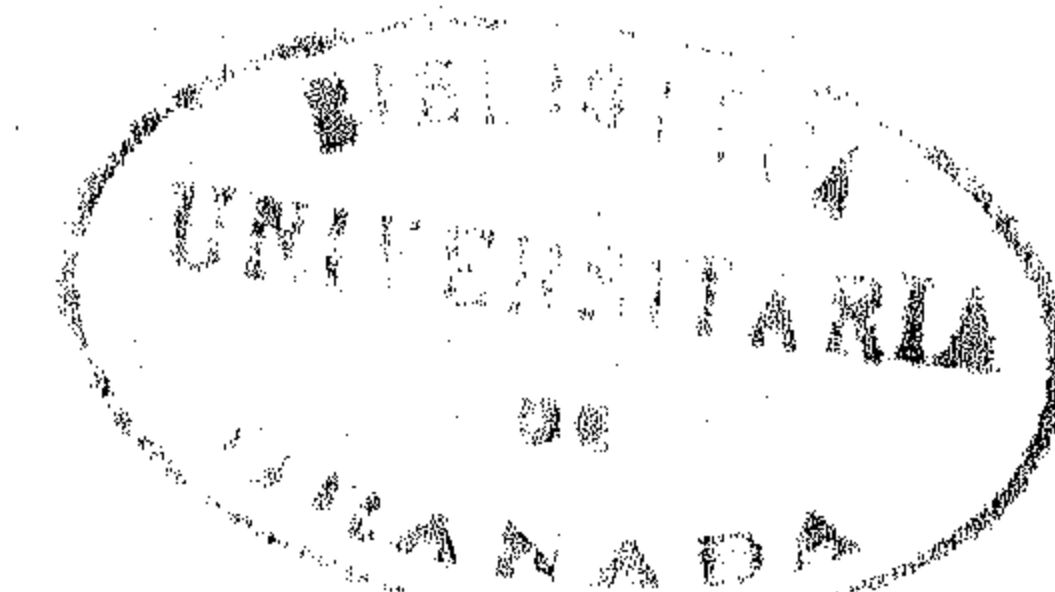
non procul ab Euphrate in Asia, Strabo li. 61.
 Aborus fluuius, Stephanus.
 Abōris, vrbs Ægyptia, Stephanus.
 Abaraces, dux copiarum Artaxerxis. Xenoph. lib. 1. de Cyri expeditione.
 Abradatas, rex Sufiorum fuit, & maritus Pátheæ nobilissimæ matronæ, Xenoph. lib. 7. Pædiæ Cyri.
 Abram, Patriarcha, pater excelsus interpretatus, quem Deus ab iis quæ videntur, ad inuisibilia pertrahens: Non vocaberis, inquit Abram, sed Abraham erit nomen tuum: quia multarum te gentium patrem posui. Inssu Dei patriam ac parentes reliquit, abiitq; in Canaan, assumptio Loth cognato suo. Gen. 12. Se suôsq; que circumcidit. Gen. 17. Duas habuit vxores, Saram & Ceturam, ex qua sex filios suscepit, Genes. 25. Ioseph. lib. 1. cap. 23.
 Abraham, filius Tharæ, primus Assyriorum monarcha, natus post diluuium annis ducentis nonaginta duobus: ante Mosem quadringentis viginti quinque. Philo de tēpor. Primum in Hur Chaldæorū ciuitate sedit. Ge. 9. & Act. 7. cap. Omnium primus literas adinuenit, vt ait Philo, licet Eusebius li. 10. de Preparatione Euangelica Mosem fuisse scripserit, qui multis post Abrahamum tēporibus vixit. A Mahumetanis inuocatur, & colitur sacrificiis. Barthem. cap. 16. Ægyptios arithmetica & astronomiam docuit. Nam antè eius aduentum in Ægyptū, hæc Ægyptij penitus ignorabant. Ioseph. lib. 1. Antiq. Iplē à Chaldæis in Hur, id est, ignem, coniectus vnà cum fratre Aram, quod ignem adorare noluerint: & Aram ibi expirante, Abraham Dei auxilio est liberatus vt aiunt Hebræi. Comest. in cap. 11. Genes. & Barthem. ibid.
 Abraham, siue Abrahamus filius Tharæ; de quo superius dictum primus creditur dedisse literas Ægypti. Iudæis: quod Sethi Adami filio tribuitur.
 Abrahami domus, pagus sic appellatus in agro Damasceno, Euseb. & Iosephus, lib. 1. antiq. Hoba, fortè. Genes. 14. Abrahami Castellam circa Sodomam & Gomorrham, habet autor Anonymus, de bello Hierôsolymitano.
 Abrahā Aben Ezra, natione Hispanus: Hebraica commentaria in Pentateuchum exarauit, in Esaiā, & c. 12. Prophetas minores, in Psalterium, in Prouerbia Salomonis, in Iob, Cantica cantico. Ruth, Lamentationes Ieremiæ, Ecclesiastem, Hester, Danielem, Esdram, Neemiam, quæ hodie omnia typis excusa habentur. Conrad Gesner. in Biblioth.
 Abraham de Balmes, vir omnium disciplinarum peritia clarissimus, veteres Auerrois translationes castigauit, & aliquot eiusdē libros integrè conuertit; denique Marte suo libellos varios conscripsit, Dialecticos, Physicos, atque Theologicos, aliôsque bene multos.

Con. Gesner.
 Abragana, Serica vrbs apud Ptolem.
 Abrahā, vel Abraham-Bassa, Othomani postremi nostra memoria Turcarū Imperatoris filius: cum repudiata matre in Persiam ad Sultanum concedens, bellum aduersus patrem gessit: quo per patris insidias se dato, dum se reuocato filio imperij totius habenas traditurum affirmat: dumque patris præcepto filius ad eius genua deuolutus veniam petit, à duobus Genniferis, fortissimo arcus neruo ad collum filij deuoluto, miserè suffocatus est, hist. Turcica.
 Abram, vel potius Hebron, nomen ciuitatis. Iosue 19.
 Abraxas, siue Abraxax, vnus ex Deis qui ab hæreticis inducti sunt, Barbaris & inconditis nominibus. de quibus ab Irenæo & Epiphanio facta est mentio.
 Abrelia, regio. Phauorinus.
 Abretāna, pars Myfiæ: ita dicta à Bretica nympa.
 Abretānus, Iupiter Mysius Deus, ab Abreta, quæ est Myfiā, sic vocatus: cuius sacerdos fuit Cleon, latro prius insignis: deinde Antonij, postea Augusti militiæ præfectus.
 Abretini, aliàs Abroteni; Myfiæ populi. Plinius 5. 30. 14.
 Abriatæ populi Pontici. Stephanus.
 Abriatū, Gallia Lugdunensis populi, iuxta Veneros. Plin. 37. 1.
 Abrinca, seu Arborica, Gallia Celticæ ciuitas in Neustria, seu Normania, seu milliaribus à monte diui Michaelis distita: id nominis adepta ab arborum, & syluarum frequentia, Gallicè, *Aurenches*. Robert. Cenalis.
 Abrittus, Moesia vrbs, vbi Decius Imp. occubuit. Pomp. Lætus.
 Abrodiæus, cognomen Parthasi, Vliſſis pictoris nobilissimi: Latine delicatus & elegans. Herculem Lyndi fecit, asseuerans eum à se talem pictum, qualem sæpe in quiete vidisset. Plin. lib. 35. cap. 10.
 Abrocomes, filius Darij Persarum ducis. Herodot. lib. 7.
 Abroditæ, populi quos hodie *Noruegos* dicimus. Horū reges Christiani facti sunt anno Christi 935.
 Abron, Abronis, vir ob nimiam vitæ molliem famofus Abron enim mollis & delicatus. Inde prouerbum, Abronis vita, pro splendida & molli.
 Abron, pictor Samius. Plin. lib. 35. c. 10.
 Abron, grammaticus Rhodius, Thyphonis discipulus. Suidas.
 Abronichus, legatus missus à Themistocle bellum aduersus Lacedæmonios gerente ad explorandam murorum vrbs Lacedæmonis altitudinem. Thucyd. lib. 1.
 Abrōni, vrbs Galatiæ. Ptol. vulgò Arcani.

Abros

Abros, gens Talantinorum ad mare Adriaticū, Stephanus.
 Abrostola, Phrygiæ Maioris vrbs. Ptolem.
 Abrotonium, foemina delicata, & amplexibus apta, vt Glycerium, Philotium, Dorcium Sophronium: quæ (teste Prisciano lib. 5. vbi de generibus) quamuis habeant articulos foeminos, declinationem tamen & formam tam apud Latinos, quam apud Græcos seruat neutorum.
 Abrotonon, Themistoclis mater. Plutarch. in Themist.
 Abrotonum, Africa oppidum. Plin. 5. 4. 21. & Strabo lib. 17. Steph.
 Abrotine, vrbs Myfiæ. Vide ABRETINI.
 Abrūzi. Vide PREGVRCI.
 Abrypolis, populi R. socius, à Perseo Macedonū rege expulsus. Liu. lib. 2. Decad. 5.
 Abs. Vide A P S: nam ψ, Græcorum vtroq; modo effertur.
 Absalom, filius Dauid, de Maazoa. 2. Reg. 2.
 Absalom Vualdemar, collectaneus Danorum Pontif. maximus.
 Absalom pater Mattathia & Jonathan. 1. Mac. 11. & 31.
 Absander, decimus nonus Atheniensium rex, regnauit annis decem.
 Absarus, fluuius Iberiæ, quem Ptolemæus Absorum vocat.
 Absarus, fluuius & castellum. Plin. 6. 3. 7. & 9. 6. 5. & cap. 10. 6.
 Absarus, vel Absartus, amnis Armeniæ minoris in pontum defluens: qui cū Pariedris montibus Armeniam minorem claudit. Ptolemæo Apforrius.
 Absephus, fluuius est Asiæ, apud Lampfacum oppidum persfluens ex quo Priapus fuit, obscœnitate virilium cognitus.
 Absiles gens Asia. Plin. 6. 4. 8.
 Absilis, seu Absilia, fluuius est in Asia, Latia præterfluens ciuitatem.
 Absimarus, Tyberius LXXII. Romanorum Imperator, regnauit annis septem. Æmil. libro 2.
 Absinthij populi, teste Herodoto libro 6. iuxta Pontum habitant, vbi mons eiusdē nominis habetur. Ouidius lib. 5. de Trist.
 Abstris, amnis per Sisiclassos populos ad hybernum exoritur fluens. Plin. lib. 6. cap. 26.
 Absituis, oppidum Asiæ. Plin. lib. 6. cap. 26.
 Absoros, vna ex insulis maris Adriaticū, vicina Venetis, Illyrico adhærens littori: in qua secundum Ptolemæum duæ sunt ciuitates, Pomponius Mel. lib. 3.
 Abstenege, minoris Asiæ populi, ab Astenego Gomeri filio nuncupati. Ioseph. lib. 1. cap. 11. Antiq.
 Absuritium, oppidum. Plin. 4. 5. 8. aliàs Absiritanum (vide infra).
 Absynthus, vel Absynthius vrbs est Thraciæ cū-

ius iuolæ dicuntur Absynthij. Herodotus.
 Absyrtes, Colcorum fluuius, in Adriaticum mare sese exonerans, ab Absyrto à Medea ibidem interempto sic appellatus. Lucanus lib. 3.
 Et calit *Adriacas spumans Absyrtes in vndas*.
 Absyrtides, insula in Adriatico mari vel iuxta Istrum à fratre Medæ ibi interfecto nomine Absyrto sic appellata. Plin. lib. 3. cap. 36. 12. Stephan.
 Absyrtum, insula maris Adriatici. Plin. 3. 21.
 Absyrtus, Aethæ regis Colchorum, & Iplæ filius, alio nomine Aegialeus dictus, quem soror eius Medea cum Iasone discedens membratim discerptum circumquaque disiecit, vt sequentem se patrem in colligendis ossibus occupatum remoraretur, ne iam à fuga retraheret: vnde locus ille dictus est Tomos, id est incisio, & fluuius iuxta quem id fecit, Absyrtus vocatus. Sunt tamen qui Absyrtum non ex eadem matre cum Medea, sed ex Idea Oceani filia natum tradunt. Alij nec à sorore discerptum volunt, sed per Istrum fluuium cum fugientibus in Illyriam ad insulas Prygeidas venisse. Absyrtum Diodorus Aegialum vocat. Huius meminit Cicero lib. 3. de natura Deorum, Pacuuium poetam citans. Absyrti fabulam describit Ouid. 3. Tristium. Eleg. 9. De hoc Orph. Argon. 2. Apollonius, Lucas & Theo. interpretes. libro quarto Argonaut.
 Absyrtus fluuius Colchorum ex sanguine Absyrti fratris Medæ, & ab eodem cum Iasone fugiente occisi denominatus. Bocat. & Plin. lib. 3.
 Absyrtus, author Græcus, scripsit de medicandis equis, & de cura animalium, & eorum medicina.
 Abucini portus, in Gallia Lugdunensi v. Sequanorum vt habet liber prouinciarum.
 Abudiacum, vrbs Vindeliciæ. Ptolem. vulgò. *Abach*.
 Abula, vrbs Hispaniæ. Ptolem. Hodie Auila.
 Abulites, Persa, Susæ præfectus, ciuitatem & regionem adiacentem Alexandro tradit, qui Satrapiam regionis Abuliti restituit. Curtius, lib. 5.
 Abumalach, Saracenorum & Hispanorum rex, cum Carolo Magno foedus inuit.
 Abundantius Consul Romanus, anno Christi 393.
 Abupus, vel potius Abus, Britannia fluuius maximus. Ptolem.
 Abus, fluuius Epiri in sinibus Apolloniarum. Strabo.
 Abusina, Antonino & lib. Notit. Germaniæ vrbs. Auentino *Auensberg*. Bauariæ oppidum, ad Danubium.
 Abuticense, oppidum Plin. 5. 4. 29.
 Abydēni, populi, ab Abydo ciuitate Asiæ, cū à Phil.

à Philippo Macedonum rege sic opprimeretur, ut nulla liberandæ obsidionis spes superesset, mutua multitudinem tanta inuasit rabies, ut se suasque uxores & liberos, ferro, flammis, & omni genere mortis crudelissimè interficerent, ne in hostis venirent potestatem. Quam historiam imprimis memorabilem fuisse narrat Liuius Decad. lib. 1.

Abydon, onis, regio Macedoniæ Steph. & Suid.

Abydos, vrbs Asiæ à Milesiis condita, Gyge Lydorum rege permittente, qui totius Troadis imperium habuit: cui Sestos in Europa opponitur, intercedente angusto mari à casu virginis Helle ponto nuncupato. Id cum Asiam ab Europa diuidat, Xerxes ponte coniunxit. Castaleus Abutich vocat.

Abydi, tres ciuitates. Steph.

Abydos, patria Leandri, Virgil. lib. 2. Georg. Pontus & Ostriferi fauces testantur Abydi. Et dicitur hæc Abydos, & hoc Abydum, hinc Abydeus & Abydenus. Ouidius, Mittit Abydemus quam mallet ferre salutem, Si cadat unda maris. Sesta puella tibi. Plin. 4. 11. 44. & 5. 32. 2. Est item Ægypti oppidum, Memnonis regio, & Osiris templum inclutum. Plin. 5. 9. 73.

Abydi, lapis colitur. Plin. 2. 60. 7.

Abydocomæ sycophantæ, quo nomine malé audiebant Abydeni, quod insignes calumniarum artifices essent. Rhodig.

Abyla, mons excelsus Mauritanæ, Calpæ monti, qui in Hispania est, oppositus, quos ambos Herculis columnas dicunt, olim perpetuo iugo coniuncti, sed ab Hercule separati: & sic inuicem terris mare, quod in hodiernum vsque diem Mediterraneum nuncupatur. In his Hercules columnas fixisse dicitur, cum Boues Geryonis vestigaret, perinde ac vltima ibidem esset orbis meta. Plin. in Prolog. 3. 20. & 25. 5. de his Steph. & Dionysius Libyc. Sed vltimus clarorum Iberorum terminis Oceano proximus est occiduo, cui præcelsa vna ex columnis Abyla imminet, infra quam vrbs amœna Tartessos: vbi multa Eustathius scribit. Et notandum est Alybam dici à Græcis, & non Abylam, idque fortè per Metathesin: omnino per ypsilon scribi oportere clarum est. vulgò *Almina*.

Abyla, Syria oppidum, iuxta quod sitæ sunt Arca, Ampeloesia, Gabe. Plin. cap. 1. lib. 3. Hodie *Acanta* dicitur. Vide ABILA.

Abylli, populi iuxta Nilum, Troglodytis vicini. Steph.

Abylon, vel Abydon, Ægypti vrbs, Athen. lib. 15. vbi spinæ semper florentes proueniunt.

Abylæi, gens Lybica Phaurinus.

Abystrum, magnæ Græciæ vrbs, apud Ptolem. quam hodie *Ursimorfo* vocari scribit in sua Calabria Barrius.

Abziritanum, oppidum. Plin. 5. 4. 32.

Abzoæ, populi ad Oceanum Scythicum. Plin. 6. 13. 23.

Aca, ciuitas Phœnicum, quæ postea Ptolemis dicta est Straboni. Plino autem dicitur Ace, quæ quondam colonia fuit Claudij Cæsaris.

Acabe, mons in finibus Ægypti ad sinum Arabicum, Ptolem.

Acabene, Mesopotamiæ regio, Ptolem.

Acabis, villa in Cyrenaica regione. Ptolem.

Acacalis, nymphæ nomen quæ ab Apolline compressa in Creta filios edidit Phylacidè & Philandrum. Pausan. & Apollon. in Argonaut.

Acacesium, vrbs Arcadiæ, ab Acaco Lycaonis filio, Stephanus.

Acacesius Mercuri? cognominat? est, ab Acacio Lycaonis filio, qui eum educavit. Pau. in Arcad.

Acacius Alexandrinus, dux belli sub Adriano, martyr Christi, de nuce arbore suspensus, hist. tripar. lib. 5. & 11. c. vlt. Alius etiam martyr hoc nomine sub imperatore Decio.

Acacius, scriptor Cæsariensis. Euseb.

Acacius, Patriarcha fuit Constantinopolitanus, vir imprimis pius & Leoni Imperatori gratissimus. Suid.

Acacius, Rhetor insignis, qui Libanij & Iuliani temporibus floruit. Suidas.

Acadama, Syria Euphratæ vrbs. Lib. Notit.

Academia locus nemorosus, ab Athenis mille passus distans: ab Academiæ Heroe, ut Eupolidi placet, *Ἐν Ἀκαδημίᾳ ἀκαδημία* dicitur, hoc est, in ambulacris vmbrosis Academi Dei. Hora. *Atque inter sylvas Academi quære verum.* Eupolidis senarij interpretatus videtur: nam alias legitur *Ἀκαδημία* non *Ἀκαδημία* Ibi natus est Plato: vbi cum philosopharetur, studendi vsu & discipulorum frequentia, morumque celebritate insignis fuit. Vide Laert. in vita Platonis. Erato Academia gymnasium inferius, cum superiori gymnasio nomen esset Lycæum. Nam inferior ambulatio & superior dicebantur. Lycæum verò nomen fuit scholæ Aristotelicæ. Alij, inter quos D. Fr. Iunius vir doctiss. Academiã à Cadmo Phœnicæ, literarum & liberalium studiorum in Græcia instauratore dictam probant. Vide Fr. Ianij Academiã, c. 1. & 2. in quibus Græcorum, Hebræas antiquitates obliteranti, vanitatem aperit & refellit.

Academici, philosophi dicti sunt qui Platonem sequebantur. Erant etiam noui Academici qui nihil affirmabant, & nihil Cæsi posse asserere. Est enim duplex Academia, vet? & noua.

Academia, villa memoratu digna ab Auerno lacu Puteolos tendentibus imposita littori, celebrata porticu & nemore: quam Cicero Academiã vocabat ab exëplo Athenarum, ibi compositis voluminibus, eisdem nominibus, in qua monumentum sibi instaurauerat. Plin. lib. 3. 1. cap. 2. & 23. cap. 2.

Acadera, Indiæ vrbs. Curtius, lib. 8.

Acadinus, fons est Siciliæ iuxta Delos lacus Palicis

Palicis fratribus sacer, ad quæ iuramentum veritatem explorare solent ad hunc modum: Iuramenti verba tabulis ligneis inscribebant easque in fontem deiciebant: quæ supernatantes, iuramenti integritatem: demersæ, peritium indicabant.

Acadra, oppidum in Arabia fœlici. Ptolem.

Acasis, filia Minois, quæ ex Apolline filium habuit Cydonem & Oaxem, à quibus Cydonia & Oaxe Cretæ vrbes. Steph.

Acalandrus, flumen in sinu Tarentino, non procul à Metaponto oppido. Plin. lib. 3. c. 11. Strab.

Acalanthis, nobilissimi canis nomen: vnde est illud Aristoph.

Ἀκαλανθὶς ἐπεὶ τὸ γὰρ τὸ πύλα τὸ λέλει.
Acalanthis festinabunda occaratos parit.
Cælius Rhod. lib. 17. cap. 18. & Eras. in Chil.

Acalé, Arabiæ fœlicis vrbs. Ptolem.

Acalarrites, fluuij nomen, apud Eustathium in Iliade.

Acámantis, insula, vide ACAMAS.

Acamánchis, Nympha, Oceani filia. Diod. lib. 6.

Acamántis, olim dicebatur Cyprus. Insula in mari Cilicio: dicta, ab Acamante promontorio, sito ad occasum. Steph.

Acamantis vna ex decem tribubus Atheniensium, ita dicta ab Acamante, Thesei filio. Suidas.

Acamantium, vrbs in maiori Phrygia, opus Acamantis filij Thesei, qui quum in expeditione aduersus Solymos se strenuè gessisset, locum vrbs condendæ à patre impetrauit. Steph.

Acamantius philosophus Heliopolita. Suidas.

Acamarchis, Nympha marina, quam Oceani filiam esse volunt. Diod. lib. 6.

Acamas, vnus ex Thracum principibus, qui in auxilium Troianorum venerunt Homerus Iliad. 2. Fuit & filius Antenoris, qui tempore belli Troiani cœlebs erat, & diis similis habebatur. Est præterea mons in Cypro, vnde Cyprus antea Acamantis vocitata est. Strab. lib. 1. Huius promontorij Plinius meminit, 5. 31. 9.

Acamas. Vide SINNADA.

Acampeonysis vel Cæpsionis fluuius. Plin. 6. 49.

Acampsis, Colchidis fluuius. Arri. in Periplo.

Acánthon, mons est Ætoliæ. Plin. 4. 28.

Acan, filius Escer, filij Scir Horrai. Gen. 36.

Acánna, emporium circa rubrum mare. Stephanus.

Acantius, est promontorium Magnesiæ.

Acantina, Arabici sinus Insula. Ptolem.

Acanthus, puer regius conuersus in floré sui nominis. Est etiam ciuitas Ægypti prope Memphis. Plin. 4. 10. 21. & cap. 58. 5. 4. & 6. 31. 47.

Acanthus, oppidum in Macedonia, siue Ætolia, quæ est vrbs Aramanum, in qua mutas esse cicadas Steph. scripsit: alias, Acanthos. hodie *Eriisso*.

Acanthus, mons Ætoliæ Propontidis insula. Ægypti vrbs. Oppidum Cherronesi, iuxta Cnidum & Athanania. Plin. Steph.

Acánthus, insula. Plin. 5. 31. 49. & Hero. lib. 7.

Acapeatæ, populi circa Meotim. Plin. 6. cap. 7.

Acapis, fluuius Asiæ apud Lazos populos.

Acar, filius Ram primogeniti Ierameel. 1. Paralip. 2.

Acara, oppidum in medio Pannoniæ.

Acara oppidum in octaua Italiæ regione non procul à regio Lepido. Strabo lib. 5.

Acaráflus, vrbs Lyciæ. Steph.

Acaria, fons in agro Corinthio, apud quem Iolas Euristeo caput amputauit. Strabo.

Acaris, vel Carides, Phrigiæ vrbs. Steph.

Acarnania, regio & pars Epiri, mersa medio sinu Ambracio. Plin. 2. 92. 2. & 41. 9. 15. In hac est oppidum Leucas. Marius Niger scribit, hodie hæc *Despotato* vulgò dici. Hanc autem regionem Achelous amnis ab Ætolia diuidit, vel (vt Solinus ait) Pindus mōs qui Acheloum parit. Steph. Est & ciuitas non procul à Syracusis (Cic. in Ver.) in qua Olympij Iouis antiquissimum fanum fuit, quæ à Gothis exusta est. Huius incolæ Acarnanes dicti, quorum meminit, Thucyd. lib. 4.

Acárne oppidum circa Magnesiã Græciæ. Plin. 4. 9. 4.

Acaron, ciuitas Palæstina, quæ Cæsarea vocatur. Plin. lib. 15. cap. 7. Scribitur alias Accaron hebr. *Ekron* 1. extirpatio. Iosue, 15. 19.

Acárrha, vrbs Achaia. Steph.

Acasta, nympa, Oceani & Thetyos filia. Vide ACTASTA.

Acástus, Pelia Theffalorum regis filius, venator sagittis clarus. Ouidius libro 8. Metamorph. uxorem Creidè sine Hypoliten duxit: quæ cum Pelium amaret neque ille contra huius amoris obsequi vellet, Pelium vltro de stupri appellatione apud virum accusauit. Itaque Acastus Pelio seu venationis causa, in saltum Pelij montis abducto, ibique omnibus armis spoliato, feris lacerandum præbuit: verum Chion siue Mercurius interueniens, accepta Vulcani machera, Pelium liberavit: qui postea domum reuersus, Acastum cum vxore interfecit. Vide Horat. lib. 3. Carminum Ode 7.

Acathartus, impurus, ingens sinus in mari Arabico, versus Ægyptum. Strabo, lib. 16.

Acatum, naus erat actuaria. Iulius Pollux ait fuisse velum in naui maximum, sicut minimum, dolorem. Actuarie verò naues dicuntur agiles & præstantes celeritate. Salust. hist. Actuarie naues circiter x x x. onerarie decem.

Acaton est mons Aetoliæ.

Acatucci, Hispaniæ oppidum. Anton.

Acathata, Syria vrbs. Lib. Notit.

Acca, comes & Soror Camillæ, Aeneid. libro vndecimo.

Acca Laurétia, Faustuli regii pastoris vxor, quæ Romulum & Remum lactauit, & materna solertia gubernauit. Hæc vocata est Lupa, eò quòd nobile scortum fuerit. Et tales nuncupantur lupæ ob auaritiam. Seruius.
 Accabicotichite, populi sunt in Mauritania, non procul ab Atlante monte. Steph.
 Accabicus murus, oppidum circa Herculis columnas, à Carthaginensibus conditum. Stephanus.
 Acheni, populi Arabiæ, iuxta collum rubri maris Steph.
 Accia, Augusti Cæsaris mater. Suetonius.
 Accilla vrbs Siciliae. Liu. decad. 3. lib. 4.
 Accitana, colonia est in Hispania citeriore in conuentu Carthaginensi Plin. lib. 3. cap. 3.
 Acci, vrbs Hispaniæ, Ptolem. Acti olim, dicta.
 Accipitrum, ciuitas prope Thebas, Strabo libro 17.
 Accisi, populi, ad Mæotim. Plin. 6. 7. 13.
 Accitania, colonia Plin. 3. 3. 36.
 Accitum, Beticæ oppidum. hodie *Finiana*.
 Accius, tragediographus, natus parentibus libertinis, Marcino & Serano consulibus: duriusculus Ciceroni ad Atticum, & Licinio scriptor ferreus appellatus: quòd dum tragedia ex Sophocle in Latinum verteret, talem se præstiterit. Quintilianus pro suo candore id vitij in tempora reicit. Tanti eum fecit Brutus, vt eius versibus & templa & monumenta ornaret, eòque simulato, statuam in æde Camœnarum prægrandi statura, formaque posuerit: alioqui pusillus erat.
 Accius Pisauriensis, cuius accusationi Cicero pro Cluentio respondit, quemque in Oratore suo inter claros oratores refert. Fuit rursum alius Accius Nauus, cuius idem Cicero de Diuinat. meminit. Vide *ACTIUS*.
 Accius Tullius, princeps Volsci, nominis Romanis semper infestus, quibus, Coriolano adiuuante bellum intulit. Liu. & Plutarch. in Coriolano.
 Acco mulier iam decrepita, cum faciem (quam ad speculum explorabat) senio deformatam conspiceret, animi ægritudine in insaniam lapsa est. Cæl. Rhod. lib. 6. cap. 15. Vel potius teste Plutarcho, nomē est terculamenti cuiusdam, cuius metu matres solent pueros in officio continere, & à peccando deterrere.
 Acco, rector exercitus Senonum in expeditione contra Gallos. Cæsar in Com. libro 6. 10.
 Accua, Italiæ oppidum. Liu.
 Accursius. Florentinus nobilis Iurisperitus. Primus totum ius glossis illustrauit. Gesner. in Biblioth.
 Accusatorum colonia, Ptolem. vrbs Delphinatus in Gallia, hodie Gratianopolis. Gal. *Grænable*.
 Ace, oppidum Phœniciæ, Steph. aliàs Prolemais.

Plin. 5. 19. 8.
 Accedici, populi Italiæ. Plin. 3. 12. 10.
 Acedendes populi, Aequicolis vicini. Plinius.
 Acedosa, vicus Iudeæ. Ioseph. libr. 7. belli Iud. cap. 1.
 Acela, vrbs Lyciæ. Ita dicta ab Acelo Herculis & Malidis Omphales famulæ filio. Stephanus.
 Acelum, Venetæ regionis oppidum: vnde Acelinus, Romanus læuitia famosus inter recetiores historias. Hodie Asulum, vel Asola vulgò. alij Monfeliæ dicitur. Alij volunt esse oppidum à Patauio ad decimum lapidem versus Ateste & Montagnanam. Plin. 3. 19. 8.
 Acela, Lyciæ vrbs. Steph.
 Acema, mons in alpibus, à quo profuit amnis Varus. Plin. lib. 3. cap. 5.
 Acencris, Aegyptiorum rex, regnauit annis xxi.
 Accengeros, Aegyptum rexit annis 12. Euseb.
 Acenippo, Hispaniæ Beticæ oppidum. Ptolem.
 Acinipo, Plinio.
 Acephali, hæretici quidam dicti sunt, quoniam nullus eorum inuenitur author. Hi duarum in Christo substantiarum proprietatem negant, & vnam in eius persona prædicant naturam, circa annum 500. Niceph. lib. 18. ca. 45.
 Aceræ, vel vt alij, Acerræ: antiquissima vrbs Capaniæ non longè à Neapoli, quam Clanius amnis præterfluit: huius frequens inundatio eam penè exhaustit. Plin. 3. 14. 14. Virgil. lib. 2. Geor. *Et vacuis Clanius non aquas Acerris*. Meminit eius Horatius. Acerrani, incolæ Acerrarum. Plin. 3. 5. 12.
 Aceratus, apud Herod. libr. 8. nomen est vatis qui solus reliquis fugientibus remansit Delphis, Xerxe suis copiis Delphum oppugnante.
 Acerina, Bruttiorum colonia, in magna Græcia ab Alexandro Epirotico capta. Liu.
 Aceronius Proclus, prægn. Cn. Cos. Olym. 203. an. 4. vrbs. cond. 784. Ch. D. 33. cū collega C. Pontio Nigio Olym. 204. an. vrbs. cond. 789. Christi D. 48.
 Aceruētis, oppidum Thraciæ, postea Calatis dictum. Plin. 4. 11. 21.
 Acerra, vrbs inter Padum & Alpes, quam obsederunt Marcellus & Cornelius Coss.
 Aces, fluuius in Asia, Parthorum regionem irrigans, de quo Herod. lib. 1.
 Acesæ, ciuitas Macedoniæ, cuius ciues dicuntur Acesæi. Steph.
 Acesius, Nouatianorum Episcopus. Suidas.
 Acesiderra, Apollini consecrata in Ida monte. Pausan. in Eliaca. lib. 5.
 Acesamenæ, ciuitas Macedoniæ, ab Acesameno rege Perieræ. Steph.
 Acesia, pars Lemni Insule, à Philoctete sic dicta, quòd hic curatus est. Philostrat.
 Acesias, imperitus medicus, qui dum cuidam podagrigo mediri veller, morbum & dolorem auxit.

auxit. Vnde notum adagium, Acesias medicatus est. Erasmi.
 Acesines, fluuius, idem qui Tanais. Steph.
 Acesinus fluuius Persiæ, qui in Indum fluuium cadit, magnus & nauigabilis: circa quem ferunt arundines tantæ magnitudinis nasci, vt singula internodia incolis præstent vicem nauigij. Plin. 4. 12. 159. & cap. 20. 6. 3. Gemmifer lib. 37. cap. 13.
 Accsius, natione Patarenensis nobilis artifex, qui primus vnà cum Helicone Charistio, peplum Palladis Poliadis contexuisse fertur: vnde natum prouerbium, Acesij & Heliconis opera: de his quæ singulari artificio confecta videntur. Erasmus in Chil.
 Accsius, epitheton est Apollinis apud Macrobius.
 Acesias nomen nauis cuiusdam, qui propter ignauiam, ira prorogare solebat nauigationem, vt se diceret lunam magis opportunam expectare: vnde natum prouerbium, Acesiei luna in comperendinatos. Eras.
 Acesta vrbs Siciliae, ab Aceste rege sic nominata, quæ eadem postea Segesta dicta est Seruius in 5. Aeneid. In hac, partem suorum reliquit Aeneas, cum peteret Italiam. Virg. li. 5. Aeneid. *Vrbem appellabunt permisso nomine Acestam*. Meminit etiam Stephanus.
 Acestai, populi Plin. 3. 8. 21.
 Accstes, filius Crinisi fluminis Siciliae ex Egesta Troiana muliere. Virg. lib. 5. Aeneid.
 — Occurrit *Acestes*
Horridus in iaculis, & pelle Lybisidis vrsa:
Troia Criniso conceptum flumine mater
Quem genuit, veterū non immemor ille parentū.
 Hic iam senex primò Anchisem & Aeneam Italiam petentes suscepit hospitio, & mortuum Anchisem vnà cū Aenea in Erice monte Siciliae sepeliuit, Demum iterum à Carthagine descendente Aeneam, quò illum venti pepulerant, suscepit, vbi Aeneas condita inualidi loci ciuitate, eam vocauit Acestam.
 Acestes, rex Siciliae factus, Troianos ibidem benigno suscepit hospitio, abeuntes vino & aliis etiamnum muneribus, memor veteris amicitiae, liberalissimè prosequutus est. Virg. 1. Aeneid. *Vina bonus qua deinde cadis onerarat Acestes*.
 Acestes, fluuius Indiae nauigabilis, iuxta quem Alexander Macedo Bucephala vrbs condidit.
 Acestides Fornaces ferreae, prægrandesque in quibus fit cadmia. Dioscori. libro 3. in capit. de Cadmia.
 Acestium, Xenoclis filia, Themistoclis vxor, septem vitæ suæ tempore vidit faciferos, auum Sophoclem, proauum Leonem, patrem Xenoclem, fratrem Sophoclem, maritum Themistoclem, & Theophrastum filium. Pausan. in Atticis lib. 1.
 Acestium, nomen mulieris de qua Pausanias

in Atticis, Acestium, Xenoclis, qui ex Sophocle Leōtis filio propugnatus est, filia fuit. Huic ad Leontem vsque atauum, omnes gentiles Cereris ministros quassantes facem, dum viveret, videre contigit. Nam primum in eo vidit Sophoclem fratrem, dein Themistoclem coniugem, atque eo mortuo, Theophrastum filium: hæc illius fortuna commemoratur.
 Aceste, Siciliae vrbs. Steph.
 Acestis, fluuius Indiae nauigabilis, iuxta quem Alexan. Macedo Bucephalam vrbs condidit.
 Acestorides, Atheniensium Imperator. anno 3160.
 Acetes, Euandri armiger. Virgil. Aeneid. lib. 11. *Corpus vbi ex animis positum Pallantis Acetes*
Seruabat senior, qui Parrhasio Euandro Armiger ante fuit.
 Acetum, oppidum Colchidis in ripa Phasidis.
 Achab, v. 1. 1. Israelitarum rex, regnauit annis xxxi. impietate omnes antecessores suos superauit, filiam Etbhaad Iesabel duxit vxorem: in bello aduersus Benadab occisus est, anno 5027.
 Achabytos, mons est excelsus Rhodi, in cuius cacumine Iouis extrabat templum: ait Diodorus Siculus.
 Achab, ciuitas in qua regnauit Nemrod Ge. 10. quæ nunc dicitur Nisibis.
 Achæa, Sarmatiæ Asiaticæ vicus. Ptolem. ad Pontum Euxinum.
 Achæa, Ceres cognominata est, vt Suidas ait, ab eo luctu & anietate, i. *ἄχος*, quem habuit dum Proserpinam quæreret. Plutarchus libro de Iside & Osiride, Boetij, inquit, Achææ Cereris ædes mouent, eamque festiuitatem *ἄχος* nominant, à questu videlicet & gemitu Deæ, ob filia Proserpinæ raptum.
 Achæa, Pallas dicta, cuius templum, referente Aristotele libr. de mirabil. in Italia apud Dannios Apuliæ populos, in quo antiquitus fuisse tradit eum alia tum securus & enses, cæteraque Diomedis eiusque sociorum arma. Huius templi custodes canes fuisse perhibentur, qui Græcis aduentibus blandirentur, cæteris mortalibus agrestes & feri.
 Achææ petra, rupes abscissa eius montis, ex quo Iordanus effluit, super quibus Samos ciuitas condita est. Strab. lib. 8.
 Achgi, Ponti accola, Orchomeniorum colonia. Vide *ACHÆVS*. Plin. 4. 7. 29. & cap. 5. 6. 7. & cap. 11. 66. à Q. Cæcilio victi, anno 3918.
 Achæa, collis in Carysto. Steph.
 Achæanæ, Africae propria gens. Ptolem.
 Achæum, ciuitas vltiorem Tenediorum regionem attingens. Strab. lib. 13.
 Achæorum litus in Cypro est apud Prolemais.

mæum. A Græcis appellatum fuisse Adriage, nunc verò pagum esse, & Accathou vocari scribit Lusignanus.

Achæorum castra. Strabo lib. 13.

Achæorum portus. Plin. 4. 12. 155. & cap. 30. 5. 17. hodie *Buon porto*.

Achæorum statio. Plin. 4. 11. 45.

Achæmenes, rex Persarum ditissimus. Horat. libro 2. Carm. à quo postea omnes reges descendunt vsque ad Darium. Hinc Persæ dicti sunt Achæmenij & Achæmenidæ. Fuit & alius hoc nomine Xerxis frater. Lucanus 2. *coniuget in arma Mundus, Achæmenis decurrant medica Susis.*

Agmina, &c. Vide *ACHÆMENIA*, & *ACHIMÈRES* infra.

Achæmenia, pars Persidis, ab Achæmene Ægei filio. Steph. Vnde Achæmenius, id est, Persicus vel Parthicus. Lucanus,

Passus Achæmenis longè decurrere campis.

Achæmenides, vnus ex sociis Vlyssis. Virgil. 3. Æneidos.

Sum patria ex Itacha, comes infœlicis Vlyssi, Nomine Achæmenides, Troiam genitore Adamasto.

Paupere (mansissetque vtinam fortuna) profectus.

Ibidem,

Talia monstrabat relegens errata retrorsum Littora Achæmenides, comes infœlicis Vlyssi.

Hic fugientibus Græcis cæteris, cum Vlyse apud Cyclopas derelictus est: postea tamen Æneæ ad eundem locum nauiganti comes factus, Cyclopum manus effugit. Virg. lib. 3. Æneid.

Achæus, vel Achius, Achillaicus aut Græcus. Achæi enim & Hellenes, & Myrmidones, iidem dicuntur Homero, vt scribit Plin.

Achæus, Ererius poeta tragicus, paulò junior Sophocle. Floruit Olymp. 54. Tragœdias 44. docuit, vicit autem vnâ. Fuit & alter Achæus Syracusius iunior, qui & ipse Tragœdias decem scripsit. Suidas.

Achæus, fluuius, qui se in Pontum Euxinum exonerat. Arrian. in Periplo.

Achæium, locus Troadi oppositus. Strabo.

Achaia, regio Græciæ vndique circumspècta mari, præterquam à Septentrione, cuius caput est Corinthus: ab Achæo Iouis, seu, vt alij volunt, Xuthi filio, quæ primò Danaa Herodoto dicta fuit, à Danao Argiuorum rege. Vnde Græci Achæi, & Achii, & Danai dicti. Deinde Ægialæa, & à rege Ægialo dicta est. Plin. Achaia prouincia ab Isthmo incipit: ante Ægialos vocabatur, propter vrbes in littore dispositas. Græci enim *αἰγάλον* vocant litus. Est etiam alia Achaia in Peloponneso, quæ habet ab ortu solis partem Ægæi maris, ab occasu Epirum, à Septentrione Macedonia, à Meridie Creticum pelagus. In ea sunt Thebæ, Bœotie, & Megarea, quæ Me-

garidi regioni nomen dedit. Eadem dicta est Peloponnesus, nunc vulgò Morea. Vide Plinium, Strabonem li. 8. & Stephanum: condita 2566. terræ motu concussa 3573. in prouinciam redacta 4037.

Achaia, Rhodi insulæ vrbs, à folis filiis condita. Diodor. lib. 5. Huius etiam meminit Athenæus lib. 8. cap. 11.

Achaia, Messeniæ fons, prope Dorium urbem. Pausanias.

Achaia, ciuitas Crææ Gesner.

Achaicum bellum Olymp. 158. anno 2. vrb. cond. 606. P. Cornelio, Scipione Africano Æmilio, & C. Druso Coss.

Achaia, libertate donata à Domitio Nerone, Plin. 4. 9. 6. merfa. Plin. 1. 92. 1. Achaia: descriptio. Plin. libro 4. cap. 5. per totum, & Ptole. libro 3. capit. 15. Achaia: asini quales, Plin. 8. 43. 3.

Achais, idis, & Achaida, dæ: sicut Persis, & Persida: Thebais, Thebaida: Ptolemais, Ptolemaida. Ouidius,

Ah quoties dices, quàm pauper Achaia nostra est.

Achaicarum, vates quidam apud Bosphoranos, Strabo lib. 16.

Achais oppidum. Plin. 6. 16. 13.

Achæicum mare, Achaia Græcorum prouincie adiacens, vbi Achaia meridiem & occidentem spectat.

Achaly, Saracenorum rex, qui post Caliphum Mahumeto, successit anno à Christo nato 737. Euseb. *Αχαλῶν λιμὴν*, sinus maris apud Troadem, sic denominatus, quòd ibi Achæorum classis, bello permanere, hospitata sit: in hoc est Sigæum oppidum. Recipit præterea Scamandrum & Simoenta fluuios. Plin. 4. 11. 45. vocat Achæorum stationem.

Acham, Israelita crimine anathematis accusatus ac damnatus, ab omni populo lapidibus obrutus fuit: & omnia, quæ illius erant, igne consumpta fuerunt. Congregatus super eum magnus lapidum aceruus, qui in præsentem vsque diem permanet, vocatumque est nomen illius loci, vallis Achor. Iosue 7. capit.

Achana fluuius in Arabia. Plin. 6. 28. 21.

Achani, vel Acharni populi iuxta Scythiam. Stephanus.

Achar, Zebedei filius.

Achara, ciuitas est vicina Sardis. Strabo lib. 14.

Achar nomen ciuitatis, quæ nunc Nisibis appellatur.

Achardæus, fluuius è Caucaſo in Mæotim defluens, Strabo lib. 11. Vardanus Ptolem. Sarmatiæ Asiaticæ fluuius: nunc *Сарма*. G. Mercator.

Acharitanum, oppidum in Africa. Plinius 5. 4. 31.

Acharna, pars tribus Æneidis. Steph.

Acharnæ,

Acharnæ, ciuitas Græciæ in Attica regione, totius eius tractus potentissima. Thucyd. li. 2.

Acharni. Vide *ACHARNI*.

Acharnis, vir senatorius atque militaris, qui occurrens Mario & non salutat, à Marianis coram gladiis necatus est. Signum enim suis dederat Marius, vt omnes quibus salutat non responderet salutaretque, necarent. Plur. in Mario.

Acharnæ, vrbs Thessaliæ.

Achates, fluuius Siciliae, & gēma apud eum fluuium reperta. hodie *Cantara*. Leander.

Achates, fidus comes Aeneæ à solitudine dictus, quæ principum comes esse solet.

Achatus, Palæstiniensis Episcopus, Constantini Imperator temporibus, anno à Christo 354.

Achaz, xv. Iudæorum rex ann. 3192. regnavit an. xvj. impius, regem Assyriorum adorauit, templumque clauit.

Achazib, vrbs tribus Afer, Iudicum 1. quæ etiam Achizib, Iosue 19. dicitur.

Achedorus, fluuius Macedoniae, Apolloniam à Thessalonica diuidens. Volater.

Achelorum fluuium habet Polyænus, li. 8. circa Thessaliam videtur.

Achelous, Aetoliæ rex, à quo fluuius eiusdē nominis, à Pindo oriens, & Aetoliam ab Acarnania diuidens, in Maliacum sinum defluit. Thoas antè appellabatur à celeritate. Thucyd. li. 2. Nunc Alpri, Geromea: & ab acolis *Pachi colamo* dicitur.

Achelous, a, um, pro Aqueus ponitur. Georg. 1. *Poculaque inuentis Acheloiæ miscuit vnus.*

Veteres enim aquam omnem Acheloo nuncupauere, quod primus post diluuium erupisset terra fertur: siue quòd Achelous in Græcia omnium fluuiorum celeberrimus fuit. Siue, quòd Achelous quidam vini mixtionem cum aqua, in Græcia inuenerit. De hoc Macrob. lib. 5. capit. 18. Hinc Acheloides nymphæ dictæ sunt: nam Acheloiæ & Achelois patronymica sunt. Ouid.

- vobis Acheloides vnda, &c.

Acheloiæ pocula, vasa aquaria.

Acheloides etiã, siue Acheloiades, Syrenes sunt appellata à Patre Acheloo. Ouid. 14. Metam.

Acheloiæ dumque relinquit Syrenum scopulos.

Achelous, Epiri vel Aetoliæ fluuius, nomen sub Acheloo rege mutauit, qui cum Alcæone è Thessalia profectus, apud eum consedit Fabulam eius refert Diodorus lib. 5. Achelous insulam Artemitam continenti annexit. Plin. 4. 1. 15. Vide *PARACHELOITAE*.

Achelous, Asiae fluuius, ex Sipylo monte oriens. Pausanias.

Achelous, fluuius Peloponnesi, circa Dymam Achaia urbem vt habent Strabo, Pausanias & Eustathius, qui subiungit multos esse huius nominis fluuios.

Achelous, filius Oceani & Terræ, seu Tethyos, vt habet Seruius, vel, vt Theodontius, Solis & Terræ. Hic cum Hercule duello certauit pro Deianira Oenei Calydoniæ regis filia: sed videns Herculem fortiozem, se vertit primò in serpentem, deinde in taurum, cui Hercules amputauit cornu, quòd Copiæ comiti fortunæ datum est: sed postea Achelous Amaltheæ cornu Herculi dedit, atque ita suum recepit. Tandem ab Hercule victus, se in sui nominis fluuium gemino cornu insignitum occultauit. Nam re vera Achelous, Græciæ fluuius, duobus locis per fines Perrhædiorum in Maliacum sinum effunditur. Stephanus hunc fluuium prius Thoantem dictum scribit, deinde ab Acheloo, qui ex Thessalia cum Alcæone venerat, sic nominatum fuit illud Poetis solenne, vt fluuios Tauris similes effingerent, quoniam cum impetu erumpentes tauris similem edunt gemitum: vel, vt Hellanicus sensit, quia terram sulcare tanquam boues apparent: vel, vt alijs placet, quia circa ripas fluminum tauri mugire ob vberiora pascua audiantur. Factus esse draco fingitur etiam Achelous, quia sinuoso cursu deferuntur flumina, cum idem assiduis aliquando imbribus non augeatur ac placidus sit, humanam formam sumpsisse dictus est Hercules, vt ait Strabo, lib. 10. Oeneo affinitate coniunctus, & in omnes mortales beneficus fluuium Acheloum temerè & cum impetu regionem infestantem aggeribus & aquæ ductib. coercuit & extenuauit: eamque aquam in multos riuulos diductam, quæ prius regionem laniabat, vtilissimã reddidit. Inde dictus est illi fluuiio taurinũ cornu defregisse, & pro illo abundantie rerum copiam seu Amaltheæ cornu accepisse. Fluuius igitur paulatim exsiccatu eo pacto fabule locum dedit, quæ in honorẽ Herculis ficta est, & prudentiam ad infinita incommoda & pericula auertenda necessariam & perutilem esse demonstrat.

Achelous, nomen viri. Valer. Flac.

Achémou, qui & Achmon, vnus Cercopum qui vnâ cum fratre Basalo, nullo non iniuriarum genere in obuium quemque debacchabatur. Hisce erat mater Sennonis nomine, mulier fatidica, quæ filios cauere iussit, nequando in Melampygam inciderent. Euenit, vt Hercules aliquando sub arbore quadam dormiret, armis in eandem reclinatis. Accesserunt Cercopes fratres, & Herculem dormientem ipsius armis aggredi tentarunt. At ille protinus insidias sentiens, correptos ac victos de claua à tergo suspendit leporum ritu, atque ad eum modum gestabat. Capitibus itaque pendentes deorsum demissis, posticum Herculis nigris pilis horridum atque hispidum viderunt. Quapropter materni

materni moniti memores, hac de re inter se confabulabantur. Quod simul ac audiuit Hercules, cognomine delectatus, & in risum solutus, vinculis eos liberatos dimisit, Eras. in proverbio, Ne in Melampygam incidas. Meminerunt huius fabulæ Suidas & Gregorius Nazianzenus.

Achémes, Ægypti præfes. 3477.

Acherdus, pars tribus Hippotheontidis. Stephanus.

Acherini, populi Sicilia. Cic. 5. Verr.

Acherius orator, tempore Augusti Cæsaris, cui tanta orationis celeritas fuit, vt & vitium fieret, & bracteata Cæsaris Augusti sententia ad id circumferatur, Acherius noster sufflaminandus est. Is cum libertinum reum defenderet, cui obiciebatur, quod patroni concubinus fuisset, dixit, Impudicitia, in ingenuo crimen est, in seruo necessitas, in liberto officium. Cæl. libr. antiq. lect. 15. capitul. 11.

Acheron, filius Cereris absque patre, quem cum in abdito Cræta specu peperisset (is autem lucem aspicere non auderet) ad inferos defluxit, ibique infernalis fluius amarissimus qui primus excipit mortuorum animas effectus est. Alij Titanis & Terræ filium faciunt, & ob id à Ioue ad inferos deiectum ferunt, quod sitientibus Titanis limpidas præstitisset aquas.

Acheron autem, i. gaudio carens, fluius fingitur excipere defunctorum animas: quia cum morituri sunt homines subtristis quidam torpor mentem animamque ita labefactat vt propinqua mors esse facile sentiat: tunc enim conscientia rerumque gestarum memoria animum perturbat: quæ palus est omnibus primùm trahenda, vt fabulosè fingitur à poetis: neque enim potest in hac præterita vitæ inuestigatione animus non magnopere commoueri. Cereris autem siue Terræ filius hic fluius dicitur, quoniam vniuersa animi molestia & perturbatio, aut ex acquirendarum aut seruandarum diuitiarum studio nascitur. Hic fluius porum Titanibus adu. Iouem pugnantibus præbuit, quoniam multæ iniquæ cogitationes aduersus Dei mandata insurgunt, quas si animus diutius aluerit, à Sancta Dei lege desciscit & in brutorum naturam delabatur. Præterea dicitur esse gustus insuauissimus, quoniam vitæ nostræ ratio & recordatio, si diligenter perpendatur multas habet insuauitates. Plura legat lector apud Mythologicos, Gyraldum, N. Comitem, & Cartarum.

Acheron, Epiri fluius iuxta Pandosiam urbem, ex Acherusia palude Thesprotiæ profuens, multisque fluiis auctus, in sinum Ambraciū influens. hodie *Velichi*. M. Niger.

Acheron, fluius in agro Bruto, vbi Alexander Molossorum rex à Lucanis trucidatus est, Dodonæo deceptus oraculo, quo iubebatur Ache-

rufiam aquam, Pandosiamque urbem caere. hodie *Santo*, alius *Bassento* & *Capariano*. fluius est item Riphæorum montium. Orphæus, in Argonaut.

Acheron, Italiæ fluius. Plin. 3. 5. 135. & capit. 1. 4. 7. fluius item Elidis, regionis in Peloponneso, apud Strabonem.

Acheron, fluius in Heraclea Pontica, vbi Hercules canem infernalem eduxit. Theocriti interpretres.

Acheron, palus infernalis, sine gaudio dicta. Strab. locus est prope Auernum montem. lib. 4. Virgil. lib. 6. Æneidos.

Acherontia, ciuitas parua Apuliæ in monte sita, quam ob hoc Nidum appellauit Hora. libro. Carm. *Mirum quod forat omnibus quicumque celsa Nidum Acherontia, &c.*

Acherontia, magnæ Græciæ vrbs mediterraneæ hodie *Matera*. Leander.

Acherontini, populi Brutiorum. Plin. 3. 15.

Acherræ, vrbs inter Padum & Alpes. Steph. Vide **A C E R R A E**.

Acherres, Aegyptiorum rex, regnauit annis **V I I I**. Acherusia, palus inter Capuam & Auerfam, per aperta plana prope Cumas diffusa. Plin. 3. 5. 105.

Acherusia, fluius ibidem, Dionysius in 2. Bibliothecæ historiæ. De sepulchris Aegyptiorum qui Heliopolim accolunt, tradit paludem esse Acherusiam, in quam immittantur cadauera, in vltiorem ripam deferenda: nauim verò ipsam qua traiciuntur, Barim, hoc est onerariam appellari. Inde natam de Charonte, qui animas transuehebat Srygem, fabellam.

Acherusia Chersonesus, circa Heracleam Ponticam, siue Mariandenorum in Bithinia, ad Pontum Euxinum: vnde Herculem Cerberum ex inferis eduxisse credunt. Xenophon & Eustathius ex Diodoro. Est item specus ibidem, Apollonio & Pomponio. Huius meminit Ammianus quoque, & addit ab accolis *μυρὸν ποταμὸν* vocari. Acherusium quoque promontorium ibidem. Apollon. Plin. 6. 1. 20.

Acherusia, palus iuxta Cumas ex Acheronte oriens: item lacus Thesprotiæ in Epiro, ex quo amnis Acheron profluit, qui in Ambraciū sinum defertur. Authores Pöpon. & Strab. lib. 5.

Achéus, rex Thauri.

Achia, siue Achaas, filius Achitob fratris Ichabod, 1. Reg. 14. Filius ite Ierameel filij Elsom, 1. Paral. 2.

Achillas, Episcopus decimus septimus Alexandriæ, anno Domini 324.

Achillas, Ptolemæi exercitus ductor, cui demanda fuit cura cadis Pompeij. Plin. in Pomp.

Achillea, insula Ponti Euxini, hodie *Sidonisi*, & olim à Plinio Leuce & Macaró appellata, Borysthenis ostio obiecta, quod ibi Achillis sepulchrum ostenditur. Mela & Plin. 5. 31. 41. & 4. 12. 135. & 9. 13. 46. Achillis insulam nullâ auis trans-

transuolat. Plin. 10. 29. 10. Vide Achilleus Cursus, Achilleon, & Achillis. Meminit Stephanus & huius, & alterius Achilleæ vici in ostio Mæotidis. Strab. lib. 13.

Achilleon, oppidum Troadis iuxta tumulum Achillis, à Mitylencis conditum, vbi classis eius steterat. Plin. 5. 30. 12. Est & castellum prope Smyrnam, & locus in Sicilia, & vicus, & portus Melenes. Stephanus.

Ἀχιλλεύς ὄρεος, Achilleus cursus, peninsula est prope Borysthenem. Plin. 4. 12. 156. Pomp. & Strab. lib. 7. & Steph.

Achilles, Illyrij filius Appian.

Achilles, genit. Achillis vel Achilli, Pelei & Thetidis filius, quem adhuc infantem mater Stygiis vndis immerfit: quamobrem inuulnerabilis toto corpore factus est, præterquam in ea pedis parte, qua comprehensus ab ipsa fuerat, dum ablueretur. Traditus est educandus Chironi Thessalo, sub quo bellicis artibus ac musices exercitio proficeret. Hunc autem cum mater ex oraculo didicisset in expeditione Troiana periturum, si eò cum ceteris Græciæ ducibus proficisceretur, iã adultum inter Lycomedis regis filias furtim occuluit, & ne proderetur, muliebri habitu eum induit: vbi cum aliquandiu delituisse, Deidamiam regis filia vitiauit, ex qua Pyrrhum suscepit. Postremò ramen ab Vlysse altu cõpertus, ad bellum ductus est. Troia enim absente Achille, expugnari non poterat. Arma quæ nulla humana vi penetrari possent à Vulcano, Thetidis rogatu, illi fabricata sunt. Porro in bello post multas res præclarissime gestas, adeo ob creptam sibi ab Agamemnone Briseida indignatus est, vt aliquandiu bello abstineret, neque vllis precibus reduci ponerit. Verum, Patrocli amici coniunctissimi morte permotus, denudò ad bellum profectus, Hectorem interfecit. quem mortuum & curui alligatum, ter circum vrbs muros raptauit (& hæc omnia in Patrocli vltionem) ac demum Priamo corpus vendidit: occisus est tandem à Paride, dum coniugium Polyxenes speraret, & in Sigeo sepultus. De quo Plin. 4. 12. 35. & cap. 30. 5. 31. & Homerus in Iliade tantæ fortitudinis fuisse ferunt, vt (teste Gellio, lib. 2. cap. 11.) insigni fortitudine duces Achilles appellentur, & argumentum vocetur Achilleum, quod sit insuperabile & insolubile. Mythologi Achillem Imperatoris præstantissimi effigiem esse demonstrant. fortes autem viri voluptatum illecebris potius quam vi externa sæpissimè obruantur.

Achillis, Achillidos, insula in Ponto Euxino ad Borysthenem, teste Plinio cap. 13. lib. 4. Vide supra Achillea, cum sequentibus.

Achilleus, Zenobia parës in cuius gratiam Palmyreni præfecti & milites præharios Aureliam occiderat, propter seditiones in Ægy-

pto excitatas, feris expositus & ab iisdem dilaniatus est. Vopisc. Pomp. Latius.

Achimaas, pater Achinoam vxoris regis Saul. 1. Reg. 14. Filius autem Sadoe sacerdotis, 2. Reg. 15. 1. Paral. 6.

Achimán, filius Enac. Num. 13.

Achimelech nomen sacerdotis. 1. Reg. 21. Item filius Abiathar, 2. Reg. 8. qui 1. Paral. 18. Abimelech dicitur.

Achimenes, filius Bacchimonis, filij Persei: qui Achimeneis populis nomen dedit, quibus imperauit, à quo Achimonia regio.

Achimenes, Ariobatis regis Lyciæ filia, & vxor Bellerophonis. Achimene legendum puto.

Achimonia, regio ab Achimeneide denominata.

Achimenides, vnus ex sociis Vlyssis.

Achimóth, filius Elcana. 1. Paral. 6.

Achinoam, nomen vxoris regis Saul, 1. Reg. 14. vxor item David, 1. Reg. 25. 2. Paral. 3.

Achior, dux filiorum Ammon. Iudith 5.

Achiram, filius Benjamin. Num. 26.

Achis, rex Geth. 1. Reg. 21.

Achisamech, pater Ooliab, de tribu Dan. Exo. 31.

Achifar, oppidum. Plin. 6. 3. 24.

Achifarmi, Africæ populi, quorum meminit Plin. cap. 30. lib. 6.

Achitæ, populi. Plin. 6. 18. 49.

Ahitób, pater Achimelech sacerdotis, 1. Reg. 22. pater item Sadoe, 1. Reg. 8. 1. Paral. 6. 9.

Achitóphel, consiliarius regis David, 2. Reg. 15. pater Eliam, 1. Reg. 23. 1. Paral. 27.

Achaldæus, apud Pausaniam. lib. 4. dux est quem Aristomenes interfecit.

Achmat, filius maior natu Bajazetis secundi, 9. Turcarum imperatoris, à Selimo fratre minore natu, imperium ambiente, strangulatur, patre & altero fratre necatis. Hist. Turcica.

Achnæ. Vide **ICHNÆ**.

Achnæ, vrbs Thessaliæ, & alia Bæotiæ. Steph.

Achene, insulæ nomen, apud Plinium. lib. 5. sic enim ait, Rhodiorum insula Carpathus, quæ mari nomen dedit, Casos. Achne olim.

Achola, oppidum Arabiæ. Plin. 6. 28. 63.

Achóbor, filius Michai, 4. Reg. 22. pater item Balanam septimi regis in Edom Gen. 36.

Acholiis, vitam Alexandri Seueri Cæsaris scripsit. Lamprid.

Acholiis magister admissionum Valeriani. Vopisc.

Acholla, ciuitas Africæ, apud Ptolemæum.

Achólla, vrbs Lybiæ, non procul à Syrtibus, colonia Melitæorum. Steph.

Achon, consiliarius, Suenoni Saxoni malè consuluit.

Achomathes Bajazetis Turcarum Imperatoris filius, qui seipsum Asiæ regem designauit, tandemq; à patre Turcarum Imperator electus ac designatus est. Paul. Iouius lib. 14. hist. sui temporis.

Achomæ, & Achoméni, populi Arabiæ felicis. Stephan.

Achor, vallis in tribu Iuda. Ios. 15. ad septentrionem Iericho, haud procul à Galgal, à tumultu & turbatione Iſraëlitici populi appellationem habens, & non ab Achan facrilego, qui illic lapidatus eſt propter anathematis furtum. Ios. 7.

Achores, idolum quod inuocare ſolebant Cyrenaici, vt muſcas multitudine peſtilentiam inferentes interimeret. Plin. lib. 10. cap. 28. Hunc non Achoren ſed Acaron vocat Nazianzenus, orat. 1. adu. Iuſtitanum.

Achorus III. Aegyptiorum rex, regnavit annis XII.

Achorus, IIII. Aegypti rex, regnavit annis IX.

Achia filia Caleb, 1. Paral. 2. quæ Iosue 15. & Iu. 1. Axa ſcribitur.

Achſaph, vrbs in tribu Aſer, Ios. 11. quæ cap. 19. ſcribitur Akaph. Hæc Hieronymo Chafalus dicitur in octavo lapide Diocæſariæ ad radicem montis Thabor in campeſtribus ſita.

Achrâdina, pars Syracuſarum, & inſula in vicinia. Steph.

Achrâdus, vntis, tribus Atticæ, Steph.

Achriâna, vrbs Hyrcanæ. Steph.

Achimbrus & Achymbradus, ſunt ciuitates in Aſia prope Tmolium montem ſitæ, à ſuis cõditoribus denominatæ, Strabo lib. 15.

Achrûa, Ptolom. eſt ciuitas in tribu Iudæ. Ios. 15. 19.

Acibi, Aciborum, locus eſt in Sarmatia Europæa, vt ſcribit Ptolomæus.

Aciconis, dux Gallus in ea expeditione quam Galli aduerſus Paroniam ſuſceperunt, Pauſ. lib. 10.

Acidalia, Veneris epitheton, vel quia iniicit curas, quas Græci, *axidas* dicunt, vel certè à fonte Acidalio, qui eſt in Orchomeno Bœoticiæ ciuitate, in quo ſe Gratia lauant quæ Veneri ſunt ſacratæ. Ipſius enim & Liberi filia ſunt, nec immeritò Gratia enim per horum ferè numinum munera conciliantur. Hactenus Seruius. Virg. 1. Aeneid. - *at memor ille Matris Acidalia, &c.* Vide Bocatium.

Acidon, fluuius eſt in Sphagia inſula, Strabo 8. libr.

Acidalus, fons eſt in Campania, ægris oculis mederi conſuetus.

Acienſes, Italiæ populi, Albenſibus & Albanis ſinitimi. Plin. 35. 138.

Acidula, aqua, Lynceſtis vocata: quæ vini in modum remulentos facit. Plin. libro 2. capit. 103.

Acila, Africæ ciuitas. Hirtius, lib. 1.

Acila, emporij nomen eſt, ex quo nauigatur in Indiam. Plin. 6. 28. 41.

Aciliorum Romæ nobilis fuit familia, ex qua ortus eſt Acilius ille Glabrio, cui deuictò Antiocho ſtarua oblata eſt aureis bracteis incruſtata. Cælius Rhod. lib. 29. cap. 24. Item Acilius, prænomine Marcus, quo conſulatum

gerete cum C. Portio, lacte & ſanguine pluiffe autor Plinius, lib. 2. cap. 56.

Acilia gens plebeia Romæ fuit à Troian. oriunda, vt author Herod. Hanc verò gentem abiectam fuiſſe & obſcuram, inde apparet, quòd poſtremos omnium eorum quorum originem veteres ad Aeneam referunt, honores adeptos conſtet.

Aciliſena, regio Aſiæ inter Taurum & Euphratem Strabo, lib. 11.

Acilius, fons eſt in Sicilia denominatus ab Acile iuvene quodam Siculo, qui à Poliphemo interfectus, Galathæ nymphæ Amafiæ ſuæ precibus in montem ſui nominis à Nepruno conuerſus fuit. Bocar.

Acilius Auiola prænom. XX. Cos. cum collega Q. Aſinio Marcellino, Olymp. 208. an. 2. verb. cond. 806. Chr. Do. 56.

Acilius Auiola. XXXX. F. Cos. cum collega C. Cornelio Panſa. Olymp. 215. ann. 2. verb. cond. 874. Chriſti 123.

Acilius Auiola prænom. XX. Cos. cum Gordiano Imp. Olymp. 254. ann. 3. verb. cond. 992. Chriſti Do. 240.

Acilius Balbus prænom. M. L. F. K. N. Cos. cum collega L. Quintio Flaminio, Olymp. 127. an. 3. cond. 604.

Acilius Balbus prænom. XXXX. F. L. N. Cos. cum collega G. Portio Catone, Olymp. 166. ann. 3. verb. cond. 640.

Acilius, cognomine Buta, poſt ampliffimum patrimonium cõſumptum in opiam ſuam conſitens, reſponſum tulit à Tiberio Cæſare, ſerò experrectus eſt Sueton.

Acilius Fauſtinus prænom. XXXX. F. N. X. N. Cos. Olymp. 247. ann. verb. cond. 962. Chriſti. D. 211.

Acilius Glabrio præno. XX. C. F. L. N. Cos. cum collega F. Cornelio Scipione Naſica, Olymp. 147. ann. 2. verb. cond. 563.

Acilius Glabrio præno. XX. M. F. C. N. Cos. Q. Poſtunio ſuffectus, collega ſecundus fuit. Q. Opimij Olymp. 156. anno 3. verb. condit. 600.

Acilius Glabrio præno. XX. XX. E. M. N. Cos. cum collega C. Calphurnio Piſone Frugi, Olymp. 78. anno 2. 3. verb. cond. 687.

Acilius Glabrio præno. XX. Cos. cum collega M. Urbio, Traiano Crinito, Olym. 217. an. 3. verb. cond. 843. Chriſti D. 92.

Acilius Glabrio præno. XX. XX. E. XX. N. Cos. cum collega C. Bellicio Torquato. Olymp. 225. anno 4. verb. condit. 876. Chriſti D. 125.

Acilius Glabrio prænom. Sex. XX. F. Cos. cum collega C. Valerio Omillo, Vero. Olymp. 232. anno 4. vrbs conditæ 904. Chriſti D. 153.

Acilius Glabrio prænom. Sex. F. XX. Cos. vnâ cum Commodò, Olymp. 241. ann. 2. verb. cõd. 938.

938. Chriſti Do. 187.

Acilius Glabrio prænom. XX. Cos. Olymp. 258. ann. 4. verb. cond. 1008. Chriſti D. 257.

Acilius Rufus prænom. IIII. Cos. cum collega Cæcilio Claſſico, Olymp. 220. ann. 2. verb. cond. 854. Chriſti Do. 103. K. Iul.

Acilius Rufus prænom. IIII. Cos. Olymp. 285. ann. 2. verb. cond. 107. Ch. D. 323. collegam habuit Anitium Ruſinum. Cos.

Acilius Seuerus, præfectus vrbs Paulino & Iuliano Coſſ. imperante Constantino, anno Chriſti 327.

Acimero, oppidum Beticæ Hiſpaniæ. Plin. 3. 1. 57. quod idem Acinipo, Ptolemæo dicitur.

Acina, Arabiæ oppidum. Plin. 6. cap. 29.

Acinacis, apud Herod. lib. 4. Martis eſt ſimulachrum, cui Scythæ populi quotannis hoſtias cum aliorum pecorum, tum equorum offerunt.

Acincus, Bohemiæ fluuius.

Aciolus, Auiola, & Cornelius Panſa Romani Conſules & collegæ.

Aciris, Italiæ fluuius apud Plin. Volaterranus Acipino. Vide ACIMERO.

Acis, Fauni, & Simæthidis nymphæ filius, pulcherrimus paſtor Siculus, quem quum Polyphemus amaret, & ab eo aſpernaretur, ab eodem ſaxo illiſus periiit: cuius Galathea miſerta, in fluuium (alias fontem) ſui nominis permutauit, qui in Aetna monte oriens, in mare Siculum deferretur: Ouidius libro 13. Metam. Hunc alij in Acilium Siciliæ fontem permutatum dicunt. Idem lib. 4. Faſtorum: *Præterit & ripas herbiſer Acis tuas.* *Acis*, Siciliæ fluuius, *μαργα το ἀνδρι τοι κέλευται τὰ ῥαμυγα*, Theocriti interpres. Acis etiam vocabatur Siphnus inſula.

Acis, inſula vna ex Cycladibus, authore Plinio 4. cap. 12.

Acitani gens Hiſpana apud quam Martis ſimulachrum radiis ornatum maxima religione colitur. Macrob. lib. 11.

Acitæones, Plin. populi inter Alpinas gentes. lib. 3. cap. 20.

Acicia, inſula, quæ & Melbs & Siphnus dicitur. Sipontin.

Acithius, fluuius Siciliæ, alio nomine Acilius dicitur. Ptolem.

Aciton, inſula prope Cretam, vt ſcribit Plin. Vide ACYROS.

Acilſeua, ciuitas in Armenia minore, libro 11. Strabo.

Acilſus, Theodorici cliens, Sueuis præfectus.

Atmata, Arabiæ regio. Vide AMATHA in Steph.

Atme, Septimij amaſia, cuius meminit Catull.

Acmenæ, nymphæ Veneris, quarum ara extabat in Olympia, Pauſanias lib. 5.

Acmodés, inſulæ in mari Britannico, poſt Hy-

berniam, non procul ab Orcadibus, vt Plinius author eſt lib. 4. cap. 17.

Acmon, & Acmonium. Vide DANTEM.

Acmonénſes, populi ab Acmonia vrbe Phrygiæ, Plin. 5. 29. 8. & Ptolemæus.

Acmonia, vrbs Phrygiæ ab Acmone Manei filio condita. Stephanus. Vide ACMONÉNES.

Acmonides, vnus Cyclopum dictus *ἀνὸς τῶ ἀκμόνιδος*, hoc eſt, aſt incude.

Acmonium, ciuitas quædam diuerſa ab Acmonia. Eſt & Acmonium nemus circa Thermodontem.

Aco Catulinus Philomanus, Romanorum Conſul, Limenij collega. Sic autem Onuphrius.

Acon. Fabius. Catullinus Philonianus. Cos. in occidente Olymp. 281. ann. verb. cond. 110. Ch. Dom. 349.

Acône, portus Heracleæ Bithyniæ ciuitatis, Lycopu flumini oppoſitus, prouentu etiam noxiarum herbarum celebris, non procul ab Acheruſia ſpecu. Vide Aconæ apud Stephanum, qui & inſulam hoc nomine facere videtur, è regione Eudemonis ciuitatis Chalcedonis, propter cotes plurimas illic naſcentes, dictam.

Acóetes, vir pauper, & vt indicaret etymon vocabuli, carens cubili. Cuius tenuitatem exprimit Ouidius lib. Metamorph. 3. *Ille metu vacuus, nomen mihi (dixit) Acoetes. Patria Maonia eſt humili de plebe parentes: Non mihi qua duri colerent pater arua iuueni, Lanigerum greges, non vlla armenta reliquit. Pauper & ipſe fuit, linoq; ſolebat & hamis Decipere & calamo ſalientes ducere piſces. Ars illi ſua cenſus erat: cum traderet artem, Accipe quas habeo ſtudij ſucceſſor & hares, Dixit, opes, mortienſq; mihi nihil illi reliquit Præter aquas: hoc vnum poſſum appellare paternum.*

Acolitanum, oppidum liberum eſt in Africa, propriè dicta ab ea parte qua tractum Cyrenaicum ſpectat. Plin. lib. 5. cap. 4.

Aconites populi ſunt montani prope Sardiniam inſulam. Strab. lib. 5.

Acontæus, venator egregius. Statius lib. 7. Theb. *-donec ſtammatus Acontæus.* *Strage virum, cui ſueta feras proſternere virtus Silius lib. 16.* *Et cuius nunquam fugiſſe haſtilia cerui Prærapida potuere fuga, venator Acontæus.*

Acontifma, Macedoniæ aditus anguſtiſſimus. Ammian. lib. 26.

Acontium, oppidum Arcadiæ, ab Acontio Licoonis filio, & aliud Eubiæ. Steph.

Acónius, iuuenis ex Cæa inſula, in Delum ad Dianæ ſacræ profectus, in amore Cydippes nobilis puellæ exarſit: ſed cum eadem potiti non poſſet, nouam fraudem commentus in pomo hoc verſus ſcripſit,

*Iuro tibi sanè per mystica sacra Diana,
Me tibi vèturum comitem, sponsumq; futurum.
Hoc pomam Acotius iecit in sinum Cydippes:
quæ versus legens iuravit imprudens, & illi
nubere etiam morbo coacta est. Vnde Virg.
Quale fuit malum, quod litera pinxit Acoti,
Qua lecta cupido pacta puella viro est.*
Acotius, Magnesiæ mons, vel Bœotiz. Plin. 4.
7.15. & Straboni lib. 9.
Acor, apud Cyrenaicos pro maximo muscarû
Deo colitur. Plin. vide Achores.
Acræ, Iapygia, Plin. 3.11.15. aliàs Iapygium & Sa-
lentinum magnæ Græciæ oppidum Medi-
terraneum. hodie *Capo di S. Maria*. Leander.
Acræ, vicus in Mæotide, de quo Strabo libro 11.
Acrabathêna, oppidum. Plin. 5.14.4.
Acradina, arx Syracusanorum, quam Marcellus
Romanus Imperator cepit. Plutarc. in Mar-
cello.
Acragas, vnus ex statuariis, qui in admiratione
summa fuerunt. Plin. lib. 34. cap. 12.
Acragas, ciuitas Siciliae & Thraciæ, & Eubœæ,
& Cypri, & Ætoliz. Est & fluuius Siciliae. Ste-
pha. Vide Agragas.
Acræa, Dianæ cognomen: quod Acron mons
apud Argiuos fuerit, in quo Dianæ templum
construxit Melampus, quando Prætidæ pur-
gavit. Helych. Sophocl. ibidem Venus culta,
Acræa etiam cognominata est.
Acræa, Iuno dicta est, cuius extat oraculum in
Megarea, Strabo lib. 8.
Acræphia, oppidum Bœotiz à quo Acræphius
Apollo cognominatus est. Stephan. & Hero.
libro 8.
Acrapapes, rex Assyriorum. Eusebius in Chro-
nicis.
Acrephium, mons Thebanorum. Strabo lib. 9.
Acrath, Africæ oppidum, hodie *Bellis de Gomerio*,
Castal.
Acræusci, populi Pannoniæ inferioris, iuxta
Scordiscos. Plin. lib. 4. cap. 25.
Acretus, bacchantium genius Athenis spectaba-
tur, qui os duntaxat extra parietem extabat.
Pausan. in Attica.
Acre, ciuitas Apuliæ, ab aliquibus Hydrusa di-
cta: est & alia quæ portum in se Brundisium
habet. Et alia in Italia, alia à Syracusanis con-
dita. Item in Eubœa, Scythia, Cypri, Acarna-
nia: alia supra Antiochiam: alia denique ad
Tygrum fluuium. Steph.
Acrentes, populi Siciliae. Plin. 3.8.21.
Acria, oppidum Hispaniæ. Plin. 3.1.41.
Acria, oppidum in Peloponneso, ad ostium Eu-
rotæ fluuii in sinu Laconico: de quo Ptole-
maeus.
Acridophagi, sunt populi inter Aethiopes, velo-
ces cursu, vita verò adeò breui, vt annosissi-
mus quadragesimum non excedat: solis fetè
locustis victitant, à quibus & nomen inuene-
runt. Nam Acridas Græci dicunt, quas nos lo-

custas. Vide Diodor. Sicul. lib. 4. cap. 3.
Acrilla, vrbs Siciliae, non procul à Syracusis. Ste-
phanus.
Acrio, fuit Philosophus Pythagoricus, cuius me-
minit Cic. 5. de Finibus.
Acrius, teste Eusebio libro temporum, Aban-
tis Argiuorum regis filius, & pater Danaes
Amasiæ Iouis. Virg. 7. Aencid.
*Et Turnos, si prima domus repetatur origo
Inachus, Acrisiusq; patros, mediæque Mycena.*
Præto fratri succedit in regno, vnicamque
habens filiam Danaem, in responso habuit,
se manu eius, qui ex filia nasceretur mori-
turum: qui ad effugiendam prænuntiatam
mortem, filiam in quadam turri (aliàs ænea)
seposuit, seruarique iussit, ne quis posset ad
eam accedere. In eius gremium Iupiter, ver-
sus in auri guttam, ex tegulis se dimisit: à
quo prægnans effecta, ac patris imperio arce
inclusa, in mare coniecta est, atque à piscato-
re in Apulia reperta: qui Danaem & foetum
masculum: quem exixa fuerat, ad Pilumnum
regem detulit: qui genus eius cognoscens, &
patriam, illam libenter coniugio sibi copu-
lauit. Filius autem eius, cui Perseus nomen
fuit, cum excreuisset, & Gorgoni caput ab-
stulisset, Argo veniens, Acrisium transmuta-
uit in saxum: quæ quidem transmutatio se-
cundum Eusebium id significat, quod cum
Acrisius, xlii. Argiuorum rex, imperasset
annis xxxi. à Perseo nepote suo, non sponte
tamen, occisus, in lapidem, id est, in frigidi-
tatem perpetuam versus est. Ex Eusebio,
Boccatio, Seruio. Vide DANAË, ET
PERSEVS. Fuit & Acrisius alter, Laertæ
patris Vlyssis pater & Iouis filius, dicente
Vlyssè apud Ouidium libro Metamorpho-
leos 13.
*Nam mihi Laertes pater est, Acrisius illi,
Iupiter huic, &c.*
Acrisitione, Perseus, Acrisij nepos.
Acritas, Peloponnesi promontorium, iuxta Ma-
leam & Tanarum. Mela lib. 2. Plin. 4. 5. 13. Mes-
senij sinus initium, prope Methonem, vt re-
fert Strabo lib. 8. hodie *Capo de Gallo*. Insulæ
est etiam nomen apud Cedrenum.
Acroathon, Thraciæ oppidum, Pomponius
libro 2.
Acroceraunium, promontorium est Epiri in an-
gustias Adriatici sinus emissum, inde dictum
quod Acrocerauniis montibus sit vicinum,
Plin. lib. 3. cap. 11. & 26.
Acroceraunia, Seruio montes excelsi, in diuer-
sis locis sic dicti propter altitudinem & iactus
fulminum. Nam *ἄκρος* dicitur mons, vel sum-
mitas, & *κεραυνός*, fulmen. Horum alij sunt
in Epiro, diuidentes Ionium mare ab Adria-
tico, alij sunt inter Armeniam & Iberiam.
De his Plinius 3. 23. 6. & in prologo 4. 8.
Horat. lib. 1. Carm.

Qui

*Qui siccis oculis mōstra natātia, Qui vidit ma-
re turgidū, & infames scopulos Acroceraunia.
Hodie Cimariotti, & monte de Chimera, vul-
gò appellant.*
Acrocon. Vide ATHO, & ACROTHON.
Acrocomæ, sunt populi Thraciæ à capillorum
longitudine dicti, quod Antas in fronte mu-
lierum more demissas gestarent Author Ho-
merus in catalogo nauium.
Acrocorinthus, mons Peloponnesi excelsus, in-
ter duo maria, Ægeum scilicet & Ionium, sta-
diorum trium & dimidiati: sub cuius radice
in plano instar mensæ, loco iacet oppidum
Corinthus. Vertex ipse Acrocorinthi, Veneri
sacram habet ædiculam: infra verticem, Pyre-
nem fontem, haud affluentes, sed perspicuas
aquas habentem. Plin. 4. 12. Steph. Plutarch.
in Arato dicit eum è media Græcia enasci.
Acrolissus, vrbs est in colle supra Lissum Ilirici
vrbs. Strabo lib. 7.
Acrolóchias, promontorium Aegypti ad Pha-
rum. Strabo lib. 17.
Acron, Ceninensium rex, quem ob raptus virgi-
num Sabinarum Romulus singulari cerra-
mine vicit, telòq; traiecit, & eius spolia opima
Ioui Pheretrio dicauit: eique nomen dedit.
Plutar. in vita Romuli. Etenim (inquit) Ferire
apud Latinos, erat Vulnerare sagittis, Pro-
pert. lib. 4.
Tempore quo portas Ceninum Acrona petētem.
Acron, medicus Agrigentinus Athenis vnâ cum
Empedocle philosophus est: antiquior Hip-
pocrate: scripsit lingua Dorica De medicina
librum vnum. Suidas.
Acron, nobilis Grammaticus, Horatium poetam
enarravit.
Acron, ciuitas in tribu Dan, quæ & Accaron.
Iosue 13. 19.
Acroneus, nomen principis Phæacum. Odyss.
lib. 1.
Acronius, in Alpibus lacus est, qui descendens
à fronte Rhenum facit: nostri lacum Cōstan-
tensem vocant. Pomp. lib. 1. Brigantinus La-
cus Plinio, Brigantia Ammiano, Podamicus
recentioribus nonnullis. Lacus Heluetiorum
Maximus, quem *Badensee* Germani appellat.
Acropathos, Mediæ maioris sinus, & Susianæ rex.
Acropolis, arx Atheniensium. Athenæ enim in
tres partes diuiduntur, *ἀκρόπολις*, *ἄνω*, & Py-
ræum portum.
Acrorei, vrbs Triphyliz. Steph.
Acrotadus, insula in sinu Persico. Plin. 6. 23. 33.
Acrotatus filius Cleomenis: post defunctum pa-
rentem Lacedæmoniis imperauit. Plutarc. in
Agidæ, & Paul. lib. 1.
Acrothon, oppidum. Plin. lib. 4. cap. 10 super
montem Athon collocatum. Steph. Acrothy-
nos vocat, Thuc. lib. 4.
Acrouentum Mamboleium, in Italia locus Ior-
nâdi, vbi Mincius amnis cōmeantiū frequen-

tatione transitur, hodie *Gouerno*. G. Merula.
Acta, apud Thucyd. 4. lib. locus est vicinus
Atho monti ad Aegeum pelagus.
Actacortes, populi feroces, qui insulam Britan-
niam, vulgò Angliam, totam diripuerunt.
Am. Marcel. lib. 27.
Actæa, Atheniensium regio, dicta ab Actæo,
quod primus in ea regnauit: deinde verò At-
tica denominata ab Atride filia Cranai. Paul.
lib. 1.
Actæa, nymphe, ab Actæ. i. littore maris dicta.
Actæon, filius Aristæi, ex Autonoe aut Antonoe
coniuge vnde *Antonoius heros* ab Ouidio di-
ctus est, venationi addictus, cum in valle Gar-
ganoë ad fontem limpidum recessisset, à Dia-
na nuda conspecta conuictis lacessitus est, at-
que in ceruum mutatus, quem sui ipsius can-
nes discernerunt De quo figmento sic scribit
Fulgentius, Anaximenes (inquit) qui de pi-
cturis antiquis disceruit, ait lib. 2. Actæonem
venationem dilexisse, cui cum ad maturam
peruenisset ætatem, consideratis venationum
periculis, id est, quasi nudâ artis suæ rationem
videns, timidus factus est. Et paulo post: Sed
cum venandi periculum fugeret, affectû ta-
men canum non deposuit: quos inaniter pa-
scendo, penè omnem substantiâ perdidit: ob
hanc rem à suis canibus deuoratus est. Hæc
ille de Ouid. sententia li. Metamorph. 3. Quâ-
quam de Actæone aliter in commentariis
Apollonij lib. 4. ipsum nō Aristæi, sed Melissi
filiû: nec à canibus suis pro ceruo, sed à Bac-
chi orgia celebrantibus laniatum fuisse tra-
ditur. Sed receptor est Ouidij sententia.
*Inscius Actæon videt sine veste Dianam,
Præda suis canibus non minus ille fuit.*
Hæc fabula nos ad beneficia in bonos viros
cōferenda adhortatur, ac retrahit à bene me-
rendo de ingratis, qui sæpius pro acceptis be-
neficiis simultatis causas aucupantur, sed; vel
quauis leuissima de causâ iratos fingunt, vt sic
delectû appareat quicquid in eos collarum est.
Et canibus certè eiusmodi adulescentes aptissi-
mè comparantur. Monemur præterea ne si-
mus curiosi in rebus ad nos minimè perti-
nentibus, quoniam multis perniciosum fuit
res arcanas aliorû cognouisse, aut principum,
ciuitatum, summorumque virorum, aut Dei
præcipuè quorum vel aliqua minima suspicio
arcanorum cōscium facillè potest opprimere.
Actæonis ossa Orchomenios olim horrendo
phantasmate liberarunt, quod saxû magnum
gestans, totam regionem vastabat: vnde ac-
colæ Delphos profecti, acceperunt ab oracu-
lo, vt omnia Actæonis ossa absportarent, eaq;
sepeliret: quo factò, illico liberati sunt. Pausa-
nias. Plutarchus in Sertorio, duos aut Actæo-
nes fuisse, alterum à canibus, alterum ab ama-
toribus discerprum.
Acte, Neconis liberta quam parum adfuit quini-

patrimonio sibi contingeret. Sueton.
 Actæus, vnus Telchinū, qui sex numero omnia
 sola aspectu affascinant: vel, vt alij sentiūt,
 Stygiam aquam animalibus & stirpibus per-
 niciæ gratia inspergebant, qua ex re calami-
 tates, pestes & fames consequerentur. Vide
 TELCHINES, & adagium, Noui Simonē, &c.
 Actæus, a, um, pro Atheniensī. Nam Attica regio
 apud p̄ricos dicta est non solum Attis, idos,
 ab Attide Cranai regis filia, vt inquit Eusta-
 thius, sed etiam Actæ, vt Plin. lib. 4. & Gel. te-
 stantur. Vel ab Actæone, vel ab Actæo rege
 indigena. Primus enim Atticam regionem
 Actem dicta Lycophron Græcus p̄oeta in-
 nuit: apud quem Castor & Pollux *ἑωταίονε-
 λίνης* appellantur. Vel quia littoralis ferè to-
 ta sit: exili & angusto quodam velut margi-
 ne, vt author est Strab. Vnde Ouid. i. Meta-
 morph. *Separat Aonios Actæis Phocis ab oris.*
 Vult enim Parnasum mediū esse inter Bœo-
 tiam & Athenas. Attica autē regio quondam
 Ionia est vocata ab Ionio Apollinis & Creu-
 sæ Erithæi filio, vel (vt inquit Strab.) ab Ione
 Xuthi filio.
 Actānia, insula in mari Germanico, Plinius 4.
 13. 30.
 Actāta, nymp̄ha fuit Oceani & Therios filia,
 teste Hesiodo in Theogonia. Vide ACATA.
 Acteius, trib. plebis, qui Crassi in Syriam profe-
 ctionem prohibere conabatur, Plut. in Crasso.
 Acte, vna horarum, quatum nomina recenset
 Hyginus, cap. 193. Vide HORÆ.
 Actia, actiorum. Suidas, Ludi quinquennales
 Actiaci, Apollini Actio instar Olympiorum
 dicati: qui prius & à finitimis agebantur: sed
 ab Augusto honorificentius celebrati fuerūt.
 Vide Actium & Agonales.
 Actiolinus, Patauinorum Tyrānus, de quo Paul-
 Ionus lib. 1. virorum illust.
 Actites, vide infra *καλι ἀντι*.
 Actium, Epiri oppidum & promontorium, vbi
 Augustus, deuictis nauali p̄elio Antonio &
 Cleopatra, urbem condidit, & Nicopolim à
 victoria nominauit, vt scribit Plutarch. Hinc
 Actius, a, um, & Actiacus, a, um. Virg.
Actiæq; Iliacus celebramus littora ludis.
 Sappho ad Phaon *-quæ non
 Actiacas miserum me mittis ad oras?*
 Actium, colonia. Plin. 4. 10. & cap. 35. 9. 45.
 Actius Nauius, augur, nouacula cotem præcidit
 spectante Tarquinio rege: quo factum est, vt
 & à Tarquinio, & à populo semper in rebus
 confuleretur.
 Actius, Tragœdiarum scriptor, inter colonos Pi-
 saurum deductus, à quo & fundus Actianus
 iuxta Pisaurum dictus: in scribendis tragœ-
 diis sententiarum grauitate, verborum pon-
 dere, personarum autoritate clarissimus.
 Actius, Mediolanensis princeps, de quo Pau. Io-
 uinus lib. 2. illust. vir.

Actius, consul Romanus, Euseb.
 Actæ, id est, Attica. Plin. 4. 7. 1. Vide Steph. Est &
 Actæ Magnesiæ, & alia Arcananiæ, & Pelo-
 ponnesi, & in Bosphoro, & aliâ in Ionia.
 Actisanes, Æthiopum Rex, qui Amasim Ægypti
 regem suis crudelius imperantem regno de-
 turbauit, Ægyptiisque summa æquitate im-
 perauit. Hic latrocinia nouo more cōpescuit,
 fontes neque morte plectens, neq; linquens
 impunitos. Constituto quippe eorum iudicio
 reos omnes in vnum cogens, amputatis nari-
 bus in vltima deserti ire compulsi: ibique ci-
 uitatem condidit, ab excisis naribus Rhino-
 curam appellatam. Ea in Ægypti, Arabiæque
 finibus haud procul à mari sita omnibus vitæ
 commodis caret. Nam omnis vicina regio
 falsa est, intra vr̄bis mœnia vnicus est puteus,
 & is inutilis, vt potè aqua gustu amara. Hos
 autem eo in loco posuit, ne suis moribus vi-
 cinas gentes inficerent, nēue eorum erga re-
 liquos iniuriæ essent occultæ: sed vt tanquam
 in oram desertam relegati, omni re egentes,
 cogente necessitate sibi victum exquirerent.
 Fissis itaque calamis, quos ex vicinis agris
 collegerant, longa sibi retia fecere, quibus
 iuxta litus, per plura studia dispositis, ex cap-
 tis coturnicibus, victum sibi compararunt.
 Actius, Actiacus, & Actæus Apollo vocatus est,
 variis de causis, in primis tamen ab Actio
 promontorio & Ciuitate Acarnanum celebri
 ob victoriam Augusti contra M. Antonium
 & Cleopatram. Virgil. lib. 8. Æneid.
*Actius hac cernens arcū intendebat Apollo De-
 super.* Propertius.
*Actius hinc traxit Phœbus monumenta, quod
 Vna decem vicis missa sagitta rates, (eius*
 Actius Labeo, p̄oeta fuit indoctus temporibus
 Persij Satyrographi. Iliada Homeri versibus
 Latinam fecit ad eo inficidē & obscurē, vt nec
 sua ipse cognosceret. Gyraldus.
 Actor, comes Herculis contra Amazones, in
 quo bello vulneratus cum retro domum abi-
 re vellet, in itinere mortuus est.
 Actorides, Patroclus, nepos Actoris: is enim ex
 Ægina, quam ei Iupiter à se vitiatam vxorem
 dederat, Mœnetium genuit: Mœnetius au-
 tem relicta Ægina, Opuntem in Locros se
 contulit, & ibi Patroclum genuit.
 Actor, Astyocheus pater, vt ostendit Homerus
 Iliad. 2. Alter fuit Aruncus, cuius meminit
 Virgilius 12. Æneid.
*-validam vi corripit hastam
 Actoris Arunci spoliū, &c.* Pindus.
 Actoris, Vlyssis ancilla. Odyss. 13.
 Actorius Naso, historicus Romanus, Sueton. in
 Iulio.
 Actuarius, medici Græci nomen.
 Actrida, oppidum. Plin. 6. 28. 70.
 Acuinus, ciuis Romanus, qui cædis Cæsaris par-
 ticeps videri cupiebat. Appian. lib. 2.

Acusilaus

Acusilaus, Atheniensis Rhetor, Galba imperante
 sese Romam contulit, ibique Ludum aperuit
 tanto cum successu, vt moriens Atheniensis-
 bus decem myriades aureorum ex sc̄nore
 partas reliquerit. Suidas.
 Acusilaus, historiographus Argiuis, cuius testi-
 monio Iosephus vritur. lib. 1.
 Acusilaus & Pamagerus fratres, victores in
 Olympicis certaminibus, patrem Diagoram
 per celebrem conuentum gestarunt, in quem
 & flores abiecerunt Græci, & beatum propter
 filios appellarunt. Pau. lib. 6.
 Acusiorum colonia, *Ἀκυσίων*, Galliæ Narbonen-
 sis vr̄bs. Ptolem. *Grenoble* nunc vt I. Poldus
 scribit. Grannopolim vocat Sidonius, lib. 3.
 ad Placidum. Grationopolis vulgò Latine.
Cullaro aliquando appellatam fuisse quidam
 volunt; ex antiqua inscriptione quæ in huius
 vr̄bis porta legitur.
 Acutia, P. Vitelli vxor. Tacitus.
 Acutia, ciuitas Iberiæ. Steph.
 Acutius Nerua præn. III. Cos. cum collega III.
 Iulio feroc. Olymp. 219. an. 4. vr̄b. cond. 852.
 Christi D. 101. K. Nou.
 Acylas, philosophi nomen qui commentarios
 conscripsit de Sylogismis. Suidas.
 Acylina, vr̄bs Illyriæ. Steph.
 Acyndinus, & Proculus, consules Romani, anno
 1. Constantij, ab vr̄be condita 1092.
 Acyphas, vr̄bs vna ex Tetrapoli Dorica.
 Acyphas, vr̄bs Thesaliæ, vt quidam volunt.
 Acyris, fluuius est iuxta Heracleopolin, de quo
 Strabo lib. 6.
 Acythus, insula circa Cydoniam Cretæ. Steph.
 Vide Aciton supra, & Byblis infra.

Ada, altera vxor Lamech, Genes. 4. Vxor etiam
 Esau, filia Elon, Genes. 36. Itē filia Hecatonani
 Canæ regis: & Arthemisæ soror, quæ Hydrico
 fratri nupsit. Strabo lib. 14.
 Ada, Carix regina, Alexandro obuiam profecta,
 Alindis vr̄be tradita, eum in filium adoptauit.
 Deinde ab Alexandro toti Carix præficitur.
 Curtius lib. 2.
 Adæ, Adarum, oppidum Asiæ, Strab. lib. 3.
 Adæi, Arabes Ægypto finitimi, vt scribit Ptole-
 meus.
 Adacha, Palmyrenæ vr̄bs. Ptolem.
 Adad, filius Bada, rex Edom quartus, Gen. 36.
 Adada, ciuitas in tribu Iudæ, Iosue 15.
 Adad, teste Macrobio, non Adab, Assyriorum
 summus habebatur Deus, cui etiam deam
 Atergatim vxorem assignabant: per Adad
 solem, per Atergatim terram intelligentes:
 quod ex his duobus cuncta crederent pro-
 creari, Macr. 1. Sarur c. 24.
 Adadata, ciuitas Pisidarum ad Taurum mon-
 tem. Strabo, lib. 12.
 Adadremnon, vr̄bs iuxta Iezrahelem, quæ ho-
 die vocatur *Maximianopolis*. Zach. 12.

Adadus, rex Syriæ, Damasci filius.
 Adaias, siue Adaias filius Echan filij Zamma, 1.
 Paralipomenon 6. Filius item Ieroboham, 1.
 Paralipomenon 9. Pater Ididæ matris Iosue,
 4. Reg. 22.
 Adalbero, Metensis Episcopus, Euseb.
 Adalbero Babius, Genueus Episc. Euseb.
 Adalia, filius Amman filij Amadatha, Est. 9.
 Adalgarius, Aquitanus nobilis. Paul. Æmil.
 libro 7.
 Adalgisus, Beneuentanus Dux ab Imperatore
 ad Græcos defecit, victusque in Corsicam
 fugit.
 Adam, nomen primi hominis à Deo conditi.
 Genes. 2. Nomen etiam commune, quo Deus
 virum & mulierem appellauit. Genes. 5. Est &
 nomen vr̄bis, Ios. 3.
 Adam, interpretatur rubeus, vel rubra terra, quia
 vt Iosepho placet, de rubra terra conspersa
 factus est: talis est enim vera terra. Comest.
 in c. 2. Gen. Creatus ante diluuium annis mil-
 le sexcentis duobus & nonaginta supra du-
 centos. Philo de tempor. Animalibus impo-
 suit nomina, quibus etiam nunc ipsa vocan-
 tur. Ioseph. lib. 1. antiquit. & Euseb. lib. 11. de
 præp. Euang. Pelliceam sibi vestem fecit (te-
 ste Hieronymo) quod proculdubio vestes
 faciendi posteis exemplar extitit. Habuit,
 præter Cain & Abel, triginta filios, ac totidem
 filias. Comest. in cap. 3. Genes. Res futuras suis
 prædixit filiis: vnde duas ipsi fecerunt colum-
 nas: ex quibus vna lateritia, altera lapidea
 fuit: vt si illa imbribus obstare minimè pos-
 set, hæc permanens integra, scripta legenti-
 bus præberet. In his igitur columnis, ea quæ
 ab se inuenta fuerant circa fidem obserua-
 tionem, scripserunt. Proinde ab Hebræis ad
 Ægyptios, & Chaldæos, & subinde ad reli-
 quos, Astrologiam manasse, credere par est:
 ac tale Astrologiæ initium fuit. Hæc ex Ra-
 binorum traditionibus, admodum sanè infir-
 mis. Ioseph. lib. 1. antiq. Sepultus est Adam in
 agro Damasceno, in spelunca duplici. Comest.
 in cap. 3. Genes.
 Adama, vr̄bs Pentapoleos, Gen. 10.
 Adamastor, apud Claudium Damastor dicitur
 in Gigantomachia, *-saussq; Damastor
 Ad depellendos iaculum dum quareret hosteis.*
 Sidonius,
*Porphyrion Pangea rapit, Rhodopemq; Dama-
 stor.* De hoc Orof. lib. 1.
 Adamastus, Ithacensis fuit, pater Achæmenidis
 socij Vlyssis. Virgil. Æneid. 3.
 Adamiani, hæretici, ab Adam nominati, cuius
 imitantur in paradiso nuditas, quæ fuit ante
 peccatum. Credebant enim quod nuptiæ fu-
 turæ non fuissent, si nemo peccasset. Nudi
 itaque mares formiæque conueniunt: nudi
 lectiones audiunt: nudi celebrant sacra-
 menta. Hæresis planè horrenda à Carpocra-

tianis inuicta, & à nonnullis fanaticis nostro seculo renouata, Dei beneficio extincta est, vt nemo hodie reperitur qui tam fœdâ portenta in Ecclesia vel in? Politia defendere velit.

Adamus, Centurio Genuensis, qui missus est Hyppomanem vt Barbaruffam classes instaurantem opprimeret, Paul. Iou.

Adana, vrbs Sicilia, Ptolomæo, vulgò Adena. Vide STEPHANVM.

Adani, Adanorum, duæ insulæ in Arabia fœlici. Peolem.

Adanfan, Angliæ vrbs apud Anthonium. *Itham cester*, Camadeno,

Adar, VIII. rex in Edom. Genes. 36. qui in Paral. I. dicitur Adad.

Adara, vicus magnus. Steph. Eidem est tertiæ Palestinæ locus inter Areopolim & Characmobam.

Adaras, Hispaniæ vrbs, inter Hispalim & Cordubam. Anton.

Ad Aquas, Antonino, quas idem ad Larodas cognominat: Sicilia vrbs, quam Simlerus Xacca vocari dicit.

Ad Aquilas, Atticæ locus apud Pausaniam. Locus est etiam vigesimo à Rauenna miliari. Sic item appellatur verustus pagus prope Treuiros, quem vulgò *Igle* nominant. Moles ibi antiqua Romani nominis extat.

Ad Casæ Cæsarianas, Antonino, quas idem ad fines appellat. Locus est in Italia quem Simlerus *Cassino* vocari ait.

Ad Centesimum, locus Italiæ, CVII. M. P. ab vrbe distans, versus Adriam. Antonino.

Ad Columellas, est locus sexto à Rauenna lapide, quo H. Rubeus scribit Maioranum Augustum in Imperatorem creatum.

Ad Duos pontes, Antonino locus Hispaniæ est, inter Bracaram & Asturitam.

Ad Dracones, in Mauritania Cæsariensi locus, & in Armenia minori. Antonin.

Ad fines, Antonino Castellum est Rhetiæ, in ripa Tauriæ vel Tauri fluminis, quod hodie *Pfin* dicitur, vt B. Rhenanus docet *AnderThur* nominat Simlerus.

Ad fines siue Casæ Cæsarianæ, Antonino, locus inter Fiorentiam & Arrhetium. Est etiã Galliæ Belgicæ locus apud eundem.

Ad Fratres, locus in Mauritania Cæsariensi. Anton.

Ad Lapidem, locus Britannicæ insulæ, in Vitarum regione. Beda.

Ad Lippos, Hispaniæ Beticæ locus, inter Salmanticam & Emeritam. Anton.

Ad Malum, Liburniæ vrbs. Anton.

Ad Marcium, locus dicitur non procul à Lanuuiio. Liu. 6.

Ad Martis, Antonino Italiæ locus est, inter Naruiam & Meuaniam. Item inter Segusium & Brigantionem, in Alpibus. Forte Martis ver-

tex, Ammiani.

Ad Matrem magnam, Italiæ locus, in Campania ait Samnio. Anton.

Ad Mauros in lib. Notit. oppidum *Maurkircken* Lazio in Noricis.

Ad Morum, locus Hispaniæ inter Acci & Cartaginem Spartariam. Anton.

Ad Muros, Anto. Austriæ oppidum, quod Lazio *Sumerem* est: cui idem muro cinctâ Ammiani est.

Ad Murum, locus & villa regia circa murum quem Imp. Romani in Britannia insula extruxere. Beda.

Ad Oliuam, locus Mauritanicæ Cæsariensis. Anton.

Ad Palatium, Anton. vicus inter Tridentum Veronam. *Pallax* hodie dicitur Simlero.

Ad Paludes, Straboni locus Arabiæ, in Ægypto. Arabicas Palud es vocat Solinus.

Ad Pinum, in Samnio locus. Anton.

Ad Pirum, locus in Piceno. Anton.

Ad Pontem, Hispaniæ locus, circa Gades. Anton.

Ad Publicanos, Gallicæ Narbonensis locus, circa Tarantasiam. Anton.

Ad Puluinos, locus maritimus in Sardinia. Paulin. ad Macarium.

Ad Regias, Mauritanicæ Cæsariensis locus. Anton.

Ad Rotam, Anton. scribit Simlerus eam esse Numidiæ urbem quam D. Augustinus, lib. 3. contra Cresconium Rotariam vocat.

Ad Rubra, Hispaniæ Beticæ locus, circa Anæ fluminis ostium.

Ad Salices, circa Danubij ostia locus, in Moesia inferiore. Anton. Ammian. lib. 31.

Ad Septimum, Anton. Simlerus legit. Ad Septimumdecimum, locus in Hispania inter Asturicam & Tarraconem. xvii. M. P. ab hac distantem.

Ad Sex insulas, & ad tres insulas, sunt loca Mauritanicæ Tingitanæ. Anton.

Ad Sorores, Hispaniæ vrbs circa Emeritam. Anton.

Ad Statuas Colossas, Vrbs Hungariæ ad Danubium sita, Latio *Colocza*. Lib. Notit. Item locus inter Arrhethium & Clusium Tusciæ vrbes. Anton. Et in Hispania, circa Sucronem.

Ad Titulos, Eiburniæ vrbs. Anton.

Adarchidæ, gens Lybica. Steph.

Adarifer, filius Rohob, rex Seba. 2. Reg. 8.

Adari, Arabiæ fœlicis oppidum. Ptolem.

Adarina, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Adarupolis, vrbs Persica. Steph.

Adastrus, Phryx.

Adartha, Armeniæ maioris vrbs, in Rhauenæ præfectura. Ptolem.

Adazer vrbs, 1. Machab. 7.

Ad bucillus, Galli cuiusdam nomen apud Cæsarem in Comm.

Adbeel, filius, Ismaelis. Gen. 24.

Adbelum, oppidum. Plin. 5. 23. 3. 7.

Adar, nomen mensis apud Hebræos: siue Lunationis duodecimæ, nostro respondens Februario, 1. Esd. 6. Filius item Balæ filij Beniamin. 1. Paralip. 8.

Adcantuannus, nomen ducis Aquitanici. Cæsar. Comment. lib. 3.

Addi, pater Melchi, patris Neri. Luc. 3.

Addo, filius Ioah. 1. Paral. 6. Pater item Barachia patris Zachariæ. Zach. 2. Nomen propheta, 2. Paralip. 9. vide Nechem. 12.

Addon, nomen loci. 2. Esdr. 7. qui Adon. 1. Esdr. 2. scribitur.

Addua, Vide ABDVA.

Addua, fluuius est Gallicæ Cisalpinæ, qui vt nonnullis placet, Lariuni lacum ingreditur, & ex eo integer emergens in Padum effluit: bonos quidem pisces nutrit, & potissimum Tinulos. Plin. lib. 2. cap. 103.

Adeba, Ilercaonum vrbs in Hispania. Ptolem.

Adedi. Vide Adem.

Adelphius, historicus Marco Antonio familiaris, qui eius in Parthos expeditionem conscripsit, in qua ipse & adfuit & præfuit. Strabo, lib. 11.

Adelbais, vidua Lotharij imperatoris Othoni nupsit, alter sic, Adelhaida vidua Othoni Imperat. Aug. nupsit, Olym. 42. anno vrb. conditæ 1702. Christi D. 951. De Adela, Paul. Aemil. libro 1.

Adelphena, Francorum regis filia sumpta in matrimonium à Theodorico. Euseb.

Adelphius, & Aetius collegæ, Romanorū Cof. alter sic, Adelphi. v. c. præn. Clodius in Occidente Cof. Olym. 307. anno secundo vrbis cond. 1. 202. Chr. D. 455.

Adelphus, Caucorū princeps, cum valida manu à Carolo Magno Francorum rege in Britannos missus victor rediit.

Adelstânus, v. 1. 1. Angliæ rex Edouardi ex concubina filius regnavit annis x v 1.

Adem, Arabiæ fœlicis emporium celeberrimi nominis, quo ex Aethiopia, India & Perside negotiatores conueniunt. Vrbs est magnifica, situ & structura bene munita, ædificiorum nitore atque frequentia celebris, muro & præcellis septa montibus, in quorum summitatibus ardentes faces nauigantibus portum ostendunt. Peninsulæ formam quandam obtinuit, nunc autem hominum industria vndique aquis ambitur. Oforius in hist. Emanuelis Munster. lib. 5. Cosmograph.

Adepsum, ciuitas in Eubœa, vbi balnea sunt: hæc Strabo lib. 9.

Adeodatus, Rom. Episc. Euseb.

Adeona, Dea ab ethnicis culta, quod adeundi facultatem prestaret. August. 4. & 7. lib. de ciuit. Dei.

Ader, locus iuxta Bethleem, vbi vel angelorum

grex in ortu Domini cecinit, vel Iacob pecora sua pavit, loco nomē imponens: vel (quod verius est) quodā vaticinio futuro iam tum mysterium monstrabat.

Adércon, vrbs Iberiæ. Steph.

Adherbal, rex Aphricæ, à qua expulsus est à Iugurtha Numidarum rege, Orof. lib. 5.

Adgandestrius, Chattorum princeps, ad Senatum Rom. literas misit, quibus Arminij mortem promittebat, si patrandæ neci venenum ad se mitteretur: cui respōsum est, Non fraude, neque occultis, sed palam Po. Rom. hostes suos vlcisci solere.

Ades: à Græcis inferorum deus, quē nos Ditem & Plutonem appellamus: ita dicitur ab æ priuatiua, & *idē* videre: quod in densissimis inferorum tenebris, noctēque profunda perpetuò agens nihil cernere videatur. Non enim absque lucido aere (qui apud inferos nullus est) visio potest fieri.

Ades, siue Hades, Molosorum rex, cuius filiam nomine Coram apud Acherōtem fluuiū conatus est rapere Pyrihous. vnde factus est fabulæ locus, Pyrihous ad inferos descēdisse, & vxorem Ditis Persephonem, quæ & Cora à Græcis dicitur, rapere voluisse. Cæ. Rhod. lib. 7. cap. 15. & Plutar. in Thef. qui tamen regem hunc non Adem vocat, sed Aidoneum.

Adhæser, Syroæ filius, Persarum rex, regnavit annum 1.

Adiabaræ, aliàs Adiabana, populi. Plin. 6. 30. 11.

Adiabene, regio ultra Armeniam, quæ Mesopotamia. Steph. Assyria antè dicebatur. Plin. 5. 12. 4. & cap. 9. 6. 4. 14. 15. & cap. 13. 6. 38.

Adiabena, regio orientalis prope Assyriam vt author est Strab. lib. 16. medio loco inter Euphratem & Tigrin, vnde & Mefene. Steph.

Adiabeni, populi, Plin. 6. 37. 12. & Marcel. lib. 25. à Seuero superati, Orof. lib. 3. cap. 15. Herodot. lib. 3.

Adiatorix, Meclij cuiusdam Galatiæ Terrarchæ filius fuit, qui quum apud Heracleā Poticam Coloniam Romanorū eò missam nocte vna iussu Antonij iugulasset, paulò post in prælio Actiaco captus & in triumpho circumductus, vnà cum filio iugulatus est, Strab. lib. 12.

Adiel, nomen principis, 1. Paralip. 4. filius Ieta, 1. Paralip. 9. 27.

Adilifus mons, Plin. 4. 7. 15.

Adima, est Numidiæ fluuius.

Adimatus, Platonis frater. Laert. lib. 3. fuit etiam hoc nomine Corinthiorum dux, qui quum Themistocli exilium obiceret, num putas (respōdit Themistocles) exilem quempiam esse qui ducentas habeat triremes? Suidas.

Adina, filius Siza, 1. Par. 11.

Adimantius, nomen viri Atheniensis.

Adithaim, nomen vrbis. Iosue 15.

Admátha, principis nomen. Esther 1.

Admète, siue Admetes, nympha, Oceani & Tethios

Tethios filia. Hesiod. in Theog.
 Admetes, Turcarum princeps, de quo Bembus.
 Admetus, poeta temporibus Neronis, qui (vt in
 Demonactis vita scribit Lucianus, obscuro
 nominis fuit. Et cum Demonacti aliquando
 dixisset, se vnus versus epigramma, hoc est
 monostichon scripsisse, quod testamento ca-
 uisset vt sepulcro affigeretur, quod tale erat:
 Terra, Cape Admeti Spoliū: nam iam Deus
 ipse est: Ridens respondit Demonactes, Bon-
 num est, o Admete, hoc monostichon: sed
 voluissē ipsum pridem tuo Sepulchro in-
 scriptum esse.
 Admētus, Thessaliæ rex: cuius armenta pauit
 Apollo nouem annis ob interfectos Cyclo-
 pes, diuina potestate spoliatus. Tamen Calli-
 machus cōtra hanc inueteratam. lectionem,
 ita scribit in hymno Apollinis:
 Φαίτων ἐν ἰόμιον κελήκορον
 Εξείτω ἅπασαν Ἀφροδίτην ζούρηθ' ἄσπερον ἴππας
 Ἰσπίδες ὑπὲρ ἔρωπα κελωρδάθη Ἀδμήτωιο.
 Id est, Phœbum & pastoriciū vocamus, iam
 inde cum sub Amphyrzo iugaleis pascebat
 equos, Deo similis amore accensus Admeti.
 Admōcōnus, Bellini Barauorum regis filius, à
 C. Caligula in deditionem acceptus est. Eu-
 trop. lib. 7.
 Adōbogion, vir clarus qui ex tetrarchia stirpe
 Galatarum fuit. Hic cum esset Cæsaris ami-
 cus, ad id honorum peruenit, vt materni ge-
 neris tetrarchia, & cum aliorum, tum Bos-
 phori rex efficeretur.
 Adon, Cynaræ regis Cypriorum & Myrrhæ fi-
 lius: Boc.
 Adoardus, filius Ariobaldi regis Longobardo-
 rum, Sabell. lib. 6. Ennead. 8.
 Adōlius, filius Acatij, Armenus genere. Cælius
 Rhod. lib. 21.
 Adolphus de Nassau. Cel. D.F. Aug. xxxii. Occi-
 dens Imp. viii. Idib. Ianuarij creatus. Olym.
 517. an. 3. vrb. cond. 2043. Christi 1292. Imperij
 negotia obiit per annos 6. menses totidem,
 dies aliquot.
 Adolphus Aug. necatus est. 1111. Iulij. Olymp.
 519. anno 1. vrb. cond. 2049. Chr. D. 1288.
 Adolphus V. C. præn. Clodius, in occidente Cos.
 Olymp. 307. anno 2. vrb. conditæ. 1202. Chri-
 sti 451.
 Adon, nomen loci, 1. Escl. 2. qui Addon. 2. Escl. 7.
 scribitur.
 Adonai, nomen Dei apud Hebræos, quod gene-
 raliter interpretatur Dominus, quod domi-
 netur creaturæ cunctæ.
 Adoneus, Bacchi nomen apud Arabes. Alex. ab
 Alex. lib. 6.
 Adonia, Adoniorum, festa Adoni dicata. Am-
 mianus lib. 22. Hist. Euenerat iisdem diebus
 annuo cursu completo Adonia celebrari, ritu
 veteri, amato Veneris (vt fabulæ fingunt)
 apri dente ferali deseto, Adonia cum planctū

celebrantur ad planctum Veneris repræsen-
 tandum.
 Adonia, siue Adonias, filius Dauid ex Aggith. 2.
 Reg. 2. 1 Paralip. 3.
 Adonibefec, Chananæorum rex, cui Israelitæ
 manum ac pedum summitates absciderunt,
 qui tunc dixit, Merito isthæc patior: septua-
 ginta reges, ait, amputatis manuum ac pe-
 dum summitatibus, colligebant sub mensa
 mea ciborum reliquias: sicut feci, ita reddidit
 mihi dominus. Adduxeruntque eum Ierusa-
 lem, & ibi mortuus est. Iudic. cap. 1.
 Adoniram, filius Abda, qui erat super tributa
 Salomonis. 3. Reg. 4.
 Adonis, idis, filius Cynaræ Cypriorum regis &
 Myrrhæ eius filia, quem Venus in deliciis ha-
 buit. Hic dum in Idalio nemore venatur, pri-
 mo ætatis flore, apri dente sub inguine per-
 cussus moritur: atque à Venerē post multas
 lachrymas in florem Adoniū, qui est sangui-
 neo colore, transformatus est, alij dicunt in
 flumen cecidisse, dum pulchritudinem suam
 contemplaretur. Hunc Aufonius cum Plauto
 vocat Adoneum: Fulgentius Adon, quæ Græ-
 cis suauitas dicitur. Et, quia Myrrha odore
 suauis est, Adonem dicitur genuisse. Ideo au-
 tem Venerem amasse dicitur quod hoc genus
 pigmētī sit valde feruidū. Lucianus Adonium
 fluuium ex Libano mōre profluentē, singulis
 annis sanguinolentū fieri cōmemorat per eos
 dies, quibus Adonis fuit interfectus. Hieron.
 in Ezechielem. Quem nos Adonidem inter-
 pretati sumus, & Hebræus & Syrus sermo
 Thamuz vocat. Vnde quia iuxta gētilem fa-
 bulam in mēse Iulio, Amasius Veneris & pul-
 cherrimus iuuenis occisus, & deinceps reui-
 xisse narratur. eundem Iulij mensem eodem
 appellant nomine, & anniuersariam ei cele-
 brant solennitatē, in qua plāgitur quasi mor-
 tuus, & postea reuiuiscens canitur atq; lauda-
 tur. Vnde apud Ezechielem prophetam legi-
 tur, Ecce ibi mulieres sedebant plangentes.
 Adonidem. Vbi intelligi vult fuisse idolola-
 triam celebratā in honorem Adonidis. quan-
 quam nonnulli fortasse rectius exponant de
 planctū qui fiebat propter mortē Osiridis ab
 Aegyptiis, quorum ritus imitabantur Iudæi.
 Macrobius verò accipit Adonidem pro sole.
 Moschopulus ἀδωνιδος nomen ab ἄδων quod
 est cano, deriuatum putat. De eodem festiui-
 sime Theoc. εἰδὼν. 27. 20. Orpheus in hym-
 nis, Adonin Solem esse sensit, cum illum re-
 bus omnibus præbere nutrimentum, & esse
 germinandi autorem dixit, his verbis:
 Εὐεργετὴς πολὺμορφος, τροφὴ πάντων ἐπίδηλος
 Κέρν, ἔ κέρν, οὐ πάσι θυλάθ' εἶν Ἀδωνί
 Στὴν ἰνδύμω, λάρυγγων τε κελύφης ὄν κεν κλίσιν ἄρουα. ἰ.
 Qui cunctis alimenta refert, prudentia cuius
 Plurima, qui vario laturis nomine Adoni:
 Germinū ἔσ' ἰδὲ αὐτορ, παρὶτερ πuer atq; puellæ
 Εκτακτε.

Extincte, atque iterū splendens labētibus horis.
 Finxerūt antiqui, qui Adonin Solem esse pu-
 tarunt, illum ab Apro, hirsuta & aspera fera,
 istū, quia aspera sit & hirsuta hyems, sub qua
 solis vires paulatim deficiūt. Ea res est omni-
 no Veneri inimica, quoniam per aëris tēpe-
 riem viget Venus, cum frigus, vt inimicum,
 naturæ oppus non ingrediatur. Cum sol igitur
 in signis icā Australibus extiterit, per signife-
 rum incedens, breuiorēque sunt dies ac lon-
 giores noctes, tum dicitur Adonis apud in-
 feros morari: cū verò signa Borealia longio-
 res dies fecerint, tunc est apud Venerem, per
 quam omnis vetustas omnīq; nitor aruis re-
 stituitur. ea de causa illum ait Orpheus modò
 esse apud superos, modò apud inferos. Alij,
 inter quos Theocriti Scholiastes, Adonin se-
 men tritici esse sentiunt. Morbus Adonis (in-
 quit) sex mēses moratus est in gremio Vene-
 ris, quot etiam apud Proserpinam. Adonis fru-
 mentum est saum, quod sex mēses degit sub
 terra sex menses illū habet Venus, aëris tem-
 peries scilicet, ex quo illū mēflores colligunt
 Adonis formosus pastor, cui & annua lugendi
 festa sunt instituta, templūque habuit in
 Biblio Phœnicia vrbe, vbi pater eius regna-
 rat. Virgil. in Gallo,
 Et formosus oues ad flumina pascit. Adonis.
 De quo Ouid. latē lib. 10. Metam.
 Adonis, alias Adynis, fluuius memoratur pro-
 pter Byblum urbem Phœnicum. Ptolemæus.
 Plin. 5. 20. 5. Hinc horti Adonidis, pro instru-
 ctissimis.
 Adonisedec, Rex Ierusalem. Iosue 10.
 Adoram, filius Iectan. Gen. 10. 26. 27.
 Adoreus, mons est Phrygiæ, ex quo Sanguarius
 erumpens fluuius per Phrygiam labitur in
 Bythyniam.
 Adonius, vel Adonicus, decimus Longobardo-
 rum rex, Pannoniæ partes occupauit, præter-
 gressio Danubio.
 Adonacris, rex fuit Herulorum, qui anno nostrę
 salutis 475. tanta cum manu in Italiam irru-
 pit, vt terrore percussus Augustus sponte pur-
 puram poneret, Paul. Diacon. lib. 16.
 Adra, ciuitas Arabiæ petrosæ. Ptolem.
 Adra, oppidum Syriæ Cæles. i. curuæ apud Ptol.
 Est item, eodem authore, Liburniæ ciuitas.
 Adramelech, idolum Assyriorum, quod etiam
 Samaritani coluerunt.
 Adramelech, filius Sennacherib regis, 4. Reg. 19.
 Isa. 37. Deus item Sepharuain. 4. Reg. 17.
 Adramis, & Adramin, nomen viri proprium.
 Adramittēnus, Cic. pro Flac. Quid (inquit) occi-
 sus est à Piratis Adramittēnus, homo nobilis,
 cuius est ferē nobis omnibus nomen auditū?
 Hæc ille Steph.
 Adramiteos, oppidum vnguentis delectabile,
 Plin. 30. 9. & cap. 13. 15.
 Adramiles. Vide PSYCTERIVS.

Adramytis, insula Lyciæ, Steph.
 Adrana, vrbs Thraciæ, parum supra Berenicem
 Steph. Est etiam fluuius Cattorum in Germa-
 nia. Tacitus, Annal. lib. 1.
 Adranus, Deus cui sacra erat Adranus (hodie
 Aterno) ciuitas.
 Adranon, Siciliæ oppidum in Ætnæ montis ra-
 dicibus, fluuium habens eiusdem nominis.
 Steph. & Plut. in Parallelo. hodie Aderno.
 Adrapfa, oruum, vrbs Bactrianæ. Strab. lib. 16.
 AdraBia: regio non longè à Troade, quæ est in
 Myfia, ab Adrafto rege dicta, qui primus Neme-
 sis, id est, Fortunæ templum ædificauit,
 Adraftiamque vocauit.
 Adraftia, Iouis ac Necessitatis filia, scelerū vin-
 dex accerrima quam nemo flagitiosus neque
 magnus neq; paruus: vi aut clam effugere po-
 test. Alij nunc alio nomine Nemosin vocauē-
 runt, eiusq; sedem Ægyptij Sacerdotes supra
 Lunam constituerunt, vt inde, velut regina &
 arbitra hæc inferiora despectaret, Strab. lib. 13.
 nominis rationem refert ad Adraftū regem,
 qui primus Nemesi templum erexit, Adra-
 ftiamq; vocauit. Phurnutus, παρὰ τὸ ἀειδραν,
 quasi ἀειδραστῆρα, quod nihil eam impediatur,
 nihil frustretur, nihil ea infectum relinquatur:
 vel, vt Pausanias ait, ἀδρῶν ἔδιδρασαν, quod sci-
 licet nemo nocens meritam penam vnquam
 effugerit, etiam si aliquando tardius assequi-
 tur. Virgil. in Ciri, vt scelere infando, quod nec
 sinat Adraftæa. Ledere vtramque vno student
 errore parentem. vide Nemesis.
 Adraftus, xxiii. Sicyoniorū rex, regnauit ann. 4.
 Adraftus, rex Argiuorum. Thebanis bellum in-
 tulit pro Polynice genero suo: sed vtrinque
 multis occisus, demum rediit re infecta, Statio
 teste. Fuit & alius Adraftus, teste Homero lib.
 Iliad. 2. Percosij filius, vt infra videbimus in
 dictione Percosius.
 Adrazarus, Sophina rex.
 Adremon, alias Adremon, Thoantis pater.
 Homerus Iliad. 2.
 Adresta, Helenæ ancilla, Odys. 4.
 Adria, Steph. & Ptolemæo, Romanorum colo-
 nia, Piceno quinta regione Italiæ, xi. m. pas-
 suum à mari distans: à qua ager ipse Adria-
 nus dicebatur, vino generosissimo nobilis,
 quod & ipsum Adrianum fuit appellatum.
 Plin. lib. 3. cap. 13.
 Adria, vrbs Græciæ, Illyrico mari proxima, huius-
 que Adriatico nomen dedit. Liu. primæ De-
 cad. lib. 5. Iustinus lib. 20. Eius ciues Veneto-
 rum fines aliquando infestarūt, quibus Otho
 Vrseolus occurrit, victorūque apud Lauretum
 tanta clade affectit, vt nunquam finitimis bel-
 la inferre ausi fuerint.
 Adria, id habuit nominis à flumine Athesi, an-
 tea Adria dicto, vt ait Strab.
 Adrianopolis, ciuitas est Thraciæ ad Hebrum
 fluuium, primū Orestia dicta, ab Oreste con-
 ditore;

ditore: postea ab Adriano instaurata, quum ei furore agitato responsum esset ut se in furiosi domum reciperet. Cael. Rhod. lib. 17. c. 2. Turcarum regia ante captam Constantinopolim. Hodie *Andrinopoli*.

Adriaticum mare contra Rauennam, quod per ostia Padi fluuij intratur, sumpto vocabulo ab Adria proxima ciuitate, quæ idem mari Adriatico nomen dedit. Strabo 5. Hoc pelagus Paulus emensus est, Act. 27. Plin. lib. 3. cap. 16. Eius insulæ. Plin. lib. 3. cap. 5. Quantum à Propontide distet, lib. 4. cap. 11. Vide *HADRIA*, & *ADRIA*.

Adrianopolis. Vide Goni, & Neocæsaria, & Palmira, & Stratonica. Nouæ Athenæ Adriæ. Vide Olympicum. De Adria colonia. Pli. lib. 3. cap. 13.

Adrianus imperator, qui post vexatos Christianos morbo aquæ intercutis periit. De quo Cael. Rhod. libro 2. 29. & 30. Paul. lib. 2. Sab. Enead. r. lib. 6.

Adrianus Phœnix, patria Tyrius, docuit Athenis magno cultus victusque sumptu. Amatus est magnopere à M. Antonio, & Romam eodem ductus.

Adrianus ager, Plinius lib. 3. cap. 13. & 14.

Adricam, Pœnorum rex, Aprio Ægyptiorum regi se suosque dedit.

Adrius est mons Dalmatiam per medium secās, Strabo lib. 7.

Adrobigū, Hispaniæ vrbs in Atrabis. Pompo. l. 3.

Adromentum, oppidum. Plin. r. 49.

Adrōtta, vrbs Lydiæ. Steph. Incolæ Adrotreni.

Adrumentum, siue Adrumentium, ciuitas Myfiæ. Est & Adramitis, insula Lyciæ, & Adrumes, Adrumetis ciuitas Aphricæ. Hieronymus autē ait si quis alius fuit author, in Catalog. locorum Act. Apost. indicat Adrumentum esse ciuitatem in Bazatio regione Aphricæ. Plinius Adrumentum vocat neutro genere. Act. 27. vulgò *Sise*, ab aliis *Machometa* & *Toulb* appellatur.

Adrymes, vrbs Libyæ. Steph.

Adryx, vrbs Syracusiorum Steph.

Aduellas, & aduelas, mons apud Strab. lib. 4. ex quo in Septentrionem Rhenus excurrit, & diuersa ex parte Aduas in Latium iuxta Commum intrans.

Aduatici, Belgarum populi, regni Eburonum (nunc Leodiensium) finitimi, ac Neruis (nunc Tornacensibus) proximi, habebant amplum & in altissimis rupibus oppidū, quod etiam, ut quibusdā videtur *Beaumont* appellatur vicinum Thuidinō in finibus Hannoniæ. Aliis videtur esse aliud oppidum Attrebatēsis diocesis, vulgò *Douay* nuncupatum. Hi populi ex Cimbris Theutonisque prognati erant, qui Transrhenum fuerunt. Quanquam nonnulli malunt Aduaticos fuisse eos qui hodie Galliam Brabantiam, vbi hodie oppidum Niouella

est, partemque Hannoniæ circa Cannetum montem & Bintium oppida Cameracensis diocesis, finitimæque his loca extra Francorum regnum inhabitant. De his m. 3. apud Cæsarem, lib. 2. 5. & 6.

Aduaticum, Tungrorum, nunc Abbatia vrbs, perquam amœnissima. vulgò *Tor*.

Adeubanum: & Adubanum, fluuius e. er, & Danubius dicitur.

Aduentus, Consul Romanus, Euseb.

Adula, mōs, vnde scaturit Rhenus fluuius. Strab. & Munst. in Cosmog. vulgò, mons *S. Gotardi*.

Adunicates, populi in Gallia Narbonensi. Plin. lib. 3. cap. 4.

Adumen, fluuius haud longè à Roma. Euseb.

Adusa, Epiri fluuius est Apoloniam propinquus.

Adulam, nomen ciuitatis, Ios. r. 15.

Adulis: vrbs Æthiopum: qui & Panos insula dicitur. Steph.

Adulitarum, oppidum. Plin. 6. 29. 40.

Aduliton, oppidum in regione Trogloditarum Plin. 6. 29. 35.

Adultus, Iupiter cognominatus, ut etiam Iuno adulta. Nam præcipue in connubiis Ethnici deos quinque inuocabāt, Venerē, Suadelam, Dianam, Iouem adultum & Iunonem adultam. Plutarch. in Problem.

Aduram, nomē viri qui erat super tributa regis David. 2. Reg. 20. 3. Reg. 12.

Aduram, ciuitas ædificata à Roboam. 3. Paral. 11.

Adymachidæ, populi sunt interioris Libyæ ab ea parte qua Ægyptum spectat. Apud quos vxores in vtroque crure armillam græam gestant: vter verò sexus comatus est ex æquo, quo vt fit multos alant pedunculos. Cael. Rhod.

Æ

Æa, metropolis Colchidis ad Phasin amnē quæ eadem Æpolis dicitur. Pli. lib. 6. c. 4. & Steph. Vide Dioscoridem.

Æacides, Pyrrhus Epirota ab Acaco trahēs originem, dictus est Virgil. Æneid. 6.

Æacides, Achilles Acaci nepos ex Peleo Acaci filio. Virg. Æneid. 3.

Æconiugio *Cecida Pyrrhi sceptrisq; potitum*.

Æacides, insulæ sunt apud Stephanum, quarum vnā Oenonem vocat. In Saronico sinu esse, ex Thucyd. 2. & Strabonis 8. quidam colligunt.

Æacus, Ionis ex Europa siue ex Aegina filius. Hic apud Oenopiam (sic quidem legitur, sed nisi apud Strabonem est mēdum, Oenonem legendum est) regnasse dicitur, quam ex nomine matris Aeginā nominauit filius. Quem tantæ iustitiæ fuisse dicunt, vt apud inferos animarum creditur fuerit à Plutone delectus iudex cum Minoe & Rhadamantho, & peccantium peccata discutere, & pro meritis penas inferre. Vide in Aegina. Ouidius,

—tuasq;

Æacus.

Æacus in pœnas ingeniosus erit.

Æacus, Endeida Chironis filiam in vxorem duxit, ex qua Telamonem genuit & Peleum: deinde Plammathe Nerei filia compressa genuit tertium Phocum, quem Peleus occidit. Ab eo fit Æecideus, a, um.

Ææa, inquit Sernius, Circe dicta, ab aspernātium voce, propter celebratas illic corporum mutationes. Quāquam commentaria Apollonij Rhodij testentur Ææam & Citeida, vocari Circe ab vrbibus Colchotum, & Medea vocari etiam Ææam vel quia Circes artibus mederetur, vel quia perniciose extiterit compluribus. Virgil. lib. Æneidos. 3. *Ææa, qua insula Circes.*

Æææ, sine Æææa, insula fuit in mari Tyrreno, non modico olim freto ab Italia dirempta, hodie continens, ita tamen vt paludibus vndique cincta insulæ speciem præ se ferat. Pli. lib. 2. cap. 85. & lib. 3. cap. 5.

Æamēna, Nabathæorum regio. Steph.

Ææana, vrbs Macedonia. Stephan. Vide *ÆÆANVM*.

Æanitis, Nabathæorum regio. Steph.

Æantides, Lampscenus tyrannus, magnè apud Darium regem auctoritatis. Thucyd. lib. 6.

Æantium, oppidum in Sigæo, ab Aiace illic sepulto, qui Græcis Æas dicitur.

Æætiūm, oppidum Troadis, Aiace sepulchrum Plinius 5. 30. 22. Ææantium item est Magnesiæ promontorium, Plinio authore 492. Est item Ææantium oppidum Macedonia Ptolomæo, aliàs Ææanum.

Ææanum, Macedonia oppidum ab Ææano Hæmi filio Tyrrenorum rege conditum. inde Ææanicus.

Ææas, antis, Epiri fluuius ex Macedonia defluēs, in Ionium mare sese exonerat. Luc. lib. 5. *Purus in occasum sed parui gurgitis Ææas Ionio fluit inde mari, &c.* Plin. lib. 3. cap. 23.

Ææbudæ, insulæ quinque Britannia. Steph. Vide *HÆBVDÆ*.

Ææbura, vrbs Hispaniæ Tarraconensis Stephan. hodie *Talauera*.

Ææca, vrbs Colchorum, ad Phasin fluium: & Ææca, Italia, à qua Ææani, populi Plinius lib. 3. cap. 11.

Ææcālum, castellum Italia, Steph.

Ææani, populi Thusciorum quos deuicit Camillus eorumque urbem vastauit. Plutarch. in Camil.

Ææclus, viri nomen Strab. lib. 10. dicens, Post res verò Troianas Ææclus & Cothus ex Athenis profecti habitauerant: ille quidem Eretriam, Cothus verò Chalcidem.

Ææculani, populi in secunda regione Italia. Pli. lib. 3. cap. 11.

Æædemon, Ptolemæi libertus, qui patronum à C. Cæsare interfectum vltus est. Plin. lib. 5. cap. 1.

Æædesum oppidum in Locride. Plinius 4. 12. 54. & Strabo.

Æædēpsus, vrbs Eubiæ. Steph.

Æædesia, mulier Ægyptia, vxor Hermeæ, & Syriani philosophi propinqua, totiusque castitatis & probitatis exemplar, cuius vitam laudatissimè scribit Suidas.

Æædesia, Macedonia oppidum mediterraneum. hodie *Vodena*. Sophianus.

Æædon, mons Thraciæ, vnde Æædonus possessuum. Virgil. *Ac velut Æædoni Borea*, &c. Vide *ÆDON*.

Æædonis, insula Ægyptij maris. Ptolem.

Ææduani, à C. Silio ad Augustodunum victi castique sunt. Tacit. lib. 3.

Æædulij, socij Romanorum iuxta Galliam Cæticam. Stephan. forte Æædii.

Æædii, Cæsari, Ptolemæo & Straboni, Galliæ populi sunt, quos hodie Burgundiones, & vulgò *Bourguignons* vocant. vide Hedui & Burgundiones.

Æædon, vxor Zethi regis, fratris Amphionis, ait Bocat. lib. 5. Itylum filium per errorem nocte interfecit, putans eum Amanea siue Amandea Amphionis esse filium (inuidebat enim vxori Amphionis, quod illi sex essent filij masculi) quæ crimen cognoscens, optauit mori: miseratione tamen deorū in Carduclem versa, Itylum desere dicitur.

Æædilius, mons, à quo egreditur fluuius Aflus, quem occupauit Sylla, vt Cheronenses populos illi monti vicinos facilius inuaderet. Plutarch. in Syll.

Ææta, vel Ææthes, Colchorum rex, Solis filius ex Perfa Oceani filia, liberos habuit Medeam, Ablyrum, & Calciopen. Ad hunc Phryxus, Athamantis filius peruenit, & aureum vellus detulit: quod cum vigilatissimè seruaret, eius causa bellum gessit cum Argonautis: tandem ab Iasone & spoliatus, & regno pulsus est, sed iam senex ab eodem in regnum restitutus.

Æætes, portus est in Italia, vbi Argo nauem applicuisse aiunt, & Iasonē cum Medea à Circe expiatis. Iac. in Lycophr. Valer. Iac. lib. 2. *Phasin ex Ææten, Scythique pericula Ponti.* Colchidis fluuius hic videtur.

Ææcias, patronymicum, Medea Æææ filia, Ouid. 7. Metamorph. *Concipit mærea validos Ææcias ignes.*

Ææga, Nympha quæ ex Oleno nata, Iouis nutrix fuisse fertur, vt Hyginus aliique prodidēre. Quidam Æægam Panos vxorem dixere à qua & Æægij dicta. Vide plura apud Hyginum.

Ææga, promontorium est Ææolidis non procul à Cayci fluminis ostio. Strab. lib. 3.

Ææga, Phocidis regionis fluuius. Oppidum item Ææmonia Hyginus.

Æægæ, arum, pluralis numerus vel Ææge, ges, vrbs Cilicia. Lucan. lib. 1. *Et extrema resonant naualibus Ææga.*

Est

Est etiam insula in Aegæo mari, de qua in sequentibus.

Ægæ, oppidum Æolidis percelebre. Plin. 4.30. 4. & c. 27. 5. 3. & cap. 30. 5. 2. Stephanus plures huius nominis vrbes recenset in Locride, Lydia, Eubœa, Myrrhine, Thracensi, Chersoneso, in Æolide, & in Ætolia.

Aegæa, vrbs quæ alias Carystos. Vide infra.

Aegæa, nomen duarum vrbiū Ptolomæo, quarum vna li. 3. c. 4. 13. in Aemathia, Edissa prius vocata: Pli. verò lib. 4. c. 10. Aegæ; in qua mos erat sepelire reges. Altera, teste Ptolomæo lib. 4. cap. 2. in Mauritania. Sunt & Achaicæ Aegææ, penes quas Cratinus amnis labitur. Sunt & Aegææ, alias Aegæ, Euboicæ, à quibus Aegæum mare dictum est. Strabo.

Aegæa, Amazonum regina, à qua Aegæum mare. (in quo perit) nomen sumpsisse vult Fest. Pomp.

Aegæon, gigas sæuus & immanis, Titanis & Terræ filius, qui vno ictu centum scopulos in Iouem contorquebat; victus demum, alligatus est à Neptuno scopulis Aegæi maris. Stat. *Audierat duros laxantem Aegæonū vectes.* Dicitur autem Aegæon, vt quidā volunt, à *γᾶς*, id est superbio: inde *γᾶς*, & per appositionem, *ᾶς*, & per pleonasmum, *ᾶς γᾶς*. Hunc Homerus i. Iliad. ab hominibus quidem Aegæonem, à diis verò Briareum vocari tradit. Ventorum naturam hac fabula inuolutam fuisse quidam volunt. Mij bella potentissimi cuiusdam principis vel tyranni à potentiore deuicti. Alij dicunt Aegæonem, immanem fuisse piratam, & sic nominatum ab insula deserta, quæ Aegæ in Aegeo mari vocatur, in qua subsidebat more piratarum, quibus fas non est ob latrocinium suum vrbes incolere. Produunt fabulæ veteres, hunc centum à Ioue religatum catenis, vt possit inde intelligi cum potentissimum fuisse, dum tot catenis eius adstringuntur vires. Is autē Centum geminus ideo dictus est, quod centum homines remigio deseruientes haberet in manibus. De quo Ouid.

— balnearumq; prementem.

Aegæon suis immania terga lacertis.

Seruius eūdem cum Briareo esse scribit apud Virgilium lib. 10.

*Aegæon qualis, centum cui brachia dicunt,
Centenasq; manus, &c.*

Aegæum mare, vulgò *Archipelago*, pars maris Mediterranei propè Græciam, Europam ab Asia diuidēs, multas habet insulas inter Hellespontum & Tenedum, appellatum. quod Aegæus, Thesei pater ex Athenarum arce illic se deiecerit. Aliis, quòd Aegæa, Amazonū regina, in eo perierit. Aliis ab Aegæone, de quo supra diximus: Straboni, ab Aegæis oppido in Eubœa: Pli. ab *ᾶς ἰνυδς*, deriuat, qui lib. 4. cap. 11. vers. 30. sic scribit, Aegeo mari

nomen dedit scopulus inter Tenedum & Chiu verius quàm insula *ᾶς* nomine, à specie capræ, quæ à Cræcis ita appellatur, repente in medio mari exiliens. Solin. Inter Tenedum & Chium est & Claros insula, qua Aegæus sinus panditur, ac extra Antandrum saxū est: hoc enim verius, quàm insula cognominari meruit. Id quoniam visentibus procul capræ simile creditur, quam Græci *ᾶς* nuncupant, Aegæus, inquit, ab eo sinus est appellatus, Varr. hodie *Archipelago* ab Europæis, à Turcis autem mare album vocatur.

Ægæ, oppidum Peloponnesi apud Homerum. **Aegæis**, tribus Attica, ab Aegeo, Pandionis filio. Steph.

Aegæleos, nomen montis apud Thucydidem, lib. 2.

Aegagees, mons Asiae vbi vipera serpens reperitur. Nicander.

Aegæus, Neptunus cognominatus est, ab Aegis Eubœæ insula. Strabo. lib. 9.

Aegæus, fluius apud Apollon. lib. 4. Corcyre insulae addit esse eius Scholiastes.

Aegæus campus & regio in Phocye. Eustath. in Dionysium.

Aegæum, Atticæ mons, è regione Salamine, Herodoto, Thucyd. *Τζεττᾶ*, & mons Messeniæ apud Strabonem.

Aegara, Lydiae vrbs. Ptolem.

Aegæus, locus in Eubœa regione, vnde mare Aegæum est cognominatum: vbi (vt aiunt poetæ) Neptuni stabulantur equi, ob fluxum & refluxum maris. Strab. lib. 8.

Aegateos, nomen regis apud Strabonem. lib. 8. sub quo antiqua Pylos Messenia ciuitas erat.

Aegates insulae, de quibus Tit. Liu. lib. 1. tertia: Deca. apud has à Carthaginensibus malè prænatum.

Aegates, promontorium Aeolidis, quod nunc Cane & Cauæ dicitur. Steph. ab Artemidoro *ᾶς* in nominatio dicitur.

Aegæa, insula Plin. 51. 36. Vide **AEGÆA**.

Aegæleos, vrbs in Thessalia quam Atralus oppressit. Tit. Liu. lib. 1. 4. Dec.

Aegeli, populi in Media Steph.

Aegemon poeta, bellum Leuetricum Thebanorum & Lacedæmoniorum versibus scripsit. Volaterran.

Aegeria, Dea à mulieribus Ethnicis colebatur, quòd eam opitulari credebant partui eggerendo, Festus.

Aegæria, nympa nemoris Aricini, colebatur prope Aricinū lacum, cum qua Numa Pompilius nocturnum colloquiū se habere simulauit super cultu religionum, quo armorum & prædæ studio flagrantem populum Romanū abstraheret, & leges à se cõditas sanctiores redderet. Plutarch. in Numa. Alij dicunt fuisse vxorem Numæ Pompilij secundi regis Romanorum, quæ teste Ouid. lib. 15. Metamorpho-

morphoseon, mortuo Numa ob dolorem flendo in fontem sui nominis versa est. Idem libro Fastorum tertio: *Ægeria est, quæ præbet aquas, dea grata Camænis, Illa Numa coniux, consiliūque fuit.*

Ægestani, Steph. populi sunt Siciliae, quorū vrbs Ægesta non procul à Lilybæo promontorio sita est, ab Ægesto Troiano nomen habens. Hi Segestani vocantur à Plinio lib. 3. cap. 8.

Ægesteorum Emporium, vrbs in Sicilia. Strabo lib. 6. & Diod. 11. hodie *Castro al mar di golfo*. Leander.

Aegelini, Calabrorum gens mediterranea. Plin.

Aegæus, Athenarum rex, filius Neptuni, duas habuit coniuges: quarū prima dicta est Aethra filia Pithei regis, ex qua Theseum suscepit. Secunda, vt testatur Ouidius, fuit Medea profuga, quam ab Iasone repudiatam atque fugientem non solū suscepit hospitio, sed illam etiam sibi matrimonio copulauit, & ex ea, vt placet Iustino, Medum filium suscepit. Successit quidem in regno Pandionis regi, re vera patri. Aegæo regnante Atheniensibus bellum intulit Minos Cretensium rex ob cædem Androgei filij legesque durissimas imposuit, vt scilicet quotannis septem iuuenes nobiles in Cretam mitterentur ad Minotaurum, qui tribus annis sorte missi sunt: quarta autem fors obtigit Theseo, qui maximo patris Aegæi dolore nauem conscendit: & cum omnia nauigij ornamenta nigra essent, & nauis velum, habuit in mandatis à patre, vt si contingeret in agendis eum scelicem sortiri exitum rediens nauis album apponeret velum, amoto nigro, vt eminus sortem suam nosceret. Theseus autem Adriam cõsilio victor, mandatorum immemor, non amoto velo nigro redibat. Aegæus excelsa turri prospectans nigrum velum, Theseum mortuum arbitratus, ex turri se deiecit in mare, quod ab ipso vocatum est Aegeum: & mortuus, ab Atheniensibus liberatis, & Neptuni filius, & marinus Deus in solatium Thesei consecratus est. Ex Plutarcho & Seruio. Hinc Aegides patronymicum, id est, Theseus. Ouid. lib. 8.

Protinus Aegides, raptâ Minoide, Diam Vela dedit, &c.

Aegæus, Pandionis filius, Atheniensium rex, regnauit annis XLIII.

Aegia, Laconiae oppidum. Pausan.

Aegiale, sine Aegilia, Diomedis vxor, quæ marito apud Troiam bella gerente, cum Cyllabaro, siue Cyllebero, Steneli filio, rem habuit, quod vbi Diomedes comperisset, domum reuerti noluit, verecundia ductus, sed in Italiam post Troiae expugnationem uectus, regni partem à Dauno sortitus est. Quidam dicunt eā Nauplij patris Palamedis suasionem adhaesisse alteri. Lycophron ait Diomedem Steneli filio Cometae commississe domum & vxor-

rem: sed Venerem, quia à Diomede vulnerata fuisset, talem Aegiale furorem immisisse, vt cum omnibus iuuenibus quàm turpissimè viuere, præcipuè autem cum Cometa consuecneret.

Aegiale, ciuitas in Amorgo, & vna Cycladum. Steph.

Aegiale, seu Aegialea, vna est Gratiarum, vt inquit Lactantius, alio nomine Thalia. Vide dictionem, **AGLAIA**.

Aegialeus, Phoronei filius, cui Apis (quem quidam Phoronei, quidam Iouis filium ex Niobe, Phoronei filia esse tradunt) postquæ Argis regnasset, in Aegyptum transiens, Achaiae regnum reliquit. Alij Aegialeum, Inachi filium, ex Melia Oceanitide faciunt, & ab ea Aegialeam dictam, quæ postea Peloponnesus à Pelope vocata est.

Aegialeus, Medæ frater, alio nomine dictus **Abfyrus**, à qua discerptus fuit, vt patri eam persequenti mora iniiceretur.

Aegialeus, primus Sicyoniorum rex, regnauit annis LII. à quo Aegialea nuncupata est, quæ nunc Peloponnesus vocatur. Euseb.

Aegiali, populi, Sicyonij postea à Sicyone eorum rege nuncupati.

Aegialia, insula est adiacens Aetoliae. Plin. lib. 4. cap. 12. versu 9.

Aegialia, Peloponnesi ciuitas, postea Argos dicta, Steph. hodie *Cecorigo*. Sophian.

Aegialeos, Achaia, teste Plinio lib. 4. cap. 5. propter vrbes in littore dispositas.

Aegialum, mons Asiae minoris. Cedren.

Aegialus, locus inter Sicyonem & Bruprasium: & alius proximus Põto, cum vico eiusdem nominis. Est & Aegialus, mons in Æthiopia Aegypti. Steph. Plin. 4. 7. 9. Itē, vrbs Asiae minoris iuxta Crommium. Arrian. Perip. Oppidum in Thracia, iuxta Strymonem. in Æthiopia iuxta Nilum. item, secundum Pontum post Carambim promontorium. Steph.

Aegida, oppidum. Plin. lib. 3. cap. 19.

Aegidius, Francorum rex, regnauit annis VII. quem Childericus fudit, vicitque recuperato regno. Æmi. lib. 1. vulgò *Gillo* appellatur.

Aegicoris, Vide **AEGOCORIS**.

Aegila, insula, Pli. 4. cap. 1. 4. quindecim milibus passuum à Cithera, eademque à Cretæ Phalafarna oppido xxv. mil. passuum. Alias *Ægyla* scribitur per ypsilon. Plin. lib. 4. c. 12. Candelabris nobilis. 34. 3. 1.

Aegila, pars Antiochidis tribus. Steph.

Aegilia, Africae vrbes duæ cognominis, à Boreo promontorio itinere dierum quatuor, viro expedito, distantes, versus Meridiem Procop.

Aegilips, Aegilipis, nomen vrbs Acarnaniae, Strabo & loci in Epiro. Steph.

Aegilium, insula Plinio lib. 3. cap. 6. contra Colanum litus sita.

Aegilodes, sinus Laconiae. Plin. lib. 4. c. 5. vers. 9

Aegilos, Plin. 37. 5. insula inter Cretam & Laconicam, regio quaedam in Laconia. Pars tribus Atticæ cuiusdam ab Aegilo heroe.

Aegilops, Homero locus apud Crocyleam Epiri. Steph.

Aegimius, senis ætate prouectissima nomen, quem Anacreon poëta, teste Plinio libro 7. cap. 48. tradidit ad ducentessimum vsque annum vixisse.

Aegimuros, id est, Capraria, insula vltra Corsicam, insidiosa naufragiis, de Aegimoris insulis Plinius libro 5. cap. 7. Stephanus Aegimoron insulam Lybiæ facit. hodie *Gaietta*, vel *Galetta*. Strabo eam inter Africam & Siciliam describit Ptolem. inter Sardiniam & Africam.

Aegimus, rex Dorienſis circa Oetam. Vide Stephanum in Dymam.

Aegina, Aesopi Bœotia regis filia, à qua vrbs Peloponneso adiacens contra Atticam, Aegina vocatur Ouid. 6. Metam. Enopiam (aliàs Aenopiam, & aliàs Oenopiam) veteres appellauerunt: sed ipse Accus Aeginam genitricis nomine dixit. Hinc Aeginenses dicti & Aeginetæ. Sunt qui dicunt Aeginam insulam Piræo portui propinquam: distat enim ab eo XII. milibus passuum: à qua Aeginetæ dicti sunt eius incolæ. Vide Steph. Aegina olim Myrmidonia dicta est. Vide MYRMIDONES.

Aegina, Aesopi regis Bœotia filia, quam Iupiter amauit, & in ignem versus eam oppressit, ex qua postea Acacum & Rhadamanthum suscepit. Fama est autem Aeginæ colonos aliquando omnes morbo fuisse absumptos, ita vt solus Acacus fuerit superstes, qui cum grauius ferret insulæ solitudinem, Iouem precatus est, vt aliquo pacto homines repararet, ita dicens, vt refert Ouid. metam. li. 7.

*Iupiter, ò dixi, si te non falsu loquuntur
Iffe sub amplexum Aesopidos Aegina:
Nec te magne pater nostri pudet esse parentem:
Aut mihi redde meos, aut me quoque conde sepulchro.*

Iupiter autem illis precibus commotus formicas in homines mutauit. Hi vocati sunt Myrmidones, i. fornicarij de quibus vide AEGINENSES.

Aegina, insula in qua Aæctus regnauit circa Peloponnesum, in Aegæo mari, Epidaurico litore vicina, quam Myrmidones inhabitauerunt, qui ex formicis (vt habent fabulæ) facti sunt: adhuc nomen retinet. Plin. 4. 12. 22. Vulgò *Eugie*. olim oculus totius Græciæ, nunc in Ducatum erecta.

Aegina, vrbs Peloponnesi, apud Homerum.

Aeginenses, Aeginæ incolæ quos Myrmidonas appellatos memorant, non quomodo in fabulis canitur, quod inualeſcente ingenti pestilentia formicæ ad preces Aæci in homines versæ fuerint, verum quia fornicarum

more terram fodientes, petras transportarent, vt agricolendi materiam haberent, & in cauernis habitarent, frugalitati & parsimoniam studentes, impensâque ædificiorum vitantes.

Aeginetæ, siue Aegines, populi incolæ Aeginæ insulæ, quæ patria fuit Pauli medici.

Aginetes, oppidum & fluuius Paphlagoniæ. Stephan.

Agineticus, ca, cum, possessiuum ab Aegina: vt Agineticum æs, quod olim fuit in pretio, ex quo tantum candelaborum superficiem elaborabant. Plin. 34. 2. 27.

Aginum, Plinius 4. 10. 4. Illyriorum oppidum. Stephan.

Agiochus, Iupiter, quod corio capellæ Amalthææ vsus fuerit pro scuto, quando contra Titanas dimicauit. Vel, vt alij volunt, ab ægos, id est, capræ memoria, à qua puer fuit nutritus in Creta.

Agion, oppidum Achaiæ. Plinius 4. 5. 3. Vide AEGIVM.

Aegypam (& Aegipanes, numero plurali) à Pœtis Pan est cognominatus, quod pedes Caprinos haberet. Vide Pan. Propert. lib. 3. Capripedes calamo Panes hi ante canent.

Aegipanes, homines nudi, leues caprinos pedes habentes. Verum huiusmodi monstra pro se mideis siue syluestribus diis coluerunt quemadmodum Faunos ac Satyros, nemorum Deos esse dixerunt, Panas agrorum, Syluanos syluarum. De Aegipanis populis, Plin. 6. 30. 18. 45. & de Aegipannum ferarum lasciuia. 5. 1. 26. & 8. 5. 7. 14.

Aegira, vrbs inter Aetolos & Peloponnesiacos. Pomponius lib. 2. Plin. 4. 5. 3. Duæ vrbes hoc nomine Steph.

Aegira insula in Achaia. Plin. lib. 4. cap. 5. in hac non nisi sanguine epoto, sacerdos non variacin abatur.

Aegirea. Vide CROCYLION.
Aegiretia, teste Herodoto lib. 1. vrbs fuit Aetoliæ Asiæ. Vide Aegiros & Aegiretia apud Stephanum.

Aegirum, Lesbii insulæ vrbs, inter Methymnam & Myrtilenem, vbi arctissima est insula. Strab. hodie *Germia*.

Aegis, scutum Iouis, *δὲν τῆς αἰγῆς*, id est, à capra: nam ille à capra Amalthæa nutritus est, cuius mortuæ pelle scutum suum operuit: capram postea vitæ restituta, & alia pelle obductam, inter astra collocauit, seque ob capræ memoriam, Aegiophum appellari voluit. Scutum verò Palladi dedit, cui ipsa Medusæ caput imposuit: quod qui intuebantur, protinus lapidescebant. Hoc monumento armata Pallas ad Troia excidium profecta est. Horat. Carm. lib. 1. Ode 15.

Iam galeam Pallas & Aegila, Currusque & rabiem parat.

Aegisthus.

Aegisthus, Thiestis filius, ex Pelopeia eiusdem filia, quem infantulum mater tegendi sceleris causa perdendum feris exposuit in syluis, sed à pastore inuentus, cuius beneficio quoque nutritus est, & inde *ἄγιστος* dictus, quod nutritus sit à capris. Hic prouectioris ætatis Atreum, impellente tamen patre, interfecit, & eiusdem filium Agamemnona inter epulas, adiuuante vxore Clytemnestra, qua etiâ turpissimè vsus erat, obruncauit. Postremò ab Oreste Agamemnonis filio patris mortem vlciscente, è medio est sublatus. Ouidius:

Quaritur Aegisthus quare sit factus adulter:

In promptu causa est, desidioſus erat.

Aegisthus, Beli Prisci filius (hunc ramen Apollodorus Neptuni & Libyæ filium facit. Danaumque & Aegyptum genuisse ex Anchione Nelei filia, & Aegyptum vocat ille, quem alij Aegistum) & Danaï frater. Huic Aegisto quinquaginta fuerunt filij: quibus cum quæſisset Danaï fratris filias coniuges, ab eisdem Danaï iussu omnes nuptiarum nocte, præter vnum Lynceum, quem Ouidius Linum appellat, sunt occisi, qui postea expulso Danao, regnum apud argos inuasit. Vide infra, BELIDES.

Aegium, oppidum Peloponnesi: quo in loco Iouem à capra nutritum ferunt, vnde oppido nomen: *αἴγα* enim capram dicunt. Secundum Stephanum est vrbs Achaiæ. Plin. 4. 5.

Aegle, Hesperii Italia regis filia, sorores habuit, Arethulam seu Erethulam, & Gesperetulam, quæ ambæ Hesperides dictæ sunt. Hæ amœnissimos hortos colere dicebantur in extremis Aphricæ, iuxta Lixum coloniam à Clau. Cæsare deductam in iis hortis auriferum nemus esse cum aureis malis existimabant, custodiri verò à peruigili dracone, quem Hercules ab Eristheo missus occidit, pomaq; aurea abstulit. Alia fuit nympa Solis & Neæræ filia. Est autem *αἴγλη* Græcis lux, seu splendor. Virgilius Ecloga 6. *Adhuc se faciam, timidusq; superuenit Aegle*, Aegle Naiadum pulcherrima, &c. Vide HESPERIDES.

Aegle, insula. Vide SYME.

Aegles, Athletæ Samij nomen, qui quum per omnem ætatem mutus fuisset, in sacro tamen certamine quum in sortitione fraudem admitti videret, nimio loquendi desiderio linguæ vinculum rupit, & distinctè quandiu vixit, locutus est, Gel. lib. 5. cap. 9. & Val. Max. lib. 1. cap. 8.

Aeglerus Apollo cultus in Anaphie insula, quæ non multum à Creta distat, Strabo, & Apollon. 4. Argonaut.

Aegobolus, Bacchus apud Potniam colebatur de cuius rei nomine historia hæc prodita est. Cum ibi Dionysia celebrarent, ita in contumelias acti sunt & furorem ob ebrietatem, vt Bacchi sacrificulum interimerint: quapropter à Deo irato graui pestilentia affecti sunt. Ci-

ues hac de causa Apollinē cōsultentes responsum acceperunt, vt Baccho formosissimū puerum immolarent: quod cum Potnienſes per multos annos fecissent, capram demū, à Baccho edocti, pro puero supposuerunt, vnde illi cognomen, à capra videlicet supposita, factum videretur. Gyraldus de Dijs.

Aegóceros, id est capricornus, animal marinum in quo tradunt se Pana transformasse, & in aquam se deieciſſe, cum in Aegypto vnâ cum reliquis diis Typhona gigantem acerrimum deorum hostem fugeret. Sed Iupiter huius ingenium admiratus, inter astra cum collocauit. Lucan. lib. 8.

Humidus Aegoceros, nec plus leo tollitur vrna
Vide CAPRICORNVS.

Aegocôris, tribus quædam antiqua apud Athenienſes. Steph.

Aegon, pastor apud Virgilium, & caprile. Quo etiam nomine promontoriū Lemni dictum est.

Aegon, princeps Caryſti Eubœæ ciuitatis, à quo Aegæa dicta est, item Aegæum mare. Steph.

Aegone, vel Aegonea, vrbs Melitenſium. Steph.

Aegonensis, porta Romæ, quæ & Quirinalis, eò quod mōs ipse Quirinalis prius Aegonis cognominatus esset. Vide AGONENSIS.

Aegonus, mons Romæ, qui postea Quirinalis dictus est.

Aegophagos Iuno dicta apud Lacedæmonios quod ibi capræ illi immolarentur. Cæl.

Aegopotamos, id est, Capræ fluuius, Cherſoneſi Thraciæ fluuius apud Strabonem, ad cuius ostia classis Athenienſium à Lyſandro capta fuit. Plin. 2. 60. 3. & cap. 11. 4. 14. Idq; factum interdiu in Thraciæ parte ad Aegos flumen, cuius loci accolæ Aegopotamitæ nominantur, vel Aegopotamij. *αἴγος ποταμῶν*. vrbs Helleſponti. Steph.

Aegosthena, vrbs Megaridis. Steph. & Ptolem. in descriptione Achaiæ.

Aegosthenenses, populi. Plin. 4. 7. 4. Vide Aegosthena in Steph.

Aegostis, vrbs Locridis. Steph.

Aegussa, insula. Plin. 3. 8. 27. Steph. Est insula Libyæ, quam Iybes Catriam vocant *αἰγύσσα*, per sigma simplex.

Aegy, apud Plantum dictus ab *αἰγίλα*, id est, quatio: quod multis sit concussus ærumnis.

Aegula, insula quam Plin. 4. 12. 25. scribit distare à Cythera xv. millia passuum. Vide Aegila per iota.

Aegyion, siue Engyon, vrbs in Sicilia, non magna, sed valde verusta, & celebris, dearū, quas Materas vocant, religione: quarum templum à Cretensibus ibi positum fuisse ferunt, vbi hasta quædam ostendebatur & ex ære cassides: & hæ quidem Merionis: illa verò Vlyſſi inscriptiones habebant, vt Plutarch. in Marcello prodidit.

Aegyptus, vrbs ad ripam Istri fluij sita, ab Aegyptio fluuio conditore. Ouidius 1. de Ponto El. 9. *stat vetus vrbs*, &c. Caspius Aegyptius, &c.

Aegyptus Ciceronis libertus. Cicer. in hist. ad Tyronem.

Aegyptius, Hercules cognominatus est, ad differenciã Thebani. De hoc plura apud Herodotum. lib. 2. Arrian. lib. 2. Pomp. Mela, lib. 3. de Gadiũ promontorii duobus agens: In altero, inquit, templum Aegyptij Herculis, religione, vetustate, opibus illustre Tyrij condidere.

Aegyptini Aethiopes. quia Aegypti finitimi.

Aegyptium mare, Asiatici pars est, à valle Catabathmo, Cyrenaicam prouinciã ab Aegyptio separantem, vsque ad Pelusium tendit.

Aegyptus, masc. gen. Beli Prisci filius fuit & frater Danaï: qui cum quinquaginta haberet filios totidem eo fratris sui filiabus matrimonio coniunxit: quæ à patre Danao instructæ prima à nuptiis nocte suam quæque maritum interfecerunt, præter vnã Hypermetram, quæ Lynceo viro suo peperit: qui postea pulso Danao Argiuorum regnum inuasit. Vide BELIDES.

Aegyptus eiecto fratre Danao, annis octo & sexaginta regnauit: ab eo Aegyptus, regio nomen accepit, quæ antea nominabatur Oceanã, Mileã, Aera, & Osirina. Manethon. lib. 1. & Euseb. de tempor.

Aegyptus, vt inquit Pomp. Mela lib. 1. Asiæ prima pars in duas diuiditur partes Delta, ex forma literæ, quæ Ptolemæo, itemq; Plinio Aegyptus inferior vocatur. Altera, quæ secundum Nilũ contermina Aethiopiæ Meridiem versus vsque ad Syenem procedit, Thebais appellata. De Aegypti antiquitate, ac disciplina sacerdotum (quos Prophetas vocant) innumerabilia penè ab authoribus commemorantur. Huc Dædalus, Melampus, Pythagoras, Homerus, Solon, Musæus, Plato, Democritus, Apollonius Tyaneus, compluresq; alij eruditionis causa profecti, dogmata in suam quisq; patriam retulere. Primi siquidem omnium Aegyptij immortalem esse animam dixere, eamque de corpore in corpus vagari, vt author est Diodorus.

Aegyptus, Nili donum. Credidit enim Antiquitas eum tractum quem hodie hæc regio occupat, olim sinũ Maris mediterranei fuisse, Nili autem alluione ex aggesto limo oppletum, & terrã factã. Qua de causa fortasse Potamitis vocatur, vt apud Stephanũ & Dionysium, apud quos his quoque nominibus insignitur, Aeria, Aetia, Ogygia, Hephæstia, Myra & Melambolus. Melampodum regionem appellat Apollodorus, ob fertilitatẽ quæ cæteris præstat regionibus. Aethiopia eidem Stephano & Eustathio dicitur, propter Aethiopes ibidem habitantes, vel vt quidã exi-

stimant, propter Aethiopes conterminos, vnde Aethiopia sub Aegyptio. Nominata fuit & olim Thebæ, vt Aristoteles & Herodotus tradunt. Misraim in sacris literis veteres Testamenti appellatur, & Chus vt placet aliquibus. Nonnulli Chus Arabiam interpretantur, alij Aethiopiã sub Aegyptio.

Huius limites sunt ab Oriẽte sinus Arabicus; Iudæa & Arabia Petraea, ab Occidente, Libyci montes & Marmarica Africa regio. A Meridie circa Nili cataractem maiorem ab Aethiopia sub Aegyptio separatur. Mare mediterraneum aut Aegyptiacum eã à Septentrione alluit. Diuiditur in superiorem quæ & Thebais: Mediam quæ Heptapolis & Heptanomia, & à posterioribus Arcadia: & inferiorem, quam mediæ ætatis scriptores Augustanicam vocant. Huius inferioris portio, nempe quæ mari Niliq; ostiis Heracleotico & Pelusiaco, atque horum duorum versus Meridiem confluentia ambitur, sub Delta nomine, ob formã trigonam Δ, ab omnibus Geographis, historicis, poetisq; veteribus comprehenditur. Atque hanc eandem Ptolemæus in tres diuidit, in Magnum, Paruum & Tertium Delta. Hæc pars autẽ nomine Delta, inter orbis terrarũ partes primarias quarta, quondam numerata fuit, & aliquando inter insulas relata, Plinio teste.

Irrigatur hæc regio nõ alio flumine quam Nilo, totius orbis terrarum nobilissimo, atq; Polyonimo. Motes Aegypti, præter eos quos Ptolemæus nominat Libycos, Troicũ, Alabastrinum, Porphyriticum, Smaragdum, Aiaccem, Acaben, Nigrũ, Basanitem, & Pentadactylum: sunt Nitria, Pherme, Sinopium, Climax, Eos, Lacmon, Crophi & Mophi. Paludes multæ: at duo tantũ nominantur Mæris & Maria. In Nomos (præfecturas interpretatur Plinius) partiuntur veteres hanc quoque regionem, quorum octodecim nominat Herodotus, nouemdecim Strabo: Quadraginta sex suis nominibus sunt apud Ptolemæum, & totidem aut plures apud Plinium. Ab Ortelio, doctissimus Geographus, à quo superior descriptio mutuata est, in sua tabula elegantissima Aegypti ex omni genere veterũ scriptorum vltra sexaginta sex nominatos reperit & annotat suis locis: horumque nomina aliqua permutata esse, aliaq; in aliorum loca substituta esse ait. Aegyptus super cæterã antiquitatis gloriam viginti millia vrbium sibi Amase regnante habitata præfert, nunc quoq; multis, etiam si ignobilibus, frequens, inquit Plinius. Harum ad Diodori vsque tempora, tria Millia perdurabant. Nos, inquit Ortelius, quantumuis earum nomina non indiligenter ex omnibus auctorum priscorũ monumentis quæ suerimus, haud multas vltra trecentas inuestigare potuimus. Tam paucas ex tam multis!

multis! Sic ludit in humanis diuina potentia rebus. Fertilitatem Aegypti, eius celebre præconiũ indicat, quo publicum orbis horreum vocatur. Est enim, etiam imbrum expers, hominum, animalium, aliorumque fecunda genitrix. Sed hoc sua inundatione singulis annis Nilus efficit, vnde est hæc. vt Lucanus poeta grandi ore cecinit,

*Terra suis contenta bonis, non indiga mercis,
Aut Iouis in solo tanta est fiducia Nilo.*

imo superbia, quam in suis manibus esse vel abundantiam vel famem victoris populi Romani iactare quondã ausi fuerint, vt testatur Plinius. Huius diuitias & opes ostentant etiam tot opera immortalia, in hunc vsque diem permanẽtia, vt sunt pyramidum vastissimæ moles, tot stupendæ altitudinis ex solido marmore obelisci, Colossi, Sphinges, statuae, labyrinthi, tot deorumq; delubra, quorum plura sola Aegyptus, quam aliæ omnes regiones, exhibet, teste oculato Herodoto.

Gentem ingeniosam esse ex historia agnoscitur, & Macrobius Aegyptũ artium matrem vocat. Vrbes in ea præclaras vtriusque lingue monumentis celebratas legimus: inter quas numerantur Alexandria, quam Marcellinus verticem omnium ciuitatum, Eunapius alterum quendam orbem terrarũ nominat: Thebæ, numero portarum nobilis: Memphis aula regia nitens & maxima olim: Coptos Arabiarum Indicarumque mercium emporium: Abydus, Memnonis regiã & fano Osyridis incluta: Siene aliæque, quarum nomina apud historicos & geographos reperire licet. Fuisse autem Aegyptios ab initio idolorũ cultores vanissimos non tantũ docent sacre literæ, sed etiam prophane, affatim. Præter enim Gẽtilium deos, Iouem, Iunonem, Vulcanum, Venere, Bacchum, cæterosque omnes cum cæteris totius orbis populis communes habebant adorabantque: omne ferè genus bestiarum, tradente Cicerone, lib. 3. de Natura deorum, consecrauerunt, ita vt multitudine eorum quæ venerantur numinum, omnibus, auctor Dion, præpolleant mortalibus. Porro non tantũ hos deos, sed & Anubim, Pana & Saryros, nec non hominũ, quem in Anabi vrbe diuinis honoribus affecere, vt Eusebius docet, apud quem legimus eos peculiarem quoque Deum habuisse, Canopum nomine, & ollari forma. Aquam pro Deo coluisse, & in primis Nilum, Athanasius & Heliodorus testes sunt. Ex quadrupedibus Crocodilum, Bouem, Mæuim, Leonem, Vrsũ, Felem, Hircum, Simiam, Taurum, Arietem, Canem, Ichneumonem, Lupum, Ouem & Murẽ araneum. Ex piscibus, Oxyrinchum, Lepidorum, Larum, Phagrum, Mæorim, & Anguillam. Ex auibus, Aquilam, Ibis & Accipitrem, Habuerunt & Draconem & Serpentem, item Scara-

beum. Inanimata quoq; vt Capas & Allium. Sed neque à monstris abhorruere, vt Cynocephalum, quem Hermopolitani, & Capum quem Babylonij pro Deo adorauere. Pudendum etiam pro Deo habuisse eos refert Diodorus. Clemens li. 5. Recognitionum, ridicula addit, Cloacam & crepitũ vetricis. Superstitionum ergo seminarium iure quis Aegyptum nec ineprẽ dixerit. Post Christum autem ex Diua virgine natũ, ex hac eadem monachorum eremitarumque agmina primũ enata, indeq; per totum orbem Christianum diulgata, ex primitiua Ecclesiæ monumentis docetur. Vide Plinium, Strabonem, Ptolomgum, Diodorum Siculum, Herodotũ, Ammianum Marcellinum, & recentiores Geographos.

Aegyptus à fulminum casu est immunis, ob nimium solis ardorem: si quidem calidi, sicciq; terræ halitus raras admodum, tenuisq; & infirmas densatur in nubes, Plin. lib. 2. cap. 50.

Aegyptij apud se ab orbis primordio, primos homines esse ferunt, cum propter soli fertilitatem, aerisque temperiem: cum propter Nilum, qui multa obliuĩ vbertatem generat animalia, & suapte natura nutrit. Nã in Thebaidis agro gignuntur mures: quæ ex re multum stupent homines, cum priorem quorundam partem pectore tenus, animatam in limbo moueri videant, posteriori nundum inchoata, sed informi. Verũ Psammetico regnum adepto cum incesisset cupido dignoscendi, qui re vera primi hominum extitissent ex eo tempore didicerunt Aegyptij, Phrygas fuisse primos, se verò secundos: Diodo. Sicul. & Herod. lib. 2. vide historiam scitam & lepidam hac de re in dictione SAMMACHVS.

Aegyptij omnium primi diis aras, simulacra, ac delubra statuere, sacrificiaque curant, ritusque eos subinde peregrinis commonstrant. Polyd. Verg. lib. 1. cap. 5. de rer. inuent.

Aegyptij primis temporibus (teste Solino) quatuor mensibus annum suum explicabant: sed antea (vt Censorino placet) duobus tantũ. At Macrobius, lib. 1. Saturnalior. ait, anni certum modum apud solos Aegyptios fuisse. Hi etenim cor augeri per singulos annos existimabant in homine ac binas drachmas ponderis ad quinquagesimum annum accedere, & ab eo detrahi tantundem: & ideo non viuere hominem vltra ducentessimũ annum defectu cordis: hisque mos est cadauera asseruare medicata, Plin. lib. 11. cap. 17.

Aegyptium mare triplex. Plin. lib. 6. cap. 29.

Aegys, vrbs Laconica. Steph.

Aegys, nomen loci, vide in Carysto. Stephan.

Aelam, filius Sem, Genes. 10. Filius item Secac, 1. Paral. 1. Esdr. 2. Est & nomen regionis Media aliã, sive Bactriana dicta, Isa. 11. A quo

Elamitæ principes Persidis.
 Ælana, siue vt alij malunt, Læana, est oppidum Arabiæ felicitis iuxta sinum, qui ab eo Ælaniticus dicitur, siue Læaniticus, Ptolem. libro 6. cap. 28. sinus inuitus, in quo Læanitæ, qui nomen ei dedere: Regia eorum Agra & in sinu Læana, vel vt alij Ælana nam & ipsum sinum nostri Ælanicum scripsere: alij Eleaniticum, Artemidorus Alaniticum, Iuba Læaniticum.
 Ælanum, ciuitas aut vicus Arabiæ. Steph.
 Æletani, pöpuli iätra Iberum, vsque ad montem Pyrenæum & Pompeiana trophæa habitantes.
 Ælia, Ierüsalem ita cognominata, quod eam Ælius Adrianus Imperator restaurari curarit. Episcopus Tyr. historia sanct. libro 9. cap. 15.
 Ælie, regio in Asia inter Mysiam & Ioniam. Est & vrbs quædam Calabriæ, à qua Ælianus, num. Steph.
 Ælianus, sophista Romanus, à Philostrato maximè laudatus, quod Romanus homo tam probè atticiflauerit, tamq; eleganter peregrinam à patria vocem retinuerit. Scripsit de animalibus, de varia historia, de re militari: quæ omnia ad nos peruenerunt. Fuit auditor Paulaniæ sub Adriano principe.
 Ælianus Rom. Cos. M. Marulli collega.
 Ælianus Cos. Crispini collega.
 Ælianus Cos. Maximi II. Collega.
 Ælius & Aelia, nomina sunt propria Romanorum, carent aspiratione. Perotus. De Aeliorum familia, vide Lamiam in vocib. Latinis.
 Ælius Gallus, solus Romanus Arabibus arma intulit. Plin. 6. cap. 18.
 Ælius Hadrianus, xv. Imp. Ro. regnauit an. xxx.
 Ælius Hadrianus August. i. r. Salinator, Cos. Aelij Spartiani collega.
 Ælius Hadrianus August. III. Cos. Rustici collega.
 Ælius Scianus, Romanus Cos. Claudij Tiberij Cæsaris collega.
 Ælius Verus, III. Cos. Ambigui Bibuli collega.
 Ælius Aurelius Cel. Cos. Titi Antonini Pij Augusti collega.
 Ælius Commodus Cos. Sextilij Laterani collega.
 Ælius Celsus Cos. Macrini collega.
 Ælius Serenianus, vir omnium sanctissimus, Alexandri Magni à consiliis. Lamprid. Alex.
 Ælius Gordianus, iuris professor, discipulus Papiniani, Alexandri à consiliis. Idem.
 Ælius Stilo, nomen scriptoris cuiusdam, cuius meminit Suetonius, & Plinius lib. 9. capite 35. Hic Præconius dictus à præcone.
 Aello, vna est Harpiarum, ita dicta quasi *ειδωτε* *ἄλλο*, hoc est, alienum tollēs. Ouid. 13. Metam. *Strophæ dumq; recepta Portubus insidis exterruit ales Aello*. Est etiam nomen ynus ex canibus Actæonis apud Quidium 3. Metamorp.

dictum vt videtur, *ἄλλο τ' ἄλλος*, hoc est, à procella, quam cursus celeritate referebat.
 Aemathia, regio quæ nunc Macedonia dicitur, teste Plinio.
 Aemathion, Aethiopum rex, ab Hercule bello superatus.
 Aemylia gens Romæ imprimis illustris, à Mamercio Pythagoræ philosophi filio dicta, cui propter vnicam humanitatem quam Græci *αἰμυλιαν* dicunt, cognomen fuit Aemylos. Ex hac familia fuit P. Aemylius, qui in consulatione suo Persen Macedonum regē bello vicit, captumque in triūpho duxit. Item & Aemylius Lepidus: quem Plin. 7. cap. 53. refert, cum cubiculo egredi pararet, nihil mali sentiens, offenso ad limen pollice repente obiisse. Item Aemyl. Scaurus, homo factiosus & subdolos, de quo multa Salustius in Iugurtha. Vide Plutarchum in vita Numæ.
 Aemylia, virgo Vestalis fuit ex nobilissima Aemyliorum familia, de qua Val. lib. 1. cap. 1.
 Aemylia, vxor maioris Africani. Suidas.
 Aemylia, regio Italiæ, quæ & Flaminia & Romandiola etiam dicitur, in qua sunt vrbes Ariminum, Cæsena, Sassinæ, Faentia, Rauenna, Forum Iuij, Bononia, Ferraria, & Imola.
 Aemylia via, ab Aemylio Consule dicta, quæ à Placentia Ariminum vsque perducta est.
 Aemyliana ædificia erāt extra Romam, de quibus Cornel. Tacit. Plus infamię ad incendium habuit, quia à prædijs Tigilyni Aemylianus proruperat.
 Aemylianus Africanus minor primus appellatus fuit, Pauli Aemilij filius, eò quod ex Aemylia gente in Scipiorum familiam fuerit insertus: post quem & alij plerique eiusdem familiæ viri clarissimi & triumphales eodem cognomine dicti fuerunt. Iuuenal. sat. 8. *Pictisque ostendere vultus Maiorum & stantes in curribus Aemylianos*.
 Aemylianus, Clodij Albini collega Cos. Roman.
 Aemylianus, Romanorum Consul. Peregrini colleg.
 Aemylius Aquilini collega, Cos. Romanus.
 Aemylius Aelianus, Cos. Rom. L. Vestij colleg.
 Aemylius Mamercus Dictator de Veientibus, qui Romanos fuderant, victis triumphauit.
 Aemylius Censorinus, crudelissimus Siciliæ tyrannus extitit, Hic si quis noua quædam tormenta, & inustitatum cruciandi genus extruxisset, eum præcipuis prosequeretur muneribus. Quidam igitur Aruntius, nomine Paterculus, equum ex ære fabricatum, vt in eum extruciados iniiceret homines, Aemylio donauit. Ille autem tum denique ad æquitatis cogitationem conuersus, muneris auctorem primum intrusit, vt quæ cæteris pœnâ excogitatar, primus ipse subiret, atque pateretur. De hinc eum ex Tarpeio monte deiecit. Et qui

qui sæua gerunt imperia, ab eo cognominati dicuntur Aemylij. Plut. in Paral.
 Aemilius Macer, Veronensis poëta tempore Augusti Cæsaris scripsit libros de auib, serpentibus & herbis. Ouid. lib. de Trist. *Sape suas volucres legit mihi grandior auo, Quæq; vocat Serpens, qua iuuat herba Macer*. Iliacus cognominatus est ab eodem Ouidio, quod quæ belli Troiani ab Homero relicta sunt gesta descripsit. lib. de Ponto, *Tu canis aeterno quicquid restabat Homero, Ne caneant summa Troica bella manus*.
 Aemylius, spectata venustatis adolescens fuit apud Sybarim, oppidum Italiæ, mirū in modum venandi studiosus. Vxor autem eius nouella, cum in alterius puellæ ire ipsum complexus opinaretur, in saltus egressa, delitescere: conuassatis aut arbusculis, canes accursarunt, & eam, vt feram, disceperunt, adulescensq; ipse sibi vitam ademit. Plut. in Paralle.
 Aeminion, oppidum Lusitaniæ mediterraneum. Ptolem.
 Aemimus, fluuius Hispaniæ. Plin. 4. 2. 5.
 Aemóchaes, vel Hæmochares, cognomē Martis, quasi sanguine gaudens: *αἴμα*, Latine sanguis dicitur.
 Aemóna, colonia, Plin. 3. 25. 4.
 Aemónia, vel Hæmonia, regio Græciæ, ab Æmóte, cui propinqua est: vel ab Æmone Deucalionis, filia dicta, alio nomine Thessalia, prius Pyrrhea à Pyrrha Deucalionis vxore.
 Aemenia, Histriæ maritima vrbs, hodie ciuitas noua appellata.
 Aemónides, dicuntur Thessaliæ mulieres.
 Aemónius, a, um, possessiuum. Ouidius. *Aemonis Aemonio Laodamia viro*. De Aemonio mutatis nominibus. Plin. lib. 4. cap. 7.
 Aemónia oppidum Norici, Plin. lib. 4. cap. 24. ab initio.
 Aemonia, Thessalia, & ciuitas Arcadiæ. Steph.
 Aemon, vel Hermon, vix cuius meminit Ouid. in Ibin. *Nec tibi si quid amas felicitus Aemone cadat*. Egnatius ex Euripide scribit huc fuisse Creōtis filium natu minorem, Menæci qui se pro patria deuouit, fratrem: cui Antigone Oedipi filia desponsata fuerat, illa vero patrem in exilium secuta, Aemon a sphinge dilaniatus est.
 Aemus, vel Hæmus, Strab. lib. 17. vel Aemon ab Aemo Boreæ & Orithiæ filio, mōs est Thessaliæ à Thracia diuidens, in cuius radicibus sunt amœna illa loca, quæ Græcis Tempe dicuntur. Lucanus. *tunc linquitur Hæmus Thracicus*, Aeminium, Hispaniæ oppidum, apud Prol.
 Aeminus, fluuius Hispaniæ in Lusitania.
 Aenare, insula, Plin. 5. 31. 48.
 Aenaria, insula in sinu Puteolano, à statione nauium Aenæ, sic dicta. Plin. libro 3. Hæc ita

Inarime & Pithecusa, nunc Ischia, ab oppidi coxendicis imaginem præferentis in monte figura. Virgil. in descriptione Aenæ, *Dicitur insidijs flagrans Aenaria quondam, Nunc extincta super tectisq; Neapolim inter Et cumas locus est*, &c. Plin. 3. 6. & cap. 2. 31. 29. & lib. 16. cap. 23.
 Aenarius, lucus in Achaia, iuxta Oleum oppidum, in quo Achæi de rebus communibus consulturi conueniebant, Strabo lib. 8.
 Aenea, à Romulo Aenæ filio, teste Herodoto libro 7. vrbs in regione Cressæa contermina Mygdoniæ, Aencia postea dicta, deinde Ianiculum. Hanc dicit Lilius lib. 4. esse propinquam Thessaloniciæ, & ab Aenea Troiano olim conditam. Et subdit, Prosciscuntur à Thessalonica Aeneam ad statum sacrificium, quod Aenæ conditori cum magna ceremonia quotannis faciunt. Hæc Lilius.
 Aeneaticus, ab vrbe Aenea Thraciæ vel Cressæ vel Tusciæ oppido: de qua Theophrastus, Circa Aeneam, inquit, ficus arbor scabiem non sentit. Huius incolæ dicuntur, Aeneacedes & Aeneata.
 Aenea, vrbs in regione Cressæa.
 Aenæas, Troianus princeps, *αἴνείας*, quod est laudo, aut *αἴνη* laus: post longos errores in Italiam peruenit ad Latinum, Euandrum, & Tyrrhenos, apud quos regnauit Tarcon iunior annis xx. Primus fuit Latinorum rex, regnauitq; post soceri Latini mortem annis 111. Furnum vicit, eiq; spōsam Lauiniam accepit coniugem. Eutropius. Fingunt autem huc poëta, Veneris filium, iuxta Simeontem natum. Virgilius Vlyssi Homericō per omnia simileræ facit virū fortem & bellicosum, qui per varios & maris & terræ errores in Latium venerit. Cōuenit inter omnes auctores Troiam ab eo & Antenore proditam fuisse. quapropter vbique culpam illam diluit, vt Romanorum gloriæ, qui ab eo traxerunt originem, consulat. Troia diruta patrem Anchisen senio confectum, humeris impositum, ab hostibus liberauit, & dum Penates & filiū Alcanium secum defert, Creusam vxorem in itinere amisit: Anchisen in Sicilia apud Depranum mortuum reliquit. Aphricam nunquam vidisse, nedum Diomedem multi testantur: quapropter quartum Aeneidos totum confectum omnes affirmant. Alij dicunt Aeneam captiuum vnâ cum Andromacha datū fuisse Neoptolemo Achillis filio, & in Thessaliam deportatum: vt scriptum est à Lesche quodam poëta Græco, qui paruam Iliadem composuit: cuius versus refert Natalis Comes, Mythologiæ lib. 4. cap. 13.
 Aeneas Syluius, IIII. Latinorum rex, regnauit annis xxxi.
 Aencis Venus ab Aenea nuncupata est Dion. Halic. lib. 1.

Aenēōs, oppidum Thraciæ liberum cum Polydori tumulo, Ciconum quondam regio. Verba sunt Plin. 4. 11. 16.

Aenēsidemus, illustris Argiuorum Imperator fuit; qui cum Argis à Philocle obsideretur, nec urbem tueri posset, impetrata militibus abeundi facultate, ipse honestè in præsidio sibi credito occumbere maluit, quàm cum dedecore in patriam reuerti. Liu. lib. 32. ab urbe con.

Aenēsidemus, philosophus Pyrrhonicus Lærtius, lib. 9.

Aenēsius Iupiter dictus est ab Aeno monte Cephaleniæ in quo ipsius Iouis fuit sanum. Strabo, lib. 10.

Aenethus, mons quidam. Steph.

Aeneus. Vide GNOSIDICVS.

Aenia, vrbs Perrhæbeorum, diuersa ab Aenea supra dicta, non procul ab Acheloo fluuio. Strabo.

Aeni, insula iuxta Arabicum sinum. Ptolem.

Aenianici, populi Perrhæbiæ quos Aeniatis & Aeneades & Aenienses vocabant. Porrò Aeniades per æ diphthongum, ab Oeneadibus per æ, diuersi habentur, sicut Aeneades ab Aeniadibus. Vide AENIATICVS.

Aenicus Atheniensis, prisca comediæ poëta fabulas multas scripsit, inter quas Antea à Pollice & aliis scriptoribus memoratur.

Aenienses, populi, ab Aenia Perrhæbeorum oppido, quos in Epiro Cræci modo *αινιάς*, modo *αινιάδας* nominant.

Aeniocchi, vel Heniocchi, populi feri iuxta Pontum, à Lacedæmonibus oriundi. Luca. lib. 2. *-me Marte feroces Aeniocchi, &c.*

Aenius, fluuius Perrhæbeorum. Steph. AENEA.

Aenna vel Enna, ciuitas in medullio & umbilico Siciliæ, quò quum ob præfecti sæuitiam à Romanis desciuisset, ipse ad concionè conuocatos Aennētes, vltima interneccione, clam submissis militibus armatis, deleuit. Ex Liuio lib. 4. Dec. 3. Quare ENNA.

Aenocauma, mons excelsus Æthiopiæ versus meridiem adiacens, æternis ignibus ardens. Plin. lib. 6. cap. 30. Solin.

Aennum, oppidum. Plin. 6. 19. 26.

Aenona, ciuitas Illyrici, cuius meminit Plin. libr. 3. cap. 21.

Aeneobarbus, Domitius appellatus, quoniam Castor & Pollux, quum de victoria nuntiarent Domitio, ipseq; minimè crederet narrantibus, malas, barbamq; manibus permulserunt, & eam ex fusca in flauam conuerterunt: vnde à barba rutila, aeneique coloris Aeneobarbi dictus, quod postea Dormitorium cognomen fuit. Vide Plinium lib. 8. cap. 6. Pictus Aeneobarbus absimillimo capillo. Alex. ab Alex. lib. 2.

Aenom. Vide ENON.

Aenos, Steph. oppidum Thraciæ liberum cum

Polydori tumulo, Plin. lib. 4. cap. 11. Straboni Poltiobria dicitur. Vult Verg. hoc oppidum ab Aenea conditum fuisse, qui ait lib. 3.

Conferor huc à littore curuo Mœnia prima loco, satis ingressus iniquis, Aeneadaeque meo nomen de nomine fingo.

Aenus, Germaniæ fluuius, Vindelicos à Noricis diuidens, Prol.

Aenus mons Cephaloniæ, in quo Aenæsij Iouis templum est.

Aeola, filia Aeoli, ex Lepatra coniuge.

Aeoles, populi Græciæ ita dicti ab Aeolo Helenij filio. Hi relicta patria in Asiam traiecerunt, sedibusque in Mysia minore fixis Aeolidem vocarunt. Antea Pelasgi dicebantur, autore Herod. lib. 7.

Aeolia, regio septem insularum inter Italiam & Siciliam, quæ & Vulcaniæ dicuntur. s. Liparia, Hiera Strongile, Didyme, Ericusa, vel Eriphusa & Ericodes, Phœnicusa & Phœnicodes, Euonymos (aliàs Prochyta) Plin. lib. 3. c. 9. Strab. libro 6. Solinus, Mela. Aliis nominibus Vulcaniæ & Hephæstiadès nuncupantur. Dictæ Aeoliæ, ab Aeolo Iouis filio qui in ea domicilium habebat. Dicitur etiam Lipara, à Liparo Aufonis regis filio, qui eam ante Aeolum rexit. De Aeoliis Plin. 2. 108. 14.

Aeolia, regia in Asia, Græcorum colonia, media inter Mysiam & Ioniam.

Aeolides, dictus est Vlysses ab Aeolo, qui filium habuit Sisyphum, ex quo natus est Vlysses. Virg. lib. 6.

-comes additur vnà

Mortator scelerum Aeolides, &c.

Item Misenus tubicen. Idem,

Misenum Aeolidem, quo non præstantior alter, Aere cire viros, &c. Sic dictus, quòd vbique talis inducitur. Nam Anticliæ filius est, quæ ante Laertæ nuptias clam cum Sisypho Aeoli filio concubuit, vnde Vlysses natus est. Hoc ei apud Ouidium Ajax etiam obiicit,

-Quid sanguine cretus Sisyphio?

Aeolia, VII. insula, quarum nomina expressa sunt in dictione Aeolia. Quidam Hieram, alij Liparam ob scætium flammaram frequentiam, Vulcani officinam esse dixerunt. N. Comes, mythologiæ lib. 8. cap. 10. refert Calliam scriptorè Græcum memoriæ prodidisse quæ sequitur: fuisse videlicet in Hiera illa summitatem quandam præcellam, in qua duo essent foramina ignem exhalantia, alterum quorum haberet ambitum triū stadiorum, è quo multum luminis efferebatur, ita vt splendor ad multum extenderetur, atque ex illa voragine lapides igniti insignis magnitudinis emittebantur, tantusque exaudiebatur strepitus, quo tempore Vulcanum (vt aiunt) operari contingeret vt vel ad quingenta vel plura stadia sonitus exaudiretur. At verò lapides igniti, qui ab efflatu emittebantur, rubiginis colore omnino

omnino siue violaceo erant vbique tecti propter incendium, quorum ea vis erat vt aspectum & virtutem incensu haberent ad solem atque per noctem quidem manifestò apparent illa quæ spectabant ad Vulcani officinam: per diem verò in ea summitate vnde flamma erumpebat, apparebat caligo quedã, tanquam nigra nubes, quæ loco illi insideret. Celebratur etiam Aeolia à Pœtis pro ventorum patria, eò quòd insularum venti varij sunt. est enim *αἰολός*, varius. Virg. 6.

Quid tempestatum regem ventosq; furentes, Aeolia excitos, &c.

Aeolis, vel Aeolia, regio Græcorum in Asia, inter Ioniam & Troadem sita. Hinc dicitur Aeolica lingua Græcorum Helleponto adiacet, Mysia quondam appellata. Plin. lib. 5. cap. 30. & cap. 27. 5. 52. & cap. 30. 5. 1.

Aeolus, Tuscorum rex, à quo Aeolia. Latine enim varius siue dolosus dicitur, *αἰολός*, vt supra quoque dictum est. Filios & nepotes Aeoli nominat. Steph. in MYLASA.

Aeolus, Iouis filius & Sergestæ (aliàs Acestæ) Hippotæ Troiani filia, à quo dicitur Hippotades. Ouidius,

Aeolon Hippotaden cohipientem carcere ventos.

Plinius dicit cuiusdam Helenei fuisse filium. Hic regnavit in insulis Aeoliis, quas nonnulli Vulcanias à Vulcano nuncupant. Fingitur ventorum rex, eò quòd ex nebulis & fumo Vulcani insulae futurum ventorū statum prædicebat. Quidam tradunt duos fuisse Aeolos, alterum Hippotæ filium, Numantis nepotem; alterum Elbanos filium Iouis nepotem. Vide Virgilium 1. Aeneid. & Diodorum Siculum.

Tradit Isacius Aeolum fuisse hominè Astro-nomiæ peritissimum, & illam scientiam præcipuè exercuisse, quæ pertinet ad naturam ventorum, vt prodesset nauigantibus. Prædicebat igitur vel cum Sol tauro propinquaret, quæ maris futura esset tēpestas, aut quæ benignitas cœli, & quo die, quæve diei hora, vel quādiu perduraret Zephyrus, si talis aut talis spiraret: aut si alius ventus sub exortum canis, aut alterius signi cœlestis exoriretur, aut etiam diebus criticis, quintis scilicet, septimis, & aliis eiusmodi ab ortu seruatis. Ea de causa effectū est vt illum ventorum regem esse dicerent. Strabo lib. 1. asserit Aeolum regem ventorum dictum fuisse, quia per fluxum & refluxum aquarum, cū habitaret in locis asperis ac difficillimis, nauigantibus future tempestatis ac surgentium ventorum signa multò ante prædixerit, quæ cū ad prædictum tempus euenirent, credidit vulgus, mortalium vêtos esse in Aeoli potestate, quos posset, cū liberet, emittere. Physici quidam opinati sunt, quòd si quis vt rem è pelle Delphini fecerit, illamq; penes se habeat, poterit per quasdam ceremonias (hæ autem sunt magicæ præstigiæ) obtri-

nere vt spiret quicunque ventus ille voluerit, atq; solus hic ventus spirabit: vnde multa finxit Homerus *De ventis ab Aeolo datis. Vlyssi.* Quod attinet ad mores, Aeolus est vir sapiēs, qui irè moderatur pro opportunitate temporum, & præsentium negotiorum, quādo nunc simulare iram nunc dissimulare vtilissimū est: is autem putatur vêtos refrænare & emittere cū libuerit. N. Comes, mythologiæ. li. 3. c. 10.

Aeolus, quando, & vbi regnavit. Plin. 3. 29. & cap. 9. 3. 4. Cur rex ventorum, 3. 9. 5. 6.

Aeolus, locus. Plin. 4. 11. 46. Vide Steph.

Aeolium mare, quòd Asiatico littori adiacet, dictum ab Aeolis, pulsis olim colonis: nam antea Mysum dicebatur.

Aeolij, populi in Cappadocia. Plin. 6. 2. 11.

Aeos, Typhonis filius, quem quidam scribunt Paphos ciuitatem condidisse, cūm tamen sint qui Pygmaeonis opus esse scribant.

Aepalius Rex, qui cum è regno suo fuisset pulsus, Herculis ope atque opera restitutus est: in cuius beneficij memoriam, ei iam rebus humanis circa Otam defuncto, gratiam reddidit: quippe Hylom inter eius filios natu maiorem, adoprauit: isque regni successiōnem suscepit, & nati natorum, & qui ab eo progeniti fuere. Strab. lib. 9.

Aepæa, vrbs in Agro propinqua Pylo. Strabo libro 8.

Aepæa hoc tempore Thuria dicitur, quam Phæris conterminam commemorauimus: sita verò est in excelso colle. vnde *αἰπία*, id est, celsa, nomen sortita est.

Aepæa, vrbs Laconia, & alia Cypri, & alia Cretæ, Stephan.

Aepi, *αἰπιοί*. Vide HYRMINE.

Aepulus, pastoris nomen apud Theoc. per syn-copen dictum, sic quidam putant pro *αἰπύλιος*. Latine caprarium verrere possumus: nam illi *αἰπύλιος* dicunt, quem nos caprarum gregem.

Aepos, mōs iuxta quem sita est ciuitas Hypæpa, Cæl. Rhod. lib. 14.

Aeppolo, histriionum regulus, à Manlio Costemulentus dictus. Liuus lib. 1. Decadis 5. Floren lib. cap. 10. Orosius libro 10. cap. 20.

Aepyus, Arcas fuit genere, heros nobilis inter Græcos, qui ad Troiam profecti sunt: cuius meminit Homerus lib. Iliad. 2.

Aepy, vrbs fuit sub ditione Nestoris, quam benemunitam dixit Homerus libro Iliad. 2. Et in montibus sitam esse dicit. Statius lib. 6. Thebaidos, cūm inquit:

Quos Thyron in summiu ingessit montibus Aepy. Meminit & huius Strabo libro 8. ab *αἰπύς*, id est, Altus. Stephanus Messeniæ urbem esse scribit.

Aequi Ciliciæ populi. Latinis & Volsis finitimi, à Q. Cincinnato Dictatore ad interneccionem deleti. Plin. lib. 3. cap. 3.

Aequiculani, populi Italiae, Sabinis ab oriente proximi, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 12. Idem à Virg. 7. Aen. Aequicolae etiam vocantur: *Horrida* (inquit) *praecipue qui gens, assuetaque multo Venatu nemorum, duris Aequicola glebis.* Eisdem & Aequicolos dictos inuenimus. Ouidius 3. Fast. *Quintum Laurentes, bis quintum Aequicolus acer.*

Aequimelium, locus Romae, ubi domus Melij solo aequata fuit. Sp. enim Melius ob frumentij largitionem, in suspicionem affectatae dominationis venit, & cum ad populi fidem fingeret, à Seruilio Hala magistro equitum deprehensus & occisus est, domusque eius diruta, & Area Aequimelij dicta. Ex Tito Liuius 1. Decad. 4.

Aera, vrbs Macedoniae, & alia Ioniae, & alia iuxta Hellepontum, Steph.

Aeria, Aegyptus: item vrbs Celtica, & alia Cretae. Steph. Item insula Thassus. Vide iudem Stephanum.

Aeria, insula. Plin. 4. 12. 103. & nominatur Creta insula, 4. 12. 22. Steph.

Aerodia, Agrippae soror, & coniunx Herodis, Ioseph.

Aerope, Atrei vxor, quae adulterio à Thyeste Atrei fratris corrupta duos filios peperit, quos postea Atreus fratri comendandos apposuit. Et non est diphthongus: nam scribitur à Graecis *ἀεροπη*. Ouid. lib. 2. de Trist. *Si non Aerope frater sceleratus amasset, Coniuratos Solus non legeremus equos.*

Aerope Cephei filia à Marte compressa, ex partu interit: nihilominus tamen infans superuixit & Aeropus à matre vocatus est. Pausan. in Arcad.

Aeropus, mons in Chaonia, Tit. Liuius lib. 2. quarta Decados.

Aeropus, Epirotarum exercitus dux, à quo cum multa accepisset Pyrrhus, nec illi per mortem rependere potuisset, Credita (inquit) pecunia haeredibus creditorum solui licet: At gratias nisi scientibus iis quibus debentur persoluerit, vir honestus & gratus offenderit.

Aerosam, appellauerunt antiqui insulam Cyprum, quod in ea plurimum aris nascatur. Author Sextus Pompeius.

Aesa, vrbs Thraciae, finitima Parallenae. Steph.

Aesacus, fluuius Troianus ad Idam montem. Aesacus, Priami fluuius ex Alyxothoe Dimantis filia, plus syluis, quam ciuitatibus delectatus: hic cum Hesperiem seu Eperiem liberali forma puellam videret, adeo eius amore captus est, vt in syluis illam sequeretur, quae fugiens mortu serpentis est occisa: ipse autem amoris impatiens, acrique dolore concussus, se de scopulo in mare praecipitem dedit, cuius Thetis misera, eum in mergum transformauit. Ouidius libro vndecimo Metamorph.

Quamuis est illum proles enixa Dymantis, Aesacon umbrosa furim peperisse sub Ida Fertur Alyxothoe, &c.

Aesageus, montis nomen apud Homerum. Aesapus, Homero lib. Iliad. 6. filius fuit Bucolionis maximam filiorum Laomedontis: fratrem fratrem habuit Pedasum, quos ei Abarbarea Nais peperit, vt inquit Homerus in Iliade.

Aesapius, fluuius Theocrito, quem in Sicilia quidam illius expositores esse affirmant. Alij vero in Calabria apud Crotonem. Ouid. lib. 15. Metamorph.

Aesarus, fluuius in magna Graecia iuxta Crotonem oppidum, de quo Strabo lib. 6.

Aeschines, Atheniensis orator, Demosthenis aemulus, cuius Orationes tres extant, & aliquot Epistola. Praeter hunc alij septem hoc nomine claruerunt. Aeschines septem alij narratur apud Dionysium praeter hunc. Primus philosophus Socratis discipulus, Secundus qui artem oratoriam scripsit, Tertius hic orator, Quartus ex Arcadia profectus, Quintus Mitylenaeus, quem flagellum oratorum vocabat. Sextus Neapolitanus philosophus Academicus, Melanthij Rhodij discipulus. Septimus Milesius scriptor. Octauus statuarius. Laert. lib. 2.

Aeschines eum orationem, qua fuerat vsus aduersus Demosthenem, Rhodi legisset, legit & defensionem eiusdem Demosthenis, ob quam depulsus fuerat in exilium: mirantibusque, tum magis fuisse miraturos dixit, si ipsum orantem audiuisent: in calamitate testis ipse factus est etiam inimici. Plinius libro 7. cap. 30.

Aeschines cum Rhodum secessisset, instituit temporalem orationem habere & declamare exercitationis causa: quod tamen factum Fabius scribit circa Demetrii tempora, an ab eo institutum, non sibi constare.

Aeschron, Mitylenaeus versificator, inter Alexandri Macedonis comites expeditionis, Aristoteli familiaris, maximeque ei dilectus, vt tradit Menander Alexandrinus in libro de discipulis Aristotelis. Et alibi Galeni praceptor.

Aeschylus, XII. Atheniensium iudex, regnavit annis XXIII. Huius anno secundo Iphitus ludos olympicos in Elide, vt quatuor quoque anno celebrarentur, magno totius Graeciae conuentu, instituit. quod annorum spatium Olympias appellatum est. atque ex hoc tempore apud Graecos anni ab Olympiadibus digeri ac nominari ceperunt. Prima autem Olympias incidit in annum mundi 3189. Paulo ante diem natalem Romuli & Remi. 407. anno post Troiae excidium.

Aeschylus, Tragediographus, cuius aetate Tragedi faciem seculis illinebant. Hic cum sensisset certo quodam die se ruina periturum, ex vrbe Siciliae in qua morabatur egressus, loco aperto, confedit: super quem aquila volitans,

tans, testudinem, quem pedibus gerebat, super caput eius, splendore illius decepta (erat enim crinibus vacuum) tanquam super petram, quod fractae testudinis carne vesceretur, elisit: quo ictu percipit. Politian. *Aeschylus aeria casu testudinis ictus.* Primus, teste, Horatio, grauitate personarum, & coloris distinctione vsus est:

Post hunc persona, pallae, repertor honesta Aeschylus, & modicis instravit pulpica rignis. Aeschylus, Alexandrinus poeta eruditus, fabulam Amphitryonem & Messeniaca carmina scripsit. Athen.

Aeschiron, nomen authoris, praepetoris Galeni. Fuere & alij hoc nomine. alias Aeschron, Aesculanus Deus & Argentinus, dicti sunt aris & argenti, id est locupletandorum hominum potestatem habentes, Bud. lib. 5. de Ass. Quem Quaeptor ararij natio, vt Deum Aesculanum summa veneratione coluit.

Aes, siue Aesculanus Deus, sub cuius nomine pecunia culta est Romae. August. de ciuit. Dei. Aesculapius, Apollinis ex Coronide nympha filius, quam Ouidius dicit ex Larissa fuisse, & Phlegya filiam, quae postea rem habens cum Aemenjo iuvene, cui Ischys nomen fuerat, ab Apolline saggitis confossa est: sed is postea facti poenitens, secto eius vtero conceptum ex se eduxit infantem, eumque Aesculapium appellauit. Traditus est Chironi, sub quo medecinae studuit. Iamque huius artis peritus, Dianae precibus Hippolytum ab equis discerptum vitae restituit: qua re motus Iupiter fulmine eum occidit. Virgilius septimo Aeneid. Sunt qui Messenium fuisse tradunt, sed Epidauri mansisse. Tullius ait sepultum fuisse Cynosurum Arcadiae vrbe. Colebatur primo Epidauri, vnde Epidaurius dictus. Caterum Romam accitus, urbem ipsam graui pestilentia liberauit, in cuius honorem iusigne templum in insula Tyberis illi construxerunt, colueruntque in specie serpentis. Nam Romanis in Epidaurum profectis tempore pestilentiae, vt Aesculapium Romam portarent, serpens grandis nauem ingressus est, quae illi Deum Aesculapium esse rati, secum duxerunt. Plin. lib. 4. & Ouidius Metamorphoseos 15. Veteres gallinaceum ei immolabant, Cyreneses, capram. Duos habuit filios arte medica praestantes, Machaonem & Podalirium: filias Hygeam, Aeglen, & Panaceam. Primus dentium euulsionem iuuenisse fertur: Medicinam ampliauit: ob eamque rem in deorum numerum receptus dicitur. Duo eius filij bello Troiano Agamemnonem sequuti, non medicam opem commilitonibus attulere.

Aesculapium ait Pausan. in Achaicis nil aliud esse quam aera. Cuius filia fuit Hygiea, i. bona valetudo. Est siquidem aeris temperies non homini solum sed cunctis animalibus

saluberrima. Iure optimo igitur antiqui Apollinem Aesculapij patrem esse finxerunt, atque ipsum Aesculapium salubrem vim de Sole animis corporibusque mortalium sufficientem, i. sanitatis artificem, quia Solis calor vniuersis elementis dominatur. Ex ipsa igitur vi Solis aer assidue mouetur & generatur, qua re Aesculapius Apollinis filius: quod quoniam fieri non potest, nisi per quandam mixtionem ipsius aeris, idcirco mater eius, sit Coronis (*ἀστὴρ ἡ κορωνίδα*) Phlegia (ardoris seu caloris Solaris, *ἀστὴρ ἡ φλεγία*) filia. Ex aere ita affecto nascitur Hygiea, i. Salubritas quae Aesculapii dicitur filia, & is sanitatis artifex, medicinaeque inuentor. Tribuunt Peretiae multas filias Aesculapio praeter praedictam, inter quas fuit etiam Iaso, quia multa comoda proueniunt mortalibus ex aeris temperamento, inter quae facilitas est conualescendi & medendi. nam Iaso, *ἀστὴρ ἡ ἰασος*, à medendo dicta est. Hac autem omnia Sol per annuarias sui cursus conuersiones commoda nobis impertit. Non desuerunt qui locum datum fuisse fabulae de Aesculapio tradiderint, quod mortuos ab inferis reuocaret: quia nonnullos quorum conclamata esset spes vitae sanitati restituerit per vim medicamentorum. vnde fabulati sunt antiqui Plutonem apud Iouem conquestum fuisse quod suum imperium Aesculapius exinaniret. Idcirco fulmine percussus fuisse à Ioue inquit, quod accidit paulo ante Troiana tempora.

Aesculapij delubrum, Plinius 4. 5. 19. Eius fons Athenis, Plin. 2. 106. 9. Vide in EPIDAVRO.

Aesepus, fluuius Lyciae sub Ida: interpres Homeri lib. 2. & 4. Iliados: quanquam Oppianus lib. 1. de aucupio, montem sic nominat eo loci. Fuit praeterea hoc nomine filius Bucolionis filij Laomedontis & frater Pedasi, quos ille ex Abarbarea nympha suscepit, vt refert Homerus in principio lib. 6. Iliados.

Aesernia, Ptolomaeo Samnitum vrbs in Italia, nunc Eserua hinc Aeserni, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 12. quanquam ibi Esernini legatur, sine dipt.

Aesernius, vir, cuius meminit Cicero de optimo Gen. orat. Erant autem Aeserninus & Pacideanus gladiatores per omnia pares, longeque omnium nobilissimi.

Aesia, fluuius Galliae. Vibius sequester. hodie Latinis Isara. vulgo, *la riuiera d'Oise.*

Aesnedes, xv. Atheniensium rex regnavit ann. x. Aesimides, nauarchus Corcyrensis. Thucyd. lib. 1.

Aesis, Vmbriae ciuitas, à qua Aesinates populi, Ptolomaeo. Hanc etiam urbem Aesia ab Aeli fluuio appellat, qui in Piceno ex Apennino fluens, in Adriaticum mare influit. Plin. lib. 2. Casium, inquit, Aesinatem ex Vmbria. Vide A E S I S I V M.

Aefis, fluuius Vmbriae in Italia, & Aesium oppidum ab eo flumine dictum, vt auctor est Pli. 3. 55. alias Aeser. Strabo lib. 5.
 Aesium, vrbs Vmbrorum, Prole. hodie Assisa.
 Aesion, cuius nobilis Arheniensis, cuius illud de Demosthene oratore fuit iudicium, vt dixerit Demosthenem non solum Athenarum dignum ciuitate esse: sed & supra Athenas, Plu. in Demosth.
 Aesius, Plinio amnis est in ora Bithiniae.
 Aesolani, Plinius libro tertio, capite 5. In eodem etiam Asulanos nominauerat tanquam ab his diuersos.
 Aeson, Argiuorum legatus. Thucyd. lib. 5.
 Aeson, Cirnei vel Cretei filius, frater Peliae regis Thessaliae, & pater Iasonis, qui ab eo vocatur Aesonides. Ouidius,
Aesonides mutasse velim quo coniuge felix, &c.
 Aesonem vero Medea, Iasonis rogatu, anno sitate decrepitum suis beneficiis robustiori aetati restituit.
 Aeson, vrbs Thessaliae, ab Aesonis patre dicta. Steph.
 Aesopus, philosophus & fabulator clarissimus, Phryx genere: conditione seruus, tempore Croesi, Lydorum regis, cui fabulas suas dicauit. Horat. lib. 2. Epistolarum,
Qua grauis Aesopus, qua doctus Roscius egit.
 Inde Aesopianus. Hieronymus, iuxta Aesopianam fabulam, hic miser vita, miser morte, & miser forma. Huius vitam Maximus Planudes scripsit.
 Aesopus, anagnostes Mithridatis eruditissimus, scripsit de laudibus Mithridatis, & de Helena. Suidas.
 Aesopus, orator clarissimus Laertius, lib. 1.
 Aesopus, tragicus, amicitia iunctus Ciceroni, de quo 6. Epist. famil. saepe cum eo ad videndum in Curia pronuntiantem Hortensium profectus est, teste Valerio, In maximas opes ex histrionica peruenit, adeo vt festertiucenties ei patina steterit: filium reliquerit adeo diuitem simul & prodigum, vt is vniones aceto liquefactos caenis apponeret. Plin. lib. 10. cap. 51. Horat. Serm. lib. 2. Satyr. 3. *filium Aesopi detrahtam ex aure Metella, Scilicet ut decies solidum exorberet, aceto Diluit insignem baccam.*
 Aesopus, fluuius, qui Zeliam praeterlabitur, Plinius.
 Aesopus, historiographus, Anaximenis & Philonis tempore floruit. Plut. in Solono.
 Aesquilinus, mons Romae, vna cum Quirinali & Flaminiali a Seruio Tullio, v. i. Romanorum rege vrbi adiunctus. alias Exquilinus dicitur.
 Aestrum, oppidum Macedoniae, & Aestrii populi, eius vrbs incolae. Ptolem.
 Aesulani, alias Asulani. Plinius 3. 5. 112. Vide A E S O L A N I.

Aesuuius, lacus est vicinus Romae. Plutarchus.
 Aesyetes, vir ex cuius sepulchro ad Troiam extructo, speculabatur Polites quid in suis nauibus facerent Graeci Troiani obsidentes. Hom. 2. Iliad. Strabo lib. 13.
 Aesyra, Stephano, vrbs Thraciae, patria Castianirae, ex qua Priamus Gorgytionem suscepit, qui in bello Troiano, ab Aiace fuit interfectus. Hom. 8. Iliad.
 Aesymeretes, cognomentum Bacchi, cuius rationem prolixè exponit Pausan. in Achaicis.
 Aesyminitae erant qui parem regiae dignitati potestatem habebant: a quo nomine. Dictatoris imperium traxisse originem creditur. Alexand. ab Alex. lib. 4. cap. 23.
 Aesyminius viri Megarensis nomen, & eiusdem nominis tumultus. Pausanias in Attic.
 Aesyra, vrbs Thraciae. Vide O E S Y M E. Steph.
 Aesimus, vir fuit Megarensis, qui regum tyrannidem exofus, consuluit Apollinem quo potissimum modo Megarenses rempub. felicissimè possent administrare: quumq; responsum esset, si cum pluribus consultarent, arbitratus id ad mortuos pertinere, qui viuorum numerum longè exuperant, tumulum heroicis congescit, qui ab ipso Aesyminus dictus est, Curiamque extruxit, quae ambitu suo tumulum includebat arbitratus ita futurum, vt ipsi etiam mortui ipsorum consultationibus interessent.
 Aesyminus, vnus fuit è principibus Graecorum ab Hectore interfectus. Homerus Iliad. v. decimo.
 Aesyrmus, vrbs Thraciae. Hom. Iliad. 8.
 Aeta, Colchorum rex, Medae & Ablyrii pater. Vide A E T E S.
 Aeta, mons in Thessalia. Melius per æ.
 Aetalia, insula in Ligustico mari. Vide E T H A L I A & A E T A L I A. Plinius 3. 6. 7. & libro 5. cap. 30.
 Aetalide, pars tribus Leontidis. Steph.
 Aethale, vel Aethalia, insula Tyrhenorum, quae & Lemnos. Steph.
 Aethalis, vel Aethalides, Praeco, Mercurij filius cui quandoque inter mortuos, quandoque inter viuos esse licere concessum est, vt est auctor Apollonius. 1. Argonaut. Volater. lib. 33. Hunc a patre Mercurio impetrasse ferunt vt & viuos & mortuos, omnium quae gererentur memoriam haberet. Eum se fuisse gloriari solebat Pythagoras. Laertius lib. 8. in Pythagora.
 Aethæa, vna ex centum vrribus Laconiae, Stephanus.
 Aetheria, gens, Plinius lib. 6. cap. 30.
 Aetherij, populi subter Aegyptum, qui postea ab Aethiope Vulcani filio Aethiopes sunt vocati, Plin. lib. 6. cap. 30.
 Aeternitatem, vt deam coluerunt veteres Ethnici cuius imaginem tempus esse dixerunt Pythagorici,

thagorici, Plato & Hermes Trismegistus. Describitur verò copiosè & luculenter a Claudio, in Panegy. de Laudibus Stiliconis.
 Aethites Stephano sunt populi Thessaliae, quorum meminit Hom. & Strabo lib. 9.
 Aethicia, regio Thessaliae inter Tymphaeam & Athamania. Stephanus.
 Aethiope, insula maris Oceani, Macarea ante appellata. Plin. lib. 5. cap. 31.
 Aethiopia, Diana cognominata est, teste Steph. Quidam sic appellatam putant, a regiuncula quadam Lydiae: *αἰθίοπος* nomine, vbi colebatur. nonnulli, ab eo quod cum apud Aethiopoulos versaretur, inde ab Apolline abducta esset. alij *πῦρ* & *αἰθέρ*, ab ardore videlicet, quod Luna sit, vt ait Callimachus, quod ea Hecate sit quae facibus vti putabatur.
 Aethiopia, Hebraeus Chus, quasi nigra vel nigredo, Graecis ardorem sive incendium significat. Regio est Africæ, ab Aethiope Vulcani filio dicta: Alia pars Africæ, torridae zone subiecta, inter Arabia & Aegyptum, ab Indo flumine confurgens, inter Nilum & Oceanum, & in meridie sub ipsa solis vicinitate, cuius gens primùm Aetheria appellata est, deinde Atlantia, mox Aethiopia. Plinius lib. 6. cap. 30. Volateranus libro 12. De duabus Aethiopiis. Plinius lib. 5. cap. 8. Ezech. 29. & 30. Amos 9. Nahum 3. Sophoniae 2. Isa. 11.
 Aethiopia, Aegyptiorum armis attrita. Plinius lib. 9. cap. 29.
 Aethiopia vnde dicta, Plinius 6. 30. 1. Quam diu clara, 6. 29. 77. Eius magnitudo, 6. 30. 38. Mensura, 6. 29. 79. & inde. Diuersa nomina, 6. 30. 1. Monstra in ea, 6. 30. per totum. Situs 6. 30. 48. & Ptolem. lib. 4. cap. 7.
 Aethiopiae duae, Plin. 5. 8. 3. 4. Ptolem. lib. 4. cap. 7. & 28 & Strabo lib. 1.
 Aethiopiae Magnes, Plin. lib. 36. cap. 19. Smaragdi, 37. 5. 28. Arena. lib. 36. cap. 9.
 Aethiopiici maris insulae plures. Plin. 6. 31. per totum.
 Aethiopes quales, Plin. 2. 80. 1. Miraculo habiti, cum primi visi sunt, 7. 1. 4. Emporium eorum, 6. 23. 35.
 Aethiopes Arotherrae, Plin. 6. 29. 38. Athabuli, 6. 30. 11. Daraticae, 51. 39. Hesperij, 6. 31. 17. Perorsij, 5. 1. 38. & cap. 80. 5. 2. Tarolei, lib. 5. cap. 8.
 Aethiopus gentis descriptio, Plin. 5. 8. per totum. Qui primi eorum, 6. 29. 86.
 Aethiopus caput Meroë. Plin. 2. 75. 7. Aethiopes minio tinguntur, 33. 7. 6.
 Aethiopes omnium hominum primi creati fuisse dicuntur, cuius rei coniecturam faciunt veteres ethnici nonnulli, quod non aliunde in eam regionem accesserint homines, sed in ipsa genti merito indigenae omnium appellantur consensu: de quibus Diod. Sicul. lib. 4. ita differit. Et quidem simile veri est,

eos, qui sub meridiem habitant, primos è terra homines fuisse genitos. Nam solis calore terram, quae humida est, arfaciente atque omnibus vitam dante, decens fuit locum soli propinquiorem primo naturam animantium tulisse. Aethiopes quoque, vt ibid. scripsit Diodor. omnium primi deos coluerunt: sacra insuper, pompas celebrantes aliaque, quibus diis impenduntur honores, adiuuenerunt. Qua ex re ipsorum in deos pietate, religionisque inter omnes vulgata, videtur Aethiopum sacra diis admodum esse grata. Huius rei testimonium afferunt antiquissimi ferè, & celeberrimi apud Graecos poetarum: vt potè Homeri, qui in Iliade Iouem, reliquosque vna deos introducit in Aethiopiam tum ad sacra, quae eis de more fiebant, tum ad odorum suauitatem commigrantes. Aethiopes etiam dicuntur suae erga deos pietatis praemium tulisse, quod nunquam ab externis regibus subacti fuerint: semper enim liberi permanserunt. De hominum autem primorum origine aliter Sacra historia, Genes. 3. 4. 5. & 10.
 Aethiopus gætes alias ferunt esse sine naribus, alias superiore labro orbas, alias sine linguis, Pars etiam ore concreto, & naribus carens, vno tantum foramine spirat, porumque calamis auenae trahit, & grana eiusdem auenae, sponte prouenientis, ad vescendum, quibusdam pro sermone, nutus, motusque membrorum est: quibusdam ante Ptolemaeum Lathyrum Aegypti regem, ignium vsus fuit ignorus: nonnulli locustis tantum victitant, fumo & sale duratis. Plinius. lib. 6. cap. 30. fabulosa, & anilia commenta pleraque haec omnia.
 Aethiopus, regio Lydiae apud Hillum, Stephanus.
 Aethiops, qui ex Aethiopia est: Aethiopicus & Aethiopiis Seruio, & Aethiopiis. Sunt qui Aethiopes dictos putent a Chus, filio Cham. Chus enim Hebraica lingua Niger interpretatur. Hi quondam ab Indo flumine confurgentes, iuxta Aegyptum inter Nilum & Oceanum in meridie sub ipsa solis ciuitate insederunt: quarum tres sunt populi, Hesperij, Garamantes & Indi. Hesperij sunt Occidentales, Garamantes Tripoli. Indi Orientales. Vide Stephanum. Plin. lib. 6. cap. 30. dictam putat Aethiopia ab Aethiope Vulcani filio.
 Aethlius, Iouis filius, & pater Endymionis, Hesiodus.
 Aethon, Solis equus, quorum quatuor sunt, quatuor diurnae circuitionis qualitates demonstrantes. Pyrois, id est rubeus, eo quod primo mane surgentibus a terra vaporibus sol rubeat. Eous, id est splendidus, eo quod exhalatus sol iam dissolutis vaporibus splendens sit.

fit. *Æthon*, id est, ardens: nam, sole iam mediū cœli tenente, lux eius corusca est, & cunctis feruidior videtur. Phlegō autem quartus, ex croceo colore in nigrum tendit, & in tempore terram amram, ostendēs aduerserascēte die solem terram petere, id est, occasum. Ouid. lib. 2. *Metam. Interea volucres Pyrois, Eous, & Æthon Solis equi, quartusq; Phlegon, hincitibus auras flammiferis implent.*

Æthon, equus Pallantis apud Virgil. *Æneid. II. Post bellator equus, positus insignibus, Æthon It lachrymans, guttisq; humectat gradibus ora.* hoc etiam nomine equus Auroræ vocatur. Apud Homerum Iugatis est equus Hecatonis: apud Claudian. Plutonius, ad finem lib. 2. de raptu Proserpinæ.

Æthon, vir qui pedendi vitio ita laborabat, vt in templo Capitolino abstinere non potuerit. Sed affectus hoc supplicio, vt triduo cœnauerit domi, didicit comprimere nates, ne eadem pœna iterum afficeretur: nam aliena mensa victitabat. Martialis lib. 12.

Aethra, filia Pyrrhei regis, & vxor Aegæi, matēque Thesei. Vide *ÆGEVS*.

Aethra, Oceani & Thetys filia, vxor Atlantis, Aliæ lapeti, qui ex ea XII. filias, & vnū filium Hyanthem suscepit: sed Hyantes in Libya à serpente occisus est: cuius mortem cum quinque sorores nimium desererent, luctu contabuerunt, sed Iouis commiseratione inter sidera sunt translata, Hyadesq; à fratris nomine dictæ. Reliquæ septem, cō quod plures superstitēs mansissent, Pleiades sunt appellatæ. Timæus Græcus scriptor.

Aethra, mater Pirthei, de quo Ouidius in Epistola Ariadnes.

Aethra, olim dicta est Rhodus & incolæ, *Aethraei*. Stephanus.

Aethra, insula. Plin. 3. 31. 2. 4.

Aethria, vel *ætheria* insula. Plin. 4. 12.

Aethuria. Vide *HETVRIA*.

Aethusa, insula in mari Lybico, quæ à quibusdam *Aethusa* dicitur. Plin. lib. 3. cap. 8.

Aethya, epitheton Palladis. Cæli. Rhod. libro decimo quarto.

Aethyssi, populi Libyæ Marmarinis vicini Stephanus. Videtur legendum Marmaridis.

Aëtius Consul, Valerij Romani Consulis collega, ex agricola Magister equitū factus, à Bonifacio bello victus: deinde Hunnorum præsidio pristinae dignitati restitutus.

Aëtius consul, Studij collega, à Valentiniano prosperitati eius invidente, eumque pertimescente occidi iussus est. Procop. li. 3. belli Vandalici.

Aëtius, Arlani dogmatis sectator, sophista: à quo *Aetiani*, qui modo Eunomiani dicuntur. *Histor. Tripart. lib. 3. cap. 13. & sequentibus.*

Aëtius, medicus, cuius libri extant, & quædam epistolæ. Dicitur *Aëtius*, id est, aquilinus, qui

fuit ex Antiochia Syria, discipulis Eunomi, tempore Constantini imperatoris.

Aetna, cœli & Terræ filia, hanc cum compressisset Iupiter, Palicos deos peperisse dicunt. Seruius in libr. 9. *Æneid. super illud flumina pinguis vbi, &c.*

Aetna, mons Siciliae, prius *Inesia* appellatus, vt tradit Volaterranus, perpetuo igni terribilis, & quandoq; globos igneos longius emittēs: circa radices amoenissimus est multis fontibus & fruticibus. Sub hoc monte Iupiter Gigantes deiecit fulmine, vt fabulantur poetæ. Quare autem *Aetna* flammam euomat, *Trogus* lib. 4. explicat. Sicilia terra est cauernosa & fistulosa, quo fit vt ventorum flatibus pateat, vnde ignis concipitur: intrinsecus sulphur habet & bitumen: vbi ventus per spiramenta cauernarum incubuit, diu luctatus concipit ignem: sic *Aetna* durat incendium. Motus ergo ventorū causa incendij est. ab *Aetna* fit *Aetneus*, *Aetnea*, *Aetneum*, id est ab *Aetna* monte, vel magnus.

Aetnae montis descriptio. Plin. 3. 8. 12. Incendium. 3. 8. 12. Quod semper ardeat. 2. 109. 1.

Aetna, ciuitas Siciliae, ad *Aetnae* radices sita, Inasum prius dicta, ab Hierone condita. Steph. vulgō *Centorbo*.

Aetna, & *Hymari* filius Gelon. Steph.

Aetneses, populi, Plin. 3. 8. 21.

Aetneus venator, prouerbiū est: de eo cuius casta inutilisq; sit venatio cuiq; sicut inanis progreditur, ita inanis regreditur: vnde scriptum, quod in *Aetnana* regione nec feræ visitantur, nec syluæ sint. Cæli. Rhod. lib. 2. 6.

Aetneus, cognominatus est Vulcanus: quin & nunc vulgō *Aetna* mons *Mongibel* vocatur, quasi *Mulciber* quod Vulcanus est. hoc cognomen ideo sortitus, quod in monte *Aetna* perpetuum ignem vomente fulmina Iouis & deorum heroumque arma fabricantem poetæ finxerunt. Virgil. lib. 8. *Æneid.*

Aetolia, Græciæ regio in tertio sinu Europæ, Epiro, *Acarnania* & *Locris* finitima, dicta ab *Aetolo* Martis filio, cum ex *Elide* à *Salmonæ* vna cum *Epeo* & *Pisanto* eiectus ad habitandam eam venisset: vna cum *Corcyra*, *Epiro*, & *Acarnania* à *Gorthis* deuastata, mareque nauigantibus inutile redditum. *Blon. 7. Procopius. 3. Hinc Aetolus, a, um, penultima prod. Virg. lib. 2.*

Non erit auxilio nobis Aetolus & Arpi.

Similiter *Aetolicus*, vt ager *Aetolicus*: & apud Ouidium, *Aetolus heros*, id est *Diomedes*. De *Aetolis*, *Tit. Liuus* primæ Dec. 2. & 3. lib.

Aetoliae populi, oppida, flumiq; Plin. 4. 2. per totum.

Aetolus, *Plin. lib. 7. cap. 56. Martis vel Endymionis filius*, eade per imprudētiā in patria perpetrata, fugit in eam regionem, quæ postea ab ipso *Aetolia* dicta est, ibique genuit filium. *Pleuro.*

Pleutonem, à quo vrbs *Aetolia* dicta. Huius autem duo filij fuerunt, *Cures* & *Calydon*: à quibus rursus aliis vrbeb; nomina data sunt. *Aetoli* filius fuit *Calydon*. Steph.

Aetus olim appellatus fuit *Aegypti* fluius, qui postea Nilus dictus est, vt ex *Lycophrone* annotauit Cæli. Rhod. lib. 2. 9. c. 13. quod nomen à cursus velocitate illi impostum fuisse apparet, quod scilicet volatu aquilæ (quam Græci vocant *ἀετός*) propemodum æquare videretur. Est & in *Scythia* fluius nomine *Aetus*, qui quam *Promethei* agrum vberem alioqui crebris exūdationibus infestaret, fecit locum fabulæ, vt *Promethei* continuo renascens iecur, ab aquila exedi diceretur. Cæli. lib. 6. c. 20.

Aeuiteri dij à veteribus ethnicis appellati quod sempiterno æuo permaneant: qualis Iupiter, quem sic vocauit *Ennius*. de *Aeuiterno* deo in cuius sacris furuus bos immolabatur. vide *Plinium*.

Aex, æges, insula scopulosa in mari *Aegeo*, inter *Tenedum* & *Chium*, quæ *Capræ* speciem procul aspicientibus præbet: vnde & nomen accepit. *Aex* enim Græcis capra est. Ab hac insula mari *Aegeo* nomen factum esse tradit *Plinius*, lib. 4. cap. 11.

Aexonia, vrbs *Magnesiæ*: & *Aexone*, pars tribus *Cecropidis*.

Aexones, populi in *Attica*, dicacitate maledicq; virulencia insignes, adeo vt *αἰξωνοειδής* signaturum inde verbum sit, quo signatur intoleranda mordacitas. Cæli. Rhod. lib. 18.

Aex, scopulus in mari *Aegeo* inter *Tenedum* & *Chium*, qui *capræ* speciem aspicientibus præbet, vnde & nomen accepit: Ab hoc scopulo mare *Aegeum* nomen accepisse tradit *Plin. lib. 4. cap. 11.*

Aesica, pars *Thraciæ*. Steph.

Afer, aut potius *Apher*, *ἄφρος*. Vide *AFRICA*.

Afranius, Pompeij dux, *Arabas* iuxta *Ammanum* subegit. *Plutarch.*

Afranius *Anniballinus* Consul. *Asclepiodoti* collega: quorum ætate *Carporum* & *Bastanorum* gentes in Romanū solum translate sunt.

Afranius, poeta comicus, teste *Cicerone* in *Bruto*, homo peracutus in fabulis & disertus, quod in togatis excelsit, inquit *Quintilianus*: vti namque non in quinasset argumenta puerorum fœdis amoribus, mores suos fallus. *Horatius* huius meminit.

Dicitur Afrani toga conuenisse Menandro.

Ausonius quoque,

Qui toga sacundi scenis agitauit Afrani.

Afrania, *Licini* cuiusdam vxor apud *Valerium*, quæ muliebris verecundiæ obliua, suas per se causas agebat, & importunis clamoribus iudicibus obstrepebat. Hinc factum est, vt mulieres perfrictæ frontis & matronalis pudoris obliuæ, *Afraniæ* per contumeliā dicerentur.

Africa, vel *Aphrica*, dicta ab *Aphro* vno ex posteris *Abrahæ*, qui aduersus *Libyam* exercitum duxit, & ibi denictis hostibus confedit, *Libya* & *Hesperia* à Græcis dicta, tertia pars orbis, quæ frero *Herculeo* à *Nilo*, cæterisque orbis partibus diducitur. Hanc ab initio, vt ait *Salustius*, habitauerunt *Getuli* & *Libyes* asperi incultiq; quibus cibus erat caro ferina, atque humi pabulum velut pecoribus. Sita est inter *Asiam*, *Europam*, & *Austrū*, incipiensq; à sinibus *Aegypti*, ad *Gaditanum* mare vsque protenditur. In hac sunt *Mauri*, *Geruli*, *Numidæ*, *Garamantes*, *Æthiopes*, & nobilis vrbs *Carthago*, vbi proprie *Aphricam* dici volunt: reliqua enim terra pars quōdam *Libya* dicebatur. Incipit à sinibus *Aegypti*, pergens iuxta *Meridie* per *Æthiopiam* vsque ad *Atlantem* montem: à *Septentrionali* parte *Mediterraneo* mari cōiuncta clauditur, & in *Gaditano* frero finitur. Habet prouincias *Libyam* *Cyrenensem*, *Pentapolim*, *Byzantium*, *Carthaginem*, *Numidiam*. Sunt qui *Africam* diuidunt in maiore & minorem. Et minorem ab occasu *Numidiæ* habere, ab ortu *Cyrenaicam*, à *Septentrione* *Mediterraneo* mari terminari. In ea olim fuisse *Carthaginē*, *Vticam*, *Hipponem* *Rhegium*, fluiū *Bragadam*. Maiorem verò esse, quæ à *Meridie* incipit, & vsque ad *Occasum* protenditur. Hinc *Africus*, a, um, vt *Africus* ventus, qui ab Occidente flat, contra *Vulturum*, dictus ab *Africa*, vbi primū incipit. *Africam* hodie *Geographi* in 4. partes diuidunt, *Barbariam*, *Numidiam*, *Lybiā*, & *Nigritarum* terram. *Barbariam*, quam meliore censent, mari *Atlantico* & *Mediterraneo*, *Atlante* monte, & *Barcha* regione contermina *Aegypti* circumscribūt. *Numidia* quæ illis *Biledulgeris* dicitur, & *dactylos* producit, vnde *Arabibus* non alio nomine quam *dactylifera* regio nominatur, *Atlantico* mari ab Occidente terminatur, & *Atlante* monte à *Septentrione*: Orientem versus excurrit ad *Eloacat* vrbe ab *Aegypto* 100. miliaribus distantem: arenosa *Libyæ* deserta illi à meridie sunt. *Libya* verò, tertia pars, *Arabica* lingua *Sarra* appellatur, quæ vox idē quod desertum significat, à *Nilo* ad Orientem *Solem* principium habet, indeq; ad mare *Atlantici*, versus Occidentem, pergit: *Numidia* illi *Septentrionalis* est: ad *Meridie* *Nigritis* se iungit. Quarta pars *Nigritarum* terra vocatur, nomine aut ab incolis nigro colore affectis, vel à flumine *Nigro*, qui hanc regionē lambit, sumpto. hæc habet à *Septentrione* *Libyam*: à *Meridie* *Oceanum* *Aethiopicum*: ab Occidente *Gualatæ*, & ab Oriente *Goage* regnum. *Africæ* rotius mores & instituta ingenti volumine descripsit *Ioannes Leo*.

Africæ propria descriptio, *Plin. 5. 4. per totum, & Protopomæus lib. 4. cap. 3. Africa* quæ proprie dicitur.

dicitur, Pli. 5. 4. 1. 7. 11. Africa propriè quot populi, colonia, oppida. Pli. 5. 4. 27. Mensura, 5. 4. 10. Tertia orbis pars. Pli. prolog. 3. 12. Vbi sita, ibidem 14. Africa & Libya eadem, in prologo. 5. 1. Quota terræ pars, 6. 33. 11. & inde Africa paucorum sinuum, in prologo 5. 2. Nomina eius ineffabilia, ibid. 3. Solitudines eius vbi, 5. 8. Insulæ circa eam 5. 7. per totum. Africa totius mensuras, 6. 32. 11. Africa describ. lib. 5. in v 11 1. primis capitibus Africa noctes ætate roscidæ, lib. 2. cap. 62. Africa gentes castella inhabitabant, in prolo. 5. 6. Vbi fertilis, 5. 1. 22. Qui venti in ea sereni nubisque, 2. 49. 47. Quibus animalibus carcat, 5. 5. 8. 14. Serpentes eius & fææ. 5. 4. 16. 17. Africa alumen, 35. 15. Africa alumen, 35. 5. Parietes ex terra. 35. 14. 1. Africana Ceres summa cum reuerentia & continentia celebrabatur à viduis mulieribus Ethnicis, de qua Tertullian. lib. 2. ad vxorem: Caterum, inquit, Africanæ Cereri viduas assistere scimus, durissima quidem obliuione matrimonij allectas, in æternum viris non modo thoro decedunt, & c.

Africanus, na, num: vt gens Africana, & Scipio Africanus. Videtur autem differre Afer ab Africano, quod Afer, gentile nomen propriè est: quanquam Maro dicit, Armentarius Afer: Africanus, denominatiuum: vt Scipio, à deuicta Africa, Africanus cognominatus est. Beda. Afer dicitur ex Africa ortus.

Africanæ, absolute dicuntur pantheræ, quæ & variæ, quoniam id genus in ea regione creberrimum fuit. Plinius; Senatufconsultum fuit, ne liceret Africanas in Italiam aduehere. Deducitur autem hoc nomen ab æ priuatiua & φεινῆ, horror, vel φρίκη, horrore concutior: quia maximus ibi solis calor est.

Africanus, Alexandri consiliarius, doctissimus iuris professor, Papiniani discipulus. Lamprid. Idem in sacris literis doctus. Eutrop. lib. 6. cap. 23.

Africanum mare. Vide ΑΡΗΤΙΣΜΟΝ.

Afrodifius, fluuius est qui steriles reddit mulieres.

A G

Aga, mons è quo Araxes & Euphrates oriuntur, quem Strabo & Ptolemæus Abon, siue Abani vocant. Hermol. in Plin. lib. 6. cap. 9.

Agabus, nomen prophete. Act. 11.

Agactari, populi, alias Agacturi. Pli. 6. 28. 88.

Agætus, Scytharum rex.

Agag, rex, Amalech dictus, 1. Reg. 15.

Agagamata, populi. Plin. 6. 7. 9.

Agalasses, populi ab Alexandro oppugnati. Plutarchus.

Agallis, Corcyrea in arte grammatica perita, cui inuentionem pilæ nonnulli ascribunt, Cæl. lib. 8. cap. 1.

Agamantes, populi circa Mæotim. Plin. 6. 7. 9. Sed emendati codices habent Agagamantæ.

Agamea, vel Agamia, promontorium & portus circa Troiam. Stephan.

Agamède, oppidum Lesbi insulæ. Plin. 5. 31. 55. Vide Steph.

Agamedes, & Trophonius, adytum Delphicum ex quinque lapidibus struxerunt. Cuius meriti nomine quum ab Apollinæ premium postulassent, quod ille homini optimè duceret, post diem tertium in lecto mortui reperti sunt. Cic. 1. Tusc.

Agamencellus, Alexandri Magni præfectus, qui aureis clavis suffigebat crepidas. Paul.

Agamemnon, Mycenarum rex, regnauit ann. 18.

Agamemnon, Atræi ex Aerope filius, vt Homerus ait, Polythenis verò, vt Hesiodus, & frater Menelai, Mycenarum & Argiuorum rex, quasi ἀγαμέμνων, hoc est perseuerans, & Thyestis successor, qui omnium Græcorum consensu imperator delectus ad expeditionem Troianam profectus est, vbi plurimos labores, & maximas principum similtates pertulit: Briseidem præterea, quam Achilli sustulerat, reddere coactus est Ilio capta, inter alia, Cassandra Priami filia ei in sortem cessit, quæ etiam mortem ei prædixit: sed ille verbis eius minimè fidem habes, ad vxorem Clytemnestram, cui domi cum quibusdam liberis relicti imperij curam crediderat, reuersus, ab Ægytho Thyestis filio, qui omnia prius tacite occupauerat, imò & vxorem stuprauerat, simulata amicitia, & Clytemnestræ consensu, in littore, seu, vt aliis placet, in conuiuio, quod ingens ei vxor parauerat, interfectus est. Quod facinus Orestes Agamemnonis & Clytemnestræ filius ægrè ferens, Ægythum & matrem in vindictam patris occidit. Cæterum habuit sceptrum à Vulcano fabricatum, item clypeum in cuius medio erat Gorgonis effigies, in zona verò draco voluminosus. Hinc Agamemnonius, a, um.

Agamnestor, x 1. Atheniensium princeps, regnauit ann. xx.

Aganzua, Mediæ oppidum, Plin. lib. 6. cap. 14.

Agandei, populi circa Mæotim. Plin. 6. cap. 7.

Agaplius, Consul, Anatolij collega.

Agapirus, 11. pontifex Romanus, annorum c x x 1 x. mensibus 1 x. diebus septem præfuit.

Agæue, nomen proprium filie Cadmi & Hermiones, & Echionis vxoris, quæ versa in simiam, filium lanauit.

Aganippe, fons Bœotie à Cadmo monstratus, prius Enippe dictus, Apollini & Musis facer: quasi valde ab equo formatus, ἄγαν, valde, ἵππος, equus: qui fons potus, dictus est præstare facundiam Hianthæ ab hiantibus populis, & Permessia à Bœotie fluuiio Permessio cognominata est. Ouid. Metam. 5. Fonte Medusæ & hianthæ Aganippe. Claudian. fons Aganippe Permessus educat vnda.

Aganippis,

Aganippis, denominatiuum, & Aganippæus, a, um. Ouid. lib. 6. Fast.

Dicite qua fontes Aganippidas Hippocrenes, Grata Medusæ signa teneris æqui. Propert. Par Aganippæa ludere docta lyra. Plin. 4. 7. 15.

Aganus, vrbs circa Heracleam Ponti Steph.

Aganzua, oppidum. Plin. 6. 14. 2.

Agapènon, præfectus classis Agamemnonis. Homerus Iliados 2. Latine amans viros, vel qui ab aliis amatur.

Agapenor, Ancæi filius, Lycurgi nepos, capto Ilio in Cyprum tempestate delatus est, vbi Paphum vrbum condidit, & fauum in vrbe opulentissimum. Inde postea, Venus Paphia nuncupata est. Paulan. in Arcad.

Agapètus, Episcopus Hymnade, quæ est in Phrygia. Euse. Latine interpretatur diligibilis, vel dilectione dignus.

Agapitus, apud Præneste puer XIII. annorum sub Aureliano principe martyrium passus est.

Agapius, Consul Romanus, Anatolij collega. Latine dilectus, ab ἀγαπῶ.

Agapius, Alexandrinus Philosophus, educatus in eloquentiæ studiis, in medicinam commentarios edidit: Bizantij ludum aperuit, magna doctrinæ fama, ingenique solertia.

Agapius, Philosophus Atheniensis, post Proclum Martini Nea politani discipulus. Author Suidas.

Agar Ægyptiaca, Abrahæ ancilla, ex qua Isaacem habuit, permittente Sara, eius vxore legitima. Agar interpretatur aduena. Comest. in cap. 16. Genes.

Agar, nomen oppidi. Hirtius lib. 1. de bello Afr.

Agarèni, ab Agar denominati populi Arabie, nunc Saraceni dicti, in quos profectus, Traianus Cæsar cum exercitu, eorum oppidum Agarum mœnibus nudauit: eos ramen nunquam potuit acie superare, tempestate cæli tanquam diuinitus diremptos. Diod.

Agarista, Clithenis filia, adeo formosa, vt ad habendas eius nuptias celebrata sint procorum spectacula & certamina, quò speciosissimi quique Græciæ adulescentes confluxerunt. Herodotus.

Agarum, promontorium in Sarmatia.

Agarus, fluuius in Sarmatia, quem Sagatim nominat Ouid. Ptolem. lib. 3.

Agarus, vrbs & annis in Sarmatia, à quo & nomen Agarico radici datum creditur. Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 18.

Agathas, ex Stymphalo Arcadiæ oppido vir fortis & bello clarus, de quo Xenoph. lib. 6. De expeditione Cyri minoris.

Agathicles, Spartanorum rex clarissimus, cuius extat aureum illud apud Plutarchum Apophthegma: Nullum esse firmiter stabiliendi regni præsidium, quam si rex ita liberis imperet, vt parentes liberis.

Agatho, nomen serui, Horat.

Si paternam pede lapsus frangat Agatho.

Agatarchus pictor, cum apud Zeuxim mira celeritate se animalia depingere gloriaretur, Ego verò (inquit Zeuxis) longo tēpore: iam in opere faciundo promptitudo ac celeritas haud potest stabilem grauitatem & exquisitam pulchritudinem rebus adiungere. At labori tēpus impensum, robur ad conseruationem, & perpetuitatē operis affert. Plu. in Par.

Agasides, fuit Lacedæmoniorum rex, vt ostēdit Plutarchus in dictis Laconicis.

Agathēneus, pater formosi Polyxeni, qui nauibus suæ gentis præfuit in expeditione Troiana. Homer. Iliad. 3. Latine interpretatur insigniter robustus.

Agastrophus, Pæonis filius, & heros inter primos Troianorum bellatores: à Diomede vulneratus in coxa, mortem obiit. Homer. Iliad. 11.

Agastus, 11. Atheniensem Archon, regnauit ann. xxxvi.

Agathus, portus. Plin. lib. 3. cap. 11.

Agatasa, insula inter Sporades recenseretur à Pli. lib. 4. cap. 12. Hæc etiam Telos dicitur, eodem Plinio teste & Stephano apud Hermol.

Agatha, oppidum prouinciæ Narbonensis, quondam Malliliensium. Plin. lib. 3. cap. 4. & Stephan. Gal.

Agatha, virgo, Volaterran. lib. 13. Carthaginensis & martyr sub Gallo mammillis torra.

Agatha, vrbs Phocidis, quam alij Agatheam vocant. Steph.

Agatharchidas, dux Corinthiorum. Thucyd. lib. 2.

Agatharchides, historicus Samius, de quo Plutarchus in historia Persica.

Agatharchus, stadium vicit Olympiade prima & sexagesima, imperante Athenis Heraclio Dion. lib. 4.

Agatharchus, classis Syracusanorum præfectus. Thucyd. lib. 7.

Agatheia. Vide AGATHA.

Agathias, cognomento Scholasticus, Smyræus patria, scripsit post Procopium res gestas Iustiniani principis, eiusque ducum Bellisarij & Narsetis, tum in Italia quoque & Africa, ac apud Byzantium res gestas, quorum tempore ipse fuit. Composuit & quæ vocantur Daphnica, opus elegantissimum, cogitque in volumen diuersa epigrammata Græca nobilium poetarum. Suidas.

Agathirnum, vide Agathyrnum.

Agatho, philosophus Pythagoricus, frequens antithetis, adhibitus quondam conuiuio ab Archelao rege, cuius erat familiarissimus: interrogatusque ab eo, cum iam esset annorum 1. xxx. si robur adhuc vllum seruaret: Sanè inquit, nam non solum Verus, sed Autumnus solet bona & prosperitatem adferre. Ælianus de varia historia.

Agatho, Atheniensis, vir monströse fortitudinis & magni

& magnitudinis, tempore Hadriani principis & Herodis Attici: de quo Philostratus in vita ipsius Herodis ait: Adolefcens cum eſſet in prima lanugine, ſimilis ingenti Gallo, magnitudine octo pedum, vaſta coma, hirsutis oculis ac iunctis, vt vnus videretur, læta facie, naſo aquilino, &c. de quo Volateranus li. 13.

Agatho, Tibicen, cantilenarum ſuauiſſimam maiorem in modum aures deliniens. Nec huius mores diſſimiles muſicæ fuiſſe perhibentur. Laborauit enim infamia mollitici. Hinc factum eſt prouerbum, Agathonia catio, quod recte dicitur de oratione blada magis quam frugifera. Primus chori tragici cantum inſtituit, teſte Ariſtot. in poetica.

Agathocles, tyrannus Siculus, natus patre figulo, cum libidini, latrocinioque operam dediſſet gregariam militiam exercuit. Cumque strenuus eſſet, & in concionibus perſuadendus, breui ex centurione tribunus militum euasit: & primo quidem bello contra hoſtes pugnas magna ſue virtutis præbuit experimenta, adeo vt in demortui regis locum fuerit ſuſſectus. Nec multo poſt interfectis Syracuſanis nobilibus, cum Carthaginienſibus bellum geſſit: deinde ſpe ampliandi regni, in Italiam traiecit: vbi cum deceptus fuiſſet, ex indignatione morbum contraxit, ex quo etiam vita functus eſt. Iuſtin. libro 22. Africanam deuasta- uit. Plutarch. in Pyrrho. Ouidius,

*Fama eſt ſtillicibus cœnaſſe Agathoclez regem,
Atque abacum Samio ſape oneraſſe luto.*

Agathoclea, Ptolemæi ſortum, Juſt. lib. 30.

Agathon, Priami filius, qui cum patre Hectoris corpus redẽpturo, ad Achillem proſectus eſt, vt habet Homer. Iliad. lib. vltimo.

Agathopolis Ptolemæo, vrbs Gallie Narbonenſis, Agatha ciuitas.

Agathos deimon, id eſt, boni demonis, inſula quedam in mari Indico. Steph.

Agathula, inſula vngueto nobilis, Atelosa à Callimacho nuncupata. Vide TELOS. Plin. meminit 4. 12. 84.

Agathyrum, oppidum Sicilie, Plinio auctore lib. 1. cap. 3.

Agathyrſa. Vide AGATHYRSVM.

Agathyrſi, populi Scythie vicini. Hieronymus. Hi multum habent auri ſine auaritia, ſine inuidia. Hos Plin. ſcribit habere capillos caruleos, vnde & Picti dicuntur: quoniam verſicoloribus veſtibus induunt. Virg. lib. 4. Dicit ab Agathyrſo Herculis filio. In commuæ cum mulieribus coeuit: capillos habent caruleos, quos vna cum toto corpore inſiciunt variis coloribus Plin. 4. 12. Virg. 4. Aeneid.

*Inſauratq; choros: miſtque altaria circũ Cre-
tesq; Dryopẽsque fremunt, pibiq; Agathyrſi.*
Vide TRAVSI.

Agathyrſu, ſive Agathyrſa, ciuitas de qua Silius: *Deſuerant Agathyrſamantus, geminoq; Lacone*

Tyndaris. Meminit. Plin. 3. 8. 20.

Agæue, Cadmi & Hermiones filia, Echioni Thebano nupſit, ex quo filium Pentheum ſuſcepit: qui cum abſtemius eſſet, ac propterea Bacchi ſacra deſpicaretur, ab ipſa matre, reliquiſque Mænadibus inter Bacchanalia, iam rex Thebanorum, membratim eſt diſcerptus. Virg. in Culice,

quo quondam victa furore,

*Venit Nyctelium, fugiens Cadmeis Agæue
Infundens ſclerata manus, & cæde cruenta.*

Horatius, Sermon. lib. 2. Satyra 3.

*Quid caput abſciſſum demẽs cum portat Agæue
Gnati infelicis, ſibi tum furioſa videtur?*

Agæuni, populi ſunt Septentrionales: quos Homerus circa initium libri 13. Iliad. dixit gentem innocentiffimam, vt quæ ſine diuitiis equino victitat lacte.

Agæus, vnus eſt Priami filius, Homer. lib. Iliad. vlt. qui partem Hectoris corpus ab Achille redempturum comitabatur.

Agabātana, oppidum Syriæ aut Mediæ, &c. Stephanus. Vide EBATANA apud eundem.

Agbarus. Vide Abagarus.

Agdei, populi. Plin. 6. 7. 12.

Agdus, petra, inaudita vaſtatis in Phrygiæ finibus, ex qua Deucalion & Pyrrha ſumpſerunt lapides, quos Themidis mandato in orbem mortalibus vacuum iactarunt. Arnob. lib. 5. aduerſ. Gentes.

Age, pater Semma. 2. Regum 23. quaſi vallis profunda.

Agelas, ſtatuarius generoſus, Polycleti magiſter. Agelas, v. i. Corinthiorum rex, regnavit annis triginta.

Agelaſtus, dictus Craſſus, auus Craſſi in Parthis interempti, quem tradunt ſemel tantum in vita riſiſſe: quod factum eſt, cum vidiffet aſinum carduos comedentem, dixiſſeque ob id, Similes habent labra lactucas.

Agelaus, filius Damiaſtoris, procus Penelopes. Odyſſ. 20.

Agelmondus, filius Dionis ducis, primus Longobardorum rex, regnavit annis 33. multa geſſit aduerſus Vandalos.

Agelia, epitheton Mineræ, quaſi ἀγέλια λέϊα, id eſt prædam abducens, Cæſ. lib. 14.

Agæna, Aquitanie in Gallia prouincia, Angliſ olim conceſſa. Rob. lib. 9. vulgò *Agæn*.

Agenticum, inter Celtas oppidum, Senonibus, Parisiis, Meloduno Senonum, Genabo Carnutum, Nouioduno & Auarico Biturigum oppidis proximum. vulgò *Prouuins*. Cæſar lib. 6. *Milly en Gaſtinois* potius videtur Vigetico.

Agénor, rex Phœnicum, Beli regis filius, quamuis quidam aliter ſentiant. Huius meminit Virg. lib. 1. Aeneid.

Punica regna vides, Tyrios & Agenoris urbem.
Genuit Taygetam & Europam filias: filios

verò

verò, Polydorum, Labdacum, Cilicem, Cadmum & Phœnicem, ab hoc Phœnices dicti ſunt Agenoidæ. Statius.

Non ruit inſidias diuim imperioſus Agenor.

Et Agenoreus, poſſeſſium. Progenium Agenoris enumerat Stephanus in Thafſo.

Agénor, Antenoris filius. Homer. Iliad. 11.

Agénoria, dea à Romanis ſic dicta, quæ ad agendum excitaret. ab agendo dictam.

Ager robuſtorum in Gabaon, locus. 2. Sam. 2.

Agerochus, filius Nelei ex Chloxi vxore, vt eſt apud Homerum lib. 11. Iliad.

Agerona induſtriæ Dea, ab agēdo, vt opinor dicta. Hermol. in Plin. lib. 15. cap. 29. Murcea dea focordie eſt, vt Strenua, Agerona, Stimula, induſtriæ. Pompon. & Auguſt.

Ageon locus erat apud Lydos, in quem alienas vxores, virginẽſque producebant, eãſque ſtuprabant. Cælius Rhod. lib. 20. cap. 14.

Agelander, inſignis ſtatuarius fuit ex Rhodo inſula, qui vna cum Polydoro & Anthenodoro, Laocoontem marmoreũ fecit in domo Titi Veſpaſiani Imperatoris, omnium artificum opera longo interuallo ſuperantem, Plin. lib. 36. cap. 5.

Agelander, Lacedæmoniorum legatus. Thucyd. lib. 1.

Agéſtas, Syracuſanus Olympionica, Soſtrati filius.

Agéſtas alter Cyrenaicus, philoſophus Platoniceus, prohibitus à Ptolemæo in ſcholis docere aut legere, quoniam immortalitatem animæ ſuadendo, multos ad mortem compelleret, vt Cleobroto Ambraciote accidit. Cic. in Tuſc.

Is tamen ab aliis Hægeſius vocatur.

Agéſtamus, Locrenſis Epizephyrius nobilis Olympionices, in quem pugilatu vincentem Pindarus hymnum cecinit.

Agéſilaus, v. i. Lacedæmoniorum rex, cognominatus Magnus, Archidami filius, poſt mortem Agidis fratris ſui conſtitutus, Phrygiam diripuit, quaſdam ciuitates cepit: Tiſſaphernis exercitum, qui ei bellum induxerat, ad Eactolum fluuium fudit, fugauit, cæcidit, caſtrisque exiit: Athenienſes & Bæotios apud Coroneam urbem Peloponneſi vicit. Breui corporis ſtatura fuit, & altero pede claudus, maxima tamen virtute præditus. Regnavit annis XLIII. Iuſtin. lib. 6. & Plutarch. in eius vita.

Agéſilaus Athenienſis, Themiftoclis frater, ſpeculator in Xerxis exercitum miſſus, tamenſi pater eius, nomine Neocles, cum vtramque manum per quietem amiſiſſe vidiffet. Is itaque iater Barbaros habitu Perſico conſtitutus, quendam ex Xerxis ſtipatoribus, nomine Mardonium, interfecit: exiſtimauerat enim eum eſſe Xerxem. Cum igitur à circumſtantibus captus, & ligatus ad regem deductus eſſet, cum ad ſolis aram immolaturum offendifſet.

Agéſilaus Athenienſis, Themiftoclis frater, ſpeculator in Xerxis exercitum miſſus, tamenſi pater eius, nomine Neocles, cum vtramque manum per quietem amiſiſſe vidiffet. Is itaque iater Barbaros habitu Perſico conſtitutus, quendam ex Xerxis ſtipatoribus, nomine Mardonium, interfecit: exiſtimauerat enim eum eſſe Xerxem. Cum igitur à circumſtantibus captus, & ligatus ad regem deductus eſſet, cum ad ſolis aram immolaturum offendifſet.

Agéſilaus Athenienſis, Themiftoclis frater, ſpeculator in Xerxis exercitum miſſus, tamenſi pater eius, nomine Neocles, cum vtramque manum per quietem amiſiſſe vidiffet. Is itaque iater Barbaros habitu Perſico conſtitutus, quendam ex Xerxis ſtipatoribus, nomine Mardonium, interfecit: exiſtimauerat enim eum eſſe Xerxem. Cum igitur à circumſtantibus captus, & ligatus ad regem deductus eſſet, cum ad ſolis aram immolaturum offendifſet.

Agéſilaus Athenienſis, Themiftoclis frater, ſpeculator in Xerxis exercitum miſſus, tamenſi pater eius, nomine Neocles, cum vtramque manum per quietem amiſiſſe vidiffet. Is itaque iater Barbaros habitu Perſico conſtitutus, quendam ex Xerxis ſtipatoribus, nomine Mardonium, interfecit: exiſtimauerat enim eum eſſe Xerxem. Cum igitur à circumſtantibus captus, & ligatus ad regem deductus eſſet, cum ad ſolis aram immolaturum offendifſet.

Agéſilaus Athenienſis, Themiftoclis frater, ſpeculator in Xerxis exercitum miſſus, tamenſi pater eius, nomine Neocles, cum vtramque manum per quietem amiſiſſe vidiffet. Is itaque iater Barbaros habitu Perſico conſtitutus, quendam ex Xerxis ſtipatoribus, nomine Mardonium, interfecit: exiſtimauerat enim eum eſſe Xerxem. Cum igitur à circumſtantibus captus, & ligatus ad regem deductus eſſet, cum ad ſolis aram immolaturum offendifſet.

Agéſilaus Athenienſis, Themiftoclis frater, ſpeculator in Xerxis exercitum miſſus, tamenſi pater eius, nomine Neocles, cum vtramque manum per quietem amiſiſſe vidiffet. Is itaque iater Barbaros habitu Perſico conſtitutus, quendam ex Xerxis ſtipatoribus, nomine Mardonium, interfecit: exiſtimauerat enim eum eſſe Xerxem. Cum igitur à circumſtantibus captus, & ligatus ad regem deductus eſſet, cum ad ſolis aram immolaturum offendifſet.

Agéſilaus Athenienſis, Themiftoclis frater, ſpeculator in Xerxis exercitum miſſus, tamenſi pater eius, nomine Neocles, cum vtramque manum per quietem amiſiſſe vidiffet. Is itaque iater Barbaros habitu Perſico conſtitutus, quendam ex Xerxis ſtipatoribus, nomine Mardonium, interfecit: exiſtimauerat enim eum eſſe Xerxem. Cum igitur à circumſtantibus captus, & ligatus ad regem deductus eſſet, cum ad ſolis aram immolaturum offendifſet.

qua dexteram impones, cum aliquandiu vim ſuppliciorum, ne vilo quidem emiſſo ſuſpirio, toleraſſet, e vinculis liberatus eſt, hac adiecta voce: Huius generis Athenienſes ſunt vaiuerſi: quod ſi fidem non habeas, lauam quoque iniiciam. Ea res autem cum Xerxi patrem incuſſiſſet: ſeruari Agéſilaum imperauit. Plutarch. in Parall.

Agéſilaus (auctore Plutar.) cum bene multi velent eius corporis ſimulachrum effingere, nunquã id fieri paſſus eſt, animi tantum monimẽta, hoc eſt libros à ſe compoſitos, poſteris relinquere ſtuduens. Illud enim ſcriptorum hoc ſuum: illud diuinitum, hoc bonorum hominum opus eſſe ducebat.

Agéſilaus, Plutonis cognomen, *πυρρὸν ὄργανον τῆς λαβῆς*, quod ſcilicet populos agat. Eſt enim mortuorum & inferorum Deus ab ethnicis exiſtimatus. Callimach. *φειτῶσι μετὰ λαῶν Ἄγροισι* id eſt, ad magnum pergunt Agéſilaum. de quo, ex Methodio & Æſchylo plura Athenæus.

Agéſinates, populi Gallie Pictonibus vicini. Plin. 4. 19. 6.

Agéſipolis, rex Lacedæmoniorum, qui ſpecioſam ſepius victoriam ab Argiuis retulit. Xenop. lib. 4. Plut.

Agéſistrata, mater Agidis, cuius vitam deſcribit. Plut. in Agide.

Agéſſus, vrbs Thraciæ. Steph.

Agétis, Apollinis filius, ex Cyrene virgine, Pelio monte Theſſaliæ rapta, frater Antikæi. Hunc alij nunc Ageum, nunc Argeum vocant. Iuſtinus.

Agæus. Vide AGETIS.

Agæus ſive Haggæus, nomen Prophetæ, quaſi feſtius ſive ſolennis, vel gyrans.

Agger, vnum eſt fluuij Nili nominibus, poſtquam ex lacu Heptagono profluxit, Vitruuius apud Hermol. in Plin. lib. 5. cap. 9.

Aggi, ſive Haggi, filius Gad. Gen. 26.

Aggrammes, Indorum rex, patre tonfore natus, propter habitum haud indecorum cordi fuit Regiæ, à qua quum in propiorem eius qui tum regnabat amicitia locum fuiſſet admotus, interfecto rege per inſidias, ſub ſpecie tutelæ liberorum eius inuaſit regnum necariſque pueris. Aggrammem generauit, inuiſum vilẽmque popularibus, magis paternæ fortunæ quàm ſuæ memorem. Curtius, lib. 9.

Agialea, olim Apia, ab Apia vrbe Sicyoniorum rege nuncupata, nunc Peloponneſus: eadem Agialea dicta eſt.

Agidos, Cypri vrbs. Strabo. hodie *Borgus templi*, inter Lapathum & Aphrodiſium.

Agila, Hiſpaniæ rex, regnavit annis quinque.

Agilaus, tertius Corinthiorum rex, regnavit annis xxxvii.

Agilis, proprium vici, quem poẽta cum Tyrima

Agilis, proprium vici, quem poẽta cum Tyrima

Agilis, proprium vici, quem poẽta cum Tyrima

thia pube in bello Thebano fuisse commemorant.

Agileus, vnus ex Ephoris, qui grauiter vulneratus à sociis Cleomenis, solus euasit, Plutar. in Cleomene.

Agilulphus, Taurinensium dux, & Longobardorum rex apud Æmilium, cum Francis pacem iniit.

Aginum, vrbs Galliar, Ptolem. vulgò *Angoulesme*.

Agis, vel Agides, Lacedæmoniorum rex, cum Atheniensibus cruentissima bella gessit. Illorum prouinciam igne ferroq; vastauit, Græcas ciuitates libertati restituit: à suis ciuibus occisus est in carcere, quod iuxta Lycurgi leges bona publicare vellet, Plutar. in eius vita, & Cic. offi. 2. Fuit & alter Agis, quem Lacedæmonij suspenderunt.

Agis, Prætorum rex, què Philippus Macædonum rex coëgit in suam potestatem.

Agis, poëta Argiuis, pessimorum Carminum post Charilum conditor, cælum Alexandro aperiebat, Herculemq; & patrem Liberum & cum Polluce Castorem nouo Numini celsuros esse iactabat. Curtius lib. 8.

Agisimba, Æthiopum regio in Africa. Plinius lib. 7.

Agisymba, Ptolemæo. Extrema Africæ regio, versus meridiem. Hæc omnibus veteribus geographis prorsus incognita fuit. Vocatur hodie à Pertis & Arabibus, *Zanguabar*. Zanguar autem his idem significat, quod Niger Latinis. A nigris enim totus hic tractus colitur. I. Barro & Garcia ab Horto auctorib. Zézibar hæc est M. Pauli Veneti, quam non sine maximo errore insulam credit, describitque ab insula Madagascar versus meridiem, eamque in circuitu habere duo millia miliarium Italicorum addit. Ortel.

Agismes, fluuius est Orientalis apud Cenfonas & Aphilos, per quem Alexander Macedo ad Oceanum tendens deuectus est.

Agla, Hispaniæ oppidum. Plin. 3. cap. 1.

Aglaia Latine sonat Lux & lætitia, vna est Gratiarum, quæ & Charites dicuntur, alio nomine Pasiphaes appellata. Sunt autem tres: Aglaia, Thalia, Euphrosyne, Iouis & Auto-noes filia, quamuis de earum origine varia sit opinio, vt est apud Perottum. Dicuntur esse in comitatu Veneris. Est verò Aglaia, lætitia: læti enim in dandis beneficiis esse debemus. Vide CHARITES.

Aglais, Megaclis filia, mira gulositate & voracitate mulier, vt quæ carniū libras decem, panis chænicas quatuor, & vini Romani congiū suæ sextarios sex vnica cœna absumeret. Cæli Rhod. lib. 15. cap. 19.

Aglatonice, Hegemonis filia, Astrologiæ perita, & eclipses Lunæ, quâdo futuræ essent præuidens, iactitabat se illam cœlo deducere: quæ

ob id postea in magnas calamitates incidit adeò vt in prouerbiū abierit, τὴν σελήνην ἰσχυροῦσθαι, id est, lunam detrahit, vt refert Apollonius lib. 4. quo vtimur quoties aliquis sua iactantia in calamitatem incidit. Vide Erasim. in Prouerbiis.

Aglaope, vna Sirenum, quasi splendido aspectu: nam ἀγλαός significat aspectum splendidum.

Aglaóphena, Acheloi & Calliopes Musæ filia, vna Syrenum, de quibus infra.

Aglaophon, pictor nobilissimus, cuius meminit. Plin. lib. 35. cap. 9. & Cic. 3. de orat.

Aglauros, filia Erichthei regis Athenarum antiquissimi, à Mercurio in saxum mutata, de qua Ouid. lib. 2. Metamor.

Sic opus est Aglauros, ea est.

Aglaus, senex fuit Psophidius, qui ab Apolline Gyge est foelicior iudicatus, quòd agelli sui limites nunquam esset egressus, Plin. lib. 7. ca. 46. Val. lib. 7. cap. 11.

Aglon, Palestine locus, Iosue 15.

Agna Mauritanie Tingitanæ fluius. Ptolem.

Agni, cornu, promontorium est humile & valde expositum prope Bolbiticum Nili ostium. Strab. lib. 17.

Agnicis, fluuius. Plin. 6. 27. 11.

Agnitas, vel Agnita, Æsculapij cognomen apud Spartanos, apud quos eius Dei simulachrū ex agno quæ planta est, erat exculptum, Cæli Rhod. lib. 18. cap. 5.

Agno, Niciæ filius, dux Atheniensium, Thucyd.

Agnodice, puella virgo medicinam discere cupiēs, abscessa coma habitu virili, se Hierophilo cuidā tradidit in disciplinam, à quo propè edocta parturientium mulierum morbis medebatur, quas sexus sui clam certas faciebat. Tandem à medicis dolentibus se ad foeminas amplius non admitti (obstetrices enim antiqui non habuerunt) in iudicium pettracta quòd dicerent hunc esse illarū corruptorem: coram Areopagitis tunica alleuata se foeminam esse ostendit. Tunc Athenienses legem emendantes artem medicam discere mulieribus ingenuis permisit. Hyginus.

Agnónia, oppidum Traciæ iuxta Amphipolim, Stephan.

Agnótes, populi Celticæ iuxta Oceanum. Stephanus.

Agnus, pars Demetriadis tribus in Attica. Stephanus.

Agoce oppidum. Plin. 6. 29. 66.

Agon, locus est certaminis Romæ, qui Circus Flaminius dicebatur. Ponitur pro ipso certamine. Est quoq; nomen proprium apud Plutarchum. Item Æthiopiæ fluuius.

Agneon Neometius, primū ab Argiuis actus, post eum qui sub Archemoro fuerat. Euseb.

Agno, fons Arcadiæ, cuius aqua ceremoniis quibusdam cōmota nebulæ in morem, in aërem ascen-

ascendens largissimos demittit imbres: ita dictus ab Agno vna ex Iouis nutricibus, Cæli Rhod. lib. 13. cap. 27.

Agnos, Aeolidis, tribus, gens. Hesych.

Agnoitæ, hæretici ab ignorantia dicti, quod esse nouissimam horam Christo ignotam, opinarentur. Cælius Rhod. lib. 1. cap. 4.

Agnon, nomen authoris apud Quintil. libro 2. cap. 17.

Agnon Theius, Alexandri magni præfectus aureis clauis crepidas suffigebat, vt scribit Plin. lib. 33. cap. 3.

Agnus, Demetriadis tribus, in Attica regione. Steph. Suidas Agoce, Æthiopiæ, sub Aegypto vrbs. Plin.

Agon Gymnicus, quem Panathenæon vocant, Athenis actus.

Agone Androgæi, quem statuebat Minos, præmium pueros Atticos largiens. At Taurus (vir crudelis & Minoi à consiliis) in agone fortissimus vnuerfos in contentione superabat. Tandem factum est, vt à Theseo in palaestra vinceretur, ob quod Athenienses pueri tributaria pœna liberati sunt. Euseb. Plut. in Theseo.

Agon Olympiacus, ab Hercule institutus, à quo vsque ad primam Olympiadem supputantur Anni ccccxiii. Euseb.

Agonales ludi Seruio, quos Augustus Actiacis littoribus deuictio Antonio statuit, ad quod respexit. Virg. 3. Aeneid.

Actiæque Iliacis celebramus littora ludis.

Vide ACTIA.

Agonalia festa erant apud Rom. celebrari solita quotannis in honorè Iani, vt est apud Ouid. 1. Fast. aut certè in honorè Agonij Dei, vt Festus tradit, qui rebus agendis præesse putabatur. Eo die rex sacrorum arietem immolabat, vt tradit Varro lib. 5. Nominis multiplex reperitur notio. aut enim ex ritu sacrorum, in quibus minister tenens strictum gladium ad iugulandum arietem rogabat, Agon? Quam opinionem securus videtur Quidius his versibus:

*Nominis esse potest succinctus causa minister,
Hostia caelitibus quo feriente cadit:
Qui calido strictos tincturus sanguine cultros,
Semper agatne, rogat: nec nisi iussus agit.*

Alij ad Agonem montem in quo die illa sacra fieri solebāt, qui postea Quirinalis dictus est, ex quo in eo confederunt Sabini, vt in vrbs portionem recepit. Alij à certamine curuli dictum putant, quòd hisce feriis antiquius solerent celebrari. Nam Græci certamina & ludos, ἀγῶνας appellant, cuius sententiæ est Ouid. qui scribit,

*Fas etiam fieri solitis acate priorum
Nomina, de ludis Græca, tulisse Romam.
Et prius antiquus dicebat Agonia sermo,
Verâque iudicio est vltima causa meo.*

Agonax, Xoroastis fuit præceptor in arte magica. Apud Plinium tamen lib. 30. cap. 1. Azonacem hunc, non Agonacem appellatum legitimus.

Agonensis porta, quæ & Collina porta dicebatur. Cic. Vide ARGONENSIS.

Agones qui percutiebant victimam, apud Romanos, quòd ex more, priusquam ferirent, populum rogabant, Agon? id est, Agone?

Agones, Insulbrum populi. Polyb. Vgonia. Schudo.

Agonis, liberta Veneris Erycinæ, Cicero 1. Ver.

Agonides, Phocionis accusator, ipsemet capite damnatur. Plut. in Phocione.

Agónius, Deus dicebatur præsidens rebus agendis, eiusque festa Agonalia, quamuis aliqui eius sacrificia Agonia dicta velint, quòd in monte siebant, quos Agones vocitabant. Ouidius,

Et prius antiquus dicebat Agonia sermo.

Et Agonius dies, quo rex Agoniam hostiam immolabat: vnde Romæ Agonus mons, Quirinalis & Colina porta, Agonensis appellata.

Agonotheta, erat agonomum moderator, præses & iudex.

Agonus, fluuius circa Æthiopiam. Hesych.

Agora, oppidum in Chersoneso. Steph.

Agoracritus, Parius statuarius, Phidiæ discipulus, de quo plura apud Volaterr. & Plin. lib. 36. cap. 5. Hic creditur Veneris Rhamnusiæ signum effinxisse. Nam cum de faciendâ Veneri cum Alcamene condiscipulo contendere, suffragio imperiti populi, non arte superatus, vsque adeo rei indignitate commotus est, vt signum illud Nemescim appellauerit, eaque lege vendiderit, ne Athenis esset.

Agoranomi, ἀγορανομοί, apud Athenienses, quinque in Pyraeo, & totidem in vrbe erant Magistratus qui in foro venalia inspectabant, & curabant vt ibi omnia modeste agerentur, & ne vendentes & ementes mendacium dicerent. quod illi ἐπὶ τῶν ἀγορῶν ἀψὸς δέειν dixerunt. Demosth. Theophrastus.

Agorea, Minerva, id est, forensis, à Lacedæmoniis culta. Pausanias & Cælius libro 18. capit. 5.

Agoreus Mercurius dicitur, quod eius statua in medio esset foro. Iuppiter item Agoreus, eadem de causa.

Agra, Atticæ locus est, vbi primū Diana venata esse fertur Strabo, Pausan. Stephan. Item Susianæ vrbs. Ptolem. & Arcadiæ apud Plinium.

Agra, Plin. 6. 28. 57. Regia Icanitarum Arabiæ populorum.

Agradarus, rex Persarum, postea Cyrus dictus, à Cyro Perfidis fluuiio, Strabo lib. 15.

Agræ, oppidum est Mediterraneum Arcadiæ.

Plin. lib. 4. cap. 6. Item Atticæ regiuncula, Dianæ templo insignis. Cæll. lib. 20. cap. 7.
 Agræi, Stephano sunt populi Arabiæ in sinu Leanitico, quorum oppidum est Agra, Leanitarum regia. Plin. lib. 6. cap. 28.
 Agragas, seu Acragas, Siciliæ fluvius, circa Agrigentum urbem, à quo nomen accepit. Thucid. Aelian. *Draco* hodie appellatur, testibus Fazello & Aretio. Est quoque mons Siciliæ, haud longè à Gela, muro olim cinctus, habès in summitate oppidum eiusdem nominis, alio nomine Agrigentum. Veteres apud eum optimos equos alere, & exinde in Græciam ad agones transmittere consueverunt. Virgil. lib. 3. *Aeneid.*
Arduus inde Agragas ostendit maxima longè.
 Plin. 3. 8. 17. Idem Agragantini bituminis meminit 35. 15. 23. Quatuor præterea alias huius nominis vrbes commemorat Stephanus, quarum primam in Thracia ponit, alteram in Eubœa, tertiã in Cypro, quartam in Aetolia. Hinc deducitur Gentile, Agragantinus. Lucr. lib. 1. *Quorum Agragantinus cum primis Empedocles est.* Vide AGRIGENTVM.
 Agrani, oppidum Babylonæ regionis. Plin. 6. 26. 12.
 Agraria Lex, quæ ferebatur de agris populo diuidendis. Liu. lib. 2. Tum primum lex Agraria promulgata est.
 Agraulos, filia Cecropis & Mineræ cognomen, Harpocraton.
 Agraulæ, tribus Athenis. Steph. Meminit huius Plutarch. in Alcibiade.
 Agre, oppidum. Plin. 4. 6. 4. oppidum Lydiæ. Stephan.
 Agræi populi. Plin. 6. 28. 50. & cap. 28. 6. 72.
 Agreus, Apollinis & Cyrene, Hipsæi filii filius fuit. Quatuor enim filios, Apollinem ex Cyrene sustulisse produnt, Aristæum, Nomium, Eustochium & Agrenon. Iustinus ex Trogo libro 13.
 Agriæ & Agrianes, populi Pæoniæ inter Hemum & Rhodopen. Steph.
 Agricola, Cos. Rom. Clementini collega.
 Agricola, alius Cos. Eustachij collega, quorum ætate Imperator Constantius obiit. Cassiod. Paul. Aemil. lib. 1.
 Agrigentum, vrbs Siciliæ Ptolemæo, Straboni, Plinio, à Leuino duce Romanorum subacta, hoste ex Sicilia pulso, vnde Empedocles philosophus, & Phalaris tyrannorum sæuissimus originem duxerunt. Vnde Agrigentinus, Agrigentina, Agrigentinum, possessiuum, vt tyrannus Agrigentinus, & Cæl. Agrigentinus, qui in igne fuit, & in aqua vel liquore alio crepitat veluti torreatur, vt ait Solinus. Lege Plin. 31. 8. 18. Niro à Negro hodie nominatur ab Anonymo quodam. Gergenti.
 Agrij appellantur, qui & Cynamolgi. Strabo libro 6.

Agriodos ab Ouid. 3. *Metam.* inter canes Actæonis numeratur.
 Agrionia, festa erant apud Bœotios, quæ in honorem Bacchi quot annis cerebrabantur.
 Agriophagi, populi Aethiopum versus Occidentem, qui teste Solino solum pantherarum & leonum carnibus vescuntur, regemque habent cuius in fronte oculis vnus est. Solin. Plin. lib. 6. cap. 39.
 Agrippa quid propriè significet. Vide inter dictiones Latinas.
 Agrippa, filius Aristobuli Magni, Herodis filij, à Tiberio Cæsare coniectus in vincula, sed à Caio Cæsare liberatus, rex Iudææ factus est, regnavitque annis septem, anno primo C. Cæsaris. Postea Glaudius regnum eius confirmavit, omne Herodis imperium & Lysaniæ addens, tetrarchiam quoque Philippi, Bethaniam, Traconitidem, &c. Chalcidem verò ei abstulit, Herodémque fratrem Chalcidis regem designavit. Ioseph. lib. 15. cap. 4. De bello Iud. lib. 2. cap. 4.
 Herodes Agrippa, secundus Iudæorum rex.
 Agrippa, cognomento Pistor.
 Agrippa, latinum est, dictum ab eo quod ægros, i. difficiles partus faciat: vel dicitur Agrippa ille qui in nascendo prius emittit pedes, filius Herodis Agrippæ illius inter Herodes tertij, qui occidit Iacobum, & in carcerem coniecit Petrum. Act. 25. 13.
 Agrippa Menenius, cognomine Lanatus, dux à Romanus electus aduersos Sabinos, de eis triumphauit. Et cum plebs à patribus secessisset in Auentinum, quod tributum & militiam toleraret, nec reuocari posset, Agrippa apud eam verba faciens: Humanis artus, inquit, cum ventrem otiosum viderent, ab illo discordarunt, & suum illi ministerium negauerunt. Cum eo pacto & ipsi quoque desicerent, intellexerunt, ventrem cibos acceptos per omnia membra diuidere, & cum eo in gratiam redierunt: sic senatus & populus quasi vnum corpus discordia pereunt, concordia valent. Plura de hoc Volaterranus.
 Agrippæ M. error de Beticæ mensura. Plin. 3. 2. 7.
 Agrippa Syluius, Tyberini Syluij filius, duodecimus Latinorum rex, submerso patri in regno successit: & cum annos quadraginta regnasset, moriens Romulum Syluium reliquit in hæredem.
 Agrippa, Augusti gener, nauali victoria contra Sextum Pompeium insignis. Virg. lib. 8. *Parte alia ventis & dijs Agrippa secundis.*
Arduus, &c.
 Agrippa, cognom. Castoris, vir imprimis doctus contra xxxiiii. Basilidis heretici volumina, quæ contra Euangelium ille scripserat, accerrimè d'isseruit, author Hieron.
 Agrippa Furius Medullianus, & T. Quintus Capitolinus. Barbarus IIII. Collegæ & Cos. Romani,

Romani, Equos Volcosque vicerunt.
 Agrippa, philosophus Septicus. Laert. lib. 9.
 Agrippa Furius, Philo, tribunus militum.
 Agrippenses, Bithyniæ populi. Plin. 5. 32. 40.
 Agrippina, Octauiani Augusti filia.
 Agrippina, filia Agrippæ, eius qui fuit è proceribus Augusti, & eiusdem gen. Alia fuit mater Neronis, quæ post viri mortem Claudio Cæsari nupsit, & filio suo imperium obtinuit, ad suam & totius vrbs perniciem.
 Agrippina, ciuitas Colonia, Vbiorum vrbs, ad Rhenum, quam ædificauit Agrippina Neronis mater, vt patriam (ibi enim nata erat) clariorè redderet, sociis quoque nationibus suam potentiam ostendat, veteranorum coloniam eò deduci imperavit. Tacitus Annal. lib. 2. Plin. lib. 4. 11. 17. Incolis *Coelln.* Gallis, *Cologne sur le Rhin.*
 Agrifa, oppidum Germaniæ. Steph.
 Agrifus, xiiii. Argiuorum rex, regnavit annis xxxi.
 Agrius, Parthaonis Martis filij filius, & Therfistis pater, Homero, cuius nihil præter nudum nomen ad nos peruenit, Bocarius. Fuit & Agrius Vlyssis ex Circe filius, cum Latino fratre, vt Author est Hesiodus in Theogonia.
 Agroëra, Vide Stephanum in ATTALIA.
 Agretas, scriptor rerum Scythicarum, cuius meminit Cæll. lib. 7.
 Agrola & Hyberbius ad arcis Atheniensis radices domicilia habuerunt, omnemque ambitum murorum arcis fecerunt, præter eam particulam, quam Cimon Miltiadæ filius construxit. Pausanias, in Attic.
 Agron, primus qui inter Heraclidas Sardis regnavit, vt scribit Herodorus lib. 1.
 Agron, Illyriorum rex, qui quum Ætolos superbissimos populos bello superasset, tanta sese prægaudio vini copia obruit, vt pleuritide correptus, subito extinctus fuerit. Polyb.
 Agron, medicus insignis, qui accensis in proximo ignibus, Atheniensibus magna vi pestilentia grauitèr infestatis salutarem opem tulit. Cæll. Rhod. lib. 4. cap. 22.
 Agron, Nini filius, ita dictus quod in agris natus esset. Cæll. lib. 23. cap. 6.
 Agróspi, populi Arabiæ. Plin. 6. 30. 28.
 Agrotæra, Dianæ cognomen, quod Agræ fuerit regiuncula terræ Atticæ, prope Nessum amnem, in qua ferunt Dianam primam venationem exercuisse, quam ex Dolo illuc venisset. Pauf. & Cæll. lib. 8. cap. 7.
 Agrósus, mons vbi nunc Roma, ad quem Faunus ex Euandro ex Arcadia pulso, concessit quem ipse postmodum Palatinum appellauit.
 Agryle, vel Agraulæ, pars tribus Erechtheidis Athenis, & oppidum in Sardinia, colonia Atheniensium. Steph.
 Agubeni, Arabiæ desertæ gens. Ptolem.
 Aguntum, oppidum Siciliæ. Ptolem. Plin. 3. 24. 1.

Notici item oppidum. vulgò *Imneken.*
 Agurium, Ptolem. Siciliæ vrbs. Agyrinos populos habet Plinius. Simlerus scribit Augurium Antonini esse, & hodie *S. Philippo* in Agirone appellari, cui assentitur Leander.
 Agus, agnomen Apollinis, ab eo quod in viis publicis colebatur.
 Aguti, vel Agita, Insula inter Siciliã & Africam. Anton.
 Agyla, 111. Corinthiorum rex, regnavit annis xxxvii.
 Agyleus, siue, vt habet Macrobius, Agyeus, Apollo dictus est ab Atheniensibus, quod ei in viis publicis suæ vrbs ex responso statutus altariibus sacrificarent. *A'lydes* enim illi vias dicunt, quæ sunt intra pomœtia. Horat. lib. 5. Carm. Ode 6.
Daunia desende decus camœna.
Lauis Agyleu.
 Agylla, Seruio ciuitas est Tusciæ, à conditore appellata, cui ex inscitia Romana aliud est inditum nomen. Nam cum Romani euntes per Tusciam, interrogantes Agyllinos quæ diceretur ciuitas, illi vt potè Græci, quid audirent ignorantes, & optimum ducetes, si prius eos salutarerent, dixerunt *αγυλλε*, quam salutationem, Romani nomen ciuitatis esse putauerunt, & detracta aspiratione, eam Cere nominauerunt, vt scribit Higinius in vrbus Italicis. Hactenus Seruius. Vide Stepha. Est aliàs Cerete vocata, & Agyllina à nomine conditoris, quam Virgilius libr. 8. ex Lydia venisse ostendit, cum ait,
(Isto)
Haud procul hinc saxo incolitur fundata veru-
Vrbs Agyllina sedes, vbi Lydia quondam
Gens bello præclara, iugis incedit Hetruscis.
 Meminit Plin. 3. 5. 59. Vide infra CAERE à Pelasgis Thessalia profectis condita, à Lydis, quos Tyrrenos vocauere, Cære appellata.
 Agylleus Hercules, hoc est Hercules filius. Star. lib. 20. Thebaid. *Insuper Herculeum sibi iungit Agyllea vates.*
 Agilleus luctator Cleonæus, statura prægrandis, nec minor Hercule palæstra tamen à Tydeo victus Stat. 6. Thebaid.
 Agyrini, siue Agyrinenses, populi ab vrbe Agyrino, siue Augurio. Plin. 2. 8. 21. Vide *Agyrina* in Steph.
 Agyrtes, patrem interfecisse scribitur Ouid. lib. Metam. 5.
Et casò genitore infamis Agyrtes.
 Agyrtes, nomen tubicinis apud Stat. in Ach. li. 4. *Tecum lituo bonus adsit Agyrtes.*
Occultamq; tubam tacitos apportet in vsus.
 A H
 Ahalab, nomen vrbs, Iudic. 1.
 Ahara, filius Benjamin. 1. Paral. 8. qui Genes. 46. Gera dicitur Lat. frater redolens.
 Aharchel, filius Arum. 1. Paral. 4. Lat. alter siue nouissimus exercitus, aut alter siue nouilli-

mus dolor, aut omnis fratris.
 Aharna oppidum Hetruriz. Liuius Decad. 1. libro 10.
 Ahasbahi, filius Machati. 2. Reg. 23.
 Ahasias, VIII. Israelitarum rex, regnare cepit anno xvii. regni Iehosaphat, regnavitque annis 11.
 Ahastati, filius Ashur ex Maara. 1. Paral. 4. Lat. Curfor vel veredarius, siue festinatio turturis, aut festinatio explorationis, siue frater qui explorat, vel princeps turturis aut explorationis.
 Ahacuërus, qui est Darius Histaspis filius, hinc equi rex Persarum confirmatus, regnavit annis xxxvi. Hierodot. lib. 3. & 7. repudiaria vxore sua Vasti, Ester sibi matrimonio iunxit, Ester. 2.
 Ahava, fluij nomen. 1. Eldr. 8. Lat. essentia, siue generatio.
 Ahaz, fluius Micha, filij Meribbaal. 1. Paral. 7. Lat. apprehendens siue possidens, aut videns.
 Ahazi, id est, videns seu apprehendens, nomen viri. Nehem. 11. 13.
 Ahenobarbus, cognomen Domitorum, quod primus tulit Cn. Domitius, & ad suos posteros propagavit. Quidam scribunt sine aspiratione Aenobarbus, & nonnulli Aeneobarbus: Sed in antiquis lapidibus & monumentis semper est Ahenobarbus.
 Ahi, i. frater meus, vel fratres mei, filius Somer, filij Heber, filij Barij. 1. Paralip. 7. 35.
 Ahia, siue Ahias, id est, frater domini filius Sifa, princeps exercitus Salomonis, 3. Reg. 4. 1. Paral. 11. Pater Baasa. 4. Reg. 9. Fuit & propheta quidam Silonites. 3. Reg. 12.
 Ahiam, id est, frater matris, aut frater gentis, filius Sarar. 2. Reg. 23, qui 1. Para. 11. dicitur filius Sachar.
 Ahicam, id est, frater resurgens, vel fr. vindicans, filius Saphan. 4. Reg. 22.
 Ahizer, filius Ammisaddi, princeps tribus sue Dan. Num. 12. 7. 10. & 1. Paralip. 12. Lat. frater meus auxiliator.
 Ahilud, frater natus, pater Iosaphat illius qui erat à commentariis Dauidi, 2. Reg. 8.
 Ahiman, i. frater praparatus, siue dexteræ. nomē viri, 1. Paral. 9. 18. filius Enac, Iosue 15. Ind. 1.
 Ahimaas, sacerdos magnus, cuius arate Schemai & Iddo prophetarunt. Lat. frater meus consiliarius.
 Ahi-melech, nomen viri de filiis Ithamar. 1. Paral. 4. Lat. frater meus rex.
 Ahin, filius Semidæ, filij Galaad. 1. Paral. 7. Heb. Aian. Lat. frater viui.
 Ahinadab, filius Addo. 3. Reg. 4. Lat. frater spontaneus, aut vouentis, aut principis.
 Ahio, filius Abigabaon, 1. Paral. 8. Filius item Iehiel. 1. Paral. 9. Filius Abinadab, 2. Reg. Paralip. 8. Lat. frater eius, vel fratres eius.
 Ahion, nomen vrbis, 3. Reg. 15. 4. Reg. 15. 2.

Paralipom. 16. Lat. intuitus, aut fons, vel oculus.
 Ahira, filius Enan, princeps tribus sue Nephtali, Num. 1. frater iniquitatis, aut socij, aut pastoris, aut fratrem confringens.
 Ahisahar, filius Balá, filij Iadihei, filij Benjamin. 1. Paral. 7. Lat. frater auroræ, aut nigredinis.
 Ahisar, prapositus domus Salomonis, 3. Reg. 4. Lat. frater principis, vel cantici, aut infidians.
 Ahud, filius Salomi, princeps tribus Afer. Num. 34. Lat. frater laudis vel confessionis.
 Ahoban, filius Abisur, filij Semei, filij Onam. 1. Paral. 2. Lat. frater filij, vel intelligentiæ, aut frater adificans, vel absconditus.
 Ahod, filius Simeonis, filij Iacob. Gen. 46. Heb. Ohab: qui 1. Paral. 4. dicitur Iarib. Lat. Landas siue confitens.
 Ahob, filius Balam, filij Iadihel, filij Benjamin, 1. Paral. 8.
 Ahoe, filius Bela, filij Benjamin, filij Iacob, 1. Paral. 8. Lat. Tribulus, vt Spina, siue fraternitas, aut hamus.
 Ahohite, 2. Reg. 23. 1. Paral. 27. Lat. frater viuus, aut tribulus vel Spina mea.
 Ahumai, filius Iahath, filij Subal. 1. Paral. 4. Lat. pratium aquilarum, vel frater aquarum.

A I

Aia, filius Sebeon, filij Seir Horraei, Genes. 36. 1. Paral. 1. Item pater Reipha concubinae Saulis, 2. Reg. 3. 21. Lat. Vultur, vel heu, siue, vbi est? aut, insula eius.
 Aio, ciuitas tribus Iudæ. 1. Paral. 7.
 Ajalon, 1. Ilex vel quercus, aut fortitudo, siue feruus, nomen ciuitatis constructæ à Roboam. 2. Paral. 11. 1. Paral. 8. 2. Paral. 28. Vallis nomen. Ios. 10. Iud. Ciuitas de tribu Dan data Leuitis. Ios. 21. Ciuitas refugij, 1. Para. 6. Filius Sellum, filij Sadoc, 1. Paral. 6. Filius Amasai, filij Bori, 1. Paralip. 6. Fuit & altera ciuitas in tribu Zabulon, vt in 12. cap. Iudic. legimus iuxta Hebræum, Mortuusq; est ac sepultus in Aialon in terra Zabulon.
 Aiath, 1. Hora, seu coaceruatio, est ea vrbis quæ Hebræis vocatur Hai: meminit Iſaias cap. 10. per quam Sennacherib transit oppugnaturus Ierusalem. Nehem. 7. sit eiusdem mentio.
 Aiax, nomen vnus ex elephantis Antiochi. Cic. Aiax, fluius ex Lacedæmone promotorio Pindi montis defluens. Steph.
 Aiax, fluius, apud Lycophr. hodie *Pilacu*. G. Barrius.
 Aiax, Telamonis filius, ex Hestone filia Laomedontis, fortissimus Græcorum post Achillem, cum Hectore congressus est, à quo discedente, gladio & Balteo donatus est. Achille postea mortuo, cum Aiax sibi donata arma tanquã legitimus hæres repeteret, quod ea Vlyses sua eloquentia à iudicibus accepisset, præ nimia ira infansiens, permulta pecora, & imprimis

primis arietem corpore præstantem occidit, credens se Atridas & Vlysem interemisse: verum ad mentis sanitatem rediens, cum se falsum comperisset, acri dolore compulsus, gladio quem Hector donauerat, in loco deserto se transfodit, cuius cruor in hyacinthum florem, vel vt alijs placet, in florem sui nominis est permutatus. Græci fabulantur totum fuisse inuulnerabilem, præterquam in ceruice. Dicitur δὲ τοῦ Ἰαχέου, id est, à lugendo, vt habet Sophocles in Aiace flagellifero.
 Aiax, Oilei filius, rex Loerenium, velox pedibus periturus hastæ vibrandæ, capta Troia Cassandra virginem & vatem, in templo Palladis violauit: quam ob causam domum repetes, fulmine à Pallade occisus est. Virgil. Æneid. lib. 1. *Ille Iouis rapidum iaculata è nubibus igne discit rates, euertitque æquora ventis. Illum expirantem transfixo pectore flammæ, Turbine corripuit, scopuloq; infixit acuto.* Sil. lib. 14. Valer. Flac. lib. 1. Arg. Ouid. in Ibin. Alij disiecti, multis post annis in patriam redire. Virg. lib. 1. Æneidos, *Vnius ob noxam & furias Aiæcis Oilei.*
 Aido, Aquitaniz præfectus, Ausoniam dolo cepit ac diruit.
 Aidonia, vxor regis Zetæ, quæ Itilum filium per errorem nocte interfecit, quod ægrè ferens, mortè optauit: miseratione tamen Deorum in carduelem versa est. Ouid. Metam.
 Aidonius, Pluto appellatus, regnavit tempore Lycei regis Argiuorum, atque Erichthei regis Atheniensium. Euseb.
 Aidonius, Molossorum rex, Theseum carceri mandauit, eò quod filiam Proserpinam cum Pyrihoo rapere voluerit, non procul ab Acheronte fluuio: vnde factus est fabulæ locus, Theseum ad inferos descendisse, & Proserpinæ Diuis vxorem rapere voluisse. Plutar. in vita Thesei.
 Aidonius, fluius circa Troiam. Pausan.
 Aila, vrbis quæ & Ailath, 4. Reg. 14. 16. quam edificauit Azarias, qui & Ozias dicitur est.
 Ailam, filius Selac, 1. Paral. 8. Scribe Ælam.
 Ailanites, sinus iuxta Egram Arabiz ciuitatem. Steph. in Prag.
 Ailath, siue Ailoth, i. illices vel quercus, aut ceruæ, vel fortitudines: ciuitas regni Edom, ad mare rubrum, vnde ex Ægypto Indiam versus, & inde ad Ægyptum nauigatur. Hæc & Alia dicitur, quam edificauit Ozias, qui & Azarias dicitur est. 3. Reg. 9. 2. Paral. 8. 26.
 Ain, i. oculus, siue fons: ciuitas in termino Iudæ ad Orientem, Numer. 34. quam tribus Iuda atque Simeonis sorte accepit, Ios. 19. 1. Par. 4. quæ deinceps Leuitis est tradita, Ios. 21. Eadem vrbis dicitur Æn, Hieronymo Bed-hennim dicta.
 Aio, filius Arichis ducis Bencuenti, missus à patre ad Rhotharem Longobar. regem in Italia

veneno potus est, cuius virtute cepit insanire Paulus Diacon. de gestis Longobardorum.
 Aristulphus 30. Longobard. rex ferocissimus, imperauit primi Gallorum regis temporibus.
 Aius, Deus Romanorum, dicitur ab eo quod aiebat. Nam olim Romæ audita vox est silentio noctis, clarior humana voce, quæ iuberet magistratibus nuntari Gallos aduentare, & vt prouiderent ne Roma à Gallis caperetur: ex eo dicitur est Deus Aius, id est, loquens. Cic. lib. 2. de Diuinatione. Liuius hunc eadem ratione vocat Locutium.
 Aiullius Larinas, homo nequam. Cicero pro Cluentio.

A L

Alaba ciuitas Hispaniz citerioris, Plinio & Insula ante Taprobanem. Ptolem.
 Alabagium, Carmaniz promontorium. Ptolem.
 Alabana, Arabiz felicitis oppidum. Ptolem.
 Alabanda, ciuitas celeberrima in Caria, Plin. 5. 29. 18. Ptolem.
 Alabandici, populi. Plin. Qui etiam Alabandæ Christi meminit, 37. 2. 43.
 Alabandæ, Ioniz ciuitas, Apollone rhetore nobilitata. Hinc.
 Alabandes & Alabandicus, qui sic ab inuicem differunt, quod Alabandicus siue Alabandicus, nomen possessiuum est, vnde Alabandicos libellos pro barbaris & ineptis Græci capiunt: Alabandes verò ciues oppidi ducuntur. Vnde carbunculos præfectos, Alabandes, quasi municipes appellauit impolitos atque rudes, Alabandicos.
 Alabandus Caris filius, à quo dicta est Alabanda.
 Alabandus, Deus Alabandorum. Cic. 3. de Natura Deorum.
 Alabanfes, populi Hispaniz, conuentus Carthagenensis, sic ab Aalba citerioris Hispaniz vrbe dicti. Plin.
 Alabâstra, vrbs Phrygiæ, vbi lapis Alabâster inuenitur. Steph. & vrbs Ægypti. Ptolem.
 Alabâstrum, mons Ægypti. Plin.
 Alabâstrum, oppidum. Plin. 5. 9. 75.
 Alabastrus, fluius Acolidis regionis. Plin. 5. 30. 9.
 Alabon, vrbs & fluius quidam. Steph.
 Alabona, Hispaniz vrbs circa Casaraugustam. Anton.
 Araburium, vrbs Syriæ. Steph.
 Alabis, fluius è præcipuis Siciliæ. Plin. Solinus.
 Alachroæ, populi Africæ iuxta aras Philenorum qui etiam Lotophagi appellantur. Plin. lib. 5. cap. 4.
 Alæ, vrbs Ciliciæ Hermolao, in Plin. lib. 5. cap. 27.
 Alæ Flauiz, oppidum in Rhæria littorali. Ptolem. *Nardlingen* vocat I. Herod. Aræ Flauiz legit P. Appianus, & *Nordlingen* appellat. Aras malunt doctiores. *Βῆμ* enim Græca exemplaria legunt.
 Ala Flauiana. Vide VIENNA. Alam Natiscam, olim vocatam vrbe, quæ nunc *Aspadi* dicitur.

I. Herold. ex eius loci antiqua inscriptione Romana colligit. Germaniæ vrbs est, ad flumen Altmulsa.
 Alafsa, Siciliae littorale oppidum. Ptolem. *Caronia saxello. Siffalo.* à Nigro nominatur, *Colifana* quoque cuidam, aut *Catonia*, vt coniecit Aretius.
 Alagonia, libera vrbs Laconum. Pausan.
 Alalæi, insulæ parvæ plures in sinu Arabico. Arr. in Periplo.
 Alalcomeniū, vrbs Bæotiae, ab Alcomeneo, qui & Mineruam Alalcomeneidem erexit. Stephanus. Vicus quidam apud Pausan.
 Alalia, vrbs insulæ Cynri, Phocensium colonia. Herodotus.
 Alalis, Palmyrenæ vrbs, iuxta Euphratem Ptolem.
 Alamânes, staturarius Atheniensis, Phidiae discipulus, cuius opera Athenis plura memorantur. Plin.
 Alamanni populi Germanis vicini. Steph. Vide **ALMANNI**.
 Alamata, vrbs Palmyrenæ regionis iuxta Euphratem. Ptolem.
 Alamath, siue Alameth, 1. Occultatio, siue iuuenrus, aut secula vel super mortem, filius Becor, filij Benjamin, filij Iacob, 1. Para. 7. Filius item Iare, 1. Paral. 8. 9. Vide **ALMATH**.
 Alana, vrbs Æthiopiæ sub Aegypto. Plin. lib. 6. cap. 29.
 Alamus, Albaniae oppidum. Ptolem.
 Alani, vel (vt Ptolem. legit Alauini) sunt Lithuani apud VVillichium in Tacitum. Alanorum frequens est mentio apud Claudianum: & eorum meminit Lucanus, Sueton. in Domit. Lúcia. in Toxari, qui dicit eos cultum & linguam communem habere cum Scythis. Sunt ibidem montes quoque cognomines. Ammian. lib. 31. Alani & Roxolani ponuntur à Ptolem. & Plin. in Sarmatia Europæa. Iuxta Tanaim fluium & Mæotidem paludem describit eos Iosephus.
 Alania regio Scythiæ Europæ ad Mæotidem paludem: cuius incolæ Alani, quorum meminit Plin. 4. 12. 143.
 Alaniticus, sinus maris Rubri, qui & Aelaniticus dicitur. Hermol. in Plinio libro 5. capite vndecimo.
 Alante, vrbs Arcadiæ, quam Theompompus in historia Philippica Alantrum appellauit. Volaterr.
 Alânus Scythiæ fluius, à quo Alani populi. Plin. lib. 4. cap. 12. iuxta quos sunt Troxolani, aliàs Roxolani. Ammianus scribit Alanos dici quos prisce Massagetæ dixerunt carnibus vescuntur, panem non manducant. Martialis,
Nec te Sarmatico transit Alanus equo.
 Iulius Capitolinus Alanos in parte Dacię collocat Ptolemæus in ea Scythiæ parte quæ est intra Imaum.
 Alânus, Gotthorum Dux, sub quo Gotthi pro-

pter intolerabilem Maximi auaritiã, Thraciam, Epirum & Thessaliam vastarunt, cædibusque replerunt. Valentem fuderunt, qui in fuga iaculo vulneratus cecidit, acceptusque vili tugurio, inter fomenta expirauit. Diaco. lib. 11. Tripart. hist. lib. 8. cap. 14.
 Alânus, mons Sarmatiæ. Steph.
 Alantonis, Hispaniæ vrbs, VIII. M. P. à Pampelone. Anton.
 Alapeni, populi in Arabia felici. Ptolem.
 Alaph, Turcarum rex, Edissam Mesopotamiæ ciuitatem cepit, crudelissimèque scruuit in Christianos. Blond.
 Alaricus Gotthorum rex IIII. anno 854. Romam cepit: sed postmodum ipso die Paschæ Gothi occisi sunt. Paulus Diaconus.
 Alaricus, Vuandalorum & Alanorum rex, Arcadij Aug. VI & Probi tempore Italiam ingressus ab Honorio sedem cum expeteret, Gallias precario obtinuit. Pompon. in Theo. Blond. lib. 1. Decad. 1.
 Alarodij populi circa Pontum, de quibus Herodotus lib. 3. Sceph.
 Alas, regio quædam Attica, vicina faxis Carystis. Eurip.
 Alasarne, Coorum gens apud Eufychium. Vide Halifarne.
 Alâsi oppidum Africæ interioris, à Corn. Balbo expugnatum. Plin. 5. 30.
 Alâstigi, aliàs Aloftigi, Hispani populi. Plin. 3. 1. 51. 58.
 Alâstor, Plutonis Equorum vnus: quorum nomina Claudiano ponuntur libro 1. de raptu Proserpinæ,
*Orphneus crudele micans Aethonq; sagitta
 Ccyor, & Stygij crudelis gloria Nycteus
 Armenti, Ditiq; nota signatus Alâstor,
 Stabant ante fores vinciti, sauumq; fremebant:
 Craffina ventura spectantes gaudia præda.*
 Vide **ABASTER**.
 Alâstores, sunt demones, qui calamitates, pestes, & fames in terris disseminant. Vide in dictione, **TELCHIONES**.
 Alâta, ciuitas in Arabia felici, & item in Arabia deserta. Ptol. 5. 19.
 Alâta castra, Ptolomæo, alio nomine Castrum puellatum, vulgò *Edimburg* Scotiæ regio.
 Alarium, oppidum Hierapolis iuxta Emesam, quod & clarum dicitur: Hermol. in Plin. lib. 5. cap. 23. & 26. Inde Alarij.
 Alatriam, vrbs Hernicorum. Hernici autem populi sunt saxosa Campaniæ loca incolentes. Volater.
 Alatrinate, populi Hernicorum Liuius 1. Decados, libro 9.
 Alâna, oppidum Britanniae, apud Ptolemæum.
 Alauni Norica gens, Ptol. alia Sarmatica, eidem Vide Alani.
 Alâni fluij duo eiusdem nominis in Britannia: quorum alter est in orientali eius insulæ plaga,

plaga, alter in meridionali. Ptolem.
 Alâni, populi Scythiæ, Ptol.
 Alaunium, Galliae Narbonensis vrbs Anton.
 Alâorfi, populi ad Septentrionem vsq. Ptol.
 Alâzer, Barcorum rex.
 Alazia, oppidi nomen. Strabo. lib. 12.
 Alâzon, populi finitimi Scythis. Steph.
 Alâzon, fluius ex Caucais montibus in Cyrum amnem defluens, Albanosque ab Iberibus diuidens. Plin. lib. 6. cap. 10.
 Alaunus, Albionis insulæ fluius. Ptol.
 Alauna, Vasconum oppidum, in Hispania Ptolem.
 Alba dea, quæ & Aluma dicitur. Cic. Vide **ALBVNEA**.
 Alba Syluius, Latini Syluij filius, v. 1. Latinorum rex, patri successit in regno, qui cum annis xxxix. regnasset, filio suo Aty moriens imperium reliquit.
 Alba longa, vrbs in Latio ab Ascanio filio Aeneæ condita: dicta ab alba, siue ibidem ab Aenea inuenta, quam Tullus Hostilius euerit. Steph. Longa autem à longo tractu, hinc Albanus. Virg. lib. 8.
At tu dictis Albane maneres.
 Alba Pompeia, vrbs, Plin. 3. 5. 51. in Gallia Togata, à qua Albenfes. Nam è priore Alba fit Albanus, Seruius. Fuit item Alba Marforum.
 Alba oppidum Hispaniæ. Plin. 3. 19. 4.
 Alba ciuitas Longobardiæ, ad lacum Fucinum, à qua Albenfes & Albani vocantur. Hoc addere placuit, alteram Albam post Albam longam olim Taurinū & Belgradum, vel etiam Nonderalbam appellatam esse, nunc Albam Græcam, vulgò, *Griechenuiffenburg*.
 Alba Iulia, Daciæ vrbs, sic dicta à Iulia Augusta, M. Aurel. Anton. Imperatoris matre. Hodie *Vveiffenburg* Germanis, & *Gulafciurua* Hungaris. Est in Transyluania.)
 Alba Pompeia, Plinio, Lombardiæ Cispadanæ vrbs, ad Tanarum fluium. Alba, Leandro & G. Merula.
 Alba Tuceusia, Italiae vrbs inter Tiburtum & Corfinium. Anton.
 Alba Varcarnensis (Virgao, Plinio) Hispaniæ vrbs. Biana, Taraphæ.
 Albace, Heraclæ Cariæ locus. Suidas.
 Alba regalis, vulgò *Struoluniffenburg*, vbi reges Vngariæ coronari solent & inungi.
 Alba Augusta, vrbs Galliae Narbonensis, Eluiorum seu Elicocorum Metropolis, qui vulgò *Albigois* appellantur: & eorum ciuitas, *Alby*.
 Alba fluius Hispaniæ citerioris ad radices Pyrenæi. Plin. lib. 3. cap. 3.
 Albana, vrbs felicitis Arabia. Ptol.
 Albani populi Galatiæ, quorum terram felicem esse aiunt & frugiferam. Suidas.
 Albania, regio Steph. inter Illyricum & Macedoniam, in qua est vrbs Dyrrachium.
 Albânia, regio in oriente inter Colchon & Ar-

meniam, à colore populi vocata, eo quod albo crine nascantur. Hæc ab oriente sub mare Caspium surgens, per oram Oceani septentrionalis vsque ad Mæotidas paludes per deserta extenditur. In ea Albana ciuitas, & Albanus fluius. Apud hanc habentur canes ferocissimi, qui tauros & leones occidunt. Hęc Nomadico generi proxima est inter Iberiam & mare Caspium, ab ortu solis mari coniuncta, ab occalu Iberiæ finitima. Boreale latus munitur Caucais montibus: Australe Armeniam contingit. Strabo sex & viginti linguas Albanorum fuisse tradit: & totidem aliquando reges. Fuere & sub imperio Persarū, postea Macedonum, deinde Romanorū: sed Traianus Imperator his regem dedit. Nunc sub Magno Cane Tartariæ rege degere creduntur. Ab his Albani orti sunt, quorum pars hodie in Peloponneso, pars in Macedonia sedet iuxta Dyrrachium, quorū dux fuit Georgius Scanderberg, qui multa pro Christi nomine aduersus Turcas prælia gessit. In Albania quidam gignuntur homines glauca oculorum acie, à pueritia statim cani, qui noctu plus quam interdiu cernunt. Plin. lib. 7. cap. 2.
 Albania, antiquo vocabulo, dicitur Britannicę insulæ Septentrionalior pars, quam Latini Scotiam appellant, & vernaculè *Scotland* nominatur. Ab eius Mediterraneis incolis autem, qui auitam linguam hactenus retinēt, etiamnum Albain vocatur. Hæc pars Britannia quoque minor & Secunda à Sexto Rufo dicta est. Humfred.
 Albanenses, populi in conuentu Cluniensi. Plin. lib. 3. cap. 5.
 Albani populi, quales. Plinius 3. 5. 138. & capite 2. 7. 14.
 Albani, populi ab Iafone. Plin. 7. 13. 25.
 Albanopolis, vrbs in Albanorum regione Macedonia. Ptolem. Armeniæ item maioris oppidum vbi sepultus est D. Bartholom. Apost. referente Sophronio Græco. Albaniam vocat Dorotheus.
 Albanum, Pannoniæ Sauriæ vrbs. lib. Notitiarum.
 Albanus, Flumen est in Armenia, quod per Albaniam vna cum Cassio Fluuio decurrit. Plin. lib. 6. cap. 13.
 Albânus, Macedoniae Mediterraneæ ciuitas, vnde Albani populi, in eadem Macedonia. Ptol.
 Albanus, lacus in Latio *Lago di castel Gangolfo* vocat Leander.
 Albânus mons, cuius Strabo meminit, & Plin. 3. 5. 137. & rursus ibidem ante versus circiter 23. & lacus non procul ab vrbe, vnde varicinium fuit nunquam Romanos Veium capturos, nisi primò ex Albano lacu emitteretur aqua. Plut.
 Albanum, vrbs maioris Armeniæ, vbi diuus Bartholomæus fuit excoriatus. Hoc etiam nomine dictus est fluius Albaniae, Plin. 6. 13. 28.
 Albânum

Albanum mare. Plin. 6. 13. 15.
 Albara Syriæ vrbs circa Phœniciam. Tyrius.
 Albas, fluuius Tyberis. Steph.
 Albatenus, Galeni libros primus in Arabum
 conuertit idioma, teste Ioanne Serapione.
 Idem scripsit commentarios in Aristotelem.
 Albe, Cretæ vrbs Stephanus.
 Albenium Ciuitas, nunc Viuario, in prouincia
 Viennensi Galliæ. lib. prouinc. *Maurienne*
 hodie, Canali.
 Albenfes, populi Longobardiæ. Vide **A L B A**.
 Plin. 3. 5. 3. 138.
 Albertus, Austriæ Dux, Romanorum Imperator
 regnauit annis x.
 Albertus II. Dux Austriæ imperauit xxxv. annis,
 Morauos ac Sarmatas domuit: Bohemos sub-
 egit, aduersus Turcas exercitum conscripsit.
 Egna.
 Albertus de Hapis, pugione à nepote Ioanne
 occisus inter Rysam Aruliamque Heluetio-
 rum flumina prope Rhenum. Aemil lib 8.
 Albertus, cognomeno magnus, professione
 Augustinianus, genere Patavinus, in Acade-
 mia Parisiensi encyclopediam, ac præsertim
 Theologiæ scientiã hausit, quam in vniuersa
 postea disseminauit Italia. Munst. li. 2. Cosmo.
 Albesia scuta quibus Albenfes (qui sunt Marfi
 generis) vsi sunt, quæ & Decumana voca-
 bantur, quod essent amplissima, vt Decuma-
 ni fluctus. Vide **A L B O S I A**.
 Albia est regiuncula montana Carnis finitima,
 Strabo lib. 1.
 Albi montes, Cretæ insulæ locus, vbi non pluit
 auctore Plinio.
 Albi populi. Plin. 4. 18. 6.
 Albiana, Corsicæ insulæ vrbs. Ptolem.
 Albanum, Norici vrbs. Anton.
 Albici populi Massiliensibus vicini. Casar lib.
 1. Belicui. Albicos, barbaros homines, qui in
 Massiliensium fide antiquitus erant, montes-
 que supra Massiliam incolebant, ad se voca-
 uerant. Strabo lib. 4.
 Albienses & Rutheni vnâ cum Auerbis à Theo-
 dorico Francorum duce superati, regnoque
 Francorum adiuncti, Blond. lib. 3.
 Albietæ, Latinorum populi. Halicarnas. lib. 8.
 Albigaunum, Ptol. Liguriæ vrbs, hodie Albinga
 dicitur. Vide **A L B I N G A V N I V M**.
 Albij olim dicti fuerunt montes, quos nunc Al-
 pes dicimus. Athenæus.
 Albij etiam dēti fu erunt liberi Gallia populi,
 in quorum agro conditum est Lugdunum.
 Plin. lib. 4. cap 18.
 Albigerius, magus fuit Carthagenensis, qui quid
 quisque egisset, aut dixisset suggerentibus
 demonibus respondebat: cuius vaticiniis se
 sæpius interfuisse narrat Augustin.
 Albinium, Ptolem. Liguria: vrbs, alio nomi-
 ne Vintimilium, hodie Vintimia.
 Albinga, oppidum Lignurum, colonia ad mare

deducta, cuius incolæ Ligures Ingauni vo-
 cantur. Ex hoc loco ad Monæci portum sta-
 dia sunt septuaginta.
 Albingaunium & Albigaunum & Albiū Inte-
 melium, Liguriæ oppida quedam cum Ligu-
 res partim Ingauni, partim Intemelij dice-
 rentur. Eorum coloniæ ad mare deductæ: al-
 tera Albiū, quasi Alpiū Intemelium: altera
 Albigaunium vocitata sunt. Plin. 3. 5. 45.
 Albimana, vel Albiniana, Anton. Hollandiæ vic-
 us inter Lugdunum & Traiectum. Cohortis
 III. Albinianę meminit Gortzi⁹ in Thesauro.
 Albinimum, Ptolem. Liguriæ vrbs.
 Albinouanus viri proprium. Horat.
 L. Albinus, plebeius Romanus, fugiens Gallos,
 ex rheda vxorem filiosque descendere iussit:
 vt Vestales quæ cum sacris fugitabant illuc
 imponeret. Liuius.
 A. Posthumus Albinus, consul cum Lucullo, res
 Romanas Græco sermone scriptitauit, in cuius
 exordio primum scriptum est, Neminem
 succensere sibi conuenire. Cellius Cornelius
 Nepos, Suidas, Macrobius.
 Albertus, episcopus Ratisponensis, ordinis fra-
 trum Prædicatorum, natione Theutonicus,
 patria Sueuus, ex Laugigem oriundus, pro-
 pter doctrinã & eruditionem Magnus quo-
 que est cognominatus: opuscula penè infi-
 nita scripsit, quæ omnia in Biblioth. Conrad.
 Gesn. leguntur.
 Albinus Posthumus quomodo ad vnum amisso
 exercitu, victoriam est adeptus, vide in di-
 ctione, Posthumus Albinus.
 Albinus imperator Romanus, dictus quod ex-
 ceptus sit ex vtro candidissimus, contra con-
 suetudinem puerorum, qui nascendo solent
 rubere, cum inuolutis secundis rubentes,
 erumpente mentruo perlici profluuiio san-
 guinis pariter egredientis. Hinc illud Satyrici
 poetæ — modo primos incipientem
 Edere vagitus, & adhuc à matre rubentem
 Cæl. Rhod. lib. 15. cap. 13.
 Albinus, Iudææ præfectus, Corbulo Syriæ pro-
 consule, Tyridatem fudit, Artaxata solo
 æquata, Tygranem Armeniæ regem desi-
 gnauit. Tacitus lib. 13.
 Albinus consul Romanus, à Seuero Clod. apud
 Lugdunum victus est, caputque eius Romam
 missum. Herod. lib. 3. Oro. lib. 7. cap. 17.
 Albinus alius consul, Maximi collega.
 Albinus Cos. collega Præsentis.
 Albinus Cos. Amanrij collega.
 Albinus Cos. collega Theodosij, August. 18.
 Albinus v. Cos. & solus, sub quo Odoacrem in-
 teremptum fuisse ait Cassiodorus.
 Albinus, vir prætorius, qui à Romanis ad Syllam
 belli socialis tempore missus legatus, saxi &
 fustibus à Syllæ militibus mactatus fuit. Plur.
 in Sylla.
 L. Albini duo, Numij filij, inter oratores refe-
 runtur

runtur à Cicerone, qui extare ambotum ora-
 riones dicit. ex eisque Lucinum simplicem &
 antiquum esse, Spurium verò doctum ex di-
 sciplina Stoicorum.
 Albiona, ager trans Tyberim dicitur, à Luco Al-
 bionarum: quo loco bos alba sacrificabatur.
 Festus.
 Albion, Britannia dicta, ab albis rupibus quas
 mare alluit. Vide **ANGLIA**. Ptolem. lib. 2. cap.
 3. Plin. 4. 16. 3. Meminit & Stephanus.
 Albiois insulæ pars meridionalior, quam vul-
 gus Latinum & exteri ferè omnes Angliam
 vocant, ab indigenis non vno nomine appel-
 latur: idque etiam diuersimodè. In duas enim
 regiones eam diuidunt. Parte eius quæ Solis
 ortum & mare germanicum spectat, incolæ
 Angli Saxonum populi, qui eam occupa-
 runt, sua lingua *England* (quasi Anglorum
 terram) indigetant. Occidentalior verò pars
 quæ ab hac, Sabrina & dea fluminibus discer-
 nitur, & Britannica auitaque lingua vtitur,
VVallia vel *VValles* à prædictis Anglis no-
 minatur. Hi vero Britanni se ipsos antiquo
 vocabulo *Cambros*, & regionem *Cambriam*:
 Anglos verò *Saiffons*, quali *Saxones*, & regio-
 nē veteri nomine *Lbægriam* vocant: nec quid
 in Anglia aut Anglus nouit: tanta est horum
 insulanorū linguæ diuersitas. Vide **ANGLIA**.
 Albion & Bergion gigantes, filij Neptuni, ab
 Hercule interfecti, qui cum Rhodani ostia
 transiret, Iouem patrem in auxilium vocauit,
 qui lapidum imbrem demittens, inimicos
 eius interfecit. authores Pomp. Mela & Dio-
 dorus Siculus.
 Albis, vulgò Elbe Germaniæ fluuius, oriens in
 montibus, qui in Bohemiam & Morauiam à
 Sueuia diuidunt. ex Bohemia per angustos
 montes in Saxoniã penetrat, & hinc in Occa-
 num voluitur. Luc. lib. 2. *Fundat ab extremo
 flauos Aquilone Suenos Albis, & indomitum
 Rheni caput.* Plin. 5. 14. 7. Oritur ex Bohemiæ
 montibus, cuius ostia hodie Thierchmars &
 Vuilmars tenent. Suscipit autem multa flu-
 mina, Prangensem præterlabens ciuitatem,
 deinde Egram, postea Salam atque Ortellam.
 Demum ciuitatē Hamburgum præterfluens,
 in Oceanum Germanicum vasto euoluitur
 ore. Nomen habere à numero indicat Fabri-
 cius in Misnicis, fontium nempe vndecim si-
 ue annium in eum influentium. *Elue* enim &
Elbe Germanis vndecim significat.
 Albiū, oppidum. Plin. 3. 5. 45.
 Albion, insula Angliæ apud Cæl. in Com.
 Albius, nomen viri apud Horatium: *Stupet Al-
 bius ars.*
 Albius Tibullus, poeta elegiographus, Horat. &
 Ouidio familiaris. Crinitus de poetis.
 Albocella, Vaccæorum mediterranea vrbs in
 Tarraconensi regione. Ptol.
 Alboensis, Draciæ populi. Ptol.

Albonius, Longobardorum rex, Gepidas vic-
 Gummundum & Gepidarum reges interfe-
 cit. Blond. lib. 4. Decad. 1.
 Albogusta, oppidum in Gallia, Gallicè *Ally*.
 Albonus, Vngariæ rex, Petro ob libidinē & ieu-
 niam pulso, designatus, regnauit annū vnum.
 Alboinus Longobardorū rex XI. Gepidas bello
 olim infractus extinxit: memorabili post hæc
 victoria apud suos clarus regnauit circiter
 annos xxx. tandemque vxoris dolo necatus
 est, Acciajulus. in Carol. Mag.
 Albonēses, populi Liburniæ in cõuentu Scardo-
 nitano, Plin. 3. c. 21. Illyrici populi, hodie *Albona*.
 Albucilla, apud Tacitū, mulieris nobilis nomen
 est, sed admodum impudicæ: & multis adul-
 teriis infamis.
 Albulæ, fluuius Italiæ ex Apennino Romæ fluit,
 ab albo colore sic dictus. Nunc autem Tybe-
 ris, vel à Tyberino Syluio, Albanorum rege
 in eadem submerso: vel à Tybri, Tuscorum
 rege, iuxta eum bello occiso. Vnde Virg.
 — *asperque immani corpore Tybris,*
A quo post Itali fluuium cognomina Tybrim
Diximus, amisit verum vetus Albulæ nomen.
 Liuius: Pax ita conuenerat, vt Hertuscis Lati-
 nisque fluuius Albulæ, quem nunc Tyberim
 vocant, finis esset. Plin. 35. 48.
 Albulæ, aqua quedam in agro Tyburtino, quæ
 (vt Strab. testatur) vulneribus medetur. Mart.
Canaque sulphureis Albulæ sumat aquis.
 Dicitur & Albulæ pluraliter. Idem,
Quid sicca redolet palus lacuna,
Crudarum nebula quod Albularum.
 Albulates, fluuius in quinta regione Italiæ. Plin.
 3. 13. 5.
 Album promontorium Africa: Plin. in prologo 3.
 16. & 19. 5. 5. Item promontorium in Phœnicie
 non procul à Tyro. Plin. lib. 5. cap. 19.
 Albumazar, philosophus, medicus, & Astrolo-
 gus præstantissimus, natione Arabs, educatus
 tamen in Africa, libros octo de magnis con-
 iunctionibus, annorum reuolutionibus, ac
 eorum profectioibus scripsit. In summa de
 significationibus super accidentia, quæ effi-
 ciuntur in mundo, de presentia eorū inspectu
 accidentium inceptionum cõiunctionalium
 & aliorum. Conradus Gesner, in Biblioth.
 Albuna, dea quæ in nemore quodã agri Ty-
 burtini colebatur, putaturque esse Ino Atha-
 mantis vxor, quæ viri furorem metuens, vnâ
 cum Melicerta filio se in mare præcipitauit.
 Alij Sibyllam Tiburtinam fuisse existimant,
 quæ ob admirabilem sapientiã, humanitatēque
 maiorē à vicinis populis dea credita est.
 Albunea, fons & nemus iuxta Anienem, siue à
 colore aquæ sulphuræ, siue quod Albunea
 Latine sit, quæ Græcè *Λουβεία* dicitur, ab
 aquæ qualitate. Virg. lib 6.
 — *Lucòsque sub alta*
Consulit Albunea, nemorum qua maxima sacro

facro Fonte sonat.
 Albuneus, fluvius in Tiburtinis altis Simis montibus. Virgil. Horat.
 Alburnus, mons Lucaniae. Plinio. Virg.
Est locus Sirali circa, illicibusque virentem
Pluribus Alburnum volitans, cui nomen Asilo.
 Dictus est à candore verticis. Est & portus eiusdem nominis apud Lucaniam.
 Alburnus, nobilis declamator. Seneca in decla.
 Albus pagus, locus est medius inter Berytum & Sidonem, vbi Antonius cum militibus suis Cleopatram expectavit. Plutarc. in Antonio, locus item ad sinum Arabicum. Arrian. in Periplo.
 Albutius, Silus, Nouariensis orator, receptus in Planci oratoris contubernium. Iam verò senior ob vitium vomicae Roma Nouariam rediit, conuocataque plebe, causis propter quas mori destinasset in concione redditis, abstulit cibo. Ex Tranquillo.
 T. Albutius, cuius M. Varro meminit, dicitur scripsisse Satyras Luciliano stylo. Nam & Lucilius eum vt Græca miscentem verba notat his verbis, Græcum te Albuti, quam Romanum, atque Sabinum, &c. Vide reliqua apud Ciceronem in principio de Finibus.
 Albutius, vel Albucius, Canidiae pater, homo insigniter auarus ac fordidos: quando ad obsonia comparanda seruos suos mittebat, mortem eis minabatur ni pro eius voluntate comparassent. Alij autem scribunt, cum ille conuiuaretur seruis officia distribuebat, & antequam quis horum peccasset eos caedebat, dicens vereri se ne cum peccassent cadere illi postea non vacaret. Horat. Serm. lib. 2. Saty. 2. *hic neque seruis Albuci seruis exemplo, dum munia dedit, seruus erit.*
 Alce, siue Alces, Hispaniae vrbs in Celtiberis. Linius: Bithyniae fluvius. Plin.
 Alceus, poeta Lyricus, Atheniensis, primus, vt quibusdam placet. Est & alter Mitylenæus priscae comediae poeta, qui docuit fabulas x. Hæc Suidas.
 Alcaeus, poeta Lyricus Mitylenæus, quem adeo amarum fuisse scribunt, vt autoritate sui carminis multos ex ciuitate eiecerit. Ouid. in Sapph.
Nec plus Alcaeus conforis patriæque Lyraeque
Laudis habet quamuis grandius ille sonet.
 Fuit hic magnificus, breuis, diligens, & plurimum Homero similis.
 Alcaeus, Herculis auus, à quo (vt quidam volūt) Alcides dictus est.
 Alcaeus Omphales & Herculis filius. Domitianus Calder. in Sapph. Ouidij.
 Alcaicum. Vide BABYLON.
 Alcámenes, statuarius. Quint. Inst. 2. Hic Agoracritum Parium condiscipulum in facienda Venere, suffragio populi Atheniensis superauit. Plin. lib. 36. cap. 5.

Alcamenon, XIII. Atheniensium princeps, regnavit annis 11.
 Alcander, vnus è comitibus Sarpedonis Lyciae regis, ab Vlyssè ad Troiam occisus, Ouid. 13. Metamorphoseos.
 Alcander, adolescens Lacedæmonius, qui Lycurgo oculum baculo eruit, aduersus quem noluit animaduerti Lycurgus: sed dimissis consuetis ministris eum domum introduxit, sibiq; ministrare iussit. At Alcander cum Lycurgi mansuetudinem perspiceret, tanto amore eum coluit, vt nec durum, nec elatum Lycurgum prædicaret, sed solum mansuetum, Plut. in Lycurgo.
 Alcænes, IX. Lacedæmoniorum rex, regnavit annis XXXVII.
 Alcandre, Pollybij Thebani, hominis diuitissimi vxor. Odyss. lib. 4.
 Alcânor, Virg. Æneid. 10.
Huic frater subit Alcânor.
 Alcáthoe, vrbs eadem cum Megara, Ouidius in Memamorph.
Alcathoe quam Nisus habet, &c.
 Alcáthous, Pelopis filius, qui cædis Chryssippi fratris suspectus, Megaram venit, occisioque leone, qui Cytheronius à loco dicebatur, multosque & in iis Megarei regis filium Eurippum necauerat, ascitus Megareo gener, in regno successit, & ad hoc Alcathoi vrbs Megaram vocauit, author Dierchidas.
 Alcathous Troianus, Hippodamiam Anchisæ filiam in vxorem duxit, & in pugna apud Troiam ab Idomeneo Creensi occisus est.
 Alce, canis nomen apud Xenophon. de Venatione.
 Alce, nomen meretricis, Gel. lib. 4. cap. 11.
 Alcénor, vir fuit Argiuis, qui in ea pugna, qua recenti Argiui cum totidem Lacedæmonius, de finibus certant, solus cum Chronio ex suis superfuit, hostibus quoque omnibus, vno Othryade excepto, ad internecionem deletis, teste Herodoto lib. 1.
 Alces, fluvius Bithyniae. Plin. 5. cap. vltimo.
 Alceste, vxor Admeti regis Thestaliæ, quo egrotante, responsum fuit ab oraculo, quod breui moreretur, nisi quis amicorum pro eo morti se traderet. Quod quum omnes recusarent, ipsa promptissimam se obtulit. Iuuenalis, *— Spectant subeuntem fata mariti*
Alcesten: & similis si permutatio detur,
Morte viri cupiant animam seruare catella.
 Plura apud Euripidem in Alceste.
 Alceste, es, siue Alcestis, idis, vel Alcesta, Perilai filia, Admeti Phereorum regis coniunx, Vide ADMETVS.
 Alcetas, VIII. Macedonum rex, regnavit annis XXI.
 Alceas, rex Molossorum, longa ferie generationum genus suum ad Pyrrhum Achillis filium referens fuit & alter hoc nomine vnus eorū qui

qui sub Alexandro Macedone ordines duxerunt. Vtriusque meminit Suidas.
 Alceres, Arymbæ filius, Acacida fratre natu maior, Epirotarum Rex, sed impotentis iracundiæ vir, atque idcirco à patre expulsus, cum in Epirotas quoque sauire ac furere inciperet, noctu conspiratione facta, vna cum liberis de medio sublatus est. Cui interfecto, Epirotæ Pyrrhum Æacidæ filium substituerunt. Pausanias in Attic.
 Alcæus, insignis poeta, claruit temporibus Sapphonis, qui & ipsa poetria fuit.
 Alceus, pater Amphitryonis & auus Herculis, à quo & Alcides dictus.
 Alchimachus, pictor nobilis. Plin. lib. 35. cap. 11.
 Alcidas Rhodius Cupidinem nudum Praxitelis manu factum adamavit, atque in eo amoris vestigium reliquit, Plin. lib. 36. cap. 5.
 Alcimus, i. fortis Pontifex Iudæorum maximus, à Lyfia, quamuis de sacerdotum genere non erat, constitutus, Ioseph. cap. 14.
 Alcione, mons Macedoniae. Plin. 4. 10. 15.
 Alcippe, oppidum Fucino lacu haustum, Plin. 3. 12. 10. Aliis Archippe scribitur.
 Alcibiades, Imperator Atheniensium, qui cum ad luxum ac cæteras voluptates procliuus esset, adulatoribus tamen reiectis, à Socrate ad bonas disciplinas adductus est, vnde postea affabilis, patiens & omni virtute præditus euasit. Plutar. in Alcib.
 Alcidas, luctator insignis. Stat. lib. 10. Theb. *— tunc spectate palæstris*
Omnibus, & nuper Nemaio in puluere felix
Alcidama.
 Alcidas, Elceates philosophus, discipulus Gorgiæ Leontini, scripsit de musica. Suidas.
 Alcidas, rhetor antiquus, in primis nobilis, mortis laudationem scripsit, authore Cicerone lib. 1. Tuscul. quæst.
 Alcides, Minerua cognominata est à Macedonibus. Linius, lib. 2. Decad. 5. de Perseo rege bellum aduersus Romanos suscipiente: Ipse (inquit) centum hostis sacrificio regaliter Mineruæ, quam vocant Alciden, confecto, cum purpuratorum ac satellitum manu Citiuum profectus est.
 Alcides, Herculis cognomen, ab ἄλκις quod est robur: vel, vt vult Herodorus, ab Alcæo auo paterno, Andromedis & Persei & Amphitryonis patre. Idè Seruius ait in lib. Æneid. 6. *Nec verò Alciden me sum latatus euntem*
Accipisse lacu, &c. (Suidas.
 Alcimedes, poeta tragicus. Megarensis, vt scripsit Alcimedis, vxor Aesonis & Iasonis mater. Pherecydes. Quamquam Homeri enarrator Aesonem ex Polymela Iasonem genuisse scribit.
 Alcimedon, cælator insignis, Virg. Eclog. 3.
— pocula pomum
Fagina, cælatum diuini opus Alcimedontis.
 Alcimœennis, Germaniæ vrbs Ptolem. Quidam

elus loco Vlmam ponunt.
 Alcimus, locus in Attica, iuxta Piræum. Plutarc. in Themist.
 Alcimus, orator omnium qui tum in Græcia florebant eminentissimus. Diog. Laert. lib. 2. in vita Stilponis.
 Alcimus, Lydorum rex, præcipua pietate insignis ingenioque mitissimo, Cæsar. lib. 19. cap. 2.
 Alcimenes, poeta tragicus Megarensis, Suidas.
 Alcimenes, inter Achæos gloria generique vir primarius, cuius meminit Plut. in Dionc.
 Alcimenes Epirota, Demetrii comes, omnium audacissimus ac robustissimus, Plut. in Deme.
 Alcinous, rex Phæacum in Corcyra insula, Nestor regis filius, Arctem Rexinoris filiam in vxorem duxit: Vlysssem naufragum honorifice suscepit, eisque coniugium Nausicaæ filia obtulit: demum alia nauis, muneribus, foctisq; datis dimisit. Homer. Od. 7. & 1.
 Alcinous, hortorum custos, apud Virg. 1. Georg. de quo etiam Ouidius,
Præbet Alcinoi poma benignus æger.
 Et Papinius,
Quid bisfer Alcinoo referam pomaria, vobisque
Qui nunquam vacui prodidistis in athera ramis?
 Dicitur etiam Alcino, apud Home. in Odyss.
 Alcino, philosophus Platonius, qui epitomen composuit decretorum Platonis.
 Alcinoi portus, in Corcyra. Eustat.
 Alcion, medicus cuius meminit Ioseph. lib. 19. cap. 1. Antiq. Iudaicarum.
 Alciphron Magnesium, philosophus Alexandri temporibus. Author Suidas.
 Alcippe, rustica mulier, cuius sæpe meminit Theocritus, & Virgil. Eclog. 7.
Quid facerem neque ego Alcippen, nec Philida habebam,
Depulsos à lacte domi qua clauderet agnos.
 Alcippe, vna ex Halcyonei gigantis filiabus, quæ Halcyonides sunt dictæ.
 Alcippus, cuius Lacedæmonius, inter suos maximae autoritatis, patriæq; studiosissimus, qui ab inimicis contrarias in republi. partes fouentibus in exilium actus fuit. Huius vxor Damocrita, cum virum in exilium euntem persequi prohiberetur, filiaq; iam viro matris publico edicto matrimonio arcerentur, ne quis ex illis iniuriæ auo illatae vltor nasceretur, concepit animo facinus supra omnem muliebrem audaciam. Nam quum ex more feminae vrbs primariæ ad nocturnum sacrum in Andronem quendam conuenissent. Damocrita à filiabus adiuta, magnam liquorum copiam quæ ad sacrificia parata erant, ad fores coniecit, ignemque iniecit, vt omnes intus exureret. Accurrentibus deinde auxilio viris, illa filias primum, deinde se ipsam interfecit. Plut. in Amar.
 Alcisthene, nobilis pictoris nomen apud Plin. lib. 3. cap. 11.

Alcithoe, Thebana mulier fuit, quæ cum Bacchum eiusque Orgia contemneret, cæterisque mulieribus sacra celebrantibus, cum fororibus & ancillis lanificio operam daret, ab irato Baccho in vesperilionem mutata est: tela autem in vitem & hederam. Ovidius quarto Metamorphoseos.

Alcisthenes, Sybarita ditissimus, cuius mentio fit in mirabilibus Aristotelis: aliàs Antisthenes.

Alcmæon, Amphiarai vatis & Eriphyles filius. Huic Amphiarai ad bellum proficisci coactus, nequitiam Eriphylas in se aperuit, eisque futuræ mortis suæ vindictam reliquit, qui defuncto patre memor præcepti, vt in patrem pietatem seruaret, impius in matrem factus est eamque necauit. Ex Bocatio. Huic fabula à cæteris additur: quum postea ob matris eadem Alcmæon furis agitaretur, venisse ad fluuium Phlegeum, à quo lustratus est, & eum filiam eiusdem Alphesibœam amasset, donato illi monili, quod matris Eriphyles fuerat, vxorẽ illam duxisse. Cæterum, cum aliquando ad Acheloum fluuium postea ea tempora fortè rediisset, placuissetque ipsi Callithoe Acheloi filia, monile quod superiori coniungi dederat, etiam huic nuptiarum spe pollicitum esse. Ad quod tamen repetendum cum proficisceretur, à fratribus Alphesibœæ, Themone & Axione occisum esse: qui tamen & ipsi ab eodẽ mutuis vulneribus petiti perierunt. Vel, vt Ouid. videtur sentire, à filiis Callithoes, quos Iupiter natos, statim deos fecerat, in vltionem patris occisi sunt. Ouid. lib. 9. Metam. Ab eo fit adiectiuum. Alcmæonius, nia, nium. Propertius lib. 3.

Aut Alcmæonia, aut ieiunia Phinei.

Alcmæon, Æschyli filius x i i i. Atheniensium archon seu princeps, regnavit annos 2.

Alcmæon, qui & Alcman philosophas Crotonienses, Pythagoræ auditor, primus de naturæ ratione scripsit lingua Dorica. Suidas. Is primus morbo pediculari perit, vt scripsit Aelianus.

Alcmæon, Themistæ accusator, Plut. in Aristide. Alcmena, aut Alcmena, Electris & Lyfidices filia, Amphitryonis vxor, cui hac lege nupsit, vt mortem fratris sui, à Thelebois occisi, vinceretur: in qua expeditione cum Amphitryon verteretur, Iupiter in Alcmanam ardens, forma militantis viri sumpta, ante lucem, quasi ab expeditione rediens, ad eam accessit: illa aurem maritum suum esse credens, cum eo concubuit, etsi antea ab Amphitryone, prægnans esset, concepitque, & sic ex vno tempore geminos peperit, Iphyclum ex Amphitryone, Herculem vero ex Ioue.

Alcman, vel Alcina, è Lydia, Sardienfis poeta Lyricus, filius Talmantis, claruit x x v i i. Olympiade, cum apud Lydos regnaret Ardis

pater Aliatæ: & cum nimio amore puellam quandam deperiret, amatorios cantus primus inuenit. Suidas.

Alcmania, ciuitas Carie Mediterranea, aliàs Heraclea dicta. Steph.

Alcmenes, nomen sculptoris, Phidias discipuli. Plin. lib. 4.

Alcmenon, x i i i. Atheniensium rex, regnavit annis 11.

Alcmôna, vel Alcumêna, mater Herculis, Amphitryonis Thebani vxor *ἄλκυς*, id est, à robore, quoniam mulier multum præ se tulerit animi constantiæ, ad viros proximè accedens. Hesiod. in Asp.

Alcomena, ciuitas in Ithaca insula, & alia Illyria.

Alcon, Cretenfis sagittarius, cuius filium cum draco inuasisset, tanta arte direxit sagittam, vt ea currens in serpentis deficeret vulnere, nec transiret in filium. Seruius in illud Virgilij, *Aut Alconis habes laudes, aut iurgia Codri.* Fuit hic Erichthei Atheniensium regis filius, qui ex Attica in Eubœam fugit.

Alcona Pompeiana, Gallie Narbonensis portus, xviii. M. P. à Telone Martio. Anton.

Alcoranus, liber quem impius Mahumetus vnà cum magistro suo Sergio monacho, & sociis quibusdam Iudeis, conscripsit, partim ab Hebræis, partim à Christianis mutuans. Is liber in Constatiensi concilio à Segobienfi Theologo est translatus, atque ante paucos annos typis excusus, Munst. lib. 5. Cosm.

Alceta, Sicilia mediterranea vrbs. Prolem.

Alcuinus, vir eruditissimus, variis & reconditis ornatissimus disciplinis, primus apud Parisios literarum aperuit ludum: honestisque effecit exhortationibus, vt Carolus Magnus, cuius præceptor fuerat, Parisiense extruxerit gymnasium, multisque exornauerit priuilegiis, Munst. lib. 3. Cosm. Conrad. de ipso, hunc in modum scripsit, in Biblioth. scriptor. Alcuinus, seu Albinus monachus, ac diaconus, abbas monasterij S. Martini Turonensis, natione Anglicus, & S. Bedæ presbyteri quondam auditor, infinita penè scripsit volumina: author vbique pius, vbique doctus, succinctus, maturus, grauis, scientia plenus, & ante alias præcipuè dignus, qui semper in hominum manibus teratur, quo vanitas omnium rerum, quæ sub Sole gerantur, magis dilucescat, & corda mortalium ab instabilium rerum curis, ad amorem cælestium ardentius inflammentur.

Alcyone, vel Alcinœ, vna, ex Pleiadibus, ex Atlante & Pleione nara, quæ placuit Neptuno: ex quo peperisse volunt Alcyonem, coniugem Ceycis regis Trachinie. Vide P L E I A D E S. Bocatius lib. 4.

Alcyone, Neptuni filia, Ceycis vxor, cum ad oraculum nauigans naufragium fecisset dolq-

ris impatiens, se submersit, & Deorum commiseratione in auem sui nominis mutata est. Ouid. lib. 11. Metamorph.

Ingemit Alcyone, lacrymas mouet, atq; lacertos Per somnum, &c. Vide CEYX.

Alcyone, Eueni fluminis filia, quæ & Marpesia dicta est: vxor Idæi, quam Apollo cum rapuisset non dubitauit maritus sumpto arcu & sagittis vxorem vi ab eo repetere: quod cum frustra conatus esset, parentes filie casum lugentes, commutato nomine Alcyonem eam appellarunt, quod fatum superior Alcyone non dissimile sortita videretur.

Alcyoneus, Antigoni filius. Laër. lib. 4. Plutarch. in Pyrho.

Alcyonium stagnum immensæ altitudinis, qui & Amphiarai fons. Pausan. in Corinth.

Alcyoneus gygas fuit Porphyrionis frater, ab Hercule telis confossus: cuius filia, quas septem numerant, ob patris mortem, in mare præcipitata, ab Amphitryte in Alcyones sunt mutata: quarum nomina sunt Phosonia, Anthe, Methone, Alcippe, Pallene, & Drymon. Suidas.

Alduabis est fluuius Celtrarum, oriens circa montem Iuram, Sequanos ab Heluetiis diuidens, lapsusque per comitatum Burgundie, montè Bellicardum, Insulam ac Claraualem castella, perluit, ac Vefontionem Sequanorũ oppidum, vt circino circumductum penè totum cingit: de hinc Dolam urbem præterfluens, circa Viredunum, non longè à Cabilonensi vrbe Arari fluuii miscetur, Gallicè, *le Doux*. Cæsar lib. 1. Comment.

Aldegisus, Desiderij Longobardorum regis filius, à Carolo Magno victus, & in carcerem coniectus.

Ale, regio vbi filij Israel translati fuere ab Assyriorum rege. 1. Paralip. 5.

Alea, vrbs Arcadie, Thessaliæ, & Carpetanorum. Steph. Pausan.

Alea, gens Celticæ. Steph.

Alea, insula, Plin. 6. 28. 37.

Alea, Mineruæ cognomen, quæ circa urbem Aleam colebatur, vt videre est apud Herodotum lib. 1.

Alebas, rex Larissæorum, qui à suis satellitibus obruncatus est. Ouid. in Ibin, *Quosque putas fidos vt Larissæos Alebas, Vulnere non fidos experire tuo.*

Alea Rhadamanti sepulchrum iuxta fontem Cissuffam. Plut. in Lyfandro.

Alebecerij, populi Gallie Narbonensis, Plin. lib. 3. cap. 4.

Alecto, furia infernalis, Latine incessans dicta ab æ priuatiua, & *ἄλκυ*, desino: quia cupiditas nunquam satiatur. Tres autem furie à poetis describuntur, Alecto, Megera, & Tisiphone. Virgilius libro Aeneidos 7.

Luctificam Alecto dirarum ab sede sororum.

Porro furie dicuntur à poetis filie Acherontis & Noctis, vt notant Virgil. interpretes. Vide FURIAE & EUMENIDES.

Alector filius Anaxagoræ Iphim genuit & Copaneum, qui fuit vnus ex septem ducibus Argiuorum apud Thebas. Volaterran. Alectoris propugnaculũ, circa Borysthenis ostia Dion Prulæus.

Alectryon, teste Luciano, adolescens fuit Marti adeo familiaris, vt adulterij quo Veneri ille commiscebatur, conscius adhiberetur, foribusque custos apponeretur, ne Solis interuentu adulter deprehenderetur: verum quum ille somno captus negligenti excubias ageret, amantes à Sole deprehensi sunt, & apud Vulcanum delati, carenisque adamantinis multo ante eum in vsum paratis, sunt impliciti. Quo nomine Mars indignatus, Alectryonem in auem sui nominis transformauit, quem gallum Latini appellant, qui etiam hodie veteris negligentie memor, Solis aduentum cantu suo prænuntiat.

Aldeus, Sarmatiæ Europæ fluuius, qui se vna cum Canticapo ex Riphæis montibus oriens in mare glaciale exonerat. Dionysius. Suidæ fluuij & vrbs nomen.

Alæus, fluuius.

Alædrus. Vide C H Y T R I.

Alégenor, vnus filiorum Boeoti: quatuor enim fuerunt, Hippodamus, Electrium, Archilycus, & Alegenor, teste Diodoro lib. 5.

Aleus campus, locus est Lyciæ, in quem cecidit Bellerophontes, cum à Pegaso ab æstro agitato excuteretur: sic dictus, quod in eo cæcus errasset Bellerophontes, donec periret. De campis Aleis Plinius 5. 27. 4. Vide H A L A E.

Adèle, oppidum Phazaniarum in Africa. Plin. 55. 18.

Alemannia, regio Alemannorum, quæ & Germania: quanquam posterior appellatio apud authores sit frequentior. Claud. 7. Paneg.

Alemanni, Germani ob id appellati, quod cum Germani illi Septentrionales, præsertim Transalbiani, mutare sedes cograrent, imitati priores Germanos, qui transito Rheno, quo se totos viros ferè ostenderent, sibi hoc nominis, quasi *gar ein man* imposuissent, & ipsi se quod fortissimi bellatores, & viri omnes esse & vellent & deberent Alemannos, quasi *als menner* appellauere. Extat hodie Alemannorum agri verus nomen supra Brigantium & lacum Acronium, vulgò *das Algan*, quasi *Almangan*. Beatus Rhenanus in Corn. Tacitum. Alioqui Alemanni Teutonæ, Teutonæ, & Teutonici, à Teutone Deo, quem venerabantur. Virg. lib. 6.

Teutonico ritu soliti torquere Cateias.

Lucan. lib. 1.

Vidimus

Vidimus & Martem Libyes, cursumq; furoris Teutonici.

Cantaber exiguis aut longis Teutonum armis.
Germani porro dicuntur, quod vicini sint Belgis. Item & Germanici, ut tradit Suetonius in Augusto: Ut tamen quibusdam Pannonicis & Germanicis aut interueniret, aut non longe abesset. Rhenicolæ dicuntur, quod habitet ad Rhenum fluium. Stephanus Alemanos facit populos Germanis vicinos, habitates iuxta Lemannum lacum: sic dictos à Manno Teutonius filio.

Alemanii à Constantino, prima congressione apud Lingonas victi, secunda verò, superati sunt, cæsaq; Alemannorum LX. M. Ammian. libro 15. A Iuliano Cesare prope Argentoratum Galliarum urbem victi, totusque eorum exercitus ferme extinctus. Eutrop. in Const. lib. 10. Ammian. libro 15. A Gratiano Imperatore apud Argentarium Galliarum urbem superati sunt, cæsaque circiter XXX. M. Orof. à Theodoberto Metensiu rege Venetias missi, à Theodato Romanorum imperatore victi, atque Italia expulsi. Blond. libro 3. Decad. 1. à Clodoveo Francorum rege victi, subactique sunt. Amil.

Alemanii, ab Hercule Alemanno dicti, qui in eos populos habuit imperium, auctore Beroso. Alij verò scribunt Tuiskonis filium Alemanum fuisse vocatum, à quo Teutones, deinde Alemanni vocati sunt. Sunt autem huiusmodi Berosi verba, Sexto anno, inquit, Semiramidis, Assyriorum reginæ, iuxta Rhenum Mannus, Tuiskonis filius, Germanorum regnum obtinuit. At alij Germanos à quodam lacu Lemano dictos fuisse asserunt: de situ autem ipsius dissentiunt multi, plures tamen consentiunt hunc esse lacum Geneuesem. Sunt & alij, qui dicunt Alemanos fuisse nomen Germanorum, ut sit idem quod *Alman*, id est omnes viros esse: sicut & multa alia huiusmodi nomina inueniuntur, qualia sunt Marcomanni, Cænomanni, &c. Sic Alemanus idem sonat, quod totus vir, propter corporis robur, & animi ferocitatem. Viri toti sunt Alemanni, nulla ex parte effeminati: ac tales quidem olim fuisse contra Romanos. Alemanus ob fortitudinem Hercules cognominatus est, quod omnes, qui aliquid fortiter gessissent, Hercules vocarentur, ut in Saturnal. scripsit Macrobius: & ob id teste Cornel. Tacit. omnium virorum fortium Germani in prælium ituri, hunc Herculeum canunt: suntq; carmina quorum cantu, quem Barinam vocant, accendunt animos, futuraq; pugna fortunam augurantur. terrent enim, vel trepidant, acies prout sonuit: nec tam voces illæ, quam virtutis concentus videntur. Affectatur præcipue asperitas soni & fractum murmur, cictis ad os scutis, quod plenior & gravior

vox intumescat repercursu, hæc Tacitus.

Alemanus, fluius apud Rysios originem in rubro castro *Rotemburg* trahens. hic ad *Kelheim* oppidum iungitur Danubio. vulgo *Altimola* vel *Altmil* appellatur. Vide Altamerum in Tacitum. Sueuiæ in Germania fluius, quem *Altmul* hodie vocant. G. Fabricius.

Alemi, regionis nomen. i. Macc. 5.

Alemusij, Atticæ populi, apud quos est Cereris legiferæ & Proserpinæ templum. Pauf. in Attica.

Aleniticus sinus. Plin. lib. 6. cap. 28.

Alens, Cœi insulæ locus. Theocr. Siciliae fluius. Theocr. scholiastes.

Aleon oppidum. Plin. 5. 29. 52.

Aleopetra, insulæ, in Mæotide. Calep.

Aleos, fluius Erythris. Plin. 31. cap. 2.

Aleos, colonia Corsicæ à Syl la dictatore deducta. Plin. lib. 3. cap. 5.

Alep. alias Alexandria, oppidum sub monte Taurus in Comagene Syria, vbi famigerarum est emporium. Munst. lib. 5. Cosm.

Aleria, Plinio 3. cap. 6. colonia.

Ales, fluius apud Colophonem, omnium in Ionia gelidissimus. Paufan.

Alesium, locus ad Amphilochem proximus, in quo omnibus mensibus accole forum congregant. Iacet autem in via Contana, qua ex Elide ad Olympiam commætur.

Alesia, ciuitas est Siciliae, Ptolemæo, Strabo. hinc Alesinus, na, num, Cicero in Epist. fam. In Alesina urbe. Vide H A L E S I N A.

Aleseni, Arabes circa Persicum sinum & Babyloniam regionem. Strabo.

Alesum, oppidum Peloponnesi, apud Strabonem. lib. 8.

Alesius, Sceluntis filius, vnus ex procis Hippodamiae, vel secundum alios, Garagetri filius, vnus ex illis, qui cum Pelope aduenere. Ab hoc Alesiam petram dictam ait Stephanus, qui etiam Halesij agri in Epiro meminit, in quo sal copiosus fiat.

Alesius, oppidum Elidis, Steph. Item mons Arcadiæ non procul à Mantinea, sic dictus ab errore Rheæ. Pauf.

Alesus, Siciliae fluius est, litore Septentrionali, prope Aletam urbem. Est & fluius Tarsicæ, iuxta Alesum. Sil. lib. 8.

Aleta, Illyrici in Dalmatia. oppidum. Ptolem. quod hodie *Moffh* appellant.

Alete, urbs Siciliae maritima. Ptolem.

Alethes, nomen fuit proprium viri Troiani, quasi *ἀληθής*, id est verax fuerit. De quo Virgilius lib. Aeneid. 1.

Et quam grandæuus Aléthes.

Alethes 1. Corinthiorum rex, regnavit annis xxxv.

Aletides, sacrificia quædam Atheniensium, pro Icaro & Erigone, quæ oscillis (quid autem oscilla sint dicitur suo loco) agebatur. Cùm vero,

verò in sinibus Atheniensium multæ virgines sine causa suspensio sibi mortem consciscerent, propter Erigonem, habito ab Apolline oraculo sacrificium solenne instituerunt, quod publice priuatimque faciebant, & id Aletides appellabant, quod Erigone sola cum cane ignota patrem Icarum mendica persecuta sit, sit, quas Græci *Ἀλήθιδες* nominant, & *ἀλήτης* mendicus, vagus & erro dicitur. Hyginus.

Aletini populi. Plin. 3. 11. 35. & Aletini. 3. 11. 38.

Aletium, oppidum Salentinorum in Italia auctore Ptolem. & Plin. 3. 21. 38.

Aletinates, populi Italiae in tractu Campaniae. Plin. lib. 3. cap. 5. Aletrium oppidum eorum, Strabo.

Aleuntium, oppidum, Plin. 3. 8. 19.

Alens, fluius Siciliae, & tribus quædam siue locus in Coosita dictus ab Alentio quodam regis. Interpres Theocriti in septimum Idyllion.

Alens Iupiter. Vide ELIUS.

Aleu, Arabiae felicis insula. Plin.

Alex, fluius Italiae, alias Alecus. hic fluius Plinio Carcinas appellatur, Paufaniae & Eliano Cecnius Volaterranus. hodie *Alessio*.

Alexamenus Aetolis, Nabidis tyranni Lacedæmonij interfectus. mox ab Lacedæmonijs ipsis in regia obruncatus. Liu. Decad. 4. lib. 5.

Alexander Aphrodisæus, interpres Aristotelis, sed tali ingenio qui Aristotelem carpat. Suidas & Stephanus.

Alexander Grammaticus, oppido Gothico natus, de varia historia siue materia xxxiiii. volumina scripsit, peritissimus ætatis suæ vir.

Alexander, Asiae rex & Syriae dictus Balam.

Alexander, Iudæorum rex, Ancus dictus: regnavit annis 11.

Alexander, cognomento Magnus, Philippi regis filius Macedonum rex, Græciæ Imperator dictus, Thebanos vicit ac vendidit. Diod. Iust. Plut. Darius Persarum regem subegit. Diod. Babyloniam & Susam accepit. Persopolim diripuit. Cossæos fregit: cum exercitu in Asiam traiecit: ad Granicum Persas superavit. Sardum, Miletum & Halicarnassum cepit, terris omnibus vsque ad Phrygiam deuictus, Ciliciam obtinuit. Denique celebrato Hephæstionis fuere mortuus est. Regnavit annis 11. Hic à rebus actis & auctis Magnus denominatus est, ne vir vnicam gloriam adeptus, sine laude vnquam nominaretur: nam solus condito æuò quantum hominum memoria est, inexuperabili imperio auctus, fortuna sua maior fuit, successusq; eius amplissimos & prouocauit strenuos, & æquiparavit ut meritis, & superavit ut melior, solusq; sine emulo clarus, adeo ut nemo audeat virtutem eius sperare, vel optare fortunam. Apul. Eius res gestas scripserunt Quintus Curtius, Arrianus, Plutarchus.

Alexander magnus tanto amore homines ingenio & scientia præstantes est persecutus, ut Homeri scripserit scripio Darij, Persarum regis, concludi, ac tanquam pro viatico seruari iusserit: & Pindaris vatis familiaris, penatibusque pepercerit, cum Thebas caperet: & Aristotelis philosophi patriam ciuitatem condiderit. Plin. libro 7. capite 29. Edixerat, ne quis ipsum alius, quam Apelles pingere, quam Lyfippus ex ære duceret, quam Pyrgoteles sculperet. ibidem Plin. capite 37. Quam ipse bibacissimus fuerit, & quod ebrietate & crapula obierit. Vide in dictione, PROTEAS.

Alexandri Magni aræ & finis, Plin. 6. 16. 18. & capite 17. 6. 57. Romanorum ad ipsum legatio 3. 5. 89. Itineris eius mensores, 6. 17. 50. Navigatio. 6. 23. 19. Aræ, 6. 25. 3. Bucephala oppidum, ibique eius sepulchrum, 6. 26. 2. Darium vbi vicerit. 6. 13. 39. Plut. in Alex.

Alexander, Amyntæ filius, legatos Megabyzi ad Amyntam patrem suum missos lasciuientes occidit. Iustin. lib. 7. Decimus fuit Macedonum rex, regnavitque annis LXXIII.

Alexander, Aristobuli filius, Iudæam inuasit, cuius exercitum Gabinius vicit, Ioseph. libro 14. cap. 11. belli Iud. lib. 1. cap. 17.

Alexander, qui & Epiphanes, XI. Syriorum rex regnavit annis v. secundum Iosephum: secundum Eutropium verò, X. menses VII.

Alexander, Cassandri filius, Macedonum rex regnavit cum Antipatro annis 11.

Alexander XIX. Macedonum rex, regnavit annum vnum: interfectus est à Ptolemæo Alore. Plutarch. in Pelopida.

Alexander, X. Corinthiorum rex, regnavit annis XXV.

Alexander, Olympiadis frater, Arymbæ in Molossorum regno successit, Timoleum Lepriam ad deditorem coegit, in Peloponnesum exultatum misit, ciuitates libertate donauit. Diod.

Alexander Phæreus, Thessalorum tyrannus. Plutarch. in Pelopida. Meminit eius per sepe Cicero, Offic. lib. 2.

Alexander, Pyrrhi filius, Epirotarum rex, regnum Macedoniae occupauit.

Alexander Zebenna, XVII. Syrorum rex Demetrium vicit, regnavit annis 11. Iustin. lib. 39.

Alexander XI. Syrorum rex à Ptolemæo Philometore constitutus, regnavit annis v.

Alexander, Iudæorum rex, regnavit annis XXVII. Iamneus à Iosepho & Philone dicitur.

Alexander, natione Phrix, apud Carthaginem Imperator electus, à Constantini exercitu iugulatus est. Eutrop. lib. 11.

Alexander, VII. Constantinopolitanus Imperator, vir luxu & ignauia perditus, regnavit anno vno & mense vno.

Alexander Epirotes vbi obiit. Plin. 3. 11. 1.

Alexander quidam genere Phryx, disciplina medicus, & vitæ & morum probitate cunctis charus, Dei amore concitatus, cum assisteret tribunali, nutibus ad confessionem hortabatur eos, in quos quæstiones ac tormenta sic agitabantur, ut omnibus, qui astabant, palam fieret quid animo gereret. Cumque id populi notauissent, ingentes maxime pro his, qui quod prius negauerant, re diuina nunc confessione reuocabat, conclamauerunt aduersus Alexandrum, hæc ipso infligante committi. Qui iussus à præside in medium statui, & quis esset, interrogatus, Christianum se esse libera professione testatur: quem continuo præses præparandum bestiis condemnauit. Euseb. libro 5. capite 3. hist. Eccles.

Alexandra, Iudæorum regina, vxor Alexandri filium Hircanum sacerdotio præfecit: Pharisæis vniuersæ Iudæorum Reipubl. administrationem commisit, regnauit annis 1x. Est & Alexandra, quæ & Cassandra Priami filia ac vates. Hoc etiam nomine Lycophronis inscribitur poëma de Alexandro Paride. Volaterran.

Alexandria: vrbs Ægypti, non longè à Nili ostio, quod Canopicon dicitur, ab Alexandro Macedone condita: quam Dinocrates architectus meritis est, mirabili ingenio, quindecim millium passuum laxitate, ad effigiem Macedonicæ chlamydis, orbe gyrato lacinosam, anguloso dextra leuâque procursum. Mareotis lacus ad Meridianam vrbs partem Euripo Canopico hostio immittitur. Habuit olim scholas omnium disciplinarum liberalium, fuitque ob commoditatem maximum totius orbis emporium. Constructum autem fuit ante Saluatoris aduentum anno vigesimo supra trecentimum, intra spatium septendecim dierum (ut testatur Iustin. lib. 11.) cum sex milibus murorum passibus, olim Leontopolis, Racotis, Polis, Pharos, Sebaste, Augusta, Iulia, Claudia, Domitiana, & Alexyteria cognominata est. No Hebræis dicitur teste D. Hieronymo. hodie *Scandaria* vulgò dicitur à Turcis. A quibusdam *Alexandrea* & *Alexandrona*.

Alexandria Ægypti difficulter aditur, Plin. 5. 51. 3. & cap. 12. 16. 34. Obeliscus in ea, Plin. 36. 9. 6. 15. Descriptio eius. 5. 10. per totum. & cap. 34. 6. 4. Nomos. 5. 9. 16. Distantia eius ab Heliopoli, 6. 23. 74. à Sicilia, 6. 33. 7. Vocatur etiam Pharos. Steph.

Alexandria, vrbs Asiæ, etiam ab Alexandro condita.

Alexandria, vrbs Scythiæ.

Alexandria, vrbs Liguriæ vel Lombardiæ, ab Alexandro pontifice maximo condita. Dicitur item *Alexandrea*. Propertius, *noxia Alexandrea aptissima tellus.*

Alexandria Ægypti, ab Alexandro, postquam Ægyptum sine labore obrinisset, condita: ab Antiocho, Ptolemæo ad Pelusium nauali pugna victo, obfessa. Liu. lib. 4. Decad. 5. Eandem à Romanis submersam Cæsar publicis instaurauit expensis. Cass. Diocletianus, Alexandriam mense VIII. cepit, optimates cæcidit. Læz. Oros. Eutrop. Demû à Persis quoque capta est. Blond.

Alexandria, apud Tanarum fluium à Mediolanensibus, Placentinis, & Cremonensibus ædificata, Blond.

Alexandria, ab Alexandro, victis Parapomissibus: ad Caucasum montem ædificata.

Alexandria, iuxta Bactium, Plinius 6. 16. 17. Carmaniæ oppidum, Plinius 6. 2. 70. Ciliciæ, 5. 27. 2. iuxta Caspium, 6. 13. 40. Indiæ, 6. 23. 5. 9. Alexandria Margiana vbi. 6. 16. 6. ad Tigrin fluium, libro 6. capite 27. Troadis, 5. 30. 16. Stephanus & alij octodecim huius nominis ciuitates enumerat, videlicet Ægyptiam, Troadem, Thracicam, Nearcorum, Opiam Indicam, Ciliciam, Cypriam, Cariæ, Bactrianam, Arachosianam, Macarenam, Sorianam Indicam, Arachosianam Indicam, Melanam, Sogdianam, Tanaitidem. Sunt & aliæ Alexandria, nempe Carmanica, Mygdonica, Caucasæ. Ptolem. Plin. Arrian. Curtius. Strabo.

Alexandria, mons & pars Idæ, Antandro imminens, vbi controuersiam de arum aiunt, à Paride disceptatam. Strab. Steph.

Alexandria, nomen Siluæ Chalcidensium supra Clazomenios, in Ionia. Strabo.

Alexandrinorum Nemus, in Ægypto. Ptolem.

Alexandropolis, Medorum vrbs, ab Alexandro subacta, & sic vocata. Plutarch. in Alexandro.

Alexandrini, à Ptolemæo Ægyptiorum rege missi, Romam venerunt, & amicitiam, quam à Romanis petierant, obrinuerunt. Eutropius lib. 2. Idem regem Auletem regno eiecerunt: qui Romam fugiens, auxilium P. R. quæsiuit, & à Gabinio reductus est. Plutarch. in Catone. Strabo Geograph. lib. 17.

Alexandrium, Iudæ oppidum apud Iosephum lib. 14. Antiquit. Iudæ. cap. 6. Strab. lib. 16.

Alexandropolis, Parrhorum ciuitas, ab Alexandro Magno conditore. Plin. 6. 25. 15.

Alexas, Laodicensis, qui Antonium ab Octauiâ disunxit, & Cleopatrz coniunxit, suæque perfidiæ Cæsaris iussu luit pœnas. Plut. in Anton.

Alexippus, medicus Alexandr. Plutarch. in Alexand.

Alexia, Ptolemæo Regiacum. Vide REGIACO. Diodoro libr. 5. ab Hercule condita, totius Celticæ metropolis, vulgò vocatur *Arras*. Aliis est Alexia.

Alexia, inter Celtas oppidum Mandubiorum in Ducatu Burgundiæ, finibusque Heduarum: non longè à Lingonensibus, nunc in vici

vici formam redactum, nomen retinens: à quo etiam hodie vt plerisque placet, magna pars eius regionis Alsetum nuncupatur: nec longè distat à vico qui Flauiacum appellatur. In cuius Alexiæ expugnatione nonnullæmunitiones in floribus lilij formam Cæsaris iussu, vt ipse scribit, factæ sunt. Cæsar 1. Com. Nihil hodie eius exstat, præter nominis vmbra, *Alize*. Paradin.

Alexia, ciuitas olim apud Lingones inexpugnabilis, ab Hercule Ægyptio, Osiridis filio condita: & qua occasione, vide in dictione GALATHEA. Eam non sine sudore magno Cæsar adæquauit solo. Munst. lib. 2. Cosmog.

Alexicacos, i. malorum depulsor Apollo vocatus est. Arrian. lib. 8. Pausan. in Eliacis & Atticis id Deo illi nomen inditum ait, quod pestilentie morbus cum bello Peloponnesiaco in Attica grassaretur, oraculo Delphis reddito populû liberauit: vnde est illi nomen factum, quod nomen Hercules postea est adeptus. Macrobius Hefych. Lactan. lib. 5. Instit. diuinarum.

Alexinus Eliensis, Ebulidis Milesij discipulus, vir acer & contentions viribus ac neruis clarus, Zenonis inimicus dum natarer in Alpheo flumine aridinis acumine læsus fato functus est. Laert. lib. 2.

Alexio, Medicus, Ciceroni familiaris, cuius meminit idem Cicero libro 1. ad Atticum 15. epist.

Alexium, vide LISSVS, hodie oppidum quoddam in Burgundia. Plin. 34. 17. 12.

Alexis Thurius, prius Sybaris, poëta comicus ante Menandrum reliquit plures fabulas, habuit filium Stephanum comicum. Suidas.

Alexis, Alini Pollionis seruus, sic dictus quasi sine responsione, ac superbus: quem Virgilius rogatus ad prædium, cum vidisset in ministerio omnium pulcherrimum, dilexit, eumque dono accepit. Hunc autem dilectum fuisse Pollioni constat, & Virgilium gratum se futurum existimasse, si eum laudaret, cuius forma Pollio delectabatur: qui eo tempore Traspadanam Italiæ partem tenebat, & agris præerat diuidendis. Hæc Seruius, enarrans illud Virgilij, *Formosum pastor Corydon ardebat Alexin.*

Alexius puer, Constantinopolitanus Imperator, regnauit annis 111. Andronico à patre commissus, primò tutorem egit, dein imperij consortem: demum Alexium interfecit. Aemil. lib. 5.

Alexius Comnenus, Nicephorum Constantinopolitanum Imperatorem regno exiit, monachum fecit, regnauitque annis xxxiii.

Alexius, Græcorum Imperator, statrem oculis & vita priuauit.

Alexius Murtillus, puerum Alexium: veneno interemit. Aemil.

Alfaterni, populi. Plin. 3. 5. 112. & cap. 12. 3. 10.

Alfellani, populi. Plin. 3. 11. 35.

Alfredus, vi. Anglorum rex, ab Adriano 11. regia corona Romæ honestatur, regnauit annis xxviii. Polyd. lib. 5.

Algidum, Italia oppidum vicinum Tusculo, in alto monte situm, ex aëris algore dictum, nunc *Roca del Papa*, ex veteris situs descriptione notatur. Volater. Nemus item in Latio vulgò. *Selua del Aglio*.

Algidus, mons haud longè ab vrbe Roma, in quo est Algidum oppidum, hodie sylua latrociniis incolarum accommoda. Horatius, *Quicumque aut gelida prominet Algido*, Meminit etiam Stephanus.

Algonum, locus apud Strabonem.

Aliacon, Macedoniæ fluius, Ptolem. hodie *Pelecus & Plata noma*.

Alia, fluius Italiæ. aliis Allia.

Aliam, i. folia vel excelsus, filius Sobal. 1. Paral. 1. qui Genes. 36. Alac dicitur.

Aliardij, Africæ propriæ gens. Ptolem.

Aliaria, Commagenæ vrbs. Anton.

Aliartum Bœotiæ oppidum, à M. Lucretio prætore expugnatum. Liu. 4. Decad. lib. 2.

Alibaca, Pentapolis regionis vrbs, in Africa. Ptolem.

Alibas, fluius infernalis, omnia exsiccās. Suidas.

Alicadra, Mediæ vrbs. Ptolem.

Alicanum, Pannoniæ vrbs. Anton.

Alichorda, Bactrianæ oppidum. Ptolem.

Alieyrna, Acarnaniæ vicus. Strabo.

Alicis, Laconicæ vrbs, & Atticæ tribus. Diod. Strabo.

Alien, insula Aethiopiæ, in Aduico sinu. Plin.

Alicarnassus, nomen loci. 1. Mach. 15.

Aliena, alias Alia, insula, Plin. 6. 29. 38.

Aliger, Cupido cognominatus est. Virgil.

Ergo hie Aligerum dictis affatur Amorem.

Aligoris, id est, alatus vel pennatus à Platone in Phædro vocatur. Hinc & Cicero de Natura deorum eisdem pennatum vocat, à Phuruto verò *Aligoris* dictus, quasi dicas volans & pennatus, quoniam leues & vagas amantium cogitationes faciat. Atque in auis modum ipse ideò volare fingitur.

Aligmon fluius, Claud. de bello Gerico.

Et frustra rapidum damnant Aligmona Bessi.

Alij populi Elienses, vel Elei quo, gessisse bellum Actolis, ex Polybio cognoscimus.

Alilæi Arabiæ felicis populi. Diodor.

Alimala, regio Lyciæ. Steph.

Alimus, nomen ciuitatis. 1. Mach. 5.

Alimus, vntis, pars tribus Leontidis, nimirum in Attica. Steph.

Alina, Caryæ vrbs, & Cyreorum insula. Steph.

Alinda, oppidum. Plin. 5. 24. 18. aliis Hynidos, vide ALINA in Stephano.

Alindôa, vrbs Macedoniæ. Steph.

Alingonis portus, circa Garumnæ fluium. Sidon. lib. 8. epist.

Aliphe olim erat oppidum in Samnio. Hinc Aliphani populi, & Aliphana pocula apud Horat. libro 1. Serm.
 Alipheræa, Minerua cognominata est, vt Sthephanus & Polybius scribunt. Aliphera autem vrbs fuit Arcadiæ quæ (teste Polybio) in summitate collis arcem & æneam statuam, Mineruæ, à ceteris specie ac magnitudine longè differente habuit: quæ, à quo, aut cuius sumptibus, quòve tempore erecta fuerit, etiam apud eius loci incolas in dubio fuit.
 Aliphiræi, populi Arcadiæ. Plin. 4. 6. Steph.
 Aliptes, fuit fons apud Ephesum.
 Alifarna, vrbs Troadis. Stephan.
 Alifum, vrbs Germaniæ, in maritimo Saxoniarum tractu Ptolemæo, aliàs Alifus.
 Alifia, insulæ Corsicæ vrbs Ptolemæo.
 Alitemij populi Lybiæ.
 Aliterius Iupiter vocatus est, & Ceres Aliteria, quòd in publica fame seruassent molitores, ne farina diriperetur: quòd in Aristophane notant Grammatici. Plutarch. & Pollux.
 Alizonæ. Vide HALIONES.
 Alladius, qui & Rhemus, seu Aremulus Syluius Agrippæ filius, XII. Latinorum rex, regnavit annis XIX. ob impietatem fulmine ictus interit. Orof. lib. 1. cap. 20. Dionys. lib. 1.
 Allalia, vrbs Corsicæ insulæ à Phocensibus condita. Herodot. Stephan. malim Alalia, vt supra.
 Allante, vrbs Macedoniæ & Arcadiæ. Steph.
 Allantenses, populi Macedoniæ. Plin. 4. cap. 10.
 Allaria, vel Allozia, ciuitas Cretæ. Steph.
 Allia, fluuius, qui à Crustuminiis montibus, præ alto defluens alueo Tyberino amni miscetur quadragesimo ab vrbe lapide. Hinc Allienfis dies dictus est, tanquã infausus. Silius, *Maiores horribilis sese extulit Allia ripas.* Virgil. lib. 7.
Hæc erant in fastis, qui dat grauis Allia nomen: Quosque secans infausus interluit Allia nomen. Vbi Seruius dicit, aliud esse interpositum nam quod Lucanus lib. 7. dicit, *Non istas habuit pugna Pharsalia parteis, Quas alia clades,* non de flumine Allia intelligendum est, cum ibi ostendat omnes clades, quas Romani superioribus temporibus passi sunt, nõ esse cum Pharsalica clade comparandas, quæ alias superauit. Aliæ igitur cum ibi prima correpta sit, est ab Alius, alia, aliud. Ad hoc flumẽ Romanus exercitus olim delatus fuit à Gallis Senonibus, duce Brenno Lucanus:
Et damnata diu Romanis Allia fastis.
 Allienus, prætor Siciliæ sub Cæsare. Hirtius, de bello Afr.
 Allifani, populi Plin. 3. 5. 112.
 Allifia, Samnitum vrbs. Ptolemæo.
 Allium, vrbs inter Syrgum & Ofliam.
 Allobrox apud Celsæo tempore regnavit, quo

Pharao Chencres in mari Rubro periit, Mose Hebræorum duce. Acrof. lib. 5.
 Allobroges, vel Allobryges populi Galliarum Trásalpinae, qui Narbonensibus ascribuntur: siti sunt iuxta Rhodanum nunc Sabaudenses & Pedemontani, victoria Fabij & Catilinæ coniuratione noti, ad tractum Lugdunensem olim siti. Ptolemæo, Horatius, *Nouissq; rebus, infidelis Allobrox.* Vide Steph. Gal. *Sauoye & Dauphiné.*
 Allobrogum regio. Plin. 3. 4. 16. Plutarch. vulgò *la Sauoye.*
 Alloëra, Lydiæ vrbs, Attalia postea dicta. Steph.
 Allon, i. quercus, vel fortis, pater Sephei, patris Ziza. 1. Paral. 4.
 Alloriges, populi in tractu Septentrionali Hispaniæ. Strab. lib. 3.
 Alloria, vrbs Cretæ, vt ex Polyhistore refert Stephanus.
 Alma mons est in Mœsia superiore prope Sirmium & aureum, quem Probus Imperator, Eutropio teste, opere militari vincis consecuit. Cæll. lib. antiq. lect. 18. cap. 27.
 Almanfor, dux Saracenorum, de quo Volaterr.
 Almath, i. occultatio siue iuuentus, aut secula, vel super mortem, ciuitas in tribu Benjamin. 1. Paral. 6. filius item Bechor filij Benjamin. 7. Paral. 7. Heb. Alemet. Vide ALAMATH. Eadem vrbs quæ & Almon.
 Almedeffos, oppidum in ora Thraciæ, Plin. lib. 4. cap. 11.
 Almene, ciuitas ad Euxinum Pontum. Steph.
 Almericus Guidonis frater, rex Cypri.
 Almericus, Baluini frater, Hierosolymorum rex VI. Ægyptios vicit. Alexandriam cepit, reddidit Soldano: Cares, nunc Cayrum, propter, non seruata à Soldano fidem, obsedit. Blond. libro 3. Æmil. lib. 5.
 Almericus hæreticus dicebat ideas in mente diuina creare & creari. Hunc Innocentius III. cremari iussit Luretiæ. Volaterr.
 Almo, fluuius Romæ vicin: apud quem Romani olim sacra Cybeles faciebant, eodem ritu quo Galli sacerdotes in Phrygia simulachrudeæ cultusque victimarios ibidem facientes. Lucan. *Et lotam paruo reuocant Almone Cybelem.* Quin. in Fastis,
Est locus in Tiberim quo lubricus influit Almò,
Et nomen magno perdit in anne minor:
Illic purpurea canus cum veste Sacerdos
Almonis dominam sacræque lauit aquis.
 Almon, oppidum in Thessalia. Plin. 4. 8. 1.
 Almon pater Laræ Nymphæ, ex qua Mercurius Lares peperit.
 Almon Stephano ciuitas est Bœotiæ, aliàs Almonia. Vide MINYA & SALMON. Steph.
 Almon, ciuitas tribus Benjamin, Ios. 12. eadem vrbs quæ & Almath.
 Almopia, Macedoniæ pars. Sic dicta ab Alniop gigante Neptuni & Arthamantidos Helles.

les filio. Stephanus.
 Almopij, populi Plin. 4. cap. 10.
 Almops, Neptuni & Athamantidos Helles filius, à quo Macedoniæ pars Amopia: vnus fuit gigantum, qui contra Iouem bella mouerit. Steph.
 Almos, Sisyphi filius, vt inquit Apollonius frater Porphyrius, ex cuius filia Chryfogone & Neptuno natus est Minias rex Orchumeni: idem tamen Minia matrem Hermippen Bœoti filiam appellat.
 Alnus, frater, Colomani Pannoniæ regis, qui à fratre excæcatus & occisus est. Volaterr.
 Aloa, ἀλωα, numero plur. festiuitas fuit agrorum Athenis, quæ subuectis ex agris frugibus, in honorem Cereris & Bacchi celebrabatur: sic verò dicta, quòd in arcis quæ Græcè ἄλωα dicuntur præcipue moras traherent homines: vnde & Cererem ἀλωάδα, i. areas replentem veteres nuncuparunt. Gyrardus de diis.
 Aloëus, gigas, cuius filij dicuntur Martem vulnerasse, à quo patronomycum Aloides fuit, Titanis & Terræ filius, cui cõiunxit fuit Iphimedia: quàm cum violasset Neptunus, duos ex ea peperit filios, Othum & Ephialtem, qui & Aloida dicuntur, quos Aloëus educavit vt suos: & cum nomen digitis singulis mensibus crescerent, gigantibus aduersus superbos bellum paratibus, nec ob senium Aloëus ad illud accedere posset, misit geminos adiutores, qui Apollinis & Dianæ telis confixi perierunt. Duxit secundam vxorem Eurybæam. Lucanus,
Impius hæc prolem superis immisit Aloëus. Virgilius in 6.
Hinc & Aloidas geminos immania vidi.
Corpora, qui manibus magnum rescindere caelum Agresti, &c.
 Alogiani, heretici, sic vocati tanquam sine verbo: quia domini verbum recipere noluerunt, Ioannis Euangelium respuentes: in quo Dei filius Verbum patris appellatur.
 Aloida dicti sunt Othus & Ephialtes ab Aloëo gigante.
 Aloin, ciuitas Thessaliæ. Steph.
 Alónis, insula & ciuitas Massiliæ. Steph.
 Alóne, vrbs Hispaniæ Tarraconensis Pomponio Mela Alicante. Clusio.
 Alóne, insula iuxta Cyzicum, & inter Lebedum & Teon Ioniæ. Plin. lib. 2. 88.
 Alóne, Paphlagoniæ ciuitas. Steph.
 Alóni, populi Mesopotamiæ Plin. 6. 26. 16.
 Alóntigececi, populi Hispaniæ. Plin. 3. cap. 1.
 Alontium, vel Alúntium, oppidum Sicilia, Ptolemæo & Plinio.
 Alope, mulier, à cuius nomine cognominata Alope, Thessaliæ ciuitas, de qua Homerus lib. 2. Iliad. Plin. libro 4. cap. 7. Alia est Atticæ, alia Ponti, vnde Peucestia nata est, quarta

circa Eubœam, quinta circa Delphos, sexta circa Locridem, &c. Steph. Theocriti Scholiast. Alopen Thessaliæ aut Magnesiæ ciuitatē vocat.
 Alopece est insula Bosphori Cimmerij apud Plin. lib. 4. cap. 12. Est & altera eiusdem nominis insula è regione Smyrnæ sita, in mari Ægeo, quæ recensetur à Plin. lib. 5. cap. 31.
 Alopecia insula, Migadorum hominum domicilium. Strabo lib. 11.
 Alopeconnesus, insula Plin. 4. cap. 12. oppidum lib. 19. cap. 3. Steph. Vide CALARVS.
 Alos, Macedoniæ, vrbs, Pompo. lib. 2. Steph.
 Alorus, Pæoniæ in Macedonia vrbs. Ptolem. Steph.
 Alos, Argiæ vrbs in Peloponneso. Hesyc. Arcadiæ vrbs. Steph. & Phthioidis. Plin. & Thessaliæ. Etymol.
 Alosanga, Indie extra Gangem vrbs. Ptolem.
 Alos, vrbs, Illyridis. Steph.
 Alpenus, Locrorum metropolis, apud Thermopylas. Herodot.
 Alostigi. Vide ALASTIGI.
 Alpes, ἀλπεις τῆ ἀλπεινῆ ὄρη. Stephan. ἄλπεινα ὄρη, vel ἄλπεια, à candore niuium dicta, quia perpetuis ferè niuibus albescunt, Salbini enim Alpã dixere, quod posteri Latini allũ. Silius. *-clausas niuibus rupes, suppositaq; celo. Saxæ vocat.* Sunt autem montes altissimi, Galliam Transalpinam à Cisalpina diuidentes: nunc verò promotis sinibus termini sunt Italiæ & Germaniæ. In longitudine centum millia passuum parent à supero mari ad inferum, vt Cælius tradit. Liuius verò tria millia stadiorum. hos Annibal peruios fecit, quos tamen Galli ante Annibalis aduentum quinquies traiecerant. Lucan.
Gallia per medias rabies effunditur Alpes.
 Romano imperio saluberrimæ. Plin. 3. 4. 2. Ab Annibale exuperata. 36. 17. Sæpè tremuerunt, libro 2. cap. 8. Earum longitudo, Plin. 3. 19. 17. Altitudo 2. 67. 12. Geminae fauces 3. 17. 3. Trophæũ, 3. 20. 13. & inde. Incolæ, 3. 20. per totum. Alpinae gentes à quo victæ. 3. 20. 16. in his Saliunca qualis, Pl. 21. 7. 31. Crystallus, 37. 2. 44. 16.
 Alpes Iuliae Tacito, in foro Iulio, regione Italiæ Zelic Leandro, Iulien Schudo. Eas quoque Carnicas & Noricas nominari scribit Simlerus, commentar. de Alpihus.
 Alpes summae, Cæsari & Antonino, vulgò S. Godard.
 Alpeia oppidum est Celticæ regionis in Hispania vteriori. Plin. lib. 3. cap. 1.
 Alpha, fluuius non longè ab Aquileia, vbi occisus & proiectus dicitur Constantin.
 Alphabucelis, Marforum in Italia vrbs. Ptolem.
 Alpia, litus ad Septentrionem Tyrheni & Ionij maris. Steph.
 Alpini, vicus prope Thermopylas, item metropolis Locrorum. Steph.
 Alpenor, vates ab Vlyssæ interfectus. Bocat.

Alpēsa oppidum. Plin. 3. 1. 58.
 Alphæus. Vide ALPHEVS.
 Alphæus, i. millefimus, vel doctus, aut dux, pater Iacobi Apostoli, Matth. 10. Marc. 2. Luc. 6.
 Alphatēri. Vide ALFATERNI.
 Alphareria. Vide NVCKERIA.
 Alpheus, Peloponnesi fluvius. Ptolem. Hodie *Ropheæ*. vide Alpheus.
 Alpheias dicitur Arethusa apud Ovidium lib. 5. Meramor. quasi Alpei filia, *Tunc caput Eleis Alpheias extulit undis.* vbi alludit ad fabulā, qua ferunt Arethusam Alpei amatoris vim fugientem, in fontem sui nominis esse conuersam.
 Alphenus nomen est tutoris apud Horatium. lib. 1. Sermonum.
 — *ut Alphenus vaser in omni Abiecto instrumento artis & clausa q; taberna. Suter erat.*
 Alpheus, vir doctissimus, iuris professor, Alexandria consiliis. Lamprid.
 Alpheia, oppidum Bætica Hispaniæ. Plin.
 Alpheisibœa, Phlegeti fluminis filia, quam Alceon donato illo monili, quod Eriphyle matri detraxerat, in vxorem duxit.
 Alpheisibœus, pastor. Virg. Ecloga 5. *Saluantes Satyros imitabitur Alpheisibœus.* ab *ἀλφειά*, inuenio, quasi inueniens boues.
 Alpheia, Diana ab euentu, quod Alpheus amore Dianæ percitus Ortygiam vsque eam sit insectus, ac mox destiterit: ob id extructo inibi deæ templo, illi conciliatum est de facto cognomen. Cæl. Rhod. lib. 13.
 Alpheias dicitur Arethusa apud Ovidium lib. 4. Metam.
Tum caput Eleis Alpheias extulit undis.
 Alpheus, fluvius Elidis Arcadiæ ciuitatis, iuxta Pifas defluens longo cursu in Achaia & ibi à terra absorptus, atque subter mare defluens, ex Græcia in fontem Arethusam apud Syracusas in Sicilia se attollit, inde in mare Siculum cadit. Virg. 3. Æneid.
Alpheum fama est huc Elidis ammem Occultas egisse vias subter mare, qui nunc Ore Arethusa tuo Siculis confunditur undis.
 Strabo libr. 6. ait Alpheum sumere originem in Peloponneso, & per mare sub terra in Arethusam fontē terminari. quamobrem sinxerunt poëtae Arethusam venatricē deamatam ab Alpheo, fugisse per subterraneos cuniculos in Ortygiam, quam Alpheum fuisse insectum Pausanias dictū existimat, quod Alpheos, vitiliginis speciem curet. Plin. 4. 5. 10. 11. & cap. 106. 3. 8. & cap. 5. 31. 5. Hunc fluvium nonnulli Ethnici pro Deo coluerunt, cui & statuant, & cōmunem aram cum Diana erexerunt. Consecuta fuit etiam ipsa Arethusa post modum diuinos honores, vt ait Nicanor Samius, lib. 3. de fluminibus siquidem mos fuit Ægiensium, qui populi fuerunt Achaia, liba

sumpta ex ara Salutis in mare porricere, quæ se mittere Arethusæ Syracusas testarentur, sicut refert Melanthes, li. 2. de Sacrificiis. Quoniam non animi solum, sed etiam corporis mundities Deo gratissima existimanda est, id circo aquam illam quæ vim haberet purgandi, sacrificiis accommodatam esse Ethnici sanxerūt, & fluvium ipsum qui huiusmodi aquam suppeditaret existimauerūt esse Ioui amicissimum atq; acceptissimum. Alij mythologi diuinam vim animorum nostrorum virtutisq; naturam per huiusmodi fabulam explicarūt, quippe quod sicuti materia appetit formam, vt suum proprium bonum (quum ipsa per se inutilis sit & ociosa appareat) sic anima nostra virtutem tanquam formā suam expetit. Hæc causa est cur Alpheus fingebatur sequi Arethusam, cum *ἀλφειά* sit macula, siue imperfectio: & *ἄλφειά* virtus à Græcis nominetur. N. Comes, mytholog. lib. 8. cap. 21.
 Alphenus Varus Iuriconsultus Cos. fuit cum P. Vinutio, vt Pomponius significat, qui serui Sulpitij discipulum hūc fuisse adscribit plurimumque ipsius auditoribus autoritatis habuisse. Meminit huius & Gell. lib. 6. c. 5. Horat. vrbane hunc deridet lib. 1. Sermon. Satyr. 3. quod abiecta sutrina, Romā venerit, vbi magistro vsus Sulpitio, tantam sibi iuris scientia existimationē peperit, vt cōsultatum adipisceretur.
 Alpheonia Dianæ templum, locus est ad Alphi fluminis ostium, ab Olympia stadiis 80. distans. Strabo lib. 8.
 Alphon, lacus in Pyrrhœa, vitiligines tollens, Plin. lib. 31. cap. 2.
 Alphius, fœnerator, à quo primum profecta fertur celebris illa sententia: Vel optima nomina non appellando, mala fieri. huius meminit Horat. in Epod. Ode. 2.
 Alphonfus, XII. Hispaniarum rex, cognomento Magnus, regnavit, annis XI.
 Alphonfus, XIII. Hispaniarum rex, regnavit annis V. mensibus VII.
 Alphonfus, V. Varemundi filius Hispaniarū rex, regnavit annis XXXVII. Ritius XXXVII. eum regnasse ait. Volater.
 Alphonfus VI. Hispaniarum rex, regnavit annis XLIII.
 Alphonfus VII. Alphonfi VI. nepos ex Viraca filia Raymundi Barcinonis comitis vxore, post maternum auum imperavit annis XI.
 Alphonfus VIII. cognominatus Bonus, Hispaniarum rex paternum regnum recepit, Elionaram Angliæ regis filiam vxorem duxit, regnavit annis LIII.
 Alphonfus, XI. Castellæ reg. regnavit annis XI. Is aduersus Saracenos fœliciter pugnavit, subiugatis oppidis Alcala & Bencay, quam nunc Regalem appellant. Volater. lib. 2.
 Alphonfus, Aragonū rex. Neapolim cepit Apulia regnum pulso Renato obtinuit.

Alphonfus

Alphonfus, cognomento Castus, Hispaniarum rex, regnavit annis XXI.
 Alphonfus, Hispaniarum rex, regnavit annis XXI.
 Alphonfus, Hispaniarum rex, de quo Platin. in Clemente.
 Alpinus, poëta, Memnonis Auroræ filij bella descripsit, sed tam male, vt ab Horatio dicatur. *Memnona suis carminibus iugulare.*
 Alpion, lacus, Plinio.
 Alponos, ciuitas & mons Macedonia. Aliqui Thessalia ciuitatem faciunt. Est & alia Locrorum, qui Epinemidij vocantur, Steph.
 Alsa, fluvius est fori Iulij, Aquileam præterfluens, Plin. lib. 3. cap. 18. varia nomina vulgò sortitus, aliis enim Ansa, aliis Ausa, Limino, & Lizonzio dictus est.
 Alsfeldia, vrbs Hassiæ in Germania.
 Alsienses Italiæ populi, ab Alsia vrbe. Liuius, Alsatia, ab Hungaris per Alemanniam illuc & Lotharingiam descendentibus vastata est. Æ mil.
 Alsius campus. Vide TRAGASÆ.
 Alsius, vrbs Tuscorum, Ptolemæo. Plin. 3. 5. 30. 60. Cere, Leandro.
 Alsius, Achaia in Peloponneso fluvius, qui è Sipylo monte in Hermum fluit. Pausan.
 Altaba, Africa Propria vrbs. Anton.
 Alsius, nomen est pastoris apud Virgilium li. 12. Æneidos, *Sic rigido latus ense ferit Podalirius Alsum Pastorem.*
 Altiadas, XII. Assyriorum rex, regnavit annis XXXII. quibus perpetuis deliciis se exatiavit, existimans vanum esse laboribus & suæ vitæ miseria continuo laborare, non quidem aliorum humanæq; gentis vilitate & beneficio, sed exitio & seruitute. Berofus.
 Altanum, ea Calabria oppidum. Anton. hodie *Soreto*.
 Altao, vrbs Mauritaniæ Casariensis. Ptolem.
 Altaripa, circa Moguntiam in Germania vrbs. lib. Noritiarum.
 Altea, Oenei regis Ætoliæ vxor, & mater Tydei, teste Sernio in illud Virgilij Æneid. 6. *Hic ille occurrit Tydeus, hic inelytus armis Parthenopæus, &c.* Vide ALTHAEA.
 Altellus, Romulus dictus, quasi in terra altus à lupa: siue quod telis aleretur, siue quod rebus gestis excelsus ac gloriosus esset, seu quod à Tatio Sabinorū rege in colloquium postulatus, alterius vicibus eum audierit nam sicut à macro marcellus, à vafro vafellus, ita ab alterno Altellus. Fest. Pomp.
 Altēnius, Caria mons, qui scorpiones procreat aduenis quidem innocuos, incolis verò perniciosos & infestos. Alexan. ab Alexand. lib. 2. cap. 17.
 Althernia, Carpitanorum in Hispania vrbs. Ptolemæus.

Altes, Peloponnesi vrbs ad Cladaum-amnem. qui in Alpheum influit. Xenophon. 7. histor. Græcorum. Altis à Pausania in Eliacis vocatur.
 Altēus, Tusci filius, Lanigenū rex, regnavit annis XX.
 Altha, Babylonix vrbs. Ptolem.
 Althæa, Thestij filia, Oenei Calydoniæ Regis vxor, cui inter alios filios Meleagrum peperit: quo nato, audiuit fata circum ignem dicentia, tam diu natum victurum, quamdiu stipes qui tunc ardebat, ab igni incōsumptus maneret. Hunc asseruavit in eum diem, quo omnes filios præter Meleagrum in quadam seditione occubuisse intellexit, quæ vt etiam mortuum audiret, stipite concremato obtinuit: nimiaq; ob hanc reu concepta lætitia etiam ipsa perit. Alij tradunt eam, quod agrè ferret fratres suos à Meleagro filio interfectos, stipitem fatalem (vt fufius refert Ouid. lib. 8. Metamorph.) conditum à Parcisi, in quo vita Melegri continebatur, flamma perussisse: quo consumpto Meleager extinctus est. Ouid. lib. 1. Trist.
Vtq; cremasse suum fertur sub stipite natum Thestias, & melior matre fuisse soror.
 Althemenes Cissi filius qui Argos edificauit, quo tempore Patrocles Spartam condidit. Strabo lib. 10.
 Althea, vrbs Olcadum, noua ciuitas dicta. Stephan.
 Althemon, Vide CRETENIA.
 Althæus, fluvius sanans omnium vlcera animalium, ope Podalirij Iliaci in Lycophr.
 Althepus, Neptuni filius, Ægyptiorum rex, à quo Ægyptus Althepia terra cognominata. Cæl. Rhodig. lib. 12.
 Alti Euros, Africa propria. Locus. Anton.
 Altilia, oppidum Liguriæ à Tranquillo commemoratum, hodie quoque ALTEIOLA vulgò appellatur. Volater.
 Altinum, vrbs olim in littore Venetiæ florentissima iuxta Aquileiam. Pompon. Plin. lib. 3. 18. 2. hodie *Altino*.
 Altinum, Mœsia secundæ oppidum. Anton. lib. Notit. Latius *Tolma* vocari ait *Bosock* Simlero videtur.
 Altinates Altini incolæ. Plin. Junior lib. 3. ad Maximum, epist. 46.
 Altisiodorum oppidum in Gallia. Gal. *Auxorre* Vide VELLAVNODVNVM.
 Altius, Iupiter dictus est ab alti luco, Ioui sacro. Cæl. Rhod. lib. 13. cap. 17.
 Altis, lucus iuxta Olympiam Ioui sacer.
 Alus, prope Thessalonicam est. Steph.
 Alua, i. ascensus eius, siue præuaricatio ipsius: ciuitas Idumæorum Gen. 36.
 Aluam, filius Sobal. Gen. 3.
 Aluaca, Mediæ oppidum. Ptolem.
 Aluerni, vel Aruerni, aut Auerni populi Aquita-

nix, qui cum se à Troianis oriundos esse dicerent, audebant se Romanorum fratres appellare. Vide **AVERN**.

Aluôna, Lyburniæ vrbs, Ptolemæo. Plin. 3. 21. 7.

Q. Alnus, Arcadiæ vicus, quem Aesculapij sanum quoque vocant. Pausan.

Alus, i. commissio, seu conspersio locus ad quem descenderunt filij Israel à Daphea, ascenderes in terram Chanaan. Numer. 33.

Aluta, Ptolem. Daciæ fluius. Aluata, Mercatori. Lazius & Sambutus scribunt *Olth* Hungaris, & *Alth* Germanis dici.

Aluta, gentes Illyricæ in conuentu Scardonitano. Plin. 3. 21.

Alutrensis, Alpini populi. Plin. 3. 8. 11. Lodro oppidum. purat Simlerus, à quo Lodronij comites.

Aluum, Ptol. Histriæ oppidum mediterraneum. Leandro, *Algena*.

Alyacmon, vel Haliacmon, fluius Macedoniæ. Plin. 2. 3. 13. 24. 13.

Alyara, regio Bithyniæ, ab Alyatis imperio. Stephan. 16.

Alyares, Lydorum rex fuit, Cræsi Pater, cui extructum est monumentum apud Sardos, maxima impensæ parte ab ancillis, quæ omnes apud Lydos corpore quæstum faciunt, in hoc opus collata.

Alybas, alias Metriponium in Italia: vel Thraciæ ciuitas, inde Alybantius. Steph.

Alyba, regio, Homer. 2. Iliad. non procul à Myfia, vbi argentifodinas esse dixit Steph. Hellenicus scribit esse paludem Ponticam. Vide **CHALYBES**.

Alybe columna, Cræcis ἀλύβη, quæ Abyla, Latinis, promontorium in Africa ad fretum Gadanum, *Centa Castaldo*, *Sierra Dalmarfa*, Oliuario, *Almina* Clusio, mons simiarum à Nautis, Belgis seu *Scheminckelberg*, *Sierra Ximerra* à Pet. de Medina, quod idem significat *Alcudia* Arabibus. A veteribus hæc columna & altera nomine Calpe, primum Saturni, deinde Briarei, tandem Herculis dictæ sunt. Aliis Herculis speculæ siue stauæ. Pindaro, Gadiridæ portæ. Ortelius.

Alycæa, Arcadiæ oppidum. Pausan.

Alycus, ciuitas Peloponnesi. Steph.

Alycus, Scyronis filius, qui à Theseo interfectus loco Megarensis agri nomen dedit, Plutar. in Theseo, Peloponnesi etiam vrbs est. Stephan.

Alychme, in qua Alychmias Mercurius colitur. Stephanus.

Alydna, Phrygiæ maioris vrbs. Ptolem.

Alymne, vrbs Phrygiæ maioris. Liuius.

Alysius, Bacchus ἀλύσιος, id est, foluo. Cæl. lib. 7. cap. 15.

Alysoni, populi Scythiæ Asiaticæ, Herodoto libro 4. ab Alyxochæ filia Dymantis dicti.

Quamuis est illum proles enixa Dymantis

Æsacon umbrosa furtim peperisse sub Ida Fertur Alyxochæ, &c. Hæc à Ptiamo peperit Æacum, qui postea in mergum versus est. Bocatius. Vide **ÆSACVS**.

Alysius, Arcadiæ fons est, cuius aqua canis rabi di morsui medetur. Pausan.

Alyzia, ciuitas Acarnaniæ, ab Alyzo Icaro filio dicta. Steph.

Amáad, i. populus testimonij, aut populi transitus, vel præda, siue populus eternitatis, ciuitas tribus Aser, Iosue 19.

Amacastis, Indiæ intra Gangem vrbs.

Amaccura, Africae vrbs, D. Augustino.

Amachan, Arabum castrum. Hist. Miscell. 23.

Amaci, Hispaniæ Tarraconensis populi. Ptolem.

Amadati, i. conturbans legem vel mensura. pater Aman. Ester 3.

Amadóca, ciuitas Sarmatiæ in Europa. Et Amadoci montes & populi in eadem Sarmatia.

Ptole. Stephanus Scythiæ populos esse scribit, & terram eorum ἀμαδοκίον vocari.

Amadócus, Odyssæorum rex.

Amadriades, arborum Nymphæ.

Amaca, apud Træzenios Ceres appellata fuit. Proserpina Azefia auctore Didymo. Inde prouerbum, Amaca Azefiam reperit, de re diu multumque quæsitâ desideratæque. Nota est fabula de Proserpina à Plutone abducta ad campos Elysijs, & Cerere toto orbe quærente filiam. Plutar.

Amaca, Lusitaniæ vrbs. Ptolem.

Amal, i. labor, aut iniquitas, filius Helem. 1. Paralipom. 7.

Amalchium, Plinio, maris Oceani septentrionalis portio, quam nos mare congelatum vocamus. Plin. lib. 4. cap. 13.

Amalec, i. populus lambens, vel percutiens, filius Eliphaz ex Thamna concubina. Genes. 36. à quo.

Amalecitas, i. populi lambentes vel percutientes. Genes. 14. Reg. 30. quos Amazias vnâ cum Idumæis & Gabaonitis superauit, belloque interfecit decem millia hominum, totidem captis. Iosephus libro 9. capitulo 9. 1. Paralipom. 15.

Amalech, filius fuit Ismaelis, à quo Amalechitæ dicti: & Ismaelitæ sunt Saraceni. hos appellat Iosephus pugnaces, inhabitantes Goboch, vel Iaboth. Comest. in cap. 17. Exod.

Amali, gens Getica, cui seruibant Ostrogothæ Iornand.

Amallobrica, Hispaniæ vrbs, inter Salmanticam & Complutum. Anton.

Amalthææ cornu, locus in Sicilia. Athen. lib. 18. c. 20. Libyæ locus apud Diodorum, lib. 3.

Amalthæa, nutritrix Iouis. Nam Melissus rex Crætiæ duas filias habuit, Amalthæam & Melissam, quæ Iouem caprino lacte & melle nutruerunt. Lactant. lib. 2. Inst. Alij dicunt nutritricem

eam fuisse capram, & Amalthæam dictam, vt Parmenius poeta Græcus: & Melissi filias Adrastæam & Ildam faciunt. Fabulantur alij Amalthææ capræ alterum cornu Ionem postquam adoleuisset officij premium nutritricibus dedisse, vbi capram inter sidera collocasset: cui illam adiecit facultatem, vt quidquid ab eo optaretur, qui illud haberet, siue cibis, siue potus, continuo nasceretur. Alij non capram, sed Aemonij Aetolorum regis filiam Amalthæam, quæ cornu non capræ sed tauri habuerit, fuisse senserunt, quod vim illam habuerit, vt scripsit Pherecydes. Vide **ACHÆLOVS**.

Amalthæa, Sibylla. Hanc Seruius (enarrans locum 6. Aeneid. *hic ego namque tuas sortes arcanaque fata, &c.*) ait obtulisse Tarquinio regi nouem libros in quibus erant fata & remedia Romana, & pro his poposcisse tercentum Philippeos, qui aurei tunc preciosi erant. Quæ contempta, alio die, tribus libris incensis reuera est, & tantidem poposcit. Item tertio: alijs tribus incensis. cum tribus reliquis reuera est, pro quibus tercentum Philippeos, quantum postulauerat pro noue libri, accepit.

Aman, i. Mater, siue timor, aut vlna, siue cubitus eorum ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.

Aman, i. conturbans, aut tumultuans, siue præparans.

Amana, fides siue veritas, vel nutritrix. fluius Damasci, qui & Albana dicitur. 4. Reg. 5. Est & mons Ciliciæ, qui & Amanus dicitur, in quo oppidum Bonite est. hic à Syris (vt Plin. inquit lib. 5. cap. 22.) Ciliciam separat. Cantic. 4. 8. fit huius mentio.

Amândra, regio ad Nilum fluium in quatuor diuisa populos, Peucolaitas, Allagaitas, Cæretas, & Acoos. Plin. lib. 6. cap. 36. Vrbs etiam in Aethiopia, Cephei, regis regione. Suidas.

Amandra, Indiæ populi. Plin.

Amanoides portæ, in quas Amanus mons descendit à Tauro descendens. Strab. lib. 14.

Amanoides, Ciliciæ promontorium, Pomponio, sic dictum, quod formam effigiemque Amanum circum nauigantibus exhibeat.

Amanteni Ptolemæo, populi Pannoniæ inferioris, quæ hodie Vngaria dicitur. Pli. 3. 23. 5. & li. 3. c. 25. & lib. 2. c. 7. 4. 10. 11. Amantes appellat.

Amântes, populi in Aphrica, Troglodytis proximi, apud quos tum salis, tum carbunculorum & geminarum copia est, adeo vt ex sale domos sibi extruere dicantur. Solinus.

Amântia, ciuitas Macedoniæ. Ptol. Steph. Calabriæ oppidum, Cedreno.

Amantini. Vide **AMANTES**.

Amânium; portus Plin. lib. 4. cap. 20.

Amânus, mons Ciliciæ à Syris separâs. Luca. li. 3.

Veneræ feroces
Cappadoces, duri populus nunc cultor Amanum. Strabo. lib. 12. Alij putant esse montem Cappadociæ qui & Taurus dicitur. Stephanus à

Tauro descendere scribit, & sic dictum, quod Orestes cum Iphigenia Dianam illuc perferens, in Asia liberatus sit. Est autem Ptol. portio montis Tauri ad Ciliciam. Plin. 5. 22. 5. & cap. 34. 6. 15. hodie *Monte negro*.

Amanus, deus apud Persas, Herod.

Amani montis portæ, Pli. 4. 27. 1. Amanicæ pylæ, Ptolemæo.

Amara, ciuitas Arabiæ felicitis, non procul à Mara metropoli. Ptole. lib. 6. cap. 7. vrbs Arabiæ felicitis, Cedreno.

Amâracus, puer Cynaræ regis Cyprî, vnguentarius, qui casu lapsus dum ferret vnguenta, fregit alabastrum, maioræque ex confusione odoræ creauit. vnde optima vnguenta Amâracina dicuntur. Hic deinde cum nimio dolore contabuisse, in herbam odoriferam eiusdem nominis, deorum commiseratione commutatus est. Dicitur & Persâ & Samlucus. vulgò Maioranam vocant.

Amaramis, Iosepho, nomen patris Moïsi.

Amaranthi, populi Colchici, à quibus Phasis profluit. Steph. item vrbs in Ponto. Apollon.

Amardi, vel Amarbi populi Hyrcaniæ ad sinum Scythicum. Plin. 6. 13. 15. & lib. 6. cap. 17. Steph.

ex Strab. scribit Amardos esse populos Hyrcanis vicinos. Nardos autem in Persia. Vbi verò Mardorum in suo loco meminit, Hyrcaniæ gentem facit.

Amarardus, fluius Mediæ. Ptolem.

Amari fontes, circa Arfinoen, ad sinum Arabicum. Plin. Strabo.

Amâria, siue Amarias, i. dixit Dominus, aut celsitudo Domini, pater Godoliæ, patris Chusi, patris Sophoniæ prophete. Soph. 1. Filius item Meraiot, filij Zariai. 1. Par. 6. 2. Paral. 31.

Amarinthus, insula Eubææ. Pausan. pagus Eubææ in Eubæa insula Strabo Ptolem. & Pausaniæ vrbs ibidem Apud Strabonem vnus fluiorum qui in Alpheam illabuntur.

Amarispij, Bactriana gens. Ptolem.

Amarthæus, nauta fuit qui in Theseum in Cretam ad Minotaurum nauigantem vexit. Simonides apud Phorarchum in vita Thesei.

Amarthæus primus, Saites, Ægyptiorum rex, regnavit annis v. r.

Amartus, Græciæ vrbs. Homer.

Amarua, seu Amarusa, Hyrcaniæ oppidum Ptol.

Amarysia, Dianæ cognomen, tractum (vt Pausaniæ videtur) ab Amaryntho Eubææ vicin, vbi summa cum veneratione colebatur Diana.

Amaryllis, rustice nomen fuit, cuius Theocritus & Virgilius sæpe meminerunt.

Postquâ nos Amaryllis habet, Galathea reliquit.

Amarynceus, Tpeorum rex, in Baprasio sepultus Strab. lib. 3.

Amas, mons in Laconica regione. Pausan.

Amarynthus, Aethariæ ciuitas non procul à Chalcide. Ptolemæo & Stephano insula Eubææ, vicus iuxta Eretriam, in quo Diana colebatur,

tur, quæ inde Amarysia dicta est, Strabo, li. 10.
 Amas, mons in Laconica regione. Pausan.
 Amasa, i. populus parcens, siue populum eleuás,
 filius Abigail, sororis David, cuius Amasæ pa-
 ter, Iether dicebatur. 2. Reg. 17. 1. Paral. 2. Filius
 item Hadali, 2. Paral. 28.
 Amasa, filius Elcana, filij Ioel, filij Azariæ, 1. Par.
 6. 12. 15. Pater item Mahath, 2. Paral. 29. 40.
 Amasai, i. fortis, filius Bani, filius Somer. 1. Par. 6.
 Amasenus, Volscorum fluuius in Latio, vltra
 quem Metabus rex Volscorum, suos fugiens
 filiam suam Camillam telo alligatam proie-
 cit. Est etiam Siciliæ fluuius. Ouid. 15. Metam.
Nec non Sicamias voluens Amasenus arenas.
 Amasia, Germaniæ ciuitas. Ptolem. hodie Mar-
 purgum. Plin. 6. 3. 2. 12. Vide AMISVS. Steph.
 Amisiam Germaniæ ciuitatem facit.
 Amasia, vel Amasea, vrbs Ponti, Strabonis pa-
 tria. Steph. Eadem Amisus, vrbs Ponti est à
 Sinope distans stadiis quingentis: vnde Ami-
 sius & Amisenus.
 Amasia, siue Amasias, i. fortitudo domini, pater
 Iosa principis, 1. Paral. 4. filius Elciæ, filij Ama-
 sa. 1. Paral. 6. Nomen item sacerdotis, Amos 7.
 Denique rex Iuda, filius Ioas, filix Ochosiæ,
 filij Ioram, filij Achab. 4. Rex, Regnare cepit
 anno secundo Ioas regis Israel, regnauitque
 annis 11. Idumæos vicit 4. Reg. 14. 2. Paral.
 25. occisus est in Lachis.
 Amasias, i. onus Domini, filius Zecri, 2. Paral. 17.
 Amasias, Straboni fluuius est Germaniæ inter
 Rhenum & Albim, iuxta Emdam Phrysiæ
 Orientalis metropolim, in Oceanum illabens.
 Amasis, rex Ægypti, cuius tumulus fuit vna
 pyramidum. Lucan. lib. 9.
Non mihi pyramidum tumulis, euulsus Amasis.
 Regnauit annis XLIII. Hic legem condidit,
 vt quisque quotannis apud præsidem ratio-
 nem vite redderet, demonstraretque vnde
 viueret, aut quo quæstu sustentaretur, qui
 hoc non faceret, morte afficeretur. Hanc le-
 gem Solon ab Ægyptiis transtulit ad Athe-
 nienses. Plin. 5. 9. 70. Plutar. in Symposio se-
 ptem sapientum.
 Amasis, peditum Darij dux contra Cyrenenses
 missus, regnauit annis xxv. Herod.
 Amasius, Germaniæ fluuius, Ptolemæo, qui Plin-
 io Amisus dicitur, & Pomponio Mele. Vide
 infra AMISVS. Vulgo *Ems*.
 Amasii, populi circa Mæotim. Plin. 6. 7. 15.
 Amastris, Xerxis vxor, vxorem Mafistæ Bacbria-
 norum præsidis excarnificauit, eius mammil-
 las præcidit, eaque obiecit canibus: item na-
 res, aures, labra, linguam turpillimis plagis
 deformauit. Volaterran.
 Amastris, Ptolemæo, Bithyniæ vrbs. Plin. 6. c. 2.
 Steph. vrbs Paphlagoniæ, quæ prius Cromna
 dicebatur. Vide OROMMA.
 Amastrium, siue Amastris, vrbs metropolis Pa-
 phlagoniæ. Strab. lib. 7. Flaccus lib. 6.

— *Peditem pedes haurit Amastrium.*
 Amata, vxor Latini regis, mater Lauiniæ, & fo-
 ror Veniliæ deæ, quæ ne videret Æneam ge-
 nerum, laqueo gulam fregit, priusquàm etiam
 vrbs ab hoste esset expugnata. Virg. lib. 2.
 Amata, populi Indiæ. Plin. 6. 20. 29.
 Amath, filius Chanaan, qui Amathones insti-
 tuit. Ioseph.
 Amatha, vel Amathe, regio Arabiæ quæ nunc Ac-
 matha vocatur, ab arenæ multitudine. Steph.
 Amatha à Pontifice appellabatur virgo Vestalis
 cum ad Vestæ mysterium capiebatur: quod
 prima, quæ hoc ritu capta fuit, hoc fuerit
 nomine. Capi autem idè dicebatur, quod
 veluti bello capta à parente, vel ab eo in cu-
 ius potestate erat, manu à Pontifice maximo
 apprehensa adducebatur.
 Amathæ, vrbs Phoeniciæ, & alia Siciliæ. Steph.
 Amatheia, Nympha, quasi per arenam currens,
Amathæ, arena, *Amathæ*, curro.
 Amatheia, populi Arabiæ felicis. Plin. 6. 28. 66.
 Amathi, i. verax, siue timens, aut cubitus, vel fa-
 mulatus, pater Ionæ prophetæ, 4. Reg. 14.
 Amathus, Amathuntis, insula maris Ægæi, Ve-
 neri sacra, vnde tota insula Amathusia dice-
 batur. Ptolem. Plin. 5. 5. 12. metallorum fœcun-
 dissima. Ouid. Metam. 10.
 Amathus, thuntis, Cypri ciuitas, vt scribit Steph.
 scribit vetustissima, in qua Adonis Osiris co-
 lebarur: qui cum Ægyptius esset, Cyprii &
 Phenices proprium fecerunt. Dicta est autem
 vrbs ab Amatho Herculis filio, vel à Cyniæ
 matre Amathusia, fuit fœcunda metallis.
 Amathusia, Venus, celebri Græcis & Latinis co-
 gnomine vocitata, quæ & interdum Amathusia
 dicta est. Virg. *Nam te iactari nō est Ama-
 thusia nostri*, & c. Amathusia verò ab insula vel
 vrbe potius, in qua summa veneratione cole-
 batur, nuncupata est. Virgil. Æneidos, lib. 10.
*Est Amathus, est celsa mihi Paphos, atque Cy-
 thera.* Ouid.
*Piscosamq; Gnidon, grauidamque Amathuntæ
 metallis.* Limisso, Mercatori.
 Amathus, Palestinæ vrbs Ptole. Laconia oppi-
 dum. Strabo. fluuius apud Homer. Iliad. 2.
 Amathuntæus, tea, teum. Virg. lib. 10.
Lactanteis vitulos Amathuntæasque bidentes.
 Similiter Amathuntius, tia, tium, Virg.
Nam te iactari non est, Amathuntia, nostri.
 Amathusiæ, apud Ouidiū, ab Amathe Hercu-
 lis filio, vel ab Amathusia matre Cyniæ. Steph.
 Amathus, fluuius, Pylon vrbs Nestoris patriam
 præterlabens, à qua Pylos Amathoësa vide-
 tur appellata. Hic etiam Pamisus vocatur,
 Strab. lib. 8. Idem, aliquanto post, tradit hunc
 nominari Manaum & Arcadicum.
 Amathusia, olim dicta tota Cyprus. Steph. Ama-
 thusia autem Ptol. lib. 5. cap. 14. Plin. 5. 31. 11.
 Amathusij, Cypri sunt, ab Amathunte vrbe.
 Strab. lib. 8.

Amatini,

Amatini, populi in Epiro. Cæsar libro 3. de bello
 ciuili.
 Amatoria, Musa quæ & Erato. Ouid.
Vilis Amatoriei, vilis mihi candida Clio.
 Amaxa, Amaantea, Amaxia, vide infra cum aspi-
 ratione: licet apud Stephanum cum tenui
 scribantur.
 Amaxia, Ciliciæ est vrbs, materia ad naues fabri-
 candas maximè abundans, quàm Cleopatra
 ab Antonio dono accepit. Strabo lib. 14.
 Amaxiros, locus. Plin. lib. 5. cap. 30. aspiranda vi-
 detur. Stephano oppidum est Troiæ, arà duo-
 decim deorum insigne, quod Agamemnon
 construxit. Hinc Amaxitoni dicuntur Amaxi-
 ti incolæ, suos Apollodorus Amaxitenos vo-
 cat. Plin. lib. 5. cap. Est & Amaxithus, oppidum
 in sinu Diordis. Plin. lib. 5. cap. 29.
 Amaxobij, populi inter Sarmatas.
 Amazones, bellicosæ mulieres, magnam Asiæ
 partem occupauere, dictæ, quod altera ex
 mammis careant. Ab α sine, & μάμη māma:
 vel ab α & μάμη, id est, puls seu panis, quasi si-
 ne pane, eo quod tantum vescerentur carnibus.
 alij ab ἀμα & ἴσσι, tanquam in commune viuētes
 sine viris, quasi ἀμαῖσσι vocatur quoq; Sau-
 romatides & Sauropatides. Eustath. & Steph.
 Æorpatia, id est, viricidas eas appellat Scythæ;
 vt tradit Herodotus. Stephanus dictas putat à
 Nympha Amazonide, filia Samornæ. Alij ab
 Amazone puella, Dianæ sacerdote, & regina
 Ephesi. Erant autem Scythiæ mulieres prope
 Tanaim & Thermodoontē fluuios habitantes
 sine viris: ne tamē genus periret, finitimis cō-
 grediebantur, & si qui mares nascebatur: statim
 interficiebant: puellis autē dexterā inurebant
 mammam, quod expeditius dextro brachio in
 certamine vterentur. Harum reginæ fuerunt.
 Marthesia & Lampedo, quæ maiorem Euro-
 pæ partem subegerunt. Marthesiæ, filia Ori-
 thya successit, quæ sororem Antiopen habuit.
 Post Orithyam Penthesilea regnō potita est,
 quæ ad bellum Troianum profecta in auxi-
 lium Phrygijs, ab Achille, post multas res
 præclarissimè gestas, occisa est: hæc securim
 bellicam, & pelram prima omnium inuenisse
 dicitur. Claruit quoque inter Amazones, &
 Menalippe, item Hippolyte, quæ ab Hercule
 capta, & à Theseo in vxorem ducta est. Sal-
 lust. Iust. Virg. *Threiciam sexto stoliavit Ama-
 zona balthæo.* Aliæ fuerunt huiusmodi mu-
 lieres in Aphrica, & Oblibyx dictæ sunt: de
 quibus Dionys. lib. 4. Vnde Silius lib. 2. Hospi-
 tem Hiarbæ filiam, Amazonidam vocat.
 Amazonum gens vbi, Plin. 6. 13. 11. 27. Connubia.
 6. 7. 3. Opus earum, Ephesus lib. 5. cap. 20. Ori-
 go, Iust. lib. 2. Priamo vnâ cum Menone auxi-
 lium tulerunt: templum Dianæ Ephesi cre-
 marunt, Manæthus. In Asiam cum Cimmeriis
 impetum fecerunt. Euseb.
 Amazonia, Amazonum regio dicitur, & ciuitas

Amazonium, locus in Attica, vbi Theseus Ama-
 zones vicit: & Cuma ciuitas, vbi Amazones
 habitabant. Est & Amazonium in Bœotia, &
 Maxeū in Bithynia interpolato nomine. Steph.
 Amazonium mare, Euxini maris pars, ab Ama-
 zonibus occupata. Steph.
 Amazonius, Apollo dictus est apud Lacedæmo-
 nios, quoniam in Agro Pyrrichio Amazones
 contra Græcos pugnare desierant. Pausan. in
 Laconicis.
 Amazonius, mons in maiori Asia, præter cuius
 radices Thermodoon amnis labitur: sic di-
 ctus ab Amazonibus, quæ penes hunc habi-
 tauerunt, aliàs Amazonicus. Plin. 5. 27. 37.
 Ambacium, seu Ambracium, oppidum Celti-
 cum, in Turonensi prouincia, quod Ligeris
 amnis alluit: propter summam loci amœni-
 tatem est Francorum regum Baslica, præsi-
 diis munitissima: vulgò *Amboise*. Gregor. Tu-
 ronens. lib. 10. cap. 31.
 Ambantæ, populi sunt Asiæ, Ptolem.
 Ambaruale Sacrum, ad arua & Segetes iustran-
 das, multa prece & ceremonia celebrabatur.
 Ambarualis hostia, vt ait Festus apud Macro.
 lib. 4. quæ rei diuinæ causa circum arua dici-
 tur ab his qui pro frugibus faciunt seu sacrifici-
 cant. Ambaruale, inquit Seruius, sacrificium
 dictum est, quod arua ambiat victima: sicut
 Ambarbalo vel Ambarbium sacrificiū, quod
 urbem circuit & ambit victima. Porro Am-
 baruale sacrum, nisi de porca fœcunda & gra-
 uida, aut vitula, fieri consueuerat. Vnde Virg.
 Eclog. 3. *cum faciam vitula pro frugibus, etc.*
 Eam victimam maturis frugibus ter circum arua
 ducere conueniebat, omnesq; post clamantes
 sequebantur: ex quibus vnus querna corona
 ornatus, cum soleni saltatione, cōposito car-
 mine, Cereris laudes decantabat, ac postquam
 vino & lacte libasset, antequam fruges me-
 terent, porcæ Cereri immolabant. Virgil.
 Georg. 1. *Terq; nuuas felix circueat hostia fruges
 Omnis quam chorus et socij comitentur euates,
 Et Cererem clamore vocent in tecta, neque an-
 te falcem maturis quisquam supponat aristas,
 Quam Cereri torta re. limitus tempora quercu,
 Det motus incompesitos, et carmina dicat.*
 Ambarri, populi Galliæ Lugdunensis, Cæsari.
 Gal. *Le pays alentour de Neuers.*
 Ambastæ, populi Asiæ.
 Ambastum, fluminis nomen in Asia Ptolemæo.
 Ambæ, ciuitas Arabiæ felicis. Ptolem.
 Ambautæ, Paropanisi gens. Ptolem.
 Ambasum, metropolis Phrygiæ. Steph.
 Ambianum, vrbs Galliæ Belgiæ qui Picardia
 dicitur. Gal. *Amiens.*
 Ambianum, vel Ambianensis ciuitas, Galliæ Bel-
 giæ præstantissima, in Picardiæ prouincia,
 sic dicta ab ambientibus aquis, quibus vndi-
 que circumdatur. Ambitur enim Sona flu-
 mine, quod in varios ibi, & multiplices di-
 scindit.

scinditur tubos & canales. Pet. de Natalibus. lib. 8. cap. 137. Antea verò dictam quidam volunt Samarobrinam, vel potius Sommonobrinam restauratam ab Antonio Pio, eiusq; filio Aurelio. Munst. lib. 2. Cosm.

Ambiani, siue Ambianensium populi Galliae Belgicae, quos Plin. 4. 17. 7. & cap. 32. 5. 22. Bellouacis coniungit.

Ambiati, populi olim Galatiam incolentes, de quibus Solinus & Plinius, Galatiam primis seculis praef. Gallorum gentes occupauerunt, Tolistobogi, Voturi, & Ambiati, &c. Plin. lib. 5. cap. 32. Solin. cap. 53.

Ambigatus, Celtarum rex fuit, qui vbi maiore vidit suorum multitudinem, quam vt commode ab ea regione ali possent, Bellonesum & Sigonesum furoris suae filios cum magna Senonum parte ad querendas nouas sedes, alterum in Italiam, alterum ad saltus Hercynios misit. Liuius ab vrbe cond. lib. 5.

Ambibareti, erant populi in quos Caesar hycemandi causa Caium Antistinum Reginum cum legione vna in septimi Commentarij fine minime se commemorat: & forte erant Ambianenses, vel aliqui his proximi, vt eos, Atrebarumque Morinos finitimos in fide contineret. Nō enim est verisimile, quin aliquam legionem illuc collocauit, vt superioribus annis conuenerat: de qua non constat, nisi de hac intelligamus.

Ambibarij, populi Celtarum inter Aremoricis ciuitates, Oceanum attingentes, finitimi Rhedonibus & Lemouicibus, circa Britanniam ceteriorem, & Normaniam in regno Fracorum siti. Ambie eo in loco ponitur a Vigenereo, prope montem S. Michaelis.

Ambiliates, populi inter Celtas, Lexobiiis, Nannetibus, Diablintribus, & Orlisinis proximi, in Britannia eiteriore, qui oppositi sunt Angliae, in regno Francorum siti, Gal. *Auranches & le pays alentour d'Auranches.*

Ambiuarij, qui Beumij siue Brabantini, inter Belgas populi erant circa Rhenum & Mosam flumina, ad quos praedandi frumentandique causa partem equitarum miserant. Vesperes Germani & Tenchtheri populū, qui Rhenum transientes, sinibus suis Menapios (nūc Iuliacenses) expulerant. Inde coniectura est hos Ambiuaritos incoluisse eā Ducatus Brabantiae partē, in qua Busemducis, Breda, & Bergae oppida Leodiensis diocesis, & Antuerpiae oppidū Cameracensis diocesis extant. Nuffiaq; & Gheldria ceterior sitae sunt circa: quae loca per campaniam Brabantiae vsque Tungrorum oppidum prope vsque Leodium, vt plerisque placet, mare Oceanum protendebatur. Gallicae *Brabançons.*

Ambiorix, dux Gallici exercitus, Caesar in Com. de bello Gal. lib. 5.

Ambias, vrbs Pisidiae Steph. Strabo lib. 12.

Amboglanna, Britanniae insulae vrbs. lib. Nostr.

Ambrā, Videlicīaē vrbs. Anton. Simlero *Brug* est, ad Ambrum fluium.

Ambracia, nobilis ciuitas Thesprotiae Epiri, iuxta Acherontem fluium, ab Ambracia Thesproti filio, prius Eponia & Paralia dicta: vulgō *Larta* appellatur apud Ptolemaeum. Vide *DEXAMENAE*. Dij quidam feruntur in Ambracia concilium celebrasse. Fuit Pyrrhi regia, quam Augustus Nicopolim a victoria nominauit, cum vicisset Antonium. Plin. 4. 1. 5. Steph.

Ambraciae orae maligni portus. Lucan. lib. 5. 131.

Ambraciae frondes. Stat. 2. Sylvarum, elegia. 22.

Ambraciotes, siue Ambraciota. Cleombrotus dictus, qui cum Platonis librum de immortalitate animarum perlegisset, praecipitem se dedit in mare.

Ambracius sinus, pars Adriatici maris Epiro adiacens. Plin. 4. 1. 5. *Golfo del Arta*. Sophian.

Ambrociae portus. Plin. 2. 87. 4.

Ambracus, Epiri oppidum, diuersum ab Ambracia. Steph.

Ambrodax, Parthiae vrbs. Ptolem.

Ambrones, gentes Galliae, quae subita inundatione maris, quum sedes suas amisissent, rapinis se alere ceperunt. Hos cum Cimbris Teutonicisque Marius deleuit. Hinc tractum est, vt turpis vitae homines, Ambrones dicantur.

Ambrosia, Dionysij festum, apud Iones in primis, quae Lenaxa & Choe dicebantur. Cal. lib. 28. cap. 25.

Ambrosij mons, in Anglia, Britannorum heroum clade nobilitatus: hodie *Stonehug* nominatur, vbi immensae magnitudinis saxa conspiciuntur, modo tam incredibili constructa, vt omnes in admirationem tantae structurae conuerterent. Ortelius.

D. Ambrosius, vir admirandus, Mediolanensis Episcopus, ex praeside electus prius, quam sacri baptismatis donum & gratiam suscepisset. Sozom. lib. 7. cap. 8. hist. trip. Quanta loquendi libertate apud Theodosium Magnum est usus, ipsum diuino vinculo ligans, Vide in dictione, *THEODOSIVS*, & in hist. trip. lib. 9. cap. 30.

Ambrosius, vir quidam & genere, & literis satis clarus, cum Valentini dogmatis sectator extitisset, secundum veritatem catholicae fidei ab Origene conuictus, ac tanquam veri luminis splendore radiatus, relictis errorum tenebris, ad ecclesiae Catholicae lucem, splendoremque conuersus. Euseb. lib. 6. cap. 15. hist. eccl.

Ambrosius Calepinus Bergomensis, ordinis D. Augustini, quo tempore Ludouicus Sfortia Mediolanensibus dux praerant, stornit diuinarum & humanarum literarum indagator studiosissimus. Vnde opus pergrande sua industria, magno labore, ex innumeris prope autoribus collectum, de vocabulorum notitia, & praeposi-

praepositionum interpretatione Graeca & Latina, cum authorum attestacione, nobis commune fecit. In quo non solum quae ad literarum, & poetarum, & oratorum cognitionem plurimum conferunt, sed etiam quae ad medicos, philosophos, necnon doctores ecclesiasticos pertinent, vocabula doctè satis, elegantèrque explicuit. Quae profecto doctis pariter & indoctis, non mediocre attulerunt subsidium. Haec Ioannes Triten. de Ecclesiasticis scriptor.

Ambrysius, nomen duarum vrbiū, quarum vnam Strabo locat in Phocide, alteram in Bœotia. Quidam etiam Amphrysū rectè dici affirmant. Pausanias Ambrosion quandoque vocauit, ab heroe sumpto nomine. Erasmus in Prouerb.

Ambrysus, Plinius 3. 4. 6. vrbs in Aetolia. Strab. lib. 6.

Ambuareti, Galliae populi apud Casarem, lib. de bello gall. 7. vulgō *Ambrun*, & *le pays d'alenviron*.

Ambubaiæ, teste Actone, mulieres Tibicinae Syrorum lingua dicuntur. Alij Latinum putant, & dictum, quod am, id est, circum, Baias, locum amoenissimum, & voluptatis plenum, versentur. Horat. Sermonum, Satyra 2. *Ambubaiarum collegia pharmacopola, Mendici, mima, balatrones: hoc genus omne, Mastum ac sollicitum est cantoris morte Tigelli.*

Ambulatri, populi Galliae Aquitanicae, Plin. 4. 19. 1.

Ambulij, cognominati sunt a Laconicis Castor & Pollux, quorum etiam ara fuit eo in loco vbi & Iupiter & Pallas eodem cognomine colebantur. Pausanias.

Amburbale, sacrificium in ambicdis & Iustrandis vrbiū. Luca. lib. 1. *Mox iubet & totam pauidis a ciuibus urbem Ambiri, & festo purgantes moenia Iustro, Longa per extremos pomaria cingere fines.* Vide Ambaruale.

Ambustus, cognomen Fabiorum. Plin. hoc gessit Fabius Eburnus, quod fulmine esset ambustus, vt scribit Festus. Ab hoc Fabio, tanquam haereditarium eius posterum retinuerunt.

Amebi, Hippadis Pelagi insula. Ptolem.

Ameclis, oppidum Lyciae. Plin. lib. 5. cap. 27.

Amelech, rex, siue consiliarius, pater Ioas. 3. Reg. 22. 1. Paral. 18. Fuit & alter quidam, de quo Ierem. 36. 38.

Ameles, fluius apud inferos, cuius aquam nullum vas continere potest. Plato, lib. 10. de Repub.

Amelaeus, fluius. Vide *C A T A N A*.

Amelius, Philosophus Apaniensis, discipulus Plotini, Porphyrij magister, Ammonij & Origenis coartaneus. Suidas.

Amelongus, Romualdi regis Longobardorum miles, cui tantum robur extitit, vt Graecum quendam equitantem ictu baculi sella excuf-

ferit, & in aera supra caput suum extulerit. Paul. Diae.

Amela, ciuitas Mediae. Ptolem.

Amenannus, Siciliae fluius, ad Aetnam montem. Strabo.

Amenophis, 11. Aegypti rex, regnavit ann. xxxi. Edictum de necandis Hebraeorum pueris proposuit, cui per obstetricam pietatem satisfactum non fuit.

Amenophis Aegypti rex 111. regnavit annis xl. Graeciam, Syriam, & Phoenicem suae ditioni adiunxit, Scythas subegit, atq; in Thraciam exercitum duxit. Herod. lib. 2. Hic a Iustino lib. 1. & Orosc. lib. 2. cap. 14. Vexores dici videtur: ab alijs Sestoris.

Amenophis, 1111. Aegyptiorum rex, regnavit annis xxvi. Hic quoque Phæro ab Herodoto lib. 2. dici videtur. Fuit filius Sestoris, & ob impietatem (quia in Nili exundatione, sumptum spiculum in medios vortices extorsit) excæcatus, rursusque post vndecimum annum oraculo monitus, vt lotio mulieris, quae vnum tantum cognouisset virum, oculos lauaret, ideoque lauit, & visum recepit. Herodot. lib. 2.

Améra, vrbs Aetorum, circa Maxotidem paludem. Procopius.

Améria, ciuitas Umbriae, ante Persicum bellum annis noningentis septuaginta quatuor condita: vnde salix Amerina apud Plinium li. 14. cap. 9. Et Amerina retinacula pro viminibus. Virgilius Georg. Stephanus *ἀμείριον* vocat. Est autem ab Ameno sic appellata, patria Roscij Amerini, quem defendit Cicero. Plin. in descriptione Italiae. 34. 16.

America, quae ob immensam suam longitudinem (circulum enim vtrumque arcticū & antarcticum pertingit & transit) Nouus orbis hodie vocatur, veteribus incognita mansit, vsq; ad annum a Christo nato 1492. quo primū Christophoro Columbo Genuente detecta, alij Americo Vespuccio Florentino repertore: ita vt humanae admirationis modū excedere videatur. Considerara namq; cum antiquorum in describendo orbe terrarum diligentia, & amplissimorum imperiorum ad perquirēdas regiones comoditate opportunitateq; tum humani generis dira atque insatiabili auro atq; argento inhiante cupidine nihil nō tentante, quo iis perituris quibus hae regiones incredibili copia abundāt, tamdiū potuisse orbi nostro latere homines docti non semel mirati sunt. Tota autem haec pars hodie circumnavigata est, praeter eum tractū qui Septentrionem aspicit, cuius littora nondum perlustrata sunt. A Septentrione in Meridiem descendit sub forma duarum peninsularum quae tenui Isthmo discernuntur. Ea peninsula, quae septentrionalior est, Nouam Hispaniā, Mexicanam prouinciā, Terram floridā, & Terram nouam

nouam comprehendit. Meridionabor verò (quæ terra firma Hispanis vocatur) Peruuiam Brasiliamq; continet. Ortel. in Theatro. Americam Petr. Appian. & Gemma Frisius multis locis suæ Cosmographiæ eam describunt. Fr. Lopez, Gomara, & Hieron. Giraua Tarracoenfis eius prouincias & partes vna cum variarum Gentium in eis habitantium moribus descripserunt. Extant & Hispanica ac Italica lingua non paucialij Scriptores qui noui huius orbis situm solum, fertilitatem & statum exactè depingunt. Eius amplitudo (inquit G. Frisius) est quasi 525 miliarium Germanicorum, & longitudo quasi 750. miliarium Germanic.

Amerini, populi. Plin. 3. 14. 6. Amerinis visa arma cœlestia, lib. 2. cap. 57.

Ameriola, oppidum in Latio. Plin. 3. 5. 135.

Ameſtratus, vrbs Siciliae. Steph. huius incolæ dicuntur Ameſtratinij. Horum meminit Cicer. 5. act. in Verrem, Quid Ameſtratinij miserij, impositis ita magnis decumis?

Ameſtris, regina fuit Persarum, vxor Xerxis, de qua multa Herod. Hæc vt gratiam diis referret, quòd in vita diu processerat, quatuordecim illustrium Persarum liberos sub terram viuos defodisse, & votum persoluisse dicitur.

Amianus Alexandrinus Episcopus B. Marci Euangelistæ discipulus, oculum sibi perforauit, quòd intuitu parum pudico transeuntes scæminas conspexisset. Sabel. in Exempla.

Amicitia fuit gentium Dea, cuius quamuis aras non legamus, in quibusdam tamen scholis ad Hebræas quasdam sententijs sic legitur. Apud Romanos inquit Amicitiam pictura antiquius pulchrè demonstrabat. Pingebatur enim inuenis forma, detecto capite, quæ erat tunica rudi induta, in cuius fimbria scriptum erat Mors & Vita: in fronte, Aestas, & Hyès: habebatque latus apertum vsque ad cor, & brachium inclinatum, digito cor ostendens. Ibi scriptum erat, Longe & Prope. Eius explicationem vide apud Giraldum in lib. De Dijs gentium.

Amicus & dexter, id est, propitijs & fauens Hercules cognominatus est: idq; sumptum ex eo quòd lucris deus Hercules ab ethnicis creditus sit. Horat. lib. 2. Serm. Satyra 6. & Persius, Satyr. 2. rationem horum cognominu exponit Porphyrio, Horatij interpres.

Amicusia, insula in mari rubro. Steph.

Amida, oppidum à Sapore Persarum rege ingenti exercitu obsessum, captumque est caelis Romanus. Ammia, lib. 19.

Amerus, rex Thessalia. Vide Admetus.

Amilcar, dux Carthaginensis, cognomèto Rhodo, facundia solertiaque insignis, de sententia Atheniensium, qui ea tempestate crescentem Alexandri Magni potentiam timebant, in castra ad Alexandrum venit, sese & exulem

fringens, & militem offerens, Parmenone aditum conciliante, atque ita consilijs eius exploratis, in tabellis ligneis cera desuper inductis omnia ciuibus suis perscribebat. Auctor Trogus lib. 21.

Amilcar, an alius, an idem, quem supra nominavi, inter authores non satis deprehenditur, qui à Syracusanis accersitus est contra Agathoclem tyrannum eos obsidione prementem. Trogus lib. 32.

Amilcar, cognomèto Barcha, pater Annibalis, qui primam secundum filium Annibalem inter Pœnos duces gloriam obtinuit. Hic ex Liuijs & cæteris historiæ scriptoribus notissimus est.

Amilcarem alium Liuius lib. 31. memorat, cum ait L. Furiu prætorē Gallos infubres rebellantes, & Amilcarem Pœnum in ea acie vicisse.

Amilco, Carthaginensium dux, qui cum nauali terrestrique bello sæpe victoria potitus esset, demum in Sicilia peste omnem feruè exercitum amisit. Iust. lib. 1.

Amilton, promontorium prope Byzantium. Dionys. hodie Tropition.

Amilus, amnis in saltibus Mauritaniæ, ad quem nitescente luna greges elephantorum descendunt, ibique se purificantes, solenniter aqua consperguntur, atque ita salutato sydere in sylvas reuertuntur, vitulorum fatigatos præ se ferentes. Plin. lib. 8. cap. 1.

Amilus, vrbs Arcadiæ, Stephan. & fluij nomen. Amimone, Danaï filia & venatrix quæ dum in syluis iaculo se exerceret, Satyrum læsit & postmodum à Neptuno fuit compressa.

Aminadab, l. populus spontaneus, siue populum vouens, aut populi princeps, filius Ram, filij Esron, filij Phares, 1. Paralip. 2. Pater item Nahaston principis tribus Iuda, Num. 1. Paral. 2. Ruth. 4.

Aminander, rex Athamanum.

Aminea, regio iuxta Falernum, ferax optimi vini. Virg. lib. 2. Georg.

Sunt & Aminea vitæ, firmissima vina, &c. Ptolemæo est oppidum in Campania, vbi sunt generosa vina. Amineum idem Falernum vocat. lib. 3. Vide AMYNÆ.

Aminei, populi Campaniæ, eius agri cultores qui postea dictus est Falernus: vnde Aminea vina olim dicta sunt Falerna, vt à regione nimirum nomen sortita: non (vt Seruius somniat) ab eo quòd sine minio essent, hoc est alba, & ruboris expertia.

Aminenses populi. Plin. 4. 2.

Aminius, Arcadiæ fluius. Pausan.

Aminone, fluius Ciliciæ, non longè à Thebis. Vibius.

Aminula vrbs paruarum opum fuit in Apullia. Festus.

Amisias, poeta comicus. Volater. & Suidas.

Amisena, regio Cappadociæ. Stab. lib. 12.

Amicus,

Amicus, vrbs Ponti. Vide AMASIA, AMISON.

Amasius, fluius Germaniæ Pomponio, quem Strabo Amasium, vel Amasiam vocat. Ptolemæus Amasium, qui Vidrum tamen alium (nimirum Visurgim aut Viadrum intelligit) nominat, hodie Ems vocatur à Germanis, quasi Emsus corrupto vocabulo, quamquam verius est, Latina illa nomina ex Germanis nata deflexaque fuisse. Ortus hac Vuesthphaliæ mōtanus, inter Frisios, & quos hodie Bremenfes vocant, Oceano miscetur. Vadianus Pomponij interpres Plin. 4. 14. 7.

Amison, ciuitas Ponti nobilissima.

Amisodorus. Vide SINDACE.

Amisla. Vide AMASIA.

Amisus, Galatiæ vrbs, Poemæo, Simisio à Sabellico dicta.

Amita, oppidum. Plin. 3. 1. 24.

Amital, i. calor roris, aut indignatio roris, mater Ioachaz, filij Iosia, 4. Reg. 23. mater item Sedecia: stantis Ioachaz, 4. Reg. 24.

Amiternum, vrbs Vestinorum in Italia, Ptolemæo hodie Aquilia. Ex hac Christus Salustius natus.

Amiternum, Campaniæ oppidum. Virg. Vna ingens, Amiterna cohors, &c. Plin. 3. 37.

Amiternini, populi, vel Amiterni. Plin. 3. 12. 8.

Amithaon, pater Melampodis medici, & Sabinorum vatis. Statius 3. Theb.

— solers tibi cura futuri

Amphiaræ datur, iuxtaq; Amithaone cretus.

Iam senior, sed mente vires Phœbique Melampus.

Amithaonius, a. um. Virg. 3. Georg.

Quæstratq; nocent artes cessere magistri

Phyllirides Chiron, Amithaoniusq; Melampus.

Amitinenses, populi. Plin. 3. 5. 62.

Amitoscuta, regio Arabiæ. Plin. 3. lib. 6. cap. 25.

Amithrochares, rex Nidoru, Cæl. Rhod. lib. 18. c. 9.

Amma, i. obscurata, siue cooperta: aut populus eius, siue cum ea, ciuitas in tribu Aser. Ios. 19.

Ammana. Vide PHILADELPHIA.

Ammanethus, insula Plin. 6. 28. 37.

Ammea, Mesopotamiæ, & Arabiæ desertæ vrbs. Ptolem.

Ammedara, Africa: propriæ vrbs. Ptolem.

Ammaitha, Syriæ vrbs. lib. Notit.

Ammanita, genus Nabathæorum Arabum, Iosepho, ab Ammano filio Lori. In vetere testamento Ammonita vocantur.

Ammaum, nomen ciuitatis, 1. Machab. 9.

Amnianus, poeta quidam celebris, cuius meminit Cæl. Rhod. lib. 17. cap. 18. refertque ex eo distichon quoddam, cuius hic sensus est: Facilius multo esse, coruus reperisse albos, volantesq; testudines, quam rethorem ex Cappadocia vitæ probioris.

Ammiel, id est, populus Dei, siue mecum Deus, pater Bethsua, maritis Salomonis, 1. Paralip. 3. quæ & Bethsabea dicta est. Filius itē Genelli,

Num. 13. Pater Machi de Lodebar, 2. Reg. 9. 1. Paralip. 26.

Amnienses, populi Hispaniæ, Plin. lib. 4. cap. 2. 2. ab Ammia ciuitate, cuius meminit Ptolemæus.

Ammisadai, id est, populus Omnipotentis, siue mecum Omnipotens, aut mecum deuastator, pater Abiezer, principis tribus Dan. Num. 1. Ammites fluius Græciæ. Athen.

Ammiud, id est, populus laudis vel confessionis: aut mecum laus siue cōfessio, pater Elisama, principis tribus Ephraim, Num. 1. Pater Samuelis principis tribus Simeon, Num. 34. Pater Tholmai, 2. Reg. 13. 1. Paral. 9.

Ammon, alij Hammon, dicitur Iupiter in specie arietis, sicut colebatur in Lybia: quòd siccitati Libero patri in Arabiæ desertis, Iouemque implorati, apparuerit in formam arietis, qui terram cōcutiens pedibus, fontem ostenderit. Quamobrem templo illic edificato, Ioni Ammoni, hoc est, arenario consecrauit Græci enim ἀμμων, arenam vocant. De quo fufius Perortus. Et de Ammonij delubro Plinius lib. 6. capit. 29. Ammonis oraculum vbi, Plin. lib. 5. cap. 5. Lucanus lib. 9.

Quamuis Aethiopum populus, Arabumq; beatis Gentibus ac Indis, vnus sit Iupiter Ammon.

Vide Curtium li. 4. Diodor. lib. 17. & Arria. li. 3. Sunt qui dicant lingua Aegyptia Ammon Iouem dici, hinc corrupto nomine Ammonem vocitarum. Alij tradunt Ammonē dictum ab Ammone, quondam pastore, qui primus illic templum edificauit. Alij autem rectius interpretantur, qui Ammonem seu Chammonem à Chamo, Noachi patriarchæ filio, verè religionis depranatore & superstitionis in Africa inuentore deductum tradunt. Vide Peuce- rum in Commen. de Diuinat. generib. Huius meminege Suidas & Aristophanes ἐν ὄρνιθι.

Ammon, pugil castibus, de quo Ouid. 5. Met. Hinc gemini fratres Broteasq; & cæsijs Ammō Inuicti, vincti si possent castibus enses.

Ammon, Tritonis filius, rex Lybiæ, pater Dionysij, qui & Bacchus dicitur.

Ammon, i. populus eius, xv 1 1. Indæorum rex, regnavit annis 111. Qui dum imitaretur opera patris, quæ ille in iuuentute præsumperat, dolus passus à suis in domo peremptus est. Ioseph. lib. 10. cap. 4. Reg. 21.

Ammon, & Ammonaria, apud Alexandriam sub Decio martyrio coronati sunt: quorum Ammon ex milibus fuit: Ammonaria ex nobilibus matronis. Euseb. lib. 6. capit. 29. & sequentibus.

Ammon, Genes. 19. filius Lot ex filia sua minore, à quo Ammonita populi.

Ammon, Tabenensium præsul, & monachus, circiter tria discipulorum milia habuit. Sozom. lib. 8. cap. 1. hist. trip.

Ammonethus, insula Arabiæ, Plin. lib. 6. cap. 28.

Ammo

Ammonia, mediterranea pars Lybiae, & tota Lybia ab Ammone. Stephan. Vide PARETONIVM.

Ammoniacus, a, um, ab Ammonia ciuitate, quae & Paretonium dicitur Straboni lib. 17. vt Ammoniacum sal.

Ammonia Iuno, i. arenaria, culta in Graecia ab Eleis. Paulan. Ammonij promontorium in Arabia felici. Ptolem.

Ammonitae, Palaestinae gens. Genes. 9.

Ammonius Alexandrinus, summus Philosophus praceptor Origenis, vt ait Porphyrius lib. 3. contra Christianos. A puero Christianus fuit, postquam autem ad maturam aetatem peruenit, sese ad philosophiam conuertit, deserta fide. Euseb. libro 6. historiae, ait Ammonium fidem Christianam cum philosophicis studiis integram illibatamque seruasse vsque ad extremum.

Ammonius Hermæus Aegyptius, Ioannis Grammatici praceptor, quem habuisse asinum sapientiae auditorem dicitur: rem sane prodigiosam, sed quam memoriae prodidit Suidas.

Ammonius monachus. ad Episcopatum tractus, atque diffugiens, dexteram sibi amputauit auriculam, vt marito corpore ordinationis opus effugeret. Cuius posteriori tempore etiam Euagrius à Theophilo Alexandrino pontifice ad episcopatum vocatus, nihil amputans de corpore suo fugisset, veniens ad Ammonium cum ioco dixit, Male eum fecisse aurem amputando, ac de eo reum existere. Ad quem Ammonius, Tu inquit, Euagri, ignoras te puniendum esse, quod absideris linguam. Socrat. lib. 2. cap. 1. hist. trip.

Ammonius, Africae propriae vrbs. Ptolem.

Ammoniothea, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, vt placet Hesiod. in Theogonia: ita dicitur *Ἄμμονιο θεῶν ἡρώων*, quali per arenam discurrens.

Ammonius, fluius Cretae.

Ammon, primogenitus Dauid, ex Achinoam vxore. 2. Reg. 3. Filius Simeonis, 1. Paral. 4.

Amnathu, Arabiae felici insula, in mari Indico. Ptolem.

Amnifus, Cretae fluius Callim.

Amnium, Bichyniae fluius. Appian.

Amnus, insulae Dolicae in Arabia fluius. Pli. lib. 6. cap. 28. 37.

Amnus, Thulcorum rex, regnauit annis xxv.

Amnyfius, vrbs Cretae: vnde Nymphae Amnyfiades. Steph.

Amœbeas, citharædus fuit castissimus, qui vxorem nunquam attingit.

Amolbus, ciuitas Magnetum, & alia Macedoniae, Steph.

Amonia, vir nobilis, cuius tanta fuit abstinentia, vt nunquam nisi panem assum ederet, nunquam iratus, nunquam mentitus fuerit.

Amon, id est, fidelis aut verax, seu artifex, aut

nutritius, vel paedagogus, filius Manasse, rex Iuda. 4. Reg. 21. Paral. 32. Paral. 33. Ierem. 1. 25. Sopho. 1. Matth. 1. Princeps item Samariae ciuitatis, 3. Reg. 22. 2. Paral. 18. Tertius quidam, de quo Nehem. 7.

Amōna, vrbs in terra Israel versus mare mortuum quod est in parte Orientali Iudaeae, iuxta quam Gog sepultus iacet. Ezech. 39.

Amōrges, ex Larij ducibus vnus, qui in Caria occiderunt. Herod. lib. 3. In eas insidias Persae noctu incidentes, obruncati sunt cum ducibus suis Daurise & Amorge & Sifamace, necnon Myrse Gygis filio.

Amōrgos, insula vna ex Cycladibus, Straboni. vide Stephanum & Plin. 4. 12. 88.

Amoria, Armeniae vrbs. Procop.

Amorium Phrygiae maioris oppidum. Ptol.

Amorrhæi, id est, mari, vel rebelles, aut loquaces, populi quidam qui Libanum montem à tergo Phœnicis tenent. Alij Galaad montem, inter flumina Iacob & Arnonem. Alij montanam Pharan inter Sina & Cades barne occupabant, Genes. 15.

Amorrhæus, filius Chanaan. Gen. 10.

Amorois, fluius. Plin. 4. 12. 145.

Amos, i. fortis, vel robustus, pater Isaiae prophetae. Isa. 1.

Amos, i. oneratus, vel onerans, Propheta vnus ex duodecim, cuius prophetia extat.

Amos Aegyptius, pater fuit Clinomonachorum, quos ore aperto mensae iubebar accumbere, ne parca comedentium virtus appareret.

Amosa, i. iurgium, vel adiuuentio, aut compressio, ciuitas tribus Beniamin, Ios. 18.

Amos Syrach, Iudaeorum dux, regnauit annis XIII. Cuius fuit tanta castitas, vt cum vxore nunquam fuerit congressus, sed eidem amorem virginitatis in animum induxerit.

Amōsis, Aegyptiorum rex, regnauit annis xxv. Euseb.

Ampe, ciuitas ad mare rubrum. Steph. & Herod. lib. 6. Gentile est Ampæus.

Ampela, oppidum Cretae. Plin. 4. 12. 34.

Ampelocēsta, oppidum in Decapolitana regione, quae Syriae proxima est, authore Plin. 3. 18. 16.

Ampelone, colonia Milesiorum in Arabia felici.

Ampelos, insula seu promontorium, Straboni: in Samo, ex aduerso Drèpani montis Icarij. Sed & in ga omnia quae totam Samum faciunt montosam, eodem nomine vocant.

Ampelos, ciuitas Cretae. Ptol. Macedoniae oppidum, Plin. 4. 10. 17. Ciuitas Liguria, Stephanus item promontorium & portus Sami & Cyrenes.

Ampelos, Bacchi amasus. Ouid. 3. Fast.

Ampelon intonsum, Satyro Nymphæq. creatum, Fertur in Ismariis Bacchus amasse iugis.

Ampelus, insula, siue promontorium in Samo, authore Strab.

Ampé

Ampelusia, promontorium Africae in Mauritania. Ampelusiam (inquit Pomp. Mela) Graeci, Afri aliter, sed idem significate vocabulo appellant. In eo est specus Herculi sacer. Pli. 5. 1. 2. Promontorium Oceani occidentis extremum Ampelusia nominatur à Graecis. Est autem situm in Mauritania, vltra Herculis columnas, vbi quondam Lusa & Cocta fuere oppida: postea Tingi, à quo Tingitana Mauritania dicta. Amphalici. Vide PARAVAEI.

Amphane, vrbs Dorica. Steph.

Amphapalia, locus Cretae. Strabo.

Amphaxites, qui circa Axium fluium habitat. Steph.

Amphie, vna Cycladum. Vide CASOS.

Amphéa vrbs Messenae. Steph.

Amphiala oppidum Atticae, Straboni.

Amphialus, Phæacensis, saltu praestans apud Homer. Odyss. 8.

Amphiarai balnea, locus est Atticae, vt ait Stephanus in *ἄμμια*.

Amphiarus, Oiclei filius, à quo Oiclides dictus, & maritus Eriphyles, Graecus vates, quem Adrastus rex secum ad bellum Thebanum ducere voluit: sed ille praesciens se illinc non rediturum, latuit: & cum diu inueniri non posset, tandem ab Eriphile vxore sua, aureo monili ab Adraeto rege corrupta, productus est: atq; ita proficisci coactus, primo die quo ad Thebas venit, hiatu terrae absorptus est, filios habuit Tiburtum, Coratam, & Carillum. Quidius.

Notus homo mersis Amphiarus equis.

Huius meminit Statius lib. 1. Thebaidos, *Non tu ipse pater, non doctæ futuri.*

Amphiaræ vides. Stephan. Pro Deo cultus est post mortem, templumque apud Oropios habuit ex marmore candido constructum, vbi fons & Ara, cuius descriptio extat apud Paulan. in Atticis.

Amphiarus vna cum curru absorptus est, hoc modo. Cum duces, qui Polinice secuti sunt, conuiuium agerent, quaedam aquila descendens, telum Amphiarai in sublime rulit, moxq; demisit: id autem humi fixum, est in laurum versus: quo in loco cum postridie dimicaret Amphiarus, vna cum curru absorptus est, ibiq; oppidum hac etiam aetate vocatur harma, id est currus. Plut. in Paral.

Amphias Tharsius fuit, qui ex infima sorte ad summas opes euectus, quum amici tanquam degenerem multis probris affecisset, tandem velut respiciens subiecit: sed & nos ex iisdem seminibus sumus. Quae vox ab astribus summa laetitia est excepta.

Amphigenia, vrbs Messenae vel Masticiae. Stephan.

Amphiro, Hesiodo in Theogonia, fuit Nympha Oceani filia.

Amphicrates, quidam historiographus, qui libros

De viris illustribus scripsit, Cael. Rhod. lib. 13.

Amphictyon, Deucalionis filius, post Cranaum Atticae imperauit: huius inuentum ferunt somniorum & portentorum interpretationem.

Amphictyon, Heleni filius, amplissimum illud Graeciae consilium instituit, quod Amphictyonicum est appellatum. Dionys. Halicarnass. lib. 14. Constabat autem ex septem Graeciae ciuitatibus. Strabo lib. 9. Cui consilio qui praerant, Amphictyones vocabantur: vnde decreta Amphictyonum citat Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte. Hinc etiam dictae leges Amphictyonicae, quibus ad concordiam excolendam inuitabantur. Bud. in Annotat. prioribus, & Erasmus in Chiliadibus. Hic primus aquam vino miscuit, quo nomine frugi homines sunt vsi, quos meraca prius incuruabat potio. Cael. Rhod. libro 7. cap. 15.

Amphidamas, Busiridis filius, quem Hercules vna cum patre hospites immolante interfecit.

Amphidoli, ciuitas Triphyliae. Steph.

Amphigenia, ciuitas, cuius meminit Statius 4. Thebaidos 36.

Huic parere dati, quos fertilis Amphigenia, Planaq; Missena, montanaq; nutrit ithone.

Meminit & Homerus.

Amphilochium, oppidum. Plin. 4. 1. 15.

Amphilochus, filius Amphiarai & Eriphyles, rex & augur apud Graecos. *Mirandula in Hymnis, Amphilochi aut monitus adijt male sana nefastos.* Hom. in Odyss. In Oropo Atticae pro Deo cultus. Liu. Decad. 5. lib. 5.

Amphilocus, Atheniensis Philosophus, & agriculturae scriptor. Varro lib. 1. De re rust.

Amphilochi, aut amphilochici, ex Argo Amphilochico oriundi. Steph.

Amphilyfus, fluius, ab Assoro mote Sami fluit. Steph.

Amphilytus, Acarnanus ariolus, Herodoto lib. 1. Hic diuina pompa fungens sic variatus est.

Est numus proiectus, item sunt retia tanta.

Nocte meant thymni claro sub sidere luna.

Amphimachus, Amphiarai & Eriphyles filius, quem Homerus cum aliis Graecorum ducibus Troiam venisse scribit.

Amphinome, Nympha à circumpascendo, quod proprium est aquarum, quae ripas & littora circunquaque depascunt.

Amphimalis, sinus Cretae insulae. Ptolem. hodie S. Nicolaus vocatur à Sophiano, *Golfo de la Suda.*

Amphimalium, vel Amphimala, ciuitas est Cretae. Plin. 4. 12. 33.

Amphimedon, Libycus quidam, qui in Aula Cephæi regis, aduersus Perseum pugnavit occisus est. Ouid. 5. Metam.

Amphimedon, procus Penelopes à Telemacho.

F

Vlyssis filio occiditur. Odyss. 22.
 Amphinome, mater Iasonis, gladio sibi pectus transfixit, & periit absente filio. N. Comes, mythologiae, lib. 6. cap. 7.
 Amphinomus & Anapius Siculi fratres, quum Ætne incendio Catana vrbs, & omnia propè Siciliæ loca deflagrarent, parentes humeris impositos periculo subdixerunt. Silius, *Tum Catane nimium ardenti vicina Typhoe Et glomerasse pios quondam celeberrima fratres, Autores Ætne Amphinomus fraterq; pari sub munere fortes.*
Quin iam vicinis streperent incendia testis, Accipiunt pigrumq; patrem, matremq; senilem.
 Amphinomus, procorum Penelopes optimus, à Telemacho Vlyssis filio interfectus. Odyss. 22.
 Amphion, filius Iouis ex Antiope Niçtei filia, quæ cum Lyco regi nupsisset, ab Epapho (vt apud Hyginum legitur) aut certe Epopeo (vt in Corinthiacis habet Pausanias) per dolum est constuprata: qua re cognita, Lycus vxorem repudiavit: quam Iupiter iam viduam compressit, ex quo & grauida effecta est. Id sentiens Dyrce, cum qua fecundas nuptias Lycus contraxerat, suspicata est virum clam cum Antiope consuescere: eamque ob causam famulis imperavit, vt carceri eam includerent. Verum instante iam tempore partus, Iouis miseratione soluta est, & in Citheronem montem confugit: ibique partus dolore correpta, cum idoneum parienti locum quaere- ret, in biuio gemellos edidit, quos pastores pro suis educarunt, & alterum quidem Zethum appellarunt, *ἄλλο τῷ Ζηθῶν ἴππον*: alterum autem Amphionem, *ἄλλο τῷ ἀμφίον ἴππον*. Hi postea adulti, cognitis iniuriis quibus matrè suam effecerat Dirce, tauri indomiti caudæ eam alligarunt, tauri- que per loca aspera agitato, diris eam cruciatibus laniantur, donec eius misertus Bacchus in fontem sui nominis eam comutavit. Fuit autem Amphion musicus tam insignis, vt testudinem à Mercurio dicatur accepisse, cuiusq; sono saxa ad vrbs Thebanæ constructionem attraxisset. Horat. in Arte Poëtica,
Dicitur & Amphion Thebana conditor arcis Saxa mouere sono testudinis, & prece blanda.
 Sepultus est vnà cum fratre suo Zetho in Itharæa vrbe Bæotia. Steph. de Amphione libr. 1. Apollonius Rhodius in Argonauticis. Pausanias, lib. 2. Eliacân narrat Ægyptium quendam sibi dixisse Amphionem & Orpheam fuisse Magos: idcirco hunc feras & arbores, illum saxa, quibusdam vocibus & carminibus quoquo voluerint ducere dictos esse. Virgil. Georg. 4. *Mulcentem tygres, & agentem carmine quercus.* Plura de Amphione N. Comes, mythologiae lib. 8. cap. 13. Eum autem mouisse saxa scribit Albericus, nihil aliud fuisse, quam melliflua oratione suasse ignaris atque ru-

dibus hominibus, & sparsim degentibus, vt in vnum conuenirent, & ciuilitate viuere, & in defensionem publicam ciuitatem mœnibus circumdarent. Quod autem à Mercurio citharam susceperit, id significat eum eloquentissimum fuisse. Ex Bocar.
 Amphion, filius Iasij, regnavit (vt dicit Leotius) Orchomeno, Minyceo & in Pylo, vocatus alio nomine Argus, cui vnica fuit filia nomine Chloris. Bocarius.
 Amphipolis, ciuitas, Thraciam Macedoniæ iungens, dicta quod eam Strymon amnis circumfluat. Vide Steph. & Plin. 4. 10. 23. & 5. 14. 10. & 10. 9. Macedoniæ vel Thraciæ ciuitas, vel potius inter Thraciam Macedoniâque sita, Philippo Macedoni & Atheniensibus bellorum causam dedit, quam Brasidas Lacedæmoniorum dux bello Peloponnesiaco occupauit. Thucydides. Est & ciuitas Syriæ iuxta Euphratem, à Seleuco condita. Syriæ Turmedam vocant.
 Amphipolitani lacus meminit Suidas.
 Amphipyros, Diana cognomen est apud Sophocle in Trachiniis, ea videlicet causa, quod vtraque manu facem gestet. Eadem & Hecate existimatur. Cæll. lib. 11. cap. 26.
 Amphiroe, Nympha, ab vndeunque fluendo.
 Amphissa, fluuius in Phocide.
 Amphissa, Locrorum in Achaia vrbs. Phocidis pars. Plin. Armenia regio. Steph.
 Amphissia, magnæ Græciæ vrbs. hodie. *Arocolla.*
 Amphisbæna, siue Amphisibæna, serpentis nomen, in Libya desertis nascentis, duo habentis capita, quorum alterum loco suo est, alterum loco quo cauda est, quæ causa est vt capite vtrinque venenum fundente, serpat tractibus circularibus. Plin. lib. 10. c. 20. & 8. ca. 13. Solin. cap. 40. Lucanus,
Et grauis ingemiu surgens caput Amphisbæna.
 Amphiscij vocantur ij qui sub æquinoctiali circulo habitant, eo quod quadruplici verberentur umbra: nã sole existente in alterutro punctorum æquinoctialium, id est in principio Arietis aut Librae, umbra eorum matutina iacitur versus occidentem, vespertina versus orientem. Sole autem Cancrum aliquodæ ex cæteris signis septentrionalibus perambulante, umbram habet australem: contra verò septentrionalem, Sole sub Capricorno aliquodæ alio australium signorum iter faciente. Cælius Rhod. lib. 24. c. 17. hos Antiscios vocat.
 Amphissa, vrbs Locrorum, qui Ozolæ dicuntur, ita dicta, teste Stephano, q; vndiq; môtibus cingatur, vel ab Amphissa, Macaris & Apollinis filia, Hermol. in Plin. lib. 39. cap. 3. Lucan. lib. 3. *Phocæicas Amphissa manus, scopulosaq; Cyrrha.* hinc.
 Amphissæi, qui Delphicum templum diripuerunt, vt est videre apud Demosthenem in oratione pro Ctesiphonte.

Amphif-

Amphissene, regio minoris Armenia. Steph. ex Strabone.
 Amphistides, vir quidam qui tantæ fuit stultitiæ, vt ignoraret vtrū ex parente esset prognatus.
 Amphistides, vir Lacedæmonius, qui cum Dianæ sacra faceret, in furorem est conuersus. Pausan. lib. 3.
 Amphistratus, & Rhecas, Laconum duces fuere, qui Heniochiam inhabitauerunt, quam sic dictam scribunt, quod hi aurigæ Castoris & Pollucis essent. Strab. lib. 11.
 Amphistratus, nomen statuarij. Plin. lib. 36. c. 5.
 Amphitales, *ἀμφιτάλης*, i. vndique germinans. Cupido dictus est, quod mutus & reciprocus sit amore. Aristoph. in auibus.
 Amphithearum, locus Athenis spectaculorum gratia, forma rotunda, & veluti ex duobus constans theatris, vnde Amphitheatri nomen impositum. Theatrum autem, Hemicycli specie constructum erat, *ἄλλο τῷ ἑμικύκλιον*, quod est video, appellatum. Consuetudo eius à Græcis sumpta est. Nam quum agrorum cultores feriatis diebus sacra diueris numinibus per agros celebrarent, Athenienses hoc in vrbano spectaculum transtulerunt, Theatrum Græco vocabulo appellant: quod eò conueniens turba, è longinquo sine aliquo impedimento spectaret. Hunc morem postea Romani, vt pleraque alia, in vrbem transtulerunt. Sipontin. Martialis,
Omnis Casareo cedat labor Amphitheatro.
 Hinc ludj Amphitheatrales, qui in Amphitheatro fiebant. Italis hodie *Coliseo.*
 Amphitoe, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, vt post Hesiodum tradit Hyginus in fabulis poëticiis à cursitando dicta.
 Amphitheus, Thebanorum dux, qui bello Græciæ Lacedæmonios implicauit. Plut. in Lysandro, & Paul. libro 3.
 Amphiction, 111. Atheniensium rex, regnavit annis x. cuius ætate templum Delij constructum est ab Eristhione filio Cecropis. Euseb.
 Amphitrite, Nerei vel Oceani & Doridis filia, Neptuni vxor, cuius nuptias cum à principio fugeret, virginatatem seruare cupiens, misit ad eam Neptunus Delphinum, qui per varia loca quaesitam tandem ad radices Atlantidis montis inuenit, & vt Neptuno iungeretur, persuasit. Hinc à poëtis maris dea fingitur, ex qua natus est Triton, vt canit Hesiodus. Sumitur interdum pro ipso mari. Ouid.
— nec brachia longo
Margine terrarum porreuerat Amphitrite.
 Dicta *ἄλλο τῷ ἀμφίτρετον τῆς γῆς*, hoc est, quod mare terram circumquaue atterat, vel *ἄλλο τῷ ἄμφι* quod est terere. Mare enim circum se nauigantes pereundi terrore insequitur. Hesiodus in Theogonia. Euripides in Cyclope, aquam nominat Amphitriten, & Orpheus in Argonauticis Amphitriten vocat glaucam,

piscesam & immensam, quæ epitheta mari non deæ conueniunt. Hæc cum aqua sit dicitur vxor Neptuni, qui est Spiritus per vniuersam aquæ molem diffusus, & tanquam anima ipsius elementi aquæ: est enim Amphitrite corpus & materia humoris omnis, qui vel circa terram est, vel intra terram ipsam includitur. Delphini præstantiam super omnes pisces designantur poëtæ, quam Neptuno Amphitriten conciliasse dicitur: tum eius piscis naturam & solertiam.
 Amphitrope, pars Antiochidis. tribus. Steph.
 Amphitryo, princeps Thebanus, Alcei & Alcmonæ filius, Herculis matrem duxit: cui illa hac conditione nupsit, vt mortem fratris sui à Telebois occisi, vlcisceretur. In qua expeditione Iupiter imagine eius assumpta, toto trinoctio cum ea concubuit: quæ quamuis antea ex viro grauida esset, insuper tamen ex Ioue concepit, eodemq; tempore Ioui Herculem, Amphitryoni Iphicium peperit. Hinc Amphitryoniades patronymicis, & per epenthesim Amphitryonides, quo poëtæ vtuntur pro Hercule, Amphitryonides reuera filio: quãuis ob rerum gestarum magnitudinem nonnulli originem eius ad Iouem retulerint. Virg. Æneid. 8.
Interea cum iam stabulis, saturata moueret Amphitryoniades armenta.
 Amphitus & Telechius, Castoris & Pollucis aurigæ, à quibus Heniochozum ortum habuisse constat. Plin. lib. 6. & Strabo.
 Amphorites, genus certaminis & exercitij literarij in Ægina Accia, vbi bos præmium fuit Dithyramborum poëtis, qui præclarius in Dionysiam cecinissent N. Comes, mythologiae, lib. 1. cap. 4.
 Amphrysus, fluuius Thessaliæ vel Magnesiæ, iuxta quem Apollo paut armenta regis Admeti. Lucanus,
— flumine puro
Irrigat Amphrysus famulantis pascua Phœbi.
 Virgilius in Georgicis,
— te memorasule canemus
Pastor, ab Amphryso.
 Alius est in Phrygia eiusdem nominis, reddens mulieres steriles. Plin. lib. 31. cap. 2. Hinc Amphrysiacus. Papin.
— Amphrysiaco pastor de gramine carpsi.
 Est & nomen duarum vrbiū. Steph. Phocidis vrbem facit AMBRISVS. Et Amphrysiacæ vrbis, pro Sibylla, id est, Apollinea. Virg. lib. 6. Æneidos.
 Amphiction, Atheniensium rex fuit, qui omnium primus à Dionysio edoctus, merum diluit, quod factum est homines prius mero incurui, mox recti facti sint. Author Philochorus.
 Ampracia, eadem quæ Ambracia supra.
 Ampre, oppidum. Plin. 6. 28. 66.

F 2

Ampretelazi populi. Plin. 6. 4.
 Ampsa, castellum in Numidia. Pomponius Me-
 la libro 1.
 Ampsaga, fluvius Numidiæ. Plinius 5. 2. 17. 19. &
 5. 3. 1.
 Ampsalis, ciuitas Sarmatiæ in Asia. Ptolemæo.
 Amphyx, nomen viri proprium. Ouidius 12.
 Metamorphoseos:
*Amphyca quid referam, qui quadrupedantis
 Oecli.*
Fixit in aduerso cornum sine cuspide vultu?
 Ampycides, Mopsus Ampyei filius. Ouid. 8. Met.
*Ampycidesq; sagax, & adhuc à coniuge tutus
 Oeclides.* Et lib. 12.
 Ampycus Tytanoros filius, qui ex Chloride (ait
 Apollonij commentarius) Mopsus augurem
 suscepit, à quo Ampycides appellatur. Ouid.
 12. Metamorph.
*Nec tu credideris tantum cecinisse futura.
 Ampycidem Mopsus.*
 Ampyx, Patrensis nobilis Pelidis filius. Pausan.
 libro 5.
 Amram, id est, populus excelsus, vel manipulus
 coru, aut cum excelso, filius Caath, filij Leui.
 Exod. 6. 1. Paral. 6. 23.
 Amri, i. amarus vel loquens, siue exaltatio. Pater
 Zaachur. Nehem. 3.
 Amri, i. Manipulus, vel dominium, siue populus
 rebellis, vel amarus. Princeps militiæ super
 Israel, rex tandem constitutus, regnavit annis
 xii. 3. Reg. 16. Mach. 6. Pater Athaliae, matris
 Ochozia, filij Ioram. 4. Reg. 8. Filius Bechor,
 filij Beniamin, filij Iacob, 1. Paral. 7.
 Amraphel, rex Sennahar. Gen. 14.
 Amfaga. Vide AMPAGA.
 Amfanctus, locus in medio Italiæ apud Hirpi-
 nos, sulphureas habens aquas: quæ quod vni-
 dique syluis angustisq; clausæ sint, tam pesti-
 lentem emittunt odorem, vt propius acce-
 dentes eo necentur. Hic factus est locus fa-
 bulæ, in Amfancti vallibus inferorum spiran-
 tulum esse. Cice. 1. de Diuin. Quid enim non
 videmus, quam sint varia terrarum genera:
 ex quibus & mortifera quædam pars est, vt
 & Amfancti in Hirpinis, & in Asia Plutonia,
 quæ vidimus. Virgil. Æneid. 7.
*Est locus Italiæ in medio sub montibus altis
 Nobilis, & summa multis memoratus in oris,
 Amfancti valles, &c.*
 Amstelrodamum florētissima & primaria Hol-
 landiæ ciuitas, mercimoniorum situsque cau-
 sa toto terrarum orbe celebris, forma oblon-
 ga & fortè triangulari, Veneriarū instar, ma-
 rinis circumluitur aquis: loci ratione inexplu-
 gnabilis, maximis nauigijs frequens est, quæ
 Anglicis, Hispanicis, vel Oströmarinis onu-
 stæ mercibus maximo numero intra ciuitatis
 mœnia recipi exonerarique possunt. Pollen-
 tes opibus ciues habet, adeo vt licet trecen-
 tarum quandoq; nauium classis vno eodém-

que tempore appellat, ingenti precij merces
 conferens, earum tamen omnium promptif-
 simi hinc inueniantur emptores, qui statim vel
 numerata pecunia, vel aliarum mercium per-
 mutatione omnia exterarum nauium bona
 comparent, vt vel sexto etiam die itineri se-
 rursus committere queant. In domesticæ sup-
 pellectilis nitore, cum vniuersæ Hollandiæ,
 rum huic imprimis Ciuitati palma deberet.
 Omnia eius ædificia maximis aini innituntur
 lignis, vt plus sumptuum in fundamenti col-
 locationem, quam superioris ædificij constru-
 ctionem impendatur. Lanificio etiam claret.
 vulgò *Amsterdam*.
 Amthar, i. species siue forma, vel figuratus, vel
 pictus, siue mortem maledicens, nomen loci
 tribu Zabulon, Ios. 19.
 Amulius, rex Albanorum, Proce filius Numito-
 ris frater nata minor, quæ imperio pepulit, fi-
 liumque eius Lausum necauit: filiam verò
 Italiam Vestæ sacerdotem fecit, vt spem so-
 bolis auferret. Liu. lib. 1. ab vrbe condita. Hæc
 Mars compressit, vnde nati Remus & Romu-
 lus: quos cum matre Amulius precipitari ius-
 sit in Tyberim. Hos Faustulus pastor reperit,
 vxoriquæ suæ Acce Laurentiæ alendos tradi-
 dit Seruius. Occisus fuit à Remo & Romulo
 gladiatoribus & regnum auo Numitori resti-
 tutum. Diuersimodè à diuersis hæc fabula
 narratur, præsertim ab Eusebio, Plutarcho in
 Romulo, Tito Liuiolib. 1. Decad. 1. Diony. lib.
 1. & Eutrop. etiam lib. 1.
 Amulius, pictor nobilis, qui Mineruam depinxit
 quæ spectantem spectabat quacunquæ aspi-
 retur. Plin. lib. 35.
 Amus, ciuitas Cæciæ, *Amus*. Steph.
 Amxyrus, quasi absq; rasura, cognomen Louis:
 nam Iupiter imberbis colebatur à Campanis
 ab a priuante & *Amxyrus*. Vide ANXYR.
 Amycla, vna è filiabus Niobes, quæ tradit Pau-
 sanias cum Melibœa sorore seruatum, im-
 plorata Latonæ venia. Homerus tamè omnes
 interiisse tradit Herm. in Plin. lib. 36. cap. 5.
 Amurates, Turcarn rex fuit, qui imperiū Tur-
 cicum multis oppidis, ciuitatibus & prouin-
 ciis occupatis longè latèque propagauit an-
 no Domini 1426.
 Amyclas, Lacedæmonis filius, Cretensis. Steph.
 Amycla, Laconiæ ciuitas, Tyndari regia, in qua
 Castor & Pollux educati sunt. Vnde Virgil.
*Talis Amyclæi domitus Pollucis habentis
 Cyllarus, &c.* Vide Seruium.
 Amyclæ, in Italia inter Gaietam & Tarracinam
 à Laconibus Castoris & Pollucis comitibus
 condita, & ab Amyclis Laconiæ sic appellata
 cuius cū ciues secundum Pythagoreã sectam
 ab esu carniū & animalium cæde abstinere-
 rēt, serpentesq; ex vicinis paludibus, natas oc-
 cidere nefas putaret ab iisdem sunt intercepti.
 Sed cum frequenter hostium aduentus falsò
 nuntiare

nuntiaretur, legibus cautum est, ne quis por-
 rò hanc famam spargeret: Vnde postea ex
 improviso capta sunt Amyclæ: Hinc prouer-
 bium, Loqui volo: nam scio Amyclas tacendo
 periisse. de Amyclis oppido, vnde etiam Ta-
 cita dicta. Virg. *Et tacitis regnavit Amyclis,*
 Plin. 4. 5. 18. & 3. 5. 9. 4. & cap. 29. 8. 3.
 Amyclæ, Peloponnesi ciuitas, Tyndari regia,
 Castoris & Pollucis patria, vna ex iis vrbibus
 quas olim Lacedæmonij centum tenuerunt,
 institutis etiam communibus sacris, pro sin-
 gularum salute quæ Hecatombas ab earum
 numero memorabant. Eustath Nomen indi-
 dit Amyclis Lacedæmonis filius, Hyacinthi
 pater & Daphnis puellæ, quorum matrem
 Diomedem interpres Nicædri nominat, Amy-
 clis. Ibi autem, (vt in tota ferè Laconia) sum-
 ma veneratione Apollo colebatur.
 Amyclæi coloniã miserunt in Cretam. Onych.
 Amyclæum, ciuitas in Creta, & portus. Steph.
 Amyclæus, Apollo dictus, vt Polyb. lib. 5. narrat,
 propter Amyclas, qui locus est in agro Spar-
 tano, omni arborum ac frugum genere refer-
 tissimus, vbi est templū Apollini dicatū, inter
 cætera eius regionis templa opere diuinitq;
 præcipuum. Strabo, lib. 8. & Thucyd. Lib. 5.
 Amyclæum, Ciuitas in Creta, & portus. Steph.
 Amyclæus, statuarius, Pausan. lib. 5.
 Amyclas, nauta, à quo Cæsar tempore belli ci-
 uilis in Italiam vectus est. Luca. lib. 5.
*Molli consurgit Amyclas,
 Quem dabit alga toro.*
 Amyclon, vrbs Macedonia seu Pæoniæ, non
 longè ab Actio fluuiio, Troianis auxiliū mit-
 tens. Homer. Iliad. 2. Abydon, legendum pu-
 to. Vide Steph.
 Amycus, Neptuni & Melies Nymphæ filius, Be-
 bryciorum rex, qui eam consuetudinem ha-
 buit, vt aduenas in Bebrycium nemus ad cæ-
 stium certamen prouocaret, & insidijs cir-
 cunuentos ibidem interficeret. Cum itaque
 Argonautæ illuc venissent, Pollux ab eodem
 ad certamen prouocatus, cognitis insidijs, so-
 cios conuocauit, & ab iis adiutus, Amycum
 interfecit Virg. Æneid. *qui se
 Bebrycia veniens Amyci de gente ferebat.*
 Amyci portus in Ponto. Plin. lib. 16. c. 44. Amyco
 Bebrycium rege interfecto clarus. Eius ru-
 mulus à supremo die lauro tegitur, quæ insa-
 nam vocant: quoniã si quid ex ea decerptum
 inferatur nauibus, iurgia fiant donec abiicia-
 tur. Apollonius poëta scribit hunc Amycum
 à Castore & Polluce comitibus Herculis in-
 terfectum: quomobrem Lycus Dascyli, qui
 eius loci rex erat filius, sacellum eis dedica-
 uit. Hermol. in Plinij locum supra citatum.
 Amycus, Centaurus, Ixionis & Nubis filius.
 Ouid. 12. Metamorph.
*Primus Ophionyzes Amycus penetralia donis
 Haud veritus spoliare suis.*

Amycus, Æneæ comes. Virg. lib. 9.
— inde ferarum
Vastatorem Amycum, &c.
 Amydon ciuitas Pæoniæ, de qua auxilia missa
 fuerunt Troianis. Iuuenal. satyr. 3.
— Et hic Amydone relicta.
 De Amydone colonia, Plinius 6. 28. 70. Apud
 Steph. acuitur vltima. Vide AMYCLON.
 Amylia, regio Italia. Vide AEMYLIA.
 Amymmi, populi Epiri. Steph.
 Amymone, Danaï regis filia, vna ex quinquaginta
 sororibus: quæ dum se in syluis iaculando
 exerceret, Satyrum percussit imprudens,
 qui impetu in eam facto, vim ei voluit infer-
 re. Quapropter implorato Neptuni auxilio,
 ab eo passa est, quod à Satyro formidarat. Ita-
 que prægnans facta Nauplium peperit. Hanc
 in Smaragdo Alexander Sculpi voluit. Strab.
 lib. 8. Est & Amymone, fons apud Plin. 4. 5. 2.
 6. in Achaia.
 Amymone, fons Danaï filia nomen habens. Fertur
 enim Neptunus ab Amymone imploratus,
 tridentem in Satyrum emisisse: illum verò
 leui corporis declinatione ictum euitasse, tri-
 dentemq; in petra hæsisse: quæ cum inde Ne-
 ptuni iussu euulsiſſet Amymone, fons limpi-
 dissimus subsecutus est. hunc Neptunus à no-
 mine adamatæ puellæ Amymonem appella-
 uit. Plin. lib. 4. cap. 5. Strab. lib. 8. Alij Amymo-
 nem dicunt tædio vitæ affectam, in fontē sui
 nominis fuisse conuersam. Amymon, Græciæ
 fluvius ab eadem sic dictus.
 Amyneæ, teste Macrobio lib. 3. Satur. loca, vbi
 postea Falernum. Vnde Amyneæ vites. Virgil.
 2. Georg.
Sunt & Amyneæ vites firmissima vintæ.
 Vide AMYNEO.
 Amynta, Thesprotica gens. Steph.
 Amyntas, Alexandrum, Perdiccam, & Philip-
 pum, Alexandri Magni patrem, ex posteriore
 autem Archelaum, Archidæum, & Mene-
 laum genuit: sed Philippus amoris erga fra-
 tres oblitus eos trucidauit, atque ita patris
 regno successit.
 Amyntas, pater Philippi Macedonis. Est item
 pastoris nomen apud Theocrit. & Virg.
 Amyntas, xix. Assyriorū rex, regnavit ann. xi. v.
 Amyntas, ix. Macedonum rex, regnavit ann. 1.
 Amyntas, xvi. Macedonum rex, regnavit an-
 nis vi.
 Amyntas, xviii. Macedonum rex regnavit an-
 nis xxi.
 Amyntæ, populi Thesprotiæ. Steph.
 Amyntor, Home. Iliad. 2. Phœnicis pater. Ouid.
Venerunt ad te Telamone & Amyntore nati.
 Amyntor, vnus ex filiis Ægypti, à Damone vxore
 Danaï filia prima nocte interemptus. Hy-
 ginus in fabulis poëticis.
 Amyntor, Dolopum rector. Ouid. 12. Metamor.

Quem Dolopum rector bello superatus Amyntor.
Amyrgium, campus Sacarum. Steph.

Amyras. Vide 102 CVS.

Amyricus, campus circa Tessaliam Polyb. libro 5.

Amyris ciuitatis Sybaris incolae, de quo hæc narratur historia: Quum Sybaritæ opibus florent, quendam Delphos amandarunt, qui de rerum suarum successu sciscitaretur oraculum. Responsum est euentendam Sybaritarum fortunam, vbi plus honoris habere cœpissent hominibus quam Diis. Euenit deinde vt feruus à domino vapulans, ne quicquam ad Deorum aras confugisset: post ad heri monumentum confugiens, liberaretur à plagis: quod simulatque conspexit Amyris, collectis rebus suis in Peloponnesum demigravit reliquis interim Sybaritis hominem velut insanum ridentibus. Inde prouerbiali figura dici cœptum, Amyris insanit, vbi quis sub infantia prætextu, rebus suis consulit, aut vbi quis solus periculum prospiciens, in tempore sibi cauet, creditis interim vulgò desipere: deinde euentus docet illum vnum sapuisse. Eustathius Iliad. 2.

Amyrum, Thessaliæ oppidum. Steph.

Amythæum, loci nomen. Steph.

Amytis, Indiæ fluuius, qui in Gangem influit. Arrian.

Amysum, oppidum. Plin. 6. 9. 12. Vide AMISON.

Amythaon, Crethæ filius, ex Tyro susceptus, homo bellicosissimus, habitus inter nobiliores medicos, ex Dorype coniuge Melampum genuit. De utroque, Homer. in Odyss. & Virgil. Georg. 3.

- Amythaonisque Melampus.

Amythaonia, Elidis pars est, ita dicta ab Amythaone Crethæ filio. Steph.

Amythron, Thraciæ vrbs. Hefych.

Amyzon Cariæ vrbs. Plin. 5. 29. 18.

A N

Ana, vel Anas, Hispaniæ fluuius, Beticam à Lusitania diuidens, oritur in agro Amitano vel Laminitano Hispaniæ citerioris, & modò in stagna se fundit, modò in angustias se reformat, & in totum se condit, sæpiusq; nasci gaudet: demum in Atlanticum mare effunditur, vt testantur Strabo & Pomponius, & Plin. 3. 1. 10. & 4. 22. 9. vulgò *Gauliana*.

Ana, id est, respondens, vel cantans, siue affligens, vel pauper. pater Oolibama, vxoris Esau. Gen. 36. Filius item Sebeon, filij Seir Horrei, Gen. 37. 1. Paralip. 1.

Ana, id est, Commotio, vel motus. nomen idoli. 41. Reg. 18. 19. Isa. 37.

Anab, id est, Vna, aut nodus. Nomen ciuitatis siue montis. Ios. 11. & 15.

Anabesineus, nomen iuuenis fortis. Odyss. 8.

Anabis, Iaccetanorum vrbs in Hisp. Tarracoenensi. Ptolem. pagus Ægypti. Euseb.

Ananus, summus sacerdos à Cyrenis constitutus. Ioseph. lib. 5. cap. 5.

Anabis, fluuius Hispaniæ apud Ptolemæum.

Anacæ, pars tribus Hippoteontidis. Steph.

Anacæ, vrbs Achaia. Steph.

Anacalypteria, dies festus fuit post nuptias, cum sponsa reuelabatur, vt ab omnibus conspiceretur. Munera etiam nouæ sponsæ allata *αγογελοπτερε* significabât, dicta *αγογελοπτερε*, id est, reuelando: quoniam eiusmodi dona eodie quo sponsa reuelabatur ad amicos domesticis & ipsi sponso conferebantur.

Anacharsis, ex Scytharum genere, sapientiæ admirandæ: quod mirum visum est, quum inter hos solus fuerit doctus & Philosophus reperiens. Vnde prouerbiis de rarioribus hominibus, Anacharsis inter Scythas. Floruit Solonis temporibus. Cuius imaginibus inscriptum est, Lingua, ventre, pudendis abstinendum esse. Plinius tradidit Anacharsim inuenisse rotam figuli, cuius circuitu vasa formantur. Ibat nudis pedibus, dormiebat in terra & famæ propulmento habebat. Hic leges aranearum telis quam simillimas esse dicebat. Interrogatus autem quo pacto quis abstemius fieret: respondit, Si ebriosorum motus sibi ante oculos ponat. Pecuniam, factumque contempsit. Cicc. lib. 5. Tuscul. quæstio. Is dum Atheniensium leges apud suos introducere conatur: vt patriæ consulere, à fratre, eius loci rege, sagitta confossus est. Author Laërtius.

Anachis, vnus ex Laribus diis apud Ægyptios. hi enim quatuor esse Lares opinabantur: Dymonem, Gychim, Heroem, & Anachim, quos putabât, simulatque in lucem editus esset, homo, illius peruigilem curam agere, Alex. ab Alex. lib. 6.

Anacium, mons in quo Dioscurorum fanum, Phauor.

Anacole, Ægei maris insula. Anton.

Anactorium, Epiti oppidum ad sinum Ambracium. Strabo. *Πονηζα*. Sophiano.

Anastis, terræ filius. Pausan. lib. 1.

Anacreon, poëta Lyricus, ex Teio Ioniæ ciuitate, vt scriptis, ita & toto vitæ genere supra modum lasciuus. Amavit inter cæteros puerum nomine Baryllum, insigni pulchritudine spectabilem, & Megistheum Horat.

Non aliter Samio dicunt arsisse Baryllo

Anacreonta Teium.

Periit strangulatus acino vna passæ, vt tradit Plin. lib. 7. ca. 7. In honore fuit apud Polycratem Samiorum regem, cuius etiam puerum Smeridem dilexit. Ælianus. Huius poëma totum amatorum est, vt scribit Cicero, & lasciuia plenum.

Anactorea, Acarnaniæ ciuitas, Corinthiorum colonia. Steph. Plin. 4. 1. 9. & 5. 29. 31.

Anactorea, ciuitas Molossorum in Epiro, & insula quæ postea Miletus dicta est. Plin.

Ana

Anactorium, vt scribit Herodotus fuit templum Ceretis in Eleusine. Pollux Anactorium pro Adyto accepit.

Anadyomene, Plinius lib. 35. cap. 10. Venerem ex euntem è mari diuus Augustus dicauit in delubro patris Cæsaris, quæ Anadyomene vocatur, versibus Græcis, tali opere dū laudatur victo, sed illustrato: cuius inferiorem partem qui resciret non potuit reperiri: verum ipsa iniuria cessit in gloriam artificis. Consenuit hæc tabula carie, aliamq; pro ea Nero principatu sustinuit suo, Dorothei manu.

Anadyomenes meminere non modo poëta, sed & Philosophi, Plutarchus & Artemidorus, libro 2.

Anæa, vrbs Cariæ, à qua Anaiticus, siue Anæiticus: vt Anæiticus lacus contra Samum, vnde Anæus Menelaus, Peripateticæ familiæ, historiarum quoque scriptor egregius. Oppidanus eius loci Thucydides Anaitas pronuntiat tetrasyllabos. Meminit & Ephoras Anæos, vt nomen vrbi vna Amazonum dederit, quæ Anæa diceretur. Hæc Hermolaus in illud Plinij lib. 16. cap. 36. Calami probatior Gnidij, & qui in Asia circa Anaiticum lacum nascuntur.

Anætia, oppidum maioris Armeniæ quod ab Euphrate alluitur. Plin. lib. 5. cap. 24.

Anætis, dea quæ à Lydis colebatur. Strabo lib. 5. Anaitis dicta. Hanc deam colunt imprimis Armenij, ita more condito, vt vel nobilitate præstantes, eius ministerio dedissent filias, quæ inibi corporis pudicitiam in vulgus data, velut inde angustiores factæ, mox traduntur viris, nemine non coniugia id genus alacriter admittente. Huius deæ numini dicata sunt Sacrarum festa: dies quoque illi sacer, vocatur Sacra. In his sacris turba virorum & mulierum vino sese ingurgitabat, vel vsque ad stuporem. Celebritatis ratio ex historia est, quod Cyrus per temulentiam copias Sacrarum ad interuentionem deiecit in castris, quæ differa vino, simulata fuga, reliquisset ipse. Deam hanc sunt qui Dianam interpretantur, quam à Lydis eximit coli, Herodoto credimus, & Pausaniam in Laconicis rebus. Sed Strabo etiam ab Armeniis insigniter venerari prodit, præcipue Zeletica regione. Plinius libro 33. capit. 4. Strabo libro 11. & 12. Hermolin Plinium, & Cælius libro 10. cap. 29.

Anæticus, vel Anaiticus lacus. Plin. 16. 37. 5.

Anager, fluuius. Vide ANIGRVS.

Anagnia, ciuitas Henricorum in Latio, vbi Antonius, sorore Augusti contempta, & Cleopatra in vxorem ducta, monetam ferri iussit Virgilius lib. 7.

Quos diues Anagnia pascit, &c.

Anagnini, populi. Plin. 3. 5. 112.

Anaitis, dea à Lydis colebatur, cuiusque ministe-

rio nobilitate præstantes puellas dedicabant: quæ inibi corporis pudicitiam in vulgus dabant.

Anaglyrus, pars tribus Erechtheidis. Steph.

Anahatath, i. ariditas, vel incensio, vel ira, siue hinnitus, aut raucedo, ciuitas in tribu Issachar, Iosue 19.

Analitæ, populi. Plin. 9. 28. 62.

Anamasis, qui & Amasis, Ægyptiorum rex, regnavit annis XLIIII.

Anamæon, adolescens, Mæones à se dictos condidit, & regnavit annos CI.

Anamelech, i. responso, aut canticum regis, siue afflictio vel paupertas regis vel consiliarij, Deus Sepharnaim, 4. Reg. 17.

Anamim, i. fons siue oculus aquarum, filius Mesraim. Gen. 10.

Ananélus, summus Iudæorum sacerdos, ab Herode constitutus, ab eodemque mox sacerdotio priuatus.

Anáni, i. Nubes, siue augurium aut diuinitio, filius Elicænai, filij Naariæ. 1. Paral. 5.

Anania, siue Ananias, i. Nubes domini, aut diuinitio Domini, nomen vnus ducis regis Ozie 2. Paralip. 26. Nomen etiam ciuitatis, in qua filij Benjamin habitant post Babylonicam captiuitatem, 2. Esdr. 11. Nomen item viri cuiusdam, de quo Actorum 5. cuius cor dicitur ingressus satanas, de quo vide Cæli. Rhod. lib. 2. cap. 13.

Ananus, Alexandria Episcopus post Marcum Euangelistam, anno primo Neronis Imperatoris. Euseb. lib. 2. cap. 24.

Anaphe, insula sponte in mari enata, vt scribit Plin. lib. 2. cap. 7. & lib. 1. 12. Ammianus quoque, Emerferunt, inquit, Delos, & Hiera, & Anaphe, & Rhodus. Dicta Anaphe ab Argonautis, quia tempestate laborantibus, & intermestri Luna ex insperato comparuisset. Steph. Ab hac insula Apollo Anaphæus cognominatus est, in qua colebatur.

Anapauoménos, fons. Plin. 2. 101. In Dodone, inquit, Iouis fons, qui sit gelidus, & faces vniuersas extinguat: si extinctæ admoveantur, accendit. Item meridie semper deficit, vnde Anapauomenon vocant: mox increfcens ad medium noctis exuperat, ab eo rursus sensui deficit.

Anapias & Amphinomus fratres, de quibus Seneca libro 3. de Benef. Vicere, inquit, Siculi iuuenes, cum Ætna, maiore vi peragitata, in vrbes, in agros, in magnam insula partem effudisset incendium, vixerunt parentes suos: discessisse creditam est ignes, & vtrimque flamma recedente, limitem adaperum, per quam transcurrerent iuuenes, dignissimi qui magna tutò auderent. Meminit Valer. Maximus libro quinto, capite quarto, Anapum vocans. Cælius quoque libro sexto, cap. 30. Cyanem Nympham amasse fertur, quæ cum

Plutonem inhibere vellet, ne Proserpinam raperet, ab ipso contempta, in sui nominis fontem, vel secundum alios, in stagnum mutata est, & Anapi iuncta in mare sese exonerat. Ouid. lib. 1. Metamorph.

Præterit & Cyanem, & fontes lenis Anapis. *Anap* inquit interpres Theocriti, sic dictus est. *ἀναπὸς* & ἄλιων ἔχων ὕδαρ, ἢ πνεῦμα τῶ ἐὶς ποσὶ μὴ Διὰ τὰ τῶ εἶνευ.

Anapis, Siciliae fluvius leuiter decurrens, decem stadiis procul à Syracusis labitur. Plutarc.

Anariacæ, Straboni, Anariaci Plin. ad mare Caspium adortum incolentes.

Anarrhysis dicebatur ab Atheniensibus secundus quatuor dierum qui vocabantur Aparuria: Dionysio sacra. Eo die victimæ immolabantur Ioui tribuli & Palladi: *ἀναρῖβια* sursum traho significat, & sacrificio, quia immolantes victimarum iugularum colla sursum conuerterent. Vide Aparuria.

Anartij, populi trans Rhenum & Danubium, cui ac Hercyniæ syluæ & Dacis finitimi erant. Cæsar lib. 5. comment.

Anas, fluvius. Vide ANA, & ANATIS.

Anasa, oppidum Germaniæ Plin. lib. 6. cap. 28.

Anastasis, fluvius. Plin. 3. 18. 3.

Anastásius, I I I I. Imperator, regnavit annis XXVIII.

Anastásius, XLVIII. Imperat. regnavit annum 1. menses XI. dies XXIII.

Anastásia, ciuitas in Mesopotamia inexpugnabilis ac pulcherrima, ab Anastasio Imperatore; ubi Daria erat ædificata. Procop. lib. 1. de bello Persico.

Anataliõrum regio. Plin. 3. 4. 14.

Anath, i. responso, siue canticum, aut afflictio, siue paupertas, pater Sagar, iudicis Israel. Iud. 3.

Anatha, vrbs quam Arianus Tyron vocat. Steph. Vide AVATHA.

Anathoth, i. responiones, vel cantica, aut afflictiones vel paupertates, ciuitas quæ tribus miliaribus distat à Hierusalem, Isa. 10. Ios. 22. Item filius Bechor, filij Benjamin, filij Iacob. 1. Paralip. 7.

Anatholius, Laodicensis Episcopus, philosophus. Anathólius, Cos. Romanus, Valentiniãni Augusti v. collega.

Anathólius, alius Consul, Agapiti collega.

Anathóthia, i. responiones, vel cantica domini, & c. filius Sefac. 1. Paral. 8.

Anatilio, oppidum. Plin. 3. 4. 23.

Anatilorum, oppidum Galliæ Lugdunensis. Gal. *Prouins en Brie.*

Anatilorum regio, est in Gallia Narbonensi. Ptolem. *Prouence* à I. Poldo appellatur.

Anatis, Mauritanicæ Tingitanicæ fluvius. Plinius. Solinus.

Anatole, vna horarum, quarum varia nomina describuntur ab Hygino; cap. 183; Nomen motis, circa Cangem fluitum. Plutarc. de montibus.

Anatis, fluvius. Plin. 5. 1. 33.

Anatis apud Persas Diana dicta est. Eius templum Ecbatanis fuit, cuius sacerdotes procul à virili contagio in perpetua virginitate degunt. Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 12.

Anaua, vrbs Phrygiæ. Steph.

Anauchidas, luctator Philidis filius Eleus, qui victis lucta pueris, & postea viris, est coronatus. Pauf. lib. 6.

Anaudóma, oppidum Sienitarum. Plin. 6. 29. 58.

Anaurus, lenis fluvius in Thessalia, oriens in Pelio monte: sic dictus, quod ex se neque auram neque nebulam mittat, Lucan. lib. 6.

— *Quis, nec humentes, nec rore madentem Aëra, nec tenues ventos aspirat Anauros.*

De hoc fluuio, vel potius torrente Apollonius poëta in Argon. libro 6. Sunt qui dicant Nilum hoc nomine vocari, quod sit sine aura.

Anáuis, apud Flac. in Argon. aut. procus est Medæ, Alanorum & Heniochorum rex, postea à Styro riuali interfectus.

Anax, vir, fuit Cœli in Terræ filius: à quo Milesus olim dicta fuit Anactoria. Cæl. lib. 5. cap. 1.

Anax, *ἀναξ*, i. rex, Apollo nūcupatus est. Aristoph. Homerus frequenter. Notant Grammatici,

quod *ἀναξ* dicitur ab *ἀνα* quod medelam curamque significat, & reges *ἀνακτες*, Anactes, quod curam habeant. Primi autem hoc nomine Castor & Pollux dicti sunt quod nauigantium curam gererent. Sed & cæteri dij Anaces dicti, præter Iouem, qui βασιλεύς vocatur.

Anaxágoras, Clazomenius philosophus, Anaximenes discipulus, in physicis præcellens. Hic non modò generis gloria & diuitiis, verum animi quoq; magnitudine clarissimus, totum patrimonium suis sponte reliquit: & cum ab eis negligentiæ insimulareretur. Quid ergo, inquit, nõne vos ista curatis? Mox abieciens, ad speculandam rerum naturam se contulit, studio doctrinarum flagrans, rei & priuatæ & publicæ omninò negligens, & incuriosus ad eò, vt cuidam ipsum ira compellanti. Nullãne tibi patriæ cura est? dixerit. Mihi verò patriæ cura & quidem summa est, digitum in cælum intendens. Hic cum post diutinam peregrinationem in patriam rediisset, possessioneque desertas vidisset: Non essem, inquit, ego saluus, nisi istæ periissent. Qui plures faciens culturam ingenij, quàm prædiorum, famigeratus fuit inter philosophos. Lamplici periit. Strozius pater, Hoc magnanimus sensit Anaxagoras. Culus morientis præclarum dictum refert Cicero lib. Tusculanarum quaestionum 1. De hoc Suidas & Diogenes Laërtius plura. Fuere item eodem nomine, alij tres. Primus, de Isocratis disciplina veniens statuarius: Alius, cuius meminit Antigonus: Tertius, Grammaticus Zenodoti discipulus. Author Diogenes Laërtius.

Anaxa-

Anaxagoras, prædixisse cœlestium literarum scientia, quibus diebus saxum è sole esset casurum, fertur: idq; interdum in Thraciæ parte ad Aegos flumen fuisse factum: qui quidem lapis etiam nunc ostenditur, & magnitudine vehis, id est, plaustri, adusto colore. Plin. lib. 2. cap. 58. Lunæ quoque defectum primus monstrasse dicitur: vnde Plutarchus in vita Niciæ ita ait, Primus autem, qui lunaris luminis, atque vmbrae causam deprehenderit, ac literis mandare ausus fuit, Anaxagoras fuit. Etenim quod is antea ignotus esset, ex eo probat, quod cum Nicias malè gestis rebus, Siciliam deserere decreuisset, & nocte fortè luna defecisset, omnes milites propter rei ignorantiam, quam paulò antè Anaxagores calluerat, turbati, malum aliquod sibi portendi arbitrati sunt. Anaxagoras omnium hominum primum, librum ab se compositum & conscriptum in lucem prodire, & proferrè curauit. Laërtius libro secundo. Deum esse censuit infinitam mentem, quæ per seipsam moueretur. Polyd. Virg. lib. 1. cap. 1. de rer. inuent.

Anaxagoras, Atheniensis statuarius. Pausan. libro 3.

Anaxandrides, Lacedæmoniorum rex, Pausan. libro 3.

Anaxandrides, comicus Rhodius, tempore Philippi Macedonis, docuit fabulas 65, vicit vna, vt scribit Suidas.

Anaxantini, populi Italiae. Plin. 3. 12. 2.

Anaxarbani, populi Ciliciæ, ab eadem vrbe sic dicti, apud Plin.

Anaxarchus, philosophus Abderita, sectator Democriti, habuit inimicum Nicocreonem Cypri tyrannum, à quo cõprehensus, coniectusque in pilum prisanae, siue mortarium saxeam, quod Græci *ἀναξ* vocant, ibique ferreis malleis contusus, adeò toleranter pertulit asperimus illos cruciatus, vt verbum illud memorabile conduplicauerit, Tunde, tunde Anaxarchi follem (alias pilam) Anaxarchum enim non tundis. Ad vltimum amputationem linguæ minitante tyranno, protinus dentibus abscessam & commanducatam, in os eius ira parulum conspuisse dicitur. Testes sunt Laërtius, Valerius, Cicero 3. de Natura deorũ: & 2. Tuscul. Meminit eius etiam Ouid. in Ibin,

Aut vt Anaxarchus pila minuaris in alta. Floruit autem Anaxarchus Olymp. ex Suida.

Anaxarète, puella Cypria, ex Salamine oppido, forma insignis, & regia stirpe superba: quàm cum Iphis infirmæ sortis iuuenis perditissimè adamaret, & ab ea ludibrio haberetur, doloris impatientia sese ad fores eius suspendit: cuius funus cum Anaxarète, sicis immotisque oculis intueretur, in saxum est conuersa. Ouid. Metamorph. 4.

Anáxarus, ciuitas Mediterranea Ciliciæ. Plin. Anaxénor, citharædus, quem Tyana ciuitas valde exulit, sed magis M. Antonius, qui quatuor ciuitatum ei tributa legenda tribuit, vt scribit Strabo.

Anaxicrates, Atheniensium rex, Pauf. lib. 1.

Anaxias, ducis Thebanorum nomen apud Pausan. lib. 3.

Anaxilas, poëta comicus, cuius meminit Suid.

Anaxibia, soror Agamemnonis, Pausan. libro 1.

Anaxilias, Rhægiorum tyrannus, qui vbi nauali prælio Zancleos vicisset, tantam tyrannidem exercuit, vt supplices etiam factos trucidare, reliquos verò cum vxoribus & liberis vendere iuberet. Pauf. lib. 4.

Anaxilæus Lacedæmonius, cuius meminit Plutarchus in Alcibiade. dixit enim Anaxilaum & Lycurgum à Lacedæmonis in vincula coniectos, in iudiciũque vocatos, ac deinde omni supplicio absolutos, è vinculis exiisse.

Anaximander, Milesius philosophus. Thaleris sodalis, auditor ac successor, primus terræ marisque circuitus descripsit, & sphaeram cõstruxit. Laërtius. Præterea cylindri formæ esse terram asseruit tantæ profunditatis, vt ad altitudinem profunditas tertia inueniatur. Is infinitatem rerum posuit, qua omnia nascerentur, vt refert Cicero Academicarum quaestionum libr. 4. Horologium & Gnomonem inuenit, primus etiam Geographiam tabulam edidit. fuit & alius Anaximander historicus, & ipse Milesius, Ionicus scriptor. Laërtius libro 2.

Anaxidamus, Euximi filius, Spartanorum rex, Pauf. lib. 3.

Anaximander, opinatus est nativos esse deos longis interualis orientes, occidentesque. Cicero, & Polyd. Virg. lib. 1. de rer. inuent. Itemque ex aqua terraque calefactis homines exortos esse putauit, ibidem Polyd. Verg. 3. Denique Lacedæmonis fertur præduxisse, vt urbem, ac recta custodiret, quod instaret terræ motus: ac tum vrbs eorum tota corruit. Plin. lib. 2. cap. 79.

Anaximenes, philosophus, Erastrati filius, Anaximandri discipulus & successor, eo die obiit, quo Sardis capta fuit. Hic principium rerum aerem opinatus est, quem genere infinitum, qualitibus finitum aiebat: cuius condensatione ac rarefactione cuncta gigni pugnauit. Motum verò ab æterno esse dixit: terram, ex aëre constipato, primum omnium actam, latam, magnam, idcirco absque ratione super aërem contineri. Solem, Lunam, cæterasque stellas à terra ortum habere. Aërem infinitum assererat, eumque deum statuerebat,

bat, vt est author Cicero Academic. quaest. lib. 4.
 Anaximenes aëra deum esse statuit. vnde Virg. lib. 2. Georg. *Tum pater omnipotens fecundis imbribus aëter, Coniugis in gremium letæ descendit, & omnes Magnas alit magno commixtus corpore fetus.* Primus horologium solarium: in quo umbilici solis, quem Gnomonem vocant, umbra horas ostendit, apud Lacedæmonios adinuenit. Plinius libro 2. cap. 78.
 Anaximenes, sophista, Alexãdri Magni tempore vixit, de quo hæc Pausanias lib. 6. Alexander, ira percitus, cum Lampfacenis, qui rebus Persicis aduersus Alexandrum fauissent, extrema esset minitatus, Lampfaceni verò habita ratione vxorum & liberorum, ipsius denique patriæ supplicatum Anaximenes amandassent ad Alexandrum, qui & Alexandro & ipsi Philippo notus erat: Alexander autem causa illius aduentus audita, iurasset, vocatis in testimonium diis Græcorum se, quicquid ille petisset, contrarium facturum: Hæc in re (inquit Anaximenes) mihi gratificare ô rex: vendas sub hasta mulieres Lampfacenorum & liberos, eoque oppidum solo æques, templa Deorum incendas. Fuerunt & alij duo Lampfaceni eius nominis, orator vnus, alter historicus, qui oratoris nepos Alexandri gesta conscripsit. Anaximenes extant epistolæ 2. ad Pythagoram. Natus est 63. Olympiade. Laërr. lib. 2. Alexander cum nihil contra dolum communisci posset, veniam dedit Lampfacenis iniuius. Is instituisse dicitur ab eodem Pausania, vt oratio extemporalis & declamatio fieret, exercitationis causa.
 Anaxini, populi in quarta regione Italiae. Plinius 3. 72. 2.
 Anaxippus, poëta comicus, tempore Antidoni & Democriti. Poliorcetes.
 Anaxithera, Danaïs, ex Ioue peperit Olenum. Steph.
 Anaxius, fluuius per Feltrensem agrum fluens.
 Anaxo, Ancæi filia, quam quidam Alcmeneæ matrem faciunt, non Lysidicem, sororem Pithei ex Pelope & Hippodamia, vt habet Plutarchus.
 Anaxylides, philosophus, de quo Hieronymus contra Iovinianum scribit, quod in lib. secundo philosophiæ ferat. Pororiam matrem Platonis phantasmate Apollinis oppressam fuisse, & ob id, sapientiæ principem Platonem arbitretur.
 Anaxippus Myndæus Herculi statuam consecrauit. Pauf. lib. 5.
 Anaxiroa, Coronæ filia, Epei vxor, Pausanias lib. 5.
 Anazarba, vrbs Ciliciæ, ad Pyramum fluuium, ab Anazarba conditore, Oppiani poëta & Dioscoridi, rei herbariæ peritissimi, patria.

Steph. hodie *Azar.*
 Anazarbeni, populi. Plin. 5. 27. 10.
 Anazerinôrum tetrarchia. Plin. 5. 23. 7.
 Ancæus, Lycurgi filius, patria Tegeates, vnus ex Argonautis. Hyginus in fabulis.
 Ancæus, Neptuni filius, patria Samius (aliàs rex Sami) qui & ipse inter Argonautas ab eodem commemoratur Hygino. Is (vt scribit Aristomenes) agriculturæ studiosus fuit: quum autem vineam plantaret, nimium graui labore seruos premebat: quare illorum quidam dixit, Dominum ex illa vinea fructum nunquam percepturum. Ancæus verò posteaquam vna maturuit, lætus vindemiabat: coactaque vindemia, vinum ex lacu sibi hauriri iussit, increpans eum, qui futurum prædixerat, vt nunquam eius vineæ vinum biberet. Poculum igitur cum ori admoeretur, dictum in memoriam reuocant. Cui seruus, Multa cadunt inter calicem, supremaque labra. His verò dictis, quidam accurrit, nuntians quàm maximum aprum (cuius meminit Homerus Iliad. 1. & Ouid. 8. Metamorph.) vineam ingressum illam vastare totam. Itaque abiecto Ancæus poculo, ad aprum festinauit, ab eoque dente ictus interiiit. Vnde narum est prouerbum in eos, quibus præter spem aliquid euenit: quod sic è Græco Latinum Cato vertit, Multum interest inter os & offam. Vide Erasim. Adag. Meminit huius Apollonius Rhodius & eius interpres.
 Ancalites, populi in Anglia, Trinobantibus, Bigrogis, Cassis & Cenimagnis proximi. Cæsar, libro 5. comment. *Ankenut*, Glareano.
 Ancaria Dea ab Asculanis populis colebatur, vt patria & tutelaris, ne hostium vastarentur incursu. Alex. ab Alex.
 Ancara, oppidum Italiae. Steph.
 Anchaces, dux aut imperator contra Fraxen Colchorum regem, fratrem Persæ. Valerius 6. Argon. *Doctus & Anthaces, patulo vago vincula gyro Spargere, & extrema laqueis adducere turmas.*
 Ancharia, Octauia mater, Plur. in Ant.
 Anchémolus, filius Rhœti, Marrubiorum regis in Italia: cui cum pater Casperiam, seu Caspiam nouercam superinduxisset, priuignus eandem stuprauit: quo cognito cum pater eum persequeretur, & ad pœnam vocaret, fugiens ille ad Turnum se contulit. Postea tamen à Pallante Euandri filio occisus est. Virg. lib. 10.
 - & Rhœti de gente vetusta.
 Anchémolum thalamos ausum incestare nouerca. Vide ANTEMOLVS.
 Anchēsites, ventus ab Anchisa portu Epiri spirans, cuius mentio est apud Halycarnas Cic. 7.

Cic. 7. ad Att. Flauit ab Epiro plenissimus Anchēsites. Antea legebatur Anchēmitis: sed sic restituit Turnebus.
 Anchēsis mons, ab Anchisa monumento dictus: isque est iuxta Orchomenem. Pausan. libro 8.
 Anchēsmus, mons Atticæ, in quo est Iouis Anchēsmij statua. Paus. in Attica.
 Anchiala, ciuitas Ciliciæ de qua Strabo libro 14. Postea est Anchiala paulò supra mare sita, Sardanapali opus, vt Aristobulus ait. Anchiales meminit Plinius 5. 27. 5. Ex hac vrbe fuit Anthenodorus, qui non à Sardinapalo, sed ab Anchisale Iapethi filio cõditam vult, Cydmi matre, à quo nomen vicino flumini. Ouidius libro 1. Trist.
 - & ab his per Apollinis urbem Vēta per Anchiali moenia fundat iter. Stephanus.
 Anchialos, vrbs Thraciæ sita in intimo sinu, atque vbi Pontus alterum sui flexum angulo finit, non procul à magna Apollonia.
 Anchialo hodie, Sophiano teste. *Kenkis* Mercatori.
 Anchialum, oppidum apud Plinium 4. 11. 27.
 Anchialos, astrologi nomen, cuius meminit Cicero lib. de Diuinit.
 Anchialus, Mentis filius, vir bellicosus Odys. 1.
 Anchialus, Phæacensis. Odys. 8.
 Anchimous, Sophista Eliensis, cui pro potu sola aqua, pro cibis ficus esse consueuerant.
 Anchimolus, Sophista apud Elidem fuit, aquæ potor, ac ficis modò solitus vesci nec tamen aliis imbecillior habebatur. Cæsar. lib. 6. capit. 4.
 Anchion, cunctor nobilis Lacedæm. lib. 2. Pauf.
 Anchisa oppidum Italiae. Steph.
 Anchises, Capis filius, ante bellum Troianum nemorum latebras & solitudines coluisse fertur: gregibus & armentis intentus fuit, quibus cum vacaret, à Venere adamari cepit, & cum ea concubuit, vnde natus est Æneas apud Simoenta Troiæ fluuium. Seruius. Porro cum se Veneris concubitu vsus fuisse iactasset, ab eadem oculis est priuatus: propterea dicunt eum Troianorum cõsiliis non interfuisse. Ardente Troia cum nulla salutis spes appareret, senio confectum, Æneas humeris imposuit, secumque Drepanum vsque Siciliae urbem vexit, vbi fati concessit. Virgilius,
Tunc ille Æneas, quem Dardanio Anchise Abna Venus Phrigij genuit Simoentis adundas?
 Anchisus, Archadiæ mons, Pausan. apud cuius radices Anchise monumentum.
 Anchitæ, Arabiæ felicitis gens. Ptolem.
 Anchoc, Locus circa Cephissi fluminis ostia, & ibidem lacus eodem nomine. Strabo.
 Anchora, Tectofugum, qui quondam Galatiæ

partem, Phrygiam maiorem versus, castellum erat. Alterum quoque fuit eiusdem nominis Lydiam versus, circa Blayrum Phrygiæ oppidum. Strabo lib. 12.
 Anchorarius mons. Plin. 13. 15. 16.
 Anchûrus, Midæ filius, de quo sic Plutarchus in Parallelis, cap. 9. Circa Celænon Phrygiæ oppidum terra: hiatus cum aqua domos complures ipsis cum hominibus absorpsit in profundû, Midas rex oraculo monitus, vt res eò pretiosissimas coniceret (ita enim futurum, vt terra coiret) auro & argento iniecto nihil opis attulit. Anchurus regis filius, quum nihil in vita humana pretiosius anima secum ipse versasset, datis genitori complexibus, & Timotheæ vxori, equum ascendit, inq; hiantem locum concitatus est. Postquam in vnum terra rediit, auream Iouis Idei aram eo in loco dedicauit. Calisthen. 2. Meramorph.
 Ancile, scutum breue, authore Festo, ita ex vtroque latere recisum, vt nullus angulus videri posset, & summû infimûque eius latus mediò pareret. Fertur id Numæ Pompilij tempestate de cælo decidisse, vnâque editâ vocem omnium patētissimam fore ciuitatem quandiu in ea mansisset. Itaque facta sunt eiusdem generis plura, ne internosci celeste posset. De hoc Ouid. 3. Fast.
Ece leui scutum versatum leniter aura Decidit: à populo clamor ad astra venit.
 Et paulò post,
Idque ancile vocat, quod ab omni parte recisum est.
Quemque notes oculis, angulus omnis abest.
 Anciacæ, Sermatiæ Asiaticæ populi. Plin.
 Ancô, Lencosyrorum vrbs in Cappadocia. Ptolem. Apollon. Ancon portum vocat Arrian. in Periplo.
 Ancon, onis, vel Ancona, na: vrbs totius Pinceni celeberrima, in littore Adriatici maris à Sicilia condita, portum habens insigni opere à Traiano Cæsare extructum. Nomen habet à situ qui cubiti flexuram refert. Græci enim & cubitum, & locum cubiti modo sinuosum, *εὐκῆ*, appellant. Plin. li. 3. cap. 13. ab hisdẽ colonia Ancon, appositâ promontorio Cumerò in ipso flectentis se oræ cubito. Luc. lib. 2.
Illic Dalmaticis obnoxia fluctibus Ancon.
 Ptolem. & Pompon. Gall. *Ancene.*
 Ancôbaritis, regio desertæ Arabiæ appositâ. Epit. Strab. in Mesopotamia est, apud Ptolemæum.
 Ancônis situs & gnomon. Plin. 2. 7. 44.
 Anconis promontorium quod. 3. 13. 8.
 Ancorarius, mons in Mauritania, circa Tingitanum, Castellum. Ammian.
 Ancôre, vrbs Bithyniæ, Antignia postea dicta, deinde Nicæa. Stephanus. Vide N I C A E A.
 Ancrina, Siliciæ oppidum. Ptolem.

Anculi & Anculæ, dij deæq; ancillarum. Festus.
 Ancus Martius, quartus Romanorum rex, nepos
 Numæ ex filia. Hic Latinos bello domuit.
 Auentinum & Martium montē vrbi addidit,
 Ianiculū ponte Sublicio vrbi coniunxit, Ro-
 manorumq; limites ad mare vsq; promouit:
 vbi & Ostiam condidit, fertur præterea pri-
 mus carcerem instituisse, sic dicitur *de re pub.*
 id est, à cubito dictus, quem incurruū habuis-
 se dicitur, vt ait Seruius. Tit. Liuius lib. 1.
 Ancus, Numidiæ fluius, iuxta Icosium fluens.
 Pomp. Mela.
 Ancyra, Plin. lib. 5. cap. vltimo, duarum vrbiū
 nomen, quarum altera est Phrygiæ, altera Gal-
 latia. Hinc Synodus Ancyritana in iure Pon-
 tificio. Dicta Ancyra ab anchoris nauium ca-
 ptarum à Mithridate, quos Ptolemæus Ægy-
 pti rex, suppetias Gallogræcis miserat. Ste-
 phanus. hodie *Angouri*.
 Ancyra, metropolis Ptolemæo, lib. 6. cap. 4. Me-
 diacus nunc dicitur, teste Volat. Pli. 5. 32. 19. 25.
 Ancyra, Siciliae vrbs. Diodor. lib. 14.
 Ancyreum, Asiae minoris promontorium, vbi
 Pontus finitur incipitque Bosphorus. Dionys.
 hodie *Pfomion*.
 Ancyron, oppidum Italiae. Steph.
 Ancyron, vrbs Ægypti. Steph.
 Anda, Africae vrbs. Polyb.
 Andabasis, regionis nomen, vnde coccum opti-
 mum adfertur. Serapio.
 Andabatae, populi, alias gladiatores, clausis ocu-
 lis pugnantes. Cic. Treb. lib. 7. Epist. fam. Quem
 antea ne Andabatae quidam defraudare po-
 teramus. Vide in Chlidibus Ærasia.
 Andabilis, Cappadociae ciuitas, apud Anton.
 Andaca, Indiae vrbs, quam Alexander deditione
 accepit. Arria.
 Andania, Arcadiae vrbs. Strabo. Messeniae oppi-
 dum Pausan.
 Andania, mulieris nomen, apud Pausan. lib. 4.
 Andania, ciuitas est in Peloponneso. Strab. Ste-
 phanus Messeniam regionem, & similiter vr-
 bem in ea sic nominari scribit.
 Andanis, apud Strabonem, fluius est Carmaniae
 regionis. Mela & Plin. 6. 23. 69.
 Andarae populi Indiae plurimis vicis & xxx. op-
 pidis, quæ muris turribusque muniuntur. Pli.
 lib. 6. cap. 9.
 Andarba, Dalmatiae vrbs. Anton.
 Andanum, vrbs Cariae. Vide Steph. in Bargylla.
 Andaristus, Pelagonum in Macedonia locus.
 Ptolem. & Andaristenfes populi apud Plin.
 Andates, lucus in Britannia insula. Xiphilin. in
 Nerone.
 Andatis, Æthiopiae sub Ægypto oppidum in
 Nili ripa. Plin.
 Andautonium, Pannoniae superioris oppidum. Ptol.
 Andebonthus, filius legitimus Cuntonis Anglo-
 rum regis, agrè ferens Aroldum filium no-
 thum eiusdem Cūtonis patri successisse, mor-

tuum Aroldum refodi iussit, cuiusque corpus
 in mare proiici. Volater.
 Andecrium, Dalmatiae mediterranea ciuitas.
 Ptolem. Andretium Straboni.
 Andegauia, regio Galliae Turonibus ac Bituri-
 gibus finitima, Oceanoque proxima. Gallicè.
Angiers.
 Andegau, populi, qui & Andes. Tacit. lib. 3. Eru-
 pere primi Andegau ac Turonij, quorū An-
 degauos Acilius Auiola legatus excita cohorte,
 quæ Lugduni præsidium agitabat, coercuit.
 Plin. 4. cap. 18.
 Andelus, ciuitas Hispaniae non procul à Pom-
 peopoli, quæ vulgò Pampilona appellatur,
 metropolis regni Nauarrae. Gall. *Pampelune*.
 Anderica, Cissia regionis stathmus, 210. stadiis à
 Susis. Herodot.
 Anderida, litoris Saxonici vrbs, in Britannia. lib.
 Notit. *Newenden* in Cantia est Camdeno.
 Anderidum, Vasconū in Hispania oppidum. Ptol.
 Andera, ciuitas vbi mirus quidam lapis, ferri
 pseudargyri & aurichalci materia nascitur.
 Steph. ex Strabone.
 Andera, ciuitas Phrygiae. Plin. 5. 20. 15. Est & alte-
 ra eiusdem nominis in Troad. Steph.
 Andera, populi Plin. 6. 30. 14. Aethiopiae sub Æ-
 gypto.
 Andes, ium, vicus non procul à Mantua, Virgilij
 patria: hinc Andinus, adiectiuum: vt Andinus
 cantus Sil. lib. 8.
*Mantua Musarū domus, atque ad syderna cantu
 Euectæ Andino, id est, Virgiliano.*
 Andes, populi inter Geltas, Carnuibus & Turo-
 nibus finitimi, ac Ducarū Bituricensi, Ocea-
 noque proximi, quos Ligeris flumen alluit.
 Gallicè *Le pays d'Anjou*.
 Andethennalis, vicus in Gallia Belgica. Anton.
Æthernach Simlero. In agro Treuerēsi videtur.
 Andiantes, Pannoniae inferioris populi. Ptolem.
 Andigista mater Deorum apud Pisinos, vbi tem-
 plum maximum habet magnæ venerationis.
 Strab. lib. 12.
 Andirina, mater deum cognominata à loco, de
 quo Strab. lib. 13. Sub Andira (inquit) templum
 est matri Deum Andirinae Sacrum & subter-
 raneum antrum Palæam vsque. Est autem Pa-
 læa, habitatio quædam sic appellata, quæ ab
 Andiris distat stadiis centum & 30. Subterra-
 neum hunc meatum torrem quidam in os
 eius incidens aperuit qui postera die à fustore
 quodam ad sacrificium eunte: apud Andira-
 ram fortuito repertus fuit. Strab.
 Andizetij, populi Pannoniarum, vt refert Stra-
 bo. lib. 7. ij sunt quos Ptol. Andiantes vocat.
 Andocides, orator Atheniensis, filius Leogori.
 Hellanicus.
 Andoinus, Langobardorum rex.
 Andolgenfes, populi Hispaniae Tarraconen-
 sis. Plin. 3. 32.
 Andomatis, Indiae fluius qui in Gangē fluit, &
 oritur

oritur ex Mandiadinis, Indica gente. Arrian.
 Andomatum Longonum vrbs Ptole. in Gal-
 lia Belgica. Villanouanus *Langres* esse putat.
 Andorise, oppidum. Plin. 3. 1. 62.
 Andorissippo, vrbs Hispaniae Baticæ. Plin.
 Andraca, Cappadociae in Chamana regione
 vrbs Ptolem.
 Andrapana, Indiae intra Gangem vrbs. Ptolem.
 Andralimundi, Taprobanae insulae promontori-
 um. Ptolem.
 Andraffum, vrbs in Asia minori circa Galatiam.
 Cedren.
 Andreae, vel S. Andreae insula Propontidis.
 Andragoras subita morte periit. Mart. lib. 6.
*Lotus nobiscum est hilaris, cœnauit & idem:
 Inuentus manè mortuus Andragoras.*
 Andramythes rex fuit Lydorū qui primus om-
 nium mulieres fecit ennuchas eisque vice
 eunuchorum vsus est. Cæsar. Rhod. lib. 20. c. 14.
 & Alex. ab Alex. lib. 2.
 Andreas nomen Apostoli. Matth. 4. 10. qui ante
 vocationem suam discipulus erat Ioan. Bapt.
 Ioan. 1.
 Andreas II. Ladislai patruus, Vngariae rex, re-
 gnauit annis xxxvi.
 Andreas III. Vngariae rex, regnauit annis xii. à
 Bela, qui ei successit, victo regnoq; exutus est.
 Andreas, Argius statuarius. Pauclib. 6.
 Andreas, Penei filius Thebanus Pauclib. 6.
 Andreis, Pausaniae, Graeciae regio, quæ postea
 Phlegyantis dicta fuit.
 Andrestis, Indiae populi ab Alexan. magno victi.
 Andri, populi circa Clastidium in Gallia Cisal-
 pina. Polyb. lib. 2.
 Andria, vrbs Elis: & alia Macedoniae. Steph.
 Andriaca, oppidum in Media & item Lycia
 Ptolem. Rursum in Thracia, Straboni. Vide
 Plinium 5. 17. 40. in Lycia. Ptolem.
 Andriculus, Ciliciae mons. Strabo lib. 14. qui ait,
 Vltimus est mons Andriculus, & aspera quæ-
 dam præternauigatio, nomine Platanus. Est
 etiam fluminis nomen. Plin. lib. 5. c. 15. quem
 Strab. Andrium vocat, & in Scamandri fluere
 affirmat. Dicitur & Andricus & Andricus.
 Androbis, pictor nobilis, de quo Pli. lib. 25. c. 11.
 Androcælis, Æthiopiae sub Ægypto oppidum,
 apud Plinium.
 Androega, Persidis regio. Cedren.
 Andrimachidae, populi sunt qui virgines nu-
 pturas exhibent suo regi, qui pulchriorem &
 gratiorem sibi stupret.
 Androclea, vna est ex filiabus Antipeni, quæ pro
 salute populi Thebani se ipsas interfecerunt.
 Nam cum pugna esset Thebanis & Herculi
 contra Orchomenios, oraculum est allatum,
 bello fore eos victores, si manum sibi infer-
 ret, qui generis dignitate inter ciues esset no-
 bilissimus, & Antipeno (hic enim maiorum
 genere maximè illustris erat) non placeret
 pro populi salute mori, eius filibus Andro-

cleæ placuit. Vbi itaque se ipsas interfecissent,
 hic eis pro tanto beneficio honos est habi-
 tus, vt in parte templi Dianæ Eucliae Æonis
 simulachrum ab Hercule illis dicatum con-
 spiceretur. Pauclib. 9. Bœotic.
 Andronicus post annum ferè quadringentesi-
 mum decimum, quàm Roma condita fuit,
 fabulam primus dedit, anno ante Ennium,
 Cicer. lib. 1. Tuscul. & Quintil. lib. 1.
 Androcleus, Philosophus, Porphyrij discipu-
 lus, cuius ipse Porphyrius mentionem facit.
 Volaterran.
 Androclus, Codri filius, rex Ionum. Pauclib. 7.
 Androclidas Lacon, qui cum probro daretur
 quod cum claudus esset, bellatoribus se ni-
 mium miscuisset, ideoque ab omnibus tan-
 quam inutilis à praelio arceretur: ita commo-
 tus respondit, In aciem asisti oportere, qui de
 praelio non de fuga cogitet. Plut. in Apoph. &
 Cæsar. Rhod. lib. 14. cap. 5.
 Androcopus, is qui Lebedā condidit, loco quo-
 dam occupato nomine Arta. Strab. lib. 14.
 Andracides, medicus sapientia clarus, cuius ex-
 tat epistola quædam ad Alexandrum mag-
 num scripta, apud Plin. his verbis, Vinum
 potaturus, rex memeto te bibere sanguinem
 terræ: sicut cicuta homini venenum est, sic
 cicuta vinum. Plin. lib. 35. cap. 9.
 Androdanius, Rhæginus, qui leges condidit Cal-
 cidensibus, populis Thraciae. Arist.
 Androdus, filius Codri, Atheniensium regis, qui
 Ephesum condidit, & Ioniam regiam ibi
 constituit.
 Androdus Dacus seruus, Romæ in circo maxi-
 mo agnitus à leone, cuius pedē vulneratum
 aliquando curauerat in syluis. Eius historiam
 lectu dignissimam vide apud Gel. lib. 5. cap. 15.
 Androgeus, filius Minois Cretae regis, & Pas-
 iphaes, qui cum omnes in palaestra superaret,
 ab Atheniensibus & Megarensibus ex inui-
 dia occisus est. In cuius vltionem Minos, Ni-
 so Megarensium rege occiso, Megaram euer-
 tit, Athenienses acri bello superauit, eosque
 quotannis septem adolescentes & totidem
 puellas, à Minotauro deuorandas in Cretam
 mittere coegit. Virgil. lib. 6.
*In foribus lectum Androgeo, tum pendere pæ-
 nas Cecropidae iussi, &c.*
 Androgeos, vnus è Graecorum ducibus qui ad
 Troiam profecti sunt. Virgil. Æneid. 2.
*Primus se Danaum magna comitante catena
 Androgeos offert nobis, socia agmina credens.*
 Androgynæ, vel Androgyni, populi in Africa,
 Pli. 7. 2. 28. vtriusque naturæ, inter se vicibus
 coeuntes, dextra mamma his virilis, laeva
 muliebris.
 Androlitia, oppidum. Plin. 5. 19. 41.
 Andromache, Hectoris Troiani vxor, Eetionis
 regis Thebarū Ciliciae filia, Astyanactem pe-
 perit. Mortuo Hectore Pyrrhus eam in Gra-
 ciam

ciam abduxit, & ex ea Molossum suscepit, postea verò Heleno vati Priami filio, cum parte regni in uxorem dedit. Author Volater. Virgil. lib. 3. *Æneid.*

Hectoris Andromache Pyrrhin' cōnubia seruas?
A viri pugna nomen sortita est: fuit enim quædam veluti virago.

Andromachus, adulator Crassi, à quo ipse Parthis proditus est. Plutarch.

Andromachus, fuit etiam sophista è Neapoli Syriæ, filius Zone, qui Nicomedie grammaticam docuit Diocletiani temporibus. Suid.

Andromachus, Syriæ, & Phœnicis præfectus ab Alexandro, viuus à Samaritis crematus est. Curtius, lib. 4.

Andromattunum, Lingonum ciuitas in Gallia, Ptolemæo.

Andromeda, vel Andromede, Cephei Aethiopum regis & Cassiope filia, ob matris superbiam, quæ se Nereidas forma superare gloriabatur, à Nymphis saxo alligata fuit, & cetero marino monstro exposita: postea tamen à Perseo in patriam reuertente, occiso prius cetero, liberata eidem nupsit. Propert. lib. 2.

Andromede monst'ris fuerat deuorata marinis,
Hæc eadem Persei nobilis uxor erat.

Plin. lib. 5. cap. 31. Postremò Mineræ beneficio inter astra collocata dicitur, oriturque in parte Piscium duodecima. De hac tragediam scripsit Euripides: eamque ab eius nomine Andromedam appellauit.

Androna, Cyrrhæticæ regionis in Syria oppidum. Anton.

Andromon, nomen proprium eius qui Colophonem ædificauit.

Andrō. Ptolem. oppidū inferioris regionis Nili.

Andron Lataneus, teste Theophrasto, tibiis canens primus omnium motiones corporis & rythmos excogitauit. Cæl Rhod. lib. 5. cap. 4.

Andronicus, i. vir victoriosus, nomē viri Rō. 16.

Andronicus Rhodius, philosophus Peripateticus, cuius meminit Strabo.

Andronicus grammaticus, desidiosior in professione Græca, cuius meminit Tranquillus.

Andreas à Lacuna, Hispanus Secobienſis philiatros, scripsit libros quàm plurimos, quorum nomina & inscriptiones leges apud Conrad. Gesa in Biblioth.

Andronicus historicus res Alex. scripsit. Volater.

Andronicus, Græcorū Imperator, regnauit an. 11.

Andronodorus, Legislator fuit Chalcidensium, eorum qui in Thracia sunt. Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 11.

Androphagi Scythiæ gentes in Europa. Herod.

Andropompus Thebanus, Bori filius, qui Xanthum non singulari certamine, sed fraude interfecit. Pauſ. lib. 9.

Andros, Britannicæ insula, Plin. lib. 4. cap. 6. Est & alia apud eundem Andrus. 4. 2. 60. Andri insula mira aqua. 2. 106. 37.

Andros, insula vicina Samo, cum oppido eiusdem nominis, quæ Asiæ adiacet ex opposito ad Ephesum. Ouid. lib. 12. *Metamor.*

Et totidem natis Andros fraterna petita est.

Hæc primò dicta fuit Cauros, postea Antandros, hinc Andrius, dria, drium. Steph. nominatam scribit ab Andro Eurymachi filio, &c. Ibi fons est, qui quotannis, nonis Ianuariis, vini sapore fluit. Plin. lib. 2. cap. 103.

Androsia, Galatiæ oppidum. Ptolem.

Andros insula, oppidum in mari Myrthoo, prima Cycladum.

Andros (quæ & Antandros Phrygiæ littoris oppido cognominis) insula vna est è Cycladibus, quæ quia in orbem iacent, Cyclades dictæ sunt. Pomp. Mela.

Androstheneſ prætor Theſſaliæ, Pompeio fauens, à Cæsare obſidetur & expugnatur. Cæſar, lib. 3. de bello ciuili.

Androstheneſ, statuarius Thebanus, Pauſan.

Anecus, Siciliæ fluuius, qui per 2000. passuum sub terra mergens, Syracusis miscetur mari, appellaturque Ano, post Anaposcenos superior Noti Sphoros.

Ancianū, Antonino, hodie monte *Agnano*. Simlero. Vrbs Italiæ inter Patauiū & Mutinara.

Anelantis fluminis iuxta Colophonem meminit Pauſan. cuius prædicat frigiditatem.

Anem, nomen ciuitatis, 1. Paral. 6.

Anemo, fluuius in octaua Italiæ regione, Plinio 3. 15. 5. hodie *Rafanario, Fantino, Santarno*.

Anemolia, Phocidis vrbs, quæ postea Hyæpolis nominata est. Strab. Bœotia ciuitas. Ptolem.

Anemosa, vicus in Arcadia. Pauſan.

Anemotichos, circa Cariâ vrbs. Porphyrogen.

Anemotis, Palladis nomen est, inde tractum: cum Mothonem Peloponnesi ciuitatem locaque vicina, venti paulò violentiores, minùsque tempeſtue perſtantes insigniter obſederent, Diomedis, qui tum ibi imperabat, ſuaſu ſimulachrum Palladi erectum est, eidemque ab incolis ſuaſa preces, quibus ſuſſimox ventorum ceſſauit inperus, nullumque deinceps calamitatis genus incolis poſtea enatum: vnde cognomen Minerua à ſedatis ventis adepta est, Cæl Rhod. lib. 20. cap. 19.

Angæus, Lycurgi Regis Thraciæ filius, qui Sarnnum oppidum condidit.

Anemorea, vrbs Phocidis, quæ nunc Anemolia dicitur in confinio Phocidis, & Delphorum in alto colle. Situs est autem supra eam locus *αἰθρῶν* dictus, qui ventis nunquam non impetitur, vnde nomen vrbs. Steph.

Anemurium, oppidum. Plin. 5. 71. in Cilicia Anemurij. 5. 37. *Stralemura*, Nigro.

Anemula insula maris mediterranei, Ptolem.

Anemytas, apud Tarentinos asinus erat, qui ventis sacrificabatur. Etym.

Anerittæ Marmaricæ Nomigens. Ptolem.

Aner, i. responsio aut canticum lucernæ, siue affligens

affligens lucernam. Frater Mamre, Genes. 14. Nomen item ciuitatis in tribu Manasse, 1. Chron. 6.

Anetussa, vrbs Libyæ. Steph.

Anetia, oppidum. Plin. 3. 24. 4.

Aneticus, Asiæ locus est arundinibus abundans.

Anetis, Dea quædam in Armenia. Armeniis autem lex erat vt virgines in phano vetustissimo Anetidis deæ prostituenterent: vbi ipsius statua ex solido aureo sita erat, quam Antonius expilauit: quibus emeritis, cuiusvis præcipui hominis coniugium fortiri fas erat, nemine abnuente, aut tale coniugium detrectante. Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 24.

Angæ, Palestinæ locus. Cedren.

Angæ, montes à sinistro Ciliciæ. Iudic. 2.

Angaris, montes Palestinæ. Plin. 5. 13. 3.

Angarus, Bithyniæ emporium, prope Helenopolim. Socra. lib. 8. cap. 20. hist. Eccl.

Angæ, Arabiæ felicis vicus, Ptolem.

Angia, Theſſaliæ vrbs. Liu.

Angele, pars è tribu Pandonide. Steph.

Angelia Mercurij filia, vt apud Pindarū in quodam Olymp. hymno legitur, quod & interpretes notant. Vide Cælium lib. 18. cap. 6.

Angelle, Belicæ vrbs, Anton. inter Cordubam & Hispalim.

Angelus, Neptuni filius ex concubitu Nymphæ cuiusdam in Chio natus. Pauſan. lib. 7.

Angelon, statuarius qui Apollinis simulachrum apud Delios fecit. Pauſ. lib. 2.

Anger, fluuius in Illyrico.

Angerōna, filicij deæ, cui sacrificabatur ad diem xii. Calendas Ianuarij, ore obligato, obſignatoque simulachrum habebat. Plin. libro tertio, capite quinto. Angeroniam vocat Macrobius Saturnal. libro primo, capite 10. Diuæ (inquit) Angeroniæ Pontifices in sacello Volupæ sacra faciunt: quam Verrius Flaccus Angeroniam dici ait, quod angores ac animorum sollicitudines propitiata depellat. Mafurius adiecit, eius deæ simulachrum ore obligato atq; obſignato in ara Volupæ propterea collocatum, quod qui suos dolores anxietatēsq; dissimulant, perueniant patientiæ beneficio ad maximam voluptatem. Iulius Modestus idē sacrificari huic deæ dicit, quod populus Romanus morbo, qui Angina dicitur, præmissio voto sit liberatus.

Anges, mater Elephi quem suscepit ab Hercule.

Angites, Thraciæ fluuius, qui Strymonem subit. Herodot.

Angitiæ, nemus in Marforum regione. Virgil.

Te nemus Angitia, vitrea te fucinus vnda.

Angitula, Anton. Italiæ flumen in Calabria regione, & Angitula vrbs ibidem, teste Barrio.

Angium, vrbs opulenta circa Peloponnesum Laonic.

Anguianus, Gallicæ classi præfectus in prælio nauali aduersus Turcas. Paul. Iouius.

Anglia, Britannia, insula in Oceano, vndique à circumfuso mari complexa, nusquam iuncta quondam ab albis rupibus quas mare vndique abluit, Albion dicebatur. Hanc primùm Troes incoluerunt, Palladisq; oraculo classe in hanc insulam migrauerunt, atque gigantes, tunc insulam tenentes, multis victos præliis expugnauerunt. Hos postmodum longo temporis tractu, Saxones illustres Alemanniæ populi oppressere, eorumque agros & opes inter legatos Saxonum regina Angela diuisit, suumque insulæ nomen reliquit. Quamquam plerique Angliam veluti nostri orbis angulum prædicent. Situs ipſus est contra aspectum Galliæ & Hispaniæ, ambitus quadragesies octies & septuagintaquinque milibus passuum constat.

Anglia primùm dicta est Albion, seu Albania, ab albis rupibus, quæ primùm illuc nauigantibus apparent, vnde cretacei lapides ad nos aduehantur, quorum vsus est in abacis calculatoriis, ait Munſt. lib. 2. Col. Postea Britannia appellata est à Buto, Syluij Posthumi Latinorum regis filio, duce quorundam Troianorum, qui 40. annis post Troiam à Græcis excisam, classe in hanc insulam venere, atque Aborigines, tunc eam incolentes, ad vnum occidere. At Beda in Anglia natus, scribit Angliam appellatam Britanniam à Britanis, Galliam olim incolētib. Est autem Anglia Oceani Polygonia insula, ab omni continente per mare discretæ: & hodie in duo regna diuiditur, nempe Anglicū, & Scoticum, flumio Suluaiō: Veteres Britanniam sterilem dixerunt, & ne scrupulum quidem auri, argenti, aut æris in ea reperiri. Sed hodie ipsa mineralibus abundare deprehenditur. Terram sulfuream, & bi bituminosam, ad ignem aptissimam, habet. Triticum ea terra producit, siliginem, pisam, auenam, & alias eiusmodi fruges, quantum insula sufficit. Hæc Munſt. Hodie in duas partes diuiditur, Angliam videlicet veteribus Liægriam, & Cambriam seu Valliam. Tota hæc Anglia, aut Liægria & Cambria proprio gaudet rege, cui multi eius regionis duces, comites Principesque obediunt. Regio est quocumque anni tempore temperatissima. Cælum crassum, in quo facile nubes imbres, ventiq; coguntur, atque eò minus frigoris æstusq; propter æris densitatem. Lupos neq; vlla animalia rapacia nutrit: vnde infiniti ferè ouium greges. Omni etiam pecudū aliorū genere abundat, præter asinos, camelos, mulos & elephantos. Canum genus nullibi gentium maius ferociusq; Solum fecundum & frugiferum. Tanta hic Rosmarini copia, vt hortis inde sepiant. Vino caret, sed cereuisia optima vruntur incolæ, quæ in aliis regionibus transfuehitur. Oceanus,

nus, qui insulam alluit, omnis generis piscium copia abundat. Fert hæc regio aurum, argentum, cuprum, plumbum, stannum optimum & magna tum abundantia: ferrum denique, sed exigua eius copia. Gens procera statura, venusta & cædida facie est, cæcis ut plurimum oculis, & ut sono linguæ Italici per similes, ita corporum habitu ac moribus ab illis penè nihil discrepant. vestimento non multum ab simili Gallico vtuntur, fœminæ niueo candore insigni; forma, quam longè decentissimo vestitu honestant, victus maxima pars in carne consistit. Bello sunt intrepidi, optimi sagittarij, ac in militia morè haud multum patientes: idcirco vbi ad arma vtrum est statim de omnibus fortunis alterius partis dimicatur, quia omnia sequuntur victorem, sed neq; artes ædificant. quin olim conditas, verustatè; ruentes minus fœciendas curant. Vrbes habet atque oppida egregia, frequentè; pagos & villas magnificas. Primaria vrbs emporium & regia sedes est Londinum, ad flumen Tamesim sita. Polyd. Virgilius. Vide BRITANNIA & ALBION.

Angelus Ptolemæo, Angula Plinio, Vestinorum, vrbs in Italia, vulgò *Angelus*.

Angriuarij, Ptolem. Tacit. Germaniæ populi, potens saxorum dynastia, ad Luppiæ fluminis caput, vulgò *Engern*, vel *Angeren*, vel *Angermund*.

Angrus, fluius ex Illyricis versus Boream fluens Herod. lib. 4. Quin ex Illyricis in Aquilonem redens Angrus, planitie Triballia interfluens, Brongū intrat, Brongus iste Istrū. Herodot. 4. Anguifer & Anguitenens, à Græcis dicitur ἐπι-
20. Columel. Anguifer, à Græcis dicitur, tempestatem significat, Cic. de Natura deorum. Atque hæc quidem à tergo, propter caput autem Anguitenens.

Anguigenæ populi quidam non procul ab agro Priapensi, quos antiqui sinxerunt cognationem quandam cum serpentibus habere. Prodicum est enim mares serpentum moribus remedio esse si eos cōtinuò attingerint, quemadmodum incantatores, ac primo liuorem transferre, postea tumorem ac dolorem sedare. Strab. lib. 13.

Angulani, populi, Plin. 3. 2. 5.

Anguitia, Ætæ filia, soror Circes & Medæ, quæ Maris remedia contra venena ostendit Sil. lib. 8.

*Aete prolem Anguitiā mala gramina primum
Monstrauisse ferunt, tactuq; domare venena,
Et lunam excussisse polo stridoribus amnes,
Frenantem, ac syluis montem nudasse vocatis.*
Putatur hæc sedē habuisse apud Marfos, non procul à Fucino lacu, Virg. 7. Æneid.
*Tenemus Anguitia, vitrea te Fucinus unda
Te aliqui fluere lacus, &c.*

Angurus, mons Scythiæ, iuxta Istrum fluium.

Apollon. libro 4.

Angutturi, gens circa Indum fluium. Plin.

Angyrorum vrbs in Ægypto. Ptolem.

Ani, i. responsio, siue canticum, siue afflictus, vel pauper. nomē Ianitoris, & cantoris, i. Paral. 15.

Ania, Romana mulier, quam cum propinquus moneret, vt alteri viro nuberet (esse enim ei & ætatem integram, & faciem bonam) Nequaquam hoc faciam, inquit: si enim virum bonum inuenero, vt antè habui, nolo timere ne perdam: si malum, quid necesse est post bonum, malum sustinere?

Ania, Peloponnesi fluius. Strabo.

Aniaca regia, circa Armenium. Cedr.

Aniana, Mesopotamiæ vrbs. Ptolem.

Anianæ thermæ, Cumanorum in Campania felici *Bagni de Lago*. Leander.

Anianus sinus. Liu.

Anichæ, gens Indica. Ptolem.

Anicium, Galliæ vrbs quam Podium, vulgò *Le Puy* vocant.

Anido, Liguriæ montes. Liu.

Anigra, Peloponnesi locus. Paul.

Aniam, filius Samidæ, filij Galaad, filij Machir, filij Manasse 2. Paral. 7. Lat. nauis populi, aut dolor, siue fortitudo populi.

Anichia, oppidum. Plin. 4. 7. 17.

Aniger. Vide infra AN YGER.

Anigrus, fluius Thesaliæ, in quo Centauri ab Hercule vulnerati lauerunt vulnera sua: quã obrem quum primò habuisset aquas dulces, atque potabiles, habuit postea fœtidas atque turpes. Ouid. 15. Metamorph.

*Antè bibebatur: nunc quas contingere nolis,
Fundit Anigrus aquas, postquam (nisi variis
omnis*

*Eripienda fides) illic lauere bimembres
Vulnera, clauigeri qua fecerat Herculis arcus.*

Anigriades, nympha, ab Anigro flumine nuncupata. Strab. & Paul.

Anim, i. respondentes, siue cantantes, aut afflicti, siue pauperes, nomen ciuitatis, Iosue 15.

Animotha, Arabiæ vrbs. lib. Norit.

Anina, vrbs Indiæ extra Gangem. Ptolem.

Aninacha Indiæ intra Gangem oppidum. Ptol.

Anio, siue Anien, nobilis Italiæ fluius, in montibus Thebanorum nascens, Tiburtinum irrigans agrum, vbi è sublimi in subiectâ vallem magno impetu delabens efficit cataractam: deinde per plana fluens, tres nobiles lacus secum in Tyberim defert, vulgò *Tenerone*. Nomē autem accepisse putatur ab Anio Hetruscorum rege, qui inlequens Cethegum, filia suæ raptorem, quum cum assequi non posset, in hunc fluium insiliit, & vt Anio vocaretur effecit. Propert. lib. 4.

Ramosis Anio qua pomifer incubat aruis.

Hinc Anienus, na, num. Idem.

Siue Aniena tuos tinxerit unda pedes.

Anis, qui & Alychis, Ægyptiorum rex, à sacerdotibus,

dotibus designatus regnauit annis vi.

Anisum, vrbs esse videtur Siciliæ apud Ouidiū, 4. Fastorum,

Iamque Leontidos, Anisenaq; flumina cursu.

Præterit.

Vt flumina Anisena, aut Anisum flumē, quòd Aniso præterlabitur: nisi flumen Anisenum dicat pro Aniso flumine.

Anisus, Austriæ fluius. hodie, *Ens*, Rhenan.

Anicha, Arabiæ Petræ vrbs. Ptolem.

Anitorgis Celtiberorum vrbs. Liu.

Anistius Lacon, Alexandri Magni cursor à Sicyone Elin vsque mille ducenta stadia vno die percurrit, Solinus lib. 1.

Anitius, ædilis curulis, Plin. lib. 33. cap. 1. Appij Cæci scriba promulgauerat, vt ædilis curulis crearetur cum Q. Anitio Prænestino, qui paucis antè annis hostis fuisset, præteritis C. Petilio & Domitio.

Anitius Rufinus, Cos. Roma. Acilij Seneri collega.

Anitius Paulinus Consul, Ceionij Iuliani Camenij collega.

Anitius Paulinus iunior, Consul, Pub. Optatij collega.

Anitius Faustus 11. Consul, Galli collega Horum tempestate se vt Deum adorari Diocletianus iussit. Cassiod. Euseb.

Anius, locus Puteolis vicinus est, qui hodie *Lago Sudatorio* dicitur. Bocar.

Anius Apollinis filius ex Rhea, & rex in Delo, habuit Andrum filium Virg. lib. 3.

*Rex Anius, rex idè hominū, Phœbiq; sacerdos,
Vittis è sacra redimitus tempora lauro*

Occurrit. De hoc vide Cæsar. Rhod. lib. 7. cap. 11.

Anna, id est, gratiosa siue misericors, aut requiescens vel donans, altera vxor Elcanæ. 1. Reg. Heb. Hanna. Nouen item prophetissa cuiusdam filia Phanuel, de qua Luc. 2.

Anna, dea ab annis quibus præsidebat vocata, cui mense Martio priuatum & publicè sacrificabatur, vt populo annare & perannare liceret. Fuit Beli filia, soror Didonis, cui in fuga comes fuit: quæ postquam mortuam sortorem vidit, & Carthaginem ab Hiarba Getulorum rege occupatam, relicta sede patriæ, ad Battum regem, qui Melitæ imperabat, cursum arripuit: à quo iure veteris hospitij benignè suscepta, duos circiter annos ibi mansit. Sed cum Pygmalionem fratrem iam cum armis aduentare didicisset, Battus veritus potentiam illius, Annam vt inde abire hortatus est. Moxigitur mare ingressa, dum Cameram, vel Gratem fluium nauigare contenderet, vi tempestas acta, in Laurentem oram peruenit, vbi iam Æneas pacatis rebus, & ducta vxore Lavinia, imperabat: à quo benignè inuitata, in regiam cum eo profecta est: cui mox Lavinia tendere insidias cepit. Sed Anna in somnis à Didone monita, vt

infantam domum relinqueret, statim per fenestram exiit, cumque citato cursu ad Numicium amnem peruenisset, in eum se precipitem dedit. Orta deinde luce, magno clamore eam quærantibus, apparent vestigia pedum vsque ad Numicium amnem, vnde Ouid. 3. Fast.

-placidi sum Nympha Numici,

Anne perenne latens, Anna perenna vocor.

Anna, ciuitas Iudææ supra Hierichūtem. Steph. Annacus, annis ccc. vixit, vide Stephan. in ICONO.

Annana, Arabum vicus. Egeçipp. lib. 1.

Annarus, rex Babylonie, qui tanti luxus fuisse fertur tamque gula deditus, vt stola muliebri amictus, mero & vnguento madens, centum & quinquaginta psalterijs simul accubantibus velut officina nequitie, magnis effusionibus cœnaret. Alexan. lib. 5.

Annas, i. affligens, vel humilians, aut respondens, pontifex Iudæorum, sacer Caiaphæ pontificis. Ioan. 18. Luc. 3. Act. 4.

Annesel, Asiæ propriæ vrbs. Anton.

Annæus Seneca Cordubensis, declamator Stoicus philosophus, & idem poëta, Neronis præceptor, à quo solutus venis interfectus est. Tacitus.

Annesium oppidum, Plin. 6. 28. 75.

Annestus, Arabiæ felici oppidum à Gallo delictum. Plin.

Annibalis insula, Plin. lib. 3. cap. 5.

Annibalis specula, terrarumq; turres, iugis montium impositæ in Hispania. Plin.

Annibal, Carthaginiensium dux aut Imperator, Amilcaris filius, cui ante aras Romanorum vindictam iurauerat, in Hispaniam traiecit: Gallos ad Rhodanum superauit. Eutrop. 3. Alpes peruias fecit: in Italiam venit: Saguntum cepit: Liu. lib. 1. deead. 3. Titum Sempronium Consulem apud Trebiam profligauit: Flaminium Consulem fudit ad Trasymnum lacum 15000. Romanorum cæsis. à Fabio Maximo imminutus. Liuus 4. Eutrop. 3. Postea resumptis viribus Paulum Æmiliam & Ter. Varro nem Consules apud Cannas vicit, 40000. perditum & 2700. equitum cæsis, tribusque & dimidio modis annulorum Carthaginem missis castris prope Romam positis, tempestate coactus, in Campaniam venit: à Marcello apud Nolam victus est. Liuus lib. 3. Eutropius 3. Florus 1. Apud Cannas à Sempronio Graccho, magna suorum cæde repulsi, nauali pugna, ad Eumenem victus, Liuus 7. Florus 2. 8. Iustinus 31. Carthaginem rediit, vt eam à P. Scipionis Africani obsidione liberaret: cum quo apud Zamam oppidum Asiæ congressus, 20000. Pænorum cæsa sunt, ferè totidem captis: ipse ad Antiochum confugit, à quo auxilium ac vires sumpsit: cum quo postremo etiam superatus est. Liuus 3. Iustinus 3.

Plutarch. in Annibal. Ceterum à Romanis ex postulatus apud Antiochum ac Perusiam reges, ipsorum fidem suspectam habens, hausto quod annulo inclusum gestabat veneno, se ipsum confecit. Plut. Eutropius 4. Oros. 4. 20. quo loco ait lapidibus obruptum fuisse à Carthaginensibus, ob rem male gestam. Lilius lib. 9. scripsit cruci affixum fuisse. Ceterum Prufam condidit. Plin. 5. 32. Meretricio amore detinebatur. Idem 7. 11. turres edificauit. Idem 2. 1. 1. 1. speculas extruxit. 35. 14. 3.

Annibal Carthaginensis, illius magni filius, ab Amilcone duce in Lilybæum, quod à Romanis oppugnabatur, ad Siculos in officio continendos missus est. Polybius.

Annibal Rhodius, dux item Carthaginensis, Siculo bello interit. Polybius.

Annibalucaria. Vide HIPPONYM.

Annibi, mōtes & gentes in Serica regione. Ptol.

Anniceris, Cyrenensis nobilis fuit equorum agitator, qui artem Platoni ostentaturus ante Academiam cursum iunxit, sapēque eundem cursum iidem vestigiis nihil delirando appetiit. Cæl. Rhod. lib. 17. cap. 31. ab eo Plato captiuus redemptus est. Laërt. lib. 2.

Annichori, vel Annichores, populi Persis vicini. Annichorum, ciuitatis aut regionis nomen. Steph.

Anniun, Elidis in Peloponneso oppidum.

Annius Rufus, Iudææ præfectus, regnauit an. 11.

Annius Verus, Consul Romanis, Auguris collega.

Annius Libo, Cōsul Romanus, Torquati Aspernatis collega.

Annius Tacitus, xxxiiii. Romanorum Imperator, regnauit mensibus vi. Idem Consul cum Æmiliano fuit, atque à patribus Imperator electus est. Occisus est in Ponte militibus insidiis. Pompon. Florian.

Annius Anulinus Consul, Numij Tusci collega.

Annius Scapula maximæ dignitatis & gratiæ prouincialis homo, propter coniurationem in Cassium interfectus est. Hirtius, de bello Alex.

Anob, i. vna, aut nodus. filius Cos. 1. Chron. 4.

Anoegath, Libyæ interioris vrbs. Ptolem.

Anolus, Lydiæ vrbs. Steph.

Anonium, Bechunorum in Italia ciuitas. Ptole.

Annon dux exercitus Carthaginensis coactus est vertere solum exilij causa, quod in expeditionibus leonem haberet sarcinas ferentem, veluti esset id argumentum cum ad tyrannidem aspirare. Plutarch. & Cæl. Rhodig. lib. 13. cap. 19.

Annon, Carthaginensis, præ nimio fastu humanis terminis non contentus, cupiebat maiora, ut quæ sunt supra hominē de se prædicari. Nam cum aues multas ex iis quæ modulationibus in cantu vtuntur, emisisset, nutriuit eas in obscuro loco, docuitque id vnum dicere, Annon

Deus est. Cum autem aues vnam hanc vocem auditam percepissent, aliam aliò dimisit, ratus carmen illud quod aues edocuerat, aliis in locis etiam diuulgatum iri: quæ tamen opinio cum fefellit, nã aues semel solutæ, & ad propria consuetaque loca profectæ, priores & naturales cantus edebant, contempto Anne & iis disciplinis quas captiue didicerant. Ælian. de varia hist. lib. vltimo. Simile extat exemplum de Psaphone, cuius meminit Erasmus in Adagijs.

Anonymi, Populi in Africa, Atlantes dicti, qui sunt anonymi, hoc est sine propriis nominibus, cum in vniuersum Atlantes tantum vocitentur. Plin. lib. cap. 8.

Anopæa, mons & via sic dicta, prope Afopum fluuium in Meliensi Regione. Herodot.

D. Anselmus, Cantuariensis in Anglia fuit Episcopus. Munst. lib. 2. Cosmog. Is à Guilelmo Rufo, Anglorum rege, crudeliter occisus, quod eius tyrannidem carperet anno Domini 1100.

Ansuarij, Germanij inferioris populi proximi Phrysijs, pulsi à caucis Tacitus.

Anochus, luctator Pausan. lib. 7.

Anonus, fons, Pausan. lib. 5.

Anolus, vrbs Lydiæ, ab Anolo Asij filio dicta, Stephanus.

Anópolis, vrbs Cretæ. Vide ARADEN.

Ansanctus, lacus apud Lucanos, vel vt Plinius habet, in Hyrpinis, ex quo tam lethalis odor euaporat, vt volantes desuper aues eo suscepto necentur. Virg. lib. 7. Æneid.

Est locus Italia in medio, sub montibus altis Nobilis, & fama multis memoratus in oris, Ansancti valles, &c. Vide AMSANCTVS.

De Ansancti specu. Plin. 2. 95. 19. hodie, *la Vallee de Frecente.* ab incolis Os inferni.

Anser, poëta, quem Ouidius procacem vocat lib. 2. Tristium,

Cinna quoque hic comes est, Cinnaq; procacior Anser.

Aniæa populi. Plin. 6. 8. 9.

Ansbarij, Germaniæ populi. Tacit. *Entz bauren* Lazio, ab Encza fluuii circa VVittebergam.

Antacæ, Asiaticæ Sarmatiæ populi. Plin.

Antacha, vrbs Indiæ intra Gangem. Ptolem.

Antacites, amnis in Asiæ latere, ad Tyrambum oppidum: à quo pisces Antacci, salsamentum Athenæo ceterisq; nobile: nam & in hodiernum vsq; diem à Mæoti lacu præstantissimi quotannis inuehuntur. Annem hunc apud Ptolemæum corruptè legimus Articum pro Antacite. Importatur Antacci & ex Boristhene, vt inquit Herodotus. Hermolaus in Plin. lib. 6. cap. 7.

Antæas, Scytharum rex, Ismeniam tibicinen, bello captum iussit ad cœnã canere. Omnibus autem admirantibus, & præ voluptate plaudentibus, iureiurando affirmavit suauis se interdum equum hinnientem audisse vsque adeo aures

aures habebat à musis abhorrentes, animumque in præsepijs, imò verò audiendis asinis, quàm equis appositiorē. Plutar. in libro de Alexandri fortuna & virtute.

Antæ, populi trans Istrum. Procop.

Anteopolis, ciuitas in Ægypto: ciuis. Antæopolita, vel Antæo dicitur. Steph. De Antæi oppido & patria. Plin. 5. 1. 9. 8.

Anteopolites præfectura. Plin. 5. 9. 11.

Antæus, Gigas, Neptuni ex terra filius, magno ac procerō corpore, quippe qui cubitis 64. adoleuerit in Libya apud Lyxum oppidum, à flumine Mauritanie eiuldē nominis ita vocatum, qui locus Antæi regia dicitur. Is quoties membra labore defessa essent, tactu Terræ recreabatur, quem Hercules palæstra pectori astrictū expirare cōegit. Scribit Plut. Sertorium Romanorum ducem, apud Tygænam oppidum Libyæ effosso sepulchro, Antæi cadaver inuenisse. Eusebius lib. de Tempor. scribit, Antæum palæstræ artis fuisse doctissimum, & quorūcumq; certaminum: & ob id ostendit, se arbitrari fictum, quod fuerit filius Terræ, & quod viribus restauraretur ab ea. Sunt tamen qui dicant, hunc ab Eubulio primo Iouis filio, in lucta superatum esse, & eundem postea Herculis cognomen meruisse. Huius regiam in Mauritania esse non procul ab Hesperidum hortis, Plinius auctor est.

Lucanus tamen ferè in fine libri quarti paulò aliter sentire videtur, vbi totam hanc fabulam describit. Quam ego sanè (inquit N. Comes, mythologiæ lib. 7. cap. 1.) nihil aliud significare crediderim, quàm medicorū quoddam dogma, contraria scilicet contrariis esse curanda, vt nomen Antæi videtur significare. quod tamen etiam potest ad multas politicas transferri actiones & iudicia, & ad vtilitatem vniuersæ humanæ vitæ. Cum enim Hercules Sol existat, terra frigida contacta recreat, quæ nimio calore fuerint exusta, quam obrem reuocat in vitam ipsum Antæum. sic namque docemur calidis ægritudinibus refrigerantia medicamenta esse adhibenda, at non violenta tamen, ne propter antiperistatim inualeseat morbus & fiat apostema. Neq; in rebus ciuilibus eadem ratione extrema esse posse vtilia demonstratur. Illud autem significatur, quod Antæus vi Herculis oppressus, id est, ardore Solis prope extinctus attingens tantum terram reuiuisceret: nam contrariis adiuuanda est & excitanda vis naturæ, at non contrariorum mole obruenda.

Antágoras, poëta Rhodius. Laërtius lib. 2.

Antágoras, vir cæcus meminit Plut. & Pauf. Poëta quidem fuit non ignobilis, cuius festiuissimum fertur responsum. Hic enim gulæ non nihil impartendum ratus, congrum intētius coquebat: admonitus super ea re Antigonus, illiq; assistens retrò, leuiter retractum inter-

trogauit, Putásne, inquit, ó Anragora, Homerem Agamemnonis & Græcorum rebus carmine celebrandis distentum, quo pacto congrui melius saperent, pensitastē? Huic ille, An opinaris, inquit, ó rex, Agamemnonem, cui tantarum rerum onus incumberet, sollicitus perscrutatam, et quis in exercitu congrum coqueret? Cæl. lib. 7. cap. 8.

Antálcidas, Lacedæmonius, de quo Plutarchus in vita Pelopidæ, & Pauf. lib. 4.

Antander, Messeniæ dux contra incurfiones Lacedæmoniorum. Pauf. lib. 4.

Antándros, Strabo lib. 13. & Plin. 4. 12. 61. Phrygiæ vrbs ad Meridiem posita, quam habitauere Leges, finitimi Cilicibus. Plin. 5. 30. 10. & 16. 33. 6. Edonis prius vocata, deinde Cibimeris & Assos & Apollonia. Virg. 3. Æneid.

— *classēque sub ipsa*

Antandro & Phrygiæ molimur montibus Ida.

Dicta, vel quod de Andro insula eam condiderunt coloni, quasi *Antandro*, vel quia Græci venientes per Thraciam, cepere Polydorum, pro cuius pretio, hanc accipere ciuitatem. Steph. & Scruus.

Antandrum, saxum magis quàm insula inter Tenedum & Chium, qua Ægæus sinus panditur à dextra nauigantibus.

Antanij, Carie gens. Porphyrogenn.

Anapristena, Mytiæ vrbs. Niceph.

Anataradus, Syriæ vrbs. Ptolem. Plin. nunc Torosa. Constantiam nominatam à Constantio Imp. Scribit Cedrenus.

Antátadus, insula. Plin. 6. 20. Vide in ARADO.

Antáreticus, populus Australis, Arctico oppositus, qui terræ obiectus à nobis cerni non potest, à nostris Meridionalis dicitur.

Antariani, populi. Plin. 6. 17. 5.

Antebrogij, Rhenorum qui proximi Gallie ex Belgis erant legatus ad Cæsarem lib. 2. Côm.

Antelia, Armeniæ minoris vrbs. Ptolem.

Antemantunum, Gallie Belgicæ vrbs. Anton.

Antémna, vrbs Sabinorum, vna ex illis quæ Romulo restiterunt. Steph. Plin. 3. 5.

Antemna, oppidum Italiæ, dictum, quod hanc annis præterfluat, quasi ante amnem. Virgil. libro 7.

Ardea Crustumericq; & turrigeræ Antemna, Tegmina tuta cauunt capitum.

Antenacum Ammiano Antonacum habet liber Norit.

Aqurnacum. Anton. Germaniæ oppidum ad Rhenum *Andernach* vulgò.

Anténus, fluuius Colchos. Plinius 6. 53. Fortè Anthemus.

Anténna, & Antennates, Italiæ populi, de quibus Strab. lib. 1.

Anténor, vnus ex Troianorum principibus, qui deleta à Græcis Troia, adiunctis sibi Heneitis & Paphlagonibus, in intimū maris Adriatici sinum peruenit, vbi primū exiguū con-

didit oppidum, quod à nomine relictæ patriæ Troiam appellauit. Verùm quum id affluente vndiq; multitudine perangustum videretur, paulò longiùs à mari urbem condidit amplio- rem, quam de nomine suo Antenoream appellauit: quamuis postea mutato nomine Patavium primùm, mox Padua fuerit nuncupata. Virg. 1. Æneid.

*Antenor potuit medijs elapsus Achivis
Illyricos penetrare sinus, atque intima tutus
Regna Liburnorum, & fontem superare Ti-
mani.*

*Hic tamen illa urbem Patavi sedesq; locavit
Teucriorum, atque urbi nomen dedit.*

Hunc nonnulli veteris historiæ authores, patriæ suæ proditorem asserunt, & Vlysem dissimulato habitu intra mœnia agniti domi suæ occultavisse. Constat eum Græcorum legatos benignè hospitio excepisse, & reddendæ Helenæ à principio authorem fuisse. Obiit Patavij, vbi etiam hodie sepulchrum eius ostenditur. Filios habuit, vt testatur Homerus, Archilochum, Atamanta, Laodocum, Helycaona, & secundum quosdam, alios duos Archelaum & Antheum, quem Paris imprudens interfecit.

Antenor, Scytharum ad ostia Danubij rex, à Gothis in bello cum multis cæsus est. Huic successit filius Marcomirus.

Antenor, nomen Itatuarij apud Paulan. lib. 1.

Antenor, Marcomiri filius, Francorum rex, regnavit annis xxx. Hic habuit ex Britannia uxorem Cambrem, quæ prudentia & forma omnibus sui temporis præstantior fuit, à qua populi, Sicambri dicti sunt.

Antequia, Autrigonum in Hispania vrbs. Ptol.

Antermis, nobilis Statuarij cum Miciade & Malâ communi opere & industria Dianam fecit lapideam Latis, atque aliam Chiis, quæ pro optica ratione intuitus seuera ac prope irata apparet templum ingredientibus; at exeuntibus iam pacata & benigna. Horum & alia opera fuerunt è pario lapide. Plin.

Anteros, filius Veneris & Martis, cuius meminit Cicero lib. 3. De natura Deorum, & Paul. lib. 1.

Antes, mons Achaïæ non procul ab Argis, Cæl. Rhod. lib. 25. c. 30. Plin. 4. 5. 25.

Anthes, gens Scythiæ fortissima habitâs ad ponticum mare, à Danubio ad Danastrum vsque Agathias.

Anteuorta, dea Romanorum, quod præterita nosset.

Anthana, Plin. 4. 5. 19. vna ex centum vrbibus Laconix, ab Anthe Neptuni filio per Aleomenem Leonidis fratrem excoriato, oraculis in pelle eius servari iussis. Est & Arcadiæ ciuitas, Steph. Vide *ἄνθη* apud Steph.

Anthânis, olim dicebatur Træzen, Peloponnesi vrbs. Steph.

Antharis, Longobardorum rex Teudelinâ (aliâs

Theolindam) Garibaldi Bauarorum regis filiam accepit uxorem, Histriam incendiis & cædibus repleuit, Francionem Cisalpinæ Galliæ præfectum vicit, Comûnaque cepit: demùm cum sex annos regnasset, insidiis domesticorum apud Ticinum extinctus est venenato poculo. Author Paulus Diaconus de rebus gestis Longobardorum. Paul. Æmil. lib. 1. Blond.

Antharius, xvi. Sicamborum rex, regnavit annis xxxv. Moguntiam, quæ tunc temporis Romanorum erat colonia, evertit: à Gallis, Romanorum auxilio, victus est, cui successit filius Francus, à quo Sicabri Franci dicti sunt.

Anthas, Anthæ civitatis conditor. Paul. lib. 2.

Anthæa. Vide ANTHIA.

Antheas Lydius Poëta, qui primus poësim ex compositis nominibus excogitasse dicitur.

Anthede, vicus quidam aut ciuitas, aliter *ἄνθη* dicta. Stephan. Eadem fortè quæ Anthana vel Anthene supra.

Anthedon, vrbs Bæotix, de qua sic scripsit Hom. Il. 8. versu 508. *Ἀνθηδών τε ἐκείνησσι* Etymon habet ex flore fertiliq; agro, vel ex Anthedone Neptuni prognato: habitata quondam Thracibus, de qua Pomp. & Strab. lib. 9. Steph.

Anthédon, alia est Gazæ vicina mare versus. Est & portus Anthedonius. Steph. & Plin. 4. 5. 29. 4. 7. 11.

Anthela, vicus circa mare, quem Asopus amnis præterfluit, in Trechinia regione Peloponnesi. Herodot. lib. 7.

Anthémion Troianus, Simoesij pater. Hom. lib. Iliad. 4.

Anthémis, insula maris Mediterranei, postea Imbasius vocata, & Parthenia, à fluuio. Strabo libro 10.

Anthemius Augustus, 11. Romanorum Imperator, regnavit annis v. Idem Romanus Consul solus.

Anthémus Consul. Fl. Stiliconis collega. Horum ætate Rhadagastus in Fesulanis montibus conclusus, captus atque occisus est, multis Gothorum militibus cæsis & diuenditis. Pomp. in Theodo. Diac. lib. 13. Orof. lib. 7. cap. 37. Æmil. lib. 1.

Anthémus Consul. Florentini collega.

Anthemoisis, nomen paludis circa Mariandynos. Apollon. lib. 2.

Anthémus, oppidum. Plin. 2. 26. 19. & 4. 10. 16. Vide ANTEMVS.

Anthémus, vrbs Syriæ. Strab. & alia Macedoniæ fluuius Colchidis, & Gadis insula.

Anthemûsa, insula. Plin. 8. 31. 39. & oppidum 5. 24. 15.

Anthemûsa, ciuitas Mesopotamiæ, apud Strab. lib. 16. Vide SAMVS.

Anthemûsis, lacus Mariandenorum. Steph.

Anthena, Cynucix terræ in Peloponneso vrbs. Thucyd. lib. 5.

Anthéo

Anthédon, oppidum. Plin. 5. 13. 3.

Antherinus, sculptor insignis fuit, è Chio insula, cuius filij Bupalus, & Antherinus clarissimi in ea scientia fuere. Plin. lib. 36. cap. 5.

Anthes, Anthedonius, hymnorum repertor. Plutarch. lib. de musica.

Anthes, Neptuni filius. Vide ANTHANA: & ANTHEDON. apud Stephanum.

Anthesphoria, festiuitas fuisse traditur quæ in honoré Proserpinæ fiebat, sic dicta, à legendis floribus. Nam cum à Dite Proserpina raptâ esset, floribus legendis erat intenta, vt ex Ouidij & Claudiani carminibus liquet.

Antheus, Antenoris filius, quem Paris amavit, & imprudens interfecit. Quo nomine dictus est vnus ex Æneæ ducibus. de quo Virg.

Anthea Sergestumque vocat.

Anthia vrbs, propinqua Pylo sub ditione Memnonis. vt scribit Hom. lib. Iliad. 9.

Anthia vrbs Peloponnesi, propriè Argos: & alia Ponti iuxta Thraciam Milesiorum & Phocensium colonia. Est & Libyæ vicus, & Italiæ ciuitas, Anthium postea dicta. Stephan. Vide THERINI & TRALLIS.

Anthia, Leontino teste filia fuit Amphianassæ, & vxor Præri Argiuorum regis, Abantis filij. Bocar. lib. 2. cap. 31.

Anthia lex, dicebatur quam Antius Restio tulit, quæ licet optima esset, luxuriæ tamen obstinatione nullo abrogante obliterata est. Propter quod Restionem ipsum tradunt, quandiu postea vixit, foris non cœnasse, ne legem à se latam contemnere videretur.

Anthiæ, insula. Plin. 5. 31. 46.

Anthias Eumelius, filius Triptolemi illius qui ex Attica rationem seruandarum frugum Patras inuexit, dracones curru iunxit, & semen-tem facere voluit: sed curru elapsus diem extremum obiit. Paul. lib. 7.

Anthion, puteus est in Bæotia, vbi à Proserpinæ raptu sedisse Cererem ferunt, verulæ imagine præditam. Quo nomine velur Argiua à Cælei filiabus deducta ad matrem est. Cælius lib. 24. cap. 17.

Anthisteria, sacra quæ apud Athenienses in mense qui *ἄνθησις* (mêdofe *πᾶν ἀνθησις*) appellabatur (q; plurimos flores progigneret) agebatur in quibus, vt à Latinis in Saturnalibus, serui Græci hilaribus conuiujs à Dominis suis excipiebantur: quibus peractis, quum ad solitas operas reuocarentur, hoc pacto dicebant heri, *ἄνθησις κἀρεῖ, ὅτι ἐπ' ἀνθησις*, (mêdofe *πᾶν ἀνθησις*) id est, Exite Cares nō amplius Anthisteria. Vide Adagium foras Cares.

Anthium, oppidum Thraciæ. Plin. in Thraciæ descriptione. Attice regio, inquit, oppidum, habuit Anthium, nunc est Apollonia. Stephan. *ἄνθησις* vocare videtur.

Anthium, Italiæ ciuitas, Steph. in *ἄνθησις*, & *ἄνθησις*. Vide ANTIUM. Plin. 4. 21. 27.

Anthius, id est, Floridus Bacchus, Athenis cultus fuit. Patrenses quoque Anthei Dionysij simulachrum habuere, vt Paul. docet. Catull.

At parte ex alia florens volitabat Tacchus.

Anthiis & Stagonion, meretriculæ quædam fuerunt, Aphyæ cognominatæ, quod minutulæ forent, albæque, ac oculis grandioribus, vt ex Apollodoro refert Cæl. lib. 8. cap. 19.

Anthio, Amulij Albanorum regis filia.

Anthonges pastor seditionem in Indæa mouit, propter quam duo ferme hominum millia à Varro in crucem subiuncti sunt. Iosef. libr. 17. cap. 12. 15. De bello Iud. lib. 2. c. 1. & 2.

Anthôres, vir, de quo Virg. lib. 10. Æneid.

*—at illa volans clypeo est excussa proculque
Egregium Anthorem latus inter & illa figit:
Herculis Anthoræ comitem, qui missus ab Argis
Hæserat Enandro, atque Italiâ considerat vrbe.*

Anthos, vnus ex filijs Nestoris.

Anthracæa, Nympha. Paul. lib. 7.

Anthraceorum montes in Thessalia. Xenoph.

Anthropographus, dictus est Dionys. quod nihil aliud quam homines pinxit. Plin. lib. 35. c. 20.

Anthropomorphitæ, hæretici, simplicitate rustica Deum habere membra arbitrabantur. Hist. Eccles.

Anthropophagi, populi Scythiæ, humana carne vescētes. Sibi sunt ad orientem ac septentrionem, Massagetis finitimi, & circa hos tristissima solitudo: & mare quod Thabin vocant. Vide Plin. 4. 12. 138. & 6. 17. 14. & Gellium.

Anthylla, & Anthylla, vrbs in Ægypto, de qua Herod. lib. 2. Harū vrbium Anthylla, quæ est insignis, datur peculiari in calciamenta vxori semper eius qui in Ægypto regnat. Steph.

Anti, Hunnorum Gens, circa Mæotidem paludem, quos Fl. Iustinianus deuincit: vnde Anticus cognominatus est, in Digest. Procopius.

Antia, vrbs Italiæ subdita Romanis, ab Antea Vlyssis & Circes filio, dicta. Steph.

Antias dea, fortuna vocata est, ab Antio oppido, vbi templū famosissimum, multorum etiam principū donis ornatum habuit: Vnde etiam ciuitas fortunæ ipsius tutela dicta est. Horat. lib. 1. Cæm. Ode 35.

O Diua, gratum qua regis Antium, &c.

Antiatiâ vocat Sueton. in Caligula, Monuerunt & sortes seu fortunæ Antiatiæ, inquit, vt à Cassio caueret.

Antianæ Pannoniæ oppidum, Anton.

Antiata, dicti sunt populi Italiæ, qui Antium vrbem Latij maritimam incolebant. Plurimum classe valebant, cuius rei iudicio id esse potest, quod delero à Romanis Antio, rostra nauium in foro affixa nomen fecerūt loco, vnde ad populum concio haberi solet. Vide Liuuium 1. Decad. lib. 6.

Antibacchi, insula in Arabico sinu Steph. & Plin.

Antibacchiæ, 6. 29. 37.

Antibarani, Alia: Scythicæ populi. Pomp.

Antibole, vñ ostiorum Gangis fluminis. Ptole. Anticānis, sydus, quod ante maiorem canem oriatur, *αγνώων*. Hic in lacteo circulo defixis pedibus æquinoctialem circulum tangit, spectat occasum: vt inter Geminos & Cancrum constitutus, occidit ex ortu Capricorni, exoritur cum Leone. Constat tribus in totum stellis. Cicero,

Anticanem Procyon Graio qui nomine fertur.

Anticaucasus, mons Seleucia. Strabo. Anticatōnes, dicti sunt duo libri, quos Cæsar contra Catonem scripsit. Suet. Plutarch.

Anticeita, Strab. lib. 11. fluuius Asiae.

Antichthones, Martianus seiungit ab Antæcis & Antipodibus, qui inferna terræ nobis obuerfa habitant. Pomponius tamē videtur Antichthones pro Antipodibus accipere. Plin. lib. 6. cap. 22. Populi ad Taprobanam insulam habitantes, in zona hyemali. Dicti ab *αὐτῶν*, quod est contra: & *ἄνω*, id est terra, quod contraria parte aduersis vestigiis stent contra nostra vestigia. Alio nomine Antipodes appellantur. Quod ita esse Macrobius 1. de somnio Scipionis, & Plin. lib. 2. cap. 65. ostendere conantur fabulosa esse asserunt August. cap. 9. lib. 16. de ciuitate Dei, & Lactant. c. 24. lib. 3. Diuinarum institutionum: & Lucretius libro 1.

illi cum videant solem nos sidera noctis

Cernere, & alternis nobiscum tempora caeli

Diuidere, & noctes pariles agitare diebus:

Sed vanis stolidis hac omnia parturit error.

Alij alius intelligunt, vt inquit Seruius in 6. Æneid. qui sub terra inferos volunt secundum Chorographos Geometras, qui dicit terram *απεναντι* esse, quæ aqua & aëre sustentatur, quod si ita est, ad Antipodes potest navigatione perueniri: quia quātum ad nos spectat, inferi sunt sicut nos illis. Hinc est quod terrā esse inferos dicimus, quanquam illud sit, quia nouem cingitur circulis. Tiberianus etiam in ducit epistolā vento allatam ab Antipodibus, quæ habet: Superi inferis salutē. Sunt, vt etiam Strabo reculit lib. 1. qui orientis extremi, & maximē ad occasum inclinatæ regionis incolae, quales sunt Indi atq; Hispani, Antipodas esse contendunt, ratione consimili Antipodes esse, qui tum extremam Meridiei, tum Septentrionis partem vltimam incolunt. Cicero 4. Academicarum quaestionum, Nonne etiam dicitis esse e regione nobis, e contraria parte terræ, qui aduersis vestigiis stent contra nostra vestigia, quos Antipodas vocatis?

Anticites, annis Asiae, a quo pisces Anticæi, salamentum nobile. Importantur Anticæi, & ex Borysthene, vt inquit Hieronymus. Et in hodiernum diem a Mæoti lacu præstantissimi quotannis inuehuntur.

Anticléa, Dioclis filia, mater Vlyssis, quæ quum duceretur ad Laërtae nuptias, a Sisypho latro-

ne Æoli filio corrupta est. Alij dicunt, cum Laërtae iam nupsisset, & ad oraculum iā pergeret consultura, captam a Sisypho latrone, & vt multi putant, ex eo Vlysem concepissee. Quod Ajax apud Ouid. 13. Metamorph. vitio vertit Vlyssi.

— & sanguine cretus Sisyphio.

Anticoli, Libyæ interioris populi. Ptolem.

Anticondylei, populi Bæotia. Steph.

Anticrates Lacon Epaminundam Thebanorum ducem hasta traiecit. Plut. in Agide.

Anticragus, mons Lyciæ, Crago oppositus teste Strab. lib. 4.

Anticyra, insula ad sinum adiacens Meleacum, & Oetam montem, cuius meminit in Thesalia Strabo lib. 9. In hac, authore Plinio, ellaborum tutissimē sumebatur, ac copiosum & optimum crescit. Ouid. lib. 4. de Ponto, *Imbibe, dixissem, purgantes pectora succos, Quicquid est in tota nascitur Anticyra.*

Vnde quoties insanum hominem significare voluerunt, Anticyram mittebant. Plin. 15. 55.

Anticyra, ciuitas iuxta Cyrrham in Phocide regione, in Corinthium conuersa sinum: ab Anticyreo quodam, Herculis ætate, Caparissus ab Homero dicta. Est & alia Anticyra Maliesium. Steph. de Anticyra oppido, Plin. 4. 3. 5.

Antidalæi, populi Arabiae felices. Plin. 6. 28. 49.

Antidonus, Philippi regis miles fortissimus: qui in obsidione Perinthi capulta cōfossus non prius eam euelli passus est, quam hostem fugatum intra mœnia compulisset.

Antidorus, Pictor fuit nobilis, Euphranoris Isthmij discipulus, qui maximē inclaruit discipulo Nicia Atheniensi, cui fuit peculiare diligentissimē mulieres pingere. Plin. lib. 35. cap. 11.

Antigenes, puer ruslicus, apud Virg. in Daphnide: *At tu sume pedum, quod me cum saepe rogaret Non tulit Antigenes.*

Antigenides, Suidæ, Thebanus musicus, Philoxeni discipulus, primus calciamentis Milesiis lasciuioribus vsus est. Plin. cap. 36. libro 16. Hic etiam, vt author est Cicero in Bruto, discipulo frigenti ad populum ait, Mihi cane & Musis. Gellius lib. 15. cap. 17. Valerius lib. 3. cap. 7. De fiducia sui.

Antigona Berennia, ex Philippo filia, Pyrrhi vxor fuit. Plutarch.

Antigona Psaphara, Paraxiæ regionis vrbs. Ptol. Antigone, scortum quoddam, quod Philotam amatorem circumuenit. Plutarch.

Antigena, oppidum, Plin. 4. 6. 2. & 5. 30. 15.

Antigone, oppidum, Plin. 4. 10. 6.

Antigone, filia Oedipi regis Thebanorum, patri cæco, & a Creonte in exilium acto, viæ dux fuit. Seneca in Oedipo, & Srtius in Thebaide. Eadem postea cum ad officium funebre suorum fratrum, Eteoclis videlicet & Polynicis venisset, ibique adiuuante Argia Polynicis coniuge, fratrum cadauera cremasset, am-

ba

bæ Creontis iussu captæ & occisæ sunt: quarum mortē postea Theseus vlciscens, Creontem interfecit. Hæmon autem amator ad Antigones mortuæ tumulum se interfecit. Propertius lib. 2.

Quod non Antigones tumulto Bæotius Hæmon Saucius ipse suo corruiit ense latus.

Tragediam Antigonen scripsit Sophocles, grandi cothurno, sæpissimē editam, & doctis omnibus probatam.

Antigone, Laomedontis regis filia, quæ ob formæ pulchritudinem ausa fuit se Iunoni præferre. Quapropter Iuno irata, eā in ciconiam vertit. Ouid. lib. 6. Metamorph.

Antigonenses, populi. Plin. in Prolog.

Antigonia, Troas ipsa dicta est, postea Alexandria.

Antigonia, ciuitas Chaonia in Epiro, hodie Croia, & quibusdam Argirocastro, & alia Arcadia, Mantinea prius dicta: tertia Macedonia, ab Antigono Gonati filio condita: quarta Bithyniæ iuxta Dascylum. Vide NICEMAM. quinta Syriæ, propè Antiochiam, Est & castellum Cizicena. Steph.

Antigonis, tribus Atticæ ab Antigono dicta. Stephanus.

Antigonus, rex Macedonum, Alexandri Magni frater. Plut. in vita Pyrrhi. Primus post Alexandrum in Asia regnare cepit: duodeviginti annis multa bella gessit, in quibus tandem occubuit.

Antigonius, rex Asiae, regnavit annis xviii.

Antigonus xxxvi. Macedonum rex, regnavit annis xii. Huic cognomen fuit Dofon (ait Plutarchus in Emilio Paulo) eò quod multa promitteret, pauca verò præstaret De morte eius vide ΜΟΤΗΟ.

Antigonus Gonatas, xxxiiii. Macedonum rex, regnavit annis xxxvi. Lacedæmonem obtinuit. Euseb. Atheniensibus libertatem restituit Gallos superauit, demum a Pyrrho Macedonia occupante regno pulsus est.

Antigonus xi. Iudeorum rex, regnavit annis iii.

Antigonus, Aristotelis filius, Parthorum auxilio Iudæam occupauit, regnavitque annis v.

Antigonus, Lydiæ præfectus, Persas Alexandri hostes oppugnat & vincit. Curtius lib. 4.

Antigragus, mons Lyciæ, Crago oppositus. Strab.

Antilibanus, excelsus mons ad Septentrionem Iudææ ex aduerso Libani, de quo Plinius lib. 5. cap. 20. a quo omnis regio supra Libanum ad orientalem plagam respiciens, Antilibanus appellatur, circa regionem Damasci, quæ cecidit in sortem tribus Manasse. Quibusdam videtur non esse montem proprium a Libano, sed ingulum, aut cornu in occasum Brumalem protensum, iunctū huic circa Cæsaream Philippi: tanta verò magnitudine, vt mons proprius iuste appellari possit.

Antilochus, Nestoris & Eurydices maior natu-

filius, patrem secutus ad bellum Troianum, pugna a Memnone Auroræ filio est occisus, vt tradit Homerus: vel ab Hectore, vt ait Ouid. io Epistola Penelopes:

Sine quis Antilochum narrabat ab Hectore visum:

Antilochus nostri causa timoris erat.

Vnde patris prece motus Achilles Memnonem occidit.

Antilochus rex Messeniorum, Pausan. lib. 7.

Antimachus, Colophonius Poëta Græcus. Is quum poëma quoddam obscurum recitaret, atque omnes præter Platonem, quod minimè illud intelligerent, discessissent, Plato mihi (inquit) pro omnibus. Nā & poëtis hoc quidem cōcedi potest, oratoribus minimè quum popularis sit illa facultas, illæque tantum sit bonus orator, qui multitudini placet. Hæc Cicero, & Plutarchus in Lyfandro. Hic aggressus belli Thebani materiam, vgelsumum quartum volumen impleuit, antequam duces Thebas vsque produceret. Antimachos alios Suidas ponit, alterum Ægyptiorum, patria Hieropolitanum, alterum poëtam Melitum, cognomento Psecam.

Antimachus Troianus, qui donis Alexandri auroq; corruptus, impedimento fuit quò minus Helena redderetur: quin pro cōcione Troianos hortatus est, ne Menelaum, dum legatus ad eos in urbem venisset cum Vlyssæ, redire ad suos sinerent, sed in vrbe asseruarent, trucidarentque. Homerus lib. Iliad. 11.

Antimenes, Delphines filius. Paufl. lib. 2.

Antinoe, vrbs Ægypti, ita dicta ab Antinoe Adriani amasio, vt scribit Hieron. in Iouinianum.

Antinoe, Cephei filia. Paufl. lib. 8.

Antinous, Bithynicus, ab Adriano principe adimatus, cui templum apud Mantineam constituit. Paufl.

Antinous ex Bithynia fuit, qui ob præclara facinora in deorum numerum relatus est. Pausanias lib. 8.

Antinous, procus Penelopes, superbus ab Vlyssæ in conuiuio bibens sagitta transfixus. Odyll. 22. P. oper. lib. 4. e leg. 5.

Penelopen quoque neglecto rumore mariti

Nubere lasciuo cogerat Antinoe.

Antiochia, vrbs Syriæ, quæ prius Metropolis, Epiphane, & Reblata, & ab aliis Theopolis, hoc est, Dei ciuitas est appellata, a Seleuo Nicanore in suorum memoriā cōdita. Olympiade 119. quam Orontes fluuius interfuit, & ob occidente lauat Parfar fluuius. Strab. in Seleucia Syriæ quatuor insignia sunt oppida, ob id & Tetrapolis dicta regio. Antiochia, Epidachne cognominata: Item Seleucia, Pieria, Apamea, Laodiceaque. Vide THEOPOLIS. Alia est Antiochia ad Persicum litus.

Antiochia, Syriæ pars. Plin. 5. 11. 5. in Syriæ descri-

ptione, & item Pomponius.
 Antiochia, oppidum Mygdoniæ Asiæ. Plin. lib. 6. cap. 13. Hanc Stephanus Mesopotamiæ esse scribit, & Mygdoniam vocari: ab incolis autem Asiben vel Nisbin.
 Antiochia, insula maris Mediterranei, Strongylæ insulæ proxima. Plin. 5. 31. 20.
 Antiochia, apud Phadnem ab Argiuis habitata, Ionè aliàs dicta. Steph.
 Antiochiæ nomen ad multas ciuitates transfertur: alia enim est Lydiæ, alia Pisiæ, alia inter Cœlesyriam & Arabiam Semiramidis, alia Ciliciæ ad Pyramum fluium, alia Pieriæ, quam Aradum Syri vocant, alia ad paludem Callirhoen, alia prope Taurum in Comagene, alia in Scythia, alia in Caria, quæ & Pythopolis vocabatur, de qua plura apud Steph. Alia in Margiana Partæorum, vltima denique Tarsus. Stephanus Cœlesyriæ Antiochiam, alias Gadara vocari scribit.
 Antiochenfes, populi. Plin. 4. 18. 10.
 Antiochida, maris partem, Antiochus à se appellauit. Plin. 2. 67.
 Antiochus, nomen regum Syriæ, ferè enim hoc nomine omnes vocati sunt, vt Antiochus Soter, Antiochus Deus, Antiochus Magnus, Antiochus Eusebius, de quibus Appianus copiosius in Syriaco, & Trogus.
 Antiochus, rex Asiæ, vrbis Magnesiæ (quæ Tiberij Cæsaris tempore vnà cum duodecim aliis ciuitatibus terræ motu nocte corruit) caduceatores veteranos, alueorum ducendorum causa, ad se missos miratus, quod cano capillo, & barbâ valde nigra essent, à medicis suis, hac de causa accersitis, huius rei causam inquit. Cui medici, Non mirandum, ô rex: aquosa Magnesiæ habitatio, flumine Meandro, & ingenti palude circumsepta, hoc efficit: nam cerebrum ita humefactum reddit, vt capitis pilus ante senium albescat. At caduceatores, Non, ita, ô rex: sed quia capitis crines sint barbâ natu maiores. nam nascendo capillos è vulua matris, barbâ autem multo post tempore suscipimus. Ælianus lib. 1. var. hist. & Aristides Milesius.
 Antiochus Soter, Seleuci filius, eiusque nominis primus, 11. Syriæ & Asiæ rex, regnavit annis XIX.
 Antiochus, Antiochi Soteris filius, Achios dictus regnavit annis XI. & veneno tandem ab vxore Laodicea extinctus est.
 Antiochus Magnus, Seleuci frater, VI. Syriæ & Asiæ rex, regnavit annis XXXVI. Is in Cœlesyria omnes Ptolemæi ciuitates subegit. Liu. lib. 3. Decad. 4. Philometorem prælio superauit, ab Attilio Glabrone ad Thermopylas cæsus, & à Græcia pulsus est. Liu. 6. Appianus de Syriaco bello. Oros. lib. 5. Flor. 2. cap. 8. Hierax vulgò appellatus est, quòd accipitris more in rapendis alienis vitam duceret.

Antiochus Epiphanes, hoc est, illustris siue nobilis, VIII. Syriæ rex, regnavit annis XII. Hic Hierosolymam destruxit, & multa mala Iudæis intulit, crudelissimus omnium tyrannorum. Hic est Antiochus Epiphanes, quem cognomine paululû immutato, aliquando Epimaneum, pro Epiphane, id est, furibundum, & mente captum appellat Polybius. Hunc namque scribit immensos pecuniarum thesauros in comestationibus & symposiis prodegit & breui profudisse: solitumque esse ludibundum, interdum & ebrium grâdiusculos numerorum sacculum in viis publicis abicere, ac subinde dictitare. Isthæc accipiat 17 quos fors fortunave huic commodo iam pridem destinavit. Nonnunquam etiam rosis coronatum, aureaque indutum chlamyde, vagari solitum dicit, lapides sinu gestantem, quibus obuios quosque impereret. Publicis quintiam balneis ille cum populo promiscuè lauari consueverat, pretiosissimisque vnguentis iungit: vnde cum quidam aliquando illi è populo dixisset, Beatus es, ô rex, qui adeò bene oles. At ego, inquit, hac tibi in re continuo satisfaciam, & perquam saturum reddam: quo dicto, bicongium vas pretiosissimi plenum vnguenti super illius caput infundi iussit: ex quo vehemens adeò odoris fragrantia est exorta, vt plerisque à foro ipso, & longinquis etiam vrbis partibus excitatos, ad eum statim locum contraxerit, vt impellentium sese studio hinc inde, & crassi vnguenti lubricitate, & plurimi balneatorum humi caderent, & rex ipse profusissimo penè euectus cachinno, pronus corruit: & vt in turba solet, non bellè etiâ acceptus, & conflictatus fuerit. Hunc aliquando ferunt in certaminibus, quæ Antiochiæ celebravit, omnes qui aderant, Græcos inuitasse, pretiosissimisque vnguentis ex aureis guttis perunctos omnes conuiuio suscepisse: in quo ipse inuicem discubuisse, ac discubentibus ministrasse dicitur. Cum mimis etiam & histrionibus licenter adeò, & impudenter saltasse, vt omnes conuiuas, præ pudore, oculos à se auertere cogeret. Is est Antiochus, qui Romæ aliquando pro obside fuerat, & inde ad regni euectus apicem, ad has infania notas, regali licentiâ, sine respectu, turpiter declinavit. Hæc Polybius.
 Antiochus Eupator, IX. Syriæ rex, regnavit annis 11. Philippum, cui Antiochus Eupatoris pater, regni curam commisit, vicit & occidit: & demum à Demetrio vnà cum Lysia interfectus est. Ioseph. lib. 12. cap. 15. Iust. lib. 34.
 Antiochus Theos, XIII. Syriæ & Asiæ rex, regnavit annis XV.
 Antiochus Sedetes, vel Soter, vel Pius, XV. Syriæ rex, regnavit annis 11. à Cleopatra ad nuptias & regiam quæ in Seleucia erat, inuitatus, fretus Simonis auxilio, Triphonem Doram

ram obsidentem fudit, fugauit, ac Apamæam cepit, ac interemit anno regni sui tertio. Ioseph. lib. 15. ca. 11.
 Antiochus Gryphus, X. V. Syriæ rex, regnavit annis X. Hunc Iosephus frequenter Philometore vocat. Is cum Seleuco Gryphi filio de imperio dimicauit, acique victus iuterit.
 Antiochus Gryphus, X. V. Syriæ rex, regnavit annis X. interfectus est ab Herodiano.
 Antiochus Cyzicenus, X. Syriæ rex, regnavit annis X. Is fratrem Antiochum regno Syriæ exiit, ac bello vicit.
 Antiochus, Comagenorum rex. Cæsar, lib. 3. de bello ciuili.
 Antiochus Consul, Bassi collega.
 Antiochus, Liber pater dictus, Damascenorum rex, fratri Philippo successit. Ioseph. lib. 1. c. 21. Hic ab Arabum rege occisus est.
 Antiochus Ascalenita, ex veteri Academia dicendi peritissimus, Luculli Ciceronis & Bruti præceptor: de quo Plutar. in Lucullo.
 Antiochus Syracusanus, historicus, qui scripsit de Italia: citatur sæpè testis à Strab. & Diony.
 Antiochus sophista, quem Argæ Cilicum tulere, doctissimus, de quo Philostratus.
 Antiochus, fuit sophista securus in figuris, vehemens in accusationibus, venustus in defensionibus, in demonstratiuis potens: in forentibus sophista, in sophisticis forentibus vtebatur oratione.
 Antiochi vxor Stratonice, nomen dedit Stratonice vrbis Macedonia. Steph. Tarsus etiam Ciliciæ ab Antiocho Epiphane, Antiochia dicebatur. Steph. Item Trallis Lydiæ vrbis Antiochia aliàs vocabatur.
 Antiochus, mater Antiochi Seleuci filij, & mulier quæuis, & quauis Antiochia oriunda: præterea nomen tribus. Steph.
 Antiope, Steph. in Hysia, Nyctei filia, & vxor Lyci regis Thebarum & Aegyptiarum, Lactantio. Hanc Iupiter in satyrum mutatus cõpressit, quòd cum Lycus comperisset, ea repudiata Dircem superinduxit, à qua in carcerem coniecta est: verum cum parrus aduenisset, ruptis vinculis aufugit in Cytheronem, ibique Zethum & Amphionem peperit & exposuit: sed à pastoribus reperti, ab iisdem educati sunt, qui postea adulti, matris iniuriam vlciscetes, Lycum cum vxore Dirce interfecerunt. Vide AMPHION. Propertius.
Tu licet Antiope formam Nyctei, & tu Parthianam referas laudibus Hermionem.
 De hac copiose Paul. lib. 8.
 Antiope, Amazonum Regina, de qua hæc N. Comes, mythologiæ lib. 8. cap. 9. fama est Amazonas bellicosas feminas in Græciâ aliquando cum armis hostiliter irrupisse, atque in Atheniensium agrum præcipue fecisse impressionem, Antiopeque ipsarum reginâ, vel (vt alij malût) Hippolyten fuisse à Theseo super-

ratam, cum illi Scythæ open tulissent. Plutarch. in Theseo.
 Antiorus, Lycurgi filius Plut. in Lycurgo.
 Antipater, Philosophus & poeta Sidonus, seu ex Tyro Phœnicæ, Stoicæ sectæ, Catonis Vnicersis præceptor. Plut. post Partium de officijs scripsit. Hic quo die natus fuit, eodem semper febre laborauit singulis ætatis suæ annis, eodemque die, atque eodè morbi genere consumptus est. Hic nobili epigrammate Sapho, decimâ inter Musas coaptat. Ex tẽpore innumerabiles penè versus faciebat. Ci & Quintil.
 Antipater, Iolai filius, è Paliura ciuitate Macedonia, miles Philippi, deinde inter Alexandri duces, & regni successores, discipulus & ipse Aristotelis. Suidas. Plutarchus. Successor Alexandro in regno Macedonia, post bellum Atheniensibus illatum, legatis ad eum de pace venientibus, quorum princeps erat Xenocrates, respondit se in amicitia permanurum, si sibi Demosthenes & Hyperides dederetur: Si eius præsidium in Mynychiam, id est, Athenarum arcem receperent: Si denique absumptam in eo bello pecuniam, acceperatque damnâ refarci rent. Quibus illi conditionibus cõsenserunt.
 Antipater & Alexander, Callandri filij, X. V. Macedonia reges, regnarunt annis 11. 11.
 Antipater, X. X. 11. Macedonia rex regnavit dies X. 1. v.
 Antipater, Cilicum rex.
 Antipater, Herodis pater, vir maximus ac potētissimus, Iudææ procurator à Cæsare cõstitutus, miros ciuitatis reedificauit, Phaselû Hierosolymæ, Herodem Cablæ præfecit, veneno à Malicho necatus est. Ioseph. bell. Iud. lib. 1. cap. 21. Antiquit. lib. 14. c. 19. Volater. in historia Hierosolymitana.
 Antipater, Herodis filius, à patre quinto die priusquam animam ageret, in vinculis interfici iussus est. Ioseph. lib. 17. ca. 9. de bel. Iud. Hægesip. lib. 1. cap. vltimo.
 Antipater Tarsensis, Philosophus, authore Plutarcho.
 Antipater Hieropolitanus, sophista nobilis, præceptor liberorum Seueri principis, cuius etiam res gestas scripsit, ac magister Epistoliarum fuit. Philostratus.
 Antipatria, Daretidis vrbis, Polybio; Macedonia: Liuio.
 Antipatris, Palæstina: ciuitas, nunc diuota, quam Herodes rex Iudææ ex patris sui Antipatris nomine vocauerat. de hac Raphaël Volateranus lib. 11. Geographiæ. Ad hæc Paulus ductus est captiuus, Act. 23.
 Antiphanes, Argiuis, nobilis & ingeniosus Statuarius. Plin.
 Antiphanus, Scriba equitum Alexandri. Curtius, lib. 7.
 Antiphates, Læstrygonum Anthropophagorum rex, vnus ex posteris Lami, Formiarum conditoris

toris: in cuius littore cū aliquando ciectus esset Vlysses, tresque ē sociis emisisset qui regionem explorarent, Antiphates vnū ex his apprehensum ore dilaniavit: reliqui duo vix fuga salutē quaesierunt: quos Antiphates cum magna Lastrygonum manu infecutus, naues Vlyssis omni conatu oppugnauit, faxilque & trabibus in eas coniectis omnes demerserūt, vna tantū excepta, qua Vlysses ipse cū nobilioribus aliquot sociis vehabatur, qui succis repenē sudentibus, se suosque eripuit. Ouidius 14. Metamor.

Inde Lami veterē Lastrygonis, inquit, in urbem Venimus: Antiphates terra regnabat in illa.
Vide hæc latius apud Homerum, Odyssæa 10.

Antiphates, nothus Sarpedonis. Virg. lib. 9.

Et primum Antiphatem: is enim se primus agebat.

Thebana de gente nobilium Sarpedonis alti.

Hic Æneam in Italiam secutus, à Turno Rutulorum rege occisus est.

Antiphelus & Phellus, regiones Lyciæ. Steph.

Antiphellos, oppidum. Plinius 5. 27. 41. & 31. 11. 37.

Antiphemus & Lacijs fratres, Stephano in Γλα, & Paulanias.

Antiphilus, nobilis pictor, qui inter egregia opera puerum in ignem curuatum & flantem pinxit, quo igne paululum flatu excitato tota domus videbatur aliquantulum lumen accipere per noctem. Plin.

Antiphium, nomen loci, dictum, quia Phio aduersum sit.

Antiphilus, Pictor nobilis, in Ægypto natus, qui à Otesidemo didicit artem pingendi Gryllos, quos vocant, ridiculo habitu. Plin. lib. 35. ca. 10. Fuit Apellis æmulus. Lucianus.

Antiphon, Rhamnusus orator, & dux Atheniensis, præcepta dicendi tradidit primūque omnium orationem scripsit, quo neminem melius orauisse causam capitis, quam se ipse defenderet, aiunt Quintilianus, Thucydides, Cicero in Bruto.

Antiphonos, Priami filius, qui comitabatur patrem, cum Hectoris corpus ab Achille redimeret: fratrem habuit Antiphū. Homer. Iliad. 7.

Antiphra, oppidulum prope Alexandriam, non procul à mari. Steph.

Antiphus, Priami filius ex Hecuba, quem Agamemnon vnā cum Ifo fratre, sed illegitimo thoro nato, in bello Troiano interfecit.

Antiphus, filius Thesali, & nepos Herculis, qui cum fratre Philippo dux triginta nauium cum alijs Græcis ad Troiam cōmigravit, vt apud Homerum lib. Iliad. 2.

Antiphus & Alitherfes, Vlyssis amici. Odyss. 17.

Antipodes, Cic. 4. Acad. quæst. Nonne etiam dicitis esse ē regione nobis ē cōtraria parte terræ qui aduersis vestigijs stent contra nostrā

vestigia, quos Antipodas vocatis: Ioachimus Vadianus in Melam. Plin. 6. 22. 1. Vide ANTICHTONES.

Antipænus, Thebanus nobilissimus, cuius filia pro patriæ salute seipsas interfecerunt. Paul. Vide supra Anticlea.

Antipolis, oppidum. Plin. 3. 4. 20. id est Ianiculum. 3. 5. 136.

Antipolis, Gallia Narbonensis in extrema provincia vrbs, Ptolem. vulgò *Antibes Ragm*, Poldo.

Antipyrgus, Ptolem. vrbs Marmaricæ. Strab. Tetrabyrgia, vulgò *Lucio*.

Antirrhium, promontorium, cui alterum *ῥίον* dictum in Pelopon. obuertitur. Plin. 4. 2. 4. & 2. 92. 3.

Antirrhodus, Ægypti insula circa Pharū. Stabo. Antiscia sunt circuli siue gradus circulorum, in quibus sol constitutus, dies diebus & noctes noctibus adæquat, veluti dicas equales ex aduerso, legendum videtur Antiscia, Cælius Rhod. 2. 4. lib. cap. 17.

Antiscij. Vide supra in dictione Antiscij.

Antissa, oppidum in Lesbō insula, Pomp. Steph. addit insulam quoque vnam Cycladum sic vocari. & aliam Indiæ. Plin. 5. 31. 54. Est insula Lesbi adiuncta. Plin. 2. 89.

Antistiodorum, ciuitas Gallia in Senonensi provincia, quondam Burgundis subdita, incendio repentino combusta, à Mathilde Comite restaurata, qualis hodie conspicitur vulgò *Auxerre*.

Antisthenes, philosophus, posteaquam docuisset rhetoricam, audissetque Socratem, dixisse fertur ad discipulos, Abite, & magistrum quaerite: ego enim iam reperi: statimque veditis quæ habebat, & publicè distribuit: nihil sibi præter palliolum reseruauit. Princeps fuit Cynicæ sectæ, & ad audiendum Socratem quotidie ibat ex Pyrao, quadraginta stadiis emensis: acurus, magis quam eruditus, præceptor Diogenis, patientiam & duritiam adamauit. Cic. lib. 3. de Oratore ad Quintum fratrem. Antisthenes multos quidem populares esse deos asserbat, vnum tamē naturalem, summæ totius artificem. Polyd. Verg. lib. 1. ca. 1. de rerum inuent. Fuit & Antisthenes discipulus Heracliti: Alius Ephesus, tertius Rhodius, historicus, vt tradit Diogenes Laërtius. Fuit & Antisthenes Sybarita.

Antistiana, Hispaniæ citerioris vrbs inter Barcinonem & Tarraconem. Anton.

Antistius, Romanus nobilis, qui vxorem, quam cum libertina fabulari viderat, repudiavit. Alex. ab Alex. lib. 4.

Antistius Turpio, miles factionis Pompeianæ in Hispania, ita fides viribus, vt aduersarios Cæsarianos solus ad pugnam prouocavit. Hirtius de bello Hispan.

Antitheus, Atheniensis rex, Olym. 166. Paul. li. 7. Antitau-

Antitaurus, mons Tauro oppositus. Strab. lib. 17. Taurus itaque in Septentrionem versus, in multos quasi ramos discinditur, quorū vnus est Antitaurus, qui Sophenam comprehendit in conualle quadam, quæ inter eum iacet, atque taurum vltra Euphratem. In eo valles sunt profundæ & angustæ, in quibus sita sunt Comana ciuitas memoratu digna, & Bellonæ fanum, quod illi Comana vocant.

Antithæi. Quidam mali Dei, quos à Magis confingi ait Arnobius, hique spiritus esse dicuntur, qui in actionibus humanis sæpe obrepāt, seque Deos fingant, & infcios mendacijs & simulationibus deludunt.

Antiuestæum, promontorium Britannia, quod etiam Bolerium, Ptolem. Diod. Belerium, in Cornubia seu Cornuualia.

Antium, vetus vrbs Latij, Volscorum caput, Romanorum colonia: ita dicta, quod ante alias vrbes in ipso littore sita fuerit, ad Romanorum otium, rerumque vrbanaum permutationem accommodata. In hac fuit Fortunæ templum Horat. 1. Carm.

O diua gratum qua regis Antium.

Hinc Antiates, vrbs huius incolæ, multis nauibus olim diuites, quarū rostra Antio à Romanis deleta in foro affixa, nomen fecerunt loco, ex quo concio haberi solebat ad populum. Vide Liniuni libro 1. ab vrbe condita. vide Antias & Antiata.

Antiata, populi. Plin. 6. 7. 10.

Antixeni, Indiæ populi. Plin.

Antobroges, populi Aquitania, Narbonensium Provinciae contermini non procul à Caturcis populis. Plin. lib. 4. cap. 19.

Antocci, populi qui inhabitant contrariam zonam Antichthonibus.

Antónenes, vltimus Corinthiorum rex, regnavit annum 1. Reges post hunc non fuerunt, sed anni principes constituti.

Antona, fluvius in Anglia. Lipsio, nomen vrbs. Antoninus Caracalla, Romanus Imperator, denominatus à genere vestis quæ populo crogavit. Cæli. Rhod. lib. 16. cap. 10. Hic libidinis impatientia nouercam suam duxit vxorem. Cæli. Rhod. & Euseb.

Antoninus Imperator, Seueri filius.

Antoninus Imperator Romanus, cognomento Pius: regnavit annos 23. anno Domini 40. Hic primus statuit vt Resurrectio Dominico die celebraretur, quod postea Romanis pontificibus est confirmatum. Euseb.

Antoninus Commodus, Antonino Pio successit, cui cum aliquando pugnaret, sitiq; grauissima cruciaretur: plura diuinitus missa est: cum è contrario Germanos & Sarmatas fulmina persequerentur, plurimūq; interficerent anno Domini 178.

Antoniopolis, in Lydia, qui Mæandro alluuntur. Plin.

Antoninopolis, in Mesopotamia, à Constantio extructa. Ammian. lib. 18.

Antonius Gniphos, poeta Gallus, expositus, & à nutritore suo manumissus, Romæ docuit Rhetoricam & poemata in domo Iulij Cæsaris adhuc pueri: cuius scholam Cicero & clari viri frequentasse dicuntur. Nihil vnquam de mercedibus pactus est, eoque plura ex discipulorum liberalitate consequutus est. Vixit. ann. 1. Tranquil.

Antonius Musa, medicus Augusti Cæsaris. Plin. lib. 29. 1. & 33.

Marc. Antonius orator, Triumviri auus, de quo Cicero in Bruto: Omnia veniebant Antonio in mentem, eaque suo quoque loco, vbi plurimum proficere & valere possent: vt ab imperatore equites, pedites, leuis armatura, sic ab illo in maximè opportunis orationis partibus collocabatur. Erat memoria summa, nulla meditationis suspicio, imparatus semper aggredi ad dicendum videbatur: sed ita erat paratus, vt iudices illo dicente non nunquam viderentur non satis parati ad cauendum fuisse.

M. Antonius oratoris filius, natu iunior, gratia Cortæ consulis, Cethegi factione in Senatu curationem rei frumentariæ totius oræ maritimæ nactus, Siciliani & provincias omnes depopulatus est. Et ad postremum inferens Cretensibus bellū, ibi morbo interit. Hunc Salustius ait perdundæ pecuniæ genitum, & vacuum à curis nisi instantibus. Pædianus.

Antonius alter oratoris filius, multos in Achaia spoliavit, nactus de exercitu Syllano equitum turmas, quamobrem Græci accusarunt eum ad M. Lucillum prætorem, qui ius inter peregrinos dicebat. Hinc Cicero in Verrinis vocat in exercitu Syllano prædonem, in introitu gladiatorum, in victoria quadrigarium. Nam inter eos fuit, qui iussu Syllæ in Circensibus, quos ipse post victoriam fecit, quadrigas agitauerunt.

Antonius, C. Antonij Syllani filius, cum Cicero consul, eique maximè aduersus, quod Catilinæ faueret. Placatus ab eo, recta de Republica sentire persuasus est. Postremo post Cæsaris mortem in dissensione ciuili, in Bruti potestatem cum in Græciam venisset, ab eodem trucidatus est.

M. Antonius Triumuir, Marci oratoris filius, & Lucij frater, causa & fax totius belli ciuilis fuit, cum esset Tribunus, clam ex vrbe ad Cæsarem in Galliam profugit. Mutinam Bruti provinciam inuadentem, hortante Cicero Senatus hoste iudicauit: superatusq; ab Hircio & Pansa collac Cæsare puero, mox Triumuiratus fœdere inter eū & Lepidum ac Cæsarem inuito, Bruti & Cassii in Macedonia apud Philippos superavit. Quo bello cōfecto, Octauius

uius valerudinis causa Romam rediit: Antonius in Græciam Asiâque profectus, honore quaquaerlus ingenti est exceptus. Cum illi Oriens, Augusto Occidens, Lepido Italia obtigisset, multos per Orientem reges & Terrarchas debellauit. Inter quos Antigonum, Iudeorum regem, securi percussit: quod antea regu nulli contigit. Fuluiam inito Triumviratu repudiavit, ut Octauiam Augusti sororem duceret: vtramque postremo ob Cleopatram Ægypti reginam contempsit: ad bellum Parthicum, Ventidium legatum misit. Sed repudiata Octauia, causa fuit inter eum & Octauium dissensionis. Qui cum postremo ad Actium nauali prælio congregiendus, superatus est, Alexandriamque confugiens, atque ibidem ab eodem obsessus, gladio sponte occubuit, anno ætatis LVI. Vir fuit in otio luxuriosissimus, in negotio laboriosissimus, ob res male gestas: vt nihil de solita voluptate remiserit. Plutarchus in eius vita.

L. Antonius, Triumiri frater, apud Perusiam ab Octauiio obsessus, in deditionem cum CCC. aliis venit: quibus, vt alius Linius, in Epiro, Octauius ipse pepercit: vt verò Tranquillus, omnes ad arâ Cæsaris necare crudeliter iussit. Antonius Iulianus rhetor Romæ, perquam fuit honesti atque humani ingenij, doctrina quoque vtiliore ac delectabili, veterumque elegantiarum cura & memoria multa. Antonius Eremita, miraculis & vita clarus. Tripart. hist. lib. 3. cap. 2.

Antonopolitæ, populi. Plin. 5. 29. 27. Antoniorum familia Romæ, nobilissima vetustissimaque, ab Antio Herculis filio oriunda. Gel.

Antontes, Mardonij regis Thebarum filius, Pausan. lib. 9.

Antor, Centauri cuiusdam nomen. Valer. Flac. 1. Argonaut.

—ardenci peragit claras Antora quercu.

Antorides Pictor, Aristippi, filij Aristidis Thebani, discipulus. Plin. lib. 35. cap. 10.

Antricum, oppidum Gallie Narbonensis, Normanie finitimum, vulgò *Charvros*.

Antron, nomen fluminis in Britannia.

Antronia, vrbs in Messenia Peloponnesi regione, ab antris, è quibus molares lapides exciduntur, appellata, à Strabone Antrò dicta: item à Stephano, qui Thessalie urbem esse scribit. Ab hac Antronij asini dicti. Pomp. Mela lib. 2.

Antronis asinus, castellum in Phthorica plagâ, de quo sic Strab. libr. 9. Ad Antronem verò munitum castellum est, in transitu in Eubœam, quod Antronis asinum vocant.

D. Antonius, vir Ægyptiaci sanguinis, monachis Christianorum initium dedit, licet non ante omnes monachos fuerit. Primus tamen mirè omnium studia ad eam vitam imitandam incitauit, monachorumque dogma instituit, si-

cuti mox D. Bassilius in Græcia fecit, & Hilarion in Syria. Polyd. Verg. lib. 7. cap. 2. de rer. inuent. Panis illi esse fuit, & aqua potui semel in die, & sub occasum solis tenui cibo reficiebatur: cuius sanctitas ita celebris erat, vt Helena, Constantini imperatoris mater, se & filium per literas illi commendarit. Obiit in Eremito, annos centum & quinque natus: qui fuit annus salutis humanæ trecentessimus sexagesimus primus Eccl. hist. autores.

Antuates, populi bitra Rhodanum, extra Belgas, Celtas & Aquitanos: finitimi Allobrogibus & Geneuæ, ac Gallie Romanorum prouinciæ proximi. Huius nominis adhuc extat vicus & præfectura quædam monachorum inter Geneuam & Lugdunum, qui & Geneuensis olim diocesis. Vulgò *Nantua*. Videntur tamen, secundum Cæsaris descriptionem lib. 3. comment. Antuates magis fuisse inter Allobroges & vicum Veragrorum, cui Diuus Mauritius, vulgò *Saint Mauris*, Sedunensis diocesis nomen est. Hos quidam Vatuates appellant. Hodie vulgò, *Le pays de Vaut*. Hæc regio varias præfecturas, pagos & oppida non pauca continet, circa Lacum Lemantum & vltra ad Septentrionem.

Antverpia, seu Anuerpia, & Antuerpia, olim Atuatium & Antuacurum, nobile in Brabantia oppidum, in ripa Scaldis, & partim maritimum, variis Europæ nationibus frequentatum, mercimoniis mirum in modum floret. Sumpuosis tam publicis quam priuatis nitet ædificiis: augustissimo D. Virginis templo, cum turri ex candido lapide altissima: Ciuica, Haufeatica, Anglica ac Portugallensium domo: Monasterio Præmonstratensium, monumento Isabellæ Caroli ducis Burgundionum coniugis nobili. Anno 1567. die 5. Nouembris Antuerpiæ mœnia à Cronenburgio vsque ad Cæsaream portam diuisa, soloque æquata fuere: & Arx (vulgò *Citadelle*) vallo cincta, fossa & aqua circumdata, quinque propugnaculis ex viuo saxo munita constructa est: habens in circumferentia inter propugnacula supernè eminentes decem & tres formas planas ad hostium insultus propellendos fortissimas. Intus latè patentem arcam percommode claudunt ædes præsidialis militibus aptæ. In arcam medio tunc statua aenea deaurata maximis sumptibus fusa, Fernâdo Toletano, Albæ duci, olim in Flandria Regis Hispani profecto posita, paulo post deturbata & comminuta est. Arx illa diruta & euerfa: denuo autem procurante Alexandro Duce Parmensi instaurata & adhuc erecta permanet: nobili illo Europæ emporio propter bellorum in Belgio per 30. annos grassantium incommoda ad solitudinem fere redacta. Gall. *Anuers*.

Antros est insula in Garuna fluuio de Pyrenæo monte defluente, quam pcedere & attolli aquis incre-

incrementibus ideò putant: quia cū videatur editior aquis, obiacet: vbi se fluctus impleuit, illam operit, nec vt pius tantum abit. Pomponius Mela lib. 3.

Anubingara, Taprobanae vrbs. Ptolem.

Anubis, Ægyptiaca dicitur canis, in cuius forma colebatur Mercurius: quia nihil est cane facilius. Virg.

Omnigenumque deum monstra, & latrator Anubis.

Ouidius,

Per tua sacra precor, per Anubidis ora verenti. Diodorus scribit Anubim filium fuisse Osiridis & Isis, qui canem gestabat tanquam armorum insignia. Ex quo Ægyptij canem venerantur, & Anubim deum canino capite effingunt. Cæl. Rhod. lib. 5. cap. 12.

Anuchta, Susanae vrbs. Ptolem.

Anulinus Consul Romanus, Sabini II. collega. Horum tempore Antoninus Caracalla Alexandria cum esset, Alexandrinam iuuentutem conuocauit, eamque passim omnem, militibus signo dato, interemit & occidit. Herodian. libro quarto. Spartianus.

Anulus, fluuius Maritima. Plin. 58. 1. 5. ad quem elephantes nitescere Luna noua descendere, ibique se purificantes, aqua circumspergi scribit. Dion pergere elephantes ait *αἰεὶς ἰδὸς ἀειδόν*, id est, perennem aquam Cælius Rhod. 13. 18. considerandum relinquens an Plin. *ἀειδόν* ex authore aliquo Anulum verterit. Pliniani codices emendatores habent Amilus.

Anurogrammi, Taprobanae populi, & Anurogrammum regin. Ptolem.

Anus, nomen fluuij.

Anxa, oppidum in ora Senonum, quæ antea Galliopolis dicebatur, vt scribit Plinius lib. 6. cap. 11. Plinius 3. 11. 14. Magnæ Græciæ vrbs, hodie *Callipoli*.

Anxantani, Pelignorum populi. Strabo.

Anxanum, Ferrentanorum in Italia oppidum, hodie *Lanzano*, vel *Lanziano*.

Anxani, populi. Plin. 3. 12. 4.

Anxius fluuius ex Armenio monte oriens, per Caucasum in Mesopotamiam defluit, & Pactolo flumini Caucaſo cadenti occurrit, vnumque facti in Euphratem demerguntur.

Anxur, vrbs Volscorum, Plinio, quam olim Trachinam, nunc Tarracinam dicunt. Martialis, *Sine salutaris candidus Anxur aquas*, Horat. *Millia tum pransi tria vespimus, atque subimus Impositum saxis latè cadentibus Anxur*.

Vide TARRACINA. Plin. 3. 5. 94.

Anxurus, siue Anxyrus, nomen est quo Iupiter à Campanis vocitatus est, qui maxime Anxure colebatur imberbis, vel quasi *ἀνός τὸν ἔυπος*, id est, sine nouacula: quia barbâ nunquam rasisset. Seruius in illud Virg. Æneid. 7.

Circumque iugis, quævis Iuppiter Anxurus aruis

Præsides, & viridi gaudens Teronia luco.

Vide ANXYRVS.

Anydrus, insula. Plin. 5. 31.

Anyger, Anagrus, Aniger, Antiger, Thessalie fluuius, in quo Centauri ab Hercule lauciati, vulnera sua lauerunt. Quamobrem cum primo dulces habuisse aquas, postea in fetidas sunt conuersæ, Bocatius. Ouid. *Fudit Anigras aquas*, &c. Fortasse idem qui supra ANAGER. Anygridum, est spelunca Nympharum, ab Anygro fluuio haud longè distita in Saonica regione. In hac si quis albo laborans, aut laeua Nymphas apprecetur, sacrificiis etiam promissis, abstergatque pollutas corporis partes, ac fluuium enatet, mox euadit incolumis. Cæl. Rhod. lib. 6. cap. 14.

Anym, Palestinae locus. Iosue 15.

Anytis, Ægypti rex, Herodoto lib. 2. vrbs Ægypti, Steph.

Anychines, fluuius in Indicum mare defluens. Laër.

Anytos, Ægypti Nomus. Herodot.

Anytus Atheniensis cum Melito & Lycone Socratem accusauit, & occidi curauit, Horat. lib. 2. Sermonum, Satyra 4.

—qualia viuunt

Pythagoram, Anytique reum, doctumque Platona.

Xenoph. postea ab Atheniensibus cum sociis morte multatus est. Laër. lib. 2.

Anzaba, fluuius circa Tigridem. Ammian. lib. 18.

Anzeta, Armeniae maioris vrbs. Ptolem.

A O

Aod, i. laudans siue constans, filius Ierae, filij Iemini. Iud. 3. Hebr. Ehad.

Aorde, Musæ nomen, vna ex filiabus Aluœi. Paul. li. 9.

Aon, Neptuni filius, factione suorum ex Apulia pulsus, nauigio Eubœæ & in de Beotiam venit, vbi populis montes habitantibus imperauit, eosque Aones, vt & mōtes vicinos, appellauit. Porro Aon filium Damantem reliquit, qui in eo regno successit.

Aones, populi ex Aonia, Paul. lib. 9.

Aonia, pars montana Beotiae, cuius meminit Steph. vnde totam Beotiam prius Aoniam dictam scribit, hinc etiam dictæ.

Aonides Musæ à fonte Aone, in eadem regione illis consecrato. Inuenalis,

—cupidas siluarum, aptusque bibendis

Fontibus Aonidum.

Aonius, id est Beotius, Seruio apud Virgilium, *Aonio rediens deducam vertice Musas.*

Aoricus, Gothorum rex.

Aoris, Arantis filius, venator bellicosus, Steph. & Paul. lib. 2.

Aornos, petra apud Indos præcepta & inuia, monumentis historicorum celebrata, quasi auius inaccessa. Scribit Plutarchus Alexandrum cum intellexisset hanc petram teneri ab homine meruloso, dixisse: Nunc locus iste facillimus est captus.

Aornos, vrbs in Epiro. Prol. & Steph.

Aornos.

Aornos, lacus inter Puteolos & Baias, qui postea paucarum literarum mutatione dictus est Auernus. Aornos autem, quod a uibus careat: ipsaque superuolantes graui eius odore euecentur: siue quod sulphureæ exhalationes aerem usque adeo extenuent, ut aues sustinere non possit. Virg. Æneid. 6.

*Spelunca, alta fuit, vastaque immanis hiatus
Scrupæa, tuta lacu nigro, memorumque tenebris,*

Quam super haud ulla poterant impune uolantes

*Tenere iter pennis, talis sese halitus atris
Fauibus effundens supera ad conuexa ferebat:
Vnde locum Graij dixerunt nomine Aornon.*

Plinius in Proëmio lib. 4. locum collocat in Epiro, qui & ipse ab exhalatione uibus pestifera nomen accepit.

Aornus, lacus est, quidam iuxta Eridanum Italicæ annem, cuius aqua, ob graueolentiã, à nullo penitus animalium temerè degustaretur. In hunc quondam icæ fulmine cecidisse Phaëtonem credula fabulata est antiquitas: quã obrem & dirum illum, terrumque odorem contraxisse lacum, & mortiferam insuper vim habuisse, qua ex illo bibetes, citissimam consequi mortem, constantè est creditum. In illius autem margine excelsas stetisse populos fama est, vnde turgètibz ramis nitida sudabant electra, ex quo locum etiam fabulæ datum ferunt, Phaëtonis sorores in arbores conuersas, illius desiderio, lachrymis molle succinum iugiter distillare, quæ lacum nonnulli Aornum appellare. Sunt, qui Annum lacum iuxta Cumas in Italia fuisse commemorant, sic appellatum, quia nulla illum superuolare auis: figurã rotundum, aqua in cæruleo colore subnigrante. Cæterum, qui res ab Alexandro Magno gestas scripsere, altissimam apud Indos petram Aornum appellari dixerunt: quoniam cum frigore magno, tum altitudine sua, nulla illam superuolaret auis. siquidem quindecim in subiectum stadia erigi, & excrecere illam perhibet. Cocceius vero Dion, & Agatosthenes, necnon alij plerique historiarum conditores, Aornum neque petram esse, neque lacum autumant, sed terræ quoddam barathrum in Syria Adiabene, super quod ob pestilentem mortiferumque inde emanentem halitum, nulla evolare potest volueris: sed eò peruenies loci, ut ad perpendiculari superster, illico ex animis concidere dicitur. Leon. lib. 3. cap. 69.

Aorthus, locus in Thesprotide, ubi oracula reddebantur. Pausan.

Aorsi, gens quæ Tanaim incolit in Asia. Strabo. Aorus, ciuitas Crete, ab Aora Nympa, Eleuthera etiam dicta. Steph.

Aorus, fluius. Plin. 3. 23. 3.

Aorsi, populi. Ptol. lib. 6. cap. 14. non procul à

Iaxarte fluuius, qui in Hyrcanum mare influit. Alios Plin. libro 4. cap. 12. in Europa collocat Aorfos, & rursus eorum meminit 6. 16. 12. Strab. lib. 11. Aorfos dicit Tanaiam fluuium accollere.

Aorti apud Steph.

Aoti, populi, sunt in finibus Thraciæ. Getis finitimi, non procul ab Istro. Plin. lib. 4. cap. 11. Plin. lib. 4. cap. 6.

Aoth, Hebræorum populi ex tribu Ephraim. Euseb.

Aous, fluuius in ea parte Macedoniæ quæ mari Adriatico adiacet, non procul ab Appollonia in mare illabens. Sunt qui Aeanem appellant Plin.

A P

Apadna, Mesopotamiæ vrbs. lib. Notit. —

Apadnus, locus in Iauria Procop. lib. 5.

Apai, populi in Æthiopia sub Aegypto. Ptol.

Apæsus, vrbs Troadis, quæ & Pæsus dicitur. Est etiam Pæsus Dauniæ ciuitas. Steph.

Apaitæ, Asiæ minoris populi. Strabo, quondam Cercitæ & Cercetici dicti.

Apamena, Syriæ regio. Ptolem.

Apamia, ad Austrum in Mediterranea sita, à Seleuco condita, Cœciæ regionis vrbs est x. mil. pas. ab Aulocrene monte distans, Rhagis & Heracleæ vicina, quæ Seleuciæ & Laodiceæ propter concordiam soror dicebatur: cui hoc nomine Antiochus à matre sua Apama Artabazi filia & Seleuco Nicanori, nupta imposuit. Illic & restagnatio Euphratis cum Tigri confluit.

Apamia, ciuitas Partorum. Ptol. Est item ciuitas Ponti, apud eundem. Est præterea insula, teste Plinio, à Tigride circumfusa, qui Antiochus id nomen à suæ matris nomine imposuit. Est & Apamea, Bithyniæ oppidum, à Nicomede Prusi regis filio sic appellata, quæ postea Myrlea, à Myrlo, Colophonio duce, dicebatur.

Apamia, vrbs minoris Asiæ, prius dicta Celenæ, quam Nicanor cõstruxit. Vide plura de Apameis ciuitatibus apud Steph. qui è cæteris postremam Persicæ Edeßæ Septentrionem versus esse scribit.

Apameste, oppidum in magna Græcia, cuius incolæ dicuntur Apamæstini, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 11.

Apana, Antiochi filia. Paus.

Apanda, Macedonũ rex, Astyabari filius, regnauit annos x x.

Aparctias, ventus ab Arcto flans, hoc est, à Septentrione. Plin. lib. 2. cap. 4. 7.

Aparni, Scythiæ populi, ex Nomadum gente, Hyrcanis & eorum mari proximè adiacentes. Strab. lib. 11.

Aparthenij, populi sunt circa Mæotim. Plin. lib. 6. cap. 4.

Apasiacæ, gens. Massagetarum. Steph. & Strab. Apas.

Apaturia, Minerua cognominata ab Æthra quæ per quietem monita à Minerua ut Sphæro sacrificaret, cum in insulam traiecisset, à Neptuno compressa, Palladis templum ibi erexit. Prætereaq; constituit ut Trezeniorum virgines zonas ante nuptias Apaturiæ Palladi consecraret. Erat & festum Athenis Apaturia nomine, quasi Homopatoria, quod patres liberorum curia ascribendorum gratia conuenirent, de quo festo copiosè Suidas, fuerunt & Apaturia. Dionys. Baccho consecrata, hac de causa. Cum bellum exortum esset inter Athenienses, & Bœotos, Xanthius Bœotius Thimoetem Atheniensem Imperatorem ad singulare certamen prouocauit. His dimicantibus, quidã à tergo Xanthij nigra pelle capre indutus apparuit: tunc Thimoetes libi iniuriã fieri conqueritur, cum ad singulare certamen cum socio accederet: ac dum Xanthius respiciens conuersus esset, ab aduersario interficitur. Cum verò Bacchus creditus esset, pelle capræ apparuisse indutus, dies festi fuerunt in eius honorem ab Atheniensibus mense Octobri instituti. Tunc igitur celebrabantur Apaturia, sic dicta à decipiendo, spatio dierum quatuor, quorum primus Dorpia, dictus est, quod Sodales ad vesperam in vnum coacti epularentur: Secundus, Anarrhysiu, à Sacrificando, Ioui enim Soldati & Palladi sacra faciebant: tertius Cureotis, & puellaris, quod scilicet pueros & puellas sodalitati adscribebant: quartus Epibda seu additius. Suidas. Herodot. Xenophon. lib. 1. Hellenicã, &c.

Apaturia Venus dicta est ab *απατάω*, quod est decipio nam cum gigantes quodam tempore vellent eam interimere, dicitur in latebris tandem delituisse, donec Herculis auxilio sigillatim omnes interfecit.

Apaturum, Veneris templum in Phanagoria. Steph. ex Strab. Hecateus sinum quendam Asiæ sic nominat.

Apaurorène, regio est Scythiæ, in qua est Hyrcania prouincia.

Apeuros, mons in Peloponneso Polib.

Apelles, Cous, pictor eximius, ingenio & gratia, quam in se maximè iactabat præstantissimus, voluminibus etiã apud Persecum discipulum editis, quæ artis suæ doctrinam continerent. Floruit Alexandri Macedonis temporibus, à quo tantum depingi voluit. Is moriens Venerem imperfectam reliquit, quam nullus reperit qui vellet absoluere. Ouidius, *Si nunquam Venerem Continxisset Apelles, Merfa sub æquoreis illa lateret aquis.* Quintil. lib. 12. Plin. 35. 10.

Apelles, monachus in Ægypto ex fabro ferrario factus, qui cum aliquando de nocte hoc exerceret opus, umbra dæmoniacæ, veluti mulier speciosa, cum de castitate tentabat. At ille ferrum, quod elaborabat, ex fornace trahens,

eam percussit, in faciem: tunc ille demon stridens, & ingemiscens, procul effugit. Soz. lib. 2. cap. 1. hist. trip.

Apelles, id est, expellens vel abigens. Vir commendatus à Paulo, Rom. 16. 10.

Apelles, sectator Marcionis, de cuius heresi vide Euseb. lib. 5.

Apellæ, populi. Plin. 6. 17. 5.

Apellicon, proprium viri nomen, Strab. lib. 13. Hic magis librorum studiosus quàm sapientiæ, volens corrosiones emendare, eos transcribendos dedit, scriptura non rectè supplementa: quapropter libros edidit erroribus plenos. Huius bibliothecã Sylla postea, quum Athenas cepisset, Romam aduexit. De hoc plura Strab.

Apencilte, Ptolemæo Apuliæ Dauniæ vrbs. *Mamfredonia* Ligorio.

Apenninus mons, à penna quæ est summitas: vel, Aphæminus cum æ diphthongo (sit scribit Seruius) quasi Alpes Pœni, quem Annibal primus superauit, in quo itinere alterum amisit oculum. Hic Italiam diuidit, incipitque à Genua, & supra Carnos incumbit. Linius libro 21. Pœninum dicit. Stephan. Per mediam Italiam in longum extenditur, cuius dextra pars Tyrrhenum mare, sinistra verò Adriaticum respicit. Non procul à Genua Ligurum capite initium sumit, tandemque in duo brachia descendit, quorum alterum in agrum Brutium ad Fretum usque Siculum: alterum per Apulium usque ad superum mare porrigitur. Hinc Apennicola dicuntur, qui hunc montem incolunt. Virgil. 11. Æneid.

Apennicola bellator filius Anni.

Apennini Sylua, Plin. 3. 5. 159. Descriptio montis Apennini, 55. 47. Itali varia illi attribuunt cognomina pro locorum varietate. *Monte Fiffello* vocant eius iugum.

Apennini montes, Plin. 3. 12.

Appennina regio. Plin. 8. 58.

Apera, Galatiæ oppidum. Anton.

Aper Consul, Catulini collega.

Aper Consul, Pollonis secundi collega.

Aperantia, vrbs Thessaliæ. Steph.

Aperethes, Arcadiæ vrbs. Pausan.

Aperia, vrbs circa Metam. Hist. Miscell.

Aperopia, insula Argiæ regionis. Pausan.

Aperæ Lyciæ vrbs. Ptolem.

Apelas mons, Paus. lib. 2.

Apelus, ontis, mons Nemææ, superiacens, ubi Theseus Ioui primùm operatus creditur. Dicitur ab Heroe, cui Apheas nomen erat Papius, *Mons erat audaci seductus in athera derfo.*

Nomine Lernæi dicunt Apesunt a coloni,

Gentibus Argolicis olim fuer.

Ab hoc Apesuntius Iupiter dictus est. Plin. lib. 4. Vide *απειτας* Apud Steph.

Apesun

Apefantus Iupiter dictus est ab Apefante mote, qui est supra Nemæam, vbi Perseus sacra Ioui facere solebat.

Apetua, Hispaniæ Bæticæ vrbs, non procul à Corduba. Strabo.

Aphace, vrbs Libyæ. Steph.

Aphæa Diana dicta est, cuius in Ægina templum fuit. Pausan. Fuit & Aphaca Palestinæ locus inter Helipolin & Byblum, vbi fanum Veneris Aphacitidis. Zosim. lib. 1.

Aphærema, Iudææ vrbs. Machab. 11.

Aphannæ, regio Siciliæ ignobilis, vnde proverbiū, ad Aphannas: de obscuris & relegatis. Steph. *ἀφᾶνναι*.

Aphara, i. Vacca, siue frugifera, aut accrescens, siue irritans, vrbs in tribu Benjamin, Ios. 18.

Aphar, Arabiæ felicis Metropolis, circa fretum sinus Arabici. Arrianus in Periplo.

Aphareus, rex Messeniorum, filium habuit Pisum, à quo vrbs Pisa. Paul. lib. 3.

Apharetus Marpissam Oenomani filiam visam ex chorea rapuit. Plut. in Paralleliis.

Apharantes & Apharansiadæ, populi Libyæ. Vide PHARAE.

Aphas, Molossorum fluius. Plin.

Aphasius, mons in Media. Polyænus, lib. 7.

Aphæc, siue Aphæca, i. pelagus, vel fortitudo, aut vigor, vrbs in tribu Manasse, Ios. 12. 13. Est & vrbs in tribu Iudæ. Ios. 15. Hieronymo in locis Hebraicis vsque ad suam ætatem castellum grande Aphæca nomine, iuxta oppidum Palæstinæ. Vrbs præterea in tribu Aser, Iosue 19. Iudicum 1. iuxta vicum Efron ciuitatis Iezrael, vbi dimicauit Saul in forte Aser, & vbi Philistini contra Israel posuerunt castra. 1. Reg. 4. & 29. Eo loci Benadad rex Syriæ vincitur. 3. Reg. 20.

Aphêdas, rex Atheniensium, vel, vt Steph. Molossorum.

Aphedantes, populi in Molossis. Steph. A rege Aphedante nuncupati.

Aphneus, Mars cognominatus est in Arcadiæ monte Ctesio: inde verò denominationem sortitus, vt Tegeatæ memorant, quod cum Æropen Cephæi filiam Mars compressisset, ipsa ex partu interit: nihilominus tamen infans defunctæ matri inherens lac (Martis iussu) copiosè manus ex maternis mammis vtcunque exugebat, quapropter Aphneus, i. diues cognominatus est. Pausan. in Arcad.

Apher, natus ex Aphrica. Lucanus.

Et solitus vacuis errare mupalibus Apher.
Vide APER.

Aphesas, Staius 4. Thebaid. Nomine Lernæi memorant Aphesanta Coloni. Ciliciæ mons, vnde Perseus auolauit, quando ad Gorgonis caput auferendum in Africam proficisceretur. Lit. Placidus.

Aphetæ, vrbs Magnesiæ in Paganetico sinu. Steph.

Aphetorij Castor & Pollux appellati sunt, teste

Pausan. in Laconic. Aduersus principium, inquit, sunt Dioscuri *ἀφᾶθητοί*, quasi quodiu carceribus templum haberent.

Apheterion, portus Gangericus. Ptolem.

Aphetor Apollo dictus ab edendis oraculis, Cæsar. Rhod. lib. 8. cap. 16.

Aphesas, heros. Vide APHESVS.

Aphiclea, ciuitas. Pausan. lib. 10.

Aphia, i. Flans, vel exuffans, siue loquens, aut illaqueans filius viri Iemini. 1. Reg. 9.

Aphidas, Centaurus. Fortè *ἀφιδάσ* vt supra.

Aphidas, XIII. Atheniensium rex, regnavit annis VII. vel, vt alij, vñ tantum. Hic vltimus ex Erichthei familia Athenarū rex fuit, à quo hac occasione ad aliud genus regnū translatum, ait Eusebius. Xantho Bæotio, prouocante Thimæta ad pugnam, Thimætes recusauit. Tum Melanthus Pylicens Andropompi filius, vir strenuus, singulare certamen cum Xantho suscepit, & victor regnū Athenarum obtinuit.

Aphidantes, pars Molossis regionis. Steph.

Aphidantum, Arcadiæ municipium. Pausan.

Aphidna, pars Atticæ & Leontidis tribus. Steph.

Aphidnæ, locus celebris in Attica. Seneca in Hypolyto, *-paruas alius*
Calceat Aphidnas. Est & vrbs Lyconia. Steph.

Aphle, Vicus. Plin.

Aphnæum, ciuitas Phrygiæ & Lydiæ. Steph.

Aphnitis, Lacus prope Cyzicum. Steph.

Aphnites, palus circa Cyzicum, Artynia prius. Stephanus.

Aphnius, filius Martis ex Ærope, qui matri demortuæ partui inhæsit, ac ex vberibus vi numinis paterni multū copiosumque lac fuxit. Qua ratione inter deos translatus est, illique sacellum in agro Tegeatū extructus est. Cæsar. Rhod. lib. 20. cap. 25. Paul. lib. 9.

Aphormium, locus Thespiensium. Steph.

Aphrica, Plinio in Prologo. tertij, tertia orbis pars est, inter Asiam & Europam ad Austrū sita, incipiens ab Ægypto, in Gaditano freto desinit, in qua populi habitant Mauri, Getuli, Numidæ, Garamantes, & Carthago vrbs. Mare quo cingitur hæretque, à Septentrione Libycum, à Meridie Æthiopicum, ab Occidente Atlanticum Pomponius Mela libro secundo. Plinius libro 5. cap. 4. Straboni libro 2. Eadem quoque Libya dicitur. Plinius in Prologo quinti. Vide AFRICA. Hebræis dicitur Par, & interpretatur Casus, vel ruina, aut faba, vel pinguis.

Aphricus, ventus inter Austrum & Zephyrum: ita dictus, quod ab Africa flare videatur. Virg. Aeneid. 1.

Vna Eurûsque, Nutûsque ruunt, crebèrque procellis
Aphricus.

Aphricum mare, quod Aphricam alluit, à Metagono promontorio ad Orientem vsque ad Philenorum aras extensus, Sardo, Siculo, & Ionio mari conterminum.

Aphro-

Aphrodisias, olim Trœzen Peloponnesi. Steph.

Aphrodusia, insula in mari Persico, vbi Persis à Carmania dispefcitur: sic dicta, quod in ea Venas coleretur, alio nomine *κόλινος* dicta.

Aphrodisiades duodecim Steph. numerat. Plin. 6. 29. 4. meminit Aphrodisiads insulæ, & 4. 11. oppidi Aphrodisiads. Vide MEGALOPOLIS.

Aphrodisium, Cariæ promontorium, Pompon. quod Aphrodisias Plinio appellatur. Est & Ptol. vrbs Africa, & Hispaniæ Tarraconensis promontorium, eodem authore.

Aphrodisius, Præful Bituricensis, Petri discipulus, genere Ægyptius, iacet apud Biruriges. Volaterranus.

Aphrodites, nomen quo Venus vocitata est, ab *ἀφρός*, quod est spuma: nam de spuma maris natam ferunt.

Aphrodites, ciuitas iuxta Atribin. & Æthiopiam & Thraciam. Steph.

Aphroditia, regiuncula Laconicæ. Steph.

Aphses, i. comminuens vel eripiens aut apericis, aut destruens. Nomen viri. 1. Cron. 24.

Aphthala, vel Aphthara, Ægypti nomus. Steph.

Aphthites, pars Ægypti. Steph.

Aphthónius sophista, scripsit *περὶ ἡμετέρας*. id est: præexercitationes in rhetorica, & in artem. Hermogenis.

Aphydna, siue Aphydne, vna ex vrribus Atheniensium. Vide TITACIDE.

Aphydnus miles Æneæ à Turno casus, Æneid. 9.

Aphyte, oppidum Thraciæ non procul à Pallene, oraculo Apollinis insigne: ab Aphyo quodam indigena ita dictum. Huius incolæ dicuntur Aphytæ. Steph.

Apia regio, ab Api XIII. Sicyoniorum rege appellata, Ægialea antea dicta, nunc Peloponnesus.

Apiales, Aquitanicæ populi à P. Crasso superati. Dion. lib. 39.

Appiennates, Umbriæ populi. Plin.

Apicius Romanus, omnium helluonum maximus gurgis, cui parum fuit & principij congiaria, & Capitolij vectigal deuorasse, nisi insuper gulæ suæ monumentum posteris reliquisset, edito de gulæ irritamentis volumine, quod etiam hodie omnium manibus teritur. Hunc Seneca in libro de consolatione ad Albinam, suo sæculo vixisse testatur, & laqueo vitam finiuisse, cum subductis rationibus ex sestertio millicies quod in culinam congesterat, centies tantum superesse sibi cognouisset. Iuuenal. Satyr. 11.

—Quid enim maiore cachinno
Excipitur populi, quam pauper Apicius?

Apidanus, fluius ex præcipuis Thesaliæ, tardè fluens quousque illi commiseretur Enipheus, Melas & Phœnix, quos ipse secū in Peneum defert, vt habet Lucan. lib. 1.

—it gurgite vasto.

Apidanus, nunquamque celer nisi mistus Enipheus.

Demetrius Apidanum Troadis fluium facit. Stephanus.

Apidóres, Arcades, ab Apidone fluiore: aut Phoronei filio Apidone.

Apiennates, populi. Plin. 3. 14. 15.

Apilas. Vide ASCORBVS. Plinius libro quarto cap. 10. 5.

Apilocarium, Lusitanicæ vrbs Phleg. Trall.

Apina Tricacque, duo oppida Apuliæ à Diomede euerfa, tanta ignomia, in proverbij ludibrium transferūt, vt quoties rem nullius pretij ostendere volumus, Apinas & Trica, nominemus. Martialis,

Sunt Apina Tricacq, & simul vilis istis.
Plin. 3. 11. 32. Vide TRICA.

Apiola, ciuitas Italiæ capta à L. Tarquinio rege ex cuius præda Capitolium inchoauit. Plin. lib. 3. cap. 5. Steph.

Apiolæ, oppidum à Tarquinio captum. Plin. 3. 5. 144.

Apion grammaticus, ætate Plinij clarissimus, de quo ita libro 30. cap. 2. scripsit idem Plinius. Adolescens nobis visus, nomine Apion, artis grammaticæ, prodidit Cynocephaleam herbam, quæ in Ægypto vocatur Osirites, diuinam, & cõtra omnia beneficia: sed si ea erueretur, statim eum, qui eruisset, mori: seq; vmbra euocasse ad percontandum Homerum, qua patria, quibusque parentibus esset genitus: non tamen ausus est profiteri, quid sibi respondisset. Hæc Plinius.

Apis, Argiuorū rex, Iouis filius ex Niobe Phoronei filia, alio nomine Osiris appellatus. Iidem vxorem duxit. Achaicæ regno Ægialeo fratri concessio in Ægyptum traiecit: vbi cum homines rudes ad mitiorem vitæ cultum traduxisset, colendarumque vinearum rationem eos edocuisset, concordibus omnium voris in regem est ascitus. Cùmque aliquandiu mira prudentia, parique clementia Ægypti regnum administrasset, multaque in subditos beneficia contulisset, vira tandem functus, pro Deo est habitus, eumque Ægyptij sub viui bouis imagine coluerunt, qui corpore niger, candida fronte, in tergore alba nota insignis, duplicibus pilis in cauda, & lingua cantharo notatus esset, eumque certos vitæ annos excedere non licebat, quibus peractis, in sacerdotum fontem demergebant, deinde indicto iustitio, veste scissa, & laceratis crinibus defunctum plangebant: inuento verò alio mirificè lætabatur, responsa autem nõ vt reliqua oraculo dare solebat: sed si manu oblatum pabulum sumpsisset à consulentibus, secundos euentus atque omnia prospera decernebat: si verò abnueret, omnia sinistra portendebat. Ideo eum à Germanico imperatore pabulum oblatum re-

H

nisset, funestum omen & indubiam necem, quæ paulò post secuta est, prænuñtiavit. Ouid. 3. de Ponto,

Et comes in pompa corniger Apis erat.

Strabo lib. ultimo. Plin. 8. cap. 46.

Apis vicus in Africa dictus, quia nobilis Ægypti regione esset. Plin. 5. 6. 3.

Apis, 1111. Argiuorum rex, regnavit annis 1111.

Apis, 1111. Sicyoniorum rex, regnavit ann. xxv.

Apiscion, viri Troiani nomen.

Apiani populi. Plin. 6. 20. 36.

Apitius Galba, scurra nobilis sub Tyberio Cæsare. Iuven. Saryr. 5.

Apobathra, Strabo libro 13. Apud Sestum locus quidam Apobathra nominatur, ad quem ratis iuncta fuit.

Apobæoti, populi Ætolia. Steph.

Apócopa, sinus in Arabico recessu. Steph.

Apœninus, mons qui ab Alpibus proficiscens, uniuersam Italiam vsque in Siciliam diuidit. M. Cato Pœninum montem nominare videtur, per quem Annibal exercitum traiecit in Galliam. Hinc Apœninus dictus, quod radices suo Pœnino transitu Annibalis habeat. Vadianus Pomponij interpres.

Apollinares ludi, qui in honorem Apollinis fiebant, prius certo tempore celebrati, post à Licinio Varro prætoris lege lata, 1111. Non. Quintileis celebrati, boue-aurato, Capris duabus auratis. Liuius. Macrob. Seru. in 6. Æneid.

Apollinaris, hæreticus, vnam diuinitatis & carnis Christi naturam esse docuit. Tripart. hist. lib. 9. cap. 3.

Apollinaris, ingenio præstantissimus, doctrina clarissimus, carminum & versuum elegantia, & promptitudine mirus, suis libris, vt ait Bassilius, terrarum repleuit orbem. Familiaris fuit Gregorio & Baillio, defensor coëssentialitatis. Cum enim Iulianus cognomento Apostata, Græcorum disciplina interdixisset Christianis, tum Apollinaris versibus exposuit. ad Homericum quendam modum atq; stilum historias antiquas sacrarum literarum, & numero librorum, & elementorum notis iisdem. Composuit & Iambos, & carmina. Sed sententias quidem à veritate diuinæ scripturæ ad humanas fabulas detorsisse illum constat. In primis de resurrectione mortuorum ineptiebat, cum reuersuros ad legem, & circuncisionem, sabbata, ritus, adorationem, cibos, & ad templum traderet, tum de carne Christi, splendidis nugis multos seduxit. Ex catalogo. Episc.

Apollinaris Consul, Prisci collega.

Apollinariū regio. Plin. 3. 4. 33.

Apóllo, Iouis & Latona filius, Phœbus etiam dictus & Sol. Apollo autem vocatus ἀπόλλων quod ἀπολλύναι, id est, agrotationibus homines liberet, natus in Delo eodem par-

tu cum Diana, quæ & ipsa Phœbe dicitur. Adultus Pythonem serpentem sagittis occidit: deinde Cyclopes, ob fabricatum fulmen, quo filius eius Æsculapius fuit ad inferos detrusus: vnde aliquandiu diuinitate priuatus, Admeti Thesaliæ regis armenta apud Amphrysū eiusdem regionis fluiuium pavit. Fertur accepisse citharam à Mercurio: & postea Musis præfuisse. Amauit Cyrenem puellam, item Daphnem, Penei fluminis filiam, quæ fugiens illius amorem, in laurum conuersa est, arborem huic sacram. Item Hiacynthum, liberali forma paruulum, quem mortuum in florem sui nominis commutasse fertur. Branchum item Thesalium, cui in suo templo sacra fieri iussit. Vicit Marsiam tibicinem, à quo lacesitus fuerat tibiæ cantu, victum excoxiuit. Ille muros, adiuuante Neptuno, Laomedonti regi ædificauit. Medicinæ usum primus intulisse, & propterea deitatem meruisse dicitur. Author est carminis & Musices: quapropter poëta præcipuum sibi numero faciunt in Rhodo insula. Colosum habuit tantæ magnitudinis, vt inter septem mundi miracula sit connumeratus, Triplex est eius potestas, vt sit Sol in cælo, Liber pater in terris, Apollo apud inferos: eius simulachro tria appingebantur, lyra, clypeus, & sagittæ. Eidem vt Baccho perpetua iuuentus adscribitur: propterea semper imberbis à poëtis fingitur. Multa habet nomina à locis in quibus potissimum colebatur, sibi indita: Agyæus, Alexicacus, Boidromius, Clarius, Carmius, Carnias, Ceineus, Compitalis, Diradiotes, Dindymæus, Epicurius, Gynæus, Horius, Ismenius, Leochares Musarum dux, Musarum præfes, Parcarum ductor, Parrhasius, Patrius, Pythæus, Climentheus, Thermius, Verticalis, &c. de quibus vide Pausan. Plura alia extant, lib. 1. epigrammat. Græcorum, acrostichis ingeniosiss. comprehensa.

Apollo dicitur reperisse artem Rhetoricæ, vt author est Artemidorus, quàm alij dicunt è cælo ab Ioue, per Mercurium, procurante Prometheus, demissam.

Apollo Ægyptiaca lingua vocatur Horus, à quo horæ nomen acceperunt, vt ait Macrob. Ipsi lyra, tibiæ, & fistularum assignatur inuentio. Nam eiusdem simulachrum apud Delum dicitur in dextra arcum habuisse, in leua Gratiarum: quæ singulæ singula Musices instrumenta gestabant manibus: vna lyram, altera tibiæ: quæ autem erat media fistulam gerebat. Polyd. Virgilius libro 1. capite 5. de rerum inuentione.

Apollo, à Gallis olim cultus, quem morbos depellere credebant. Cæsar, lib. 6. Comment.

Apóllines quatuor Cicero constituit. Primum antiquum custodem Athenarum: Alterum, Coryban

Corybantis filium natum in Creta: Tertium, Ioue & Latona natum, qui ex Hyperboreis Delphos venerat, quâuis Eusebius antiquiorem illum describat: Quartum in Arcadia, quem Arcades, quod illis leges dederit, Nomium vocant. Deinde ob nimiam seueritatem regno pulsus, ad Admetum Thesaliæ regem confugit, & iuxta Amphrysū amnem eius armata pavit. Quare à posterioribus pro Deo colitur, & ab Homero variis nominibus appellatur, ἀπόλλωνος, ἐκλόωνος, ab eius scilicet artibus & inuentis.

Apollo Nomius, id est, pastor, dictus est quo tempore Admeti regis pavit armenta: præterea Apollinis tripodem vas aureum fuisse constat trium pedum à Vulcano fabricatum, ac pro munere Pelopi datum, dum vxorem duceret.

Apóllo Capitolinus, Plin. 4. 13.

Apóllinis insula in Libya. Steph.

Apóllinis ciuitas minor, in Ægypto est Libyam versus: maior in Ægypto, tertia in Æthiopia iuxta rubrum mare. Steph.

Apóllinis Actij templum Plin. 4. 110.

Apóllinis Phœstij portus, Plin. 4. 3. 1. Oraculum Delphicum, 4. 3. 3. Promontorium, 5. 2. 13. & 5. 4. 1. 5. Vrbs, 5. 9. 7. Oppidum, 6. 30. 12.

Apóllinis Clarij templum, 5. 29. 48. Eiusdem specus mirus, 2. 106.

Apóllinis & Herculis contentio de tripode. Pausan.

Apollinis odium in tibicines. Pausan.

Apollinis sacrificia. Pausan.

Apollinis simulachrum Amyclis, apud Corinth. ad radices Cuculini, apud Delios, Cythearum, in Lycone, apud Megalop. apud Patrenses, in Olymp. in Sicyone. Pausan.

Apollinis templa variis in locis ædificata. Pausan.

Apollinis & Marsiæ certamen vbi, Plinius 6. 29. 5.

Apollinis Dindymæi aræ vbi, à quo. Plin. 6. 16. 21. eiusdem oraculum, 5. 29. 37.

Apollo, Veteres Ethnici appellarunt varias Naturæ vires, vel siderum, vel summi Dei in res humanas actiones variis deorum nominibus. Quid per Apollinem intelligerent declarauit Cic. lib. 3. de Nat. Deo. Illa autem, Balbe (inquit) quæ te à cælo astrisque ducebas, quàm longè serpat non vides, Solem Deum esse lunamque, quorum alterum Apollinem Græci, alteram Dianam nuncupant. Et Plato in Cratyllo, vbi nominis rationem perquirat, quæ ad quatuor facultates illius extenditur, ad musicam, diuinationem, medicinam, peritiarumque mittendarum sagittarum, Apollinem, nunc quia non plures sint, nunc à soluendo, nunc à mittendo, nunc à rerum simplicitate dictum contendit, quæ Soli conueniunt omnia ac nulli præterea. Quid enim veritatem magis

aperit quàm Sol, & omnem tenebrarum caliginem ex humanis rebus dispefcit? aut quid magis confert medicorum pharmacis? siquidem herbae quæ in apricis locis nascuntur, multò magis rei medicæ conferunt, quàm in umbra aut in humidioribus locis, nutritæ. Hic est generationis rerum & corruptionis vnicus autor. Hic longissimè è cælo in terras radios suos minimè debilitatos iacularur, vnde dictus est à poëtis ἐκλόωνος, è longinquo operans: & Loxias, quia obliquum habeat incessum sub ecliptica: & Phœbus, à splendore luminis: & Delius, quia occulta manifestet: & ab huiusmodi causis multa nomina obinuit, quæ nulli certè nisi Soli conuenire possunt. Hic pestis & salutis solus est opifex, quoniam in Symmetria caloris vniversa animantium vita salusque continetur. Hic medius inter cæteros planetas tanquam Dominus cæterorum collocatur: quorum motus incredibilem efficere harmoniæ suauitatem crediderunt Pythagorici, qua de re Musices autor putatus est Huic cytharæ inuentionem tribuerunt, quæ septem chordis prius muniebatur, vt aut Virg. lib. 6. eneidos,

*Necnon Threicius longa cum veste Sacerdos
Obloquitur numeris septem discrimina vocum.*
Qui chordarum numerus planetarum numero conueniebat: cum plurium chordarum instrumenta musica recentiora sint, vel Pythagoræ teporibus vel Orphei. Hic Iouis & Latonæ filius fuisse creditur, & in Delo natus, quia post illam confusam mundi, vt vocant materiam, ex qua vniversa quæ sunt creata creduntur, quæ ἄρτη (vnde Latonia) à latendo & ab inscitia vocata fuit, ab omni rerum opifice Deo lux prima omnium prodierit. Nati dicuntur Apollo & Diana in Delo, quia continuo exorta luce res cognosci & videri posse ceperunt, cum prius in cõfusa & informi materia delitescerent. Qui Dionysii filios putarunt esse, vim & actiones Solis Apollinem esse crediderunt, ac Dionysum esse Solem ipsum, cuius filia sit Luna, cum à Sole patre lumen vimque suam vniversam accipiat. Eadem ratione qua calor mediocri confert omnibus animantibus, putatur Æsculapius, qui mendendi artem caller, Apollinis esse filius. Huic Apollini, vt mitior esset pestemque leuaret, vt à nonnullis traditum est, ludi Apollinares fuerunt instituti. cuius cum duæ sint potestates nimio calore & intemperie aëris perdedi, ad eam vim placandam, Paran in hymnis cantabatur. Æsculapius à Ioue irato fulmine percussus interiit: quia cum solis benignitas & temperies animantibus sit salubris, aliquando ab inflammato aëre pestis oritur, & in morborum grauitatem rota illa Solis clementia vertitur: quare grauior sit pestilentia mediis temporibus, quàm

per summos calores, aut per eximia frigora: Illa autem omnia Iouis, id est, Dei supremi & altissimi nutu fiunt. Apollo dicitur mortem filij grauitate ferens Cyclopa Iouis ministros fulminumq; artifices interemisse, quod nihil aliud significat nisi Solis beneficio rabiem illam vaporem, qui pestem excitauerant, fuisse extinctam. Nam ex ipsis vaporibus quodammodo affectis morbos procreari constat & salubritatem eueriti, & e vaporibus fulmina Ioui confici, cum illi sint fulminum artifices. Cum enim Æsculapius sit Apollinis filius medicus peritissimus, ilque sit aëris optimè affecti temperies, hanc temperiem eximius calor destruit, per quem vapores consumuntur, neque vsquam possunt consistere. Cum aliquid simile fortasse superioribus temporibus contigisset, ut fabulari sunt de Phaëthonte, ita ob hanc rem datus est locus fabule, quod ob fulmine percussum filium Apollo Cyclopa fulminum fabros occiderit. E' cœlo autem per id tempus descendisse fingitur, quia benignior & quasi humanior quam antea Solis natura sentiebatur. Id cum ita contigisset cognouerunt mortales Solem esse omnium rerum moderatorem: quare cum tepor illius conferrant animantibus, pauisse armenta Admeti dicitur. N. Comes, Mythologiæ lib. 4. cap. 10.

Apollidis Ciuitas magna, in Ægypto. Ptolem. Munia nunc dici ex Io. Leoni colligit Zieglerus.

Apollinis ciuitas parua, in Ægypto. Ptolem.

Apollinis alti arx ad Sillæ antrum, cuius meminit Virg. Æneid. 6. hodie *Arco Felice* nominari tradit Pighius in Hercule Prodicio.

Apollinis Fanum, in Africa propria situm. Prol.

Apollinis fons apud Cyreneos in Africa. Eustat.

Apollinis promontorium, Ptolemæo & Liuiio, in Africa propria est. *Rasamur* at Mercatori. Est & Apollinis promontorium in Mauritania Casariensi, eidem Ptolem, quod *Cabo de Tenes* à Castaldo vocatur.

Apollinis templum, Zerinthium vocant incolæ, Liuiio teste lib. 38. qui hoc in Thracia describit, in Aeniorum finibus. Apollinis templum in Myriensi sinu Lyciæ. Aelian.

Apollo in Thebaide monachus, annis quadraginta in interiore moratus est solitudine, paruulam in monte vicino speluncam habens: sed pro miraculorum multitudine, breui effectus insignis, plurimorum præsul extitit monachorum. Sozom. lib. 8. cap. 1. hist. trip.

Apollo vir quidam Alexandrinus, magni nominis in primitiua Christiana Ecclesia. Act. 18. & 1. Corinth. 3.

Apollocrates, alter ex Dionysij filij, qui vnâ cum patre, in expeditionem dum exularet profectus est. Strab. lib. 6.

Apollodorus, pictor excellens. Plin.

Apollodorus, Atheniensis grammaticus, Aſcle-

piadis, Panætij Rhodij philosophi, & Aristarchi Grammatici discipulus. Primus, genus metri Triambici inuenit, ut testatur Suidas, Scripsit quoque historiam Atheniensium vsque ad reditum Heraclidarum, ut author est Diodorus Siculus.

Apollodorus vsque adeo arte emicuit grammatica, ut ei Amphyliones Græciæ honorem habuerint. Plin. lib. 7. cap. 37.

Apollodorus Tarsensis, Tragicus, cuius Tragedias Suidas recenset.

Apollodorus item Atheniensis, poeta comicus, tempore quo & Menander fuit, fabulas ipsius nonnullas commemorat Suidas.

Apollodorus Pergamensis rhetor, Callidij (alias Callidij) item Cæsaris Augusti præceptor & familiaris, scripsit de arte Rhetorica, ut author est Strabo.

Apollodorus Philosophus Epicureus, vltra 40. volumina conscripsit. Laëti lib. 10.

Apollodorus Quintus Celæus, cuius comedias fuerunt Philadelphi & Sisyphus. Sextus, Alexandrinus Comicus, æmulus Menandri, de quo Martialis.

Apollodorus, pictor nobilis Atheniensis, qui primus species exprimere instituit, primusq; gloriam penicillo contulit: fecit sacerdotem adorantem, & Aiace fulminatam.

Apollodorus, Cassandriæ tyrannus. Pausan.

Apollonia, vrbs in Epiro, quatuor milibus passuum à mari distans, Plin. lib. 4. Item Corinthiorum colonia, optimis olim legibus instituta, vulgò hodie *Valona* nominata, Straboni: quam condidere Corinthij Coryceique, ab Eante fluuiò stadiis decem, à mari, sexaginta.

Apollonia, insula Traciæ cis Istrum amnem, teste Herodoto lib. 4.

Apollonia, in Ponto fons est iuxta mare, qui æstate tantum superfluit, ac maximè Canis exortu: parcius, si frigidior sit æstas. Plinius libro 31. cap. 4.

Apollonia, ciuitas Cretæ, eodem authore.

Apollonia, ciuitas in Syria, hodie *Bonandria*.

Apollonia, Epiri, hodie *Valona*, ex qua breuis in Italiam traiectus. Stephanus Apollonias enumerat viginti quatuor, quibus septem aliæ adduntur ab Ortelio. Et alibi Cydoniam Cretæ urbem olim Apolloniam dictam fuisse scribit.

Apollonia, ciuitas Macedonia, per quam Paulus profectus, Actor. 17. Achedoro tantum fluuiò à Thessalonica diuisa. Volater. libro 8. Est & altera in prouincia Aphricæ, quæ & Pentapolis.

Apollonia, oppidum. Plin. 3. 11. 17.

Apollonia, Macedonia oppidum, Plin. 3. 23. & 4. 10. 20. 22. Thraciæ oppidum, 4. 11. 27. Cretæ oppidum, 4. 12. 34. Ponti. 34. 7. 27. & 11. 4. Cyrenaicæ oppidum, 5. 5. 2. Idumææ, 5. 13. 5. Troa

5. Troadis, 5. 30. 11. 27.

Appollonia, Ponti insula, Plin. 6. 12. 6. Apollinitarum insula, 4. 13. 4.

Apollonias, vrbs in Parnasso iuxta Delphos, aliàs Cyparissus dicta. Steph. Vide in CYPRASSO. Træzen etiâ Peloponnesi olim Apollonias dicebatur. Steph.

Apolloniaticum birumen. Plinius 35. 15. 22. & 2. 106.

Apolloniata, populi Apolloniæ, Plin. 5. 30. 13. Cariæ populi, 5. 29. 20. Val. Max. lib. 1. Apolloniata quidam pœnitentiam egerunt.

Apollonienses, populi, Plin. 5. 30. 30.

Apollonienses, pars quædam addita Attalidi tribus. Steph.

Apollonius Rhodius Alexandria tamen natus, Callimachi discipulus, æqualis Eratosthenis grammatici: cuius etiam successor in præfectura bibliothecæ apud Ptolemæum Euerge.

Apollonius Alexandrinus, cognomèto Dioscorus, pater Herodiani grammatici, nobilis & ipse grammaticus, filiumque erudit: scripsit de constructione partium orationis, & alia complura in arte grammatica.

Apollonius Aphrodisiensis historicus, scripsit res Caricas de Trallibus, de Orpheo, eiusque mysteriis.

Apollonius Molo Rhodius, præceptor Ciceronis, & Cæsaris eodem tempore, ut scribit Plutarchus. Romæ docuit, quò legatus venerat de præmiis Rhodiorum, Dictatore Sylla: orator vnus in causis scriptorq; præstantissimus, & in annotandis, animaduertendisque vitiis, & instituendo docendoque præstantissimus, ut ait Cicero in Bruto.

Apollonius Alabandensis (Alabanda autem oppidum est minoris Asiæ dicendi magister clarissimus, teste Suetonio, qui cum mercede doceret, tamen non patiebatur eos quos iudicabat non posse oratores euadere, operam apud se perdere: dimittebatque quemque ad quamcunque artem putabat esse aptum, ut scribit Cicero lib. 1. de Orat.

Apollonius Nysseus, Panætij Stoici familiaris. Strabo.

Apollonius Herophilus Herophili discipulus, scripsit de vnguentis, author Athenæus, apud Plinium tamen Apollodorus scribitur.

Apollonios sophistas duos ponit Philostratus, Naueratitem vnum, alterum Atheniensem, qui ambo M. Antonini principis tempore concurrentes, docuere Athenis.

Apollonius Tyaneus, Pythagoricus philosophus, cuius vitam Philostratus scripsit, & ante hunc Damis ipsius peregrinationis comes. Hic dum Ephesû vitam ageret, & fortè in multitudine disputaret, per eam horam, qua Domitianus, interfeciebatur, defixus & clinguis sterit, tum autem exclamauit, Euge Stephane pulchre, Stephane percute peccato-

rem: pulsaſti, vulneraſti, & interfeciſti. Hic sermonis animalium peritus erat. Cæl. Rhod. lib. 17. cap. 13. Idem hoc vnum à diis poscebat ut bonos cognosceret, malos vitaret. Alex. ab Alexand. lib. 4.

Apollonius, nomē viri quem occidit Iudas Machab. 1. Machab. 3.

Apollonius, cognomine Titus, à Ionatha victus fugatusque est. Ioseph. lib. 13. cap. 6.

Apollonius, senator Romanus, lecto Senatui apologetico pro fide Christi, capite truncatus est. Euseb. lib. 5. cap. 21.

Apollonius, Stoicus philosophus.

Apollonius Consul, Magni collega.

Apollonius Luctator, Pausan.

Apollonia virgo, sub Decio Imperatore apud Alexandriam cum aliis permultis martyrio coronata est. Eusebius libro 6. capite 29. & sequentibus.

Apollonius Eremita cum per omne vitæ tempus nihil monasticæ vitæ didicisset, sciens, quia nec scribere, nec artem iam propter aratem exercere posset, omnia medicamina & cibaria opportuna laborantibus ex propriis pecuniis comparabat, singulasque inonasteriorum ianuas à matutino ad horam vsque nonam circumdabat, visitando languentes, illisque ministrando, quo indigerent: qui moriturus, alteri tradidit, quod habebat, iubens, ut alia vota seruaret. Sozom. lib. 7. cap. 1. hist. eccles.

Apollonohierita, populi. Plin. 5. 29. 27.

Apollopolitis præfectura. Plin. 5. 9. 11. 70.

Apollophanes, regis Antigoni adulator.

Apollyon, i. perdens vel destruens. Apoc. 9.

Aponiana insula. Hirrius de bello Afr.

Aponicus, vicus ad Fuganeos colles in Italia prope Patariû, vbi & aque calida variis morbis apta, Claudiani Elegiaco carmine laudata: & à Theodorico Gothorum rege mœnibus cinctæ, teste Cassiodoro. Lucan. lib. 6. *Euganeo si vera fides memorantibus, augur Colle sedens Aponus terris, vbi sumifer exit Atque Antenorei dispergitur vnda Timani, &c.* Nomen ei, quia contra morbos est, vel, quæ citra dolorem medetur.

Apostrophia, Veneris cognomen, quæ in hunc finem sic à Cadmo cognominata, ut ab omnibus spurcis artibus auocetur, & ab obscœna libidine, & concupiscentiis auerteretur. Pausan. lib. 1. & 9.

Apotamita Marmaricæ nomi gens. Ptolem.

Apotropai, dij malorum depulsores, quibus immolabatur agnicula. Pers. in saryr. & Amm. Marcell. lib. 25.

Appa, Arabiæ felicis vrbs. Ptolem.

Appodana, Persiæ vrbs. Ptolem.

Appenzella, Helueticæ pagus, quasi Abbatû cella. Habuerunt enim hic Benedictinæ societatis abbates arcem, Clanx nominatam tutissi-

num quouis tempore refugium, quorum auctoritas paulatim adaugeta, non huic tantum pago, sed vniuerso territorio appellationem dedit, quod Marti atq; Bellonæ consecratos homines producit, eamq; ob causâ ad Helueticum fœdus anno M. D. C. LXXI. admitti, decimum tertium in ordine locum obtinent. Vulgò *Appenzell*.
 Appha, Parthiæ oppidum Ptolem.
 Apphadana, Mosopotamiæ vrbs. Ptolem.
 Apphaim, filius Nadab, filij Semei, filij Onam. 1. Paralip. 2. Lat. vultus vel facies, aut furores, siue nares, vel pistores.
 Appia, nomen fœminæ apud Paulum ad Philemonem. Lat. producens, vel pullulans.
 Apphana, Persici sinus insula. Ptolem.
 Apphar, Mauritanæ Cæsariensis oppidum. Ptol.
 Apphus, filius Matathæ, filij Ioannis, 1. Mach. 2.
 Appia via, est à Roma in Campaniam, & à mare vsque Brundisium, quam Appius Claudius consul lapidibus strauit, vt author est Cicer. in oratione pro Milone.
 Appiani populi. Plin. 5. 29. 3.
 Appianus Alexandrinus, xxxi. libros historiæ Romanæ composuit, Adriani principis temporibus.
 Appiades, deæ Venus & Pallas dictæ sunt: ad Appias aquas illis templum erectum erat prope Cæsaris forum. Cicer. 3. epist. ad Appium scribens: Idq; me inquit (quoniam tu ita vis) spero non inuita Minerua facturum, quam quidem ego, si fortè de tuis sumptero, non solum Pallada, sed etiam Appiada nominabo Cæl. Rhod. lib. 12. cap. 1.
 Appiaria, Myliæ inferioris oppidum. Anton.
 Appidanus, Thesaliæ fluius. Ouid. Prop.
 Appian, Græcus scriptor πολυὶ γὰρ appellatus, facili atque alacri facundia, vt testatur Gellius, res gestas Alexandri Macedonis scripsit.
 Appion, grammaticus celebris, Plistonici filius, cui nomen Mocrus, genere Ægyptius, sub C. Cæsare tota circumlatus est Græcia. Hunc Tiberius per contemptum, Cymbalum mundi appellabat, quoniam publicæ famæ tympanum potius videri posset. Immortalitate à se donari scripsit, ad quos aliqua cõponebat. De hoc etiam Iosephus scribit, quòd esset malus & indoctus, totiusque vitæ temporibus importunus, calumniator omnium, cor asini habens. Fuit temporibus Dionysij Halicarnassæi & Iosephi.
 Appiõrum gentem Romæ esse cognominatam legimus, ab Appij corona, quam L. Appius in Achaia meruit.
 Appius Annius Trebonius Gallus, Consul Romanus, M. Attilij Metilij collega.
 Appius Claudius Crassus, Cõsul, Sp. Nautij Rutilij collega, ad Vicanam à Perseo victus. Lituus lib. 2. Deca. 5. Celtiberos vicit, castrisque exiit. Ibidem.
 Appius Claudius Decemuit, cõ sociis magistra-

tum vi obtinuit: exilio demum damnatus est.
 Appius Claudius cæcus, orator Romanus de quo Cicero in Bruto, & Tuscul. lib. 4.
 Appius Claudius, Pulcher, Cæci nepos, consul, P. Seruilij collega, cuius ætate Sylla deposito magistratu vitam vixit priuatam. Appian. lib. 1. commentariõsque scripsit, quos Lucullo dedicauit. Plut.
 Appius Claud. Pulcher, consul, L. Domitij Ænobarbi collega.
 Appius Claud. Pulcher alius consul. M. Sempronij Tuditani collega.
 Appius Claud. Pulcher alius consul, Q. Fuluij Flacci xxx. collega. Sub his Tarentum ab Annibale captum est: Pœni à Coss. victi cæsi que sunt. Liu. lib. 5.
 Appius Claud. Pulcher alius consul, G. Norbani Flacci collega, de Aphris & Hierone triumphauit. Polyb. lib. 1.
 Appius Claudius Lentulus consul, M. Perpennæ collega.
 Appius Iunius Syllanus consul, P. Silij Neruæ collega.
 Appius Claud. Ruffus consul, P. Sempronij Sophi collega.
 Appius Claud. Sabinius, C. Quintij Capitolini collega.
 Appius Claudius inuenit Romanis litterâ R, vt p. Valcsijs & Fufijs, Valerij diceretur & Furij.
 Appij forû, Hieronymus putat ab Appio quondam consule appellatum: à quo & via Appia cognominata. Verum Appij forum oppidum fuit, longius à Roma quam Aricia distans qd Horat. lib. 1. Serm. Sat. 5. ostendit his verbis, *Egressum magna me exceperit Aricia Roma Hospitio modico, rhetor comes Heliodorus Græcorum lingua doctissimus: inde forum Appi Differtum nautis, cauponibus atque malignis.*
 Ad hanc urbem Paulus venit, cum duceretur Romam Act. 28.
 Appote, oppidum. Plin. 6. 28. 55.
 Apries, vel Aprius, Pflammis Ægypti regis filius regnauit annis xxv. Hic, vt testatur Herodotus lib. 2. ab Ægyptiis, qui à se Amasim defecerant, strangulatus est, & in paternis monumentis sepultus.
 Aproniânus consul, Pauli collega.
 Aproniânus alius consul, Braduæ collega. Sub his incendium Romæ fuit.
 Apros, Colonia. Plin. 4. 11. 36.
 Aprus, vrbs Thraciæ. Steph.
 Aprusa fluius. Plin. 3. 15. 2. *Plusa* L. Alberto.
 Aprustani, populi. Plin. 3. 11. 5.
 Aprutium, Italiæ regio inter Apulciam & Picenum. Hæc etiam Samnium dicebatur. In ea ciuitates fuerunt Aquila, Adria, Sulmo, Ortona, Arpinum, Aquinum, & multæ aliæ. Vulgò *Ab ruzzo*.
 Apfarus, locus in Euxino, Absyrus antea dictus. Stephan.

Apfilæ,

Apfilæ, gens Scythica, Lazis vicina. Steph.
 Apfintes, sophista Gadaræus, Smyrnæ præceptor rem habuit Heraclidem Lycium, Nicomediæ Basilium, docuit Romæ, Maximianæ tempore, cuius beneficio adeptus est consulatum.
 Apfinus, rhetor nobilis Atheniensis. Cæl. Rhod. lib. 6. cap. 17.
 Apforus, vrbs Ponti Cappadociæ. Ptol.
 Apforus, insula in mari Adriatico adiacens Liburniæ, in qua ciuitas eodem nomine. Ptole. lib. 1. scribit.
 Apforus, ciuitas Illyriæ. Steph.
 Apfus, fluius in ea parte est Macedoniæ, quæ Adriatico mari incumbit. Lucan. lib. 3. *Tellus, quæ volucer Gennsus, quæ mollior Apfus Circumeunt ripæ, &c.*
 Apfynthus, ciuitas Thraciæ: & regio Absynthidis dicitur. Fluius item, & populi Apfynthij. Dionys.
 Apra Iulia, Vulgiensium oppidum in Gallia Narbonensi. Plin.
 Apyre, oppidum. Plin. 5. 27. 41. Apra Iulia. Plin. 3. 4.
 Aptera, neutri generis, pluralis numeri, vrbs in Lycia, & oppidum in Creta à Syrenibus vocatum, quòd victæ ibi cantu à Musis præ morte exutæ pennis in mare desiluissent. Steph. & Pausan.
 Apterion, oppidum. Plin. 4. 12. 33.
 Apteros Victoria, *ἄπτερον Νίκη*, i. sine alis & implumis, ab Atheniensibus formabatur, teste Pausan. in Atticis, cuius & statuum adscribit. Idem in Laconic. ait victoriam ideò *ἄπτερον*, i. implumẽ eos statuisse, ne videlicet euolaret.
 Apruchi fanum in Cyrenaica regione. Ptolem. lib. 4. cap. 4.
 Apua, oppidum est ad fontes Macri fluminis *Castello di ponte tremulo*, Leandro.
 Apuani, Ligures, teste Liuio lib. 10. Sempronius inquit, è Pisis in Apuanos Ligures vastando aperuit saltus, &c.
 Apulia, Italiæ regio, mari Adriatico contermina, (vulgò *la Puglia*) inter Dauniâ & Calabriam, quæ & Iapygia ab Iapyge Dædali filio, qui eam regionem tenuit vsq; ad Dauniam, dicta est. In ea sunt vrbes Barium, oppidum ditionis Mediolanensium principum, Beneuentum, Luceria, & mons Garganus, Vadiâ. Iuuenalis, *Vendit agros, sed maiores Apulia vendit.* Diuiditur in Apuliam Dauniâ, quæ *Puglia plana* est Leandro, & Apuliam Peucetiam, quæ *terra di Barri* appellatur.
 Apuliæ descriptio, Plin. 3. 11. 25. Apuliæ ventus contrarius, 17. 2. 4. 62. Apuliæ insulæ, 3. 2. 6. 9.
 Apuli, Plin. 3. 5. Apulorum genera tria, 3. 11. 29.
 Appulæ, oppidum, 3. 12. 11.
 Apulum, Daciæ vrbs. Ptol. hodie *Alba Iulia*.
 Apula lana qualis. Plin. 8. 47. 14.
 Apulcidanus lacus. Plin. 3. 11. 70.

Aqua Augustæ, Ptolemæus vrbs Aquitaniæ in

Gallia, vulgò *Baionne*.
 Aquæ calidæ, vrbs Britannia. Ptol. Vicus Aquarius alius dictus, vulgò *Vich, Vique*.
 Aquæ ductus, Heb. ΑΜΜΑ, collis in tribu Benjamin, iuxta Giah, & Gabaon, vbi Afael frater Ioab confossus fuit ab Abner. 2. 2. Reg. 2.
 Aquæ mortuæ, oppidum Galliæ Narbonensis, opere C. Marij, c. passus à Rhodani ostiis deductæ. Plin. Manet hodieq; nomen. Vulgò, *Aigues mortes*. Hæc etiam Fossæ Marianæ dicuntur.
 Aquæ Sextiæ Salyum, Galliæ Narbonensis vrbs nunc Aqueusis ciuitas, quæ Sextius dux redactis in potestatem Salyis ædificauit, vbi extat aquæ calidæ, Strabo. Vulgò *Aix en Provence*.
 Aquæ Starzellorum oppidum. Plin. 3. 5. 51.
 Aquæ, apud Geographos plura alia eiusmodi extant nomina, vt Aquæ Basilicæ in Pannonia, Aquæ Balbitanorum in agro Tauraconensi, Aquæ Celinæ, Aquæ Conuenarum, Flauia, Lex, Neapolitana, Hypsitana, Listana, Perticianenses, Querquenne, Quintiæ, seu Quintianæ, Regiæ, Siccæ, Solis, Sueslanæ, Tabelle, Voconis, Viuæ, quæ partim thermæ, partim vrbes & oppida olim fuerunt.
 Aquarius, rij, vndeclimum signum Zodiaci, proximum Capricorno, oritur xv. Calendas Februarij. Fabulantur poëtæ hunc fuisse Ganymedem, quem Iupiter, eius pulchritudine captus, ab aquila in cœlum raptum, mirum suum fecisse existimatur.
 Aquarij, fuerunt Hæretici quidam, qui solam aquam offerebant in calice sacramenti. Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 40.
 Aqua via, vel Aqua viua, Pannoniæ vrbs. Anton.
 Aqueusis ciuitas, seu Aquæ Bigerronum, hodie *Dax* in Vasconia.
 Aquenses, populi. Plin. 3. 5. 27.
 Aquicaldenses, populi. Plin. 3. 3. 27.
 Aquila, vir Iudæus ex Ponto. Act. 18.
 Aquila, vrbs Brutiorum: ex ruinis Fucornij antiquissimi oppidi, à Longobardis ædificata. Volaterranus.
 Aquila, Scythiæ fluius. Herodot.
 Aquila maior & minor, Mauritanæ, Tingitanæ loca duo. Anton.
 Aquila, Tusciæ mediterraneæ vrbs. Ptol. *Aqua pendente*, Leandro.
 Aquila, astrum, cuius ala dextra circuli æquinoctialem parũ prodit: sinistra autem non longè à capite Ophiuchi videtur. Rostrum eius à reliquo corpore diuidit circulus à Cancro ad Capricornum perueniens. Exorto Leone occidit: exoritur autem cum Capricorno, habens in capite stellam vnam, in vtraque penam vnam, in cauda vnam. Fabulantur poëtæ hanc eam esse quæ Ganymedem rapuit, eiusq; officij gratia à Ioue inter astra fuisse collocatam. Hyginus in Astron. poët.
 Aquilaria, locus in Africa, Cæsar in Comm. 2. de bello ciuili.

Aquileia, vrbs Carnorum, ad Natisonē fluium, Romanorum colonia, xii. m. distans à mari iuxta quam: & Timaum amnem nonnulli collocarunt. Martialis,

Et tu Ledaëo falix Aquileia Timauro.

Ex hac orti sunt Chromarius, ad quē Hieronymus sepe scripsit: & Rufinus Græcè Latineque eruditus, qui Iosephum conuertit in Latinum: cuius originalis est Mediolani in sancti Ambrosij fano, Longobardis characteribus cariosissimis.

Aquileia, à Romanis condita in Italia incumbebat Barbaris opposita, emporium Ilyricanarum gentium, verba sunt Strabonis. Liuius de bello Macedonico: Aquileia, inquit colonia Latina eodē anno in agro Gallorum deducta. Hæc enim vrbs non prius caput extulit, quam subactis Pannoniis, ex quibus tantum id cepit esse iter, quod, teste Tranquillo Augustus sepe frequenterat. Hæc Liuius nunc Algar vulgo vocatur.

Aquileiensem fides probata est, Maximinorum patris & filij bello, vt scribit Capitolinus. Hi enim tantā fide contra Maximinum pro se natu fuerunt, vt funes de mulierum capillis neceferent, quibus sagittas excutērent penuria neruorum. Aquileia hodie Algar, castellum vulgò apud Stephanum Aquileiæ oppidi, & eius fluij meminit Plin. 3. 18. 4.

Aquilegia, fori Iulij vrbs celebris, quam Pomp. Mela Ditem cognominat, hodie Patriarchatus, olim domicilium Imperatorum fuit, adeo vt altera Roma diceretur. xii. m. passuum in ambitu habuit, & in ea aliquando censa sunt cxx. M. ciuium, felicitas vrbs præcipue à negotiorum frequentia procedebat, quoniam ex cunctis propemodum orbis partibus, ob summam loci opportunitatem & aditū, tam mari quam terra commodissimum, merces ed conuehebantur. Desit autem id summum mercaturæ studium vna cum ipsius ciuitatis fortuna, caput dein efferentibus Venetis, qui negotiandi rationem omnem ad se traxerunt: adeo vt ex florentissima frequentissimaque nunc propemodum ad solitudinem perducta sit. I. Candidus. Sabellicus.

Aquilia, sacra à Romanis fieri solita. Cum in magna siccitate, aqua esset auocanda, tunc Ioui immolabatur, & hæc sacrificia Aquilia sunt. Sacerdotes Aquilices. Tertul. in Apolog. & adu. Marcionem.

Aquilia, siue vno l. Aquilia gens fuit Romæ patricia, ab Aquillo, id est, nigro colore, ita dicta. Hæc familia paucos habuit claros. Prodiērent tamen ex ea nonnulli consules.

Aquilius, cognomē Iuriconsulti à colore nigro. Aquilo, ventus dictus à vehementissimo volatu instar aquilæ: Græcis *Baptas*, siccus & frigidus. Ouidius lib. 6. Metam.

Apta mihi vis est, qua tristia nubila pello.

Et freta concutio, nodosaq; robora verto.

Induroq; nives, & tergis grandine pulsa, &c.

Flar ab æstiuæ & solstitiali plaga, Orientis. Aquilones etiam dicuntur venti, qui octo ferme diebus exortum Canticulæ antecedunt, & perfiant diebus quadraginta, quos vocant Etesias & Prodomos, quasi præcursores.

Aquiloni populi. Plin. 3. 11. 34.

Aquilinus Consul, Iu. Rustici collega.

Aquilinus alius Consul, Emiliani collega.

Aquilinus alius Consul, Iunij Maximi coll.

Aquinates, saltus. Plin. 3. 15. 6. 7.

Aquinum, Pannoniæ inferioris vrbs. Ptol.

Aquinus malus quidam pœta fuit, de quo sic Cicero 5. Tuscul. Adhuc neminem cognoui pœtam, & mihi fuit cum Aquinio amicitia, qui sibi non optimus videretur.

Aquinum, Latinorum oppidū. Plin. 3. 5. 110. quod Melpha fluius alluit, Strabo. Vulgò *Aquinò*, Thomæ doctoris scholastici patria.

Aquisgranum, Gall. *Aix*, vrbs Imperialis in Mœnapiorum finibus inter Rhenu, & Mosam sita, Romanorum Imperatorū prima inauguratione ac coronatione, D. Caroli Magni sepultura, septennaliq; peregrinorū visitatione celebris. Nomen sortita à Romano principe Grano, Neronis (vt quidam aiunt) fratre, qui aquas calidas inueniēs in hoc tractu, iuxta habitauit, atq; arcem struxit, cuius adhuc extat monumētum, turris Grani dicta: quæ quidem arcem sunt qui credant Vetterram esse, cuius meminit Ptolem. Cosmograph. lib. 2. ca. 9. Ab aquis calidis & Grano repertore sic denominata, vrbs formā accepit à Carolo magno qui sedem regni & Galliarū Transalpinæ caput eam constituit. Adeo natura ipsa hunc locum variis multisq; dotibus locupletauit, vt ad felicitatem mundanam nihil deesse videatur. Fontes aquarum calidarum vberissimi & saluberrimi. Sunt quidam eorū intra mœnia, quidam extra non procul in vico suburbano. Intra vrbe duæ sunt præcipuæ thermæ, quarum alteræ dicuntur Regiæ, alteræ Cornelianæ, quæ quidem, vt loci interapedine distant, ita & aquarum qualitatibus & facultatibus, cum inter se, tum à suburbanis non nihil discrepāt.

Aquitania, regio & terra Galliæ pars, ab obliquis aquis Ligeris. Hæc à Circio Oceanum habet, qui Aquitanicus sinus dicitur, ab Occasu Hispaniæ, à Septentrione Lugdunensium prouinciæ, à Meridie Narbonensium: in ea Tholosa & Burdegala ciuitates, vnde Aquitani populi. Plin. lib. 4. Gallia omnis comata vno nomine appellata, in tria populorum genera diuiditur, omnibus maxime distincta, à Scaldi ad Sequaniam Belgica: ab eo Garumnam Celtica, eademque Lugdunensis: inde ad Pytenæi montis excursum Aquitania, Aremorica antè dicta *εκυρ-βεντα* scribitur, & in Santones *ἀντιτάνια* apud

Stephan

Stephanum. Gallicè, *Gascogne & Guienne.*

Aquitania vrbi. Plin. 4. 17. 3.

Aquites, nomen sacerdotis apud Phasidem, Valer. Flac. lib. 7. *-magnisq; sacerdos Phasidis actoris Aquites errabat in agris.*

Aquila, oppidum Hetruria: vnde Aquilenses & Aquenlenses Plinio & Ptolemæo dicti.

A R

Ar, i. suscitatio, siue vigilia, aut euacuatio, vel denudatio, seu ciuitas, aut æmulus. Moabitaram metropolis ad Arnon sita. Deu. 2. Isa. 15. Nū. 21.

Ara, vrbs Assyriorum. 1. Paral. 5. Hieronymus in quæst. Hebr. ipsam Rages esse scribit Medorum ciuitatem, de qua Tobia, 1. Lat. Mons, aut prægnans, siue demonstratio.

Ara, filius Iether. 1. Paralip. 7. Lat. Maledicens aut videns.

Ara, ciuitas Arabiæ regia, & insula Arabiæ adiacens.

Arta, signum cœleste, Antarcticum circulum contingens inter Hostiæ caput, & extremam Scorpionis caudam collocatum. Occidit sub exortum Arietis: exoritur autem cum Capricorno. Stellæ habet quatuor, quarum duæ in summa, reliquæ in ima eius parte sitæ. Inter astra autē ideo putatur translata, quod in ea fœdus arctissimum percusserint dii, quo tempore inferentibus bellum Gigantibus, cœli possessionem armis tutari cogebantur. Hyginus de Signis cœlest. & in Astronom. pœt.

Ara, apud Geographos reperitur Ara amoris, Decij, Flauia, Hercules, Iouis, motani, Iouis Panomphæi, Lapdea, Tutila, Vbiorum. Item Aræ Ionæ, Alexædri, Cononis, Flauig, Herculeæ, Lugdunensium, Murtia, Philænorū, Semiramidis, Sextianæ. Sunt autē hæc nomina oppidorum, promontiorum, insularum, &c.

Ara Lugdunensis, ad confluentes Rhodani & Araris erat. hodie vulgò *Ainay*. Strabo docet eam in templo D. Cæsaris, Augusti decreto fuisse.

Aras, i. Ira vel calor confidentiæ siue prorektionis. pater Thecæ, patris Sellum, mariti Oldæ prophetidis, 4. Reg. 22. Hebr. Harebas: qui. 2. Paral. 34. dicitur Hasta.

Arab, i. Insidians, vel multiplicans, aut fenestra, siue locusta. nomē ciuitatis in tribu Iuda. Ios. 15.

Araba, nomen viri. 1. Machab. 15.

Arabarches publicanus apud Ægyptios, qui præerat exigendo vectigali de iis pecoribus, quæ ex Arabia in Ægyptium adducebantur. Iuuenal. Sat. 3.

-Inter quod ausus habere

Nescio quis titulos Ægyptius atque Arabarches. Arabathane, nomen ciuitatis, 1. Mach. 5.

Arabia, regio Asiæ maioris inter Iudæam & Ægyptum, ab Arabo Apollinis & Babylonis filio. Solinus Arabiam interpretatur sacram. Est autem triplex Plinio li. 2. *Ἰσθμοτοφῶρος, Ἰσθμοτοφῶρος, Ἰσθμοτοφῶρος*, dicta altera Petra, *πετρω-*

Ἰσθμοτοφῶρος, tertia deserta, *Ἰσθμοτοφῶρος*.

Arabia, i. vespera, aut vespertina vel fideiussio, siue suauitas, aut coruus, siue coruina, seu desertum, vel salix, aut cōmista. Arabes, Hebr. Hirbij im vespertini, aut fideiussores, siue suaves, aut cæpestres, vel corui, aut falices, vel mistiones. 2. Chron. 26. Arabes, hebr. Scheba, i. conuersio, seu captiuitas, aut canities, vel sessio. De his Lucas. Act. 2. 11. & Psal. 71. 15.

Arabia descriptio. Plin. 5. 11. per totum, & 6. 24. & 6. 28. 1. & inde Ptolem. lib. 5. cap. 17.

Arabia vbi non sterilis, Plin. 5. 11. 2. 3. Eius deserta, Plin. 6. 30. 31. Ptol. lib. 5. cap. 19. Situs, Plin. 6. 28. 4. & 6. 34. 3. Mensura, 6. 28. 58. & 6. 29. 1. & inde Arabia Merorum quæ. Plin. 5. 24. & 8. 11.

Arabia Petraea, sic dicta à Petra verustissimo oppido: Ægypto Iudæaq; confinis est, Ptolem. Strabo ac Plin. alio nomine Nabarthea dicitur.

Arabia deserta Ptolemæo, Straboni autem Sceneris, vbi & Scene vrbs, Plin. *ἀπὸ τῆς σκηνῶν*, quod gens vaga & sine ædificiis in tentoriis habitet. Hæc à Meridie montibus Arabiæ felicis cincta est. Arabarum Æthiopicarum sterilis dicitur, præterquam vbi Syriam attingit à Pelusio vsque ad Arsinoen rubri maris oppidum: à Septentrione Mesopotamiam habet, ab Occidente, Petream.

Arabia fœlix, Meridiem versus, inter duos sinus Arabicum & Persicū veluti peninsula excurrit, quæ Straboni bis, vt India, feritur ob fecunditatem: fluminibus scater. Plin. lib. 6. cap. 28. Stephanus Arabiam duplicem scribit, alteram aromatum feracem, alteram Ægypto & Syriæ viciniorum. Meminit & Arabij sibiicinis in prouerbio. Quidam Arabiā Panchaiam & Sabæorum gentem eandem esse existimāt, in qua thus nascitur. Virg.

-solis est thuroa virga Sabæis. Idem,

Totāque thuriferis Panchaiā pinguis arenis.

Item in Cul. *Panchaiā thura*. In ea mōs Syna, qui & Oreb, in quo Moses legē accepit. In ea phœnix auis nascitur, & Sardouix gemma.

Arabes, populi vnguentis & anomauis fruticibus abundantes, nitrati degunt, & inronso crine: barbam abradunt, præterquam in superiori labro: sagittas veneno inficiunt, matrimonium non habent, &c.

Arabes, qui felicem incolunt Arabiam, ea olim vrebantur consuetudine, vt vna omnibus cōsanguineis vxor esset. Ex his enim (teste Stra. lib. 16.) qui primus ad eam ingrediebatur, posito pro foribus baculo (nam baculum ex more quisque gerebat) cum ea coibat, ipsa tamen cum natu grandiore noctes agebat. Quapropter omnes omnium erant fratres. Adulter apud eos capitis danabatur, qui ex eo deprehendebatur, quod alius generis esset. Vnde hoc relatu dignum aliquando accidit. Erat enim cuiusdam regis filia, mira quidem pulchritudine, cui quiddecim erant fratres, qui eius

eius omnes æque amore flagrabant: propter ea alius post alium iunctim ad eam ingrediebantur. Illa autem assiduo coitu iam defessa, rem huiusmodi comminiscitur. Fecit enim furculos non vtrique fratrum furculis abfimiles: ex quo statim ab ea quispiam exibat, furculum aliquem similem ante ianuam ponebat, quò fratres, qui subinde inuicem sequebantur, furculum pro foribus fixum cernentes, eorumque aliquem intus esse putantes, ab ingressu arcerentur. Verum cum aliquando omnes in foro essent, vnus ad fores accessit: & cum baculum vidisset, suspicatus adulterum intus esse (sciebat enim se omnes fratres in foro reliquisse) currens ad patrem, sorore de stupro accusauit: sed cognita re, eam falsò criminari conuictus est. Hæc Strabo. Arabes masculos suos omnes annum decimum tertium natos circumcidere solent, quòd eo ætatis tempore Ismael, gentis illius auctor, fuerit circumcisus. Genes. 10. & Comest, in illi um locum.

Arabicus sinus, *mare rubrum* Europæis, *mar di Mecha* ab accolis vocatur. Barrio *Bohar Corsun*, id est, mare clausum dicitur. Hebraei *mare Suph* nominant.

Arabis, siue Arbis, fluuius apud Pli. lib. 2. Sarbis scribitur, qui ab Arianis montibus per Drangas & Gedrosios in Oceanum defluit.

Arabis, fluuius Indiae, cuius accolæ Arabitæ. Stephanus Æthiopiæ vicus Ptolem.

Arabriga, Lusitanicæ vrbs mediterranea, hodie *Arabrida*.

Arabs, vel Arabus, Apollinis filius ex Babylone, vt inquit Plin. lib. 7. quem medicinæ artis dicit etiam repertorem: fortasse quòd Babylone natus, ibi medicinæ studuerit: postea autè ad Arabes detulerit, Arabes populi supra dicti. Item Arabs, vel Arabus, est lapis, teste Plin. lib. 36. cap. 22. eburnei candoris, qui in puluerem redactus aptissimus est dentifriciis.

Arabyza, ciuitas Caucauidis, quæ nunc Pefenus. Steph. malim Pefinus. Vide A R A B I S.

Aracæus, i. neruus, aut Syriacè, fugitiuus. filius Chanaan, Gen. 10. qui Arcas oppidum condidit contra Tripolim in radicibus Libani situm.

Arach, i. Longitudo, vel medicina, aut sanitas. ciuitas in qua regnauit Nemrod. Genes. 10. Hæc & Edessam vocari testatur Hieronymus. Arachies, i. Longus vel procerus, siue sanans, aut medicans. 2. Reg. 15.

Arachne, puella Lybia, Idmonis filia, lanificij peritissima, ægrè ferens opus suum à Pallade, qua cum certamen susceperat, confraetum, laqueo, gulam sibi fregit, quam Pallas in araneam mutauit. Ouid. lib. 6. Metam.

Non tulit infelix, laqueoq; animosa ligauit. Gutturæ, pendentem Pallas miserata lenauit. à Græcis Ἰάχνη, à Latinis Aranæa dicitur.

Virg. lib. 4. Georg. *In foribus suspendit aranea casses*, & vt notat Seruius, Aranæus, etiam ab antiquis dicebatur. Constat, inquit Plinius, Arachnen linum & retia inuenisse, cuius filius Closter fufos in lanificio inuenit. Hoc etiam nomine, vt scribit Liuius, dicta est ciuitas Theffaliæ.

Arachnæum, mons in Argo. Steph.

Arachófia, ciuitas non procul à Massagetis, à Semiramide condita, qui etiam Cophen vocabatur. Stephan. de Cophe fluuiio, qui influit Indum.

Arachofia, vna è Satripiis vltra Indum fluuium, cuius meminit Plinius in descriptione Indiae, & Strab. lib. 11. Scribitur & Aracofia.

Arachofia, regio maioris Asiae, in qua Alexandria & Arachotos ciuitates sunt.

Arachoti, Indiae ciuitas, ab Arachoto fluuiio sic dicta, qui ex Caucafo profluit. Sunt & populi propè Massagetas. Steph.

Arachtus, vnus è quatuor nobilissimis fluuiis Epiri non procul à Nicopoli, in sinum Ambracium influens. Strabo.

Aracynthus, vrbs Bæotiae, & mons Achaiae. Virgil. in Bucol. *Amphion Dircaus in Aethæo Aracyntho*. Est & mons Ætoliae, Mineruæ sacer, vt testis est Plinius: vel, vt Martianus, Acarnaniae. Stephano, mons Bæotiae, à quo Minerua Aracynthis dicta sit.

Arad, i. onager, aut Syriacè, Draco ciuitas Amorrhæorum ad fortem Iuda pertinens, ad Austrum solitudini Cades vicina, in qua habitauerunt filij Obab foceris Mosi in medio Israëlis. Refert Hieronymus in locis Hebraicis, vsque ad suam ætatem ostendi villam ab oppido Malatis, quarto lapide ad Hebron x x. Num. 21. Iudic. 1.

Aradem, vrbs Cretæ, quæ & ἰνώπολις vocatur, quod superiore loco sit. Steph.

Aradij, Phœnicum populi ab Arado ciuitate, qui cum cætera Phœnicia, Syriacis regibus vt amicis obtemperabant. Strab. lib. 16.

Aradius, i. maledictionis abundantia, aut descendens, vel imperans. filius Chanāan. Genes. 10.

Araduca, vrbs Lusitanicæ, quam hodie Arzuam ab Hispanis vocari volunt. De hac Ptolem. lib. 2. cap. 5.

Arādus, ciuitas Tripoleos in Phœnicia, nō procul à Tyro & Sydone. Tripolis enim maritimum oppidum dictum est à tribus oppidis, scilicet Tyro, Sidone, atque Arado. Authores sunt Plin. & Strab. Arado opposita est Antaradus in Meridiem, quæ hodie Torrosā dicitur, amœnissima ciuitas, sita non procul à Damasco, vt Ptolem. tab. Asiae 4. indicat.

Arādus, Pieriæ ciuitas, alio nomine Antiochia, Steph. Et alibi Aradum, Phœnicium insulam esse scribit, alteram rubri maris, tertiam Cretæ.

Aræ Flauicæ, Germanicæ vrbs ad Danubium. Prolemæ

lemæo. vulgò *Nordlingen*.

Aræ, tres insulæ Ioniae, sic dictæ propter execrationes, quibus Dorientes deuouerunt Pentapolitas. Steph.

Aræthyrea, regiuncula Achaiae, postea Asophis dicta, vrbem habens eiusdem nominis, quam Homerus in catalogo ab amœnitate commendat, *ἀραθυρέην ἐὼς ἄσπλην* cam appellans. De hac Plin. lib. 4. cap. 5. & Strabo lib. 8.

Aræus Iupiter dictus est, quòd ei cuncti effundant preces, aut quem cuncti precentur. Cæsar. Rhod. lib. 15. cap. 18.

Aragus, fluuius Molossorum, de quo Strabo libro 11. Sed præcipuè Aragum dicunt in partes multas diuisum, regionem Massagetarum aluere, aliis ostiis in aliud mare exeuntem Boream versus, vno aut solo Hircanum versus.

Aralius, qui & Analius, vti Assyriorum rex, regnauit annis x1. Cassiodoro, Eusebio. Claruit ingenio & studio militari & primus adauxit pompas, & gemmas, ac muliebres delicias.

Aram, i. Cessitudo aut sublimitas, seu decipiens aut maledictio eorum. filius Sem, Genes. 10. à quo Armenij siue Syri Græcis, Gen. 22. Num. 23. 1. Paral. 2. Vide SYRIA. Filius item Soimer, filij Heber, 1. Paral. 7.

Aram, in Hebræo Ram, filius Esrom, filij Phares, Ruth. 4. Matth. 1. & Luc. 3. interpretatur excelsus, vel sublimis, aut proiciens.

Arāma, ciuitas tribu Nephthali. 10. 1. 19.

Aramæi, Plinio sunt Scythæ: scribit enim Scythas vocatos esse Sacas à Persis, & lingua Persica Aramæos.

Aran, i. arca, siue exultās, aut maledictio eorum, filius Thare, patris Abraham. Genes. 11. 1. Paralipom. 23.

Aran, filius Dison, filij Seir: & filius Ierameel primogeniti Esrom, Gen. 39. 1. Paral. 2.

Aranium, oppidum in Æthiopico sinu. Plin. lib. 6. cap. 29.

Aranthas Bebyrcius octonis cubitis longus fuisse traditur.

Arantia, vrbs, Philius postea dicta. Steph. qui etiam in Aræthyrea de eadem scribit.

Araphat, id est, medicina, siue relaxatio, aut gigantiffa, vel montis os, aut mons hic. Nomen quorundam gigantum, qui sic dicebantur quòd animos videntium se dissoluentium, 2. Aeg. 21. 16.

Araphæa, insula Cariae. Steph.

Araphen, pars tribus Ægidis. Steph.

Arar, fluuius Galliae Narbonensis, à monte Vogeto, per fines Heduorum & Sequanorum in Rhodanum fluens. Plin. 3. 4. 7. ex eodem, ex quo Rhodanus, monte exiens, per Burgundiam, in Rhodanum iuxta Lugdunum immergitur: alio nomine Sagona: clarus ponte Cæsaris vno die militū opere fabricato. Araris item dicitur, sed per apocopen, Arar, vt te-

statur Priscian. in 7. hodie Sagona, vulgò, *La Saone*. Claudianus, *Quos Rhodanus velox, Araris quos tardior ambit*.

Lucanus, lib. 7.

— *Rhodanūque morantem*

Præcipitavit Arar.

Alius est ab eo qui per Heluetios lapsus, Hodie Arola, vulgò *Ar* dicitur.

Arar, vulgò *La Saone*, & Mosa, duo Galliae flumina, quæ ab eodem scaturientia monte, ad oppositas mundi partes fluunt, qua de re vide plura in dictione Mosa.

Ararat, regio Armeniae, aut ipsa Armenia, 4. Regum 19. Isa. 37. Mons est iuxta Bocatium maioris Armeniae. Lat. maledictio tremoris, siue Lux currentis.

Araruceles, populi in Cyrenaica regione, Plin. lib. 5. cap. 5.

Ararena, Nomadum regio est, ex magna parte deserta, cuius Sabus Rex fuit, Strab. lib. 10.

Araricus, Gotthorum rex.

Araricus, alius Gotthorum rex, mense v. post electionem interfectus.

Ararus, Scytharum fluuius, in Heniochis montibus eo modo quo Euphrates oritur, sex mil. passuum interuallo, quoad campos Armeniae secat. Labitur placidus & silens, neque in vtrā partem currat manifestum: cum in asperiora deuenit, hinc atque illinc rupibus pressus: & quanto angustior, tanto magis pernix. Frangit se subinde ad opposita tantum, atque ob id cum ingenti murmure, sonansque deuoluitur, ad eò citus, vt qua ex præcipiti in subiecta casurus est, non declinet statim vndā, sed vltra quam canalem habet euehat, plus iugeri spatio sublimis, & aquis pendentibus se sine alueo ferēs: deinde vbi incuruus, arcuatoque amne descendit, sic tranquillus, iterūque compositus, & vix fluens in litus elabitur. Herod. lib. 4.

Araspas Medus, cui Panthea Cyri vxor afferuanda data est. Cæsar. Rhod. lib. 23. cap. 33.

Arath, regio Armeniae campestris, per quā Araxes fluit, incredibilis vbertatis, ad radices Tauri montis, qui vsque illuc extenditur.

Arath, mons Armeniae, totius orbis interni altissimus, vbi Arca Noë post diluuium substitit. Hæc. cap. 9. de Tart.

Aratia, insula contra Persidem cum monte præalto, Neptuno sacra Pli. 6. cap. 25.

Arator, poëta Christianus, Romanus subdiaconus, Apostolorū Acta hexametro versu composuit. Volater.

Aratōres, populi Scythiae, in ea parte Remi montis, vbi Polydori tumulus. Solinus.

Aratrij, Indiae intra Gangem gentes, circa Barygazam. Arr. Periplus.

Aratthus, fluuius Epirotarum qui præter Tolgum vibem labitur. Oritur autem ex monte Strym

Stymphco, ab illius radice. Strab. lib. 7.
 Aratus, Græcus poeta antiquissimus, Minecratis discipulus, optimè de Astrologia iudicio Ciceronis scripsit. Cuius Phœnomena Cicero vertit adhuc adolescens. Scripsit hymnos in Pana, item de Astronomia, quod opus Cicero carmine reddidit. Ouidius,
Cum Sole & Luna semper Aratus erit.
 Alius fuit Aratus Sicyonius, optimus princeps qui patriam suam à tyrannide liberavit: de quo Tull. lib. 3. Officiorum, & Liuius libr. 69. & 70.
 Aratus Sicyonius, Achæorum dux, Corinthum tyrannide liberavit, & Megaram ad Achæorum societatem compulit. Polyb. lib. 2. Plutar. in Arato.
 Arauisci, Pannoniæ populi. Plin. lib. 3. cap. 25.
 Arauracides, pentapolis regionis in Africa populi. Ptolem.
 Auranus, fluuius Galliæ Narbonensis Agatam præterfluens, Rauraris Ptol. & Straboni appellatus. Is etiam prope Massiliam Petrosus vocatur, quod lapidibus sit maximus refertur. Vide interpretem Pomponij. Gal. *Eraud.*
 Arausij, Galliæ prope Prouinciam oppidum vulgò. *Aurence.*
 Arausio, & Arausensis ciuitas dicta: vulgò, *Aurence*, principatus nobilissimus, qui nunc ditionis est Nalouiensium principii, olim Cabilonensium imperio insignis in qua Theatri ingentis ruinas, & stupendi operis murum quadrato affabre lapide videre est. Fuit olim Arausio Secundanorum, vt Arelate Sextanorum, Septumanorum Bæteræ, Forum Iulij Octauanorū. Narbo Marcius Decumanorum, & id genus cognominibus appellabantur coloniarum, à legionum, quæ ibi erant præsidio, videlicet ordine numeroque. De his plura Vadianus, Pompo. Melæ interpretis scripsit.
 Arauzonæ, Illyrici oppidum, Ptolem. *Ostromiza*, Nigro.
 Araxa, vrbs Lyciæ. Steph.
 Araxa, Noë Patriarchæ filia, & Britonis mater, qui originè & nomen dedit Britonibus. Gildas lib. de orig. Briton. insular.
 Araxæ, vel Araxi, populi Illyriæ. Steph.
 Araxes, Armeniæ fluuius, ex monte Abon, siue Abam, aut Agan, ex quo Euphrates nascitur. contrario tamen ei cursu, versus Orientem tendens, vsque ad Atropatiam: deinde ad Boream cõuersus, Azatam præterlabens, in mare desinit Hyrcanum. Strabo. Herodorus tamen secus ait. Porro Araxes in Thessalia, idem qui Peneus, & *Ἰσθμίου* vocatur quod opera Iasonis, & labore Penei Thessalici, montium continuatiõnem dirupit. Stephanus & item Strab. Lucan. lib. 7.
 — *Armeniumq; bibit Romanus Araxem.*
 Ibi Arcam Noë post diluuiũ refedisse ferunt, Super hanc Alexander magnus & Augustus

Cæsar pontes struxerunt.
 Araxeni, populi. Steph. Syropoli.
 Araxum promontorium est Peloponnesi. Plin.
 Araxus, vrbs iuxta Pontum, ab Araxo duce. Stephanus.
 Arba, insula & ciuitas Illyrici. Plin. lib. 4. c. 21.
 Arbace, ciuitas Celtiberiæ. Steph.
 Arbaces, primus Medorum rex, regnavit annis xxviii.
 Albanium, ciuitas iuxta Pontum. Steph.
 Arbaxani, populi Liguriæ. Steph.
 Arbea, vel Arbee, ciuitas Iudææ, quæ & Hebron & Mambre, Gen. 23. sic dicta, quia ibi tres Patriarchæ sepulti fuere, & quartus Adam.
 Arbela, vrbs Siciliæ, Steph. & ciuitas Persica, ab Arbelo Athmonci filio dicta. Steph.
 Arbella, terminus Iudææ, ortum solis aspiciens. Hierony. in locis Hebraicis. Est vsque hodie vicus Arbel trans Iordanem in sinibus Pellæ ciuitatis Palæstinæ. Et alius hoc vocabulo in campo prægrandi, distans ab oppido regionis millibus nouem. Strabo lib. 16.
 Arbelitis, regio proxima Syria, vbi Darium, Alexander debellauit. Plin. lib. 6. c. 13.
 Arbelus, hominum primus, qui pro Deo habitus fuit, & Iupiter cognominatus, filius Nébrod. Cyrillus lib. 3. contra Iulian. Apost.
 Arbianes, v. Medorū rex, regnavit annis xxxi.
 Arbies, populi Indiæ: & Arbis, Indiæ fluuius, authoribus Plinio & Strabone. Steph. hos populos vocat Arbios, vel Arbitas.
 Arbij populi Indis finitimi, non procul ab Arianis & Gedrosiis: ita dicti ab Arbi vicino fluuio. Plin. lib. 6. c. 23.
 Arabis, siue Arabes, fluuius qui Pli. li. 2. Sarbis, ab Arianis montibus per Dragas & Gedrosios in Oceanum defluit. Vide Arabis apud Steph.
 Arbitrio, Cos. Romanus, Lolliani collega.
 Arbius, mons Cretæ, & montis incola similiter. Ab hoc monte Iupiter Arbius cognominatus est, quod ibi sit educatus. Steph.
 Arbocula, vrbs quam Annibal aduersus Romanos proficiscens cepit. Plur. in Annib.
 Arbon, ciuitas Illyriæ. Steph.
 Arbona, montis nomen, de quo Plin. lib. 4. ca. 12. Ptolem. Abnobam vocat.
 Arbor, piscis est in Oceano Gaditano. tam vastis dispensus ramis, vt fretum nunquam ingressus credatur. Plin. lib. 9. c. 4.
 Arbucale, ciuitas maxima intra Iberum, quam Annibal ægrè obtinuit. Steph.
 Arbuscula, meretrix, floruit cum Origine & Cythoryde meretricibus.
 Arbúscula, muliercula mima, quæ cum à populo exploderetur, ab equite autem quodam lapidaretur, contentam se esse dixit bonorum testimonio. Horatius lib. 1. Sermon. Satyra vltima,
Nam satis est equitè mihi plaudere, vt audax,
Contemptis aliis, explosa Arbuscula dixit.

Arca

Arca, Syriæ Cœles vrbs, antiquum adhuc retinens nomen inter Barbaros, teste Iosepho 5. Antiquitatum.
 Arcades, ciuitas Cretæ, & ciues eiusdem.
 Arcadia, Peloponnesi regio intima, à mari vndique remota: ab Arcade filio Iouis & Calisto nis Lycaonis Arcadiæ regis filia sic appellata. Hæc, vt Eustathius, docet aliquando dicta est Pelasgia, à Pelasgo rege, magno & sapiente viro, qui vitæ cultoris apud eos fuit, & victũ ex stirpibus herbarum, arborumque frondibus transtulit ad glandem, maximèque fagineam. Eadè Lycaonia, Gygantis & Parrhasia dicta est Stephano. postremòque ab Arcade, cum Pelasgos in deditionem redegresser, Arcadia nominata. In mōtes lxx 6. attollitur. Habet asinos procerissimos, qui ob corporis magnitudinem in proverbum abierunt. Habet & lapidem Asphestò, hoc est inextinguibilem. Oppida eius præcipua sunt Mantinea, Tegea & Stymphalus, Montes præcipui, Pholoë, Cylleus, Lynceus, Mænalus & Nonacris. Fluuij, Ladon & Erymanthus. Fuit autem tota hæc regio pastioni potius pecoris, quam aut negotiationi aut agriculturæ dedita: ideòque Pana, pastorum Deum, velut peculiare numen sibi vendicarunt. Virg. Eclog. 4.
Pan Deum Arcadia mecum si iudice certet,
Pan etiam Arcadia dicat se iudice victum.
 Arcadia, Stephano Cretæ ciuitas: item Ægypti, vna ex tribus in Amorgo insula: sed videretur Arcasina legendum. Oracula Lacedæmoniiis data est Arcadibus & Tegeatibus, Stephanus habet in Tegea.
 Arcadia, oppidum Cretæ, quo expugnato, cesarunt fontes, amnesque, qui in eo situ multi erant. Plin. lib. 31. c. 1.
 Arcadiopolis, Thraciæ vrbs. Cedren.
 Arcadius Probus, vnà cum Paschasio & Euthico propter fidem à Genferio martyrio coronatus est. Hinc manus primùm, demum pedes, eoque modo cætera membra sciatim amputata sunt.
 Arcadius, qui & Honorius, x l. v. Romanorum Imperator, cum patre Theodosio regnarunt annis lxxi.
 Arcadius Rufinus, Consul Rom. Sabini collega.
 Arcadius, Noë nepos, Arcadiam tenuit, & nominavit. Berol. lib. 4.
 Arcas, Armeniæ minoris vrbs, Anton.
 Arcas Iouis & Calistoni filius, à quo Arcadia & Arcades, quos, quia vetustissima gens fuit, Ante solem & Lunam fuisse poetæ fabulantur, & ex arboribus esse natos. Hinc Arcadem Lycaon, cum Iouem hospitio recepisset, infantem membratim laceravit, & Ioui comedendum apposuit: quod animaduertens Iupiter, Lycaonem, incelsa prius eius domo, commutavit in lupum: Arcadem verò compactis membris in vitam reduxit, & iam aduultum

vnà cum matre à Iunone, ob adulterium in vrsam mutata, a Iouis intulit: & sic Calisto facta est vrsa maior, Arcas verò minor. Quod Iuno ægrè ferens, à Téthide precibus impetravit, ne Calisto & filius postquam sydera facti essent, in Oceano ceu cætera solent, lauantur. Sunt tamen qui Arcadè in Bootem mutatum dicunt: communior tamè est prior sententia. Varias opiniones vide apud Perotum. Arcadis filius *Ἰσχυρὸς*, cuius Lycaon, cuius Pelasgus, cuius Thesprotus, cuius Amarrax, cuius denique Ephyrus filius fuit, à quo Ephyra, Epiri vrbs. Stephan.
 Arcati, regia Sora, Indiæ intra Gangem regia, Ptolemæo. *Bisnagar*, Castaldo.
 Arce ciuitas Phœniciæ, Stephanus. vrbs etiam in Libano monte. Ioseph.
 Arcena, Imp. Alexandri patria. Lamprid.
 Arcennum, Tusciæ vrbs. Bracciano vocatur à Leandro.
 Arceta, vrbs Alpibus vicina, quam Annibal vastauit. Plutar. in Annib.
 Arcefilas, & Arcefilas, philosophus, Polemonis discipulus: in disputatione pertinacior, & magno ingenij acumine. Cicero de finibus libro tertio. Ex Pitane Æolica ciuitate ortus, relicto genitili solo Sardeis perrexit: mox Athenas profectus, in Academiam, se ad Crantorem contulit, quem Platoniam philosophiam omninò commutasse, nonamque quandam constituisse ferunt. Cautilator vocatus est, quod cum nihil se scire diceret, nec alios scire quicquam patiebatur, omnes turbaret sophismatibus. obiit immodicè potus. De obiit Persius,
- non ego curo
Esse quid Arcefilas, arumnosique Solones.
 Vide ARGHESILAVS. Is constitutã philosophiam, vt Græchus Rempublicam euerit. Cicero lib. 4. Acad. quest. Arcefilas nobilis præsertim Dianæ simulacro, in quod extat Simonidis epigramma. Fuerit & tres alij Arcefilai. Primus, poeta prisce comediarum: alter, elegiacus: tertius statuarius, in quem & Simonides scripsit epigramma. Laert. lib. 4.
 Arcefilas, sculptoris nomen apud Plinium, qui leonam marmoream fecit, item aligeros ludentes, cum ea cupidines, quorum alij religatã tenerent, alij è cornu cogere biberent, alij calcæarent foccos, omnes ex vno lapide. Plin. cap. 11.
 Arcefilas, pictor, Tisceratis filius. Plin. libro 35. cap. 11.
 Arcefilas, vnus è quinque ducibus Bætorum, qui ad Troianos cum quinquaginta nauibus aduenerunt, vt ostendit Homerus lib. Iliad.
 Arcesine, ciuitas in Amorgo, vna ex Cycladibus. Ptol. Steph.
 Arcesines, Indiæ fluuius, in Indum decurrens. serpentes fert longitudine cubitorum 70. teste Philostrato lib. 2. de vita Apoll.
 Arceus,

Arceſius, Iouis filius, pater Laërtis. Vlyſſes apud Ouidium contra Aiaceſem,
*Nam mihi Laërtis pater eſt, Arceſius illi,
 Iuppiter huic, &c.* ſcilicet Arceſio, condidit Arceſicerata urbem. Steph. in Epiphania. Hom. Odyſſ. 11.
 Arcæus, v. i. Medorum rex, regnavit annis xl.
 Archæthe, urbis nomen. Vide D O R B E.
 Archadius grammaticus, ſcripſit nonnulla commemorata à Suida.
 Archæa, Æolidis in Aſia urbs. Pauſan.
 Archæaridis, Peloponneſis regio. Polyb.
 Archagatus Peleponneſis, Liſaniæ filius, medicus primus à Romanis receptus. Plinius 29. 1.
 Archama, Ciliciz præfecturæ in Cappadocia urbs. Ptolem.
 Archander, Danaï ſocer. Herodor. lib. 2.
 Archandrūpolis, ciuitas Ægypti, Stephano ex Herodoto.
 Archanax, Mitylenæi cuiuſdam nomen, qui ex lapidibus vicinarum urbium deuaſtatarum, Sigeum conſtruxiſſe dicitur, quod poſtea Athenienſes miſſo Phrynone Olympionice occuparunt, quū Leſbij de vniuerſa ferè Troade diſceptarent. Strab. lib. 13.
 Archædicus, poëta comicus, ſcripſit contra Democharem Demoiſthenis propinquū, Fabula ipſius Theſaurus & Diomartanan. Author Athenæus.
 Archelais, Cappadociz colonia à Claudio Cæſare deducta. Plin. Solin. Iudææ urbs. Ptolem. vici nomen in Paleſtina. Ioseph. antiq. 17. lib.
 Archelæus, philoſophus Athenienſis ſeu Mileſius, patrem habuit Apollodorū: fuit auditor ſucceſſorque Anaxagoræ, à quo Socrates philoſophiam audiuit. Cic. 5. Tuſcul. Hic Phiſicam Philoſophiam ex Ionia Athenas inuexit: fuitque Phyſicus appellatus, quod in eo deſecerit Philoſophia naturalis, Socrate ethicen introducente. Quinquam ne hic quidem ethica rudis fuit, qui de legibus, de honeſto & de æquo philoſophatus eſt.
 Archelæus, Antenoris Troiani filius, quem Homerus ſcribit rei militaris peritiſſimum fuiſſe. Alius fuit geographus, qui terrā omnem ab alexandro peragraram deſcripſit. Alius de rerum naturis carmine ſcripſit. Alius oratoriam docuit. Author Diogenes Laërtius.
 Archelæus, Præſul Meſopotamiz, qui librum diſputationis contra Manichæum Syro ſermone compoſuit ſub Probo Imperatore; author Hierony.
 Archelæus, x i i i. Macedonum rex, regnavit annis x x i i i. fuiſſeque interfectus ab adolescente Cratera nomine, quem habebant in deliciis, quod ei promiſſam illiam alteri poſt haberit. Volater.
 Archelæus, x i i i. Macedonum rex, regnavit annis i i i i.

Archelæus, v i i. Lacedæmoniorum rex, regnavit annis l x.
 Archelæus, x i i i. Iudæorum rex, regnavit annis i x. Glaphyram Archelai Cappadocum regis filiam Alexandri fratris ſui relictam, contra legem vxorem duxit: à Cæſare exilio damnatus. Viennæ Gallorum mortuus eſt. Ioseph. lib. 17. cap. 18. Aegēſip. lib. 2. c. 5.
 Archelæus, Macedoniz rex, Perdicæ filius, ſuo tempore fortunatiſſimus iudicatus. Cic. libr. 5. Tuſcul. quæſt.
 Archelæus, Princeps populi, filius Herodis illius qui innocentes occidit, rex Iudææ. Math. 2.
 Archelai in Cappadocia regnaverunt. ex his ille qui ſuperatus à Sylla eſt, quod Mithridati auxilium tuliſſet, alterum Romæ retinuit Tyberius.
 Archemolus, Rheeti regis Matrubiſiorum in Italia filius. Virg.
 — *Rheati de gente vetuſta
 Archemolū thalamo auſum inceſtare noverca.*
 Legendum videtur Anchemelus. vt lib. 5. Æneid.
 Archemorus, qui & Opheltis, Lycurgi Thracū vel Nemeæ regis filius, qui adhuc infans à ſerpente occiſus fuit. Statius in Thebaid. ſic dictus, quod futurum apud Thebas regibus oſtenderit exitium. Hic Hiſpiſphilen nutricem habuit, quæ cum ſitientibus Achivis, qui ad Thebaidem expeditionem proficiſcebantur, Langiam fontem oſtenderet, Archemorum puerum ſuper viridi herba depoſuit, qui à ſerpente vulneratus periit. Vnde fons ille Archemorus vocitatus eſt, & annus agon in pueri illius memoriam celebrari cepit: ludos Nemeos appellabant. author eſt Archias poëta lib. 1. epigr. Græcorum.
 Archemorus, Amphionis ex Niobe filius, quem Ouid. Antegorum nominat.
 Archeptolemus, filius Iphiti, Heſtōris auriga, ſuſſectus in locum Enipei, qui à Diomede interfectus eſt.
 Archēſilæus, vnus è quinque ducibus Bæotorum qui ad Troiam cum quinquaginta nauibus aduenſerunt. Homer. lib. Iliad. 2.
 Archēſilæus philoſophus, Theophrāſti auditor, qui tandem in Academiam ſe ad Crantorem cōtulit, poëticæ quoque operā dedit. Laërtius.
 Archēſilæus Stoicus, ex Pitane Acolidis. Solin. cap. 12.
 Archeſtratus, poëta Sardanapali ſectator, cuius hoc fuit decretum in conuiuio, vt conuiuæ aut tres, aut quatuor, aut non plures quinque eſſent, aliàs manipularius & ex rapto viuentium conuentus fuerit. Cæſ. Rhod. libr. 28. cap. 8.
 Archēſtarus, i i i. Lacedæmoniorum rex, regnavit annis x x v.
 Archias, Architelis filius ſue puer fuit, qui quum in Oenei conuiuio manibus aquam infunderet,

ret, condylo ab Hercule eſt interfectus. Cæſ. Rhod. lib. 4. cap. 3.
 Archias, poëta Antiochenus, Romæ claruit, adiutus à familia Lucullorum, & à nonnullis Græcis ciuitatibus damnatus: Ciceroni in primis familiaris. Hic diſcedens è Sicilia, cum L. Lucullo Heracleam venit, cuius auſpiciis in eandē ciuitatem adſcriptus eſt. Deinde lite mota à Græco quodā, Cicero ipſum defendit, vbi multa de laudibus poëticæ dixit. Padian.
 Archias Imperator, condidit Syracuſas. Volater.
 Archias Hybleus, præce celeberrimus, vicit tres Olympiades & Pythica, vbi Icon ipſius & epigramma Græcum. Pollux.
 Archias Mitylenæus, muſicus, & de agricultura ſcripſit, & epigrammata. Vide ARCHITAS. ſolent enim hæc omnia confundi.
 Archias Corinthius. Vide SYRACUSAÆ.
 Archi-atároth, nomē loci, Ioſ. 16. lianes terre. Ioſ.
 Archibus, Alexandrinus Grammaticus, docuit Romæ ſub Traiano principe: ſcripſit commentarios in epigrammata Callimachi. Suid.
 Archidamia, mulier Spartana, quæ Lacedæmoniiſ deliberantibus mulieres in Cretam mittere, cum gladio in Senatum venit, viros iurgata, ſi viuendum fœminis putent Sparta euerſa. Plu. in Lyc. de eius morte, idē in Agide.
 Archidamus, princeps Lacedæmoniorum, Telidis filius, Methonem ad Athenienſes deſicientem recepit, in bello contra Pilum primus è nauī profiliens, nec vulneratus eſt, nec ſcutum amiſit: denique aduerſus Amphipolim ſtrenuè decertauit. Inſimulatus poſtremo quod Anagonē Thraciz regis amicitia ſtuderet, damnatus eſt. Suidas.
 Archidamus, rex Spartanus, rogantibus ſociis quantum pecuniarum foret iatis ad bellum Peloponæſiacum, ſcienter reſpondit, Bellum ordinata non querere.
 Archidamus, Lacedæmoniorum rex, Arcades Argiuſque vicit, trophæum erexit, Xenophon li. 7. pro Tarenſis pugnaſ interemptus eſt.
 Archidas, Athenienſium dux nomine, ſed reipſa tyrannus, à ſuis eſt interfectus. Plut. in Ageſil.
 Archidemia, fons Siciliæ. Plin. 3. 8. 15.
 Archidium, Cretæ urbs. Pauſan.
 Archigallus ſacerdotum Cybeles magnæ matris deorum dicebatur antiſtes. Plin. lib. 25. de picturis Parrāſij. Iul. Firmicus lib. 3. cap. 6. Tertull. in Apolog.
 Archigenes, medicus, in quem ſæpius inuehitur Galenus, Iuuenalis,
 — *nunc corpore ſano aduocat Archigenem.*
 Pro Græcis vel ſimilibus poni cōſuevit, qui ſe præ omnibus ſui generis ſctolos oſtendūt.
 Archigenes Siculus Aricia urbem condidit.
 Archigetes, Apollinis epitheton.
 Archile, Pétapolis regionis in Africa oppidum. Ptolem.
 Archilæum, ab Argo dictum, quod is eò vene-

rit, ibique ſepultus ſit. Virg.
 — *Et letum docet koſſaris Argi.*
 Quamuis aliqui ab argilla deductum potius velint, quod id genus cretæ ibi eſſet. Erat autem Argiletū, locus in vrbe prope Palatium, vbi tabernæ opificū erant, præſertimque bibliopolarū, à quo Argileranæ dicebātur. Martialis, *Argiletanus manū habitare tabernas.*
 Vide ARGILETVM.
 Archilochus Græcus, poëta Parius, perſecutus eſt Lycamben ſocerum ſuum, quod ei filiam pactā nomine Neobolon alteri collocauerat: cumque ad laqueum, ob Iamborum petulantiam in eum ſcriptorum, compulſit. Horat.
Archilochum proprio rabies arripuit Iambo.
 Ouid. *Tincta Lycambeo ſanguine tela madent.*
 Quintilianus, Archilochus primus inter eos qui Iambos ſcripſere: ſumma in eo vis, elegantes ſanè, vibrantesque ſententiæ plurimum ſanguinis atque neruorum: adeo vt videatur quibuſdam, quod quidem veneni eſt, materiæ eſſe, non ingenij vitium. Emicuit regnante Romulo, vt ait Cicero in Tuſcul. Fluius libros ob inuerecundiam & obſcœnitatem Lacedæmonij ex vrbe tolli iuſſerunt, author: emque eorum in exitium miſerunt. Poſtremo à quodam, cui nomen Coraci, in bello interfectus fuit. Huius interfectores Delphis arguit Apollo, ob clariffimum eius ingenium. Plin. lib. 7. cap. 29.
 Archilocus, poëta Lacedæmonius, ſornit Romæ, regnante Tullio Hoſtilio.
 Archilochus, Neſtoris filius & Euridices. Hom. in Odyſſ. patrem in expeditione Troiana ſectus, à Memnone interfectus eſt.
 Archimedes Syracuſanus, geometra, ſepenumero inuitus ad balnea ductus, dum perungendus in cratere conſtitueretur, per corporis vnguenta, figuræ ac lineamenta digito inſcribebat Plutarch. in vita Marcelli. Cicero in Tuſcul. Quum eſſet in Sicilia queſtor, ſepulchrum eius inter verpes inueniſſe gloriatur. Hic vel Deus terrenus mechanicæ artiſicio ſphæra vitreâ fecit, in qua mira cōuerſione diſſimiles motus circuloſū vitæbāt. Claudian.
*Perrurrit proprium mentitus ſignifer annum,
 Et ſi uulata nouo Cynthia menſe redit.*
 Marcellus in expugnatione Syracuſarū interdixit, ne Archimedes vnus violaretur: verum cum Syracuſæ caperentur, & ipſe animo oculis in terra delixis, formas Geometricas deſcriberet, ab ignoto milite interfectus eſt.
 Archimedes, grāmaticus Trallianus, edidit commentarios in Homerum & Mechanica. Suid.
 Archippa oppidū fuit in Lacu Lucino, conditū à Marſya duce Lydorū, à quo ipſi Marſi nominati. Plin. Virgilius ab hoc oppido Archippum regem dicit Æneid. 7.
 Archinata, Indiæ extra Gangem urbs. Ptolem.
 Archippe, Marſorum oppidum, à Marſya Ly-

dorum duce conditur, quod lacu Fucino haustum scribit Plin. lib. 3. cap. 12.
 Archippus philosophus, Thebis scholas habuit, & Pythagoræ auditor fuit. Hieron.
 Archippus, nomen viri. Coloss. 4. 17. Epist. ad Philemon. 2.
 Archippus, III. Atheniensium iudex, regnavit annis xix. Sub hoc floruit vi. Homerus, cuius Atheniensis, qui novas Atheniensibus leges dedit.
 Archippus, comicus Atheniensis, scriptor fuit antiquæ comædiæ.
 Architis, Venus apud Assyrios culta, ut Macrob. testatur, quæ olim magna veneratione viguit: mox à Phœnicibus culta, vna cum Adonide, quem quotannis etiam Lugeris sacra testis est historia. Quod verò in Libano culta fuerit, docent Musæus in poemate Herus & Leandri, & Lucianus lib. de dea Syria.
 Archontes, novem erant princeps, nempe Rex, Archon, Polemarchus, & Thestnotetæ sex, quibus ius omne quod primū Regum, deinde Archontum fuerunt ita est diuisum, ut in eorū manu & potestate tota esset Atheniensium Respublica. Eorum omnium simul auctoritas erat populi concioni, iudiciis, sacris, reique bellicæ præesse. Ante Solonem suffragio eligebantur: at ille sorte ut id fieret instituit, ita tamen ut postquam lecti essent in Senatu quidem excuterentur, in Comitibus populi probarerentur. Apud Archontem verò, à rege & sociis separatum, lites intendebantur de mala tractatione, ebrietate, rerum diuisarum electione, tutela pupillarum, hæreditatibus, &c. quinetiam idem curator erat mulierum quæ post mariti mortem prægnantes esse viderentur. Pollux, Lysias, Demosthenes.
 Archontici, hæretici ab Archonte hæresiarcha suo appellati, vniuersitatem, quam Deus condidit, opera esse principum dicebant, & negabant resurrectionem carnis.
 Archytas, Mytilenæus musicus: cui quum probro daretur, quod non exaudiretur, respondit, Instrumentum pro me loquitur. Fuit & Archytas agriculturæ scriptor, & alius poëta epigram. Author Diogenes, lib. 8.
 Archytas, Hestiaz, siue (ut alij malunt) Mnesarchi filius, Philosophus Pythagoricus, patria Tarentinus, eiusque ciuitatis facillè princeps, Platonem, cuius in geometria discipulus fuerat, per literas monuit, ut ex Sicilia discederet, quod Dionysius de eo necando cogitaret. Cubum primus inuenit. Columbam ligneam tā affabrè effinxit, librauit & inflauit, ut vias volatum imitaretur. Primus platanum, hoc est, crepitaculum puerorum inuenit, quod pueros nunquam quiescentes detineret, & à periculosis ludis auocaret. Hinc factus est locus prouerbii, ut desipientes, & puerilia tractantes, ad Archytæ platanum dicamus reci-

disse. Huius meminit Horatius libro 1. Car. Ode 28.
 Archytas mundum ingenitum, & incorruptibilem, hominumque genus sine vilo ortus principio ab æterno fuisse, est opinatus. Cen.
 Arcilacis, oppidum in Hispania. Ptolem.
 Arcina, oppidum in Dacia. Ptolem.
 Arcisus, pater Laërtis. Odyss. 16.
 Arcitenens Apollo cognominatus est. Ouid. 1. Metamorph.
Hunc Deus arcitenens, & nunquā talibus armis Ante, nisi in damnis capreisq; fugacibus, &c.
 Arcitoësa, ciuitas in Ponto Heracleæ. Steph.
 Arcobriga, Ptolemæo sunt duæ huius nominis vrbes, primam in Lusitania statuit. *Alcafor* Moletio, alteram in Terraconensi Celtiberorum regione: hodie *Arcoz*.
 Arconæsus, insula Carix, Steph. aliàs Alpis dicta. Vide *CRZICVS*.
 Arctanes, gens Epirotica. Steph.
 Arctax, mons Propontidis, apud Strabonem.
 Arcticensis, Parthiæ regio. Ptolem.
 Arcton, mons imminens Cyzico, à Iouis nutribus, quas illic in *ἄκτῶν*, id est, in vrsas mi-grasse tradunt. Steph. in Arcton Cyzico.
 Arctonnesus oppidum est Milestorum, ad Propontidem situm, quod alio nomine Cyzicum appellatur. Plin. lib. 5. cap. vlt.
 Arctophylax, sidus iuxta maiorem vrsam, alio nomine Bootes. Cic. in Phanomenis Arati.
 Arctophylax, qui vulgò dicitur esse Bootes, Latine vrsæ custodè appellare possumus, quod veluti custos quidam vrsæ adhibitus, à tergo eam subsequatur. Simili etiam ratione Bootes appellatur, quod in modum bubulci plaustrum sequatur: rustici enim Septentriones plaustra vocant. Fabulantur autem poëta, hunc esse Calistū ex Ioue filium, cui nomen Arcadi fuit, ut latius supra explicatum est. Vide *A R C A S*.
 Arctos, Græcè vrsus, vel vrsæ, pro duobus signis caelestibus accipitur, quæ Vrsæ Latinis appellantur Septentrionali polo, velut axe quodam nixæ, Arctico circulo clausæ, & ita collocatæ, ut vtraque resupinata, alterius cõtegar caput: sed caput eius quæ superior est, ad caudam inferioris contendat. Alteram maiorem vrsam, siue Helicen: alteram minorem vrsam, siue Cynosuram appellant, id est, Canis caudam. Hanc Phœnices, illam Græci natura obseruant. Ouidius 3. Fastorum,
Esse duas Arctos, quarum Cynosura putatur Sidonias, Helicen Graia carina notet.
 Porro autem Helicen scribit Hesiodus Callisto Lycaonis Arcadiæ regis filiam fuisse, studio venationis inductâ, relicto patre, factamque vnam ex comitibus Dianæ, quod à Ioue compressa, in vrsæ effigiem ab ipsa dea commutata sit, quæ Græcis Arctos appellatur: in qua specie non multò post filium pepererit Arcadem,

Arcadem, qui Arcadiæ Peloponnesi regioni nomen dedit. Hinc Arctous, a, um, Septentrionalis. Martial. 10.
Fœlices, quibus vna dedit spectare cornuscum Solibus Arctois, syderibusque ducem.
 Arcturus, stella in signo Boote, post caudam maioris vrsæ, cuius ortus & occasus futuras tempestates portendit. Oritur à Canicula ferè post diem quinquagesimum. Dicitur Arcturus *πυρὸ τῶν ἄρκου ἑσπῶν*, ab vrsinæ caudæ similitudine. Virg. 1. Georg.
At si non fuerit tellus fecunda sub ipsum Arcturum, tenui sat erit suspendere sulco.
 Arculus, Deus penes quem fuit arcarū custodia.
 Arcyes, populi circa Colchiden, ad Pontum Euxinum. Orph. in Argonaut.
 Ardabigara, Assyriæ oppidum & gens. Procop.
 Ardaburius, Consul Romanus, Hierij collega.
 Ardaburius, alius Consul, Callipij collega.
 Ardalites, vel Ardalionides Musæ colluntur in Troæzene, ab Ardalo quodam conditore, aut à loco dicta. Steph.
 Ardalus, Vulcani filius, quæ tibiam adinuenisse, & ab eo Musas dictas Ardaldas scribit. Pausan. fuit autem apud Troæzenos vetus Ardalaria, super qua Musis & Somno res diuina peragebatur quod somnus videatur esse Musicis amicus, Rhod. lib. 27. cap. 16.
 Ardania, Ægypti regio supra Parætonium. Strabonem.
 Ardanis, vel Ardanaxes, Marmariæ promontorium. Ptolem. Strabo.
 Ardaxanus, fluuius Illyriæ circiter Lyssum vrben. Polyb. 5. & 8.
 Ardea, Persiæ vrbs. Ptolem. Ammian.
 Ardea, Vlyssis & Circes filius. Steph. in *ἄρδαι*.
 Ardea, Turni & Rutulorū regio in Latio, quasi ardua, id est magna & nobilis, licet Higinius ab augurio auis Ardeam dictam velit. Hæc Seruius.
 Ardea, vrbs in Latio xviii. mil. ab vrbe: Turni & Rutulorū regio, à Danaë Persei matre, vel (ut alij malunt) à Dauno Pilumini filio condita, & à feruore regionis sic dicta. Martialis,
Ardea solstitio, Præstantaq; rura petantur, Quisq; Cloonao sidere feruet ager.
 Hanc vrben post Turni mortem igne consumptam, & in auem sui nominis commutatam fabulatur Ouid. 14. Metam.
 Ardæates, Ardeæ incolæ.
 Ardettus, nomen loci Athenis, sic dicti ab Ardetto heroë, vbi sacramento se obstringebat populus. Etym.
 Ardæi, Illyriæ populi. Strab. lib. 7. Posteritas autem Ardæos vocauere Varalios: verum reiecere illos Romani in interiora terræ, longius à mari, quum atrocissimis cuncta vastarent, agris incumbere colendis coegere.
 Ardices Corinthius pictor fuit. Plinius libro 33 capite 3.
 Ardia, ciuitas Illyriæ. Stephanus: inde ciues

Ardiæi dicuntur.
 Ardinium, ciuitas in campo Thebæ. Steph.
 Ardiscus, teste Aristarcho, fluuius Scythiæ, cuius meminit Herodotus, lib. 4.
 Ardistania Galatiæ oppidum. Ptolem.
 Ardon, 1. imperans seu descendens, filius Caleb ex Azuba vxore, 1. Paral. 2.
 Ardonea, ciuitas Apuliæ. Liu.
 Ardodium, Illyrici oppidum. Ptol. hodie *Magonicha*.
 Arduba Dalmatiæ oppidū à Tiberio expugnatum. Dion. lib. 56.
 Ardūca, vrbs Hispaniæ. Ptolemæo.
 Ardūenna, Galliæ maxima sylua. Cæclib. 6. à ripis Rheni, sinibulque Treuerorum ad Nervios pertinet, millibus amplius quingentis in longitudinem patens. Idem lib. 5. Sylua Ardūenna ingenti magnitudine per medios fines Treuerorū à flumine Rheno ad initium Rhenorum pertinet. Gall. *La forest d'Ardenne, ou les Ardennes*.
 Ardyenses, circa Rhodanum gens. Polyb. lib. 3.
 Ardys, filius Gygis, Lydorum regis, cui etiam in regno successit. Herodotus lib. 1.
 Are, regia Arabiæ felicis, & insula in sinu Arabico. Ptolem.
 Area, Mineruæ epitheton, id est, fortis & strenua, cui apud Platæenses ex Marathonis pugnae manubiis ædificatum est templum, Mineruæq; Areæ consecratum. Palæph. lib. 2.
 Area, nomē viri. 1. Efd. 2. 2. Efd. 6. via, vel annona.
 Area, siue Aria, insula in Ponto versus Colchos, Marti sacrata.
 Area, fons & lacus in Thebis, cuius incolæ Arii dicuntur. Steph.
 Arcadiæ, Numidica gens. Polyb.
 Arebrigium, Antonino oppidum supra Augustam Salastorum: quidam Eriburicum vocant, ut veteri Celtica lingua Eeremburg dictum putant. hodie fortè *Tuile en Aouffe*. Simler. in comment. de Alpibus.
 Areburgium vicus inter Treuiros & Coloniam Agrippinam. hodie *Arensberg*. Simler.
 Areca, Syriæ vrbs in Comagena. Ptolem.
 Arec, filius Olla. 1. Paralip. idem quod Area.
 Arecómici, populi in Gallia Narbonensi, qui & Volscæ dicuntur Straboni lib. 4. quorum portus, & nauigium receptaculum, Narbo dicitur. Plin. lib. 3. cap. 46. Legitur apud Strabonem Aracomisci. Gall. *Auignon*. Aliis *Nismes*.
 Ared, filius Benjamin, Genes. 46.
 Aredate, Ptolemæo est Aultriæ oppidum, quod nunc *Lintz* vocant.
 Aresa, Phœnicæ vrbs. lib. Notit.
 Aregia, Hispaniæ vrbs. Isidor.
 Aregon, Pictoris nomen, de quo Strab. lib. 8. in Alpheoniæ Dianæ templo, Cleanthis & Argontis picturæ visuntur, hominum Corinthiorum. Alterius quidem Troiæ captiuitas, & Mineruæ natalia, alterius est Dianæ in

cunis deportatio. opera laude plurima celebrata.

Arci populi in Africa. Liu.

Arcia, Thebarum fons, & locus. Steph.

Arelate, Gallia Narbonensis vrbs inter Salyes.

Plinio colonia Sextanorum dicta, quod e sexta legione milites coloni eo deducti sunt. Strabo Arelatem iuxta Rhodanum sitam, amplissimo emporio insignem esse scribit. Gal. *Arles*,

Arelatum, prouinciæ Narbonensis ciuitas, versus occidentem eo in loco sita, vbi à mari recipiuntur Rhodanus fluuius: à qua vrbe totum Arelatense regnum nomen habuit, in cuius solo plurimum crescit frumentum, unde incolæ non parùm ditescunt: eo enim adnauigant Gennenses ex Italia, atque Hispania ab occasu, & auerunt frumentum: atque ob id semper est ibi carum. Hæretq; vrbs ipsa ad collem, ab occidente clauditur Rhodano, ab oriente vero habet paludem magnam, & ad Austrum campum fertilem: efficit enim ibi Rhodanus insulâ, quam Camargues vocant, quæ quatuor ferè miliaribus Germanicis patet, in longum & latum, ferens frumentum & vinum, atque pascua copiosa. De eius regno pauca admodum inueniuntur, Inuenitur autem de eius vltimo rege, qui Boso vocatus fuit, historia huiusmodi. Denuntiavit rex Boso episcopo Arelatensi in vigilia Natalis Christi, ne matutinum officium in ecclesia celebraret, nisi ipso præsentate. Episcopus autem cum aliquâdiu cum cleme- nte, aduentum regis expectasset vltra horam conuersam, nec ille veniret, sacra est persecutus. Et superueniens rex, exostulare cepit cum episcopo, cui non expectasset: commotusque dedit in medio populi & clericorum, alapam episcopo: quam iniuriam populus agrè ferens, in tumultum est versus: Deinde verò factum est, cum episcopus adisset imperatorem, essetque conquestus, quali contumelia rex ipsum corâ populo affecisset: Cæsar iratus, per barbam suam iuravit, se hanc vltimum contumeliam, mortèque puniturum. vnde collecto, sine vlla cunctatione, magno exercitu, ingressus est Galliam, obsedit, & expugnauit Arelatum: cepit regem, & aulicos eius, mandauitq; ipsum regem decollari. Archiepiscopus verò vnâ cum reliquis episcopis, Abbatibus, & principibus, mitigans imperatoris furorem, sua obtinuit intercessionè, vt hoc iudicium sanguinis suspenderetur. Tunc ait rex, Non est æquum, vt rectum imperatoris iudicium executioni non manderetur, cum non conueniat vel vllum verbum ex principis ore egredi frustra. Cùmque de hac sententiâ multa vtrinque fierent verba, tandem decreuit, vt rex tonsus, ac regio titulo spoliatus, truderetur in Cœnobium quo-

facto, imperator, nempe Otto primus, Arelatense regnum Romano incorporauit imperio. Hæc munft. lib. 2. Cofin.

Arelate, ciuitas in Norico Ptolem. vulgò *Lintz* conditionis est principum Austriae.

Areli, filius Gad, filij Iacob. Gen. 46. qui & Ariel dicitur.

Arellius celebris Romæ pictor, paulò ante diuum Augustum, nisi flagitio insigni corrupisset artem, semper alicuius scemina amore flagrans, & ob id deas pingens, sed dilectarum imagine. Hæc Plin. lib. 35. cap. 10.

Arembus, India intra Gangem oppidum. Ptole. Aremici, & Artomici, seu Arcemici populi. *Le pays d'Armignac*.

Aremorica, Gallia regio, quæ nunc Aquitania. Plin. libr. 4. cap. 17. Cæsar. 7. belli Gal. vniuersis ciuitatibus quæ Oceanum attingunt, quæq; eorum cõsuetudine Aremoricæ appellantur, quo sunt in numero, Curiosolites, Rhedones, Ambibarij, Cadetes, Ofissimi, Lemouices, Vnelli, Senani. Legitur & Armorica.

Arémulus Syluius, qui & Remus Agrippæ filius, xii. Latinorum rex, regnavit annis xix. præsidium Albanorum inter montes, vbi nunc Roma est, posuit: ob impietate fulmine ictus interiit. Orof. lib. 1. cap. 20.

Arèna, ciuitas est Triphylia & Messenia in Peloponneso. Homerus *Ἄρηνας ἀγορεύων* amœnam, vocat, quòd flumine Mineio abluatur, vt notat Eustathius eius interpretes. Meminit & Stephanus.

Arenacum, Tacito Germaniæ vrbs, in Geldria Ducatu. hodie *Arnhem* dicta, vt Diuæus & Rhenanus tradunt.

Arenæ, Triphylia oppidum. Stephanus.

Arenates, Hispaniæ populi. Moral.

Arendæ, Lyciæ vrbs. Ptolem.

Arene, Straboni Messeniorum oppidum in Peloponneso, quæ postea Oebalia, dicta est.

Arenium, Italia locus inter Histionium & forum Cornelij. Anton.

Arenosum Littus, Corsicæ insulæ vrbs maritima. Ptolem.

Areopagita, Iudices Athenienses seuerissimi, de causis capitalibus pronuntiabant tanta integritate, vt noctu, non interdiu iudicarent, quò non dicentes, sed quæ dicerentur obseruarent. Hi in templo Martis iudicabant: quòd cum Mars, qui Græcè dicitur *Ἄρης* homicidij crimine reus fieret, iudicantibus duodecim diis in eo pago sex sententiis absolutus sit Alexander ab Alexandro lib. 3. c. 5. & lib. 4. cap. 11. & lib. 6. cap. 11. Cæsar. Rhod. lib. 7. c. 19. Budæus in Pædæstis. Eras. in Chiliadibus. Plut. in Solone.

Areopagus, vicus erat Athenis, à Templo Martis sic cognominatus, vbi primum iudicium capitis actum fuisse scripsit Plinius capite 56. lib. 7. Verùm quid ageretur in Areopago, Iulius Pollux libro 8. scribit de magistratibus Athenien

Atheniensium, & eorum locus, *Ἄρειος πάγος*. Vide Stephanum, qui etiam agrum quendam Thraciæ desertum sic vocari scribit, & Areopedinus gentile facit ab Areopago.

Areópolis, Arabiæ ciuitas, quæ & Moab & Ariel. & Rabathmoma.

Areopolitæ, qui habitant Areopolim.

Areos, insula est in Ponto iuxta Colchos. Steph. Ares, etis, regio Eubœæ, Stephanus, hinc Aresius gentile.

Arescon, vir quem Licinius Mutianus prodidit visum à se Argis, cui nomen Arescufæ fuisset, nupsisse, etiam, mox barbam produxisse & ad virilitatem prouenisse, vxoremque duxisse. Plin. lib. 7. 4.

Arestanus, quidam rusticus, cuius capra Esculapium à matre expositum lactauit, cane custode. Paul. lib. 2.

Arestor pater Pelasgi. Vide PARRHASIA.

Arèta, Aristippi philosophi filia, aliis mater, quæ ei successit in schola: summum bonam in ea voluptate, quæ maximè sensum moueret, posuit. Laërt. lib. 2.

Arèta, Dionis vxor, in mare viua demersa. Plut. in Dione.

Arètaus, Dionis filius. Plut. in Dion.

Aretas, focer Herodis Tetrarchæ, Arabiæ Perreæ & Damascenæ ciuitatis dominus. 2. Machab. 5. 2. Corinth. 11.

Arèta, vnica nata Bexinoris, quem Alcinous Phæacum rex duxit vxorem & ex ea Nausicam filiam & tres filios suscepit: ad hanc Vlysses ductu & consilio Palladis transformate in effigiem Calpis virginis, à Calystone Nynpha veniens naufragus accessit, & multa illi interrogatus exposuit, & tandem honorificè ab ea susceptus est. Ex Bocatio.

Arethas, inferioris Syriæ rex, post Antiochum designatus.

Arètissa, lacus maioris Armeniæ, omnia illata pondera sustinens: Solino Arethusa Straboni *Ἄρηνη*. Vnum ei piscium genus est, & hoc transeuntis fluuij aluco non miscetur, sicut nec è Tygri pisces transuolant. Per hunc Tygris fluuius tam impetuoso cursu fluit, vt nec lacus Tygri, nec Tygris lacui admisceatur. Plin. Arisiam vocat. Solinus.

Arèthous, rex in Arna Boeotia.

Arethusa, Nerei & Doridis filia, Tludis Nynphe & Dianæ comes: quâ cum Alpheus fugientem persequeretur, eâ rapuit: à Diana in fontem sui nominis commutata est: cuius aquas cum suis miscere veller Alpheus, illa à terra absorpta, in Ortygiam insulam, deinde in Siciliam delata est. Alpheus autem cum propter mare sequi non posset, per cuniculos subterraneos in Siciliam peruenit, ibiq; associatis Arethuse aquis, in mare Siculum sese exonerat.

Arethusa, lacus in Armenia maiori, in quo nihil mergi potest, & pisces nitrosos alit. Plin

libro 2. capite 103.

Arethusius fons Smyrne, tertius in Chalcidia vel Chalcide, quartus in Ithaca. Redditur & in Eubœa & Boeotia propter Thebas. Didymus octo memorat, vt epitheton esse putetur cuiuscumque fontis, ab irrigando.

Arethusa, locus Syriæ munitus iuxta Enefiam sexdecim milibus passuum, à qua Arethulij, vt inquit Strabo. Solinus quoque fontis nomen apud Thebas esse tradit.

Arethusa, vrbs vna Eubœæ, altera Syriæ, author Volat. De Arethusa vide Bocatum cap. 18. lib. 7. Et plura in Steph. In Samo huius nominis fons est.

Aretia, Iani vxor à Sicano Dea facta, linguæque Ianigena Horchia appellata.

Aretium, ciuitas Tusciæ, mille ac ccc. à Roma distans stadiis. Strabo lib. 5. Itali nunc vulgò vocant *Arezo*.

Arètus, filius Nestoris & Euridices. Bocat. libro decimo.

Areua, fluuius citerioris Hispaniæ, à quo nomen ceperunt Areuaci populi. Plin. lib. 3. cap. 3.

Areus, Lacedæmoniorum rex, apud Corinthum defunctus. Plutarch.

Arèuna, viri nomen, 2. Reg. 24. qui 1. Paralip. 21. dicitur Ornam, lat. arca, canticum, lux nostra, exultatio.

Areus, Bythinæ fluuius. Plin.

Argadina, Margianæ oppidum. Ptol.

Argea, insula parua iuxta Ganobum Ægyptiam, ab Argea, Macedonis filia dicta. Steph. Vide ARGÆI.

Argæi, Indiae populi. Iustin. lib. 13.

Argæus, Pelopis filius, & Alektoris pater. Alius fuit Lycimnij, qui ab Hercule abductus, vi morbi peregrè periit, cuius crematos cineres Hercules retulit, vt iusiurandum, quod dederat se illum reducturum, seruaret. Hunc dicunt primum fuisse, qui crematus sit, & ab eo deinde morem seruatum.

Argæus, Cappadociæ mons, quem ab vna parte cingit arduus, & perpetuis pruinis rigens, cui Mazata Cappadocum metropolis subiacer.

Argæis, insula iuxta Lyciam. Steph.

Argais, parua insula iuxta Canobum. Steph.

Argalus, rex Laconum.

Argata, ciuitas Indiae. Steph.

Arganthe, vrbs Indiae. Steph.

Arganthonis, Mysiæ mons. Strabo.

Arganthonius, rex, Herodoto, in Arna ciuitate Boeotia.

Arganthonius, rex in Hispania, quem Plinius ait vixisse cxx. annos. Silius autem ccc. qui eius meminit lib. 3.

*Arganthoniacos armat Carteia nepotes
Rex proauus fuit humani ditissimus aui,
Ter denos decies emensus belliger annos.*

Argantomagum, Aquitanicæ Gallia oppidum. Anton.

Argaradauca, Mediae vrbs. Ptolem.
 Argarius sinus Indiae, intra Gangem. Ptolem.
Mercatori Golfo di Bengala.
 Argas Demosthenes est cognominatus, de morum feritate ac natura immitti: alius qui praeter anorum rationem sapit, Argas item dicitur, Cael. Rhod. lib. 12. cap. 6. & Plutar.
 Argath, Armeniae vrbs. Cedren.
 Argathon, vel Argathona, mons in Mysia, prope Chium, vbi raptus Helas ab Argathon Rhesi coniuge, cui & Argathon, vt monti quoque nomen fuit, Steph.
 Argea, loca Romae sic appellata, quod in his sepulti essent quidam Argiuorum illustres viri. Festus. Varro lib. 4. de lingua Latina. Reliqua vrbs loca olim deserta, quum Argeorum saeraria in septem & viginti partes vrbs loca sint disposita. Argeos dictos putant a principibus, qui cum Hercule Argiuo venire Romanam & in Saturnia subsederunt.
 Argeathae, Arcadiae vicus. Pausan.
 Argelia, Germaniae vrbs. Ptolem. Torgau Saxoniae P. Appiano.
 Argemissa, vel Argemussa, insula ad continentem Troadis prope Arganicum promontorium, iuxta quem Alcides extinctus est. Steph. Argemissa vocatur, ab Argemno promontorio.
 Argentarius mons, siue promontorium Tusciae siue Etruriae. *Monte Argentario*, vernacule dicitur.
 Argenteola, Asturiae vrbs in Hispania. Ptolem.
 Argenteus, Galliae Narbonensis fluius. Gall. *Argentine.*
 Argenteus mons in Hispania, vnde Baptis effluit. *Incolis Sierra Segura, & Clusio Sierra d'Alcara.*
 Argentini Calabriae populi. Plin.
 Argento magnum in Normandia Ducatu oppidum. Gall. *Argentan.*
 Argenteus, amnis in colonia Octaunorum, quae Pacensis appellatur & Clastica, in prouincia Narbonensi. Plin. lib. 3. cap. 4.
 Argentina, seu Argentoratum, cuius ob antiquitatem Ptol. lib. 2. Eutrop. Marcellin. & alij meminere, ciuitas est vetustissima, simul & magnificentissima Argentuaria dicta Alsaticae metropolis prope Rhenum sita: primo sub Treuerentium dominio fuit, quam postea Caesar quum vniuersam prouinciam Heluetiorum & Heduarum, perdonauisset traiecit Rheno fluuiio subiecit. Huic tum consulem & Quaestorem dedit, qui in ea vrbe cameram Romanorum pro tributis soluendis erexerunt (vnde nomen Argentinae ortum est) & vsq; ad imperij inclinationem ibidem perstiterunt. Tandem Attila e Sicambrorum sinibus egressus, primum Illyricos inuasisse dicitur, deinde omni penae Germania peruagata, Argentinam tandem expugnauit, & diruto eius muro propter viarum multitudinem, quas in muro fecerat, *Strasbourg*

vocari iussit. Vtrumque nomen hodie retinet inter imperij liberae ciuitates prima. Chron.
 Argentin, Munster in Cosmograph.
 Argentinus Deus colebatur ab antiquis, sicut & Aesculanus, quem patrem illi posuerunt, quia prius aerea pecunia in vsu esse coepit, post argentea. Augustin.
 Argennum, promontorium Ioniae, Siciliae, Lesbii insulae, & insula in ora Ioniae. Strab. Ptol. Plin.
 Argemonescum, Hispania Tarracoenensis oppidum. Ptol. *Armano.*
 Argenta, Thessaliae vrbs. Liu.
 Argentanum oppidum Brutiorum. Liu.
 Argemusa, insula Lesbo adiacens, iuxta Argemora promontorium, in qua Alcibiades extinctus est. Plin. lib. 5. cap. 31. Argemusam vocat.
 Argentuaria & Colombaria, oppidum in Gallia, vulgo *Colmar en Elzats.*
 Argestes, ventus, qui & Caurus occidentalis frigidus. Plin. libro 2. Ab Occasu aequinoctiali, Fauonius ab occasu solstitiali, Corus: Zephyron & Argesten vocant.
 Argestratus, III. Lacedaemoniorum rex, regnavit annis xxxv.
 Argetus, v. Macedonum rex, regnavit annis xxxviii.
 Argetus, xvii. Macedonum rex, regnavit annis 1.
 Argetus, mons omnium altissimus, qui semper in summo niues habet. Strab. lib. 12.
 Argetus, idem quod Argius. Horat. lib. 4. *Carp. Tybur Argeo positum colono.*
 Argi quoque, teste Varrone dicebatur effigies scirpeae, quae per virgines Vestales iaciebantur singulis annis in Tyberim per pontem Sublicium.
 Argia, Adrafi Argiuorum regis filia, & vxor Polynicis, cui Thessandrum peperit, tanta in virum pietate, vt cadauer eius inter maximos caesorum aceruos nocturno tempore conquirere non dubitavit, & contra edictum Creontis, funeris iusta ei persolvere, ab vna adiuta Antigone Polynicis sorore, quae & ipsa noctu deceptis custodibus, Thebis egressa erat, vt idem fratribus suis praestaret officium. Quam obrem vtraque a Creonte interfecta est: cuius rei vltionem, enecato Creonte, Theseus fecit. Reliqua apud Statium, lib. 2. Thebaidos. Vide ANTIGONE, & ADRASTVS. Haec in fontem sui nominis conuersa dicitur.
 Argia, oppidum est Laconiae.
 Argia, insulae numero viginti Cariae adiacentes, Plin. lib. 5. cap. 31.
 Argidana, Daciae oppidum. Ptol.
 Argila, vrbs Cariae. Steph.
 Argila, magnae Mauritaniae oppidum, a Portugalliae rege expugnatum ann. m. cccc. lxxii. vulgo *Arzila.*
 Argilus, Herod. lib. Hist. 7. vrbs Aemathiae, non procul ab ostiis Strimonis fluuii, vbi vsus occidentem. Steph. ciuitas est Thraciae, &c.
 Argiletus,

Argiletus, locus Romae iuxta Palatium, dictus ab Argo, Argiuorum duce, qui ab Euandro hospitio exceptus, cum in affectati regni suspicionem venisset, ab Arcadibus, inscio Euandro, est occisus: cui postea Euander tumulum erexit, quem de nomine eius Argiletum appellauit. Virg. 8. Aeneid.
 — *Et letum docet hospitium Argi.*
 Alij Argiletum dictum putant, quasi Argilletum, ab argilla, hoc est creta, cuius eo in loco magna erat copia. Vtramque opinionem refert Varro lib. 4. de lingua Latina.
 Argilium, Bithyniae oppidum mediterraneum. Ptolem.
 Argillus Aegypti mons circa Nilum fluuium. Plut.
 Argilus, Thraciae vrbs. Thucyd. lib. 4.
 Argina, Locorum Ozolorum oppidum. Plin.
 Arginusa, Straboni libro 13. tres paruae insulae, continentem proximam, Canis adiacentes inter Mitylenem & Methymnam. Ante Asiam prope Lesbium in monte Asiae Elepho nomine apud Archinufam, vbi Alcibiades mortem obiit, apud quas ceruae omnes scissam aurem habent. Arist. in Plinio, mons ille Elatus vocatus legitur.
 Argiope, nymphae nomen.
 Argiphontes, cognomen Mercurij, ab Argo centoculo Ius custode, quem Iouis iussu interfecit, Mythologici interpretantur Argum, sphaeram esse stellatam: quod illi insit species quaedam caelestium oculorum. Io autem terram esse volunt, quam Aegyptij in Hieroglyphicis literis bouis imagine exprimit. Hanc Argus, hoc est, caelum stellatum, nocturno tempore desuper videtur obscurare. Mercurium autem Solem interpretatur, qui Argum tunc dicitur occidere, cum luminis sui magnitudine stellas omnes obscurat, earumque conspectum mortalibus eripit. Vide Macrobius, Satur. lib. 1. cap. 19.
 Argippae, populi sunt intra Sauromatas, vt ostendit Herod. lib. Hist. 2. ab ipsa natiuitate calui, simis naribus, & ingenti mento, proprio quodam oris sono, ex arboribus victitantes. Hi quum arma nulla habeant, a nemine tamen afficiuntur iniuria, quod sacri putentur. Idem finitimum controuersias dirimunt, & ad se confugientes ab iniuria tuentur.
 Argiri, Indiae intra Gangem vrbs. Ptolem.
 Argirippa. Vide ARGYRIPES.
 Argis, secundus Lacedaemoniorum rex regnavit annum vnum.
 Argissa, Thessaliae ciuitas prope Penum, condita a filiis Larissae, quae deinde Argura vocitata Volaterranus.
 Argita, Hiberniae fluius. Ptolem.
 Argiua Iuno ab Argis denominata, quo loco Iunonis sacra celebrabantur, in quibus Hecatombe, i. ex centum bobus sacrificium fiebat, Virg. Aeneid. 3.

Iunoni Argiua iussos adolemus honores.
 Argis etiam Pallas Aegaea dicta est, quod in *πυθια ἀργεα*, i. in quam montis summitate constituta esset. Idem Iunoni, Dianae & Veneri cognomen etiam inditum est, quod pari modo in eadem summitate, i. *πυθια* sunt positae.
 Argizala, Galatiae vrbs Ptolem.
 Argius, Lycimnij, filius, primus fuit cuius cadauer concrematum fuit. Cael. lib. 17. cap. 21.
 Argo, naus in qua Iason cum LIUII. heroibus Thessalis nauigauit Colcos: fuitque teste Diodoro iuxta Pelion aedificata: magnitudine atque apparatu longe maiore, quam quae eam diem fieri, consueuerant. Erat enim antea paruarum nauicularum vsus. Virgil. Ecloga 4. *Alter erit et Tiphys, altera qua uehat Argo Delectos herons.* Dicta est ab Argo architecto, qui etiam inter nauigandum eius resarcienda curam susceperat. Val. Flaccus,
 — *ad charum Tritonia deuolat Argum, Moliri hunc puppim iubet, et demittere ferro Robora.* Seu ab *αργεα*, quae est velox Diodor. Alij ab Argiuis, hoc est Graecis. Cic. l. Tuscul. quest. Et eas angustias, per quas penetravit ea quae nominata Argo, quia Argiui in ea delecti viri vecti petebat pelle inauratam arietis. Constructa autem fuit arboribus Dodonae syluae, quibus olim reddebantur oracula. Vnde poetae fingunt ipsam fuisse locutam beneficio Mineruae, quam eius inuentricem esse ferunt.
 Argob, i. gleba vel glareae, aut maledictio putei vel dorfi, siue lux altitudinis. Nomen regionis Basanitidis Denter. 3. 13.
 Argobastes, quum Valentinianum iuniorum apud Viennam dolo strangulasset, vt eide in imperio succederet. Theodosio mortem vlciscente superatus sua se manu percussit. Paul. Diac.
 Argoda, Tauricae Chersonesi vrbs Ptolem.
 Argolicus sinus, ad Peloponnesum. Ptolem.
 Argolicus, idem quod Argiuus & Argeus.
 Argolis, seu Argia, regio in Peloponneso ad ortum mare habens, ad Occidentem agrum Laconicum.
 Argonautae, heroes qui cum Iasone in Agro nauis Colchos profecti sunt, ad diripiendum velus aureum. Sunt qui dicant fuisse duos & quinquaginta numero, alij addunt quatuor. Valer. Flac. lib. 1. multos enumerat Orph. lib. 1. & Apollonius in Catalogo heroum. Horum autem praecipui fuerunt Iason, Typhis, Castor, Pollux, Hercules, Hylas-puer, Telamon, Theseus, Orpheus Nauplius, Mopsis, Zetes & Calais.
 Argopelagos, Homerus vocat Thessalos.
 Argon, regio Basanitidis, Deur. 3. 3. Reg. 4. 4. Reg. 15. quae in sortem dimidia tribus Manasse cecidit, vocata terra Rephaim.
 Argos, signum caeleste, dictum ab Argonautis. Oritur pridie Idus Mart.
 Argos, vetus & nobilis vrbs Achaiae in Argolide

de, quod etiam Argos Hippium vocatum est, ab equorum præstantia, qua tum temporis claruit. Horatius,

Apum dicit equis Argos, ditæque Mycenas.

Argos, regio, vnde Argi & Argiui populi, sicut Achæi & Achiui, qui Argolici à Persis dicti, & Argolis regio, omnis denique Peloponnesus, præsertim Laconica, Argea Straboni appellata, & Homero Helena Argea dicta. vnde propter frequentiam ac varietatem huius nominis manavit prouerbum in iactabundos & sycophantas *ἀργεῖα φρονεῖ*. Argos verò Peloponnesiacum Sophocles Doricum vocat. Eustathius. Idem & Hippoborum dicitur ac Hippium, & Iasium, & Dipsum, à siti, ob aquarum inopiam. Vide Volaterranum lib. 9.

Argos Peloponnesi ciuitas iuxta Athenas, ut vtriusque populi vno puteo vterentur. Vnde & Fratris dixerunt *ἀπὸ τῶν φρέων*, quas tribus vocamus. Huius rex primus Phoroneus fuit. Dicta Argos ab Argo rege, ut scribit August. lib. 18. de Ciuit. Hinc Argiui Græci dicti sunt, & Argolicus sinus, & Argolici duces, & Argolica regio.

Argos, Thessaliæ oppidum, quod Pelasgicon dicunt à Pelasgis. Lucan.

— ubi nobile quondam nunc super Argos erat.

Argos, oppidum in Acarnania, non longè à Mycenis, Amphiloichium cognominatum, quod Alcmaon eiusque liberi condidit. Strabo libro septimo.

Argos, Apuliæ oppidum, à Diomede conditum, & primum à nomine relictae patriæ Argos Hippium appellatum: quod deinde Argyripam, & postremò Arpos vocitarunt. Thessaliam quoque Argos Pelasgicon appellat Pli. lib. 4. cap. 7. Ipam præterea Peloponnesum antiqui Argos, & Argos Achaicum appellauerunt. Strabo lib. 8. Sunt & aliæ ciuitates hoc nomine, quas exponit Steph.

Argynus, puer formosus (Agamemnoni charissimus) submersus. Propert. lib. 3.

Sunt Agamemnonias testantia littora curas

Qua notat Argyni poena mirantis aqua.

Argyra, nympa fuit, cuius amore oblaqueatus ac extabescens adolescentis nomine Helenus in fluium sibi cognomen à Venere transfornatus est.

Argos, regio quædam pars Græciæ necnon & omnis ora littoralis dicebatur Argos, ab Argia matre Pelasgi, qui ei imperauit.

Argos, Agenoris equus, à quo Argos, Iasonis ciuitas dicta fuit, ut inquit Hellanicus.

Argous, portus est in Ætholia, ab Argo naui dictus, ut perhibent. Illo enim Iasonem ad nauigasse ferunt, ut Circes domicilia quæret, quam Medea visere concupiscebat. Strabo libro 5. Porto ferraro putat Iouius, in Iliua insula.

Argei, Varroni scriptæ effigies, quæ per virgines

Vestales iaciebantur singulis annis in Tyberim per pontem Sublicium.

Argei Argeorum, loca sacra Romæ, Varro. Reliqua, vrbis loca olim discreta, ut Argeorum sacraria, Argeos dictos à principibus, qui cum Hercule Argiuo Romam venerunt. Vide ARGETIS.

Arguda, Paropanisi vrbs. Ptolem.

Argulus, filius Amyclatis, quem primum apud Achæos quadrigam iunxisse dicunt, cum alij Arogilo illud adscribant.

Argura, ciuitas Thessaliæ, prius Argissa dicta. Est & locus Eubææ. vnde Stephanum, qui loci illius incolas Argiuos & Leontinos vocari scribit.

Argus, Arctoris filius, *πενήπιος* à Græcis cognominatus, quod totus oculis scateret. Hinc poëtæ fabulantur à Iunone constitutum fuisse custodem Ius Inachi fillæ, à Ioue in iuuentæ formam cõmutatæ: quam postea Mercurius Iouis iussu interfecit, oculis eius fistulæ sono sopitis. Iuno autem oculos eius aui suæ, hoc est, pauonis caudæ inseruit. Ouidius lib. 1. Metamor.

Ceterum luminibus cinctū caput Argus habebat:

In quibus vicibus capiebant bina quietem:

Cetera seruabant, atque in statione manebant.

Mythologici Argum interpretantur, sphaeram stelliferam, innumeris oculis, hoc est, stellis refulgentem: Mercurium autem solem esse volunt, qui tunc Argum dicitur occidere, cum diurno suo lumine stellarū lucem obseruat. Vide Macrobiū primo Satur. cap. 19. vnde & *ἀργυρόπνοος* Mercurius cognominatus est, quod Argum peremerit.

Argus, quibusdam Argolus, rex Argiuorum, filius Apis. Ex cuius nomine Argi & Argiui appellati sunt, quo regnante cœpit uti frugibus Græcia, delatis aliunde seminibus. Post obitum Deus haberi cœpit.

Argus, Phryxi filius, 111. Argiuorum rex, regnauit annis LXX.

Argus, canis Vyssis, solus dominum vigesimo demum anno domum redeuntem agnouit. Homerus Odyss. lib. 17.

Argus. Vide AMPHION.

Argus nomē viri cuiusdam, qui quum de Euan-dri apud quem hospitio susceptus erat, cogitaret interitu ut ipse regnaret, Euan-dro hæc non sentiente socij intellexerunt, & Argum necarunt: cui Euan-dro & sepulchrum fecit, & locum sacravit: non quod talia ille mereretur, sed hospitalitatis causa. Inde & Argiletum ab Argo illic sepulto. Virgil. Æneid. 8. *Nec non & sacri monstrat nemus Argileti, Testaturque locum & lethum docet hospitii Argi.*

Argyna, oppidum Locrorum, qui cognominantur Ozolæ. Plinius libro quarto, capite tertio.

Argynnis

Argynnis, Venus cognominata, ab Argynno puero ab Agamemnone rege amato, qui cum frequentius nataret in Cephiso flumine perit, quo in loco sepeliuit eum Agamemnon, ibidemque Veneris Argynnidos, i. turpitudinis suæ templum construxit. Proper.

Sunt Agamemnonias testantia littora curas,

Qua notat Argynni poena natantis aquas.

Argypana, Daunæ vrbs. Polyb.

Argyra, vrbs & fons Achaia: & regio Indiæ extra Gangem. Ptolem. Steph.

Argyria, vrbs circa Troadem. Strabo.

Argyra, ciuitas Siciliæ vel Epiri, vnde se Diodorus Siculus oriundum facit, à qua Argyrini. Est etiam metropolis Taprobanae. Steph.

Argyra Nympa, cuius amore, quum Seleninus torqueretur, obit eius nimio desiderio, & à Venere in cognominem fluium mutatus est: cuius aquam amantibus prodesse ad amoris remedia, fuit opinio: nam amantes in ipso flumine abluti, desiderij obliuionem concipere putabantur. At verò Argyram ipsam & fonti & vrbi Argyræ nomen dedisse tradit. Paulanias.

Argyræ, extra Indi ostium insula adeò fecunda metallorū, ut plerique eam (cum altera proxima nomine Chryse) aurea sola prodiderint & argentea habere. Solin. cap. 65. Plin. lib. 6. Mela lib. 3. Aut ex re nomen aut ex vocabulo ficta fabula est.

Argyrini, populi Epirotici. Steph.

Argyripa, oppidum Apuliæ, à Diomede conditum, & primum à nomine patriæ Argos hippium appellatum, quod deinde Arpos vocitarunt. Vide ARGOS. Virgil. 11. Æneid.

Ille urbem Argyripam patria cognomine gentis

Victor Gargani condebat Iapygis aruis.

Stephanus.

Argyrondas, vel Argyrondes, Ætolia: fluius, Aristarcho & Hesiodo, propter argenteum aquæ candorem.

Argyropilus, Imperator fuit, qui Zoæ vxoris & Michaëlis Paphlagonis eius adulteri dolo inter balnea aquis submersus est. Bapt. Egnatius.

Argyrotroxos, argenteum arcum gerens, dictus est Apollo.

Argyrus, ciuitas apud Philistum. Steph.

Argyrus mons. Vide TARTESSVS.

Argyrum, Illyrici vrbs. Ptolem.

Aria, Asia: regio. Ptolem. hodie *Coraxan.* item lacus, vrbs, & fluius eiusdem regionis. Ptolem.

Aria, vna è Satrapiis Indiam terminantibus. Plin.

Aria, antiquum nomen Thraciæ. Steph.

Aria, Romana matrona, de qua Mart. lib. 1.

Casta suo gladium cum traderet Aria Poeto,

Quem de visceribus traxerat ipsa suis:

Si qua fides, vulnus quod feci non dolet (inquit)

Sed quod tu facies, hoc mihi, Poete, dolet.

Ariabignes, Darij filius ex filia Gobrye qui vnâ cum Præxaipe & Megabaza præpositus fuit classi Xerxis. Herod. lib. 7.

Ariaca, Margianæ vrbs. Ptolem.

Ariacæ, Scythiæ populi, iuxta Iaxartem fluium. Ptolem. *Decan.* I. Gassaldo.

Ariaces Sadinorum, Gens Indiæ intra Gangem. Ptolem.

Ariacos, oppidum Mysiæ vel Troadis. Plin.

Ariadne, siue Ariadna, Minois Cretensium regis ex Pasiphae filia, Theseum, cuius amore detinebatur, per filium à labyrintho extricauit, cumque redeuntem in patriam vsque ad Naxum insulam insecuta est: quo loco à perfido Theseo relicta, ac lugens, Libero patri nupsit, à quo donata est corona Cnollia, septem stellis adornata, quam ille à Venere acceperat. Catullus in Argonauticis, Elegia. 17. Propertius lib. 3. Eleg. 17. Postremò à Diana dicitur sagitta percussa atque occisa, quod virginitatem non seruasset.

Arialbinum, Anton. oppidum Sequanorum, vulgò *Mulhausen* Simler.

Arialdunum, Hispaniæ vrbs. Plin.

Ariantnes, nobilissima Armeniæ ciuitas. Tortellius.

Ariamenes, Xerxis frater.

Ariamnes, Arabum princeps, ad fallendum apertissimus. Plur.

Arianda, Cariæ vrbs. Mela.

Ariania, gens vicina Cadusis. Steph.

Ariantas, rex Scytharum qui à singulis subiectis sibi quotannis offerri sagittam volebat. Rhod. lib. 23. cap. 10.

Ariante, ciuitas Oenotrorum. Stephanus. Vide ARINTE.

Ariantus Poëta, cuius carminibus Tyberium principem delectatū fuisse Tranquillus scribit. Eius autem opera Suidas commemorat, Metaphrasim Georgicorum Virgilij Alexandriada, poëma videlicet de rebus gestis Alexandri Macedonia: regis libris XXI.

Ariantus è Nicomedia historicus, Xenophon minor cognominatus: sicut ille in Cyro, ita hic de Epicte-to philosopho, eiusque dissertationibus opus edidit tribus voluminibus. Scripsit quoque historiam Alexandri Magni. Emicuit Romæ sub Adriano & M. Antonio principibus, à quibus ob literas honoribus consularibus ornatus est. Author Heliconius.

Ariapytes, Scytharum rex. Tortellius.

Ariarathes, Thracum rex. Liuius lib. 2. Dec. 5.

Ariarathes, Cappadociæ rex à Perdica obsessus, quum iam desperaret effugium, ne quid fructus aut trophæorum accederet inimicis, vrbem incendit, sibiq; & suis omnibus mortem conscruuit.

Ariaria, gens Caducij finitima. Steph.

Ariatathæa, ciuitas propè Cappadociam, ab Ariaratho rege, Antiochi genere. Steph.

Ariaspe, Drangianæ vrbs. Ptolem.
 Ariassus, Phrygiæ in Pamphilia oppidum. Ptole.
 Ariathes, Cappadociæ rex, sub quo Cappadoces primum petierunt populi Romani societatem: cuius deficiente stirpe, lectus rex Ariobarzanes, & à Mithridate saepe pullus, Romanorum armis restitutus. Volat.
 Ariathis, nomen viri proprium. Tortellius.
 Aricandus, amnis in Lycia, à quo & vrbs ibi Aricanda nomine.
 Aricada, Drangianæ vrbs. Ptol.
 Arichondas fuit primus author tubarum in Græcia.
 Aricia, puella Attica, Hippolyti vxor, postquam ille à Diana in Italiam fuisset translatus. Virg. *Ibat & Hippolyti proles pulcherrima bello Viribus insignis, quem mater Aricia misit, Eductum Ægeria lucis.*
 Aricia, oppidum Latij post Albanum montem in via Appia, ab Hippolyto Thesei filio conditum: ita dictum ab Aricia nobili Atticæ regionis fœmina, quam idem fertur adamasse. In agro Aricino præstantissimi proueniunt potri: de quibus Martialis lib. 13. *Mittit præcipuos nemoralis Aricia porros.*
 Lucanus:
Distat ab excelsa nemoralis Aricia Roma.
 In hac Orestes oraculo monitus, simulacrum Scythicæ Dianæ, quod de Taurica regione transtulerat, prius quam Argos peteret, consecrauit. Erat ad huius templum nemus quod vocatur Aricinum, dicente Ouidio lib. 3. Faistorum,
Vallis Aricina sylua percinctus opaca,
Est locus antiqua religione sacer:
Hic latet Hippolytus, furijs distractus equorū,
Vnde nemus nullis illud aditur equis.
 Ariciæ arua ardentia, si in ea deciderit carbō. Plin. lib. 2. cap. 107.
 Aricinum nemus, iuxta Ariciam in quo Ægeria Nympha, cum qua loqui solitum ferunt Numam Romanorum regem. In hoc Diana Hippolytum ab inferis Æsculapij opera reuocatum abscondit. Est præterea in hoc nemore Ægeriæ Nymphæ fons, vbi Numa hydromantiam exercens, dicebat ab eadem Nympha sibi dari consilia. Plutarch.
 Aricianus lacus, iuxta Ariciam urbem, quod speculum Dianæ vocabatur, in quo nunc quoque insula cum proceris arboribus nobiles conspiciuntur.
 Aricosinici Volscæ, populi Galliæ, Strabo lib. 4. Vteriores fluuij (Rhodanum intelligit) partes Volscæ, quos Aricomiscos appellant, maximum incolunt spatium, quorum portus & nauium receptaculum Narbo dicitur. Apud Pomponium tamen & reliquos, Arecomici leguntur, & rectius.
 Ariconium, Angliæ oppidum. Anton. *Kencester* vulgò.

Aridai, filius Aman, filij Amadatha, Esth. 9. Lat. leo abundans, aut maledictionis abundantia.
 Aridatha, i. Leonis rex, siue ritus maledictionis, filius Aman, filij Amadatha. Esth. 9.
 Arideus, Philippi notus, Alexandri frater, nihil tale cogitans rex & fratris successor creatur. Curtius lib. 10.
 Aridices, philosophus, de quo sic Macrob. lib. 7. Saturnal. cap. 3. *Quum regis libertus ad nouas diuitias nuper erectus, Philosophos ad conuiuium congregasset, & irridendo eorum minutulas quæstiones, scire se velle dixisset, cur ex nigra & alba faba, pulmentum vnus coloris edatur? Aridices philosophus indignè ferens. Tu nobis, inquit, absolue cur de albis & nigris loris similes maculæ gignantur.*
 Aric, nomen loci, 4. Reg. 15. Lat. leo, siue lux Dei.
 Ariel, cap. 29. Isaiæ accipitur pro ciuitate Ierusalem, in qua altare holocausti. In 43. verò Ezechielis, altare holocausti significat. Est etiam nomen viri. 1. Paral. 11. Lat. altare, siue Leo, aut lux Dei.
 Ariel, nomen viri. Num. 26. & 1. Paral. 11.
 Arieldela, Ægypti vrbs. lib. Notit.
 Arielita, populi. Num. 26.
 Ariëna, Haliaris filia, vxor Astyagis, regis Medorum. Herodot.
 Aries, primum est Zodiaci signum, quod Sol ingreditur XIII. Idus Martias, æquinoctium vernalis efficit. Fabulantur poëtæ hunc illum ipsum esse arietem, qui aureo vellere insignis Prhyxum per Hellepōtū traiecit. Alij eum esse malunt, qui Libero patri in Libyæ desertis siti laboranti fontem ostendit. Hyginus de signis cœlestibus.
 Arietis mons, Tauricæ Chersonesi promontorium. Ptolem.
 Arigum, vrbs Indiæ quam Alexander incensam & desertam reperit. Arrian. lib. 4.
 Arij, populi vltra Indiam arabicæ populi. Plin.
 Arij, Asiæ Scythicæ populi. Herodotus libro 4. Germaniæ populi. Tacit.
 Arima, locus Ciliciæ, vel Syriæ, vel in Pythecusis, iuxta Tyrrenos, vbi Typhæum terra obrutum in fabulis est. Steph. Vide INARIME.
 Arimanis, vnus est ex tribus illis principibus, quos placet veteribus quibusdam habere imperium super mundum. hi sunt Oremasis, Mitris, Arimanis: de quibus Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 14.
 Arimanius, Plutonis cognomen apud Persas.
 Arimantis, Pentapolis regionis in Africa vrbs. Ptolem.
 Arimara, Syriæ ad Euphratem vrbs Ptolem.
 Arimaspes, Zoroastri amicissimus. Rhod. lib. 23. cap. 4.
 Arimaspus, fluuius est Scythicæ in Asia ad Septentrionem, aureis arenis abundans. Lucanus lib. 3.
 Arimaspi, eiusdem fluminis accollæ, vel populi Scythicæ Europeæ, habentes vnum oculum in fronte,

fronte, qui perpetuò bella gerunt cum gryphibus, aurum & Smaragdos colligentibus. Lucan. lib. 3.
-auròque ligatas
Substringens Arimaspe comas.
 Dionysius Arimaneus, vel Arimannos vocat. Æschylus verò *μόνο οξ σφραγίδος*, id est, vnum oculum exercitum, quod sagittarij, quum sint optimi, alterum inflectunt oculum, vt à paruis adfecti, altero melius cernant, vnde etiam nomen auspiciati sunt. Herodotus: Nam Ari Scythicè vna significat, & Maspos oculum. prope hos Riphæi sunt montes.
 Arimasthæ, populi iuxta pontum Euxinum. Orph. in Argon.
 Arimathæa, ciuitas, Matth. 27.
 Arimazes Sogdianus, loco edito & exercitu fretus, an Alexander posset volare interrogans, tandem pertentus descendit in regis castra cum propinquis & nobilissimis gentis suæ, quos omnes verberibus affectos sub ipsis radicibus montis Alexander crucibus iussit affigi. Curtius, lib. 7.
 Arimbas, Molossorum rex.
 Arimbas, Epiri rex.
 Arini, montes & populi Mysiæ & Lydiæ. Suidas, Strabo.
 Ariminum, vrbs vetus in Flaminia, iuxta Rubiconem fluuium, Galliam à Flaminia separans, Lucan. lib. 1.
Vicinumque minax inuadit Ariminū & ignes.
 Liuius coloniam in Picenum cum Beneueto deductam. Rufus. lib. 14. Sempronio prætori Ariminum prouincia obuient. Strabo. Vmbrosum dicit coloniam, sicut & Rauennam. Hæc prius à Cæsare occupata initium ciuilibus belli dedit. Stephanus. Fuit autem ædificata Sempronio & Appio Claudio consulibus. Eam Octavius ampliavit, & à Liburnis dirutam Diocletianus reposuit, victisq; Liburnis arcū triūphalē in ea extruxit. Hodie *Rimini*.
 Ariminum, vix Æmilia fluuius. Plinius vulgò *Mare da*, vel *Marechia*.
 Arimphæi, populi Scythicæ Plinio, vel Asiæ Septentrionalis prope Riphæos montes, aut vbi Riphæi desinunt, Ammiano. In nemoribus victitant baccis, iusti, ac moribus placidis, quorum vterque sexus detonsos capillos habet, &c. Cæl. Rhod. lib. 20.
 Arimus, rex Mysiæ, seu Mæonia. Varro, Xanthum citans antiquum rerum scriptorem.
 Arina, Mauritaniæ Casariensis oppidum. Ptol. *Tezela* hodie.
 Arindela, pars quædam, aut vicus Palæstinae, Steph.
 Arinthe, ciuitas Oenotrorum in Mesopotamia. Steph. qui & Arinthen Oenotrorum ciuitatem paulò antè ex Herodoto scripserat.
 Arintheus, consul Maximi collega.
 Arioaldus, Longobardorum rex, post mortem

Thudelinda, eiecto Adoaldo, regno præfectus est. Blond. lib. 9.
 Ariobarzanes, Cappadociæ rex, Pöpeio in pharalico bello fauit, populi Romani amicus fuit, & à Cicerone cum toto regno seuarus. lib. 9. ad Atticum.
 Ariobarzanes, Darij Persarum regis præfectus militiæ, quum per mediã aciem Macedonum cum multo suorum atque hostium sanguine erupisset, Persepolim urbem regiam occupare festinans, à custodibus vrbs exclusus, cum omnibus fugæ comitibus 40. equitibus videlicet & 4000. pedibus renouato prelio cecidit. Curt. lib. 5.
 Ariobarzanes, mōs inter Parthos & Massagetas Orofius.
 Arioch, rex Ellasar. Genes. 14. Lat. procerus, vel ebrietas tua, aut leo tuus.
 Ariola, Galliæ Belgicæ vrbs. Anton.
 Ariomandes, Atheniensium aduersus barbaros dux. Plutarch.
 Ariomardus, teste Herodoto, Darij filius.
 Ariomenes, Xerxis nauarchus, Pluta. in Demost.
 Arion, Methymneus citharædus, & poëta Lyricus, ex Lesbo insula: emicuit Olympiade xxxvrii. Scripsit cantica circiter veruum duo milia. Dicitur & Tragici carminis primus inuentor fuisse, & chorum instituisse, ac Dithyrambicum carmen cecinisse. Author Suidas. Huius Arionis historiam Ouidius in Fastis, & Gellius lib. 16. ac Ælianus de animalibus pluribus referunt verbis. Charus fuit Periandro Corinthiorum tyranno, cuius auspiciis in Italiam profectus, grandem pecuniam ex arte sua promeruit: cumque iterum Lesbon insulam peteret, videretque sibi insidias à sociis parari propter opes, quas secum adferebat, nautas orauit, vt carmen aliquod, priusquam moreretur, concinnare permitterent, quod cum impetrasset sumpta cithara, modulans de nauis in mare se coniecit: sed à delphine illecto eius cantu, dorso exceptus, Tænarum (quod oppidum est Laconicæ) vinctus est antequam nauem illuc applicuissent: & ibi relicto delphine Corinthum petiit, omnemq; rem gestam Periandro enarrauit: qui tamen illius verbis minime credidit, donec totam historiam à nautis compertam habuerit. Virg. Eglog. 5.
Orpheus in syluis, inter delphinas Arion.
 Sed hæc fabulosa creduntur. Lege Herodot. Plut. in conuuiio, 7. Sap. Gell. Plin. & Volater.
 Arion, equi nomen, de quo Propertius,
Qualis & Adrausti fuerit vocalis Arion
Trisus ad Archemori suuera victor equus.
 Vide CYGNVS.
 Ariopagus. Vide AREOPAGVS.
 Ariouindus, consul, cuius collega fuit Asper.
 Ariouinius, consul, Messalæ collega.
 Ariouistus, Germanorum rex numerosas habuit copias

copias, vel hoc vno argumento, quod à Cæsare victus, octoginta suorum militum milia amisit, Plutarchus, Cæsar, Comment. lib. 2.
 Ariphron, i. x. Atheniensium rex, regnavit annis x x.
 Arripertus, Clotarij filius, rex Francorum.
 Arripara, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.
 Aris, Messeniæ fluvijs Paulan.
 Arisabon, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptolem.
 Arisai, i. sponfus, filius Aman, filij Amadatha, Ester. 9.
 Arisba, huc Arisbe, oppidum Troadis, in littore Rhœteo, ab Achille eversum. Virg. 9. Æneid.
Bina dabo argento perfecta, atque aspera signis, Pocula devicta genitor qua cepit Arisba.
 Lucanus lib. 3.
— nimium globis exilis Arisbe.
 Arisbe, vrbs Phrygiæ iuxta Pontum. Homer. Iliad. 2.
 Arisbe, Steph. ciuitas est Troadis, Mitylenorum colonia, &c. & alia in Lesbo, cui Arisbe Macaris filia nomen dedit.
 Arisbus, fluvijs Thraciæ. Steph. Troadis, Strab.
 Ariseria, Cyrrhesticæ regionis in Syria vrbs. Ptol.
 Arispæ, Indica gens circa Indium fluuium. Arrian.
 Aristanæus, consul, tempore Honorij Imperatoris.
 Aristagoras Milesius, Philosophus. Laërt. lib. 1.
 Aristarchus, Nomen illustre viri Thessalonicensis. Act. 19.
 Aristæas, vir fuit præstantissimæ virtutis & eloquentiæ, qui legatus est à Ptolemæo Lago rege ad Eleazarum Iudæorum pontificem pro conquiendis 72. viris, qui Iudaicam legem Græco sermone donarent. Ad Philocratem fratrem de ipsi 72. interpretibus legis Hebraicæ librum, qui hodie extat, scripsit. Conrad. Gesn. in Biblioth. & Iosèph. libro 12. cap. 2. Antiq. Iud.
 Aristæum, oppidum Thraciæ, in montis Hæmi radicibus situm. Plin. lib. 4. c. 11.
 Aristæus quidam, cuius anima euolare ex ore visa est corui effigie. Plinius libro septimo capit. 52.
 Aristæus, Apollinis ex Cyrene filia, Penei regis Arcadiæ filius: hic deinde in Arcadia regnavit. Hunc primum apum & mellis usum, lactisque coagulū demonstrasse, usumque olei, & alia quamplurima adinuenisse refert Iustinus libro 14. Fabulam sic commenti sunt poëtæ: Aristæum Eurydicen Orphei adamassee, quem illa fugiens, à serpente est occisa, in cuius vitæ nympha omnes apes perdidit. Quapropter matris auxiliū imploravit, quæ illum ad oraculum Prothei perduxit, à quo infortunij causam edoctus, Eurydicem sacrificij placare iussus est, quod cum faceret, taurōsque quatuor, & totidem iuventas immolaret, ingens apum multitudo à bo-

bus erupit, atque hoc pacto apes suas recuperavit. Virg. quarto Georgic.
Pastor Aristæus fugiens Peneia tempe, &c.
 Aristæus, Dens mellis. Ouid. lib. 1. Fast.
Flebat Aristæus quod apes cum melle necatas Viderat inceptos destituisse fauos.
 Aristæum, in vertice montis Hæmi. Plin.
 Aristagoras, præfectus exercitus Darij contra Græcos. Herod. lib. 5.
 Aristagoras, Mileti tyrannus, Dario rebellavit, suavis Hystiæi. Herod. lib. 5.
 Aristæder, vates apud Plu. in Alex. vbi ait: Quod prodigium conspicatus Alexander, accitis Ariolis, Aristandro & Cleomati Spartano aperit. Curtius, lib. 4. & 7.
 Aristandrus, statuarius nobilis apud Spartanos. Pausan.
 Aristarcha, Ephesina quædam matrona, quæ Dianæ iussu, vna cum Phœcibus navigationem subiit, atque in Massilia, templi Dianæ constructi sacerdos est designata. Strab. lib. 4.
 Aristarchus, grammaticus Alexandrinus, oriundus è Samothracia, patre item Aristarcho: floruit Olympi. c. 1 v. 1. sub Ptolemæo Philometore, cuius etiam filium erudit. Scripsit commentarios supra mille: fuit discipulus Aristophanis grāmatici. Decessit in Cypro, seipsum cibi abstinentiæ necans: ob morbum hydropicos, ætatis anno 1 x x 1 1. filios reliquit Aristarchum & Aristagorā, ambos stultos. Suid. Aelianus tradit hunc tam castigato fuisse iudicio, vt Homeri versus non putaretur, quem ipse non probaret. Vnde etiam hodie Aristarchos vocamus, alienorum scriptorum censors. Ouidius de Ponto,
Corrigere at res est tanto magis ardua, quando Magnus Aristarcho maior Homerus erat.
 Aristarchus Tegeates, poëta Tragicus, Aesculapio pro recepta sanitate fabulam vouit. Emicuit tempore Euripidis. Docuit tragædias 1 x x. vicit duabus Florat.
 Aristarchus, Ephesi tyrannus. Fuit item alius mathematicus. Suidas.
 Aristarchus, Macedo Thessalonicensis. Act. 19. 27. Coloss. 4.
 Aristarchus, tragicus Florentinus.
 Aristarete Nearchi filia & pictrix sui temporis inter nobiles. Plin. lib. 35. cap. 11.
 Aristæas, Proconnesus genere, carmina quæ dicuntur Arismapaa, composuit libris tribus. Præterea Theogoniam circiter versus mille. Emicuit Cræsi & Cyri temporibus. Hic animam quoties vellet, resumebat. Suid. Plutarc. in Romu. & item Herodotus.
 Aristemedes, v 1 1 1. Corinthiorum rex, regnavit annis x x x v.
 Aristeras, insulæ nomen apud Pausan.
 Aristes, Sogdianæ gens. Ptolem.
 Aristeu, Marmaricæ locus. Anton.
 Aristes⁹ sophista, tēporib⁹ Antonini imperatoris.
 Aristias,

Aristias, Sartyricus poëta apud Pausan.
 Aristibus, fluvijs Pæoniæ. Polyæn. lib. 4.
 Aristides Atheniensis, nobilitate & iustitia insignis: quamobrem etiam διὰ τὴν ἀρετὴν cognominatus est. Cum Themistocle dissentit, vt Cato cum Cæsare. Huius iustitiam non ferens Themistocles, exilio decem annorum damnari curavit. Postea veniente cum ingenti exercitu Xerxe, Persarum rege, pro salute patriæ ab exilio reuocatus est. Tandem cum multas præfecturas gessisset, in tanta paupertate obiit, vt vix tantillum pecuniæ coradi potuerit, quæ vespillonibus & vilibus cadauerum funeratoribus daretur.
 Aristides, rhetor & sophista, vixit temporibus Antonini & Commodi Imperatorum.
 Aristides, philosophus, à ciuitate Adrianorum Mysiæ, Smyrnæ docebat: & aduenti fortè M. Antonio principi vnus omnium non processit obuiam, eoque modo in cognitionem & amicitiam venit imperatoris. Philostratus.
 Aristides, Thebanus pictor, Apellis tempore. Is omnium primus animum pinxit, & sensus expressit omnes, quos Græci vocant ἴσως: durior aliquantulum in coloribus. Huius pictura alia præcipuè laudatur: Infans adrepens ad mammam matris ex vulnere morientis, ac manu prohibentis, sentire mater & timere videtur, ne è mortuo lacte sanguinem infans lambat. Quam rabulam Alexander transtulit Pellam. Ex Plinio.
 Aristides, Atheniensis Philosophus Christianus eloquentissimus, sub pristino habitu, volumen nostri dogmatis rationem continens, Adriano principi tradidit. Hieron.
 Aristides, orator Atheniensis inter x. secundus: cuius multæ extant orationes & declamationes.
 Aristippus Cyrenæus, Socratis auditor, primus quæstu philosophatus est. Cum Xenophonte similitudinem habuit, & à Diogene Canis regius appellatus est, quod Dionysio ac diuitibus ventris gratia adularetur. Horatius.
Si pranderet olus patienter, regibus uti Nollet Aristippus: si sivet regibus uti, Fastidiret olus.
 Is dicebat lautiozem victum nulli esse impedimento ad bene viuendum. Habuit ingenium ad omnia pro tempore, loco & persona simulanda omninò promptum quamobrem Dionysio præter ceteros charus fuit. Et vt præsentibus voluptatibus libenter fruebatur, ira & absentes facillè contemnebat. Hic cum è patria in Græciâ philosophandi causâ proficisceretur, iussit seruos aurum proiicere, vt expeditiores ad iter capebundum essent. Voluptatem bonorum, dolorem malorū, finem constituit, cæteras scientias exclusit, illud solum vtile putans, vt quæras, si quid domi mali, aut boni tibi contigit. Summum bonū po-

fuit in leui motu ad sensum emanante, id est in voluptate corporis sensus titillante. Quⁱ ab eo fluxerunt, & in dogmate permanserunt, à præceptoris patria Cyrenaci sunt appellati. Tradunt Platonem dixisse, soli Aristippo & chlamidem & pannum ferre datum esse. Horatius,
Omnes Aristippum decuit status & color & res.
 Aristippus, philosophi nepos ex filia Metrodidactæ. Hic in nauigio ob tempestatem expallescens, interrogatus quare philosophus timeret: respondit, Non eandē sibi & interroganti causam esse: quoniā is nō esset magnopere sollicitus pro anima nequissimi nebulonis, ipsum autem pro Aristippi animam timere. huius meminit Cicero Academicarum quæstionum 4. & lib. 1. de Natura Deorum.
 Aristippus historicus, Arcadiæ historiam scripsit. Laërt. lib. 2.
 Aristo Argius, palæstrita, apud quem Plato exercitatus est, & ab eo propter egregiū corporis habitum Plato cognominatus, quum prius Aristocles ex aui nomine vocatus esset. Laërt. lib. 3.
 Aristo, Platonis pater. Laërt.
 Aristo, philosophus Peripateticus. Hic fama est, quum caluus esset, astitū Solis excepisse capite, atque ita mortem obiisse. Fuit & alius Aristo Ilites, Peripateticus, alius item mulicus Atheniensis: quartus tragicus poëta: quintus Alænsis, qui artes oratorias scripsit: sextus Alexandrinus, Peripateticus. Laërt. lib. 7.
 Aristo, poëta Atheniensis, qui fame est extinctus quod suis carminibus Atheniensium laudes fuisset infectatus.
 Aristo, philosophus Scepticus, quasi quæstor & considerator. Semper enim in quærendo considerandoque versatus est, patria Cous, Zenonis auditor. Apud quem omnia indifferencia erant, vt inter optimè valere, & grauissimè agrotare nihil interesse diceret: qui reiectus fuit, quod naturam omninò relinqueret.
 Aristo Ephesius, genus femineum perosus, cum alina concubuit, ex eoque concubitu genita est puella, cui à cœnibus afininis nomen inditum est. Plutarchus in Paral.
 Aristobathra, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.
 Aristobula, Diana dicta est à Themistocle, qui Athenis Dianæ templum erexit, quod in Persico tumultu ipse rebus Græciæ salutaria protulisset consilia. Cæli. Rhod. libro 10. cap. 5.
 Aristobolus, Magister Ptolemæi. 2. Mach. 1. Roma 16.
 Aristobolus, v. Iudæorum rex, regnavit anno vno.
 Aristobolus, apud Iudæos rex & pontifex pariter. Eutrop. lib. 5.

Aristobolus, 1 x. Iudæorum dux, regnavit annis v l.
 Aristobolus, Herodis Chalcididis tetrarchæ filius, Armeniæ minoris administrator.
 Aristobolus Iudæus, ex Paneade, Agathobuli Hebræi discipulus, vnus ex LXXII. interpretibus qui sacros libros in Græcum sermonem conuerterunt. Qui multa ex præceptis Moyses proponenti regi Ptolemæo tunc Iudææ domino perdoctè interpretatus est: commentarios in legem Hebræorum edidit. Author Eusebius.
 Aristobulus, historicus Iudæus, res gestas Alexandri magni conscripsit, comæque ipsius peregrinationis fuit. Volater.
 Aristocles, philosophus, prius dicebatur ex aui paterni nomine, postea autè ob humerorum latitudinem Plato appellatus.
 Aristocles, philosophus Messanensis, Peripateticus, scripsit de Philosophia librum vnum, vter esset studio & doctrina prior, Homerus an Plato: scripsit & de arte rhetorica. Suidas.
 Aristocles Lapsacenus, Megarensis sophista, sub Traiano & Adriano, scripsit de rhetorica epistolas & declamationes ad Imperatorem. Suidas.
 Aristoclia, formosissima puella, quæ re diuinam factura, nuda est à Stratone visa, qui in eâ exarsit, antè etiam à Callisthene amata. Hæc verò nuptiarum die, in amantum manib. discerpta est, quorum postea alter sibi manus concidit, alter aufugit, nec vnquã amplius visus est. Plutarch, in amat. narrationibus.
 Aristocles Pergamensis sophista floruit sub Adriano: scripsit de arte rhetorica, Epistolas & declamationes: sectæ fuit Peripateticæ, horridus aspectu, voluptatibus tamen & lyræ postea indulgit.
 Aristoclidis, Orchomeni tyrannus, qui cum Stymphalide virgine potiri non posset, primū patrem eius de medio sustulit: deinde & virginē ipsam quæ ad aras confugerat, multis vulneribus confodit. Quam obrem in eum vniuersa Arcadia bellum suscepit, virginisq; necem tyranni morte vltæ est.
 Aristocrates, cinis Rhodius, qui quod plurimum dignitatis, strenuitatisq; præ se ferret, ciuium omnium consensu belli dux delectus est: in quo spem suorum egregiè fecellit, vt qui in rebus gerendis, tanquã adulterinus nummus in igne degener planè apparuerit, & omnino alius quàm prima fronte promiserat. Suidas.
 Aristocrates, rex Spartanorum, qui hostes donis solebat corrumpere.
 Aristodemus, Aruicinarum vector. Dionys. lib. 7.
 Aristodemus, Cumarum, tyrannus, cognomento mollis & malacus, cuius furores describit Plutarch. lib. de reb. gestis illustr. mulierum.
 Aristodemus Niscus, filius Menecratis Aristarchi discipuli, quæ Strabo dicit se iuuenem vi-

diffe senem.
 Aristodemus Magni Pompei filios erudit: manè rhetoricam, meridie grammaticam docebat. Strabo.
 Aristogenes, Gnidius vel Thasius medicus, seruus Chryssippi philosophi, famâ adeptus est ex curatione Antigoni Gonatæ, Macedoniæ regis, cui libros de arte sua dedicauit. Suidas.
 Aristogiton, orator Atheniensis impudens, ex quo canis vocatus est ab Atheniensibus, scripsit apologiam ad Demosthenem ducem contra Timotheum, ad Lycurgum contra Timarchum.
 Aristogiton, & Harmonius, liberatores tyrannidis Pisistrati, quibus statua in foro ab Atheniensibus posita. Suidas.
 Aristolæus, Pausiæ discipulus, seuerissimus pictor cuius opera nonnulla commemorat. Plin.
 Aristomache, vxor Dionysij Syracusani, Plutar. in vita Dionis.
 Aristomache alia fuit vxor Dionis.
 Aristomachus, de arte vini scripsit. Plin.
 Aristomenes, Atheniensis comicus inter secundos antiquæ comædiæ, Olymp. CLXXXVII. cognominatus *ἤρπρον*. Suidas.
 Aristomenes Messeniensis, Atheniensium dux iustissimus, vt scribit Hieronymus, victis Lacedæmoniiis, & nocturna sacra celebrantibus, quæ vocabantur Lacinthina: rapuit de choris ludentium virgines duodecim, & tota nocte gradu concito fugiens, excessit de sinibus Spartanorum. Cumque eas comites eius vellent violare, monuit quantum potuit ne hoc facerent: & ad extremum quosdam non parentes interfecit, cæteris metu coercitis. Redèpta postea à cognatis puella, cum Aristomenem viderent cædis reum fieri, tandem ad patriam non sunt reuersæ, quandiu iudicium aduolutæ genibus, deflorem pudicitia cernerent absolutum. Tanta calliditate fuit, vt Lacedæmoniorum sæpè urbem ingressus & aliquando captus, atque in vincula coniectus, clam aufugerit, quod cum tertio fecisset, tandem occisus est à Lacedæmoniiis, cuius execto corpore, inuentum est cor pilosum.
 Aristomenes qui ad Hellesponti oram recuperandam à Dario erat missus, à classe Macedonum ex Græcia accita, captis aut demeris nauibus, superatur. Curtius. lib. 4.
 Ariston, Ætolorum dux.
 Ariston, sculptor, cuius meminit Plin.
 Ariston, iuriconsultus apud Gel. lib. 11. c. 18.
 Aristonautæ. Pellææorum nauale in Peloponneso. Paul.
 Aristonicus, grammaticus Aledandrinus, scripsit librum in Theogoniâ Hesiodi, & de nominibus, sine constructione, apud Homerum.
 Aristonicus, Eunuchus Ptolem. qui animum supra Eunuchum gerebat: dux fuit belli fortissimus: præterea liberalis in omnes. Suidas.

Ari

Aristonicus, Attali regis filius, Asiam inuasit. Flo, libro 59. Eutrop. 4. Orof. 5. capit. 8. Iust. lib. 36.
 Aristonicus Methynnæ tyrannus, cum Pyratibus nauibus ad Pharnabazum Darij ducem, ab Alexandro iam captum, veniret, ignarus rerum imprudenter se in manus Macedonum cum suis coniecit. Curtius, lib. 4.
 Aristonus, citharædus Atheniensis, qui Pythia sexies vicit. Plut.
 Aristonides, statuarius insignis, qui cum Athamantis furorem Learcho filio præcipitato residentem, eiusque pœnitentiam vellet exprimere, ferrum & æs miscuit, vt ferri rubigine per nitorem æris relucente exprimeretur verrecundia: rabor. Plin. lib. 34. cap. 14.
 Aristonimus, postea comicus sub Philadelpho: præfuit regiæ bibliothecæ post Apollonium. Veniens tandem in suspicionem, quod ad Eumenem transfugere cuperet, in custodia per aliquot annos fuit: tandem liberatus, mortem non multo post obiit. Athenæus in Dipsosophistis.
 Aristonus præfectus Pæonum equitum Alexandri, vir bellicosus & prudens. Curtius, libro 4. 9. & 10.
 Aristonis, vrbs in Ægypto. Anton.
 Aristopatra, mater Crateri, qui sub Alexandro militauit. Strabo.
 Aristophanes, poeta comicus, Philippi filius, ex Lindo Rhodi oppido ortus, inuentor tetrametri, in carpendis hominum vitiis liberissimus. Cum Socrate inimicitias exercuit, quem in Nubibus, vt iuuentutis corruptorem acerrimè insectatur. Filios habuit Aratoræ, Philippum, Philetarum, comicos omnes. Docuit fabulas L I I I. Suidas. Horat. libro 1. Sermo. Sat. 4.
Eupolis, atq; Cratinus, Aristophanisque poeta. Atticæ lingue nobilitate adeo præpolluit, vt Dionysio roganti aliquem eius sermonis eruditum, hunc Athenienses nominauerint.
 Aristophanes, Byzantinus grammaticus, Apellis filius idem dux exercitus, discipulus Callimachi, Zenodori & Dionysij. Suidas. Quinti. libro 1.
 Aristophili, Paropanisi populi. Ptolem.
 Aristophilides, Tarentinorum rex, Darij Persarum regis tempore.
 Aristophon, pictor. Plin. lib. 35. cap. 11.
 Aristophon Athenarum ciuis, qui sæpe gloriabatur quod nonages quinque accusatus læpe euassisset.
 Aristor, Crotopi filius, pater Agrigentoculi, qui Aristorides vocatur. Ouidius 1. libr. Metamorph.
Donec Aristorida seruandam tradidit Argo.
 Aristoteles Stagyrites, philosophus, Peripateticorum princeps, patre Nicomacho medico, matre Phastiade, paruus, gibbosus & balbu-

tiens, sed ob summam eruditionem socius, præceptor, & secretarius Alexandri factus: Quintilianus, Quid Aristotelem? quem dubito scientia rerum, an scriptorum copia, an eloquendi suauitate, an inuentionum acumine, an varietate operû clariorem putet? x v l. annos natus, Athenas profectus, Platonis auditor fuit x. annis, Alexandro discipulo vsque adeo charus, vt Stagiram eius patriam ab se dirutam restituerit. Excessit anno L X V I I. I. eodem quo Demosthenes anno mortuus est: hic in Apulia, ille in Eubœa: ambo profugij, persequente Antipatro. Plut. in Sylla. libros supra trecentos reliquit. Alexandro in Asiam profecto Athenas rediit, & in Lycio gymnasio x l. annis docuit. Postea accusatus, quod de diis non rectè sentiret, cedens inuidiæ, abiit in Chalcidem, ibique reliquum vitæ transegit.
 Aristoteles omnium primus Bibliothecam instituisse dicitur, vt ait Strabo lib. 13. ita scribens. E Scepti ciuitate Philosophi fuere Socratici, Erastus, Coriscus, & Neleus Corisci filius, qui Aristotelem ac Theophrastum audiuit, & successor fuit Theophrasti Bibliothecæ, in qua Aristotelica mera. Nam Aristoteles & Bibliothecam & scholam Theophrasto reliquit, & primus omnium (quos scimus) libros congregauit, & Ægypti reges ordinem Bibliothecæ docuit. Theophrastus verò eâ Neleo commisit, Neleus Sceptum detulit, ac posteris tradidit, hæc ille. Septem alij fuere Aristoteles. Primus qui Athenis Rempub. administrauit: Secundus, qui Iliadem Homeri descripsit: Tertius, Siculus orator, qui ad Panegyricum Isocratis rescripsit: quartus cognomine Mythus, Aescinæ Socratici necessarius: quintus Cyrenaicus, qui de poëtica scripsit: sextus, pedotriba, cuius meminit Aristoxenus in vita Platonis: Septimus, Grammaticus, ignobilis qui de pleonasmate scripsit. Laert. lib. 5.
 Aristoteles Syllogismorum, hoc est collectionum rationem inuenit: nam antiqui interrogationibus quibusdam tantum utebantur.
 Aristotinus, Epirorum urbem per tyrannidem occupauit, & Helemati industria v. mense oppressus est. Iustini. lib. 26.
 Aristoxenus, sine Aristoxenus, musicus illustris tempore Tulli Hostilij, l. l. Romanorum regis.
 Aristoxenus, Tarentinus, Mantinæ tamen agens, Philosophus & medicus nobilissimus, audiuit Lamprum philosophorum Erythum: deinde Zenophilum Pythagoræum: postremo Aristotelem: cui morienti conuictum dixit, quod Theophrastum ei in scholæ successione præponeret. Scripsit in omni genere doctrinæ, sed in musica præsertim. Suidas. Hic animam dixit harmoniam esse. Cicero in Tullulanis.

Aristo

Aristoxenus Cyrenaeus, ita delicatus in horrore cura, ut vesperi lactucas mulso, & vino, & melle irrigaret, ut luxuriosus succrescerent, & saporis essent praestantioris. Suidas.

Aristratus Sicyoniorum tyrannus. Plin. lib. 35. c. 10.
Aristotus, poeta deformis, ore semper hianre quem taxat Aristophanes in Pluto. Aliis magis taxatus videtur, quod ore paululum diducto, loqueretur, ut vox magna ex parte prodiret per nares, stridula, qualis est porcorum, quod vitium in quorundam pronuntiatione cantuque videmus.

Arithedana, Iudae civitas maritima. Egesipp. li. 1.
Arithi, Palaestinae gens. Ioseph 5. antiq.

Aritia, Virgil. 7. Aeneid. civitas iuxta Albam est Scruio, x. M. pass. ab vrbe.

Aritium, Lusitaniae vrbs. Ptolem.

Aritium praetorium, oppidum inter Vitisponem & Emeritam. Anton.

Ariuates, Pannoniae populi. Plin.

Arithbertus, Clotarij Francorum regis primogenitus ex paterna hereditate Parisiorum, ut Guntranus Aurelianensis, Chilpericus Suesionum, Sigibertus Merensium regno successit. Paulus Aemilius, lib. 1.

Arithbertus, Logobardorum rex, Alpes Cottias, usque ad Galliarum Alpes, Ioanni Papae D. Petri nomine, donavit, Initium amplitudinis Romanae Ecclesiae Blond. lib. 10.

Arius, v. i. Assyriorum rex, regnavit annis xxx. collecto exercitu post patris Niniae obitum. Euseb. Caesiod. Baetrianos & omnes Caspios subiecit.

Arius, fluvius Asiam irrigans, inter Indos & Parthos, quae pars a fluvij huius nomine Aria siue Ariana est denominata. Plin. lib. 6. cap. 23. Hinc & populi ipsi Arii dicti. Lucanus lib. 3.

Hinc sortis Arius

Longa, que Sarmatiae solvens ieiunia belli

Messagetes, &c. Est etiam fluvius propinquus Baetris, Alexandriam (quam ibi construxit Alexander) praeterfluens. Vide A R I I.

Ariusius, ager asper & importuosus Chiis insulae, vinum optimum, a Plinio & Virgi. Aruisium per metathesin dictum ferens. Strabo.

Arizanti, Mediae gens. Herodot.

Atla, Parthorum Castrum. Strabo.

Armageddon, nomen loci, Apoc. 16.

Armagara, Indiae intra Gangem vrbs. Ptolem.

Armalchar, Euphrates fluvius. Sic ab Assyriis appellatus, & significat regium flumen. Plin. lib. 6. cap. 26.

Armata Venus a Lacedaemonis culta fuit, de qua sic imprimis Lactantius. Cum Messenios obsiderent Lacedaemonij, & illi furtim deceptis obsessibus egressi ad diripiendam Lacedaemonem cucurrissent, a Spartanis mulieribus fusi fugatique sunt. Cognitis autem hostium insidiis, Lacedaemonij insequerantur. His armatae mulieres obviam longius exierunt, quae

cum maritos suos cernerent parare se ad pugnam, quia putarent Messenios esse, corpora sua nudaverunt. At illi vxoribus cognitis, ex aspectu in libidinem cocitari, ut erant armati, permixti sunt utrique: propter cuius facti memoriam aedem & simulachrum Veneri armatae posuerunt. Veneris armatae Pausan. & Quintil. meminere. Et in armatam Venerem Aufonius sequenti lusit tetraistico.

*Armatam Venerem, vidit Lacedaemone Pallas;
Nunc certemus, ait, iudice vel Paride.*

*Cui Venus, Armatam tu me temeraria tenuis?
Qua, quo te vici tempore, nuda fui.*

Armatus, consul, collega Basilij, tempore Leonis Romanorum Imperatoris.

Armatries, Eusebio. Armametres, x. Assyriorum rex, regnavit annis xxxv. i. i. ad voluptates & delicias conuersus, ea quae ad libidinem spectant postea quam inuenisset, multum ampliavit. Berosus. Caesiod.

Armaviara, Armeniae maioris oppidum. Ptol.

Armaxa, Cappadociae vrbs. Anton.

Armedo, Cretica insula ante Sammonium promontorium. Plin.

Armena, Paphlagoniae vicus. Ptolem. vel vrbs, ut Plinio videtur.

Armenes, Cappadociae rex.

Armené, vicus Paphlagoniae. Steph.

Armenia, regio Asiae inter Tauum & Caucasum montes, a Cappadocia ad Caspium mare usque protensa: ab Armenia Thesalo Iasonis comite (inquit Strabo) dicta. Maior Armenia (inquit Plin. li. 9.) post Mediam ad occidentem occurrit. Ea (ut ait Ptolemaeus) a septentrione Colchidiae habet, Iberiam & Albaniam: ab occasu magnum Euphratis cursum, qui Cappadociam, minoris Armeniam & Syriam Comagenem relinquit a dextris, ab oriente partem Hyrcani maris ac Mediam, qua montes Caspii assurgunt, a meridie Mesopotamiam atque Assyriam. Montes in Armenia sunt Moschici, qui supra partem Ponti ad Cappadociam se efferunt: Pariedrus, in quo fontes habent Euphrates & Araxes fluvij: Antitaurus, qui ab Euphrate scissus, & Mediam percurrens, postremo Albus appellatur: Cordica, ex quo Tigris oritur: Taurus ac Niphates, qui Mesopotamiam atque Assyriam ab Armeniis determinant. Caspii, qui vergunt ad Medos, & Caucasi qui septentrionalia Iberiam versus Albaniamque concludunt. Flumina quatuor, Cyrus qui monte ortus. Caucasus a sinistris, Iberiam Albaniamque dimittens, Armeniam a dextris, in Hircanum defertur pelagus: Araxes, Phasis, & Lycus, Tigris, Euphratesque. In Armenia pretiosum inter reliqua aromata nascitur Amomum. Armeniam Hebraei Ararat vocant. In ea civitas Artaxata insignis. Inde Armenij & Armeni dicti. Vide Ptolemaei tabulam Asiae 4. Plin. lib. 1. & Strab. 2. Plura de Armenia apud Stephanum. In maiorem

ioem & minorem distinguitur, quarum partes ob Ortelio, diligenter ex Eustachio collectae enumerantur.

Armenius, mons ab initio Hircaniae. Steph.
Armenochalybes, Cappadociae populi, circa Armeniam maiorem. Plin.

Armia, Libyae interioris populi. Ptolem.

Armiana, Parthiae oppidum. Ptolem.

Arméus qui & Danaus Aegypti rex, regnavit annis v.

Armilustrum, festum apud Rom. quo res diuinas armati faciebant, & sacrificantes canebant tubis, item locus in quo eiusmodi ludi fiebant. Varro hoc nomen ab ambitu lustrum dictum putat, quod ibi circumferretur pompa, & equi currerent.

Armista, Dalmatica gens. Plin.

Armitus Siraculanus, potu nimio in ebrietatem lapsus, filias stupro contaminavit. Plut.

Arminius, Germanorum Cheruscorum dux, tempore Aemilij Lepidi consulis. Corn. Tacitus.

Armifera, Armigera, armifona, Armipotens, Pallas a poetis vocatur. Ouid. lib. 14. Metam. Ne tamen Armifera servatum cura Mimeria. Idem lib. 3. Fastorum, Armiger Armigera corruptus amore Mimeria. Virgil. 3. Aeneid. tu nomina sancta precamur Palladis Armifona, Et lib. 2. Penelopei dextra Diua Armipotens ad aram Procumbit.

Armóni, filius Saul ex Respa. 1. Reg. 21.

Armoracea, fluvius de montibus Arabiae descendens in stagnum Asphaltitem erupit: diuidit Moabitidem & Ammonitidem. Ioseph. lib. 1. Armórica, vel Aremoricae civitates Galliae apud Caesarem: Les villes qui sont en Bretagne.

Armuzia, regio in ora Carmaniae, in qua vineae & arua coluntur ad Andaniam fluvium xxv. M. Spatio. Plin. lib. 6. cap. 23.

Armuzia, & Armozei, Plin. Armusa, Ptolem. Armozia, Arrian. Videtur hodie occupare Ormus regnum, & in eo eiusdem nominis celeberrimum emporium, ad fretum sinus Persici. Ortelius.

Arna civitas Lyciae, Xanthus postea dicta. Steph. Arnaeus. Vide IRVS.

Arna, filius Raphaelis, filiae Iescaie, filij Phaltia, 1. Paral. 3. Lat. exultans, arca corum, lux, maledictio.

Arnates, Plinio, populi in Italia, ab Arna Umbroborum civitate.

Arne, civitas iuxta sinum Maliacum. Plin.

Arne, vrbs Boeotiae, & alia Thessaliae a Boeotis deducta, quae Cierium vocatur: dicunt autem Arnem, Aoli filiam fuisse) tertia Mesopotamiae, quarta Erasimiorum iuxta Thraciam, Steph. Vide CHAERONEA.

Arné, civitas Lyciae. Steph.

Arnefridus Lupi filius, propter quem Sclavi, qui Histrum & Dalmatiam incolerant, eum volentes in patrum restituerent Ducum, multis incommodis affecti & fugati sunt a Ve-

stare Vincentiae Comite. Blond.

Arni, populi quos Hercules Libyus, Latinorum rex, debellavit & Italia expulit.

Arnine, fluvij nomen inter Pyrgos & portum Herculis. Anton.

Arnissa, Graeciae vrbs, Taulantiorum regionis in Macedonia. Ptolem.

Arnoba, Plinio, Arnoba, Ptolemaeo: Arbona: Cornelio Tacito, mons est ex aduerso Taurici, Galliae oppidi, ex quo Danubium oriri ferunt. Vide ARNOBA.

Arnobius, in Africa rhetor, libros de religione Christiana conscripsit, qui hodie extant.

Arnolphus, Romanorum imperator VII. imperavit annis XII. Hic quum ad rapinas & templorum spoliaciones animum conuertisset, iusta numinis ira paulo post morbo pediculari interit. Bap. Egnat.

Arnolphus, Bauariae dux, post Luithaldum.

Arnolphus, Carlomani ex concubina filius, cui Carnutum Comitatum Ludouicus concessit.

Arnon, i. exultans, siue arca eorum, aut Lux filij, vel Lux, aut maledictio permanens vel aeterna, fluvius Moabitarum, Iosepho lib. 4. Antiquit. Iudaic. ca. 4. de montibus Arabiae fluit, ac per totam solitudinem labens, in Asphaltitem lacum erumpit, sciungens Moabitidem & Ammonitida. Hieronymo vero est rupes excelso in limite Amorrhaeorum & Moabitarum. Num. 21. Deut. 2. Iosue 12. & 13. Iudicum 11. Iere. 46.

Arnon: civitas Moabitarum, & deinceps Schon regis Amorrhaeorum. Num. 21. Iosue 2.

Arnuphis, Aegyptius philosophus, arte magica & daemonum praestigijs praestantissimus.

Arnus, fluvius Tusciae rapacissimus, ex Apennino oritur, & Florentiam alluens, in Tyrrhenum mare effluit. Author Plin. hinc Arnis, Arnidis, & Arnicola.

Arnus, Arabiae fluvius, Maotidem ab Armoria de diuidens, in Asphaltitis lacum labitur. Alius item est apud Valcones.

Arocelum, Hispaniae Tarraco. oppidum. Varrerius.

Arocha, Locorum in Itaba fluvius. Plin.

Arod, i. imperans siue descendens, filius Gaad, filij Iacob. Num. 26.

Arod, filius Beriae 1. Paral. 8. 1. at. Onager.

Arodi filius Gad, filij Iacob. Genes. 46.

Aroarnis, fluvius apud Pausan.

Aróe, civitas Achaiae, a cultu terrae sic dicta, alias Parrae. Stephano.

Aróer, i. Myrica, siue suscitatio vigiliae, aut denudatio pellis, aut denudatio armuli, vrbs Moabitarum, sita est super ripam torrentis Arnon, extracta a filijs Gad. Deut. 2. Ios. 12. & 13. Ier. 46. contra Rabbath. Ios. 13. cessit tribui Gad. Iud. 11. fit eius mentio, 1. Reg. 30. 2. Reg. 24. Num. 21. 32. 33. 4. Reg. 10.

Aróer, regio circa Damascum, (ut alij volunt) Arnonis, cuius meminit Isaias cap. 17.

Aróerni, gens bellicosa Gallorum. Steph. Auerni

ni quibusdam dicti.
 Arógilus, primus quadrigam in Græca iunxit, regnante Argis Phorbante. Euseb. Vide *ÆRVLVVS*.
 Arola, Helueticæ fluius. Regino. vulgò *Die Arr*.
 Arolus, Belsatiæ regionis in Macedonia vrbs. Ptolem.
 Aromata, Africa promontorium, & emporium Æthiopiæ ad sinum Barbaricum. Ptole. *Capo de Guardafu* Mercatori, & *Guardafuni*. Barrolo.
 Aróma, vrbs Æthiopiæ. Steph. Cariæ pagus. Strab.
 Aróma, vrbs Cappadociæ, cuius meminit Capella post Plinium.
 Arosapes, Ariæ regionis fluius. Plin.
 Arotres, Æthiopes circa Adulicum sinum. Plin. gens item Scythiæ. Eidem.
 Arotiæ, apud Syracusanos dicuntur liberi quidem, sed qui ob vnum inopiæ nomen seruiant. Cæl. lib. 25. cap. 18.
 Arotus & Marotus, duo angeli, vt fabulatus est impostor & Mahumetus, à Deo missi, vt homines docerent, ne occideret, nec falsò iudicaret: nec vinum biberent, quos quædam mulier forma præstantissima in cœnam inuitauit, eosq; vt vinum biberent, sollicitauit. Hi igitur vino cum incaluisent, eam ad amorem concitarunt: quibus illa tandem quidem assensit, ea tamen lege & conditione, vt verba, quibus in cœlum facilis esset ascensus, quemadmodum illi dicitabant, aperirent: quæ cum voti facta fuisset compos, pollicitis minimè stetit: statimque in cœlum rapta, vbi cum rem omnem, vt fuerat gesta Deo narraisset, instellam matutinam, quem Luciferum vulgò, seu auroram vocitat, mutata fuit: & angelus vterque grauissimas Deo dedit pœnas, vnde Deus hominibus, ne, vt iam illis duobus Angelis acciderat, in posterum delinquerent, vini vsum prohibuit. hæc auctor Alcorani.
 Arpandes, Ægypti pro Cabyse præfectus, postea à Dario interfectus. Herod. lib. 3.
 Arpani, in secunda Italiæ regione populi. Plin.
 Arpeflus, Thraciæ fluius in Hebrum cadens. Appian.
 Arphad, insula in Phœnicia, nõ longè à Damasco. Plin. lib. 5. cap. 31. Pompo. Mela. lib. 1. Ezech. 27. Is. 15. 4. Reg. 19. & Ierem. 49. Lat. Lux redemptionis, aut sternens aliquid ad reclinandum.
 Arphaxad, filius Sem, Gen. 10. Luc. 3. à quo Chaldei. Lat. Sanans vel laxans.
 Arpi, vrbs Apuliæ, quæ Seruio in 7. Æneid. primò Argi, post Argyripa, deinde Arpi dicta, à Diomede condita, quam prius Agyroliphum, vel Argos hippium vocauit. deinde Argyripam. Virg. lib. 11.
 Ille in vrbe Agyripam patria cognomine gentis, &c. Vide *ARCYRIPA*.
 Arpiages, fuit aliquis qui filiu comedit. Ouid. in

Ibin: *Vt puer Arpiaga referas exempla Tuestæ. Inq; tui casus viscera patris eas.*
 Arpij, Mysiæ inferioris populi. Ptolem.
 Arpina, ciuitas Elidis, ab Arpiña Afopi filia. Stephan. Vide *OLYMPIA*.
 Arpiña, Afopi filia, quæ ex Marte Nenomaum peperit. Steph.
 Arpinum, hodie *Abruzzo*. Volscorum ciuitas inter Foram & Aquinum, in monte porrecta. M. Tullij, & C. Marij patria: qui inde Arpinates dicuntur. Iuuenalis Satyra 8. de Cicerone, *Hic nouus Arpinas ignobilis, & modo Roma Municipalis eques, galeatum ponit ubique Præsidium attonitus.* Et paulò post de Mario, *Arpinas alius Volscorum in monte solebat Poscere mercedes alieno lassus aratro.*
 Arponium, Italiæ oppidum in magna Græciâ. Diodor.
 Arra, Arabiæ felicis oppidum. Plin. & vicus. Prol. & Chalcedidis locus. Anton. & ciuitas Illyriæ. Steph.
 Arrabo, Pannoniæ fluius. Anton. vulgò *Rab*.
 Arrebaci, Hispaniæ populi. Plin.
 Arrai, Thraciæ populi Istrum versus. Plin.
 Arrhabon, Iberiæ fluius. Steph.
 Arrhade, Arabiæ deserta: vrbs. Ptolem.
 Arrhapa, Assyriæ oppidum. Ptolem.
 Arrapachitis, Assyriæ regio. Ptolem.
 Arras, oppidum. Vide *ALEXIA*.
 Arræntia, ciuitas Italiæ. Steph.
 Arretium, ciuitas Tusciæ. Steph. Vide *ARETIUM*.
 Arrechi, gens Mætorum. Steph.
 Aristia, ciuitas Italiæ. Steph.
 Arrechi gens Neotorum. Steph.
 Arria, matrona Romana, vel Batauina, generis nobilitate & pudicitia insignis, vxor Parti quæ damnato viro, prior se gladio confodit: eundemque deinde eximens, viro tradidit, suo eum exemplo exhorans, vt fortiter moreretur. Vide *ARIA*.
 Arrianus Poëta. Vide *ARIANVS*.
 Arrianus, Nicomedijs, historicus, Xenophoni minor cognominatus. Vide *ARIANUS*.
 Arrius, Ciceronis familiaris, cuius epulum lautilimum commemorat in Vatinius Horatius quoque lib. 2. Carminum, *Atque epulum (ait) arbitrio Arrij.*
 Arrius, philosophus Alexandrinus, qui Augusto venienti Alexandriam, post victoriam Actiæ se obtulit: tantòque in honore fuit apud eum, vt Augustus ipse palam sit factus, Alexandrinòs tribus de causis ab se conseruatos esse: ob Alexandri primùm memoriam: deinde ob vrbs pulchritudinem: postremò propter Arrium philosophum. Plutarchus in Antonio.
 Arrius item Alexandrinus, hæresiarcha, Arrianae sectæ auctor vt scribit Ruffinus lib. 10. Cõtra hunc multa Augustinus, & alij scripserunt. Hic dum suam heresim, qua Filium ab æterna Pa-

tris substantia conabatur abducere, passim disseminasset, acriusque serperet & eundo vires acquireret ipsa contagio, sua tandem impietatis pœnas luit. Etenim dum Constanti-nopoli secessum peteret; ventris exonerandi causa, fluentibus foras intestinis, miseram euomuit animam, eius postea iudicium experturus de quo perperam senserat. Volat.
 Arronacum, inter Colonia & Traiectum vrbes episcopales locus est, vltra Nouesium Rheno adiacens. Tacitus.
 Arruci, Bætiæ oppidum, in conuentu Hispanensi. Plin. lib. 3. cap. 1.
 Arryba, & gentile Arribas. Steph.
 Arsa, nomē præfecti ciuitatis Theræ. 3. Reg. 16. Lat. voluntas, cursus, maledictionis exitus.
 Arsa, ciuitas Hispaniæ. Steph.
 Arfaces, Parthorum rex, cuius memoriæ hunc honorem Parthi tribuerunt propter quæsitum constitutumque ab eo regnum, vt omnibus deinde reges suos Arfaces appellauerint, quemadmodum Ægypti suos Ptolemæos. Quin & Parthi ipsi ab eo dicti sunt Arfacidæ. Lucan. lib. 1.
Plus illa vobis acie, quàm creditis actum est, Arfacida. Arfaca Straboni.
 Arfaces, Armeniorum rex.
 Arfaces, Armenius cuius, prodicionis conuictus à Iustiniano imperatore, hoc supplicij genus tulit, vt camelo insidens ac per vrbs circumductus se omnibus visendum præberet. Cæl. Rhod. lib. 7.
 Arfacia, prius Europus, vrbs in Media, sic à Parthis appellata. Volaterr. Stephanus ait magis quàm Mediam ad ortum sitam, & incolas Arfacidas vocari. Vide *RAGAE*.
 Arfaciana, siue Nouis Pannoniæ Sauriæ vrbs lib. Notit.
 Arfa, Arabiæ felicis gens. Ptolem.
 Arfatius, Constantinopolitanus Episcopus.
 Arfagalitæ, populi ad Indum fluum, Caucaſo monti contermini. Plin. lib. 6. cap. 20.
 Arfalis, rex Cana.
 Arfames, Asiæ fluius circa Parthiam aut Armeniam. Tacit. Annal. 15.
 Arfantus, vel Arses, rex Persarum rex, regnauit annis 1111.
 Arsamore, oppidum maioris Armeniæ, Euphrati proximum. de quo Plin. lib. 6. cap. 9.
 Arsanus, Ciliciæ præfectus, igne & ferro regionem vastat, vt hosti Alexandro solitudinem faceret. Curtius lib. 3.
 Arsanus, vrbs Germaniæ, Ptolomæo.
 Arsanus, fluius, cum Tigri fluiuo circiter quatuor passuum milia fuit, mox diuisus in Euphratem mergitur.
 Arsamus Artaxerxis filius, qui fratris Ochi insidiis periit. Plutarch.
 Arsanus, Armeniæ fluius in Euphratem defluens, quem Tigridi misceri volunt: & de-

mum cum lenius fluat, separari, & in Euphratem mergi.
 Arsartha, vrbs Armeniæ Maioris. Ptolem.
 Arsatianum, Pannoniæ vrbs. Anton. hodie *Arfa*.
 Arsen, Arcadiæ fluius. Pausan.
 Arsen, Palus Armeniæ maioris, nitrosa, & vniuersi generis pisces habens, per quam Tigris fuit. Strabo.
 Arsenaria, Mauritaniæ, Cæsariensis colonia, Ptolem. lib. 4. cap. 2. Plin. lib. 5. cap. 11.
 Arsenothecas deos antiqui esse dixerunt vtriusque sexus participatione, quasi masculo feminas, quo nomine quædam quoque animalia ab Aristotele nominantur, semetipsa inuentia. Cæl. Rhod. lib. 19.
 Arsenium, Germaniæ oppidum apud Prol. lib. 2. cap. 21.
 Arsenius, fuit Rom. patricius, qui quum vocem hanc incerto auctore audiuisset, Fuge, tace, & quiesce, relicta paterna hereditate ad cœnobium properauit.
 Arsenus, lacus in Armenia, quem etiam Thæro-tin vocant, nitrosus plurimum, vnde vestes dilacerat ac rumpit, & propterea eius aqua non bibitur. Strabo lib. 11.
 Arsefa, Armeniæ maioris regio Ptolem.
 Arsia, Hetruscorum sylua, Romanorum cum Veientibus, & Hetruscis pugna celebris.
 Arsia Italiæ fluius, Campaniam præterfluens, cuius latitudinem ab vno latere determinat, Varo fluiuo alterum occupante Plin. libro 3. cap. 6.
 Arsia, sylua in agro Romano, ab Arso heroë sic dicta. Vrsos à Plutarcho dicta. Liu. Halicarnass. lib. 5.
 Arsiæ, Sasiæ vrbs. Ammian.
 Arsicina, vrbs Germaniæ, Ptolemæo. hodie *Brunn*.
 Arsicodani, Arabiæ felicis populi. Plin.
 Arsicoras, Sardonum rex tempore Annibalis.
 Arsiæ gens Sarmatiæ Europeæ. Ptolem.
 Arsinarium, promontorium Libyæ interioris Ptolem. hodie *Cabo verde*.
 Arsiæ, Alexandri Magni vxor, quam cum Hercule filio Cassander interfici iussit. Iusti. libro decimoquinto.
 Arsiæ, filia Ptolemæi Lagi, filij eius qui Ægyptum post Alexandrum tenuit, ex Lyfimacho rege Macedonia suscepit Lyfimachum & Philippum quo mortuo regnum sperans, ad Achyllam qui Pompeium interfecerat, se ex regia traiecit: vnaque bellum administrare cepit: sed mox controuersia de principatu orta cum vterque vtriusque insidiaretur, Arsiæ per Ganymedem famulum Achyllam interfici curat, atque hoc modo imperium obtinuit. De hac Lucanus in fine lib. 10.
*— nec non subrepta paratis
 A famulo Ganymede dolis peruenit ad hostes
 Caesaris Arsiæ, &c.*

Arfinoë, tres in Cypro maritimæ ciuitates huius hominis: vna inter vtramque Paphum, hodie *Asfime*: alia, inter Pædalium & Salaminem, hodie *Fama gosta*: tertia, circa Callinufam, hodie *Lafcare* Lufignano. Strab. Ptole. Item, vrbs Ægypti. Ptole. hodie *Sues*. Alia item in Ætolia, in Syria, Cœlesyria, Cilicia, & alibi, ita vt quatuordecim vrbes huius nominis extare ex veterum constet monumentis.

Arfinoë, olim Ephesus, in Cyrenaica regione, Stephano à Ptolemæo Philadelpho Arfinoes fratre ædificata, cuius vrbs fluuium Ptolemæum appellauit.

Arfinus martyr, sub Decio apud Alexandriam martyrio coronatus.

Arifitica, Mediæ vrbs. Ptolem.

Arifiam, lacus in Armenia maiore, cui lapides & grauiſſima quæque innatant pondera. Plin. lib. 6. cap. 27.

Arifus, Hyrcaniæ regio. Ptolem.

Arifonium, vrbs Germaniæ, Ptolemæo.

Arifopæ, gens circa pontum Euxinum. Orph. in Argonaut.

Arifia, regio Pſyrorum & Chil. Steph.

Artabanus, filius Hyſtaſpis, & frater Darij Perſarum regis. Xerxi filio Darij ſuaſit, vt à bello Græcorum abſtineret, quem poſtea obtruncauit. Herodot.

Artabanus, Parthorum rex, ex Arfacidarum genere, inimicus Tiberij Cæſaris, Armeniam inuaſit, quem Artaxerxes Perſa eius miles interfecit, regnumque Perſis reſtituit, annis ab vltimo Dario, qui victus fuit ab Alexandro, DXXXVII. regis que deinceps Perſarum, non Parthorum dicti ſunt.

Artabanus, ſpe adipiſcendi regni, Xerxem & Darium interfecit, quem Artaxerxes gladio traiecit, iuuenis de patris nec vindictam ſumens. Juſt. lib. 3.

Artabaſdes Tigranis filius, & Armeniæ rex, cuius meminit Strab. lib. 11.

Artabitæ Æthiopes, quadrupedū ferarum modo vagi. Plin.

Artabazus, Armeniæ rex filius Michridatis, quamquam barbarus, planè tamen doctiſſimus. Appianus in Parthico, & Plutarchus in Craſſo. Is quandiu manſit in amicitia populi Rom. tandiu fortunatus fuit, poſtquam autem Antoniū in Parthico bello Parthis prodidiſſet, perſidiæ pœnas dedit. Nam vinc-tus ab eo, Alexandriam ductus, & contumeliôſè per vrbem circumlatus, ac primū cuſtodie traditus, deinceps interemptus eſt. Strabo lib. 12.

Artabazus, Darij ſingularis amicus. Curtius libro quinto cum nouem filiis ſe comitantibus Alexandro dedit, poſt interitum Darij. Curt. libro ſexto.

Artabazus alius, ex ducibus Xerxis, qui re inſolentiter aduerſus Græcos geſta, cum paucis

ſuorum effugit. Herod. lib. 9. Alij Artabazen vocant.

Artabicia, inſula Propontidis, Stephano, Artabicia, Balcea, Harpagia, *ἄρτις* & *ἄρτις*. vnde raptus Ganymedes. Volater.

Artabri, Luſtaniæ & Hiſpaniæ populi, qui etiam Artabaritæ dicuntur, ita dicti ab Artabro vicino promontorio. Strabo lib. 3.

Artabrum, promontorium Hiſpaniæ. Plin.

Artaca, in Cyzicenorū inſula mons eſt arboribus plenus: in fronte iacet quædam parua inſula eodem nomine: propè eſt promontorium, quod Nigri appellatur. Strab. 12. & 13.

Artacana, Baſtrianæ regionis oppidum. Curtius, lib. 6.

Artace, Mileſiorum colonia in Aſia, quam Stephanus Phrygiæ ciuitatem facit. Plinius portum, Ptolemæus villam appellat.

Artace, mons Cyziceniæ, item inſula parua vicino ſtadio à continente diſtans. Strabo.

Artace, caſtellum Biſthyniæ. Ptolem.

Artacena, regio Syriæ. Strabo lib. 16. in qua Darium Alexander ſuperauit.

Artacæas dux in exercitu Xerxis. Herodot. lib. 7. hic totius exercitus vno rege exempto proceriſſimus: quippe qui ad ſtaturam quinque cubitorum quatuor tantum dignorum deerat latitudo.

Artacæon, inſula in Propontide, cum oppido eiufdem nominis. Plin. lib. 5. cap. 32.

Artaci, populi Thraciæ. Steph.

Artacia, fons apud Leſtrygonas. Odyſſ. 10. alij alibi collocant, videlicet circa Lami urbem, vel circa Caietam & circa Propontidem.

Artacina, Cretæ vrbs. Ptolem.

Arracoana, Ariæ regionis regia. Arrian. libro tertio.

Artæa regio Perſica, cuius incolæ Artæi, vel Artæatæ. Steph.

Artæi murus, oppidum iuxta Rhyndacum fluuium. Steph.

Artagæras, Syrræ apud Strabonem in deſcriptione Syriæ.

Artagerſes, dux Gaduſiorum, quem Cyrus interfecit. Plutarch.

Artagigarta, Armeniæ maioris oppidum. Ptolemæus.

Artagyra, Libyæ interioris vrbs. Ptolem.

Arramis, Pentapolis in Africa regionis vrbs. Pto.

Arranes Sophenus, rex Armeniæ Australes partes occupauit, eas maximè quæ vergunt ad Occidentem: à Tigrane delectus eſt. Strab. lib. 11. Eſt & Arranes, fluuius in Iſtrum deſluens Herod. lib. 4.

Artaniſſa, Iberiæ Aſiaticæ oppidum. Ptolem.

Artaphernes, vnus è ducibus Darij, primus Sardiū præfectus, apud Marathonem debellatus. Herodot. lib. 7.

Artarus, Illyriæ annis. Liu. lib. 44. hodie *Fiume della Iſtria*.

Artasuades,

Artasuades, Armeniorum rex, qui Craſſum iuuit bello contra Parthos, Plut. in Craſſo.

Artauinum, vrbs Germaniæ, Ptolemæo: hodie Herbipolis. Vulgò *Voirtzburg*.

Artaxa, vel Artaxias, rex Armeniæ, à quo Tigranes originem traxit. Strabo lib. 11.

Artaxad Nagid, dux Iudæorum annis x.

Artaxata, vrbs Armeniæ maioris. Strab. lib. 11. Artaxata, Artaxiaſata appellata, quam Annibal Artaxiæ regi condidit, ad Araxem fluuium. Item Artaxata iuxta fines Atropatræ prope Araxem. Stephan. eſt tantum pluralis numeri. Iuuenalis, *Sic prætectatos referunt Artaxata mores.*

Artaxerxes, generale nomen eſt vt Lyrano & Metaſtheni Perſæ placet, regum Perſarum: quemadmodum Cæſar, Romanorum imperatorum, 2. Eſd 4. 19 Latinis ſignificat Hebræa hæc vox Artakſchathe, lumen, ſiue maledictio, ſilentium vel feſtinationem ponens, aut feruor latitiæ.

Artaxerxes, XII. Perſarum rex, qui & Ochus, regnauit annis xxvi. Euseb.

Artaxerxes, filius Xerxis regis Perſarum, Longimanus & Aſtuerus dictus, ex pellicibus habuit filios c x v. & ex iuſto matrimonio tres, Darium, Ochum, & Ariaraten: quorum Darius à patre rex factus, contra patrem leui de causa cum quinquaginta fratribus cõiurauit: qui omnes cum vxoribus & filiis à rege ſunt occiſi. Author Iuſtinus poſt Trogum. Hic aiebat, Beneficium dare longè magis regale, quam auferre.

Artaxerxes, Cyri iunioris frater, cognomento Memor. Huic cum pauper quidam malum ingentis magnitudinis obtuliſſet, iucundè ſuſcepit: Per Solem, iniquens, hic is mihi videtur, quem urbem quoque ex parua magnam reddere poſſe exiſtitem.

Artaxerxes Perſa fuit Seſti præfectus ſub Xerxe, qui quum multa nefariè perpetræſſet, tandem à Xantippo Athenienſium duce captus, viuis palo ſuffixus eſt. Herod. lib. 6.

Artæatæ, gentes Perſicæ, Herod. lib. hiſtor. 1. Stephanus in Artæa: quamquam & inferius apud eundem *ἄρτις* pro *ἄρτις* perperam ſcribitur.

Artæmas, nomen viri Tit. 3.

Artæmbares, vir clarus apud Medos. Herod.

Artemidiſacea. Vide ZETA.

Artemidorus Gnidius, Romæ Græcas literas docuit, Bruti familiaris: libellum de coniuratione obrulit Cæſari, extremo die ingredientem in ſenatum, vt ſtatim legeret: quod ille minimè fecit. Plutar.

Artemidorus Daldianus, ex Daldis ciuitate Lydiæ, ſcripſit de interpretatione ſomniorum, de auſpiciis, & de Chiromantia.

Artemidita, Armeniæ maioris oppidum. Ptol.

Artemis, Dianæ ſiue Lunæ cognomen, à luminis

eius natura: ſiue ab eo, quòd aërem ſecet, quaſi *ἀρτις* ſiue (vt Strabo lib. 24. tradit) *ἀρτις* & *ἀρτις*, quod integros reddat partus & parientibus præſit.

Artemiſia, regina Halicarnaffi, Mauſoli Cariæ regis vxor, in auxilium Xerxis contra Græcos venit: inter primores duces bellum acerrimè ciebat: inſigni pudicitia prædita, viri demortui cineres vino commiſtos ebibat: ad funus quoque ornandum primos Græciæ oratores acceſſit: huicque ſplendidum erexit ſepulchrum, vt magna omnia monumenta, Mauſolea deinceps ab illius nomine fuerint appellata. Gellius libro 20. Suidas. Vitruuius libro 2.

Artemiſium, promontorium Eubææ, cuius Demoſthenes meminit in Oratione pro Cteſiphonte Suidas.

Artemiſium, vel Artemiſius, Dianæ ſimulacrū. Item apud Macedones Maium menſem ſignificat. Suidas.

Artemiſium, lacus prope Ariciam, Dianæ ſacer, quaſi Dianum dictum: Latini Nemoreſe dixerunt. vnde & Nemoreſis rex, & ſacerdos illius regionis.

Artemiſium, vrbs Oenotrorum in Mediterraneis. Eſt & Eubææ ciuitas.

Artemiſius, mons Arcadiæ. Plin. lib. 4. in quo Artemiſia herba.

Artemita, ciuitas quingentis ſtadiis à Seleucia diſtans, ad Orientem expoſita. Strabo libro decimoquinto.

Artemita, inſula, Tuſciæ, iuxta Taliam inſulam.

Artemita, ciuitas Parthæorum ad Cherroneſum circa oſtia Alcheloi, ſic vocari ſcribit Strabo. Eſt etiam inſula prope Oxæas inſulas. Stephan.

Artemite, inſula Ortygiæ proxima, quam alij Celaduſam vocant.

Artemitium, vrbs Oenotrorum, alias Artemiſium.

Artemius, præfectus carceris Romæ. vna cum vxore Candida & Paulina filia iacent in via Aurelia, martyres ſub Adriano principe. Author Volater.

Artémon, medicus quem Plin. lib. 28. cap. 1. ex hominis cremati caluaria aquam propinãſſe ſcribit aduerſus morbum Comitialem.

Artemon, pictor nobilis, cuius opera enumerat Plin. lib. 35. cap. 11.

Artemon Syrus quidam ex infima plebe Antiocho regi adeo ſimilis, vt Laodiceæ necato Antiocho regni ſucceſſionem per eum fuerit adeptus, vt tradit Plin. lib. 7. cap. 12.

Artemon, faber, qui è paupere diues, voluptuariam vitã agere cepit vt eſt apud Athenæum. Hic circumlatitius eſt cognominatus.

Artemona, Plauto, mulier quædam, ab *ἀρτις* perſicio, quòd perſiceret quæ vellent, quòd eſſet egregiè dotata.

Artēna, vrbs à Romanis capta, anno ab vrbs. cōd. & exactis reg. ccc. xlii. Liu. lib. 4.
 Arthabatae sunt populi qui instar ferarum vagantur. Plin. lib. 6. cap. 30. Solin.
 Arthanades, Armeniae rex, qui ab Antonio victus, in triumphum ductus est. Plutarchus in Anton.
 Artaxastus, Romanorum pseudimperator, ad tyrannidem adspirans, à plebe, quam muneribus corruerat, ad imperium est assumptus tempore Constantini Copronymi, anno 744.
 Artichium, regio Flandriae vicina, igne ferroque ab Anglis vastata, anno m. ccc. xxxvi. Carolo vii. apud Francos regnante.
 Artihutus, Britanniae dux.
 Ariaca Galliae vrbs. Anton.
 Aricaudna, Ariae vrbs. Ptol.
 Articuleius Patrus consul, tempore Traiani imperatoris.
 Artigis Hispaniae ciuitas, Ptol. Alhama dicta.
 Artigicla, Insula in Aethiopia, in qua primum visum est animal splicingion. Plin. libro sexto, cap. 29.
 Artizamin, iiii. Medorum rex, regnavit annis l. Metast.
 Artimirdes, Armeniae rex, quem Antonius vicit.
 Artines, vii. Medorum rex, regnavit annis xxxi. Metast.
 Artobriga, Vindeliciae vrbs in Germania. Ptol. hodie *Veltenburg*. Aliis *Altzburg*, & *Regensburg*.
 Artissa. Vide ARETISSA.
 Artochmes, vnus è Xerxis ducibus, qui Darij filiam vxorem duxit. Herod. lib. hist. 7.
 Artomyci, vel Aremici, populi extra Celtas, Belgas & Aquitanos circa Rhodanum, finitimi Volcis, non longè à Gaballis, Aruernis, Heluiis, Rlurenis, Massiliensibus & Cadureis. Hòs coniectura est fuisse Artemicorum populos, quorum ciuitas, postea Episcopalis facta, est in finibus Galliae Prouinciæ Romanorum, quos Auracenses dicimus, vbi Principatus est Francorum Regi non subditus. vulgò *Aurange*. Alij dicunt esse populos quos Armeniacenses nunc appellamus. Vulgò, *La Comté d'Armaignac*. De his Cæsar, libro 7. Comment.
 Artos, rex Melapiorum.
 Artorytæ haeretici, quibus oblatio eorum hoc nomen dedit: offerebant enim panem & caseum, dicentes à primis hominibus oblationes de fructibus terræ ortum fuisse celebratas. Epiphani.
 Artimetus, ciuitas Lyciæ, Xanthiorum colonia. Steph.
 Artynia, stagnum minoris Asiae, olim Pomisio monti propinquum, & iuxta Miletopolim ciuitatem, ex quo Rhodacus flumens, antea Lycus denominatus, oritur, Asiam & Bithyniam

determinans. Steph. Plin. lib. 5. cap. 32.
 Artynia, palus est circa Cyzicum, Alphinitis pottea dicta.
 Aruales, duodecim fratres, sacerdotes quos Romulus primus instituit, seq; inter illos nominavit, quorum officium erat, Cereri & Baccho pro frugum & vini vbertate Ambaruales hostias mactare: quæ idcirco dicebatur, quòd antequam mactarentur, ter circum arua ducerentur. Virg. i. Georg.
Terq; nouas circum foelix eat hostia fruges.
 Arua, Hircaniae oppidum, vbi clementer recepit Alexander M. Darij Perlarum regis mortui præcipuos duces. Curt. lib. 6.
 Auualtis, Libyæ interioris mons. Ptol.
 Auuari, Indiae intra Gangem populi. Ptol.
 Auas, oppidum Asiae, circa mare Caspium. Curtius lib. 5.
 Auafdes, Armeniorum rex.
 Aruboth, nomen ciuitatis, i. Reg. 4. lat. Cataracta, siue fenestra, aut insidiae, vel locusta.
 Arruci, Hispalensis conuentus vrbs. Plin.
 Arucia, oppidum Illyrici. Ptolem.
 Aruernia, ciuitas ab Euzico occupata. Iornand.
 Aruerni. Stephano, populi Galliae ad Ligerim sita, qui quòd se à Troianis oriundos putarent, Romanorum se fratres appellare non dubitarunt. Lucanus lib. 2.
Aruerni nostros ausi se dicere fratres.
 Hi cum aduersus Cæsarem arma cepissent duce Vercingentorige, ingenti suorum clade sunt superati. Gal. *Auvergne*.
 Aruifium, promontorium in Chio insula, generosissimo vini genere nobilitatum. Virgil. 6. Eclog.
Vina nouum fundam calathis Aruifia nectar.
 Budæus ea esse existimat, quæ hodie literæ vnus adiectione Maruiffa dicuntur: quæ tamen non tam à Chio, quam è Creta insula aduehi constat. Volater.
 Aruiragus, rex Britanniae. Iuuen. Sat. 4.
Aur de tamone Britanno excidet Aruiragus.
 Arula, vulgò *Le Loir*, fluius qui ciuitatem Galliae nomine Casteldunensem, Call. *Chasteaudun*, alluit: cuius eo anno quo Childebertus, Francorum rex, ab vxore veneno peremptus est, aqua sponte feruens, & ebulliens, ingentem piscium copiam in ripam eiecit. Amm. monach. lib. 3. cap. 86.
 Arum, i. excelsus, siue sublimis, aut separans, siue prolixiens, pater Aharchel, i. Paral. 4.
 Arum, vicus Samariae. Ioseph. belli Iud. libro 2. cap. 3.
 Arunca, vrbs Italiae ab Ausonibus cōdita. Festus.
 Arumea, vrbs Italiae ab Ausone constructa.
 Arunci, Samnitum populi in Italia. Liu. lib. 18.
 Arunci populi in Latio. Virg.
Aruncos ita ferre fames, &c.
 Arunda, Hispaniae Baeticae vrbs, Plinius. Ptolem.
Ronda hodie.

Arungus

Arungus fuit Deus, qui mala à frugibus auerterat, vt Robigus. Author Gel.
 Aruns, vates Tuscus, diuinandi scientia insignis. Lucan. lib. 1.
Acciri vates, quorum qui maximus ano Aruns incoluit deserta moenia Luna, &c.
 Aruns, miles Troianus, qui Camillam occidit apud Virg. lib. 11. *Aeneid*.
 Aruns, Tarquinij superbi filius, natu maximus, qui in ea pugna, quæ ad Regillum lacum facta est, Iunium Brutum interemit, ab illo vicissim hasta traiectus est, Liuius lib. 2. ab vrbe cōd.
 Aruntius Paterculus, Æmilio Cenforino tyranno Ægestæ equum æneum, vt fontes includeret, à se constatum donauit, cui ipse primum à tyranno iniectus est. Plutarch. in Paral. minoribus.
 Aruntius Stella, natus ex familia consulari, floruit eo tēpore quo Flauij Cæsares Romæ imperarunt. Violentillam puellam Neapolitanam in vxorē duxit, quam Martialis Anthiden Græcè vocat. Scripsit elegias & opus de Asteride, & poemata de interitu Colūbae. Prætor Romæ creatus est & Duumuir.
 Aruntius, cum Bacchi sacra despicaretur, viciscenti numine in ebrietatem lapsus filiam Medulianam corrupit. Quod ægrè ferens puella, patrem ipsum interfecit. Plutarch. in Paral.
 Arupenum, oppidum Galliae, apud Strabonem libro 5.
 Arupinus, Pannoniae vrbs. Strab. lib. 7.
 Arus, fluius. Vide DRYX.
 Arunum, Galliae Lugdunensis populi. Ptolem.
 Aruzis, Mediae vrbs. Ptolem.
 Arxama Mesopotamiae vrbs.
 Arxana Armeniae regio. Procop.
 Arxata, vrbs Armeniae prope Araxem fluium & iuxta fines Atropatiae. Strab. lib. 11.
 Arxippus, iiii. Atheniensium princeps, imperauit annos xix.
 Aryandes, Ægypti prætor, à Cambyse constitutus, aliquanto post tempore equum æmulari Darium vellet, ab eo est interfectus. Herod. lib. 4.
 Arycanda, ciuitas Lyciae. Steph.
 Arymphæi sunt populi. Plin.
 Arype, ciuitas Ægypti, cuius ciues Arypes. Stephanus.

Asa, i. Medicus, aut sanans, filius Abiam regis, 3. Reg. 15. i. Paral. 3. filius item Helcana, i. Para. 9.
 Asa, vi. rex Iudæorum, annis xli. iustus fuit, idola confregit, annis x. pacem habuit.
 Asabel, filius Beniamin, Gen. 46. qui i. Paralip. 7. Iadiel dicitur.
 Asachæ, populi in montibus Æthiopiae, absunt à mari dierum quinque itinere, viuentes elephantorum venatu. Plin. lib. 8. apud quos ma-

ximè nascuntur dracones.
 Asacus, fluius alluens Heracleam ciuitatem, sitam ad radices montis Oetae. Liu. lib. 5. belli Macedonici.
 Asæ, vicus Peloponnesi, non procul à Genæa ciuitate, Stephano, vicus est. Corinthi populus, & alius Thraciae.
 Asæa, mons. Suidas.
 Asæus, vnus ex principibus Græcorum, interfectus ab Hercule. Homerus libro vndecimo Iliados.
 Asael, i. fecit Deus, filius Seruiae, 2. Reg. 2. Frater item Ioab. 2. Reg. 23. i. Paral. 2. 2. Paral. 31.
 Asaia, i. fecit Dominus, siue factura Domini, seruus Iosiae regis, 4. Reg. 22. Nomen item principis, i. Paral. 4. 6. 9. 15.
 Asalaminius, Bacchus cognominatus est ab Aristophane, quasi dicat, imbellem, à naue illa Atheniensium Salamina, qua in difficilibus rebus vtebantur.
 Asaphoni, filia Etam, i. Paral. 4. Lat. vmbra, vel submersio, aut sonitus vel tinnitus vultus.
 Asalia, i. prope dominum, siue ablatio vel separatio domini, pater Saphan scriba, 4. Reg. 22.
 Asampata, populi circa Mæotin, Plin. lib. 6. c. 7.
 Asan, ciuitas in tribu Iudæ, Ios. 15. 19. i. Reg. 30. i. Paral. 4. & 6. Lat. fumus, aut fumigans.
 Asana, pater Oduia, i. Paral. 9. Lat. Rubus.
 Asander, viri proprium, apud Strabonem lib. 7. qui Tauricam Chersonesum à continente separauit, ducto per eius isthmum muro, à sinu Carcinico vsque ad Mæotin paludem.
 Asania, aut Asana fluius Mauritaniae circa montem Atlanticum. Solin. Ptolem.
 Asaris, fluius Heracleam Oetam alluens.
 Asaph, filius Barachiae, filij Samua, i. Paral. 6. Prætor item Zechri, i. Paral. 9. Lat. colligens aut finiens.
 Asar mahat, dux Iudæorum, imperauit annis ix.
 Asarhaddon, i. Ligans acumen, vel laticiam, filius Sennacherib, qui post eum regnavit, 4. Reg. 19. Isai. 37.
 Asaramel, nomen loci, i. Mach. 14.
 Asarsela, nomen viri, i. Paral. 15. Lat. Beatitudo Dei aut intuens fortè vel quæcum, siue gressus Dei.
 Asarorum, pauimentum picturæ arte elaboratum, à Græcis primum inuentum, ab æ priuatiua particula, & *Σάρα*, verro: quòd id non euerteretur, sed manibus purgamenta colligerentur: pauimentum verò spongiis mundaretur. Papii, lib. Siluarum,
— varias vbi picta per arctis,
Gaudet humus, superatq; nouis Asarata figuris.
 Plin. lib. 36. cap. 25.
 Asasobas, fluius Æthiopiae iuxta Meroen. Heliodorus Æthiopiae historiae lib. 10.
 Asallus, fluius Thessaliae, iuxta Heracleam in radicibus Oetae montis effluens. Plin. Apylam vocat.

Asbâim, i. Damulæ, vel pulchritudines, siue militiæ, nomen viri, 2. Efd. 7.
 Asbamea, fons in Cappadocia, à Græcis Iouis periuri vocatus, ab incolis fons inextinguibilis, quod perpetuo ferueat: cuius aqua frige facta periurus detegit si eam ebiberint, ait Philostratus.
 Asbamæus, Iupiter cognominatus est. Ammian. lib. 3. Apud Asbamæi Iouis templum in Cappadocia, stagno effluens fons cernitur, qui magnitudine aquarum inflatus sese refovens nunquam extra margines intrumescit.
 Asbel, i. ignis vetustatis aut ignis defuens vel decidens, filius Benjamin. Genes. 46. 21. qui 1. Paral. 7. 11. Iadiel dicitur.
 Asbelitæ, populi. Num. 26.
 Asbétæ, Ptolemæo, populi circa Cyrenem.
 Asbitæ, vel Asbitæ, vel Asbestæ, populi Libyæ, apud quos vulgatissimū Ammonis templum inter medias arenas conditum est.
 Asbolus, vnus ex canibus Actæonis, à fuligine pilorum colore. Nam ἀσβόλος, Græcis fuligo est. Ouid. 3. Metam.
Et niueis Leucon, et villis Asbolus atris.
 Asbôrus, vrbs Thesaliæ. Stephanus.
 Asbylus Crotoniata, cuius meminit Pausanias, & Plaro in libris de Republica.
 Asbysta, Stephano, ciuitas est Libyæ.
 Asca, Siciliæ ciuitas, quam Elimas princeps Troianorum condidit. Seruius.
 Ascálahus, & Ialmenus fratres, Martis filij ex Astiocha, quos dicit Homerus dominos fuisse Orchomeni & Minionis ciuitatum, eosq; cum reliquis Troiam venisse. Iliad. 9.
 Ascálahus, Acherontis & Orphænes Auernalis Nymphæ filius, postea à Proserpina in bubonem mutatus. Nam post raptam à Plutone Proserpinam, cum Ceres filia suæ reditum à Ioue ea lege impetrasset, si nihil apud inferos gustasset cibi, Ascálahus eam prodidit, quod decerpum ab arbore malum comedisset. Indignata itaque Proserpina, sibi Ascálahi indicio negatum esse reditum, conuertit eum in bubonem auem funestam, & tristitiam semper rerum nuntiam. Ouid. 5. Metamorph.
 Ascalingum Ptolemæo, vrbs Germaniæ, hodie *Hildesheim*.
 Ascalon, i. Appensio, vel Statera, siue ignis infamiæ, ciuitas Palestinæ, siue (vt Iosephus habet lib. 5. cap. 3.) superioris Idumæ, quam Iudas expugnauit, Iudic. 1. Vbi Samson triginta viros percussit, Iudic. 14. A conditore Ascalo Hymenei filio vocata, Steph. Distat secundum Eggesippum lib. 3. capit. 4. septingentis viginti stadiis ab Hierosolyma. Volaterranus lib. 11. Georg. Ierem. 25. Amos 1. Soph. 2. Zach. 9. Ab hac reguli Philistinorum Ascalonitæ appellantur. Ios. 13. 3.
 Ascalus, Tantali frater, hymenæi filius, à rege

Lydorum Aciamo dux exercitus in Syriam missus, urbem de suo nomine condidit. Diodorus lib. 3. hodie Ascalona dicitur. Stephan. Xanthus in Historia Lydorum.
 Ascania, insula maris Mediterranei, non procul ab Andro. Est & regio Asiæ, & palus in Troade Eustathius.
 Ascania, ciuitas Troiæ, quam condidit Ascanius Æneæ filius.
 Ascanius, Æneæ filius, ex Creusa Priami filia. Virgil. Liuius tamen primo ab vrbe, dubitat, Creusane, an Lauiniæ filius fuerit. Dicitur ab Ascanio Troadis fluuius, deinde Ilus ab Ilo Troianorum rege: postea Iulus, à prima barbæ lanugine. Vnde Virgilius primo Æneidos,
At puer Ascanius, cui nunc cognomen Iulo
Additur, Ilus erat, dum res stetit Iliæ regno.
 Huic, cum auus & pater iam diruta Troia, de fuga disceptarent, flammula quædam in capitis vertice apparuit, quæ tamen nihil læsionis intulit, neque etiam manibus extingui potuit, vnde illi futuri imperij omen sumpturunt. Cum patre post multos errores in Italiã venit, vbi Turno occiso, & patre mortuo, cum apud Lauinium xxx. annis regnasset, Albam Longam cõdidit: restituta tamen prius in regnum nouerca, quæ antea ob timorem in syluas aufugerat. Tandem cum in vniuersum triginta octo annis imperij gubernacula tenuisset, iam moriens, cum videret filium Iulum Syluium regno non satis aptum, Syluium posthumum fratrem, sed ex diuersa matre, pietate & iustitia præstantem, regni hæredem reliquit.
 Ascânus, Bithyniæ lacus iuxta Olympum & Prusiam: vel Phrygiæ lacus aut fluuius Myfiæ, ab eodem ortum ducens. Virgilius tertio Georg.
Illas ducit amor trans Gargara, trãsque sonantem Ascanium.
 Ascantici, Sarmatiæ Asiaticæ populi. Plin.
 Ascaphus, Ægei maris insula. Anton.
 Ascantatas, mons apud Sacas. Ptolem.
 Ascânticus, mons Asiæ.
 Ascarus, Thebanorum statuarius. Pausan.
 Ascatales, siue Astades, xviii. Babyloniorum rex regnauit annis xli. qui funditus omnem Syriam ditiois suæ fecit.
 Ascáulis, vrbs Germaniæ. Ptolem.
 Ascène, siue Ascenas, i. Ignis quasi distillans, vel quasi aspergens. filius Gomer, Genes. 10. Sarmatas maximos populos fundauit, qui nunc Thuylicones.
 Ascencz, populi quos Græci Rhegynos vocant. Iere. 51. Eusebio autem gentes sunt Gotthicæ.
 Aschalitæ, populi iuxta Indicum sinum. Steph.
 Aschanaxi, populi qui Rhegynes à Græcis nominantur. Ioseph. Antiq. lib. cap. 7. Gotthicæ gentes. Euseb. Germani, Postello.
 Aschelon,

Aschelon, Achaia: vrbs. Steph.
 Aschilacæ, Troadis populi. Plin.
 Ascia loca Indiæ, in quibus vmbra non sunt, Septentriõque non conspicitur, nec horæ dinumerantur. Plin. lib. 2. cap. 73.
 Asciburgium, Ptolem. vrbs Germaniæ, vulgò *Emmerich*, non longè à Rheno fluuio, & cis eum inter Geldubam & vetera castra sita, Mysiæ & Cliuenti Ducatui proxima, vt ait Tacitus. Astypyrgion olim ab Vlyse quorundam opinione nuncupata, alijs *Duyzburg*.
 Asciburgius, mons Germaniæ. Ptol.
 Ascitæ, Arabes dicti ab vtribus, quos Græci ἀσπίδες vocant: quoniam bubulos, vt Plin. inquit, vtres binos sternentes ponto pyriticam exercent sagittis venenatis. Hos Steph. iuxta Indicum sinum collocat.
 Ascitæ populi circa Indum fluuium. Steph. Arabiæ felices gens. Ptol.
 Asclepiades, historicus Cyprius, tempore quo Pygmalist regnabat in Oriente, quo tempore scribit esum carniū non fuisse.
 Asclepiades, philosophus cæcus, qui Ciceroni libro 6. Tuscul. quæst. interrogatus quid ei cæcitas attulisset, respondit, Vt puero non esset comitator.
 Asclepiades Poëta, à quo carmen Alelepiadeum dictum est.
 Asclepiades Prusienis, Cn. Pompeij familiaris cum in arte Rhetorica facultates decoxisset, Medicinam sectatus est. Dicebat salutem consistere cibi potusque abstinentia: præterea gestatione, ambulatione, frictione. Ipsa condita noua secta, spretis legatis, pollicitationibus Mithridatis regis, reperta ratione, qua vinum ægris medetur, relato è funere homine & seruato: sed maximè sponione facta cum fortuna, ne medicus crederetur, si vnquam inualidus vllo modo fuisset ipse: & victor suprema in senecta lapsu scalarum exanimatus est. Plin. lib. 7. cap. 37. De eo quoque multa refert Apuleius lib. 4.
 Asclepiades Antiochenus, martyr. Asclepiades item Myrleanns, ludimagister in Lusitania Hispaniæ regione; librum edidit de generibus eius regionis. Author Strabo libro tertio.
 Asclepiadeus Anarzabeus, grammaticus, scripsit de fluminibus.
 Asclepiodorus, pictor ætate Apellis, Olymp. cxi. quem in symmetria narrabatur ipse Apelles: huic Mnason tyrannus pro xli. diis dedit in singulos mnas tricenas. Plin.
 Asclepiodorus Alexandrinus, singulari ingenio ad omnia mathematica, ac inquisitionem cognitionemque herbarum & lapidum. Suidas.
 Asclepiodorus, consul, collega Afranij Annibaliani.
 Asclepion, consul, Ioannis collega, anno ab vr-

be condita, & exactis regibus LIX.
 Asclepius, filius Machaonis, Augusti & Asculapij nepos.
 Asclepiation, Mathematicus temporibus Domitiani, qui aliquando dixerat se discerptum iri à canibus. Quapropter à Domitiano iustus est interfici & accuratissimè sepeliri, vt vanitas eius artis redargueretur. Sed repentina tempestate dissecto funere, semiustum canes discerpsere. Sueton. in Domitiano.
 Ascomarci, Sarmatiæ Asiaticæ populi. Plin.
 Asconius Pædianus, historicus circa Neronis tempora, anno vitæ LXXXIII. captus luminibus postea tamè summo cū honore, & hominum gratia vixit annos xli. Eusebius. Hic in Ciceronis Orationes commentarios edidit.
 Ascus, ciuitas Italiæ. Steph. Fortè Asculum, de quo infra.
 Ascolanita Serriramis, Nini vxor IIII. imperauit annis xlii. Hæc autem antecessit militia & triumphis diuitiis victoriis, & imperio omnes mortales. Urbem maximam ex oppido fecit, vt magis dici possit eam adificasse, quam ampliassè. Beroald. Iustin. libro 1. Orof.
 Ascolia, festa fuerunt apud Atticos, quibus inter vtres saltantes bacchabantur, vnde & ab vtribus nomina sumpturunt. Virgilius in Georg. horum meminit, & Gyraldus 4. de poetarum historia.
 Asera, vicus Bœotia in aspero & sterili loco, in dextra parte Heliconis, Hesiodi patria. Sil. libro 2.
Aseram rus miseram penes hic Helicon colebat
Flyberno dirum, triste estu, optabile nunquam.
 Ouid. lib. 4. de Ponto:
Intumuit vati nec tamen Asera suo.
 Stephanus Bœotia: urbem ait esse, inde Ascreus Hesiodus dictus.
 Aserazapes, vel Oerazapes, xxxviii. Assyriorum rex, regnauit annis xli.
 Aseruuium vrbs Illyrici, Ptolemæo: hodie Ascriuium.
 Asculum, oppidum Appuliæ, memorandum clade illata Pyriho à Curio & Fabricio Roman. consulibus. Plutarc. in vita Pyrihi à Stephano ἀσκληπιός vocatur.
 Ascura Armenia: maioris vrbs. Ptolem.
 Ascurus, Colcidis fluuius. Arrian. in Periplo.
 Ascus gygas, Dionysium vinctum cum Lycurgo in fluuium coniecit. Stephanus in Damasco.
 Asdara, Cappadocia: oppidum. Anton.
 Asdata, populi sunt Caucasi montis incolæ apud quos Topazius nascitur.
 Asdrubal, gener Amilcaris, patris Annibalis, regnauit vii. annos, fauente factione Barchina: demum à seruo barbaro, cuius dominum occiderat, comprehensus, haud facti penitens, inter cruciatus & tormēta, speciem sem-

per tridenti præbens; occisus est. Liuius libro 21. Vide HASDRUBAL.

Afdrubal, Annibalis frater. Plutarchus in Annibale.

Afdrubal, cui Caluo cognomen erat, in Sardiniam dux classe Carthaginensium tempestate reiectus, ad insulas Baleares, ibi tantisper, quoad quassas reficeret naues refedit. Liuius.

Afdrubal, dux bello tertio Punico à Scipione Æmiliano victus, cuius vxor, facta deditio- ne cum paucis ante diebus à viro impetrare non potuisset, vt ad victorem transfugeret, in medias vrbs flammis sese cum filiis coniecit. Liuius lib. 5.

Afdrubal, Giskonis filius, Plutarchus in vita Scipionis.

Afdynis, insula iuxta paludem Myridis. Stephanus.

Afea, vel Afeates, vicus Arcadiæ, ex quo Alphæus profluit. Steph.

Afebium, id est, Damule siue pulchritudines aut militiæ, nomen viri. 1. Efd. 2.

Afedoth, regio & ciuitas in tribu Ruben: item vrbs Amorthæorum. Ios. 10. 12. 13. Lat. Effusion- nes, siue decliua, aut campestria, aut depre- dationes.

Afel, filius Elasa, filij Rapha. 1. Paralipomen. 8. 9. Latine prope, aut iuxta, vel ablatio, siue se- paratio.

Afelli, duæ stellæ appellantur in Signo Cancræ, exiguum inter illas spatium obrinente nube- cula quam præsepe appellant. Plinius lib. 18. capite 35.

Afellius, Sempronius, historicus, & tribunus mili- tum, sub Scipione Æmiliano, apud Numan- tiam, eius belli quod literis mandauit. citatur sæpe testis à Gellio.

Afellius Claudius, eques Romanus, tribunus militum, sub Claudio Nerone, apud Lacanos memoranda fortitudine. Volater.

Afem, ciuitas in tribu Simeon, Ios. 19. Appellatur & Azoni, 1. Paral. 4. Latine Ossabosse, aut for- titudo, vel clausura, scilicet oculorum vel li- gnum eorum.

Afembobiri, populi, quasi post Seboborim insu- lam, de qua Plin.

Afemóna, vrbs tribus Iudæ. Ios. 15. idem quod Afem significat.

Afena, nomen viri, 1. Efd. 2. lat. periculum, vel rubus.

Afena, vrbs in tribu Iuda. Ios. 15. Lat. mutatio, vel duplicitas, aut dormitatio, siue nunc ignis.

Afenaphar, nomen viri, 1. Efd. 4. Lat. periculum, siue infortunium tauri, aut periculi incre- mentum.

Afenerh, filia Putipharis, vxor Ioseph. Genes. 41. 46. Lat. periculum, siue infortunium.

Afer, filius Caath, filij Leui, 1. Paralipomen. siue filius Core, filij Isaac, filij Caath. Exo.

6. Lat. vinctus siue incarceratus, aut Syriacè prohibitus.

Afer, octauus filius Iacob ex Delpha ancilla Lia vxoris suæ. Genes. 3. Nomen item loci, Ios. 17. 3. Reg. 4. lat. Beatitudo, siue felicitas.

Aferóth nomen idoli. Iudic. 3. 7. lat. Nemora, siue luci, aut beatitudines, vel insidiæ, siue gressus.

Ashur, filius Efron, filij Phares, ex Abia vxore, 1. Paral. 2. Pater item Thecuæ, 1. Paral. 4. lat. de- nigratus, siue ignis libertatis, vel albedinis, aut foraminis.

Asia maior, dimidia orbis terrarum pars, reliquas duas magnitudine superans, ab Europa Tanai fluuio, ab Africa Nilo dirimitur: ab Orru, Septentrione & Meridie Oceano abluitur. Dicta ab Asia Nympha, Oceani & Tethyos filia, Iapeti coniuge, ex qua Prometheus or- tum ferunt: vel ab Asio Lydo, Manei filio, Vir- gil. 1. Æneid.

— Libya deserta peragro.
Europa atque Asia pulsus.

Asia minor, superiori pars, in Cherronesi for- mam coacta, cuius Isthmus à sinu Issico ad Pontum vsque Euxinum pertingit. hodie Na- tolia à Turcis appellatur, à Græco vocabulo *νατολία* quod Orientem significat. Huius par- tes sunt Cilicia, Iycæonia, Paphlagonia, Pon- tus, Cappadocia, Bythynia, Phrygia, Mysia, Lydia, Pamphilia, Æolis, Ionia, Lycia, & Ca- ria. Virgil. 3. Æneid.

Postquam res Asia Priamid, euertere gentem Immeritam, visum superis.

Asia, à veteribus multifariam diuisa est. Hodie verò eam in quinque partes, secundum præci- pua eius Imperia non ineptè diuidi posse do- ctis videtur. Cuius prima pars, quæ Europæ contigua est, & magno Duci Moscouiæ parer, mari glaciali, Obij fluuio, Kytaja lacu, & li- nea inde dicta ad Caspium mare, Isthmòque qui inter hoc mare & pontum Euxinum est, terminatur. Secunda, quæ magno Chamo Tartarorum Imperatori obedit, cuius fines à Meridie sunt mare Caspium, Iaxartes fluuius, Imaus mons: ab Orru & Septentrione Ocea- nus: ab Occidente iam dictum Ducis Mos- couiæ regnum. Tertiam partem Ottomanni seu Turcæ occupauit, continetque quicquid terarum est intra Pòtum Euxinum, mare Æ- geum (nunc Archipelagus dictum) Mediter- raneumq; Ægyptum, sinum Arabicum Per- sicumque, Tigri fluuio, Mari Caspio, & Isth- mo qui inter hoc & Pontum Euxinum vide- tur. Sub quarta, regnum Persiæ, quod hodie à Sophis gubernatur, comprehensum est, & ha- bet Turcas (quibuscum ferè continuè bellum gerit) ab Occidete: magni Chami regnum à Septentrione: & in Orietem ferè ad Indum fluuium extèditur: à Meridie verò mari, quod hodie Indicum, olim rubrum appellatum est, alluitur. Quinta pars cæteras regiones obri- net,

net, quas nunc Indias, vti & olim nuncupant: quæ non ab vno solo, vt alig, sed pluribus Re- gulis (nam qualibet illius regio proprium fe- rè habet principem, quorū nonnulli etiã ma- gno Chamo vectigales sunt) moderatur. Lo- ca maritima, quæ sunt à sinu Arabico ad pro- montoriū vsque, vulgò *Cabo de Lampo* di- ctum, (quod est ad 30. gradum latitudinis bo- realis) ferè omnia Lusitanix Rex possidet, aut sibi tributaria fecit. Hanc Asiam Strabo sex, ab vndecimo incipiēs, libris persequitur. Pto- lemæus eam tribus libris, quinto videlicet, sexto & septimo, descripsit, item duodecim tabulis, tribuitq; illi quadraginta prouincias. Asia, regio circa Sardes. Vide B R I O N I A.

Asia, ciuitas Lydiæ iuxta Tmolum. Est & insu- la Æthiopiæ. Steph.

Asia, paludis nomen in Lydia, Caystro flumini propinqua, circa quam inter alias aquaticas aues plures græues versantur. Producit pri- mam syllabam. Virg. lib. 7. Æneid.

— & longa canoros
Dant per colla modos, sonat amnis, & Asia longè
Pulsa palus.

Asia, Minerua cognominata est, cuius templum Pausan. ait fuisse in ruderibus, constructum verò à Castore & Polluce ex Colcho reuer- sis. Nam & apud Colchos eodem nomine templum fuerat.

Asiana, ciuitas Elidis Steph.

Asianus, Sardienensis Episcopus.

Asiarchæ, viri erant communi Asiaticarum ci- uitatum consensu delecti, qui communia ne- gotia curarent. Strab. lib. 14. In libris Iuriscō- sultorum vsurpatur hæc vox, vt & Syriarcha- rum. Sic autè dicti sunt Sacerdotes certi quo- rum munus erat ludos Theatrales in deorum honorè edere, quos Propterea Rufinus apud Eusebiū Muneratios interpretatur, vt obser- uat Cuiacius, Iuriscōs. longè doctissimus. Horum sit mentio apud D. Lucam, Act. 19. 30.

Asiaticus, 1. consil. Q. Aquilini collega.

Asibe, ciuitas Mesopotamiæ, ab incolis dicta a- lia nomine Antiochia. Steph.

Asida, est oppidum Mediterraneum in Batica, cuius meminit Plin. lib. 3. cap. 1.

Asiel, fecit Deus, siue factura Dei. filius Saraix, filij Iosabab. 1. Paral. 4.

Asilas, auguris nomen, qui Ænæ in auxilium venit contra Turnum. Virg. 10.

Tertius ille hominū diuinumque interpres Asilas.

Asilas, dux Troianus. Æneid. 2. Et genus Assuraci Mnestheus, & fortis Asilas.

Asima, nomen idoli virorum Emath 3. Regum. 17. lat. dictum, vel positio, aut ignis maris.

Asigna cognomen Corneliorū, quod à Cn. Cor- nelio Scipione ad posteros est propagatum. Hic enim quam Sponsores ab eo posceretur, asinam produxit in forum cum pecuniæ one- re, quasi pro sponsores præfens pignus: eam-

que, ob causam Asina postea dictus est, Ma- crob. lib. 1. Saturnal.

Asinaria, festus dies erat Syracusis, ab Asinario fluuio dictus, apud quem Atheniensium im- peratores Nicias & Demosthenes capti. Plu- tarch.

Asine, vel Asina, vrbs est Peloponnesi, iuxta Mes- seniam: vnde sinus Asinæus. Strabo libro 8. & Pomp. lib. 2. vulgò *Anchora*.

Asine, insula ex Sporadibus, quas Electridas nō- nulli vocant, in mari Adriatico. Pompo. lib. 2. & eius interpret Vadianus.

Asine, oppidum Achaix in sinu Messenio. Luc. libro 8.

Quas Asine cautes, & quas Chios asserat undas.

Asinæ, vrbs est Laconica, ab Asine filia Lacedæ- monis: & altera vrbs Mesenes, prope Laconi- cam ab Argiuis condita: tertia Cypri, quarta Ciliciæ. Steph.

Asinius Pollio, insignis orator, Augusti Cæsaris amicus, docuit Romæ tempore Pompei Ma- gni, successitque scholæ Timagenis: scripsit bellum Cæsaris & Pompeij: primus omnium Romæ aduocatis hominibus scripta sua reci- tauit. Quintilianus, Multa in Asinio Polliōne inuenio, summa diligentia, adeo vt quibus- dam etiam nimia videantur, & consilij & ani- mi satis: à nitore & iucunditate Ciceronis ita longè abest, vt videri possit seculo prior.

Asinius Pollio, omnium primus Romæ biblio- thecam fecisse dicitur, recte Plinio lib. 35. sic inuenio: si quidem non solum ex auro, ar- gento, aut certe ex ære in bibliothecis di- cantur Illi, quorum immortales animæ in iis- dem locis ibi loquuntur: quinimò etiam, quæ non sunt, finguntur, pariuntque desideria, non traditi vultus, sicut in Homero euenit: quo sanè (vt equidem arbitror) nullum est maius felicitatis specimē, quam semper om- nes scire cupere, qualis fuerit aliquis.

Asinius Gallus, Polliōnis filius, libros edidit de Comparatione patris Polliōnis & Ciceronis, in quibus patrem Ciceroni prætulit. Author Cælius. Plin. lib. 10. n. Epist. Contra quos Clau- dius Cæsar postea Ciceronis edidit defen- sionem Tranquillus in Claudio.

Asinius Capito, grāmaticus doctissimus, librum reliquit Epistolarum, in primaque ad Pacu- tium Labonem scripta erat titulus, Pluria & non plura scribi oportere, rationeque addit. Author Gellius.

Asiongaber vel Hesiogaber nomen loci in quo castrametati sunt filij Israel, egressi de Hebrona. Nume. trigesimalotertio. lat. lignum viri vel robusti, aut consilium viri vel ro- busti. Nomen item portus regni Edon ad ma- re rubrum, Deuteronom. 2. & 2. Reg. 9. 2. Pa- ralipp. 8.

Ais, filius Iechoniae, filij Ioacim, filiae Iosae. 1. Par. 3. Filius item Core, 1. Paral. 6. Lat. vincetus, siue incarceratus, aut Syriacè, prohibitus.

Ais, Vmbriae mons.

Aisium, oppidum, cui mons imminet: & Aisimnates, eius oppidi incolae, Plin. & Ptolem.

Aisus, filius Dymantis, & frater Hecubae, sed ex diuersis partibus, & Hectoris auunculus, hic etiam Priamo aduersus Graecos auxilium tulit. Hom. in Iliade.

Aisus Iupiter, cuius vetustiss. phanum in Creta fuit, teste Steph. hic dictus ab Aiso Cretae oppido, quo in loco colebatur.

Aisus, Manæi Lydi filius, Asiae nomen dedit.

Aisus, Ptolem. Semnorum fluius in Italia. Æseum hodie.

Aisus, campus prope Caystrum fluium, Hom. *ἄισος ἐν λειμῶνι καὶ ὑπὲρ ἄμφι ῥέειθρα.* Stephanus.

Aismodæus, nomen dæmonij. Tobiae. 3.

Aisom, sextus filius Hây, 1. Para. 2. Filius item Ierameel primogeniti Esiom. 1. Para. 2. Lat. festinatio eorum, siue ieiunans.

Aisom, ciuitas in tribu Simeon, 1. Paral. 4. quae & Asem, Ios. 19. Lat. Os, ver fortitudo, vel clausura oculorum, vel lignum eorum.

Aisnaa, nomen viri, 2. Eld. 2. Lat. Rubus, aut Syriacè inimicus.

Aisônia, vrbs à Romanis capta: post conditam urbem anno c c c c k l i.

Aisopæi, populi gentis Epiroticae, qui Acarnaniam inhabitant. Strab. lib. 7.

Aisopia, regio Aisopo fluitima.

Aisopades, Aeacus, Aisopi nepos, pater Aeginæ matris Aeaci, Quid. lib. 7. Metam.

Huic Aisopades petis irrita, dixit. &c.

Aisopis, regiuncula Peloponnesi, in tractu Achaiae: circa Phliantem, ab Aisopo fluito, cui adiacet. Homero Aræthyrea dicitur. Plinius libro 4. cap. 5. Strabo libro 8. etiam Aisopiam appellat.

Aisopodorus Phitastus poëta, qui primus post Antheam Lindium ex compositis nominibus poësim excogitasse dicitur.

Aisopus, fluius Asiae, vna cū Lyco flumine Laodiceam urbem præterfluit.

Aisopus, fluius Bœotiae, Thebas, Plateas, & Tanagram præterfluens. Hunc poëtae Aeginæ patrem faciunt, ex qua Iupiter in ignem conuersus, Aeacum suscepit. Quod cū reieuisset Aisopus, vndas suas in astra euomēs. Ioni bellum intulit, à cuius fulmine interfectus est. Hinc fit Aisopis patronymicum femin. quo poëtae vtuntur, pro Aegina Aisopi filia. Quid. 6. Metamor.

Aureus vt Danaen Aisopida iuxeris ignis.

Aisopus, fluius Peloponnesi, in Chronio monte nascens, Mediam præterfluit, non procul à Lechæo in sinum Corinthiacum influens.

Aisopus, fluius in Paro insula. Strab. lib. 8.

Aisopus, Achaiae fluius, per Bœotiam in Epidamnum fluit.

Aisor, vrbs aut regio Arabiae. Iere. 49. & Iud. 4. vide Hasor.

Aisorhaddan, rex Assur, 1. Esdr. 4. Lat. ligans acumen vel lætitiā.

Aisoth, i. faciens, vel factura, vel timeæ vestimentorum. filius Iephlat, filij Hebr. 1. Paralip. 7.

Aisorus, fluius, Liuius lib. 6. Decad. 4. alluit Heraclæam, sitam in radicibus montis Oetæ. Hunc esse conici potest, de quo Plinius lib. 4. c. 10. Hic à Bocatio Aisassus, ab aliis Afurus vocatur.

Aispagones, populi Indiae, regionem Vitae & lauri & buxi, pomorumque omnium in Grecia nascentium fertilem incolentes. Plin. lib. 6. capit. 21. Solin.

Aspalathia, vrbs Taphiorum. Steph.

Aspalathis, insula Lyciae. Steph.

Aspar, Garamas quidam: de quo Pontanus, *Hinc Aspar Garamas quo non præstantior alter Aut torquere manu iaculum, aut dare vulnera funda.*

Aspasia, Malefia, sophistriae & rhetorices magistra, Periclem docuit & amauit, ab eoque in matrimonium accepta, cum esset captiua, causa fuit & ipsa duorum bellorum, Samij scilicet, & Peloponnesiaci. Plut. in Pericle, & Aristophanes in *ἀνεπίεσι.*

Aspasius, sophista Rauennas, Demetriani filius, sub Alexandro Romae profitebatur, auditor Pausaniae & Hippodromi, scripsit contra Aristonem & maledicos. Suid. Philostrat.

Aspasius Byblius, quoniam de byblos, id est de papyro, librum condidit: conscripsit item artem Rhetoricam, & Panegyricum in Adrianum principem, cuius temporibus floruit. Suidas.

Aspasius Tyrus, de Continente variam historiam scripsit. Suidas.

Aspathines Persa cum Dario in Magnum Smerdim coniurauit. Herodot. lib. 1. histor. 3.

Aspauia, Hispaniae oppidum. Hieron. de bello Hisp.

Aspella, Cypri insulae nomen. Plin. libro quinto cap. 31.

Aspendus, Pamphyliae vrbs, Argiuorum ædificium. Hic Veneri suis sacrificabant eo quod author eius generis Mopsus ex Argis huc proficiscens, cum primum obuium sacrificare voluisset, occurrit illi sus. Pom. lib. 1. Steph. ab Aspendo conditam scribit.

Aspendius citharædus, prouerbio dici solet in eos qui rei nullius quam priuati sui compendij rationem habent. Tractum ab artifice quodam Aspendio, qui tam leniter sinistra manu citharæ suae chordas mouebat, vt sonus ad ipsum tantum citharædum, aut certe ad proximum

mè astantes perueniret. Cicero in Verriana.

Asper consul, Ariouidæ collega.

Asphaces, populi in Cypro. Steph.

Asphalius Neptunus dictus, quod illi faceret sacra qui terræ motuum cessationem vellent.

Asphaltus, vel Asphaltites, lacus Iudææ in Pentapoli: in quo nihil graue submergi potest. In eo fuerunt Sodoma & Gomorrhæ, & tres aliae vrbes, quæ propter nefandam populi luxuriam & libidinè cælitus exultæ sunt. Mortuum mare ab historicis dicitur, nihilque præter bitumen, gignit: animal nullum habet, nec in eo aliquid viuum mergi potest. Solinus & Iustin. lib. 36. Huius lacus aqua Asphaltum appellatum, Græcis Naphtha, quæ eminus igni admota flammam concipit, ea capitibus Medæ inuolucrum Iasoni demandatum extractum fuerat.

Asphar, nomen lacus in agro Thecuae, 1. Machab. 9.

Asphanes, i. pharetra asperionis vel distillationis, siue magus asperus præpositus eunuchorum regis Nabuchodonosor. Daniel. 1.

Aspis, Numidiae promontorium, à clypei forma dictum, in mare prominens.

Aspis, insula maris Mediterranei. Plinius lib. 5. cap. 31.

Aspis, insula prope Cyclades. Sunt & aliae hoc nomine in Lycia & Caria.

Aspis, vrbs à Latinis Clypea. Silius. *In clypei speciem curuatis turribus Aspis.* Strabo, Consura insula est ante Aspidem sita, Carthaginensem urbem quam Clypeam vocant.

Aspis, promontorium Æthiopiae, iuxta Aegyptum.

Aspis, Macedoniae ciuitas à Philippo Persei patre cõdita, & insula inter Lebedum & Teum, alias Arconesus dicta: alia Pfyris vicina, alia quædam sine arboribus, & alia ultra Pissam.

Aspisij, Scythiae intra Imaum montes. Populi quoque ibidem. Ptolem.

Aspithra, Synarum vrbs. Ptolem.

Aspledon, Phocensium vrbs. Pausan. Hanc Eustathius vocatam Apricam dicit, quod hibernationi locus amœnus sit, tum ad differentiam alterius. Homerus lib. 2. Iliados, & Stephanus.

Asponfa, ciuitas Galatiae. Anton.

Asporatus, consul Herculani collega.

Asporenus, mons Asiae Pergamo proximus, sic dictus, quod asper & sterilis sit: vnde templum quod ibi est matris deorum, Asporenum dictum, dea quoque ipsa Asporena dicta. Strab. lib. 13.

Aspirandus, Longobardorum rex, regnavit 111. mensibus.

Aspri, duo consules, tempore Aurelij Antonini Imperatoris.

Aspurgitani, populi circa Mæotidem paludem. Stephanus.

Asrael, filius Ialeleel, 1. Paralip. 4. Lat. Beatitudo Dei, vel intuitus fortis, aut gressus Dei.

Asriel, (idem significans quod Asrael) filius Gaalaad, filij Mascir, filij Manasse, Num. 26. qui Ios. 17. Esriel dicitur.

Asrielitæ, populi. Num. 26.

Asia, ciuitas iuxta Athon: item vicus Scythiae. Steph.

Aslabinus, Iupiter cognominatus est & multa ceremonia olim cultus apud Arabes. Plinius lib. 12. c. 19.

Aslacana, Indiae regio, in qua est Magosa metropolis. Strab. lib. 15. apud Steph. Aslaceni, vocantur huius populi.

Aslaracæ, Libya interioris gens. Ptolem.

Aslaracus, Trois regis Troiani filius, frater Ili regis, genuit Capyn, à quo Anchises pater Æneæ. Virg. *Et genus Aslaraci.*

Asluradon, vicinus Assyriorum rex, Sennacheribi filius.

Aslédim, ciuitas in tribu Nephthali. Ios. 19. Lat. Venationes, aut insidie, vel latera, aut Syriacè, destructiones.

Asledone. Vide ESSE DONES.

Assem, nomen viri, 1. Paral. 11. Lat. nomē, vel nominatus, siue positio, vel postus.

Assera, vrbs Chalcidensium. Steph.

Asselates, populi Illyriae in conuentu Scardonitano, inter eos qui eo conuentu ius habent Italicum, immunēque dicuntur. Plin. li. 3. c. 21.

Asseroma, Hispaniae oppidum, intra Bracaram & Asturicam. Anton.

Assesus, vrbs Milesiae. Steph.

Assidai, genus hominum inter Iudæos, 1. Mach. 7. 2. Mach. 14.

Assidona, Hispaniae Bœticae regio quam hodie *Xeres de la Frontera* vocant.

Assinarus, Siciliae fluius. Thucyd.

Assisa, apud Milesios Pallas dicta est, vel Assesia ab Asseso Milesiorum oppido: in quo templum habuit. Palæph. lib. 2.

Asson, Lyciae ciuitas maritima in edito sita promontorio, ad quam parum tutum est accedere. Vnde iocus Nicostrati catharædi, Asson eas, vt citius ad exitij terminos peruenias. Alterata est in Aeolid e. Tertia in Mysia Quarta in Lydia. Quinta in Epiro minore, Cleantis philosophi patria, quæ eadem & Apollonia dicta. Plin. 5. 30. Hanc Paulus ad nauigauit. Act. 20. & 27.

Assorium, vel Assorum, ciuitas Siciliae. Steph.

Assorum, mons Sami, à quo fuit Amphilytus. Stephan.

Assorus, Mygdonie regionis in Macedonia vrbs.

Assos, ciuitas Cretæ, vbi vetustissimum Iouis templum. Steph.

Assos, vel Assus, ciuitas Troadis, arte & natura munita.

munita. De qua Stratonici, aliis Nicostrati dictum, Qui celeri passu Astum it, mortis periculum adit. Plin. lib. 36. cap. 17. In Asto Troadis sarcophagus lapis fissili vena scinditur. Ex hac fuit Cleantes, Philosophus Stoicus, qui Zenoni successit.

Astos, pratum in Celbiano campo Lydiae, prope Caystrum. Steph.

Astuerus, pater Darij regis Medorum, Dan. 9. 1. Ecl. 4. Hic à Merasthene, Persa Artaxerxes Astuerus vocatur. Iosepho fuit Cyrus, Xerxis filius, qui post Darium patrum, Persis imperavit. Hunc Cyrum dixit Artaxerxem apud Graecos vocari, qui Longimanus cognominatus, regnavit xl. an. Heb. *Achafschverofch*, id est, Princeps & caput.

Astur, i. desidiarius, siue beatus, aut aspiciens vel gradiens, filius Sem, Gen. 10. de terra Sennaar egressus. Gen. 10. It. 7.

Asturi, Iudaeae ciuitas, quam aedificauit Salomon, quo nomine dictus est filius Sem.

Asturi, nomen loci. 2. Reg. 2. Lat. Beatitudo, aut intuitus vel gressus.

Asturim, filius Dedan, filij Iecsan, Genes. 25. Lat. Infidiantes, siue beati, aut aspicientes, vel gradientes.

Assyria, regio maioris Asiae, quam Ptolemæus ab Ortu Mediae parte terminat, ab Occasu Mesopotamia, à Septentrione parte minoris Armeniae, iuxta Niphatem montem, à Meridie Susiana. Tibullus,
Eois Arabes diues est Assyria.
Plin. lib. 5. cap. 12. Assyriam docet Syriae partem esse, quæ postea vocata est Adiabene. Strabo autem lib. 6. longè latiores Assyriæ fines assignat, eo nomine comprehendens Babyloniã, & maximam circumiacentium regionum partem. Eadem & Syria à Graecis vocata est, Iustin. lib. 1. & Herodo. lib. 7. quamquam multo latiores Syriae fines fuerunt, quam Assyriæ. Dicta est autem Assyria (vt refert Augustinus lib. 15. De ciuit.) ab Astur filio Sem. In Assyria autem fuerunt xviii. regna.

Assyrij, populi post Euphratem loca tenent, amne tantum à Babyloniis diuisi. Herodotus eisdem populos cum Syris esse dicit, sed à Graecis Syros, à Barbaris Assyrios vocari. Hi solebant in viis ægrotos proponere, & exquirere à prætereuntibus, scirentne aliquod morbi remedium: coma utebantur non admodum magna defunctos melle condibant & cera, clypeos gestabant & pugiones: clauas item ligneas ferro inductas ac ligneos thoraces. Deum quem suū habent, Adad vocant, deam verò Adargatim.

Assyrij dicti sunt à Nino, cognomento Ioue, qui nomine proprio Assyrius est vocatus. Xenoph. de æquiuoc. Assyrij & Babylonijs vxores ex publica emebant auctione, quod etiam hodie apud Arabes & Sarracenos seruetur.

Polyd. v. lib. 1. cap. 4. de rer. inuent.

Asta, ciuitas Æstuarum, inter sacrum promontorium & Herculeas columnas. Est & Asta in Liguria non longè à nouaria distans. Claud. — *nec plus pollutia rebus*
Contulit Ausonius, aut moenia vindicis Asta.
Plin. lib. 5. c. 12. Drangianæ item vrbs. Ptolem. & Indiae locus. Arrian. in Periplo.

Asta, colonia Bæticae Hispaniæ, non procul à Gadibus. Pomp. lib. 3.

Astaboras, Ægypti fluius. Ptolem.

Astaboras, Æthiopiæ fluius iuxta Heroen. Herod. lib. 10. Æthiopiæ histor.

Astacana, Bætrianæ vrbs. Ptolem.

Astacampum, Indiae promontorium. Arrian. in Perip.

Astacapa, Indiae intra Gangem vrbs. Ptolem.

Astacenum æstuarium in Hispania Bætica. Ptolem.

Astacenus sinus, Propontidis pars. hodie *Golfo de Nicomedia.*

Astaces, fluius in Pontum defluens. Plin. lib. 2. cap. 103.

Astaces, fluius campos irrigans, in quibus oues pastæ, nigro lacte æquæ gentes alunt. Plin. lib. 2. c. 103.

Astacilicis, Mauritaniæ Casariensis vrbs. Ptolemæus.

Astaceni, populi Indiae, mediam regionem inter Cophen atque Indum habitantes. Strabo lib. 15.

Astacures, Africae propriae gens. Ptolem.

Astacuri, Libyæ interioris populi. Ptolem.

Asta, Thraciæ gens. Steph.

Astageni, Arabiae felicitis gens. Ptolem.

Astanda, Ariæ oppidum. Ptolem.

Astacus, Asiae vrbs, sinum à se cognominat Astacensem, ab Astaco Neptuni & Olbiae Nymphæ filio. Arianus in Bithynicis. Strab. Megarensium coloniam esse ait. Est & ciuitas in Acarnania, Plin. lib. 5. & altera Bithyniæ. ite regio Byzantium, & Cephaloniæ colonia. Stephanus.

Astages, fluius in mare Ponticum defluens.

Astaochia, vxor Tlepolemi, quam ex Ephira Peloponnesi vrbe rapuerat.

Astapzi, Lybiæ populi. Steph.

Astapas, fluius Asiae, quem Astosabam à nonnullis nominari ait Strabo lib. 17. in descriptione Aegypti. Plin. tamen libro 5. cap. 9. Nilus, inquit, Astapus cognominatus est, quod illarum gentium lingua significat aquam è tenebris profluentem, qui & Astabores lano aluo dictus, hoc est ramus aque venientis è tenebris. dextro verò Astufabes, quod latentis significationem adicit: nec ante Nilus, quam se totum aquis concordibus rursus iniuit.

Astaracon, seu Astarte, Cicero de natura Deorum, mater Veneris, quam postea Adoni nupsisse dicit.

Astartimus,

Astartimus, frater Astarti, Tyri rex, regnavit annis 9.

Astaroth, antiqua ciuitas Og regis Basam, in qua primum habitauerunt gigantes: postea cecidit in sortem tribus Manasse. Sunt autem duo castella in Bethania hoc vocabulo, no- uem inter se milibus separata, inter Aderam & Abellam vrbes.

Astaroth, i. greges, siue diuitiæ, aut faciès explorationem, seu tinea legis. vrbs in cælestribus Moab, Deuter. 1. Ios. 9. & 13. Gigantum terra quod Cador Lahomer interfecit, Gen. 14. quo loco dicitur Astaroth Carnaim, in supercilio Sodomorum sita, postremo Leuitis concessa. 1. Paral. 7. Fuit & Deus Philistæorum à Iudæis Sublatu. 1. Reg. 7. & à Salomone redintegratus. 3. Reg. 11. Astaroth est pluralis generant idola formam ouium præ se ferentia.

Astarte, Syriorum numen non aliud, quam Veneris fortasse aut Iunonis: sacrae literæ Astartem Sydoniorum deam vocant: cui Salomox rex vni concubinarum suarum obsequi volens, altaria condidit. Est & ciuitatis nomen, & insula in Æthiopia. Steph. & Palæph. lib. 2. Vide PHILADELPHIA.

Astartus, Tyri rex, regnavit annis xxxi.

Astafana, Ariæ oppidum. Ptolem.

Aste, populi Thraciæ. Steph.

Astelebe, ciuitas Lydiae. Steph.

Astenas, Hispaniæ Bæticae oppidum. Strabo.

Aster, nomen vrbs.

Aster, puer, Platonis carminibus celebratus, in quem etiam extant epigrammata libr. 3. Epigrammatum Græcorum.

Asteria, vel Asterie, filia Cei, Titanis filij, Theodotrio. Hæc autem, vt ait Fulgentius, post vi- tiam Latonam à Ioue dilecta est, à quo in aquilam verso, oppressa fuit: ex eo concubitu Herculem peperit. Quæ tandem Ioui aduersa, eiusque fugiens iras, deorum miseratione in coturnicem versa est, quæ Græcè vocatur ἄστὴρ, nomenque dedit insule, in quam aufugerat, vbi à Ioue in lapidem mutata est, vndique demersa, & ab eisdem huc illuc agitata: quæ tandem ob suscepram Latonam supernatavit, & primò Neptuno ac Doridi consecrata est, postea Delos dicta, in qua insula Latona Apollinem & Dianam peperit.

Asteria, ciuitas Lydiae. Steph.

Asteria, parua insula inter Cephaloniam & Ithacam, Hom. ἄστὴρ dicta, præscum nomen Deli Asteria, Hydei filia, ex Bellerophonte Hydin peperit, à quo Hydissus vrbs Caria. Steph.

Astena, insula in Archipelago mari, quæ alto mine Delos nuncupatur, in qua primum post diluuiū sol apparuit, & ab eo primum est illustrata vnde antiquitas eam Apollini consecrauit, quod illic natus esse videretur: ubi fertur ignis primò inuentus, & inter Græcos in vsu habitus: quare Pyripilos est cognomi-

minata. Orof. lib. 1. cap. 7.

Asterion, Cometae filius, vnus ex Argonautis. Vall. lib. 1. Argon.
— *celer Asterion, quem matre carentem*
Cleonus gemino fouit pater omne Cemetes

Asterion, Achaiae fluius in Nemea insula, vel Sylua, placidè effluens, fructuum iuxta ripam abundantissimus. Strabo. lib. 4. Theb.
— *cum dixit ex aquis*
Fluctibus Asterion, &c.
Est etiam montis nomen in Argolico sinu.

Asterion, ciuitas Thesaliæ. Hom. *ὄτρ' ἔσθ' ἀστέρων τῶν τοῦ πῆλοιο κείρανα* dicta, quod in alto sita monte, velut astrum fugiat. Eustath. Persia nunc vocatur. Est & altera vrbs eius nominis in Idia.

Asterion, mons Peloponnesi ad sinum Argolicum Plin. lib. 4. cap. 5.

Asterion, herba nascens in agro Argido ad ripam fluij eiusdem nominis, cuius folia Iunoni sacra accola in coronas nectunt.

Asteris, insula in medio Sami & Ithacæ sita. Strabo Homer. Odyss. 4.
Ἐστὴρ δὲ τῆς νῆσος μιν ἄλλ' ἀπὸ πηλοῦσσι.
Ἀστέρων δὲ μετὰ τὴν ἀμύνεισ' ἐστὶν ἐν νηύλοισι αὐτῆς
Ἀραφίδ' μοι. Id est,
Saxea nunc medio supereminet insula ponto
Asteris, haud ingens, portus dans sup' pibus aptos,
Quos subeant hinc atque hinc.
Nunc autem ne ad anchoræ quidem iactum prorsus idonea. Eadem etiam Asteria vocatur eidem Straboni lib. 2. Est & Asteria, ciuitas Hispaniæ. Ptolem. Fuit item Titoni filia, & Latonæ soror.

Asteriū, ciuitas Thesaliæ, quæ nūc Persia dicitur.

Asterius, loci nomē in insula Tenedo. Plutarch.

Asterius, Cretensum rex, regnavit annis xxxi.

Asterius, consul, collega Protogenis.

Asteropæus, filius Pelagonij, cum Patonis venit Troianis in auxilium, Achilli irato ob occisum Patroclum occurrere ausus, ab eo miserè carius interit. Hic Homero Amphidexios cognominatur.

Asteropeus, Spartanus nobilis, qui Lycurgum in formanda reip. iuuit.

Asterusia, mons Asiae vel Cretae, ad meridiem mare spectans, cuius coloni ciuitatem eiusdem nominis ad Caucasum aedificauerunt. Stephan. vrbs item Arabiae felicitis. Diodor. lib. 5.

Asthaa, Gedrosiæ insula. Ptolem.

Asthagura, Indiae intra Gangem vrbs. Ptolem.

Asia, regio Thraciæ. Plin. 4. lib. c. 11.

Astragis, Africae propria vrbs. Anton.

Astorgus, filius Galeoti Foroiulienium principis, qui cum longam obsidionem Cesaris ab Alexandro pontifice patre missi sustinisset, ad extremum victus & Romā ductus in Tyberim noctu præcipitatus est. Iouius.

Astorum,

Astorum, regio Thraciae. Steph.
 Asticla, Vide *ASTYPALAEA*.
 Astica, Regio Thraciae. Plin.
 Astigi, vrbs Bæticae Hispaniae, à qua Astigitanus ager. Plin.
 Astiochia, mater Tlepolemi, filij Herculis, quam rapuit ex Ephyre ciuitate Laconiae. Boëcattius.
 Asto, Profopitis Nomi Ægypti ciuitas & metropolis vbi Saturnus colebatur. Epiph.
 Astoa, vicus Arabiae felicitis. Ptolem.
 Astomi, Indiae populi. Plin. cap. 2. lib. 7. ad extremos fines Indiae ab oriente circa Gangem, sine ore, corpore toto hirsuti, vestiti frōdium lanugine, halitu tantum viuentes, & odore quem naribus trahunt. Nullus illis cibus, potusque nullus: tantum radicum florūque variis odoribus, & syluestrium malorū, quæ secum portant, longiore itinere viuūt, ne defuit olfactus: grauiore paulò odore haud difficulter examinantur. Hæc Plinius.
 Astonia, Germaniae vrbs. Ptolem.
 Astraha, vna Cycladum, Casos postea dicta.
 Astræa, Astræi ex Aurora, vel Icaris, vel Iouis & Themidos filia: quæ quoniam diis fauit aduersus patrem & paruos, in cælum assumpta est, & in Zodiaco locata ea in parte, quæ ab ea Virgo est nominata.
 Astræa, iustitia. Ouid. 1. Metamorph.
Vltima caelestium terras Astræa reliquit.
 Astræus enim princeps iustissimus fuit propter cuius æquitatem, eius filia Iustitia dicta est, vt scribit Aratus.
*-nam cum adhuc terras habitaret,
 Nondum vesanos rabies nudauerat enses,
 Nec consanguineis fuerat discordia nota.*
 Sed postea crescentibus vitis euolauit in cælum. Vnde ait idem Aratus,
*Et cali sortitæ locum, quæ proximus illi
 Tardus in Occasit sequitur sua plaustra Bootes.*
 Astræa, ciuitas Illyriae. Steph.
 Astræus, fluuius Macedoniae. Ælian.
 Astriampicus, author antiquissimus, scripsit de cura asinorum & *de rebus agris*, id est, de coniectatione somniorum. Suidas.
 Astræus, dictus Iupiter à conuersione.
 Astræus Indiae intra Gangem oppidum. Prol.
 Astricata, Arabici sinus insula. Ptolem.
 Astrataea, Minerva apud Laconas dicta est, quòd Amazones vltius progressæ non fuissent, Athenisque sine belli gerendi fecissent: nam *à spoliis* Graecis pax est, quando scilicet cessatur à bello.
 Astræum, oppidum Macedoniae: & Astræi populi sunt eius vrbs incolæ. Ptolemæus.
 Astræus, vnus ex Titanibus qui contra deos arma sumpsit. Ferunt hunc cum Aurora concubuisse, ac ex ea generasse Astræam virginem, necnon & omnes ventos, quos cum fratres aduersus Iouem bellum mouissent, omnes

armauit, & insuper emisit.
 Astræus, vnus fuit ex iis, qui in aula Cephæi regis Perseo vim interfere conati, ab eodem sunt interfecti. Ouidius quinto Metamorph.
Occidit & Celadon Mendesius, occidit Astræus.
 Astrobi, Indica gens. Arrian.
 Astrologus, Hercules dictus est, quòd eo die se flammis incepit, quo futura erat solis obscuratio. Festus.
 Astromela, vrbs Narbonensis prouinciae maritima Auaticorum. Plin. lib. 2. cap. 4.
 Astron, Troadis fluuius, ex Ida monte oriens. Plin.
 Astrophe, vna ex Pleiadibus, alio nomine dicta Aterope.
 Astua, Germaniae vrbs, Ptolem. vulgò *Bodenhusen*.
 Astur, qui ab Asturia est. Mart. de Asturconibus.
Hic breuis ad numerum rapidos qui colligit ungues.
Venit ab armiferis gentibus Astur equis.
 Astur, Hetrusci cuiusdam nomen proprium, qui Æneæ suppetias tulit aduersus Turnum, de quo Virg. lib. 10. Æneid.
 Astura, flumen & oppidum maritimum in Latino. Plinius libro 3. Antium colonia, flumen Astura & insula. Et lib. 33. Tenuit & nostra memoria nauem Caij principis ab Astura Antium nauigantis. Festus, Stura flumen in agro Laurenti est, quod quidam Asturam vocant. Ad hoc flumen Cicero occisus fuit.
 Astura, Hispaniae fluuius.
 Astures, Hispaniae populi, Callæcis proximi, aurifodinis, & equis quondam tolutariis nobilitati, quibus non vulgaris in cursu gradus, sed mollis alterno crurum explicatu glomeratio. Plin. lib. 8. Silius lib. 3. Eorum tractus Asturiae nomen habet.
 Asturia regio & ciuitas Hispaniae, prope Lusitaniam, ab Astura fluuiò sic dicta, vbi sunt breues equi, sed incessu veloces, qui Asturcones vocantur: hodie Pyrenæos montes vulgus *Asturians* vocat.
 Asturica Augusta, Asturum Hispania vrbs. Ptolem. olim Roma vulgò *Astorga*.
 Asturiani, Sarmatiae Asiaticae gens. Ptolem.
 Asturum lucus, Hispaniae Tarracoenensis vrbs. Ptolem. hodie *Ouiedo*.
 Astusapes, Nili fluminis Aegypti nomen. Plin. lib. 5. c. 9.
 Asty, vel Astu Diodoro Siculo, nomen quo olim Graeciae vrbes vocabantur, Athenæ & Alexandria per excellentiam. Steph. pagus Aegypti, iuxta Canobum, Diodor. Steph.
 Astyages, proprium regis Troianorum & Astyriorum nomen.

Astyagea

Astyages, Cyaxaris filius, Perfarum & Medorum rex, & pater Mandanæ, quæ Cambyssi medio. cris dignitatis Persæ nupta, Cyrum peperit Herod. & Iust. lib. 1.
 Astyalus, Troianus, à Neoptolemo interemptus, vt scribit Homerus lib. 6. Iliad.
 Astyanassa, Helenæ Menelai vxoris ancilla lasciuissima, prima de variis concubitus modis librum cōscripsit: cuius exemplum postea imitatae sunt Philænæ & Elephantine Suidas.
 Astyanax, quasi vrbs princeps. *Æv* enim vrbs, *ἀναξ*, tutorator siue rex, vnicus fuit filius Hectoris ex Andromache, natus post inchoatum bellum inter Troianos & Græcos, quæ Vlysses naues à Sigeo soluens, è turri dedit in præceps, ne quid Troianarum reliquiarum superesset. Huc Hector vt plurimum vocabat Scamandrum. Virg. lib. 2. Æneid.
Paruumq; manu Astyanactis traherebat.
 Astycræta, filia Æoli. Hom. Odyss. lib. 10.
 Astydamos Atheniensis, edidit tragædias XLII. vicit v. Primus ex auditoribus Socratis ad poëticam se conuertit.
 Astydamos superioris filius, & ipse tragicus, cuius tragædias nonnullas commemorat Suid.
 Astydamos, histrio fuit Morsimi filius. Huic cum statua in theatro ponenda decreta fuisset, quòd in agendo Parthenæum sese gnauiter ac scite gessisset, titulum ipse conscripsit, in quo suas laudes complectebatur: vnde factum prouerbium, Astydamos seipsum laudat.
 Astydama, Ormeni filia, quam Hercules, patre prius occiso, rapuit. Ouid.
Nec referam partus Ormeni Nympha tuos.
 Astydamos Miletius, ab Ariobarzane, Perfarum Satrapa, inuitatus nouem conuiuus, pararas epulas solus absumpsisse dicitur. Leon. Tho. lib. 3. cap. 90.
 Astygis, Turdetanorum in Hispania Bætica vrbs. Ptolem.
 Astylus, vnus ex Centauris, futura prænoscentis fratres monuit, ne bellum aduersus Lapithas assumerent: exoròque in nuptiis bello, ipse sibi timens, vnà cum Nessò fugam arripuit. Ouid.
*Astylus ille etiam metuenti vulnere Nessò,
 Ne fuge ad Herculeos, inquit seruaberis arcus.*
 Astylus, vel Astyllus, Crotoniata, cursor, tribus Olympicis continuis vicit, Itadio, diaulo & dolicho. Quòd autem in vltimo se Hieronis magistrū ac Syracusanū à præcone declarari fecerit, Crotoniatae irati, statuum eius siegerunt, eiuſq; bona publicarunt. Pausan. & Plato in legibus, qui eam non tam cursu, quam perpetua virginitate clarum prædicat.
 Astymedusa, Oedipi vxor, quæ repudiata matre prius matrimonio sibi cōiuncta, sed incognita, duxit: quæ vt liberis prioris cōiugis infentum pareret faceret, apud patrem eos accusauit, tanquā qui se de stupro appellassent: quapro-

pter Oedipus iratus, regnū cruentum reliquit.
 Astynome, alio nomine Chrysa, Chrysa sacerdotis Apollinis filia, quam Achilles, Lernesto expugnato, secum abstulit, occiso eius viro Myrmete: vel, vt quidam codices habent, Menete, principe illius loci. Vide *CHRYSIS*.
 Astynomi, Athenis decem erant viri, quibus cura psaltriarum & tibicinum (alij addunt, & viarum) incumbere, de quibus. Plato, lib. 6. de legibus.
 Astynous, princeps Troianus, à Diomede interfectus. Hom. lib. 5. Iliad.
 Astyochia, ab Hercule ex Ephyre Laconiae ciuitate rapta, ex qua Tlepolemum genuit.
 Astyochia, vel Astyocha, Actoris filia, quā in cœnaculo paternæ domus Mars oppressit, Homerus lib. Iliad. Vide *ASTROCHA*, ex qua genuit Ascalaphum & Ismenum fratres.
 Astypalæa, vnà è Cycladibus. Plin. & Strab. li. 10. Vadianus putat Asticlam apud Pomponium corruptè legi pro Astypalæa. Stephanus numerat & alias quatuor Astypalæas, quarū vnà sit in Coo: tertia ciuitas inter Rhodum & Cretam: quarta, ciuitas in Samo: quinta, promontorium iuxta Atticam. Ouid. lib. 2. de Arte, *Cuncta que piscosis Astypalæa vadis.*
 Astypalæa, les, ciuitas in Astypalæa insula, in qua Apollo colebatur, qui propterea Astypalæi cognomen adeptus est.
 Astypalientes, populi, de quibus sic Strabo lib. 14. Astypalientes itaque qui Rhetium tenuerunt, primi oppidum iuxta Simoentē habitauerunt, quòd nunc Politina nominatur, in loco non valde idoneo, quapropter citò euersum est.
 Astyphilus, Pollidontares, vates fuit, qui Iunioni Atheniensi, cui erat familiaris, mortē prædixit ex præcedentibus prodigiis. Plut. in Cimonem.
 Astyr Memnonis fuit auriga, à cuius nomine Astyres populi Gallæcis proximi dicti sunt.
 Astyra, regio Italiae. Steph.
 Astyra, vel Astyrum, ciuitas Mysiae iuxta Troadem. Est & vicus prope Adramittum item ciuitas Phœniciae, vbi Minerva Astyris colebatur, & Bœoriae iuxta Potnias. Steph.
 Astyris regio Italiae. Steph.
 Asuada, Palestinae oppidum. lib. Notit.
 Asuciandæ, Sarmatiae Asiaticae populi. Plin.
 Asula, oppidum in agro Brixiano.
 Asulani, populi apud Plinium, lib. 3. cap. 5. qui & Ætolani.
 Asura, oppidum proximè Philiscum, ad Euphratem, à quo ad Seleuciam decem dierū est nauigatio. Plin. lib. 5. cap. 26.
 Asus. Vide *ASSOS*.
 Asurus. Vide *ASORS*.
 Asychis, rex Ægypti. Herod. lib. 2.
 Asylas, vates quidam. Virg. 10. Æneid.
 Asylum, templum à Romulo, Rhæa: Iliæ vestalis virginis filio ædificatum.
 Asyncritus, viri nomen. Rom. 16.

Asyphus,

Alyphus, Marmaricæ mons. Ptolem.
Ata, siue Ate; Ates Latine dici potest noxa, de-
rimentum, nocumentum. Hanc existimauit
Homerus esse demonem humano generi
noxium.

Atabuli, Æthiopiæ sub Ægypto gens. Plin.
Atabulus, vel Atabalus, ventus in Apulia præci-
pue spirans, Horat. lib. 1. Satyra 5.

Incipit ex illo monte Apulia notos

Ostentare, mihi quos teret Atabulus.

Ideo Atabulus Apulus dicitur, Porphyrus
ait dictum, quasi *ἀτὴν βλάθειν*, quod no-
cumentum pestilentiamque inferat. Ventum
hunc, Horatianum appellat Gellius, lib. 2.
cap. 22.

Atabyria, insula quæ postea Rhodus. Plin. lib. 5.
cap. 31. Vide RHODVS.

Atabyris, mons altissimus in Rhodo insula.
Strabo lib. 14.

Atabyrum, mons Rhodi & Siciliæ: item Persiæ
ciuitas à Telechine quodam Atabyrio, vnde
Iupiter Atabyrius dictus, & Atabyriæ boues,
quæ ibi educatæ ingruente aliquo malo mu-
gire solebant. Cæl. Rhod. lib. 6. cap. 7.

Atacini, populi Narbonenses, ab Atace amne
eius prouinciæ dicti, à quibus Romæ Ataci-
norum nomen. Hermolaus.

Atad, i. Rhamnus, siue spinetum, locus trās Ior-
danem, vbi exequias atque plangtus peregre-
runt filij Israel super morte Iacob, tertio ab
Iericho lapide, duobus milibus à Iordane:
qui locus dictus est postea Plangtus Ægypti.
Gen. 50. Nunc Beth-hagla. quod interpretatur
locus gylri, eò quod ibi more plangentium
circueierunt in funere Iacob. Hieronymus in
locis Hebraicis.

Atæa, vrbs Laconicæ, & alia Phœnicicæ. Steph.
Atæon, Aristæi filius ex Autonoe Cadmi & Her-
mionis filia. Ouid.

Atalanta, vel Atalantis, filia Cenci, vel Schœni,
regis in Scyro insula, poetis cantatissima, cu-
ius fabulam Ouidius refert lib. 10. Meta. Vide
ABANTIA. Alio nomine à Propertio, quem-
admodum & Hippodamia Ischomache di-
cta, quam idem Iasij Argiuorum regis filiam
facit cum inquit,

Manalim nullos fugiendo Tulle labores

Sauitiam dura contulit Iafidos.

Hæc itaque cum pedum agilitate præstaret,
cursu cum procis certabat, ea lege, vt ei à quo
vinceretur, nuberet, victus autem occideret.
Multis igitur superatis, Hippomenes, Martis
aut Macarei filius, cum ea in certamen venit
acceptis tamen prius à Venere tribus aureis
malis, in Hesperidum hortu natis, quæ cur-
rens sensim proiecit in terram: quibus collig-
endis illa retardata, ab Hippomene est su-
perata itaque pacta conditione nupsit. Porro
cum in templo Cybeles neglecta religione
coirent, dea irata, eos in leones commutauit,

suoque currui subiugauit. Ouid. libro 10. Me-
tamorphos.

—dubium Megareius heros.

Gaudeat, an virgo magis hic Schoenicia dictis.

Atalanta, virgo venatrix in Arcadia, de qua Hie-
ronymus contra Iouinianum. Referunt fabu-
læ Atalantem Calydoniam virginem semper
in venatibus, semper in syluis, non tumentes
vteros forminarum, fastidiæque cõceptus, sed
expeditam & castam amasse virtutem. Hæc
virginitatis cõseruandæ studio Dianæ se de-
dit comitem, & vna cum cætera Achaiæ no-
bilitate iuuenum in Ætoliam à Meleagro
Oenei regis filio, ad aprum Calidonium peti-
mendum vocata, prima aprum sagitta percuf-
sit: postea quoque eidem Meleagro, à quo ob
formæ elegantiam maximè diligebatur nu-
psit. & ex eo Parthenopœum suscepit.

Atalantia, vrbs ab Atheniensibus condita, iuxta
Locros, & insulam Pyreum. Steph.

Atalanta, fons in portu Cyphantarum, dictus,
quod ibi venatrix scœmina astu languida cõ-
fcederit, & petra venabulo eius percussa lati-
cem præbuerit. Pausan.

Atalante est exigua insula Eubœæ adiacens, è
regione Opuntiorum. Thucyd. lib. 2.

Ataphyni gens Arabia. Steph.

Atarantæ Libyæ populi. Atr.

Arabicis, ciuitas in Proponide insula. Steph.

Atargata, dea quæ colebatur apud Assyrios.
Strab. li. 16. ab aliis Atargatis dicitur. vide infra.

Atara, i. Corona, altera vxor Ieremaël primoge-
niti Esron, filij Phares, filij Iud. i. Paral. 2.

Atarna, vrbs Mysiæ in Asia, non procul ab Afso
vrbe prope Lesbum. Steph.

Atarnes, Darij Persarum regis frater, à quo lo-
cus quidam Mysiæ contra Lesbos Atarnes
dictus est. Herod. lib. 7.

Atarnites, Atarnæ tyrannus, de quo Ouid. in
Ibin, *Aut vt Atarnites infatus pelle iuueni*
Turpiter ad dominum præda ferare tuum.

Quidam Acharnides legunt: sed Turnebus sic
emendat, & de Hernia Atarnæ tyranno intel-
ligit, Aristotelis necessario & percharo.

Atarnus fluius Italiæ, in ora Ferentanorum, per
agrum Adrianum, in mare Adriaticum illa-
bens. Plin. lib. 3. c. 12. & 13.

Ataroth, ciuitas in tribu Gad. Num. 32. Lat. Co-
rona, siue calamus, inebriationis, vel saturita-
tis, aut consilium inebri. vel saturitatis.

Ataroth-adar, ciuitas in tribu Ephraim, Iosue 16.
Lat. Corone, siue calamus inebriationis, vel sa-
turitatis pallij siue potetie aut magnitudinis.

Atarpheni, populi Arabiæ maioris. Steph.

Atas puer, Vipsiano consule, à meridie ad vespere-
rum 100. milia passuum cucurrit, magna om-
nium admiratione. Martia. lib. 4.

Sua leuem cursu vincere quauis Atan.

Ataulphus, Gothorum rex anno Christi 472.
decreuerat Romam vel diripere vel expugna-
re, eam

re, eamque Gothiam nuncupare: nisi Placidia
Honorii soror & vxor ipsius barbari ferocien-
tem animum & iam paratum sceleri, verbis
emolliuisset. Paul. Diac.

Atax, fluius Gallicæ Narbonensis, ex Pyrenæo
monte infunditur in mare Mediterraneum.
Plin. Lucan. lib. 1.

Mitis Atax gaudet Latias non ferre carinas.

vulgò *Aude*. Narbonem perfluit.

Ate, Homer. dea homines malis implicās, men-
tisque seducens: cui repellendæ & placandæ
Litæ Iouis filia oppositæ sunt quæ tantò sunt
tardiores, quantò noxa est grauior. Erasmus
in prouerbio. Ira omnium tardissimè senescit.
ἄτη enim Græci noxa dicitur.

Ateas Nomadum rex, qui aduersus Philippum
Amyntæ filium bellum gessit. Strab. lib. 7.

Ategia Hispaniæ Beticæ ciuitas. Dion.

Atcia, Palmyrenæ oppidum.

Atella, Campaniæ oppidum, à quo Iudi Atella-
ni. fuit enim in illo amphitheatrum egregium.
Steph.

Atelos, insula vnguento nobilis, à Callimacho
Agathula nominata. Vide AGATHVSA.

Atelpos Colchidis amnis. Plin.

Atena, pars, tribus Antiochidis. Steph.

Atepomarus, Gallorum regulus, Romanis bel-
ligerans, nò ante se cæsurum dixit, quam ipsi
suas ad coitum vxores exposuissent, cæterum,
ancillarum consilio seruas mittentes barba-
ros lassos, incredibili sopore captos accipiunt,
erumpentes in Gallos, victoriam reportarunt.
Retana siquidem (hæc enim auctor extitit
cõsiliij) per caprificum muros ascendens, con-
sulibus signum dederat. Ex eo autem facto
festus dies institutus, ancillarum appellatur.
Plut. in Parall.

Atestanus, rex Angliæ fuit qui Edinum adole-
scetem in nauigio sine remige fluctibus per-
dendum exposuit.

Atène, pars tribus Antiochidis vel Æolidis. Ste.

Ater, nomé viri, i. Esd. 2. Lat. Sinister, vel clausus.

Ater, mons in regione Cyrenaica Plin. lib. 5. ca. 5.

Atergatis, quam & Atargatam & Decerto Strab.

lib. 16. appellat, dea Ascalonitarum Syriæ,
quam Plin. prodigiosam vocat, quod simula-
chrum eius superiore parte mulierem, reli-
qua piscem refert. Hanc ferunt fuisse matrem
Semiramidis, quæ ob amissam pudicitiam, tan-
tum animo dolorem concepit, vt sese in la-
cum præcipitem dedit: cumque cadaver
eius ab vrinatoribus inueniri non posset cre-
ditam est eam in piscem fuisse transformata.
Quofactum est, vt deinceps à piscium esu
vicini populi religiosissimè abstinerent. Vn-
de & Atergatim dictam volant, quasi *ἀτεργα-
τίδης*, quod Syris sine piscibus sonat. Macro-
i. Satur. duo fuisse Assyriorum numina tradit,
Adad, & Atergatim ex quibus omnia gigni
arbitrabantur: per Adad, Solem, per Aterga-

tim terram intelligentes. Cæl. lib. 23. cap. 5.

Atérium ciuitas Siciliæ. Steph.

Aternus, fluius Italiæ inter Ferétanos, nunc vul-
gò Pescaria fluius. Oliuarius in Melam. Plin.

Atésis. Vide ATHESIS.

Atéste, ciuitas regionis Venetæ, vt tradit Plin.

hodie Castellum, vulgò *Esse*.

Atetona, Hispaniæ Beticæ vrbs. Strab.

Athabirius, mōs in insula Rhodo, vbi Æneæ sta-
bāt boues, quæ quoties aduersi quidpiam insule
futurum impendebat, crebris (vt ferunt) mugiti-
bus re ante portæ debāt. Leonic. Th. li. 3. c. 14.

Athach, nomen ciuitatis, i. Reg. 30. Lat. hora tua,
siue tempus tuum.

Athac nomen Eunuchi. Esth. 4. Lat. percutiens,
vel humiliens, vel subiciens.

Athaias, nomen viri, 2. Esd. 11. Lat. hora vel tem-
pus domini.

Athalai, nomen viri, i. Esd. 10. Lat. hora mea, vel
tempus meum.

Athalaricus, imperator, cum Amalafuntha ma-
tre imperauit annis VII.

Athalia, mater Ochosiæ filij Ioram regis Iudæ,
filia Amri regis Israël, 4. Reg. 8. Lat. hora vel
tempus domini.

Athamania, regio Illyriæ, vel Thessaliæ. Steph.

Athamane, populi Ætolia. Plin. lib. 4. cap. 2.

Athamas, Phthiotidis mons. Plin.

Athamas, Æoli filius, Thebarum rex, Nephelam
vxorẽ duxit, ex qua Hellen & Phryxum ge-
nuit: sed Nephelus infania Liberi patris cõci-
rata, cum in sylvas abiisset, Athamas liberis
suis Ino Cadmi filiam superinduxit nocentem,
quæ eos tot apud patrem accusationibus, tot
dolus eò compulit, vt consensu aureo arietem
(quæ quidam ex Neptuno & Theophane genitum
tradit, & eius vellus à Phryxo Marti cõsecre-
atum, postremò inter sydera relatum) fuga sibi
consulerent. Quapropter Ino irata, furias in
Athamantem inuicis, quæ in tantam rabie eum
duxerunt, vt cum Ino ad se ire videret, hanc
leænã & filios suos eiusdem carulos arbitratum,
rapto Learcho ex filiis altero saxo illiferit,
quod Ino videns, cum Melicerto altera prole
fugiens, se ex rupẽ quæ Leucothea dicitur, in
mare præcipitem dedit, Ouid. lib. 4. Meta.

De q, sinu matris ridentem q, parua Learchum.

Brachia tendentem rapit, q, bisterq, per auris

Moue rotat funda: rigideq, infantia ferro

Discutit ora ferox, &c. Idem. li. 6. Fasto. Statius.

Totus adhuc Athamas insanos flecteret arcus.

Hinc Athamantis, Helle eiusdem filia: & Atha-
mantiades, Athamantis filius. Vide INO. Steph.

scribit Athamantem filiam aram habuisse, &
Teon urbem Ionie condidisse, quam Ana-
creon inde Athamantidem cognominat.

Athamantiades, id est Phryxus Melicertes, vel
Learchus Athamantis filius.

Athamas, Thessaliæ mons. Plin. inde Athaman-
tes populi. Lucan. lib. 1.

—q, vagus altis

L

Dispersus syluis Athamas, &c.
 Athamas, fluius suo tractu, certo tamen tem-
 pore, ligna incendit. Ouid.
Admotis Athamantis aquis incendere lignum
Narratur, minimos cum luna recessit in orbes.
 Athana, oppidum Arabiae felicitis. Plin. 6. cap. 28.
 Athanagia, Citerioris Hispaniae in Ilergetibus
 vrbs. Liu.
 Athanagildus, Gotthorum rex, regnavit ann. 14.
 Athanar, filius Zara, filij Adia. 1. Paral. 6. Lat. for-
 tis siue asininus, aut donans.
 Athanaricus, 1. Hispaniae rex, regnavit annis vi.
 Athanaricus, Gotthorum rex.
 Athanasius, praesul Alexandrinus, educatus ab
 Alexandro eius civitatis praesule, olim Dia-
 conus, in concilio Niceno Arianorum hostis
 perpetuus, deinde maximas persequens infi-
 dias, ad Constantem Galliarum principem
 aufugit. Volaterran.
 Athanarus fuit vir prodigiose proceritatis, quae
 Plinius quinquagenario thorace indutum,
 cothurnisque quingentorum pondo calciatum
 per scenam ingredi se vidisse refert.
 Athanati, apud Persas dicebantur teste Theo-
 phra. decem millia virorum delectorum ex
 Persis, ad militiam, quorum si quis aut necesse,
 aut morbo numerum minuisset, confestim
 substituebatur alius, nec unquam plures aut
 pauciores erant decem millibus: erantque inter
 omnes praecipuo cultu decori, & iidem om-
 nium praestantissimi. Q. Curtius libro 3. Vide
 plura apud Rhod. lib. 25. cap. 1. Eadem die om-
 nes in praelio occubuerunt.
 Athanas, fluius Scythiae vel Thraciae in Istrum
 defluens.
 Athar, civitas in tribu Simeon. Ios. 19. Lat. Ora-
 tio, aut deprecatio.
 Athara, dea est quae Barbaris Atergatis nomina-
 tur. Rhod. lib. 23.
 Atharrabis, vrbs Aegypti. Steph.
 Atharsata, filius Achelai, 2. Esdr. 10. de quo & 1.
 Esdr. 2. 8.
 Athena Cataldi (qui postea fuit episcopus) ma-
 ter fuit: quae in partu mortua, ab ipso Catal-
 do primum nato ad vitam solo amplexu re-
 nuocata est.
 Athena, Minerva, quasi Athrena *ἀθήνη*,
 quod videre significat. Palladem enim intel-
 ligunt prudentiam. Mythici tamen sic dictam
 tradunt, quod de Iovis capite proficiens, inte-
 grae puella aetatis, nec vbera sugere fuerit ne-
 cesse quod *ἠλάζειν* dicunt Graeci, ut scribit Eu-
 stathius: ut dicta sit *ἠθήνη*, Athena, quasi Athe-
 la, *ἠθῆλη*, quod lactata non sit. Cael. lib. 14. c. 18.
 Athene, civitas Graeciae inter Macedoniam &
 Achaia, in ea litorali regione quae olim Actae,
 deinde Attica vocata, quasi Actica. Hanc Ce-
 crops primus condidit, vnde Cecropia dicta
 postea a Mopso Mopsopia, & ab Ioue Xuthi
 filio Ionia, postremo autem Athenae a Mi-

nerua, quam Graeci *ἠθήνη* appellant. Ferunt
 enim Neptunum cum Minerva de vrbis huius
 nomine contendisse, tandemque inter eos ira
 convenisse, ut vrbis nomen imponeret, qui uti-
 lius humano generi munus edidisset: cumque
 Neptunus equum, Pallas oleam produxisset,
 victum suffragio vno Neptunum Minervae co-
 cessisse, quae urbem recens conditam de nomi-
 ne suo Athenas appellavit. Vide Hyginum,
 Fab. Poet. cap. 164. Fuit haec civitas omnium
 bonarum artium inventrix, Philosophorum
 & Oratorum mater, & Poetarum alumna. Virg.
 in Aetna, *Nunc hic Cecropia varijs spectantur*
Athenae Carminibus, gaudentque sui victricem
Minerva. Tres quibusdam fuerunt Athenae, a
 quibus Athenaei, Athenienses, & Athenopo-
 litae dicti. De tribus Atheniensium vide
 Steph. in Berenice. De novis Athenis Adria-
 ni, vide Olympicum.
 Athenaea, sacra Minervae, quae Erichthonius in-
 tulit Athenis, eaque ut quotannis solennia
 permanerent instituit. Pausan.
 Athenaeum, locus Minervae dicatur, ubi profes-
 sores sua studia profitebantur. Iul. Cap. Postea
 vero adolevit, in Athenaeo controuersis de-
 clamavit, audientibus etiam imperatoribus
 suis. Lamprid. Ad Athenaeum audiendorum
 & Graecorum & Latinorum rhetorum vel poe-
 tarum causa frequenter processit. Est etiam
 Athenaeum, Campaniae promontorium, non
 procul a Pompeis in extrema sui parte sacel-
 lum Minervae habens ab Vlyse conditum.
 Strab. lib. 5.
 Athenaeus, Cosmographus Graecus.
 Athenaeus, Peripateticus philosophus e Seleucia
 Ciliciae, Augusti tempore, princeps aliquan-
 diu patriae suae, deinde contracta amicitia cum
 Murena, qui contra Augustum conspirauerat
 cum illo aufugit: captusque ac dimissus, cum
 infons reperiretur, reuertens Romam, mul-
 tis eum salutantibus, illud Euripidis respon-
 dit, *ἦ καὶ νεκρῶν καὶ θρῆνων καὶ σκότι πύλας λιπῶν.*
 Strabo.
 Athenaeus Naukratita, grammaticus, M. Antoni-
 ni principis tempore, librum Dipsosophista-
 rum composuit, varium opus & eruditum, ut
 Plin. alter Graecus ferè dici possit: quod ad nos
 sanè haud quanquam integrum peruenit, eius
 epitome ab Hermolao Byzantio tantum re-
 liqua. Author. Suid.
 Athenarum promontorium, ponti Cappadoci-
 ci. Ptolem.
 Athenion, Atheniensis Imperator, cuius maxi-
 ma fuit crudelitas Mithridatico bello. Rhod.
 lib. 22. cap. 21.
 Athénion, pictor eximius, qui nisi iuuenis mor-
 tem obiisset, omnes sui ordinis superasset.
 Plin. lib. 13. cap. 11.
 Athenodorus, Bactrianorum Rex inuitatus ad
 epulas a Bicone aemulo, per Bexum quen-

dam Macerianum in conuiuio est occisus.
 Curt. lib. 9.
 Athenodorus, Atheniensis philosophus Stoicus,
 hoc Augusto documentum dedit, Cum Cae-
 sar ira te caeperit, nihil prius neque dixeris, ne-
 que feceris, quam ipsa quatuor & viginti ele-
 menta literarum Graecarum tecum ipse per-
 curreris, & memoria recensueris: ut ita con-
 citatio illa quae momentosa est, mente alio
 traducta, parui temporis interiectu langue-
 scat, composuit opus varium, quod *διὰ πορῶν*
 inscripsit. Suidas.
 Athenodorus, sculptor marmorarius eximius.
 Plin. lib. 36. Item alius Philosophus Candonis
 filius, a vico quodam Cananita dictus. hic
 virtutem sola virtute metiebatur.
 Athenopolis, oppidum Massiliensium. Plin. lib.
 3. cap. 3. *Ries*, quibusdam, aliis *Tres*, vide
 MASSILIA.
 Athesinus, fluius e lacu qui in Apennino est su-
 pra Carnos, & labitur in Istrum.
 Athesis, fluius Galliae Cisalpinæ, ex Tridentinis
 Alpibus Tridentum alluit. Plin. Veronam di-
 uidit. deinde ad latus Padi paludes ingrediens,
 non longè a Brundisio in Adriaticum mare
 influit. Virgil. *Sine Padi rapidis* (aliis ripis)
Athesin seu propter amœnum. A Germanis
Esth hodie vocatur, ab Italis *V. Adice*.
 Achilla, rex Pannoniae, superbus incessu, huc at-
 que illuc oculos circumferens, ut elata poten-
 tia in ipso corporis motu appareret: hic e Gal-
 lia reuersus Budam, fratrem (qui regnum oc-
 cupauerat) de medio sustulit. Paul. Iouius.
 Athimus, Sarracenorum rex.
 Athis, Syriae vrbs ad Euphratem. Ptolem.
 Athirara, i. contemplans annum vel tempus. fi-
 lius Achelaj. 2. Esdr. 10. 1. de quo & 1. Esdr. 2. 61.
 Sic dicebatur & Nehemias, Nehem. 7. & 8.
 Athletes, 1. Corinthiorum rex, regnavit annis 35.
 Athlibis, vrbs Aegypti, & alia Arabiae. Stephanus.
 Athlula, Arabiae vrbs. Dion. Cass. a Xiphilino
 Epibula vocatur.
 Athimatha, civitas in tribu Iuda, Ios. 15. lat. lacer-
 ta, vel stellio.
 Athmonum, pars Cecropidis tribus. Steph.
 Athochati, populi Schytici in Asia, Herodoto.
 Athona, Arabum vrbs. Ioseph. antiquit. libr. 14.
 cap. 2.
 Athos, vel Athon, mons quem Xerxes abscidisse
 fertur, & velis fecisse peruium: vnde a Iuue-
 nale velificatus dicitur, hunc leporibus abun-
 dare testatur Ouidius,
*Quot lepores in Atho, quot apes pascutur in Hy-
 bla.* Situs est inter Macedoniam & Thraciam,
 altitudinis mirandae, ut vsque ad insulam Lem-
 non vmbra porrigitur dicatur. Nonnunquam
 mons Thraciae dicitur, ut Homero in Hymno
 Apollinis, Nonnunquam etiam Macedoniae &
 Aemoniae. Plin. & Pompon. Fuit & nomen
 Gigantis, a quo mons nomen habet. Virgil.

Quantus Athos, aut quantus Erix. Est & ciui-
 tas eiusdem nominis super eodem monte sita.
 Italis, *Monte Santo*, siue incolarum vernacula
 lingua *Agion oros* hodie, ut tradit Io. Tzerza,
 & Bellonius, qui cum in suis observationibus
 admodum accuratè describit.
 Athos, vrbis nomen in hoc monte. Steph & Io-
 cus in Aegypto. Euseb. 9. praepar.
 Athous, Iupiter appellatus & cultus in summi-
 tate & vertice montis Atho. Pausan.
 Athoes, filia & vxor Artaxerxis, Alex. ab Alex.
 lib. 1. cap. 24. Plutarch. Atossa.
 Atrax, pater Hippodamiae, primus artem magi-
 cam apud Thessaliam constituit. Hinc ars
 Athracia pro magia dicitur Papinio.
 — *Athracia rubet & arte labor.*
 Athrax, fluius Aetoliae, a quo Athraces populi.
 Est & Straboni vrbs in Thessalia. Vide A-
 TRACIVS & ATRAX.
 Athres, Scythiae Europae fluius. Herodot. ho-
 die *Labus*.
 Athribis, Aegypti metropolis. Ptolem. item vrbs
 Arabiae. Steph.
 Athritae, Arabiae felicitis gens. Ptolem.
 Athribitis, praefectura. Steph.
 Athrulla, oppidi Arabiae nomen. Strabo lib. 18.
 Athrys, fluius Thraciae, in Istrum fluens.
 Athymbra, vrbs Cariae iuxta Maëandrum, ab
 Athymbro condita: Nyssa postea dicta. Steph.
 Athymbrus, vir vna cum fratribus Athymbrado
 & Hydrelo Lacedaemone profectus ut fratres,
 urbem quoque de suo nomine condidit.
 Athyras, Thraciae fluius. Ptolem. hodie *Acqua*
dolce.
 Athyras, portus & fluius iuxta Byzantium, &
 sinus quidam & fluius Scythiae. Steph.
 Athysia sacrificia dicebantur, quae *ἀγὰ θυσίαν*, id
 est, sine victimis offerrebantur diis. Cael. Rhod.
 lib. 12. cap. 1. Acanaptisia Luciano dicuntur, i.
 Sine fumo sacrificia, & perinde exigua: qualia
 sunt inopum, quibus non esset victimarum
 copia.
 Atia, Romanorum vrbs in Campania, a Samni-
 tibus expugnata. Diodor. lib. 20.
 Atliana, Hispaniae oppidum inter Asturicam &
 Tarraconem. Anton.
 Atilia gens fuit plebeia, sed nobilis tamen &
 antiqua, ex qua nonnulli egregij viri pro-
 dierunt.
 Atimetus, libertus Caesaris, ut ipse testatur in
 marmore dicato cinerib. vxoris Homonae,
 cum epitaphio pulcherrimo, quod se legisse
 Romae Torrellius testatur.
 Atina, civitas vetus Campaniae, iuxta Pontinas pa-
 ludes: dicta a morbis qui Graecè *ἄττις* dicuntur,
 quos paludis vicinitas creat. Hanc Ptolemus
 dixit fuisse Latinorum mediterraneam.
 Atina & Atinates, vrbs & populi Siciliae. Cice.
 pro Plancio, Lucanorum item populi, Peli-
 gnorum, & Apulorum. Plin.

Atinas, vir apud Virgilium,
— *Fuit acer Atinas.*
Atintania, pars Macedoniae, ab Atintane Macedonici filio Steph.
Atiscoti, populi Britannici.
Atiso, Insulbrum fluvius, Verbanum lacum influens, *Tofa* hodie vocari, Leander & Castilioneus afferunt.
Atlanta, vel Atalanta, ciuitas apud Locros terrae motu insula facta est ante Platonis natiuitatem Eusebij chronicon.
Atlantica, insulae duae, quas beatas & fortunatas vocant, paruo inter se diuisae mari, decem milibus stadiorum à Libya distantes. Imbres illic rari mediocresq; venti plurimum suaues ac roriferi. Solum pingue, nullo humano studio excultum, perdulces fructus otiosae multitudini praebet. Aer syncerus ac temperatus, & mediocri mutatione per tempora contentus. Nam qui à terra perflant venti, Boreas & Aquilo, propter longinquitatem vasta & inania incedentes spatia, fatigantur priusquam ad eas perueniant. Qui vero à mari perflant, Argestae & Zephyri, refrigerantes, raros & temperatos imbres ex pelago efferunt. Illic campos Elysios, & beatorum domicilia ab Homero reliquisq; poetis esse dicuntur. Has Plinius Hesperides vocare videtur. Nam & duas etiam numerat in mari Atlantico: easq; vltra, Gorgonas, praeternaugatione Atlantis, dierum 40. distare ait. Erunt fortasse *Spagnola* & *Cuba*. Ortelius.
Atlanticum mare, pars Africana in Mediterraneo à Mulucha fluuio, Mauros à Numidis separante incipiens, & ad occidentem vergens, Abylam montem alluit, & ab Ampelusia promontorio terminatur.
Atlantides, Africae populi, tum pietate & religione insignes habitum, tum erga aduenas & peregrinos hospitalitate commendati fluere. Hi ab se Deorum genus manasse asserunt, idq; credi volebant. Primum vero Deum Uranum, i. Caelum, apud se regnasse praedicabant, & plures duxisse uxores, ex quibus 45. liberos sustulit, praecipueque ex Titea 17. qui à matre Titanes vocati sunt. Diodor. lib. 4. Euseb. lib. 2. de praepar. Euang.
Atlantes, Herodoto, Melae & Plinio, sunt Aethiopiae populi, inter quos nullam nominum appellationem esse aiunt. Hi forte hodie regnum *Borno* dictum habitant, cuius incolae nullum proprium nomen habere tradit Ioannes Leo, omnesq; à quodam accidente appellari: ut quem proceram statura conspiciunt, procerum: quem pinguedine onustum pinguem: sic caecum, caluum, surdum, &c. nominant. Vide *NASAMONES*.
Atlantides, quindecim filiae Atlantis ex Pleione Oceani vel Deucalionis filiae, & quae Vergiliae dicuntur: quarum quinque Hyades nominatae,

à fratre Hya, sororibus plurimum dilecto reliquae Pleiades à matre Vergiliae autem, quia Vere exoriuntur. Alexander ait Hyadas dictas, quod fuerint Hyses filiae ex Bœotia. Alij septem tantum numerant, quarum vna quod Syphis nupsit, non videtur. Cicero ait Hyadas à pluen-do dictas. Nostri Suculas à suis, quoniam sues luto gaudentes, indicant pluias. Virgil *Ante tibi Eoa Atlantides abscondantur.*
Atlas, Iapeti & Clymenes, vel Asiae Nymphae filius, Promethei frater, Mauritaniae rex, monitus oraculo, ut caueret à Iouis filio, nullum hospitio suscipiebat, quod Perseus Iouis filius indignè ferens, ostendit ei caput Gorgonis, & statim Atlas in montem conuersus est. Ceterum Atlas magnus fuisse astrologus dicitur, vnde caelum portare coningitur: deq; sphaera primum inter homines disputauit, locum praebente fabulis sphaerae inuentione. Virgil *— vbi califer Atlas*
Axem humero terquet stellis ardentibus aptum.
Atlas hominis simulachrum, sustinens columnas aedium, aut ipsum aedificium, ad similitudinem Atlantis caelum humero torquentis, qui etiam Latino vocabulo Telamon dicitur. Hi Atlantes plerumq; gibbosi (vt inquit Seruius) fiunt, dum onera sustinent, qui interdum compares sunt, interdum aduersi, interdum sese inuicem spectant. Mart.
Non aliter videtur Atlas cum compare gibbo.
Atlantis mythologiam prolixè explicat N. Comes, lib. 4. cap. 7.
Atlas, rex Italiae, pater Electrae uxoris Coriti.
Atlas, rex Arcadiae, pater Maiae, ex qua Mercurius natus est.
Atlas, hodie *Anchisa*, ab alijs *Montes claros*, mos Mauritaniae ab Atlante rege Mauro cognominatus. Plin. Sed duo sunt, teste Herodoto: Vnus ad columnas Herculis, alter vero interiore Lybia remotior: cuius summitas nunquam videri potest, quia nubes ab illo nec aestate nec hyeme diuelluntur, quem incolae caeli columnam esse asserunt. Et, vt poeta tradit, fuit in illum Atlas Mauritaniae rex conuersus. Cui etiam Virgilius formam viri tribuit:
Atlantis cinctum assiduo cui nubibus atris
Piniferum caput, & vento pulsatur & imbri:
Nix humeros infusa tegit, tum flumina mento
Pracipitat senis, & glacie riget horrida barba.
Atlas, fluuius versus Septentrionem ab Aegio monte in Istrum fluens, sic ab Atlante Arcadiae rege cognominatus. Herod.
Atlas, hyperboreorum locus, vbi Hesperidum mala. Apollod. lib. 2.
Atmanispha, Arabiae felicitis vicus. Ptol.
Atreas, Scythia qui vsque adeo orium detestabatur, vt diceret se, si quando ab omni negotio esset feriatas, nihil admodum ab equisonibus differre. Caes. Rhod. lib. 11. cap. 1.
Atoma, animalia dicebantur sacris non incongrua,

grua, quasi integra insectaque. Caes. Rhod. lib. 12.
Atniel, Hebraeorum iudex, iudicauit annis VII.
Hebr. Othoniel. x.
Atossa, filia Cyri. Herod. lib. 4.
Atossa, Persis olim imperauit, epistolarum conscriptionem inuenit. Tacianus ex Hellenico.
Atraces, populi Aetoliae, quibus nomen dedit Atrax, Aetoli filius. Atracia, ipsa regio, vnde Atracis dicta Hippodamia. Ouid. in Epist.
An fera Centauris indicere bella coegit,
Atracis Aemonios Hippodamia viros?
Atta, ciuitas inter Euphratem & Tigrim. Stephanus. Herodian. Arabiae ciuitas apud Zonaram.
Atramita, populi Arabiae felicitis. Plin. & Steph. Sabeorum pagus. Solin.
Atrani, populi Hirpinorum in Italia, apud Platonem & Plinium.
Atrapum, locus prope Thermopylas, per quem Xerxes Lacedaemonios est aggressus. Appia.
Atratinus consul, collega Fuluij.
Atratinus, accusator Caesarij, vt in oratione Ciceronis, qui male à quibusdam Atracinus, scribitur. Volaterr.
Atrax, qui cum Dositheo violatam à Ioue perdidisset, ideo vlscerente ictus est fulmine. De vtroque meminit Ouid. in Ibin,
Aut Iouis infesto telo feriare trifido,
Vt satius Hippomene, Dositheosque pater.
Atrox vel Atracia, ciuitas Thesaliae partis Pelasgiotidis, ab Atrace Panei & Burae filio condita. Steph.
Atracius, possessiuum, deductum ab Atracia regione Aetoliae: siue ab Atrace Thesalicae oppido, vnde Atraciam arrem Statius appellauit magnum, quae apud Thesalios plurimum viguit, sic eam habet ille lib. 1. Theb.
Quis per nubila Phaeos Atracia rubet arte color.
Atreates, populi in Gallia, à quibus vestes Atrebatiae, quamquam Atrebatias pronuntiat Suidas de coloris atre ratione. sunt autem Atreates testino percelebres: vnde bitros vestis ea Gallica est ab Atrebatibus quandoque peritos prodit historia Caes. Rhod. lib. 6.
Atreates, inter Belgas populi, finitimi Ambianis, Nervis seu Tornacensibus & Morinis, partem Picardiae continent, vulgo *le pays à l'entour d'Arras. Item la Conté d'Artois*, Lat. Artesiae Comitatus.
Atrebatum, vulgo *Arras*, Artesiae Metropolis, quam I. Meierus Annalium Flan. Francicarum lib. 15. Scutum, vallum ac murum totius Occidentalis Flandriae nominat. Bipartito peculiari marorum ambitu diuisa est. Pars altera Episcopo, altera Principi adscribitur. Illa pulchra aspectu, sed minor, magnifico Cathedra,

drali templo D. Virgini sacro celebris est. In qua permultis libris manu scriptis instructa Theologica bibliotheca videtur. Haec autem multo amplior, pulcherrimarum aedium nitore, platearum latitudine, & foro imprimis spaciose, commendabilem se reddit: quin etiam Abbatia. D. Vedasti, quae opum magnificentia reliquas monachorum societates superat. Aedes ciuium praeter alias commoditates vinarias cellas longè maximas & amplissimas habent, quae obsidionis & necessitatis tempore, incolis sunt latibulo. Tom. 3. Theatri vrbium. L. Guiehardinus, eam describit in Chorographia inferioris Germaniae.
Atrebatu, Albionis insulae populi. Ptolem. *Bar-keshire* Camdeno.
Atrène, ciuitas, Steph.
Atreni, circa Armeniam populi. Herodian. libro tertio.
Atreus, filius Pelopis & Hippodamiae, rex Mycenarum, Thyestem fratrem concubitu uxoris suae Aepes vsu exilio multauit: cui deinde reuocato proprios filios, quos ex Aepes suscepit, comedendos apposuit: cuius facinoris horrore, Sol retrocessisse fertur, reuocato ad auroram cursu. Quod vt Thyestes vlsceretur, cum propria filia Pelopea concubuit, & ex ea Aegisthum suscepit qui Atrei filium Agamemnonem interfecit.
Atrèus, argis, Atheniensium rex.
Atrèus, & Thyestes, Mycenarum reges, regnarunt annis LX.
Atri populi, apud quos ne minimum quidem furari liceat. Euseb. lib. 6. praep.
Atria, Ptolem. vrbs iuxta Venetias, postea Adria dicta, à cuius submersione mare Adriaticum appellatum. Stephanus aliam Atriam Bœotiorum gentis Celticae commemorat.
Atrianorum paludes, quae Septem maria appellantur. Plin. lib. 3. cap. 16. Locus est circa Padi ostia. Rauennae Paludes Straboni, lib. 1.
Atrianus, Italiae fluuius. Ptolem. *Tartaro* hodie, Mercatori.
Atricani, Italiae populi, Halicarnass. lib. 5.
Atrides, Atrei filij, Agamemnon & Menelaus. Virgil. *Aeneid. Atridas, Priamumq; &c.*
Atrius, Tuscorum rex, regnauit annis XXXVII.
Atropatia, Stephano altera ex partibus Mediae, ita dicta ab Atropato duce, qui eam à Macedoniae vi turatus est. Media enim distributa est in duas partes: quarum altera maior Media appellatur, cuius Metropolis est Ecbatana: Altera minor, quae & Atropatia dicitur. Strab. lib. 11.
Atropos, vna ex tribus Parcis, quasi ad nullius preces conuertatur, filia Demogorgonis vel Erebi & Noctis. Vide *PARCA*.
Atta, ciuitas Arabiae felicitis, authore Ptolem.
Atta, apud Homerum dea est, quae Iouis proles, cui insitum homines detrimentis obuolue-

re est, noxam dixeris Latinè.
 Atta, poeta comicus apud Horat. his vers.
Rectè néone crocum florésq; perambulet Atta Fabula.
 Attaba, Aureæ Chersonesi fluuius. Ptolem.
 Attabas & Numenius, latrones famosissimi, pro-
 uerbio locum fecerant, Conuenerunt Atta-
 bas & Numenius.
 Attacana, Armeniae maioris oppidum. Ptolem.
 Attaci, Scytharum gens, apricis ab omni noxio
 afflatu seclusa collibus, eadem, qua Hyperbo-
 rei, degunt temperie. Plinius libro septimo,
 capite decimo septimo.
 Attacotti, Marcell. Scotorum populi. H. Lhuyd.
 Buchananus putat eos inter Hadriani & Se-
 ueri vallum habitasse.
 Attacum, oppidum Celtiberorum in Hispania;
 Ptolem. *Alegon* Moletio. Sed *Ateca* Clusio.
 Attæa, stagnum in Botico urbe Phrygiæ, sale
 producens. Steph.
 Attali Latrones, Arabi gens circa Trigidis ostia.
 Plin.
 Attalia ciuitas cõuentus Pergami. Est item urbs
 Pamphylie in ora maritima Strab. Steph. urbs
 Lydiæ. Aliqui verò (vt idem scribit) Ciliciæ
 Corycum sic nominarunt.
 Attalis, tribus Atticæ. Steph.
 Attalus, Macedo, infestissimus Alexandri hostis.
 Curt. lib. 6.
 Attalus, Pergami rex, pecunia ditissimus &
 splendida abundantique suppellectile. Plin.
 lib. 8. Propertius,
Nec sit in Attalico mors mea nixa toro.
 Hic à populo Romano donatus est eo re-
 gno cum liberos non haberet, populum
 Romanum heredem fecit: eiusque substan-
 tia amplissima Romam est allata: vnde At-
 talicæ vestes splendide, & opes ac tradi-
 tiones Attalicæ. Fuit & Attalus quidam phi-
 losophus.
 Attalus, genere valde nobilis, & quod cunctis
 nobilius est, vir optimæ conscientie, & in fi-
 de Christi per omnia exercitia semper mar-
 tyr. Cumq; circumactus esset in amphithea-
 tro, titulo se præeunte, in quo scriptum erat,
 Attalus Christianus, fremere in eum vulgi
 infanientis furor cœpit vehementius. Cum
 verò Attalus prunis subteriectis in sella fer-
 rea torreretur, cumque odor adustæ carnis
 ad nares, & ora inspectantis populi perferretur,
 voce magna exclamat ad plebem: Ecce,
 hoc est homines comedere (in simulabant
 enim pagani Christianos humana carne ves-
 sci) quod vos facitis. Quid à nobis velut oc-
 cultum iniquitatis facinus, quod vos aperta
 luce committitis? non enim neque comedi-
 mus homines, neque aliud quidquam mali
 agimus. Et cum interrogaretur, quod no-
 men haberet Deus, respondit, Qui plures
 sunt dii, nominibus discernuntur; qui vnus

est, non indiget nomine Euseb. lib. 5. capite 3.
 hist. Eccles.
 Attalyda, urbs Lydiæ, cõdita ab Attye, per mor-
 tem eius à filio Lydo. Steph.
 Attasij, Massagetarum & Sacarum gens. Strab.
 Sogdianæ populi. Plin.
 Attea, Asia pagus ad finem Adramyttenum.
 Strabo.
 Atteiatas, Italiae oppidum in Piceno. libro de
 limitibus.
 Atteius, Philologus, libertinus, Athenis natus
 quem Capito Atteius Iurifconsultus eius pa-
 tronus inter grammaticos rhetorem, & in-
 ter rhetores grammaticum fuisse ait, quem
 iuuisse scripta Salustij in componendo, au-
 thor est Pollio. Coluit familiarissimè Salu-
 stium, eoque mortuo, Pollionem. Author
 Tranquillus.
 Attelebusa, Lycij maris insula. Ptolem. Plin. à
 Ptolemæo Attelebusa dicitur.
 Attella, vel Atella, oppidum Oseorum in Cam-
 pania, vbi grande Amphitheatrum: vnde At-
 tellanæ comœdiæ, ioculares & scurriles. Man-
 tuanus,
Est locus Attella retinens cognon ina prisca.
 Hinc Attellani, apud Campanos in honorestis-
 simi, quorum luxuria in ludis nimia erat.
 Attena, Æthiopiæ sub Ægypto oppidum. Plin.
 Attene, Arabiae felicitatis regio, circa Gerram op-
 pidum. Plin.
 Attes Calai Phrygis filius impotens generandi
 à matre genitus: qui quum adoleuisset, in
 Lydiam demigravit, & Matris Deum orgia
 apud Lydos peregit. Quare quum ob id in
 honore esset, Iupiter inuidit, suæmq; immisit,
 qui Lydorum labores & opera diripiebat: &
 cum alios plures, tum ipsum Atten interemit,
 &c. Pausanias in Achaicis.
 Atthis, Cranæi filia, à qua regio Attica, cū prius
 Actica ab Actione diceretur: siue ab Actæo
 rege, vt Fauorino & Lycophroni placet. Siue
 ab *acti* quod littus significat: quod ea regio
 magna ex parte littoralis sit. Atthis etiam in-
 sula dicta est, vbi Telamon habitabat. Apol-
 lon. 1. quæ Salamine, Attica insula videtur.
 Atthis, etiam poetis Luscina dicitur, in quo fit
 allusio ad fabulam, quæ Philomela Pandionis
 Atheniensis regis filia in hanc autem dicitur
 transformata. Martial.
Sic vbi multifona seruet sacer Arthido locus.
 Attia, Arabiae felicitatis oppidum. Ptolem.
 Attica, Cranæi. 11. Atheniensium regis filia, à
 qua prouinciæ nomen inditum.
 Attica, regio Græciæ inter Achaia & Macedonia
 sita, in qua fuit urbs Atheniensis. Strabo. Inun-
 dauit Melochi 11. Assyriorum regis tempore.
 Atticum Cyrenaicæ regionis locus Anton.
 Atticus, Platonius Philosophus Romæ floruit,
 tempore Constantini Commodi imperato-
 ris. Eutrop.

Atticus

Atticus, Constantinopolitanae Ecclesiae Episco-
 pus tempore Arcadij Constantinopolitani
 imperatoris.
 Atticus, consul, collega Prætextati.
 Atticus, consul, collega Cæsaris tempore Theo-
 dosij imperatoris.
 Atticus Vectinus, consul, collega Silij Neruæ,
 tempore Claudij Neronis imperatoris.
 Attidiatas, populi in sexta regione Italiae. Plin.
 lib. 3. cap. 14.
 Attila. Vide ATTYLA.
 Attilianus, consul, Pompeiani collega.
 Attilius Regulus, consul Romanus, primo bello
 Punico, cum Carthaginenses sepe vicisset,
 tandem per insidias captus, Romam missus
 est à Carthaginensibus pro permutandis ca-
 ptiuis, quam ipsemet permutationem disua-
 sit: & Carthaginensem rediens, crudelissimè
 est necatus. Cic. lib. 3. Officiorum.
 Attiri, Æthiopiæ sub Ægypto gens. Ptolem.
 Attium, insulae Corsicæ promontorium. Ptol.
 Attuari Germaniæ populi. Velleius. Francorum
 gens. Amm. Marcellinus.
 Attubi, Hispaniæ Bæticæ urbs. Plin. libro 3. cap. 1.
Espejo hodie.
 Attyla, vir fortis, & prudens, imperandiq; cupi-
 dissimus, cui ingenium erat acre & circum-
 spectum, corpus validum, & breue: item in-
 gens animi magnitudo: indefatigabilis tole-
 rantia laborum, exacta rei bellicæ disciplina,
 altus, & consilij altitudo summa: præterea,
 maxima deli & insidiarum artificia, deperi-
 ta audacia, animus crudelis & elatus, perfida
 plus quam Punica, egregia forma, toruus
 aspectus, caput grandiusculum, oculi immi-
 nuti, rara barba, simus natus, cani ferè crines,
 color subniger, & magna libidinis impatien-
 tia. Erat etiam in incessu superbus, circumfe-
 rebat oculos huc & illuc, vt elati viri potestas
 motu quoque corporis appareret. Illud quam
 maximè verebatur, ne potius rex imperio,
 quam imperium regi deesse videretur. Erat
 Attyla hæc inscriptio, qua in diplomatis vte-
 batur: Attyla Mundizi filius, & magni Nim-
 rod nepos, Engadiæ natus, diuina benignita-
 te Hunnorum, Medorum, Gotthorum, ac Da-
 norum rex, merus orbis, Dei que flagellum.
 Postquam autem regiam dignitatem sortitus
 est, omnes gêtes sibi subditas ad obsequia re-
 degit. Multis & variis subactis, ac direptis re-
 gionibus, cum exercitu ditato ex Italia in re-
 gnum suum quo se recepisset, triumphauit in
 bello Italico & Illyrico. Exhibuit munus gla-
 diatorum, varia edidit spectacula. Sicambriæ
 populo ter dedit epulum, missilia sepe sparsit,
 multaq; populis conuenientibus prodiegit. Et
 quamuis de inuadenda Asia atque Africa cogi-
 taret, summa tamen libidine distuens, inter
 conuiuia & ingentem concubinarum nume-
 rum mentem remisit, puellamque Bactriano-

rum regis filiam, cuius amore succensus erat.
 primariæ vxoris loco habere constituit: vnde
 Baccho & Venere corpus ita ea nocte confe-
 cit, vt inter dormiendum corpore supino, san-
 guinis profluuio è naribus continuo suffoca-
 tus, interijt. Exterrefacta mulier, conuocatis
 cubiculariis, promulgat inopinatum regis fa-
 ctum: factum (inquam) viro non indignum
 vt quidam alienum sanguinem tantopere an-
 helauit, proprio cum interire decuit. Hæc,
 Munst. lib. 4. Cosm.
 Atura, oppidum Galliae Aquitanicæ. Gal. *Aire*.
 Aturia, pars Assyriæ, in qua Ninus ciuitas. Strabo
 libro 16.
 Aturius, Galliae fluuius, teste Ptolem. 10.
 Atyras, siue Pydaras, Asiae regionis, quæ est in
 Thracia, fluuius, haud procul à Propontide.
 Plin. lib. 4. cap. 11.
 Atyrus, in Aquitania nobilis fluuius è Pyrenæi
 montibus labens, hodie penè nomen anti-
 quum retinens. Gal. *Ador*. Scaliger.
 Atys, fluuius, Claudianus.
Lucus erat propè flumen Arim, &c.
 Eustathius à celeritate, quasi sagittam,
 dictum esse ait.
 Atys, Siciliae fluuius, Plinius libro 3. cap. 8. vulgo
Carabin.
 Atys cui Iphene Oedipi filia fuit desponsata, sed
 tamen ante nuptias à Tydeo interfectus est.
 Atys, puer Cybele adamat, sacrisq; suis præ-
 cibus, ea lege vt perpetuò castitatem seruaret.
 Sed cum postea voti sui parum memor, San-
 garici dem Nympham compressisset, ab irata
 dea in furorem actus, testes sibi execut: eum-
 que etiam manus sibi alferre conaretur, misera-
 tione Cybeles in pinum arborem mutatus
 est. Ouid. 1. Metamorph.
 — *Cybelius Atys*
Exiit hac hominem, truncosq; in turrit illo, &c.
 Atys, Cressi Lydiæ regis filius, qui cū antea sem-
 per mortuus fuisset, in eo tandem prælio, quod
 Lydiæ seruitutem attulit, cum Cyri militem
 videret, sublato ente patri suo eadem illatu-
 rum, nimia loquendi cupiditate, linguæ vin-
 culum abruptit, claraq; voce patris sui interi-
 tum deprecatus est. Herod. lib. 2.
 Atys, ex Hercule & Omphale prognatus, filios
 habuit Lidum, à quo Lidia dicta: & Tyrthe-
 num, à quo Tyrthæni appellati sunt, de qui-
 bus in sequentibus.
 Atys Indiacus, ex Lymniacæ Gangis filia genitus
 in Andromedæ nuptiis occisus est à Persæo.
 Ouid. lib. 5. Metamorph.
 — *erat intus Atys, quem flumine Gange*
Edita Lymniacæ vitreis peperisse sub onibus.
 Atys Syluius, Albæ Syluij filius, quem Eusebius,
 Ægyptum Syluium vocat. Hic cum viginti
 nouem annis regnasset, Casy filio relicto
 diem clausit.
 Atys, pueri Troiani nomen apud Virg. *Æneid*. 5

Aua, i. iniquitas nomen idoli. 4. Reg. 18. 19. Isa. 37.
 Auadix, Bactianæ gens. Ptol.
 Auallites finus, in dextera parte rubri maris. Stephanus. Vide ABALITES.
 Auania, vrbs Albionis insulæ. *Inis Aualon* vulgò.
 Auantici, populi Heluetiorum, ab oppido Auantico in alpibus sito dicti, de quibus Plin. libro 3.
 Auara, ciuitas Arabiæ, ab Areta Obodæ filio nominata & condita, &c. Steph.
 Auari, populi Italiæ, à Francis victi.
 Auaticum, oppidum Celtarum maximum munitissimumq; in finibus Biturigum, agri fertilissima regione, ferè ex omnibus partibus flumine & palude perpetua circumdatum, trans Ligerim fluiuium habès vnum & perangustum aditum, proximum Nouioduno oppido Biturigum, ac Genabo oppido Carnutum, & Velauduno oppido Senonum, in Fræcorum regno situm. Vulgò *Chasteau neuf*, alij *Bourges en Berri*, alij *Viauron* appellant. Cæsar lib. 6. Comment.
 Auatum, Hispaniæ Tarraconensis promontorium. Ptol. *Cabo di Viana*, Moletro.
 Auatomarthes, Mauritanæ populi. Am. Marcel.
 Auatici, Galliæ Narbonensis populi. Plin. & Auaticorum stagna in eadem Gallia, Melæ.
 Auaxa, Ponti vrbs. lib. Notit.
 Auâsi, vrbs Ægypti, quæ & Oasis vocatur. Steph.
 Auatha, vel Auara, oppidum Arabum. Steph.
 Aubriocus, Parisiorum præfectus, arcem eam quam vulgò *la bastille* vocant, ædificauit, vt contra Anglos vrbi præsidium foret: muròscque versus D. Antonium restaurauit. Itémque castellum illud, quod appellatur, *le petit pont*, aduersus Scholasticorum vniuersitatis incurfiones, instruxit, qui odio ei erant infestissimo, quorum tamen opera miserimè periit. Annal. Fr.
 Aubureum, Africæ propriæ locus, Anton.
 Auchatæ, vel Auchetæ, Scythiæ gens, apud quos Hypanis oritur. Solin. Plin. Herodot.
 Auchisæ, Cyrenes regionis gentes. Diodo. lib. 3.
 Auchitæ. Ptol. Auchysæ, Herodoto, & Auchytæ, Steph.
 Auçteræ, populi ad os Bosphori. Plinius libro 4. cap. 12.
 Auçtolia, Vlyssis mater fuit, quæ cum falso nunciato audiuisset filium apud Troiam occubuisse, laqueo vitam finiuit.
 Auçtolicus, Mercurij & Lychionis filius, euasit latro clarissimus. patrem imitatus.
 Auçtonæ, filius Apollinis & Cyrenes, Penei filius.
 Auçula, vrbs Tuscorum, Ptolemæo: alij Aquila.
 Audanij, Iapygiæ, quam & Messapiam Græci vocant, populi. Strabo lib. 6.

Audomatum, oppidum, vulgò *Langres*.
 Audara, Arabiæ desertæ vrbs. Ptolem.
 Audea, Cassioidis regionis in Syria vrbs. Ptolem.
 Audena, Italiæ amnis. Liuius lib. 40.
 Audia, Arabiæ petreæ vrbs. Ptol.
 Audus, flumen, circa quod Audense in Mauritania Castellum. Amm.
 Audon, Mauritaniæ Casariensis oppidum. Ptolem.
 Audus, Africæ propriæ mons, & fluiuius Mauritaniæ Casariensis. Ptol.
 Auella, vrbs Campaniæ, abundans optimis nunciis quæ dicuntur auellanæ. iug.
Et qui malijera despectant moenia Auella.
 Vide ABELLA & ABELLINATES.
 Auendonis, Liburniæ vrbs. Anton. quem Lazius *Auelberg* nominat.
 Auénio, vrbs Galliæ Narbonensis, quam Pontifici Clementi vendidit Ioanna Siciliæ regina. Volaterranus. Stephano vrbs Massiliæ, iuxta Rhodanum. *Auignon*. Hæc ciuitas miras habet vetustates: in ea etenim septem sunt palatia, septem parochiæ, septem hospitia, septem sacrarum virginum monasteria, septem collegia, septem monachorum conuentus, & septem portæ.
 Auenticum, Heluetiorum caput fuisse, testis est Tacitus. Amm. Marcellinus autè scribit suis quidem tēporibus desertam fuisse ciuitatem, sed non ignobilem quondam ex ædificiis semirutis colligi. Hodie latè patentes ruinæ visuntur, & retinet patria linguam prisicum nomen. Vauruatum. *Auanches, au pays de Vant.*
 Auentina Diana cognominata, quod in Auentino monte Romæ in primis coleretur, quæ & Auentinensis etiam à Valerio Max. appellata est. Liu. & Sex. Pomp. ædem Dianæ dicatam in Auentino. Seru. Tullio regnante, volunt Halicarnass. autem videri Ancum Martium huius templi auctorem facere.
 Auentinus, mons Italiæ, non procul à Roma, in quo Prænestæ oppidum situm est.
 Auentinus, vnus ex septem vrbs Romæ montibus, cuius radicem Tyberis præterlabitur: ita dictus ab auibus (vt ex sententia Næuij refert Varro) quarum ob situs opportunitatem, amnisq; vicinitatem, maxima ibi copia erat: vel ab Auentino Albanorum rege, in eo extincto & sepulto: vel ab aduētū hominum, qui ad Dianæ templum, quod eo in monte à communi Latio conditum fuit, cōmeabant: vel ab aduētū, quod Varro magis probatur. Erat enim hic mons à reliquis vrbs Romæ montibus paludibus discretus. Vnde rariibus ad eum aduehebantur, quadrantem pro nauo persoluentes.
 Auentinus, cognomento Syluius, Albanorum Rex, pater Proculi, Romuli Syluij filius, cui fulmine occiso successit; regnavit annis

xxvii. in Auentino sepultus, cui nomen indidit.
 Auentinus, filius Herculis ex Chea, Turno aduersus Aeneam suppetias tulit. Virgil. 7. *Victorèsq; ostendit equos satius Hercule pulchro Pulcher Auentinus.*
 Auèrni, populi Aquitaniæ super Ligerim, ducentis millibus bellatorum primò, deinde duplicatis aduersus Cæsarem cum Vergentorige prælium commiserunt, quum prius aduersus Maximum Aemilianum & Domitium Aenobarbum etiam ducentis hominum millibus confluisent. Strabo libro quarto. Vide ALVERNI & ARVERNI. Stephanus.
 Auernus, lacus Campaniæ prope Baias, quem Plutoni dicatum, & inferorum limen esse rudis vetustas credidit. Dictus quasi *ἄσπρος*, hoc est auibus carens: siue quod aues superuolantes graui eius odore enecarentur: siue quod sulphureæ exhalationes aërem vsque ad eò extenuarent, vt aues sustinere non possent. Virg. lib. 6. Aeneid.
Quem super haud vlla poterant impune volantes Tendere iter pennis, &c.
Vnde locum Graij dixerunt nomine Auernum.
 Hoc Augustus intelligens, dissectis syluis amœna reddidit loca. Capitur plerūque pro ipso inferorum loco, vel propter factorem, vel propter Necromantiam, quæ ibi exercebatur. Lucretius lib. 6.
Principio quod Auerna vocat, non nomē id ab re Impositū est, quia sunt auibus contraria cunctis.
 Strabo lib. 6. Contiguus Baiis Lucrinus adest sinus, intra quem Auernus est. Vide AORNOS. *Lago di Tripergola* vocatur ab Erythreo & G. Fabricio. Styga quondam appellatum ex hoc loco Siliij libro duodecimo appareret. *Ille olim populis dictum Styga nomine verso, Stagna inter celebrem nunc mitia monstrat Auernum.*
 Aueroys, natione Arabs, in Africa educatus, naturali scientia vir præstantissimus, omniumque bonarum disciplinarum encyclopediam adeptus, secte Mahumetanus, apud Cordubam Hispaniæ vrbs vetustissimam floruit, circa annum Domini 1149. multa ac varia composuit. Librum (Colliget dictum) toram ferè medicinam cōplectentem edidit. Auicennæ medici amulus, & inimicissimus fuit. hæc Symphor. Campegi. In commentariis suis in Aristotelem Græcos maxime est imitatus. A nonnullis Stimulus medicorum vocatur: nam & Galeno locis non paucis contradicit. Conrad. in Bibl.
 Auerruncus, deus apud Romanos, qui mala auerruncare, hoc est depellere, atque auertere putabatur. Cuiusmodi apud Græcos habebantur Hercules & Apollo, quos idcirco *ἀλλετίνους, ἀποπομπικούς, καὶ ἀπτροπικούς*

appellabant. Pacuuius apud Varronem libr. 6. de ling. Lat. Dēus qui meis rebus præest, Auerruncus.
 Aufcia aqua, olim dicta fuit quæ postea Martia dici cœpit, omnium aquarum toto orbe (Plinio teste) clarissima, frigoris salubritatisque laude cæteris præclara: oritur in vltimis montibus Pelignorum. transit Marfos & Fucinum lacum: mox specu mersa, in Tyburtina se aperit, nouem passuum milibus, fornicibus perducta. Primus eam in vrbs ducere auspiciatus est Ancus Marcius vnus è regibus: postea Quin. Martius rex in prætura à quibus Martia aqua nomen accepit, quum Aufcia diceretur. Plin. lib. 31. cap. 1.
 Aufidena, Ptolem. vrbs Italiæ, Ceracenorum qui sub Feretanis sunt. hodie adhuc extat.
 Aufidentes populi, quorum Plinius inter Samnites meminit lib. 3. cap. 12.
 Aufidius, vir fuit apud Romanos matronarum corruptor. Iuuenal. Sat. 9.
Notor Aufidius mæchus celebrare solebat
 Martial.
Procuratorem vultu qui proferat, ipso, Acrior hoc cuius non erit Aufidius
 Aufidius cognomento Lurco, qui primus Pannones saginare est aggressus, ex eo questu reditum sexagenorum millium sestertiorum percipiens. Plin. lib. 10. cap. 20.
 Aufidius Bassus, nobilis historicus tempore Quintiliani, qui de rebus Germanicis historiam conscripsit.
 Aufidus, vel Auplidus, Apuliæ fluiuius, ex Hirpinis montibus oriens, & Canusium vrbs præterlabens, in Adriaticum mare sese exonerat. Plin. A quibusdam Canna, quo nomine vicus ei supereminens vocatur, celebris Romanorum clade. Strabo verò lacum esse in Apulia dicit. Horatius lib. 3. Carminum,
Dicam, qua violens obstrepat Aufidus, &c.
L'Osanto à Leandro appellatur, Canna in Carmine Fatidico apud Liuium, lib. 25.
 Auinates, Populi in quarta regione Italiæ. Plin. lib. 4. cap. 22.
 Auful, Galatiæ rex, Toletam multis annis obsessam demum cepit, & Christianorum religioni restituit. Dion. lib. 3. Decad.
 Auga, arvel Auge, est vel Augæ, a, mater Telephi, quæ Iunipides dicit ab Aleo patre (cum ab Hercule corrupta deprehenderetur) in vrna quadam cum Telepho filio impositam, & in mari demersam, Palladis prouidentia ad Caici ostia delatam, & à Theutrate exceptam fuisse, quam ille in vxorē duxit, Telephumque pro filio educavit, & regni successorem instituit. Strabo lib. 13. Diodorus lib. 5. Auge (inquit) mater Telephi fuit ex Hercule, quæ à patre grauida deprehensa, Naucloero cuidam tradita est submergenda. Sed antequam ad mare perueneret, virgente tempore partus,

parrus, Telephum peperit, quem inter virgula abdedit, qui postea inuentus à pastoribus, Corintho regi datus est, & Telephi nomine appellatus, quòd à pastoribus inuentus esset pendens ab vberibus ceruæ. Auge verò à mercatoribus, qui illam à Nauclo dono acceperant, in Cariam ad Theutrantem regem delata est, vbi postea à Telepho filio fuit agnita.

Augara, Ariæ vrbs. Ptolem.

Aúgarus, Olchænorum rex.

Augasij, populi Massagetarum. Steph.

Auge, Tegeatis poëtria, *μυλοποιός*. Steph.

Augæa, vrbs Locrensiū, cuius meminit Homerus. Est & altera eiusdem nominis in Laconia. Steph.

Augæas, rex Elidis filius Solis & Naupidames, filia Amphidamantis, quem Hyginus inter Argonautas connumerat. Bubilè habuit trium millium boum capax, nunquam ante Herculem aduentum repurgatum: cui cum Augæas purgandum locauisset, Hercules Alpheum flumen eò immisit, eiusque aquis triginta annorum simum, quem egere longum fuisse, illo propemodum negotio eluit. Quo nomine cum pactam sibi mercedè exigeret, tergiversante Augæa, Phyleum filium eius arbitrum delegit: qui cum secundū Herculem pronuntiasset, pulsus à patre in Dulichium insulam confugit. Quam rem ægrè ferens Hercules, Elim diripuit, & Augæam interemit, reuocatumque Phyleum patris loco regnare iussit. Ex Comment. in Homerum.

Augæas, Atheniensis comicus. Athenæo.

Augiæ, vel géæ, oppidum aliud in Laconia, alterum in Locride. Homero. Vide A V G E A.

Augia maior, Germaniæ insula, à Constantia nõ procul distans, tres habet parrochiales Ecclesias. fert vinum, frumentum, atque pomatunt, qui scribunt, & experientia id quod docetur, D. Firminum omnes venenatos vermes, puta serpentes, aspides, lacertos, bufones, & huiusmodi, ex hac ita insula fuisse, vt in hodiernam vsque diem in ea non inueniantur, & illati non maneant, aut moriantur. Aiunt etiam D. Marci Evangelistæ sacrum corpus ibi monasterio quiescere: vnde monachi eius Euangelium in Ecclesiasticis officiis pronuntiantes, non vtuntur hac præfatione com muni, Sequentia sancti Euangelij secundum Marcum, sed Sequentia sancti Euangelij secundum illum: quòd Veneris, qui se habere ossa huius Evangelistæ gloriatur, dicitur olim stomachum mouisse, quippe qui aliquam pecuniæ summam monachis illis dare voluerunt, vt soli reliquias viri sancti possideret. at monachi istud recusarunt. Mæst. lib. 3. Cosm.

Augila, vrbs Libyæ, Steph.

Augias, Solis nomine, re autem ipsa Phorbantia

filius ex Hirmine Nelei, aut Niçtei, aut Epòchi filia, ex cuius oculis aiunt radios tanquam solares emicuisse. Eadem de hoc dicunt quæ de Augæa.

Augilæ, fricæ populi, qui nullos deos putauerunt præter defunctorum manes, à quibus responsa petere solebant, sepulcris incubantes. Pomp. Mela.

Augur, consul, Annij Veri collega.

Augures, & eorum collegium, summo in honore habitas legimus, nõ modò apud Romanos sed & apud Græcos & Barbaros pleròque. Nã Chaldaeos primum, & Pisidas ac Cilices, dein Hetruscos & Græcos, mox Latinos & Romanos augurandi disciplina excelluisse legitur. Et Augures quidem tres prius Romæ fuere, propter tres ipsius tribus, Luceres, Rhamnenses, Tatienses: mox vno addito quatuor extiterunt. Sed cum postea plebs admitta esset in partem honorum vrbs, quinque plebei Augures creati sunt, & patricij quatuor, idque M. Valer. & Q. Apuleio Coss. Romani igitur nihil nisi augurato inchoabant. Locum verò Augurij ita fuisse legimus: Templum Augur constituebat, versus Orientem sedebat, capite velato, lituum, id est incurruum, baculum, dextra manū gestans, quo in celo regiones diuidebat, & quæ Auguria veniebant prædicebat. Si læua fuissent, qua parte est Septentrio, felicia pronuntiabat: illa enim pars propter altitudinem prospera putabatur. A dextra parte Meridies, parum fausta, & infelix credebatur, quia locus est depressus. Plura Liu. lib. 1. Halicarnass. lib. 2. Plurarch. in Parall. & Ptolem. Valer. Max. Cicero de Diuinatione, Varro, & alij. Augurum autem illorum deliria inter recentiores egregiè confutauit G. Paucerus, Commentario de variis diuinationum generibus.

Augurinus, consul, Sergiani collega.

Augusta Alciorum Gallia Aquitaniæ, oppidum, *Aux en Guienne*.

Augusta Rauracorum, pagus prope Basileam, vulgò *Augst*.

Augusta Romanduorum, oppidum, vulgò *Luxembourg*.

Augusta Suesionum oppidum, *Soissons*.

Augusta Casarea, vrbs supra Iberum in Hispania citeriore, distat à Numantia ad octoginta stadia.

Augusta Treuerorum, vrbs Gallia Belgica, vulgò *Trier*.

Augusta Vindelicorum, celeberrima & peruetusta superioris Germaniæ vrbs, post funestam Varianam cladem, subactis Vandalicis, ob Octauiano Augusto expugnata restituta, aucta, & tribus Romanorum militibus ad habitandum tradita est. Strabo. lib. 4. Hinc Augusti est nomen sortita. Hungari tum eam inuadunt, quibus ab Othone primo

primo graui prælio fufis Romano imperio substituitur. Sumptuosissimis ædificiis, plateis, amplis ac nitidis, mœniis aggeribusque munitissimis, celeberrimis negotiorum commerciis, politiæ idea, incolis opulentiss. & diligenti pauperum cura nobilitatur. vulgò *Ausbourg*.

Augusta Gemella in Hispania. Authores Strabo & Plinius.

Augusta emerita, ciuitas Lusitaniæ, ab emeritis Augusti militibus, huiusque conditoribus nomen sortita. Nam (vt Diomedes refert) quo tempore Cæsar Augustus, Cantabris & Asturibus deuictis in Italiam rediret, reliquit milites qui supra aratem forent, atque concessit ipsi, vt Lusitania Augustam emeritam conderent.

Augusta Taurinorum, Italiae transpadanae ciuitas, vulgò *Turin*, cuius populos Plin. lib. 3. cap. 7. Taurinos vocat, Eratosthenes Terilicos: alij Tauriscos nominant, qui & Troi Stephano dicuntur.

Augusta Tricastinorum, Plinio, Gallia Narbonensis vrbs. *Aimargues*. I. Poldo.

Augusta Vagiennorum, Luguræ oppidum. Ptol. Augusta Valeria, ciuitas regni Valentia in Hispania. Ptol.

Augusta Veromanduorum, Gallia Belgica ciuitas, vulgò *S. Quentin*, quoniam D. Quintinus, martyrio pro Christi nomine ibi est coronatus.

Augusta Vessonum, Gallia Belgica oppidum. Ptolem. *Soissons* quibusdam.

Augusta, vrbs in Cilicia, & in Italia Steph.

Augusta, coniuges Imperatorum dicebantur, dum viuerent, diu autem post mortem. Hoc nomen adepte sunt Liua Augusti, Agrippina Agrippæ, Lepida Galbæ, Pompeia Sabina Othonis, Petronia Vitellij, & reliquæ quas enumerat Volaterranus lib. 14.

Augustinica. Vide PELVSIVM.

D. Augustinus, Ecclesiæ Catholicae fulgor, Hipponensis fuit Episcopus, de quo hunc in modum scripsit S. Victor. Ea (inquit) tempestate Hippone obsessa est ciuitas, quam omni laude dignus beatus Augustinus, librorum multorum confector, pontifex gubernabat. Tunc illud eloquentiæ, quod vberim per omnes Ecclesiæ campos deducebat, ipso metu siccatum est flumen, atque dulcedo suauitatis dulcius propinata, in amaritudinē absinthij versa est, vt Dauidicum præconium conueniret: Dum consisteret peccator aduersum me, obmutui, humiliatus sum, & silui à bonis. Vique ad illud tēpus ducentos iam triginta ac duos confecerat libros, exceptis innumerabilibus Epistolis, vel expositione totius Psalterij, & Euāgeliorum, atque tractatibus popularibus, quas Græci Homelias vocat, quorum numerum comprehendere satis est impossibile. Hac

S. Victor libro 1. de persecut. Vandal.

Augustobona, Gallia Lugdunensis vrbs. Anton. Augustobriga Pelendonum in Hispania Tarraconensi vrbs. Ptolem.

Augustobriga Vettonum, Hispania Lusitanica vrbs. Ptolem. Varia nomina sortita est, aliis enim *Medina celi*, aliis *Burgos*, aliis *Villar de Pedroso* dicitur.

Augustodunum, Heduorum vrbs in Gallia. Cæsar & Pomponius: vulgò *Auslum*.

Augustomana, Tricastinorum vrbs in Gallia Lugdunensi. Ptolem.

Augustomagus, Gallia Belgica vrbs, quæ Simlerus vocat maximū oppidū Syluaneclarum.

Augusto-nemetum, oppidum: vulgò *Neners*. Cæsar in Comm.

Augustoritum, Pictonum vrbs. Ptol. *Poitiers*.

Augustulus, imperator, ab vrbe condita 1228.

Augustus, vel ab augurio, vel ab augēdo dictus, Romanorum Imperator secundus, patre Octauio senatore genitus, Cæsaris nepos, imperauit annos LV. Quadragesimo secundo anno imperij sui, postea quàm firmissimam vniuersamque pacem composuisset, Christus Dominus in Bethleem natus est: cuius aduentus pax ista famulata est. Eutropius lib. 7. cap. 1. Et Lucas, Euangelista cap. 2. refert ab hoc editum exiisse, vt censeretur orbis vniuersus.

Augustus Cæsar eo die, quo Iesus Christus in hunc mundum natus est edito, venit, se dominum appellari, manifesto præfatio maioris dominatus, qui tum in terris ortus esset. Fuit hic annus originis mūdane nonagesimus nonus supra centesimum ac quinquies millesimum. Polyd. Verg. lib. 4. cap. 1. ex Orofio.

Augustus mensis, qui antea Sextilis nominatus est, id habuit nominis ab Octauio Cæsare Augusto, quòd hoc mense, Consulatum inierit, triumphos in vrbem intulerit, signisque ciuilibus bellis impositus fuerit. Munst. libro 2. Cosm.

Auia, vel potius Liua, vrbs Hispania, Ptolem.

Auia, fluius circa Pheneum campum. Strabo. libro nono & Vestinorum in Italia vrbs. Ptolemeus.

Auicébron, Maurorum princeps.

Auicenna, patriâ Cordubensis, è stirpe regia, præter medicinam scripsit & Metaphysicam, posteris valde probatam. Volaterr.

Auicenna Aboali, Hispanensis medicus, natione, vt nonnullis placet, Arabs, quem vulgares Bythynia regem fuisse dicunt: & vt alij volunt, Cordubæ princeps & rex fuit eminentissimi ingenij vir, omnium certè clarissimus. Floruit anno Christi 1149. Ab Aueroym medico venenatum fuisse tradunt: sed tanquam ipse periret, Aueroym interfecisse. Conrad. in Biblioth.

Auidienus, vir apud Horatium, qui fuit diues, sed sordidus ac parcus, Horat. Serm. Sarz.

Sat. 1. *Auidienus Cui canis ex vero dictum cognomen adhaeret.*
 Auidius Cassius, ab Orientalibus imperator dictus. Is Romanus, alter Catilina dictus est, quod cruoris esset cupidus. Etenim inauditum & nunquam prius visum tormenti genus commentus est: trabem enim longitudine centum pedum infixam terrae erigebat, cui a summitate ad infimas partes illigatos homines flamma & fumo suffocabat.
 Auidus, Africae propriae urbs. Ptol.
 Auidius, consul, tempore Valentiniani imperatoris.
 Auidius, Junior, consul, Probi collega.
 Auidj, Scythiae populi, omnium Barbarorum iustissimi, ab Alexandro in amicitiam recipiuntur. Curt. lib. 7.
 Auid, id est, iniqui, nomen civitatis tribus Benjamin. Iosue 18.
 Auidense, oppidum liberum in Africa. Plinius lib. 5. cap. 4.
 Auidia, consul, tempore Gordiani Imperatoris, is auctore Plinio in rogo reuixit. Et quoniam in subueniri non poterat, praevalente flamma in cinerem crematus est. Valer. de mirac.
 Auid, id est, iniqua, siue peruersa, aut temporalis civitas in qua regnavit Adad, quartus rex in eodem Genes. 36.
 Auidia, Africae propriae oppidum. Ptol.
 Auidium civitas inter Tyrum & Sidonem. Strabo libro 16.
 Aula, arx ad Haemiradices. Cedren. Est & Arcadiae locus. Aelianus.
 Auladis, Mesopotamiae urbs. Ptol.
 Aulvius Euander sculptor, qui imagini Dianae Timothei manu factae, in templo Apollinis, caput reposuit. Plin. lib. 36. cap. 5.
 Auleta, pater Cleopatrae, ignavissimus in regno administrando, de quo Cicero.
 Aulæ, nauale Cilicum inter Tarsum & Anchialen. Steph.
 Auleri, populi Galliae Lugdunensis apud Caesarem, vulgo *Roane*. Item Auleri sunt populi inter Celtas ex civitatibus maritimis Oceanum attingentibus, quae Armoricae appellantur, proximi Rhedonibus, Sefuuis, Curiofoliis, Ossinis, Aruellis, Veneris, ac Cenomanis, in Prouincia Turonensi & Francorum regno sita, quos nonnulli Aurelianenses esse opinantur: sed illi prouinciae sunt Senonensis. Auleri item inter Belgas, proximi Ebutonibus, & Lexobiis.
 Auleres, Aegypti rex fuit & Cleopatrae pater, qui praeter alia flagitia etiam choraulum exercuit, & adeo in ea gloriabatur, ut non cunctaretur certamina in regia celebrare, ad quae ipse cum aliis concertaturus prodibat. Hic est quem Alexandrini exegerunt. Strabo lib. 17.
 Auli, Macedoniae populi ad Ionium mare. Ptol.

Aulestes, rex Tyrrenus, à Messapo in bello Turni & Aeneae confossus. Virgil. lib. 12.
 Aulis, is, vel idis, regiuncula Bœotiae petrosae, à castrametatione nomen sortita. Straboni, ciuitas iuxta Chalcidema in Bœotiae. Ouid. 12. Metamorph.
 — *Bœotiaque tellus.*
Aulide piscosae puppes tenuisset ituras.
 Seruius ait insulam esse & oppidum cum portu, 50. nauium capaci in Bœotia, in quem portum Graeci sub Agamemnone in Troiae excidium coniurarunt. Virg. 4. Aene.
Non ego cū Danais Troianā excindere gentem: Aulide iuravi. Lucanus.
Eustipūque trahit cursum mutantibus undis, Chalcidicas puppes ad iniquā classibus Aulim.
 Vide Ptolemæum & Homerum Iliad. 2.
 Auloerene, regiuncula minoris Asiae, in conuentu Apameno, per quam ab Apamia in Phrygiam itur. Ibi Platanus ostenditur, ex qua pependit Marfyas victus ab Apolline. Plin. 16. c. 14. & li. 5. c. 29.
 Aulon mons Calabriae contra Tarentinam regionem, ferax vini. Martialis.
Nobilis est Lunis, & Baccho fertilis Aulon.
 In eo est & oppidum eiusdem nominis. Est & urbs Ciliciae.
 Aulon, vel Aulona, Corint. colonia in Macedonia. Plin.
 Aulon. Steph. urbs est Laconica, vna ex centum: & alia Arcadiae, & alia civitas vel locus Cretae: item Arabiae locus: & alia à Crotoniatis condita, Caulonia etiam dicta, Vide *C A V L V M, & C A V L O N.*
 Aulon, auctore Hieronymo, vallis gradis atque campestris, in immensam longitudinem se extendens: quae circumdatur ex vtraque parte montibus sibi inuicem succedentibus & coherentibus, qui incipientes à Libano, & ultra usque ad desertum Pharam perueniunt. Suntque in ipso Aulone urbes nobiles, Scytopolis, Tyberias, stagnumque prope eam: sed & Ierico, mare mortuum, & regiones in circuitu, per quas medius Iordanis fluit.
 Aulon significat aliquando mare angustum: Itē teste Theophr. campus amplissimus & pulcherrimus inter Libanum & Antilibanum: vide plura apud Carl. Rhod. lib. 17.
 Aulos, Peloponnesi urbs, ad Alpheum amnem. Plinius.
 Aulicum, nomen loci in Mauritania Tingitana. lib. Notit.
 Aulonius, Aesculapius dictus est teste Pauf. in fine Messeniac. Ad Aulonem, inquit, delubrum est: cum signo Aesculapij Aulonij.
 Auola. Vide *II III 4.*
 Au. Aternius Fontinalis consul, collega Sp. Tarpeij Capitolini, anno ab vrbe condita 300.
 Au. Attilius Calatinus, consul, collega C. Sulpitij Paterculij, anno ab vrbe 495.

A. Corne-

A. Cornelius, magister equitum, anno ab vrbe condita 330.
 A. Cornelius Aruina, dictator, anno ab vrbe condita 430. Liu. lib. 7.
 A. Corne. Cossus, consul, collega T. Quintij Cincinnati Pœni, anno à cond. vrbe 328.
 A. Cornel. Cossus, consul, Valerij Coruini collega, anno ab vrbe cond. 413.
 A. Corn. Cossus, dictator, anno ab vrbe cond. 381.
 A. Corn. Cossus, tribunus militum, anno ab vrbe condita 330. Liu. lib. 4. Orof. lib. 2. c. 13.
 A. Corn. Coruinus, consul, collega Vinitij Quartini, anno ab vrbe con. 797.
 A. Corne. Scipio Aruina, consul, collega Popilij Lenatis, anno ab vrbe cond. 406.
 A. Gabinius, consul collega L. Pisonis Caesoniani, anno ab vrbe cond. 696.
 A. Hirtius, consul, collega C. Vibij Pansa, anno à condita vrbe 711.
 A. Licinius Nerua, cōsul, collega Q. Cæcilij Cretici, anno ab vrbe 759.
 A. Manlius Atticus, cōs. collega Q. Luctatij Catuli Cerci, anno ab vrbe cond. 512.
 A. Manlius Atticus, consul, collega C. Sempronij Blaesi, anno ab vrbe cond. 719.
 A. Manlius Torquatus, consul, collega Q. Cassij Longini, anno ab vrbe condita 590.
 A. Manlius Capitolinus, tribunus militum, anno ab vrbe cond. 351. & 367.
 A. Manlius, decemuir, anno ab vrbe condita 303.
 A. Posthumius Albinus, cōs. collega C. Luctatij Catuli Cæreoni, anno ab vrbe cond. 511.
 A. Posthumius Albus, consul, collega Sp. Furij Medulini Fusci, anno ab vrbe condita 290.
 A. Posthumius, tribunus militum, anno ab vrbe condita 373.
 A. Posthumus Regillensis, consul, T. Virginij Tricosti collega, se cōsulatu abdicauit: inde dictator factus est, anno ab vrbe condita 258. Liu.
 A. Posthumus Regillensis, tribunus militum, anno ab vrbe cond. 556.
 A. Posthumus Tubertus, dictator, anno ab vrbe cond. 325.
 A. Sempronius Atratinus, consul collega M. Minutij Augurini, anno ab vrbe cond. 257.
 A. Virginij Cæli montanus, consul, collega T. Verusij Gemini, anno ab vrbe condita 260.
 A. Virginij Rutilus, consul, collega Sp. Seruilij Prisci, anno ab vrbe condita 278.
 A. Vitellius I. x. Romanorum Imperator, Imperauit mensibus v i i i. diebus x. Is nobiles viros omnibus blanditijs ad societatem imperij allestos, vario genere fraudis occidit, & in his vnum veneno manu sua porrecto in aqua frigida potione, quā is febre affectus poposcerat. Porritorem quendam nulla penitus vi iussit interfici, velle se dicens oculos pascere. Duos item iuuenes à patre supplicium conantes auertere. Venit & in suspicionem ma-

tri venenum porrexisset, quod audiisset à Carra muliere Variosa diuissimè se imperaturum, si superstes parenti extitisset.
 A. Vitellius, consul, collega L. Vispani Publicolæ, anno ab vrbe condita 800.
 A. Volustus Saturnius, consul, tēpore Domitiani Imperatoris x l i i. anno ab vrbe condita 839.
 Aulziagri, iuxta Chersonem populi Hunnici. Agathias.
 Aunedonacum, urbs circa Santones in Gallia. Anton.
 Auo, vel Auus, Ptolemæo, fluuius Hispaniae ceterioris, Celerinorum populorum supra Braccaras, & Gronios agrum alluit.
 Aura, nomen canis.
 Auradis, Mediae urbs. Ptolem.
 Aurana, Arabiae deserta urbs. Ptolem.
 Aurani, i. foramen, siue libertas, aut albedo. locus in vicinia Damasci. Ezech. 47.
 Aurantia, Babyloniae regionis tractus. Ptol.
 Aurantius, Mauritaniae mōs. Procop. hodie. *Aurax.*
 Aurauanus, Albionis insulae fluuius. Ptol.
 Auras, fluuius Europae ab Haemo in Histrum fluens. Herod. lib. 4.
 Aurea, frequens Veneris epitheton apud poetas.
 Aurea Chersonesus, Indiae peninsula. Ptol. *Mala-ca* quibusdā hodie, alijs *Japan* insula videntur.
 Aureatum, Germaniae oppidum hodie *Aischstadt.*
 Aurelia, cognomine Carissa, Hispaniae Baeticae urbs. Plin. *Carozla* Taraphae, *Cazorla* Molerio, videtur Carissa Ptolemæi, quam *Cariza* vocat Moralis: sed locus desertus est hodie.
 Aurelianum Austriae oppidum. Laz. hodie *Lintz* dictum, ad Danubium situm.
 Aurelia, familia Romanorum ex Sabinis oriunda. à Sole (*ἥλιος* Graeci vocant) dicta, quod ei publice à populo Romano datus sit locus in quo sacra faceret Soli. Festus. Fuit & mater Cæsaris.
 Aurelia, Galliae Celticae nobilissima civitas, anno Christi 276. structa, ac denominata ab Aurelio Imperatore, ad ripam Ligeris amnis. Hanc Cenomanorum urbem vetustam fuisse volunt, non minus opibus, quam munitione, populoque praestantem. Munst. lib. 2. Cosm. Hanc Caesar Carnutensium emporium vocauit, ipsamque incendio vastauit ut ipse lib. 7. scripsit. & Genabum olim vocatam fuisse quidam ab ipso Caesare volunt. Gall. *Orleans.*
 Aurelius Prudentius Clemens, Hispanus, primam aetate posuit in agendis causis, demum ad praefecturam Theodosij patrocinio cōsecratus. Scripsit egregia opuscula eleganti carmine, quae extant.
 Aurigda, Ptol. urbs Cyrenes.
 Aurelius, pictor nobilis apud Romanos temporibus Augusti Caesaris. Plin. lib. 35.
 Aurelianus, Romanus Imperator fuit, cuius facta fuit liberalitas, ut tunicas virum per populū dederit: item frumentum & oleum cum vino: crudelis tamen, ut qui sororis suae filium interfecerit. Sex. Aurel.

Aurelis

Aurelius Imperator quemadmodum Christianorum precibus suo ipsius exercitui, siti periclitanti optatam à Deo obrinuerit pluuiam, hostelique diuinitus fugarit, vide M A R C V S A V R E L I V S.

Aurelius Carus, Romanus Imperator fuit: is quibus biennio imperasset, in castris supra fluuium Tygri dem exanimatus fulmine occubuit. Author Flavius Vopiscus.

Aurelius Olympicus, Nemesianus poeta Afer genere, patria Carthaginensis, floruit sub Numiniano & Diocletiano Caesaribus. Scripsit Kyngetica, Nautica, & Alieutica.

Aurelius Alexander, optimus fuit aruspex, augur excellens, musicus insignis, qui oratione eruditissimè scripsit. Quibus rebus tantam impendit operam, ut consueuerit in conuiujs, vel legetes audire, vel alijs vescentibus legere.

Auricomus, Apollo à poetis cognominatus est, propter solis radios, ut ait Phurnutus.

Auri cornu promontorium. Pli. li. 9. c. 17.

Auria, Callaicorum in Hispania oppidum ad Minium fluuium. hodie Orens.

Aurigia, Hispaniæ Bæticæ oppidum. hodie Arjona.

Aurigda, vrbs Cyrenes vulgò Zadra. Ptol.

Aurij, Populi Pontici, Agathias, lib. 3.

Aurina, Africa vrbs, pentapolis regionis. Ptol.

Aurora, Titanis & Terræ filia, Luciferi & ventorum mater, Tithonum Laomedontis fratrem rapuit, ex quo Memnona suscepit: Tithonum autem ita adamauit, ut senem iam factum herbarum virtute & ope medica iuuentuti restituerit. Dicitur & Cephalum rapuisse. Sapho apud Nasonem,

*Hunc ne pro Cephalo raperes Aurora timebam:
Et faceres, sed te prima rapina tenet.*

Aurora, matutinus splendor quem cernimus ante solem eleuatum: quam ideò poetæ Tithoni dicunt filiam, non quia ex Tithono natam credant, sed ex sole, quem sapientissimè ex nomine aui Tithonum vocant. Terræ autem ideò dicitur filia, quia videtur intuentibus è terra prodire. Ex Bocat.

Arunca, Latij ciuitas, ab Aufone Vlyssis & Calypsi filio condita: à qua Arunci, vetustissimi Latij populi. Virg. 7. Aeneid.

Et quos de collibus altis

Arunci misere patres.

Arünus, filius Crani: anno xxxiiii Arii, apud Ianigenas Razennos regnauit. Betolus.

Aurufpi Aethiopiæ sub Aegypto populi. Plin.

Ausa, ciuitas Hispaniæ. Ptolem. *Vicq*, hodie.

Ausancali, Liburniæ oppidum. Ptolem.

Ausara, vrbes duæ huius nominis in Arabia felici. Ptolem.

Auschisa, populi Libyæ. Herod. lib. 4. Stephan. *ausq. traq.*

Ausci, populi Aquita. Plin. vulgò, *Le pays d'Aux.*

Ausci, populi Libyæ. Steph.

Auschij olim dicebantur, qui nunc Aurelij. Festus.

Aufer, vel Auferis, fluuius Italiæ, prope Leucam cuius olim pars riuus ille, qui iuxta Pisas nunc labitur, fuit Strabo pro Auferi, Aesarem ponit. hodie *Osfari*. Leand. *Serchio*.

Aufes, populi Aphrica, caproneas è fronte demississe gaudent: virgines quotannis in honorem Mineræ certamen edunt. Arma sunt lapides & fustes. Si qua ex ictu decesserit, falsa censetur virgo. Quæ omnium præstantissimè deprauiata est, à cæteris armis decorata subuehitur curru per ambitum Tritonidis paludis. Promiscuus illis cum muliere congressus.

Auletani, populi Tarraconensium proximi. Caesar, de bello ciuili, lib. 1.

Aufigda, vrbs Libyæ. Hecateus insulam esse scribit. Steph.

Aufitis, Mauritaniæ Casariensis oppidum. Ptol.

Aufinza, Persidis vrbs. Ptolem.

Aufitis, regio in qua natus est Iob. Hebræis Hus. Aufoba, Hiberniæ fluuius. Ptolem.

Aufon, vel Aufonius, Vlyssis & Calypsi filius, à quo postea Italia Aufonia dicta est, & eiusdem populi Aufones, Aufonij, Aufonides. Vide Stephanum de deriuatis ab Aufone. In Italiam venit anno ante urbem conditam 290. classe ab auro exceptus est, cui & sedem in orientali Italia consignauit.

Aufonia, pars Italiæ in qua sunt Beneuentum. Ouidius linguam aufoniam dicit pro Latina. 5. Trist. eleg. 8. Virgilius Terram. 4. Aeneid. Tibrim. 5. Aeneid. Tarracina, ab eodem Aufone dicta. Festo nunc pro tota Italia sumitur, quæ Apennino finitur.

Aufones, antiquissimi Italiæ populi, supra Circeios, Osci finitimi, qui ea tenuerunt loca, in quibus postea cõdita fuerunt Cales & Beneuentum, ita dicti ab Aufone Vlyssis & Calypsi filio, qui eisdem in locis aruncam urbem condidit Festus, inde Arunci à Virg. lib. 7. Aeneid. vocantur. Hi primùm extrema Italiæ litora coluisse dicuntur quæ à Lacinio promontorio vsque ad Salentinos extenduntur: vnde & eius loci mare Aufonium est appellatum. Pli. lib. 3. cap. 10. Poetæ tamen suo more Aufonia nomen vniuersæ communicat Italiæ: Italosque omnes Aufonios appellant. Virgilius 4. Aeneid.

*Qua tandem Aufonia Teucros considere terra
Inuidia est?*

Idem 12. Aeneid.

Sermonem Aufonij patrum, morisque tenebunt.

Aufonium mare, aliàs Siculum, pars Ionij Bruttiam alluens, à Tarento incipit: ab Aufone Vlyssis & Calypsi filio, qui illic regnauit.

Aufonius sophista, scripsit epistolas, & alia quadam ad Nonnum. Suidas.

Aufonius Callus, Burdigalensis Poëta, cuius extant epigrammata.

Austa-

Austagena, Parthiæ tractus vbi Naphtha profuit. Plin.

Austanitis, Armeniæ maioris regio. Ptolem.

Auster, ventus meridionalis calidus & humidus, exitialis & morbosus, ab hauriendis aquis dictus: vnde etiam Græcè eadem ratione *voros* appellatur, quoniam *voros* Latine humor dicitur. Virg. 1. Georg.

— vnde serenas.

Ventus agat nubes, quid cogitet humidus Auster. Et 4. Georg.

Frigidus ut quondam syluis immurmurat Auster. Hinc Australe & Austrium *voros*.

Australia, insula Oceani Septentrionalis, à Romanis Classaria, dum Germanicus Caesar ibi res classibus gereret. Plinius libro trigesimo septimo, cap. 3.

Austrasia, olim regnum, de qua sic Munst. lib. secundo Cosmog. Anno Christi 1541. inquit, cum filij regum Franciæ multiplicarentur, distracta est Francia in multa regna, duratque hæc diuisio vsque ad annum Christi 618. tunc enim omnia particularia regna in vnam redierunt monarchiam. Vnum appellabatur Austrasia, alterum Neustria: tertium, regnum Sueuionis. Sedebat & Aureliæ rex proprius. durabant tamen Austrasia & Neustria longiori tempore, quàm reliqua regna. Extendebatur autem Austrasia vsque ad Rhenum: & habuit rex ille regiam suam Metis, aliquando Aquigrani: vel, ut alij volunt, Colonia. Includebat enim Austrasia Lotharingiam, Brabantiam, ac totam terram, quam circumscribunt Mosæ & Rhenus à Colonia, vsque ad Alsatiam. Vocabatur autem hoc regnum Austrasia, ab Austrasio præfide, quem Iustinianus Imperator illi regioni præfecerat. Alij tamen dicunt Austrasiam regem in ea terra fuisse prius, quàm Belgica à Francis subiugaretur. Sunt rursus tertij, qui Austrasiam ab Austro denominatam putant, quod scilicet australior sit reliqua Gallia, sicut Austria orientalis reliquis Germaniæ regionibus. Nunc Lotharingia à Lotharo rege nuncupatur.

Austria, sub Pannoniæ superioris nomine his verbis describitur à Georgio Rithaymero in suo de situ orbis terrarum compendio. Pannonia superior ad Solis ortum Leythæ fluuii iungitur: Ptolemæus huic Rabonem ab Ortu terminum statuit. Onaso fluuii & Norico ad Occasum. Sunt qui Cætio monte ab eo cardine finiunt. Teio fluuii & Morauia à Septentrione: nam eo vsque hodie proceditur. Ab ea parte, qua decurrit Sol, habet montana Styriæ. Gleba vberè & fertili gaudet, omnique genere frugum, & minimo colitur, impediò. Crocum generosum gignit, cum quo nullum aliud bonitate certare potest. Vinum naturæ amicum. Vrbes & antiquæ & nobiles

multæ, quarum maximè insignis Vienna extat, frequentibus Turcarum oppugnationibus, literarum studio, frugum mercatura: que copia nobilis. Flumina Austriæ sunt Danubius, olim regionis limes, nunc medius eam secans: Onasus, Traunus, Erlaphus, Traisus, Ypsius, Melicus, Marchia, Teius, qui Morauia ab Austria disjungit, Campus vario piscium genere clarus, Leytha, & Suegadis in quietissimè saporis cancri. De origine vocabuli huius regionis hæc refert Lazius in cõment. rerum Viennensium: Austriæ nomen recentis seculo natum est, ante annos circiter quadringentos, ab Austri (ut credo) venti flatu, qui ista in regione frequens est: vel ob similitudinem Germanicæ appellationis *Ostereich*, quod nomen Orientali regnorum suorum limiti Francorum reges indiderat, ceu & Occidentali *Westereich*. Habuit hæc regio olim Marchiones, postea duces, deinde Archiduces, quibus hodie paret: Lazius, Munster in Cosmog. Cuspinian. Bonfin. lib. 4. Decad. 4. rerum Hungaricarum.

Austri cornu, promontorium in Æthiopia. Strabo lib. 26.

Aufugani, populi inter Feltriam & Tridentum, ab Aufugo oppido, quod nunc Vallis Sugana vulgò appellari solet, in qua magna est lanarum copia.

Autander, filiam habuit Tagitam. Steph. in Tau-chira.

Aufum: Mauritaniæ Casariensis vrbs. Ptolem.

Autaris, Arabiæ felicitis locus. Plin.

Autariata, gens Thesprotica. Steph. & Illyrica Strab. Arr. Diodoro.

Autentum, Byzaceniæ regionis oppidum in Africa propria, Anton.

Autei, Arabiæ populi. Plin. li. 6. c. 29.

Authe, Aleyonei gigantis, qui Herculis talis cõfossus est filia. Is enim filias habuit septem, quæ ob patris mortem in mare sese precipitantes, ab Amphitrite in haleyones aues mutatae sunt. Harum nomina, Phosonia, Anthè, Methone, Alcipe, Pallene, Asterie, & Deimo. Ianus Parrhasius in Claudianum.

Autherani, Hispaniæ Tarraconensis populi. Ptolem.

Authites, Aegypti nomus. Steph.

Aurini, vel Auteri, Ptolem. Hiberniæ insulae populi.

Autoba, Aethiopiæ vicus circa Nilum. Ptolem.

Autobulus, pictoris nomen. Plinius libro 35. cap. 11.

Autocanes, mons Homero in Hymnis.

Autochthonos, populi qui non alio referunt originem suam, verum ex ipso solo nati videri volunt. Latini indigenas vocant.

Autolala, Libyæ interioris oppidum. Ptolem.

Autolia

Autólia, vel Auticlia, Sinonis primi, vel Autoly-
ci filia, quæ cum Laërti Ithacæ regi nupisset,
à Sisypho latrone intercepta est & compressa,
ex quo concubitu natus est Vlysses.
Aulus fuit conditor Sinopis, & comes Iasonis
apud Strabo. Tertius Athleta, nobilis pancra-
tastes, cuius statuam in foro fuisse, author est
Pausan. & Plin. lib. 34. cap. 9.
Autóloles, populi Mauritanix Tingitanæ, à Ge-
tulis oriundi, finitimos omnes cursus celeritate
superantes. Silius lib. 3.
*Necnon Autololes lenibus gens ignea plantis,
Cui sonipes cursu, cui cesserit incitus armis,
Tanta fuga est.*
Autólicus, filius Mercurij & Cliones Deucalionis
filix, auus Sinonis, qui Troiam prodidit,
vel etiam Vlyssis, hic solebat non modò se,
sed etiam ea quacumque furto abigebat, varie
transformare. Homerus & Plato de repub.
Ouidius,
*Nascitur Autolycus furti ingeniosus ad omne.
Alter fuit Parmassi incola, qui furto vicinorum
bona surripiebat. Strabo lib. 9. Condidit Sinopem,
fuitque Iasonis comes.*
Autolemus, vir quidam, de quo sic Mart. in epig.
*Dixerat Autolemo flammis consultus Aruspes
Die cauendas postero. Credidit & rerum dubius
de mane sub annis Delituit Ethrusci vadis.
Sed neque sic fatum effugit: nam dum inmatat
Arno, Ictus crematur fulmine,*
Autolycus, nobilis pancratiastes, cuius statuam
in foro fuisse author est Pausanias, Plin. lib.
34. cap. 8.
Autómalex, præsidium Ptolemæo, vrbs Cyrenes
quæ & Pentapolis, à quinque eius præclaris
vrbibus, Berenice, Arsinoe, Ptolemaide, Apol-
lonia, Cyrene, Automala Straboni dicta. Ste-
phanò vrbs Libyæ.
Automate, insula vna inter Cycladas: Hiera etiã
dicta. Plin. lib. 2. cap. 37.
Autómedon, vel Antomedó, Dioræ filius, Achil-
lis auriga, & Pyrrhi armiger. Virg. lib. 2.
*Vnã ingens Periphas, & equorum agitator
Achillis,
Armiger Automedon, &c.*
Autómoli, gens Æthiopica. Steph.
Autónoi, Cadmi, Thebarum regia filia ex Her-
mione coniuge, & Aristæi coniux, ex quo pe-
perit Aetæne, Hesiodus in Theogonia. Ouid.
lib. 7. Metamorph.
Autosthones Atheniensium Archon circa 27.
Olymp.
Autricum, vrbs Carnum, Ptolemæo. *Chartres*
vulgò.
Autrigones populi Hispanix Mela. lib. 3.
Autumedon, vir. Cicero pro Sext. Rosc. Ameri.
Non adest iste Tullius Roscius non suis ma-
nibus incurru collocat Autumedontem illum
sui sceleris acerbissimam nefariæque victoriæ
nuntiam.

Auus, fluuius Thesprotix, ad quem Parauai po-
puli habitant. Steph.
Auxesia & Damia, puellæ Cretenses, quæ cum
in seditione obruptæ fuissent lapidibus, apud
Troezenam ciuitatem, in earum gratiam &
memoriam festum solenne institutum fuit,
quod Lithobolea vocitabatur. Herod. lib. 5.
Auximum, Piceni vrbs in Italia, à qua Auxima-
tes populi dicti. Strabo, vulgò *Osmu* dicitur:
belli ciuili tēpore in potestaté Cæsaribus venit.
A
X
Axa, filia Caleb. Iosue 15. Iudicum 1. quæ 1. Paral.
3. Achasa scribitur. Lat. composita vel adorna-
ta, aut lasciuens, siue contractio, vel dirup-
tio velaminis.
Axanthos, insula infra Hyberniam & Britan-
niam in Oceano septentrionali. Plin. lib. 4.
cap. 16.
Axaph, ciuitas in tribu Aser, Iosue 19. quæ cap. 11.
scribitur Aschfaph.
Axatiara, oppidum, in conuentu Hispalensi. Plin.
lib. 31. c. 3.
Axelodunum, Britannix insulæ oppidum. libro
Notit. *Hexham* Camdeno.
Axénus, pontus, quem hodie Pontum Euxinum
dicimus, sic à truci accolarum barbarie appel-
latus. *ἄξενος* enim inhospitalis est. Nam vt
Strabo lib. 7. tradit, solebant Scythæ, maris
huius accolæ, hospites immolare, eorumque
carnibus vesci, caluissque vti loco poculorum.
Ouidius de Ponto,
*Frigida me cohibent Euxini littora Ponti:
Dicitur ab antiquis Axenus ille fuit.*
Axia, vrbs Locorum Ozolorum, ab Axia filia
Clymeni. Est & alia Italia. Steph.
Axiaxæ sunt populi Sarmatix Europææ, inter
Tyram & Borysthenem amnes, & Peucinis &
Carpianis proximi, ita dicti ab Axiaxæ fluuio
ex Peucinis iugis nascente, qui Carpatho
monti adhæret. Hos autem populos iustissi-
mos fuisse tradit Pöpp. lib. 2. vt qui furti omnis
ignari, nec sua custodirent, nec aliena contin-
gerent. Meminit horum & Plin. lib. 1. c. 12. Ptol.
lib. 3. c. 3.
Axiaxæ, fluuius, qui & Hypanis. Vide H I P A-
N I S. hic Carpatho monti cohæret, à quo vi-
cini populi Axiaxæ nominati sunt. Mela. lib. 2.
lib. 3. c. 5. Plin. 4. c. 12.
Axica India intra Gangem vrbs. Ptolem.
Axima vrbs Persidis. Ptolem.
Axinia Arcadiæ mons.
Axinium, Celtiberorum vrbs. Appian.
Axiochus, philosophus, cui Plato librū de mor-
te scripsit, & dicauit.
Axino, frater Alphefibœæ, quæ Alcæoni nu-
psit, à quo Alcæon ipse interfectus creditur:
vel, vt Ouid à filii Callirhoes.
Axiothea phiaxia, nobilis mulier, quæ vnã cum
Lathemia, Platone præceptore vsa ornatū-
que interim virili auditorium eius ingressa
est, Pla

est. Plutarchus, & Laërtius.
Axiopolis Myxiæ inferioris vrbs. Ptolem.
Axiothæ, Troadis gens. Helyc.
Axium, Ptolemæo cap. 10. lib. 3. ciuitas Myxiæ
inferioris, vel Mediæ inferioris.
Axius fluuius Paphlagonum per Mygdoniam
fluens. Plin. lib. 4. cap. 10. Herod. lib. 6. Labitur
in sinum Thermaicum, efficit pecudem ni-
gram quæ ex eo potauit, diuersa ab Heliac-
mone vicino amne natura, qui velleris nito-
rem potæ ex se pecudi affert. Vide A X V S.
Axon, Ionum fluuius in minore Asia. Plin. lib. 5.
cap. 57. fluuius item in Caria.
Axóna, fluuius in extremis Remorū. hinc Axo-
ne, eius accolæ. Eucan. lib. 1.
*Et Biturix longisq; leues Axones in armis
Vulgò, Le Disne alius Aysne.*
Axos, vrbs Cherronesi Thraciæ.
Axumis, India intra Gangem vrbs. Ptolem.
Axumites, metropolis Æthiopum. Steph.
Axus, Macedonum fluuius. Vide A X V S. Stephano,
Axus ciuitas est Cretæ.
Axylis, Marmaricæ villa in Africa. Ptolem. *For-
seli* hodie, Mercat.
Axylus, phrix, è ciuitate Arisbe, insigni erat hu-
manitate & benuolentia in hospites. Home-
rus lib. Iliad. 6.
A
Z
Aza, Armenia minoris oppidum. Plin. & Ponti
Capadocia. Ptolem. & montis nomen in Pa-
lestina. Ioseph. 12. Antiq.
Aza, fortitudo, aut capra, nomen viri, 1. Esd.
Aza, vrbs Palestine, quæ & Gaza, ab Azone Her-
culis filio. Steph.
Azabel, rex Syriæ.
Azabetis tænia, Sarmatix Asiaticæ vrbs. Ptol.
Azagarium, Sarmatix Europææ oppidum. Pto-
lem.
Azamora, Armenia minoris circa Cataoniam.
Castellum. Strabo.
Azan, mons Arcadiæ, Cybele deorum matri sa-
cer: à quo nonnulli vicinam regionem Aza-
niam vocatam volunt: quam tamen Stephanus
ab Arcadia muliere nuncupatam maualt,
quæ Azano dicebatur. Statius lib. 3. Thebaid.
Venit & Idæis volubatilis anulus Azan.
Azana, Æthiopiæ regio, sinum rubri maris Bar-
baricum appellatum obtinens: à qua Azanum
mare dictum. Plin. lib. 6.
Azanes, Arcadiæ populi, inter Græcos vetustate
præstantes, atque Parrhasij, Strab. lib. 8.
Azani, Phrygiæ vrbs. Stephan. & Scythiæ intra
Imaum populi. Ptolem.
Azania, Æthiopiæ regio. Ptolem. *Xoa* forte ho-
die. Plin. Azanium mare hinc nominat.
Azania, vrbs Massyliensium. Steph.
Azania, siue Azanium, vrbs Asiæ minoris, Hero-
doto. Azanum: ita dicti à monte editissimo
cui Azan nomen est, siue vt Stephano placet,
ab Arcadica quadam muliere, quæ Azano di-

cebatur, vt dictum est: huius regionis incolæ
Azanes dicti sunt. Arcades enim, eodem Ste-
phano teste, olim in tres præcipuos erant di-
uisi populos, Parrhasios, Azanas, & hisce re-
centiores Trapezuntios. In hac regione fons
fuit, cuius aquam gustantibus tantum deinceps
aquarum oboriebatur fastidium, vt ne
odorem quidem earum ferre possent. Placet
nonnullis Azanij fontis aquas vini, non aquæ
fastidium generare: quorum iudicio quo mi-
nus subseriberem, fecit Eudoxi ipsius autho-
ritas ex sexto lib. De terræ circuitu. Huic fon-
ti vim contrariam obtinet qui in agro Clito-
riæ est, cuius aquas qui gustauerit, abstemius
redditur.
Azanas, nomen viri 2. Esd. 11. Lat. auris Domini,
siue auscultatio Domini, vel arma Domini.
Azanium, fons, ait Eudoxus, cuius aquam gu-
stantibus tantum vini tædium superuenit, vt
ne odor quidem eius perferatur. Vitruuius &
Plin. afferunt talem fontem siue lacum fuisse
in agro Clitorio, item Azanium est Æthio-
piæ promontorium. Plin.
Azanoth-thabor, ciuitas, terminus tribus Neph-
thali. Iosue 18. Lat. aures contritionis vel con-
fractionis.
Azar, Ægypti mons. Ptolem.
Azara, Armenia maioris vrbs, iuxta Araxen flu-
uium, & templum Dianæ dicatum in Persia.
Strabo. Item vrbs Sarmatix Asiaticæ. Ptolem.
Araba, vrbs Sarmatix Asiaticæ. Ptolem.
Azareek, nomen viri, 1. Paral. 12. 25. adiutorium.
vel atrium Dei.
Azaria, qui & Vzia, x r r r. Iudæorum rex, regna-
uit annis 111. auxilium vel atrium Domini.
Azaria, filius Amasiæ regis Iuda. 4. Reg. 14. qui 2.
Paral. 26. Ozias dicitur: Est & nomen sacer-
dotis 2. Paral. 26. Filius Ioanam. 2. Paral. 28. Fi-
lius item Ethan, filij Zaræ filij Iuda. 1. Paral. 2.
Vide & 1. Paral. 6.
Azarithia, fons in Phrygia, quæ Epitetus dicitur,
paululum supra mare, qui paruos crocodiles
nutrit. Strab. lib. 12.
Azaricam, siue Azricam, i. auxilium resurgentis,
vel vindicantis, vel fortitudo vacua, nomen
viri, 2. Esd. 11.
Azatha, Armenia maioris oppidum, Ptolem.
Azau, filius Nachor ex Melcha. Genes. 22. Lat. vi-
dens aut prophetans.
Azaneni, populi, à quibus deletis Azanenici
cognomen retulit. Alexander Seuerus Imper-
rator.
Azaz, pater Bala. 1. Paral. 5. Lat. fortis.
Azazena, regio à Romanis deuasata.
Azazias, nomen viri, 2. Paralip. 31. Lat. fortitudo.
Domini.
Azbai, nomen viri, 1. Paralip. 11. Lat. Hyssopus.
mea.
Azbec, nomen viri. 2. Esd. 3. Lat. Hircus, vel for-
titudino vacuitatis, aut fortis dissipatio.
M

Azeca, ciuitas Amorrhæorum, quæ forte cessit tribui Iuda. Ios. 15. Nehem. 11. Hieronymo inter Eleutheropolim & Æliam sita: quo loco Deus grandine & lapidibus gentes perdidit. Ios. 10. Philistiim illic castra contra Israel habuerunt. 1. Reg. 17. Hanc reparauit Roboam rex Iuda. 2. Paral. 11. & rex Babylonis eandem debellauit. Ierem. 34. Lat. fortitudo, siue septa.

Azêi, & Azcotæ, populi Troadis. Steph.

Azénia, pars tribus Hippetontidis in Attica. Stephanus.

Azetene, Armeniæ maioris regio. Ptolem.

Azar, nomen viri. 2. Esd. 3. Lat. atrium, vel adiutorium, fons exercitus, vel fortitudo felicitatis.

Azgar, viri nomen. 1. Esd. 2. 8.

Azia, 1. fortitudo, siue hircus Domini, nomen viri. 2. Esd. 11.

Azilis, vel Aziris, vel Azirus, locus, vel vrbs, vel fluuius Libyæ. Steph.

Azicis, Mariaricæ vicus. Ptolem.

Aziz, vel Azibæ Troica gens. Steph.

Aziris, ciuitas in Armenia minore, iuxta Euphratem. Ptolem.

Aziza, nomen viri. 1. Esd. 10. Lat. fortitudo, aut fortis.

Azmaneth, nomen viri. 2. Reg. 13. qui, 1. Paral. 11. dicitur Azmoth, 1. Esd. 2. Lat. fortis mors, siue hircus, aut fortitudo mortis.

Azmoth, filius Ioadæ filij Achaz. 1. Paral. 8. 12. 17. Filius item Iore. 1. Paralip. 9. Nomen præterea cuiusdam alterius, 1. Paral. 11. qui, 1. Reg. 23. dicitur Azmauech.

Azochis, vrbs circa Mesopotamiam. Plin.

Azon. Vide AZA. 63.

Azonax, vir à quo in magicis instructus est Zoroastes. Plin. lib. 3. cap. 17.

Azor, filius Eliacim, filij Abiud, Lat. adiutor, vel accinctus. Matth. 11.

Azorus, vrbs Pelagoniæ Tripolitidis. Steph.

Azotij, populi in terra Chanaan contra Aquilonem. Ios. 13. Lat. ignis dilecti, vel patris.

Azótus, Hebr. Afdod, rãdeprædatio, siue ignis dilecti, aut ignis patris, in ignis Palestinæ vrbs iater Ascalonem & Ioppem in tribu Dan, in qua gigantes habitauerunt, capta à Iosue duce. Ios. 11. Sorte cessit tribui Iuda. Ios. 15. Hæc vna è quinque ciuitatibus Allophylorum, templo Dagon idoli nobilitata, 1. Reg. 6. Quam vt ait Steph. condidit quidam è mari rubro profugus, ex nomine vxoris suæ Azes. Volaterran. libr. 11. Cuius in scripturis multa est mentio, Iere. 25. Amos 1. & 2. Sophon. 2. Zach. 9. Isa. 20. 2. Paral. 26. In hac Philippus prædicauit Christum. Act. 8. Est & Azotus, vrbs Achaia. Pompon. Strab. Stephanus.

Aziel, nomen viri. 1. Paral. 12.

Azuba, mater Iosaphat, filia Salai. 3. Reg. 22. Vxor item Caleb filij Esron, filij Iuda. 1. Paral. 2. 2. Paral. 20.

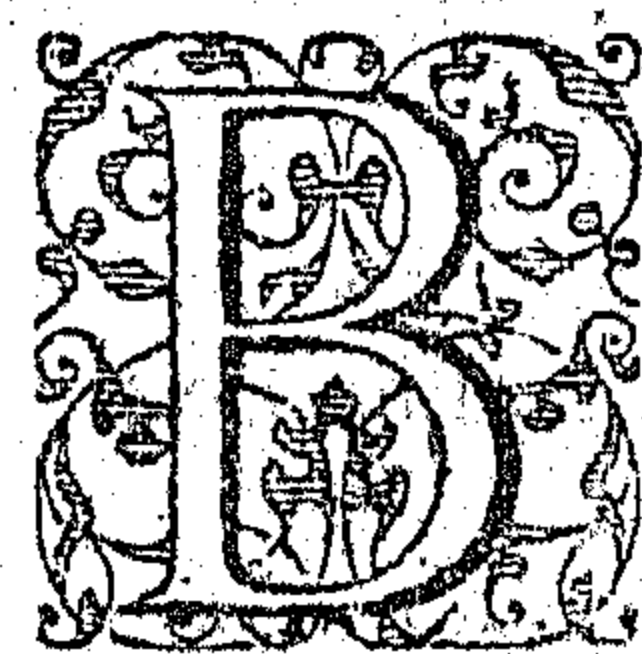
Azur, pater Ananiæ prophetæ, Ierem. 28. Patet

item Ieconia. Ezech. 11.

Azuritanum, oppidum in Africa. Plin. libro 5. cap. 4.

Azylia, Epiri oppidum, Ptolem.

Azzi, nomen viri. 2. Esd. 11.

Baal, Assyriis, Iouis nomen, Punicis, dominum significat, inquit Augustinus, vnde Baalsamen, quasi dominum cæli dicunt. Fuit autem idolum Samaritanorum & Moabitum, Græci Martem putant, Num. 12. quod destruxit Gedeon, Iud. 6. Est & nomen loci. 1. Paral. 5. Filius item Ioel. 1. Paral. 5. Filius Abigabon, 1. Paral. 8. Postremo filius Iabel. 1. Paral. 9. vox Hebræa significat idolum aut dominans, vel subiiciens, aut possidens, cum quo sequentes voces cognationem & ferè eandem significationem habent.

Baal-mons circa Libanum in finibus Allophylorum.

Baalâ, ciuitas in tribu Iuda, Iosue 15. quæ & Carriathiarim & Cariat-baal dicitur.

Baalath, ciuitas in tribu Dan. Ios. 19. Ciuitas à Salomone condita 3. Reg. 9.

Baal-berith, Iudicum 9. Idolum vel Dominus fœderis.

Baal-gad, nomen montis sub monte Hermon Ios. 11. 13. Lat. Dominus exercitus.

Baal-hafor, locus infra Ephraim urbem Benjamin, 2. Reg. 13. Lat. Dominantis atrium aut scenum.

Baal-hermon, mons circa Libanum in Palestinæ finibus. Iud. 3. Lat. possessor destructionis.

Baalâ, Nomen viri. 1. Paral. 12. Domini siue Idoli Deus.

Baal-iada, filius Dauid. 1. Paral. 14. possessor scientiæ.

Baalim, idolum, 1. Reg. 7. 2. Paral. 28. Iere. 2. Rex item filiorum Ammon, Ierem. 40. Domini, Gallicè. *Patrons.*

Baal-meon, ciuitas Amorrhæorum, quæ sorte obtigit filiis Ruben, Num. 32. Ios. 13. Hæc eadem dicitur Beelmeon. Dominus habitaculi siue idolum peccati.

Baal-pharasin, locus in terra Chanaan. 2. Reg. 5. 1. Paral. 14. Lat. possidens diuisiones.

Baal-thamar, vicus iuxta Gabaa, in tribu Benjamin, Iudic. 20. Dominus palmarum.

Baalna, filius Remmon Berochitæ. 2. Reg. 4. Pater item Eled, 2. Reg. 23. Filius itè Ahilud, 3. Reg. 14. Lat. in responsione, vel in afflictione, vel in Cantico.

Baaras, locus, & nomen plantæ mirabilis, cuius virtutes vide apud Iosephum, lib. 7. cap. 25. de bell. Iudaic.

Baarsares, Babylonici regionis fluuius. Ptolem.

Baâsa,

Baâsa, 111. rex Israel, regnavit annis xxxiiii. impius, omnem Hieroboam familiam & Nadab interfecit. 3. Reg. 15. Iosephus libro 8. cap. nono.

Baâsa, filius Ahia. 4. Reg. 9. Lat. in factura siue in tineâ, aut in compressione, vel scrutationem tollens.

Baba, Mauritanici oppidum, Augusti colonia, Iulia campestris appellata. Plinius libro 5. capite 5.

Babâctes, & Baçtes, Bacchi cognomen. *Βαβυλίων*, quod est vociferari. Bacchæ enim in liberi patris Orgiis inconditos quosdam vultus edebant.

Babanenses, populi Hispaniæ citerioris, in conuentu Carthaginensi, quos inter celeberrimos stipendiariorum collocat. Plinius libro tertio, cap. tertio.

Babas, vir maximæ virtutis, cuius solius rex Herodes Ascalonita consilii utebatur, quod rerum publicarum non parum gnarus esset, ac proinde eum tyrannus suspectum habens, crudeliter ipsi oculis erui iussit. Ioseph.

Babæ, vrbs Libyæ. Steph.

Babel, ciuitas, Gen. 11. Lat. Confusio, seu commistio. Steph. Seleucia dicta.

Babiba, Libyæ interioris oppidum. Ptol.

Babila, Armeniæ maioris vrbs. Ptolem.

Babilias, homo Romanus, quem Plinius lib. 19. in proemio scribit, à fratre Siciliæ, sexta die, adminiculo herbæ cuiusdam, Alexandriam peruenisse: quod & quibusdam aliis accidisse idem commemorat.

Baborana, Paropanis vrbs. Ptol.

Babrantium, vel Babras, Stephano, oppiduli nomen est Acolidis prope Chium, à quo Gentile Brabantius.

Babulis *Βαβυλίων*, appellatur vrbs non procul à Delta Nili insula, eam partem spectans, in qua sita est Memphis amplissima Ægypti vrbs, quæ hodie Cayrum appellatur.

Babylas, cum ad Martyrium duceretur, hæc de Psalmis accinuisse dicitur: Conuertere anima mea, ad quietem tuam: Dominus enim respexit te. Sunt, qui scribunt res adolescentis fratres, educatos à fenè, raptos & ipsos post varia tormenta ad eandem, detrectantes deorum sacrificia, Babylam ante se iugulari curasse, ne quis metu supplicij resilliret postea: atque ita illis interemptis, cum dixisset. Ecce me, & liberos, quos Deus mihi tribuerat, porrexisse ceruicem, mandasseque assistantibus, vt cathenas, quibus vincus erat, vnâ cum suo corpore sepelirent, ne ornamentis suis mortuo carendum esset. hæc ex catalog. Episcop. de quo ita scripsit Theod. lib. 3. cap. 10. histor. Eccl. Erant autem tunc (de Daphnæo Apollinis templo loquens) illic positæ clarissimi victoris martyris Babylæ reliquiæ, & qui cum illo vnâ decertarant, adolescentium quorundam: apparebatq; fallacis vatis cõsueto mendacio obistere gratiam martyris. Idem & Julianus Apostata intelligens (tenebat enim ex antiqua adhuc pietate martyrum potentiam) ipse quidem inde corpus mortuum transtulit nullum: reliquias autem victoriæ corporum martyrum tradidit deportandas Christi cultoribus, qui cupidè in lucum venerunt, & arcam plaustris imponere, præuentibus turbis, & choreis, & cantibus Dauidicam melodiam insonantibus, & singulis membris accipientibus. Erubescerant omnes, qui adorant sculptilia: deiectionem enim dæmonis arbitrabantur translationem martyris. Item, ibidem cap. 12. Dæmon quidem ille fallax vates martyris gloriam auxit, suâque nudauit mendacia: fulmen autem cælitus demissum, totum templum incendio consumpsit, & in minutissimos pulueres redegit ipsius Pythij simulachrum, &c.

Babylas, præsul Anriochenus, vitæ meritis & doctrina præstantissimus. Euseb.

Babyle, ciuitas. Steph.

Babylon, vulgò *Bagadeth*, vrbs olim Chætorius caput, à qua magna Mesopotamiæ Assyriæque pars Babylonia appellata est. Plin. libro 6. cap. 26. Hanc Strabo libro 16. à Semiramide conditam tradit. Hebræorum verò literæ originem eius à Nembroth gigante & à linguarum confusione Babel nominatam volunt. Ambitus eius quadringentorum octoginta stadiorum, Euphrate fluuii medium eam interficiente, Murum habuit costili laterere, atque interfuso bitumine compactum, adeo latum, vt quadrigæ sibi inuicem occurrentes, facile pertransire possent: fossa extrinsecus latè patens, vice amnis circumfluebat: fronte murorum centum portæ aræ. Hæc vrbs cum aliquando defecisset, & Semiramis circa cultum corporis occupata esset, soluta adhuc altera crinium parte, ad eam recuperandam cucurrit, nec prius decorem capillorum redegit in ordinem, quam urbem in suam potestatem vidit restitutam, Lucanus libro 1.

Cùmque superba foret Babylon spolianda trophæis Ausonij, &c.

Babylon, Ægypti castellum, Straboni, natura munitum, à Babyloniis huc commigrantibus conditum. Vna hic è vrbs erat legionibus quæ Ægyptum custodiebant. Ptolemæus quoque Babylonium vocat, hodie Cayrum vel Acayrum appellant, quæ non castellum est, sed vrbs maxima complures complexa populos. Hanc aliqui à Cambyse Persarum rege Cyri filio conditam scribunt. Apud Stephanum *Βαβυλίων*, ciuitas in Ægypto nominatur. Vide MEMPHIS.

Babylonia regio maioris Asiæ, à Septentrione

Mesopotamiae partem spectans, ab ortu Susfanam, à meridie sinus Persici partem, & ab occasu Arabiam desertam: ita dicta à Babylone vrbe splendidissima, quæ olim Assyriorum regia fuit & Chaldaea totius caput.

Babylonicus populus fuit omnium in orbe terrarum primus, de quo Berosus lib. 3. ita scriptum reliquit: Nimbrorus (inquit) accepto filio Ioue Belo, cum colonis, furatus est rituales Iouis Sagi, & cum populo venit in capum Sennaar, vbi designauit urbem, & fundauit maximam turrim, anno salutis ab aquis diluuij centesimo primo: regnavitque annis quinquaginta sex: ac deduxit turrim ad altitudinem & magnitudinem montium in signum, atque monumentum, quod primus in orbe terrarum est populus Babylonicus, & regnum regnorum dici debet.

Babylonij & Assyrij vxores ex publica auctoritate emebant, quod hodie apud Arabes & Saracenos seruatur. Polyd. Verg. lib. 4. cap. 4. de rerum inuent. Hi omne id tempus inter duos exortus interceptum, diem vocabant: diem igitur ab exorto sole auspiciantur. Plin. libr. 11. Item Babylonij hac in re sapienter factitare visi sunt, quod (teste Herodoto lib. 1. & Strab. 16.) medicis non utebantur, sed languentes in forum efferebant, & viri qui eos adirent, consulerent, hortarenturque ad ea, quæ ipsi faciendo similem effugissent morbum, aut alium effugisse nouissent: nec fas erat quempiam ægrotum silentio præterire. Idem factitabant Lusitani, & Ægyptij, vt ait Strabo libro 3.

Babyra, castellum munitissimum Atropatiæ regionis in Asia, prope Artaxatam urbem. Strabo lib. 11.

Babys, frater Marsye, qui non veritus est ipsum Apollinem ad canendi certamen vocare. A quo quum esset victus, ab eodem supinus de pinu suspensus excoriatus est. Deinde quum Apollo pararet Babyra quoque perdere, intercessit Pallas admonens hunc vsque adeo infeliciter & indoctè tibiis canere, vt omnino negligendus videretur, *ἡμίον* inquit, *βέλους ἀωλεῖ*, id est, Deterius Babys tibiis canit: quod & abiit in prouerbium de iis quorum exercitatio semper vergit in peius.

Babyfenga. Indiæ extra Gangem emporium. Ptolem.

Babytace, vrbs Persica, Steph. Huius incolæ soli mortalium aurum spernunt, Rhod.

Babascami, Arabiæ populi, quorum oppidum Riphearma vocatur, quo nomine hordeum appellant. Plin. lib. 6. cap. 28.

Bacales, populi Libyæ iuxta mare. Herod. libro histor. 4.

Bacalitis, Æthiopiæ sub Ægypto regio. Ptol.

Bacære, Indiæ intra Gangem vrbs litoralis. Ptolem.

Bacascami, Zamarenorum oppidum in Arabia felici. Plin.

Bacasis, laccetanorum in Hispania Tarracoenfi oppidum. Ptol.

Bacata, Marmaricæ nomi gens. Ptolem.

Bachacar, viri nomen, i. Paral. 9. Lat. vacua, vel inanis visitatio, aut vapulatio, aut vacca.

Baccæi Hispaniæ gens. Steph.

Baccha, villa circa Mæotidem.

Bacchanal, vel Bacchanale, locus in quo Bacchi festa celebrabantur (*διονυσίου*). Plautus in Aulula.

Bacchanalia, quæ, & Dionysia, Bacchi festa in quibus viri per noctem fœminis & teneræ ætati turpiter admiscebantur per dolum. Vnde est illud,
Qui Curios simulant, & Bacchanalia viuunt.
Hæc à multis Græciæ urbibus triennio quoque celebrantur.

Bacchemon, Lactantio, Persei & Andromedæ filius.

Bacchi mōs, in Thracia est, circa Philippos. App.

Bacchi & Antibacchi insulæ duæ in Arabico sinu. Ptol. Steph.

Bacchia, Albaniam vrbs. Ptol.

Bacchis, vrbs Ægypti, iuxta Mæridis stagnum. Ptolem.

Bacchium, insula maris Ægei. Liuius.

Bacchimonæ, populi Orientales, Bocatio, qui postea ab Achemenide Bacchemonis filio Achemenides appellati sunt: hi Apollinis ritus se inuenisse asserunt.

Bacchiadæ Corinthij, à Bacchia Dionysij filia oriundi: qui cum Actæonem Melissi filium in nocturnis Orgijs discerpissent, eius necem tam impotenter tulit Melissus, vt obseruato Isthmiorum tempore, stans ante aram, Diras Corinthiis imprecatus sit, nisi filij sui necem vlciscerentur, carminèque peracto, protinus se præcipitem dedit. Corinthij itaque, vt se religione soluerent, Bacchiadas ex vrbe eiecerunt: qui consensa nauis in Siciliam delati, inter Pachynum & Pelorum confederunt, Ouid. 3. Metamorph.

*Et qua Bacchiada, bimari gens orta Corinthi,
Inter inæquales posuerunt mœnia portus.*

Vrbem Corinthum annis ferme ducentis tenuerunt tyranni locupletissimi, numero plurimi, & genere clari euadentes, emporium ipsum adempto metu fructuosum possedere.

Bacchides, Melopotamiæ præfectus, tempore Demetrii Soteri x. Syriæ regis, anno trecentesimo octuagesimo quinto.

Bacchides, dux, Sinopem urbem Lucullo prodidit. Strabo lib. 12.

Bacchilides, Lyricus poëta Cous.

Bacchius & Bithus gladiatores nobilissimi, qui pares ætate & partes audacia fuerunt. Hinc natum prouerbium, Bithus contra Bacchium, quum duo pares viribus & audacia inter se dimicant.

dimicant. Horat. *Vt non compositi melius eum Bitho Bacchius.* nam quum multos interfecissent, tandem congressi mutuis vulneribus se confoderunt.

Bacchilio fluuius de Vicentinis montibus defluens.

Bacchus, Iouis ex Semele filius, vini inuentor, vnde & pro ipso vino poni consuevit. Primum Dionysius, deinde Liber pater, mox Osiris, & Bromius, & Lenæus. A Græcis etiam *Διόνυσος* dictus, quod duas matres habuisse fingatur. Ferunt enim Semelem ex Ioue iam grauidam, cum amatore Deo (qui se illi daturum, quicquid petisset, per Scygiam paludem iurauerat) Iunonis dolo hoc sibi munus rogasse, vt talis secum, qualis cum Iunone solebat, nocte vna concuberet, fulmine fuisse exustam, puerumque vtero exemptum, Iouis femori fuisse insertum: quem ille postea maturo partus tempore, more grauidæ mulieris enixus est, vnde Bimater, & bis genitus Bacchus dicitur. Hunc primum matertera eius Iuno clam nutriuit, postmodum Nymphis tradidit quæ etiam ei alimenta dederunt. Habuit item Silenum alumnum, qui à rusticis captus, à Myda Baccho est restitutus, Currum ei attribuunt poëta, quem tigres & lynces ducunt sequiturque Bacchantium turba, Deus vini ab Ethnicis est habitus, quod primus vini vsum inuenisset, vnde sapissimè pro ipso vino ponitur. Sacer est & ei caper & asinus, eo quod ferulæ huic sunt grauissimæ, cæteris iumentis non item: quæ sacra huic Tamarisæ populi ab Indorum victoria redeunt instituerunt, actis circum torcularia choreis, quàm diu spumarent multa, *ὄνο* & *βέλους*, id est, à clamando: solebant enim Bacchantes clamare. Hic orbem ferè terrarum peragrauit: multas nationes domuit. Indos debellauit, & primus omnium triumphauit, vectus Indico elephanto. Diodor. Primus emere ac vendere instituit, & diadema regum ac triumphum inuenit. Dictus Bacchus, vt Diodoro placet, à Bacchis mulieribus, quæ illum *Βακχίας*, hoc est, insanientes, & immodestè se gerentes, in Indiam sunt sequutæ: siue (vt Eustathio placet) *ὄνο* & *βέλους*, hoc est, à vociferando & vlulando. adiecta littera *κ*, quò vastior ille Manadum sonus in ipso Dei nomine redderetur. Baccho templa hæc erecta sunt in Ægina, Aleæ, apud Anthedonios, apud Argiuos, Bura, in Brysea, in Bulide, Copa, Coronæ, apud Lynethanenses apud Eleos, apud Epidaurios, Hærenses circa Ilium montem, Latymna, apud Megarenenses, Megalop. Mysios, Orchomenios, Pellinenses, Philiatios, Sicyonios, Tanagraeos, Tegeates. Paulanias.

Bacchus, Semeles filius fuisse fingitur, quia vinum filius est vitis: nam eius mater Seme-

le nuncupata est *ὄνο* & *βέλους*, à concutiendis membris scilicet, vel quòd arbor ipsa maximè cæterarum membra, ramos scilicet, mollia & ventis facillè agitanda præbeat: vel quòd vitis per vinum hominum membra inflectat & regat. Iouis item filius dicebatur: quia innatus est vino calor quidam, & ab ipsa natura infusus: neque potest nisi in locis calidis, aut in moderato calore saltè, vitis nasci. Iouis femori afflatus fuisse dicitur, quia caloris maximè cupida sit vitis, neque sine illo viuere potest, aut esse fructuosa: quare per acriores hyemes vires complures moriuntur. Illum educasse Nymphæ dicuntur è matris cineribus excipientes, quoniam omnium arborum vitis est humidissima, cuius fructus si aquam modicè sortiatur multò fit salubrior, & crescit eodem tempore. Dicitur etiam delatus in Ægyptum ob loci calorem, terræque feracitatem, cuius loci similitudinem vitis requirit. Bacchus, i. Vinum, pro bibentium ingenio alios facit audaciores, alios loquaces ac timidos, tanquam fœminas: ideo mas & fœmina creditus est. Hunc Musarum Comitum censuerunt: quia vini calor exciret ingenium: nam & disertos & audaces, & fortes faciunt vini meracioris pocula, teste Horatio, *Facundi calices quem non facere disertum?* &c. Idem & nudus & semper iuuenis habitus est, quòd arcana effutiant facillè vino madidi. Reliqua de Baccho, proluxè admodum descripta lege apud N. Comitem, mytholog. libro quinto capite decimotertio.

Bacchæ, Bacchi sacrificulæ, quæ & Mænades, & Bassarides, & Thyades: noctu Baccho sacrificabant alternis annis in Parnasso monte *Βακχίας*, Dictæ sunt Bacchæ ab insanis clamoribus: currebant enim cum tædis & funalibus accensis per noctem, quibus utebantur in illis sacrificiis, atque crinibus passis ita clamabant currentes, *Eu, hoe*, quæ voces sunt bona ac felicia precantium. His postea vocibus in vnam compositis Euæus Bacchus vocari cœpit.

Bacchæ mulieres, tertio quoque anno ad Cithæronem montem cateruatim cum Thytiis conuenientes, vt ibi Bacchi Orgia magno cum vlularu celebrarent. Ouidius libro nono Metamorph.

*Vtq; tuo mota proles Semeleyæ Thyrsis,
— Ismaria celebrant repetitâ triennio Bacchæ.*

Bacchus, martyr, vna cum Sergio, sub Diocletiano ad Euphratem passus est. Vterque ordinem in exercitu Cæsarum ducebat. Volater.

Bachia, insula iuxta Smyrnam commemoratur à Plinio lib. 1. cap. 31.

Bacclus, vir quidam effœminatus torusque luxuria deditus. Vide prouerb. Baccelo similis.

Bacchiadæ, *Βακχιάδων* dicti fuerunt qui à Co-

rintho exules in Siciliam deueniunt, & urbem inter Pachynum & Pelorum ædificantes Siculi facti sunt. Hi à Bacchia Dionysij filia originem duxerunt. Strabo lib. 8. de Corintho loquens, Bacchiada, inquit, anni ferme cc. urbem dominatione tenuerunt, & tyranni locupletissimi, & numero plurimi & genere clari euadentes, emporium ipsum adempto metu fructuosum possidere. Ouid. 3. Metamorph.

Et qua Bacchiada bimari gens orta Corinthi, Inter iniquales posuerunt moenia partus.

Bacênor, nomen viri, secundo Machabæorum duodecimo.

Bacenis, sylua ingens trans Rhenum Sueuos à Cheruscis pro natio muro diuidit. Nunc Nigra sylua dicitur, non longè à Friburgo. & Badensi agro, inter Athesin, Rhenum, Necarum, Moyanum & Danubium, Germaniæ flumina. Hercyniamque Syluam, & Hassiæ regionis germanicæ montes. Cæsar, libro 6. Commentar.

Bachilides, lyricus, tempore Artaxerxis Persarum regis.

Báchylus, ecclesiæ Corinthi moderator. Euseb. lib. 5. cap. 22.

Bacis, vates quidam Bæotius, cuius meminit Cicero, lib. de Diuin.

Bacis, luctatoris nomen apud Pausan.

Baci, v. Corinthiorum rex, regnauit ann. xxxv. A quo regis Bacidæ cognominati.

Bacætes, Βακταις, Bacchi nomen, quemadmodum & Babactes Βαβαις, in clamo, vociferor: solent enim Baccho, hoc est vino madidi, & mulieres, Liberi patris Orgia celebrâtes, omnia tumultuario quodam & incondito clamore replere.

Bactra, orum, Scythiæ prouincia, vltra Assyriam, à flumine Bactro cognominata. Virgil. lib. 2. Georgicorum,

Laudibus Italia certent non Bactra, neque Indi. Eius prouinciæ populi, Bactri, Bactrij, & Bactriani vocati sunt, quorum rex fuit Zoroastres, magicæ artis inuentor.

Bactra item, siue Bactrum, Plin. lib. 6. cap. 16. oppidum est eiusdem regionis, Bactrianorum regum regia, & totius regni caput, ita dictum à Bactro fluuio: cum antea Ariaspe appellaretur. De Bactrianorum moribus memorie proditum est ab Onesicrito, canes apud illos ali, quos Sepulchrales vocant, quibus parentes morbo ætatæ confectos obiciunt dilacerandos. Mulieres autem Bactrianas, splendido cultu & vnguentis vti: à seruis & ancillis multò magis quam viros coli, nec nisi equo insidentes, magnòque & auri & gemmarum apparatu exultas in publicum prodire: matrimonij autem castitatem non seruare, sed tam seruis quam aduenis promiscuè sese commiscere: nec à viris eo

nomine accusari, quibus ipsæ dominari videntur.

Bactrianum regnum olim mille urbibus fuisse inclytum ferunt. Huius primus institutor fuit Ceter, filius Aram. Iosephus.

Bactros, fluuius in sinibus Scythiæ Asiaticæ, à quo Bactra regio & urbs nomen sumpsit. Herod. lib. 7. Lucan. 3.

Errantes Scythia populi quos gurgite Bactros
Includit gelido, &c.

Bacturingeron est fluuius propinquus portui Patenno.

Bacuntius, Pannoniæ fluuius est, in Sauum influens. Plin. lib. 3. cap. 35.

Bacuti & Bacyriani, gēs Parthis & Medis vicina. Steph.

Bádacer, nomen ducis exercitus Iehu. 4. Regum nono.

Bádacum, ciuitas Noricorum, siue Bauarorum, hodie *Salz burg*, à flumine quod Salezam vocant Volateranus.

Badad, pater Adad, regis quarti in Edom. Genes. 36. Lat. Solitarius, siue in mamilla, vel in dilectione.

Badáias, nomen viri, 1. Esdr. 10. Lat. Solus dominus, vel, vectis domini.

Badan, nomen viri, 1. Reg. 12. filius Vlam filij Sares, 1. Paralip. 7. Lat. vectis, vel solus, aut in iudicio.

Badanatha, oppidum est Thamudeorum, qui sunt populi in Arabia locis mediterraneis degentes. Plin. lib. 6. cap. 28.

Bagatha, nomen eunuchi. Hest. 1. 2. Lat. in torculari vel cibum tribuens.

Badas, fluuius Syriæ: iuxta quem sepultus est Memnon, Simonides poëta in Memnone dirhrambo Deliacorum. Strabo libro decimo quinto.

Badena, urbs in Heluetia, alia in Marchia: à Thermis apud Germanos nomen suum habens.

Badæos, urbs foelicis Arabiæ, iuxta rubrum mare. Stephano.

Badiza, urbs Britannia. Steph.

Bady, fluuij nomen. Pausan.

Bæa, mons Cephaleniæ, à Bæo Vlyssis gubernatore. Stephano.

Bæaca, ciuitas Chaoniæ. Steph.

Bæbe, oppidum Cariæ. Steph.

Bæbro, oppidum Hispaniæ Bæticæ, inter Bætinium fluuium & Oceani oram in mediterraneo situm. Plinius libro tertio, capitulo primo.

Bæcylla, urbs Iberiæ, iuxta Herculis columnas. Stephano.

Bænis, fluuius est Lusitaniæ, omnium eius regionis fluuiorum longè maximus, cuius fons est apud Lantabras: alio nomine vocatur Minius. Strab. lib. 3.

Bælampsa, ciuitas in Arabico sinu circa rubrum mare,

mare, quæ domus est Solis. Stephanus.

Bæsi. Vide CYTROPOLIS.

Bæteræ, Galliæ Narbonensis urbs, olim Septimanorum (à legionis scilicet Romanæ numero) colonia. Hocque esse verum nomen, vel ex elogio marmoris, quod illic visitur, in sculpto apparet, hisce verbis M. Junio Philippo, nobilissimo Cæsari, principi iuuentutis. Septimanorum Bæteræ, vel ex Græco nomine in antiquissimis manuscriptis Ptolemæi tabulis lectio, Βαυτερραι. Quare illa Bætiræ, Bictæ, Bletæ, &c. tanquam corrupta quorundam iudicio sunt reicienda. vulgò *Bæfers*. De qua Pompon. Mela, Stephan. Plinius libro 3. cap. 4. & Ptolemæus meminerunt.

Betarreni, populi in Cælesyria, non longè ab Ithuræorum gente, à quibus & oriundi dicuntur. Plin. lib. 5. cap. 23.

Bætharrha, urbs Celtica. Steph.

Bætharrhus, magnus vicus in Palestina. Stephanus.

Bætica, tertia pars Hispaniæ, sic à Bæti flumine dicta, ab incolis autem Turdetana. Strabo lib. 3. Ea nunc Granata dicitur, à grano, quod Græci coccum vocant: quod in ea copiosum coccum gignatur. Accipitur etiam pro Hispania, quod Bætis eam diuidat.

Bætis, vel Betis, Bethis, aut Berys, fluuius Hispaniæ vterioris, à quo Bætica. Hispaniæ regio dicta, quæ ab incolis Turdetana: vt incolæ Turdetani & Turduli dicuntur. Dicitur Bethis *πυρρὸν βάθος*, quod est profundum, a in e. In eo lanas pulchro colore tingi ostendit Marcialis, cum ait:

Bethys oliuifera, crinem redimit corona,
Aurea qui nitidis vellera tingit aquis.

Scribitur à Stephano Bætis, cum æ diphthongo in prima, atque ab incolis etiam vocari *πέτρης*. Is autem ex agro Tarraconensi demissus, mediam Hispaniam perfluit, mox mari propinquus, lacum efficit magnum, ac demum occidentalem intrat Oceanum.

Bætiū, urbs Cappadociæ Steph.

Bætulū, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hispaniæ Tarraconensis fluuius: alio nomine Betholon. Eius irrigatione ager Barchinonensis lætissimus est.

Bætulij, nomen oppidi in eodem tractu. Plin. lib. 3. cap. 3. Ptol. lib. 2. cap. 3.

Bæus, gubernator Vlyssis. ide BALA.

Bagadonia, pars Macedoniæ Australis. Stephanus.

Baganum, Ptolemæo, Neruiorum ciuitas: alio nomine Tornacum.

Bastiganus, mons Mediæ, apud quem Semiramis in petra stadiorū septemdecim suam in sculpsit effigiem, quam viri centum donis venerarentur. Rhod. libro vigesimo nono, cap. vigesimo quarto.

Bagóas, lingua Persica, spado dicitur. Ouid.

Quem penes est domina seruandi cura Bagoæ. Suidas scribit nomen proprium fuisse Eunuuchi, quem turpiter Alexander Macedo admauit. Proinde cum Persa quidam nobilissimus Alexandriam, eiusque amicos muneribus cumularer, soli Bagoæ nihil honoris detulit. Rogatus causam, respondit se amicos regis, non scorta colere. Cælius capite trigesimo, libro octauo.

Bagóas, veneno Artaxerxem sustulit, omnesque regios filios, Arsene dempto, interemit. Diodor. in Alexandrum.

Bagoæ, Nympha quæ Thuscis artem fulguritarum scripsit, quam quidem Sibyllam putant Erythraeam, cui nomen esset Herophilam. Alij post Herophilam vixisse contendunt, quam Alexandria temporibus mulierum primam oracula cecinisse arbitrantur. Alexander ab Alexand. lib. 2. cap. 16.

Bágrada, vel Bragadas, fluuius Africae propriæ qui iuxta Vticam labitur, apud quem ab Attilio Regulo, & à toto exercitu ballistis & catapultis, serpens centum & viginti pedum longus occisus est. Authores Plin. libro octauo, capite decimo quarto. Gellius libro sexto, capite tertio. Strabo libro vltimo. Lucanus libro quarto,

Primæq; castra locat cano procul aquore quo se
Bagrada lentus agit.

Bagustim, Pannoniæ fluuius in Sauum influens. Plin. lib. 3. cap. 25.

Bahal, numero singulari, inquit Hieronymus: Bahalim pluraliter, Tyrorum Deus. Vide B A L.

Bahalis, i. in lætitia, siue in arrogantia, Rex filiorum Ammon. Iere. 40. 14.

Baliurim, nomen ciuitatis in tribu Benjamin, 2. Regum 3. Lat. Electi, siue iuuenes, aut in foraminibus, siue in liberatibus.

Baiæ, arum, ciuitas Campaniæ, secus mare sita, à Baio Vlyssis socio illic sepulto. In huius agro aquæ calidæ sunt, & ad voluptatem & ad varios morbos commodæ: & quia fertilitate ac copia rerum, ædificiis, littorumque amœnitate præstabant, magna Romanorum multitudo ad eas confluere solebat. Fuit hæc urbs temperie aëris & Romanorum frequentia, atque ornamentis ædificiorum celeberrima. Martial. ad Flaccum,

Vt mille laudem Flacce versibus Baias,
Laudabo dignè non satis tamen Baias.

Hocatus in Epistolis,
Nullus in orbe locus Baiis præluceat amans.

Silius:
Primores adsunt Capua, docent illa repentes
Vnde ferent nomen Baiæ, comitemq; dedisse
Dulichia, puppis stagno sua nomina monstrat.
Eius sinus Bataus, qui hinc Miseno monte, illinc Puteolis clauditur.

Baiazeth, Turcarum rex, per Tamerlanem in bello captus: mulo insidens, per exercitum in ignominiam ducebatur, potissimum ob superbiam, qua turgide intumescibat. Postea cathenis aureis vincetus, & in cauea conclusus à Tamerlana, quocumque iret, ducebatur: quo in equum ascendens scabellum utebatur loco, ac subter mensam, cum ederet, instar canis, ad eius pedes, solas de reliquiis cadentes colligebat micas, quibus tenuissimè ac turpissimè victitabat.

Bairon, historicus scripsit breuiarium rerum ab Alexandro gestarum. Suidas.

Baius, Vlyssis socius, in Campania sepultus, à quo Bafæ in Campaniæ dictæ authore Scruio.

Bal, lingua Punica, Deus dicitur. Seruius Æneidos. Apud Assyrios autem Bel dicitur quadam sacrorum ratione Saturnus & Sol.

Bala, i. inueterata, siue turbata, aut defluens: nomen ciuitatis in tribu Simeon. Iosue 19. 1. Paral. 4. Ancilla item Rachel vxoris Iacob. Gen. 19. Vxor item Nephthali. 1. Paral. 7.

Bala, i. deglutiens, siue destruens, nomen vrbs, quæ Segor, item Saliffa, siue Vitula conterminans in lacris literis dicitur. Genes. 14. Est & filius Azaz, filij Semna, filij Ioel. 1. Paral. 5.

Balaam, i. vetustas populi, vel absque populo, siue deuoratio, aut destructio eorum, filius Beor ariolus. Num. 22. Iosue 12. Est & nomen ciuitatis, 1. Paralip. 6.

Balaan, i. inueteratus, siue turbatus, filius Efer, filij Seir Horrhæi, Genes. 36.

Balamit, Hunnorum rex, anno 336.

Balanea, oppidum in confinio Syriæ & Phœnicæ. Plin. lib. 5. cap. 20.

Balari, populi montanorum, qui speluncas inhabitant. Strabo lib. 5.

Balari, Cynniis exules dicuntur, teste Pausania: quod nomen Sardinie montana incolentibus adhæsit, cum illic secessissent à Carthaginensibus deficientes Cæli lib. 19. cap. 82.

Balbinus, consul tempore Iulij Cæsaris.

Balbinus, consul, tempore Antonini imperatoris III.

Balac, i. inuoluens, aut destruens, vel cum labente, ait cum percussente filius Saphor, Num. 22.

Balach, Parthorum rex, Balduipum cum magna procerum militumque parte cepit, Carras in carcerem coniecit. Blond. Æmil.

Baladam, i. absque imperio, vel absque iudicio, aut vetustas imperantis, vel iudicij nomen viri, 4. Reg. 20. Isa. 39.

Balan, i. inueteratus, siue turbatus, filius Iadihel filij Benjamin, 1. Paral. 7.

Balanam, i. idoli gratia vel donum, aut possessor gratiæ vel doni, filius Achobor, septimus rex Edom. Genes. 36. 1. Paralipom. 27. Hebraicè Baalhanan.

Balanea, ciuitates Phœnicæ, quæ nunc Leacas appellatur. Steph.

Balanus, vrbs in Epiro.

Balatrones, inquit Festus & Blateas, antiqui appellabant bullas luti ex itineribus, aut quod de calceamëtorum soleis raditur. Deinde Balatrones dicti sunt homines nihili & nullius precij. Porphyrio in illud Horat. Saty. 1. — *Mendici, mira, Balatrones, &c.* à balatu & vaniloquentia dictos putat.

Balbura, vrbs Lyciæ. Steph. Vide Bvdo apud eundem.

Balbus, cognomen fuit Atiliorum, à balbutie primum vni ex illis impositum, & postea à posteris retentum.

Balbus Cornelius. Vide CORNELIUS.

Balbus, mons Aphricæ, insignis latebra Masiniffæ regis à Syphace superati: est enim fontibus abundans, & pascuis agroque Carthaginensium viciniss.

Balcea, vrbs circa Propontidem. Steph.

Balchus, fluius est Colchorum.

Baldad, i. vetusta dilectio, vel mamilla, siue inueteratus morus, aut absque motu, siue absque dilectione vel mamilla. Heb. Bilbad. nomen viri. Iob. 8.

Baldequinus, Damasci rex, à Balduino superatus. Blond.

Baldrâca, puella generis obscuri, peregrinæque conditionis, quamuis multarum rerum ob paupertatem indigna, noluit tamen corporis sui facere copiam Othoni imperatori. Volaterranus.

Balduinus de Burgo, Francus, III. Hierosolymorum rex, anno M. CXIX.

Balduinus III. Falconis filius, Hierosolymorum v. rex.

Balduinus Flandrensis, Græcorum imperator, anno M. CCCII.

Balduinus, Flâdriæ comes, ex vulnere diem clausit extremum. Gagni. lib. 6. Polyd. lib. 11.

Balduinus II. admodum puer patri suffectus, cui nondum per atatem idoneo Ioannem Brennum, Italia euocatum, Hierosolymitanum regem nomine solum coadiutorem dedere. Blond. lib. 7. decad. 2. Egnat. Volaterr. lib. 23. Æmil. lib. 7.

Balduinus, Tarsis dominus. Blond. Æmil.

Baldus, vrbs Phœnicæ. Steph.

Baleares, vulgò *Maiorque & Minorque*, duæ insulæ ante Hispaniam, 30000. passuum intervallo à se inuicem distantes, quarum maior, quæ Orientem spectat 10000. passuum longitudinem habet, circuitum autem passuum 480000. cuius precipua oppida olim fuerunt Palma & Polentia. Alterius in 60000. tantum passuum longitudinem extenditur, circuitus autem in passuum 50000. Dictæ Baleares (vt quidam volūt) à Baleo quodam Herculis comite ibi relicto. Aut certe *δῶν & βῆμα εν*, hoc est, à iaculando, propterea quod fūdē & iaculationis Baleares peritissimi habiti sunt.

Tra

Tradit enim Lycophron, & post eum Florus libr. 3. capit. 8. eam hisce in insulis obseruatam fuisse consuetudinem, vt esurientibus filiis, à matribus ientaculum in sublimi trabe proponeretur, quod illi contingere non poterant, nisi prius funda deiecissent. A Græcis dictæ sunt *ἀγυμνοσία*, eo quod nudi incolæ aliquandiu vitam egisse dicantur, nec vestibus vtētes, nec calceis. In hisce insulis tantus olim cuniculorum prouentus fuit, teste Plinio lib. 8. cap. 55. vt in eos præsidium militare ab Augusto ptere sint coacti. Hodie ab Hispanis, quorum imperio parent. Maiorica & Minorica appellantur. Baleares etiam dicuntur incolæ harum insularum: inde fit possessium Balearis, & Balearæ Virg. lib. 1. Georg. *Stupea torquentem Balearis verbera funda.*

Balech, vrbs à Salomone ædificata. Ioséph.

Balésium maritimum Italiæ oppidum, non procul à Brundisio. Pli. lib. 3. cap. 11.

Baletus, Hipponis filius, Corinthi ciuitatis primus auctor, & fundator. Vell. lib. 1.

Balus, qui iuxta Eusebium Xerxes siue Balaneus, v. 1. i. Babyloniorum rex regnavit annis xxx.

Baliárdus, philosophus Peripateticus, Parisiis floruit, ab orthodoxis tamen in quibusdam aberrans, à quibus nec per synodum iussu regis Ludouici huius gratia coactam, auelli potuit: quin in hoc loco deserto cum sociis nonnullis omne æuum abstinentendo exegit. Volaterranus lib. 22. Plat. Æmil.

Balgus, Germaniæ fluius est è montibus Sarmatarum scaturiens.

Balias, siue Balias (nam & in Græcis quibusdam codicibus *βαλίας* legitur, in aliis *βάλιας*) vnus ex equis Achillis, à balio colore ita dictus. Cōmemorat autem Homerus lib. 16. Iliad. tres Achillis equos, quorum duos Balias & Xanthum immortales fingit, ex Zephro vento & Podarge Harpyia prognatos: tertium autem mortalem, nomine Pegasum.

L. Balienus, auunculus Catilinæ, Lucretium Asellam, consularum, contra voluntatem Syllæ, ad perturbandum ciuitatis statum petentem occidit, iussu Syllæ runc Tictatoris: accusatus postea, ac damnatus. Pædian.

Balimenses, in Lario populi, qui aliàs Tribulani dicuntur. Plin. lib. 3. cap. 5.

Balis, vrbs Libyæ, iuxta Cyrenem, dicta quòd Balis deus in ea colleretur. Steph.

Balia, vrbs Macedonia. Steph.

Balio, Ienonis nomen apud Plautum à quo Ienones in historiis Balliones dicuntur.

Balista, mons est Gallia: Cisalpinæ situs apud Ligures.

Balceum, vrbs Macedonia. Steph.

Ballonari, siue Bellonari, Burgundiones, Hesi, Basternaos: in Scythia Europæa, vt in Asiatica sunt plerique eodem nomine. Val. 6. Argo-

nautic. — *Ibant & geminis aquantes cornibus alas Ballonari.*

Baloth, i. subiectæ, siue possessæ, aut in ascensione. nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ios. 15.

Balsa, Lusitaniæ ciuitas Ptolemæo, alio nomine Tauilla. Item numeratur inter Cyrenaicæ regionis oppida.

Baal-salifa, i. idolum tertium aut idolum Ducis vel principis, siue possessor trium, aut possessio ducatus vel principatus nomen loci. 4. Reg. 4.

Balsasar, i. scrutator thesauri, filius Nabuchodonosor. Dan. 5. 7. 8. secundum Iosephum, filius fuit Euilmerodach.

Baltassar, nomen prophetæ, qui & Daniel dicebatur, Dan. 15. lat. absconditè thesaurifans, siue in malleatore thesaurifans, vel occultè portans angustiam.

Baltassar, v. 1. 1. Babyloniarum rex regnavit ann. v.

Balthasar, rex Babylonis, sub quo hæc ciuitas à Persis capta fuit: tot ac tantis delitiis affluebat vt inter impudicas mulieres & obscenas, tanquam in cæno porcus, volutaretur, & comestaretur. Herod. lib. 1.

Baltia, insula in mari Germanico.

Balyra, fluius in Peleponneso, ita dictus à Lyra quam Thamyris Philemonis filius & Nymphæ Argiopes abiecit in Parnasum montem: ex cuius icstu fluius ortus. Rhod. libr. decimo octauo cap. 7.

Bamaâl, i. in circuncisione, aut in missione, filius Iosaphat, filij Heber, filij Baria, 1. Paral. 7.

Bamba, Hispaniæ rex, regnavit annis 1 x. mense vno.

Bambalio, cognomen est apud Cic. 3. Phil. ignobilis cuiusdam hominis ab hesitantia linguæ & stupore cordis. Vide Cæl. Rhod. libro 13. capit. 2.

Bomberga, vrbs episcopalis Franconiæ.

Bamborum, flumen Mauritanæ, crocodillis refertum. Plin. lib. 5. cap. 1.

Bambyca, Mesopotamiæ vrbs, quam Edesam & Sacram vocant, in ea Artagatam Syriam deam colunt. Strab. lib. 16.

Bambyca, ciuitas cum Romanis legionibus, à Sapore Persarum rege capta, cede facta. Amm. libro 20.

Bambycatij, populi, iuxta Tigrim habitantes, qui omnem auri aut argenti materiam ita execrantur, vt omnia metalli genera cœmētes, illa in profunda terrarum & abditas solitudines suffodiant, ne pecuniæ commercio eneruetur animi indoles ingenique Alex. ab Alex. lib. 4. ca. 15.

Bambyce, vrbs Syriæ Cælos, alio nomine Hieropolis dicta. Plin. 5. cap. 1.

Bamoth, i. altaria, vel excelsa, aut in morte. nomē vallis. Num. 21.

Bamoth-baal, nomen ciuitatis tribu Dan. Ios. 13. lat. altaria, vel excelsa idoli, aut in morte idoli.

Bana

Bana Syriae fluvius, alius Albana dictus.
 Bana, id est, in motu. filius Moſa filij Zamaria.
 Paral. 8. 9.
 Banaia, i. filius Domini, aut intelligentia Domini, siue edificatio Domini nomen viri, 2. Reg. 23. Nomen principis cuiusdam, 1. Paral. 4. 15. 2. Paral. 31. Pater item Phlethia, Ezech. 11. filius Ioiada, 2. Reg. 8.
 Banafa, Romanorum colonia in Africa, Valentia cognominata Plin. lib. 5. cap. 1.
 Banurides, insulae Tusciae, a Banauro filio Aiacis. Steph.
 Banuſi, feruorum genus manuum opera vntium. Cael. Rhod. lib. 25. cap. 18.
 Banda fluvius in Syria.
 Bandobena Oppidum in India, quam Cophes & Choaspes flumina praeterfluunt. Strab. lib. 15.
 Bane, nomen ciuitatis in tribu Dan. Ios. 19. lat. filij, aut edificantes, siue intelligentes. Quamuis purem legendum Bani-barac, vt vnus ciuitatis nomen sit, non duarum, quum Hebraeis iungantur.
 Baſnea, i. filius aut intelligentia aut edificatio domini, siue Banca, nomen viri, 1. Esd. 10.
 Bani, filius meus, aut edificatio, vel intelligentia mea, nomen viri, 1. Esd. 10. 2. Esd. 9.
 Banni, nomen viri, 2. Reg. 23. filius Somer filij Moholi, 1. Paral. 6. lat. idem quod Bani.
 Banuros, nomen viri 2. Esd. 10. lat. filij aut edificatores nostri, siue intelligentes nos.
 Banifa, vel Baſanifa, populi Thraciae. Steph.
 Banna apud Italotas rex dicitur aut maximus magistratus, apud Bœotios mulier. Rhod. lib. 15. cap. 17.
 Banna, fluvius Hyberniae in Borealem Oceanum decurrens.
 Bonnomanna, insula ante Scythiam, Plin. lib. 4. cap. 13.
 Bantia, vrbs Italiae. Steph.
 Bantij, populi Thraciae. Steph.
 Bantini, populi mediterranei Lucanorum, in tertia regione Italiae. Plin. lib. 3. cap. 11.
 Banuri, Getuli, incolae Tingitanæ prouinciae. Plin. lib. 5. cap. 2.
 Baptae, Athenis erant sacerdotes Corytus, impudicitiae deae, cui nocturna sacra peragebant, saltationibus, & omni voluptatum generi indulgentes. Dicti autem sunt Baptae, *δὲν τῆ βαπτῶν*, quod qui sacris illis initiabantur, aqua calida tingerentur. Iuuenal. Sat. 2.
Cecropiam soliti Bapta lassare Corytto.
 In hos Eupolis comœdiam conscripsit, quam ab illorum nomine Bapta appellauit, in qua mollietatem eorum & libidinem depinxit. Quam ob causam ab illis in matrem praecipitatus & submersus est. Vide plura de his apud Suidam, & Politianum, Miscellanorum cap. 10.
 Bapta, prima Galeatij Pisauriensis principis filia & Guidonis Vrbinatium Comitum vxor fuit. haec cum doctissimis viris plerumque magna

fui laude disputauit: libros quoque de humana fragilitate scripsit ac de vera religione.
 Baptus apud Daresios est fluvius.
 Bara, i. incendium, siue expurgatio, aut pastus siue iumentum, vel insipientia, vel in vigilia nomen alterius vxoris Saharaim. 1. Paralippom. 8.
 Bara, i. in malo, siue in socio, aut in clamore, vel in pastu, siue in constructione rex Sodomae. Genes. 14.
 Baraa, nomen viri, 1. Paral. 8. vide Bara.
 Barabanes, vel Vararanes, Persarum rex, regnauit an. xx. Christianos persecutus est. Hinc inter Romanos & Persas bellum obortum. Tripart. Hist. lib. 11. cap. 13.
 Barabbas, nomen insignis cuiusdam latronis. Matth. 27.
 Barabbas, Syra dictio, qua significatur filius patris: ex bar, quod est filius, & abba, pater. Sedul. *Tunc coluere Bahal, tunc elegere Barrabbam.*
 Barac, nomen ciuitatis in tribu Dan. Ios. 19. Vide B A N E. filius Abinoem, Iudic. 4.
 Barace, insula Gedrosiae. Steph.
 Baracha, i. benedictio, aut genuflexio, nomen viri. 1. Paral. 12.
 Barachel, i. benedicens deum aut genuflectens Deo, nomen viri. Ios. 32.
 Barachias, idem quod barachel pater. Zachariae prophetae Zach. 1. Filius Mosollamoth, 2. Paral. 28. Filius Zorobabel filij Phadaia. 1. Paralip. 3.
 Baracum, Cyrenes oppidum. Plin. libro 5. cap. quinto.
 Baracura, Indiae emporium extra Gangem. Ptol. hodie Bangala, ciuitas fecundissima, & regnum latissimum.
 Barad, i. grando, siue in descensu, aut in imperio, nomen loci in deserto Sur. Gen. 36.
 Baragasa, Aethiopiae oppidum, de quo Pli. li. 6. c. 29. sic scribit. Aliqui vnum Aethiopiae oppidum ultra ponunt in litore Baragala.
 Baraia, i. creatura Domini, siue impingnatio, aut electio Domini, siue in visione. filius Semei. 1. Paralip. 8.
 Barac, i. fulgur, dux exercitus Israel, Iabin Canaanorum regem vicit, qui Israelem xx. annos oppreſſerat Iudic. 4. Ioseph. libro quinto, cap. sexto.
 Baramalacum, Nabatheorum in Africa oppidum Plin. lib. 6. cap. 28.
 Baraomatae, Populi qui Indum aduersum accolunt, Gumbrouis proximi, quorum duodecim sunt nationes, singulisque binæ vrbes. Plin. lib. 6. cap. 21.
 Barasa, i. in egestate, aut filij plasmatio, siue incurſu, vel in beneplacito, nomen ciuitatis Galaad. 1. Machab. 5.
 Barathra, locus prope Casum. Steph.
 Barathrum, Diomedis, locus est Athenis in quem damnati praecipitabantur. Alij nomen esse loci

loci aiunt in Aegypto profundissimi. Est & generale nomen apud Graecos pro quouis loco cauo & profundo. Hoc etiam nomine appellantur terrae cauitates quae fluvios hauriunt aliis in locis rursus emerſuros. Transfertur quoque ad alia. Martialis. Barathrum foemineum pro locis muliebribus dixit. Idem stomachi imum hiatus barathrum appellauit. *Extremo ructus si venit a barathro.* Horatius de Lurcone & voraci quodam agens libro 1. epist. 15. *Pernicies (inquit) est tempestas, barathrumque macelli, Quicquid quaesierat ventri donabat auaro.*
 Barbalissus, castellum in Oriente, muris cinctum, Stephano.
 Barbara, virgo Nicomediensis, Diocori nobilis viri filia, a quo in turrim est coiecta, quod se Christianam profiteretur, ac post omnibus probis nudatum, conuerberatumque corpus, ab eodem ad praesidem ducta iugulataque in eandem vrbe sub Maximiliano: demum Venetiis (quod translata est) condita. Volaterranus lib. 4.
 Barbara, Sigismundi imperatoris vxor fuit, quae stultas vocabat virgines pro Christi nomine passas, quod voluptatum gaudia non gustarent. Dicebat animas cum corporibus interire, nec futuram aliam vitam post hanc quam viuimus.
 Barbari, fictitio nomine, inquit Strab. lib. 14. Dicti sunt ab initio qui difficulter, asperè atque duriter loquebantur, quasi duriloqui & crassilingues. dicti Barbari a *βαρβαρ* absona voce, in quam peregrini homines Athenas aduentantes identidem incidebant. Omnes igitur crasse loquentes Barbari dicuntur: quales olim habitati sunt omnes populi praeter Graecos. Barbari etiam dicuntur illiterati, malis moribus, feri, crudeles. Barbaricus etiam apud Festum est clamor exercitus, quod eo vociferandi genere Barbari vterentur.
 Barbaria, Africae qua in 4. partes Neoterici scriptores distinguunt pars praecipua & prima est. Ab ortu solis habet Marmaricae (quae hodie Barcha dicitur) deserta, ad montem vsque Atlantis partem Mejes appellatam, quae pars a Strabone forte sub nomine Afpis describitur. Hunc montem Atlantem (secundum eius ab Oriente in Occidentem ad mare vsque, quod ab eo Atlanticum nominatur, longitudinem) a meridionali plaga habet: ab Occasu ipsum mare Atlanticum. Septentrionale vero latus mare mediterraneum lambit. In quatuor regna diuiditur: Marochum nempe, Fessam, Telesinam, & Tuncet. Ab hominibus sub fusci coloris inhabitatur. Regionis pars quae mare mediterraneum spectat, motibus occupata est. Ab his montibus vsque ad Atlantem planities gaudet spatiosa & quibusdam etiam colliculis. Maximam hic fontium copia riuu-

lissq; amoenissimis irrigatur. Dactylorum mariorumque puniceorum feracissima, sed frumeti non adeo fertilis, frugum autem vbertate felix, ficum & oliuarum copiosa. Mons Atlas frigidissimus est & sterilis, omnique ex parte nemorosus atque niuib; obſitus, omnia ferè totius Africae flumina procreat. Frigus nunquam in Barbaria adeo intenditur, vt quis ignem ob id accendere velit. Autumni finis, tota hyems, bonaque Veris pars, impetuosus plena ventis, quin & grandinibus, fulguribus & tonitruis horridis interdum discruciantur. Accuratam Barbariae, & totius Africae, morumque Gentis descriptionem habes apud I. Leonem Africanum, & Th. Fazellum, cap. 1. lib. 6. vltimae Decadis rerum Sicularum.
 Barbária, insula Gangetis Indiae fluij, vt ait Ptolemæus: est & regio iuxta Arabicum sinum, vnde & mare Barbaricum. Steph.
 Barbárium, Hispaniae promontorium ad Tagum fluiuium. Strabo lib. 3. Alij scribunt Barbaricum.
 barbarius Philippus, de quo Vlpianus in lib. 3. ff. de offic. Praetor: vnus è sodalibus & competitoribus Antonij triumuiri fuit.
 barbarus, non gentis, sed vocis nomen est. Steph. item nomen fluij Indici Oceani.
 barbastenes, mons est Laconum, non amplius x. m. passuum a Lacedaemone distans.
 barbatia, oppidum in Arabia. Plinius libro 6. cap. 28.
 barbatus, consul, collega Reguli, anno ab vrbe condita. 909.
 barbatula, oppidum Hispaniae bæticae, & fluvius hoc praeterflueus. Plinius libro 3. cap. 1.
 barbesula, Hispaniae bæticae oppidum, in conuentu Gaditano: & fluvius qui vrbi nomen dedit. Plin. lib. 3. cap. 1.
 barcanij, populi Hyrcanis vicini. Steph.
 barca, promontorium Africae. Plin. lib. 5. cap. 1.
 barce, aridae Libyae metropolis, sic dicta a reginorum barce, a qua barcei populi. Caeterum, haec vrbs in solitudine sita est, eosque populos corrupto sermone Aphri Baracianos vocat. Hi sunt qui locorum qualitatibus diuersis nominibus appellatur, & a Mauritania per Aethiicam & Aegyptum, Palestinamque & Phoeniciam, & Coeleſyriam & Oſtroenem, Mesopotamiam atque Persidem redunt ad indiam.
 Barce, ciuitas Pentapoleos, hodie Ptolemais. Claudianus.
Dissidet occiduis, quod dissuadet arida Barce:
 Vidi Stephanum & Strabonem.
 Barce, nutrix Sichaei, dicente Virg. lib. Aeneid. 4.
Tum breuiter Barcem nutricem assata Sichaei.
 Barce, regina Libyae, a qua ciuitas quaedam dicta Tortellius grammaticus.
 Barcei, populi Carthagini propinqui. Seruius.
 Barcenis, Germaniae sylua trans Rhenum, Sueuos a Cheruscis diuidens: nunc Sylua nigra,

gra, haud procul à Badenſi agro. Volater.
Barcha, cognomen nobiliſſimæ apud Carthagi-
 nenſes familiæ, ex qua fuerunt Annibal & pa-
 ter eius Amilcar, inde Barchina factio.
Barchineſi, populi apud Colchos & Iberos, qui
 ſolent agnatos morbo extinctos, velut igna-
 uos igni tradere: in bello autem deſunctos,
 tanquam ſtrenuos, obicere vulturibus.
Barcha, cognomen Amilcaris patris Annibalis,
 primam ſecundum ſilium gloriam inter duces
 Pœnos obtinuit. Primus in Italia Romano-
 rum impetum, qui multas infixerat reipubli-
 cę clades, diutius quàm par erat, ſuſtinuit. Liu.
Barchochabas, Iudaicę factionis princeps, Chri-
 ſtianos niſi negarent Chriſtum, ad ſupplicia
 traxit. Euseb. lib. 4. cap. 8.
Barchuſa, parua ciuitas Phœnicicę. Steph.
Barchonia Fauentia, ciuitas eſt Hiſpaniæ
 Tarraconenſis celebratiſſima. Plin. lib. 3. cap. 3.
 in deſcriptione Hiſpaniæ citerioris anno an-
 te Chriſtum 234. fundata ab Amilcare, cui
 Barcha cognomē, quem Carthaginenſes cum
 iuſto exercitu in Hiſpaniam miſerant. Hodie
 caput & metropolis eſt regni Catalauniæ.
 Gall. *Barcelonne*.
Barctus, fluuius eſt circa fines Scythiæ, à quo &
 reges & populi duxerunt nomen.
Bardaſanes, Meſopotamiæ præful, Syrorum lin-
 gua doctiſſimus, & vehemens dialecticus, ad-
 uerſus Marcionem patria lingua ſcripſit: ſed
 de Græcè ad Antoninum, ſub quo fuit, librum
 de Fato, aliâque complura, vt ait Euseb. lib. 4.
Barderate, vrbs Galliæ Comarę ad Apennium,
 Plin. lib. 3. cap. 5.
Bardeſanes, historicus Babylonius, in duo dog-
 mata apud Indos gymnoſophiſtas diuidit,
 quorum alterum appellat Brachmanas, alte-
 rum Samaneos: tantæ continentię, vt vel po-
 tius arborum iuxta Gangem fluuium, vel pu-
 bliſco oryza & farine alantur cibo: & cum rex
 ad eos peruenit, adorare illos ſolitus eſt. Hic
 doctrina cœleſtium, omnium Chaldæorum
 excellentiſſimus fuit. Euseb. libro 6. Præparat.
 Euang.
Bardi, vates in Gallia, aut magi, aut philoſophi
 fortium virorum res geſtas decantare ſole-
 bant. Lucan. lib. 3.
*Vos quoque qui fortes animas, belloq; peremptas
 Laudibus in longum vates demittitis eunum,
 Plurima ſecuri fudiſtis carmina Bardi.*
Bardines, fluuius iuxta Damascum. Steph.
Bardillus, Illyricorum rex, à Philippo victus, an-
 no à diluuiō 1947.
Barduli, Cantabrorum in Hiſpania populi, qui
 & Turduli & Tapari, Plin. lib. 4. cap. 22.
Bardus, apud Celtas regnauit, qui inuentione
 carminum & muſicę apud illos inſtytus fuit.
 Berofus.
Bardus iunior, Celtarum rex anno à diluuiō 514.
Baræa, oppidum Hiſpaniæ citerioris, Bæticę ta-

men adſcriptum. Plin. lib. 3. cap. 3.
Bared, i. grando, ſiue in deſcenſu, vel in imperio,
 filius Suthalæ filij Ephraim. 1. Paral. 7.
Barēne, vrbs Mediæ vicina Ecbatanis. Steph.
Baretium, regio ad mare Adriaticum. Steph.
Bargafa, vrbs Cariæ, à Bargafō filio Barges &
 Herculis, quē Lamus Omphales, & Herculis
 filius perſecutus eſt. Steph. Vide CYARDA.
Bargeni populi Africae ex Troglodytis. Plin. lib.
 6. cap. 29.
Bargus, Thraciæ fluuius in Hebrum cadens. Pli.
 lib. 4. cap. 11.
Barguſij, populi occidentales, iuxta Iberum flu-
 uium. Steph.
Bargyla, Aſiæ minoris vrbs, & in Caria. Plin. lib.
 5. cap. 20. quæ.
Bargylia, ſiue Bargylos, ab aliis vocatur, à Bel-
 leroſontis comite Bargylo, quem Pegafus
 occidit: vnde Bargylici, & Bargilitici campi,
 vel Bargyletæ incolæ, & ſinus Bargylicus,
 Stephan.
Bargylus, mons in Aſia. Plin. in deſcriptione Sy-
 riæ, cap. 20. lib. 5.
Bária, i. ſera, vel veſtis, ſiue fugitiuus, aut in odo-
 re. filius Semeiæ filij Sechemiæ, 1. Paral. 3.
Bária, i. in ſocietate, ſiue in malitia, aut in vlula-
 tione, ſiue in paſtu. filius Aſer filij Iacob, 1. Pa-
 ral. 6. 8. 13. qui Beria Genef. 46. dicitur.
Bariades, Indorum rex, qui bellum aduerſus Dio-
 nyſium geſſit.
Barielu, cognomen pseudoprophetæ, Act. 13.
Bari, ciuitas Phrygiæ. Ptolemæus, ait eſſe oppi-
 dum in Piſidica Pamphiliæ præfectura: ſigni-
 ficatque id nomen apud Græcos habitatio-
 num frequētiam, vſurpantque id factæ inter-
 dum literę pro ædibus eburneis. Nam & poe-
 tæ elephantos, Baros vocant. Præterea quidam
 Indiæ fluuius Baris dicitur. Baris etiam lingua
 Aegyptia ſignificat cymbam quæ veſtat ca-
 dauera Aegyptia ad ſepulchra. Propertius,
Baridos & contis veſtra Bilurua ſequi. alio no-
 mine dicitur Epibatra.
Baris locus Piſidicę, in Pamphilia, autore Plinio,
 lib. 5. cap. 31.
Baris, Steph. eſt ciuitas, ſignificat etiam domum.
Barium Apuliæ oppidum. vulgò *Bairi*. Feſtus
 ſcribit vocari Barium à conditoribus, qui ex-
 pulſi ex inſula Bara vrbem hanc cōdiderunt.
Barnabas, nomen viri, Act. 4. Lat. ſilius conſola-
 tionis.
Barnichius, fluuius Peloponneſi, in Alpheum
 ingreditens, antè Enipeus dictus, Homerus
 in Odyſſ. Strabo lib. 8.
Barnuus, Barnutus, oppidum Macedoniæ, prope
 Heraclæam. Strabo lib. 7.
Baro, Mulier quædam fuit philoſophicę dedita,
 vt ſcribit Suidas: quem P. Manutius allegat Ex
 eo Philoſophos, qui ſolidiores eſſent non
 Philoſophos quod eo nomine viderentur in-
 digni, ſed Barones vocabant, vt quaſi mulier-
 cular

culæ per contemptum appellarentur. Cicero,
 vt. epiſt. 9. ſam. Illæ Baro &c.
Barra, oppidū Orobiolorum in Italia Trāſpadana,
 regione vndecima. Plin. lib. 3. cap. 17.
Barrium, Apuliæ oppidum, quod Plinius dicit
 antea Iapygem vocatū à Dædali filio Iapyge.
Barſabas, nomen viri. Act. 1. lat. ſilius conuerſio-
 nis, aut quietis, aut iramenti.
Barthabaces, Cybeles ſacerdos, de qua Plutar. in
 Mario: Per ea tempora adueniens Barthaba-
 ces magnæ matris ſacerdos, nunciauit deam
 in templo Ade locuram victoriam prædiſſe.
Barthádoth, filius tritiſtiæ, vt timor Matris.
Barthimæus, beatus Hieronymus dicit corruptè
 legi, ſcribi autem debere Barſemęus: quod Sy-
 riacè interpretatur ſilius cæcus, vel ſilius cæ-
 citatis. Nomen cæci cuiuſdam à natiuitate,
 quem I E S V ſanauit Marc. 10.
Bartholomæus, nomen Apoſtoli. Matt. 10. Luc. 6.
 lat. ſilius ſuspendentis aquas.
Bartholus de Saxoferrato, natus eſt anno 1309.
 puer præceptorem habuit Petrum de Aſiſio,
 vitam doctum, & eximie piū, à quo in lite-
 ris & grammaticis eruditus fuit. Ad iuris ciui-
 lis diſciplinam ſe contulit, anno ætatis 14. in
 ciuitate Peruſina, quam tanta diligentia & in-
 duſtria didicit, ſub præceptoribus Cymo Pi-
 ſtorienſi, Iacobo Butrigario, & Reynerio Fo-
 roluienſi, vt poſtea 20. anno ætatis Bononia
 de iure publicè reſponderit: & anno ſequenti
 ſolennia Doctoratus inſignia receperit. Peru-
 ſij vxore ducta, vt vitæ portu conſtituto, æta-
 tem ius proſitendo trãſegit. Huic etenim nec
 ingenium, nec memoria deſuit, qui Hebrai-
 cas literas, & Mathemata didicit, & plurium
 diſciplinarum, quàm iuris ciuiliſ peritiā ha-
 buit. Scripſit doctiſſima in totum prope ius
 ciuile commentaria. Mortuus eſt autem Pe-
 ruſij anno ætatis ſuæ 46. anno domini 1355.
 Hæc Ioan. Fichard. in Iurec. Viris.
Baruc, i. benediſtus, vel genuſflexus, filius Nerix.
 Ierem. 32. 10.
Barum, oppidum Italiæ à Saracenis obſeſſum.
Barulum, oppidum Apuliæ eſt, quando aliquan-
 do à Gallis obſeſſum tanta fame laborauit, vt
 milites detractas ſcutis pelles aqua emollitas
 abſumerent, herbis que (quacunquẽ reperi-
 rent) veſcerentur.
Barutum, oppidum à Soldano incenſum, & ſolo
 æquatam, anno 1290.
Barutus, vel Barutum. Vide B E R Y T O S.
Barýgaza, inſigne emporium Gedroſiæ. Ste-
 phan.
Baryne, Romana fuit metetrix, de qua Horat.
*Vlla ſi iuris tibi peteſati pœna Baryne nocuiſſet
 unquam, Dente ſi nigro fieres vel vno turpior
 ungui crederem.*
Barzayth, i. ſilius aut puritas ſiue frumentum an-
 guli. ſilius Melchiel filij Barce filij Aſer filij
 Iacob. 1. Paral. 7.

Bátzanes, Aſſyriorum rex, in Armenia à Nino
 ſuperatus.
Baſa, i. in factura 111. Indæorum rex regnauit
 annis xxxiiii. impius omnem familiam
 Hieroboam & Nodab interfecit. 3. Reg. 15. Io-
 ſeph. libro 8. cap. 8.
Baſabocates, populi Aquitaniæ, Plinio cap. 19. lib.
 4. Pictonibus iuncti.
Baſaia, i. in factura Domini. ſilius Melchiæ filij
 Athanai. 1. Paral. 6.
Baſan, i. in dente, ſiue in ebore: aut in mutatione,
 vel in ſomno ſcū in dormitione: aut confu-
 ſio, vel ignominia, regio Og regis, quæ pa-
 ſcuſ ac nemoribus abundas, cecidit in fortem
 dimidiæ tribus Manaſſe, xſa. 2. Num. 21. quę &
 Hauothair, Deuteron. 3. dicitur, & Terra Ra-
 phaim.
Baſaniſa, aliàs Banifa, populi Thraciæ. Steph.
Baſanus, Sicambrorū rex regnauit annis xxxvi.
Baſcath, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Iof. 15. ap-
 pellatur & Beſecath. lat. Maſſa, ſiue inſtatio,
 in anguſtia, vel in effuſione.
Baſcana nomen loci. 1. Mach. 13.
Baſemath, i. aromata, vel confuſio mortis, aut in
 deſolatione, ſiue in poſitione, aut in nomini-
 bus altera vxor Eſau, Gen. 26. Filia item Salo-
 monis. 3. Reg. 4.
Baſera, vrbs Phœnicicę, Steph.
Baſilea, Rauracorum Auguſta, Germaniæ nobi-
 lis vrbs, ad Rhenum ſita, non procul ab Ar-
 gentorato, vtranque Rheni complectitur ri-
 pam, maiore Baſilea in littore Gallico, mino-
 re verò in Germanico ſita Maior vallem oc-
 cupat à Meridie verſus Septentrionem inter
 duos colles ad Rhenum deſinētes extenſam,
 fluuiolòque Syrſeca irrigatā: minor verò fun-
 dum habet planum. Liberrimo Baſilea recrea-
 tur aere, ſolum habet ſecundum, ſaturigines
 multorum fontium, cōcurſus multorum am-
 nium. Pio 11. inſtitutore celebri gaudet Acade-
 mia. In Helueticæ fœderis ſocietatem recepta
 eſt anno m. d. 1. Vulgò *Baſel*, Gal. *Baſle*.
Baſilei Sarmatæ, cognomento Iapiges & Vrgi, è
 quibus pars maxima Nomadibus, i. paſtoribus
 conſtat: pauci agrorum colēdorū ſtudio ten-
 entur. Vtranq; Iſtri ripam incolūt. Strab. li. 7.
Baſileus, fluuius inſulæ Cypri, prorumpens in
 mare Syriacum.
Baſilia, inſula Ponti (vel in Oceano ſeptentrio-
 nali) Xenophonte Lampſaceno, à littore Scy-
 tharum tridui navigatione, inſulam eſſe im-
 menſæ magnitudinis Baltiam, quam Pytheas
 Baſilium nominat. Pli. cap. 13. lib. 4.
Baſilicus ſinus maris Ioniæ adiacentis eſt. Plin.
 lib. 5. cap. 20.
Baſilidæ, Pompo. lib. 2. populi Scythiæ Europæ,
 ab Hercule & Echidna originem ſumpſerūt.
Baſlides, hæreticus Alexandrinus, tercenos ſex-
 xaginta quinque cœlos eſſe credidit, quo die-
 rum numero annus includitur: huius ſectato-
 res

res dicti sunt Basilidiani. Iren. Epiph.
 Basilides carnifex Potamienæ virginis, & martyris, quo pacto martyrium ob Christi fidem passus ipsius Potamienæ precibus, pro eo apud Dominum fufis, vide in verbo, P O T A M I E N A.
 Bâsilis, ciuitas Arcadiæ. Steph. & Paul.
 Basiliscus à sorore Augusta, quia Imperator aberrat, in regali folio positus. M. filium Cæsarem fecit. Rediens è Syria Zeno, ius suum repetes, Basiliscum cum filio relegauit, qui Lemni fame consumpti sunt. Pompo. Procop. lib. 3. de bel. Vandal.
 Basilus Cæsariensis, Gregorij Naziâzeni, & Ioânis Chrysoftomi temporibus floruit. Is Cæsariæ Cappadocum præful, factus, missus est à Valente, qui Arianis fauebat, in exilium: Cui ille: Antequam, inquit, in exilium proficiscartu ab incœpto desistes. Itaque vna nocte, vxore Valentis maximis correpta doloribus, & filia insuper paruula extincta, Valens misit ad Basiliam, vt precibus ad Deum fufis, ipse saltem seruetur. Ex historia Rufini.
 Basilus Ancyranus præful, arte medicus, scripsit contra Marcellum de virginitate librum & nonnulla alia. Hic etiam imperante Constantino, in parte Macedoniæ cum Eustathio & Sebastiano princeps fuit Hieronymus.
 Basilus, præfes Ciliciæ, sub Anastasio principe floruit, haud abfimilis primo & abstinentia & vitæ institutis: scripsit cōtra Archelaum quædam presbyterum Coloniensem. Suid.
 Basilus, Asiæ fluuius intra Euphratem & Tigrin fluit. Strab. lib. 16.
 Basilus, Amasiæ Ponti episcopus, martyrio coronatus, anno c c c x i.
 Basilus & Constantinus fratres, xv. Cōstant. imperat. imperauerunt annis lxxi. Syriam imperatores populati sunt: Cretam pulsis Saracenis receperunt. Blond. lib. 3. decad. 3.
 Basilus Macedo, x. Cōstantinopoli Imperator imperauit annis xvii.
 Basilus, consul, Viuiani collega, ann. ab vrbe 1233.
 Basilus iunior, consul solus, anno ab vrbe 1233.
 Basilus, vnus ex interfectoibus Cæsaris, Appiano & pyratæ nomen. Lucanus,
Basilium videre duce noua furta per aquar.
 Basilopotamus, id est rex fluuiorum, quondam Enrotas vocatus, fluuius Laconicam regionem perfluens, inter Gythium & Bertos erumpit. Strab. lib. 8.
 Basilus, vnus ex interfectoibus Cæsaris, Appiano. Alter fuit pirata infamis. Lucanus.
 Basinni, populi Arabiæ. Steph.
 Bastiani & Bastuli, populi, à quibus Hispaniæ pars, quam Bastitanorum seu Bastulorum appellant. Strab. lib. 3.
 Basterópoda, regio Medorum, Armeniæ contributa. Strab. lib. 11.

Bastæ, locus in Cotylio monte prope Phigaliam in Arcadia, vbi celebratur Epicurij Apollonis templum, nato inde cognomine, quod in pestilenti morbo tulisset opem. Cæl. lib. 19. cap. 1.
 Bassaræus, Bacchi cognomen, à specie vestium, quibus ministræ eius utebantur in sacris: quæ & Bassarides nuncupatæ erant. Bocarius. Alij vero Bassereum, Βάσειον vocant, quod clamare significat. Horatius. *Non ego te candide Bassarou. Inuitum quatiam,* &c. Ea autē vestis vsque ad pedes fluebat. Stat. *Si decet aurata Bacchum vestigia Palla vertere.* Et à Bassareo, Lydiæ loco cognominata est, vbi conficiebatur.
 Bassaris, Bassarei, hoc est Bacchi sacrificula. Per. Sat. 1. *Et sectum vitulo caput ablatura superbo Bassaris.*
 Bassiana, Pannoniæ oppidum. Ptol. hodie. *Bossegna.*
 Bassianus, Syracusanus, Romam studiorum causa missus, vbi Christianus factus, Rauēnam infectante patre fugit. Inde Laudensis præful electus, ibidem nonagenarius decessit 14. Calend. Februar. emicuit Ambrosij temporibus, quem ægotantem adiit, mortique interfecit. Volater.
 Bassianus Antonius, ii. imperator, anno ab vrbe 957.
 Bassianus Antonius, i i i. imperator anno ab vrbe 960.
 Bassus, poëta Epicus, Quintiliano, vehemēti ingenio, quem senectute immaturum fata præuenere, quemadmodum & Valerio Flacco contingit.
 Bassus, cui nomen Aufidio fuit, historicus, Quintilianus temporibus bellum Germanicum scripsit.
 Cæsius Bassus, lyricus, in prædiis suis ardenre Vesuuio, & latè vagantibus ignibus, cum villa sua flagrauit, quem Quintil. se vidisse ait.
 Bâssus, & Sextius Niger, Romani de medicina Græcè scripserunt. Volat.
 Bassus, martyr, sub Decio clauis ferreis confixus. Volater.
 Bassus, consul, Gentiani collega, anno ab vrbe 963.
 Bassus, consul, collega Aemiliani, anno ab vrbe 1011.
 Bassus, consul, collega Quintil. anno ab vrbe 1041.
 Bassus, consul, collega Ablabij, anno ab vrbe 1083.
 Bassus, consul, collega Philippi, anno ab vrbe 2161.
 Bassus, consul, collega Antiochi, anno ab vrbe 1184.
 Basta, oppidum in Italia, non procul à promontorio, quod Acram Iapygiam vocant. Plin. lib. 3. cap. 11.
 Bastanabus, portus Arabiæ. Steph.
 Bastanæi, Arabiæ, desertæ gens. Ptol.

Bastarnæ,

Bastarnæ, Basternæ, populi Europæ in Sarmatia intra terram sunt Tyrregetis proximè, ferè ex Germanis originem ducentes, plures in vicos nationesque diuisi. Nam Armoni quidam dicuntur atque Sydones: qui verò Peucen istri insulam habitant, Peucini. Rhoxani verò magis ad Aquilonem spectant, inter Tanain & Borysthenem campestriam pascuntur. Strabo 7. Stephanus.
 Basterbini, populi Salertinarum mediterranei in tertia regione Italiæ. Plin. lib. 3. cap. 11.
 Basterani, populi sunt in Aegypto, quibus permuratio in more est numerorum loco, Aegyptiorumque ritu agroros producant, vt à prætereuntibus quos eiusmodi quidpiam infestaret, aliquid salutaris afferatur.
 Bastia, castrum in Italia munitissimum, prope Padum, insigne ibi accepta clade ex inopinato irruente Alphonso. Cæl. Antiquit. libro 5. cap. 1.
 Bastinæ, gentis nomen, quæ spe prædæ, Histrum transire volens (frigore enim glaciata erat) submersa est, pauci euaserunt. Eutrop. libro 4.
 Bastuli, Bæticæ Hispaniæ populi prope Turdulos, quorum oppida sunt. Sexti, Abdera, Ilurgis, Obulcho, quod & ab Hispanis Vbida. mons Calpe circuitu quidem non magnus, cæterum adeo erectus, vt procul aspicientibus columnæ effigiem referat. Strabo libro 3. Ptolemæus libro 2. cap. 5. Plinius libro 3. cap. 1. & 3.
 Basulij, populi Libya.
 Bata, Asiæ vicus, & portus vbi Sinope vrbs, Austrum versus, huic oræ plurimum videtur opponi. Strabo libro 5. cap. 9.
 Batala, antiquissimum Sidicinorum in Italia oppidum, cum aliis eorum oppidis à Liuiocommemoratum.
 Batalus, tibicen Libycus, lasciuia & vinolèta carmine complexus est, fecitque adagio locum, Batali similis. Cælius ait hunc primum omnium calceis fœmininis in scena vsu fuisse, artémque tibiærum omninò mollitiæ deprauasse, à quo fluxus & parum viros Batalos vocant. tale fuit Demostheni cognomen.
 Bâtana, locus iuxta Euphratē, Stephanus. Vide AGRATANA apud eundem.
 Bâtane, vel Batanea, vicus Syria, Steph.
 Bataui, Germaniæ populi, Plin. Rhenum accolentes. Lucan. lib. 1.
Vangiones, Batauique truces, quos are recuruo stridentes acere tuba.
 Hos Auricomos Siluius appellat. Populi inter Belgas. Nam Mosâ flumen parte quadam ex Rheno recepta longè fere ab Oceano lxxx. m. passuum, quæ appellatur Vualis, Insulam efficit Batauorum, in Oceanumque influit. Hic hodie (vt plerisque placet) Hollandi nominantur, diocesis Traiectensis, propinqui Phry-

siæ & ducatu Geldriæ, ac mari Oceano finitimi. A Cattis populis Trâsrhenanis, Cheruscis, Legiis Pannoniæ populis vltra Hercyniam sylvam conterminis, & Hermunduris orti dicuntur, & seditione domesti capulsi extrema Gallicæ oræ vacua curtoribus, simulque insulam intra vada sitâ occupare, quam Oceanus à fronte, Rhenus amnis à tergo & per latera, circumluit. Cæsar, lib. 4. comment. Corn. Tacit. de situ Germaniæ, Omnium harum gentium virtute præcipui Bataui, non multum à ripa insulam Rheni colunt. Cartorum quondam populus seditione domestica in eas sedes trâsgressus, in quibus pars Romani imperij fieret, manet honos, & antiquæ societatis insigne. Nam nec tributis conteruntur, nec publicanus atterit. Exempti oneribus & collationibus, & tantum in vsu præliorum sepositi, velut tela atque arma bello referuantur. Hæc ille. Vulgò *Le pays de Hollande.*
 Bataua, Germaniæ prouincia, quæ nûc Bauaria, aut Hollandia dicitur: & Batauium, oppidum, à *Bathis* quod altum significat.
 Batauodurum Ptolem. Batauorum oppidum ad Rhenum fluuium, inter Coloniensem & Traiectensem vrbes Episcopales vltra Nouesium in sinibus Ducatus Cliuentis situm, cuius meminit Tacitus Annalium lib. vigesimoprimum, Creditur idem esse cum eo quo in agro Traiectino hodie Vacuum appellatur.
 Bate, pars tribus Aegæidis. Steph.
 Batèa, filia Teucris, Scamandri fluuii filij, vxor Dardani. Diodorus libro quinto. Vide Steph. in DARDANO.
 Bateni, populi ad Caucasi montis iuga, non procul à Bactris. Plinius libro sexto, capite 16.
 Bâtèra, vrbs Ligurum. Steph.
 Bathillus, adolescens Samius, ab Anacreonte poëta Teio dilectus. Horatius in Epodis, Ode 14. *Non aliter Samio dicunt arfisse Bathillo Anacreonta Teium.* Hic Pantominus fuit: vnde Iuuenalis,
Molli saltante Bathillo.
 Alium præterea Teodontius enumerat, quem Phorci & marini monstri, filium fuisse dicit. Item Bathillus poëta tragicus insignis, in comædiis non æquè fœlix.
 Bâthuel, i. filiatio dei, aut mensura dei, vel desertum Dei. filius Nachor ex Melcha, Genes. 22. Nomen ciuitatis tribus Simeon, 1. Para. 4.
 Bathycles, vir quidam diues, sed fordidus sibi que viuens. vnde natum prouerb. Bathyclis calix, in eos qui diuites cum sint, sibi tamen viuunt.
 Batiæ ciuitas est mediterranea Epiri. Strabo libr. septimo.
 Bâtia, ili tumulus in Troade Strab. libr. 13. Batida etiam dictus à Batea quadam, vel *δὸν τὴν πῶρῶν*, id est pabulo equorum, vel à Batis, id est, rubis. Steph.

Batina,

Bacina, vel Bantina, oppidulum Apuliæ. Horat. 3. Carminum, Ode 4.

— *salusq; Barinos & aruum
Pingue tenent humilis Ferenti.*

Bate, ciuitas Orchœnæ. Steph.

Bato, Sinopenfis, de rebus Persicis scripsit. Strab.

Baton, Amphiarai auriga. Polyb.

Batrachus, sculptor. Plin. lib. 36. cap. 5. Nec Sauron atque Batrachum obliterari conuenit, qui fecere templa Octauix porticibus inclusa, natione & ipsi Lacones.

Battades, Callimachus, à Batto patre. Quidius in Ibin,

*Nunc quo Battades inimicum deuouet Ibin,
Hoc ego deuoueo teq; tuosque modo.*

Battis, puella, quam Philetas poëta elegiographus suis carminibus celebrauit. Ouid. lib. 1. Trist. *Nec tantum Coe Battis armata suo.*

Battus, comicus, cuius fabulas refert Suidas.

Battus, Cyrenes in Africa conditor, quem Callimachus ait progenitorẽ suum fuisse. Strabo lib. 17. Significat autem regem lingua Libyca. hic linguæ usque adeo impedita fuit, ut verbum βαττις ab eo originem traxerit.

Battus, pastoris cuiusdam Pylij nomen, quem Mercurius in Indicem commutauit, Nam cum Apollo Admeti regis armenta pasceret, Mercurius bones quasdam, quæ longius processerant, furto abactas in sylua occultauit, Battoque cuidam equarũ custodi, à quo vno visus fuerat mandauit, nec cuiquam illud furtum indicaret: quod ut libentius faceret, vaccam pulcherrimam ei dono dedit. Mercurius verò abiens, ut hominis experiretur fidem, sumpta alia figura, paulò post ad eum redit, rogans an vaccas quasdam illac transeuntes vidisset, pollicensque, si indicaret, vaccam se illi cum tauro daturum. Battus itaque spe muneris corruptus, sub quo monte pascerentur, indicauit: ob quam peridiẽ Mercurius eum in lapidem, qui Index dicitur, commutauit. Quidius 2. Metamorp.

*At senior, postquã est merces geminata sub illis,
Montibus, inquit, eunt: & erant sub montibus illis.
Risit Atlantides, & me mihi perfide prodis?
Me mihi prodis? ait: periurãq; pectora vertit
In durã silicem, qui nũc quoque dicitur Index.
Hæc fabula docet fraude sermonis ac periurio abstinendum. Est item pictura inepti poëtae & oratoris.*

Battus, ineptus poëta, qui in carmine conficiendo eadem sæpius repetebat, & ineptã iterum atq; iterum occinebat cantilenam. inde Battologia, verborum redundancia, eiusdemque rei vitiofa repetitio.

Batulum, castellum Campaniæ, cuius incolæ Turno in auxiliũ venerunt aduersus Æneam. Virg. lib. 7. Æneid.

Batum, Flumen Italiæ, in agro Brutio prope Blandam urbem. Plin. 3. cap. 5.

Bauai, id est, in luctu, vel in miseria, nomen viri, -2. Eisd. 3.

Bauaria, ab Auaribus, Hunnorum reliquiis, qui Noricis expulsis in ea terra cõsedere adiecta B. littera appellatur. Bojoaria etiam à Boiis Gallix Cisalpinæ populis hoc loco aliquãdo moralis dicitur. Noricum olim fuit, & Danubio insigni fluuio ex Sueuia profuente irrigatur. Nulla Germaniæ prouincia pluribus cultionibusque illustratur urbibus. Priusquam in prouinciam redigeretur, à proprio rege ad Arnulphi vsque imperatoris tempora administrata est, ut quidam scribunt: deinde duces haberẽ cepit, hodiẽque retinet. Regio ipsa, præterquam vbi Australior est, non feritur. Nemorosa multum est & montosa. Sues glãdibus syluestribusque pomis tanta copia nutrit, ut veluti Hungaria boues, ita hæc Sues cæteris Europæ nationibus largẽ suppeditat. Gens ipsa vestitu ut plurimum flauo colore amicitur: ocreis libentius quàm caligis calciatur. Non est hodie deserta, ut Strabonis tempore fuit, sed cultissima: magnas & superbas ciuitates habens & Oppida nobilissima. Magna copia frumenti circa Ratisbonam & Landshutam. In superiorem & inferiorem diuiditur. Superior subdita est Alpibus Austrorũque, ideo magna ex parte sterilis. Inferior est fertilior, crebrius frequentiusque habitatur: & propter Danubium, Isaram & Lauarum amnes, est vitium ferax. Munster. Auentin.

Bauba cum Cererem hospitio suscepisset, ei nescio quam obtulit portionem, quam ipsa tota colliquata lachrymis ob filiorum mortem bibere nolens, respicit. Bauba istud moleste ferens, & non tantæ autoritatis deam esse putans, pudendũ reuelauit, & ei nudum ostendit: quo spectaculo dea delectata, in gremium accepit poculum. Clem. Alex. Orat. ad gent.

Baucis, anus paupercula, Philemonis senis coniux, quos Iupiter in arbores commutauit. Ferunt enim, cum Iupiter & Mercurius Phrygiam peragrarent, solos hosce inuentos esse, qui deos hospitio dignarentur. Quare cum Iupiter eam regionem ob inhospitalitatem terræ hiatu perdere decreuisset, Philemonem & Baucidem monuit, si salui esse vellent, sese ut sequeretur: qui sine mora deorum vestigia sunt subsecuti. Cumque iam ad vicini montis culmẽ peruenissent, forte respicientes subiectam oculis regionem, palude haustam vident, sola sua casa excepta, quæ ipsis aspiciẽtibus in templum est transformata. Iussi deinde pro hospitij munere petere quod vellent, nihil aliud se optare responderunt quàm ut noui templi sacerdotio præficerentur, nec alter alterum ad sepulturam efferret sed eodem temporis momento extremum vitæ sinem clauderent. Quod cum illis Iupiter annuisset, ad sua eos remisit: vbi quod reliquum erat vitæ, in

in deorum ministerio peregerunt: cumque iam extremam senectutis metam attingissent, in arbores duas sunt conuersi, ut latius exequitur Ouidius, lib. 8. Metam.

*Sed pia Baucis anus, pariliq; ætate Philemon,
Illa sunt annis iuncti iuuenilibus, illa
Consenuere casa, &c.*

Fabula docet hospitalitatem Deo esse pergratam & longæua vita compensari.

Baudolinus, vates quidam vitæ sanctitate conspicuus: spiritu propheticò claruit regnante apud Longobardos. Luitprandi.

Báuius & Máuius, poëtae duo ineptissimi & maleuoli, Augusti & Virgilij ætate nulla alia re noti, quàm quod clarissimis suæ ætatis poëtis oblatrare non dubitarent: qua de causa optimi cuiusque odium incurrerunt. Virg. 3. Ecloga. *Qui Bauium non odit, amet tua carmina Mau.*

Bauli (vel Bauli) villa inter promontorium Misenum Baiarumque lacu, flexo mari alluitur, dicta quasi Boauli. Seruius inde factam memorat, quod olim Hercules iuxta Baias fecit caulã bobus, quas Geryoni eriperat, & eam sepfit: qui locus primò Baulia dictus, mox dici cepit Bauli.

Bauli, oppidum Campaniæ, non procul à Massico monte. Plin. lib. 6.

Bauma, oppidum Æthiopici sinus ex Africæ latere. Plin. lib. 6. cap. 29.

Bauramites, 1. Eligens aquas, aut eligens quis? vit. 1. Paral. 11. qui 2. Reg. 23. dicitur Beromi.

Baurica, fluuius est Gallix Cisalpinæ in Padum influens.

Bauto, consul, collega Arcadij, anno ab urbe 1138.

Bázata, 1. contemptus, vel deprædatio, aut in oliua, nomen eunuchi cuiuspiam. Esther. 1.

Bazióthia, 1. contemptus, vel despectiones eius, siue prædæ eius, aut in oliua Domini, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Iosue 15.

Beatrix, virgo Romana, cuius comes fuit Lucina, ambæ insigni erga sanctorum martyrum, quæ in suis agris tumularunt, corpora pietate præditæ, quam ob rem à Diocletiano ob Faustinum ac Simplicium reconditos extremo supplicio multatæ.

Bebái, 1. pupilla, siue concauus aut vacuus, nomen viri. 1. Eisd. 2.

Bebiani, Ligures sunt ita dicti in secunda regione Italiæ. Plin. lib. 3. cap. 12.

Bebius, mōs est Campaniæ, ignem instar Ætne exhalans.

Bébius, deator insignis, cognomento Massa. temporibus Vespasiani principis vixit. Iuuenalis Satyra 1.

— *Quæ Massa rimet, quæ munere palpat Carus.*

Bébius Pamphilus, cõsul Romanus cum P. Cornelio eo anno quo Numæ Pompilij libri in agro C. Petilij effossi sunt. Valer. Max. li. 1. c. 1.

Bebriacum, vicus est inter Cremonam & Veronam, apud quem Vitellius Othonem superauit. Iuuenal. Satyr. 2. *Bebriaci in campo spolij affectare Palati.* Tacitus Annal. lib. 18. Hunc vicum Itali hodie *Labemini* vocant.

Bebriacenses aues à Bebriacò vico dictæ sunt, quod eius pugnae tempore, quæ apud Bebriacum inter Othonem & Vitellium commissa est primùm in Italia apparuerunt. Plin. lib. 20. cap. 49.

Bébrices, Stepha. vel Bebrycij, populi à Thracibus oriundi, qui eam partem Asiæ incoluerunt quæ postea Bithynia & aliquãdo Mygdonia dicta est, ut est videre apud Strabonem lib. 7. & 12. Hos Arianus originẽ à Bebryce traxisse vna filiarum Danaï scribit, quæ vnã cum Hypermnestra præter iussa patris viro pepercit. Quare fugiens parentem, vnã cum viro in hæc loca peruenit, incolatque ritus docuit Ægyptios: pro quibus meritis regionem ab eius nomine Bebryciam ferunt appellatam: quæ olim extendebatur vsque ad Ephesum & Magnesiã Ionix oppidũ, ut scribit enarrator Apollonij, Charontem adducens auctorem, qui dicit Lampacenorum regionem olim Bebryciam appellatam. Stephanus Bebryces constituit iuxta Pontum in Asia, & iuxta Iberos in Europa. Vide Lucanum lib. 6. & Silium lib. 3.

Bebrycia, Asiæ regio, quæ postea Mygdonia, deinde Bithynia, à Bithyno rege appellata est.

Bébryx, rex fuit in montibus Pyrenæis, teste Silio, quos etiam à Pyrene illius filia, nomen traxisse idem auctor est.

Becare, Portus vtilissimus in Asia, quo piper monoxylis lintribus imprimis inuehitur. Plin. li. 6. cap. 23.

Bebuc, nomen viri. 1. Eisd. 2. Lar. Laguncula, siue vacuitas.

Becher, filius Ephraim, Num. 26. Lat. primitiæ, aut in ariete.

Becher, eris, gens Scythica, quæ cum ad Italiam venisset cum Attyla, vinumque gustasset, omnium bibacissima facta est. Steph.

Béchiri, populi, & Bechirica regio.

Bechis. Vide METILIS.

Bechor, filius Beniamin. Gen. 46. idem quod Becher significat.

Béchorath, filius Aphia. 1. Reg. 9. idem, numero plurali significat.

Beda, Britannus, ob vitæ modestiam Venerabilis dictus, clarus sub Ioanne sexto pontifice, cum Sarraceni ex Africa soluentes, Hispaniam inuaserunt: Græcè Latinèque eruditus, scripsit in Vetus & nouum testamentum. Fratres habuit Strabonem vel Strabum, & Amyonem vel Haymonem, doctos etiam viros, quorum alter Homilias quasdam non inereditas, alter in Genesim scripsit. Huius copus Genuæ cõditum est. Volater.

Beduini, Arabes ac Sarraceni hæretici, nulla ratione, incrimésque in bellum ruebant, dicentes mortem vitari non posse, fatóque omnia referentes: hircinis amicti pellibus, solem orientem adorabant. Volater.

Béel-meon, siue Baal-meon, nomen ciuitatis. Ezech. 25. 1. Paral. 5. Lat. idoli habitaculum.

Béel-phegor, nomen idóli Moabitarum. Ofce 9. Num. 25. Deut. 4. nomine Beel siue Baal quod in monte Phegor colebatur: idem creditur cum Saturno, vt annotauit. Cæf. Rhod. lib. 13. cap. 23. Lat. apertura, siue hiatus.

Béel sephon, nomen loci, siue vrbs in Ægypto. Exod. 14. Num. 33. Iosephus lib. 2. cap. 13. Lat. idolum Aquilonis vel secreti.

Béel-tem, nomen viri. 1. Efd. 4. Lat. idolum siue possessor saporis, aut rationis, vel eloquij.

Beel-zebul, nomē idóli Accaronitarum. 4. Reg. 1. Luc. 11. Aliás Beel-phegor appellabatur à gentibus Priapus. Lat. idolum muscæ.

Beéra, filius Ioel, 1. Paral. 5. Lat. puteus, vel declaratio.

Beérgios, vnus ex Neptuni filiis, quem Hercules vicit.

Beéri, Lat. explanans, vel puteus, vel in Luce, siue in Leone, pater Iudith vxoris Esau, Genes. 16. Pater item Ofce propheta, Ofce 1.

Béer-ramath, vrbs tribus Simeon. Ios. 19. Lat. puteus vel declaratio celsitudinis, aut in luce excelsa.

Begis, vrbs Trallianorum. Steph.

Begoai, nomen loci. 2. Efd. 7. Lat. in corpore siue in gente.

Beguai, nomen viri. 1. Efd. 2.

Begui, nomen viri. 1. Efd. 8.

Bel, nomen, idóli Babyloniorum. Isa. 49. Lat. ventus, aut nihil, siue defluens.

Bel, seu Beles, Appollo dictus est ab Aquileiensibus Italia. Herodian. lib. 8.

Bela, filius Benjamin. Gene. 46. 1. Paral. 7. 8. Num. 26. Nomen item vrbs, quæ aliás Segor, Gene. 14. Dicitur, & Soar, & Salissa, teste Hieronymo. Filius item Beor, rex Edon, Genes. 36. Lat. deglutiens, siue destruens.

Bela, Pannoniæ rex, regno per fratris cædem potitus, bonus alioqui princeps, populos à multis vectigalibus immunes fecit. Primus Byzantios nummos, argenteamque moneram percussit. Decessit tandem equo lapsus, fractusque membra, post annos regni tres, sepultus in cœnobio S. Seruatoris ab eo constituto. Volater. lib. 8.

Bela, 11. Vngariæ rex, Almi filius: quem Colomanus excæcauerat, & ipse cæcus seruatus à Pannoniis in regnum, quod Stephanus sine prole decessisset, duxit vxorem Helenam regis Seruicæ filiam, ex qua 1111. habuit filios, Gelsam, Ladislaum, Stephanum & Almu, qui in eos quorum consilio pater excæcatus erat, crudeliter animaduertit. Borichum, Colomani nothum, cum Polonorum & Ruthenorum

manus regnum affectantem prælio vicit. Volaterran. Riti.

Bela, 111. Vngariæ rex, Stephani filius, regnavit annis xviii.

Bella, 1111. Vngariæ rex, Andreæ patris successor regnavit annis xxxv.

Bela, v. Vngariæ rex, regnavit annis 111.

Belbina, Strab. lib. 9. insula è regione Anaphystiorum, apud quos Panos templum est, & aliud Veneris Coliadis. Itē vrbs Laconia, Ste. Belæa Velia. Vide ELEA.

Beleastartus, Hyrami filius, Tygri rex, regnavit annis vii.

Beledónij, populi iuxta Oceanum. Steph.

Beletra, ciuitas Italia, nõ procul à Roma. Steph.

Beleus, fluuius in agro Tyriorum.

Belga, nomen viri, 1. Paral. 2. 4. 2. Efd. 12. Lat. refrigerium, vel solatium, aut vetustas vultus.

Belgæ, populi Gallia Comata, Germanis proximi, inter Sequanam & Scaldem fluuios siti, in quindecim olim populos diuisi. Plin. lib. 4. ca. 17. Gallia omnis Comata vno nomine appellata, in tria populorum genera diuiditur: à Scalde ad Sequanā Belgica: ab eo ad Garumnā Celtica, eadēque Lugdunēnsis: inde ad Pyrenæi montis excursus Aquitania. Horum plerique orti à Germanis, Rhenum antiquitus transductis Gallos inde expulerunt. Hi moribus, legibus, & ornatu, nunc sunt valde culti, humani, & satis effeminati. In his sunt metropoles Treuirensis, Coloniēsis, Moguntina, Rhemensis cum earum suffraganeis intra Oceanum mare ac Rhenum, Matronam & Sequanā constitutis. Item Brabantia, Flandria, Hollandia, Geldria ac Phrysiæ pars, tota Picardia, Hannonia, Iuliacum, Virtutum Comitatus, ac Campaniæ maxima portio, Silua Arduēna vniuersa, cum singulis sibi adiacentibus & ea inclusis populis ac locis: & plerique Principes, tum Laici tum Ecclesiastici, duces, Comites, ciuitatesque, quarum multæ liberæ, suoque iure agentes, aliæ Francorum regi obtemperant. Quod superest, Imperatorias partes sequitur. In his sunt tres Cæsaris Electores: sunt & Regni Francorum quos Pares vocant fermē omnes. Imperator & Rex in Belgis coronatur, consecratur & inungitur: alter Aquisgrani, alter Rhemis. Belgarum multis in locis Cæsar & Corn. Tacitus meminerunt.

Bélgai, nomen viri, Nehem. 10. idem significat quod Belga.

Belgium, Belgarum oppidum, Cæsar. 3. de bel. Gal. *Beauuais*. Dicitur videtur Belgium pro Belgarum regione, vt apud Liuiū Samnium pro Samnitum regione. Vide Glar. in Annot. in 6. Comm. Cæf.

Bélgia, Gallia regio, à bellis quibus fatigata est dicta, inter Rhenum & Sequanā ac Ligerim olim extensa, nunc Flandriā & Picardiam solum cōprehendit, ab hac Estdæ Belicæ Virgilio

gilio dicta, quod illic primū inuenta fuerint.

Bellinus, Patauinus, vir sanctissimæ vitæ, cuius templum miraculorum frequentia celeberrimum & affluxu hominum notissimum extat in Rhodigini paludibus.

Belgites, populi Pannoniæ. Plin. lib. 3. cap. 25.

Bélial, quasi apostata, & absque iugo.

Belides, dæ, patronymicum masc. quo significatur filius, seu aliquis de genere Bel: vnde pro Palamede accipitur Nauplij filio, & Beli abnepote, Virg. 1. Æneid.

*Fando aliquid si fortè tuas peruenit ad aures
Belida nomen Palamedis, &c.*

Beligius, Celtarum quondam rex, à quo Gallia Belgica per syncopen dicta fuit, pro Belgica, & populi Belgici pro Belgici appellati sunt. Berol. lib. 5. & Ann. in comment. ibid.

Belion, flumen, ex Celtiberis & Vaccæis labens Callaicæ regioni irrigandæ per commodum. Strabo lib. 3.

Belippo, oppidum Hispaniæ Bæticæ in conuentu Gaditano. Plin. lib. 3. cap. 1.

Belis, huius Belidis, patronymicum femininum, quo significatur filia vel neptis Beli, vnde Belides dictæ sunt, quinquaginta filie Danaï, Beli filij: quas cum Aegisthus Danaï frater totidē filijs suis peteret vxores, Danaus despondere recusauit. Diceretur enim ex oraculo, se à genero interfectum iri. Sed postea coactus à fratre, promisit se eius petitioni satisfacturum. In nuptiarum autem nocte filias subornauit, vt clam se cultris armarēt, & viros iam vino luxuriaque sopitos ingularet. Virgines itaque patrimorem gerentes, captato tempore, necarunt viros, vnaqueque suum, excepta sola Hypermnestra, quæ Lyceo viro suo pepercit, qui postea, occiso Danao, regnū apud Argos inuasit. Hæ & Danaides appellantur à patre Danao. Vnde Danaidum dolum prouerbio celebratur, pro barathro quodam inexplibili, & insatiabilis cupiditatis homine. Finguntur enim à poetis, Danaï filia apud inferos eo supplicij genere perpetuò damnata esse, vt dolium quoddam pertusum aqua conentur implere, vnde tantum effluat, quantum illæ possunt infundere. Ouid. in Metamorph.

*Moliriq; suis lethum patruelibus ausa,
Assidue repetunt, quas perdunt, Belides vndas.*

Belides quidam annos esse dixerunt, qui assiduis fructibus videntur nos velle locupletare ac saturare, cum tamen tantundem absumatur quantum producitur. Sic autem Lucretius lib. 3. id explicat,

*Deinde animi ingrata naturam pascere semper,
Atque explere bonis rebus, satiareq; nunquam.
Quod faciunt nobis amorum tempora, circum
Cum redeunt, foetusq; ferunt, varioq; lepores:
Nec tamen in vita replemur fructibus unquam
Hoc, vt opinor, id est, ano florente puellas
Quod memorat latices pertusum cogerere in vas*

Quod tamen expleri nulla ratione potestas.

Nōnulli arbitrati sunt omnē mortaliū vitam in hac fabula cōtineri, cū omnia quæ agimus frustra nobis fiant in terris, cū nulla humana roboris vestigia diutius manere possint, sed omnia rursus confundatur. Alij beneficia, quæ in ingratos homines cōferuntur, per hæc vana esse indicabāt. His vnus & huic dolo Plato in Gorgia assimilat animū incōtinentē, qui effusus in omni intemperantiæ libidinibus agitur. Eisdē perfimiles sunt homines futiles, qui vt Parmeno Teretianus, sunt pleni rimarū. hacq; & illac perfluūt. Ebrios quoq; in quos lepido admodū epigramate doctissimus poeta Iustit. *Belidas fingunt pertusa in dolia vates
Mox effundendas fundere semper aquas.
Nōmine mutato, narratur fabula de te,
Ebrie, qui meas qui sine sine bibis.
Quin etiā hoc in te quadrat turba ebria, q; sint
Corpora qua fuerant, dolia facta tibi.*

Potest etiam fabula exponi de filco principis auari, quem omnes omnium ciuium fortunæ explere nequeunt.

Belisarius, Iustiniani principis dux Græcus, Persas in Oriente vicit: Vandalos in Africa, ducto in triūphum Gilsinere: Gotthos in Italia capto Victige rege, superauit. Africam reperens, Vandalos bella renouantes, Reipub. subdidit, interfecto eorū rege Guntarit sub pacis dolo. Victor Romam reuersus, crucem auream, vbi res eius gestæ, celatæ fuerant, Petri Basilicæ obtulit. Hic ob res feliciter gestas in affectati regni suspicionem venit, apud Iustinianum, à quo vterq; ei oculus erutus fuit. Quare quum principis ingratitude aliter vlscisi non posset, exiguum extra urbem tuguriolum extruxit, vbi per reliquam vitam à prætereuntibus stipem emendicauit, illud identidem repetens: Da obolum Belisario viator, quem inuidia, non culpa cæcauit. Crinitus & Volater.

Belitani, iidem qui Lustani. Steph.

Bella, læ, oppidum Campaniæ. Virg. lib. 7. Vide ABELLA.

Bellerophóntes, tæ: seu Bellerophōtis, fuit Glaucci regis Ephyræ filius, cuius forma capta Sthenobœa, Præti Argiuorum regis vxor de stupro eum interpellauit: cum que se præter opinionem repulsam videret ægrè id ferens, innocentem hospitem apud virum detulit, tantquam sibi vim inferre voluisset. Cuius delationi fidem adhibens Prætus, cum iniuriam eam maximè vltam cuperet, hospitij tamen iure motus, domi illum suæ interficere non sustinuit, sed in Lyciam ad Iobatem socerum cum codicillis misit: qui cum & ipse tam strenui adolescentis sanguine domum suam non vellet polluere, aduersus Solymos, quibuscum bellum gerebat, modico cum præsidio misit sperans futurum vt iuuenis, laudis cupidissimus, à gente ferocissima facile interficeretur

Verum cum & Solymes facile vicisset Belle-
rophontes, & aliis plerisque periculis obiectus
semper victor rediisset, postremo ad interi-
mendam Chimæram missus est: quem etiam
laborem, nactus Neptuni beneficio Pegasus
equum, summa cum laude superavit. Quapro-
pter Iobates iuuenis virtutē admiratus, alte-
ram illi ex filiabus cum regni parte uxorem
dedit: ex qua Isandrum, Hippolochū, & Lao-
damiam suscepit, vt lib. 6. Iliad. refert Homer.
Quod cum audisset Sthenobœa, sibi ipsi mor-
tem conceiuit. Bellerophontes autem felici
retum successu elatus, cum in cœlum euolare
cum Pegaso conaretur, immisso à Ioue cœstro
equo excussus est, deciditque in eum campum,
qui postea Aleius appellatus est, Pegasus au-
tem à Ioue inter sidera est reclusus. Hic primū
Hipponomus dictus est. Bellerophontes pos-
tea appellatus à Bellerō quodam Corinthio-
rum principe, quem adhuc adolescentulus de
medio sustulit. Homeros lib. 6. Iliad. Hanc fa-
bulam alij ad historiam, alij ad physicam, alij
ad ethicam explicationem traduxerunt. Quæ
ad historiam spectant, ea per se patent, nisi quod
Pegasus nauis fuerit ita dicta, *δὸν τὸ ἀήρ πύδω*,
à compingendo scilicet. Fuerunt qui Bellerō-
phontem, nihil aliud esse putauerint, quā hu-
morem motu solis eleuatum: quoniam aëre
vi solis agitata pars grauior sublata paulo
post rursus deorsum demittitur, atque cogitur,
quæ cum feratur deorsum & coaguletur, Pe-
gagus dicta fuit. Cum verò pars subtilior ad
regionē ignis feratur, sic illa pars crassior di-
cta fuit à Ioue deorsum detrusa fuisse. Atque
cum Pegaso ex aqua, ob motum cœli diur-
num, sublato, Aurora oriatur, dies dictus est,
vt sensui magis patet, at non Bellerophon, à
Pegaso equo portari: alij generationem ele-
mentorū, cum alia sursum, alia deorsum ferā-
tur, vt leuia sunt, aut grauiora, per hæc signifi-
cari maluerunt. Alij vitæ humanæ rationē pro-
pè omnem sub hac fabula contineri tradide-
runt: nam neque aduersis rebus nimis trista-
ri, neque prosperis & festiuis nimis gloriari,
aut extolli conuenit, quoniam horū omnium
denique moderatorem Deum esse experimur.
Is enim pro sua singulari clementia, & cala-
mitatibus iniquè circumuictos adiuuat, quod
accidit, dum calamitosus esset, Bellerophon-
ti, & nimis elatos animos deprimit, quare præ-
ceps idē postea dicitur de cœlo detrusus. Alij
malunt Chimæram fuisse Lyciorum ducem
rei bellicæ peritissimum, sed immani crudeli-
tate, qui cum pyriticam exerceret, vcheretur-
que in nauē, cuius prora leonem, puppis dra-
conem haberet, in medio capite esset depicta,
quem insecutus Bellerophō cum citissima ac-
expeditissima nauē longa, Pegaso vocata, inter-
eunt: quare datus est locus fabulæ, vt ait Plut.
in claris mulieribus. At Lucianus in astiologia

sentit animum Bellerophontis ad sublimium
rerum speculationem elatum, equum fuisse
creditum alatum, atque ita rem fabulis inuo-
lutam. Alij ad astronomicas rationes hæc ipsa
quæ de Physicis dicta sunt, transtulerunt, ea-
que fieri inquit pro viribus astrorum, quas cum
prior Bellerophon deprehendisset, dictus est
in cœlū ascendisse. Alij dixerunt Bellerophon-
tem à Pegaso alato vectum Chimæram inte-
remisse, quia is celestem prior inuenit & fræ-
num, vt ait Pindari interpres: sicuti Bigarum
inuentor fuit Castor, quadrigas Erichonius
Atheniēsis inuenit. Dictus est is equus alatus,
vt voluerunt quidam, nauigium cum ille prior
omnium inueniret nauigare classe, atque ordi-
nem classis instruendæ, cum vela & remi alæ
sint nauigiorū. Hic igitur nauali prælio Soly-
mis populis bellicosis superatis, quos leonibus
similes dixerūt. Poëtæ, Amazonibus arma in-
tulit, quas per loca difficilia & montosa pera-
grantes capras vocarunt. Insidias porrò quas
Iobates electissimis iuuenibus illi parauerat
redeunti, caudam serpentis vocarunt.
Bellerophontes omnium prius equo vehi do-
cuisset fertur. Plin. lib. 7. vnde Horat.
*Et exemplum graue, præbet ales
Pegasus terrenum equitem grauatius
Bellerophontem.*
Bellérus, Corinthiorum dux, à quo interfecto,
Bellerophontes dictus est, qui ante Hippono-
mus. Cæl. Rhod. lib. 13. cap. 9.
Bellethani, populi Edetaniæ regionis citerioris
Hispaniæ ad Iberum fluuium. Plin. lib. 5. cap. 3.
Bellienus, Romanus quidam, cuius domus in
funere C. Cæsaris deflagrauit. Cic. 2. Philipp.
Bellinus, Patavius Episcopus fuit, qui quū pulsus
esset Patauio, grassantibus nobilibus plerisque,
quod lenius sanctiusque quàm ab illis pro-
bari posset, episcopum ageret, in quoddam palu-
stre solū, quindecim milibus passuum Rhodi-
gio distans, diuertit. Cæl. Antiq. lib. 17. cap. 28.
Bello, vrbs Hispaniæ citerioris ad Beshponem
portum. Plin. vulgò vocatur *Turiffa*.
Bellocassi, populi inter Celtas, proximi Lexobiis
quos vulgus Baiocenses nominat. Eorum ci-
uitas est episcopalis, in prouincia Rotoma-
gensis. Ducatu Normaniæ, & regno Franco-
rum sita. Gall. *Bayeux*.
Bellus, fluuius Phœnicæ ex Candebra palude, &
radicibus montis Carmeli procedens, & par-
uo contentus cursu apud Ptolemæidem Clau-
dij Cæsaris, coloniam, arenas habet vitro ac-
commodas.
Belogradum, oppidum, quod & Taurinū nunc
Albam dicunt, ad confluens Sauum, Danu-
biūque situm. Quo in loco Mahumetes à
paucis Christianis fugatus, caesus, castrisque
excutus est. Platina. Gall. *Belgrade* vulgò *Gries-
chisch*, *Vueissen burg*.
Bellona, bellorum dea, & Martis soror. Vocatur
etiam

etiam Enyo & Pallas. Virg. lib. 9. Æneid.
Quam propè sanguine sequitur Bellona flagello.
Huic proprio sanguine sacerdotes sacrifica-
bant. Antè Bellonæ templum, columna erat,
quæ bellica dicebatur, super quam, hastam
iaciebat Fœcialis bellum indicens, vt post Fe-
stum annotauit Alexander ab Alexandro lib.
3. c. 12. Ab antiquis dicta est Duellona, è Duel-
lo, quod illi ipsi bellum appellabant.
Bellonarij, Sacerdotes Bellonæ, qui lacertos hu-
merisque suos concidebant. Sanguine suo
Bello sacrificantes Acron.
Bellouaci, populi Galliæ inter Belgas, olim belli
gloria eximij, quos Cæsar, eorum duce inter-
fecto, in potestatem accepit, eorum oppidum
Bellouacum dicitur. Gal. *Beauvais*.
Bellouilla, Galliæ regio, Anglis olim data, Ro-
ber. lib. 9. Æmil. lib. 7. Polyd. lib. 19.
Belma, nomen loci. Iudith. 7.
Belochus, x. Assyriorū rex, regnauit annis xxxv.
qui idcirco à Belo accepit cognomen, quia
cum imperium voluit exercere, maximum
pontificium Beli Iouis, & maxime circa au-
spicia & diuinationes occupatus fuit. Berol.
Belochus iunior, xx. Assyriorum rex, regnauit
annis xxv. ab Hebræis, vt sacræ testantur li-
teræ Chusan Reschataim dictus, à Iosepho
Dhusattus, huius filia Actosa regnauit, cum
patre annis vii.
Belon, vrbs & fluuij nomen in Hispania Bati-
ca, apud Strabonem lib. 3.
Belopares, xxxi. Assyriorum rex, regnauit annis
xxx.
Belphina, insula Æginæ proxima, vel in conti-
nenti Laconia agro. Strabo.
Belsan, nomen viri. 1. Esdr. 2. Lat. in lingua aut
in detractioe, siue vetustas dentis, aut vetus
ebur.
Belunum, Venetiæ oppidum est in Italia, vt
Platum, Opitergium, Altinum, Concordia,
Colonia. Volateranus.
Belus, fluuius Syriæ, vbi primò compertum
fuisse vitrum Plinius scribit lib. 6. Ioseph. lib.
secundo belli Iudaici, stadiis ait duobus à
Prolemaide Belum distare, iuxta quem se-
pulchrum Memnonis, & vitrea in rotunda
valle arena, quam venti ex circumdatis iugis
conuehunt, inexhausta seculis vi, sed ante
omnia mirabili natura murandi alia quoque
in vitrum, quæ attigerit metalla. Vide SE-
LEVCOBELVS.
Belus, rex fuit Assyriorum, & pater Nini, à Sole
ita dictus, qui Assyriorum lingua Bel dicitur.
Huic vita functo templum erexerunt Baby-
lonij, diuinisque eum honoribus sunt pro-
sequuti.
Belus Iupiter, Saturni, hoc est, Nimbroti filius,
secundus rex Babyloniar, regnauit annis 62.
& fundamenta Babyloniar à patre designata,
oppidi magis, quàm vrbs crexit. Berol. lib. 4.

Deorum idololatrarum primus, astronomiæ
inuentor. Eam ob rem ei lapillū dicarunt pre-
tiosum, quam Belis oculum vocarūt: quem-
que D. Cyrillus Arbellum nominat, ex homi-
nibus primum, qui pro Deo habitus fuit. Ille
namque Belus primū Chaldeos instituit sa-
cerdotes, ait Diod. Sicul. lib. 3. Antiq. fuit enim
pater Nini, quem eius vxor Semiramis, cum
Zoroastem Bactrianorū regem vicisset, gloria
& superbia nimia effera, & elata, in deorum
numerum referri voluit, vt ait D. Hiero. lib. 2.
in Of. Hunc autem Sidonij & Phœnicis Baal
vocarunt, vel Beelsemen, id est, cœli dominū,
vt scribit Euseb. lib. 1. cap. 7. Præp. Euang. Pri-
pūque nominarunt, Deum nemorum & hor-
torum, quem Moabite Beelphegor nuncupa-
runt. Quare Ninus eius Beli filius in patris
memoriam statuat erigi iussit, quam tadem
aliquando Babylonij diuinis coluerunt ho-
noribus, & sacrificiis honorarunt: in eoque
idolo dæmon abscondus responsa dabat. Istd.
lib. 8. & Theophil. in Of.
Belus, cognomento Priscus, Epaphi, vel (vt alij
malunt) Neptuni & Libyes filius, cui Iliis post
Apidis mortem nupsit regnante Athenis Ce-
crope. Huius filius fuerunt Danaus & Ægy-
ptus, à cuius etiā nomine quinquaginta Da-
nai filiarum Belides appellatæ sunt, vt paulò antè
ostendimus suo loco.
Belus, Phœnicis rex: & pater Didus, vir milita-
ris rei peritissimus, qui Cyprios, Phœnicum
litus pyritica infestans, magna cum illo-
rum clade subegit, vt est apud Virgil. libr. 1.
Æneid.
*Genitor tum Belus opimam
Vastabat Cyprum, &c.*
Idem dicebatur Metres.
Belus, vel Melus, vrbs iuxta Herculis colum-
nas. Lege plura in Stephano.
Belus Iupiter dictus est à Belo Ægyptio qui pri-
mus ei templū crexit. In eo templo puluinar
erat ad quod cōfugientes tuti erant. Palaph.
Bemarchius, Cæsariensis Cappadociæ sophista
scripsit res gestas Constantiæ principis libris
decem, præterea declamationes quasdam &
Orationes. Suidas.
Bembia, vel Bembie Stephano, vicus Nemeæ,
vnde Nemeus leo à Poëtis Bembinatis belua
dicebatur.
Bembinadia, vel Bemina, Plin. lib. 4. cap. 6. re-
gionis Nemeæ cognomen. Hermolaus. Le-
gendum est Bembinadia. Fuit enim (inquit)
vicus Bemina, vnde Nemeus leo à poëtis
Bembinates dictus est.
Ben, vir, 1. Paral. 15. Lat. filius, vel ædificans aut in-
telligens.
Ben Sirach, sententiarum moralium Hebræus
author vetustissimus, qui à Iudæis Ieremiæ
prophetæ creditur fuisse nepos. Conrad. Gessn.
in Biblioth.

Benia. Vide BENNA.
 Ben-abinadab, vnus præfectorum annonæ Salomonis, 3. Reg. 4. Lat. filius patris Spontanci aut filius patris vouentis, vel principis.
 Ben-adad, rex Syriæ, 3. Reg. 15. Jerem. 49. Filius Tabreno, 3. Reg. 15. 2. Paralip. 16. Lat. filius sonitus, aut clamoris, vel dilecti vel patris, vel mamillæ.
 Benacus, lacus Cisalpinæ Galliæ, non procul à Brizia Venetorum oppido, aureas arenas voluens, & ex eis nutrens pisces quos indigenæ Carpiones vocant, nusquam alibi repertos. Ex hoc Mintius fluuius excurrit in Padum. Situs Benaci est in agro Veronensi, inter arctas montium fauces, adeo vt inter illos impetu coacti venti, lacum more maris exagitant. Virg. lib. Georg. 2.
Fluctibus ex fremitu assurgens Benace marino.
 Ital. Lago di Garda.
 Bencay, oppidum ab Alphonso Castellæ rege captum. Volater. lib. 2.
 Ben-decar, i. filius compunctionis aut transfixionis, præfectus annonæ domus Salomonis in Maces. 2. Reg. 4.
 Bendia, sine Bendea, Diana apud Thraces dicta est. Paleph. lib. 2.
 Béndida, sacra apud Thraces, ex quibus Orphica originem sumpserit, Strabo. Cæl. Rhodig. lib. 18. cap. 23.
 Bendis, lingua Thracum Diana appellatur, vnde & Bendidiæ eius feræ Athenis vocabantur. Nã eius sacra è Thracia ascita Athenienses receperant, illisque feriis disseruit in Pireo de optimo reipublicæ statu Socrates, vt à Platone refertur.
 Bene, vrbs Cretæ sub Gortyne. Steph.
 Benedictus, patria Nursinus, primò Sublacum secessit, vbi ordinem monachorum instituit in Italia, quem antea Basilium in Oriëte constituerat. Deinde cum à frequentibus adiretur, vitandæ gloriæ gratia Cassinum venit, vbi templum Apollinis Iohani Baptistæ dedicauit, ad quem Cotilas, rex Gotthorum experiundi vaticinij gratia dicitur incognitus venisse, seruo præmissis cultu regio, ab eoque patefactus fuisse. Decessit Cassini, vbi & sepultus est cum Scolastica sorore, imperante Iustino seniore. Fuit & alter eiusdem nominis eodem ferè tempore à Gregorio tertio memoratus in dialogo. Viuebat monachus in Latio, x. l. ab vrbe lapide.
 D. Benedictus Cassini sibi sedem statuit, sparsisque & soliuagos ad id tempus monachos in vnum contraxit cœnobium, mores & vitam tribus munitum votis, quæ prius non fuerant quàm D. Basilium cum certa viuendi formula constitisset in Oriente, instituit parùm vulgare obseruationis, Hæc familia, procedente tempore creuit in immensum, abiitq; in plures familias, videlicet, Cluniacenses,

Montliuetenses, Grandimontenses, qui Humiliatorum cognomine fuerunt, Cœlestinos, Sanctæ Iustiniæ, & Eremitanos Polydor. Ver. libro septimo, capite secundo de rerum inuentione.
 Beneuentum, oppidum est Hirpinorum, Diomedis opus, antea Maleuentum appellatum, donec colonia eò à Romanis deducta, boni ominis gratia Beneuentum vocari cœpit. De hac Horatius 1. Serm. Sat. 5.
Tendimus hinc rectà Beneuentum, vbi sedulus hospes, &c.
 Plin. lib. 3. cap. 11.
 Beniamin, Eremita senior, valde clarus habebatur, dono Dei potius, vt sine medicamine, tractu manus, aut olei ratione facta, sanaret ægrotos. Hunc ferunt in hydropem incidisse, ac tantum eius corpus intumuisse, vt non posset per sellæ suæ, in qua habitabat, ianuas efferri, nisi ianuæ, cum tabulis antepositis, sublata fuissent. Is ergo ægotationis suæ tempore, penè octo mensibus ante mortem, in sella latissima sedens, curabat soleniter ægrotantes, non grauius ferens, quod suæ ægritudini non prodesset: sed etiam se videntes consolabatur, ac deprecabatur, vt rogarent Deum pro anima ipsius ac de corpore non curarent, quia etiam cum sanum, inquit esset, nihil profuit mihi. Sozomon. lib. 8. cap. 1. hist. trip.
 Benigia, nunc Pagnia, Germaniæ oppidum inter Maguntiam urbem & Confluentiam oppidum cis Rhenum eius ripis finitimū. Cornel. Tacitus.
 Benignus, Primus Diuionensis Episcopus, Diuione martyrium passus, & sepultus Gregor. Tuton. lib. 1. cap. 51. de mira.
 Benis. Vide NEBIS.
 Benna, vel Bena, vel Bæna, vrbs Thraciæ, vnde Bennis sinus, Steph. Apud eundem Benna, vnus est ex Senatoriis ordinibus Ephesi, cuius senatores Bennij.
 Beniaaca, i. filij tribulationis, vel laboris, aut ædificatores tribulationis vel laboris, aut intelligentes laborem vel tribulationem, nomen loci in quo caltrametati sunt filij Israel profecti de Moseroth. Num. 33.
 Ben-ennom, i. filius diuitiarum suarum, aut filius decipientis vel contristantis eos, nomen vallis in tribu Beniamin, quæ alias Tophet dicitur, 2. Paral. 28. 33.
 Ben-gâbel, nomen præfecti annonæ Salomonis in Ramoth Galaad, 3. Reg. 4. Lat. filius viri vel robusti.
 Ben-hail, filius fortitudinis vel exercitus, vel filius diuitiarum, aut antemuralis siue doloris, nomen viri, 2. Paral. 17.
 Ben-hesed, nomen præfecti annonæ Salomonis in Aruboth, 3. Reg. 4. Lat. filius misericordiæ, vel opprobrij.

Ben-

Ben-hur, præfectus annonæ Salomonis in monte Ephraim, 3. Reg. 4. Lat. filius libertatis, vel foraminis, aut albedinis.
 Ben-iamin, filius duodecimus Iacob ex Rachel vxore, ab ipsa matre Ben-oni vocatus, Genes. 35. Est & nomen tribus, 3. Reg. 4. Latine filius dexteræ.
 Ben-iamin, vi. Hierusalem Episcopus, anno cx. Benmerodach, vii. Babyloniæ rex, regnavit annis xxxi.
 Benni, nomen viri, 2. Esd. 2. Lat. filius meus, aut intelligentia mea siue ædificatio mea.
 Benno, nomen viri, 1. Paral. 24. Lat. filius eius, aut ædificatio, vel intelligentia eius.
 Benoi, nomen viri, 1. Esd. 8. Latina ædificatio, aut filiatio, siue in habitaculo meo, aut in pulchritudine.
 Bennui, nomen viri, 1. Esdra 10. idem significat quod Bennoi.
 Benoth, nomen idoli Babyloniæ, 4. Reg. 17. capite. Latine filia, seu intelligentia, vel ædificationes.
 Ben-zobeth, filius Iesi, 1. Paral. 4. Latine filius separationis, aut filius istius formidinis vel contritionis.
 Berbis, lacus est Thesaliæ.
 Beon, ciuitas Amorrhæorum vltra Iordanem. Num. 32. Lat. in afflictione, vel in responsione, aut in cantico, vel scrutatio earum, aut Syriacè deprecatio.
 Beor, pater Bela regis Edom, Gen. 36. Pater item Balaam ariolari. Num. 22. Latine incendium, vel expurgatio, aut insipiens vel iumentum, vel pustus.
 Bera, nomen loci, Iudic. 9. Filius Supha filij Helem. 1. Paral. 7. Lat. puteus, siue explanatio, vel declaratio, aut in luce eius.
 Berabe, Indiæ extra Gangem oppidum. Ptol.
 Berabonna, Indiæ extra Gangem emporium. Ptolem.
 Berambe, Babyloniæ vrbs. Ptolem.
 Berbesula, oppidum Hispaniæ Bæricæ, in conuenta Gaditano. Plin. lib. 3. cap. 1.
 Berbicæ, populi sunt qui certam ætatis metam transgressos perimunt, virosque immolant præfocatis mulieribus. Ælian. lib. 4. variè hist.
 Berbunis, nomen fontis apud Herod. lib. 1.
 Berbis, Pannoniæ inferioris oppidum. Ptol.
 Bercete Sius, mons Macædoniæ. Ptol.
 Bercorcares, populi Galliæ Aquitanicæ. Plin. lib. 4. cap. 19.
 Bercos, i. filius concisionis, vel separationis, nomen viri, 1. Esd. 2.
 Berea, nomen vrbs, 1. Machab. 9.
 Bere, Arabiæ desertæ vrbs, & Indiæ intra Gangem. Ptolem.
 Berecynthes, natio inter Phrygas. Strabo libro decimo.
 Berecynthia, mater deorum, dicta à mōte Phrygiæ Berecyntho. Virg. Æncid. 9.

Ipsa deum fertur genitrix Berecynthia, &c.
 quo in loco Seruius de aspiratione disceptat.
 Berecynthius, mons Phrygiæ & nomen oppidi, in quo marer deum Cybele præcorum ritu colebatur. Plin. lib. 16. Steph.
 Berengaria, Ricardi Anglorum regis vxor, filia Garthiæ Nauarræ regis. Polydo. libro decimo quarto.
 Berengarius, Foroiulienfis dux, imperator ab Italis creatus. Blond. lib. 2. Decad. 2. Luithpr. lib. 1. cap. 6.
 Berengarius, à Vidone victus, ad Germanorum imperatorem concessit.
 Berenice. Vide BERONICE.
 Berenice, aliis Beronice, ciuitas à Pyrrho iunior condita: altera à Philadelpho, Ptolemæo: tertia, in Troglodytica: quarta quæ prius dicebatur Chius: quinta, in Cilicia: sexta, quæ prius Hesperis. Dicta est autem Berenice, à Ptolemæi Lagi vxore. Est & alia circa Syriam, quam Peilam vocant. Steph.
 Berenicidæ, pars tribus Ptolemaidis. Stephanus.
 Berenicis, cidis, tractus Africæ Cyrenaicæ, qui est circa Berenicem urbem. Lucanus libro nono,
*— nam quicquid puluere sicco
 Separat ardentem tepida Berenicida Lepti,
 Ignorat frondes.*
 Berentheates, Arcadiæ amnis, qui in Alphæum effunditur. In eiusdem ripa est Berenthe oppidum. Paulan.
 Beres, vrbs Thraciæ, à Berate filio Macedone, Stephanus. Vide MIEZA apud Steph.
 Berethis, Æthiopiæ vicus, circa Nili plagam. Ptol.
 Beretra, Præguatorum in Italia vrbs. Nigiger appellat. Ptol.
 Berexi, gens inter Indiam & Æthiopiæ. Stephanus.
 Bergamon, Italiæ oppidum ab Arnolpho imperatore captum. Luithprand. cap. 7. Blondus libro 2.
 Berge, vrbs aut vicus Thraciæ, ex qua natus est Antiphanes Comicus: vnde proterbium & *νυξεν* pro, Nihil veri dicere. Steph.
 Bergopolis, vrbs Abderitarum. Steph.
 Bergidum, vrbs Hispaniæ. Ptolem.
 Bergion & Albion, fratres gigantes, & filij Neptuni, qui cum Herculi Rhodani ostia trauicere paranti vi obisterent, à Ioue imbre lapideo sunt interempti. Pompon. Mela. libro 2. Vide ALBION.
 Bergistani, Hispaniæ populi. Liuius.
 Bergium, Germaniæ vrbs. Ptol.
 Bergomum, oppidum Italiæ Transpadanæ, quæ regio est xi. vulgò *Bergamo*, cuius incolæ.
 Bergomates. Plin. lib. 1. cap. 13.
 Beri, i. filius meus, siue purus, vel electus aut fru-

mentum meum , filius Supha filij Helem. 1. Paral. 7.
 Beria, filius Affer filij Iacob, Gen. 46. qui 1. Paral. 7. Baria dicitur. Filius item Ephraim, 1. Paral. 7. Lat. in malo, siue in clamore, aut in vlulatione, vel in pastu.
 Beria des, Indorum rex, bellum aduersus Dionysium gessit. Steph.
 Bergusia, Ilergetum vrbs in Tarraconensi Hispania. Ptol. hodie *Pertus*. Est & vrbs in Gallia Narbonensi. Anton.
 Berillus, Bostrenæ vrbs Arabia præsul, cum plura rectè pro religione scripsisset, ad extremum omnia corrumpit, peregrina quædam adducens. Quare præsules non pauci conuenere disceptationis gratia. Inter quos Origenes ita errorem eius confutauit, vt redire cum ad sanitatem compulerit. Euseb. lib. 6.
 Beripara, Thracia oppidum. Procop.
 Beris, mons est in Armenia, in cuius vertice quidam falso arbitrati sunt veteres multos tempore diluuij saluatos, ibiq; Noe arcam applicuisse. Bocat.
 Beris, Cappadocia fluuius. Arrian. in Periplo.
 Berith, i. pactum, siue fœdus. nomen idôli Sichimorum. Iudic. 9.
 Berithrus, Troica vrbs apud Steph.
 Bermius, mons est Thessalia, Plinius lib. 4. cap. 8. & Phrygia. Strabo & Pelasgiotarum. Ptolemæo.
 Bérnice, nomen mulieris. Iudic. 9.
 Berna, ciuitas Helueticorum celeberrima, vbi Iacobitæ quatuor D. Virginem Mariam cum originali peccato fuisse conceptam contra Franciscanos contendebant.

vrbs ad tœdus Helueticum admilla anno 1333. à Beretholdo duce Zeringensi constructa & ab vrso in venatione capto denominata est. Ciuitatis situs est in peninsula quâ facit Arola amnis nauigabiles, vulgò *Berg*. Gall. *Berne*.
 Bérnaba, vrbs Hispania. Ptolem.
 Bérbaros. & Galearius, Vicecomites Mediolanenses, anno 1354.
 Bernáma, Hedetanorum in Hispania oppidum. Ptolem.
 Bernardus, Burgundius, circa xxxii. suæ ætatis annum, sub Abbate Stephano, qui tertius fuerat in cœnobio Cisterciensi, paulò antè instituto, vnà cum xxx. sociis monasticam vitam egit: deinde verò Clarauallensi cœnobio tunc primùm Roberti viri illustri impensa constructo, annos xxxvi. præfuit. Edidit commentarios in Cantica: Considerationem diuinæ contemplationis ad Eugnium Pontificem, vnde Pontificij muneris ratio dicatur: Varias insuper epistolas: Sermones etiam in diebus solennibus habitos. Volater. Nullos habuit. præceptores, præter quercus & fagos.
 Bernardus, Pipini filius, à Carolo magno Italiae rex designatur, anno 814.
 Bernaua, oppidum Hispaniæ Tarraconensis non procul à Cæsarea Augusta, Celtiberis & Bescetanis ad Orientem proximum, vulgò *Bernauar*.
 Beroa, oppidum in Thessalia. Cic. in Pisonem, Qui quum concursum plorantium ac tempestatem querelarum ferre non posses, in oppidum demum Beroam per fugisti.
 Berodách, rex Babyloniorum, 4. Reg. 26. qui Isã. 39. dicitur Merodach. Lat. creas contritionem, vel electio Interitus, vel vaporis tui, siue frumentum, vel puritas nubis vel vaporis tui.
 Béroec, anus fuit Epidauria & nutrix Semeles, cui se Iuno assimilauit, cum Pellici persuadere vellet, vt muneris loco à Ioue peteret vt talis tantusque secum rem haberet, qualis

lis, quantusque solet cum vxore. Quid. 3. Metã. *Isãque erat Beroe Semeles Epidauria nutrix.* Vide BACCHVS.
 Béroec, Dorycli Ismarij coniunx, Virg. libr. quinto Aeneid.
Fit Beroe Ismarij coniunx longæua Dorycli. Vide BEROEA.
 Berocea, vrbs Macedonia, à Pherone conditore dicta, mutato ph in b: vel à Beroea filia Beretis: qui Macedonis filius fuit.
 Beroea, Syria vrbs, à Seleuco Nicanore rege Syria, & Babylonia condita: aliàs Beroec. Stephanus.
 Beroenenses, populi in Cœlesyria. Ptolem. libr. 5. cap. 23.
 Béromi, nomen ciuitatis, 2. Reg. 23. quæ 1. Paral. 11. dicitur Bauramites. Lat. filius caloris, vel indignationis, aut puritas siue frumentum indignationis, vel fugiens aquam.
 Beronice, vel Berenice, ces, regina Aegypti, soror Ptolemæi & Cleopatæ.
 Berenice, Herodis Agrippæ Iudæorum regis soror, de qua Iuuenalis.
- Adamus notissimas & Berenices
In digito factus pretiosior. hunc dedit olim
Barbarus incestus, dedit hunc Agrippa sorori.
 Beronice, siue Berenice. Ptolemæi Philadelphii & Arsionis filia, quam cum Ptolemæus filius sororem suam in vxorem duxisset, nec multis diebus post cum exercitu in Asiam profectus esset, vouisse Berenicem tradunt, Si victor Ptolemæus redisset, se crinem detonsuram. atque eo voto damnatum crimen in Veneris templum consecrasset: qui cum postmodum non apparuisset: agrè id ferente rege, Conon Mathematicus gratiam regis captans dixit Ptolemæo crimen inter sydera videri collocatū, & quædam vacuas figura septem stellas ostendit cauda Leonis, velut in triangulum collocatas: de quo crine in stellas commutato Callimachus Græcus elegiam conscripsit, quam deinde Latinam fecit Carullus.
 Beronice, vxor Ptolemæi Lagi, & Aegyptij regina, à cuius nomine Ptolemæus Philadelphus, eius filius, insignem urbem, quam in sinu Arabico condidit, Berenicem appellauit Plin. lib. 6. cap. 29.
 Beronice, siue Berenice, Herodis Ascalonitæ filia, quæ nupsit etiam Agrippæ fratris. Strabo. Cæsar Augustus magno honore profectus est Herodis liberos, ac sororem Salomè, cuiusque filiam Berenicem.
 Berenice, Salomes Herodis sororis filia, nupsit Aristobulo Herodis eiusdem filio, quem pater postea interfecit. Iosephus.
 Beronice, quam Græci Pherenicem appellant, filia, mater, & soror Olympionicarum. Plin. lib. 7. ca. 40. Pausanias hanc dicit cognominatam Callipatram, ac habitu virum dissimulantem, ludis interfuisse, vbi Lisichodum filium coro-

natum vidit: cognitamque, ac quæstione habita, quòd ad ludos mulieribus interdictos venisset, meritis suorum absolutam fuisse. Aelianus. Valerius, Berenice (inquit) contigit, quod nulli alteri mulieri, Gymnico spectaculo interesset. Vide PHERENICE.
 Beronice, siue Berenice, vrbs Syriae maioris, à Prole. Philadelpho condita, & ab vxoris suæ nomine vocata. Silius.
 Berôsus, Chaldaeus Astrologus, cui ob diuinas prædictiones Athenienses in gymnasio statuam inaurata lingua statuerunt. Plin. libro 7. cap. 37.
 Berolus fuit patria Babylonicus, ac dignitate Chaldaeus, vt Iosephus in Appionè grammaticum, & in primo Antiquit. Iudaic. significat, historiograph. trecentis annis ante Iesu Christi natiuitatem scripsit. Munst. li. 3. Cosm. Fuit igitur sacerdos, quia eundem gradum in sua republ. renebant Chaldaei, quam sacerdotes in Aegypto, vt asserit lib. 3. Diodor. Sicul. Quare fuit notarius & scriba publicus, quia penes sacerdotes solos erat publica fides annalium, temporū gesta & regū, vt auctor est Metasthenes in li. de iudiciis temporum. Quamobrem omnem Chaldaicâ defloruit historiâ, ac tanquam publicæ fidei notarius, transumpsit omnia tempora, & antiquitates, in quibus diluuij, quod antecessit Ninum, meminit: nominans etiam Noam, & filios eius, vt in eisdè libris asserit Iosephus. Ac propterea, tanquam fidelissimo, & publico antiquitatum transumptori fides publica datur & ipsum solum secuti sunt Persæ in Assyriorum Monarchie temporibus, vt idem Metasthenes auctor est. Floruit autem Berofus ante Monarchiam Alexandri magni: quia idem Metasthenes sacerdos Persæ in principio Monarchiæ ipsius Alexandri florens, ipsum secutus est in Assyriorum Monarchiæ temporibus. Calluit item linguâ Græcam, ac docuit Athenis disciplinas Chaldaicas: Astronomiam præcipuè in qua cæteros antebant Chaldaei, adeò vt (teste Plinio) Athenienses illi statuam inaurata lingua, in publico gymnasio ponerent, ob diuinas illius prædictiones, quia Astrologiæ præ omnibus emicuit scientia, ait Plin. lib. 7. cap. 37.
 Berofus, collis est Taurorum tres habens fontes sine remedio & sine dolore mortiferos. Plin. lib. 2. cap. 103.
 Bêroth, i. Putei, siue explanationes, vel declarationes, aut in luminibus, vna mansionum filiorum Israel in deserto; Deut. 10. Item ciuitas Heuæorum. Ios. 9. non longe ab Hay, spatio triū dierum, in tribu Benjamin, Ios. 18. 2. Reg. 4. Inde Berothites, 2. Reg. 23. & 1. Esd. 2.
 Beroth, nomen vrbs, 2. Reg. 8.
 Berotha, terminus terræ Israeliticæ. Ezechiel. 46. idem significat quod Beroth.
 Berthesa, Oppidum, Aethiopia, Plin. lib. 6. ca. 29.
 Bertheca,

Berrhæa, ciuitas Macedoniae ad Citarum montem, Act. 17.
 Berfa, rex Gomorrhæ, Gen. 14.
 Berfabæa, Hebr. Bethseba, i. filia iuramenti vel saturitatis, aut filia septima. Vriæ vxor, elegantis formæ fœmina, quæ sapientissimum illum regem Dauidem vsque ad eodē titillauit, vt solitæ religionis oblitus adulterio & homicidio (Vriam enim interfecit) suam contaminaret sanctitatem. 2. Sam. 11. & 12.
 Ber-sabæe, Hebr. Beer-scheba, i. puteus fonsve iuramenti, siue puteus saturitatis, aut puteus septem, nempe aquarum. finis atque terminus terræ Israelis ab Austro. Iosephus libro octauo, capite decimotertio, Iudaic. Antiquita. 1. Regum 3. & 2. Regum 24. 3. Regum 19. 4. Regum 23. Hæc in sortem filiorum Simeonis cecidit, Iosue 19. 1. Paralipomenon 5. A iuramento & percusso fœdere Abrahæ cum Abimelech rege peierat, Genes. 21. similiter Isaac cum eodem Abimelech, Genes. 26. nomen habens Beer enim fontem significabat: Saba iurandum, vel septem, quod septem agnas Abimelech de manu Abrahæ acceperit, Gen. 21. 26. Illic iudicabant Ioel & Abia filij Sabari Gaibelinam nominant, authore Volater. lib. 11. Eodem loci habitauit aliquandiu Isaac, Genes. 28. Hanc Ptolem. Barnasam appellat. Vide Hieronymum in locis Hebraic. Est in sinibus Iudææ & Aegypti, Amos 5. Nehem. 11.
 Bêrsane, vidua à Damasco ab Alexandro Magno adamata. Diodorus.
 Bersilia, Sarmatiæ Europææ regio Hist. Miscell. libro 19.
 Bersima, Mesopotamiæ vrbs. Ptol.
 Bersinum, vel Belsinum, Gallia vrbs, XII. M. pass. à Lugduno. Anton.
 Berta, Bessaliæ regionis in Macedonia vrbs. Ptol.
 Bertha, Balduini Comiti Hollandiæ vxor, quam Philippus Francorum res duxit.
 Bertinâ, vrbs Marchiæ Brandenburgensis. Mûst.
 Bertiscus, Macedoniae mons. Ptol.
 Bertisum, Thraciæ oppidum. Procop.
 Bertisum, Thraciæ oppidum. Procop.
 Bertulphus, Marciorum rex, ab Egeberto Anglorum rege domitus.
 Bertrada, Fulconis vxor, quam thoro sibi copulauit postea Philippus Francorum rex.
 Berubium, promontorium Albionis Insulæ. Ptol. hodie *Duneis Bei*, vt tradit Buchanan.
 Bersinus, Stephano, Italiæ ciuitas, quæ postea Verona.
 Berytis, Troica vrbs. Steph.
 Berytus, vrbs est Phœnicæ, aliis Troia, in ora Libano monti subiecta, Iustiniani temporibus legum studiis celeberrima, vulgò *Barutum* vocant. Remnius Pellæmon ex Dionysio. *Antiquamque Tyron Beryti & moenia grata.*
 Hinc vna Berytia dicta omnium optima.

Berytus, ciuitas Arabiæ, Diospolis prius dicta. Stephan.
 Beszellâ, i. ferreus, vel filius despectus. nomen viri, 2. Regum 17. qui regem Dauid traduxit Iordanem 2. Regum 19. Pater item Hadrielis generi Saul sic vocabatur, 2. Regum 21.
 Besâ, fons Thessaliæ, inter Ossa & Olympum, iuxta Cycasium oppidum. Strabo, libro octauo, & nomen tribus in agro Attico. Idem, libro nono.
 Besai, nomen viri, 2. Esdr. 7. i. conculcatio, siue contemptio, vel despectus,
 Besaro, vrbs Hispaniæ Bæticæ, quæ inter stipendiarias numeratur. Plin. lib. 3. cap. 1.
 Besbycus, parua insula circa Cyzicum. Steph.
 Bescia, vrbs Ausonum. Steph.
 Bescath, nomen ciuitatis: tribu Iudæ. 4. Reg. 22. Eadem & Bascach dicitur. lat. Massa, sitie infatio, & in Angustia vel in effusione.
 Bescæ, nomen viri, 1. Esdr. 4. idem significat quod Besai.
 Besceel, filius Vri filij Hur filij Caleb ex Ephrata vxore, Exod. 31. 1. Paral. 2. lat. in umbra Dei.
 Beselam, i. in pace vel in retributione, siue delectio eorum. Nomen viri. 1. Esdr. 4. 7.
 Beslut, nomen viri, 1. Esdr. 2. lat. in vmbriis, vel in assatione, vel Syriacè in oratione.
 Besodia, nomen viri. 1. Esdr. 3. lat. in secreto Domini, siue in consilio Domini.
 Besor, nomen torrentis in regione Palæstinorum, 1. Reg. 3. lat. Euangelizatio, siue incarnatio, aut in boue, vel in muro.
 Bessa ciuitas Phocidis. Est & altera eiusdem nominis arx in Peloponneso. Strab.
 Bessa, vrbs Locrorum, sic dicta ab humida loci natura. Herod. Bessa scripsit Steph.
 Bessara, ciuitas Assyriæ. Ptol. lib. 6. cap. 1.
 Bessario, Cardinalis doctissimus, qui sub Eugenio quarto floruit. Eius tanta fuit liberalitas erga doctissimos viros, vt eius domus artium liberalium officina diceretur, nec minus ipse in literis versabatur. Platonem imprimis obseruabat, in cuius defensionem commentarios edidit contra Trapezuntium Peripateticum. Volater.
 Bessas, siue Bessas. idolum quod oracula quodam dabat, de quo Ammianus lib. 19. Oppidum, inquit, est Abidum in Thebaidis parte situm extrema. hic Bessæ Dei localiter appellati oraculum quodam futura pandebat prius circūiacetium regionum cæremoniis soliti coli, &c.
 Bessi, populi Thraciæ, non procul à Ponto, ad Strymonem. Plinius lib. 4. cap. 11. Magna ex parte Hemum montem incolentes rapto & atrociniis victitantes Ouid. lib. 6. Tristium. *Vinere quàm miserū est inter Bessosque Gerâsq.*
 Bessipo, Hispaniæ Bæticæ portus, Et oppidum non procul à Mellaria vrbe, patria Pomponij Melæ, vt ipse testatur Geographiæ suæ lib. 2.

Bessus,

Bessus, Bactrianæ regionis prefectus, Darium interfecit. Diodor. & Curtius.
 Bessyga, Steph. emporium in India: vnde Bessygitæ, populi humanis carnibus vescentes. Et amnis, Bessygas.
 L. Bestia, in coniuratione Catilinæ memoratur à Salsutio. Præturam petens repulsam tulit, & paulò post ambitus damnatus est. Cic. Philip. 11.
 Beta, vrbs in sinu Æthiopico, Arabiæ latere. Plin. lib. 6. cap. 29.
 Betasi, populi Gallia Belgicæ, Plinius libro 4. cap. 17.
 Betasij, Germaniæ populi inter Belgas, proximi Caninesaribus, Batavis, Tungris, ac Mansaris, Traiectenses superiores fuisse coniectura est. Ad vtramque Mosæ fluminis ripam cis Rhenum sitos, in dicecesi Leodiensi. Horum meminit Tacitus.
 Betârmones, ab Homero Corybantes vocantur. Odyss. 8.
 Bete, ciuitatis nomen, 2. Reg. 8. Lat. fiducia, vel confidentia, aut in linitione.
 Beten, nomen ciuitatis in tribu Aser. Ioseph. 19. Lat. venter, siue Terebinthus.
 Beth-abara, nomen loci trans Iordanem. Ioan. 11. Lat. domus transitus, aut iræ, vel Syriacè, frumenti.
 Beth-akerem nomen vici, Ierem. 6. 2. Esdræ 3. Lat. Domus vineæ, siue domus cognitionis eorum.
 Beth-acârma, vicus inter Hierosolymâ & Thæcum in monte situs, nomen compositum ex lingua Syria & Hebræa.
 Beth-anath, nomen ciuitatis in tribu Nephthali. Ios. 19. Iudi. 1. Lat. domus cantici vel responsionis, aut domus afflictionis.
 Beth-ania, villa in latere montis Oliueti, Matth. 21. Luc. 19. Vbi saluator noster Lazarum suscitauit, Ioan. 11. distans ab Hierosolymis stadiis quasi quindecim, Ioan. 11. Lat. domus obedientiæ vel afflictionis, aut domus cantici, siue mus gratiæ domini.
 Beth-ania, castellū Palæstinæ, Marthæ ac Magdalene memoria conspicuum. Est & altera Bethania trans Iordanem, ibi Ioannes quondam baptizabat. Volater.
 Beth-anoth, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ios. 15. Lat. habitatores domus cantici, vel responsionis, vel afflictionis.
 Beth-abara, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Iosue 15. Nomen ciuitatis in tribu Benjamin, Ios. 18. Lat. domus planitiei, siue domus suauitatis, aut domus fideiussionis, vel domus vespertina, aut domus salicis.
 Beth-aram, vrbs in tribu Gad, quæ & Beth-aram Num. 32. antea ciuitas Amorrhæorum. Lat. domus celsitudinis, aut domus prægnantium, vel montium eorum.
 Beth-aranta, Iulia, ab Herode tetrarcha Galilææ

sic nominata.
 Bethasij, Germaniæ populi inter Belgas, proximi Caninesaribus, Batavis, Tungris ac Mansaris, ad vtramque Mosæ fluminis ripam cis Rhenum siti, in Dicecesi Leodiensi. Cornel. Tacitus.
 Beth-auen, vrbs Chananeæ terræ tribus Ephraim, in tribu Benjamin collocata. Osee quarto, 1. Regum 13. Lat. domus vanitatis vel doloris, aut domus fortitudinis vel iniquitatis.
 Beth-azmoth, nomen ciuitatis, 2. Esdr. 7. Lat. domus fortitudinis mortis.
 Beth-bera, nomen ciuitatis à Gedeone expugnata, Iudic. 7. Lat. domus filij eius, siue domus electa, aut domus puritatis, vel frumenti eius.
 Beth-berai, nomen ciuitatis, 1. Paral. 4. quam inhabitauerunt posteri Simeonis.
 Beth-berai, i. domus creatoris mei, aut domus sanitatis, vel pinguedinis, vel electionis meæ. Ciuitas. 1. Paralipp. 4. quam inhabitauerunt posteri Simeonis.
 Beth-besse, nomen vrbs in deserto, 1. Machab. 9. Lat. domus confusionis, vel domus erubescentiæ.
 Bet-char, vrbs iuxta quam filij Israel percusserunt Philistæos. 1. Reg. 7.
 Beth-dagon, i. domus frumenti, vel domus piscis. nomen ciuitatis in tribu Iuda, Iosue 15. 1. Macha. 10. Item ciuitas in tribu Aser, Iosue 16.
 Beth-el, i. domus Dei. nomē vrbs in tribu Benjamin, sic primū cognominata à Iacob. Genes. 28. 1. Paral. 7. Iudic. 4. Eadem & Luza dicta, Genes. 28. Iudic. 1. Est & nomen montis, 1. Reg. 13.
 Beth-emec, i. domus vallis, vel profunditatis. nomen ciuitatis in tribu Aser. Iosue 19.
 Bether, i. diuisio, siue in turture, aut in exploratione vel in contemplatione. nomen montis. Cantic. 7.
 Beth-esda, i. domus effusionis, i. locus ad quem aquæ fluuiales confluebant. nomen piscinæ. Ioan. 5.
 Beth-gader, i. domus muri, vel maceriæ. nomen loci, 1. Paral. 2.
 Berg-gamul, i. domus retributionis, siue domus ablactationis, aut domus Cameli. nomen ciuitatis, in terra Moab. Ierem. 48.
 Beth-hagla, i. domus festiuitatis, vel reuolutionis eius. nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ios. 15. & in tribu Benjamin. Iosue 18.
 Beth-hanan, i. domus gratiæ siue misericordiæ, vel doni, nomen ciuitatis. 3. Reg. 4.
 Beth-harga, Mediæ oppidum. Ptolem.
 Bethia, i. domus vel filia vel mensura domini, filia Pharaonis, vxor Mered. 1. Para 4.
 Beth-iesimoth, i. domus desolationum, aut domus

mus repositionum vel nominationum, vrbs in campestribus Moabitarum, quæ forte cessit filiis Ruben, Iosue 13, Ezech. 25.

Beth-lebaoh, i. domus leonarū, aut domus cordis literæ, vel signi, siue domus venientibus, nomen ciuitatis in tribu Simeonis, Iosue 19.

Beth-lehem, i. domus panis, siue domus belli. Beth-lehem duæ sunt: vna in tribu filiorum Zabulon, de qua Iosue 19. Ex hac erant Abesfan iudex, populi Israëliti, Iudicum 12. Alia est in tribu Iuda, ciuitas Dauid, è qua fuit Leuita, cuius vxorem illicito concubitu necarunt Gabaonitæ, Iudicum 19. vbi rex Dauid habitabat. 1. Regum 16. Hæc fuit patria IESU CHRISTO, Micheæ 5. Matth. 2. Olim dicta Ephrata, Genes. 35, & 48. Hanc Roboam ædificiis rouniuit, 2. Paralipomen. 11. Vide multa de hac re apud Hieronymum in locis Hebr. Efdæ 2. Vocatur & ciuitas Dauid, Lucæ 2. Ioan. 7.

Beth-maacha, i. domus compressa, vel contrita, aut domus fixa, ciuitas est Chananeæ regionis ad quam vsque persecutus est Ioab perduellem, Seba. 2. Reg. 20.

Beth-maon, id est, domus habitaculi, vel domus ex peccato, nomen ciuitatis in terra Moab. Ierem. 48.

Beth-marchaboth, i. domus quadrigarum, siue domus amaritudinis extinctæ, nomen ciuitatis in tribu Simeonis, Ios. 19. 1. Paral. 4.

Beth-menra, id est, domus pardi, siue domus rebellionis, vel amaritudinis, aut domus commutationis, nomen ciuitatis quam ædificauit filij Gad. Numer. 32. quæ alias fuerat Amorharorum.

Betholene, vna ex decem Iudææ roparchiis. Plin. lib. 5. cap. 14.

Beth-oron, i. diuisio, siue in exploratione ipsius, vel filia cantici, ciuitas est terre Chanaan, quæ duæ a sorte, tribu Ephraim obigit, quemadmodum legitur Ios. 16. 1. Paral. 7. Hæc Leuitis concessa est. Ios. 21. A Sara filia Ephraim ædificata, 1. Paral. 7. Ipsum Salomon reparauit, 3. Reg. 9. 2. Paral. 7. Est superioris simul & inferioris Beth-oron passum in scripturis mentio, Ios. 16. aliàs non raro.

Beth-phage, id est, domus oris vallium, vel domus buccæ vallis, siue domus ficum præcoecium, villula in monte Oliueti, ad quam venit IESVS saluator noster, Luc. 19.

Beth-phaleh, siue Beth-phetet, i. domus liberationis, siue expulsiōis, aut vomitus, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ios. 15. 2. Efd. 11.

Beth-phesès, i. domus diuisionis, vel fractio-nis, nomen ciuitatis in tribu Issachar, Ios. 19.

Beth-phogor, domus hiatus, siue aperturæ ciuitatis, nomen in tribu Ruben, Ios. 13.

Beth-rapha, domus sanitatis, vel medicinæ, aut domus laxationis, filius Esthon, 1. Paral. 4.

Beth-sabee, filia Eliam, vxor Vriæ, 2. Reg. 11. 12.

quæ & mater Salomonis, 3. Reg. 1. 2. Psalm. 50. vide Ber-sabee.

Beth-saida, id est, domus frugū vel cibariorum, aut domus venatorum, vel insidiantium, ciuitas Galileæ, ex qua Petrus & Andreas & Philippus Apostoli, Ioannis 11. Matth. 11.

Beth-saida, piscina in Ierusalem, quæ vocabatur Probatica: & à nobis dici potest Domus pecudum, siue pecualis, quia hostias in ea quodam sacerdotes lauabant.

Beth-sames, siue Beth-semes, id est, domus folis, vel seruitij aut ministerij ante Abel dicta Hieronymo in quæstionibus, Heb. 2. Paralip. 28. Iosue 15. pertinet: quæ postea filiis Aaronis, Leuitis scilicet, est assignata, Ios. 21. 1. Reg. 6. 1. Paral. 6. 4. Reg. 14. Est alia in tribu Nephtali. Ios. 19. è qua pristinos habitatores non potuit expellere tribus Nephtali, Iudic. 1. Numeratur præterea, & alia Beth-sames in sorte filiorum Issachar, Ios. 19.

Beth-san, i. domus dentis vel eboris, aut domus mutationis vel dormitionis: vel beth-sean, i. domus tumultus aut opulentia. vrbs tribus Manasse in Issachar & Afer, Iosue 17. 18. Iudic. 1. cuius situm habes 3. Reg. 4. & 1. Paralip. 8. quæ Stephano & Iosepho lib. 5. cap. 14. Antiq. Scythopolis appellatur. In hac corpus Saulis suspenderunt Philistini, 1. Reg. 13. Hieronymus in quæstionibus in Hebr. duas Beth-san fuisse scribit, 3. Reg. 21.

Beth-fera, i. domus deuiationis, aut domus extensionis, siue domus spinæ, locus Palestinæ. Iudic. 7.

Beth-semes Vide BETH-SAMES.

Beth-simoth, i. domus desolationum, siue domus repositionum, vel nominationum, eadem ciuitas quæ & Beth-simoth dicitur. Iosue 12. Nume. 33.

Beth-sor. Vide BETH-SVR.

Beth-sua, i. filia saluationis, vel exclamationis, mater Salomonis, 1. Paral. 3. quæ 3. Reg. 1. dicitur Beth-sabee, siue corruptè Bersabee.

Beth-sur, i. domus rupis, vel fortitudinis, siue domus plasmationis, aut obsidionis, vel vinculi, nomen ciuitatis in montanis locis sitæ in tribu Iuda, Ios. 15. constructæ à Roboam, 2. Paralip. 11.

Beth-sura, eadem ciuitas quæ & Beth-sur. 1. Machab. 4.

Beth-thaphua, i. domus pomi, vel inflationis, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Iosue 15.

Bethul, i. virgo ciuitatis, nomen in tribu Simeonis, Ios. 19.

Bethulia, i. Virgo domini, aut domus parturiens dominum, nomen vrbs, Iudic. 6.

Beth-zachara, i. domus memoriæ vel recordationis, nomen ciuitatis, 1. Mach. 6.

Betica, siue Bethyca. Vide BEATICA.

Béticum regnum, quod Granatæ dicitur, à Saraceno-

racenorum manibus, Ferdinandi & Elizabethæ bellica virtute ereptum.

Béthlema. Vide BETHLEHEM.

Betonim, i. ventris, vel terebinthi, ciuitas in tribu Gad, Ios. 13.

Betulo, Hispaniæ oppidum, & Betulo fluius, cuius irrigatione ager Barcinonensis latissimus est. Pompon. lib. 2. in descriptione Hispaniæ. Oppidum hodie dicitur *Betula*.

Berunica, Hispaniæ vrbs, circa Asturicū. Anton.

Beturia, regio est Hispaniæ. Plin. libro tertio, capit. 1.

Betus Celtiberorum rex, à quo regnum nomen Boetica, habuit Berof.

Betusa, Mesopotamiæ iuxta Tigridem oppidum. Ptolem.

Beua, vrbs Macedoniæ. Steph.

Beuus, fluius. Steph. iuxta Beuam.

Bezec, i. fulgur, siue in compedibus, Chananeæ vrbs regia, Iudic. 1.

Bezeni, Galatiæ gens. Ptol.

Biabana, Arabiæ felicis oppidum. Ptol.

Biandina, Laconicæ oppidum. Ptolem. *Prignico* Mar. Nigro.

Biānor, cognomento Ocnus, Tyberis (aliàs Tufci fluminis) & Mantus Faridicæ filius, Mantuam condidit. Virg. Eclog. 9.

-nanque sepulchrum
Incipit apparere Bianoris. hic vbi densas, &c.
Fuit item vnus ex Troianis principibus, qui cum Oileo auriga ab Agamemnone interceptus est. Homerus Iliad. 11.

Biarcus, Panos cognomen. Suidas.

Bias, Amythaonis filius, Argiuorum rex, Pausan. libro 2.

Bias, fluius iuxta Coronam oppidum, nomen accepit à Biane Amythaonis filio. Paus. lib. 2.

Bias, philosophus Priæus, vnus ex septè Græciæ sapientibus, & ciuium suorum princeps, quos diu aduersus pericula tutatus est. Sed tandem capta patria, cum vniuersi fugerent, rerum pretiosissimarum sarcinulis onusti, ipse que interrogaretur, cur ex bonis suis solus nihil secum ferret, respondit, Omnia bona mea mecum porto. Fortuita enim inter bona sua non numerabat. Sid. Apoll.

Priææ Bia: quod plus tibi turba malorum, &c.
Alius fuit Bias Amythaonis filius. Laert.

Biasari, Indiæ populi. Strab.

Biátia, Hispaniæ vrbs, Ptolem.

Bibacta, insula circa Indi, fluminis ostia. Arrian.

Bibaculus, Cremonensis, Eusebio cum Gatullo inter Poetas Iamborum Latinorum ponitur Quintilianus. Est & alter, cuius meminit Cesar in Commentariis.

Bibaga, insula Indiæ, ostreis & conchyliis refer-ta. Plin. lib. 3. cap. 21.

Bibali, populi Hispaniæ Tarraconensis. & in ea forum Bibalorum. Vibali. Plinio.

Bibasis, Indiæ fluius, in Indū se exonerans. Ptol.

Bibastus, vrbs Thraciæ. Steph.

Biberius, Tiberij agnomen, propter nimiam vini auiditatem.

Bibiana, virgo Romana, & martyr sub Iuliano quæ vnâ cum parentibus martyrum corpora sepeliebat, sepulta est apud Palatium Lucianum. Volat. lib. 3.

Biblina, regio Thraciæ, vnde Biblinum vinum, quod alij Biblia vitæ dictū volunt, Delius autem Naxum interpretatur, quoniam Sibus Naxi fluius sit. Steph.

Biblis, filia Mileni & Cyanes (aliàs Mileti) quæ cum fratrum Caunum miserè deperiret, cuiusque concubitu non posset assequi, laqueo gulam fregit, Ouid. de Arte.

Biblidia quid referam? vetito qua fratris amore
Arfit, & est laqueo fortiter vltia nefas?
Sed libro 9. Metamorph. postquam omnem Cariam Lyciamque, & Lelegas fratrem inse-quuta peragrasset, labore & dolore victam confedisse, multas effudisse lacrymas: quapropter Naiadum commiseratione in fontem sui nominis permutatam.

Sic lachrymis consumpta suis Phœbeia Biblis
Veritur in fontem, qui nunc quoque vallibus illis
Nomē habet domine, nigraque sub ilice manat.
Bibris, insula, item fons Milesiæ. Pausa.

Biblia, vxor Duclij, qui primus Romæ nauali certamine triumphauit: tantæ pudicitia, vt illo seculo pro exemplo fuerit, quo impudicitia monstrum erat, non vitium.

Biblina, Thraciæ regio, vino generoso, insignis, quod Biblinum ab ea appellatur, tamen alij à Byblia vitæ appellatum malint.

Bibliolachas, Didymus appellatus, quod mille quingentos libros conscripserit.

Bibonum ciuitas Romanis sociæ. Tacit.

Bibulus Naxi fluius. Vide BIBULINA.

Bibraete, Heduarum oppidum in Gallia, longè maximum ac copiosissimum, in quo totius Galliæ concilium Cæsar indixit, ius dixit, & sæpè hyemauit: in Francorum regno situm & in radicibus montis non longè ab Hedua ciuitate positum vulgò, *Beaune*.

Bibracum, vrbs Sueuiæ, vulgò *Biberach*.

Bibrax, oppidum Rhemorum in Belgis vltra Axonam flumen, nec longè ab eo, quod flumen in extremis Rhemorū finibus, & in eo pons, in Francorum regno situs: nunc nauis & interdum vado traicitur. Porrus priscom oppidi nomen Latine retinet: vulgò *Bray en la Comté de Rhetel*, alijs *Bresne*.

Bibroci, populi in Anglia, mari proximi & Cassis, Aucalribus ac Saguntinis.

Bibuli, cognomen familia.

Bibulus, collega Cæsaris in consulatu, in quem Tranquilli distichon.
Non Bibulo quicquā nuper, sed Cesare factū est:
Nam Bibulo fieri consule nil memini.
Idem

Idem Ciceroni proximi in prouinciam in Asia tenebat. Plutarchus.
 Bibulus, fluius est Hispaniæ, cuius aquæ valent plurimum ad præparandum ferrum.
 Biburgum, Daniæ vrbs. vulgò *Biborg*.
 Bicus, palus non procul à Mæoridibus paludibus. Nunc vulgò dicitur, *La mer noire*.
 Bicomius, Germaniæ fluius.
 Bicurgium, vrbs Germaniæ Ptolemæo. hodie Erfordia, *Erffort*.
 Bida, vrbs Mauritanie Cæsariensis. Ptol.
 Badaium, Austruæ oppidum. Anton.
 Bidaspis, amnis in Indum fluium se exonerat. Ptolem.
 Bideris, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.
 Bidini, populi Citariis & Caciniris vicini. Plin. li. 3. cap. 8.
 Bidios, castellum in agro Tauromitano. Stephanus.
 Bidil, municipium Mauritanie Cæsariensis. Anton.
 Bidine, vrbs Scythiæ. Suidas. & Bulgarorum. Zonar.
 Bidos, aliud castellum in Sicilia. Steph.
 Biducefij, Galliæ Lugdunensis populi. Ptolem.
 Biendum, citerioris Hispaniæ portus. Plinius, libro 4.
 Biennus, vrbs Cretæ. vide Stephanum de Vienna Galliæ.
 Biephi, Daciæ populi. Ptol.
 Biesi, Sarmatiæ Europeæ populi. Ptol.
 Bigargitanis, populi Hispaniæ citerioris. Plinius, lib. 3. cap. 3. Tarracone (inquit) disceptant populi XIIII. quorum celeberrimum ciuium Romanorum, Dettusani, Bigargitani.
 Bigerriones, populi Aquitaniæ apud Cæsarem, proximi Tarbellis, Volcatibus, Tarufatiis & Sontiatibus, Hispaniæ citeriori in Francorum regno siti, Comiti De fluxo subditi, vbi Comitatus est in Vasconia consistens, nomen retinent, vbi Turfa est, & castrum Begora, & Episcopatus Bæterrensis prouinciæ Narbonensis. Huic præfectus vir fortis Enequus nomine regnum Nauarræ constituit, plerisque inde Mauris, successoribus suis, regnum per manus reliquit.
 Bigerra, Hispania ciuitas, in Valentie regno Ptolemæo, cui vicina est. Setabis vrbs, lino tenuissimo nobilitata: vnde sudaria Setaba à Catullo commemorata hodie *Bejar*, aliis *Villena*.
 Bigis, Drangianæ vrbs. Ptol.
 Bij, Pannoniæ superioris populi. Ptol.
 Bilana, Arabiæ felicitis vrbs. Ptol.
 Bilba, Babylonie vrbs. Ptolem.
 Bilæus, fluius, Stephanus. Vide T I O S & P S Y L I A.
 Bilbilis, oppidum Celtiberorum in Hispania Tarraconensi, ad Salonem fluium, optima ferri temperatura nobilem. Ex hoc oppido Martialis Poeta originem traxit, vt ipse testa-

tur lib. 1. scribens ad Licianum, *Videbis altam Liciane Bilbilim*.
 Bilbina, vrbs, Persici. Steph.
 Bilia, Hieronis vxor, quæ suo seculo pudicitie exemplar fuit. Huius maritus Hieron cum ex inimico primum audiisset, sibi fœtere os, Quid, ait, vxor, cur non commouisti? at illa, Quoniam, inquit, ita viris omnibus olere opinabar. Rhod. lib. 8. cap. 17.
 Bilis, Asiæ fluius, non longè ab Heraclea. Plin. lib. 6. cap. 1.
 Bimater, agnomen Bacchi, quod duas matres habuerit, Semelem, & Iouem, matris fungentem officio.
 Bimatra, Mesopotamiæ vrbs. Ptol.
 Binon, promontorium est vltra Cyrenem. Bocar.
 Bingiam, nunc Pingiam, Germaniæ oppidum, Belgis adscribendum, inter Moguntiam & Confluetiam vrbes, cis Rhenum, eius ripis finitimum, memorat Tacitus.
 Binagra, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.
 Bingium, Germaniæ oppidum ad Rhenum. Tacit. vulgò *Bing*.
 Binna, Assyriæ vrbs. Ptolem.
 Binitta, Mauritanie Cæsariensis oppidum. Ptol.
 Bintha, Lybiæ interioris vrbs. Ptol.
 Bioca, Sardinie vrbs. Ptol. Biora. Anton.
 Bion, Boristhenes Philosophus, & sophista callidus, Philosophiam vario orationis flore vestiuit. Laertius. Fertur hic dixisse ad eum qui fundos suos ingluuie vorauerat: Terra Amphiarum absorbit, sed terram tu. Fuit Crates auditor: ad Cynicam prius sectam tranfit, sumpto pallio & pera: deinde ad Theodorea instituta se conuertit. Reliquit commentarios plures qui non extant. Apophthegmata item plura. Suidas. Fuerunt & alij Biones nouem, Laertio.
 Bionia, Italiæ vrbs. Phlegon. Trall.
 Biozimetæ, Scythiæ Europeæ populi. Iordan.
 Borgos, vel Beurgus, Alanorum rex, non longè à Bergamo, à Racheromero superatus atque extinctus. Diaconus libro 16. Blond. libro 2. decad. 1.
 Bipedimui, Galliæ in Aquitania populi, de quibus Plin. cap. 19. lib. 4.
 Biracelum, vrbs Tuscorum, Ptolemæo. hodie *Vicarello*, vt existimat Leander.
 Birdama, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptol.
 Birgus, Hiberniæ fluius. Ptolem.
 Birias, Italiæ vrbs, quam Narfes à Gothis recepit. Cedren.
 Birtha, Mesopotamiæ vrbs. Ptol.
 Birthama, Assyriæ vrbs. Ptol.
 Bifa, vrbs Traciæ. Steph.
 Bifaltæ, populi Scythici, qui fugientes equorum sanguine alantur lacte permixto. Virgilius lib. 3. Georgi.

Bifalta quo more solent, acerq; Gelonus, Cui fugit in Rhodopen, aut in deserta Getarum.
 Plinius, Libera gens Bifaltæ, à fluuio Bifalte, sine à Bifalte Solis & Terræ filio, vbi lepores duplici iecore sunt.
 Bifaltæ, Macedoniæ gens libera, intra Strymonem & Edonicum sinum. Plin. lib. 4. cap. 10.
 Bifaltes, fluius Macedoniæ.
 Bifaltia, vrbs & regio Macedoniæ, à Bifalte Solis & Terræ filio. Vide BISALTAÆ.
 Bifaltis, vel Bifalbis, nomen est puellæ cuiusdam quam Neptunus in arietem conuersus compressit. Ouid. 6. Metamorph.
 Bifante, vel Bifate, vrbs Macedoniæ iuxta Thraciam, à Samis deducta, Græcanica. Steph. Aristoteles in Mirabilibus.
 Bifargis, ciuitas Hispaniæ. Ptolem.
 Bifextus, siue Biffextus, dies intercalaris, qui quarto quoque anno interseritur, vt anni ratio cum cursu solis conueniat. Inuenta autem est hæc intercalandi ratio à Cæsare Dictatore. Is enim (vt refert Plutarchus) quum animaduertisset Solem cursum suum conficere diebus 365. & horis circiter sex, quarto quoque anno diem vnum curauit adiciendum. Dictus est autem Biffextus, quod bis, hoc est, duobus diebus continuis numerarent Sexto Calédas Martias, duos videlicet dies pro vno computantes. Vnde qui natus est biffexto Calendas, nihil refert (teste Celso de verborum significatione, l. Quum Biffextus) vtrum prior an posteriore die natus sit, quum illud biduum pro vno tantum die habeatur. Erat autem huic intercalationis constitutus dies certus, qui est post 23. Februarij diem inter Terminalia iam peracta & Regifugium. Februarius verò duob. de causis huic rei aptissimus visus est, tū quod paucissimos haberet dies, tum etiam quod inter menses vltimum haberet locum. Nam quum antea decem tantum essent menses, quorum primus erat Martius, duo postea in fine sunt adiecti Ianuarius & Februarius.
 Bifontium, vulgò *Besançon*, metropolis Burgundiæ, vbi plura veterum ædificiorum vestigia cernuntur: in cuius agro duo erumpunt fontes, quorum alter est aquæ dulcis: alter ex quo sal igne densatum conficiunt, candore præstans, vnde maximum est illis vestigal. Sequanorum olim regio, totius Burgundiæ granarium, quemadmodum olim Italiæ Sicilia fuerat. Munst. lib. 2. Cosm. Chrysolis à poëta Ligurino vocatur. *Has tibi, inquit, metropolis, & primi nominis urbem, Chrysolim placidam, &c.*
 Bistirus, vrbs Thraciæ. Steph.
 Bistó, Martis & Calirrhoes filius, qui Bistoniam Thraciæ urbem condidit, vnde omnes Thraciæ Bistonios dixere Poëtæ, ipsamque Thraciam Bistoniam, aut terram Bistonis.

Bistonos, gens Thraciæ, vnde & Bistonum stagnum. Plin. lib. 4. cap. 11.
 Bistonis, ciuitas & stagnum in Thracia, Abderta propinquum, à quo Thracia Bistonis dicta: vnde Bistonius & Bistonius, quod Thracem significat: sicut ab Ionia, Ionius, & Ionicus. Quidius.
Fessaque Bistonis membra lauabit aqua.
 Thracæ quoque Solino, Bistonos dicuntur. Idem,
Tuta tamen bello Bistonis ora fuit.
 Sunt qui velint & stagnum & prouinciam à Bistone rege nomen accepisse. Plin. lib. 1. c. 2. Steph. Vide ABDETA.
 Bifurgis, fluius Germaniæ. Strabo in exordio lib. 7. Bifurgis & Lupias amnes in vnum ad Amasiam deferuntur, stadia D.C. à Rheno semotus. Vide VISVRGIS.
 Bitchora, vrbs à Salomone ædificata.
 Biterriui, otum, oppidum in Gallia Narbonensi, & in agro Bæterrensi inter duos amnes, Obrim scilicet & Vepram situm. Vulgò *Bederriens*.
 Bithalbes. Vide HELLENOPOLIS.
 Bithia, Pharaonis filia, quæ Mosen adoptauit.
 Bithias, gentes in Thracia esse commemorant, quarum author Bithus fuit, Martis & Setæ sororis Rhesi filius. Steph.
 Bithon, vir qui tanta corporis fortitudine excelluit, vt taurum humeris gestaret: qua admiratione statuer apud Argos dignus est habitus. Cæl. lib. 11. cap. 19.
 Bithus, & Bacchius nobile per gladiatorum fuit, quorū meminit Sueton, pares arte, pares audacia. Proinde quoties duo æqualiter improbi contendunt inter sese, ita vt neuter alteri velit concedere, festiuè dicemus Bacchium cum Bytho commissum.
 Bithyæ, Fœminæ vocantur in Scythia, quæ pupillas binas in oculis singulis habeant. Inest autem his vis ea naturalis, vt visu offascinent, interimantque quos diutius intrucantur, iratis præsertim oculis. Plin. lib. 7. cap. 2.
 Bithya, populi Thraciæ quorum author fuit Bitys, Martis & Setæ sororis Rhesi filius 24.
 Bithynia, regio minoris Asiæ ad Pontum sita, aduersa Thraciæ, proxima Troadi, quæ Solino & Seruio primum Bebrycia, postea Mygdonia, deinde à Bithyno rege Bithynia dicta est. Hæc etiam, authore Eusebio, Pontus est dicta. In hac, Lybissa, vbi Annibal sepultus est. Sunt qui scribant Thynos populos transfisse ex Europa, & hanc regionem occupasse, à quibus Bithyni dicuntur, & Bithynia. Claudianus,
Thyni Thracæ erant, qua nunc Bithynia, fertur.
Hinc Bithynus & Bithynicus Iuuenalis,
Quanquam & Cappadoces faciant, equitèsq; Bithyni.
 Martialis,

Iam te rem factam Bithynice credis habere.
 Bithynici fuerunt, Xenocrates Philofophus, Dionysius dialecticus, Hipparchus, Theodosius, & filij eius mathematici, Cleophanes orator ex Myrlea, & Asclepiades medicus Prusienfis. Bithyniam Strabo prius Mysos habitasse dicit, vnde Bosphorum Thracium, in quibus Bythinia est, Mysium quandoque appellare ait Dionysius poeta: hinc etiam Herod. dicit Thrales in Asiam transiectos, Bithynios esse appellatos, templumque & varicinium Martis habuisse, & Bosphoro vsque Rhebam flumen regionem tenuisse. Steph.
 Bithynium, vel Bythinum, ciuitas in Bithynia à quo Bithyniarum & Bithynienfes populi. Steph.
 Bithynopolis, vrbs à Bithye dicta. Steph.
 Bithynus, Iouis & Thrales filius, Stephano: fratrem habuit Doloncum, à quo Dolonci, Thraciarum populi.
 Bithys, nomen viri, de quo Steph. in Bithyæ, & Bithyniæ, & Bithynopolis.
 Bithyas, nomen viri, Seruio præfectus classis Punicæ. Virg. Æneid. 1.
 Bitias, & Pandarus fratres ex Alcone Troiano geniti, quos Hieron in syluis nurruit. Hi cum Ænea in Italiam venerunt, & cum apertis etiam portis ausi essent Rutulos laceffere, ab eisdem sunt trucidati. Virg. lib. 9.
Pandarus & Bitias idem Alcanore nati, &c.
 Alius fuit Bitias inter proceres Didonis: cuius meminit Virg. lib. 1. Æneid.
 Bitoana, Lydiæ vrbs. Ptol.
 Biton, alter fuit ex filiis Argiæ sacerdotis & frater Cleobis, de quibus sic scribit Cic. 3. Tusc. Primùm Argiæ sacerdotis filij Cleobis & Biton prædicantur, nota est fabula. Cum enim illam ad solenne & statum sacrificium curru vehi ius esset, satis longè ab oppido ad fanum, morarenturque iumenta, tunc iuuenes illi quos modò nominauit, veste posita corpora oleo perunxerunt, ad iugum accesserunt: ita sacerdos aduecta in fanum, precata à dea dicitur, vt illis præmiùm daret pro pietate, quod maximum à Deo dari possit. Post epulatos cum matre adolefcentes somno se dedisse, manè inuentos esse mortuos.
 Bitrigo, Indiæ intra Gangem mons. Ptolem.
 Bituitum, oppidum à Fabio captum, anno ab vrbe, 633.
 Bituitus, Aruernorum rex, specie colloquij commiter hospitio inuitatus, à Cneo Domitio vincus est, & Romam deportatus.
 Biturgia, vrbs Tuscorum, Ptolem. hodie Mallianum: quibusdam *Borgo S. Sepulchro*.
 Bituriges, Aquiraniæ populi. Plin. lib. 4. c. 19. Vno die viginti vrbes incenderunt, vt Cæsarem commeatu & pabulatione prohiberent. Horum oppidum Auaricum. Cæsar. in commentariis. Dicuntur etiam Cubi, Plin. item Losci, Straboni. Lucanus lib. 1.

Et Biturix, longisque leues Axones in armis.
 Vulgò, *Ceux de Berri*.
 Bituricum, vrbs, quã Arpinus Comes Philippo vendidit. Æmil. lib. 4. Gal. *Bourges en Berry*.
 Bituris, Vasconum vrbs in Hispania. Ptolem.
 Bitula, Laconicæ mediterranea vrbs. Ptolem.
 Biula, Cariæ vrbs. Strabo.
 Biúmbres, populi quicunque inter Tropicos habitant ad meridiem, quandoque enim incidentes habet umbras, cum à meridie sol ad gnomonem accedit rectum ad subiacés plenum: quandoque autem in aduersum, cum sol in aduersum consistit. Strabo lib. 2.
 Bizala, insula ante Taprobanam. Ptolem.
 Bizem, vel Bizia, ciuitas Thraciæ. Plinius lib. 4.
 Bizia, arx regum Thraciæ, à Terei nefasto crimine inuisa hirundinibus: non quòd illic facinus patratum sit (in Daulide enim Phocidis oppido contigit) sed quòd ea Terei patria fuerit, testibus Thucydide & Pausania. Vide **BYZANTIVM**.
 Bizon, vrbs Thraciæ, terræ hiatu raptæ. Plin. lib. 4. cap. 11. Hæc vrbs in medio Calatidis & Apollonio spatio sita est. Aizonia Strabo dicta.
 Bixona, vrbs Pontica. Stephan.
 B L
 Blabe Bosphori Thracici insula. Dionys.
 Blaender, Phrygiæ maioris vrbs. Ptolem.
 Blaberuta. Vide **INDICA**.
 Blacia, regio prope Cumas, cuius meminit Augustinus.
 Blaena. Ponti regio satis ferax, per quam Amnias flumen allabitur. Hoc in loco Mithridates, cognomento Eupator, Nicomediis Bithyni copias funditus deleuit, haud quidè præfens, sed per imperatores: vnde illis cum paucis domum fugiens, seruatus est, & inde in Italiam nauigauit. Strab. li. 12.
 Blæsus, nomen viri. Stat. 2. Sylu.
 Blagura, mons est Hiberniæ, in cuius radicibus tres nobiles scaruriunt fluuij, Berna, Corus, & Syrus, omnem serè irrigantes insulam.
 Blanda, Italiæ vrbs in litore Brutio, non procul à Beto flumine, & Parthemio porru. Plin. lib. 3. cap. 5.
 Blande, vrbs est Hispaniæ citerioris in agro Barcinonensi ad Larnum flumè. Plin. libro 3. ca. 3. fluuius item.
 Blandenona, locus non longè à Placentia. Cic. ad Q. fratrem.
 Blandus, fons est iuxta Scenam, multis aquis abundans, nomen adeptus à blanditie aquarum quibus alluit incolas.
 Blandusa, Sabinenfis agri regio, in qua fuit ager Horatii poetæ, & fons.
 Blani, Hiberniæ populi. Ptol.
 Blannonij, siue Brannonij, populi inter Celtas proximi Segusianis, Ambuaritis ac Heduis, quorum clientes erant. vulgò *Le pays à l'entour de Saint Jean de Maurienne*.
 Blascon,

Blascon, vel Blascorum, insula Galliæ in ostio Rhodani, prius Metina dicta. Plin. lib. 3. cap. 5. Strab. lib. 4. hodie *Languillade*.
 Blastaphænicæ, Lusitaniæ populi. Appian.
 Blastus, nomen viri. Act. 12.
 Blandus, vrbs Phrygiæ. Steph.
 Blauius Romanus fuit, qui cum audiisset filium à triumuiris interfectum, ab eisdem impetrauit vt interficeretur, & filio comes mitteretur.
 Blaucum, oppidum est Phrygiæ. Strab. lib. 12.
 Blemmyæ, uel Blemiæ, vel Blemæ, vel Blectæ, monstrofi, vel potius fabulosi populi apud Æthiopes. Plin. lib. 5. cap. 8. & Pompon. lib. 1. in fine descriptionis Africae. Stephano dicti à Bleme, vno ex illis ducibus qui cum Dionysio in illas regiones militarunt. faciem in peccore habent. Claudius.
 — *errat*,
Per Meroen Blemasque feros, atramque Syenen.
 Hi capite carent, oculosque habent & os peccatori affixos.
 Blemina, Arcadiæ oppidum. Pausan.
 Blera, Tuscorum Mediterranea vrbs. Ptolem.
 Blerani, Italiæ populi Cortonenfis & Capenatibus vicini 3. Plin. lib. 3. cap. 5.
 Blesinon, Castellum est Corsicæ insulæ. Strab. li. 5.
 Blestium, Angliæ oppidum. Anton.
 Bletifia, Hispaniæ vrbs, prope Salmaticam. Vasæus. hodie *Ledesma*.
 Bletonesij, populi barbari, de quibus Plutarch. in quaest. Romanis.
 Bliarides. Vide **GYMNASIAE**.
 Bliarus. Vide **MEMBLIARVS**.
 Blietæ, oppidum: prouinciæ Narbonensis, Plin. lib. 3. cap. 5. In Mediterraneo, inquit, colonia Arelate Sextanorum, Blietæ septimanorum, Arausio secundanorum. Mela lib. 2. ca. 5. vulgò *Befiers*.
 Bliulæi, Arabiæ felicis populi. Ptolem.
 Blucium, castellum est Tolisobogiorum, qui Bithynis sunt finitimi, in quo Deiotarus thesauros habebat. Strabo, lib. 12.
 B O
 Boactus, Liguriæ fluuius. Ptolem.
 Boæ, vel Boæ, Laconicæ oppidum. Ptolem. Paus.
 Boagrius, Locrensis amnis, Thronion urbem præterfluit. Strab. lib. 9. Homerus.
 Boanerges, beatus Hieronymus docet, debere scribi Banerec, quod interpretatur filij tonitruu. Sic à Christo cognominati fuerunt Iacobus & Ioannes filij Zebedæi. Marc. 3.
 Boarium, forum Romæ. Plin. lib. 2. cap. 2. & lib. 34. cap. 2.
 Boarmia, Pallas dicta est à Boæotis de boue ad aratrum coaptatione. Rhod. lib. decimoquarto, cap. 18.
 Boas, Dalmatiæ insula. Aramian.
 Boaulia, vrbs Scythiæ. Steph.
 Bóbium, oppidum ad Apennini iuga situm, vbi

nobile cœnobium à Theodolinda regina Longobardorum extructum: quo in loco nuper reperti sunt, Rutilius Numantianus, Heroicum Sulpitij carmen. lxx. epigrammata, & permulti alij libri à Volaterrano enumerati.
 Bobônia, vrbs Italiæ. Steph.
 Bocalia, fluuius, in Salmine insula, qui prius Bocarum est appellatus. Strabo, lib. 9.
 Bocalium, Arcadiæ oppidum, Megalopoli vicinum & Parthasiæ. Plin. lib. 4. cap. 6.
 Bocani, Insulæ Tabrobanæ populi. Ptolem.
 Io. Bocatius, Florentinus, genealogiam deorum scripsit, de fluminibus & montibus: præterea fabulas & plura alia vernaculo sermone. Volaterran.
 Bocchus, Mauritanicæ & Getuliæ rex, amicus populi Romani, ligatum Iugurtham L. Syllæ tradidit. Salustius in Iugurthino, Huic successit Iuba.
 Bocchyrus, in Ægypto tam iustè sinceritèrque iudicauit, vt eius nomen in prouerbium venerit iustissimè iudicantium.
 Bocci, i. vacuus, aut dissipatio, siue in vomitu, filius Iogli, princeps tribus filiorum Dan. Num. 34. filius Abisue filij Phinees, i. Paral. 6.
 Bocciau, i. euacuatio, vel dissipatio Domini. nomen viri, i. Paral. 25.
 Boccori, qui & Còcordiensis, populi Lusitaniæ, Plin. lib. 4. cap. 22.
 Bocenses, Sardinia populi. Plin. lib. 3. cap. 7.
 Bochiana, oppidum Troglodytarum. Plin. lib. 6. cap. 29.
 Bochoris, qui & Chencres, Ægyptiorum rex, regnauit annis xvi.
 Bocchyrus, Ægypti rex, regnauit annis xliiii. hic Ægypti leges constituit. Diodor. libr. 2. huius ætate agnus loquutus est. Eutrop. hic adeò notæ & incorruptæ in iudicandis litibus iustitiæ fuit, vt vulgò si quid magnoperè iustum & integrum significare vellent, Bocchyrum appellarent. vide prouerb. Bocchyrus iudicium.
 Bochrus, i. primogenitus, vel primitiæ, siue in ariete, pater Sebæ 2. Reg. 20.
 Bochirus, filius Asel filij Elasa, i. Paral. 8. 9.
 Bodecia, vrbs inter Pisam & Genuam. Anton.
 Bodeni Sarmatiæ Europeæ populi. Ptolem. *Podolia* nunc, regis Poloniæ ditio. VVillich.
 Boderia, Ptolemæo; æstuarium maris Britannici. Tacit. Bodotria dictum.
 Bodincomagum, oppidum iuxta Padum, quod & industria dicitur. Plin. lib. 3. cap. 16.
 Bodincus, Padi cognomen, Ligurum lingua, id est fundo carens. Plin. lib. 3. cap. 16.
 Bodobriga, Germaniæ oppidum ad Rhenum. hodie *Bopparten*, vt Pircheimeres censet.
 Bodonæus. Vide **BOBONÆ** in Stephano.
 Bodôna, vrbs Perthabiæ, vel potius Thessaliæ. Stephan.

Bodótria. Vide BODERIA.
 Bodunni, Britannia insulae populi, à Claudio Cæsare in fidem accepti. Dion. lib. 60.
 Boedromion, mensis Iunius apud Athenienses dicebatur.
 Boedromion dictus est Apollo, quòd singulis annis mense Iunio, quem Athenienses, Bodramionem vocant, Apollini sacra fierent in memoriam reportata à Theseo de Amazonibus victoriae aut sanè Appollo dictus est Boedromion à sacris Boedromis, quæ quotannis mense Iunio illi fiebant. Plut. in Theseo.
 Bœa, oppidum Peloponnesi, in sinu Argolico, non procul ab Epidaurò, Plin. lib. 4. cap. 5. in descriptione Achaiae, vrbs est Cretæ. Steph.
 Bœbe, Bœbes, ciuitas Thessaliae, & Bœbebes, eius loci lacus, ad quem Bœbe sita est. Strabo libro 9.
 Bœbeis, idis, siue Bœbias, lacus Thessaliae iuxta Ossa montem. Lucan. lib. 7.
Ire per Ossaem rapidus Bœbeida sanguis.
 Valerius Flaccus,
Perderet & pingui miseros in Bœbide crineis.
 Vide XYNIAS. Eiusdem nominis est etiam oppidum Thessaliae.
 Bœdromius Apollo ab Atheniënsibus cultus fuit. Nam quum bellum inter Athenienses comparatum esset, Ion Eleusinius eis opem tulit ob cognationem. Inde victores functi Athenienses, de voce currentis exercitus ad urbem, Apollinem Bœdromium dixerunt & mensẽ Βοηδρομιώνα.
 Bœllæ. Vide BOLÆ.
 Boemia, vel Bohemia, Mysia Europæ regio ultra Danubium sita: à Boemis, quos Ptolemæus in ea parte gentem maximam esse dicit, vel à Boemo principe. Germaniæ portio est, Aquilonis flatibus tota fermè exposita. Cuius ad Orientem vergens latus Morau obtinent & Slesitarum natio: Septentrionem iidem Slesij & Sazones, qui & Misenses & Thuringi appellantur. Ad Occidentem Voilandia terra est Bajoariorumque regio. Meridionalem plagam tum Bojorij, tum Austriales habent qui ripas Danubij vtriusque accollunt, nec alia Bohemiæ quàm Theutonũ terra cõiungitur. Sylua vniuersam claudit, quam veteres Hercyniam vocauerunt, cuius & Græci scriptores & Latini meminuerunt. Bohemiæ latitudo longitudini per trium fortè dierum est. Flumina quæ terrã irrigant vniuersa exonerantur in Albim, qui mediam fermè prouinciam perlabitur. Amnes alios insignes habet. Oppida, Pragam, regni caput, Egram, & alias non paucas. Gelida prorsus regio, pisce atque armentis abundans, cum volucre ferisque frumenti ferax. Cereuisia pro vino vitur. Ager toto regno optimus. Vinum quod nascitur acerbum. Sermo genti & Dalmatis vnus. Mos vetus in hãc vsque diem seruatur:

in templis sermone Theutonico, in cœmeteriis Bohemico plebs docetur. Toto regno plebs bibula & veneri dedita est. Nobilitas, gloriæ appetens, belli perita, &c. Plura habes de Bohemiæ regno apud Æneam Syluium, Munsterum Sabellic. Rythaimer. Crantz. & Cromerum, qui libro primo historiae Polonicae de Bohemiæ incolis, vnde venerint & antiquis eorum sedibus disserit.
 Boen, i. pollex, siue in eis. lapis in tribu Iuda, à filio Ruben sic appellatus, Iosue 15.
 Bœtus, Carthaginensis statuarius. Pauf.
 Bœotus, Menalippæ filius. Pauf.
 Bœotia, regio in finibus Græciæ, in longum ad Atticam se protendens, tria respicit maria, Peloponnesiacum, Siculum & Adriaticum, totidẽmque in partibus colonos habet: Eubœæ insulae obiecta: ab Attica autem Cithærone monte discreta: ita dicta (vt nonnulli putant) à boue, cuius ductu Cadmus peruenit ad eum locum, vbi postea Thebas Bœotias condidit. Ad quam nominis rationem alludit Quidius tertio Metamorph. cum ait,
*Bos tibi, Phœbus ait, solis occurret in armis,
 Nullum passa iugum, curuiq; immunis aratri:
 Hac duce carpe vias, & qua requieuerit herba
 Mœnia fac condas, Bœotiaq; illa vocato.*
 Alij alias afferunt nominis huius rationes, quas vide apud Stephanum. Olim etiam Aonia dicta est, & Ogygia, & Hyantis, & Melsapia, & Cadmeis, Thucydidi. Hinc Bœotij dicti sunt, regionis huius incolæ: qui stupiditatis & crassi ingenij nomine malè audierunt. Hinc est illud Horatij libro secundo Epist.
Bœotum in crasso iurares aëre natum.
 Bœotij, populi qui anno 11. post captã Troiam ex Arua electi à Thessalis, incoluerunt terram quæ nunc Bœotia, prius Cadmea vocabatur. Thucyd. lib. 1.
 Boerebistas, vir natione Geta, quum gentis eius praefecturae insisteret, homines frequentia bellorum & cladibus afflictos eò magnitudinis extulit, nunc exercitatione corporum, nunc victus sobrietate, nunc edictorum obedientia, vt intra paucos annos, latum adeptus sit imperium, plurimòsque finitimorum Getarum ditioni subdiderit, traiectione audacter Istro Thraciam diripiẽs vsque in Macedoniam & Illyricum, magnum terrorem incusserit. Magnæ obedientiæ argumentum est, quòd eius suasionem inducti vites excidere & sine iis vitam agere confenserunt. Strab. lib. 7.
 Bœotius, Zenone imperante, ob affectatã libertatis suspensionem à Theodorico rege exilio dånatus: deinde custodiæ traditus, plura conscripsit. Tandem simul cum Symmacho Senatore locero suo, aliisque praestantibus viris interfici

reficitur. Eusebius.
 Bœotus, filius Itoni, vel Neptuni. Steph.
 Boerus, Hispaniæ fluius, ex eisdem nascens locis, ex quibus Anas & Tagus.
 Bœthus, ineptus quidam Poëta Tharsensis, qui Philippensem Antonij victoriã carmine conscripsit: quo nomine praeter alios summos honores quibus ab illo affectus est, Gymnasijs etiam Tharsensis praefecturam adeptus est.
 Bogadium, vrbs Germaniæ. Ptol.
 Bogdomantis, Asiae minoris regio. Ptol.
 Boges, Persa, ab Atheniensibus obfessus, cum nihil haberet commeatu in castris, liberos cum vxore primũ, demum seipsum interfecit. Herod. lib. 7.
 Bogud, oppidum in Africa, & regis nomen.
 Bogudiana, pars Tingitaniæ prouinciæ in Africa. Plinius.
 Bogus, rex Mauriflorum, Antonij partes sequebatur in Actiana pugna. Strabo lib. 8.
 Bohemia, regio. Vide BŒMIA.
 Bohemundus, ab omnibus Antiochiæ principe designatus, anno 1099.
 Bohilla, oppidum in Italia, sic dictum quòd eo bos intestina vulnere trahens aduenit. Nonius.
 Boianum, Samnitum vrbs. Ptolemæus. hodie Bouianum.
 Boij, populi Transithenani, Franconiæ, Alpibus, Italiae, Sueuis Australibus, ac Danubio flumini proximi. Qui in agrum Noricum transfuere, Noricamque oppugnarunt, expulsis (vt coniectura est) Noricis. Bojorum pars, Æduis Cæsarem deprecantibus, deuictis Heluetijs, quorum iam societate domo excesserant, in finibus Æduorum à Cæsare sunt collocata, vbi Gergobian ciuitatem exigam & infirmam, non longè ab Auarico oppido in finibus Biturigum sito, eis per Æduos attributum habitauerunt: Boij primũ, post Bojorij, & nunc Bauari dicti. A finibus Herbipolensium, per Noricum agrum in Augustenses protenduntur, cum quibus & alijs Transithenianis vsq; ad Brislinam urbem, & terras quas hodie archidux Austriae possidet, ac in fines Tridentinos saepe tunc, & continuè vsque nunc Heluetij Rhenu transcentes bella gesserunt, hi Borbonij dicuntur. De hic Cæsar lib. 1. & 7.
 Boij, populi fuerunt Galliae Lugdunensis. Plin. libro 4. 18. qui putantur agri Borboniensis tractum incoluisse. Hi postea Alpes transgressi iuxta Padum confederunt, vbi & Laudam Pompeiam condiderunt, teste eodem libro 3. cap. 16. Iidem postea à Romanis expulsi, in Germaniam se contulerunt, teste Strab. lib. 7. vbi Hercyniæ syluam partem incoluerunt, quæ Pannoniis proxima est: quæ regio, ab eis primũ Boiohemia, & postea adiectis aliquot literis, Bœmia appellata est, vulgò *Borbonis*

& Baniere, ou Boeme en Allemagne.
 Boiodurum, Vindeliciæ vrbs, ad Danubium. Ptolem.
 Boio, oppidum Cyrenes. Plin. lib. 5. cap. 5.
 Bóion, Doridis oppidum in Græcia. Plin. lib. 4. cap. 7. Doris (inquit) in Superchios, Erincon, Boion, Pindus, Cymum: ab Homero videtur Bœde dictum. Steph. *Boion* etiam, Cretæ vrbs est apud eundem.
 Boizlãus, Boemorum rex, ab Othone in ciuitate noua obfessus. Blond. lib. 2. Decad. 2.
 Bola, vrbs Italiae, Steph. vnde Bolani Coriolanis & Fidenatibus vicini. Plin. lib. 3. cap. 5. Virgil. 6. Æneid.
Pomerios castrũmque iuni Bolãmque Corãmque.
 Bolaca, Triphylia vrbs, in Peloponneso. Polyb.
 Boibæ, vrbs Cariae, & fluius aut palus Balbæotes, quæ Heraclea dicta est.
 Bolbitinum, Nili fluminis ostium. Plin. lib. 5. c. 19.
 Bolbitina, vrbs Ægypti.
 Bolbulæ, oppidum & insula maris Mediterranei. Plin. lib. 5. cap. 31.
 Bole, oppidum agri Campani in Italia, cuius meminit T. Liuius. Vnde Bolani, Coriolanis & Fidenatibus vicini. Plin. lib. 3. cap. 5. *Boibæ* autem apud Steph. vrbs est Latinorum.
 Bolentium, vrbs Pannoniæ superioris, Ptolemæo.
 Bolgius, dux Gallorũ in expeditione contra Ptolemæum regem Macedonum, Paufa.
 Bolina, oppidum est iuxta Patras. Paufa.
 Bolina, virgo quam adamauit Apollo: sed cum eum fugeret, in gratiam Apollinis facta est immortalis. Pausan. lib. 7.
 Bolinæus, fluius dictus à Bolinia vrbe cui erat vicinus. Pausan. lib. 7.
 Boline, vrbs Achaiae. Steph.
 Bolingæ, populi Asiae. Plin. lib. 6. cap. 19. Indiam habitant. Steph.
 Bolissus, vrbs Aeoliæ in ædico sita, prope Chium. Steph.
 Bologestas, vrbs iuxta Euphratem, à Bologesto rege condita. Steph.
 Bologesiphora, vrbs Persica. Steph.
 Bolutus, vrbs in Illyria, & alia Thesprotiæ. Stephanus.
 Bolus, Cimbrorum rex, Aurelium Scaurum cepit atque interfecit. Flor. lib. 6. 7.
 Bomarei, Asiae populi à Caspijs Orientem versus. Plin. lib. 6.
 Bombina, Nemeæ vicus. Vide BEMBA, & BEMBINA DIA.
 Bombus, Ciliciæ regionis fluius. Plin. libro 5. cap. 27.
 Bomi, colles Italiae, quorum incolæ Bomienfes Stephanus.
 Bomilcar, filius Amilcaris, Pœnorum & ipse dux, veniens in suspensionem Carthaginensibus, quòd cum Agathocle conspiraret, in

medio foro patibulo suffixus est. Trog. Pompei lib. 33.
 Bomitæ, oppidi nomen in Amano monte Syriae Antiochenæ. Plin. lib. 5. cap. 22.
 Bomonica, erant adolescentuli, qui in Dianæ Orthiæ sacrificiis apud Laconas aris superpositi contendere solebant, quis plura verbera sustineret. Paleph. lib. 2.
 Bon, Tuscorum rex, regnavit annis xxviii. ab hoc rege Bononia dicta. Cato de orig.
 Bona dea, quam veteres Fauniam, siue Faruam, siue Sentam dixere, tæta pudicitia fuit, ut nemo illam, dum vixit, præter virum, mas viderit, nec nomen eius audierit: propter quod illi solæ mulieres Rom. noctu in opero sacrificabant, & bonam deam appellabāt. Tibul. lib. 1. *Sacra Bona maribus non adeunda Dea.*
 Alexand. ab Alexand. lib. 6. cap. 8. Quid in putant hanc Proserpinam esse, & idcirco ei porca rem diuinam fieri, quia segetem quam Ceres mortalibus tribuit, porca depasta est.
 Bona, fuit vna ex quinquaginta filiabus Fauni.
 Bonandria, Byriae ciuitas, quæ olim Apollonia.
 Bonanis, Tuscorum rex, regnavit annis 28.
 Bonaentura, Franciscanus Theologus ex oppido bagico regio, ob virtutum commentarios editos, in Cardinalium numerum ex Generali à Gregorio decimo relatus est. Habitum quo nunc vtuntur Franciscani Cardinales, instituit: cum prius aliorum Cardinalium modo incederent: sacros aliquot libros scripsit, à Xisto III. in Sanctorum catalogum relatus est. Huius postea libros in epitomen redegit Gulielmus Fulginas eiusdem ordinis. Volat. libro 21.
 Bonaentura, alter eiusdem ordinis Patauinus Cardinalis tituli S. Cæciliæ, sub Ioanne xxii. doctrinæ sanctitatem adiecit, à Carranensi principe sagitta peremptus, dum Ecclesiæ libertatem contra tyrannos tueretur. Volat. 21.
 Bonchæ, populi Carenis vicini, inter Euphratem & Cyrum fluuium. Steph.
 Bonchis, ciuitas Æthiopiæ, iuxta tertium Cataracten. Steph.
 Bonæ fortunæ, Maris Eoi insulæ. Ptole. *Burneo*, Mercatori.
 Boni, i. filius meus, aut ædificans, siue intelligens, filius Somer, 1. Paral. 6.
 Boni portus, p. n. Latinæ dictiones sunt. Ciuitas opinor, Cretensium, cui nomen *ἰσθμὸς ἀκτῆς*, id est, pulchrum littus: cuius meminit Lucas in Actis, cap. 27.
 Bonianum, oppidum est in Samnio. Cicc. pro Cluentio.
 Bonicius, præsul Auernensis, vir sanctitate clarus. Volater.
 Bonifacius xl. Romanorum episcopus, regnavit annis vi. mensibus ix.
 Bonifacius lxxii. Romanorum episcopus, regnavit annis xi. diebus xxvi.

Bonifacius, lxxiii. Romanorum pontifex, regnavit mensibus viii. diebus xxii.
 Bonifacius, lxxv. Romanorum pontifex, regnavit annis sex, mensibus vii. diebus xlii. Templum omnium deorum à M. Agrippa ædificatum, mutato nomine, Mariæ & omnium Christi sanctorum vocavit. Diacon. lib. 8. Blond. lib. 9. Eius tempore Papatus initium sumpsit.
 Bonifacius, lxxvii. Romanor. pontifex, regnavit annis v. Hic constituit, ut qui in sacras ædes fugerent, ut ne inde abstraherentur.
 Bonifacius, ccii. Romanorum pontifex, regnavit annis xv. mensibus ix.
 Bonifacius, cx. Romanorum episcopus, regnavit diebus xxxvi.
 Bonifacius, cxxxv. Romanorum pontifex, regnavit mensibus vii. hic Constantinopolim relegatus fuit.
 Bonifacius, cxciii. Romanorum Pontifex, regnavit annis viii. mensibus novem, diebus xvi. Cælestinum cepit, in custodia tenuit Platin. *Emil.*
 Bonifacius Romanus, martyrium sub Diocletiano subiit, relatus deinde à seruis Romam, eique templum in Auentino dicatum quod & Alexio postea commune fuit.
 Bonifacius Britannus, præsul Maguntinus, apud Phrygios & ipse martyr, quod iussu Stephani secundi Pontificis Pipinum Caroli patrem regem oleo sacro perunxerit.
 Bonifacius, præsul Carthaginensis, Zenone imperante, confessor.
 Bonifacius, præsul Ferentinas, item confessor.
 Bonifacius martyr bosnensis, Othonis III. confanguineus. Euseb.
 Bonifacius, Africae Comes, sub Honorio Aeli. Ducis æmulus, Augustino amicissimus.
 Bonifacius, Corsicæ Comes, Vticæ inter & Carthaginem, facta cæde, dum præda onustus rediit, tunc primùm Saraceni Siciliam relinquētes, quam occupauerant, in patriam suam sunt reuersi. Aemil. lib. 3.
 Bonifacius, Montis ferrati Dux, cum Balduino Sabaudia Comite & Venetis Iadaram recepit. Alexium Isaci filium vnâ cum patre regno restituit Constantinopolitano, quo necato ab Murtillo, Constantinopolim cepit: communi consensu in Imperatorem Græcorum. Flandrensem elegit Comitem, Rom. qui se subiecit ecclesiæ. Blond. lib. 6. Platin.
 Bonifacius Donnacitus, Comes Pisanus, Petrum Corbarium aptum Pontifici tradidit, qui cõiectus in carcerem, vitam commutavit cum morte. Ael. lib. 8.
 Bonna, oppidum ad citeriores Rheni ripas situm, & Colonienfi vrbi ac Confluentiæ oppido proximum, vulgò *Bonne*. Corn. Tacit.
 Bonni, colles Aetoliæ, à quibus Bonnenses dicuntur. Thucyd. lib. 5.

Boni,

Boni, id est, ædificans me, siue adoptans, aut intelligens me, pater Omirai. 1. Paral. 9. 2. Esd. 9.
 Bononia, ciuitas Italiae, nõ procul à Pado. Mantuanus,
 — *qua magna potensque*
Imperat Emilio vicina Bononia Rheno.
 Bononienfes, eiusdem incolæ.
 Bononia Hetruriae princeps colonia, Felcina vocitata in octava Italiae regione. Plin. lib. 5. cap. 15.
 Bononia, oppidum munitissimum & portus maritimus ad Septentrionem, quem Gessoriacum Morinorū, à quo ad Douerium portum Angliæ, est breuissimum traiectus, ut putant Meierus & Cœnalis. Est autem Bononia & inferior, quam vocat, & superior. Bononia inferior, vicus non septus mœnibus ante Anglorum in Galliam aduentum. Mare Anglicum vicum alluit, & inde facilissimus est traiectus in Angliam. Centum ferè passus abest à superiore Bononia, quæ cingitur mœnibus validissimis. Ibi fossæ præaltæ muros ambientes. Totus ille locus fabulosus, ex eo genere, quod Sabulum bulliens seu feruens maritimi homines vocat. Vnde Bulloniae & postea Bononiae nomen à bullienti fabulo, gallico nomine inditum putant, tamen vetus esse nomen ex Ammiano Marcellino videamus. Hæc Ferronius. Gall. *Boulougne sur la mer.*
 Bonosus Imperator fuit, Rom. filius literarij prædagogi, auctore Vopisco, hic tantum bibebat quantum hominū nemo. De hoc Aurelianus dicebat, Nõ ut viuat natus est, sed ut bibat. Si quando legati Barbari ad eum venissent, ipsis propinabat, ut eos inebriaret, ut ab his per vinum omnia cognosceret, ac extorqueret veritatem. Tantum meiebat, quantum biberat, sic ut eius vesica nunquã grauareretur: postea cum à Probo superatus laqueo vitam finiuisset, emanavit iocus, Amphoram pendere non hominem.
 Bonus presbyter Romanus, simul cum Fausto & Mauro diaconis. Romæ sub Valerio principe passi, sepulti in via Latina Volater.
 Bonus Deus apud Græcos *ἄγιος θεός*, cuius templum Paul. in Arcad. commemorat, ad sinistram viæ quæ in Mænalum montem ducit.
 Bonus euentus ab antiquis cultus est, Plin. lib. 35. scribit: Euphranoris simulacrum Boni euentus, dextra pateram, sinistra spicâ ac papauer tenens. Boni euentus meminit Varro lib. 1. de re rust. inter Confectes diuos agricolarum.
 Boonæ *Βοῶναι*. Athenis dicti sunt qui boues ad dies festos cõmerent. Demosth. in Mediam.
 Boosetæ, Helleponti vrbs, Germanicopolis postea dicta. Plin. lib. 6. cap. vltimo.
 Boosura bouis cauda, vrbs Cypri insulæ, cui vicina est Tereta & Palæpaphus, quæ antiquè Veneris templum habet. Strabo.
 Bootes, tis, vel. Bootes, te, vel. Botus, ti, à boue

deductum nomen, Latine bubulcus, caeleste sydus quod Arctophylax vocatur: stellula enim est iuxta Vrsam minorem, quæ more bubulci plaustrum sequi videtur. Cicero de Natura deorum.
Arctophylax, vulgò qui dicitur esse Bootes, Quod quasi temone adiunctam pra se quatit Arctum.
 Ouidius,
Arctophylax formam terga sequentis habet.
 Iuuenalis,
Frigida circumagunt pigri Sarraca Bootes.
 Habet quatuor stellas in dextera manu quæ non occidunt. Gel. lib. 2. cap. 21. Aratus,
Tardus in occasum, sequitur sua plaustra Bootes.
 Manilius,
A tergo venit Arctophylax, idemq. Bootes.
 Vide ARCAS & ARCTOPHYLAX.
 Booz, 1. in fortitudine, vel in hirco, filius Salmon, filij Naasson, confanguineus Elimelech Beth-lehemitar, Ruth. 2. 4. 1. Paralip. 2. Nomen item secundæ columnæ in porticu Salomonis, 3. Reg. 7. 2. Paral. 3.
 Boramma, Phœnicia vrbs, non procul à Beryto & Byblo. Strab. lib. 16.
 Borbero magus, Germaniæ vrbs in Vangionibus Ptol. quibusdam hodie *VVorms*.
 Borbista, rex Gotthorum, in Teutones irrupit, quem vicerunt tres reges coadunatis copiis.
 Borbonium, Gallia patria, Ducatus dignitatem assumpsit. Philippi Valesij Francorum regis tempore.
 Borcani, populi Hipponorum in Italia, non procul à Collatinis. Plin. lib. 3. cap. 11.
 Borcobæ, Thraciæ oppidum, Eumeniæ & Parthenopoli vicinum. Plin. lib. 4. cap. 11.
 Borea, oppidi nomen, quod à Sex. Pompeio captum est, ut scribit Cic. 16. ad Atticum.
 Boreas, Aquilo dictus, ab Hyperboreis montibus flans. vnde & frigidus, dictus *ἄνεμος βορρῆς*, quoniã ut violenti flatus est, ira etiam sonori. Virg. 1. Georg.
Aut Boræ penetrabile frigus adurat.
 Fuit & Strymonis filius Orinthiæ raptor: Spirat inter Septentrionem & exortum solstitialem nubes dissipat, & aquas gelu constringit. Poëtæ Boream Astræi filium faciunt, eumque Hyacinthum puerum amasse, qui etiã ab Apolline diligebatur. vide infra. Amanit præterea Orinthiam Erichthonij Athenarum regis filiam, quam & in cõiugem postulauit: verum cum non daretur, vi eam rapuit, ex qua postea Zeten & Calain suscepit. Fertur quoque pulcherrimas Dardani equas adamastè, & ex illis xli. velocissimos equos suscepisse, Hinc Bbraus & Aorcetis, idis, Ouid. lib. 1. Metamorph.
 — *Scythiam Septemque triones*
Invasit Borea, &c.

Boreas, mons est Epyri Dyrrachio proximus.
 Bereostoma, Danubij fluminis vnum ex ostiis.
 Ex eodem enim alueo & super Iströpolin lacus gignitur LXIII. M. passuum ambitu, Halmitin vocant. Secundum ostium, Natacostoma appellatur. Tertium Calostoma, iuxta insulam Sarmaticam. Quartum Pseudostoma, & insula Conopon Diabasis. Postea Boreostoma, & Spircoostoma. Singula ora & ostia tanta sunt, vt prodatur in XL. M. pass. longitudinis vinci mare, dulcümque intelligi haustum. Plin. de Danubij ostiis, libro quarto, cap. 12.
 Boreum, Hiberniæ insulæ promontorium. Ptol. mons item in Arcadia, Pausan. Tenedi insulæ portus, Arrian. Cyrenicæ regionis promontorium. Ptolem.
 Borgi Ariæ populi. Ptolem.
 Borgion, filius Neptuni qui Herculem inuasit. Bocarius.
 Borgodi, Asiæ populi in insula Aegila. Plin. lib. 6. cap. 28. in descriptione Arabiæ.
 Borichus, Colomanni nothus. Volat. Riti.
 Borion, Africæ promontorium, quod maiorem Syrtim includit. Plin. lib. 5. c. 4. Promontorium quod maiorem includit (Syrtim intelligit) Borium appellatur. Huius etiam meminit Strab. li. 17. Ultra Berenicæ est paruum quoddam promontorium nomine Borium, quod est Syrtis ostium.
 Bormannico, oppidum Narbonensis prouinciæ. Plin. lib. 3. cap. 4.
 Bormicus, regio Macedonia vbi canes Euripidem lacerarunt. Steph.
 Bormius, mons est in Macedonia, à quo & lacus Bormicus dictus est. Rhod. libro 24. capite 10.
 Borton Troglodytarum oppidum. Plin. libro 6. cap. 29.
 Botrippa, vrbs Babyloniæ, Mesopotamiæ cõiuncta inter Euphratis conuersiones, olim Dianæ & Apollini sacra, in qua maximum lanificium est, & maxima vesperilionum multitudo in esum conditur, Strab. lib. 16. Martia. *Texta Semirania quæ variatur arcu.*
 Steph. *Βότρινα*, fœminini generis, aut neutri pluralis scribit.
 Borussia. Vide PRUSSIA.
 Borysthenes, fluuius Scythiæ secundum Istrum omnium maximus, ad 600. stadia nauigabilis, in cuius ostio ingens vis salis sua sponte nascitur, & ingentia cete spinis carentia. Herod. Plin. Strab. Solin. Pompo. & Martian. Nec procul fluuius lacus, oppidum sub vno cuncta nomine.
 Borysthénidæ, populi ad Borysthenem amnem. Pomponius Propertius, *Gloria ad hybernos lata Borysthenidas.*
 Borysthenes, nomen oppidi fluuii adiacentis: item insula & portus, in mari Euxino, ad

ostium Borysthenis.
 Borysthenes, Stephan. vrbs & fluuius Ponti, iuxta Mæotin & Tanain, & vrbs Graciæ occidentem versus, Milesiorum colonia, quam incolæ Olbiam vocant. Steph. Sunt & aliæ Olbiæ, de quibus infra.
 Borissa, vrbs Ponti. Steph.
 Bosa, Sardinia insulæ oppidum. Ptol. hodie *Buosa*.
 Bosara, vrbs Arabiæ felicitis. Ptolem.
 Bosenses, populi sunt ciuium Romanorum, in Sardinia insula. Plin. lib. 3. cap. 7.
 Boscs, nomen scopuli. 1. Reg. 14.
 Bosgedaizia, locus in confinibus maioris Armeniæ Strabo.
 Bosirara, vrbs Ægypti. Steph.
 Bosor, 1. munitio, vel vindemia, siue ablatio vel prohibitio, aut in angustia, vel in tribulatione, filius Supha filij Herem, 1. Paral. 7. Nom. item ciuitatis Moabitaram trans Iordanem Orientem versus, ad solitudinem non nihil vergentis, 1. Machab. 5. Deut. 4. 10. 20. 1. Paral. 6. De tribu Ruben Leuitis data.
 Bospara, Thraciæ vrbs. Procop.
 Bosphorarium, portus Byzantij. Steph.
 Bosphorus, vel Bosphorus, à bouis meabili transitu dictus, propter angustias freti, quasi bouis transitus. Pli. Soli. Duo sunt autem Bosphori, alter iuxta Byzantium, qui Thracius dicitur, estque ostium Ponti, per quod in Propontidem influit, dictum a traiectu Iouis in vacuum deformati. Valer. Flac. lib. 4. Argon. *Iamq; dies auræq; vocant, rursumque capeffunt Æquora, qua rigidos eructat Bosphorus amnes.* Alter est Bosphorus in introitu Mæotidis paludis, per quem in Pontum defluit. Ouid. *Bosphorus & Tanais superat Scythiæq; paludes.* Hic etiam Cimmericus Bosphorus dicitur, à Cimmericis populis, partē eius frigidissimam incolentibus. Vide PROPONTIS. Cæterum inter Bosphorum Thracium & Cimmericum Martiano & Polybio interiacerent millia quingenta. Porro Bosphorus Thracius Pomponio, stadiis quinque Europam ab Asia disternat, qua Darius Xerxis pater copias traiecit. Bosphori Cimmerici latitudo est M. D. passuum Plin. lib. 2. cap. 15. Lucanus. *Sic stat iners Scythicas astringens Bosphorus undas.*
 Bosphorus, vrbs Franconiæ in Germania. vulgò *Oschensfurt*.
 Bosphorus, vrbs Ponti est iuxta sinum Cimmericum, & fretum eiusdem nominis, quod Io. in bouem mutata traiecit, vnde nomen. Est & alia India Bosphorus. Steph.
 Bosra, Idumææ ciuitas. Genes. 36. Isa. 34. idem significat quod Bosor.
 Bostina, Orientalis regio à Turca vastata, anno 1384. Egna.
 Bosra, Phœnicæ vrbs ad mare sita, Byblo vicina, vt tradit Strab. lib. 16. Vrbs Arabiæ. Steph. Botachi

Botachide, locus Arcadiæ in Tegea, à Botacho, Lycurgi ex Iocrito nepote dictus. Steph.
 Botiæi, Thraciæ populi, Plin. lib. 4. cap. 11. Steph. Nicaam, Botiæorum coloniam esse scribit.
 Botiæum, vrbs Phrygiæ, cum stagno Attea dicto quod salem producit. Steph.
 Botrôdius, vicus non longè à Segobria, quoddam oppidum à Tib. Graccho dirutum. Polyb.
 Botrus, Syriæ vrbs. Ptol. Boreron Volater.
 Botrys, oppidum Syriæ Phœnicæ, Plin. lib. 5. cap. 20. Stephan.
 Botiæi. Vide BOTÆI.
 Boucania, vrbs inter Borbe Tomagum & Monguntiam, Anton.
 Bouianum, Samnitium colonia vetus. Pli. lib. 3. cap. 12.
 Bouillæ, aru, oppidum in Latio haud procul ab vrbe Roma, via quæ Aricam ducebat. Ascônus Suburbanæ dictæ, Ouidio, *Orta suburbanis quadam fuit Arua Bouillis.* Quo in loco interfectus est Clodius Aricia rediens. Dictum quasi bouis hillæ, quod eò vulnerata bos sua trahes intestina deuenerit. Vnde pulus Bouillanus. Plin. lib. 3. cap. 5.
 Bouis aula, Eubœæ insulæ locus. Strabo.
 Bouta, Lybiæ interioris oppidum. Ptol.
 Bouzimele, Ciliciæ fluuius est haud longè à Lyco amne.

Brabantini, populi, ex Saxonibus trans Alpiam habitantibus in Franciam trāsatis, prognati. Æmil. lib. 3.
 Brantiæ ducatus, Mosa, Scaldi, Sabi & Teuera fluminibus ferè circumscribitur, adeo vt nusquam hos fluuios transiliat: sed neque etiam vbique attingit, cum cis Mosam Leodiensis prouincia magnam huius tractus partem occupat. Habet Holladiam & Geldriam à Septentrione, Leodiensem dioccesim ab Oriente, Namurci Comitatum, necnon Hannoniam ad meridiem respicit: Flandria illi ab Occidente est: Scaldiq; fluuius ab ea, ex parte dirimitur. Regio nobilis & amœna. Cõinet marchionatum sacri Imperij (cuius metropolis est Antuerpia) Marchionatum à Bergis, Ducatum Arschotantum, Comitatum Hoochstratanum, & Megem, &c. Sunt in ea nemora & saltus, quæ multiugis ferarum generibus abundant. Maximi nominis vrbes habet Antuerpiam, Bruxellas, Louanium, Mechliniam, Buscum ducis, & alias quarum descriptio extat apud Lud. Guiceiardinum. Gall. *la Duché de Brabant*.
 Brabasthenes, mons, Liuii lib. 4. belli Macedonici decem millibus passuum à Lacedæmonia distans.
 Bracarum, conuentus vnus è septem Hispaniæ. Vnuerfa enim prouincia Hispaniæ diuiditur in conuentus septem, Cartaginensem, Tarracensem, Cæsaraugustanum, Cluniensem,

Austrum, Lucensem, Bracarum. Plinius libro 3. cap. 3. Vide BRACARA, & BRACARA.
 Brachara, apud Ptolemæum, vulgò hodie Bracha. Cuius Præsul Metropolitus, simul & Primas regi Lusitanæ appellatur. Volat. Bracara Ptolemæo, vide infra.
 Braccata Gallia, vulgò *La Prouence*.
 Brachia, mare Arabicum, quod plurima in eo *Βερεχθ*, id est, breuia sint.
 Brachinonensis ager à Saracenis vastatus. Blon. lib. 2. decad. 2.
 Brachius Perusinus, omnem Pontificis ditionem occupauit. Volat. lib. 2. 22. Apud Aquilam à Pontificis exercitu superatus occiditur.
 Brachmaner, vel Brachmanæ, Indorum gymnosophistæ, Hieronymo lib. 2. contra Iovinianum, quorum princeps Iarchas eò tempore quo Apollonius Tyaneus discendi visendi que studio ad illos se contulerat. Hi simulachra contemnebant, omni prorsus carnis genere & vini abstinentes, brachmas vocat Stephan. De quibus plura Strabo lib. 25. Plin. lib. 1. cap. 17. hodie apud Indos *Bramines* vocantur, quorum frequens mentio apud recentiores Scriptores.
 Brachodes, extrema vrbs Africæ minoris. Ptolemæo.
 Brachybios, Dionysius vocat Bethiopas, quod sint breuis æui, nec vltra annos XL. viuunt.
 Brachyle, vrbs Cerethum, qui Iberis vicini sunt, Stephan.
 Brachmanæ. Vide BRACHMANES.
 Bractia, insula est vna Illyrici. Plin. fortè eadem quæ Bratria inferiùs.
 Bradas, Italiæ fluuius, citra Apuliam. Anton.
 Bradeas præcipua nobilitatis vir, Rhegillæ vxoris Herodis sophistæ frater, argumentum generis gestabat in calceis. Id autè erat epiphysion Menoides eburneum, quod significat fibulam cornicantem, qualis ferè figura in Luna est, quum paulum crascescit. Ab hoc fertur prouerbium, Nobilitatem in astragalis gestare, quod in eos rectè dicitur, qui generi præstantia tumentes, nulla ipsi virtute nituntur. Huius prouerbij rationem, vide apud Cæl. Rhodig. lib. 20. cap. 27.
 Brádua, consul, collega Materni, anno ab vrbe cond. 937.
 Brádua, consul, collega Aproniani, anno ab vrbe cond. 944.
 Bracara Augusta, Ptolemæo, aliàs Brachara, Metropolis Portugalliæ. Vnde BRACHARA & BRACARVM.
 Brasi, populi Macedonia. Steph.
 Brágada, fluuius Aphricæ, iuxta Vticam in mare labens: apud quem ab Artilio Regulo & toto exercitus balistis & catapultis serpens centum & viginti pedum longus, est occisus Silius lib. 5. *Turbidus arenteis lento pede sulcat arenas Bragada, &c.*

Bragæ, insulæ quædam desertæ. Plinius libro 6. cap. 28.
 Bragodurum, Rhetia oppidum in Germania. Ptolem. *Bibrach* Lazio *Rockenburg* Rhenano.
 Bramagum, vel Bromagum. Anto. Sequanorum oppidum. *Romanz* vulgò.
 Bramma, Sinarum regionis vrbs. Ptol.
 Brana, Turdulorum oppidum in Hispania, & conuentus Cordubensis. Plin. lib. 3. cap. 1.
 Branchidæ, Apollinis Didymæi sacerdotes, apud Posideum oppidum, & promōtorium Ionia, qui locus Plin. lib. 5. c. 29. prius branchidarum oraculum dicebatur, nunc Didymæi Apollinis. Strabo lib. 14.
 Branchus, Lactantio, filius fuit Apollinis, ex filia Iaucis & Sucronis, qui cum Apollinis maas deosculatus esset, ab eo captus, coronam & virgam accepit, vnde cœpit vaticinari: post hoc ingens templum est ei ædificatum, quod Branchiaden nominatur.
 Branchides Apollo dictus est à brancho adolescente Thessalo, quem & viuum dilexit, & mortuum templo decorauit: vel à Brancho filio cui vaticinandi artem concesserat: vel à Branchidis populis apud quos responsa dabat. Strabo lib. 14.
 Branchilides, Bœotorum princeps. Pauf.
 Brancotij, populi Asia. Plin. lib. 6. cap. 20.
 Branchus, quidam Thessalus, fuit ab Apolline maxime dilectus, cui post mortem in suo templo sacra fieri idem iussit, vnde Apollo Branchiades vocatus est, Statius lib. 3. Theb. & Strabo lib. 14.
 Brandenburg, ab Othone III. imperatore XIII. obsecsum, aano 992.
 Brangonia, quæ & Vigornia, Angliæ oppidum. vulgò *VVercestre*.
 Brannogenium Ordouicorum vrbs, in Albione insula. Ptol. *VVercestre*, Camdeno.
 Brannonices, populi inter Celtas proximi Segusianis, Ambuaritis, ac Heduis, quorum cliens erant. *Le Briançonnois*, Gall.
 Branodunum, littoris Saxonici in Britannia oppidum. Lib. Notit. *Prancester*, Camdeno.
 Brasidas, dux Lacedæmonius, circa Emphipolim, ab Atheniensium multitudine impar prehensus, claudendum se præstitit vt per longum coronæ ambitum extenuaret hostium frequentiam, & qua rarissimi obstarēt, erumperet. Frontinus.
 Brasia, vrbs Laconia. Steph. Prasia, Ptolem.
 Brattia, Mœsia prouincia, cum Pandoniis iuncta. Plinius libro quarto, capite vltimo. Vide BRACHIA.
 Bratuspantium, oppidum bellouacorum inter Belgas, finitimum Sueffionibus, in Francorum regno situm. Cæsar libro 2. *Granviller* pagus hodie, vt Bouillus existimat. Aliis *Clermont en Beauuaisis*: aliis, *Beaumont sur Oise*.

Brauron, Atticæ oppidum, vbi Dianæ brauroniae sacellum est. Strabo lib. 9. Plinius libro 4. capite 7. Steph. *Βαυρωνία*, id est, pars tribus cuiusdam Atticæ est, à Braurona heroe, quo etiam Brauronia Diana dicta.
 Braum, vrbs Hispaniæ. vulgò *Burgos*. olim *Masburgil*, aliis *Auca*. Ptol.
 Brauron, Atticæ oppidum. Vide BRAYLON.
 Brauronia Diana dicta est, vel à Braurone populo, vel à Braurone heroe qui populo nomen dedit. Erat autem in arce Atheniensium, Dianæ Brauroniae sanum, & eius simulachrum à Praxitele factum. Palæph. libro secundo.
 Braum, Murgoborum in Hispania Tarracoenfi vrbs. *Burgos*. Taraphæ.
 Bre, Traciæ vrbs. Procop.
 Brea, ciuitas Atheniensium, in qua postea coloniam miserunt. Steph.
 Bregætiū, Pannoniæ superioris vrbs. Ptol.
 Bregi & Breges, Phrygiæ populi. Strabo libro duodecimo.
 Bregmenteni, Asiae populi in Troade. Plin. libro 5. cap. 36.
 Brenna, à Ptolemæo Fabiranum, vrbs VVesthaliæ, Episcopalis ac elegans, quæ ab Hamburgensibus huc transfata est, vbi olim archiepiscopus fuit omnium Aquilonarium prouinciarum, Phrisiæ Orientali vicina ad Visurgum fluuium posita, ex quo admirandæ altitudinis rota, aquam ad incolarum necessitates in hanc urbem per canales subterraneos artificiosè transfundit: ligneum habet pontem sub quo molæ frumento frangendo & tormentario pulueri tundendo destinata, pomplures ex ordine herent Anno 1564. Brumenlis Reipublicæ status intestino dissidio grauitè læsus, pristinae integritati nondum absolutè restitutus est.
 Bremienum, Oradenorum vrbs in finibus Scotia & Angliæ. Ptolem. *Barovic* Villanoyano, *Brampton* Camdeno.
 Bremeronacum, Angliæ oppidum. Anton. *Rhibchester*. Camdeno.
 Brenda, à poetis breuitatis causa appellatur brundisium festus.
 Brennus, Gallorum Senonum dux, qui Brenoniam Venetiæ urbem ædificauit, quæ postea literarum aliquot immutatione dicta est Verona. Hic cum trecentis armatorum milibus in Italiam irrumpens, Romanos apud Alliam fluuium ingenti clade proffigauit: deinde ad urbem pergens, eandem cepit, totamque exiuit. præter Capitolium, quo nobilior iuuentus confugerat. Sed cum & illud aggrediretur, Romani cum illo conuenerunt, vt acceptis aliquot auri talentis obsidionem solueret. Cum igitur aurum penderetur, ipse

se dux gladium suum vagina educens, & hinc pensari imperauit. Sed cum hoc Romani, vt rem iniustam, recusarent, atque ita inuicem contenderent, Camillus exul, qui absens Dictator creatus erat, collectis iis, qui Roma profugerat, Gallos ex improuiso adortus est; qui relicto auro, cum maximo suorum detrimento fuga sibi consulere coacti sunt. Camillus verò eos continuo persequens, ex Italia expulit. Postremò Brennus, Apollinis Delphici templum prædæ causa ingressus, ira numinis se interfecit. Proper. li. 3.
Torrída sacrilegum testantur limina Brennum, Dum petit intonsi Pythia regna Dei.
At mons Laurigero concussus vertice duras Gallica Parnasi sparsit in arma niues.
 Brentha, vrbs Arcadiæ & fluuius Brenthiates. Stephanus.
 Brentheates, fluuius apud Pauf.
 Brenthus, Hercules filius, à quo Brundisium dictum. Steph.
 Brépium, promontorium Achaia. Plin. lib. 4.
 Bressus, Armenia maioris vrbs. Ptol.
 Bretena, vrbs Italiae sub Venetis, Ptol. Brintum hodie vocata.
 Bretolæum, Ptol. Britium nunc dictum, Lusitaniæ oppidum.
 Bretania, Iacio in Lycophronem insula Oceani est, inter Britanniam Occidentalem & Thulen. Islandia hodie.
 Brettanis, insula. Vide BRETTOTIA.
 Brétia, regio Italiae quam Antiochus totam Italiam olim sic dictam, scribit.
 Brettius. Vide BRETTOTIA.
 Brettotia, insula in Adriatico mari fluuium habens Brettium, Græci Elaphusam vocant, alii Brettanidem. Quamquam & Oceani insulae Britannicae, Græcis Brettanides dicuntur. Stephan.
 Bretus, vrbs Tyrrenorum à Bretto Herculis filio. Steph. Vide BRETTI.
 Breuci, Pannoniæ populi, quos Saos annis præterfluit. Plin. li. 4. c. 35.
 Breuis, Hispaniæ locus inter Bracatum & Augustam. Anton.
 Breuni, Plin. libro secundo cap. 20. inter Alpinas gentes numerantur. Vindeliciæ populi. Ptolem.
 Briada, Pisidiæ vrbs. Strabo.
 Briareus, gigas, Aetheris, vel Titanis, vel Cœli & Terræ filius, quem poetæ sinxerunt centum habuisse brachia & quinquaginta ventres. Hunc fingit Homerus, cum Pallas, Iuno, Neptunus, aliique ex diis nonnulli, aduersus Iouem coniurassent, persuasum à Thetide in cœlum ascendisse, vt Ioui suppetias ferret, deoque coniuratos illius aduentu terribes à cœptis destituisse, & cum Ioue in gratiam rediisse. Hæc Homerus 1. Iliad. vbi etiam hoc addit, A superis quidem Briareum dictum fuisse,

ab hominibus autem Aegennem. *Βεργεον* (inquit) *καλέσαι θεοὶ ἄνδρες δὲ τὸ πῦρτες. Αἰγαιῶνα.* Alij Briareum inter eos numerant gigantes, qui aduersus Iouem conspirauerunt: vnde à Virgilio lib. 6. cum aliis monstribus in vestibulo inferorum collocatur, cum ait,
Centauri in foribus stabulant, Scyllaque bifor-
mes,
Et centumgeminus Briareus, & bellua Lerna.
 Dictus Briareus à corporis robore, *Βεργεον* enim Græci fortem dicunt, & robustum. Ventorum naturam sub eiusmodi fabularum inuolucris poetæ descriperunt.
 Brias, Briadis, vrbs Pisidiæ regionis Asia. Vide Strabonem.
 Briaxes, statuarius. Paufan.
 Bricium, Hispaniæ vrbs. Anton.
 Bricinnia, vrbs Siciliae. Stephanus. Vide BRICINNA.
 Bridoborum, Lugdunensis Gallia vrbs. Anton. *Briare* Simlero.
 Bric, in malitia, vel in societate, aut in clamore, sine in vlulatione, vel in pastu. filius Afer filij Iacob. Num. 26.
 Brigacium, Hispaniæ Tarracoenfis vrbs. Ptol.
 Brigantes, Hiberniæ populi. Ptol. Vide *Βεργεον* in Stephan.
 Brigantinus, Lacus Rhœtiæ inter Alpes, qui mustelas marinis æmulas generat. Plinius 9. cap. 17.
 Brigatium, Hispaniæ ciuitas: hodie *Compostella*, oppidum S. Iacobi. Ptol. Flauium Brigantium dicitur. Est & Brigatium, vrbs Cenomanorum Ptolemæo. vulgò *Briançon*.
 Brige, Angliæ vrbs. Anton. *Broughton*, Camdeno.
 Briges, populi Thraciæ Phryges etiam alias Briges dicti, & eorum regio Brigea. Herodianus Brigantes eos vocat. de his plura vide apud Stephanum.
 Brigiani, populi inter Alpinas gentes. Plin. libr. 13. cap. 101.
 Brigida, mulier vitæ sanctitate insignis, Romam venit à Suecia, Urbano Pontifice maximo. Quatuor liberos mares, ac totidem fœminas omnes sanctos habuit, inter quos Catharinam, quæ eam viduam Romam comitata est, cuius cura atque opera in patriam relata est. Volater.
 Brilæsus, Aegialeus dictus, Atticæ mons est. Plin. lib. 4. cap. 7.
 Brilæum mons Atticæ regionis prope Tharnæ. Plin. libro vndecimo cap. 37. In hoc monte sunt lepores bina habentes icora: ceruicenes quatuor: pennati autem & squammati nulli.
 Brimò, vnum ex Hecates, sive Proserpinae nominibus, *δρα τὸν Βεργεον*. hoc est, à terrendo impositum, eo quod nocturna terribilissima ab ea immitti credebantur, vt ex Apollonij interprete

interpretibus annotavit. Cæl. Rhodig. libro II. cap. 16.
 Brincas, Italiae vrbs à Gothis recepta par Narsetem. Cedrenus.
 Brinci, Thraciae populi. Suid.
 Brisa, promontorium Lesbi, vbi Dionysius Bryseus colitur. Steph.
 Brisabrita, Asiae populi. Plin. libro sexto, capite vigesimo.
 Brisacus, mons inter Argentinam & Basileam.
 Briséis, Lyrnessia puella à patre Brise ita appellata, cum vero nomine Hippodamia vocaretur. Hæc capta Lyrnesso vrbe, Achilli victori in sortem cecidit, & postea ab Agamemnone erepta, implacabilis dissidij causa fuit inter Agamemnonem & Achillem. Detrectabat enim Achilles Agamemnonis imperium, neque vnquam adduci potuit, vt arma sumeret donec Patrocli mors nuntiata eum ad vindictam extimulauit. Extat huius Briseidos ad Achillem epistola apud Ouidium in Epistolis Hæroidum.
 Brises & Chityses fratres erant: parte Ardy progeniti. Horum alter filiam Astynomen ab Homero dictam, à Chryse patre Chryseida suscepit: alter Hippodamiam, quam Homerus quoque à patre Brise Briseida appellat. Eustathius. Rhodig. libro vigesimoquarto, capite sexto. Cornutus autem in Persij Sat. I. Brisæum appellatum esse scribit vel à mellis vltu, quod ipse primus mel inuenisse dicatur, & ex fauis expressisse: vel ab vna, quod eam inuenerit & expresserit, quum Brisare sit exprimere: vel à nympa quæ eum nutriuisse dicitur. Brisæus etiam poetarum epitheton est quod ij in Liberi patris tutela esse credantur. Pers. Sat. I.
Est nunc Brisæi quem vinosus liber Acci.
 Brigia regio quæ ab eremo Heluetiorum versus Orientem, Rheno ad Septentrionem & Occasum, Rauracis & Basilea ad meridiem cingitur. Urbibus & pagis admodum frequens & frumento diues est. Plebs faræ ex vindemia victum parat. Ius huius regiones inter Archiduces Austriae, & Marchionibus Badenenses partitum est. Munster.
 Britannia, insula in Oceano Septentrionali, omnium, quæ Europee adjacent, maxima: vnde & orbem alterum quidam ex poetis appellauerunt: à Britone rege Britannia dicta, cum prius Albion diceretur, ab albis montibus qui ad eam nauigantibus primò apparent. Hodie in duas diuisa est partes: quarum alteram, quæ in Septentrionem vergit, Scoti incolunt, Caledoniae syluæ nomine veteribus cognitam: alteram, quæ cultior est, & Belgis vicinior, Angli tenent, Saxonie populi, prioribus incolis, qui Britones dicebantur, inde expulsi. Hæc ab Ortu Germanico, ab Occasu Hybernico, à Septentrione Caledonio Oceano

abluitur: ad Meridiem verò angusto freto à Belgis dirimitur. Porrigitur in longum octingentis millibus passuum.
 Britania, Diodoro ac Straboni libro quarto forma triangulari, lateribus inæqualibus, ac tribus erecta promontoriis est, Cantio, Heleno, & Orta. Sita è regione Galliae circuitu xxi. millibus stadiis Straboni: duobus millibus passuum Cæsari, longitudine verò. d. ccc. latitudine c c c. millibus, Plin. lib. 4. cap. 16. Vulgò Anglia dicitur.
 Britannia in insula, in Oceano sita, quorum incolæ Britanni. Alia est Britannis insula de qua in Brettonia. Steph.
 Britannus, Britannicus, & Brito, eiusdem significationis sunt.
 Iuuenalis,
Quantum delphinis balæna Britannica maior.
 Idem,
Qua nec terribiles Cimbrî nec Britones vnquam.
 Vide BRITONES.
 Virgilius Aegloga prima,
Et penitus toto diuisos orbe Britannos.
Et nunquam patrios longo post tempore fines
Pauperis & tuguri congestum cespite culmen.
 Britannicus, filij Claudij Cæsaris ex Messalina, primùm Germanicus dictus. Hic quamuis adhuc infans, à patre in castris sæpe circumlatus fuisset, & militibus commendatus, Neronis tamen opera veneno sublatus est. Tacit. lib. 13. Iuuenal. 6.
Ostenditque tuum generose Britannice ventrem.
 Britius, Archiepiscopus Turonensis, Martino successit. Volaterranus.
 Britum, Lusitaniae oppidum. Plinius libro quarto, cap. 21.
 Britomartes, nomen eius quam Diana fertur vnicè dilexisse, cuius patria fuit Gortina Cretae vrbs.
 Britomartis, Nympa Cretenensis valde formosa, Iouis & Charmes filia, Diodoro Britona dicta, venia ad venadum inuenit, ex quo Dictynna est appellata, quod causam praebuit, vt quidam Dictynnâ & Dianam eandem esse putarint. Hæc, vt quibusdam placet, à Minoe rege Cretenfi adamata, cum eiusdem concubitum fugere non posset, de rupe se in mare praecipitavit. Virgil. in Cyri. Bocatius,
 Britolaga, Myfia inferioris populi. Prolem.
 Britones, populi minoris Britanniae, quæ est Galliae Celticæ regio ad mare Oceanum sita, Northmannis ac Pictauis contermina. Hi olim dicuntur Britanniam incoluisse, indeque ab Anglis Saxonie populis expulsi, in aduerso littore sedes fixisse. Iuuen.
Qua nec terribiles Cimbrî, nec Britones vnquam.

Briuates

Briuates, Galliae Lugdunensis portus. Ptol.
 Briua Isarae, Anton. *Ponzoise* Simlero. Galliae. Lugdunensis oppidum, xv. m. pass. à Lutetia.
 Brixellum, oppidum inter Mantuam & Cremonam. Volater.
 Brixentes, populi Alpini, Lepontiis finitimi. Plin. lib. 3. cap. 28.
 Brixia, vrbs Transpadanae regionis, quam Cenomani populi aedificauerunt. T. Liu. Polybius. Est Asiae fluuius. Plin. lib. 6. cap. 27.
 Brixia, vrbs Galliae Cisalpinæ, à Germanis in Italiam transeuntibus condita, Mantuan.
Brixia magnorum genitrix animosa virorum, &c.
 Brizaca, Armeniae maioris oppidum. Ptol.
 Berizana, Arrian. vel Brisoana, Ptole. Persidis fluuius.
 Brizanos, Germaniae Septentrionales populos habet. Helinodus.
 Brizica, Thraciae vrbs. Anton.
 Brixillum, oppidum apud Mutinam. Plin. libro 3. cap. 13.
 Brizo, apud Delios variciniorum, quæ ex somniis sumuntur, dea habita est, eiq; scaphas omni genere bonorum plenas, sola piscibus exceptis, offerebat. Dicta autem putatur Brizo, ab eò quod *βριζεν*, priscae Graeci pro dormire dicebant. Vide Caelium Rhodig. libro 27. cap. 10.
 Brochus, Phoeniciae oppidum. Polyb. lib. 5.
 Brodrentia, Germaniae vrbs. Ptol.
 Bronteum, machina erat sub scena, aeneum habens vas, in quod decedentes calculi, & in eo circumacti, tonitruum sonum imitabantur: quod genus Claudiana tonitrua Festus appellauit, à Claudio Pulchro inuentore.
 Bromius, Bacchi cognomen, *δρόν βρομίου*, id est, à fremendo: vel *δρόν βροντῆς*, hoc est à tonitruo, eò quod natus sit cum tonitruo; eius genitrice fulmine perempta. Ouid. 4. Metam. *Thura dabant, Baccumq; vocant, Bromiumque Lycaum.*
 Bromus Centaurosum vnus, à Cæneo interfectus. Ouid. 12. Metamorph.
 Brongus, fluuius. Vide ANGRVS.
 Bronteus, Iupiter dictus à *βροντῆ* quod est tonitruum.
 Brontes, vnus ex Cyclopiis, ministris Vulcani, qui Ioui cudunt fulmina, *πυρρὸν τὸν βροντῆν*, hoc est, à tonitruo dictus. Tres autem praecipuè à Virgilio numerantur Vulcani ministri, Brontes, Steropes & Pyracmon, quem Ouid. 4. Fastorum Acmonidem appellat. Hos Hesiodus in Theogonia Caeli & Terræ filios facit, quamquam alij & Neptuno & Amphitrite natos malint. Virgil. 8. Æneid. *Ferrum exercebant vasto Cyclopes in antro, Brontesque, Steropesque, & nudus membra Pyracmon.*
 Brontotas, locus tribus ab vrbe miliaribus distans, quo Athemius à Leone ad Italia misus

imperium suscepit. Cassiodor. Diac.
 Brotas, & Ammon, castibus claruerunt. Ouid. lib. 5. Metam.
Hinc gemini fratres, Brotasque & castibus Ammon Inuicti, &c.
 Brotheus, filius Vulcani & Mineræ, deformi facie, ob quam dum plerisque esset risui, animi dolore se in rogum coniecit. Ouid. in Ibin, *Quodq; ferunt Brotheum fecisse cupidine mortis, Des tua succenso membra cremanda rogo.*
 Brouersauia, insulae Zelandicae quæ à Scaldi fluuii Scaldia cognominatur, oppidum nitidè & eleganter constructum, quod rei maritimæ peritos & exercitatos naucleros suppeditat, piscatorisque strenuos, quorum industria ingentem piscium copiam variis mundi partibus communicat. Theatr. vrbium.
 Brouonacis, Angliae vrbs. Anton. *Broughan* Camdeno.
 Bructeri, populi à L. Stertino victi, in Germania inferiori Tenthetheris & Phrysiis proximis, ex quibus fuit virgo Velleda fatidica, quæ Germanis, religione animos eorum occupante, aliquando praefuit. Cor. Tacitus.
 Bruga, vulgò *Brugk*, Teutonice Fladriæ vrbs omnium pulcherrima nitidissimaque. Publicarum liquidem & priuatarum ædium in hac vrbe splendor & magnificentia, omnem rationem, omnem dicendi facultatem superat. Optimam vrbium formam, hoc est, obicurrarem, sita obricet. Pulcherrimis moenibus cingitur. Fori habet, ad quod sex latae deducunt plateæ, totidem praecipuis portis respondentibus. A pontium multitudine, Brugas appellatam existimant. Praecelsis turribus, diuorumq; augustissimis templis, sexaginta numero insignitur. Canalè habet ad tria miliaria ex mari deductum, aliorum riuiulorum influxu adauctum, qui se brachijs nauigabilibus, per multas ciuitatis plateas transfundit. Hic locus, in summa, pascendis oculis & reficiendis animis dicatus est. Barlandus. Erasmus.
 Brullitæ, populi, Epheso tribuuntur. Plin. lib. 5. cap. 29.
 Bruma dicitur dies solstitij hiemalis, qui est ad 18. Calend. Ianuarij, quo die fit in Capricorno hiemale solstitium. Dicta bruma, quasi *βραχυμῆρας*, i. breuis dies.
 Brumalia, à Romanis dicebantur Bacchi sacra, quæ & Liberalia, bis in anno celebrabantur: semel xi. Cal. Martij, atq; iterum xvii. Cal. Septemb.
 Brumalia, autem à Brumo, quo nomine Romani Bacchum appellabant. Cæl. Rhod. libro 28. cap. 25.
 Brumbestini, populi in secunda regione Italiae. Plin. lib. 3. cap. 11.
 Brumus, Bacchus, qui Brumalibus festis nomen dedit.
 Brundisium, portus, quem Athesis amuis ex Trident

Tridentis Alpibus fluens facit. Plin. lib. 3. c. 16.
 Brundunum, vrbs Bauariæ, vulgò *Brumovv*.
 Brundisium, vrbs Calabriae, ad mare Adriaticum
 sita, via Appia eouſque perducta & portu inſi-
 gni nobilis, ex quo Romanis triſtiſſimus olim
 fuit in Græciam tranſitus, Græci Brentefum
 appellant, à Brento quodam (ſi Stephano cre-
 dimus) Herculis filio. Aut certè à ceruini ca-
 pitis ſimilitudine, quod Meſſapij ſua lingua
Βροντιον appellabant. Strab. lib. 6. Lucan. lib. 2.
Brundusij tntus Magnus conſcendit in arces.
 Brunſuicum, Ptolemæo Tubiſurgium, Saxoniæ
 metropolis, cuius ferè centrum obtinet, ciui-
 tas eſt permagna & populosa, duo millia paſ-
 ſuum ambitu ſuo complectitur, à duobus fra-
 tribus Brunone ac Theodoro Lutolphi ducis
 Saxoniæ filiis condita anno 861. Hanc Ona-
 cra annis perlabitur. Totà vrbs in plano ſe-
 det, mœnibus ac foſſa duplici profundiff. &
 aliquot in locis triplici, ac qualibet aquis ſta-
 gnante munita. Vallum etiã inter foſſas craſ-
 ſiſſimum ductum per circuitum, variis arborum
 conſtitum generibus. Quinque hîc foras,
 quinque prætoria & totidem magiſtratus, ho-
 die principibus ſuis titulum tribuit. Munſter.
 Bruſa, vrbs Bithyniæ, ab Annibale condita ſub
 Olympo monte. Plin. lib. 5. Vide PRVSA.
 Bruſis, pars Macedoniæ, à Briſo Imachij filio.
 Stephanus.
 Brutiani, à Brutii dicti, officia ſeruilia magiſtra-
 ribus præſtabant: hi primùm ſe Annibali tra-
 diderunt, perſeueraruntque quouſque ex Ita-
 lia diſcederet.
 Bruthus, Aſcanij filius, qui à ſe Bruthones deno-
 minauit. Bocarius.
 Brutidius, vir quidam qui, tempore Iuuenalis
 poëtæ, tractus eſt ad iudicium tanquam fau-
 tor & amicus Sciani, apud imperatorem ac-
 cuſati. Iuuenal.
 Brutij, populi in extremis Italiæ ſinibus, ſupra
 Lucanos, peninſulã incolentes, cuius Iſthmus
 à Lao fluuio uſque ad Metapontium porrigitur.
 Hi Lucanorum olim paſtores fuerunt, qui
 excuſſo ſeruitutis iugo, trans Lauum fluuium
 ſedes poſuerunt: vnde & *Βρυτται* à Lucanis di-
 cti ſunt; quod illorum lingua fugitiuos ſonat:
 à Romanis autem Brutij appellati ſunt, quaſi
 Brutii, hoc eſt, ſtupidi & vecordes. Qua igno-
 minia ideò notari ſunt, quòd ſecundi Punici
 belli tempore ad Annibalem deſciuiſſent: ob
 quam perfidiam ſemper deinde ſine honore,
 ſine dignitate habitii ſunt, ad ſeruilia tantùm
 opera, & viliora munia ſoliti compelli. Bru-
 riorum oppida fuerunt Temefa, Terina, Co-
 ſentia, & Rhegium, in extremo Scyllai pro-
 montorij ſitu, ea in parte, qua Sicilia olim
 ab Italia dicitur eſſe auulſa.
 Brutina, vrbs Hispaniæ, Ptolemæo. Vide BRV-
 TOBRIA.
 Brutorum familia Romę imprimis fuit illuſtris,

ex qua primus fuit L. Iunius Brutus, à ſtulti-
 tia, quam Tarquinij metu ſimulabat, ira co-
 gnominatus Hic exactis regibus, ciuitatèque
 in libertatem vindicata, primus Romæ cum
 L. Tarquinio factus eſt conſul: rebuſque mul-
 tis præclare geſtis, tandem eo in prælio quod
 ad Regillum lacum cõmiſſum eſt, occubuit:
 eumque motronæ, vt fortiſſimum muliebris
 vindicem, annum integrum luxerunt. De hoc
 Virgil. 6. Æneid.
*Vis & Tarquinius reges, animamq; ſuperbam
 Vltoris Bruti, faſcèſque videre receptos?*
 M. Brutus, vnus fuit ex Cæſaris Dictatoris per-
 cuſſoribus, qui in campis Philippiis ab Octa-
 uio & Antonio victus, necem ſibi conſciuit.
 Plutarch. in Bruto.
 Deicus Brutus, acerrimus publicæ libertatis pro-
 pugator fuit, qui Mutinæ aliquandiu ab An-
 tonio obſeſſus, eaq; obſidione Hircij & Pan-
 ſæ opera liberatus, tandem à militibus ſuis
 deſertus eſt, & ab hoſtibus occiſus. Plura apud
 Liuium. Plutarchum & Plinium.
 Brutium promontorium, à Ptolemæo Scylleum
 vocatum, in extremo loco occidui cornu, vbi
 olim Sicilia Italiæ annexa fuiſſe putatur, ſed
 poſtea maris ſauitia abſciſſa.
 Brutius Præſens, conſul, collega I. Antonij Pij.
 Auguſt. 11. anno ab vrbe 890.
 Brutobria, vrbs inter Tyritanos & Bætim flu-
 uium. Steph. Eadem nimirum eſt quæ aliàs
 Brutina.
 Brutulus Papyrius Samnites, vir nominis prio-
 ris fœderis fractor, Romanis deditur. Trium-
 phat Dictator Liuius lib. 6.
 Bruxella primariarum torius Brabantiæ ciuitatũ
 ſecunda, ex bello Senonenſium contra Men-
 apios, originem habet. Et quia fontium per-
 enium ſcatutigne, montium venuſtate, aeriffi-
 que clementia, amœnam ſpectabilẽmque ſe
 reddit, hinc Principi aulam ſedẽmque ſuppe-
 ditat. Magnificis proinde nobiliũ illuſtriũ-
 que virorum ædiſciis atque Palatiis ſummè
 frequens, agros & ſaltus habet vicinos, omni-
 anium ſerarũque genere abundantes. For-
 ma eſt rotunda: Palatio regio, Cancellaria &
 Curia Brabãtica. Templis celeberrimis, & no-
 uo Canali Bruxellenſium & vicinorum om-
 nium commodo infra vndecim annos in-
 choato & abſoluto, ſuperba.
 Branium, vrbs Theſphrotiæ. Steph.
 Bryas, Argiuorum contra Lacedæmonios dux.
 Pauſan.
 Bryax, vel Brias, ſculptor marmorarius, Mauſo-
 leum vnã cum aliis fecit.
 Bryazon, amnis Aſiæ in Bithynia. Plinius lib. 5.
 cap. 32.
 Brygei, Thraciæ populi, Stephano, qui po-
 ſtea Phryges dicti ſunt Strabo. lib. 7.
 Brygias, vrbs Macedoniæ, Stephano, cum qua
 ſtatim ſubiungitur Brygion, vrbs Macedo-
 niæ.

niæ. Vide BRYX.
 Brygion, vrbs Macedoniæ. Plin. lib. 4. cap. 30.
 Brygis, ciuitas quam Mardonius in ſuam rede-
 git poteſtatem. Herod. lib. 6.
 Brygus, regnauit apud Celtiberos, anno à crea-
 tione mundi. 2058.
 Bryllion, oppidum, in Myſianon longè ab Aſca-
 nio flumine. Plin. lib. 6. cap. 32.
 Bryllium, vrbs in Propontide. Ephorus Cæum,
καθ'οι eſſe ſcribit, & regio Bryllis. Steph.
 Bryorum, litus Cyrenaicæ regionis. Ptol.
 Bryſacium, Parthinorum vrbs. Steph.
 Bryſæ, Traciæ populi. Plin. lib. 4. cap. 11. Vide
 BRYCÆ.
 Bryſani, Indiæ populi. Steph.
 Bryſæ, Laconix oppidum. Pauſan.
 Bryſani, Cyconum vicini inter Scythicas gentes.
 Plin. lib. 6. cap. 17.
 Bryſæa, ciuitas Laconix. Porphyrius apud Ho-
 merum, lib. Iliad. 2.
 Briſæa vrbs Aconiæ, à qua Bacchus Bryſeus co-
 gnominatus eſt, quòd ibi coleretur. Quidam
 tamen Bacchum Bryſeum dici putant ab anti-
 quo verbo *βρωω*, quod eſt ſcaturio: quoniam
 ex alucaribus mella, vel ex vuis muſta expri-
 mere primus docuit. Alij Byrſeum potius
 quàm Bryſeum volunt cognominatum, à byr-
 ſa pelle quam in bello inducbar. Diodo. lib. 5.
 Bryſæ, vrbs Elidis. Steph.
 Bryſtaciã, vrbs Oenotrorum. Steph. Calabriae e-
 piſcopalis ſedes. hodie *Briatico*.
 Bryx & Brygæ, gens Macedoniæ, Illyriis finiti-
 ma. Steph.

Buas, Lybiæ populi, apud quos vir cæteris viris,
 mulier mulieribus imperat.
 Buana, Armeniæ maioris oppidum. Ptol.
 Bubacene, Aſiæ regio, à Polyperco in ditionem
 ſub Alexandro. m. redacta. Curtius.
 Bubaganus, Conſtantinopolitani imperatoris
 dux ab Henrico 11. Romanorum imperatore
 vexatus. Blond. lib. 3. deca. 2.
 Bubalus, pictor fuit apud Clazomenas ciuitatem
 Aſiæ hic Hipponactem quendam poetam de-
 formem pro riſu pinxit quo ille furore com-
 motus, tali eum carmine perculit, vt ſe laqueo
 ſuſpenderet. Acron.
 Búbares, ciuitas à Minutio cãpta, anno ab vrbe
 559.
 Búbaris, Amyntæ filiam vxorem duxit, anno ab
 vrbe 247. Iuſtin. lib. 7.
 Búbãſtis, ciuitas Aegypti, vbi conuentus quotan-
 nis agebatur in honorem Dianæ. Hinc Buba-
 ſtides præfectura. Aegyptus enim diuidebatur
 in præfecturas oppidorum, quas Nomos vo-
 cant. In ea vrbe religioſiſſimè olim colebatur
 Iſis, quæ ab ea Búbãſtis appellatur. Ouid. lib. 9.
Cum qua latrator Anubis, ſanctãque Búbãſtis.
 In hac Dianæ, quam Búbãſtin nominant, cla-
 riſſimum fuit templum, & inter cætera ma-

ximè ſpectabile. Herodotus. Hæc Straboni &
 Ptol. vocata eſt heroum ciuitas: quibus etiam
 Bubaſtus ſcribitur.
 Búbãſtus, Cariæ regio, cuius mulieres ab Ouidio
 vocantur Búbãſides lib. 4. Metam.
Búbãſides videre rurus, &c.
 Bubaſtiacum, flumen Aegypti inferioris. Ptol.
 Bubaſtis, Cariæ vrbs. Steph.
 Bubeij, Africæ interioris populi, à Cornelio
 Balbo ſuperati. Plin.
 Búbéium, natio vel oppidum Cyrenes. Plin. lib.
 3. cap. 5.
 Búbefus, ſinus eſt Cariæ, Pomponio Melæ, lib. 1.
 in deſcriptione Cariæ.
 Búbentãni, Campaniæ populi, Coriolanis vici-
 ni. Plin. lib. 3. cap. 5.
 Búbiaſtrum, Oppidum in Heicinia Sylua, Maro-
 budi cuiuſdam, qui Sueuis imperauit, regia,
 Strab. lib. 7.
 Búbinda, fluuius Hiberniæ. Ptol.
 Bubo, ciuitas Lyciæ. Plin. Naſcitur & in Lycia
 creta circa Bubonem.
 Bubo, Plin. lib. 5. cap. 27. Lydorum vrbs eſt, in Me-
 diterraneis ſita, quoru vrbes ſunt tres, Bubon,
 Balbura, & Oenandros. Strabo verò lib. 13. Ly-
 ciæ, non Lydiæ urbem eſſe ait, in qua creta
 naſcitur. Huic Stephanus Balbaram. coniungit
 quas ait à Bubone & Balbuco latronibus eſſe
 conditas.
 Bubona, dea boum ab antiquis culta. Rhodig. lib.
 1. cap. 34.
 Búbula, cum aliis Cyrenes urbibus Plinio com-
 memoratur. lib. 5. cap. 5.
 Buca, oppidum Ferentanorum in quarta Italiæ
 regione. Plin. lib. 3. cap. 12.
 Bucellani Gallograci dicuntur, eorumque regio
 Bucellaria. Suidas.
 Búcaina, nomen oppidi in Sicilia Dion. quo no-
 mine etiam dicta eſt inſula, Pontiani pontifi-
 cis exilio & morte clara.
 Búcéphala, ſue Bucephãlea, ſue Bucephalia, In-
 diæ vrbs, iuxta Hydaſpen fluuium, ab Alexan-
 dro condita, ſic appellata à Bucephalo equo,
 qui ibidem cecidit in prælio, quo vicit Porũ.
 Meminit etiam Stephanus duorum huius no-
 minis locorum. Eſt & Atticæ portus Buce-
 phalas, in ſinu Laconico, nõ procul ab Iſthmo
 Peloponneſi. Plin. lib. 4. cap. 5.
 Búcéphalus, Alexãdri magni equus, à latitudine
 frontis ſic dictus, vel ab aspectu oruo, vel ab
 inſigni taurini capitis armo impreſſi, quo A-
 lexander in certaminibus utebatur, quoniam
 eſſet bellator optimus: ab eo Bucephalia, vrbs
 Indiæ dicta, quam Alexander condidit, dixit-
 que ex nomine ſui equi Bucephali, eo ipſo in
 loco ſepulti. Strabo lib. 15. & Plin. lib. 6. cap. 20.
 Eſt & Bucephalus Achaicæ portus, qui ab aliis
 Bucephalas, ab aliis Bucephalon dicitur. Plin.
 libro 5. cap. 4.
 Bucha, oppidum Miſniæ, vulgò *Buech*.

Buchetium, vrbs parua, non longè, à Cichyro, ad finum Ambracium sita : proxima verò mari. Strabo.
 Búchiæ, Ionix locus. Steph.
 Bucia, extrema Siciliæ vrbs. Ptolemæus hodie. *Butera*.
 Bucinna, parua insula maris Siculi. Plin. lib. 3. ca. 8.
 Bucinna, Steph. ciuitas est Siciliæ, qui & Briciniam alibi Siciliæ urbem facit.
 Bucinobantes, Germaniæ gens contra Moguntiacum. *Vveisbadem* oppidum contra Moguntiam putat Heroldus.
 Buclopus, deus mulcarum. Rhod. lib. 22. ca. 3.
 Bucolion, filius Laomedontis. Homerus in Iliade, lib. 6.
 Bucolium, locus iuxta Constâtinopolim. Item in Peloponneso, Arcadia & Aegypto. Dionys. Thucyd.
 Bucolo, vrbs Pharsaliæ aut Thraciæ. Varinus.
 Bucra, Siciliæ promontorium. Ptol. Hodie *Elcappo Longobardo*.
 Buda, Vngariæ metropolis, quæ thermas habet subtus vrbs mœnia, inter occasum & septentrionem sita, haud longè à Danubij ripa ex humili colle fonte duplici scaturiente : quorū alter frigidissimus, odore sulphureo : alter ita calidus, vt digitum immersum tenere nequeas. Calidus autem, pisces ferè palmares alit non paucos, in feruentibus vndis oberantes; qui dum coquuntur, sapor nullus extat. Vadianus. Buda, vulgò hodie *Offen*. Curta Ptolem. dicitur.
 Budra, India, intra Gangem vrbs. Ptol.
 Budæa, ciuitas Magnesiæ, à Budeo conditore: vnde Budea Minerua in honore apud Thessalos habita.
 Budæa, ciuitas Phrygiæ, Budei, Medorum & Scythiæ populi. Steph. Plin. lib. 4. cap. 12.
 Budda, Gymnosophistarū apud Indos princeps extitit, quem illi ex virginis latere natū fuisse credi voluerunt. Rhod. lib. 14. cap. 1.
 Budini, Scythiæ Europæ populi, nō procul à Boristhene amne, Gelonis, Thassagetis & Basilidis finitimi. Plin. lib. 4. cap. 12.
 Budinum, Sarmatiæ Europæ mons. Ptol.
 Budoræ insulæ duæ prope Cretam insulam. Plin. lib. 4. cap. 11.
 Budorgis, vrbs Germaniæ Ptolemæo, hodie *V-ratissauia*, vulgò *Breslau*.
 Budoris, vrbs Germaniæ Ptol. vulgò *Heidelberg*, sub ditione Comitum Palatini.
 Budorum, promontorium in Salamino : vel vt Ephorus, castellum : quanquam pro castello *Βύδωρον* per æ apud Steph. scribitur.
 Budorus, Eubœæ insulæ fluius. Ptol. Strabo. Eadem mons Salaminæ Atticæ.
 Budua, Hispaniæ vrbs, inter Olysiponem & Emeritam. Anton.
 Bugarida, dicebatur factio, tempore Diocletiani Iouij, xxxvii. Romanorū imperatoris, con-

pressa atque deleta, anno ab orbe 1038.
 Bugei, populi à Parthenis oriundi, qui quum ab his expulsi, ad Cretam appulissent, & vnâ cū Minoe in Siciliam nauigassent, post eius obitum quidam ex his pedestri itinere sinum Adriaticum vsque in Macedoniam peragrantes, Bugei sunt appellati. Strabo lib. 6.
 Bugenes, Bacchus dictus, sub quo nomine ab Argiuis colebatur. Hinc & Græcorum plerique Tauriformem Bacchum & Tauricipitè effingebant & appellabant, natūmq; ex Persephone, vt Eusebius tradit. Quinimo & iam Taurus dictus est, & illi cornua attributa. Diod. li. 5.
 Buges, amnis Scythiæ Europæ, flexum Mæotidis secans, Pomp. Mela. Supra Bugen verò amnis est Agarus, quæ Sagarim Ouid. nominat.
 Bugia, vrbs Aphricæ ab Hispanis obtenta.
 Bul, nomen mēsis octauī, nostro Octōbris respōdentis. 3. Reg. 6. lat. germen, siue vetustas, aut defluens.
 Bulanes, Sarmatiæ Europæ populi. Ptol.
 Bularchus, pictor fuit præstantissimus, cuius picturam Maguetum exitij, mediocris spatij, Candoles rex pari rependit auro. Plin. lib. 7. cap. 38.
 Buleuterion, Cyzici ædificium amplum, sine ferro & clauo, ita confectum, vt eximantur trabes sine futuris, ac reponantur. Plinius lib. 33. cap. 15.
 Bulgari, Europæ populi in parte Mœsiæ ad Danubium, gens ferox, multas in Europa clades vicinis intulit. Nonnullis placet non indigenas, sed aduenas esse è Scythia egressos. Volateranus.
 Bulgaria, pars Daciæ à recentioribus appellatur Europæ regio supra Thraciam inter Danubium & Pontum Euxinum sita, Daciæ & Mœsiæ contermina. Hinc Bulgari dicti qui eam incolunt. Vide *D A C I A*.
 Bulia, Phocidis vrbs. Ptol.
 Bulini, gens circa Illyriam. Artemidorus non gentem, sed Bulinam ciuitatem effert dicit. Stephana.
 Buli, mons est Syriæ non longè à Gari.
 Bulis, vrbs Phocidis, Stephano βύλις à Bulo conditore sic dicta, à qua Bulij & Bulientes. Cicero in Pisonem.
 Bulla regia, liberum oppidum Numidiæ in Africa. Plin. lib. 5. cap. 3.
 Bullæum, vrbs insulæ Britannix. Ptol.
 Bullamina, Africæ propriæ oppidum. Ptol.
 Bullenses, oppidum & populi Locrorum. Plin. lib. 4. cap. 3.
 Bullidensis, Macedoniæ colonia. Plin. libro 4. capite 10.
 Bullio, Ducatus à Gothfrido Lotharingiæ duce, propter expeditionem in Turcas recuperandæ terræ sanctæ gratia. Sperto Eburonum Episcopo, magna vi auri venditus. Aemilius lib. 4.
 Bulliones, barbari incolæ Macedoniæ. Plin. lib. 4. cap. 23.

cap. 23. Apollonia quondam Corinthiorum colonia, 711. M. passuum à mari recedens. Cuius in finibus celebre Nymphæum accolunt barbari. Amantes & Bullionès.
 Bullis, oppidum in ea parte Macedoniæ quæ mari Adriatico adiacet, non procul ab Apollonia, teste Ptol. lib. 3. cap. 13. Plin. Bullidensem coloniam vocat lib. 4. cap. 10. & populos ipsos Bulliones. lib. 3. cap. 23.
 Bulua, Ptolemæo. Burua, Plin. Liburniæ vrbs, nunc Bodona.
 Buluba, Lybiæ Cyrenaicæ oppidum.
 Bumathani, Taprobanae populi. Ptolem.
 Buna, filius Ierameel primogeniti Esrō filij Phares. 1. Paral. 2. Lat. ædificans, siue intelligens aut adoptans.
 Bunartis, vrbs Libyæ. Steph.
 Bunas, Atheniensis vir, qui arbiter in controuersia inter Calydonios & Eleos designatus, per fectas occasiones rem in longum distulit: nec vnquam de lite voluit pronunciare. vide Proverb. Bunas iudex est.
 Bunea Iuno dicta est, à Bunone filio Mercurij Pausanias.
 Bunema, vrbs Epiri ab Vlyssæ condita. Steph.
 Bunitium, vrbs Germaniæ. Ptol. vulgò *Sund*.
 Bunnus, vrbs Illyriæ. Steph. Vide *BYNAE*.
 Bunobora, Mauritanix Cæsariensis oppidum Ptolem.
 Bunosus, Macedoniæ ciuitas, Pella postea dicta. Stephano.
 Buphagus, in Arcadia fluius est, ab heroe Buphago dictus, qui Iapeti fuit filius & Thoracis: quem honesta parum affectantem in monte Pholoe peremit Diana. Rhodig. libro 26. cap. 2.
 Buphagus & Butinas, Hercates cognominatus est, quod multi cibi esset, & boues integros ederet. Pamphagus item, Polyphagus, & Addephagus hac de causa dictus est. Vide Lyndius. Hercules.
 Bupla, noctisti sunt tumuli apud Ilium, quod ex Mysia bouem insequeutus Ius, ibi demum vrbs condiderit. Cæl. Rhod. lib. 29. cap. 2.
 Buphonus, Iouis sacerdos. Pauf.
 Bura, Iouis filia apud Pauf.
 Buraicus, fluius vicinus Buræ oppid.
 Buraicus, Hercules dictus ab Achaia vrbe Bura, vbi & specus & fluius eodem nomine extiteret, quo in loco tabella & talis seu taxillis vaticinia dabantur. Nam qui Deum consulebant, primū ante simulachrum Dei preces effundebant: deinde quatuor tales, qui multo in numero erant apud Deum, super mensam iaciebant, in singulis autem talis figuræ notatæ inerant, in tabella verò figurarum interpretationes inueniebantur, & sic habebatur vaticinium. Gyrald. de Diis.
 Bupalus & Antermus, Antermi Chij filij, clarissimi sculptores fuere, Plin. 36. cap. 5. Hi, quia

Hipponacti poetæ notabilis vultus fœditas erat, imaginem eius lasciuia iocorum proposuere ludentium circulis: quo Hipponax indignatus, amaritudinem carminū distinxit in tantum, vt quidam existiment ad laqueum eos compulisse. Horat. in Epod. Ode 6.
Qualis Lycambe spretus infido gener.
Aut acer hostis Bupalus. Vnde Hipponactem preconium pro infami nota posuit Cic. Epist. lib. 7.
 Buphia, vicus Sicyoniæ. Steph.
 Buprasium, ciuitas & fluius, & regio Elidis, à Buprasio conditor. Hom. A Plinio lib. 5. cap. 5. inter Achaia loca recensetur.
 Bura, vel buris, vrbs Achaiae propriè dicta, ad finem Corinthium sita, olim florentissima, nūc vnâ cum Heliæe vicina vrbe, maris impetu hausa. Ouid. lib. 15. Metamorph.
 Burbiba, Hispaniæ vrbs inter Bracaram & Asturicam. Anton.
 Burca, Mauritanix Cæsariensis oppidum. Ptol. *Si quæras Helicen & Buran Achaidas vrbes. Inuenies sub aquis: & adhuc ostendere nautæ Inclinata solent cum manibus oppida mersis.*
 Burcena. Vide *BARCANA*.
 Burcardus, Sueuorum dux anno 975.
 Burchana aliàs Burcana Oceani Germanici, vel Ponti insula nobilissima. Plin. lib. 4. cap. 13. Inde insulæ Romanorum armis cognita. Earum nobilissima Burchana, Fabaria à nostris dicta, à frugis similitudine sponte prouenientis.
 Burchanis, insula in Celtica. Steph.
 Burdegala, vel Burdigala, Suid. Strabo autem Burdigaliam ciuitatem Galliæ esse dicit, in qua Aquitonarum nobilissimum emporium. Ad portam S. Germani cernuntur amphitheatri reliquæ. Portus multarum nauium capax, negotiationi idoneum opibusque florentem Burdegalam efficit. In hac natus est Ausonius poeta. vulgò *Bordeaux*.
 Burdinus, antipapa, à Celest. 11. pontifice captus, anno 1121.
 Buræa, vrbs Italiæ, à Bureo condita. Steph.
 Buræa, Butris, vel Burrhina, fons in loco quodam insulæ Coe, sic dictus, quod bouis naribus similem habet meatum vnde scaturit. Theocritus, Idyl. 7.
 Burgundia, regio Galliæ Celticæ, quam olim Sequani & Hedui tenuerunt: ab ea Burgundi & Burgundiones dicti. Plin. lib. 4. cap. 14.
 Buris. Vide *BYRA*.
 Busgundia duplex, altera inferior, quæ & Regia vocatur: hoc ducatus nomine gaudet, olim Heduorum regio. Altera superior, quæ Imperatoria vocatur (Marliano teste) & Comitatus nomine censetur. hanc olim habuerunt Sequani: cuius Metropolis est Bisontium.
 Burnista, Plinius libro 4. cap. 21. ciuitas Illyrici Liburnorum.

Burnum, Castellum est in tractu Dalmatiæ, nobilitatem populi Romani prælij, Plin. libro 3. cap. 22.
Burfaonenses, Hispaniæ citerioris populi, Callaguritanis & Complutensibus vicini. Plinius libro 3. cap. 3.
Burtina, vrbs Hispaniæ, Ptolemæus. vulgò *Barbastro*.
Buscumducis, à Syluis atque nemoribus quæ hoc loci quondam Brabantia Duci fuerunt, appellationem obtinet, vna ex quatuor præcipuis Brabantia ciuitatibus: ludo litterario, magna ciuium & præstantium ædificiorum frequentia, pugnacique populo, ciuili tamen ac blando nobilis. Ibi mercatura, lanificium, cæteræque artes mechanicæ florent, vulgò *Bosteduc*.
Busæ, Herod. lib. 1. populi sunt Medorum quos subegit Dioces. Steph.
Busacteri, maiores & minores, Germaniæ populi, quos quidam Bructeros esse putant. hodie *Brockersberg* sub Goslaria.
Busiris, Neptuni filius, ex Libyæ filia Epaphi, crudelissimus Ægyptiorum tyrannus, quo tempore Danaus Argiuis imperauit. Hic cum hospites omnes Ioui immolaret, ab Hercule in Ægyptum delato, cum eisdem illi insidias pararet, vna cum Amphidamante filio, & præcone Chalbe, & ministris aræ, interfectus est. Virgilius 3. Georg.
*— quis aut Eurystea durum,
 Aut illandati nescit Busiridis aras?
 Deus lini appellatur. Ouid. lib. Heroid.
 Si te vidisset cultu Busiris in Isto.
 Statius lib. 12. Thebaid.
 Non irucibus monstris Busirim infundamque
 dedisti.*
Busiris, vrbs in Ægypto, ad Nilum fluuiam, à Busiride condita: in qua fuit templum magnum Isis. Hinc Busiritica præfectura, apud Strabonem, lib. 17.
Busimadis, Isaurica ciuitas. Steph.
Butade, pars tribus Ægeidis. Steph.
Butania, Dalmatiæ oppidum. Cedren.
Butes, nomen sacerdotis, à quo Eterburadæ sacerdotes, nobiles & illustres Athenis. Rhod. lib. 14. cap. 13.
Butea, nomen est familiae Romanæ, ita dicta à Buteone, id est, accipitre, cui principatus in auguriis dabatur olim, vnde hæc familia Butea dicta est, quod prospero auspicio à Buteone desumpto in ducis nauis sedisset, vt scribit Plinius.
Buteo, cognomen M. Fabij apud T. Liuium & Plut. in Fabio Maximo.
Buteo, orator Romanus, cuius meminit Seneca lib. 2. Controuers.
Butes, siue Buthes, filius Amici, Bebryciorum regis, qui ob læuitiam patris ab Argonautis caesus, regno pulsus, paruo nauigio Drepanum

in Siciliam cõfugit, vbi à Lycaste nobili meretrice hospitio susceptus est: à qua cum ob formæ, morumque elegantiam diligeretur, eius concubitu vsus, Erycem filium ex ea suscepit: & quoniam Lycaste ob eximiam pulchritudinem Venus vocabatur, datus est locus fabulæ, Buten ex Venere filium Erycem suscepisse. Contra Virg. lib. 5. Æneid. Buten à Darete iuxta tumulum Hectoris occisum tradit iniquiens,
*Idemque ad tumulum, quo maximus occubat
 Hector.
 Victorem. Buten immani corpore, qui se
 Bebrycia. veniens Amyci de gente ferebat,
 Perculit, & fulua moribundum extendit arena.*
Butes, Troianus, à Camilla occisus. Virgil. 11. Æneid.
*Protinus Orsilochem & Butem, duo maxima
 Teucrum Corpora, &c.*
Butes, Scytharum fluuius, qui propinqui sunt Agathyræ & Sarmatæ. Tortellius.
Buthia, vrbs vel regio Ioniæ. Steph.
Buthon, vrbs Illyridis. Steph.
Buthos, oppidum Ægypti. Ptol. & Plin. lib. 5. ca. 10. Vide **B V T V S**.
Buthrotorum, Sinus Epiri regionis, Ptolem. *Golfo de Brutonto*, Moletio. vrbs Epiri. Strabo. hodie *Butrinto*. Locrorum in magna Græcia amnis. Liu. hodie *Nouito*.
Buthyreus, insignis staruarius fuit, Myronis discipulus qui fecit dignum præceptore puerum sufflantem languidos ignes, & Argonautas. Plin. lib. 34. cap. 8.
Buthus, Lacus à Buto Ægypti vrbe sic dictus. Strab. lib. 17.
Buthus, athleta nobilis, qui boue integrum vno die deuorare solebat: vnde natum prouerb. in edaces, Buthus obambulat.
Buris, Syriæ ciuitas, Pella postea dicta Steph.
Butta, insula maris Mediterranei prope Cretam insulam. Plin. lib. 4. cap. 18.
Butra, insula iuxta Carpathon. Plin. lib. 4. cap. 17.
Butrium, vrbs Italiæ. Steph.
Butrotum, siue Buthrótum, siue Buthrótos, Romanorum colonia. Plin. lib. quarto, capite 1. in finibus Epiri, ad sinum Ambracium, Ouidius 13. Metamorphoseos.
*— Epiros, ab his, regnatæque vati
 Butrotos. Phrigio. Virg. 3. Æneid.
 — portuque subimus
 Chaonio, & celsam Butroti ascendimas arcem.*
Butrótum, ciuitas & insula circa Corcyram. Steph.
Bûtua, oppidum Liburniæ. Plinius libro quarto, capite 22.
Butuntinenses, populi Calabriae in Italia. Plinius lib. 3. cap. 11.
Burus, Pandionis filius, vnde Butadæ, pars tribus Ægeidis. Steph. Est & Ægypti ciuitas. vide supra **B V T N O S**. Herodianus vicu esse scribit, vbi oraculū fuerit, vnde & Latona Buto. Steph. Buxen-

Buxentum, oppidū Lucaniæ in Italia ad Lauum fluuium. Plin. lib. 3. cap. 5.
Buxentum, oppidum quod Græci Pyxunta vocant in sinu Possidonia, à buxo arbore quæ copiosa illic prouenit. Ptolem. Liu.
Buz, 1. contemptus, siue deprædatus, nomen loci in terra Cedar, Ierem. 25. Filius item Nachor ex Melcha, Gen. 22. Pater Teddo, 1. Paral. 5.
Buzæ, Indica gens, Plin. lib. 6. cap. 20.
Buzaras, mons Mauritanie Cæsariensis. Ptol.
Buzer, Marmatica nomi gens, Ptolem.
Buzeri, gens Themiscyæ regionis in Asia. Plin. libro 6. cap. 4. Vide **BYZARES**, **BYZARI**, **BYZARES**.
Buzi, pater Ezechielis prophetæ. Ezech. 1. Lat. contemptus, siue deprædatus.
Buziges, Heros quidam Athenis fuit, qui omnium primus, iunctis bobus arasse terram creditur, sacerdotioque præfuit. Cæl. antiq. lib. 28. cap. 23.
Buzigæus, mons Thessaliæ. Plin. lib. 4. cap. 8.
Buzygia, Athenis fuit familia sacerdotio prædita, à Buzyge quodam heroë, qui omnium primus iunctis bobus terram arasse creditur.

Bybassus, vrbs Carie, à Bybasso pastore qui Æsculapium in Cariam maris tempestate delatum seruauit. Steph.
Bybæ, vrbs sita iuxta Peucecios Thraciæ populos. Steph.
Bybletia, Carie regio, ab Istmo Cnidiorum initium sumens. Herod. lib. 1.
Byblij, gens Scythica. Steph.
Byblij apud Cyprios dicebantur sepulchrorum custodes.
Byblia Venus nuncupata, de qua Lucianus, in Dialogo qui est de Dea Syria, sic ait: Vidi in vrbe Bybli templum ingens deæ. Veneris, cognomine Bybliæ, in quo & ritus & ceremonias in Adonim peragunt, vbi & fabulæ reliquum exequitur.
Byblis, parua Maris Mediterranei insula cum oppido, alio nomine Melos dicta, quam Aristoteles Zephyriam, Callimachus Mirmallida, Heraclides Siphnum & Acyrom vocant. Plin. libr. 4. capite 12. Stephan. in Melo βύβλιον scribit ex quo apparet Byblus aut Byblis legendum.
Byblis, puellæ nomen est.
Byblus, Syria Phœniciæ vrbs, Beryto vicina, in qua Adonidis templa sunt. Eam à tyranno oppressam Pompeius liberauit. Sita est in excelso quodam loco, non procul à mari. Strab. lib. 16. Hodie Gaeta. De hac plura vide apud Stephanum.
Bycus, fluuius Sarmatiæ in Europa. Ptolem. Hodie Buges vocatur.
Byle, vrbs. Vide **BLEA**.
Bylliones, populi sunt Illyrici super Epidamū, siue Dyrachiū & Apolloniam, sedes habentes. Strabo, lib. 7.
Byllis, vrbs Illyriæ maritima, à Myrmidonibus qui cum Neoptolemo erant condita. Steph.
Bymazus, vrbs Pæoniæ. Steph.
Byssa, Strabo libro 17. atx in media vrbe Carthaginensium, in cuius vertice Æsculapij templum, quod Asdrubalis vxor, capta vrbe, concremavit. De huius autem nominis origine hæc Seruius: Appulsa ad Lyciam Dido, quum ab Hiarba Getulorum rege pelleretur, petiit callidè vt tantum terræ emeret, quantum posset taurino tergo circumdare: quod cum obrinisset, corium in tenuissima frusta sectum ita tetendit, vt occupatis xxxi. stadiis, & thesauris suis amicis ostensis, ciuitatem construxerit, quam postea vocauit Carthaginem. Arcem verò à bouino corio, quod vocant Græci, Byrsam nuncupauit. Virg. lib. 1. Æneid.
*Mercatiq; solum, facti de nomine Byrsam.
 Taurino quantum possent circumdare tergo.*
 Steph.
Byrus, siue Byrrhus, Latro fuit, cuius meminit Horatius. Serm. Sat. 4.
Vt sis tu similis Cæli, Biriq; latronum.
Bysalas, regio iuxta Syrtes. Vide **BYZANTES**. Stephanus.
Byssacea regio, idem quod Byzantium: vnde & Byssacana vestis, id est, Byzantia.
Bysnæi, gens Bebrycum. Steph.
Bylus vel Byflus, gens quædam. Steph.
Byzaci, Africae regio, Plin. lib. 4. cap. 4.
Byzantes, populi Africae. Vide **BYZANTIUM**. De Byzante & Strabo eius fratre. vide Steph. in Bynacopolis.
Byzantium, ciuitas in Africa, quam quidam Byzacium appellant, & populos Byzantas. Martianus. Strabo Byzantium nominat, vnde Byzancenus ager. Steph. Byssacitas & Byssacenos.
Byzantium, Thraciæ oppidum à Pausania Spartanorum duce conditum. Iustinus lib. 4. Eustathio, à Byze Megarensium classis præfecto, liberæ olim conditionis, & Ligos ante dictum Plin. lib. 4. cap. 1. Hodie à Constantino Magno Constantinopolis, antea noua Roma, mox temporibus Seueri, & filij sui Antonini, Antonia vocitata. Expugnata à Mahumete Turca, anno salutis nostræ 1453. magna Christianæ pietatis iactura: proximis verò annis ingenti terræ motu multis in locis concussa. Ouid. lib. 1. Trist.
*Quaque tenet pondi Byzantia littora fauces,
 Hic locus est gemini ianuæ vastæ maris.*
 Vide Cæl. Rhod. lib. 19. cap. 6.
Byzantium Toparum, Indiae vrbs intra Gangem. Arrian.
Byzenus, Neptuni filius, cui mos fuerat mira in dicendo libertate vt: vnde natum prouerbium, Byzeni libertas, in eos qui audacius liberaliusque loquuntur.

Byzea, Scythiæ ciuitas, Stephan. cuius populi lo-
quuntur intrepidè. *Byzantini*
Byzeres, populi in Ponto, qui Straboni Byzares
vocantur: alii Byzari & Budini olim Calybes,
& deinde Chaldei dicti. Valer. Flaccus. 5. Arg.
Byzeresque uagi, Phydreque à nomine dicta
Littora Plinius lib. 6. cap. 4. Buzeros vocat. Ab
his portus quidam Ponti, Buzericus appella-
tur: cuius meminit & Steph.
Byzia, Arx regum Thraciæ, à Terei nefasto
crimine hirundinibus inuisa. Plin. lib. 4. cap. 11.
Byzon, ciuitas quondam fuit Thraciæ, quæ ter-
ræ hiata rapta est. Plin. lib. 4. cap. 11.

C A

Litera tristis à veteribus appel-
labatur, quod nota cõdemna-
tionis esset, quam Prætor in iu-
diciis publicis dare iudicibus
solebat in tabella Cerata scrip-
tam, ut si reus damnandus vi-
deretur, eam in urnam conicerent.

Caas, mons est Syriæ in tribu Ephraim, insignis
tumulo Iesu filij Naue: nam diu apud Vican-
tanam sepulchrum eius ab incolis forensibus
ostensum est Bocar.
Caath, filius Leui, filij Iacob. Genes. 46. r. Paral. 6.
Lat. congregatio, siue ruga, aut obrusio.
Cabades, rex Persarum electus, Peroza extin-
cto cum omni fermè exercitu. Procopius,
Agathius.
Cabalaca, Albanæ in Asia oppidum. Plin. lib. 6.
cap. 10.
Cabala, locus in Sicilia, ubi Dionysius contra
Carthaginenses dimicans victoria potitus est.
Diod. lib. 13. eiusdem nominis vrbs in Sicilia.
Appian. Est etiam Thraciæ oppidum. Cedren.
& Zonar.
Cabalaca, Albanæ oppidum. Plin.
Cabalia, Asiæ minoris regio, in qua sunt vrbes
Oenoanda (quam Strabo Oenoandron vo-
cat.) Populi porrò huius regionis incolæ, Ca-
balij dicuntur. Herodotus libro tertio. Vide
CABALLI.
Cabalis, vrbs prope Cibyam iuxta dorsum.
Meandri, Steph.
Cabali populi Asiatici. Vide CABALIA.
Caballinum, Eduorum in Gallia Lugdunensi
oppidum. Ptolem. Cæsar Cabilonum vocat.
Castrum Caballionensium lib. prouinc. *Cha-
lons sur Saone* Gall. Antoninus hic legionem
XIIII. collocat.
Caballinus fons, lympidissimus in Heliconæ
Bœotiæ monte, Musis consecratus, Græcis
Hippocrene, id est, fons equi, dictus, quem
Pegasus, in eo loco saxum feriens, aperuit:
vnde & Pegaseus vocatur. Strabo. Vide infra
in dictione Helicon.
Cabarnis. Vide PAROS.
Cabandena, Susianæ regio Ptolem.
Cabafres, nomus Ægypti, & in ea Cabasa op-

pidum, Ptolemæo.
Cabassus, vel Cabelus, Homero, vrbs in Cap-
padocia, Orhrynæi patria. Hecataus, hanc
vrbs statim vltra Hæmum Thraciæ mon-
tem sitam ait. Hellenico Lyciæ vrbs est. Sed
verius Apion, vicum esse Cappadociæ inter
Tarsum & Mazaca, id est, Cappadociam, Ste-
phano. Alia est Cybassus.
Cabatanum, Chatramotitarum vrbs in Arabia
felici. Strabo.
Cabedena, Carmaniæ regio Ptolem.
Cabeles Mæoniæ populi. Herodot.
Cabellio, Narbonensis prouinciæ oppidum, cui
vicina sunt Carcasto & Carpentoraeste, oppi-
da. Plin. lib. 3. cap. 4. Straboni Caballio dicitur,
vulgò *Cauailon*.
Cabera, Protei filia, ex Vulcano Caberos tres
genuit, toridémque Cabeidas, quibus omni-
bus templa dicata sunt Strabo lib. 10.
Caberassa, Mediæ vrbs. Ptolem.
Caberis Asiæ populi Cedren.
Cabéron, Asiæ fluius. Plin. lib. 6. cap. 23. in descri-
ptione Carmaniæ.
Cabes, Antropophagum gens Asiatica Cedren.
Cabessus, Cappadociæ vrbs. Steph. Thraciæ op-
pidum. Helych. Lyciæ item oppidum Hellenic.
Cabessus. Vide CABASSVS.
Cabillonum, vel Cabullinum, & nunc Catalau-
num, oppidum Heduorum inter Celtas ad ri-
pas Araris fluij: vbi rei frumentariæ commer-
cijs & comætu causa sæpe Romani nego-
tiabantur: Matisconæ oppido finitimū in prou-
incia Lugdunensi, Ducatu Burgundiæ & Fran-
corum regno sitū, vulgò *Chalons sur la Saone*.
Cabira, ciuitas Rhodi intulæ, ex his quæ cõuen-
tū apud Rhodios efficiebant, cuius suffragijs
omnia gerebantur. Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 28.
Cabitia, ciuitas inferioris Asiæ (quanquam Ca-
birij populi sunt in India) vbi Cabirij habi-
tant.
Cabirij Bœotiæ populi. Steph.
Cabolitæ, Paropanyli gens. Ptolem.
Cabolus Parmensis, à Longobardicè episcopis Pa-
pa electus, ex vtraque parte conscriptis copiis
in campis Neronianis congressis, facta cæde
magna, victus fuga elapsus est. Blond. Plat.
Cabrus, Deus Phaselitarum, quæ vrbs Pampylis
fuit. Suidas etiā insulam facit. Phaselitæ huic
Deo sacrificabant de pisciculis sale conditis:
vnde prouerbiū emanauit, Sacrificium Pha-
selitarū, ut Suidas & Zenobius scribunt quan-
quam Suidas nomen Dei Calabrū pro Cabro
legat, & Eras. Captum.
Cabscel, i. congregatio Dei, nomen ciuitatis in
tribu Iuda. Ios. 5. r. Reg. 23. r. Paral. 11.
Cabubathra, Arabiæ felicitis mons. Ptolem.
Cabul, i. compeditus, vel quasi germinans, aut
quasi defluens, vel quasi veterascens. regio Ga-
litiæ, quæ Iosepho. lib. 8. c. 5. Antiq. Iudaic. lin-
gua Phœnicū à displicèdo, aliis à terra tenaci,
ob co

ob copiam argillæ qua figuli vtuntur, nomen
accepit. Hanc Solomon Hiram regi Tyri de-
dit, 3. Reg. 9. Est quoque ciuitas tribus Aser.
Iosue 19.
Cabullinum, vrbs Galliæ Ptolemæo, Catalau-
num alio nomine dicitur, *Chalons sus M. rne*.
Cabura, fons Mesopotamiæ, præter aquarū om-
nium naturam egregiè odoratus: cuius fabu-
losam rationem reddunt, quod Iuno eò ali-
quando fuerit perfusa. Plin. lib. 31. cap. 3.
Cabyllè, vrbs & regiuncula Thraciæ non procul
à regione Astorum. Steph.
Caca, soror Caci, quam quidam volunt fratris
furtum Herculi indicasse, & ob id meruisse
sacris venerari. Virg. lib. 8. & Ouid. lib. 1. fast.
Cacanus, Hunnorum rex, in Thuringiâ incur-
sionem fecit, prædam restituit, & à Brunichil-
de accepta pecunia rediit domum. Blond.
Caccabe, olim appellata fuit vrbs totius Africæ
celeberrima, quæ notiore nomine Carthago
dicitur. Steph.
Cacaria, insula in Ponto. Pompon. lib. 2. Collif-
sariam vocat.
Cacidiri, Scytharum gentes. Plin. lib. 6. cap. 17.
Cacirini, Siciliæ populi, Latinæ conditionis. Plin.
lib. 3. cap. 18.
Cacus, Pastor, Auentini incola, qui inter cætera
furta quibus agrum Latinum quotidie infe-
stabat, Herculis quoque boues, quos ille oc-
ciso Geryone ex Hispania abduxerat, noctu
è pascuis abegit, & ne vestigijs furuum depre-
henderetur, cauda in antrum suum pertraxit.
Hercules ad primam auroram euigilans, cum
gregem perlustrasset oculis, & partem abesse
numero sensisset, pergat ad proximam spe-
luncam, si fortè eo vestigia ferrent: quæ vbi
omnia foras versa videt, nec in partem aliam
ferre, incertus animi, abigere inde armentum
cœpit. Verum cum præter speluncam actæ
boues quædam ad desiderium, ut sit relicta-
rum mugissent, reddita inclusarum ex spe-
lunca boum vox Herculem conuertit: quem
ad speluncam accedentem cum Cacus aditu
prohibere conaretur, claua ictus occubuit, ut
latius exequitur Lilius libro 1. ab vrbe cond.
Virgilius libro 8. Cacus Vulcani filium facit,
ore ignem, fumumque euomentem. Cuius
fabulæ originem Mythologici ad pastoris
huius atrocitiam putant referendam, qui vi-
cinum agrum ferro incendiòque crudelissi-
mè vastabat: vnde & Cacus ab Arcadibus di-
ctus est à malis nimirum, quæ vicinis infere-
bat. De hoc plura Seruius in illud. Virgilij 8.
Aeneid.
Hic spelunca fuit vasto submotâ recessu
Semihominis Caci facies quam diru tegebat.
Solis inaccessum radius, semperque recenti
Cæde tepebat humus: sonibusque affixa superbis.
Ora virum tristi pendebant pallida tabo.
Hinc monstro Vulcanus erat pater, illius atros

Ore vomens ignes, magna se mole ferebat.
Sunt qui affirmant hunc Cacus Euadri fuisse
seruum, qui in eo loco Italiæ omnia latro-
cinio & incendio vastauerit, & ob id Vulcani
filium appellatum. Ouid. fabulatur illum trici-
pitem fuisse:
Manatio iacuit fusus tria tempora ramo
Cacus, &c.
Cacurhis, Indiæ amnis in Gangem effluens.
Arrian.
Cacyparis, Siciliæ fluius. Thucyd.
Cacyron, Siciliæ vrbs mediterranea. Ptolem. ho-
die *Cassaro*.
Cadara, Insula ingès rubri maris, cuius obiectu,
vastus officitur litus x i r. dierum & noctium
remigio nauigatus Ptolemæo regi, quando
nullius auræ recipit afflatum. Plin. lib. 9. cap. 3.
Caddusij, Asiæ populi sunt, Mediæ regionis pro-
pe Albanos & Caspios Strab. lib. 1. ide c a-
d vs i r.
Cademoth, i. antiquitates, vel priores, siue Ori-
tales, aut incendium, vel incuruatio mortis.
nomen solitudinis, Deut. 2. siue nomen oppi-
di in possessione tribus Ruben, quod Iosue 13.
Cedimoth dicitur.
Cadena, regia, in vrbs modū instructa in mon-
tibus Lycaoniæ. Strab. lib. 12.
Cades i. Sâstiras. nomen solitudinis, Gen. 30. quæ
Num. 13. desertum Phara dicitur, & 33. deser-
tum Sin. Appellatur & Fons Misphat. Quod
autem legitur in fine primi capituli Deutero.
Seditis ergo in Cades-barne, &c. legendum
tantum in Cades.
Cades-barne, i. sanctitas filij instabilis, aut fru-
menti, vel puritatis commota: ciuitas regio-
nis Moabitarum, vicina terræ siue tribui Iuda
versus austrum, hoc est meridiem, ad mon-
tem Amorrhæorum, limes terræ. Deu. 1.
Cadetes, populi inter Celtas ex ciuitatib. Ocea-
nam attingentibus, quæ Armoricæ appella-
tur, proximi Lemouicibus, Rhedonibus, Ven-
netis, Andegauensibus, Cenoimanis, in regno
Francorū siti, *Le pays à l'entour de Chastellau-
bryant en Bretagne*.
Cadi, Cadorum, Phrygiæ vrbs, quamuis nonnulli
ad Mysiam dicunt pertinere. Strab. lib. 12.
Cadiscus, mons Cretæ. Plin. lib. 4. c. 12.
Cadistus, Cretensium mons est adeo in vertice
cadens, ut nauigantibus potius vertex, quam
mons videatur.
Cadmea, arx fuit Thebana, & pro Thebis ipsi
antiqui vsurpare soliti sunt. Strabo lib. 9. & Plu-
tarchus in vita Polopidæ. Step. Carthaginem
quoque olim Cadmeam dictam scribit.
Cadmei, Cadmij, & Cadmeones, Thebani sunt
Steph.
Cadmeia, siue Cadmeis, olim vocabatur, quæ
nunc Bœotia. Steph. Thucyd. lib. 1.
Cadmus nomen proprium Phœnicum regis,
Agenoris filij, qui apud Tyrum & Sidonem

imperavit. Hic à patre missus ad perquigendam sororem suam Europam, quam Iupiter, in taurum mutatus, rapuerat, & in Cretam transtulerat, cum illam non inuenisset, nec ad patrem redire auderet, non procul à Parnaso monte confedit, ibiq; Thebas condidit, regionemque à Ioue Boeotiam nominavit cum prius Aonia vocaretur: cumq; quosdam ex locis à serpente necatos vidisset, eum occidit, eiq; dentes euulsi, ac seuit. ex quibus nati sunt homines armati, qui omnes se scirim mutuis vulneribus confectunt, præter quinque, qui se Cadmo associant. Postremo ab Amphione & Zerho regno pulsus, ad Illyrios transiit, ibiq; deorum commiseratione una cum vxore Hermione, quam Ouidius Harmoniam vocat, Martis & Veneris filia, in serpentem est commutatus, filias habuit Semelem, Aganen, Inoen & Autonogen. Ferunt hunc decem & sex literas à Phœnicia in Græciam detulisse, α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ. quod Acti cuidam, vt notauimus in litera A, suo loco, vel Lino præceptor, Heculis, quidam tribuunt. His Palamedem Troiano bello quatuor adiecisse ε θ ρ ζ. Itaque historiam inuenisse, & prosaicam orationem instituisse. Suidas. Fertur inuenisse aurum metalla, atque constaturam.

Cadmus Milesius, paulò post Orphen primus scripsit historiam de Mileto; ac totius Ionie regione, libris 4. Suid. De hoc plura vide apud Plin. lib. 5. cap. 29. Iste auxit literas Græcas ab eodem vel eiusdem nominis Cadmo, Agenoris filio, aut à Palamede inuentas, his duabus η & ω primisq; soluta oratione est usus, arte obseruata apud Homerum.

Cadmus, nomen carniensis apud Horat. Serm. num. primo, *Tunc Syri Dama, aut Dionysij filius, audeo Deicere à saxo ciues? aut tradere Cadmo?*

Cadmus, montis nomen in Asia ad Laodiceam celeberrimam ciuitatem, ex quo monte Lycus amnis fluit. Strabo lib. 12. Plin. lib. 5. cap. 26. Vide DARDANVS.

Cadmus, Coorum tyrannus, anno ab vrbe condita 266.

Cadmus, fluitus Cestrinus. Vide CAMMANIA.

Cadomum, Gallie vrbs, quam hodie Caen vocant, in Normandia.

Cadréma, vrbs Lycie. Olbionum colonia. Stephan.

Cadusi, oppidum ab Alexandro conditum ad Caucazum montem, Plinius libro sexto, capit. 23.

Cadubatra, Arabie felicis oppidum. Ptol.

Caduceum Mercurij virga fuisse fertur, qua ille ad dissidia & discordia tollendas vicebarur (vnde Caducifer vocatus est) à cadendo dicta, quod contentiones & bella cadere faceret. Nam quemadmodum per faciales bella

indicebantur, ita per Caduceatores finiebantur. Non immerito itaque Mercurio, qui orationis Deus, & deorum nuntius habebatur assignatum est Caduceum, quod dissidentium animi oratione præcipue sedentur. Caduceum Aegyptij in speciem duorum draconum maris & feminæ figurauerunt, qui parte media sui voluminis, nodo quem Herculeum vocant sibi alligantur, primiq; partibus reflexi, in modum circuli oscula iungunt. Hanc virgam Apollo dicitur inuenisse, & Mercurio donauisse, lyra vicissim ab illo accepta. De draco sibus autem caduceo additis hanc afferunt rationem: Mercurium, cum hanc virgam manu tenens in Arcadiam proficisceretur duos serpentes pugnantes inuenisse, virgaque interposita dicto citius prælium diremisse. Ad cuius rei memoriam posteri Caduceum duorum draconum similitudine figurarunt, illudque Mercurio, vetuli peculiare insigne, attribuerunt, qui illos & animas ab inferis reuocare, & somnum, quibus volebat immittere credebatur. Quod & ipsum non obscure tradit Virg. 4. Æneid.

Tunc virgam capit hat animas ille euocat orco Pallentis, alias sub tristia tartara mittit: Dat somnos admittit, & lumina morte resignat. Illa fratus agit ventos, & turbida tranat Nubila.

Cadueni, Sardinie iurisdictionis in Caria populi. Plin. lib. 5. cap. 29.

Cadumim, antiqui, vel priores siue orientales, aut antiquum, siue orientale mare, aut incendium, vel humiliatio aquarum. nomen torrentis. Iudic. 5.

Cadurci Narbonensis prouincie Gallie & Aquitanie populi: & ciuitas episcopalis in prouincia Bituricensi. Plin. lib. 4. cap. 19. Mantuan.

Aluerni. Melidique simul, fortèsq; Cadurci. Le pays de Quercy ou est Cahors.

Cadusij, populi circa Caspium mare & Pontum Steph. Strabo lib. 11. Vide CADVS, 11. supra.

Cadytis, Herodoto lib. 2. vrbs Syriæ maxima.

Cæa, siue Cæos; nomen insule maris Ægei, à Cæo Titani filio sic dicta. Plin. libro 4.

Hanc Ptolemæus & vulgus nauticum Ciam nominant. Vnde Erasistratus è Cæa insula Cæus dictus est. Et vestis Cæa, quæ ab aliquibus Coa dicitur, bombycina tenuissima, rasis vellerebus à paruis animalibus confecta, ibi primùm inuenta, quam prima texuisse dicitur Pamphila. Hæc hodie sub Venetorum iurio est. Virgil. lib. 1. Georg.

— & cultor nemorum, cui pinguis Cæa Tercentum niuei tondent dumeta iuueni.

Cæadas, locus apud Spartanos, in quem maleficum genus hominum coniciebant. Cæ. Rhodig. lib. 17. cap. 8.

Cæcias, ventus flans inter Aquilonem & exortum

tum æquinoctialem, nubes occulta quadam nature ratione ad se attrahens, non propellens, vt post Aristotelem docet Plin. lib. 2. c. 47. vnde natum prouerbium, Mala ad se trahens vt Cæcias nubes.

Cæcilia prænomine Caia, Tarquinij Prisci vxor, maximi animi mulier, & Ianificij peritissima, quæ prius Tanaquil dicebatur, vt scribit Volater. Plin. lib. 3. c. 48. Liu. lib. 1. ab vrbe.

Cæciliagens fuit, de cuius origine, variæ & diuersæ fuerunt veterum opiniones. Festus Pompeius, lib. 3.

Cæcilius Metellus, consul Romanus, Collegam habuit C. Seruilius, anno ab vrbe condita 470.

Cæcilius Metellus, Balæaricus cognominatus, consul Romanus cum T. Quinto Flaminio, anno ab vrbe cond. 631.

Cæcilius Metellus Caluus, consul Rom. cum collega L. Aurelio Corra, anno ab vrbe condita 635.

Cæcilius Metellus, Dalmaticus cognominatus, consul Rom. cum collega Q. Mutio Scæuola, anno ab vrbe cond. 637.

Cæcilius Metellus, Numidicus dictus, cõs. Rom. cum collega M. Iunio Syllano, anno ab vrbe condita 656.

Cæcilius Metellus princeps senatus, Cn. Pomp. Magno, & M. Lucio Crasso cõs. anno ab vrbe condita 685.

Cæcilius Metellus Pius, Scipio prænomine. Q. collega, Sextili mense, addito Cn. Pomp. Magno, cum plures menses solus magistratum gessisset, anno ab vrbe cond. 702.

Cæcilius Epirota, libertus Attici equitis Romani, ludum grammatice Romæ aperuit. Primus dicitur Virgilium & alios poetas nouos prælegere cœpisse. Domitius Marfus, Epirota tenellorum nutricula vatum. Huius meminit Macrobius. Cæcilius Gallus in disciplina iuris, atque legibus populi Romani noscendis tractandisque scientia, vsu, autoritateque illustri fuit tempore Gellij, cuius etiam ipse meminit, dicenteque librum scripsisse de verborum significatione, quæ ad ius civile pertinerent. Cæcilius Claudius Isidorus, C. Asinio Gallo & Marcio Cyrino cõs. ad vi. Calend. Feb. testamento suo edixit: Quamuis multa ciuili bello perdidisset, tamen relinquere seruum 4116. iuga bouum 3600. reliqui pecoris 27. millia. in numerato pondò 600. millia. Plin.

Cæcilius Callantianus, Iudæorum religionis sectator, Romæ docuit sub Augusto vsque ad Adrianum. Scripsit librum contra Phrygas, Dictionarium ex ordine literarum. Comparatione Demosthenis & Ciceronis, & alia multa. Suid.

Cæcilius Arguius, versificator, scripsit de piscibus. Suid.

Cæcilius Staius, poeta Comicus, quem Cicero ad Atticum, malum Latinitatis authorem vocat, Volæcius tamen Comico palmam ei concedit. Fuit is natione Gallus & Ennij contubernalis. Decessit anno vno post Ennium, sepultus in Ianiculo. Euseb.

Cæcilius, poeta Comicus, dictus Festo à Cæculo Prænestinæ vrbs conditore. Horatius, lib. de arte poetica;

Vincere Cæcilius grauitate, Terentius arte. Cæciliæ, familie Metellorum nomen. Vide METELLI.

C. Cæcilia, vxor Tarquinij Prisci, mulier morum integritate laudatissima. Volater.

Cæcinos, Suidæ amnis vocatur, qui Rheginum agrum à Locrensi diuidit. Et est oppidum Italia, haud procul à Sicilia. Steph.

Cæcinos, montis nomen in Sicilia, Plin. libro 3. cap. 10.

Cæcubum, oppidum Campaniæ in Italia, quod licet paludibus adiaceat, vineta tamen feracissima præcipuis nutrit arboribus.

Cæcubum, vini genus nobilissimum fuit, in sinu Amiclano palustribus in populætis nascens, quod Neronis culpa prorsus interiit, cum ille fossam à Baiano lacu Ostiam vsque per agros Cæcubum duceret, vt refert Plin. lib. 14. cap. 6. Martial. lib. 13.

Cacuba Fundanis generosa coquuntur ahenis.

Cæculus, Vulcani filius habitus fuit, cuius mater cum igni assideret, scintilla in gremium eius delata est; ex qua illa se grauidâ factam credi voluit: expletisq; legitimis mensibus puerum peperit, quæ quod minores haberet oculorum orbes, Cæculû appellauit, à quo Cæcilius ortos putant, quorum familia Romæ nobilissima fuit. Hic postea adultus, cum aliquot annos incertis sedibus vagatus esset, rapto se alens & latrociniis, tandem Prænestinam ciuitatem condidit: cumque vicinos populos ad ludorum spectacula conuocasset, monere eos cœpit, vt relictis sedibus suis, nouam urbem secum incolerent: neque suum, qui Vulcani filius esset, imperiû aspèrarentur. Quod cum illis persuadere non posset, Vulcanum dicitur inuocasse, vt si reuera ipse esset filius, id signo aliquo declararet. Quo facto flammam protinus illuxisse aiunt, quæ vniuersum illum cœterum vndique circumsēpsit, tantamque omnibus religionem incussit, vt nō agrè in Cæculi sententiam transirent. Alij tradunt Cæculum recens natum à pastoribus in igne inuentum esse, nulla sui parte à flammis violatum: indeque factum esse, vt Vulcani filius crederetur. Vide plura de hoc apud Seruium in illud Virgil. lib. Æneid. 7.

Nec Prænestina fundator defuit orbis, Vulcano genitum, pecora inter agrestia regem, Inuentumque focus, omnis qua credidit atas, Cæculus, &c.

Cæculus Stator, iunior, apud Aborigenes re-
gnauit.
Cædicus, prænomine **Q.** consul. Rom. cum **L.**
Manlio Vulsone Longo. anno ab vrbe con-
dita 498.
Cædicus prænomine **Q.** col. Rom. cum collega
M. Valerio Coruino iuniore: vrb. cond. 465.
Cædicus, vir ditissimus fuit cuius meminit Vir-
gil. lib. 8. Æneid.
Cæionius Commodus, Verus prænomine **L.** col.
cum collega **C. Cornelio Prisco**, anno vrb.
cond. 830.
Cælestini, Umbriae populi, in sexta regione Ita-
liae. Plin. lib. 3. cap. 14.
Cælestis, Africae Deus, cuius meminit Vlpianus
titulo 12. eius libri qui inscribitur, Tiguli ex
corpore Vlpiani. Hunc Lactantius lib. 1. cap.
15. Vranum vocat.
Cæliculum, Locus cuius meminit Cicero de
Arusp. resp.
Cælius Apollinaris prænomine **Q.** is cum colle-
ga **Fustio Prisco**, anno vrbis cond. 911.
Cæleus Triptolemon, Eleusinae regnauit. Euseb.
Cælium, Calabriae oppidum, non procul à Brun-
dusio. Plin. lib. 3. cap. 11.
Cælius orator, acri turbulentoque ingenio di-
scipulus Ciceronis, decessit admodum iuue-
nis, quem Quintilianus dignum longiore vi-
ta & meliore mente dicit. Cicero in Oratore,
Cælius, quandiu paruit auctoritati meae, talis
Trib. pleb. fuit, vt nemo contra ciuium perdi-
torum popularem turbulentaque demen-
tiam à Senatu, & bonorum causa steterit cõ-
stantius. Tandem ab Atratino quodam accu-
satus, quod cum Catilina conspirasset in per-
niciem reipubl. quodq; aurum à Clodia Clo-
dij sorore extorsisset, eique venenum propi-
nasset, defensus est à Cicerone elegantissima
illa pro Caelio oratione, quæ hodie quoque
habetur in manibus.
Cælius Pontius, prætor vrbani, cum ei ius di-
centi Picus supra caput infedisset, & aruspice-
res respondissent, dimissa aue, hostium victo-
riam fore, moriturum tamen qui oppresserit,
ipsam statim auem exanimauit: ex quo acci-
dit vt ipse cum xl. aliis Cæliis interficeretur.
Valerius.
Cælius Plotius, prætor Romanus.
Cælius, Tarracinae splendido loco natus, cum in
cubiculo quiescens in lectulo peremptus esset,
alij, ad quos suspicio eius peruenire posset, fra-
tres causam dixere, postquam verò constitit,
eos dormiuisse aperto ostio, absoluti sunt,
quoniã in tanto facinore verisimile nõ fuis-
set, eos quietem capere potuisse. Valer. lib. 8.
Cælius, quidam historicus. Plin. lib. 3. cap. 10.
Cælius Probinus, consul, collega Marcellini, an-
no ab vrbe 1093.
Cælius, Saturni, pater, à nonnullis Latinis ap-
pellatus.

Cælius Tubero, vita functus, & in rogum mis-
sus, reuixit. Plin. lib. 7. cap. 52.
Cælius, Tuscorum rex, regnauit annis xxxi. Hic
Romulum contra Cennienfes & Antennates
Cruftumóque iuuit. Ennius, Dionys. libro 2.
Hinc Cælius mons.
Cælius, mons vrbis Romæ, vnus ex septem: à
Cælio Vibeno nobilissimo duce Tusco di-
ctus qui Romulo aduersus Tatiùm regē au-
xilium venit: à quo & Cælimótia, aut Cælimó-
tana porta nomen accepit. Hunc montē Tul.
Hostilius vrbis addidit, ibique ipse habitauit,
quò frequentius habitaretur, vt inquit Liu.
lib. 1. ab vrbe. In eo habitauit Ennius poëta.
Cælos, Thraciæ portus. Plin. lib. 4. cap. 11.
Celtæ, coloniæ, à Tubal filio Iaphet conditæ.
Cælus, cognomē Indigenæ, qui ex Terra sorore
in matrimonium ducta, Saturnum, Bætilium,
Dogana, & Atlanta genuit. A cuius nomine
mira varietate, formosissimū supremum cor-
pus cælum dicunt fuisse appellatum.
Cæma, est mōs Alpium dirimentium Togatam
Galliã à Comata, ex quo Varus fluuius emit-
titur.
Cænæ, parua quædam insula in mari Siculo in
Africa verfa, cui vicina est Gaulos & Meli-
te. Plin. lib. 3. c. 8. Item Ptolem. sinus Laconici
oppidum non procul à Tenaro promontorio
Hinc Cænites portus apud Plin. lib. 4. & Cæ-
næus Iupiter dictus est Ouid.
*Victor ab Oechalia Cæneo sacra parabat
Vota Ioui.*
Cænium. Vide DODONA. Steph.
Cænargiæ, regio quædam. Vide THYREA.
Cænæ, vrbs circa sinū Laconicæ, Thenaron antè
vocata hinc Cænites portus. Plin. lib. 4.
Cænæus, dissyllabum. Vide CAENIS.
Cænium, promontorium Eubœæ.
Cænica, Thraciæ regio. Plin. lib. 4. cap. 11.
Cænini, Thraciæ regio, Plin. libro quarto, cap. 11.
Stephanus.
Cænina, Latij oppidum clarum, Plin. lib. 3. cap. 5.
Vide CENITE.
Cænus, Thessalica puella fuit, quæ à Neptuno
per vim compressa, ab eo muneris loco im-
petrauit, vt in virum trãformaretur, nullisq;
vnquam vulneribus posset lauciari. Mutato
itaque sexu, etiam nomen mutauit: & ex Cæ-
nide factus est Cænus. Hic cum Lapithis pu-
gnas aduersus Centauros, cum nullo teli ge-
nere posset violari, congesta in eum magna
arborum mole, viuis obrutus est, & in Cæni-
dem auem transformatus, vt fabulatur Ouid.
lib. 12. Metamorph.
*— ô salue —
Maxime vir quondam, sed auis nunc vnica.
Quamquam Virgilius à morte non in auem
transformatum velit, sed in muliebrem re-
diisse sexum. Sic enim habet lib. 6. Æneid.
It comes & inuenis quãdã nũc fœmina Cænus,
Rursus*

Rursus & in veterem fato reuoluta figuram.
C. Vide CAENEVS.
Cænus, Italiae promontorium, quod aduersum
habet & oppidum Pelorum in Sicilia, xii. sta-
diorum intervallo, Plin. li. 3. c. 6.
Cænus, insula prope Pelorum Siciliae promon-
torium, occasum versus. Est & Cænium Ita-
liae ciuitas, Steph.
Cænite, vrbs Sabinorum à Romulo capta. Step.
Vide CAENINA.
Cænites, Achaiae portus, sinus Saronicus, olim
queruo nemore redimitus. Plin. libro quarto
cap. 4.
Cænotropæ, Ami & Doripes filia, Oeno, Sper-
mo, & Elais, quasi in nouas formas omnia
verrentes, eo quod id illis impertierat Diony-
sius, vt quicquid tangerent, in triticum statim
verteretur & vinum ac oleum, Cæl. li. antiq.
lect. 7. c. 15.
Cæpori, citerioris Hispaniæ populi. Plin. 4. ca-
pi. 20.
Cære, vrbs insignis in Hetruria, quæ olim re-
gionis totius caput fuit. Hanc quondã Agyl-
lam nominatam, & à Pelasgis è Thessalia
profectis conditam ferunt. Deinde verò Lydis,
quos postea Tyrhenos nominauerunt, aduer-
sus Agyllinos bellum gerentibus, cum qui-
dam murum subiens, vrbis eius nomen per-
contarus fuisset, eique à Thessalo quondam
de muro *χρηε* respõsum esset, eo veluti omni-
ne à Tuscis accepto, captam postea vrbem,
mutato priori nomine, Cære vocauerunt. Ve-
rum tam splendida, tamque gloriosa ciuita-
tis, Strabo libro quinto asserit vix vlla sua æ-
tate exstitisse vestigia: & solo vicinorum bal-
neorum nomine, quæ Cæretana dicebantur,
fuisse celebratam. Ab hoc oppido Cærites ta-
bulæ appellatae sunt, in qua censores referri
iuebant, quos notæ causa suffragiis priua-
bant. Nam vrbe à Gallis capta, cum Cæreti-
ni eos, qui vnã cum sacris, æternoque Vestæ
igne ad se profugerant, comites hospitio sus-
cepissent, Romani deinde restituta in statum
meliorem vrbe, satis malignam illis gratiam
rerulerunt. Nam ciuitate quidem eos dona-
uerunt, suffragiis autem ius eis non concesserunt.
Hinc factum est, vt cum aliquem igno-
minia & contumelia dignum volumus signi-
ficare, Cærite cera cum dignum esse dicamus
Horat. libro primo Epist.
*Quid deceat, quid non oblitit Cærite cera Digni,
&c.*
Cæretanus, amnis ad Cæreti vrbem. Plin. lib. 3.
cap. 5.
Cærete, ciuitas Tusciæ.
Cæretum, Umbriae oppidum inter Spoletum ac
Nursiam, à quo Cæretani appellati, totum
orbem vano quodam ac turpi superstitionis
genere ludificantes, ob quam causam ferè con-
tinue peregrinantur, familia atque vxoribus

domi relictis.
Cærobrix, Lusitaniæ vrbs, Ptolem. alio nomine
dicta Cezimbria.
Cæsar, Iuliae familiae cognomen, inde tractum,
quod qui primus ex gente Iulia id cognomi-
nis est sortitus, cæso matris ventre natus tra-
datur, vel quod oculis cæsis, hoc est, glaucis,
fuerit: vel à cæsarie, cum qua natus proditur.
Festus. Hoc nomen primus habuit Scipio
Africanus. Plin. libro 7. Spartianus verò &
item Seruius grammaticus dicunt vocatum.
primum hoc nomine Cæsaris auum, qui in
Africa elephantum interfecit, Cæsarem lin-
gua Punica appellatum.
C. Cæsar Octavianus Augustus. ii. Romanorum
imperator, imperauit annis l. v. anno ab vr-
be 711. In Celtis ad Mutinam Antonium vi-
cit. Flo. li. 4. c. 4. Eutrop. li. 7. consul collega.
Q. Pædij Is & Lepidus amicitias inierunt. ii.
consul. collega M. Tullij Ciceronis, anno ab
vrbe 721. Iapidas, Dalmatas, & Pannonios sub-
begit. Flor. li. 131. iii. consul collega M. Valerij
Messalæ, anno ab vrbe 723. i. i. i. consul, col-
lega M. Licinij Crassi, an. ab vrbe 724. v.
consul, collega Sexti Apuleii. an. ab vrbe 725
vi. consul, collega Vipsanij Agrippæ, anno ab
vrbe 726. vii. consul, collega eiusdem Vipsa-
nij, an. ab vrbe 727. vi. 32. consul. collega T.
Statilij Tauri, anno ab vrbe 728. Istis tempo-
ribus Hispaniam subegit. Flor. lib. 135. ix. con-
sul, collega M. Iunij Syllani, anno ab vrbe
729. x. consul, collega C. Norbani Flacci, anno
ab vrbe 730. xi. consul, collega Cn. Calphur-
nij Pisonis, anno ab vrbe 731. xii. consul, colle-
ga L. Syllæ, anno ab vrbe 749. Hoc tempore
Romæ sapientes insignes erant, Virgilius, Flac-
cus, Salustius, Hortensius, Athenodorus Tar-
seus, & Sittio Alexandrinus, Eutro. li. 7. xiiii.
consul, collega M. Plautij Syluani, anno ab
vrbe 752.
Cæsar Augustus eo die, quo Iesus Christus in
hunc mundum ex virgine natus est, edicto
vetuit, se dominum appellari, manifesto præ-
sagio maioris dominatus, qui tum in terris
ortus esset. Fuit hic annus, in quem ille sacra-
tissimus incidit partus, alter à quadragesimo
Augusti principis: mundanæ verò originis.
nonagesimus nonus supra centesimū & quin-
quies millesimum. Polyd. Verg. ex Orofio.
Is in deorum numerum ab Ouidio vel inter
astra relatus, qui sic de eo scripsit lib. 15. Meta-
morph.
*Tarda sit illa dies, & nostro senior auo,
Qua caput Augustum, quæ temperat orbe relicto.
Accedat, caelo faueâtque precantibus absens.*
Cæsaraugustini, populi in Cilicia, qui antea
Anazarbeni dicebantur. Plin. li. 5. c. 27.
C. Cæsar Caligula, iiii. Romanorum imperator
imperauit annis i. i. i. mensibus x. anno ab
vrbe 790. ii. consul, L. Cæsiani collega, initio

popularem se ostendit, animos studiaque hominum erga se incendit. Dein monstrum exhibuit luxu, incōnientia, atrocitate & omni genere vitiorum. Suet. Eutro. Orof. li. 7. ca. 5. Ioseph. lib. 19. cap. 1. anno ab vrbe 790. vi. cōsul solus, expeditionem fecit in Germanos. egregij egit nihil. Adminocinum Bellini Bataurorum regis filium, in deditōnem accepit. Eutrop. libr. 7. anno ab vrbe 792. IIII. cōsul, C. Volusij Saturnini collega, anno ab vrbe 92.

C. Iulius Cæsar, cōsul, collega, P. Rutilij Lupi, anno ab vrbe 664. Samnites vicit. Flor. libro 73.

C. Iulius Cæsar, cōsul, collega M. Calphurnij Bibuli, anno ab vrbe 695. Huic Gallia prouincia ad quinquennium decernitur. Eutropius li. 6. Orof. lib. 6. c. 7. Sueton. xi. cōsul, collega P. Seruiliij Isaurici, anno ab vrbe 206. III. cōsul, collega M. Aemilij Lepidi anno ab vrbe 708. IIII. cōsul solus, anno ab vrbe 709. v. cōsul, collega M. Antonij, anno ab vrbe 710. i. Romanorum imperator, imperauit annis tribus, anno ab vrbe 708. Hic omnem Galliam, quæ saltu Pyrenæo, Alpibusque, & monte Gebenna, fluminibusque Rhodano & Rheno continetur, nouem annis in prouinciæ formam redegit. Germanos qui trans Rhenum incolunt, primus Romanorum ponte fabricato aggressus, maximis affectis cladibus. Aggressus est & Britānos, ignotos antea, superatisque pecunias & obsides imperauit. Deinde cum obtinere non potuisset, vt sui absentis in consularibus comitijs ratio haberetur, arma in patriam conuertit, nemineque repugnante, Galliam Cisalpinam, Picenum, Umbriam & Hetruriam occupauit Pompeiumque Italia expulit. Post hæc in Hispaniam transgressus, validissimas Pompeij copias, quæ sub tribus legatis, Marco Petreio, Lucio Afranio, & Marco Varrone erant, superauit. Pompeium funestissimo in cæpis Pharsalicis prælio superauit. Ptolemæum in Aegypto subegit. In Aphrica deuicit Scipionem & Iubam. In Hispania liberos Pompeij. Triumphauit quinque: primum de Gallia, postea de Alexandria, deinde de Ponto, de Aphrica, & de Hispania. Liberalissimus fuit omnium & maxime post hos triumphos. Perit in Senatu a Bruto, Cassio, & reliquis coniuratis quatuor & viginti vulneribus confossus, infinitis prope modum portentis mortem eius antè denuntiantibus: quorum bonam partem enumerat Virgilius libro primo Georgicorum ibi, *Ille etiam extincto miseratus Casare Romam, Cum caput obscurat nitidum ferrugine texcit.* Plutarc. in Cæsa. & Brut. Flor. libro 116. Appian. libro 20. Orof. lib. 6. cap. 17. Eutrop. libr. 6.

Cæsarem dictatorem scribere & legere simul,

stare & audire solitum accepimus. Epistola verò tantarum rerum quaternas pariter librariis dictare, aut si nihil aliud ageret, septenas. Pli. lib. 7. cap. 25. Quo pacto annum ad cursum solis ordinari, vide in dictione, Caius Iulius Cæsar.

Cæsar, Dictatoris pater, Pisis, dum calciaretur, repente interiit.

Cæsar, patruus Dictatoris Romæ obiit.

C. Cæsar, poëta tragicus & orator. Cicero in Bruto.

C. Cæsar, L. F. & superioribus & æqualibus suis omnibus præstitit, oratorque fuit minime ille quidem vehemens, sed nemo vnquam vrbaniitate, nemo lepore, nemo suauitate cōditior. Sunt eius aliquot orationes, ex quibus ficut ex eiusdè tragicæ diis leuitas eius sine neruis perspicitur potest.

L. Cæsar, Caij oratoris frater, & cōsul, & Prætor. fuit, ambo Syllam sequuti, in flu Marij interfecti sunt: quo tempore M. item Antonius orator, Crassi æqualis, vt ait Pædianus.

L. Cæsar alter, Marei Antonij Triumuii auunculus, Pompeianarum partiū, missus ab vtraque parte quandoque oratur de pace. Postremo inter proscriptos ab Octauio interfectus fuit, in cuius locum obtinuit Marcus Antonius, vt Cicero Octauij amicus proscriberetur. Plut.

Cæsar Vopiscus, qui (vt ait Varro) cum causam ageret apud Censores, dixit campos Rosej in Rotiano semen esse Italicæ.

Cæsar Augusta, Tarraconensis Hispaniæ clarissima ciuitas, antè Numantia dicta Pompo. Augusta Cæsarea Ptolemæo dicitur & Strab. lib. 3. vulgò *Sarragosse*.

Cæsarea, Insula maris Britannici apud Anton. *Gerzey* Camdeno est.

Cæsarea & Augusta, Ciliciæ vrbes sūt apud Pro. Cæsarea, Armeniæ Maioris vrbs. Pli. Pannoniæ oppidum. Antonino.

Cæsarea Parias Phænicæ vrbs. Ptolé.

Cæsarea, vrbs Palestinæ & Mauritanæ ciuitas non procul à monte Carmelo in litore maris magni, quæ turris Stratonis vocabatur, sed postea ab Herode in honorem Cæsaris nobilis ædificata, Cæsarea appellata. In qua idem in honorem Cæsaris magnificam domū marmore construxit, vbi nepos eius ab Angelo percussus, eò quod non dedisset honorem Deo, consumptus à vermibus expirauit. In hac Cornelius centurio à Petro baptizatus est. Altera Philippi, à Philippo Herodis filio, in honorem Cæsaris ad radices montis Libani ædificata, vbi duo fontes, Iol. scilicet & Dæ oriuntur. Tertia Cappadociæ. Ioseph. Moga primum, postea Cappadocia, antè Iol vocitata: quæ cum Iuba Ptolemæi pater mureret, mutato nomine à Cæsare Cæsaream vocauit.

cavit. Strab. li. 17. Vide 101.

Cæsarea, Cappadociæ vrbs, sic à Tyberio nominata, antè Mafaca, Maxaca (& aliàs Maza dicta) Steph. Euseb. Itemque Apamia. Strabo libro 16.

Cæsarienses, Ioniæ populi, Ephesum conuenientes. Pli. lib. 5. cap. 29.

Cæsarienses Mauritania. Vide MAVRITANIA.

Cæsarium, Aegypti emporium, & secessus quidam. Strab. li. 17.

Cæsarius, cōsul, collega Attici, tempore Honorij xi. vi. Romanorum impeatoris, anno ab vrbe 1150.

Cæsarobricenses, Lusitaniæ Hispani populi. Pli. li. 4. ca. 22.

Cæsarodunum, Turupiorum vrbs in Gallia Lugdunensi. Ptol.

Cæsaromagus, oppidum apud Cæsarem, vulgò *Beauvais*. Angliæ item vrbs. Anton.

Cæsena, vrbs Flaminia prouinciæ, à cedendo dicta, quod exiguo amne, cæsa, id est, diuisa sit, vel quod ager eius duobus fluminibus, Sapi & Rubicone fit diuisus. Hinc Cæsennates dicti, & Cæsenneta vina, quæ inter generosa numerantur. *Cæsena* Leandro.

Cæso Duillius Helua, cōsul, collega L. Papirij Crassi, anno ab vrbe 420.

Cæsius Bassus, poeta Lyxicus fuit, qui in suis prædijs ardente Vesueo, latèque vagantibus flammis, cum villa sua conflagrauit.

Cæso Fabius Ambustus, tribunus militum anno ab vrbe 361.

Cæso Fabius Vibulanus, cōsul, collega L. Aemilij Mamercij: anno ab vrbe 270. II. cōsul, collega Spu. Furij Medullini, an. ab vrbe. 273. III. cōsul, collega T. Verginij Rutili, anno ab vrbe 275. Fabij suis sumptibus pro rep. aduersus Veientem hostem arma sumplere.

Cæsortium, vel Cæsarotium, Gallia Lugdunensis vrbs intra Rotomagum & Petromantellan, Gall. *Gisors*.

Cæstius, nobilis puer Romanus, cuius castitatem & formam commendat Mart.

Quanta tua est probitas, quanta est præstantia forma,

Cæste puer puero castior Hyppolito,

Te se cum Diana velit doceatque nature:

Te Cybele secum vellet habere Phryga.

Cæstius, homo erat nasutissimus, sed nullius ingenij: & Ciceroni etiam infestus, quod illi nõ impunè celsit. Nam quum M. Tullius Ciceronis filius Asiam obtineret, homo qui nihil ex paterno ingenio habuit præter vrbaniatrem, cænabat apud eum Cæstius. M. Tullio & natura memoriam demperat & ebrietas, si quid ex ea supererat subducebat: subinde interrogabat qui ille vocaretur, qui in imo recumberet: & quum pluries subiectum nomen Cæstij excidisset, nouissimè Seruius, vt aliqua nota, memoriam eius facere certiorum inter-

roganti domino, quis ille esset qui in imo recumberet, ait Hic est Cæstius qui patrem tuum negabat literas scisse. Afferri protinus flagra iussit, & Ciceroni, vt oportuit, de corio Cæstij satisfecit. Hinc adagium, De corio satisfacere. quum quis ob illatam iniuriam flagris conciditur. Cæl. antiq. lect. li. 14. c. 7. Vide Cæl. Rhod. ca. 7. li. 14.

Cætheus, V. C. & solus, anno ab vrbe 1257.

Cæto brix, vrbs est Lusitaniæ, alio nomine dicta Cænubria. Ptol. li. 2. c. 5.

Cætulum, vrbs præstātissima est religionis Oretaniæ, quam in citeriore Hispania, aliqua ex parte, intra columnas Herculis, & ad meridiem maxime vergentem collocat Strabo, libro secundo. Ptolemæo Castalon.

Cæyx, rex Thracinæ, Luciferi filius, & maritus Alcyones, qui cum ob fratris causam in accipitem mutati, ad Clarium oraculum consulendum ire vellet, diu ab vxore remoratus est: cum verò illi promississet, se intra duos menses rediturum, abire permittus est. Sed in Aegeo mari tempestate deprehensus naufragium fecit, ibique amissa nauis submersus, promissis stare non potuit. Vxor autem cum quotidie diis pro viri salute vota solueret, noctu per somnium monita est maritum periisse. Manè igitur expectata, ad littus vnde maritus soluerat, accessit, & dum infortunia sua quereretur, cadauer in mari lōgius aspexit: quod cum mariti esse cognouisset, ac per vndas ad illud exilire vellet, deorum cōmiseratione in Halcyonem conuersa, ad os mariti aduolauit, qui oscula vxoris sentiens, in auem eius nominis commutatus est. Quid li. 11.

At iuuenes quarente moras Cæyce reducunt.

Vide HALCYON.

Cæsa, secundum Mahumetum, mons est, qui cœlum, ne concidat, sustinet. Alcor.

Cæsanus, Mauritanæ populi. Amm.

Cagaco, fons in Laconica. Pausan.

Caicus, Mysiæ flumen, Pergamum præterfluens per campum, qui Caicus nominatur, in Elaiticum sinum defluxit. Pli. li. 5. capit. 30. Liuius li. 6. Virg. li. 4. Georg.

Saxosumque sonans Hypanis Mysisque Caicus.

Caieta, mulier Troiana, quam alij Aeneæ, alij Ascanij, alij Creusæ nutricem faciunt. Hanc Aeneas ab inferis reuersus fato cessisse inueniens, non longè à Baiano sinu sepeliit: ibique & urbem condidit, quam vnà cum adiacenti portu Caietam dixit. Virg. lib. 7. Aeneid.

Tu quoque littoribus nostris Aeneia nutrix,

Aeternam moriens famam Caieta dedisti.

Strabo autem li. 5. Caietam à sinu curuitate appellatam existimat, Laconum idiomate, qui curua omnia, *καυαίσις* solent nominare. Aeneam autem huius vrbs fundamenta posuisse, & sinum ipsum in medio positum Caietam nominasse dicit. Alij propter combustas nauas

naues Caietam fuisse appellatam, *δὲ τῆς καίης*,
vrere. Virg. li. 10. Aeneid.
Quid repetam exustas Erycino in litore classes?
Caieta, vrbs & portus Campanie, sic à Caieta nu-
trix Aeneae dictus. Solinus.
Cain, i. possessio, vel possessus. Adæ filius, omniū
primus terram coluit, Primūque terrę termi-
nos posuit: primūque ciuitatem condidit,
murisque cinxit, quam de nomine filij senio-
ris Enoch, appellauit Enochiam. Is anxie cum-
ulandis pecuniis incubuit. Pessimū itaque
vitæ scelus fecit, qui ex auro denarium signa-
uit, Ioseph. in Antiq. Iud. Rapinis, & violentia
opes congregauit, filios suos incitauit ad la-
trocinia: suāque prædas in vrbes, quas ipse
munierat muris, timēs eos, quos lædebat, im-
portabat. Idem Ioseph. Quonam pacto inter-
fectus fuerit Cain, vide in dictione Lamech.
Cainan, i. possessor, vel emptor, aut lamentator,
vel nidus. filius Enos, Gen. 5. Luc. 3.
Cainas, Asiæ in Scythia fluuius. Gangem influit
Plin. li. 6. cap. 19.
Cainum, Mesopotamiae vrbs. li. Notit.
Caiphas, i. inuestigator, vel sagax, seu vomens
ore, aut vomitus oris. Princeps quidam sacer-
dorum inter Iudæos, qui fuit tempore Chri-
sti, Matth. 26. Io. 10.
Caiphas, castellum in Syria, quondam Porphy-
rium, vulgò Scaphatium, quod Zitone allui-
tur amne. Hic Helias propheta omnes Idoli
Baal. sacrificos neci dedit. 3. Reg. cap. 18.
Cairus, & Alcarus nostris, Latinis Babylon, Aeg-
ypti est maxima ciuitas, opportuno loco si-
ta, vbi nimirum Nilus primū secatur, & A
formam facit, vt vrbs, tanquam in Nili clau-
stro posita, aditum præbeat, prohibeatque ad
superiora loca nauigantibus. Lutetia Parisio-
rum (vt quidā aiunt) magnitudine quinquies
superat. Suburbia multa continet, quorū quæ-
dam, tria, aliā duodecim domorum millia, ha-
bent. vrbs 30. millia ædium habere tradunt.
Hæc Zelimus Turca expugnauit anno 1517. &
Romumbeium tunc temporis Aegyptium
Sultanum, in palude latitantem, captum &
per totam vrbs vectum, ad portam laqueo
strangulari iussit. Cairum descripserunt. I. Leo
Africanus, P. Bellonius, & alij. vide Babylon,
& Memphis. Gall. *Le grand Caire.*
Caius, cognomen à parentum gaudio sumptum
Martialis,
Non maius, quàm ter Caius esse tuus.
vel Caius, quasi Gaius Græco *καίος*, id est ter-
renus, à *καίος*, quæ terra est. Caius enim ab Ita-
lis & Tarentinis mercenarius, aut etiam rudis
homo ac planè brutus dicebatur. Cæli. li. 2. 4. c. 5.
Caius, nomen viri Macedoniensis. Act. 19. Hospes
Pauli, Rom. 16.
C. Acceroninus Proculus, cōsul, collega C. Pōtij
Nigrini, tēpore Claudij Tyberij Nerōnis Cæsa-
ris III. Romanorū imperatoris, an. ab vrbe. 789.

C. Acilius, Iul. Cæsaris miles nauali ad Mafsiliam
prælio, iniecta in puppim hostium dextra, &
abscissa, memorabile illud apud Græcos Cy-
negiri exemplum imitatus. transiit in na-
uem, vmbone obuios agens. Sueton.
C. Aelius Pætus, cōsul, collega Valerii Maximi,
anno ab vrbe 467.
C. Aemilius Mamercus, tribunus militum, an. ab
vrbe 362. tribunus militū, anno ab vrbe 365.
C. Aemilius Paulus, cōsul, collega M. Liuij Den-
teris, anno ab vrbe 452.
C. Antistius Verus, cōsul, collega D. Lelij Balbi,
anno ab vrbe 748.
C. Antistius Verus, cōsul, collega C. Asinii Pol-
lionis, anno ab vrbe 775.
C. Antistius Verus, cōsul, collega M. Suillij Ser-
uiliiani, anno ab vrbe 809.
C. Antonius, cōsul, collega M. Tullii Cicero-
nis, anno ab vrbe 691.
C. Aquilius Florus, cōsul, collega L. Cornelii
Scipionis, anno ab vrbe 494.
C. Asinius Gallus, cōsul, collega C. Martii Cen-
soriani, anno ab vrbe 746.
C. Asinius Pollio, cōsul, collega C. Antistii Ve-
teris, anno ab vrbe 775.
C. Asinius Pollio, cōsul, collega Cn. Domitij
Caluini, anno ab vrbe 714.
C. Attilius Baldus, cōsul, collega M. Fabii Buteo-
nis, anno ab vrbe 308. cōsul, collega T. Mā-
lij Torquati, anno ab vrbe 517.
C. Attilius Regulus, cōsul, collega L. Aemilij
Pauli, anno ab vrbe. 129.
C. Attilius Regulus Seranus, cōsul, collega L.
Manlij Voltonis, anno ab vrbe 503.
C. Attilius Seranus, cōsul, collega Q. Seruiliij
Cæpionis, anno ab vrbe 648.
C. Attilius Seranus, cōsul, collega C. Hostilij
Mancini, anno ab vrbe 184.
C. Aufidius victorinus, cōsul, collega L. Septi-
mij Seueri Augusti, anno ab vrbe 952.
C. Aurelius Corta, cōsul, collega P. Seruiliij Gē-
mini, anno ab vrbe 501.
C. Aurelius Corta, cōsul, collega Seruiliij Sulpi-
tij Galbæ, anno ab vrbe 554.
C. Bebius Pamphilus, Insubriū agrū ingressus, cū
toto ferme exercitu circumuentus est. Liuij. li. 2.
C. Bellicius Torquatus, cōsul, collega M. Attilij
Glabrionis, anno ab vrbe 876.
C. Cæcilius Metellus, cōsul, collega C. Furij Pla-
cidij, anno ab vrbe 502.
C. Cæcilius Metellus, cōsul, collega T. Didij Vi-
nij, anno ab vrbe 656.
C. Cæcilius Metellus Caparius, cōsul, collega
C. Papirij Carbonis, anno ab vrbe 641.
C. Cæcilius Calvus, cōsul, collega L. Domitij
Aenobarbi, anno ab vrbe 660.
C. Cæcilius Rufus, cōsul, collega L. Pomponij
Flacci, anno ab vrbe 769.
C. Calpurnius Piso, cōsul, collega Aug. Posthu-
mij Albini, anno ab vrbe 574.

C. Caluissius Sabinus, cōsul, collega L. Porcij
Censorini, anno ab vrbe 915. cōsul, collega
L. Passieni Ruffi, anno ab vrbe 750.
C. Caluissius Sabinus, cōsul, collega Cn. Lentuli
Getulici, anno ab vrbe 778.
C. Ganinius Gallus, cōsul, collega M. Vipsanij
Agrippæ, anno ab vrbe 717.
C. Cassius Varus, cōsul, collega M. Licilij Lu-
culli, anno ab vrbe 681.
C. Cassius, Syriæ prætor, anno salutis 49.
C. Cassius Longinus, iuriscōsultus, cōsul, col-
lega M. Vinitij Quartini, anno ab vrbe 782.
C. Cassius Longinus, cōsul, collega P. Licinij
Crassi, anno ab vrbe 583.
C. Cassius Longinus, cōsul, collega Sex. Domi-
tij Caluini, anno ab vrbe 630.
C. Cassius Longinus, cōsul, collega Cn. Domi-
tij Aenobarbi, anno ab vrbe 658.
C. Cicereius, præf. Corsos vicit, pax inde data,
anno 581. Liu. lib. 2. deca. 5.
C. Ciuius, Albanorum imperator, an. ab vrbe 82.
C. Claudius Caninius, cōsul, collega M. Aemilij
Lepidi, anno ab vrbe 468.
C. Claudius Cento, cōsul, collega M. Sempro-
nij Tuditani, anno ab vrbe 513.
C. Claudius Cinna, cōsul, collega C. Fabricij
Luscini, anno ab vrbe 480.
C. Claudius Marcellus, cōsul, collega L. Aemi-
lij Pauli, anno ab vrbe 704. cōsul, collega
C. Claudij, anno ab vrbe 705.
C. Claudius Marcellus, cōsul, collega L. Arun-
tij, anno ab vrbe 732.
C. Claudius Nero, cōsul, collega M. Liuij Sali-
natoris, anno ab vrbe 547.
C. Claudius Pulcher, cōsul, collega T. Sempro-
nij Gracchi, anno ab vrbe 77.
C. Claudius Sabinus, cōsul, collega P. Valerij
Publicolæ, anno ab vrbe 294.
C. Cornelius, Cossus, tribunus militum, anno
ab vrbe 355.
C. Cornelius Dolabella, cōsul, collega M. Ful-
uij Nobilioris, anno ab vrbe 595.
C. Cornelius Scipio, cōsul, collega A. Attilij Ca-
liti, anno ab vrbe 499.
C. Fabius Ambustus, tribunus militum, anno
ab vrbe 359. tribunus militum, anno ab vrbe
350. tribunus militum, anno ab vrbe 355.
C. Fabius Ambustus, cōsul, collega C. Plautij
Proculi, anno ab vrbe 398.
C. Fabius, interrex, anno ab vrbe 401.
C. Fabius Vibulanus Ambustus, cōsul, collega
C. Furij Petilij, anno ab vrbe 344.
C. Fabricius Luscinus, cōsul, collega Q. Aemilij
Papi, anno ab vrbe 471. cōsul, collega eiu-
dem Aemilij, anno ab vrbe 475. de Semni-
tus & Lucanis triumphauit. Huius integrita-
tem notat Eutropius, Florus libro decimo-
tertio, III. cōsul, collega Claudij Cinnæ, an-
no ab vrbe 480.
C. Fannius Domitius, cōsul, collega Cn. Domitij

Aenobarbi, Allobroges vicit, anno ab vrbe 532.
C. Fannius Strabo, cōsul, collega M. Valerij Me-
salæ, anno ab vrbe 593.
C. Fluius Fimbria, cōsul, collega C. M. Nepo-
tis, anno ab vrbe 650.
C. Fonteus Capito, cōsul, collega Cermanici
Cæsaris, anno ab vrbe 764.
C. Fuluius Flaccus, cōsul, collega P. Scipionis A-
fricani, anno ab vrbe 620.
C. Fundanius Fundulus, cōsul, collega C. Sulpi-
tij Galli, anno ab vrbe 510.
C. Furius, tribunus militum, anno ab vrbe 330.
C. Furius Pacilius, cōsul, collega M. Papyrij
Crassi, anno ab vrbe 314.
C. Furius Petilius, cōsul, collega C. Fabij Vibu-
lani Ambusti, anno ab vrbe 344.
C. Furius Placidus, cōsul, collega C. Cæcilij Me-
telli, anno ab vrbe 502.
C. Fufius Geminus, cōsul, collega C. Rubellij
Gemini, anno ab vrbe 781.
C. Gallus, cōsul, collega T. Saturnini, anno ab
vrbe 950.
C. Genutius Aduentinus, cōsul, collega Aemilij
Mamerci, anno ab vrbe 393.
C. Genutius Clepsina, cōsul, collega Q. Fabij
Gurgitis, anno ab vrbe 477.
C. Genutius Clepsina, cōsul, collega Cn. Corne-
lij Lasiæ, anno ab vrbe 483.
C. Genutius Pausa, tribunus militum, anno ab
vrbe 360.
C. Hostilius Mancinus, cōsul, collega C. Attilij
Serani, anno ab vrbe 584.
C. Hostilius Mancinus, cōsul, collega M. Aemi-
lij Lepidi Pornicæ, anno ab vrbe 617. Hic à
Numantiis victus, castris exutus, ignominio-
sam cum Numantiis pacem fecit. Florus li. 55.
& lib. 2. cap. 18. Eutro. lib. 4.
C. Horatius Pulvillus, cōsul, collega T. Mene-
nij Latini, anno ab vrbe 277.
C. Horatius Pulvillus, cōsul, collega Q. Nautij
Augurini, anno ab vrbe 297.
Caius Iulius Cæsar, primus omnium annum ad
solis cursum accommodauit, vt trecentorum
sexaginta quinque dierum esset: & intercala-
rio mense sublato, vnus dies quarto quoque
anno intercalaretur, quem Bisextum vocant.
Causa autem huius nominis est, quòd duobus
continuis diebus, bis dicimus Sexto calen-
das Martias, duos videlicet dies pro vno
computantes. Hic Cæsar plura gessit prælia
quàm quisquam recensere possit. cuius gesto-
rum catalogum vide apud Plutarch. in eius
vita.
C. Iulius Tullus, cōsul, collega P. Pinarij Ruffi,
anno ab vrbe 265.
C. Iulius Tullus, cōsul, collega M. Geganij Ma-
cerini, anno ab vrbe 308. cōsul, collega L.
Virginij Tricolsti, anno ab vrbe 320.
C. Iulius Tullus, tribunus militum, anno ab
vrbe 351.

- C. Iulius, decemuir, anno ab vrbe 303.
 C. Iunio Bruto, dictatore designato, actum fuit nihil, anno ab vrbe 443.
 C. Iunius Brutus, consul, collega L. Posthumij Metelli, anno ab vrbe 462. II. consul, collega P. Cornelij Rufini anno ab vrbe 476.
 C. Iunius Brutus Bubulcus, consul, collega Q. Æmilij Barbulæ, anno ab vrbe 437. II. consul, collega P. Papyrij cursoris, anno ab vrbe 442. III. consul, collega Q. Æmilij Barbulæ, anno ab vrbe 444. dictator, anno ab vrbe 452.
 C. Iunius Syllanus, consul, collega T. Furnij, anno ab vrbe 737.
 C. Iunius Syluanus, consul, collega P. Corn. Dola bellæ, anno ab vrbe 762.
 C. Lælius, consul, collega Q. Seruilij Cæpionis, anno ab vrbe 614.
 C. Lælius Africanus, consul, collega L. Cornelij Scipionis Asiatici, anno ab vrbe 564.
 C. Licinius Crassus, consul, collega L. Æmilij Pauli, anno ab vrbe 586.
 C. Licinius Geta, consul, collega Q. Maximi Bibrni, anno ab vrbe 638.
 C. Licinius Stolo Caluius, magister equitum, anno ab vrbe 387. tribunus militum, anno ab vrbe 388. consul, collega C. Sulpitij Petici, anno ab vrbe 392. quo tempore pestis horrenda grassata est. Eutrop. lib. 2. II. consul, collega eiusdem Sulpitij, anno ab vrbe 195.
 C. Licinius Vatus, consul, collega P. Cornelij Lentuli Caudini, anno ab vrbe 517. Portentorum temporis illius meminit Eutropius.
 C. Liuius Drusus, consul, collega P. Scipionis Africani Æmiliani, anno ab vrbe 607.
 C. Liuius Salinator, consul, collega M. Valerij Messalæ, anno ab vrbe 566.
 C. Lucatius Catulus Cæreoni, consul, collega A. Posthumij Albini, anno ab vrbe 511.
 C. Lucatius Scæuola, consul, collega L. Veturij Leuina, anno ab vrbe 534.
 C. Manlius Capitolinus, magister equitum cuius tempore Sora capta fuit, ædes Iunonis Monetae ædificata, anno ab vrbe 411.
 C. Manlius Maximus, consul, collega P. Rutilij Ruffi, anno ab vrbe 649. Hic cum Q. Seruilio Cæpione à Cymbris victus, atque castris exurus fuit. Hoc tempore Marius triumphauit de Iugurtha.
 C. Manlius V. consul, collega Lucij Furij medullini, anno ab vrbe 280. Huius tempore induciæ Veientibus in anno XI. datæ sunt.
 C. Marius Nepos, consul, collega L. Casij Longini, anno ab vrbe 647. Bochum Maurorum regem & Iugurtham fudit. Flor. lib. 66. Eutrop. Orof. Plutarch. in Marium.
 C. Marius Marij filius, consul, collega Cn. Papyrij Carbonis, anno ab vrbe 972. Aduersus Marium Sylla multis præliis pugnavit, vicit & occidit. Plutarch. in Sylla, & Pomp. Appia. li. I. Eutrop. lib. 5. Orof. li. 5. ca. 20. Florus lib. 86.

- C. Marius Censorinus, consul, collega C. Asinij Galli, anno ab vrbe 746.
 C. Marius Coriolanus à tribunis plebis exilio damnatus, anno ab vrbe 263. Eutrop. lib. 1. Liuius 2. Dionys. lib. 7. Appian. lib. 1. Hic Coriolanus multas Latinorum ciuitates cepit, Romam obsedit. Vetrutria, matris & Voluving vxoris cum imperio tum precibus obfidionem soluit, anno ab vrbe 266. Eo tempore templum muliebri Fortunæ conditum & dedicatum fuit.
 C. Martius Figulus, consul, collega P. Scipionis Nasica, anno ab vrbe 592. II. consul, collega L. Cornelij Lentuli, anno ab vrbe 598. Parum prosperè primum, hinc foeliciter aduersas Dalmatas pugnavit. Flor. in Liui. lib. 4.
 C. Marius Rutilius, consul, collega Cn. Manlij Capirolini, anno ab vrbe 399. ex plebe dictator, anno ab vrbe 400. II. consul, collega P. Valerij Publicolæ, anno ab vrbe 404. consul, III. collega T. Manlij Torquati, anno ab vrbe 412. Eo tempore pluit lapides, nox interdium intendi visa est, feriarum constitendarum gratia. Liuius libro 7. Orof. lib. 3. cap. 8. Eutropius libro 2. III. consul, collega Q. Seruilij Halæ, anno ab vrbe 414. quo tempore ciues reconciliati sunt. Lex militaris, ne cuius scripti nomen, nisi ipse volente, deleretur, lata: alia quoque plebiscita dicta fuere. Liuius lib. septimo.
 C. Martius Rutilius, consul, collega Q. Fabij Rutiliani, anno ab vrbe 445.
 C. Menenius, dictator, anno ab vrbe 441.
 C. Menius Nepos, consul, collega L. Furij Camilli, anno ab vrbe 418. Pedum consules ceperunt, omne Latium subegerunt, triumpharunt, statuae equestres concessæ. Liuius, Eutrop. lib. 2.
 C. Meecenati, triennio supremo, nullo horæ momento intermissus contigit solanus. Plin. lib. 7. cap. 51.
 C. Mutius ciuitatem ab hoste liberauit, anno ab vrbe 247.
 C. Mutius Scæuola, consul, collega L. Calpurnij Pisonis, anno ab vrbe 621.
 C. Nautius Rutilius, consul, collega M. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 466.
 C. Nautius Rutilius, consul, collega P. Valerij Publicolæ, anno ab vrbe 279. II. consul, collega L. Minutij Carbeti, anno ab vrbe 296. Sabinos superauit. Eutrop. libro 1. Liuius libro 3.
 C. Nautius Rutilius, consul, collega M. Papyrij Mungillani, anno ab vrbe 345.
 C. Norbanus Balbus, consul, collega L. Scipionis Asiatici, anno ab vrbe 971. Hic à Sylla Italiam ingresso victus est. Flor. libro 85. Eutrop. li. 5.
 C. Norbanus Flaccus, consul, collega Ap. Claudij Pulchri, anno ab vrbe 716.
 C. Norbanus Flaccus, consul, collega C. Cæsaris Octauiani, anno ab vrbe 730.

C. Not.

- C. Norbanus Flaccus, consul, collega Drusi Cæsaris, anno ab vrbe 767.
 C. Papyrius Balbus, consul, collega P. Manlij, anno ab vrbe 634.
 C. Papyrius Carbo, consul, collega C. Cæcilij Metelli Caprarij, anno ab vrbe 641. A Cimbris qui in Illyricum venerunt, victus atque fufus est. Flor. li. 63.
 C. Papyrius Crassus tribunus militum, anno ab vrbe 372.
 C. Papyrius Massus, consul, collega M. Pomp. Ma thonis, anno ab vrbe 523.
 C. Petillius Balbus, consul, collega M. Fabij Ambusti, anno ab vrbe 396. II. consul, collega M. Valerij Coruini, anno ab vrbe 410. III. consul, collega L. Papirij Mugillani, anno ab vrbe 429. Consulibus de ære alieno grauatiss, ne quis in compedibus teneretur, legem tulerunt.
 C. Piso Vopiscus, consul, collega Seruili Astæ, anno ab vrbe 866.
 C. Plautius Decianus, consul, collega L. Aemilij Mamerci, anno ab vrbe 426. de Priuernatibus triumphauit.
 C. Plautius Proculus, consul, collega C. Fabij Ambusti, anno ab vrbe 398. Magister equitum, anno ab vrbe 400. ad Salinas, Herruscas, Faliscos & Tarquinenses vicit, fudit, cæcidit, ac triumphum egit.
 C. Plautius Venox, consul, collega T. Manlij Torquati, anno ab vrbe 409. II. consul, collega L. Aemilij Mamerci, anno ab vrbe 415.
 C. Pompeius Gallus, consul, collega Q. Verannij, anno ab vrbe 801.
 C. Pontius Nigrinus, consul, collega C. Acceronij, anno ab vrbe 789. Agrippam vinculis iniecit. Ioseph. lib. 28. cap. 15.
 C. Põcius, Samnitium imperator, à Q. Fabio Maximo filio Gurgitis securi percussus est. Flor. Eutrop. li. 2. anno ab vrbe 461.
 C. Popæus Sabinus, consul, collega Q. Sulpitij Camerini, anno ab vrbe 761.
 C. Popillus Lænas, consul, collega P. Aelij Ligonis, anno ab vrbe 582. II. consul, collega M. Aemilij Lepidi, anno ab vrbe 596.
 C. Quintius Claudius, consul, collega L. Genutij Clepsinæ, anno ab vrbe 482.
 C. Quintius Flaminius, consul, collega P. Furij Philonis, anno ab vrbe 531. II. consul, collega Cn. Seruilij Gemini, anno ab vrbe 537. Pugna ad Thrasimenum lacum occiditur.
 C. Quintius Flaminius, consul, collega M. Aemilij Lepidi, anno ab vrbe 567.
 C. Quintilius, Dictator, anno ab vrbe 424. eo tempore CLXXX. mulieres veneficæ. Romæ deprehensæ damnatæ fuerunt.
 C. Rubellius Geminus, consul, collega C. Fuluij Gemini, anno ab vrbe 781.
 C. Scribonius Cusio, consul, collega Cn. Octauij, anno ab vrbe 678.

- C. Sempronius Blefus, consul, collega C. Seruilij Cæpionis, anno ab vrbe 500. ciuitates quasdam ceperunt, maritimam, Africae oram depopulati sunt: victores Siciliam reperentes, circa Palinurum naufragium passi sunt. II. consul, collega Au. Manlij Attici, anno ab vrbe 509.
 C. Sempronius Tuditanus, consul, collega M. Aquilij, anno ab vrbe 626. contra Iapygas primò malè rem gessit, mox victoria cladem acceptam emendauit. Flor. lib. 59.
 C. Sentius Saturninus, consul, collega Sp. Lucretij Cinnæ, anno ab vrbe 715.
 C. Seruilus Hala Structus, consul, collega L. Papirij Mugillani, anno ab vrbe 329. Tribunus militum, magister equitum, anno ab vrbe 148. II. Tribunus militum, anno ab vrbe 349. III. Tribunus militum, anno ab vrbe 354.
 C. Seruilus Potitus, tribunus militum, anno ab vrbe 349.
 C. Seruilus Priscus, consul, collega L. Aemilij Mamerci, anno ab vrbe 276.
 C. Seruilus Structus, tribunus militum, anno ab vrbe 338. II. tribunus militum, anno ab vrbe 339.
 C. Seruilus Tucca, consul, collega L. Cæcilij Metelli, anno ab vrbe 469.
 C. Sextilius, tribunus militum, anno ab vrbe 377.
 C. Silius, consul, collega L. Munatii Planci, anno ab vrbe 785.
 C. Suetonius Paulinus, consul, collega L. Telestini, anno ab vrbe 818.
 C. Sulpitius Galba, consul, collega D. Haterij Agrippæ, anno ab vrbe 774.
 C. Sulpitius Galba, consul, collega P. Popilij Lenatis, anno ab vrbe 612.
 C. Sulpitius Gallus, consul, collega C. Fundanij Funduli, anno ab vrbe 510. Perpetuum sub his consulibus cum Pœnis bellum fuit.
 C. Sulpitius Gallus, consul, collega M. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 588. Ligures subegit. Florus lib. 46.
 C. Sulpitius Longus, consul, collega P. Aelij Partii, anno ab vrbe 419. quo tempore Minutia Vestalis virgo ob incestum viua defossa est. Orof. lib. 3. cap. 9. Eutrop. lib. 2.
 C. Sulpitius Longus, collega M. Patilij Libonis, anno ab vrbe 441.
 C. Sulpitius Paternus, consul, collega A. Atilij Calatini, anno ab vrbe 490. quo tempore Annibal senior à Romanis victus, & à suo exercitu in cruce sublatus est.
 C. Sulpitius Peticus, consul, collega C. Licinij Stolonis Caluij, anno ab vrbe 392. II. consul, cum eodem Licinio, anno ab vrbe 395. III. consul, collega M. Valerij Publicolæ, anno ab vrbe 401. Ambo patricii, cõtentione de consulatu, vicerunt patres. III. consul, cum eodem Publicola, anno ab vrbe 403. v. consul, collega T. Quintij Pœni, anno ab vrbe 405. Tribunus militum, anno ab vrbe 374. Dictator, anno ab vrbe.

- vrbe 398. Interrex, anno ab vrbe 400.
- C. Terentius Varro, consul, collega L. Aemilij Pauli anno ab vrbe 538.
- C. Valerius Flaccus, consul, collega M. Herennij, anno ab vrbe 661.
- C. Valerius Porcius, consul, collega M. Aemilij Mamerci, anno ab vrbe 346. Equi Caruentanam ceperunt, quam rursus pulsus hostibus Valerius recuperavit Tribunus militum, anno ab vrbe 341. Tribunus militum, an. ab vrbe 340. 111. Tribunus militum, anno ab vrbe 333.
- C. Valerius Corra, consul, collega P. Seruilij Gemini, anno ab vrbe 505.
- C. Verulius, Tribunus militum, anno ab vrbe 380. 11. Tribunus militum, anno ab vrbe 386.
- C. Vibius Pansa, consul, collega A. Hirrij, anno ab vrbe 711.
- C. Vipfanius Apronianus, consul, collega L. Fontij Capitonis, anno ab vrbe 711. eo tempore Nero matrem Agrippinam incestu contaminauit, eamque interfici iussit: hinc lenitate in alios crimen abstergere conatus. Sueto. in Nerone. Tacit. lib. 14. De his vide Plutarchum & Liuium lib. 6.
- Calabastores, Africæ oppidum. Procop.
- Calaber, Iouis filius, frater Tanari & Cærestii. Stephan.
- Calabria, vulgò *Terre de Labour*, & olim magna Græcia, Pythagora philosophorum primo insignis, insula, quam veteres Messapiam à duce Metapo, Peuceciam à Peucetio Oenotri fratre dixerunt. Estque proxima Sicilia, à quo Pharo breui maris tractu disiungitur. Ouidius lib. 3. de Arte.
- Ennius emeruit Calabria in montibus hortos.*
Ea δὲ τῆ καλοῦ & ἐρίου quoniam sit regio onerosa, & plena omni genere bonorum dicitur. Ibi bis in anno arbores proferunt fructus. In ea sunt Brundisium, Hydrus mons, & Salētini campi. Steph. Hæc Strab. lib. 6. Messapia, & Iapygia, & Calabria, Salētina dicitur parua insula iuxta Cretam: distatque à Calauro Neptuni filio, Itadiis circiter xxx. Steph. Vides ALBENTINI, & infra CALAVRIA. Huius regionis incolæ Calabri dicuntur, fructibus imprimis abundantes, quos quoniam hospitibus obtrudebant, sibi altoqui nulli vsui futuros factum est, vt dona Calabri hospitis in prouerbium cesserint, pro nullius pretij muneribus, quæ donati oneri magis sunt, quam vsui. In Calabria natus est Ennius poeta, Rudiis ignobili oppido: vbi & hortos amœnissimos possedit.
- Calabrites, Achaicæ vrbs in Peloponneso. Laonicus, libro 9.
- Calabrus, Calabriae fluius. Pausan.
- Calabrya, in Asia minori locus, sic dictus, à bona aquæ scaturiginibus. Zonar. Cuius palates.
- Calachana, Armeniae maioris regio. Strab.
- Calacta, Siciliae lateris Septentrionalis vrbs maxima. Ptolem. *Acque dolci*, Leandro. *Calora*,

- Nigro. *S. Marco*, Fazello.
- Calactena, regio in Assyria. Strabo. lib. 16. in descriptione Assyriae. Calacina, Ptolemæo.
- Calacticus sinus, circa Hispaniam Bæticam. Sex. Auienus.
- Caladunum, Callaicorum Bracariorum vrbs inter Asturiam & Bracarum. Prol. Anton.
- Calælarum, ciuitas in India.
- Calæadua, insula ante Taprobanam. Prol.
- Calægia, Germania oppidum. Prol. quod Petr. Appianus *VVittenberg* interpretatur. In Saxonia situm est ad Albium fluium.
- Calæi, insulae sunt in ostio sinus Persici. Arrian. in Periplo.
- Calænus, fons Lyciæ, aliàs Calbius. Steph.
- Calagorgis, Gallia Aquitanicæ vrbs. Anto. nonnulli putant Bigerriones esse Cæsaris.
- Calaguris fibulana, in Hispania Vasconum vrbs est. Plin.
- Calaguritanii, Hispaniæ populi, quorum alij Subulacenses cognominantur, alij Nasaci. Plin. lib. 1. cap. 3.
- Calagurii, ciuitas Hispaniæ in Vasconibus collocata. Hinc Calaguritanii qui eam habitant.
- Calais, Boreæ ex Orithya coniuge filius alatus, qui vnâ cum Zethe fratre similiter alato cum Argonautis Colchos profectus est. Qua in expeditione cum à Phineo rege humaniter essent accepti, Harpyas, quæ epulas eius fœdabant, persequi constituerunt: quas cum & alarum auxilio, & sagittandi peritia in Plotas vsque insulas fugassent, ab Iride admoniti sunt, ne Iouis canes ulterius persequerentur. Inde itaque retrorsum conuersi, duas illas insulas, in quibus Harpyias reliquerunt, à conuersione sua Strophadas appellauerunt, cum antea Plotæ dicerentur. Postremo ab Hercule occisi dicuntur, & in ventos commutati, qui Caniculae exitum dies ferè octo præueniunt: vnde & *πρόδρομοι*, id est, præcursores appellantur. De his Ouid. lib. 6. Metam.
- Burtæque dum rutilis aberat subnexa capillis,*
Implumes Calaisque puer, Zethésque fuerunt.
- Calama, Africae vrbs inter Constantinâ & Hipponeum. Orosc. huius sepe meminit D. Augustinus.
- Calama, Carmanicæ vicus, littori vicinus. Arrian.
- Calamiæ, vrbs Messeniæ in Peloponneso. Steph. ex Polybio.
- Calaménthe, vrbs Lybiæ, vel Phœnicum. Steph.
- Calaminæ insulae sitæ sunt in Torthebia palude seu lacu, quæ Nymphæum vocant appellaturque Nympharum insulae, quæ quia tibiæ cantu in ambitu mouentur, Calaminæ à calamis dictæ sunt: atque item Saltares, quoniam in symphonice cantu ad ictus modulantium pedum mouentur, vt Plinius scribit tametsi à Calaminis distinguere videtur Cælius lib. 9. cap. 3.
- Calaminæ, insulae in Lydia, quæ nō vêtis, solum, sed etiâ contis quò libeat pulsæ, multorum ciuium Mithridatico bello fuere salus. Plin. lib. 2. cap. 95. Calamæ.

- Calamis, Calamidis, cælator egregius. Plin. lib. 4. cap. 7. Ouidius eum Calaim vocat: *Vendicat vt Calais laudem quos fecit equorum.*
- Calamisus, Locrorum oppidum, Plinius libro 4. capit. 3.
- Calamoboas, Antipater cognominatus est. nam cum nec vellet nec posset ingredi cominus cum Carneade, qui magna vehementia inuehebatur in Stoicos, semet ad scribendum vertit: multosque libros edidit maledicos, in quibus passim contradicebat Carneadi. Ergo non lingua, sed calamo vociferabatur. Erasim.
- Calamona, Ægypti & Arabiæ oppidum. libro Norit.
- Calamos, Asiæ oppidum in ora subiecta Libano monti. Plin. lib. 5. cap. 20. vrbs item Phœnicæ. Polybius.
- Calamos, ciuitas Babylonice Strabo.
- Calanus, Philosophus ex Gymnosophistis Indis, qui secutus Alexandrum Magnum extra Indiæ fines, cum apud Palagardas ægrotare cœpisset, facta pyra, & auroa iectica superimposita, in ea cubans combustus est stramentis opertus. Fertur, cum Alexander Magnus rogaret eum, si quid vellet, dixisset, Propediem te videbo: quod etiam contigit. nam in Babylone paucis post diebus Alexander mortuus est. Arrianus. Inde quemque sapientem Calanon vocat. Suid. De huius disputatione & interitu plura vide apud Strabonem libro 15.
- Calani, Indiæ populi, ex quibus oriundos Iudæos tradit Clearchus, apud Eusebium Præparat. libro 9.
- Calaos, Asiæ fluius, circa Colophonem. Pausanias.
- Calapis, Pannoniæ memorandus amnis in Saum influens iuxta Siscian, gemino alueo insulam sibi efficiens, quæ Segeltica appellatur. Plin. lib. 4. cap. 25.
- Calaris, Sardinia primaria ciuitas, in quatuor partes diuiditur. Media, quæ fortissimo sepra est muro, propriè Calaris: ea quæ Orientem spectat, nouum Oppidum: ea quæ Meridiem & mediterraneum mare respicit, *la Gliapola*, seu *la marina*: & quarta, quæ ad Occasum vergit, Stampax nominatur. Suntque hæc tres partes suburbia quedam & appendices vrbs Calaritanæ, quæ vulgò *Caoler* dicitur.
- Calaritanii, Sardinia populi, ad meridiem siti, à Calari oppido, cuius superius mentio facta. Plin. lib. 2. cap. 108.
- Calaritanum, Sardinia promontorium Africam spectans. Plin. lib. 3. cap. 7.
- Calarna, vrbs Macedoniae. Steph.
- Calarus, insula, aliàs Alopecia, vel Alopeconnesus, aliàs Calerus ciuitas est dicta. Steph.
- Calafaris, pars Ægypti, vnde incolæ Calafrij,

- & Calafitæ. Stephan.
- Calafarna, Lucanorum vrbs. nūc *Capana* in Calabria.
- Calathe, quam alij Calathufam vocant, nomen vrbs ad Herculis columnas sita. Vide CALATHVS. Steph.
- Calathion, Laconicæ mons. Pausan.
- Calathis, this, nomen ciuitatis Ptolemæo, & Strabone, à Calatho ibi inuēto. Inde fuit Hister poëta, qui de tragœdia insignem librum condidit.
- Calatara, Bætrianæ populi. Ptolem.
- Calathara, Macedoniae vicus. Liu.
- Calathus, filius Iouis & Antiopes, Homerus.
- Calathûta, insula est inter Chersonesum & Samothracem deserta. Plin. libro 4. cap. 11. Vide CALATHE.
- Calathûsa, alia insula in Ponto. Stephan. Arabia deserta oppidum. Ptolem.
- Calatibus, vrbs Lybiæ. Steph.
- Calatiæ Italiae ciuitas prope Cassinum & Bouillas. Plin. 3. cap. 5. Steph. *Gaiuzo*, Leandro.
- Calutiæ populi Indiae. Steph.
- Calatis, oppidum in maritima regione Ponti. Steph.
- Calatis, Thraciæ ciuitas. Plin. li. 4. cap. 11. quæ antea Aceruetis vocabatur.
- Calatum Albionis insulae inter Brigantes oppidum. Ptolem.
- Calauij, Campana gens. Liu.
- Calaurea, siue Calaria, insula in sinu Argolico contra Træzenem, nulla alia re, quam morte Demosthenis nobilior. In hac etenim insula templum erat Neptuni, quò Demosthenes, audito Archiæ satellitis Antipatri aduentu, confugit, & ne viuis in Antipatri potestatem perueniret, hauisto veneno ex calamo, vitam finiuit. In hac insula Diana summis honoribus colebatur, quam inde Calauream cognominat Ouid. lib. septimo Metamorph. *Inde Calaurea Latoides affiit arua.*
Plin. lib. quarto ca. 11. De qua prouerbio datus locus, Pro Delo Calauria: in mutui beneficij memoriam. Fertur enim, Neptunum cum Larona permutationem fecisse, & data Delo Calauriam habitasse. Vide CALABRIA.
- Calauria, insula est iuxta Crecam à Calauro Neptuni filio denominata. Est etiam vrbs Locrorum, in qua Larona maximè colebatur. Vide Ouid lib. 7. Metamorph.
- Calaurita, vrbs in Peloponneso. Laonic. lib. 9.
- Calazophylaces, sacerdotes erant apud Græcos, qui grandines, quum instarent, specularēt: hi enim agni vel pulli sacrificio auertere credebantur: sed si agnus vel pullus defuisset, digitum graphio styloue feriebant, atque infuso sanguine litabāt. Hos Cleon instituit, vt videre licet in Gyraldo libr. de Diis Gentium.
- Calbis, Caricæ amnis. Pompon. libr. 1. Doridis coniuncta in Asia minori fluius. Ptolem.
- Calbius,

Calbius, fons Lyciæ, quem & Calænum dicunt. Stephanus.

Calcaria, locus inter Massiliam & fossam Marianam. Item Angliæ oppidum. Anton.

Calce, campaniæ ciuitas. Strabo lib. 5.

Calcedon, condita anno ab vrbe 69.

Calchas, chantis Græcus augur, Thestoris filius (a quo Thestorides à poetis appellatur) qui cum Græcis ad expeditionem Troiæ profectus est: & quoniam diuinandi arte plurimum præstabat, eius cōsilio multa gesta sunt. Nam cum in Aulide Græcorum clavis aduersis vētis detineretur, Agamemnonem docuit, quæ ratione Dianæ ita placari posset & ex serpentis augurio, qui in arborem surrepens, duodecim passeris pullos vnâ cum matre deuorarat, decimo demum anno Ilium captum iri ostendit. Exortaque deinde ad Troiam pestilentia, viam monstrauit, qua Apollinis ira posset mitigari. Quapropter inter cæteros Achilli acceptissimus erat, adeo vt eius præsidio plerumque defenderetur, præcipue verò cum suaderet Chryseidem patri reddendam esse. Tum enim Agamemnon non solum in vatem, sed etiam in ipsum Achillem incensus ferebatur. Diruta autem Troia reuersus cum Amphilocho Amphiarai filio terrestri itinere Colophonem (quæ vrbs est Ioniz) cum in loco Apollonis Clarij extra urbem apud Samum in Mopsium præstantissimum augurem incidisset, artis peritia ab illo superatus, dolore contabuit, quod proposita sibi à Mopso captiua (vt refert Hesiodus) aut (vt Pherecydes maunr) sue grauida, conicere non potuisset, quot in illa ficus essent, quorve hæc vtero saculas gereret: quod tamen Mopsus sine vilo errore diuinavit. De Calchante vide multa apud Homerum lib. 1. Iliad. & Virgil. 2. Æneid.

Hinc Isachus magno vatē Calcantha tumultu Protahit in medios, &c.

Calciaci populi sunt Tacito, vt quidam existimant, qui *Caltiar* Cliuiæ urbem, ex eo faciūt. Talbiacum alijs rectius legit, non Calciaci, apud Tacitum.

Calcioli. Ptolem. Carseoli Plin. vrbs Sabinis proxima.

Calciope, soror Absyrthi & coniux Phryxi, ex quo Cytorū peperit, Ætæ regis Colchorum filia. Onid in epistola Helenæ ad Paridem, *Non erat Ætes, ad quem despecta rediret, Non Ipsæ parens, Calciopeq; soror.*

Calcothenes, Plastes laudatissimus Plin. lib. 35. cap. 12.

Galdone, promontorium Indiæ propinquum flumini falso.

Calcius, militari ioco dictus est Claud. Cæsar, pro Claudio, quemadmodum & Biberius pro Tibertio, & Mero pro Nerone. Sueton. in Tibertio.

Calduba, Turdetanorum in Bætica vrbs.

Caleb, i. quasi cor, aut canis, vel canistrū, filius Iephone, Nu. 13. Ios. 14. 1. Reg. 25. qui 1. Paral. 2. dicitur Calubay, fili⁹ Esro filij Phares filij Iuda.

Cale, vrbs Lusitaniæ. hodie *Buerto*. vrbs item in Flaminia & in Gallia. insulæ etiam maris Ægei. Anton.

Caledonia, Britannicæ insulæ pars, quam hodie Scotiam vocat, vastissimam olim habens syluam, quæ & ipsa Caledonia dicebatur, maximos alēs vr̄s. Martialis in Amphitheatro, *Nuda Caledonio sic viscera præbuit vr̄so.* Inde etiam Britanni peculiari epitheto Caledonij dicuntur a Poëtis. idem, *Quinte Caledonios Ouidi visure Britannos.*

Caledoniæ Syluæ, cuius Ptolemæus aliq; meminere, vix reliquæ hodie supersunt. Nominis duntaxat vestigia apud Sterlingium oppidum extant.

Cale acte, *καλή ἀκτις*, Cretæ vrbs, & magnus vicus. Steph. Eubææ insulæ oppidum. Ptolem. Siculorum ad mare Tyrthenum oppidum. Herodot.

Calcatus, lacu Africæ. Oros.

Caledonij, Britannicæ populi, qui mōtes incolunt asperos, aquis indigi, & campestris deserta ac palustria, sine ciuitatibus & domibus: agrorū cultu fructibus, tantum & pabulo victitantes. Plura de his vide apud Dionem & Cælar. antiq. lect. lib. 18. cap. 21.

Caledonius Oceanus vocatur à Valerio Flacco (à Caledonia fortè silua, quæ huic vicina est) qui hodie Scoticus dicitur. Duecaledonius, à Ptolemæo appellatur.

Cale, Cales, siue Cales, lium, siue Calenum, leni, oppidum Campaniæ non procul à Casilino, in cuius agro mite & generosum nascebatur vinum. Horat. lib. 4. Carm. *Sed expressum Calibus ducere Liberum. Si gestis.*

Est & in Gallia hoc nomine, quam Salustius captam à Perpenna commemorat. Seru. in 7. Æneid.

Calcutiani hodie horrida adhuc forma diabolum & Satanam colūt & adorant: quippè cui singulis diebus gallum gallinaceum offerunt & sacrificant, quemadmodum olim Aegyptij Anubi & Mercurio sacrificare solebant. Epulas autem regis, prius quam ex iis quidquam degastet, Bramini (sic enim eorum sacrificuli vocantur) ad idolum Satanæ perferant, esque offerunt: ac deinceps rex quantum licet excidit, & comedit. Ludouic. Barthem. libr. 2. cap. 22. de Ind.

Calcut, Indicarum ciuitatum præcipua, in continenti sita, Olisipone maior, pelago alluitur. vasta est admodum absque mœnibus, intus pluribus in locis vacat, domus non sunt contiguæ, inuicem distantes plurimum, lapidibus & calce extructæ, interiores partes sculptræ, pro

imbrice palmis vtuntur, illisq; tegunt suas ædes. Fores prægrandes habent, miroque artificio fabricatos, quas muro cingunt instar pomerij. Ibi visuntur arbores innumeræ, stagna & fontes complusculi, vbi sæpius & quater ferè interdiu lauantur. Rex Idolorum latriæ mirè est addictus. huic incredibilis seruitus exhibetur à subditis. Cum egreditur, carpento seu curru vehitur, quem bini viri ferunt, omni lapidum genere condecoratum. Carpentum stipant choraulæ, præcones, buccinatores, & id genus complusculi. Patritij verò & eminentiores suæ ditionis omnes sequuntur, enses denudatos & clypeos terentes gerentes, sagittarij etiam ac velites præcedunt, itinera explorantes. tentorio rex sic accedens tegitur: ad quem propius non accedit: quàm ad tres aut quatuor passus. cum verò aliquid porrigūt, ac si stipem darēt elephanto, ab ipsis tremebundis id ramo porrigitur, quoniam regem apud eos tangere nefas est. Ditissimi & innumeri sunt in hac ciuitate mercatores, quorū commercia sunt aromata omnis generis, vnde quaque importata: panni ex serico omnium generum, & auro intertexti plurifariam, ærea autem fabricata & stænea vasa plurima: denique nihil ferè ibi desideratur, quod ad humanū cultum pertineat. Cadamustus in nauigationibus. & Lud. Patritij Romanus. De eadem proluxè Munsterus, L. Cosmographiæ libro 2. cuius verba apponemus. Calcuta, inquit, apud Indos celeberrima ciuitas, cuius ædes alluuntur pelago: mœnibus haud ambitur: verum ædium circuitu sex mille continetur, non adhaerentibus, vt apud nos, ædificiis, sed longiori spatio discretis inter se ædibus. Quæ verò in longitudinem extenditur, millenis pater passibus. Domus sunt spectabiles, quippè quæ supra equitis altitudinem ab humo non tolluntur. Frondium plerumque laceramentis cooperiuntur, multis contignationibus. Huius rei causam afferūt, quod humo egesta ad quinos palmos, aqua mox scaturire dicitur. ob id nequeunt altius fundamenta iacere, quæ contignationibus ferendis sufficiant. Rex autem Calcutianorum latriæ dæmonum est addictus. Habet enim dæmonis imaginem in sacello suo sedentem, diademate redimito eius capite quod quaterna fulciūt cornua, ore vastissimo hians, quod dētes præ se fert quaternos: naso est deformi, toruis, trucidusq; oculis, vultu minaci: adnans manus harpaginis instar habet, pedes verò gallo haud ablimiles. quod quidē monstrum ingens, & horrendum qui conspiciantur, paupent continuo. Res est sanè visu indignissima, eademque admodum horrida. Sacellū ambiunt picti dæmones & in singulo angulo sedens ex ære visitur Satanæ, ita fabre factus, vt vndecumque

flammescere videatur, absumentibus animas miserandum in modum flammis: ac dæmon dextra animam admouet ori, sinistra autem ex inferiore loco aliā corripit. Singulis itēque diebus manè eorum sacerdotes, qui Bramini dicuntur, memoratum idolum rosacea & huiusmodi odorifero latifero larice emaculant, suffiuntque variis odoramentis procumbentēque adorant. Sanguinem galli galinacei per hebdomadem vasi argenteo, carbunculis ignitis oppleto, indant, additis suffimentis odorum innumeris, thuribuloque accepto. adoleat largissimè thura, tinniente crebrius interea argenteo tinti habulo: nec prius rex sumit cibum, quàm quaterni sacerdotes regias dapes dæmoni obtulerint. Porro, rex pransurus, humi recubat absque stragulis, ac discumbentem stantes sacerdotes ipsum circumstant, nusquam propius, quàm ad quaternos passus accedentes, regis verba summa cum reuerentia obseruantes. Vbi verò edere desierit, sacerdotes regias reliquias efferunt corniculis auibus depascendas, quas aues nefas est lædere: & ob eam causam turò volitant quocumque liberit. Ducturus rex uxorem, prius thorum inire non consuevit, quàm à digniore sacerdote noua nupta deflorata fuerit: istiusque stupri à rege pretium quingentorum constituitur aureorum, Primum insuper locum, post regem, tenent sacerdotes idolorum cultores: his succedunt Naëri, qui nō minoris dignitatis sunt apud eos, quàm olim apud Romanos fuere Patricij. Horum etenim interest, enses, clypeum, arcum lanceumque, cum prodeūt ferre. Qui deinceps tertiæ classis habentur, hi eius loci sunt apud eos, cuius apud nos ij qui cerdonicam exercēt artem, qui quarto, piscatu victum quæritant: qui quinto ad eos spectat piper, vinum, iuglandēque colligere. Postremi verò serunt, & colligunt oryzam, contempti à sacerdotibus, & Parriciis. Adoraturi ante emersum solem, stagno lotionis gratia immergunt: sicque loti nihil prius contrectant, quàm domi suæ preces ad idola fuderint. Profecturo ad bellum regi in expeditione sunt centena peditum milia. nam equitum ibi nullus est vsus, præter elephantorum. Qui regem sequuntur, vitta serica, eademque coccinea caput vinciūt. Prælium inicuri, ense, obrotundo clypeo, lanceis, & arcibus vtuntur. Hæc Munst.

Calégia, Germaniæ vrbs. Ptole. vulgò *Vuitemberg*.

Calem, vrbs inter Olysiponem & Bracaram. Anton. hodie *Gain*.

Calem, vrbs Italiæ prope Anconam. Anton. *Calglie Simlero*.

Calæna, Prol. Britannicæ vrbs, hodie Oxonia, vulgò *Oxenfort*.

Calendæ, primus dies mensis, de quib. Macrobius lib. 1. Priscis, inquit, temporibus, antequam fasti à Cn. Flauio scriba inuitis patribus in omnium notitiam proderentur pontifici minori hæc prouincia delegebatur, vt nouæ Lunæ primum obseruaret aspectum, visumque regi & sacrificulo aunciaret. Itaque sacrificio à rege & minore pontifice celebrato, idem pontifex Calata, id est conuocata in Capitolium plebe, quot numero dies à Calendis ad Nonas superessent, pronuntiabat, & quintanas quidem quinquies dicto verbo Calo, septimanas repetito septies prædicebat: & hunc diem qui ex his diebus qui calarentur primus esset, placuit Calendas vocari. Hæc Macrobius. Eam autem ob causam populo quotnam dies Calendarum essent prædici necesse erat, vt sciret, quinam Nonarum dies esset futurus, quo cōfluere in Urbem populus solebat, vt addiscenterent quid eo mense in diuinis humanisque rebus factu opus esset. Inde Calendaris Iuno dicta est, quod Calendarum dies ei sacer esset. Macrobius lib. 1. cap. 14. Idus inquit, Ioui dedicatae, Calendæ Iunoni: vnde Laureates Calendarum Iunonem appellauerunt.

Caleni agri in Campania, ad Massicos, dicente Plinio lib. 3. Hinc foelix illa Campania est. Ab hoc sinu incipiunt vitiferi colles & temulentia nobiles, succo per omnes terras inclyto, atque (vt veteres dixerunt) summum Liberi patris cum Cerere certamen. Hinc Setini & Cæcubi obtenduntur agri. His iunguntur Falerni, Caleni, deinde confluntur Massici, &c.

Calentum, Hispaniæ vltioris oppidum, vbi lateres fiunt qui proiecti in aquam natant. Plinius.

Calênnum, vrbs Campaniæ 14. passuum millibus à Capua distans. In cuius agro vinum optimum & dulce nascitur. In ea aqua est quæ vini modo temulentos facit. Plinius lib. 2. cap. 103. Vide CALENVM. Horatius.

Prælo domitam Caleno tu bibes vnam.
Dicta à καλός, quod est bonum, & οἶνος, vinum. Iuuenalis,
Occurrit matrona potens, quæ more Caleno.

Calênnum oppidum prope Calatias & Bouillas, Plinius lib. 3. cap. 5.

Calepium, oppidum in Cenomanis, ad 14. lapidem à Bergamo Brixiam versus, ad colles in sinistra parte positus, à bonitate vini denominatum, bonus, καλός καὶ πίνω, bibo.

Cales, oppidum in Gallia, aliud in Campania à quo Cales populi iuxta Falernos & Massicos. Virgilius lib. 7. Æneid.
Æquora quique Cales linguunt.
Item Bithyniæ emporium, ad portum Euxinum. Arrianus & Strabonius. Eustathius.

Calestia, vrbs Italiæ. Stephani.

Calestra, vrbs littoralis Thessaliæ iuxta quam

Axius fluuius in mare Ægeum descendit. Herodotus lib. 7.

Calète, ignobilis insula inter Samothracem & Chersonesum. Plinius lib. 4. cap. 12.

Calentum, vltioris Hispaniæ ciuitas: vbi antiquitus miri admodum fiebant lateres, qui ficcati, non mergebantur in aquam. Erant enim è terra pumicosa, cum subigi potest, vtilissima. Plinius lib. 35. cap. 14.

Calenus, vates quondam in Hetruria celeberrimus extitit: de quo hunc in modum scripsit Plinius libro 28. cap. 2. Cum in Tarpeio, inquit fodientes (videlicet Romani) delubro fundamenta caput humanum inuenissent, missis ob id à senatu legatis, Hetruriæ celeberrimus vates Calenus præclarum id, fortunatumque cernens, interrogatione in suam gentem trāsferre tentauit, scipione prius determinata templi imagine, in solo ante se. Hoc ergo dicitis, Romani, hic templum Iouis Opt. Maximi futurum est? Hic caput inuenimus? constantissima omnium affirmatione transiit fuisse fatum in Hetruriam, ni à filio præmoniti vatis legati Romani respondissent, Non planè hic, sed Romæ inuentum caput dicimus. Iterum id accidisse tradunt, cum in fastigium eiusdem delubri præparata quadrigæ fictiles in fornace creuissent: & iterum simili modo retentum est augurium. Hæc Plinius.

Caleres, Galliæ Belgiæ populi. Strabo ad mare contra Britanniam, ad Sequanæ ostia pertinere facit. eorum regionem esse putat Diuæus, quæ hodie *Le pays de Caulex* vulgò dicitur in Normandiæ ducatu. Calerum autem Vrbs à Ptolemæo circa Picardiæ fines. Caleti & Caleres à Geographis confunduntur, quos si quis distinguere volet, fortè conciliari poterit tanta locorum & populorū discrepantia. Normandiæ enim & Picardiæ fines & populi admodum differunt, Gesoriacum nauale vocatur. hodie *Calais*. Plinius lib. 19. cap. 1. Cadurci, Caleti, Ruteni, Bituriges, vltimique hominum existimati Morini, imò verò Galliæ vniuersæ vela texunt. Apud hos est Itius portus, ex quo breuissimus est in Britanniam traiectus, cuius frequens est mentio in Comm. Cæsar. Caleti, populi, linea vela texunt. Plinius lib. 19. ca. 1.

Caletanus ager, non longè à Volateranis in Italia. Plinius.

Caletum solis Anglicis hominibus inhabitare concessum, anno Domini 1362. ditioni verò Gallorum velut postliminio redditum anno Domini 1358. quarto Idus Ianuarij. Portus Icius apud Cæsarem Comm. belli Gall. vulgò *Calais*.

Calœua, Albionis insulæ vrbs, in Atrebatibus. Ptolemæus hodie *Vallinford*.

Calguia, Arabiæ Petrææ vrbs. Ptolemæus.

Calis, Palestiniæ locus. Ios. 19.

Calianassa, & Calianarea, Nymphæ, quarum altera à bene regendo, altera à viris honestandis dicta.

Calicadnus, Ciliciæ flumen. Plinius libro 5. c. 27.

Calicandrum est Asiæ minoris promontorium, terminus navigationis positus Antiocho Magno ab eis superato.

Calicœni, Macedoniæ populi. Polybius lib. 5.

Calidromus est Achaïæ promontorium, haud longè à sinu Maliaco.

Calicula, vrbs Hispaniæ Bœticæ Prol. Caluucula Plinio dicta. *Oscæ*, M. Nigro.

Caligij, populi in Arabia, Plinius. Vide CALINGÆ.

Caligula, Caius imperat. dictus à caligis, quas margaritis refertas primus portauit. Aulon. vel potius à caliga militari, qua frequenter in exercitu utebatur ad conciliandos sibi militum animos. Id enim militibus gratissimum fore credebat, si imperatorem vestibus nihil à gregario milite differre viderent.

Calinda Lyciæ vrbs. Ptolemæus. Calymna Straboni, Plinio Calidna.

Calindœa, Mygdonidis in Macedonia vrbs, & Indiæ intra Gangem. Ptolemæus.

Calinge, gentes Indiæ ad mare, quorum foeminae quinquennes ferunt concipere: octauum autem vitæ annum non excedere. Plinius lib. 6. & 7. cap. 17. & 19.

Calingij, Arabiæ felicis, & Asiæ populi, quibus vicina est Ampelone Milesiorum colonia. Plinius lib. 6. cap. 28.

Calingon, Indiæ promontorium. Plinius lib. 6. c. 20.

Calinipara, Indiæ oppidum. Plinius libro sexto ca. 17.

Caliori, Tauricæ Chersonesi populi. Plinius.

Calinus, statuarius. Quintilianus.

Calinius Syrius historicus fuit, qui de gestis Alexandri scripsit.

Caliodi, populi in Taurica regione Scythiæ: de quibus Plinius lib. 4. cap. 12.

Calipos, Lusitaniæ fluuius. Ptolemæus.

Calippia, maris Aegei insula. Anton.

Calista, Germaniæ oppidum. Ptolemæus.

Calistæ, Indiæ populi vltra Gangem. Plinius.

Callipolis, seu Gallipolis, Europæ vrbs est ad Hellepontum, vrbsibus, Asiæ opposita. Plinius lib. 4. cap. 11.

Calisto, Æs, vna ex Nymphis pulcherrima, Lycaonis Arcadiæ regis filia, quæ à Ioue compressa gravidâque effecta, cum simul cum Diana laueretur, tumore vteri prodita, & ab ea repulsa Arcadem filium in syluis peperit: à quo postea Arcadia dicta est. Hæc postea à Iunone in vrsam commutata, & Iouis miseratione in caelo collocata, maiorem efficit vrsam: quæ & Hælice à Græcis dicitur. Propertius lib. 2.

Calisto Arcadios errauerat vrsa per agros:
Hæc nocturna suo sidere vela regit.

Calistus, poëta qui heroico carmine scripsit Historiam Iuliani principis.

Calisthenes Philosophus fuit, qui cum aliquando

cum Alexandro liberius esset locutus, eiufdem mandato morti adiudicatus est: his autem verbis Alexandrum moriens est affarus. Si Deus es, beneficia largiri mortalibus, non sua debes eripere. Si homo id quod es, te semper esse cogita.

Calitæ, Libyæ interioris populi. Ptolemæus.

Caliur, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolemæus.

Calita, i. refugium, siue contractio, aut vox declinans. nomen viri. 1. Esd. 10.

Callaici, Lusitaniæ populi, Gallis finitimi, dicti quasi Gallaici, quos vt bellicosos maximè commendat Strabo lib. 3. Sil. lib. 16. *Euolat ante omnes præcipidæque per aëra cursu Callaicus Læpon fugit.* hodie Galiciæ regnum.

Callantiani, populi habitantes in sinistris partibus Ponti. Diodorus lib. 19.

Callantis, Siciliae vrbs Suidas.

Callas, Eubœæ insulæ fluuius. Strabo. Mauritaniam item Cæsariensis locus. Anton.

Callarebum, Asiæ propriæ vrbs, in Caria regione. Herodotus.

Callaria, vel Callantra, Mœsiæ inferioris oppidum. Ptolemæus.

Callateria, oppidum est Campaniæ, Brundisiam ducens, non procul à Calydio & Beneuento. Strabo lib. 5. Geograph.

Callatiæ, Indica gens quæ vescitur parentibus. Herodotus.

Calle vicus, Senonum in Picenis oppidum. Anton. *Caglio* Leandro.

Calleni, Capaniæ Mediterranei populi. Polybius lib. 1.

Callet, Hispaniæ oppidum stipendiarium, non liberum. Plinius lib. 3. cap. 1.

Calliæ, vrbs vna ex tribus Ætoliæ. Item parua regio prope Talantum. Stephani.

Calliarus, vrbs Locrorum, & à Calliario Odædoci & Laomones filio. Strabo lib. 9. dicta, quòd bene aretur & colatur. Stephani.

Callias, Atheniens. Comicus, filius Iysimachi, qui cognominatus est Scenion, quòd funes ob paupertatem torqueret.

Callias Laccoplutus cognominatus, dux Atheniensium nobilis, cōtra Artaxerxem missus. Suidas.

Callias Methymnæus, grammaticus, quæ Strabo dicit Alpheum Sapphòque poëtas enarrasse.

Callias, Archadiæ oppidum. Pausanias. & fontis nomen apud Suidam.

Callica, Bithyniæ mediterranea vrbs. Ptolemæus.

Callicaris, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolemæus.

Callichorus, Paphlagoniæ fluuius, Ammianus. & Plinius. Item puteus in Attica. Pausanias.

Callicles, Statuarius nobilis, cuius meminit Plinius lib. 3. 34. c. 8. Alterius Calliclis meminit Quintilianus lib. 1. cap. 16.

Callicolona, Homero locus Troadis, circa Simoenta fluuium quem Strabo dicit distare ab Ilio 40. stadiis.

Callicrates artifex, ex ebore formicas, & aliam tam parua fecit animalia, vt partes earum

cerni non possent. Plinius.
 Callicratides, Methymnam vi cepit: ad Arginus-
 fas Peloponneses victi, fusi, fugatique sunt,
 cecidit Callicratides. Xen. lib. 1.
 Callidromus, mons iuxta Thermopylas. Plin.
 Callise, vrbs in Samio. Liu.
 Calliga, India intra Gangem oppidum. Ptolem.
 Calligeris, India intra Gangem vrbs. Custaldus
 eam *Cananor* appellat.
 Callimachus, Poeta Cyrenensis, Elegiographo-
 rum inter Græcos princeps. Scripsit opus in-
 signe de origine & causis sacrorum, quæ *Æthiæ*
 inscripsit, argumento non dissimili ab eo,
 quod in Fastis Ouid. tractauit. Martialis ad
 Mamurram Epig. lib. 10.
*Si non vis, Mamurra, tuos cognoscere mores,
 Nec te scire legas Aetia Callimachi.*
 Callimachus, historicus Aegyptius, filius Batti &
 Mesatimæ, discipulus Hermocratis Iasei grā-
 matici, vixit apud Ptolemæum Philadelphum
 vsque ad Euergetem bibliothecæ regis præ-
 fectum omne poematis genus attigit. Con-
 scripsit in aduersarium poema acerbissimum,
 quem ficto nomine Ibin appellat Ouidius.
 Edidit elegias & epigrammata, & hymnos
 aliæque complura Suidas. Horum omnium
 nihil extat præter elegiam vnam in lauacrum
 Palladis, & quosdam hymnos in deos. Lam-
 padem Palladi dicauit, in qua oleum nullo
 pacto absumebatur.
 Callimachus, alter sculptor, *καλλιμαχὸν* nomina-
 ti studuit, quasi artis interpellatorem, & qui eam
 in tenuiorem exquisitioremque disciplinam
 reduxit: *καλλιμαχία* enim liquefacere conflareque
 significat. Nam ipse primus lapidem perfora-
 uit, miuitatimque tractauit. Pauf.
 Callimachus, Atheniensis dux præstantissimus,
 prælio cum hostib. Persis cōmissio, quàm plu-
 rimis hastilibus cum transfusus esset, & ani-
 mam efflasset, stetit rectus. Plut. in Paral.
 Callimedes, Atheniensium imperator. Diodorus
 Siculus.
 Callinicum, Persarum oppidum in Euphratis ri-
 pa. Procop. & Osrhoenæ regionis. lib. Notit.
 Mesopotamiæ item Marcell.
 Callinicus, Sophista Syrius: vel Arabs, profiteba-
 tur Athenis: scripsit de cæozelia, de Rhetori-
 cæ ad Cleopatram, de rebus gestis Alexandri,
 & alia quædam, Suidas.
 Callinicus, sacrum genus Herculi dicatum. Cœl.
 lib. 5. cap. 4.
 Callinous fuit primus author & inuētor Elegia-
 ci carminis, teste Terentiano.
 Callinusa, promontorium Cypri. Ptolem.
 Calliope, vna Musarum, Orphei mater, quæ he-
 roico carmini præesse existimatur à vocis sua
 uitate nomen habens, *καλλιόπη* enim bonum est,
 & *ὄπη* vox. Irg. in Epigram.
Carmina Calliope libris heroica mandat.
 Refertur & Calliopea, quemadmodum Pene-

lope & Penelopea. Virg. 4. Ecloga;
Orphei Calliopea, Lino formosus Apollo.
 Ouid. 5. Fast.
 Calliope, vrbs Parthorum. Steph.
 Callipatira, Mulier quædam fuit, quæ quum
 capitale esse fœminis sciret Olympico rum
 tempore Alpheum amnem transisse, mutatis
 vestib. gymnastico fefellit habitu. Sed quum
 id postea rescitum esset, ignotum quidem est
 Callipatiræ, quod patrem & fratres habuif-
 set Olympionicas. Lata verò in reliquum
 lex est vti in certamen nulli prodirent gym-
 nastæ. Pausanias. Cœli. libro decimo quarto
 cap. 5.
 Callipia, fons est Ephesiorum. Plin. li. 5. cap. 29.
 Callipidæ, Scythiæ Europeæ populi ad Hypa-
 nim fluuium. Solinus Callipodas vocat: Pom-
 ponius Mela Callipidas. Eisdem Herodotus
 Græco scythas nominat, quod ex Græcis Scy-
 thæ facti sint.
 Callipides, Græcus fuit Tragœdiorum histrio,
 qui in ea re sibi placebat plurimum: vnde
 quum Agesilao regi occurrisset, arrogantius
 eum salutauit, subinde illi se ostentans, & in-
 ter astantes sese intrudens: arbitratus fore vt
 à rege comiter exciperetur, at is quum gra-
 uioribus intenderet, ac ne Callipidem respe-
 ctaret, Non admodum, inquit, nosse me vide-
 ris ô Rex, nec qui sim inaudiuisse. Respon-
 dens Agesilaus, An non, inquit, es Callipides
 mimus?
 Callipius, consul, collega Ardaburij, anno ab vr-
 be 1200.
 Callipos, philosophus, qui honestati voluptatem
 adunxit, sicut & Diogenes.
 Callipolis, vrbs Thraciæ in extremo Hellepon-
 ti, à Caligula ædificata, à quo nomen sumpsit,
 hoc est Caligulæ polis.
 Callipolis, Stephano oppidum est Lampfaci,
 trans Chersonesum in litore sitū. Item Tri-
 polis Siciliæ, & Tetrapolis Cariæ. Steph. Vide
 STRONGILE.
 Callipolis, insula maris Aegæi, vna Cycladum,
 quæ notiore nomine Naxus appellatur. Plin.
 li. 4. c. 12.
 Callipolis, vrbs Apuliæ, sita in extremo pro-
 montorio longè in mare procurrenti sed ar-
 ctissimo Isthmo, adeo vt in aliqua parte vix
 curribus peruius est. Munita est & rupibus
 septa: à continenti vnicus est aditus, in quo
 castellum est, munitissimum A. Galateus.
 Callipus, Atheniensis, Platonis auditor, interfe-
 ctus à Syracusanis, quod tyrānidem post Dio-
 nysium aggredere, & Dionem patriæ libe-
 ratorem per proditionē interfecisset. Plutar-
 chus in Dione.
 Callipus, oppidi nomen ad pontum Euxinum
 in Europa. Iornand.
 Callipygos Venus dicta est à pulchris clunibus.
 nam cum duæ quædam visendæ pulchritudi-
 nis

nis puellæ, de natium præstantia contendit-
 sent, tandemque placuisset rem: adolescentis
 cuiusdam arbitrio permitti, & ille vtraque di-
 ligenter inspecta, natu maiori palmam addi-
 xisset, eamque coniugio sibi copulasset: occa-
 sionem Syracusanis præbuerunt, vt ab hac
 natium altercatione Veneri Callipygæ tem-
 plum: construerent. Palæp. lib. 2.
 Callirhoe, fons in Agro Attico, nouena habens
 fistulas: vnde & *καλλιρόη* dictus est. Poeta:
 alterum ex nomine r. abiciunt, Staius 12.
 Theb.
Es quos Callirhoi nouis errantibus vndis.
 Implicat.
 Martiana, Fontes, inquit, multi Atticæ, inter
 quos Callirhoe: prædicatur.
 Callirhoe, fons in Palestina calidus, ac morbis
 sanandis saluberrimus, in quo Herodes mor-
 bo horribili ac profusus desperato, & cœlitus
 immisso laborans, perperam se ipsum lauit,
 propter tor ac tãra. in homines scelera inhu-
 maniter perpetrata, itemque prope huc fon-
 tem sita est, huius nominis ciuitas, quæ quon-
 dam Lece vocabatur. Ioseph. lib. 17. cap. 8. An-
 tiq. Jud.
 Callirhoe, filia Lyci, hominis sanguinarij, &
 hospites immolatis, à Diomedæ relicta, quem
 Troia redeuntem benignè susceperat, & pa-
 ternis liberauerat in fidijs. Plut. lib. 3.
 Callirhoe, Phociæ Bœotij filia, quæ corporis for-
 ma, & pudicitia gloria inter æquales suas &
 focias facile sibi primas vendicauit. Hanc tri-
 ginta numero ex vniuersa Bœotia, genere &
 opibus primarij iuuenes summo quisque stu-
 dio in vxorem expetisse dicuntur. Cæterum
 pater alias semper ex alijs moras cōplicas &
 conuictens, ac diem de die trahens, illorum
 vota procrastinando consultò frustrare vide-
 batur: quam obrem proci, conspiratione con-
 flata, Phocum interfecerunt. Hac re palā facta,
 Callirhoe clam aufugiens, tum diu delituisse
 ferrur, quoad celebre per vniuersam Bœotia
 aduenisset festum, quod *καλλιρόη* illi vocat.
 Hanc illa celebritatis occasionem nacta, ob-
 seruato tempore, supplex in Palladis conse-
 disse dicitur ara, palamque de procis conque-
 sta suis, illorum scelus, nefandamque sui pa-
 rentis cædem iudicauit: nominaque singulo-
 rum maximo recessu eiularu. Bœotij autem,
 quot quot ad celebre spectaculūm aderant, rei
 ipsius dignitate permoti, cædis patratores,
 & conscios, vt ab illis meritas exigerent pœ-
 nas, diligentius inquirere cœperunt. Hac illi
 re percepta, ocyus omnes dilapsi, ad Hippo-
 ras, quod oppidum medio Thebarum, Coro-
 neaq; interstitio erat, celeri fuga peruenisse
 dicuntur. Expostulantibus autem illos post-
 eic Bœotijs & vt sibi dederentur, summo con-
 tendentibus studio, cum oppidani obaudiret
 eosque reddere nollent, comparato ex singu-

lis ciuitatibus delectorum exercitu ilorum fi-
 nes hostiliter sunt ingressi, oppidumque vi-
 captum funditus euerterunt. Procos quidem
 illos, in potestatem redactos, maxima extru-
 ctâ pyra, simul omnes in ignem coniectos,
 combusserunt. Ferunt quinetiam nocte, quæ
 illum, in quo hæc gesta sunt, præcessit diem,
 crebras ex vicino Heliconis iugo auditas has
 fuisse voces cuiusdam, Adsum, Adsum, forri-
 ter, inclamantis: procosque illos tali ostento
 perterritos, voces eas interfecti à se Phoci ef-
 se sibi benè cognitatas constanter affirmasse.
 Leonic. Tom. lib. 2. cap. 9. ex Plutarcho.
 Callirhoe; palus Mesopotamiæ ad Antiochiam
 vrbe. Steph.
 Callista, insula maris Aegæi, vna Sporadum, alio
 nomine Thera appellata. Plin. lib. 4. c. 12.
 Calliste. Vide THERA.
 Callisthenes, philosophus Olynthius, Alexan-
 dro Magno familiaris ex condisciplinatu, ac-
 citusque ab ipso rege, ad prodenda memoria:
 gesta eius Asiatica. Hinc nocuit immo dica li-
 bertas; grauitasque inuisa regi: nūquam enim
 assentantium accommodatus ingenio erat.
 Cum enim Alexander Magnus ex Persico
 bello, superbiæ regis more adorari vellet,
 acerrimus inter recusantes Callisthenes fuit,
 palam dictitans; Alexandrum non adoran-
 dum esse: quæ res & illi & multis principibus
 Macedonum exitio fuit. Nam illum Alexan-
 der propter adorationis Persicæ interpella-
 tum morem, coniurationis conscium esse cri-
 minatus; cum truncatis membris abscissisque
 auribus ac naso labisque deformatum, cum
 cane in cauea clausum circumferri iussit, diuq;
 torum tandem necauit. Is historiam Philo-
 sophorum, secundus à Xenophonte, scripsit.
 Senec. Trogus libro vigesimo quarto, Plutar-
 chus in Alexandro.
 Callisto. Vide CALISTO.
 Callistratia, Galatiæ oppidum. Ptolem.
 Callistratus vir doctissimus, Alexandri à con-
 silijs.
 Callistratus, nomen statuarij cuiusdam, Plin. lib.
 24. cap. 8.
 Callistus II. Pontifex 193. regnavit annis 7. men-
 sibus 11. anno 1119.
 Callistus III. Pontifex 211. regnavit annis 111.
 mensibus 111. anno 1455.
 Callistus xv. Romanorum episcopus, regnavit
 annis 7. anno 219.
 Callistus; vnus inter comites Iuliani principis
 expeditionis, heroico versu eius historiam
 conscripsit. Volater.
 Calliteræ; Macedonia oppidum in Bisaltia re-
 gione. Ptolem.
 Callixenus statuarius nobilis fuit, qui Olympia-
 de centesimâ, quinquagesima quinta, quo tem-
 pore illorū atx renixit, quum antea aliquan-
 do cessasset. floruit. Plinius libro 34. capite 8.

Collo Ioannes, Constantinopolitanus imperator, imperavit annis xxv.
 Callocêrus in Cypro res novas molitus est & oppressus.
 Collona, Lesbi insulæ vrbs opulentissima. Laonic. lib. 10.
 Calyrias, Tyrantis filius, in agris primus sacerdotio functus est. Euseb.
 Calcenum. Vide CALENTVM & CALENI.
 Calon, statuarius, Quint. cap. 10. libr. 12. & Plin. lib. 34. cap. 8.
 Calonis, Anto. vbi legio IX. Ducatus Gelnię vrbs primaria.
 Calos limis, id est bonus portus, Scythiæ Europææ Portus est in Euxino super Tauricos. Pomponius lib. 2.
 Calones, Militum serui, dicti quia ligneas clauas gerebant, quæ Græci κλάρα vocant. Festus. At Seruio Calones dicuntur, qui militibus ligna portant, & impedimenta. Σκλόραφοροι. Horat. Hunc peruinixerunt Calones atque Caballi. Liu. 3. belli Punici, Impedimenta subsequi iussit, Calones, lixasque & inualidos milites vallum ferre. Quidam tamen Calones à Calando deriuant, quod ad ministerium aduocarentur: alij à Calendis, quod Calendarum die cibaria pro toto mense caperent.
 Calostomum, Pli. commemoratur inter Danubij fluuij ostia. Vide BORCOSTOMA.
 Calpas, Bithiniæ portus prope Rhesum fluuium & Sangarium. Plin. lib. 6. cap. 1. Strabo tamen libr. 12. annum esse scribit inter Calcedonem & Heracleam.
 Calpe, mons in extremis Hispaniæ finibus, freto incumbens, ambitu quidem non magnus sed altitudine ingens, è regione oppositam habens Abilam, extremum Mauritanicę montem, forma & magnitudine non dissimilem: qui duo montes procul aspicientibus columnarum speciem præbent. Sub hoc monte sita fuit Tartessus, vrbs verustissima, alio nomine Carteia dicta: vnde & Tartessia Calpe à poetis appellatur. Aufonius,
*Condidit iam Solis equos Tartessia Calpe.
 Gebel Tarif. Arabis. Gibraltar, vulgò.*
 Calpe, Europæ mons. Plin. Vide ABILA.
 Calpêrus Syluius IX. Latinorum rex.
 Calphi, nomen viri. Mach. 11.
 Calphurnia, mulier fuit importunissima, quæ sexus sui verecundiæ oblita, per seipsam causas egit, adeoque se molestam iudicibus præbuit, vt occasionem dederit edicto, quo cautum est ne mulieri in posterum causas agere liceret.
 Calphurnia quonam pacto, pro patriæ salute à Mario patre suo victima diis immolata fuerit. Vide in dictione MARIVS.
 Calphurnius Piso, consul, collega Rustici Bolani, anno ab vrbe 863.
 Calphurnius Bestia, nobilis fuit Rom. qui pecunia corruptus, rem aduersus Iugurtham malè

gestit: huic à M. Cæcilio accusatore obiectum est, quod vxores suas dormientes interemisset. Plin. lib. 27. cap. 2.
 Calphurnius Crassus, patricio genere ortus, in expeditionem Reguli socius in Massylos, vt munitissimum castellum nomine Garætium diriperet, missus est: vbi in hostiũ potestatem redactus, Saturnio immolandum destinatur. Bysaltia, regis filia, iuuenem adamatum, patris à se procliti victorem fecit: Calphurnio autem retrò abeunte, puella sibi ferro iugulum transtulerat. Plut. in Paral.
 Calpurniana, Turdulorum in Bætica vrbs. Prol.
 Caltiorissa, Armeniæ minoris vrbs. Ptolem.
 Calucones, Rhetiæ populi. Ptolem.
 Calubai, 1. Caninus, aut canistrũ meum, siue totus ipse in me. filius Efron filij Phares. 1. Paral. 2. qui ibidem dicitur Caleb, vt in aliis locis.
 Calucula, oppidum Hispaniæ Bætici, ex stipendiariis. Plin. lib. 3. cap. 1. vulgò *Cabra*.
 Caluifiana, Siciliæ vrbs. Anton.
 Caluifius Tullus, consul, collega Palmæ, anno ab vrbe 861. quo tempore Plin. 2. Nouocomensis orator clarus floruit: & tres Galatiæ ciuitates terræ motu erutæ sunt.
 Calumacuma, Africae propriæ pagus ad Syrtim magnam. Ptolem.
 Calupena, Armeniæ minoris regio. Strabo.
 Calus, Colchidis fluuius. Arrian. in Periplo.
 Calusium, Tyrreniæ oppidum. Diodor. lib. 14.
 Caluus, antiquus quidam poeta, cuius meminit Horat. 1. ferm. 10. Saty.
*Nil præter Caluum & doctus cãtare Catullum.
 Is erat & æqualis Catulli & amicus: nam ad eum 14. epigrammate,
 Ne te plus oculis meis amarem.
 Iucundissime Calue.*
 Calybe, Thraciæ vrbs. Strab. lib. 7. Eam Philippus Amyntæ filius collectis de exercitu ignauissimis habitandum constituit.
 Calycádus, Ciciæ fluuius, ad quem Seleucia ciuitas sita est iuxta Serpedonium promontorium. Strab. libr. 14. Item fluuius Iauriæ. Steph. & fons in Calabria. Pausan.
 Calydium, Italiæ oppidum in Appia via, Brundisium ducens. Strab. lib. 5.
 Calydna, insula, quam quidam vnam esse cum Calymna putant. Alij Calydnas duas, Leron & Calymnem, quæ sunt circa Rhodum. Strabo alias ab his Calydnas prope Tenedũ constituit, alij prope Ceam.
 Calydna, Cariæ oppidum. Plin. libro quinto, capite 27.
 Calydna, insula vnà è Sporadibus, Plin. libro 4. cap. 12. Steph.
 Calydna, insula & vrbs Thebæ, Calydno filio Cæli. Dicitur etiam Calydnus. Stephan. Vide CALYMNA & TENEDVS.
 Calydon, Ætolorum ciuitas regie Oenei patris Meleagri, distans à mari septè millium quingentorum

gentorum passuum spatio, Eueno fluuiio interfluente diuisa. Ouidius libro octauo Metamorph.
*Et Meleagreum maculatus sanguine Nefsi
 Euenos Calydona secat.*
 Calydonia, Græciæ regio, quæ olim Aeolis dicebatur. Thucyd. lib. 3.
 Calydonia sylua à Calydne vrbe illi vicina sic dicta, in qua Meleager miræ magnitudinis aprum interfecit, quem & ipsi poetæ Calydonium aprum vocant.
 Calydonia sylua in Britannia, à qua sæui leones emittebantur. Luc. lib. 16.
*Tradidit Aonio panidam Calydonia Nefso.
 Stephano Aetoliæ oppidum est, à Calydne Endymionis aut Prol. filio. Martial.
 Nuda Calydonio sic viscera præbuit vrso,
 Idem,
 Quinte Calydonios Ouidi visure Britannos
 Siluius lib. 3.
 Inque Calydonios primus trahet agmina lucos.
 Hinc Calydonius, a, um, & Calydonis, dis.
 Oui.
 Plangunt se matres Calydonidas.*
 Calydonis, idos, mulier è Calydne. Ouid. in Epistolis.
 Calymna, Steph. insula quam Scepstus in plurali Calymnas vocat, alij Calymniam: vnde Calymniantes. Vide CALYDNA.
 Calynda, Cariæ vrbs. Steph. circa quem tractum Calyndici montes, Herodoto.
 Calypso, Nympha Oceani & Thyros filia vel vt aliquib. placet, Atlantis. Regnavit in Ogygia insula, & Iyssem naufragum hospitaliter suscepit. Ouidius,
*Ab, quoties illum doluit properare Calypso?
 De ca Homer. in Odyss. Hæc de sui nomine insulam in Ionico mari cognominatam tenuit, propinquam promontorio Laciæ: vel, vt aliis placet, in mari Africo. Plin. lib. 3. cap. 10. Ad hanc peruenit Vlysses naufragus, vbi vix. annis detentus est: hæc Ouid. lib. 4. de Ponto sex tantum dicit:
 An graue sex annis pulchram vuisse Calypso,
 Aequoreamque fuit? &c.
 Calypsonis insulam iuxta Puteolos describit Philostratus, lib. 8. de vita Apollonij.*
 Calypsus, insula maris Ionij, ante ora Lacinij promontorij. Ab Homero creditur Ogygia appellata, vt Plinius tradit. Calypson insulam habent Æthicus & Orofius contra Syrtim Maiorem.
 Calytis, vrbs Syriæ. Steph.
 Camaca, alias Camæ, populi inter Scythicas gentes. Plin. lib. 6. cap. 17.
 Camane, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.
Chaul nonnullis.
 Camani, Germaniæ populi. Ptolem.
 Camantium, vna ex septem vrbibus Asiæ minoris quas Cyrus familiarij suo Pytharcho largi-

tus est. Athenæus.
 Camalodunum, Britannia vrbs. Plin. libro secundo 2. cap. 75.
 Camâra, Indiæ intra Gangem Emporium, supra promontorium Cory, Arrian. in Periplo.
 Camâra, vrbs Cretæ insulæ. Ptolem. Laro prius dicta. Steph.
 Camaracum. vide Cameracum.
 Camarata Mauritanicæ Cæsariensis oppidum. Antò.
 Camari insula Arabiæ felicis Plin. Camarem, insulæ. Steph.
 Camaria, vrbs Italica, ab Albanis condita. Vide CAMERINVM.
 Camarica, Ptolemæo Cantabrorum vrbs Hispaniæ, alio nomine Victoria dicta.
 Camarina, Siciliæ ciuitas. Strab. lib. 6.
 Camarina siue Camerina, palus est. Siciliæ, iuxta oppidum eiusdem nominis: cuius aquæ cum foetore suo pestem generarent, consuluerunt Apollinem expediretne ipsis Camarinam exiccari: quibus ab Apolline responsum est, Camarinam non esse mouendam. Neglecto tamen oraculo sicauerunt paludem, per quam mox ingressis hostibus, contempni oraculi pœnas dederunt. Hinc manauit proverbium, Camarinam mouere, pro eo quod est, Sibi malum accerere. Vide Seruium in illud Virg. 3. Aeneid.
*Et fatiæ nunquam concessa moueri
 Apparet Camarina procul, campique Geloni,*
 Camarinum vrbs Vmbrorum Ptolemæo, hodie Camerinum. Vide CAMERINVM & CAMARIA.
 Camatullici, Galliæ Narbonensis populi. Plinio.
 Cambâdes, vnum ex cognominibus Tauri montis.
 Cambála, Cambalorum, Asiæ locus est in Cypriete regione, vbi auri metalla effodiuntur. Strab. lib. 11.
 Cambalidus, Persidis mōs, Caucaſi ramus in Sufianis Plin. lib. 6. cap. 27.
 Cambate, Galliæ Belgicæ locus, circa Burgundicę Comitatum. Anton.
 Cambei, gens Illyrica. Appian.
 Camberichum, vnum ostiorum Gangis Fluminis. Ptolem.
 Cambetis, ab Antonino post Augustam Rauracorum proximo loco ponitur. Germanis. *Cnemps* nominatur, B. Rhenano teste.
 Cambetum, Lubenorũ ciuitas in Hispania Tarraconenſi. Ptolem.
 Cambistholi, Indię populi, circa Indum fluuium vbi Hidraotes fluuius cum Gange aquas suas confundit. Arrian. in Indicis.
 Cambodōnum, Vindeliciæ vrbs. Prol. hodie Monacum: vulgò *Muncken*.
 Cambisena, Armeniæ regio. Strabo. libro decimo secundo.
 Cambles, Rex Lydorum tãtæ voracitatis, vt no-

de quadam vxore quoque absumpserit: cum-
que summo mane illius manum in ore com-
periisset, semet iugulauerit. Xatus apud Cael.
author est.

Cambolecti, populi Galliae Narbonensis. Plin.
lib. 3. cap. 4. & lib. 4. cap. 6.

Cambra, Antenoris vxor, Priami mater.

Cambria siue Vallia, Britanniae tertia pars est
quae a Lhaegria (seu Anglia) Sabrina & Dea
fluminibus separatur: omni alia ex parte
Oceano Vergiuo siue hybernico cingitur.
Nomen habet a Cebro tercio Bruti filio. Hanc
incola Cymbri, Angli vero Valliam siue
VValles vocat. Haec sola pars britanicae insulae
suis antiquissimis incolis gaudet, vt qui veri
& generis Britanni sunt autaq; Britanica lin-
gua vtitur, & Anglici sermonis (ex Saxonica
aliquis linguis conflati) prorsus ignari. Hanc
Cambriam hodie in tres regiones diuidunt: in
Venedotiam nempe, Poniisiam & Debeharthiam,
Sub Venedotia etiam Mona insula, a veteribus
celebrata, & pro antiqua Diuidu sede cog-
nita comprehenditur. Incola, Anglos victu &
vestitu imitantur, & quum sint laboris impa-
tientes, atque nimium de nobilitatis genere
gloriantes, Regis & nobilium famulatio po-
tius, quam manuariis artibus seipos dedunt.
Nuper tamen vrbes habitare, litteris, praecipue
Iuri ciuili operam dare, artes liberales & me-
chanicas discere, mercaturam exercere, ter-
ram optime colere, reliquaque munia publi-
ca obire non secus ac Angli solent. Cambria
ab Anglis vi occupata, Anglesey dici coepit,
id est, Anglorum insula. Cedit haec, ex veteri
instituto, filio primogenito regis Angliae, ei
scilicet qui regi in imperio successurus est:
diciturque a primo natiuitatis die, princeps
VWalliae.

Cambrinus, vir ferocis animi, regnauit apud
Thuyssones.

Cambusis, Aethiopiae vrbs. Plin. lib. 6. cap. 29.

Cambyfes, Persarum & Medorum rex, Cyri fi-
lius, qui patriis regnis Aegyptum adiecit. Sed
offensus illorum superstitionibus, Apidis, cae-
terorumque deorum aedes dirui iussit. Ad
Ammonis quoque templum expugnandum
exercitum misit, qui in Libya deserta arenis
obrutus vniuersus interiit. Ipse quoque cum
suo sese gladio imprudens laesisset, leuissimo
ex vulnere mortem oppetiit. Herodotus lib.
2. Trogus Pompeius. Seneca. libro septimo
Lucan. lib. 7.

Cambyfes, fluuius in Caucasus montibus ortus
supra Armeniam maiorem, Septentrionem
versus, per Iberos & Albanos defluens, Plin.
lib. 6. cap. 13.

Cambyfes, nomen fluuij in Hyrcania, qui non
procul a mari cum Cyro flumine iunctus, in
Hyrcanium sinum effluit. Mela libro tertio,
capite quinto.

Cambyfes & Xerxes, regiones Persicae Steph-
anus.

Cambysseni, populi Steph. in Cyropoli.

Cambyssu, oppidum fuit inter Nelos & Marcha-
das, deductis eo agris exercitus regis Persa-
rum Cambyssis. Plin. lib. 6. c. 29.

Camechia, Albaniae oppidum. Ptolem.

Camecia, Manicheorum metropolis. Cedren.

Camelani, Italiae populi in sexta regione, Nar-
niensibus & Nucernis vicini. Plin. lib. tertio,
cap. 14.

Camelidae, insulae duae in ora Ioniae regionis.
Plin. li. 5. cap. 31.

Camelidae, populi in Mesopotamiae finibus, non
procul ab Euphrate, Scenitis proximi, qui di-
uersoria habent partim cisternarum, partim
aqua ductuum aquis abundantia. Strabo lib.
Geograph. 16.

Camelobosci, Carmaniae populi. Ptolem.

Camelocomi, populi Arabiae. Steph.

Camenta, Cypri promontorium spectans solem
occiduum.

Cameracum, vrbs Belgicae Galliae, ad Picardiae
fines vulgo *Cambray*.

Camertinus, consul collega Nigri, anno ab vrbe
890.

Camertina, nomen vrbs.

Camertinum, Piceni vrbs praecleara, a curuitate si-
tus appellata Ab ea Camertes dicti, quos Li-
uius scribit P. Scipioni in armata classe, quam
in Africam duxit, cohortem vnam sexcen-
torum militum armatorum praebuisse. Vide
CAMERTE,

Camertinum ciuitas est sita in Sicilia. quae & Ca-
merina & Cameria. Vide C A M E R I A & C A-
M A R I A.

Camertinus, poeta, cuius meminit Ouid. lib. 4.
de Ponto, eleg. 16.

Camertium, Italiae oppidum iuxta Collatiam. Plin.
lib. 3. cap. 5.

Cameropis, ciuitas Indiae, Strab.

Camerte, oppidum Umbriae, in Picentinis mon-
tibus: a quo Camertes, eiusdem incolae.

Camertes, Volscantis filius, partium Turni fau-
tor in Aeneam, ditissimus fuit. Vir. lib. 10.

Camertes, Italiae populi, in regione sexta, Ame-
rinis vicini. Strab. lib. 5. & Plin. lib. 3. ca. 14.

Camertene, Straboni regio in qua regnauit Ca-
mertes.

Camertes, vel Camertis, Italiae indigena, confors
Iani qui cum illo bonam Italiae partem Ty-
beri vicinam possedit, potentia ita participa-
ta, vt regio Camertene, oppidum Ianiculum
vocaretur Perottus.

Camertus, Thraciae vrbs Phauor. Lexicon.

Camicus, vrbs Siciliae, in qua Cocalus Daedali fi-
lius imperauit. Charax hanc vrbs Inyccem
vocat. Steph. Fluuius item, Agrigentinos diui-
dens.

Camigara, Indiae intra Gangem vrbs. Ptolem.

Camile

Camiletæ, populi iuxta Scenas vrbs vltra Eu-
phratem. Strabo.

Camilla, Volscorum regina, Metabi Volscorum
regis & Casmillæ filia, qua parer inuidia suo-
rum, regno pulsus, Dianæ famula vouit. Qua-
re ob ineunte etate venationibus eam, & om-
ni armorum genere exercuit: quibus in rebus
breui tantoperè profecit, vt summam sibi ex
re militari laudem perpererit. Tandem cum
Turno aduersus Aeneam suppetias ferret, ab
Arunte quodam ex insidiis est interfecta: vt
latius describit. Virg. 11. Aeneidos.
*Pulsus ob inuidiam regno, viresque superbas
Priuerno antiqua det ab us cum excederet vrbe,
Infantem fugiens media inter praelia belli
Sustulit exilio comitem, matrisque vocauit
Nomine Casmilla mutilata parte Camillam.*

Camillus, puer ingenus, qui flamini Diafi a d
sacrificia ministrabat. Antiqui enim Camillos
& Camillas vocabant ministros & ministras
impuberes in sacris. Vnde Mercurius Hetrusc.
lingua Camillus dicitur, quasi deorum mini-
ster. Plutarchus in Num. refert Graecos scri-
ptores, Mercurium ab obsequio Camillum
appellasse, sicut puer qui in Iouis templo mi-
nistrabat.

Camillus, qui & alter Romulus dictus est, Ro-
manorum suae aetatis clarissimus fuit, qui Ve-
ios toto decennio obsessos per cuniculos ce-
pit. Nec multo post, cum crimini illi daretur,
quod albis equis triumphasset & praedam in-
que diuisisset, die dicta ab Apuleio Saturnino
Tribuno plebis damnatus Ardeam concessit.
Mox cum Galli Senones vrbs diripissent,
ipsumque Capitolium arctissima premerent
obsidione, absens Dictator factus, collectis ex
fuga Romanorum reliquiis, Gallos pendendo
auro intentos incautos oppressit, patriamque
in libertatem vindicauit. Post haec Pop. Ro-
manum Veios migrare volentem, elegantis-
sima illa, quae apud Liuium legitur, concione
retinuit: in qua omnes vrbs dotes laudisque
licet agnoscere. Tertium deinde Dictator
creatus, Sarricum sociam Pop. Romani vr-
bem, ab impetu Latinorum tutatus est. Quar-
tum Dictator ad sedadam populi seditionem
factus, valerudinem excusauit: aliumque sibi
subrogandum curauit. Quintum Dictator
Gallos iterum Romam petentes, & ad flumen
Auenem castrametatos, superauit. Postremo
Romae octogenarius pestilentia interiit. Virg.
6. Aeneid.
Aspice Torquatam & referentem signa Camilli.

Camina, insula maris Aegei. Plin.

Caminos, Cyrenaicae regionis locus. Anton.

Camirus, vrbs in Rhodo, ita dicta a Camiro Her-
culis filio, quem ex Iole Euryti regis filia sus-
ceperat. Homerus in Catalogo nauium. Ab
hac insula Camirus dictus est Iupiter, quod
in ea templum haberet extructum in vertice

montis Achabyri, vnde tota Creta conspici
poterat. Palaeoph. lib. 1. Strab. Steph. Vide H E-
R A P Y T N A.

Camisena, Parthiae regio. Strabo, libr. 11. Eidem,
libr. 12. est Armeniae minoris regio, & in ea
vrbs Camisa.

Camma, nobilis quaedam foemina e Galatia o-
riunda, viri sui mortem a Sinorige illatam
agerrime ferens, quum apud Galatas in mo-
re esset, vt qui ineunt sponsalia, vir scilicet &
vxor. de eodem poculo bibant, dissimulato
dolore sponsalia cum eo inire finxit, venena-
tumque poculum illi propinauit: quo hausto
Sinorig & ipsa, lata quod virum vltia esset,
mortem obiure. Alexan. ab Alexan. lib. 2. cap.
5. ex Plutarcho.

Camania, pars Thesprotiae (quae Cestinea po-
stea dicta, ex qua Cadmus fluuius Cestrinus)
coedita a Cestrino Heleni Priamide filio. Step.

Camoenae, eadem quae Musae, Iouis & Memoriae
filiae, a cantus amoenitate (vt quidam volunt)
ita appellatae. Varro tamen author est, ab an-
tiquis Camoenas & Casmoenas dictas fuisse,
quae postea abiecto vt vel s, Camoenae sunt ap-
pellatae. Virg. 3. Ecloga,
Alternis dicentis, amant alterna Camoenae.
Legitur & Camoenae fing. num. Perseus Sat. 5.
*Tibi nunc hortante Camoenae,
Excutienda damus praecordia.*

Camolodunum. vide Camulodunum.

Camon, nomen loci. Iudicum 10.

Campania, regio Italiae fertilissima, in quasi sum-
mum est Liberi patris (vt venuste a Plinio
dictum est) & Cereris certamen: sic dicta, quod
campestris sit. hodie Terra di Lauoro.
Iuuenal.
Prouida Pompeio dederat Campania febres.
Vrbs praecipuas olim habuit Capuam, Nea-
polim Cumas, Puteolos, Nolam, aliasque com-
plures. Hinc Campanus, Virg. 10. Aeneid.
Et Capys, hinc nomen Campana dicitur vrbi.
Horatius 1. Serm.
Campana ob morbum in facie permulta iocatus.

Campae, Ciliciae praefecturae in Cappadocia op-
pidum. Ptolem.

Campaspe, Alexandri magni ex concubinis pra-
cipue dilecta, qua quum nudam pingi ob ad-
mirationem forma ab Apelle iussisset, eumq;
tum pari captum amore sensisset, illi eam do-
no dedit. Magnus animo, maior imperio sui,
nec minor hoc facto, quam victoria aliqua.
Quippe se vicit nec torum tantum suum, sed
etiam affectum donauit artifice Plin. lib. 35. c. 10.

Campidona, vrbs Germaniae in Algoia. vulgo
Kempten.

Camponi, populi inter Aquitanicas gentes. Plin.
lib. 4. cap. 19.

Campus lapideus, Galliae Narbonensis campus
est, cententum fere stadiorum diametrum ha-
bens, lapidibus qui singuli manum impleant,
plenissimus,

plenissimus, sub quibus gramen exoritur: à quo pecoribus populi suppeditatur vertas: In medio salta scarent aque, salisque vir magna. Vniuersa circumadiaccens ora, ventis exposita est. Validissime autem Melamborij veti procellis infestatur: quo saxa ipsa volui traduntur, hominesque ex curribus excuti, & ventorum armis vestibisque nudari. Huius rei originem ad huiusmodi referunt fabulam, Hercule cum Alcione & Bergione Neptuni filiis pugnantem, cum deficientibus telis in vitæ discrimen venisset, Iouem patrem orasse, vt sibi tela ministraret, statimque imbrem lapideum ea in loca decidisse, quo gigantes fuerunt interempti. Strabo lib. 4.

Campi Diomedis, in Apulia siti: est & regio quæ Diomedi cecit, in Apulia diuisione.

Campi, Italiae oppidum, propè Rauennam, vbi quotannis forum conficitur. Strab. lib. 5.

Campi Nacri, Lombardiae Cispadanae locus, vbi solennis conuentus habebatur. *Valle di Montirone*. Leandro.

Campi Tiberiani, inter Romæ & Tibur. Frótin.

Campona, Pannonia inferioris vrbs. Anton.

Camponi, populi inter Aquitanicas gentes. Plin. lib. 4. c. 19.

Campsa, vrbs circa Pallenem. Herodot.

Campsa, Africae propriae populi. Ptolem.

Campseonytis, flumen in Themiscyrena regione, prope Herniochos populos. Plin. lib. 6. ca. 4.

Campsi, Germaniae populi, indigentia laborantes. Strab. lib. 7.

Capus prior, locus celebris in Sicilia, iuxta Caranã: quod ibi duo iuuenes sublato pariete euerunt inter Ætnæ flamas, intacti ab igne. Soli.

Camurisarum, Ponti Cappadocici vrbs. Ptolem.

Camus, Byriae Coeles ciuitas. Polyb.

Cana, turicae regionis portus in Arabia felice. Plin. lib. 6. c. 23, vicus irem Arabiae. Ioseph. bell. Iud. lib. 1. cap. 4. item locus in Coeselyria. Ioseph. lib. 15. Antiq. cap. 6.

Camuel, i. surrexit Deus, vel suscitauit aut confirmavit eum Deus. filius Naohor ex Melcha, pater Syrorum. Genes. 22. 1. Paral. 27. Filius item Steph. Numer. 34.

Camulodunum, Angliae oppidum, seu colonia: apud Tacitum. Hanc hodie *Colcestre* appellari scribit Humfredus.

Tana, Strab. lib. 13. promontorium quod contra Lectum consurgens, Adramytenum sinum efficit, cuius pars est Eleiricus.

Cana, vrbs Lycaonia.

Cana maior, ciuitas in tribu Ase. Ios. 14. lat. zelus vel æmulatio, siue possessio, aut lamentatio, vel nidus, aut arundo. Est etiam Cana minor in tribu Zabulon, vbi Iesus Christus primum signum edidit, aquam in vinum commutans. Ioannis 1. & 4.

Cananus, sic vocabatur Simon qui fuit vnus ex duodecim Apostolis, & interpretatur Zelotes,

aut æmulator, vt habetur Luc. 6. Non enim erat ex Canaa, sed ex Cana vico Galilee, qui in zelum vel æmulationem conuertitur.

Cananaan, nomen filij Cam filij Noah: à quo Canaanus, & mulieres Cananae.

Canaca, Furdetanorum in Hispania vrbs. Ptolem.

Canace, Aeoli filia, quæ cum Macareo fratre concumbens, ex eo concepit, peperitque filium, quem cum per nutrice exponi curaret, infelix se suouagitu auo prodidit, qui ob execrandum filiorum amorem incensus, infantem canibus lacerandum proici iussit, misitque per satellitæ filia gladium, vt eo pro meritis veteretur: verum quid illa fecerit, non satis liquet: Macareus autem fugiens factus est Appollini Delphici sacerdos. Ouid. in Epistolis.

Canache, Ouid. 3. Metamorph. numerantur inter canes Actæonis: quod nomen *ἄνδρ τῆς καναχῆς*, hoc est: à clamore & strepitu impostu videtur.

Canæ, Straboni, Locrorum oppidum situm in agro Canæo.

Canæ, oppidum Eubææ vel Locridis, iuxta promontoria Lesbi.

Canæ, vrbs Tigridis fluij, vnde Cinæus Iupiter nominatus non solum à Cinæ, sed etiam à Canæ. Steph.

Canæ, oppidum Aeolidis regionis. Plin. lib. 5. ca. 10.

Canagora, Indiae intra Gangem vrbs, Ptolem. *Canaga* Castaldo, *Canagiu*, Mercatori.

Canaius, amnis Aeolidis. Plin. 5. cap. 30.

Canan, dicta est Arabia à Cam, qui in ea descendit, à qua Cananæi. Hæc fuit prima gens quæ Deum ignorauit: quin princeps eius & conditor cultum à patre non accepit, maledictus ab eo: itaque ignorantiam diuinitatis minoribus reliquit.

Canana, Syria regio, à Cananæo filio Cam, qui eam regionem, quæ nunc Iudæa nuncupatur inhabitans, à se Canaam nuncupauit.

Cananitis, itidis, regio.

Canar, promontorium in Mauritania Tingitana. Anton.

Canaria, insula in mari Atlantico Fortunatis propinqua: sic dicta à magnorum canum multitudine ingenti. Plin. lib. 6. cap. 32. Hodie omnes illæ insulae quas veteres Fortunatas dixerunt, vno nomine Canariae dicuntur, quarum nobilissima est Palma, (vel Madera) præstantissimo saccharo, quod Maderanum vocatur, insignis.

Canarii, populi circa Atlantem Africae montem habitantes, quod victus canis his promiscuus sit. Plin. lib. 5. cap. 1.

Canas, oppidum Lyciae regionis Asiaticae. Plin. lib. 5. cap. 27.

Canasida, Carmaniae vrbs littoralis. Arrian. in Indicis.

Canastrum, Macedoniae promontorium, in Thermaico sinu. Plin. lib. 4. cap. 10.

Canastrum, promontorium proximum Pallenæ: vel

vel Thracia. Steph.

Canath, i. emptio, siue possessio, aut lamentatio. nomen vrbs in tribu Manassa, quæ & Nobe dicitur. Num. 32.

Canatha, oppidum in Decapolitana regione quæ Syriae iungitur. Plin. lib. 5. c. 18. Mediae vrbs. Ptolem. & alia vrbs ad Bosfram Arabiae sita. Steph.

Canathra, insula ante Taprobanam. Ptolem.

Canathus, fons iuxta Naupliam, in quo quotannis Iuno, vt virginitatem recuperaret, lauabatur: quod mulieres Arginae credentes, id factabant. Pausan. in Corinth.

Canarus, mons est excelsus citerioris Hispaniae in cuius vertice. (vt aiunt) est lacus profunditatis imperscrutabilis, colore niger, in cuius fundum siquis lapidem aut durum aliquid iecerit, confestim tempestatem oriri scribunt historiae, eiusque in abdito specu palatium esse dæmonibus. Boccat.

Canaua, regio Arabiae felicis. Plin.

Cancer, poëtae Tragici nomen.

Cancer, cri, vnum est ex duodecim Zodiaci signis, à quadam cancri piscis similitudine ita dictum: eò quod Sol mensè Iunio signum hoc perambulans, paulatim incipit à nobis recedere, & cursu retrogrado ferri in modum cancri. Refert Hyginus hunc fuisse cancrum, qui à Iunone in Herculem, cum Hydra Lernæa pugnantem, immisus fuit: qui cum pedem eius momordisset, ab Hercule occisus & à Iunone inter sydera collocatus est. Virgilius Ecloga 1.

Æthiopum versemus oues sub sydere Cancri.

Cancei, Arabiae populi. Plin. lib. 5. cap. 10.

Candace, Heb. & Syr. possessio munda vel purissima. nomen commune omnibus reginis Æthiopum. Act. 8.

Candace, Æthiopum regina tempore Augusti. maximi animi mulier, tantique in suos meriti, vt omnes deinceps Æthiopum regine, eius nomine fuerint appellatae. Plin. lib. 6. cap. 29.

Candace, alio nomine Judith, Caxumæ metropolis totius Æthiopiae nata, primum crucifixi, Dei veri filij, fidem in Æthiopia disseminauit: primamque ibi aedificauit ecclesiam, quæ etiam hodie stat, nomine Sanctæ Mariæ Syon.

Candacia, promontorium in Coe insula. Strab. libro 14.

Candali, Indiae intra Gangem populi. Ptolem.

Candania, mons est Epiri à Dyrracho distans 88. millia passuum.

Candanum, Iazygum Metanastarum vrbs. Prol.

Candara, vrbs Paphlagoniae tribus schœnis à Gangris distans, & Thariba vico, vbi Iunonis Gandrenæ templum est. Steph.

Candaria, promontorium est in Coe insula. Strabo lib. 14.

Candasa, Castellum Cariae. Steph.

Candauia, mons Epiri, Illyriam à Macedonia diuidens. Lucanus lib. 6.

Denia quid vastos aperit Candauia saltus, &c.

Candauia, mons in Macedonia. Plin. lib. 4. ca. 23.

Candauia, mons Illyrici, Macedoniae Illyricumque determinans. Strabo libro 7.

Candaules. 1111. Lydorum rex, anno ab vrbe 39. occisus à Gyge iussu reginae, eò quod nudam inspiciendam se Gygi concessisset & sic vxore & regno potitus est, anno ab vrbe 69. Herodot. lib. 1. lust. lib. 1.

Candax, cis, nomen reginae Æthiopum. Iuuenalis, *Candacis Æthiopum dicant arcana.*

Candebæa, palus in radicibus Carmeli montis, ex qua nascitur Belus Amnis. Plin. lib. 36. c. 26.

Candei, Arabici finus populi, quos Ophiophagos ob id vocant, quod serpentibus vesci soliti. Plin. lib. 6. cap. 29. & Pompon. Mela lib. 3.

Candia olim Creta, insula maris Mediterranei, maior est Cypro, minor autem Sicilia & Sardinia: quibus solis in toto mari mediterraneo cedit, interim nobilitate & fertilitate par omnibus. Olim centum vrbus claram fuisse prisca scriptores tradunt: earum circiter quadraginta Plinij ætas nouit: hodie verò, Bellonio authore, tres tantum alicuius nominis habet: quæ sunt, Candia Venetorum Colonia, vnde Insula nomen, Canea, & Rhetimo. Ambitus insulae quingentorum viginti millium passuum est. Vbiq; montosa, obque id incolæ admodum venationibus additi. Nullus inibi nauigabilis fluuius. Sed neque noxium animal gignit. Maluaticum vinum quod inde per omnes ferè orbis partes aduehitur hæc insulam nobilem reddit. Cupressorum arborum ad naues fabricandas, hic maxima copia. hodie Venetis parer. Ioui olim consecrata est, quod eum hic natum, alitumque condidit antiquitas Strabo. Dom. Niger, Vadianus, Zieglerus, Bordonius & Bellonius eam descriperunt.

Candidum, Zeugitanae regionis, quæ proprie Africa dicitur promontorium. Plin. lib. 5. c. 4. vbi Africae minoris tria promontoria facit, quæ pro currentia in altum, duos grandes sinus efficiunt. Pompo. Mela. li. 1. Vadianus.

Candidus, cōsul, collega Vvidij Quadrati, anno ab vrbe 857.

Candiope, Oenopionis filia, & Orionis soror Theodotioni, quam cum frater in venatione in antrum traxisset, vim illi intulit, & ex ea Hippolagum suscepit quod cum Oenopion rescuisset indignatus, filium exulatum abire iussit: qui oraculo edoctus, versus orientem in Thraciam cum Candiope & paruo filio delatus est, ibique ob insignes virtutes in magno pretio fuit. Aliter Ouidius, vt infra de Orione.

Candipatna, Indiae intra Gangem oppidum. Ptolem.

Candollica, vrbs Germania in Noricis hodie *S. Veit*, Simlero, cui eadem est cum Candali

dalicæ Antonini, & Ganabiaca, lib. Notit.
 Candoum, Germaniæ oppidum. Ptolem.
 Candrogari, Æthiopiæ sub Ægypto oppidum
 in Nili ripa Plin.
 Cândia, Lyciæ regionis ciuitas, vbi laudatur
 Oenium nemus. Plin. libro. 5. cap. 72. Steph. à
 Candido Deucalionis filio dictum scribit.
 Candys, Mediæ regionis vrbs. Ptolem.
 Cane, mons & ciuitas, & stagnum.
 Cane, promontorium Æolis, olim Ægeates,
 Stephan.
 Canéa, Cretæ insulæ oppidum, à Genuensibus
 captum, spoliatum atque dirutum. Blond.
 Canelate, Corsicæ insulæ vrbs. Ptolem. *Scala di
 Canello*, Leandro.
 Canestrinum, locus in Palestina. Tyrius libr. 14.
 cap. 7.
 Canganorum, promontorium Albionis insulæ,
 versus occidentem. Ptolem. *Lkeyn* Camdeno.
Gogarth hodie Humfr. Lhuydo.
 Canethum, Eubœæ insulæ locus, postea intra
 muros Chalcidis receptus. Strab. Mons item
 in Bœotia. Apollon.
 Canebiū, vrbs Cariæ. Cyon post appellata. Steph.
 Caneus, Nympha, Pici Laurentum regis vxor,
 quæ cum virū à Circe in auem mutatum su-
 pra: modum lugeret, extabuit, & loco cuidam
 ad ripam Tyberis, vbi hæc contigerunt, no-
 men suū reliquit. Ouid. 14. Metamorph.
*Fama tamē signata loco est, quæ ritè Canentem
 Nomine de Nympha veteres dixere coloni.*
 Canidia, vnguētaria fuit Neapolitana, in quam,
 tanquam in veneficam, sæpe inuehitur Ho-
 ratius. Vide GRATIDIA.
 Canindána, Isauriæ vicus. Steph.
 Caninius, eodē die quo adeptus est consulatum,
 obiit. Cic. septem enim horarum consul fuit,
 in quem iactatum est illud scomma. Cic. Mi-
 ra fuit Caninij cōsulis vigilantia, qui toto suo
 consulatu somnum non vidit.
 C. Caninius alter, eques Rom. quum in Siciliam
 otiaudi causa venisset, hortūque à Pithio, ar-
 gentario dolo emisisset, instructos piscibus &
 piscatoribus de industria positus, postera die
 quū ad eisdem ipse amicos inuississet, nullos
 ibi pisces neque piscatores reperit. Cic. libro
 3. Offic.
 Canis, sydus est cœleste oriēs xvii. Cal. Augusti,
 occidens autem, sed non totum, post dies
 quadraginta: quod dierum spatium, Dies Ga-
 niculares appellamus: quo tempore sydus
 hoc in medio cœli centro cum Sole coniun-
 ctum, æstum conduplicat. Vnde & nomen in-
 uenit, quod nimio calore mordere quodam-
 modo videatur. vnde Aestiferum canem ap-
 pellat Virgil. 3. Georg. Poetæ fabulantur, ca-
 nem hunc Europæ custodem fuisse, à Ioue
 illi oppositum, fidelisque ministerij gratia in
 cœlum translatum. Alij Orionis canem fuisse
 volunt, vnā cum hero inter sydera colloca-

tum. Hyginus de signis cœlestibus.
 Canicula, stella est lucida in ore Canis, quæ quod
 Canem diem vnum, noctemque vnam ante-
 uertat, à Græcis Procyon, à Cicerone etiam
 Antecanis appellatur. Hinc caniculares dies
 dicti sunt, quibus hæc stella in medio cœli
 centro sita, & cum Sole coniuncta, æstum du-
 plicat. Fabulantur Poetæ: canem hanc fuisse
 Erigones, quæ cum & Icariana à pastoribus
 occisum, & filiam herilem laqueo vitam fini-
 uisse videret, dolore contabuit: ob quam pie-
 tatem, Iupiter eam vnā cum Erigone in cœ-
 lum transtulit.
 Canistius, cursor Lacedæmonius fuit, qui vno
 die m. cc. stadia cucurrit. Plin.
 Caninefates, populi Batavis finitimi, & eandem
 insulam incolentes, qui origine, & virtute lin-
 guæ pares Batavis numero superantur. Cor-
 Tacitus, *Le pays de Gorckum en Hollande.*
 Canini Campi, Rhetorum sunt apud Marcell.
Grampundiner Germanicè, *Grisoni* Italicè vo-
 cantur, teste Schudo. voces tres idem signifi-
 cantes. Vide RHÆTI.
 Canispa, Arabiæ felicis vrbs. Ptolem.
 Canis, Arabiæ felicis fluius. Ptolem.
 Cānius, vel Canis, poeta fuit temporibus Mar-
 tialis, eiusque familiaris, natura ita hilaris, vt
 semper rideret, Martialis, li. 1. Epigram. ad Ma-
 ximum.
 Canna, Aeolidis oppidū. Mela, Liconiæ in Cap-
 padocia ciuitas. Ptolem. vrbs inter Cyrrhum
 & Edeffam. Anton.
 Cannaba, Cyrrhesticæ regionis in Syria. vrbs.
 Anton.
 Cannaba, Gōthorum dux, à Valeriano trās Da-
 nubium interemptus. Oro. li. 7. Europ. lib. 9.
 Cannæ, vicus Apuliæ, non procul ab Auūdo flu-
 uio, circa quem Annibal Paulum Aemiliū &
 Terentium Varronem consules in genti cla-
 de superauit, caesis quadraginta Romanorum
 millibus, tantōque equitum numero, vt tres
 annulorum modios in signum victoriæ Car-
 thaginem transmiserit. Luc. li. 7.
*Non illum Pœnus humator
 Consul, & Libya succensa lampadē Canna
 Compellunt, hominum ritus vt seruet in hostes.*
 Cannenses, Italiæ populi, Corinthis & Colla-
 tinis vicini, Romana clade insignes. Plin. lib. 3.
 cap. 11.
 Cannemifates, populi sunt insulani, Batavis fini-
 timi. Plin. li. 4. c. 5.
 Canogiza, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptolem.
 Canonium, Angliæ oppidum. Anton. *Canonidem*
 in Essexia, Camdeno.
 Canobus, nauib. Menelai gubernator, quo tem-
 pore Menelaus ipse in Ægyptum perrexit.
 Vide CANOPVS.
 Canobus, & Canobira, Quintiliano li. 1. Nos ve-
 rò Canopus & Canopita. Tacit. lib. 2. Histor.
 Vide CANOPVS.

Canonor,

Canonor, vrbs Indiæ; pulcherrimarum rerum
 præstantia celeberrima. Ibi Lusitaniæ rex mu-
 nitissimam habet arcem. Vrbis rex idola colit
 cum subditis, qui Solem, Lunam, vaccasque
 adorant. Portum vrbs habet vbi conuehantur
 equi Persæ: sed immania sunt horum vectiga-
 lia. Ager est aromatum, maximè verò gimgi-
 beris feracissimus. Oforius, hist. Indic.
 Canopicum, Zeugitanæ regionis, quæ propria
 Africæ, & minor Africa dicitur, oppidum est.
 Plin. li. 6. c. 4.
 Canopicum, Nili fluminis ostium. Strab. lib. vlti.
 Plin. li. 5. ca. 10. Ammianus libr. 22. Pomponius
 lib. Vide CANOPITANVM.
 Canopus, ciuitas Ægypti, distans ab Alexandria
 cxx. stad. ex qua ortum ferunt Claudianum
 poetam: dicta quasi Canobus à Canobo Amy-
 clæo, Menelai nauis gubernatore ibi sepulto.
 Nam deuicta Troia, in Ægyptum vi ventorū
 delatus cum Helena, gubernatorem icū ser-
 pentis, quem Hæmorrhoida vocant, amisit, in
 eiusque memoriam urbem condidit, relictis
 ab iis, qui ad nauigandum inutiles erant. Iuue-
 nalis Satyra 15.
*Sed luxuria, qua tunc ipse nataui,
 Barbara famoso non cedit turba Canopo.*
 Item Virg. 4. Georg.
*Nam quia Pellæ gens fortunata Canopi
 Accolit effuso stagnantem flumine Nilum.*
 Canopus item, Deus fuit Ægyptiorum, de quo
 his verbis scripsit Ruf. lib. 11. ca. 26. Hist. eccl. f.
 iam verò (inquit) Canopi quis enumerare su-
 perstitiosa flagitia posset: Vbi prætextu sacer-
 dotalium literarū (ita enim appellabant anti-
 quas Ægyptiorum literas) magicæ artis erat
 penè publica schola: quem locum, velut fon-
 tem quandam atque originem dæmonum in
 tantum venerabantur pagani, vt multo ibi
 maior celebritas, quam apud Alexandriam ha-
 beretur. Sed de huius quoque monstri errore,
 cuiusmodi originem tradant, absurdum non
 erit, paucis exponere. Ferunt aliquando Chal-
 dæos ignem, Deum suum, circumferentes, cum
 omnium prouinciarum diis habuisse confli-
 ctum, quo scilicet qui vicisset, hic esse deus
 ab omnibus crederetur. Reliquarum prouin-
 ciarum dij, æris, aut auri argenti que, aut ligni,
 vel lapidis, vel ex quacunque materia constabant,
 quæ per ignem proculdubio corrumpere-
 tur. Ex quo fiebat, vt ignis locis omnibus
 obtineret. Hæc cum audiuisset Canopi sacer-
 dos, callidum quiddam excogitauit. Hydria
 fieri solēt in Ægypto fictiles, vndique crebris,
 & minutis admodum foraminibus, paruulæ,
 quibus aqua turbida desudans, defæcator ac
 purior redditur. Harū ille vnā cera forami-
 nibus obturatis, desuper etiam variis colorib.
 pictā, aqua repletam statuit in Deum. Et ex-
 cisum veteris simulachri, quod Menelai gu-
 bernatoris ferebatur, caput desuperpositū, di-

ligenter aptauit. Adfunt post hæc Chaldæi. iter
 in confictum: circa hydriam ignis accen-
 ditur. cera; qua foramina fuerant obruta, re-
 soluitur: sudante hydria ignis extinguitur. Sa-
 cerdotis fraude Canopus Ægyptiorum victor
 ostenditur. Vnde ipsum Canopi simulacrum
 pedibus perexiguus, attracto collo, & quasi su-
 gillato, ventre tumido, in modum hydriæ cū
 dorso æqualiter tereti formatur. Ex hac per-
 suasione, velut deus victor omnium celebra-
 tur. Nunc verò aduentante sacerdote Dei
 Theophilo, nullus profuit sudor, nec ceris
 fraus obrecta subuenit: vastata sunt omnia, at-
 que ad solum deducta. Hæc Rufinus.
 Canopus, sideris nomen. Plin. li. 6. c. 22. in descri-
 ptione Taprobanae insulae. Canopo proximū
 est extremū. Nili ostium, Africam dirimens
 ab Ægypto, quod ab verbis huius nomine
 Canopicum appellatur, de quo supra.
 Canopus itē parua insula est mediterranei ma-
 ris, Nili ostio, quod Canopicum vocat, obuia.
 Menelai gubernator Canobus ibi fortè mo-
 riens nomen insulae, illa ostio dedit. Pompo-
 nius Mela. Proinde quum à Canobo picta sit,
 ideò b litera scriptum aliquando vocabulum,
 teste Quintiliano lib. 1. c. 9. Canopi porrò his
 verbis meminit Tacitus lib. 2. historiarū, Cō-
 didere (inquit) id Spartani, ob sepultum illic
 rectorem nauis Canobum, qua tempestate
 Menelaus Græciam petens diuersum ad ma-
 re terramque Libyam delatus est.
 Canopitanum, oppidum liberum Zeugitanæ re-
 gionis, siue Africæ minoris, Plin. li. 5. ca. 4. Vi-
 de CANOPICVM.
 Canraia, Arabiæ populi. Arrian. in Periplo.
 Canta, vrbs Hispaniæ in Cantabria. Isid.
 Cantabra, fluius in Indum erumpens, cū tribus
 aliis quos secum trahit fluiis. Plin. li. 6. ca. 20.
 Cantabri, Hispaniæ Tarraconensis populi, Astu-
 ribus finitimi, omnium olim Hispanorum ef-
 feratissimi, nullamq; sine armis vitam esse exi-
 stimantes: quorū regio Cantabria; & proximus
 Oceanus Cantabricus appellatur. Sil. Ital. 2.
*Cantaber ante omnes hyemisque, æstusque fa-
 misque Inuiētus.* Et mox.
*Nec vitā sine Marte pati: quippè omnis in armis
 Lucis causa sita est, damnatum viuere paci.*
 Steph. Strab. li. 3. Plin. li. 25. capit. 8. ab Augusto
 victi. Horat. 2. Car.
Cantabrum indoctum iuga ferre nostra.
 Hodie, Gascones, item Vascones appellantur.
 Aliis *Guipuscoa*. aliis *Biscaia*.
 Cantabriæ lacus, in quo fulmen decidit, reperti-
 que fuere duodecim secures. Sueton. in Galba.
 Cantanus, vrbs Cretæ. Steph.
 Cantarus, poeta Comicus Atheniensis, cuius fa-
 bulas nonnullas commemorat Suidas.
 Cantarolethros, locus paruus in Thracia, in quo
 scarabei omnes intereūt *ἀλεγεῖ* enim perni-
 cius, Cantharus autem, scarabeus. Plutarch.
 Cantha

Cantharium, promōtorium in Samo insula, stadiis octoginta à Dracono eiusdem insule promontorio distans, qui traiectus minimus est intermediorum, Strabo lib. 14.
Cantharus, signum in cœlo tribus stellis constans in Aquario. Scribit Laertius deorum colloquia fieri per Cantharum & accipitrem.
Cantharus, nomen impostoris & malefici apud Athenienses de quo extat prouerb. Cantharo astutior.
Canthale, vrbs Libophœnicum. Steph.
Canthelia, vrbs iuxta Carthaginem. Steph.
Canthérius, mons est in Sabinis. Varro.
Canthi, sinus ad ostia Indi fluminis. Ptol.
Cantus, Abanthis filius inter Argonautas ab Apollonio ponitur, itémque ab Orpheo. Apollonius dicit eum in Libya periisse. Flaccus autem in Aca.
Cántia, regio Britanniae insulae, vbi ciuitas est Cantuaria.
Cantiáni, populi, qui aduersus Angliae regem seditionem mouerunt.
Canticebis, vrbs Germaniae Ptol. hodie Amberg. vulgò *Amberg*.
Cantium, est regio in Anglia ad mare in angulo imi minorisque lateris ex tribus eius insulae lateribus cōtra Galliam, quò ferè omnes Galliae naues appellant, & ad orientem solè spectat. Ex omnibus autem Anglicis longè sunt humanissimi qui Cantium incolunt, quæ regio est maritima omnis, neque multum à Gallica differunt consuetudine. Huic maritimae regioni quatuor reges olim præerāt, quibus Cæsar quicquid in annos singulos vectigalis populo Roman. Anglia penderet, constituit. Nunc regnum Angliæ ex voto Henrici Regis, vectigalis Roman. Pontifici facta est. Quæstórque à Roman. Pontifice in Angliam mittitur qui censum annuum exigat, non dissentiente rege. In Cantio. ciuitas est metropolis nomen idem retinens: ferè habet omnes Episcopos Angliæ sibi suffraganeos: eius Archiepiscopus Legatus natus est: similiter & Eporacensis, cui in Anglia (quæ eas duas metropoles solum habebat) duo tantum subsunt suffraganei, quod omnes episcopi Scotiae, quæ nullum habet Archiepiscopum, illi subiicerentur.
Cantuariani, populi in Mauritania. Ammia. Marcell.
Cantzacium, vrbs in Perfermenia. Cedren.
Canuccis, Mauritaniae Cæsariensis oppidum. Ptolem.
Canuchia, fluuius est nauigabilis, in Gangem influens. Plin. lib. 6. cap. 18.
C. Canuleius, Romæ Trib. pleb. rogationes duas tulit, vt connubia plebis cum patribus essent communia, & alter consul de plebe crearetur. Liu. lib. 4.

Canusium, Apuliae oppidum, ad Aufidum fluuium, rutila lanæ ferax, quæ ab eo Canusina dicitur: ex qua qui vestes gestabant, Canusinati dicebantur. Martial. lib. 9.
Vt Canusi natus nostro Syrus asserere sudet.
 Plinius libro tertio, capite vndecimo, Strabo libro sexto.
Canūtus, Dacorum rex, profugis Angliæ auxiliū tulit.
Canūtus, I. I. Anglorum rex XVII. regnavit annis II.
Canūtus Dacus XVI. anno salutis 1017. imperium totius insulae acquisit, regnavit annis xx. Polyd. Olanum Noruegiae regem, qui Daciam depopularus erat, vicit, Nouergiam recepit.
Canusium, Stephan. maxima urbium Italicarum. Gentile, Canusius, vel Canusites, vel Canusinus.
Canusium. Vide **CANVSIVM**.
Canytis, vrbs Syriae. Steph.
Capæ vrbs Helleponti. Steph.
Capæus fluuius in superficie frigidus, infra calidus. Antigonus in Mirabilib.
Capaneus, nobilis Argiuis, maritus Eudnes, qui vnà cum Polynice ad bellum Thebanum profectus, cum scalas muris admouere vellet, à Thebanis lapidibus fuit obrutus. Hinc factus est locus fabulae, Capaneum cum deorum contemptor esset, à Ioue fulmine esse percussum. Vegetius lib. 4. de re militari, Qui scalis (inquit) in obsidione urbium vtuntur, frequenter periculum sustinent, exemplo Capanei, à quo primùm scalarum oppugnatio perhibetur inuenta: qui tanta mole lapidum fuit obrutus à Thebanis, vt fulminibus dicatur extinctus. Quid. lib. 4. Tristium,
Cum cecidit Capaneus subito temerarius ietia
Capara, Ptolemæo, alio nomine. Caperā, Lusitaniae vrbs.
Capareolis, Armeniae minoris oppidum in præfectura. Launienansi. Ptol.
Caparetea, Samariae vicus Iustino & Eusebio, unde Menandrum quendam Simonis Magi discipulum oriundum tradunt.
Caparnaum, fons iuxta Gennesar lacum, quem nonnulli Nili fluminis venam opinantur. Ioseph. belli Iud. lib. 3. cap. 12.
Caparorta, Iudæae vrbs. Ptol.
Capasa, Lusitaniae vrbs. Ptolem.
Capastite, Asiae præfectura, quæ alio nomine vocatur nomos. Plin. lib. 5. cap. 9.
Capedunum, Scordischorum oppidum. Strabo libro septimo *Cappestein*. & *Captenberg* Lázio.
Cappellatium, Alemannie regionis nomen Amm. Marcell. hodie *Pfaltz* vel *Pfaltzgraefschast*. vulgò. lat. Palatinatus. B. Rhenan. Munster tractus qua itur. Francfurto Heidelbergam. vulgò *Bergstrafs*.

Capena.

Capena oppidum vicinum Romæ iuxta fontem Ageriae. Hinc Capenates, Italiae populi, Clusinis vicini. Plin. lib. 3. cap. 5.
Capena, porta Romæ, à Capena vrbe, quam Italus rex ædificauit. Hæc porta & Apia dicta est, per quam Capuam itur. Frontinus libro de aquæ ductu. Iuuen.
Substituit ad veteres arcus, madidamque Capenam.
 Dicta etiam est Triumphalis, quòd triumphantes per eam portam in urbem inuehi solent: hodie portam S. Sebastiani vocant.
Caper, fluuius, Laodiceam clarissimam Cariae urbem cum Lyco & Afopo amnibus alluens. Strabo lib. 12. Plin. Caprus vocatur.
Caper, nomen proprium Grammatici.
Caper, vel Caprus, Assyriae fluuius. Ptolem.
Caperfana, locus circa Zeugma Syriae. Am. Marcell.
Capertini agri, circa Massiliam. Iustin.
Caperturi, Comagenæ in Syria vrbs. Anton.
Capeti, arx circa Arzen. Curopalates.
Capetrum, castellum circa radices montium circa Theodosiopolim. Cedren.
Capeus, felicitis Arabiae sinus. Plin.
Capetus, Albæ rex, Capios filius, & Tiberini patet. Ouid. lib. 14. Metamorph.
Capha, vrbs Pontica à Turcis expugnata. Egnat. lib. 3. Vide **THEODOSIA**.
Caphara, nomen ciuitatis in tribu Benjamin Iosue 18. Videtur eadem quæ & Caphira dicitur.
Capharæus, mons altissimus Eubœae Hellepontum versus, impetuosis & formidolosus, propter scopulorum frequentiam & crebros vndarum vortices. Hic Nauplius, Eubœae rex, mortem filij Palamedis Vlyssis dolo interfecti vltus est. Nam cum Græci Troia diruta redirent, Nauplius facem in montis vertice posuit, vt locus fidem portus haberet: quò cum venissent, multi naufragium fecerunt. Virgil. lib. 11.
Sydus & Eboica cantes, vltorque Caphareus.
 Vnde & Caphareum mare dictum est.
Capharæum, Eubœae promontorium. Sunt autem Eubœae promontoria tria. Plinius lib. 4. cap. 12.
Capharnaum, (Capernaum) iuxta stagnū Genezareth etiam hodie oppidū in Galilæa gentium situm in finibus Zabulon & Nephthali. Matt. 4. Luc. 4. in quo CHRISTVS centurionis filium sanum fecit, Matt. 8. In hac CHRISTVS versatus est multum, & plurima miracula edidit, vnde & eius ciuitas appellata est. Matth. 9. & 11. Egesipo 3. cap. 26. & fons in regione Genezaris. Capharnaum nomine.
Capharsalama, vrbs quæ & Antipatrida, I. Machab. 8.
Capharobas, Idumeæ vicus. Ioseph. belli Iud. lib. 5. cap. 4. Caphas, Libya interioris mons. Ptol.

Caphereus, Euboicae insulae promontorium. Ptolem.
Capheræus. Vide **CAPHAREVS**.
Capheris, inter desertas insulas, quæ inter Chersonesum & Samothracen sunt, numeratur. Plin. lib. 4. cap. 12.
Caphetetha, muri Hierosolymitani pars, I. Machab. duodecimo.
Caphira, ciuitas Gabaonitarum, Ios. 9. Eadem videtur esse quæ & Caphaia dicitur.
Caphrena, oppidum. Plin. lib. 6. cap. 26. Dicta est in Zeugmate, Apamia, ex qua Orientem petentes excipit oppidū Caphrena munitū, &c.
Caphthorim, i. sphaera, siue poma, aut vola, vel palma turturum vel exploratorum. populi, qui Cappadoces dicuntur, Genes. 10.
Caphya, vrbs Arcadiae, à Caphy patre Anchise, vel à Cepheo. Steph.
Capidaua, Mysiae inferioris vrbs, ad Danubium. Anton.
Capillati, populi inter Alpinas gentes. Plin. libro 3. cap. 20.
Capina, Arabiae felicitis insula, in Indico mari. Plinius.
Capionis turris, in Hispania est ad Bœttim fluuium, sita in petra quæ circūcirca pelagus aluit. Ea sicut Pharos mirum in modum ad nauigantium salutem ædificata est. Nam quum eiectus ab amne linus vadisum reddat profundum, & latentibus sub aqua faxis, locus ipse promineat, conspicuo aliquo opus habebat signo. Strabo lib. 3.
Capis, Colonia Italica. Frontin.
Capisa, Paropanisi oppidum. Ptolem.
Capissena, Asiae populi, Capissam urbem habent, quam diruit Cyrus. Plinius lib. 6. c. 33.
Capitalia, mōs Indicorum altissimus. Plin. libro. 6. cap. 20.
Capitina, Siciliae vrbs. Cicero in Verrem.
Capito VIII. Hierusalem episcopus, anno salutis 165.
Capito, Lycius, composuit historiam Isauricam libris VIII. Epitomas Liuij & Eutropij in Graecum Vertit sermonem. Scripsit & res Lyciae Pamphiliae. Volater. lib. 14.
Capitolias, cauae Syriae vrbs. Ptolem.
Capitolinus, cognomen M. Manlij, qui ob tyrannidem affectaram de saxo Tarpeio deiectus est.
 Item, alterius qui de Cæsaribus scripsit.
Capitolinus, consul, collega Aureliani Augusti, anno ab vrbe 1026.
Capitolium, prægrandis arx Romæ, in monte Saturnio, ex præda Apiolarum, Latinorum vrbs, à Tarquinio Superbo extructa. Plin. lib. 3. cap. 5. Sic dictum à capite hominis ibi reposito, dum fundamenta foderent: antea mons Tarpeius vocabatur, à Tarpeia virgine Vestali, quam ibidem Sabini scutis suis obrutam necarunt. Virgilius lib. 6.

Iste.

Iste triumphata Capitolia ad alta Corinthe, &c.
 Capitolianus, Iouis cognomen, quod templum in monte Capitolino extructum haberet, vortum quidem primum à Tarquinio Demarathi filio extructum: deinde à Tarq. Superbo. Cæterum non erat idem Capitolinus hic Iupiter, & Capitolinus tonans: nam illum Tarquinus Superbus, hunc D. Augustus, quod liberatus fuisset periculo, cum in expeditione Cantabrica per nocturnum iter lecticam eius fulgur perstrinxisset, seruumq; aurigam examinasset. Sueton. in Augusto.
 Capiton, latro, qui cum aliquandiu latrociniiis vacasset, pertæsus vite, in solitudinem se contulit, vbi annis quinquaginta duravit in quodam specu.
 Capitulum, Italiae vrbs propter Bouillas & Calatias.
 Capituria, Thraciæ oppidum. Procop.
 Capnobata, populi qui Myfi dicuntur. Strab. lib. 7. Scribit autem Posidonius Mysos religioni indulgentes, ab animatibus abstinere, & eam ob causam pecus omne vitare, melle verò & lacte & caseo vesci. Quumque tranquillam exagitent vitam, ob deorum culturam, Deicolæ & Capnobata, id est fumi conscensores nominantur.
 Caportes, Marmariæ locus. Anton.
 Capotana, Asiæ vrbs. Ptolem.
 Capote, Asiæ mons, ex quo Euphratem oriri Licinus Mutianus antiquissimus rerum scriptor credit. Plin. lib. 5. cap. 24.
 Cappadocia, Asiæ regio, quam Ptolemæus tabula Asiæ prima describit, & Plinius libro sexto cap. 2. & 3.
 Cappadocia, Pontica regio, Solino, quæ lauo latere vtraque Armenias, Comagenemque tangens, dextro multis Asiæ populis circumfusa, ad Tauri iuga & solis ortus attollitur. Euphrates eam ab Armenia maiore diuidit. Appianus minoris. Armeniæ partem, Ptolemæus verò minorem Armeniam esse scribit. Dicta Cappadocia, à Cappadoce amne, ante Leucosyria vocata.
 Cappadocia Stephano, regio Ciliciæ, Sinope vsque ad Euarchum fluium, qui Cappadociam & Paphlagoniam determinat. Herodorus à Cappadoco quodam conditam scribit. Diuidebatur olim non in primam & secundam, vt nunc (inquit Stephanus) sed in maiorem & minorem. Extrema pars Tauri Cataonia dicta, à Strabone Cappadocia vocatur. Stephan.
 Cappadox, amnis in Cappadocia. Plin.
 Cappagum, Hispaniæ Beticæ oppidum, Gaditani conuentus. Plin. lib. 3. cap. 1.
 Caparea, Locus Syriæ in Cyrrhestica regione. Anton.
 Capellianus, Mauritanie procurator, exercitum aduersus Cordianum duxit, eum vicit, cecidit Cordiani filius, Herod. lib. 7.

Capra, signum, caeleste. Hæc, vt poetis placet, Amaltheæ capra fuit: cuius lacte educatus est Iupiter, quare postea reru potitus, inter astra eam collocavit. Col. lib. 11. cap. 2. Decimo Calend. Ianuar. si Capra occidit manè, tempestatem significat.
 Capra, meretrix quædam apud Suidam, quæ faceret Capra dicta est, quod Thalli cuiusdam Capponam facientis bona deglutisset, tanquam germina hædis in pastum-obiici solita, quæ thallos Græci vocant. Cæll. lib. 8.
 Capraia, insula in mari Tusco seu Ligustico capris abundans, quam Græci Aegialon dicunt: Solinus cap. 9. & Plin. lib. 3. cap. 6.
 Caprarienses populi & mōtes Mauritanie, Am. Marcell.
 Capras, locus in Tuscia, vbi Totilas interemptus est. Procop. libro 3. hodie *Caprese* vocari scribit Leander.
 Caprasæ, Calabriae oppidum Anton. hodie *Tar-sia* G. Barrio.
 Caprasia, Padi fluminis ostium. Plinius libro 3. cap. 16.
 Capræ, insula proxima Neapoli, Tiberij principis arce nobilis. Plinius libro 3. cap. 6. Suet. in Tiberio.
 Capræ, insula vltra Surrentum Campagnie vr-bem, circiter octo milia passuum, nobilis coturnicum multitudine, quæ ex Italia volantes, illic principio Autumnii capiuntur. Vide CAPRIENE.
 Capræ palus, ad quam Romulus euauit. Plutarchus & Cicero.
 Capræ, Asiæ populi, inter Ciliciam, Cappadociam, Cataoniam & Armeniam, vbi fuit postea condita Apamia à Seleuco rege. Plinius lib. 5. cap. 30.
 Capria, lacus in descriptione Pamphylie, Strabo libro 14.
 Caprianus, mons Siciliæ circa Heracleam. Diodor. in fragmentis.
 Capricornus, decimum est Zodiaci signu, quod sol ingrediens, solstitium facit hybernium. Hunc Pana fuisse nonnulli existimant, qui in Aegypto repentino aduentu. Typhonis gigantis perterritus, posteriorem sui partem in piscis caudam, priorem in formam hirci commutauit, cuius ingenium admiratus Iupiter, figuram hanc in cælum dicitur transtulisse. Hyginus in tractatu de Signis caelest. Stellam habet in naso vnam, in pectore duas, in pede duas, inter scapulas septem, in ventre sex, in cauda duas. Cicero 2. De nat. Deo. *Tum gelidum valido de pectore frigus anhelans, Corpore semifero magno Capricornus in orbe.*
 Caprificialis dies Vulcano sacer fuit quo Attici æstiu mellis vindemias auspicabantur: Plin. lib. 11. c. 15.
 Caprima, Carie regionis oppidum. Diodor. libro 19.

Caprius,

Caprius, vir cuius meminit Horatius 1. Serm. 4. Saty.
 Capronia, virgo Vestalis, quæ in stupro comper-ta, suspensio affecta est: oportebat enim eas in virginitate persistere, quæ ministerio Vestæ addicebantur.
 Capros, Asiæ fluuius, latera vrbs Laodiceæ al-luens, Plin. lib. 5. cap. 29.
 Caprotinam Iunonem, & Nonas Iulias Capro-tinas veteres dixerunt, quod Romæ Nonis Caprotinis sub Caprifico sacra fierent. Nam post vr-bem captam quum sedatus esset Gallicus tumultus, exhausta rep. finitimi opportunitatē inuadendi Romani imperij nacti, præfecerunt sibi Postliminiu Liniuum Fidenatum. Dictatorem, qui fœciali ad senatū missio postulat, vt si vellent reliquias suæ vrbs non deleri, matres familias & virgines omnes sibi dederentur. Et cum Patrum hac de re esset anceps deliberatio: ancilla nomine Phylotis assumptis cæteris omnibus ancillis, matrum familias, virginumque habitu sumpto, nomine dominarum ad hostes transiit, prosequen-tibus cæteris ad rei fidem. Quæ cum à Liuio in castris distributa essent, hostes plurimo vino prouocarunt, diem festum apud se esse simulantes: quibus somno obrutis, ex Caprifico dato signo hostes trucidati sunt. Itaque memor Pop. Rom. accepti ab ancillis beneficii, omnes iussit manumitti, dotemque eis ex publico assignauit, diemque ipsum Nonas Caprotinas appellauit: ac sacra annua Iunoni Caprotinæ sub Caprifico instituit, adhibito lacte ad rei memoriam.
 Caprullum, portus prope montem Atho. Pomponius lib. 2.
 Caprus, portus in Chersoneso Athi montis, & eiusdem nominis insula. Strab. epitome.
 Capsa, Libyæ interioris vrbs, & alia Africae Propriæ, Ptolemæo & Straboni, qui scribit delectam in bello quod Cæsar cum Scipione gessit. Ab Hercule Phœnice conditam, atque à Mario captam tradit Orosius, lib. 5. cap. 15.
 Capsa, vrbs Chalcidicæ regionis iuxta Pallenem Thermæo sinui vicina. Steph.
 Capitani, populi Zeugitanæ regionis, quæ Africa minor dicitur. Plin. lib. 5. cap. 4.
 Capsum, oppidum à Narsete per dedicationem captum, anno salutis 561. Agath. lib. 2.
 Capton Lycius historicus, qui historiam Ifauricam scripsit.
 Capua, totius olim Campanie vrbs præstantissima, quam Vulturinus amnis interfuit: à camporum latitudine in quibus sita est, ita dicta. Diodorus eam M. Genutio Agrippa, & Cur-tio Chilone cons. conditam tradit. Linius à Capi Samnitum duce, dictam existimat. Alij à Falcone, sub cuius augurio condita est, qui prisca Tuscoru lingua Capys dicebatur. Virg. à Capy, Aeneæ commilitone, qui eam condi-

dit, dictam mauult, sic scribens lib. 19.
Et Capys, hinc nomen Capuana ducitur vrbs.
 Cuius sententiæ subscribit & Suetonius in Cæ-sare Dictatore, vrbs huius originem, & nomenclaturam, ad Capyn conditorem referens: in cuius sepulchro aeneam tabulam inuētam tradit, quæ Cæsari necem denunciabat. Strabo inde dictam existimat, quod esset duode-cim Campanie vrbiu caput, hoc est quod ipsa duodecima reliquis vndecim præflet. Hoc certe constat, Campanie vrbiu poten-tissimam fuisse, & Punicis belli tempore Romanæ vrbs æmulam, agri autem bōnitate nulli terrarum posthabendam: vnde & diuitem Capuam vocat. Virg. 2. Georg.
Talem diues arat Capua. Plin. lib. 3. cap. 5. Caput (inquit) ab vndecimo campo dicta, quomodo intelligendum sit, inibi Hermolaus adnota-tuit. M. Cicero luxus infamia Capuam no-tans, luxuriæ & superbiæ domicilium esse ait in Oratione de lege Agraria contra Rullum, & item in Oratione post reditum in Senatu. De laudibus vrbs Capuæ multa apud eundem Ciceronem in ea Oratione. Sidon.
 — non sic Bacchæus opimam.
Annibal ad Capuam perijt, &c.
 Capudbada, locus maritimus in Byzacio Africae: Procop.
 Caput Cillanum, Mauritanie Cæsariensis locus. Anton.
 Caput Etruriæ, locus maritimus Etruriæ, in cō-finio Liguriæ. Anton.
 Caput Padi, Ptol. hodie *Coderea* dici ait Leander.
 Caput Tyrst, Sardinie locus. Anton. fortè fons Tyrst fluminis.
 Capys, filius Assaraci, & pater Anchisæ. Ouid.
 — *Tros est generatus ab illo,*
Assaracum erat hic, Assaracisque Capyn.
 Capys, qui cum Aenea in Italiam venit, Capuam condidit. Virg. lib. 10.
Et Capys, hinc nomen Capuana ducitur vrbs.
 Huius meminerunt Dictys Cretensis & Da-res Phrygius.
 Capys Syluius, Rex Albanorum, & Capeti pater.
 Capytium, Siciliæ vrbs. Ptolem.
 Carabi, Scythiæ flumen. Plin. lib. 6. cap. 17.
 Carabia, Mygdonidis in Macedonia oppidum. Pto.
 Carabis, Hispaniæ vrbs. Appian.
 Caracates, Germaniæ populi, Vangionibus, Tribocis que finitimi. Tacit.
 Caracca, Hispaniæ Tarraconensis oppidum in Carpetanis. Ptol. Oppidanos Plutarch. in Sertorio Characitanos appellat.
 Caraceni, Italiae populi. Ptolem.
 Caracotinum, Gallie Lugdunensis locus. Anton.
 Caræi, Arabiæ felicis populi. Plin.
 Caraga, Africae propriæ oppidum. Ptolem.
 Carallis & Carallia, Ifauriæ vrbs Steph. Caralitis palus in Ifauria. Liu. Item vrbs Lybiæ Steph.
 Caracalla, agnomen Antonini Cæsaris ab indu-

menti genere ad talos vsque demisso & Caracalla dicto, quod ille populo Romano dedit. Sext. Aurel.
 Caralitanum, sive Calaritanum, promontorium Sardiniae.
 Caralitani, vel Calaritani, Sardiniae populi. Vide CALARIS.
 Carallia, vel Carallis, Isauriae ciuitas. Steph.
 Carambi, promontorium magnum ad Septentrionem porrectum, Arietinae frontis habens formam, quo longo spatio pelago incumbens, Scythicae obiectum peninsulae, Euxinum pontum bimarem videtur efficere. *Capo pisello.*
 Carambis, Paphlagoniae promontorium, in medijs ipsius regionis littoribus. Plin. lib. 4. c. 12. & lib. 6. cap. 2. Valer. Flac. lib. 4.
Quid tibi nubifera surgentem nube Carambim?
 Carabucis, Scythiae fluius ad montes Riphæos. Plin. lib. 6. cap. 13.
 Carabice Stephano, gens Hyperboreorum, à Carabico fluuiio. Vide CERAMBYCAS.
 Carana, Põti oppidum, à quo Caranensis regio. Strab. lib. 12. Steph. vrbs Galatiae à Romanis cõdita.
 Caranitis, praefectura Armeniae maioris. Plin. lib. 5. cap. 24.
 Caranna, vrbs Galatiae. Steph.
 Caranicum, Hispaniae oppidum inter Bracaram & Asturicam. Anton.
 Caranus, qui Cramus, primus Macedonum rex regnavit ann. xxviii. Cũ Græcorum multitudine, capturum sequens gregem, Edissam, quã Ægeam vocavit, expulso Mida cepit, regni que Macedonum fundamenta iecit. Iust. li. 7. Huius historiam quandam recenset Cæsar. lib. 22. c. 10.
 Caranus, Arabiorum portus in Phœnicia prope Palentum urbem. Strabo lib. 16.
 Carape, Armeniae Minoris vrbs. Ptolem.
 Cararos, Africae Propriae oppidum. Ptolem.
 Caras, vir qui Caribus imperavit, illisque primus ex quibus auspiciam dedit. Alex. ab Alexand. lib. 5. cap. 13.
 Carasa, Aequitaniae ciuitas in Pyrenæis. Anton.
 Caraseni, populi Tauricae regionis. Plin. lib. 4. c. 12.
 Carastasi, populi circa Maotim. Plin. lib. 6. c. 71.
 Carasyram, Thraciae oppidum. Procop.
 Caratacus, Sylvarum imperator, à P. Ostorio in Britannia victus. Cornel. Tacit. lib. 12.
 Caratae, Sacarum gens apud Ptolemæum. In Norico quoque populi, vt vult Lazijs.
 Carania, Hispaniae vrbs circa Caesaraugustam. Anton.
 Caraxus, frater Sapphus, & amasius Pyramidis meretricis, quam Sappho Doricam nominat, alij Rhodopen. Perot.
 Carba. Vide CARBAS.
 Carbaca, Paropanisi vrbs. Ptolem.
 Carbam, Armeniae oppidum. Cedren.
 Carbana, vrbs Lyciae. Steph.
 Carbania, Pomponio lib. 2. commemoratur inter paruas insulas Italiae adjacentes. Stephano

nominatur, nec explicatur.
 Carbanis, loci nomẽ, apud Steph. & Cedrenum.
 Carbantorigum, Selgouarum in Albione insula oppidum. Ptolem. *Glencar* Camdeno.
 Carbas, vel Carba, ventus Africanus dicitur à Vitruvio, nauarum Carbinum nominant, Narbonicẽ, *Garbin.*
 Carbi, Arabiae felicitis populi. Diodor. lib. 3.
 Carbia, Sardiniae vrbs. Anton.
 Carbilefi, Thraciae populi. Plin. lib. 4. cap. 11.
 Cabrius, primus Romanorum, vxorem repudiavit ob sterilitatẽ: praestito iuramento antese vxorẽ liberorũ causa quarere. Autho. Gel.
 Sp. Carbilius, eius libertus, primus ludum grammaticae Romae aperuit, mercede docens, Plut. in Problematis.
 Carbina, Iapygium vrbs. Athen. lib. 12. cap. 7.
 Carbo, viri Romani cognomen.
 Carbo, orator Romae, de quo multa Cicero in Bruto scribit.
 Carbo eloquentissimi viri Carbonis filius, orator non satis acutus, sed tamen orator numeratus: erat in verbis grauitas, & facile dicebat, & auctoritatem quandam naturalem habebat oratio. Cicero. Hunc postremo ab exercitu suo interfectum fuisse, quem bellis civilibus collapsum adstringere, & ad disciplinam reducere cupiebat, author est Valerius.
 Cn. Carbo, huius frater, summa fuit auctoritate in republica, partes Marianas secutus. In tertio consulatu suo in Sicilia, iussu Pompeij, dum ventrem apud latrinam exoneraret, trucidatus est. Valerius.
 Carbonaria, Vnum ex hostiis Padi fluuij commemoratur à Plin. lib. 3. cap. 15.
 Carbonarius saltus, vel Carbonaria Sylua apud Trithemium, Greg. Turon. & Siebertum, à veteribus Hercynia sylua dicitur. Gall. *La forêt noire.*
 Carbones, Sarmatiae Europae populi. Ptolem.
 Carbrusa, insula deserta iuxta Thraciae Chersonesum. Plin.
 Carbulo, oppidum Hispaniae Baeticae prope Cordubam. Plin. lib. 3. cap. 3.
 Carca, Bastitanorum in Hispania vrbs. Ptolem.
 Carcaa, vrbs in tribu Iuda Ios. 15. Lat. pauimentum siue frigiditatem dissoluens.
 Carcantia, Italiae oppidum, circa Insubriã. Aato.
 Carcarum locus circa Mediam. Curopalat.
 Carcassum, Narbonensis Galliae vrbs. Plin. lib. 3. c. 4. hodie Carcassonam vocant, apud Cæs. dicitur Carcasto, siue Carcastio. Gal. *Carcassonne.*
 CarcathioCERTA, Armeniae maioris vrbs Tigri proxima. Plin. lib. 6. cap. 11.
 Carcathrocerta, Sophenes regia. Strabo. Maioris Armeniae est ad Tigrim. Plinio.
 Carcha Assyriae vrbs, haud pcul à Niniue. Masf.
 Carchabesa, vrbs ad Euphratem. Ioseph.
 Carchedon, Graecẽ, Carthago dicitur vnde à Plauto dictum est, Carchedonia: vocatur hæc

hæc comœdia Latinẽ Pœnulus. Et carbunculos Plinius Carchedonios vocat, propter opulentiam Carthaginis magnae. Dicta Carchedon à Carchedone conditore, cuius meminit Appianus. Sed vulgarior fama est, conditam fuisse à Didone. Eustathius in Dionysio. Steph. metropolis est Libyae à Carchedone Phœnicie dicta. Vocabatur alias *ἰσωνή πόλις*, id est, noua ciuitas, & Cadmea & Oenussa & Cacabe, quod incolarum lingua equi caput significat. Alia est Hispaniae, quae Noua ciuitas similiter dicebatur: alia item Armeniae.
 Carchesia, insula, vna Cycladum, alias Amorg.
 Ste Carchi, Mediae gens. Polyb. lib. 5.
 Carcicum, vrbs circa Armeniam. Curopalat. Corcinion habet Cedren.
 Carcina, ciuitas est mediterranea, à qua sinus Carcinites.
 Carcinites, sinus Scythiae Europae. Plin. lib. 4. c. 12. & Pomponius li. 2. In eodem sinu vrbs est nomine, Carcine. Est & Carcinites (alias Carcitus) fluuius, oppidum praeterfluens, Ptolemæo. Stephano vrbs est Scythica.
 Carcinum, magna Graeciae promontorium, Italiae longissimum. Plin.
 Carcinus, dux quidam magni roboris ac bellicosus, cuius auxilium conduxit Lerubos in Herculem dimicantem, quẽ tamen Hercules deuicit.
 Carcinus Agrigentinus, poeta tragicus, floruit paulo ante Philippum Macedonẽ: docuit fabulas 98. de hoc extat Prouerb. Carcini poemata: de his qui obscure & instar aenigmatum scribunt.
 Carcinus, signum caeleste, quod Latini Cancrum appellant, Lucan. 9.
Par Geminis Chirõ, & idẽ quod Carcinus ardẽs Humidus Aegoceros. Vide CANCER.
 Carcome, Mauritaniae Caesariensis oppidum Ptolem.
 Carcuquium, vrbs Hispaniae inter Emeritam & Caesaraugustam. Anton.
 Cardabianca, Valeriae Ripensis, in sinibus Pannoniae oppidum. lib. Notit.
 Cardaces, Asiae minoris populi. Polyb. & Arrian.
 Cardalena, Arabiae felicitis regio. Plin.
 Cardamine, insula sinus Arabici. Plin.
 Cardamyla, vrbs in Argo, propinqua Pylo, & sub dominio Agamemnonis. Hom. lib. 9. Iliad. Herodotus Laconicam esse scribit. Videtur & alia esse prope Chium. Steph.
 Cardamylæssus, vicus quidam. Steph.
 Cardana, Arabiae felicitis vrbs. Plin.
 Cardea siue Cardinea, dea apud Romanos, quae carnibus praeratur, quasi Cardina. Vide CARNA.
 Cardesius, vrbs Scythiae. Steph.
 Cardia, vrbs in Thracia Chersoneso, à cordis similitudine vocata. Solin. Cardia, quod in cordis facie sita sit, dicitur. Plinius lib. 4. cap. 11. cuius saepe meminit Demosthenes in orat. contra Aristocratem. Steph.
 Cardiceas, 1111. Medorum rex, regnavit annis xiii. anno à diluuiio 1579.

Cardidum, promontorium Africae Sardiniae aduersum Cardenui, sunt montes Armeniae maioris, in quibus arcam Noe refedisse, cessante diluuiio, à nonnullis traditum est.
 Cardinea dea. Vide CARNA & CARDEA.
 Cardines dicuntur duae caeli partes immobiles sibi mutuo oppositae, quarum altera est ad Septentrionem, altera ad Austrum: Graeci *πόλεις* vocant: vnde etiam stella Boreali polo proxima, quae est in cauda minoris vrbis, Polaris stella vocatur, non quod sit polus ipse, sed quod sua circumuolutione circulum minimum efficiat, cuius polus est centrum. Linea autem illa recta, quam Astronomi ab vno cardine ad alterum imaginantur, proprie Axis appellatur. Saepè tamen Cosmographi Cardinum nomine quatuor praecipuas caeli regiones intelligunt, Ortum, Occasum, Septentrionem & Meridie.
 Carduchi, populi Mediae bellicosi, & regi non obediens. Steph. Strabo, lib. 16.
 Carditenses, Syriae in Cyrrethica regione populi. Plin.
 Carditus, vrbs magna Syrorum. Steph.
 Cardynus, mons circa Nisibim, ad Tigridum fluuium. Xiphilin.
 Cardytus, Syrorum magna vrbs. Steph.
 Care Hispaniae oppidum inter liminium & Caesaraugustam. Anton.
 Carca, Tartarorum vrbs circa Bosphorum Cimmerium. Laonic.
 Carecardama, Indiae intra Gangem oppidum. Ptolem.
 Caree, i. caluus siue glacies, pater Iohanam. 4. Reg. 25.
 Carehim, i. calui, siue glacies, n. p. nomen loci. i. Paral. 11.
 Carei, vrbs Indiae intra Gangem.
 Carene, Mysiae oppidum. Steph.
 Careni, Albionis insulae populi. Ptolem. & circa Persidem. Procopius atque inter Euphratẽ & Cyrum fluuios. Steph.
 Carenses, Hispaniae populi, Complutensibus proximi. Plin. lib. 3. cap. 3.
 Carētani, Italiae populi, Feretanis vicini in quarta Italiae regione. Plin. lib. 3. cap. 12.
 Carētani, Germaniae populi, Boiariis vicini. Laitprado, Sigiberto, & alijs eius seculi scriptoribus.
 Careon, Hispaniae ciuitas. Appian.
 Careorũ, Sarmatiae Europae gens. Ptolem.
 Carepula, Mauritaniae Caesariensis vrbs. Ptolem. Hanc neoterici Geographi varijs nominibus appellant.
 Cares, filium habuit Cryastum, qui Cariae vrbi nomen dedit. Steph.
 Cares, staruarius nobilis, Lyssippi discipulus.
 Cares, plurali numero, populi, à Caria Asiae circa Tanaim proximi Clazomeniis & Mæconibus. Plin. lib. 6. cap. 7.
 Cares, sub Minoe fuerunt, & tunc Leleges dicebantur, & insulas habitabant, sed sua ditiorie parum contenti, magnam maritimam orẽ & med-

terraneæ partem occuparunt, eam prioribus habitatoribus adimētes, qui & ipsi magna ex parte Leleges & Pelasgi erant; sed Iones & Diores, ut allatam iniuriam ulciscerentur, eos rursus, quauis belli studiosissimos, suis finibus expulerunt.

Caresa, insula Aegei maris ex aduerso Atticæ. Plin. Carēsus, siue Carelius, fluius Troadis. Home. 12. Iliad. celebratus, cuius Plinius ait nulla sua ætate extitisse vestigia, lib. 5. cap. 30.

Caresus, Ciæ insulæ vrbs. Ptolem.

Carētha, insula in mari Lycio, quæ postea Dionysia dicta est. Plin. lib. 5. cap. 30.

Cargani, populi Transhenani in Galliam Celticam circa fines Sequanorū ac Heduoꝝ ab Ariouisto Germanorū rege transportati, quos non ab re opinari possumus eosdē fuisse cum Harudibus ab ipso rege similiter translatis.

Caria, regio minoris Asiæ inter Lyciam & Ioniam. Minorem autem Asiam, Plinio libro 3. cap. 27. ab ortu Lycaonia & Phrygia, illa quæ Galatiam & Pisidas attingit, ab occasu toto Aegei maris excursu, à meridie Aegypto pelago, Septentrione Paphlagonia terminat. Strabo, Cariā à Borea Mæadria flumine clausit, ab occidente Icaro & Myrtoo pelago, à meridie Rhodiensi, ab ortu Lyciis, & aliis gētib; magnamque Tauri montis partem in Caria conclusit, omnem oram Rhodiam ei attribuens, quæ meridionalis est. Huius metropolis est Halicarnassus, in qua regnavit rex Mausolus, cui ibidem Artemisia coniunx Mausoleum illud celebratissimum extruxit. Dicta Caria à Cara rege, qui primus auguria auium dicitur inuenisse. Paphroditus totam Cariam Chrysaoridem vocat, alij vrbē quandam Cariæ tantum sic nominant. Stephanus Cariam à Care conditore dictam scribit. Est Caricus gentile, & Carius quo nomine Iupiter apud Mylasenses colitur. Herodotus Caricam gentem celeberrimam fuisse scribit. Vocabatur etiam Caria magna quædam arx, à Care filio Phoronei; alioqui fœmininum est à Cario, gētile, ut & Cariatis & Kāsēg, Cos, insula etiā, Kēsēg, dicebatur. Est & Phrygiæ vrbs. In Caria extitit olim amnis, qui fuerat antè dulcis, postea in salem mutatus. Plin. lib. 2. c. 5.

Carianda, insula cum oppido, Icarij maris, circa Cariam. Plin. Vrbs item Cariæ apud Suidam.

Carāpa, Parthiæ promontorium. Ptolem.

Cariata, vrbs fuit in Bactriana, quam Alexander subuertit, vbi Callisthenes comprehensus est, & in vincula coniectus. Strabo lib. 11.

Cariath, i. ciuitas, vel vocatio, siue lectio, aut occurfus. nomē ciuitatis in tribu Bēiamin. Ios. 18.

Cariath-aim, idem quod Cariath. n. p. vrbs Moabitarū in tribu Ruben. Ios. 13. Num. 32. Ierem. 48. Ezech. 25. vbi olim Emin gigantes habitauerunt, Genes. 14. Inter vrbes Nephthali Leuitis concessa censetur, 1. Paral. 6. Hieronymus in

Ecloga scribit eam esse iuxta Medabam vr-
bem Arabiæ, & appellari Coriatha.

Cariath-arbe, i. ciuitas quatuor. ciuitas in tribu Iuda, sic dicta ab Arbea conditore, non autem à quatuor patriarcharum, Adam, Abraham, Isaac & Iacob, qui ibi sepulti sunt, sepulchris, ut quidam interpretatur, Ios. 15. quæ & Hebrō dicitur, Iosue 20.

Cariath-iarim, i. ciuitas ciuitatum. aut ciuitas vigilantium. nomen viri. 1. Esd. 2.

Cariath-baal, i. ciuitas idoli, vel imperantis, aut possidentis. nomen ciuitatis in tribu Iuda, quæ & Cariath-iarim dicitur, Ios. 15. & 18. Iere. 36. Dicitur & Baala.

Cariath-iarim, i. ciuitas Syluarū. ciuitas Heuorū in tribu Iuda. Iosue 15. & 26. quæ & Cariath-baal & Baala dicitur, Ios. 15. 18. Vno tantum miliario ab Aemilia qua pergimus Diospolim, distat.

Cariath-sepher, i. ciuitas literarum nomen ciuitatis in tribu Iuda. quæ & Dabir dicitur. Iosue 15. & Cariath-senna Iosue 15.

Carica, domicilia dicitur quæ in edito sita sunt, & naturali tuta munimento, Cæl. lib. 17. c. 23.

Caricunticus, Libyca vrbs, ad sinistram columnarum Herculis. Steph.

Caricum (inquit Stephanus) locus solitarius in Memphide, vbi Cæres affinitate cū Memphite contracta, Caromemphitæ dicti sunt.

Caricus murus, vrbs Libyæ, ad sinistram columnarum Herculis, gentile, Caricotichites.

Caridemū, Promontoriū in Hispaniā: nunc dicitur *Capo de Carbonero*. Oliuarius in Melā li. 2. ca. 6. Idē tamen Oliuarius dicit ibidē, Caridemum promontorium vocari, *caput de Gata*.

Carides, Phrygiæ vrbs. Steph.

Carietes, Hispaniæ populi in cōuētū Cluniēsi. Pl.

Cariga, Drangianæ vrbs. Marcell.

Carige, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Carigni, Samarię mons est altissimus, ciuitati Sicyoniorum supereminens.

Carilla, oppidum Picentum, quod Annibal deieuit, quum nimia pertinacia Romanorū amicitiam coleret. Sil. lib. 8.

-Et exhausta mox Pæno morte Carilla.

Carima, Galatiæ oppidum Ptolem.

Carina, mons Cretæ insulæ, nouem millia passuum suo ambitu continens, in quo nullæ muscæ visuntur. Plin.

Carinæ, Romę dicebantur ædificia, facta in modum carinarū, quæ erant intra templum Teluridis. Alij addunt vicum fuisse Romæ, vbi domus fuit Pompeij. Virg. lib. 8.

-passimque armenta videbant,

Romanoque foro, & laetit mugire Carinis.

Varro Carinas dici putat ab eo, quod hinc oriretur caput sacræ viæ. Caput enim à Græcis *νότος* appellatur.

Carine, nomen loci. Steph.

Carine, Mediæ vrbs circa Caycū fluium, in Asia minori

minori. Herodot. & circa Galatiam. Plin.

Carines, mulieres dicebantur, quæ cantu flebili mortuos naturæ in funeribus affectabantur. Vide Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 3.

Carioth, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Iosue 15. Ierem. 48. idem significat quod Cariathaim.

Carini, Germaniæ populi. Plin. lib. 4. cap. 14.

Carinij, Illyrici populi. Appian.

Carinij, Sardinia populi. Ptolem.

Carinthia, ciuitas ab Huldencico Corinthiorum principe Othocaro Bohemorum regi vendita. Æneas Syluius. cap. 27.

Carinthiæ, seu Carnithiæ, ducatus habet ab Ortu & Septentrione Stiriam: ab occasu & meridie Alpes & forum Iulij contingit. Huius pars est Carniola. Multæ in hac regione valles collēsque tritici feraces: multi lacus & amnes, quorū præcipuus est Drauus. Huius tractus vrbs sunt, Sancto vitus, Villacum, Clagenfurtum, & aliæ quædā obscuriores. Olim hunc tractum lapides inhabitasse putantur. Regionis imperium tenent duces Austriaci. Munster. Sabellicus.

Carinus, imperator quidam Romanus.

Cariobarzanus, mons est inter Massagetarum & Parthosque.

Cariosuelites, Gallia Lugdunensis populi sunt apud Plin. lib. 2. cap. 18.

Caripeta, Arabiæ felicis oppidum. Plin.

Caris, olim vocabatur Cos insula. Steph.

Caris, Gallia fluius, in Ligirem se exonerans, vulgò *Le Cher*.

Carisa, cognomine Aurelia, ciuitas Hispaniæ ad Bætim fluium, in Gaditano conuentu. Plin. lib. 3. cap. 1.

Carisacum, Gallia Belgicæ oppidulum. Anton. vulgò *Cressi*.

Carissa, Paphlagoniæ oppidum. Plin.

Carissimū, castellum quoddam in Italia, Plin. lib. 2. c. 57. iuxta quod T. Annius Milo occisus est.

Caristi Hispaniæ Tarraconensis gens. Ptolem.

Caristum, Liguriæ Oppidum. Liu.

Carith, i. concisio, vel confossio, aut exterminatio. torrens qui in Iordanem influit 3. Reg. 17.

Caritini, Germaniæ populi. Ptolem.

Carium, locus in Cypro, vbi Apollinis Sylua, Ifac. in Lycophr.

Carius, filius Iouis & Torthebiæ, qui circa Torthebiam lacum oberrans, Nympharum cantum dicitur audiuisse, & ab eis Musicam didicisse, eamque apud Lydos propagasse. Quapropter diuinos honores apud suos meruit templo illi magnificè extructo in monte, qui & ipse Carius à nomine eius appellatus est. Steph. Vide THORREBVS.

Carlomānus, à Zacharia Papa sacris initiatus, monasticam suscepit vitam, anno salutis 746.

Carlomānus, Alemaniam deuastauit, Saxones subegit, Theodoricum Saxonem pacis obfidem accepit; anno ab vrbe 1493.

Carlomānus, Ludouici Balbi Francorum regis, ex virgine nobili, non tamen legitimo matrimonio filius, Franciæ rex.

Carmacæ, Asiæ populi circa Mæotim. Plin. lib. 6. cap. 4.

Carmalus, Asiæ minoris, in Sargarauona regione amnis, qui in Ciliciam mare effluit. Strab.

Carmana, insula. Steph. vrbs item primaria Carmaniæ. Ptolem.

Carmania, regio minoris Asiæ, cuius metropolis est Carmania, & populi Carmanij.

Carmania, regio minoris Asiæ, inter Persidem & Indiam sita, quam duplicem esse Ptolemæus tradit cultam alteram, alteram desertam. Huius regionis incolæ Carmani dicuntur, Ichthyophagi cognominati, quod folis piscibus vescantur, quorum etiam coriis vestiuntur. Pomp. lib. 3. Carmani sine veste & fruge, sine pecore ac sedibus, piscium cute se velant, carne vescuntur, præter capita toto corpore hirsuti. Lucan. lib. 3.

Carmanusque, duces, quorū defluxus in Austrum.

Carmania, Stephano & Straboni, regio Indiæ.

Carmaniæ, Persiæ emporium apud Eustath.

Carmara Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Carme, filia Iouis, quæ quum cursu delectaretur & venatione, Diana grata fuit: quā cū Caprinus amaret nimis, insequereturque, illa fugiēs in retia capiēdis demissa piscibus, se precipitem dedit. Vide Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 26.

Carmelis, Hispaniæ vrbs, vbi Scruilius Galba hycmauit. Appian.

Carmelum, vel Carmelus, promontoriū Phœnicæ, & oppidum in monte sitū. Plin. lib. 5. c. 15.

Carmelus, mons Tyriorum Ptolemaidis ad mare imminet. Inde cognomen Carmelus mare accepit, versus ortum extensus tantum, ut campum magnum, quem Esdrelon vocat ab vno latere claudat. Ideoque à Iosepho tribui Issachar ascriptus, sinisque Zabulonitarum ad mare Galilææ, sicut Aseritarum ad mare magnum traditur. Ferax est admodum vini. Ios. 19. In hoc Elias vitens frequenter versabatur, 3. Reg. 18. In hoc etiam Nabal habitauit, 1. Reg. 25. Huius plurima fit mentio sparsim in prophetis. 1. Reg. 15. Isaiæ 33. Ierem. 36. Amos 1. & 9. Michæ 7. Nat. 1. Cantic. 7. Iosue lib. 3. cap. 2. de bello Iudaico. Lat. Cognitio circuncisionis, vel agnus circuncisus, aut teneritudo segetum aut coccinus.

Carmelus, alius in Iudæa, qua itur Ægyptum ad meridionale plagam, de quo Isaiæ 29. & Ios. 15. in quo ciuitas eiusdem nominis extructa videtur. Quibus duobus locis posterioribus legitur Charmel.

Carmēta, & Carmētis, vates Arcadica Euandri mater, à carminibus, quibus dabat, responsa, cum proprie Nicostata vocaretur. Hinc Carmen talis porta, Virgil.

Et Carmentalem Romano nomine portam.

Postea verò Scelerata dicta est, quòd per eam
sex & trecenti Fabij cum clientum quinque
milibus egressi, aduersus Hetruscos ad am-
nem Cremeram omnes interfecti sunt. Ouid.
*Carmentis porta est dextro via proxima Iano:
Ire per hanc noli, quisquis es: omen habet.
Illam fama refert Fabios exisse trecentos:
Porta vacat culpa, sed tamen omen habet.*
De hac Strab. lib. 5. multis verbis, & Solinus in
descriptione Romæ.
Carmentalia erant festa, quæ annis singulis in
honorè Carmetæ à matribus familias xviii.
Cal. Feb. fiebant: in quibus aliquod scortum
aut sua morte percipuum attulisse erat pia-
culum. Ouidius lib. 1. Fastor. & Alex. lib. 16.
cap. 8.
Carmites, vir Græcus, qui tanta valuit memoria,
vt quæ quis exegisset volumina in bibliothecis,
legentis more representaret. Plin.
Carmina, insula Indiæ: insulares, Carmini &
Carminæ. Steph.
Carminna, Carmaniæ insula. Ptolem.
Carminias, historicus, qui libros aliquot de Ita-
lia scripsit, in quorum secundo ait Tuscos
æneo vomere in condendis vrbibus vsos. Ce-
lius lib. 16. cap. 11.
Carmon, locus in Messenia, & templum Apollinis
in Laconia, & in Achaia flumen, & mons
in Peloponneso.
Carmyleus, locus in Anticrago, monte Lyciæ,
in conualle iacens. Strab. lib. 14.
Carna, siue Cardinea, dea quæ vitalibus huma-
nis præesse existimabatur: ab eademque pe-
tebatur, vt iecora & corda & cætera quæ
sunt intrinsecus viscera, salua conseruaret.
Huic pulte fabaria & larido sacrificabatur. In-
de Ouid. lib. 6. Fastorum,
*Prima dies tibi Carna datur, dea Cardinis hæc
est.
Numine clausa aperit, claudit aperta suo.*
Hæc striges nocturnas puerorum, vt dicebāt,
cunas infestantes, à limine submouebat. Cæ-
lius lib. 9.
Carna, Arabiæ felicis vrbs. Ptolem. Strabo.
Carnabas, vir quidam crudelis, qui parentem
Triopam Perrhæborū regem interfecit. Cæ-
lius lib. 11. cap. 17.
Carnaim, i. cornua, populi ciuitatis Astaroth,
Genes. 14. Est & nomen ciuitatis. Mach. 1.
Carnana vrbs Minæorum & populi iuxta mare
rubrum. Steph.
Carnapæ, populi sunt circa Mæotim. Plin. lib. 6.
cap. 7.
Carnasa, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.
Carnasius saltus Peloponnesi vicus in Messenia.
Pausan.
Carne, Phœnicia oppidum, ad montem Liba-
num. Plin. lib. 5. cap. 20. Est item vrbs Stepha.
à Carno Phœnicis filio dicta Gentile Carni-
nites. Est & alia Æolidis: Gentile, Carnæus,

Artemidoro *ἰαπωνία*, ciuitas est (eadem Carne
Phœnicia vt videtur) quam proxima Paltus
sequitur, deinde Gabala.
Carnædes, Cyrenæus, nouæ Academiæ princeps,
Chryssippi maximè studiosus, de quo Gellius,
itemque Plinius ait, scripturum aduersus Ze-
nonis Stoici libros superiora capitis hellebo-
ro candido purgasse, ne quid ex corruptis in
stomacho humoribus, ad domicilium vsque
animi redundaret, & constantiam vigorem-
que mentis labefactaret, tanta cura, tantoque
apparatu, vt ingenio præstans, ad confutan-
da ea quæ scripserat Zeno aggressus est. Hic
præterea memoriæ arte vsus fuisse, Cicer. de
Orat. scribit. Gellius verò libro 16. & Quinti-
lianus, missum Romam legatum ab Athe-
niensibus, vnà cum Diogene Stoico & Cri-
tolaο Peripatetico suspectam fecisse Roma-
nis legationem, dicente M. Catone in Sena-
tu, ab hoc viro cauendū esse, qui ob eloquen-
tiam & differendi facultatem facile, quæcun-
que veller, impetrare posset.
Carnædes, alius philosophus Atheniensis, Ana-
xagoræ discipulus. Suidas.
Carneates, pars montis Cœlossæ, in Peloponne-
so Argiæ regionis. Strabo.
Carneus, citharædus fuit qui Terpandrum vi-
cisse legitur.
Carneus, Apollo dictus est à Carne vate, quem
quidam Ales nomine interfecit.
Carnea, siue Carnia, festa Apollinis apud Spar-
tanos, in quibus Terpander primus vicit.
Carni populi supra quos Apenninus mons in-
cumbit, Galliam togatam inhabitantes. Ve-
netis vicini, quorum regio hodie Carhiola
vocatur: lacum habens in amnem Isaram cõ-
fluentem, qui raptò secum Attage fluuiò al-
tero, effertur in Adriaticum sinum. Plinio po-
nuntur in decima regione Italiæ. Noti nomi-
ne adhuc durate. Hodie tractum à se cogno-
minatum inhabitant Carinthiam, & in meri-
diem supra Tergestum regionem, quæ vul-
go *Carhiola* dicitur. Ptolemus quoque supra
Forum Iulij & Concordiam, Carinthiam lo-
cat. Hæc regio hodie patet principibus Au-
striæ. Vadianus.
Carnia, vrbs Ioniæ. Steph.
Carnicum Iulium, Ptolem. Norici oppidum. ho-
die *Villach* dictum, inter Alpes situm, in Car-
inthia regione. Leandro *Goritia*, & Simlero
Zuglio dicitur.
Carniola, ciuitas ab Huldenerico Carinthiorum
principe, Othocaro Bohemorum regi vendi-
ta. Æneas Silvius, cap. 27.
Carniolenses, populi foroiulienfibus contigui,
qui circa Sauum habitant. Annal. Franc.
Carnion, nomen præsidij 2. Mach. 12. item Laco-
niæ oppidū. Polyb. Arcadiæ itē fluuius. Pausa.
Carnithia, vide Carinthia.
Carni⁹ mēsis, apud Athenienses Maius dicebatur.
Car

Carnodunum, oppidū est Vindelicæ ad Danu-
bium. Ptolem. lib. 2. cap. 13.
Carmon, Arabiæ felicis vrbs. Plin.
Carnones, Albiōnis insulæ gens. Ptolem.
Carnus, insula Acarnaniæ, Stephanus. Vide
CAENE.
Carnus, nomen vatis, à quo Apollo Carneus di-
ctus est. Pausan.
Carnutes, populi inter Celtas, Andegauenfibus
Turonibusque finitimi, ac Oceano proximi.
Horum meminit Cæsar in suis Commenta-
riis. vulgò *Chartres*.
Carnuti, Germaniæ populi inter Danubium &
Hercynium saltum. Plinius libro quarto capi-
te 12.
Carnutum, oppidum quod Germaniæ finis est.
Plin. lib. vltimo, Abest centum milibus pas-
suum à Carnuntio, littore Pannoniæ, quò à
Germania succinum importatur.
Carodunum Prol. Germaniæ vrbs, hodie Craco-
uia, Poloniæ regio.
Carolo Bergomum, vrbs Bauariæ. vulgò *Kari-
sberg*.
Carolo stadium, Franconiæ oppidum. vulgò
Karlstatt.
Carœa, Sarmatiæ Europæ vicus, Ptolem.
Carolus cognomine Magnus, Pipini Francorum
regis filius, primò Francorum rex, postea etiã
Romanorum imperator, Hunnos, Saxones,
Longobardos, Bauaros, multis præliis fregit.
Britanniã, Aquitaniãque subegit, Vascones
perdomuit. Pannoniam vastauit multa in Hi-
spania prælia commisit, Saxones in Galliam
transtulit, quinque concilia coegit, scholam
Parisiensem instituit, multasque in Italia, san-
ctorum hominum res gestas literis prodèdas
curauit: ventis, & mensibus nomina imposuit:
ædes sacras plurimas extruxit: denique omniū
qui vnquam fuerit principum, belli pacisque
artibus. longè clarissimus fuit.
Carolus Caluus, Franciæ rex, post multas cum
fratribus de regni iure controuersias, tandem
etiam imperator factus, ex Italia rediens ve-
neno periit.
Carolus 111. cognomine Grossus, vii. Romano-
rum imperator, Ludouici Germaniæ regis fi-
lius, Lotharingiæ, Alemaniæque rex: anno sa-
lutis 881.
Carolus Simplex, Francorum rex, anno salutis
909.
Carolus, Flandriæ comes, in templo à suis occi-
sus, anno salutis 1124.
Carolus Valésius, Siculorum rex, à Pontifice de-
signatus, anno salutis 1283. Æmil. li. 7.
Carolus, Vngariæ rex, anno salutis 1312.
Carolus Pulcher, Philippi Longi frater, primum
Comes Marchiæ, post Franciæ rex, anno sa-
lutis 1322.
Carolus, Roberti filius, Florentinorū dux, anno
salutis 1328.

Carolus 1111. Cæsar, cognomine Lucerburgen-
sis, Bohemorum rex, anno salutis 1347.
Carolus Ioannes, Constantinopolitanus impe-
rator, pulso armis Cātacuzenò, qui regnū affe-
ctabat, in patriam rediit, opera Frãcisii Gatel-
lusij Genuësis, cui ob eam rem Lesbum insu-
lam dono dedit. Blond. anno salutis 1354.
Carolus, Andræ filius, Neapolitanò exercitui
præfectus, qui post mortem Andegau Ducis,
regnum Neapolitanum, acquisiuit, an. salutis
1379. Rit. Æmil.
Carolus v. cognomine Sapiens, Francorum rex
Ioãnis regis filius, Caroli vi. pater, temporum
suorum turbulētissimum statum sua prudentia
emendauit: pacis artibus etiam bellicas res
feciliciter administrare doctus, ita vt quæ pa-
ter suus armatus amiserat, inermis in cubicu-
lo sedens recuperauerit.
Carolus vi. v. filius, vii. pater, Franciæ rex, per ini-
tia imperij satis felix, nobili etiam de Flan-
driis victoria insignis in morbum incidit: cu-
ius occasione à suis contemptus, multis sedi-
tionibus agitur, tandem inter Anglorū ma-
nus moriens regnum eis reliquit, coactus si-
lium exheredare: quæ res innumeras calami-
tates vtrique populo attulit.
Carolus vii. Caroli vi. filius, rex Franciæ, homo
egregiè exercitatus, primum enim ab An-
glis omni penè regno exclusus, vt etiam per
iocum rex Biturigū diceretur, eos postea tan-
ta felicitate persequutus est, vt nullus eis lo-
cus in Francia relinqueretur, vbi in suo pedem
ponerent.
Carolus Dux Burgundiæ potentissimus, Philippi
filius, primum Carolensis Comes appellatus,
varia fortuna cum Ludouico vndecimo Fran-
corū rege, Eburonibus, Heluetis, bellū, & pa-
cē exercuit. tandē verò à Renato Lotharin-
giæ duce pugna superatus & interfectus est.
Carolus viii. Gallorum rex anno salutis, 1484.
Neapolitana expeditione illustris.
Carolus v. Hispaniæ rex, Romanorum impera-
tor, anno salutis 1519.
Caromemphitæ. Vide CASICAM.
Caronium, Hispaniæ Tarraconensis vrbs, Prol.
Carópolis, vrbs Cariæ. Steph.
Carops, xiiii. Atheniensium princeps, anno vi-
bis Romæ conditæ primo. Euseb.
Caros cepi, i. Caris horri, parua regio Cariæ. Ste.
Carothus, Cyrenaiæ regionis vrbs. Anton. *Car-
cora*. Mercator.
Carpanetum, locus in Attica regione, vt expo-
nunt interpretes in Senecam in Hipolyto.
Carpasium, oppidū Cypri insulæ. Plin. lib. 5. c. 31.
Carpasia Stephano, vrbs Cypri, quam Pygma-
lion condidit. Est & insula Ciliæ Carpasia
iuxta Agragantium Sarpedoniam, quam Xe-
nagoras Carpasium vocat, & Demetrius Sa-
laminius Carbasiam, quod ad ventum *ἰαπωνία*
dictum, sita videatur.

Cárpáthus, insula in mari mediterraneo, contra Aegyptum, media inter Rhodum & Cretam ducentorum stadiorum circuitu, insignis quatuor vrribus: à qua vicinum mare ad Aegyptum vergens, Carpathiū dicitur. Homerus, *Κάρπαθος ἢ ἐπὶ τῆς ἰσθμῆς Ἰσθμῶν*. Plin. lib. 4. cap. 12. Steph. non procul à Coositam scribit.

Cárpates, mons Sarmatiae in Europa. Ptol. Pro varietate locorum & idiomatum varia nomina sortitus est.

Carpáthus, insula Asiae. hodie *Scarpanto*.

Carpe Carcenia Hispaniae Bataicae locus. Anton.

Carpella Carmaniae promontorium.

Carpentoracte, Galliae Narbonensis ciuitas. Plin. lib. 3. cap. 4. vulgò *Carpentras*.

Cárpēsi, gens Iberica intra Iberum fluiuium. Steph.

Carpetani, Hispaniae populi iuxta Vaccæos ad Tagum fluiuium. Plin. lib. 3. cap. 3.

Carpi, populi Zeugmata regionis, quae proprie Africa dicitur. Plin. liq. 5.

Carpia vrbs nomen Steph.

Carpiae dicebantur ciuitates in praecipuis fluminum à Roma ad Barbarorum impetum conditae. Cael. li. 4.

Carpiani Sarmatiae Europae gens. Ptolem.

Carpineites, sinus est non procul à promontorio quod Tamyracem appellant, magnitudinis non modica, tendens in Aquilonem, stadia circiter mille Efficit etiam peninsulam, siue Cherronesum, quam Tauricam, siue Scyticam dicunt. cuius Isthmus ccc. & lxx. stad. dicitur. Strab. lib. 7.

Carpis, Pannoniae inferioris vrbs. Ptolem. *Carpin* Lazio.

Carpitani. Vide Carpetam.

Carpis, fluiuius Scytharum. Herod. lib. 5.

Cárpócrates, haereticus, qui negabat mundum à Deo factum. Hist. Eccles.

Cárpóphorus, adolescens magna apud Domitianum Caesarem gratia. Martialis in Amphitheatro ipse Caesaris.

Cárpōri, populi in Romanum solum translati, anno ab vrbe 1044.

Carpudamū Thraciae mediterranea vrbs. Ptol.

Carpus Episcopus, apud Bergamum martyrio coronatur sub Aurelio Commodo, anno Domini 170.

Carpus, nomen viri. 2. Timoth. 4.

Carra, ciuitas Arabiae ad rubrum mare, à qua Carraei dicti sunt populi. Plin. Carraeis latissimos & fertilissimos agros ab oppido Arabiae, quod Carra dicitur.

Carrae, ciuitas Mesopotamiae trans Edeffam, Crassi & Romani exercitus cruore nobilis. Lucanus, *Assyrias Latio maculauit sanguine Carras*. Plin. lib. 5. cap. 24. & Caracallae imperatoris etiam nece. Hic enim, vt Rufus consularis scribit, intra Euphratem apud ciuitatem Edeffam

perisse fertur, cum leuandae vesicae gratia ex equo descendisset. Ibi muros domosque ex massis fatis faciunt, aqua ferruginantes. Plin. lib. 31. cap. 70.

Carra, Syriae fluiuius. Steph.

Carræ, ciuitas iuxta rubrum mare. Steph.

Carraca, Italiae vrbs sub Venetia. Ptol.

Carrea, Tusciae vrbs mediterranea hodie *Carrara* Leandro. Plin.

Carrei, Arabiae feliciae populi. Plin.

Carrhae, Arabiae vrbs, ad mare rubrum. Plinius Steph.

Carrinensis ager Hispaniae, in quo duo scaturiūt fontes, alter omnia respuens, alter absorbens. Plin. lib. 2. cap. 104.

Carrodunum, Ptolem. Germaniae oppidum, quod Petr. Appian. *Krakovo*, Poloniae regiam interpretatur. Graccopolim appellat Bonfinius.

Carrodunum alterum in Vindelicia ponit Ptolemæus. Hoc *Krainburg*, iuxta Vasserburgum, ad Ocnum fluiuium est, Pynchaymero auctore. Tertium, Pannoniae superioris est. Quartum, super Tyram flumen, in Sarmatia, Europea collocat.

Carruca, Hispaniae oppidum. Hirtius.

Carfa, maris Aegei insula. Anton.

Carfe, Persarmeniae vrbs. Cedren.

Carfæ, Asiae minoris gens. Polyb.

Carfeolani, populi in quarta regione Italiae. Plin. lib. 3. cap. 12.

Carfeoli, oppidum in via Valeria, non longè à Pelignis. Strab. lib. 5. Pli. li. 3. c. 12. Ouid. 4. Fastorum, *Frigida Carfeolis, nec oliui apta ferendis, Terra, sed ad segetes ingeniosus ager*.

Carficus, portus Narbonensis Galliae. Anton.

Carfidana, Daciae vrbs, Ptolem. quae *Kuryma*, hodie teste Lazio.

Carfitani, Italiae populi iuxta agrum Praenestinum Macrob.

Carfuli, Vmbriae in Italia populi. Strabo. *Carfula* Leandro.

Carsum, Mysiae inferioris oppidum. Ptolem.

Carta, Hircaniae vrbs. Strab. & portus circa Thraciam. Zonar.

Carta, vnus ex Darij principibus.

Cartadulorum, regio in subolanis Indorū montibus, in qua Satyri reperiuntur, perniciosissimum animal, tum quadrupes, tum rectè currentes humana effigie propter velocitatē, nisi senes aut ægri non capiuntur. Pli. li. 7. c. 2.

Cartalias, Hispaniae vrbs circa Zacynthum. Strab.

Cartalo, viri proprium. Sil. lib. 14. *-cedit obuius acri*

Cartalo Vafidio Libya regnator arena.

Cartadus, mōs est inter Persas Medosq; positus.

Cartare, Hispanica insula. Sex. Auien.

Cartafyna, Indiae intra Gangem vrbs. Ptolem.

Cartia, oppidum Hispaniae Cartesios à Graecis dicitur. Vnde Cartesius, vt littus Cartesium, in quo

in quo freti augustiae sunt. Alio nomine Tartessus, siue Tartesus dicitur.

Cartenaga, Indiae intra Gangem oppidum. Ptol.

Cartennæ, Mauritaniae Caesariensis vrbs. Pomp. Mela.

Cartenna, Augusti colonia in Tingitana prouincia. Plin. lib. 5. cap. 2.

Cartenus, Mauritaniae Caesariensis flumen. Ptol.

Carteria, ante Smirnam insula. Ptol.

Carterū murus, locus in Sarmatia Asiatica. Ptol.

Cartha, i. ciuitas, siue vocatio, aut lectio, vel occurfus, ciuitas Leuitarum in Zabulonia tribu. Ios. 21.

Carthea, vrbs in Cea insula. Plin. lib. 4. cap. 12. Hinc Carthæius. Ouid. lib. 2. Metam. *Transit ex antiqua Cartheia moenia Caa.* Item, Cartheus: Idem 20. Metamorph. *Naque facer Nymphis Carthea tenēribus arua Ingens seruus erat.*

Carthago, Graecis Carchedon, vrbs Aphricae totius celeberrima, Romaniq; imperij aliquandiu æmula, à Didone condita, septuagesimo post Romam conditam anno. Eusebius. Eo autem potentiae vrbs hæc à tenuissimis primordiis paulatim excreuit, vt non modò Libya vniuersae, verum etiā insularum, & bonae Hispaniae partis tenuerit imperium. Tria cum Romanis grauissima gessit bella, quorum primo superati nauali prelio Poeni, aquas prope modum pacis conditiones à victoribus acceperunt, insulis tantum quibusdam abstinere iussi. Huic successit bellū Punicum secundum, Annibalis ductu gestum, qui expugnata in Hispania Sagūro, victorem exercitū in Italiā trasportauit, eamque totos octodecim annos ferro flammæque crudelissimè vastauit. Victo deinde à P. Scipione apud Zamam Annibale, eò angustiae res Carthaginensium redactae sunt, vt salutem suam mōnibus rueri, durissimisque pacis conditiones pro arbitrio victoris accipere sint coacti. Verum cum ne sic quidem quietè agitare possent, tertioque bellum instaurarent, Senatus Catonis auctoritatem sequutus, Carthaginem delendam censuit & Scipionem Æmilianum in Africam misit, qui victis Poenis vrbs obsidione cinxit, captamque solo æquauit. Virg. Æneid. 1. *Vrbs antiqua fuit (Tyrj tenuere coloni) Carthago: Italiam contra, Tyberinaq; longè Ostia, diues opum, studiisque, asperrima belli.* Tanta eius potentia fuit, vt authore Polybio & Strabone, tota Africa cultiore potiretur: in Hispania verò ab Herculis columnis adusque Pyrenæos montes maximis ciuitatibus imperauit. Variante tandem fortuna adeò defecit, vt ea diruta, finitimi agri Masinissae, qui ob virtutem & amicitiam plurimum Romanis curae fuerunt, concedentur. Adrianus autem imperator eam restitutam Adrianopolim appellauit, & ridiculè Commodus, Alexandriam

Commodianam togatam: à Chatta oppido haud procul à Tyro quibusdam dicta, Cicero verò libro secundo de Nat. Deo. à Carthagine Herculis filia, cum Byrsa prius diceretur.

Carthago noua, vrbs, quam dux Pœnorum Hasdrubal condidit in Hispania Batica. Pomponius li. 2. A Scipione expugnata est. Hannone nō sine suorum clade, se dedēte. Liu. li. 6. Deca. 3.

Carthago vetus, Ptol. Elarconū vrbs est in Hispania Tarraconensi. Pœnorum cognominat Plin. Huius quoque meminit Cicero de lege Agraria. *Villafranca*, hodie, vel vt alij volunt, *Cantavilla*. Carthaginem quoque Stephanus in Armenia habet.

Carthara, Mesopotamiae ad Tigrim vrbs. Ptol.

Cartheia, parua insula circa Delō, clara ingeniiis virisque. Siquidē ex ea Simonides Poeta, qui scripsit multa præclare, & Bacchylides deinde Erastratus, medendi arte clarus, atque Aristobionis æmulus, ex Peripatetica disciplina, duxere originem. Alex. Genial. diel. lib. 6. cap. 5.

Cartij, populi Persiae. Strabo libro Geogra. 11.

Cartris, Cimbrorum peninsula. Plin. lib. 4. cap. 13. Promotorium Cimbrorū excurrens in maria Iogē, peninsulā efficit, quae Cartris appellatur.

Caruancas, & Carufadium, Norici mons. Ptol. *Premmer* Pyramio.

Caruanis, vrbs Ponti Polemociani in Cappadocia. Ptol.

Caruantana, vrbs ab Aequis capta, quam rursus pulsus hostibus Valerius consul recuperauit, anno ab vrbe 346.

Caruentus, vrbs Latinorum. Sceph.

Caruilius Spur, victis Samnitibus sacrata lege pugnantis, è pectoralibus eorum ocreisque & galeis, Iouem qui est in Capitolio fecit, amplitudine tanta vt conspiciatur à Latario Ioue. Plin. lib. 34. cap. 7.

Caruilius alter eques Romanus, triclūniis quibusdam argentum addidisse primus traditur non vt operiret, aut vt Deliaea specie faceret sed Punica.

Carula, Hispaniae Bataicae vrbs, inter Hispalim & Ilipam. Anton.

Caruonis oppidum ad Mosam in Gelliae ducatu Anton. *Gracne*. Simlero.

Carura, regia Cerobothi, Indiae intra Gangem, Ptol. pagus item circa Meandrum fluiuium. Limes Phrygiae & Cariae. Strabo.

Carus, xxxvi. Romanorum imperator, imperauit annis 11. Cum filio Numeriano Cesare doctissimo iuvene, bellum Persicum quod Probus spirabat aggressus, Mesopotamiae capta, Ctesiphontem vsque peruenit, & in tempestate maxima morbo periit, anno ab vrbe 1035.

Carias, ciuitas Peloponnesi, quae cum Persis hostibus contra Graeciam consensit, posteaque à Graecis deleta est. Vitruuius lib. 1.

Caruilius Maximus, praenomine Spu. consul, Romanus cum collega L. Papyrio Cursore anno

vrbs

vrbs cond. 482.
 Carus Manlius Aurelianus, prænominē M. Imperator Rom. anno ab vrbe cond. 1033.
 Carussi, populi Troglodytis finitimi, pariter & Æthiopicis, in finibus Africæ, ad latus meridiem spectans, inhabitantes Spontin.
 Caryæ, regio Arcadiæ, Xenoph. Pausan. curia ite Tegeatarum. Pauſ. & vrbs Laconicæ. Lucian.
 Caryæ, Steph. parua regio Laconicæ. Incolæ Carriates, fœm. Caryatis, & Carceus & Carceatis melissa, id est, Laconica apis. Carcea enim illic loci nomen est. Vide CARYVM.
 Caryanda, lacus & insula eodem nomine Caricæ regionis. Strabo Geographiæ lib. 14. Stephan. vrbs & stagnum nō procul à Myndo, & Coö.
 Carynia, Achaicæ vrbs. Plin.
 Caryones, Sarmatiæ Europæ gens. Ptol.
 Carysa, Statio malè fida nauibus, in Galatia. Arrian. in Pepiplo.
 Carysis, Cryeorum insula, circa Lyciam. Steph.
 Caryste, es, & Carystos, sti, insula vna ex Cycladibus sita in Euboico mari, varij marmoris ferax. Excidebantur enim ibi columnæ marmoreæ, quæ à loco etiam Carysticæ appellabantur. Seneca, *Ferax varij lapidis Carystos.* Hinc Carystæus. Ouid. lib. 3. Fastorum, *Quæque Carysteis frangitur vnda vadis.*
 Caryste, viri nomen.
 Carystos, sine Caryste. Ptol. lib. 4. Eubœæ insulæ ciuitas, in qua (inquit Strabo lib. 1.) Carystiarum columnarum *καρύστια*, id est, lapidum incisio est: ibi Apollinis marmorini templum Carystij marmoris meminit Plin. lib. 4. cap. 12. & lib. 3. cap. 6. Item Lucanus lib. 5. de insula Eubœa loquens, *Quas muris angustas fauces saxosa Carystos.* In hac (teste Solino) Titanes regnauerunt. Briareo enim (inquit) Carystij rem diuinam faciunt, sicut Aegæodi Chalcidenses. Nā omnis ferè Eubœa Titanum fuit regnum. Stephanus eam ait sitam sub Ocha ciuitate Eubœæ, à Carysto Chironis filio dictam. Theodoridas Chironiam vocat. Sita est ad pelagus Myrroum sub Ocha monte. Vocabatur etiam Ægea ab Ægone loci domino, à quo & mare Ægeum.
 Carystus, locus, *τῆς Ἀλγύος* iuxta Arcadiam, vbi columnæ Carysticæ ex Latoniis, & vinum Carystium celebrantur. Steph.
 Caryum, Laconicæ oppidum, à quo Diana Caryatis, quod illic coleretur. Vitruuius Caryam vocat, vnde sunt Caryatides columnæ in antiquis substructionibus celebratæ.
 Cæsæ, Ciliciæ asperæ in Pamphilia vrbs. Ptol.
 Cæsæ Calbenti, Mauritanicæ Cæsariensis locus. Anton.
 Cæsæ Nigræ, Africæ ciuitas. D. Augustin.
 Cæsæ, villa Aniciorum in Africa propria. Anton.
 Cæsina, pater Ethan. i. Para. 15. lat. durities, aut grauitas, aut scandalum eius.

Casaloth, nomen ciuitatis, Ios. 19. lat. temeritates, siue fiducia, aut illia.
 Cassandra insula contra Persidem. Plin. lib. 6. c. 25.
 Casalus sinus, ad Corsicam insulam, Ptol. *Golfo di S. Florentio.* aliis *Capo di porto.*
 Casama, Palmyrenæ vrbs. Ptol.
 Casaman, Armeniæ oppidum. Cedren.
 Casamari, Æthiopiæ sub Ægypto populi. Plin.
 Cassandria, vrbs Macedoniæ, iuxta Thraciam, quæ olim Potidæa vocabatur, à Cassandro Antipatri filio. Steph.
 Casbon, nomen ciuitatis, 1. Machab. 5.
 Cascandrus, Plin. lib. 6. cap. 25. insula deserta in Oceano Indiam versus.
 Cascantenses, Hispaniæ populi. Plin. lib. 3.
 Cased, i. quasi dæmon, vel quasi depradator, aut quasi mammilla, siue quasi ager, filius Nachor ex Melcha. Gen. 22. à quo Casdim, i. Chaldæi.
 Casera, Rhodope regionis in Thracia vrbs. Procop.
 Casellius Vindex, optimus habitus consultus iuris, de cuius erroribus dicitur scripsisse Terentius Scaurus Adriani temporibus. Hæc Ianus Parthasius in illud Horatij de Arte poetica, *-nescit quantum Casellius Aulus.*
Sed tamen in pretio est.
 Caserotæ, Ariæ gens. Ptol.
 Casia, Scythiæ extra Imaum regio. Ptolem.
 Casilini, populi qui inclusi à Rœnis, famem mucibus sustentarunt: vel quod in eorum regione plurima nux minuta nascitur. Festus.
 Casilinum, Italiæ oppidum in Campania. Plin. lib. 3. cap. 5. In Campano agro, inquit, Stabiæ oppidum fuerat intercidit ibi & Taurania: sunt & morientis Casilini reliquæ.
 Casina, Plauti fabula, dicta à Casina ancilla, quæ Stalino lenex eiusq; filius, certatim deperibat.
 Casina, Campania oppidum in Italia. Plin. lib. 3. cap. 5.
 Casinū, Campaniæ vrbs in Italia. Plin. lib. 5. cap. 5.
 Casinus, mons Campaniæ, vbi dudum Apollo colebatur, cuius templum euersum est à viro quodam sanctissimo. Bocar.
 Casiope, vrbs Chaoniæ regionis in Epixo. Casopo, Steph. *Santi quaranta*, Nigro.
 Casiris, Indorum populi Antropophagi. Plin.
 Casiotis, pars Syriæ, Phœnicicæ proxima.
 Casis, i. concisio aut finis. nomen vallis, Ios. 18.
 Casis, mōs apud Euphratem, vbi Traianus dicauit crateras argenteos in templo Iouis Casij cum epigrammate. Suidas. Sunt tamen & alij huius nominis montes.
 Casius, mons trans Pelusium, extremum Nili ostium, in ea Arabiæ Petreæ parte, quæ ab hoc monte Casiotis Ptolemæo appellatur: in quo erat Magni Pompeij tumulus ab Adriano instauratus, vt in vita eius testatur Capitolinus. In hoc monte templum insigne habebat Iupiter, qui inde Cassius cognominabatur. Lucanus libro 8.

-manes-

— *manesque tuos placare licebit,*
Et Casio præferre Ioui.
 Noster Sinai montem esse asserunt, ob illic à Deo datas per Moysen populo Israelitico Decalogi tabulas nobilem, Plin. lib. 5. cap. 11. Arabiam hanc sterilem, & præter Casium montem nihil insignè habentem indicat.
 Casius, mons in Syria Antiochena supra Seleuciam, cognomine Pieriam. Plin. lib. 5. c. 22. cuius altitudo in directum est quatuor millium passuum. Cuius (inquit) excelsa altitudo quarta vigilia orientem per tenebras solem aspicit, breui circumactu corporis, diem noctemque pariter ostendens. Ptolem. præterea lib. 5. cap. 18. Casium quendam montem collocat in Mesopotamia, non procul à Singra altero eiusdem regionis monte. Suid.
 Casius, Iupiter dictus à monte Casio. Paleph. libro 1.
 Castetum, oppidum Galliæ Belgicæ. Æmilii libro 8.
 Casten, x. mensis Hebræis, nostro Decembri quandoque respondens. Zach. 7. Lat. spes, aut temeritas eius, vel thronus siue calix illius, aut illia eius.
 Casmare, Mauritaniæ Cæsariensis oppidum. Ptolem.
 Casmene, vrbs Siciliæ. Steph. hodie *Comiso.*
 Casmonates, Liguriæ populi. Plin. lib. 3. c. 5.
 Casmilii, cognomen Mercurij. vide Camillus.
 Casninium, oppidum vnum ex illis in quibus & ius dicebatur & nundinæ agebantur, & erat quædam Resp. neque tamen magistratus suos habebant: in quæ legibus præfecti mittebantur quotannis qui ius dicerent. Festus.
 Casope. Vide CASSOPE.
 Casos, insula iuxta mare Carpathium ambitu 80. stadiorum, in qua est oppidum eiusdem nominis à Caso Cleomachi patre dicta, coloniis eò deductis. Ab hac & Casius mons in Syria. Sunt autem multæ Casorum insulæ per ambitum, à quibus vestimenti nomen Cassica, quod & nunc quoque durat, vulgare Græcis militibus. Eustathius Cassianam appellat à monte Casio.
 Casos, Persidis insula & ciuitas. Steph.
 Casparyrus, vrbs Gandarica, Scytharum verò *ακρῆς*, id est litrus. Steph.
 Caspium, flumen apud Scythas Asiaticos. Plin.
 Casperia, Indiæ intra Gangem regio. Ptolem.
 Casperia, Rheti Marrubiorum regis vxor, quæ cum Anchemolo priuigno corpus commiscuit, vt annotauit Seruius in illud Virgilij 7. *Aeneidos,*
Hinc Stholenum petit, & Rheti de gente uelusta.
Anchemolum, thalamos ausum incestare no-
uerca.
 Casperia, oppidum in Sabinis. idem fortasse cum eo, quod Silius Casperulam vocat. Vir-

gilius. 7. *Aeneid.*
Qui tetrica horretes rupes, montemq; Senerum,
Casperiamque colunt.
 Casperula, oppidū Sabinorum, quod Silius Italicus à Calpis portis quæ in oriente sunt, vbi Bactriana est regio, accepisse nomen fingit libro 8.
Hunc Amiterna cohors & Bactris nomina
ducens
Casperula.
 Caspin, nomen ciuitatis, 2. Machab. 11.
 Casphor, nomen ciuitatis, 2. Mach. 5.
 Caspiæ portæ, variè dicuntur. Quidam Amazonas, portis Caspiis egressus, ad Alexandrum venisse in Hyrcaniâ, prodidere: sed illæ Caucasæ fuerunt, per quas transitus est ex Hibernia in Scythiam. Neronis quoque principis comminatio ad Caspias portas (vt inquit Plinius) ad eum transitum respiciebat. Verum mons Taurus tribus in locis interruptus, quasi portis quibusdam pertransitur in Armeniam, in Ciliciam, & in Mediam. Sed illæ tantum Caspiæ portæ appellantur, quæ apud Medos sunt. Ptolem. Plinius & Strabo. Per has transitus est ex Babylone & Perside ad mare Caspium. Et hinc fortasse Caspiæ dictæ sunt, quod aliquæ gentes vicinis insident montibus appellatæ Caspiæ. Inga verò Caspia procul hinc absunt, & ad Armenios, vltiorisq; populos pertinent. Portæ autem Caspiæ panduntur itinere manufacto milibus octo passuum longo: nam latitudo vix est plaustris permeabilis. Hæ alibi Armeniæ, alibi Caspiæ, alibi Ciliciæ vocantur. Plin.
 Caspiana, Armeniæ maioris regio. Strabo.
 Caspij, populi Scythici generis Hircanis finitimi, eiusque maris accolæ, quod ab ipsis Caspium appellatur. Horum regio à Strabone Caspiana appellatur. Vir. 8. *Aeneid.* *περὶ τῆς Ἰνδίας* Caspia regna nominat.
Huius in aduentu iam nunc & Cassia regna
Responsis horrent diuum.
 Hi parentes decrepitos, & septuagesimum ætatis annum attingentes, angusto loco includere dicuntur, & fame enecare. Strabo libro vndecimo.
 Caspij montes iuxta mare Caspium, Armeniam & Hyrcaniam versus & Septentrionem, vbi etiam sunt Caspiæ portæ.
 Caspin, Syriæ vrbs. 2. Machab. 12.
 Caspirus, vrbs Parthorum, finitima Indiæ: cuius incolæ omnium velocissimi cursu. Stephanus.
 Caspium mare, inter Caspios & Hircanos montes est, à quib. nomē accepit, & immensum occupat spatium: de quo tamen inter scriptores parum cōuenit. Vadianus apud Pomponium hodie variis nominibus celebre. mare Hyrcanū Latini, Rutheni, *Chualenka More*, Mauri. *Bohar*

Bohar Corfun (vocabulo cum sinu Arabico communi) quod mare clausum significat. indigerant. Ab aliis aliter appellavit ut *mare de Buchu. Cuntar. Giorgiam. Terbestan. Corusum*, à regionibus nempe & locis vicinis, denominationibus. Lacus totius orbis maximus est, & salus, piscibus abundat. Ad occidentem & Septentrionem, Turcas, Moscos & Lithuanos respicit, ad meridiem Medos habet, Orientem versus Persiarum regno clauditur.

Caspus dictus est Taurus mons à dextra. Siphonius.

Cassandane, filia Pharnaspis, & mater Cambysæ generi Astiagis. Herod. hist. lib. 1.

Cassander, xxv. Macedonum rex, regnavit annis xix. Pictuam obsedit, Olympiadam interficere iussit. Iust. lib. 14.

Cassandra, Priami & Hecubæ filia, quæ cum ob formam venustatē ab Apolline amaretur, iussa quamcumque vellet concubitus mercedem petere, vaticinandi peritiam sibi dari postulavit: quam cum credulus amator ei concessisset: neque illa promissis staret, indignatus Deus quoniam munus iam datum eripere non poterat, effecit, ut vaticiniis eius fides nulla haberetur. Quare cum equi Troiani insidias detexisset, eumque incensibus minimè recipiendum clamaret, neminem tamen inuenit, qui verbis eius fidem adhibendam putaret. Hanc Virgil. postobitus Troiani belli temporibus Chorocho iuveni desponsatam fuisse tradit, qui cum extrema illa nocte, qua Ilium cecidit, sponsam captivam abduci videret, eique suppetias ferre conaretur, à Penelo quodam confoditur: virgoque ipsa ab Aiace Oilco in Mineræ templo vitatur. Hæc postea in præda diuisione Agamemnoni cessit: qui cum identidem ab illa admoneretur, ut Clytemnestræ uxoris suæ insidias caueret, nihilo tamen minus eius monita, velut vesanæ mulierculæ deliramenta, contempsit. Cuius postea securitatis poenas dedit, vna cum Cassandra, vxoris Ægisthi quæ insidiis in conuiuio obruncatur. Virg. 6. Aeneid.

*Ecce traheretur passis Priameia virgo
Crimibus à templo Cassandra, aditque Minerva.
Idem,*

Sola mihi tales casus Cassandra canebar.

Cassandra, Iobatis filia, quæ Beilerophonti nupsit. Homerus.

Cassandra oppidum; & Cassandria colonia, de quibus in POTIDAEA.

Cassanix, populi maritimi ad mare rubrum. Stephanus. Arabiarum felicitas. Ptolem.

Cassanorus, vrbs Aegyptia. Steph.

Cassera, Macedonia oppidum. Plinius libro 4. cap. 10.

Cass, Britanniarum insularum populi apud Cæsarem, quos *Casseres* Glareanus, *Casshoruv* Camdenus appellat.

Cassia vis, à Cassio strata. Festus.

Cassianus, Antiochiæ rex ab Armeniis interfectus anno salutis 1899. Bland. lib. 4. Decad. 2.

Cassianus, Hierosolymitanus Episcopus xi. ex gentibus, anno salutis 142.

Cassianus, martyr apud forum Cornelij, vbi & iacet, & quo venerat peregrinationis gratia è Brixia vrbe Germaniæ, cuius erat ciuis & præsul: cumque apud forum Cornelij doceret iussu Iuliani imperatoris, qui prohibuerat Christianos docere, stylis discipulorum confossus est.

Cassianus Alexandrinus sub Iouiniano in Italiam veniens, apud Ortanum templum construxit, cuius & præsul electus: inde peregrinando Augustodunum venit, Episcopo Simplicio viro sancto successit.

Cassianus monachus, Honorij tempore à Hierosolymitana Ecclesia ab hæreticis eiectus, Massiliam venit, vbi duo condidit cœnobias: scripsit, & de monachorum institutis. Volat.

D. Cassianus, quintus Augustoduni, Galliarum ciuitatis, vulgò *Autun*, episcopus fuit: ad cuius tumulum pleraque ac miranda eduntur miracula. Gregor. Turon. cap. 75. de glorijs martirum.

Cassida, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.

Cassij, montes Scythiæ, extra Imaum. Ptolem.

Cassiliacum, Rhetiæ primæ oppidum. lib. Notit. *Romakeffel*, Rhenano.

Cassij, populi Angliæ mari proximi & Cenimagnis, Trinobantibus, Segontiacis, Ancalutibus & Bibrocis.

Cassitium, vulgò *Cassel*. Vide STERENOMTIUM.

Cassinicius, fluvius Thraciæ, cuius aqua equos potos efficit.

Cassinum, oppidum dictum, quod sit vetus, & Cassinum forum, vetus appellant Cassini. Vide HOSTIONES.

Cassiodorus, Rauennas, præceptor Theodorici Gothorum regis, primum Senator, deinde monachus factus, extant eius ad Teodoricum epistola. Volat. li. 13.

Cassiope, siue Cassiopea, Cephei regis Aethiopum vxor, & Andromedæ mater, quæ, quod gloriaretur Nereidibus sese corporis pulchritudine præstare, illarum indignationem incurrit. Nymphæ enim iactantia eius irritatæ, incredibilis magnitudinis cetum immiserunt, filiâque eius vnicam, nomine Andromeden saxo alligarunt, cetoque deuorandam obiecerunt: quæ tamen Persei virtute liberata, ei nupsit. Cassiope verò tandem generi meritis in cœlum translata traditur, & in siliquaastro sedens, vertente sese cœlo, resupinato capite ferri, pedibus ipsius in ipsa Arctici circuli circūductione positus. Aestiuum circulum capite & dextera manu tangit, & prope Medeam circulo lacteo diuiditur, non procul à Cephei signo. Occidit cum Scorpione, exoritur cum Sagittario. In capite eius stella ostenditur vna in vtroque humero singulæ, in mamilla dextera clara.

era clara vna, in lumbis vna, in sinistro femore duæ, in genu vna, in pede ipsius dextro vna: in quadrato, quo signum eius circumscribitur, vna: in vtriusque angulis singulæ, cæteris clarioribus lucentes. Hygius de Signis cælest. Iope (inquit Stephanus, quam Græci non rectè *ησσιόπη* vocant) Aeoli filia vxor Cephei, Iopæ Phœnicæ ciuitati ab eius marito conditæ nomen dedit. Mantuanus, *Solis equos supra fulgentem Cassiopeam.*

Cassiope oppidum Epiri, à quo Cassopæi. Plinius libro 4.

Cassiope, oppidum in Corcyra insula. Plin. lib. 4. cap. 12. Ptolem. Cassiopolis dicitur.

Cassios, flumen Scythiæ, quod per Albaniam in mare decurrit. Plin. lib. 6. cap. 13.

Cassiterides, insulæ decem in Indico Oceano, vnde plumbum candidum effoditur. Plin. lib. 4. c. 16. alijs lib. 5. c. 32. Ex aduerso Celtiberiæ complures sunt insulæ, Cassiterides dictæ Græcis, à fertilitate plumbi. Vide infra in dictione CASSITERIDES.

Cassitira, insula in Oceano, Indiæ vicina. Steph.

Cassius, vnus ex C. Iulij Cæsaris percussoribus vna cum M. Bruto apud Philippos à tyrannis M. Antonio & C. Octauijs victus, mortem sibi consciiuit, vir omni laude dignus, & animo in Rempub. singulari: hoc tamen minus felix, quod sublato tyranno, tyrannidem tollere non potuit. Plutarch. in Bruto.

Cassius Brutus, patriæ proditor, à patre inedia consumptus est. Nā bellum aduersus Latinos Romanis erat. In eo ducem P. Decium creant quidam patricij. Cæterum, inops adolescens hic Cassius Brutus, dictæ mercede, portas aperire cum deprehensus esset, ad auxiliare Palædis templum confugit. Cuius pater Cassius signifer, oclusis foribus, ne carum fame iuuenem, insepultum eiecit. Plin. in Para.

Cassius Dion, consul, collega Iun. Tyberiani, anno ab vrbe 1043.

Cassius Apronianus, consul, collega Patini anno ab vrbe 871. Atheniensibus iura ex Draconis & Solonis reliquorumque libris conscripsit. Cassiodorus.

Cassius, cos. à Figurinis, pago Heluetiorum, qui à ciuitate secesserant, in finibus Allobrogum cum exercitu cæsus: milites qui ex ea clade supererant, obsidibus datis, & dimidia omnium rerum parte, vt incolumes dimitterentur, cum hostibus pacti, tempore quo Iugurtha pulsus est à Mario. Liu. lib. 25.

Cassius Posthumus Labienus in Gallis regnavit annos 7. sub Gallieno maiore imperatore.

Cassius Tribunus plebis, C. Mario, L. Flacco consulibus, plures leges ad diminuendam nobilitatis potentiam tulit: in quibus sanxit, vt quem Populus Romanus damnasset, cuius imperium abrogasset, id ratum esset. Fuit & inter cōpetitores Ciceronis in consulatu. Pædianus,

Cassius, dux Pompeianus, cum decem nauibus ardente bello ciuili, transit ad Cæsarem.

Cassius Longinus, iurifconsultus, quod C. Cassij percussoris Cæsaris nomen & itemmata haberet, iussus est à Nerone mori: pronepos fuit Seruij Sulpitij, ac eques Romanus. Tranquillus.

Cassius Seuerus, orator; de quo Quintil. sic scribit: Cassius Seuerus, qui, si cæteris virtutibus colorem & grauitatem orationis adiecisset, ponendus inter præcipuos foret. Nam & ingenij plurimum est in eo, & acerbitas mira, & vrbinitas, & vis summa, sed plus stomacho quam cōsilio dedit. Hæc ille. Huius Cassij scripta ex senatus cōsulto abolita sunt. Traquillus. M. Auidius Cassius, præfectus exercitus Antonini principis in oriente, dum imperator ipse res in Germania gerit contra Marcomannos, defecit ab eo, itaque relicto bello imperatorum exercitu cum petiit & superat.

Cassius, præsul Narniensis, tempore Totilæ regis Gothorum, cui occurrēs animum eius placuit, ne ciuitati noceret. Greg. 3. Dialogorum. Sp. Cassius Becillinus, regni affectati crimine damnatus, cui plus suscipio concupitæ dominationis nocuit, quam tres magnifici consulatus, ac duo speciosissimi triūphi profuerunt. Senatus enim, populūque Romanus, nō contentus capitali eū supplicio afficere, interempto, domum superiecit. In solo autem ædem Telluris fecit. Valer. lib. 6. cap. 3.

Cassius poeta Parmensis fuit, cuius ingenium in scribendo carmine mirè concitatum & promptum prædicat Horat. 1. Serm. saty. 10.

*- At si quis pedibus quid claudere senis.
Hoc tantum contentus amet scripsisse ducentos
Ante cibum versus, totidem coenatus, Hetrusci
Quale fuit Cassi rapido feruentius anni
Ingenium, capsis quem fama est esse, librisque
Ambustum propriis.*

Hic est qui in partibus Cassij & Bruti Tribunus militum militauit, quibus victis Athenas se cōtulit. Quintilius Varus ab Augusto missus, vt eum interficeret, studentem reperit, & perempto eo serinium cum libris tulit, vnde multi crediderunt Thyestem Cassi Parmensis fuisse: scripserat enim multas tragædias. Acron in illud Horat. 1. epist. 41.

Scribere quid Cassi Parmensis opuscula vincas?

Cassius Hemina, chirurgus apud Romanos, cui ob peritiam ius Quiritium datum est, taberna in compito Acilio empta. Plin. cap. 7. lib. 25. & cap. 3. libro 30.

Cassius, Hispaniæ mons. Sex. Auienus.

Cassopa, vrbs in Molasso, vnde regio Cassopia. Gentilia, Cassopus, Cassopius. Herodian. Stephanus.

Cassotis, fons apud Delphos: à Nymphæ Parnassia sic dictus.

Castabala, Ciciiliæ & Phœnicæ ciuitas, quæ & Parasia

Perasia dicebatur. Stephan. Strabo lib. 12.
 Castabaleses propter bella cohortes canum habuere. Plin. In Castabilis Dianæ Parasæ templum exitit, quod sacræ mulieres in gressuræ, super prunas nudis incedebant pedibus. Pius 2. pontif. Max. Asiæ. cap. 46.
 Castalia. Acheloi filia.
 Castalia, vrbs Ciciliæ. Steph. alia circa Phocodem. Herodot.
 Castalius, fons Caballinus & Libethris dicitur. Est in radicibus Parnusi Musis sacer, à virgine Castalia, quæ Apollinem fugiens, præcipitata, & in fontem versa est, cuius aquam dicuntur bibere poetæ. Hunc fontem dicit Acron fuisse in Lycia, vbi armenta Apollo fertur pauisse. Virg. lib. 3. Georgicorum,
iuuat ire ingis, quæ nulla priorum
Castaliam molli diuertitur orbita cliuo, &c.
 Castalo, maxima ciuitas Britanniarum. Gentile, Castalonites. Steph.
 Castanea, vrbs circa Pencum fluium. Strabo, & Magnesiæ. Plin.
 Castania, vrbs iuxta Tarentum. Steph.
 Castanon, locus in Hispania, in quo plumbum effodi solet, haud procul à noua Carthagine, cui argenti pars parua immixta est, non adeo ut eius utilis sit expurgatio Strab. lib. 3.
 Castax, vrbs Iberiæ. Gentile, Castacæus. Steph.
 Castanea. Eudoxus Perithæa scribit. Gentile, Castaneus. Steph.
 Castania, vrbs prope Tarentum. Gentile, Castanites.
 Castellani, Hispaniarum Tarraconensis populi. Ptol.
 Castellum, Menapiorum in Gallia Belgica oppidum. Ptol. hodie *Kessel*. Item oppidum in Occidentali Flandriæ seu Morinorum tractu. Anton.
 Castellum, locus inter Faentiam & Florentiam. Anton. & in Mauritania Cæsariensi.
 Casthenes, Thraciæ sinus iuxta Byzantium Plin. libro 4.
 Castianira, mulier genere Thrasia, ex Aesimo vrbe, quæ Priamo Gorgythionem peperit. Homerus 8. Iliad.
 Castimennis Venus cognominata est, sub quo nomine à Thesialis culta, apud eisdem phanum habuit, & aliud in Syda Pamphylicæ, & in Aspendo Argiuorum, & Argis in festo quod Histeria dicitur: in quibus præter instituta morésque aliorum, sues mactare licet, quum in ceteris nullo modo rās sit. Alexand. Genial. lib. 7. cap. 12.
 Castinus, consul, collega Victoris, anno ab vrbe 1177. Diaco. libro 14. Pomp. Blond. libro 2. decad. 1.
 Castinium, mons in Aspendo Pamphylicæ. Gentile, Castinius, Castinertes. Brepil.
 Castoli, campus apud Dorientes. Nam Lydi, Dorientes vocant Castolos.
 Castologi, Plin. lib. 4. enumerantur inter populos Galliarum Belgicæ.

Castolus, vrbs in Lydia, Steph. hinc Castoli campus apud Xenoph.
 Castor & Pollux, fratres gemini, Iouia ex Lyda sub cygni forma compressa filij, qui & Tyndaridæ passim à poetis appellantur, quemadmodum & Helena soror ipsorum, Tyndaris. Hi, vbi primùm adoleuerunt, mare piratis liberauerunt, & ob id dii maris habiti sunt, quos in tempestate nauæ solent implorare. Post hæc in Colchos cū Argonautis profecti: qua in expeditione Pollux Amycū Bebryciorum regem, insidias sibi struentem, interfecit. Deinde domū reuersi, Helenam sororem à Theseo raptam, receperunt, Aphidna vrbe, Theseo absente, expugnata. Tãdem cū Castor diem suum obiuisset, ferunt Pollucem (qui eodem cum Helena ouo natus, immortalis erat) fratris desiderio à Ioue petiisse, ut immortalitatem suam cum fratre posset partiri: qua re impetrata, alternis mori traduntur & reuiuiscere. Virg. 6. Aeneidos,
Si fratrem Pollux alterna morte redemit,
Itque reditque viam toties.
 Cui fabulæ occasionem dedit geminorum natura, quorum altero oriente, alter occidit, & e conuerso. A Græcis *Διόσκουροι*, hoc est, Iouis filij appellati sunt, & inter deos Apotropæos, hoc est, malorum depulsores annumerati.
 Castor, medicus antiquissimus, docuit piperitim herbam, quam alio nomine siliquastrum nominant, bibi contra morbos cõmiales. Plin. lib. 20. cap. 17.
 Castos, historicus, qui de Argiuorum regno scripsit: vixitque anno mundi 3360.
 Castor, cursor velocissimus. Paul.
 Castra, Indiæ intra Gangem oppidum, Ptol. Norici vrbs, Anton. Macedoniae eid. inter Lychnidum & Heracliam.
 Castra alata. Castra Alexandri, locus vel regio Aegypti circa Pelusium. Q. Curtius, lib. 4. Castra Annibalis, magnæ Græciæ portus. Plin. *Le Castelle*, Leandro.
 Castra Cæcilia, Hispaniarum vrbs. Plin. hodie *Caceres* vel *S. Maria de Guadalepe*. Castra Cælica, Hispaniarum locus inter Emeritam & Salmanticam. Anton.
 Castra Cornelia, seu Corneliana, seu Cornelij, Africae Propriæ vrbs. Pomp. Plin.
 Castra Constãtia, vulgò *Constance*, ciuitas Galliarum, Celticæ, in Neustriæ seu Normanniæ prouincia, sic vocata, quòd ibi Caij Iulij Cæsaris milites constanter, ob Armoricoorum incursionem, castrametabantur. Am. Marcell. lib. 15.
 Castra Cyri, regio circa Lyciam, Curtius, lib. 3.
 Castra Dei, vide Manaim.
 Castra Exploratorum, Anton. *Burgenpon lands*, Camdeno, locus in Anglia.
 Castra Flauiana, vide Ala Flauiana.
 Castra Gemina, Hispanensis conuentus oppidum. Plinio, Castra Germanorum, Mauritaniae

taniæ Cæsariensis oppidum. hodie *Brexar & Bersac*.
 Castra Iudæorum, vide Bubastus. Castra Iulia, Hispaniarum oppidum. Plin. *Trugillo* hodie.
 Castra Lælia, Africae minoris vrbs. Mela. Castra Lapidariorum, vrbs Aegypti. lib. Notit. Castra Larba, Thraciæ vrbs. Anto. Castra Legionum Germaniarum, circa Rheni ostium. Plin.
 Castramonienfes, Italiae populi. Plinius libro 3. capite 4.
 Castra noua, in Mauritania Cæsariensi. Anton.
 Castra Postumiana, Hirtij, sunt in Hispania Bætica, & nunc *Castro el rio* dicuntur, vt vult Ambr. Moralis.
 Castra Regina, in Rhætia. lib. Notit.
 Castra Vlpia, vrbs. Anton. quam Simlerus *Cleusa* existimat, Cliuensis ducatus primariam.
 Castra Vinaria, Hispaniarum vrbs. Ptolem.
 Castratus, cū tẽpore Syllanæ dissensionis Placentiæ gereret magistratū, & Cn. Carbo consul Marianarum partium peteret obsides Placentinos, ne Placentia ad Syllam deficeret, negantique Castritio dixisset multos se habere gladios: At ego annos, respondit Valer.
 T. Castratus, Rheticæ doctor Romæ. Gellius libro 13. cap. habuit Romæ locum principem declamandi & docendi, summa vir autoritate, grauitatẽque, & à D. Hadriano ob mores atque literas spectatus.
 Castriani, populi ab Aureliano Imperatore, magno parte interempti. Vopisc.
 Castrocomium, Iberiæ locus. Cedren.
 Castrozarba, Thraciæ oppidum. Procop.
 Castrum nouum, Italiae oppidum, non procul ab ostiis Tyberis. Pomponius libro 2. Plinius lib. 3. cap. 5. & Tusciae oppidum. Anton.
 Castrum Coruolium, Gallicè *Corbeil*, oppidum Galliarum, ad flumen Sequanam situm, quatuordecim Italicis miliaribus ab vrbe Parisiensi distitum.
 Castrutius, Lucensium & Pisanorum dux. Blondus. Plati.
 Castulonenses, populi Hispaniarum Bæticæ. Plin. lib. 3. cap. 3. Ex colonia (inquit) Salariense oppidani Latij veteris Castulonenses, qui Cæsari venales appellantur.
 Castentilani, Italiae populi in sexta regione. Plin. lib. 3. c. 14.
 Castula præcipuarum Hassiæ ciuitatum altera, dicta quasi Castellum, olim enim tantum illi arcem extitisse perhibent. A Ptolemæo Stereontium dicta Fulda, Ana, & Tresula fluminibus irrigua. Agrum fecundum atque compascuum habet, & arua pecoribus nutriendis idonea, vulgò *Cassel* Irenicus.
 Casuentium, fluius in sinu Tarentino. Plin. lib. 3. cap. 11.
 Casula, Africae propriæ vrbs. Ptolem.
 Casurgis, Ptolem. dicitur Praga, vrbs Bohemiæ totius caput.

Casyrus, Sufianæ mons. Plin.
 Calystes, portus Ioniæ. Strabo.
 Catabanes, populi Arabiæ desertæ. Plinius libro 5. cap. 11. Hos Strabo libro 6. Catabaneses vocat.
 Catabathmus, oppidum in Africa & vallis repente conuexa. Plinius. Pomponius Catabathmons, vallis deuexa in Aegyptum, finit Africam. *Δαπέ τὴν ἡγορὰν βελώνων*. Catabathmon autem, non Catabatinon legendum esse, Hermolaus eleganter docet in plinianis annotationibus, namque est in Aegyptum id latus deuexum. Quare verè Herodotus aditissimam Africae maritimæ regionem Cyrenaicam esse in fine lib. 4. scribit.
 Catabathmus. Steph. locus est in Lycia, inter Ammoneum & Parætonium.
 Catabolum, Ciliciæ vrbs. Anton.
 Cataceti, Asiæ populi circa Mæotim. Plinius lib. 6. cap. 7.
 Catacecaumène, regio Ephesiæ: in qua arbor nulla prouenit præter vitem, quæ viuum fert. Latine sonat combusta, quòd ex fulminum ictu ei contigisse aliqui coniiciunt. Hæc regio etiam Caystro fluuio nomen dedit, vt infra dicitur. Est etiam insula in mari rubro. Stephan. Insula item in Arabico sinu. Ptolem.
 Cataceti, Asiæ populi circa Mæotim, Plin. lib. 6. cap. 7.
 Catada, Africae Propriæ fluius. Ptolemæo.
 Catadræ, Aethiopiæ sub Aegypto oppidum.
 Catadupa, nomen loci. Cicero. in Som. Scip. Nec est vllus hebetior sensus in vobis, sicut vbi Nilus ad illa, quæ Catadupa nominantur, præcipitat ex altissimis montibus.
 Catadupi, Plinius libro 5. capite 9. locus Aethiopum: & gens Arabiæ, idem libro 6. cap. 29.
 Catæa, Persidis insula. Arrian.
 Cataonium, Marmaricæ promontorium. Ptolem.
 Caramana, Syriæ vrbs, Comagenæ regionis. Ptolem.
 Catalaunum, Gallicè *Chalons*. Duæ huius nominis in Gallia ciuitates: vna in Campania ad flumen Mauronam sita, quæ Gallicè profertur *Chalons*, per duplex (aa) altera in Burgundia & *Chalons* vulgò vocatur per simplex (a) Gallicè *Chalons sur la Saone*. Amm. Marcell. lib. 15.
 Catana, Siciliae oppidum, ad radicem Aetnæ montis situm, patria Charondæ, inter Atheniensium legislatores, in primis celebrati. Catanae simulachrum fuit Cereris, teste Cicerone 7. Verr. quod à viro non modò tangi, sed ne aspici quidem fas erat, Silius libro 13.
Tum Catana ardenti nimium vicina Typhæo.
 Catá

Catánita, insula vel vrbs, è regione Lesbi. Stephanus.
 Catánni, populi ad mare Caspium. Steph.
 Catónia, extrema pars Tauri, quam Strab. Capadociam vocat: incolæ Catónes. Steph.
 Catáphrygæ, hæretici qui in Phrygia fuerunt, vt Montanus, Priscilla & Maximilla. Hi aduentum Spiritus sancti non in Apostolis, sed in se traditum afferbant, anno Domini 174.
 Catara, & Cataritæ vel Catánitæ, Arabiæ felicis populi. Ptolem.
 Cataracta, Samnitum vrbs à Romanis expugnata. Diodor.
 Cataractonum, Angliæ oppidum. Anton. vulgò. *Caterick*.
 Cátari, Pannoniæ populi. Plinius libro quarto, cap. 25.
 Catánia, Asiæ regio. Plin. lib. 5. c. 2. & 3.
 Cataractæ duæ Nili, in Ægypti initio versus meridiem, vbi Nilus inter duos montes contractus, immenso fragore ruit. Ptolem. Strab. Plin.
 Cataractes, Anienis fluminis, Tiburi, vbi se ab excelso loco in cõuallem profundam deiicit. Strabo, lib. 1. hodie *Cascada de Tivoli*.
 Cataractes Danubij, à Strabone & Suida descriptus infra Lintzium Austriæ urbem est.
 Catarrhactes, fluuius quidam. Strabo, Post Olibiam Pamphiliæ Catarhactes est fluuius magno strepitu ex alta rupe deiectus, vnde & nomen ei. Pompo. lib. 1.
 Catarractus, Cretæ insulæ amnis. Ptolem. Pamphiliæ fluuius, qui Aspèdum præterfluit. Me-la. Item minoris Asiæ fluuius. Herod.
 Catarrytum, Græci vocarunt Hipponem Africæ oppidum, propter aquarum irrigua. Plin. libr. quinto.
 Catathræ, insulæ duæ maris rubri. Ptolem.
 Cátatus, ciuitas Vngariæ, à Pisano Venetis clausis duce vi capta, diruta & incensa. Blod. li. 10.
 Catafcofia, Venus dicta, est à *κατασκοπία*, id est, contemplari, quòd Venus templum haberet intra eam stadij partem, in qua Hippolytus se exercebat, & vnde Phædra Hippolytum spectare consueuerat.
 Cateláni, populi, à Genuensibus superati. Blond. libro 10.
 Catenates, Vindelicorum populi, quorum meminit Plinius libr. 3. cap. in descriptione Alpium & Alpiorum populorum.
 Cater, i. tardium, siue contentio, terminus Zabuloniarum tribus Iosue 19.
 Cath, filius Trismegisti, Euseb.
 Cathæa, regio in India, in qua mirum in modum pulchritudo excoli dicitur, adeò vt Onofreus auctor sit, in ea regem pulcherrimum elegeri. Vide plura de Cathæorum moribus apud Strabonem lib. 15. Steph. Cathæna.
 Cathalúsus Nicanor nominatur. apud Stephanum in Micæa.

Cathari, Indiæ populi, apud quos hic mos inualuit, vt vxores cum maritis defunctis deflagrent: natum id est veneficij crimine, quo sublati à quapiam dicebatur maritus. Cæl. lib. 18. cap. 31.
 Cathari, dij in agro Pallantino templum habentes in vertice montis. Pausan. lib. 8.
 D. Catharina, virgo sanctissima, & martyr gloriosissima, cuius sacrû corpus Dei angeli sepelierunt in monte Sina, Hist. Eccles.
 Catharina, Caroli vi. Francorum regis filia, Henrici Anglorum regis vxor.
 Cathari, populi sunt Galliæ, Straboni in vltiore ripa Rhodum, vt inquit, habitantes, Salyis finitimi.
 Cathari *Καθαροὶ Θεοὶ*, i. puri Dei colebantur ab Arcadibus, quorum tẽplum erat in colle Pallantio, ad quorum numen iurandum Arcades habere solebant. Horum deorum nominale nescire fatetur Pausanias in Arcad.
 Cathari, Indiæ gens, quarum vxores cum maritis mortuis comburuntur. Diodor. lib. 17.
 Catharum, Lybiæ interioris promontorium. Ptolem.
 Cathei, montes Sarmatiæ Asiaticæ, ex quib. Lægous amnis profluit. Plin.
 Cathelauni, Galliæ populi apud Marcellinum, lib. 15. quorum vrbs Cathelaunum à Neoteriis, & Catalaunum in libello prouinciarum nominatur. Eandem hodie *Chalons en Champagne* nominant. Et Cathelauni campi, vbi Attila cæsus est, à pluribus sumuntur pro ea regione quam Gallicû vulgus *Campagne* nominat, vbi adhuc *Chatillon* ciuitas. Sed si campi Catalaunici in tam exiguo terrarû spacio vix includi possent videntur. Et quidam Catalauniã, quasi Gothalaniam, quasi Gothorû & Alanorum cultam regionem, vocari putant.
 Cathieremita, gens vicina Gabaonitis. Ioseph. antiq. lib. 5. cap. 1.
 Cathilci, Germaniæ populi, à Germanico Cæsare deuicti. Strabo.
 Cathippi, Asiæ vrbsis nomen, circa Mediam aut Parthiam. Orof.
 Cathon, insula à Pomponio inter Cycladas adnumerata.
 Cati, pluralis numeri; populi Germaniæ, Sicambriis, vt inquit Strabo, finitimi.
 Caticardamna, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol. *Chiromandel*, Petr. Appiano.
 P. Catienus Philotimus, patronum adeò dilexit vt hæres omnibus bonis institutus, in rogum eius se iaceret. Plin. lib. septimo capite 36.
 Cati fons dicebatur, ex quo aqua Petronia in Tyberim stuebat, quia in agro erat cuiusdam Cati. Festus.
 Catili, Alpium incolæ inter Põlam & Sergestum. Plinius.
 Catilina, ciuis Romanus, cõiuratione contra patriam inita, notissimus; cuius impij conatus Ciceronis

ceronis prudentia oppressi sunt, Lucan. lib. 7.
 — cuius
Pacificus sanus tremuit Catilina secures
 Virg. 8. Æneid.
 — *Et te Catilina minaci.*
Pendentem scopulo, Furiarumq; ora trementem.
 Catilius Seuerus, vir omnium doctissimus, discipulus Papiniani, anno ab vrbe 976. Lamprid. in Alexand.
 Catilius, Seuerus, consul, collega T. Aurelij Fuluij Antonij, anno ab vrbe 872.
 Catilli, populi circa Anienem fluuiû. Silius, lib. 4. *Anienicolaq; Catilli.*
 Catillus, filius Amphiarai, quî cum fratribus Cora & Tyburto in Italiam venit, ibiq; reliquis adiuuantibus Tybur condidit, & à nomine fratris nomen imposuit Virgil. lib. 7. Æneid. *Catillûsq; ac ærque Coras Argina iuuentus.* Silius lib. 8.
Et Tybur Catille tuum.
 Catillus, mons prope Tyburim ciuitatem Romæ vicinam, à Catillo fratre Tyburti conditoris, Tyburti dictus.
 Catina, vrbs Sicilia. vide CATANA.
 Catina, Arcadiæ oppidum. Plin. lib. 4. cap. 6.
 Catizi, Pygmæorum gens à barbaris dicuntur, quos credunt à gruibus fugatos. Plin. libro 4. cap. 11. Steph. *κατίζα & παζάρη* eorum regio vocatur: incolæ Tusylli.
 Catus, Deus Ethnicorum qui catos, id est acutos, homines faceret, meminit August. in 4. Sunt, qui libentius Cantinim legant, quod scilicet catos homines faceret.
 Cato primus Porciæ gẽtis, res summas res præstitisse existimatus est, optimus orator optimus imperator, optimus senator fuit: ac præterea quadrages causam dixit: non quiscquam sæpius postularus fuit, & semper absolutus. Plin. lib. 7. cap. 27.
 Cato Portius, cui postea à Censuræ dignitate Censorij cognomen inditum est, ex Tusculano municipio ortum traxit, indeque persuasione atque amicitia Valerij Flacci adductus primus ex ea familia se Romam contulit: vbi propter singularem virtutem honores omnes sine repulsâ est adeptus. Primum enim Tribunus militum in Sicilia fuit: deinde Prætor Sardiniam subegit, vbi ab Ennio fuit Græcis literis institutus, cum iam natu grandior esset. Postremo Consul cum eodem Flacco creatus; ceteriorem Hispaniã sortitus est, vbi rebus foeliciter gestis, vrbiū omnium muros, quæ intra Bœtiam erant, vno die solo æquari iussit. Hunc ob morum grauitatem, singularẽque iustitiam Virgil. 6. Æneidos inferorum iudicem facit.
Secretûsq; pios, Et dantem his iura Catonem.
 Gellius lib. 2. cap. 14.
 Cato iste Censorius dicere erat solitus, trium potissimum rerum se poenitentiam egisse: pri-

mum eò perrexisset nauigio, quo pede proficisci potuisset: secundo, ignauum præteritum diem: tertio, secretum vxori reuelasse. Plutarch.
 Catones duo fuerunt superioris filij, quorum alter in bello contra Perseum sub Emilio Paulo magna cum laude militauit. Alter Solinus ex matre cognominatus, patre superstitite ac præatore designato, extinctus est, & egregios in iuris disciplina libros composuit. Gel. lib. 2. cap. 14.
 M. Cato Uticensis M. Porcij pronepos fuit, quem & vitæ, Stoicæque disciplinæ scueritate referebat. Hic nudis interdum pedibus breuique toga in publicum prodibat, sese aduersariis non nisi turpibus rebus erubescere. Consultatum frustra petiit, quòd virtuti suæ fidens, populo non nimium submissè voluerit supplicare. Mariam coniugem roganti, Hortensio amico liberorû causa concessit, eandemq; post Hortensij mortem recepit: quod Cæsar auaritiæ causâ ab eo factum calumniatus est. Dimisit, inquit, inopem, vt locupletem reciperet. Post Pharsalicâ cladem, reliquias Pompeiani exercitus contraxit, & terrestri itinere per deserta Libyæ ad Iubam regem perduxit. Postremò victo à Cæsare Scipione, Uticæ, quam tutandam sumpserat, necem sibi conscivit, perlecto antè Platonis Dialogo de animæ immortalitate, qui Phædon inscribitur. De hoc Lucanus lib. 1.
Vitrix causa dijs placuit, sed vitæ Catoni.
 Valerius Cato, Grammaticus Romæ, qui multos & nobiles docuit, tempore Syllæ: cuius famam hi versus indicant.
Cato grammaticus Latina Siren,
Qui solus legit & facit pœtas. Tranquillus.
 Catobrica, Hispaniæ vrbs, inter Cordubam & Emeritam. Anton.
 Catoluca, Galliæ Narbonensis oppidum. Anton.
 Catoni, Plin. libro 6. cap. 7. populi Scythiæ circa Mæotim agentes.
 Catopterium, locus excelsus supra Anemoriã Phocidis urbem, siue Parnassi præcipitium. Strabo.
 Catraleucos, Celticorum in Lusitania vrbs. Ptol.
 Catre, ciuitas: Gentile, Catreus. Steph.
 Catrea, Cretæ vrbs. Pausan.
 Catria. Vide AEGVSSA.
 Catãbania, regio foelicis Arabiæ. Stephanus.
 Carti populi Germaniæ (hodie Hassia) à Drusio Liuiio perdomiti, anno ab vrbe 731. Vide CHATI.
 Cattigara, Sinarum statio Ptol. *Canton* Castaldo.
 Catterides, Ptolem. lib. 3. cap. 6. decem sunt Insulæ, in occidentali Oceano. Cassiterides cæteri vocant à plumbi stannique copia, quod *χασιτερος* dicitur. Herodotus lib. 3. Ne Cassiteridas quidem noui insulas, hoc est stannarias, vnde ad nos venit stannum. Vide S.

CASSITERIDES.

Cattuza. Vide CATIZI.

Cattuaci, populi inter Belgas, Neruii, Caletibus, Veromāduis ac Condruſis proximi, quos fortē Duaci oppidi incolas diœceſis Atrebatenſis opinari licet. Cæſ. lib. 2.

Catti, populi Germaniæ trans Rhenum flumen, Ligiiſ Hungariæ populis, Cheruſcis, Herciniæque ſyluæ proximi, ac Hermuaduris, cum quibus pro flumine finitimo ſale fecundo pugnabāt & in æternum diſcordabāt. Tacitus.

Catulāria porta Romæ dicta eſt, quia non longē ab ea, vbi ad placandum Caniculæ ſidus, frugibus inimicum, ruſæ canes immolabantur, vt fruges ſuaeſcentes ad maturitatem perducerentur.

Catulinus, conſul, collega Apri, anno ab vrbe 882.

Q. Lucretius Catulus primo bello Punico, 300. nauibus aduerſus Pœnos profectus, ſexcentas eorum naues cōmeatibus impeditas duce Amilcare apud Ægades inſulas inter Siciliam & Africam depreſſit, ſinēq; bello impoſuit: pacem petentibus hac conditione conceſſit, vt Sicilia, Sardinia, cæteriſque inſulis inter Italiam, Aphricamque cederent, & Hiſpania citra Iberum abſtinerent. Linius.

Catulus orator, conſul cum C. Mario, quarto eius cōſulatu, Cimbroſ fudit: ab eodem poſtea, vrbe occupata per diſſentionem, mori iuſſus eſt fruſtra precantibus pro eo ciuibus. Itaque in cubiculo incluſus, candentium carbonum vapore ſuffocatus eſt: Valerius. Cuius manes vltus eſt poſtea Sylla, interfecto Mario iuniore. Lucanus,

— *Quid ſanguine manes*

Placatos reſeram Catuli?

De hoc Cicero in Oratore.

Catulus, ſororius Catiliæ, vir eques Romanus, partium nullarum, tātūmque quieti ſtudent, à Catilina iuſſu Syllæ interfectus. Pædianus.

Catulus, alius huius ſuperioris filius, qui Lepidū poſt Syllæ mortem, bellum ciuile reparantem oppreſſit: hic nimirum fuit Ciceronis temporibus, & Capitolium incenſum reſtituit, vir non minoris integritatis, quā grauitatis, & apud ſuos ciues authoritatis.

Catullus, poëta Veronenſis, Epigrammatum ſcriptor, anno vno ante Saluſtium natus, quo tempore Romanum imperium Marij & Syllæ factionibus concutiebarur. Latinæ puritatis cuſtos fuit religioſiſſimus, vnde & docti cognomen promeruit, alioqui laſciuus in primis, & ſupra modum mordax, vt potē qui ne Cæſari quidem, iam rerum potito, pepercerit. Scripſit de paſſere ſua: Leſbiæ: celebrauit nuptias Mallij: amaui Ipſithillam & Clodiam, quam ſicto nomine Leſbiā vocat. Ouidius 2. Trift.

Sic ſua laſcino cantata eſt ſape Catullo

Fœmina, quæ falſum Leſbia nomen erat.

Caturaetonium, Britanniæ inſulæ oppidum, Ptolemæo. Vulgò, *Cardelia*.

Caturica, locus circa Alpes Cottias, inter Bri-gantionem, & montem Seleucum. Anton.

Caturiga, Galliæ Belgicæ vrbs inter Burocotorum & Naſum. Anton.

Caruſiacum Galliæ Belgicæ vrbs. Anton.

Caturiges, Italiæ Tranſpadanæ populi, in regione vndecima. Plinius libro tertio, capite decimoſexto, finitimi Centronibus ac Garocelis, quā iter erat ab Alpiſ Graiſ ad oppidum Geneuam, lacum Lemnum, & Rhodanum fluium, quos veriſimile eſt fuiſſe provincia Tarantaſiæ, extra Belgas, Celtas & Aquitanos. Cæſar, lib. 1.

Cauates, Narbonenſis Galliæ populi, in quorum agro Auenio ciuitas ſita eſt. Pompon. libro 2.

Cauates autem Strabo Cataros nominat. Ptolemæus Cauaros, iuxta Druentium & Iſaram amnes ſitos.

Cauana, Arabiæ felicis vrbs. Ptolem.

Cauaræ, Galliæ Narbonenſis populi. Mela. Cauares, Plinio. Cauari Ptolemæo Cuari, Straboni.

Cauarus, Gallorum rex, anno à diluuiō 2085.

Cauca, vrbs Hiſpaniæ, alio nomine Conca, vulgò *Quonca*.

Caucadæ gentes ſunt ad Lagoum amnem, quò in illum inſluit Opharus circa Mæotim à Pli. lib. 6. cap. 7. collocati 4.

Caucana, Siciliæ portus, prope Syracuſas. Ptolemæo.

Caucasus, mons editiſſimus, in Septentrionali Aſiæ tractu, Indiam dirimens à Scythia, cacumina habens prærupta, perpetuiſque niuibus tecta. Virg. 4. Æneid.

— *ſed duris genuit te cautibus horrens*

Caucasus.

Hic fertur tantæ altitudinis eſſe, vt ab æſtra maiora viſantur, & eorum ortus, occaſuſque diligenter perſpiciantur, quo ſit, vt Scythæ, eius montis accolæ, rei Aſtronomiæ peritiſſimi ſint habiti. In radicibus verò, arboribus, herbis veneficis, & vulturibus abundat. Aſiæ mons ſupra Iberiam ac Albaniam in Septentrione, Ptolemæo. Eſtque pars Tauri montis, & totus Taurus Caucaſi nomine intelligi poteſt, vt perſæpe partis vocabulum toti figuratè tribuimus. Philoſtratus libro ſecundo, Caucasus (inquit) Mediam atque Indiam terminans, in mare rubrum altero cubito deſcendit. Caucaſi montes etiam multitudinis numero dicuntur. Pomponius libro primo. A Caucaſo ſit Caucasus, ſita, ſitum. Virgil. 6. Ecloga.

— *Caucaſiæque reſert volucres.*

Caucaſiæ portæ, inquit Plinius, magno errore à

re à mulis Caſpiæ dictæ, ingens naturæ opus, montibus interruptis repentē, vbi fores obdita, ferratis trabibus, ſubter medias amne Dyrodori fluētē, citraque in rupe caſtello (quod vocant Camania) cōmunito, ad arcendas trāſitu gentes innumeras. Ferrea porta (cuius & Egeſippus meminit, libro quinto capit. quinquageſimo, ab incolis appellari videtur anguſtus hic locus: non quòd ex ferro conſtet, ſed quòd locus adeò munitus, vt quemuis hoſtilē impetum facile ſuſtineat. Oppidum enim ibi ſitū eſt, nomine *Derbent* intra fauces Caſpij, vel (vt alij vocant) Caucaſi montis & Hircani maris: vbi tranſitus duntaxat patet 300. paſſuum. Hinc muniſſima totius Orientis vrbs cenſetur. Ex variorum relationib. Ortelius.

Caucaſij montes, qui propriè ſic dicuntur, ſunt Ptolemæo circa Oxi & fluminiſ Indi fontes.

Caucasus, pars Tauri montis inter Pontum Euxinum & Mare Caſpium. Graucaſum, i. niuecādūm, à Scythiſ vocari, auctor eſt Plinius. *Cochas*, Halthoni, & Geographiſ neotericiſ *Cochias* dictus. Caucasus eſt etiam locus circa Chium inſulam. Herodot.

Caucenſes, Hiſpaniæ citerioris populi, in cōuentu Clunienſi. Plin. lib. 3. cap. 3.

Caucabeni, Arabiæ deſertæ gens. Ptolem.

Cauchæ, campi quos Tigris fluiuiſ, Septentrionem verſus, flexus ſecat. Plinius libro ſexto cap. 27.

Cauci, Septentrionales populi, qui altos habitant tumulos & Caſas nauigiſ ſimiles à quibus, cum recedit mare, fugientes cam aquis piſces circa tuguria venantur. Ptolem.

Caucon, fluiuiſ. Vide D Y N E, & C A V C O N E A.

Cauconea, regio à Caucone rege aut fluiuo dicta Stephanus.

Caucones, populi Bithyniæ, circa Parthenij fluminis oſtia, item populi Meſſeniæ. Ptolem. Strabo.

Caudis, vel Caudium, Samnitum oppidum in Italia prope Beneuentum. Vnde Furcæ Caudinæ, & Fauces Caudinæ, Romanorum ignominia & clade nobilitatæ. Ibi enim Romanorum copiæ, duce Sp. Poſthumo conſule, in anguſtiſ adductæ, & ab hoſtibus circumquaque obſeſſæ, cum alia euadendi ſpes non eſſet, poſitis armis ſub iugum miſſæ ſunt. Lucanus lib. 2.

Vltra Caudinas ſperauit vulnere furcas.

Cauco, inſula vicina Cretæ, vbi maximi onagri naſcuntur, Suidas.

Cauca, magnus vicus in Bithynia Xenoph. lib. 4. ſiſtor. Græc.

Cauicium, Bæticæ vrbs, circa Menopham. Anton.

Cauij, Illyrici populi. Liu.

Caulci, Germaniæ populi ad Oceanum. Strabo.

Caulici, Apollonio Cauliaci, populi iuxta Ioniū ſinum, à monte ſic dicti. Steph.

Caulinum vinum, ad quartū lapidem à Neapoli diſtans, ab agro ita nominatum.

Caulon, ſiue Caulum, qui & Aulon, oppidum in prima Italiæ fronte apud Locros. Plin. libro tertio, capitulo decimo. Virg. tertio Æneid.

Caulonēſque arces & naufragium Scylaceum.

Quamquam ibi poëta non tam de oppido, quam de promontorio loqui videtur. Hanc urbem Strabo libro ſexto, Pomponius libro ſecundo & Stephanus de urbibus, Cauloniam appellant, boni vini abundantem. Horatius,

Et amicus Caulon fertilis Baccho.

Caum, Hiſpaniæ oppidum inter Aſturicam & Tarraconem. Anton.

Caumana, alueus Indi fluminis, circa eius oſtia. Arrian. in Indicis.

Caumas, vnus è Centauris, Ixionis filius. Bocar. lib. 9.

Caunus, Cariæ oppidum, ad Calbin fluium, cuius meminit Strab. libr. 14. & adiuncti oppidi Cauni ætate & autumnō, vt ipſe ait, ad inhabitādum grauis, ob calorem & pomorum copiam. Ob id Cauni peſtilenti cœlo eſſe dicuntur. Mos cum intuitus eſſet Stratonicus citharœdus, homo ſalibus plenus, illum ex 6. Iliad. verſiculum in eos protulit.

Οἱ ποτὲ φύλλων γενεὴ, τοῖνδ' ἔτι ἰνδῶν: id eſt, Tale quidem genus eſt hominū, quale eſt foliorum. Colorem videlicet, quo omnes pallebant, ſuggillans. Caunii verò cum hominem inceſſiſſent acrius, quòd urbem vt morbidam carperet: Ego (inquit) morbidam dicere auſim, vbi mortui ambulant? urbanus multo acriusque quā prius illudens Hæc ex Strabone libr. 14. Ab hac ciuitate vehabantur ſici Caunæ dictæ. Cicero lib. 2. de Diuinatione. Cum M. Craſſus exercitum Brundacij imponeret, quidam in portu Caricas, Cauno aduectas vendens, Caunæ clamitabat, ac ſi dixiſſet, præſagiens futurā cladem in qua Craſſus occubuit, Caue, ne, eas. Stephan. Caunum in Caria nominatam ſcribit à Cauno, quem Biblis ſoror reſugientē amabat, vnde prouerbium, Caunius amor.

Caunus, Cretæ vrbs: Gẽtile Caunius & Canneus. Item Hiſpaniæ mons in Celtiberiſ. *Moncayo* hodie, aliquando quoque Caci mons dictus. Iiu. Item Aeolica vrbs. Athen.

Caunus, filius Mileti & Cyanes, qui cum à Bithlide ſorore perditē amaretur, ſponte patriam reliquit, & in Cariæ littore è regione Rhodi urbem condidit, quam de nomine ſuo Caunum appellauit. Ouidius lib. nono Metamorphoſeon.

Cauphiaca, Persidis vrbs. Ptolem.
 Caurarani, Arabiae felices populi. Plin.
 Caurasia, gens Bærica. Plin.
 Cauri, Lusitaniae oppidum Ptolemæo, alio nomine Caura. Vulgo *Corra*.
 Cauros, insula cum oppido, quæ prius Andros, deinde etiam Antandros dicta est. Plin. lib. 4. cap. duodecimo.
 Caurus, ventus ab occasu solstitiali flans, qui & Corus dicitur, & Euronothus, Virgil. tertio Georg.
Semper hyems, semper spirantes frigora Cauri.
 Caus, vrbs, vrbs Telphusiæ terræ in Arabia, vbi Causius Æsculapius colebatur, Steph. item Arcadiæ vicus. Eidem.
 Caulannis, vrbs Angliæ. Anton. Ea est in comitatu Lincolnensi, vulgo *Caysemen*.
 Causa fuit regnum ab Alexandro insignis, Plur. in Paral.
 Causiani, populi, qui nascentes lugent, mortuos autem beatos reputant. Stob. in encomio mortis.
 Causini, Mauritaniae Tingitanæ populi. Ptolem.
 Caycus, Celæni filius. Paul.
 Cayrethus, Mynutis conditor.
 Caycus, fluuius Phrygiæ, labens per Mysiam & Pergamum, per campum qui Caycus appellatur.
 Cayster, fluuius Lydiæ, Serdibus proximus, qui multos amnes secum deferens, Asiam paludem præterlabitur, Ephesumque abluit: cygnis præterea abundat. Dicitur δὲ τοῦ κυγέου, hoc est, amburi: quoniam propinquus sit Catacecaumenæ: quæ pars est Ephesiæ prætorrida & deusta, fertilis nulla præter vitem arbore, sed vino præstantissimo. Vitruuius & Plinius. Catacecaumenitæ ex hac origine nominant. Hinc Caystranus campus. Stephanus. Strabo. Virgil.
*atque Asia circum
 Dulcibus in stagnis rimantur prata Caystri.*
 Gentile, Caystrinus & Caystrius, Stephano: vt Ales Caystrius, id est, Cygnus. Ouid. de Tristib. lib. 5. Eleg. 1.
 Caystri campi, qui continui sunt, & camporum omnium optimi, subiacent Sardi vrb. Strab. lib. 13.
 Caystros, Ioniæ amnis celebratissimus iuxta vrbem Ephesum. Pomp. Mela lib. 1.
 Caystrus, scem. gen. vrbs Ciliciæ mediterranea.
 Cazeca, vicus in littore Tauricæ Chersonesi. Arrian. in Periplo.
 Cazymirus, Brandemburgensis Marchio, ductor exercitus Ferdinandi in expeditione contra Vngaros, Euseb.

Cea, siue Ceos (vtrumque enim scribitur Plin. li. 4. cap. 12.) insula est iuxta Eubæam, à Cæo Tiranii filio sic dicta. Ouid.
Transit antiqua Cartheia: æmia Cæa.

Aqua Cææ vestes, quæ in hac insula ex bombyce tenuissima texebantur in vsum fœminarum. Propertius,
Et tennes Cææ veste mouere sinus.
 Quo in loco parum doctè Coa pro Cæa legi Hermolaus in Plin. tradit. Ab hac Cæus Herasistratus, clarus medicus dictus: fuit eadem & Simonidis & Bachylidæ clarissimorum poetarum alumna. Ciam Ptolemæus nominat, vt hodie quoque vulgus nautarum. Author Hermolaus, Vide infra c o s & c h i o s. Scribitur frequentius per diphthongum æ: à nonnullis per œ. Cæus, adiectiuum, Horat. 2. Carm. 1. Ode,
*Sed ne reliquis Musa procaex iocis.
 Cæa retrahes munera nana.* Virg. 1. Georg.
*- cui pinguis Cæa.
 Tercentum niuei tondent dumeta iuueni.*
 Ceadus, vir Thrax, ex his qui Troianis auxilia miserunt. Homer. lib. 2.
 Cebares, equis fuit, cuius astu Darius regnum Persarum adeptus est: nam cum magi inter se pacto conuenissent, vt is cuius equus primus hinniret, regno potiretur, Cebares, manum vuluæ equinæ prius admotam, naribus equi olfaciendam præbuit. Quo odore irritatus equus primus dedit hinnitum. Herod.
 Cebes, Thebanus Philosophus, scripsit dialogos tres, qui inscribuntur, Pinax, Septima, Phrius. Diog. Laertius. lib. 2.
 Cebrenia, regiuncula est Troadis, cum oppido eiusdem nominis, non procul à Scepsi. Plin. li. 5. cap. 30. Dicta Cebrenia vel ab amne Cebrene, vt ex sententia Herodiani refert. Stephanus vel (vt alij malunt) à Cebrione Priami notho: quanquam Straboni magis placet, Cebriorem potius à Cebrenia regione, aut certè à Cebrene vrbe nomen accepisse. Hinc Cebrenis, huius Cebrenidis, scem. patronymicum. Ouid. vndecimo Metamor.
Aspiciet Hesperien patria Cebrenida ripa.
 Statius in Syl.
*— vidua Cebrenidos arida luctu
 Flumina.*
 Cebrenus & Cebrenius, Gentile. Ausonius.
*Sic qui venalis tam longa atate Cebrenus
 Non habet emptorem, sit tibi pro pretio.*
 Sunt & Cebrenij in Thracia. Strabo, Est fluuius quidam Arisbris in Thracia, prope quem Cebrenij Thraces habitant. Multa enim apud Troes & Thraces iisdem nominibus appellantur, &c.
 Cèbrica, Cherronesus nominatur apud Stephanum in mentione Saxonum: fortè Cimbrica legendum.
 Cebriones, Priami nothus à Patroclo saxo ictus, interijt. Iliad. æ,
 Κεβρίων νόθον ἦν Ἀγαμέμνων Πελάμοιο, id est, Cebriorem propria haud Priamo de coniugem natum.
 Cccar

Cecilia Syria vrbs ad Euphratem fluuium. Ptol.
 Cecilia Mellinum, Lusitaniæ vrbs. Ptolem.
 Cecilio, locus Hispaniæ inter Emeritam & Salmanticam. Anton.
 Cekarphus. Vide CERCAPHVS.
 Cecina, fluuius ad Volaterras, authore Pomponio lib. 2. & Plin. lib. 3. cap. 5.
 A. Cecinna, Volaterran⁹ equestris ordinis, Quadrigiariorum magister, Pompeianarum partium tempore belli ciuilibus, hirundines paruas è nidis Romæ cõprehensas nutrebat quas postea nuncios belli mittebat amicis, vt Plinius refert. Scripsit librum contra Cæsarem. Fuit Ciceroni familiaris; & cliens defensus ab eo in quadam hæreditatis causa. extant & inter eos Epistolæ conscriptæ. Scripsit & librum de procurandis fulguribus, quem Seneca se fateatur imitari, dicitq; eum virum facundum, nisi à Ciceronis rebus primò recessisset.
 Cecinna alius, Octauij Cæsaris scriba legitur in Epistolis ad Atticum.
 Cecinna alius, vir consularis, ob coniurationis suspicionem à Tito imperatore ad cenam vocatus, ac per proditionem interfectus. Tranquillus in Tito.
 Cecinna, dux Vitellianus cum exercitu è Gallia profectus, ad Bebriciam cum Othomanis congressus feliciter dimicauit. Tacit. lib. 8.
 Cecrena, vrbs Troadis. Phauorin.
 Cecropia, Atticæ vrbs. Strabo.
 Cecropidæ, pars tribus Leontidis. Steph.
 Cecropis regio Thraciæ, & Thessalonica gens. Steph.
 Cecrops, primus Atheniensium rex, qui annis quinquaginta regnavit. Hic Athenas instaurauit. Eusebius in Chronicis, Biformem prodidere, quia primus marem & fœminam matrimonio iunxit. Iustin. lib. 2. Euseb. in præfatione Chronicorum. Iste est Cecrops Diphyes indigena, sub quo primum in arce oliua orta est, & Atheniensium vrbs ex Mineruæ appellatione sortita nomen. Hic primus omnium Iouem appellauit, simulachra reperit (scilicet in Græciâ) aram statuit, victimas immolauit, nequaquam istiusmodi rebus vsquam antea visis apud Græcos. Dicebatur autem Cecrops Diphyes, id est, duabus naturis, siue ob longitudinem corporis, siue idcirco quod cum esset Ægyptius, vtramq; linguam sciebat Græcam & Ægyptiam. Quæ Græcas literas Cecropem eundem Ægyptiũ, vel Promotheum, aut Orpheum, siue Danaũ, Phœnicem Actillis custodem, reperisse memorant.
 Cecrops 11. Atheniensium rex vlt. regnavit annis xl.
 Cecropia, oppidum à Cecrope condito: nunc arx Athenis, Plin. lib. 7. cap. 56.
 Cecropius, a, um, possessiuum, Virgil. libro 4. Georg.
Cecropias immatris apes amor vrbet habendi.

apud Stephanum Cecropia regio, & Cecropis tribus à Cecrope denominantur: item Cecropius, Cecropites.
 Cecropis regio Thraciæ, & vicus Thessaloniciæ Steph.
 Cécropis, idis, patronymicum fœmininum.
 Cécropidæ, Athenienses dicti. Ouid. 7. Metam.
*Phœcus in interius spatium, pulchrosque recessus
 Cecropidas duxit.*
 Cecryphalea, promontorium, seu insula Peloponnesi, vbi Athenienses ab Ægineis prælio superati fuerunt. Steph.
 Cecylitrium, oppidum Galliæ Narbonensis. Sex. Auien.
 Cecyrina, Achaia in Peloponneso vrbs. Pausan.
 Cedar, 1. nigredo, aut tristitia, filius Ismaelis. Gen. 25.
 Cedar, Arabiæ regio, Hieronymo. in Agarenorum, id est Saracenorum solitudine, à Cedar filio secundo Ismaelis, 1. Paral. 1. Genes. 25. ita cognominata.
 Cedar, quibusdam ciuitas, quæ Iosepho Camala vocatur.
 Cedrem, 1. Oriens, filius Ismaelis, frater Cedar. Ierem. 49.
 Cedes, vrbs in tribu Iudæ, Ios. decimoquinto. Lat. Sanctitas.
 Cedes, vrbs Galiliæ in montanis Nephthali, Ios. 10. deputata fugitiuis, qui nefcij, homicidium perpetraverant, Ios. vigesimo Leuitis quoque attributa, Ios. vndecimo, 1. Paralipom. 6.
 Cediás, vicus prope Sinuessam. Plin. item Africae oppidum. D. August.
 Cedimoth, id est, antiquiores, vel priores aut orientales, siue incendij vel incuruatio moris, oppidum in possessione tribu Ruben, Ios. 13. quod solitudo Cademoth in Deuteron. 2. dicitur.
 Ceditiæ tabernæ, non à cadendo dictæ, sed à domini nomine, qui Cedicius vocabatur.
 Cedma, filius Ismaelis. Gen. 25. Lat. antiquus, vel prior aut orientalis.
 Cedmiel, id est, antiquitatis aut orientis Deus. nomen viri, 2. Esd. 3.
 Cedmonæi populi, Gen. 15. Lat. Antiquiores, vel priores, aut orientales.
 Cedranitæ, Arabiæ felices gens. Steph.
 Cedrosij, populi sunt feri, inhospitales, qui vngues tota enutriunt vita, ferarum exuiis amicti. Cete in cibos adhibent, quorum spinis trabalibus testa contignant, quamuis tegularum vice subeuntibus, Ca. l. lib. 18. cap. trigessimoprimo.
 Cedras, oppidum Cariæ; à quo Cedriatæ & Cedrei.
 Cedreatis Diana ab Orchomenis ideò sic vocata fuit, quod eius simulacrum in ingenti esset cedro erectum. Paus.
 Cédreæ, vrbs Cariæ. Hinc Cedreus, Cedreates, S. 3.

Cedreaticus. Steph.
 Cedrei, Arabiæ Petreæ gens. Plin.
 Cedris, Sardinia fluvius. Ptolem.
 Cedron, i. torrens obscuritatis. vallis & fluvius inter Hierosolymam & montem oliuarum. 4. Reg. 23. 2. Reg. 15. Ioan. 18.
 Cedropolis, oppidum in Caria.
 Cedros, insula est in Germaniæ littoribus, cedri genere syluosa: inde electrum in petras defluere dicitur. Petrotus.
 Cedrosi, populi prope mare rubrum. Steph.
 Ceclatha, locus ad quem venerunt filij Israel, profecti de Rheffa. Num. 33. Lat. cœtus, siue congregatio, vel Ecclesia.
 Ceila, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15. 1. Reg. 22. 1. Paralip. 4. 2. Efd. 3. Lat. dissoluens eam, siue diuidens aut scindens eam, vel fixio eius.
 Ceionius Bassus, Cos. collega Valerij Aureliani Augusti. Sueuos & Sarmatas vicit.
 Ceionius Iulianus Camœnius, Cos. collega Amicij Paulini.
 Cefala Africa insula, anno 1500. primùm est inuenta, cuius longitudo trium est miliarium, latitudo verò vnus. Pagos habet duos, in quibus domus non pauca & arx. Regi ciuitatis Quiloa quondam parebat, cæterum, ab eo deficiens, peculiarem regem postea habuit. Anno 1505. arcem, quam Lusitani tenebant vehementi obsidione incolæ oppugnarunt, adeò quidem vt pertenuis euadedi spes Lusitanis appareret: qui noctu, præter Afrorum opinionem erumpentes, Regem, multosque proceres in cœnaculo suo opprimunt, eiusque caput hastæ infixum per arcis fenestram exponunt, eaque ratione ingens euadunt periculum & tandem alium, regis Portugalliæ nomine, præfectum constituunt, Theatr. vrbium orbis.
 Celadionius Alexandrinus Episc. anno salutis 157.
 Celadon, vnus ex iis, qui vnâ cum Phineo in aula Cephæ regis Æthiopum, Perseo vim inferre conati, ab eo sunt occisi. Ouid. 5. Metamorph.
Occidit & Celadon Mendesium, occidit Astreus.
 Celadon, amnis in Alpheim influens: apud Strabonem lib. Geographiæ 8.
 Celadone, vrbs Locridis: Gentile, Celadonæus. Steph.
 Celadrus, Arcadiæ fluvius. Pausan.
 Celadusa, insula parua matris Adriatici, proxima Orygiæ quam alij Arremicam vocant. Pomponius Mela lib. 1. & lib. 4. cap. 26.
 Celæ, insula ante Troadem. Plin.
 Celæmona, Hyanci filia. Pausan.
 Celæna, locus Campaniæ Iunoni sacer. Virgil. lib. 7.
Quique rufus Batulique tenent, atque arma Celæna.
 Aliàs Celennæ legitur apud Virgiliū per duplex nn. Hanc Stephanus Apameam postea

dictam scribit: Gentile, Celenæus, a, um.
 Celæna, inquit Liuius lib. 8. belli Macedonici, vrbs, caput quondam Phrygiæ in collæ sita. Lucanus,
Lugent damnat & Phœbo victore Celæna.
 Celæna, Straboni tumulus est Asiæ propriè dictæ Apamiæ imminens, oppidū habens eiusdem nominis, ex quo Antiochus Soter incolas in Apamiam transtulit. Hoc in loco Marsyam cum Apolline tibiæ cantu certasse fabulantur, victumque temeritatis suæ pœnas dedisse, & in fluvium sui nominis fuisse commutatam. Cui fabulæ occasionem creditur præbuisse subiectus Celænis lacus, calamos ferens tibiærum linguis aptissimos. Meminit huius collis Ouid. 4. Fastorum,
Inter, ait, viridem Cybelon, altâsq; Celænas Amnis in insana nomine Gallus aqua.
 Celæno, vna ex Pleiadibus, Atlantis & Pleiones Nymphæ filia, cum qua Iupiter concubuit. Ouidius,
Et te formosa Celæno, Meiam & Electram, Taygetamque Ioui concubuisse ferunt. Vide infra de Pleiadibus.
 Celæno, vna Harpyarum, Neptuni & Terræ filia. soror Ocybetes & Ællus, quarum formam, & vbi habitent, describit Virgil. lib. 3. Æneidos,
— Strophades stant nomine dicta Insula Ionio in magno, qua dira Celæno Harpiæq; colunt alia, &c.
 Ab obscuritate nomen habet. Nam κελαιος Græcis niger est. Vide infra de Harpya.
 Celænus, mons Galatiæ. Ptolem. vide Taurus.
 Celæthi, Thesprotica gens. Steph.
 Celæthra, vrbs Bœoticiæ prope Arnen, à Celætho quondam. Steph.
 Celai, i. leuis, aut torrefactus, siue vox mea. nomen viri, Nehem. 12.
 Celæia, i. vox domini, aut torrefactio, aut alleuiatio Domini, nomen viri, 1. Efd. 10.
 Celama, Mauritanici Cæsariensis oppidum. Ptol.
 Cedebothras, Rex Musiris, quod primum est Indiæ emporium. Plin. 6. cap. 23.
 Celeas, Peloponnesi vrbs in Sicyonia. Pausan.
 Celegeri, Mœsiæ, quæ Pannoniæ iungitur, populi. Plin. lib. 4. cap. 26. in descriptione Mœsiæ.
 Celeia, Noricorum oppidum. Plin. lib. 4. capite vigesimo quarto, in Noricorum descriptione. Vulgò, *Cilia*.
 Celelates, Cerdiceates, Liguriæ populi. Liu.
 Celemantia Germaniæ oppidum. Ptolem.
 Celena locus Campaniæ Iunoni sacer.
 Celendres, siue Celendris, aut Celenderis Samiorum colonia in Cilicia. Pompon. lib. 1. portum habens eiusdem nominis, ad Selinuntis fluij ostium. Luc. lib. 8.
— sequitur pars magna Senatus, Ad profugum collecta ducem, paruisque Celendris.

Quo portu mittitque rates, recaptque Selinus.
 Est item portus Peloponnesi. Pausan.
 Celer, consul, collega Venantij iunioris, anno ab vrbe 1262.
 Celerini, populi citerioris Hispaniæ supra Braccaras & Gronios, Plin. lib. 3. Quorum agrum Auo fluvius abluit, vt indicat Ptolemæus.
 Celestinus xli. Romanorum episcopus, annis ix anno salutis 426.
 Celestinus xi. 166. pontifex, mensibus v. diebus xiiii anno salutis 1143.
 Celestinus i i. Romanorum episcopus 176. annis vi. mensibus viii. anno salutis 1191.
 Celestinus xiii. pontifex 180. diebus 18. anno salutis 1242.
 Celestinus v. pontifex 193. mensibus vi. pontificatu hic se abdicauit, anno salutis 1294.
 Celestinus hereticus, quo adiutore Pelagius dogma suum contra CHRISTI gratiam effudit anno salutis 414. D. August.
 Celethi, populi Thesprotiæ, vicini Thesaliæ. Stephanus.
 Celetrum, Macedoniæ vrbs. Liuius.
 Celeus, rex erat Eleusini; pater Triptolemi, cui Ceres, quod, esset ab illo excepta hospitio, commonstrauit omnem agriculturæ rationem. Eius vilis & rusticana suppellex, abiit in prouerb. Celei suppellex, de qua Virgilius primo Georgicorum:
Virga præterea Celei vilisque suppellex.
 Et Ouidius 4. Fastorum,
 Celezenæ, Armeniorum regio prope Melitenem. Suidas.
 Celia, Norici oppidum. Plin. Ptol. vrbs item Apuliæ Peuceriæ. Ptol. & Campaniæ Diodor.
 Celida, Pentapoleos regionis in Africa oppidum. Ptolem.
 Celita, i. refugium, vel contractio, aut vocis declinatio. nomen viri, 2. Efd. 8.
 Celius, Tuscorum imperator, anno ante vrbem conditam 1397.
 Celius mons est à Celio nobilissimo Tuscorum duce dictus. Bocat.
 Celmis, vnus fuit ex Idæis dactylis, qui cum matrem deorum Rheam stupro violasset, deinde à reliquis fratribus reiectus est: ab hoc ferrum solidissimum cudi solebat, de quo exat prouerbium, Celmis in ferro. Author Zenodotus.
 Celinus, Nutritius fuit Iouis, quem & paruulus adhuc Iupiter plurimum amauit. Cæterum quum aliquando mortalem esse Ionem dixisset, Iupiter iniuriæ memor, quū expulso Saturno rerum iam potiretur, in adamantem lapidē commutauit illum Ouidius quarto Metamorph.
 Cellæ, locus Macedoniæ inter Heracleam & Edissam. Anton.
 Cellæ, Pincentinæ, Africæ propriæ locus. Anton.
 Cellas, vicus Tripolitanæ regionis in Africa. An-

tonio.
 Cellonæenses, Scythica gens. Phauorin.
 Celnus Albionis insulæ fluvius. Ptolem. Killian. nunc Camdeno.
 Celonæ, Asiæ oppidum in Mesopotamia. Diodor. lib. 7.
 Celsa, Ilergetum in Hispania vrbs. Ptolem. alia item ad Iberum fluvium sita. Strabo.
 Celsenses, populi citerioris Hispaniæ. Plin. li. 3. c. 3.
 Celsitani, Sardinia populi. Ptolem.
 Celsus, plagiarius, carmine Horatij notissimus,
Quid mihi Celsus agit monitus, multumque monendus,
Prinatas vt quarat opes, & tangere vitet Scripta Palatinus quacunque recepit Apollo?
 Celsus, vir doctissimus Alexandri Aug. à cõsiliis, anno salutis 225.
 Cornelius Celsus, cuius de medicina libros habemus. Huius meminit Quintilianus.
 Celta, populi, Gallia Comata inter Garumnam & Sequanâ fluvios, ita dicti à Celto Poliphe-mi filio. Appian. Horum regio Celtica dicitur. Plin. lib. 4. cap. 17. Gallia (inquit) Comata vno nomine appellata, in tria populorum genera diuiditur, amnis maximè distincta. A Scalde ad Sequanam, Belgica: ab eo ad Garumnam, Celtica, eademque Lugdunensis: inde ad Pyrenæi montis excursum Aquitania, Aremorica, antè dicta. A Celtis etiam Celtiberi Hispaniæ populi originem traxisse creduntur, qui quum venissent ad Iberum Hispaniæ fluvium, ibique confederissent, assumpto ad nomē suum fluij nomine, iuxta quem confederant, Celtiberi dicti sunt, & regio eorum Celtiberia, vulgò *Aragon*. Lucan. lib. 3.
— profugique à gente vetusta Gallorum Celta miscentes nomen Iberi.
 Celtes, Gallia Celtica; rex, Osiridis Aegypti regis tempore, à quo nomen habuerunt montes maximi, à conflagratione sylvarum, qui diuidunt Celtas & Celtiberos. Berofus libro 5.
 Celtiaca, oppidum Hispaniæ conuentus Hispanensis vt scribit Plin. lib. 3. cap. 1.
 Celtiberi, Hispaniæ populi ad Iberum fluvium. Strabo. libro 3. Plin. lib. 3. capite 3. & lib. 4. capite 17.
 Celtiberia, ea est Hispaniæ regio, quam incolunt Celtiberi. Plin. lib. 4. cap. 22.
 Celtica quæ & Gallia olim à Romanis dicebatur, Vesontinâ, Senonensium, Bituricisem, Lugdunensem ciuitates metropolitanas, earūq; suffraganeas omnes inter Garumnâ, Matronâ, Sequanâ & Rhodanū flumina sitas cõplectitur. In hac sunt Ducatus Bituricis Burgundiæ, Borbonij, Aruerniæ, Aurelianensis, Valesij à quæ rectiores Francorū reges, à Philippo scilicet Valesio, cognominatur & Normaniæ, quoad citra Sequanam se extendit, Comitatus etiam Burgundiæ, Niuernensis: Altissidorensis, motis Belicardi, Ferretensis, Carolorensis, Matisconensis,

Blesensis & multi alij. Celtarū clarissimi sunt Aedui. Horum vrbs olim amplissima Augustodunum, vt refert Pomp. Mela, cui Gallica lingua alludit Autum appellādo. Celticæ terminos, quod ad Rom. imperium in Gallia viguit, Rhodanus fluuius præfinitabat, vt nōnulli scripserunt. De Celtis plura apud Cæsarem. lib. 1. Comment.

Celtici, Hispaniæ populi à Celtis oriundi. Sil.

Celticum, Hispaniæ promontorium, quod Finem terræ hodie vulgus petegrinorum cognominat. Vadianus Pomponij interpret. Est etiam Celticus adiectiuum: vt Vicia Celticæ Plinius.

Celtoſcythæ, gens Septentrionalis. Strabo, libro vndecimo.

Celtorij, Galliæ populi, prope Senones sunt Plutarch. in Camillo.

Celtum, vrbs Hispaniæ, inter Hispalim & Augustam Emeritam. Anton.

Cema Narbonensis prouinciæ fluuius ex Alpium monte Cemenio profusus. Plin. lib. 3. cap. 5.

Cemandri, populi in parte Illyrici, ad Castrum Martena. Iornand.

Cembani, Arabiæ felicis populi. Plin.

Cemeneleum, ciuitas in Alpibus littoreis. Ptolemæo.

Cemenos, Græci eos montes vocant, quos nostri Gebennas, longè ab Alpibus summos, vbi à Cemenio Alpium monte, Varus amnis in Narbonensem versus delabitur, vulgò *les Cemenes*.

Cemelleo, oppidum Liguriæ in Alpibus situm. Dicitur & Cemellio, quod Ptolemæus Cemellion vocat, quasi à Cemenio monte videri posset appellatum.

Cemeneus. Vide CEMENOS.

Cempſi, populi sub pede pyrenæi montis degeneres. Dionys.

Cena, Siciliæ locus. Anton.

Cenæi, Palestinæ gens. Genes. 15. Item 1. Reg. 15. inter Amalecitas habitare videntur.

Cenæum, Eubiæ insulæ promontorium. Strabo. Ptol. Plin. Cænæum.

Cenchreæ, Peloponnesi oppidum prope Corinthum in Isthmo ipso iuxta sanum, quem Strabo ob id Isthmum appellat. Steph. *κίχρησιον* Pompon. lib. 1. & Plin. lib. 4. cap. 4. & 5. Idem locus aliàs Cenchris, Hieronymus, Corintho vicinus, imò portus ipſus Corinthi. Plinius libr. 4. Lecheæ hinc, Cenchreæ illinc, angustiarum termini.

Cenchreæ, Steph. vrbs Troadis, in qua commoratus est Homerus, vt de reb. Troianis certior fieret. Secunda, vrbs & nauale est Corinthi. Tertia, Italiæ. Gentile, Cenchreates.

Cenchreis, portus Corinthiorum, ab vrbe stadia ad LXX. remotus. Stra. lib. 8. Rom. 16.

Cenchrius, Ioniæ amnis, ad Ephesum Caystro proximus, per lucum Ortygiam fluens, in quo Latonam fabulantur ab Ortygia nutrice lo-

tam ex partu: accolæ aditum olim quo peperisset, ipsamque oliuam, sub qua partu liberata quieuisset, monstrare soliti fuerunt. Tacitus libro tertio vbi de horum legationibus ad Senarum missis: Primum (inquit) omnium Ephesij adire memorantes, non vt vulgus crederet, Dianam atque Apollinem Delos genitos esse apud se, Cenchrium amnem, lucum Ortygiam, vbi Latonam partu grauidam, & oleæ, quæ tum etiam maneat, adnissam, edidisse numina, deorumque monitu sacrum nemus. Cenchreenses à D. Paulo Christianissimo initiati, ibique caput, vt ipse vouerat, torondit. Act. cap. 18.

Cenchreus, Pirenæ filius. Pauf.

Cenchres, Aegypti rex, victus Hebræorum, magia perit in mari rubro. Berof. lib. 5.

Cendebæus, nomen ducis, 1. Mach. 15.

Cendeuia, Palus in Phœnice, intra montis Carmeli radices, ex qua creditur nasci Belus amnis, V. M. pauf. spatio in mare perfluens, iuxta Ptolomaidem Coloniam. Plinius libro 36. cap. 26.

Ceneda, Venetæ regionis oppidum, inter Lique-riam & Anasum flumina. Agath. lib. 2.

Ceneia, dicta est Atalanta, Cenci filia. Vide CENEVS & CENAEVS.

Cenereth, i. cithara, vel quasi lucerna: vrbs in tribu Nephthali, Ios. 19. Est & ad orientem Iudææ mare, Num. 34. Deut. 3. Ios. 13. Aliàs mare Tyberiadis, & lacus Genezarethicus, seu Galilææ dicitur, x L. stadiis in latitudine diffunditur, centumque in longitudine extēditur, Ioseph. lib. 3. belli Iudaici, ca. 18. Per hunc medium Iordanis Iudææ amnis profluit. Porro Ptol. cur ex hoc duos faciat, non video.

Cenerium, Peloponnesium oppidum, Elidis regionis Strabo.

Ceneroth, idem significat quod Cenereth. vrbs iuxta lacum Genezareth, Ios. 11. 12. quam Herodes magnificis ornauit ædificiis, atque in honorem Tyberij Cæsaris Tyberiadem nominauit: à qua & lacus & regio carcumiacens nomen inuenerunt. Iosephus libr. 18. cap. 4. Antiquitat. Ben-adad Syriæ rex hanc cepit 3. Reg. 15.

Cenesiritis, lacus iuxta Tyberiadem. Steph.

Cenespolis, vrbs nomen in Hispania, Polyb.

Cenestam, Corsicæ insulæ vrbs. Ptol.

Ceneum promontorium Eubiæ, à quo Iupiter Cenæus appellatus est, quod ibi præcipue coleretur Hercules enim ab Oechaliæ expugnatione rediens, in eodem loco aram parenti construxit Ouid.

Victor ab Oechalia Cenæo sacra parabat

Vota Ioui, &c.

Ceneus, Theſſalæus, Lapitha, cum multis interfuiſſet præliis, nunquam tamen lædi potuit. Hinc natum prouerbium, Inuulnē-abilis vt Ceneus. Nestor apud Ouidium lib. 12.

-vestro

-vestro fuit vnicus ano

*Contemptor ferri, nullòque forabilis ictu
Cycnus: at ipse olim patientem vulnera mille
Corpore non laſo Perrhebum Ceneia vidi,
Ceneia Perrhebum, qui factis inclutus Othryn
Incoluit.*

Fuerat hic ex fœmina mutatus in virum, vt idem refert Ouidius eodem loco.

Cenez, i. nidus iste, aut lamentatio hæc, siue possessio aut emptio hæc, filius Eliphaz, filij Elau ex Ada vxore, Genes. 36. Ciuitas principum Idumæorum. Genes. 36.

Cenezei, populi Genes. 15.

Ceni, regio Philistinorum, 1. Reg. 27. 30.

Cenicenses, Galliæ Narbonensis populi. Plin.

Cenimagni, populi in Anglia mari proximi, & Trinobantibus, Segontiatibus, Ancalutibus, Bribrocis ac castis. Cæsar, lib. 5.

Cenina, vrbs vicina Romæ, à Cenite conditore. Festus. Pompon. libro 3. Ceninenses sunt eiusdem inhabitatores.

Cenionis fluuij ostia habet Ptolem. in latere meridionali Albionis insulæ.

Cenites, viri proprium, qui Ceninam urbem condidit. Festus.

Cennaba, mons in Mauritania Cæsariensi. Ptol. Cenni Germaniæ populi, cum quibus Caracalla bellum gessit. Xiphilin.

Cenomani Galliæ Celticæ siue Lugdunensis populi, vulgò notissimi. *Manſeaux*. Plinius lib. 4. capite 18. Fuerunt & Cenomani, Italiæ populi in quorum agro Cremona fuit & Brixia. Plinius libr. 3. capite 19. Cenomani à Cydno Lyguris filio, appellati sunt. Ann. comment. libr. 5. Berof. Vide SENOMANI.

Cenon, Italiæ oppidum, Antiatum Imperij, à Virginio captum. Liu.

Censum, Eubiæ promontorium in Septentrionem directum.

Centa, Mauritanæ Tingitanæ vrbs Mediterranea Ptolem. hodie, *Benibubalul*

Centaureus Galata quidam fuit, qui Antiocho rege occiso, equo eius potitus, eum quans conscendit: Quod ille indignè ferens, præceps in abrupta desiliit, vnâque cum seſſore est exanimatus: vt ex Plutarch. sententia refert Plin. lib. 8. cap. 27.

Centauri, Theſſaliæ populi, secus Pelion montem habitantes, qui primi equos domare, & ex iis pugnare cœperunt: quo factū est, vt à vicinis populis primum conſpecti, mēbra partim humana, partim equina habuisse crederentur. De horū origine sic fabulantur poëtæ, Ixionem à Ioue deorum immortalium mensæ adhibiturum, Iunonis amore captum fuisse. eamque de stupro interpellasse. Quod cum illa vito suo indicasset, Iouem Ixioni nubem subiecisse in vxoris imaginē transformata, eamque Ixionem pro Iunone compressisse, & ex ea Centauros generasse: qui inde Nubige-

næ dicti sunt, Cui fabulæ ansam præbuisse videtur castellum nomine *νεπέλι*, Centaurorum sedes: *νεπέλι* enim Latine nubem sonat. Hi cum in nuptiis Pyrithoi vino madentes sponsam rapere conarentur, à Theseo & Lapithis partim cæsi, partim in fugam acti sunt: Idem & Hippocentauri dicti sunt, quod equis insidentes, boues cæstris agitata, stimulis ad recta reuocaret, est enim *νευρῆν*, stimulare & pungere. Centaurorum, qui à poëtis maxime celebrantur, nomina sunt hæc: Chiron, Eurytus, Amycus, Gryneus, Rhœtus, Arneus, Lycidas, Medo, Pifenor, Caumas, Mermeros, Pholus qui suscepisse Hercule hospitio dicitur. Luca. *Hospes, & Alcida magni Phole,*

Virg. 2. Georg. — *ille furentes Centauros letho domuit* Eos ab Hercule vi-

ctos interfectosque ostendit Diodorus. Centaurus fluuius: qui prius Euenus dicebatur, post Nefsi Centauri mortem ab Hercule interfecti, à poëtis Centaurus vocitatus est.

Centaurus, nauis nomen apud Virgilium 5. Æneid. inde imposita, quod Centauri habuerit insigne. *Centauro* (inquit) *inuehitur magna.*

Centena. Vide MERULA.

Centinum, vrbs Vmbrosum in Italia, Ptolemæo, hodie Sentium.

Centobrica, Celtiberorum vrbs in Hispania. Val. Max. lib. 5. cap. 1.

Centon, Thraciæ Castellum in Mysia inferiori. Procop.

Cétodemū, Thraciæ locus in eadē Mysia. Proco.

Centores, Scythiæ populi. Val. Flaccus, lib. 6.

Cétrites, fluuius qui Armeniam à Carduchis diuidit. Xenoph. Inter Mediam & Armeniam eum fluere, scribit Diodorus.

Centrones, populi inter Alpes Graias quæ hodie dicuntur, & motem Cinerum, & urbem Geneuam, lacumque Lemantum & Rhodanum fluuium, videntur nunc esse Tarenthesij, extra Celtas, Belgas & Aquitanos, in Sabaudia. vulgò, *Le pays de Tarentaise.*

Centrones, Belgarum populi, qui sub imperio Neruiorum, nunc Tornacensium, erant proximi Grudiis, Lenacis, Pleumosius & Gordonis. forte sunt nunc Cortracensis in Flandria, Tornacensis dicecelis, *Ceton au pays du Liege.*

Centū cellæ, Tusciæ vrbs. Anton. *Ciuita Vecchia* hodie.

Centū colles, Hūgaricæ oppidū. vulgò *Zashalon*. Centumperānea, insula in agro Sentinarum, Nicolai Perotti patria. (Pineto)

Centurinū, vrbs in Corsica insula Ptol. *Centuri* Centuriones, vrbs Hispaniæ versus Narbonensem Galliam. Anton.

Centuripe, ager Siciliæ, à quo Centuripinum crocum. hodie *Centorui*, Faxello.

Centuripini, Siciliæ populi, Latine conditionis. Plin. libro 3. capite 8. Et Centuripinum, eorum oppidum. Pompon. lib. 2.

Centus

Ceius, extremum Italiae promontorium versus Pelorum Siciliae.
 Ceon, vna ex Cycladibus insulis, Helenae propinquissima. Strabo lib. 10.
 Cephalas, altum & syluosum promontorium maioris Syrtis initium. Strab. lib. vltimo.
 Cephaledion, Straboni, Cephaledis Plinio, oppidum Siciliae, non procul ab Himera fluuio, Plin. lib. 3. cap. 8. & Strabo lib. 6.
 Cephalatomi, Colchidæ regionis populi, Plin. lib. 6. cap. 5.
 Cephalene, Cephalenia, insula Ionij maris à Cephalo Amphitryonis socio: vel à Cephalo Deionei filio dictæ. Pompon. lib. 2. Plin. tradit eam quondam dictam fuisse Mokenam lib. 4. cap. 12. De hac Strabo lib. 10. Non dubitauere plerique Cephaleniam eandem & Dulychium appellare, & Taphium. Alij Tastes & Cephalenios eosdē dixere Teleboas, & aduersus illos Amphitryonem exercitum ductasse, assumpto socio Deionei filio, Cephalo ex Athenis profugo: Insula deinde Amphitryonem potiturum ea Cephalo tradidisse, ab eoque nomen habuisse insulæ. Hinc populi Cephalenes, qui Vlystem ad bellū Troianū sequuti sunt, vt est videre apud Homerum in Catalogo nauium: *Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε κεφαλῆνας μεγάθυμους.* Silius lib. 16.
Saxa Cephalenum, ex scopulosis Neriton aruis. Stephanus in Cranio, quatuor Cephalenæ vrbes esse scribit, à Cephalo filiis nominatas, quarum vna sit Cranium.
 Cephalenia, insula dicta à Cephalo Flonis filio, quæ prius Telebeas appellabatur. Pauf. libr. 1.
 Cephalet, Citharædus nobilis apud Pauf.
 Cephalædis, Siciliae fluuius, Plin. lib. 3. cap. 8. & vrbs. hodie *Cefalu*, à Leandro appellatur.
 Cephalonnesus, Carcinitis sinus insula. Plin. vrbs item. Ptol. & Ammian.
 Cephalotomi, populi ad Pontum Euxinum, circa Caucaſum. Plin.
 Céphalus, Eonis filius, qui Procrin Erechthei vel Hyphili, Atheniensium regis filia vxorem duxit. Huius amore capta Aurora cum iuuenē vxoris amantissimum nulla ratione ad sui amorē posset inflectere, vix eū dicitur rapuisse. Verū cum ne sit quidem constantiam eius posset habefactare, ad vxorē eū remisit, in negotiatoris similitudinem transformatū: cuius erga se fidem cum explorare vellet, ingētibus muneribus pudicitiam eius sollicitauit, cumq; illa pretij magnitudine iam succumberet, Cephalus recepta pristina forma perfidiā ei exprobrauit. Quod Procris cum inficias ire non posset, pudore impulsā, relicto viro in sylua sese locaq; deserta contulit. Tandem tamē viro reconciliata, iaculū ei inuitabile & canē Lælapa nomīnē dedit, quē à Minoe dono acceperat. Iis itaque muneribus instructus Cephalus, syluis sese assidue oblectabat, relictoque ante

lucem vxoris thalamo, venatione sese exercebat. Quamobrē verita Procris (vt est res plena suspitionis amor) ne Nymphæ cuiuspiā amore teneretur, clā eū in sylua est subsecuta, & vt in furto virū deprehēderet, inter fruteta sese occultauit. Cū itaque Cephalus, æstu laborēq; fatigatus, ad virgulta se recepisset, & sub arbore quadā recumbēs, aurā, vt se reficeret, ex more inuocaret, Procris suspicata iam pellicē affuturam, quō rem omnem melius cognosceret, sese erigens virgulta commouit. Qua re animaduersa Cephalus feram ratus, iaculum suum emisit, vxorēq; charissimā inuitabili istu interfecit. Oui. li. 7. Metam. sed paulō aliter Hyginus Fabul. poeti. c. 189. Neque tamen defunt, qui à Ioue in lapidē cōuersum tradās. Céphalus, Atheniensis orator, qui primus proemia & epilogos induxit. Suid. Fluuius Cephalis Æschines & Demosthenes in orationibus aduersariis meminerunt. Hic gloriabatur, quod cum plura decreta quam quis sui temporis orator scripsisset, nunquam fuisset accusatus quod contra leges decreuisset. Cæll. lib. 9. c. 14.
 Céphalus, quidam Amphitryonis socius. Vide CEPHALENE.
 Cephas, sic dictus fuit Simon Petrus, frater Andree Petrus à Petra. Syrum est. Io. 1. c. 1. Cor. 15.
 Céphenes, Asiæ maioris populi, qui postea à Perseo Iouis, & Danaës filio Perseæ sunt appellati. Herod. lib. 7. Ouid. 5. Metam.
Dūmque ea Cephena medio Danaicus heros Agmine commemorat.
 Céphesis. Vide TELPHVSSA.
 Cepheus, Æthiopum rex, Andromedæ pater, quam Perseus periculo liberatam, vxorem duxit. Ouid. 5. Metamor.
Auxiliūmque domus, seruatorēque fatentur Cassiope, Cepheūque pater. Hic postea generi meritis cum vxore & filia in cœlum translatus est, & à tergo minoris Viræ constitutus, circuloq; Arctico ita inclusus, vt præter caput & humeros eius nihil occidere videatur. Hinc Cepheus, a, um, Oui. 4. Metamor.
Æthiopum populos Cepheaque conspicit arua.
 Cephira, i. leuncula, aut propitiatio, siue lenitio: aut villa, vel oppidū, siue glaciæ, att. Syriacē, negatio. nomen viri. 1. Esd. 7. Est & nomē vrbs. 2. Esdr. 8. Eadem & Caphara & Caphira dicitur. Item nomen vrbs. Isrl. 18.
 Cephis statuarius nobilis, Plin. lib. 34. c. 8.
 Cephisia, Attica regio, nā Cecrops, Athenarum cōditor, omnem eius regionis multitudinem in x i. vrbes digessit. Sed Theseus postea has omnes in vnam Atheniensium ciuitatē congregauit. Dicta Cephisia à Cephiso amne.
 Cephisia, Atticæ regionis fons. Plin. lib. 6. c. 7.
 Cephisiodorus statuarius Praxitelis filius.
 Cephisiodorus, insignis pictor. Plin. lib. 35. c. 9.
 Cephisis, lacus iuxta Atlaticum mare, quē Mauri Electrū vocant, quod sole calefactum, electrū

strum è limo dare videatur. Plin. lib. 37. cap. 2.
 Cephisiodorus, Atheniensis Tragicus, antiquæ tragœdiæ scriptor. Suid.
 Cephisiodorus, statuarius. Plin. lib. 34.
 Cephisiodorus, Atheniensium dux, qui rei malē gestæ damnatus, in obsidione Alopeconnesi, quinque talentis multatus est. Suid.
 Cephissus, fluuius Bœoriæ, qui in Trinemiis nascēs, & præter Larymnam in Atticum agrum influens, tandem per crura murorum in Piræum perductus, in Phalericum sinū se exonerat. Strab. lib. 9. Luc. lib. 3.
Bœoti coiere fluces, quos impiger ambit Fatidica Cephissus aqua, &c.
 Vbi Cephissi aquas fatidicas dici propter Themidis oraculum, fluuio huic vicinum, à quo Deucalioni & Pyrrhæ ratio ostensa est, qua genus humanum posset reparari. Plinius lib. 4. cap. 3. Cephissidæ vndæ, & Cephissia ora. Ouid.
 Cephis, i. horri, loci maritimi nomen, vbi Mæander fluuius in mare illabitur. Cedren.
 Cepiana, Celticorum in Lusitania vrbs. Ptol.
 Cepio, Romanus ciuis, qui cum Druso inimicitias exercuit, vnde origo socialis belli & exitia rerum. Valerius Max.
 Cépio Seruilius, consul Romanus, Hispaniam duce Viriato rebellantem pacauit. Proconsul, capta Tholosa in terra Galla, è tēplo aurum sustulit. Vnde & ipse, & quicumque ex ea direptione aurum attigisset, misero cruciabilisq; exitu perierunt. Nam postea consul cum Cn. Manlio contra Cambros in Italiam ruentes missus, apud Rhodanum victus profligatusque est. Iussu populi Romani eius bona publicata, eiq; imperium primò post Tarquinium abrogatum, ipse in publicis vinculis extinctus, inde tractus discerptusque ad scallas Gemonias. Liuus lib. 67. Alij hunc in exilio periisse dicūt: is antea de Cilicibus triumphat. Valer. Max.
 Cephæ, oppidū Bosphori Cimmerici. Plin. lib. 6. ca. 6.
 Cepus, vrbs ad Pontum Euxinum, in Corocondama peninsula Strabo. Diodor.
 Ceraca, Macedoniae vrbs, circa Lychnidem paludem. Polyb. lib. 5.
 Ceracates, Germaniæ Transrhenanæ populi, Vangionibus ac Tibrocis proximi. Tacitus.
 Cerambycas, fluuius, insulani Cerambychæ. Vide HELIXOENA.
 Ceramicus, Cariæ sinus nō longē ab Halicarnasse nobilissima vrbs. Pomp. li. 1. & Plin. 5. ca. 29.
 Ceramici, inquit Suidas, Athenis loci duo erant, vnus in ciuitate, alter extra ciuitatem: in quo qui in bello cecidissent, publico sumptu sepelebantur, funebriq; oratione ornabantur. Superior fuit locus, & certa constitutaque sedes meretricibus. Fuit præterea Ceramicus, Atticæ regionis locus præaltus (Suid. Eras. in Proucr. Lampadem tibi, cursu trado) Latine tegu-

larius aut figularius dicitur.
 Ceramentes, populi qui de conuentu Carum, quem Chrylaorem vocant, participant, licet Carici generis non sint. Strab. lib. 14.
 Ceramis, municipium tribus Acamantia Suid.
 Ceramorum forum, Asiæ minoris vrbs, in sinibus Myliæ. Xenoph.
 Ceramus, Asiæ minoris oppidum in Mæonia, & in Arconneso insula, iuxta Cariam. Plin. Dori-dis item oppidum littorale. Ptolem.
 Ceranium locus Romæ, in quo Cicero & Mitho domum habebant. Cicero ad Atticum, li. 4.
 Ceramyntes, à Græcis Hercules cognominatus, quasi fata reiiciens, vt idem sit fermē cum Alexicaco. Cæll. libro sexto, capite septimo.
 Cerange, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.
 Cerason Chryseon, promontorium Propontidis, in quo Byzantium oppidum, cui postea Constantinopolis nomen fuit impostum.
 Cerastræ, insulæ in latere Arabiæ prope Syrenem quæ in fine est Æthiopiæ. Plin. lib. 5. cap. 9.
 Cerastris, dicta est Cyprus, quoniam homines Cerastras, cornibus insignes, olim eam tenuisse quidam scribunt. Alij quod procurrentibus promontoriis velut infectis cornibus assurgat. Plin. lib. 5. c. 31. & Cæll. li. 30. c. 1.
 Cerasus, suntis, & Cerasunta, seu Corasuntia, vrbs in Ponto. Hieronymus ad Marcellam, Accipimus & canistrum cerasis refertum talibus, & tam virginali verecundia rubentibus, vt ea nunc à Lucullo delata existimarem: siquidem hoc genus pomi, Ponto & Armenia subiugatis, de Cerasunte primus Romanus pertulit. Vnde è patria arbor nomen accepit. Pomponius: Raræ vrbes, Cerasunta & Tapezus maxime illustres. Alij dicunt Themiscyræ regionis in Cappadocia urbem esse. Meminit Plin. lib. 16. & Ammianus.
 Cerata, locus in Megaridis confinio. Plut. in Par. Item fluuij nomen ex Oceano.
 Ceratus, fluuius Cretæ, Gnoſsum urbem præterlabens: quæ ab illo aliquando. Ceratus vocata fuit. Strab. lib. 10. Hinc Cerataeus, a, um, Virgil. in Cyri,
Carpathium fugiens ex flumina Cerataa.
 Ceraunia, Achaia in Peloponneso vrbs. Polyb. libro 2.
 Ceraunia, siue Ceraunij mōtes in sinibus Epiri, in mare vsq; extensi, vbi Ionium mare ab Adriatico separatur: ita dicti à fluminibus, quibus sæpe impetuntur. Ouid. 11. de Poto. Eleg. 6.
Cum poteram recto transire Ceraunia velo, Vt fera vitarem saxa, monendus eram.
 Lucanus li. 5.
— oraque malignos.
Ambracia portus scopulosa Ceraunia nautæ Summa timent.
 Pro iisdem etiam Acroceraunia, vel Acroceraunios montes dicimus. Horat. libr. 1. Carm. Ode. 3.

Qui vilit mare turgidum, & Infames scopulos Acrocerania.
Plinius in Proœmio libro 4. *Tertius Europa sinus*
Acroceranijs incipit montibus.
Ceraunij montes in Asia, in Caspium pelagus obuersi, Pompon. lib. 1. Quin & Taurus mons in vniuersum Ceraunius appellatus fuit. Plin. lib. 5. cap. 27.
Ceraunus, amnis clarus Cappadocia. Plin. lib. 6.
Ceraunus, cognomen cuiusdam Ptolemæi, quo nomine etiam significatur fulmen. Cæl. lib. 24. cap. 6.
Ceraunius, Iupiter dictus, quod fulgur emittat.
Ceraunus, Arcadiae mons Pausan.
Cerbalus, Apuliae amnis. Plin. lib. tertio. cap. 11.
Ceruaris, Nigro.
Cerbani, Arabiae felicitis populi. Plin.
Cerberium, locus in Apulia. Procop.
Cerberion, oppidum in vltimo ostio Bosphori, quod postea Cimmerium est appellatum. Plin. lib. 6. cap. 6.
Cerberus, à poëtis fingitur canis princeps, inferorum custos: quem ab Hercule catena ab inferis tractum esse iidem fabulantur. Virg. 6. *Æneid.*
Cerberus hac ingens latratu regna trifauci Personat, aduerso recubans immanis in antro.
Mythologici terram interpretantur: dictumque volunt Cerberum, quasi *κροκόθρον*, hoc est, carniuorum. Terræ enim proprium est, cadauera cõsumere, & ad primam suam originem reuocare, hoc est, in humum conuertere. Alij serpentem fuisse volunt in Tænaro: Laconia promontorio, cuius veneno mortales extinguiebantur. Et quoniam in Tænaro ad inferos dicitur esse aditus, Ditis canem dixerunt: quem quum Hercules trucidasset, nata est fabula, Canem tricipitem interemisse: quamquam hoc alij ad virtutem eius & animi magnitudinem malint referre, qua omnes cupiditates, & cuncta vitia terrena contemnit ad domuit. Cerberus etiam dictus est canis Alexandri Epirotæ: leonibus congregiens.
Cerbica, Africae propriae oppidum. Ptolem.
Cercaphus, Colophonis mons, vbi vipera reperitur. Nicander. Isac. in Lycophr.
Cercaphus, filius Põleacæ. Steph. in Camiro: à quo Rhodiae mulieres Cercaphides. Meminit eius etiam in Lindo.
Cercasorum, oppidum in Ægypto; iuxta quod scinditur Nilus in Pelusum fluens & Canobum. Herod. li. 2.
Cercis, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia. Hesiod. in Theogonia: iia dicta à texendo. Cercis enim radium textorium significat.
Cercena, Atlantidum vrbs in Æthiopia, versus Oceanum Occidentalem. Diodor. lib. 3.
Cercetæ, populi minoris Armeniae. Plin. Pomp. vocantur Cerceti, lib. 1. Cercetæ, apud Nico-

laum de moribus gentium.
Cerceti, montes Thesaliam. Plinius libro quarto. cap. 8.
Cercetus, regio adiacens Caucaso, prope Euxinum. Incolæ Cerceti). Dionys.
Cercia, insula Circa Ioniam. Plin.
Cercij, Italiae populi. Diodor. lib. 14.
Cercidas, optimus legislator Megalopolites fuit. Hic cum morti esset proximus, ad suos conuersus, inde se à vita mirigare pronuntiauit, quod animo concepisset, mox paulò ex sapientibus quidem cum Pythagora se cõgtesurum; ex historicis cum Hecateo, ex musicis cum Olympo, ex poëtis cum Homero. Steph. & Cæl. lib. 21. c. 44.
Cercidas, poëta iambicus. Cæl. lib. 4.
Cercina, insula maris mediterranei, cum vrbe eiusdem nominis, ex aduerso Africae ad promontorium minoris Syrtis sita. Pompon. & Plin. lib. 5. cap. 7.
Cercinitis, per parua insula, Cercinae superiori Carthaginem versus ponte iungitur. Plin. lib. 5. in descriptione insularum, quæ sunt ex aduerso Africae.
Cercinum, Macedoniae oppidum. Liu.
Cercion, rex Thesaliam, qui filiam habuit Alopem, à qua ciuitatem cognominauit.
Cercitam, Paulus grammaticus ait vocari temonis genus, à populis inuentoribus, qui Cercitæ appellabantur in terra Indica.
Cercopes, populi Pithecusæ insulae, qui cum nullo flagitij genere abstinerent, à Ioue in simias mutati sunt. Ouid. 14. Metamor.
Quippe deum genitor, fraudè, & periuria quondam Cercopum exosus gentisque admissa dolosa, In deforme viros animal mutauit, ut iidem Dissimiles homini possent, similesque videri.
Cercopes item fratres duo fuerunt, Passalus & Achemon.
Cercopia, magna Phrygiae oppidum. Ptolem.
Cercus, Bithyniae collis. Cedren.
Cercusum, oppidum à Diocletiano ampliatum, mœnibus & turribus inexpugnabilibus munitum. Pompon. Lætus.
Cercyon, latro insignis apud Eleusinen Atticæ ciuitatem, tanto corporis robore, vt validissimas arbores incuruare posset, quibus viatores alligatos discerpebat. Filiam habuit nomine Alopen, quæ à Neptuno vitata Hippoochium peperit. Quod cum nutricis indicio rescuisset Cercyon, tam agrè id tulit, vt puerum quidem in syluis feris deuorandum obiecerit, filiam verò carceri inclusam fame enecavit. Interfectus est tandem à Theseo eodem supplicij genere, quo ipse in viatores consueuerat seruire. Ouid. 7. Metamorph.
Cercyra, insula maris Ionij, quæ à Latinis litera vna immutata, Corcyra dicitur. Vulgò *Corphou.*
Cercyreï, populi, qui quoniam crebris feditionibus

nibus agitabantur, consueuerant gestare flagra ingentia ansis eburneis exornata.
Cerdanitæ, populi scælicis Arabiae. Steph.
Cerdous, dictus est Apollo & Mercurius, à *κέρδος*, id est, lucrum: hic quidem quia negotijs præsit ac lucro, qua ratione illi marsupium adsignatur: ille verò, quia oraculis æditis ad lucrum conferre insigniter crederetur. Cælius libro 16. cap. 19.
Cerdon, III. Alexandrinae ecclesiae Episcopus, anno salutis 99.
Cerdo, siue Cerdon, hæreticus, qui duos deos posuit, alterum bonum, alterum seuum **CHRISTVM** verum hominem, & verè passum negauit. Euseb. lib. 4. cap. 11. Tertul. & August. de hæret.
Cerdonia, Italiae vrbs sita in via, quæ Roma in Græciam ducit. Strab. lib. 6.
Cerdias, ciuitas à Lyfandro vi capta ac diruta. Xenoph. lib. 2. anno ab vrbe 345.
Cerdylum, Argiliorum locus, non procul distans ab Amphipholi. Thucyd. lib. 5.
Cere, oppidum Tusciae non longè à Tarquiniiis. vide **CAERETE**.
Cerealis, orum, sacra Cereris à Triptolemo instituta, quæ Plin. lib. 24. Thesmothoria vocat, à Cerere Themophora. hoc est, legum latrice. Plutarc. quoque Adonia vocat. Hæc autem festa tanta religione celebrabantur, vt feriae pollutæ crederentur, si quis eo tempore cum vxore, concubisset. Præterea in sacrificijs Cereris vinum non adhibebatur. Plaut. in Aulul. Megadorum Cereri nuptias esse facturum ait, quod nihil vini ad nuptias esset allatum.
Cerealis, quæ alio nomine Ebura dicitur, Hispaniae vrbs. Plin. lib. 3. cap. 1.
Cerealis, consul, collega Commodi, anno ab vrbe 858.
Cerealis, consul, collega Læti, anno ab vrbe 967. Thermas Romæ miri ædificij ædificauit. Noueram Iuliam vxorem duxit. Cassi. Spart. Oro. Eutrop.
Ceres Saturni & Opis filia, frugum inuentrix, & cultus terræ. vnde Virg. 1. Georg.
Prima Ceres ferro mortales vertere terram Instituit, cum iam glandes, atque arbuta, sacra Desicerent sylua, & victum Dodona negaret.
Ex qua Iupiter Proserpinam suscepit: quam cum postea Pluto rapuisset, Ceres accensis in Ætna monte tædis, filiam toto orbe maximo labore perquisiuit. Qua in peregrinatione cum ad Eleusium regem peruenisset, filium eius Triptolemum alédum suscepit: cumque alumnus immortalẽ reddere vellet, interdum diuino eum lacte alebat, noctu verò igne obruebat. Verum cum Eleusius insolitum filij incrementum admiraretur, nutricem sibi obseruandam putauit, clam se abscondens ea in parte domus, vbi illa puerum ad ignem fouere solebat. Cum itaque illam

intrueretur puerum in ignem mittentem, subito expauescens, clamore se suo prodidit. Quam rem agrè ferens Ceres, nimiam hominis curiositatem morte punit. Puerum autem serendarum, frugum rationem docuit: eundemque in alatorum draconum vehiculum imposuit, vt orbem peragrans, frugum vsum mortalibus communicaret. Postea Arcthusæ Nymphæ indicio certior facta, Proserpinam apud inferos esse, Iouem adit, fratrisque iniurias cum eò expostulat: tandemque filiae reditum ea conditione impetrat, si nihil illa apud inferos gustasset. Verum cum Ascalaphi indico palam factum esset, eam in Plutonis pomario fortè obambulantem, malum Punicum decerpisse, aliquòtque inde grana degustasse. reditus ei in perperuum fuit interclusus. Quam rem ægerimè ferens Ceres, Ascalaphum in hubonem commutauit. Tandem tamen Iupiter, vt sororis dolorem mitigaret, Proserpinam permisit, vt dimidia anni parte apud inferos cum viro, reliqua apud superos esse posset. Postea aliquando Cererè accipiunt pro Luna, sicut Liberum pro Sole. Vir. 1. Georg.
-vos ô clarissima mundi Lumina labentem celo qua ducitis annum, Liber & Alma Ceres.
Alij Cereris appellatione terram intelligi volunt: vnde & à Græcis *δη μέρη* dicitur, quasi *δη μέρη*. Est enim terra, frugum omnium genitrix & alitrix, Eadem & Thesmothoros dicta est, hoc est, legum latrice, quia antequam illa agriculturæ vsus docuisset, homines nulla lege viuabant: postea verò Cereris beneficio monstrato vsu frugum, coeptum est de agrorum finibus (qui antea nulli erant) discerpari: quam primam volunt fuisse iuris & legum originem. Dicitur autem Ceres à creando: & Alma ab alendo quia nos alit. Vel (vt Cicero de Natura deorum scribit) tanquam Ceres, à gerendis frugibus, casus prima litera immutata. Ponitur interdum Ceres pro ipso pane sicut Liber pro vino.
Terentius,
Sine Cerere & Libero friget Venus.
Cereus, Thespiensium castellum in Bœotia. Paus.
Ceretani, populi Hispania. Plin. & Strabo, apud quos generosa vina nascebantur, quæ Ceretana dicebantur.
Martialis,
Ceretana nepos ponat. Setima putabis.
Ceretani, populi ex Cereto Umbriae inter Spoletum & Nursium oppido, qui totum orbem vano quodam ac turpi superstitionis genere ludificant. Vnde quidam de illis inquit: Nam illa videntur, prodigaliter nostris in Ceretanis accidisse, vt aliqua vitis apud te excederet vuarum numerum duorum millium. Vide **CAERETVM**.
Ceretæ, Cretæ insulae populi. Polyb.

Cerete, oppidum in Italia, quo ab Romanis solo æquato, inopes inde Ceretani per Italiam disiecti, ut sibi vitæ necessaria corraderent, multarum rerum scientiam commenti, ac pleræque confarrinantes, quibus apud inscitâ plebem sibi fidem facerent, omnibus qui eadem grassarentur via, celebre ad posteros dedere nomen, iisque sunt quos Ceretanos nuncupamus. vulgò *Charlatans*.

Cerethi, i. concisio, siue transfossio, vel exterminatio populi qui & Philistiim, ut Lyra ait in libro Differentiarum, siue nomen legionum aut bellatorum David. 1. Reg. 30. 2. Reg. 8. 15. 20. 1. Paral. 18.

Cerethi, milites, siue cursores, aut arietes. Hebr. Cari 4. Reg. 11. 19.

Cerētum. Vide CAEREMVM.

Ceriada vicus Atticæ regionis in Hippochoontide tribu. Steph.

Cerentibus, oppidum in Eubœa insula. Pli. lib. 4. cap. 12.

Cerēnnia, locus inter Tiburtum & Corfinium. Anton.

Cerillum, Lucaniæ locus in Italia. Strabo.

Cerinthus, Græciæ vrbs maritima. Homer. Iliad. 2. Item Eubœæ insulæ oppidum. Ptol.

Cerinthus, hæreticus, cuius meminit Dionysius cum de Ioannis reuelatione differeret: Cerinthus (inquit) affirmabat futurum regnum CHRISTI voluptarium, mores suos fallus, quæque luxuriæque deditus esset. Irenæus etiam secretiora ipsius in primo sui operis manifestat. Euseb. lib. 3.

Ceristus, castellum in agro Thespiensium. Paus. libro 9.

Cérites, populi, quos quum vicissent Romani, statuerunt ut nunquam leges conderent vel haberent. Acron in illud Horatii primo Epist. 6. *Cerite cera digni*: proverbialis sententia, id est, sine lege & suffragio, inquit Bud.

Cérmal, locus in vrbe Roma sic nominatus. Festus.

Cermata, gens quæ Agarenis hostis est. Cedren.

Cérmorum, oppidum Macedoniæ. Pli. li. 4. ca. 10.

Cerna, vel Cerne, insula Æthiopici maris. Plin. lib. 6. cap. 31. Ptolemæi Menuthras est, quæ hodie ab Hispanis insula S. Laurentij dicitur ab incolis *Mada gascar*.

Cerue, Atlantici maris insula, contra Atlantem montem. Ptol. Hanc nonnulli Maderam, alij insulam cognomine Graciolam esse putant.

Cernētāni, qui Mariani cognominantur, Italiæ populi prope Casinum & Bouillas. Pli. lib. 3. c. 5.

Cernētum, oppidum Italiæ. Plin.

Cerone est fons, cuius aqua bibentes oues facit nigras. Plin.

Cerophæi, Africæ Propriæ gens. Ptol.

Ceros, nomen viri. Eisd. 2. Lat. yncinus aut incuruatio.

Cerrētis. vide CYRRYS.

Cerrētani, Hispaniæ populi. Plin. lib. 3.

Cerfopleptes, Thracium rex anno ab vrbe 410.

Cerfunum, Corsicæ insulæ mediterranea vrbs. Ptolem.

Certa, vrbs supra Armenios. Hefych.

Certelæ, gens circa Pontum Euxinum. Strabo.

Certima, Celtiberorum vrbs in Hispania. Liu.

Certissa, Pannoniæ inferioris oppidum. Ptol.

Certonium, oppidum Asiæ minoris. Xenoph.

Ceruária, locus ad templum Veneris, Galliæ Aquitanicæ finis. Pomp. libr. 2. Oretanorum item vrbs in Hispania. Ptol.

Ceruleanus lacus, Mantianus aliter dictus, in Armenia est. Is post Mæotum maximus, ut ferunt aquæ salsa, progreditur vsque in Atropatiam, & salis fontes habet. Strab. lib. 11.

Cerycius, Bœotiæ, & Ephesi mons. Paus. Hefych.

Ceryx, Mercurij filius & Pandrosi Cecropis filij.

Ceryces apud Græcos dicebantur caduceatores, à Ceryce Mercurij filio, quos nephas fuerat violare, quod eorum genus diuinum putaretur: proinde in Odyssæa Vlysses exploratoribus comitem adiecit Cærica. Achilles verò Cerycas Iouis nuncupat nuncios & hominum, quoniam sacrificiorum quoque ministerio adessent. Cæli. lib. 21. cap. 16.

Cerynia, vrbs Achaïæ in Peloponneso, & mons in Arcadia, ex quo Cerynites arnis profuit, qui vrbem hanc præterlabitur. Paus.

Cesata, vel Cesada, Hispaniæ vrbs inter Emeritam & Cæsaraugustam. Ptol. Anton.

Cescus, Ciliciæ vrbs. Plin.

Ceseleth-thabor, Palestinæ locus. Ios. 19.

Cesēna, oppidum id octaua regione Italiæ. Plin. lib. 2. cap. 15. Vide CAESENNA.

Cesenius Pærus, à Parthis in Armenia obsessus, legionibus sub iugum missis, Armeniam turpiter reliquit. Oros. lib. 7. cap. 7.

Cesēnnius Priscus, Syriæ prætor, anno salutis 47.

Cesil, id est Arcturus, nomen stelle, siue stultitia, aut illa ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.

Ceslon, ciuitas Leuitarum in tribu Issachar. Iosue 19. Lat. durities, stipula, cucumerarium.

Cesonius Pærus, consul, collega Petronij, anno ab vrbe 813.

Cespèria, siue Casperia, vrbs Sabinorum, ex qua Turni auxilia habuisse contra Aeneam, Maro autor est lib. 7.

Cespius, mons est in regione Exquilia.

Ceséro, Narbonnensis Galliæ oppidum ad Carpentora. Pli. lib. 3. cap. 4.

Cestica, gens Mediæ, in confinio Persidis. Plin.

Cestius Florus, Iudææ procurator, anno salutis 64.

Cestria, Epiri oppidum. Plin. 4. cap. 1. & Cestrini, Cestriæ incolæ.

Cestrina terra, & Cestrinus Heleni filius. Pausan. libro 1.

Cestrus, fluuius Pamphiliæ regionis. Strab.

Cetazum, Taprobanæ promontorium. Ptol.

Ceres;

Cetes, Ægyptiorum rex, à Græcis Protheus nominatus.

Cethègus, consul, Cicerone teste, cum P. Tuditano, bello Punico secundo: de quo sic scribit ipse in Bruto M. Cornelius Cethegus, cuius eloquentiæ est auctor, & idoneus quidem, mea sententiâ, Q. Ennius, præsertim cum & ipse eum audierit, & scribat de mortuo: ex quo nulla suspicio est, amicitie causa esse meritum. Est igitur sic apud illum in nouo (ut opinor) annali.

Additur orator Cornelius suauiloquente Ore Cethegus,

Cetaria, Siciliæ vrbs. Ptolem.

Cethègus, qui in Catilinæ coniuratione primas tulit. Cuius etiam sæpe Cicero meminit Oratione in Catilinam tertia: Atque interea (inquit) statim ad monitu Allobrogum C. Sulpitium fortem virum misi, qui ex ædibus Cethegi, si quid telorum esset, efferret, ex quibus ille maximum scarum numerum, & gladio- rum extulit. Iuuen.

Clodius accusat moechos, Catilina Cethegum.

Cethim, i. conterentes, siue contritio maris, aut diadema, siue aurum, vel tinctura, aut coaceruatio maris filius Iauan. Genes. 10. Ab hoc, Berofus dicit Italos esse appellatos. Interpret noster, Dan. 11. trāstulit Romanos. Vide Italia & Romani. Sunt & Græcorum insulani, Macedones. Isa. 23. Cyprus quæ & Citim dicitur.

Cethlis, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ios. 15. paries est aut caterua Leæna, vel quasi euulsus.

Cethura, altera vxor Abrahæ, quæ copulata interpretatur. Volunt autem Hebræi hanc fuisse Agar, prius concubinam, quæ mortua Sara, in vxorem, id est, de non copulata in copulatam transit, ne nouis nuptiis ipse iâ senex argueretur lasciuisse. Ioseph. in Antiq. Iud. Cuius quidem Cethura filij ex nomine Sara, vxoris libere, Saraceni appellari voluere. Quippe qui has obtinuerunt regiones, Traconitidem, Phœniciam, & Arabiam vsque ad maris rubri littora, Comest. in cap. 25. Genes. Lat. aromatizans, vel fumigans, siue ligata.

Ceticus, magus fuit, cuius augurio Bocrechista rex Getarum Romanos vicit.

Cetij, populi inter Cilices & Pelasgos. Strab. lib. 13. Homerus in Odyssæa sic dictos putat, à Cetio fluuiolo quodam in eorum agro, cuius etiam meminit Plin. lib. 5. cap. 20.

Cetirizis, Promontorium in litore Apolloniæ regionis, locus munitissimè validus, quo aliquando Lyfimachus, opum suarum thesauro Panario vsus est. Strab. lib. 7.

Cetis, Ciliciæ regio. Ptolem.

Cetium, Norici oppidum. Anton.

Cetius, mons inter Noricum & Pannoniam, hodie *Kalemberg*, vulgò dicitur.

Cetobrica, Anton.

Cetobrix, Ptol. Lusitaniæ vrbs. *Setunal*, Varrerio.

Cetriboni, Indiæ populi. Plin.

Cetunia, Æthiopiæ sub Ægypto oppidum. Pli.

Ceuci, Hispaniæ populi, cōuentus Lucensis. Plin.

Ceus, insula est, in qua lex olim lata, ut (quæ etiam Menandri suffragio comprobatur) qui rectè viuere nequeant, turpiter ne viuunt. Significabatur autè sexagenario maiores acognito vitam finire oportere, ne reliqui cibaribus deficerentur. Cæli. lib. 28. cap. 16.

Ceus, siue Cæus, ut quibusdam placet, Titani & Terræ filius, qui ob Latonam filiâ à Ioue stupratam, aduersus eum arma mouit, sed iure ab iniuria victo periit. Virg. 4. Aeneid.

Extremam (ut perhibent) Cæo, Enceladòque sororem Progeniuit.

Ceus, vrbs. Vide BRVTIVM.

Ceyla, Palestinæ locus. Ios. 15.

Ceyx. Vide CAYX.

C H

Chaa, inquit, Strab. lib. 8. Peloponnesi vrbs, Lepræo vicina, vbi Ephasus campus iacet. Huius Chæ causa bellum inter Arcades & Pylios conflatum plerique aiunt.

Chaal, vicus Ægypti. Strab. lib. 16.

Chabaca, Sidenæ Cappadociæ regionis vrbs. Strabo.

Chabareni, populi circa Chalyben habitantes, qui peregrinarum, quibus potiti fuerint, mammillas crudas edunt, & pueros deuorant. Step. ex Eudoxo.

Chaberis Indiæ intra Gangē vrbs & Anuius. Ptol.

Chabinus, Arabiæ felicis mons. Diodor.

Chablasij, Arabiæ populi. Nabatheis proximi. Dionys.

Chabri, nomen ciuitatis. Iudith. 8.

Chabria, vicus Ægypti prope Arabiam. Strabo. libro 17.

Chabrias, Atheniensis philosophus & imperator inclutus. Hic dicere solebat Terribiliorem esse exercitum ceruorum duce leone, quam leonum duce ceruo. Eius Demosthenes cum sæpe in orationibus meminit, tum in oratione ad Leptinē plurib. res gestas persequitur, & in eius laudes digreditur. Cæli. li. 9. c. 11.

Chabrius, Macedoniæ fluuius. Ptolem.

Chabul, nomē ciuitatum earum quas Salomon dedit Hirā regi Tyri in terra Galilææ. 5. Reg. 9. Lat. compeditus, vel quasi germinans, aut quasi defluens, vel quasi veterascens.

Chabuata, Arabiæ felicis vrbs. Ptolem.

Chadaca, Albanæ oppidum. Ptolem.

Chadæi, Arabiæ felicis populi. Plin.

Chadei, Scandiæ insulæ populi Occidentales. Ptolem. Noruegiam vel Firmarchiā quidam putant.

Chadisia, vrbs Leucosyrorum. Themiscyra (inquit Hecateus) capus est à Chadisia ad Thermodoontem vsq;. Menippus in Periplo duorum Pontorum, Chadisium vicum & fluuium nominat, stadiis centum quinquaginta à Lycasto

casto distantes: item ab Iri fluuio centum. Ci-
es, Chadisij. Steph.
Chadramotitz, populi iuxta Indicum, Perionis
fluuij accolæ. Steph.
Chænita, populi ad Caucaſi montis radices, ſe-
pentrionem verſus, poſt Troglodytas. Strab.
libro 11.
Chæmæ, Germaniæ populi. Ptolem.
Chænides, Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Ptolem.
Chærecla, Pentapolis in Africa regionis vrbs.
Ptolem. Ammian.
Chæreas, nomen viri 2. Mach. 19.
Chæremón, poëta Comicus, & alter qui Hiero-
glyphica ſcripſit. Ouid.
Chærephon, Athenienſis philoſophus, Socratis
auditor, huius nihil traditur ſcriptum. Ab hoc
natum prouerbiū, Nihil à Chærephôte dif-
fers, in macilentos & pallentes, apud Ariſto-
phanem in Nubibus. Erat enim Chærephon
pallidus, vt qui magno ſtudio philoſophiæ
operam daret, & in literas incumberet. Suid.
Chæris, Citharæduſ inepus. Ariſtophan. in Co-
mædia quæ inſcribitur Acharnes. Suid.
Chæron, poëta comicus.
Chæronæa, Bœotiæ vicus. Plutarchi patria, clade
Athenienſium memorabilis. Plin. lib. 4. cap. 7.
Stephano vrbs eſt in cõfinio Phocidis, à Chæ-
rone conditore dicta Apollinis & Theriſi fi-
lio. Hellenicus ſcribit, Athenienſes poſt Or-
chomenios, Chæroneam quoque Orchome-
norum vrbs cepiſſe. Olim etiam Arne vo-
cabatur, quo nomine Homerus vr̄itur. Hinc
Chæroneus, & ſcæminum Chæronis, poſſeſ-
ſium Chæronicus. Steph.
Chære, Paraxiæ regionis in Macedonia vrbs.
Ptolem. Scythiarum gens quoque apud eun-
dem.
Chairus Arabum Babylonem ſignificat. Cæl.
libro 8.
Chalak, mons ſine arboribus. Ioſue 11. 17. & 12. 7.
Hebr. Halak.
Chalæon, Bœotiæ portus, à quo VII. M. paſſium
introrſus liberum oppidum Delphi, ſub mon-
te Parnaffo, clariffimi in terris oraculi Apo-
llinis. Plin. lib. 4. cap. 3.
Chalæon, vrbs Locrorum. Gentile, Chalæus. Thu-
cydides. lib. 3. Steph.
Chalal, i. conſummatio, vel totalitas, aut quaſi
nox, vel Syriacè, corona. nomen viri. 1. Eld. 10.
Chalambrij, qui à loco Libyæ ſic appellantur.
Hefichius.
Chalane, ciuitas Perſidis, quæ nunc appellatur
Aethiſiphon.
Chalanne, i. omnes nos, ſiue omnia hæc, aut con-
ſummatio noſtra, vel ſicut manens, aut quaſi
murmurans. ciuitas in qua regnauit Nemrod,
Geneſ. 10. quæ nunc Seleucia à Seleuco rege,
ſiue Cteſiphon dicitur. Amos 6.
Chalapetis, Suſianæ regio. Ptolem.
Chalaſtra, vrbs Macedonia ad Thermeum ſi-

num Strabo libr. 7. à Chalaſtra proximo por-
tu dicta: hinc Chalaſtricus, ca. cum, adiectiuū:
vt Chalaſtricum vitrum. Plin. lib. 31. cap. 10. He-
cataeo vrbs eſt Thraciæ. Ciuis, Chalaſtræus.
Lycophron.
Chalcæa, Cariæ vrbs. Strabo.
Chalce, vrbs Libyæ, aliàs Phœnicum, aliàs Larif-
ſæ. Thucydides li. 6. Soluit in Calcen, inde in
Ammon. Theophrastus eam Chalcion nomi-
nat, Theopompus Chalceas pluraliter: Gentile,
Chalceus vel Chalcites. Steph.
Chalcæ, inſula cum oppido, circa Rhodum. Plin.
lib. 3. c. 31.
Chalcea feſta, alio nomine Atheneæ dicta, Vul-
cano dicata, quæ à cerdonibus tantum aut
operariis & fabris præſertim celebrabantur.
Cæl. lib. 29. cap. 9.
Chalcea, Libyæ vrbs Polyhiſtori, quem valde
reprehendit Polybius, non ciuitatem eſſe
ſcribens, ſed ærarias officina. Chalcea verò in
Caria eſt: Gentile, Chalceates. Steph.
Chalcedonia, ſiue Chalcedon, vrbs in Aſia iuxta
Boſphorum Thracium, è regione Byzantiæ.
Hanc Megarenſes condidere, Cæci appellati,
qui non potius oppoſitum litus elegere, in
quo ſita eſt Conſtantinopolis optimo loco.
Hic olim magna ſynodus celebrata eſt, quæ
inter octo numeratur, quibus Romana eccle-
ſia præcipuum impertitur honorem, nomina-
ta à Chalcedo vicino fluuio.
Chalcenteros, cognomen Didymi grammatici
ob indefatigabile ſtudium. Cæl. lib. 19. cap. 9.
Chalcedon, vrbs Thraciæ non procul à Byzan-
tio. Palæp. libro 2. Europæ, inquit, ab Aſia ſta-
diis quinque diſtans, in ore templum
eſt, oppidi nomen Chalcedon: author Argias
Megarenſium princeps, templi numen Iupi-
ter, conditore Iafone. de hac Strabo lib. 12.
Chalcênor. Vide I D A L I V M.
Chalceritis, inſula in Ponto. alio nomine Aria ap-
pellata, Marti ſacra. Plin. lib. ſexto, capite 12.
Chalcêtis, idis, inſula quædam, cuius meminit
Menippus. Steph.
Chalceſion, vrbs Cretæ: ciuis, Chalceſoreus,
vel Chalceor. Steph.
Chalchia, inſula quam inter Cycladas Plin. enu-
merat. li. 4. c. 12.
Chalcidene, fertiſſima regio. Plin. lib. quinto.
Chalchidia, vrbs, author Feſtus.
Chalchidica, regio Macedonia. Ptolem. *Tamboli*
Caſtaldo: Eſt & Syriæ regio, in qua Chalchis
vrbs, eidem Ptolem. Thraciæ quoque. Steph.
in qua Tinda oppidum & Milcorus. Chalci-
denſium in Thracia meminit quoque Thu-
cyd. libro 2.
Chalchidica, Minerua dicta eſt ab vrbe Chalchidia
Chalchidicus, Sicilia mons. Steph.
Chalchidius, a, um, nomen gentile: etiam nomen,
Philoſophi.

Chalcio, inſula maris Ægæi, quam inter Spora-
das Plinius enumerat libro quarto, capite de-
cimo tertio.
Chalcioecus Minerua dicta eſt, vel quia domum
haberēt æneam, vel quia ex Eubœa Chalci-
denſes fanum conſtruxerunt. Cæl. lib. 19. ca. 8.
fuit & Minerua Chalchidica in vrbe Roma, in
noua regione, ſi vera P. Victor tradit. Memi-
nit, ni fallor, & Dion in hiſtor. lib. 51.
Chalciope, Ætæ regis Colchorum filia, ſoror
Medæ, & vxor Phryxi. Flaccus lib. 9. Argo-
naut. Ouid. in Epift. Helenæ ad Paridem.
*Non erat Æetes, ad quem deſpecta rediret,
Non ipſa parens, Chalciopeq; ſoror.*
Chalcis, idis, Eubœæ vrbs præcipua, ab Aulide,
Bœotiæ portu, exiguo Euripo diuiſa, vetus
Athenienſium colonia: ita dicta (ſi Stephano
credimus) à Chalchide filia Aſopi; aut certè,
quod ærariæ fabricæ ibi primùm fuerint re-
perta, Lucan. lib. 5.
Chalcidos Euboica vana ſpe capta parabas.
Olim etiam Stymphalus vocabatur, & Hy-
pochalchis, quod ſub Chalchide monte ſita ſit,
nunc Halicarna. Inde Chalchideus, & mulier
Chalchis, vt ipſa vrbs. Poſſeſſium Chalchidi-
cus. Vocantur etiam Chalchides in vico quo-
dam Sicilia, qui ex Eubœa migrauerunt.
Chalchis, cognomen Heroine cuiuſdam nomine
Combe, quæ nupta viro centum pueros. eni-
xa eſt, vnde natum prouerb. Tanquam Chal-
chidica nobis peperit vxor.
Chalchis, vrbs Corinthi, & Thraciæ.
Chalchis, vrbs Ætoliæ, à qua ſunt Achelous.
Chalchis, vrbs Syriæ, à Monico Arabæ condita:
vnde Chalchidenus.
Chalchis, vrbs Scythiæ: vnde Chalchita, & regio
Chalchitis. item vrbs Arabiæ felicis. Plin.
Chalchis, in Meſapia, Italia vrbs.
Chalchis, inſula cum vrbe eiufdem nominis iux-
ta Leſbum: vnde Chalchideus. Olim iuncta
continenti. item Bœotiæ oppidum.
Chalchis, locus profundus & cauus ad montem
Atho. Steph. Vide HYPICALCHIS.
Chalchis, inſula iuxta Euripum, quæ alio nomi-
ne Cariftos (aliàs Caryſtos) appellatur, vnde
Chalchidicus, a, um, Virgil. lib. 6. Æneid.
*Iaſuerum per iter gelidas, enauis ad Arctos,
Chalchidicaq; leuis tandem ſuperſtitit arce.*
Chalchitæ, ciues Chalchidis vrbs Scythiæ, quo-
rum regio quoque Chalchitis nominatur. Ste-
phanus etiam in Chalcedone Menippū ſcri-
bit Chalchidis inſulæ meminiffe. Legendum
videretur, Chalchitidis: aut licet aliter legatur,
eundem tamen eſſe apparet.
Chalchitis, inſula è regione Chalcedonis, æriſo-
dinam habens. Ab Acrata (inquit Artemido-
rus) ſtadiis ceterum & decem diſtat Hyris pro-
montorium, cui adiacet inſula Pityodes, &
Chalchitis & Prota. Inde verò ad Chalchiten
vrbs ſtadia ſunt quadraginta. Gentile, Chal-

cites. Stephanus.
Chalchitis, Meſopotamiæ regiuncula. Ptolem. &
India intra Gangem regio. item Chalchitidis
regionis promontorium.
Chalchitis, inſula contra fauces Rhyndaci fluuij
in Aſia. Plin. lib. 1. cap. vlt.
Chalcodonius, mons ſupra Pheras eſt.
Chalcol, id eſt nutriens, ſiue conſummans om-
nia, aut ſuſtinens omnia, Filius Maol. Reg. 4.
Filius item Zaræ filij Iudæ. 1. Paral. 2.
Chaldæa, modò *Aracaldæa*, Aſiæ maioris regio,
Arabia contermina plana fontium indiga,
in qua Babylon ciuitas magna. Chaldæos Ar-
phaxar inſtituit, & à ſe Arphaxateos nomi-
nauit vt inquit Ioſeph. Chaldæi Aſyriorum
magi ex gentis vocabulo dicuntur, qui diu-
turna obſervatione ſyderum ſcientiam pu-
tantur effeciſſe, qua prædici poſſet quid cui-
que euenturum, & ex quo quiſque fato natus
eſſet. Chaldæorum aſtronomicorum multa
ſunt genera. Nam quidam Orchemi dicuntur,
quidam Boſipeni, & alij complures, qui per-
fecti ſunt. Hi Genethliaci quoque appellan-
tur, & Mathematici.
Chaldæi, i. quaſi dæmones, aut quaſi depredato-
res, vel quaſi mammillæ, aut quaſi agri.
Chaldæi (inquit Stephanus) Cephenes prius di-
cti ſunt, à Cepheo patre Andromene. Hella-
nicus ſcribit hanc gentem mortuo iam Ce-
pheo, relicta ea regione, aliò in militiam ab-
iiſſe: proinde regionem non amplius Cepha-
niam dictâ, nec incolæ Cepaones. ſed Chal-
dæos: regionem verò Chaldaicam, à Chaldæo
rege, qui (Dicæarcho teſte) quartus decimus à
Nino fuit: & Babylone iuxta Euphratem cõ-
dita, omnes Chaldæos in eam collegit. Alij
probabilius dicunt Chaldæos circa Babylo-
nem habitare, & oraculum apud ſe habere, vt
Delphi apud Græcos. Chaldæi Babyloni-
orum antiquiſſimi fuerunt, qui eum locum in
ſua rep. obtinuerunt, quæ ſacerdotes in Ægy-
pto (ad cultum Dei deputati) per omnem vitæ
cũſum philoſophantur, habitiq; Aſtologiæ
peritiſſimi. Non enim, quemadmodum Græ-
ci, omnium rerum doctrinam ſuſcipiunt, ſed
pueri à patribus Philoſophiam diſcunt, cura
rerum aliarum poſthabita, vnde quam do-
ctiſſimi euadunt. Diodor. Sicul. lib. 3.
Chaldæi, item populi ſunt prope Colchiden,
Steph.
Chaldia, regio Armeniæ: incolæ, Chalchi, Steph.
Chaldone, Arabiæ felicis promontorium. Plin.
Chalé, ciuitas quam ædificauit Aſſur. Geneſ. 10.
Lat. opportunitas, vel quaſi viriditas, vel quaſi
humiditas, aut quaſi tabula.
Chaleos, Achaia regionis vrbs ad Sinum Co-
rinthiacum. Ptolem.
Chaleſtra, vrbs Theſſaliæ littoralis, iuxta quam
Axius fluuius in mare Ægeum deſcendit.
Chali, ciuitas quæ terminus Aſer eſt. Ioſue 19.

Latinè infirmitas, siue deprecatio, aut expectatio, vel principium, aut gemma, vel monile. Chali, Germaniæ gens. Ptolem.
 Chalia, vrbs Bœotiæ vicina Hyriæ. Gentile, Chalius. Steph.
 Chalinitis Minerua dicta est *Χαλινη*, id est, à fixo, quod Bellerophōti Pegasus equum præbuerit, eumque frænauerit. Palæph. lib. 2.
 Chalissa, vrbs Libyæ, & alia iuxta Pontum, vna Amazonum (fortè sic dicta ab Amazone aliqua) cuius ciues Chalissij. Steph.
 Chalus, fluvius Syriæ, in quo visuntur pisces magnitudine insignes, ac miti mansuetoque ingenio. Eos, inquit Xenophon, deos arbitrabantur Syri, nec iniuria affici patiebantur, sicut neque Columbas. Cæli. libro 18. capite trigesimoquarto.
 Chalufus, Germaniæ fluvius. Ptolem. *Dravenna* nonnullis, circa Lubecam.
 Chalybes, Plinio populi Ponto vicini, ad Thermopontem fluvium, Homero Alizonas appellati. Strab. li. 2. Paphlagoniæ proximi, Straboni, suis temporibus Chaldæi dicti sunt. Antè autem Halizonas dictos, vel Homero teste in Catalogo, multis cōiectura est. Quod quidem fieri potuisse, Barbarorum nominum inconstantia, idè Strabo docet: maximè etenim variantur. Diuites hi sunt, victumque ex argenti venis, & ferri metallis quærun. Flaccus lib. Argonau. 4.
*Non ita sit metuenda tibi, sauiissima quamquam
 Gens Chalybū, auris patiens cui cultus in arvis,
 Et tonat ad flucta semper domus ignea massa.*
 Hecæus etiam Chalybos vocat. Dicitur etiam Chalybdicus cum d, & regio Chalybdica. Steph. Hi optimo ferri genere olim celebrabantur, quod nudi effodiebant. Virgil. primo Georg.
*India mittit ebur, molles sua thura Sabai:
 At Calybes nudi ferrum, &c.*
 Chalybonitis, Syriæ regio. Ptolem.
 Chalybs, fluvius in Hispania, in quo ferrum optimè temperatur: iuxta quem & Chalybas populos collocat Iustin. lib. vlt. de quibus grammaticorum nonnulli putant intelligendum locum Virgilij ante citatum.
 Chalybs, fluvius ex radicibus Tauri montis scaturiens, qui Byros & Paphlagonas interluit, & in Euxinum mare euoluitur.
 Cham, humani generis corruptor, Saturnus Ægyptus, Chamæseunus, ob morum corruptionem cognominatus. Berol. li. 5. Comerus Italos nicebatur corrumpere.
 Cham, i. calidus, vel calor, vel niger. filius Noë, Gen. 1. Ab hoc sæpe in sacris literis Ægyptus terra Cham dicitur, vt Psal. 105. Hieronymus in quæstionibus Hebraicis.
 Cham, siue Chem, q̄ magicæ & venificæ semper studeret; Zoroast. nomen est adeptus. Is patrem odio habuit, quia ab eo despiceretur.

Potissimumque verò idem ob vitia, quibus quam plurimis, ac nefandissimis scatebat, pater infensus fuit. Itaque opportunitatem nactus, cum Noa pater iaceret madidus, illius virilia comprehendens, tacitèq; submurmurans magico carmine illudit patri, simul & illum sterilem & effertum perinde atq; castratum effecit, quamobrem deinceps Noa mulierem vllam fecundare non potuit. At verò cum is publicè mortale genus corrumpere, asserens, ac re ipsa exequens, congrèdiendum esse vt ante inundationem, cum matribus, sororibus, masculis, brutis, & quouis alio genere: à Iano piissimo, & castimonia atque pudicitia præstantissimo ciectus, sortitus est cognomen Chem Esenua, id est, Chem infamis, impudicus, incubus, & propagator: quem Ægyptij Saturnum appellarūt, deumq; inter ceteros deos adolescentiorem fecerunt, illiq; ciuitatem posuerunt, quam Chem Myn nominarunt, à qua ad hanc vsque ætatem eiusdem ciues Chem mitæ dicti sunt. Berol. lib. 3.
 Chamaam, i. sicut illi, aut similes eis, vel quasi turbatio, vrbs iuxta Beth-lehem, Iere. 41. Proprium item nomen viri. 2. Reg. 19.
 Chamani, Germaniæ inferioris populi, pridem Phrysiæ pars, Oceanum mare, Rhenum fluvium & lacus attingens, paludibus ac saltibus vbertima incolentes, quam mox Tubantes populi, post Vspij Germanica itidem gens inhabitauerunt. Corn. Tacitus.
 Chamæpus sponsa nuncupatur, quæ non curru sed pedibus mariti domum petit. Cæli. lib. 28.
 Chamos, i. quasi palpans, aut quasi recedens, vel quasi auferens nomen idoli Moabitariū. Num. 21. 3. Reg. 11. 4. Reg. 23. Iere. 48.
 Chanaan, i. mercator, vel negotiator, siue contritus, vel contractus, aut certè respondens, vel rectè affligens. filius Cham. Gen. 10.
 Chanaana, i. mercatrix, vel negotiatrix, siue cōtrita, vel contracta, aut rectè respondens, vel rectè affligens. pater Sedecia propheta. 3. Reg. 22. filius Balan, filij Iahiel, filij Benjamin. I. Paral. 7.
 Chanaanæa, idem significat quod Chanaana, terra sancta, cuius limites sunt, Ad orientem Iordanis fluvius & magnus Euphrates: Ad occidentè Ægyptus & mare magnum, quod mediterraneum dicitur: Ad meridiem desertum Arabiæ: Ad Aquilonem mons Libanus.
 Chanaanæi, n. p. idem quod Chanaan significat, populi, qui omnes gentes Palæstinæ completuntur, quæ inter Iordanem & mare Syriæ, Syriamque & Arabiam Petræam. Gen. 15.
 Chanani, nomen viri. 2. Esd. 9. Lat. præparatio, vel basis mea.
 Chandanace, vrbs Persica: Gentile Chandanacenus. Steph.
 Chandane, vrbs Apuliæ. Steph.
 Chanes, fluvius est inter Albaniam & Armeniam

niam à Cyro flumine exceptus, mox quum est factus nauigabilis, in mare Caspium erumpens. Strabo lib. 11.
 Chania, Comagenæ vrbs in Syria, & Epiri regio Ptolem.
 Chantus, vrbs in Asia, condita anno ab vrbe 99.
 Chæones, populi Epiri, à quibus Chaonia regio dicta. Plin. lib. 4. Chaoniam autem Helenus Priami filius, à Chaone fratre, quem in venatu per ignorantiam dicitur occidisse, nominavit, quasi ad solatium fratris extincti. Seruius enarrans illum Virgilij locum, libr. Aeneid. 3.
Protinus acrius Phaacum, &c.
 Et rursus in eodem libro, Epirus in vniuersum appellata, Acrocerauniis incipit montibus: in ea primi Chæones, è quibus Chaonia.
 Chaonia, Comagenæ vrbs in Syria. Ptolem.
 Chaonia, pars montana Epiri, licet quandoque sumatur pro toto Epiro. Virg.
Chaoniæque omnem Troiano à Chaone dixit.
 Stepha. Chaonia est in media Epiro. hinc Chaonius, Chaonites, Chaonicus, Chaoneus: & fœmininum Chaonis.
 Chaonitis, Assyriæ regiuncula. Strabo
 Chaos, rudis inordinatæque materiæ cōfusa congeries. Poetæ aiunt Chaos in principio fuisse, id est, confusionem rerum atque elementorum. Postea verò Deum diremisit illam cōgeriem omnem, singulisque rebus ex confuso acervo separatim, in ordinemque descriptis, instruxisse mundum, pariter & ordinasse. Quid. primo Ne tamorphoseos,
 Virgilius 4. Georg.
Atque Chao densos diuim narrabat amores.
 Dictum autem putatur Chaos, à verbo Græco *χάω*, quod est fundo. Nihil enim aliud hoc nomine intelligi volunt, quam rudem, informemque elementorum omnium confusionem.
 Charabe, Galileæ Superioris vicus. Ioseph.
 Characa, Næsaidis regionis locus in Phrygia. Strabo.
 Characena, Sufianæ regio. Ptolem.
 Characina, Ciliciæ regiuncula. Ptolem.
 Characu, nomen loci. 2. Mach. 12.
 Characeni, Tauricæ regionis populi, ab oppido Charace sic dicti, quod inter huius regionis vrbes commemorat Ptolæmus. Plin. lib. 4. cap. 12.
 Characmōba, vel Mobucharax, vrbs Palæstiniæ, Inde Characmobenus & Mobucharacenus. Stephanus.
 Characometes, fluvius Asiæ. Athen.
 Charadnæ, Carmaniæ gens. Ptolem.
 Charadra, vrbs Phocidis, non procul à Lilæa: Gentile, Charadræus. Steph.
 Charadrus, Ciliciæ fluvius, à quo & lacus & statio propinqua nomen sumpserunt, cuius aqua

masculos generandi habet facultatem. Papius lib. 4. Thebaidos,
Quæque pauet longa spumantē valle Charadron Neris.
 Charan, i. quasi cantans, aut quasi clamans, siue agnus, vel cognitio eorum. filius Disan filij Seir Horraei. Gen. 36.
 Charan, i. ira, siue irascēs, vel Syriacè libertas. Latinis Carræ, Job. 11. Iudith. 5. Act. 7. Mesopotamiæ ciuitas, in quam Abraham se recepit, vbi & Thare pater eius mortuus est, Gen. 11. Act. 7. à Charra Syriæ fluuio nomen inuenit. Steph. Ibi Romanus cæsus est exercitus, & Crassus dux interfectus. Lucanus,
Assyrias Latio maculauit sanguine Carras.
 Charandæi, populi iuxta Pontum. Orpheus in Argonaut.
 Charandra, sinus maris Arabici, ad Arfinoen vrbe. Plin.
 Charauni, Scythiæ extra Imaum gens, & oppidum. Ptol.
 Charades Tyrius, apud Athenienses legislator, qui legem tulit ne quis armatus veniret in cōcionem.
 Charax Armeniæ minoris oppidum & Parthiæ quoque. Ptolem. Item, Crete promontorium, Curopalat. & Sufianæ vrbs ad Sinum Arabicum, inter Tigrim & Eulæum. Ptolem.
 Charax, locus Alexandriæ iuxta Celenas Phrygiæ, vbi Alexander Magnus castrametatus est. Gentile, Characenus. Nicetas.
 Charax, Carie vrbs, quæ nunc Trallis. Steph.
 Charax, maximum emporium prope Nicomediam in eius sinu. Est & alius locus Ponticæ regionis. Steph.
 Charaxes, siue Charaxus, Herodoto lib. 2. vir Mitylenæus, frater Sapphus poetriæ, qui captus Rhodopes meretricis amore, eius causa opes suas omnes dilapidauit, & ad summam redactus inopiam, pyriticam exercuit. Quid. in Epist. Sapphus.
*Gaudet, & è nostro crescit merore Charaxus
 Frater, & ante oculos itque reditque meos.*
 Et paulò antè,
*Arfit inops frater, victus meretricis amore:
 Mistaque cum turpi damna pudore tulit.*
*Factus inops, agili peragit freta carula remo:
 Quasque malè amisit, nunc malè quarit opes*
 Charbanus, Medorum mons. Plin.
 Charcamis, i. agnus quasi ablatas, aut agnus quasi palpans, vel ciuitas ablata. ciuitas iuxta fluvium Euphratem. Isa. 10.
 Charchas, i. agni cooperimentum, aut agni thronus, vel calix, vel quasi tortuosum non planum. nomen eunuchi. Esth. 1.
 Charéto, pagus ponte & Matriona flumine celebris, à ciuitate Parisiensi, Fræcorum, metropolis, duobus ferè milliariis distans, iuxta quem est Echo, quæ duodecies eandem hominū vocem, eamq; articulatam reperit. Gall. *Charenton.*
 Chares, Atheniensium dux, ad promittendum

facilis & promptus. Vnde prouerbiū natum, Charetis pollicitationes. Suidas. Fuit & Chares Lydius statuarius Lyſſippi diſcipulus, qui Rhodi Solis colosſum fecit. Plin. libro trigefimo quarto, cap. 7. Fuit & Chares teſte Plutarcho in vita Atraxerxis, qui in bello Cyru vulnerauit, ſuccifa uena poplitis, tandēque inſania correptus eſt, nimia illati Cyro vulneris arrogantia.

Charetis, Peloponneſi ſtuitus, circa Argiam. Plutarch. in Arato.

Chariati, oppidum Charreorum in Arabia felici Plin. Chariatha Ptolemæo.

Charidemi promōtorium, Ptolem. Hispaniæ eſt ad mare mediterraneū, *Cabo de Gates* Cluſio, & *Canebo de Agatas* Floriano, ab Achate lapide precioſo, qui in hoc promōtorio effoditur.

Charidēmus, dux Cherſobleptæ Thraciæ regis militum. Demotheus contra Timocratem. Fuit quidam etiam Romanus feris obiectus. Martialis.

Charien, ſtuitus Themifcyrenæ, in Surium vrbi cuidam cognominem ſtuitum inſuens. Plin. lib. 6. cap. 4.

Charilaus Lacedæmonius nobilis, comæ nutriēdæ ſtudioſus, qui interrogatus cur comā nutritet, reſpondit, Quia ex omni ornatu hic foret pulchrior uenūſtiōrque ac ſumptus minimi. Idem interrogatus cur admodum paucas leges ſanxiſſet Lycurgus: Quia, inquit, pauca dicentibus, paucitas legum ſufficit. Cælius lib. 18. cap. 4. ex Plutarcho.

Charilus, dux Lacedæmoniorum, Tegeatas ſuperauit. Pauſ.

Charimata, populi iuxta Pontum. Steph.

Charinda, Mediæ ſtuitus. Ptolem.

Cariphron, vnum oſtiorum Indi ſtuitus. Ptolem.

Charis, Vulcani Lemnij vxor.

Charifia, vrbs Arcadiæ, à Charibo Lyaonis filio. Steph.

Charifus, Atticus orator. Cicero in Bruto.

Charifpa, Bactriana vrbs. Ptolem.

Chariftia, feſta erant apud Rom. in quibus cognati & conſanguinei conuenire ſolebant, & inuicem mutua dona dare. Quid. in Faſt. Hæc autem fiebant x. Cal. Mart. vide Val. Max. lib. 1.

Chariftus, Colchidis ſtuitus. Ptolem. *Tamaſa* M. Nigro dicitur.

Charites, ſeu Gratias, quidam ex Venere & Ioue genitas ſcripſerunt, alij ex Venere & Libero: Cicero ex Erebo & nocte ortas exiſtimat. Laſticius in primum Thebaidos, Ionis & Auto-noes filias putat. Heſiodus Iouis & Eurymones Oceani filias ſcribit. Tres ſunt, Aglaia (quæ alio nomine Paſthea dicitur) Thalia, Euphroſine. Tot autem ideò eſſe prodiderunt, quia & benefici eſſe in alios debemus, & aliorum beneficia ſuſcipere: & iis qui in nos fuerunt liberales, retribuere: quæ tres actiones ſunt ſepa-

rata. Alij ideò dicunt tres Gratias eſſe, quia acceptum beneficium cum ſcōnore reddi debet. Quapropter ſolebant veteres ita Gratias pingere, vt vna earum auerſam faciem teneret, quaſi à nobis profecta: dux verò nos aſpicerent, vt duplex nobis beneficium rependi debere oſtenderent: Nuda: etiam pingebantur, quia beneficia ſuco debent carere, & nullo velamine obtegi: iuuenes, ne beneficij memoria ſenſcat: ridentes, quòd hilariter dandum ſit. Item connexæ quia inſolubiles eſſe Gratias dicit: & beneficium, aliud ſemper beneficium parere, perpetuumque amicitia: fœdus. Qui Veneris & Liberi filias arbitrantur (è quibus eſt Seruius) hac mouentur ratione, quòd horum præcipuè deorum muneribus, gratiæ conciliantur. Tradunt etiam eas in Acidalio fonte, qui eſt in Orchomeno Bœotiæ vrbe, lauare, quoniam pura eſſe beneficia oportet, non ſordida. Mantuanus.

Charites, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 281.

Charmandæ, vrbs trans Euphratem iuxta portas Babylonias. Inde Charmandenus. Steph.

Charmaræ, gens Indica. Plin.

Charmæi, oppidum Minoeriorum in Arabia, qui à rege Cretæ Minoc originem trahere exiſtimantur. Plin. lib. 6. cap. 28.

Charmel, i. cognitio circuncifionis, vel agnus circuncifus, aut teneritudo, ille ſegetum: vel coccinus. ciuitas tribus Iudæ. Ioſ. 13. Item locus in Moab in deſerto, ad ſextum lapidem.

Chebomis ab orientali plaga. Iſa. 29.

Charmidas, vir quidam exiit in Græcia, qui tantæ fuit memoriæ, vt quæ quis in bibliothecis exegerit volumina, legentis modo repræſentari. Plin. lib. 7. cap. 24.

Charmides, pugil nobilis apud Pauſ.

Charmi, i. vinea, ſue cognitio aquarū, vel agnus aquarum, aut quaſi celiſtudo filius Ruben. Genef. 46. 1. Paralip. 5. Filius item Iuda. 1. Paral. 4. qui Gen. 46. dicitur Her. Filius præterea Zabdi, filij Zareæ, filij Iuda, pater Achar ſue Achan, Ioſue 7. Item nomen ciuitatis, Iudith octauo cap.

Charmides, Maſſilienſis ſcriptor, qui Luſciniam non modò muſicæ ſtudioſam, ſed & gloriam ambitioſius captant, ſcripſit.

Charmione, Cleopatæ ancilla, ſpontaneam dominæ mortem imitata. Plut. in Antonio.

Charmis, vrbs in Sardinia, à Carthagenſibus condita. Gentile; Charmites. Steph.

Charmis, Maſſilienſis medicus, qui conſueuerat balneis frigidis etiam hyeme frigidiffima lauare ægrotos. Plin.

Charmônia, Hispaniæ vrbs Ptolemæo, Carmo Straboni dicta.

Charmothas, Portus in Arabia, centum ferè ſtadium ambitu, ingreſſu anguſto, & omnis ſcaphæ periculoſo. Strab. lib. 16.

Char

Charmus, Syracuſius quidam poëta, qui teſte Athenæo, in ſingula quæ apponerentur, verſiculos ac parœmias promebat, vt eſt illud de piſcibus, *ἦ καὶ, λὶτὰν ἀνὰ γῆρας, ἀλλυεὶν βῆρας*, id eſt, venio Ægæum linquens ſalſam profunditatem: vnde videtur Martialis argumenta deſumpſiſſe.

Charon, Lampſacenus historicus, qui tempore primi Darij floruit, ſcripſit Æthiopica libris duobus, Cretenſia, Græcanica, & alia.

Charon, Carthagenſis historicus, ſcripſit tyrannorum quotquot in Aſia atque Europa fuere clarorum virorum vitas libris quatuor, & mulierum totidem.

Charon, Naucraticus historicus, deſcripſit ſacerdotes Ægypti & reges, qui fuere ab initio in qualibet gente, & alia.

Charon, Erebi & Noctis filius, inferorum, portitor, quem poëta fabulantur deſunctorū animas fuili cymba per Stygiam paludem trāuehere. Virg. 6. Æneid.

Portitor has horrendus aquas, & ſtamina ſeruat Terris: ilis ſquallore Charon: cui plurima mento Cunitias inculta iacet, ſtant lumina flamma: Sordidus ex humeris nodo dependet amictus. Ipſe ratem conto ſubigit, veliſque miniſtrat, Et ferruginea ſubuecta corpora cymba, Iam ſenior, ſed cruda Deo viridisq; ſenectus.

Charōdas, Thurius (à Catana ciuitate, vnde originem habuit, Cataneus appellatus) legem tulit, ne quis armatus in concionem veniret. Cūque poſtea ipſe rure rediens imprudens vt erat gladio accinctus, in concionem veniret, admonitus legis, ab eo qui proximè ſedebat, eodem gladio incubuit, cū liceret culpam diſſimulare vel defendere. Val. lib. 6. capite 5. Meminit eius Cicero libro tertio de legibus.

Charonea, orum, regio eſt Aſiæ ad Mæandrum ſtuitum, vicina Hierapoli, Characi, Magnetiæ, & Mynati, terram habet cauernoſam, putridam, & incendiis obnoxiam, Strab. lib. 12.

Charonea porta, appellabatur vna ex portis Athenienſis nomophylacij, per quam damnati ad ſupplicium ducebantur.

Charonium, eſt antrum inter Tralleis & Niſam, vbi ægroti ſolemnibus quibuſdam ſuperſtitionibus à morbis liberari credebantur. Strab. libro 14.

Charops, Æſchyli filius, princeps Athenienſium xiiii. Alcæone Archontē perpetuo mortuo, placuit Athenienſibus vt Archontes in decennium tantum imperium obtinerēt: primūque hic Charops creatus eſt. Anno primo principatus Charopis, incidente in annum primum Olympiadis ſeptimæ, Roma à Romulo condita eſt. Sigonius.

Charops, ſue Charobes, vir Troianus, Hippaſi filius, & Soci frater, quos ambos vno die Vlyſſes interemit. Homer. 13. Iliad.

Charops, inter Epirotas primarius, qui Tito Quintio Flaminiō, conſuli Romano, contra Philippum bellum gerenti, fauit. Plutarchus in vita Flaminij.

Charſena, id eſt agnus anniculus, ſiue agnus dormiens. nomen viri. Eſth. 1.

Chaffium, filius Meſſraim. Genef. 19. Heb. Chaffium, populi nomen, qui & Philiftium, ſiue corruptè Palæſthini. Latinè, tegumentum tabularum, vel ſedes tabularum, aut ſepes vel temeritas vitæ.

Charixena, poëtria quædam, cuius meminit Ariſtophanes comicus.

Caspia, nomen regionis, quæ à Caspio mari vocabulum ſumpſit, vt quidam putant. Nycol. Lyra, in Babylonis regione locum eſſe putat, vbi plures Leuitarū poſt captiuitatem manſerint. 1. Eſdr. 8. Lat. argentaria, ſiue cupiditas, aut Syriacè, verecundia.

Charta, vrbs Tyri, ex qua & dido dicta fertur, & ab ſe conditam vrbem Carthaginem appellatſe.

Chartaia, vrbs Hircanię verſus Orientē, Laonic.

Chartani, Marmariæ nomi gens. Ptolem.

Cartheia, oppidum inſulæ Cææ, quam Ceon alij nominant. Plin. lib. 4. cap. 12.

Charybdis, gurgis vorticofus in freto Siculo, iuxta littus Tauromitanum, Scyllæ oppoſitus, contrariis fluctuum concursibus in miram altitudinem aſurgens, ſtarifque temporum vicibus obuia quæq; abſorbens, iterūque euomens. Virg. 3. Æneid.

Dextrū Scylla latus, lauiū implacata Charybdis Obſidet: atque imo barathri ter gurgite vaſtos Sorbet in abruptum fluctus: rursūque ſub auras Erigit alternos, & ſidera verberat vnda.

Poëta fabulantur Charybdim mulierē fuiſſe rapaciſſimam, à Ioue cū Herculis boues ſurripuiſſet fulminatam, & in voraginem hanc cōuerſam. Seneca ad Lucillum, Charybdis an reſpondeat fabulis, perſcribi mihi deſidero. Fac nos certiores, vtrum vno tantum vento agatur in vortices, an omnis tempeſtas ac mare illud contorqueat, & an verum ſit, quicquid illo freti turbine arreptum eſt, per multa millia trahi. Thucydides lib. 4. ſcribit eſſe fretum inter Rhegium & Meſſanā, quo breui ſpatio Sicilia à continenti diſtat. Cicero in Antonium, Quæ Charybdis tam vorax? &c. Plin. lib. 3. cap. 8. hodie *Galofuro*.

Châſelon, id eſt fiducia, vel temeritatis eius, ſiue illa eius, aut manſionis thronus, vel calix ſue tegumentum manſionis. pater Elidad principis tribus Benjamin. Num. 34.

Chafira, Armeniæ Minoris oppidum. Ptolem.

Chafphon, 1. Mach. 5. Paleſtina oppidum. Iosepho quoque, 12. Antiq.

Chafuari, Germaniæ populi. Tacit. Duringos æſtimat Althamarus.

Chafzanemica, Ponti vrbs. lib. Notit.

T 3

Chir, Mercurij Trismegisti filius, floruit anno ante conditam urbem 737. Euseb.
 Chateni, Arabiae felicitis populi, ad sinum Capcum. Plin.
 Carracharta, Bactrianae, & Assyriae vrbs. Ptol.
 Chathenia, Vide CARTHENIA.
 Chatraei, Indiae intra Gangem populi. Ptolem.
 Chatramorites, regio iuxta mare rubrum. Strab. lib. 1. Ciues Chatramotitae. Vranus Chatramoras vocat. Steph.
 Catrisacha, Arabiae vrbs. Ptolem.
 Chattenia: Nam in Labo apud Steph. per duplex t, scribitur: suo autem loco aliquoties per simplex t, quamuis ordo literarum duplex postularet: (sed hic saepe ab ipso negligitur) regio est Gerrhaeorum, aspera alioqui, sed vicis & turribus instructa, prope mare rubrum. Ciues Chatteni.
 Charti. Vide CATTI.
 Chattuarij, Germaniae populi. Strabo.
 Chaubi, Germaniae populi ad oceanum spectantes. Strab. lib. 7.
 Chauci, Pli. & Tacito Cauchi, vel Cauci, Ptol. & Strab. Germaniae populi, quos Claud. Chaycos appellat. In Maiores & Minores diuiduntur. Minores sunt Frisij Groeningenses. Maiores, Lunoburgenses, Bremenses, ad Hemburgum vsq;.
 Chauni, populi Thesprotiae, Steph.
 Chaum, Argiae mons. Pausan. & Castellum in Taurica Chersoneso. Strabo.
 Chaunaria extrema, Libyae interioris vrbs. Ptol. *Cabo deman*, Castallo. Promontorium est ad mare Atlanticum.
 Chauon Chauonis, regio Mediae: inde Chauones. Steph.
 Chaurana, Scythiae extra Imaum vrbs. Ptolem.
 Chaurina, Arabiae vrbs. Ptolem.
 Chazene, Satrapia iuxta Euphratem Mesopotamiae. Steph.
 Chebbon, i. extingvens vel extinctus, aut quasi intelligens, vel quasi edificans, ciuitas in tribu Iuda Ios. 15.
 Chebron, Aegypti rex, regnauit annis XIII.
 Chelae, locus inter Apolloniam insulam & Sargarium fluuium. Arrian. Est & locus circa Byzantium. Dionys. item duo Africae promontoria, circa Carthaginem.
 Cheleab, secundus filius Dauid de Abigail, vxore Nabal Carmeli. Reg. 2. 3. Lat. thorus, vel omnis pater, siue consummatio, vel prohibitio patris.
 Cheliau, nomen viri, i. Esd. 10. Lat. omnis vel totus ipse aut consummatio eius, siue prohibes est.
 Chelidonia, insulae contra Tauri promontorium pestiferae nauigantibus, duae sunt: quarum vna Corydela, altera Menalipea dicitur, Stephan. Dionysius trium meminit, & Strab. lib. 14.
 Chelidonia vocatur Fauonius ventus, a die 6. ante Februarias Idus, vsq; ad 7. Calend. Martias: eo quod his diebus hyrundines primum

conspici incipiunt.
 Chelidonium, populi Illyriae. Steph.
 Chelidonium, Tauri montis promontorium. Plin. lib. 5. c. 27. Taurus mons (inquit) ab Eois veniens littoribus, Chelidonio promontorio determinatur.
 Chelion, i. consummatus, siue perfectus, aut totus columbinus, filius Elimelech Beth-lehemirae. Ruth. 1.
 Chelippus, mons in Chio insula. Germ. Caesar. in Aratum.
 Chellon, nomen terrae. Iudith. 2.
 Chelmad, i. quasi docens, aut totus mensurans, siue omne indumentum, vel consummatio, vel cessatio mensurae, vel indumentum. nomen vrbs. Ezech. 27.
 Chelmon, nomen loci inter Belma & Bethuliam. Iudith. 7.
 Chelonates, promontorium Achaiae, quod Ptol. Chelonita dicitur.
 Chelone, promontorium Coi. Pausan.
 Chelonides, palus Libyae interioris. Ptolem.
 Chelonites, insula in rubro mari. Gentile similiter Steph. promontorium Elidis. Ptolem.
 Chelonophagi. Plin. lib. 6. c. 25. in Carmaniae angulo sunt, testudinum superficie casae regentes, carne vescentes. Na *χελων* Graece, testudinem significat. Haec (inquit idem Plin. lib. 9.) adeo in Indico mari magnae sunt, vt singularum superficies habitabiles casae integant. Strab. lib. 16. adeo magna alio in loco reperiri scribit, vt Chelonephagi in eis nauigent.
 Chelub, i. Canistrum, vel caninus. nomen viri. i. Paral. 27.
 Chelydoreus, mons in Bœotia. Pausan.
 Chembis. Vide CHEMNIS.
 Chemmis. Vide CHEMNIS.
 Chemnis, vrbs magna Aegypti in praefectura Thebaica, prope Neapolim. Idem Chemnin insulam in ea esse scribit. Ceterum Hecataeus in descriptione Aegypti, Chembis, inquit, insula est in Buris, iuxta templum Latonae, Apollini sacra, innatas aquae, & huc illuc mobilis. Insularibus. Chemmites & Chemmis Steph. Pomp. Mela lib. 2. De hac Herod. lib. 2. scribit, quam Echemmin nominat: vel Chemnin, vt aliquorum habent exemplaria.
 Chemmisia, vrbs Misniae.
 Chen, vrbs Laconicae: ciuis Chenicus, cuius fuit Myson, alias Cheneus.
 Chencres, Aegypti rex, regnauit annis xvi.
 Chenoboscia, vrbs Aegypti, e regione Diospolis, quasi ab anserum pascuis dicta, quae tamen nullae illic apparent. circa Crocodilos autem occupantur Chenebosciatae. Steph.
 Chenne, i. basis aut reatitudo, siue praeparatio. nomen vrbs. Ezech. 27.
 Chennis, leges CHEMNIS.
 Cheops, Aegypti rex. Hero. li. 2. Vide CHEOPS.
 Cheopes, Aegypti rex, qui celeberrimam illam Pyramidem

midem struxit, in qua tam multa hominum millia, opus tot annis fecerunt, vt pro apio, caepa, allio, expensa fuerint mille & sexaginta talenta.
 Chephrem, Cleopis frater, Aegypti & ipse rex post fratrem. Herod. lib. 1.
 Chepra, Asiae fluius, inter Orthospanam Danganianae regionis urbem & Peucolaitem. Plin.
 Chereus, Aegypti locus circa Canobum. Procop.
 Chereos, Castellum nomen, in Asia minori circa Iasuriam, Suidas.
 Cheremocrates, Insignis quidam artifex fuit, cuius opus Ephesiae Dianae templi Strabo fuisse ait, pollicitumque Alexandro sese montem Atho id eius formam fabricaturum, vt tanquam ex gutto quodam aqua in phialam effunderetur. Haec ille, lib. Georg. 14.
 Cherias, Athleta quidam, quem Hercules Condylus interfecit.
 Cherias, medicus fuit Atheniensis, qui apud Plinium testis est radicem Cardui ex aqua decocta potatoribus sitim facere, stomachum corroborare, & vuluis aliquid conferre.
 Cherilus, malus poeta temporibus Alexandri Magni. Horat. 2. Epist. 1.
 Chetophon, Tragœdiographus fuit, qui nocturnis lucubrationibus sese adeo extenuabat, vt per iocum Noctua diceretur: vnde natum prouerbium, Nihil differs a Chetophonte.
 Chetophon, Atheniensis philosophus, cuius incredibilis iracundia abiit in prouerbiu: In Palladis vestigiis nihil Chetophotis gubernalis.
 Cherintus, haereticus quidam, CHRISTI regnum terrenum futurum post resurrectionem, & homines in carne iterum concupiscentiis & vitiis subiectam conuersationem habituros dicebat. Euseb. lib. 3. cap. 28.
 Cherintus, puer admodum insignis facie & candore, qui seipsum prostituit. Hor. 1. ser. sat. 2.
 Chermula, Palaestinae vrbs. lib. Notit.
 Cheroypsi, Thraciae fluius circa Cherronesum. Niceph. Gregoras.
 Chereidae portus circa Teium, Ioniae urbem, Septentrioni obuersus. Strabo, lib. 14.
 Cherres, Aegypti rex, regnauit annis xv. anno a diluio 874.
 Cherronesus, Libyae vrbs, & Lyciae, atque Cnidi. Steph. item apud Rhegium, e regione Siciliae. Plutarch. in Craffo. In Sardinia oppidum. Ptol. & in Aethiopia sub Aegypto atque ad sinum Arabicum. Ptolem. Sunt praeterea eiusdem nominis vrbes in Aethiopia, Hispania, & Bithynia. Ptol. Strabo. Plin. Diodor.
 Cherronesus, seu Chersonesus, *χερσῶν, ἡ νῆσος*, terra est, in insulae modum mari cincta, vno tantum, eoque angusto spatio contineti adiuncta. Latini Peninsulam vocant, Quinque autem insigniores commemorantur Cherronesi: quarum celeberrima Achaiae adhaerens, Peloponnesus appellatur. Secunda, quae a vi-

cina continente Thracia dicitur, cuius Isthmus ab occasu Melane sinu, ab ortu Propontide abluitur. Tertia, quae Saxoniae adhaerens, a Cimbris qui eam tenuerunt, Cimbrica appellata est: hodie Dania dicta. Quarta, inter Pontum Euxinum, & Maotidem paludem sita, a Tauris Scythiae Europae populis Taurica appellata. Quinta, quam Auream cognominant, in India sita supra Gangem, Ortum versus iuxta sinum quem Magnum appellat Ptolemæus.
 Cherronesus, Syriae ciuitas, quas alias Apamea. Stephanus.
 Cherronesus, vrbs in Chersoneso iuxta Cnidum ciuis, Cherronesus.
 Cherronesus, vrbs Thraciae, in Isthmo Cherronesi: inde Cherronesus.
 Cherronesus, vrbs Tauricae, Aspera cognominata Herod. lib. 4. Gentile, Cherronesites. Alia Cherronesus Cretae, cum oppidulo eiusdem est nominis.
 Cherronesus, vrbs, Libyae, Cherrura dicta: inde Cerrurinus.
 Cherronesus, promontorium in Lycia.
 Cherronesus, vrbs iuxta Corrhonitin urbem. Steph.
 Cherrura, vrbs Libyae. Steph. Vide CHERRONESVS.
 Cherseus, Phoeniciae fluius. Ptolem.
 Chersidamas, vir Troianus, quem Vlysses in bello interemit. Homer. lib. Iliad. 11.
 Chersiphon, Architectus quidem fuit eximius, qui Dianae Ephesinae templum mirè extruxit, postea aliud fecit maius illo. Strabo. lib. 14.
 Chersius, nomen proprium viri.
 Chersis, Africae vicus. Ptolem.
 Cherso, Ponti, maritima vrbs, ad Maotidem paludem. Procop. Cedren.
 Chersoacus, Siciliae promontorium Ptol. Item Eubaeae, Persidis, Peloponnesi, Aegypti, quae promontoria variis cognominibus a Geographis recentioribus designantur.
 Chersonesus, insula maris Africi. Ptolem. Idem auctor res alias Chersonesos, in Marmarica videlicet, in sinu Arabico & Persico constituit.
 Chertobarus, Pannoniae superioris ciuitas. Ptolem.
 Cherub, nomen viri. i. Esd. 2. In 2. Reg. 22. debet legi Cherub, non Cherubim. Lat. quasi puer, vel quasi multiplicans, aut quasi pugnans, vel cognitionis, aut scientiae multitudo.
 Cherubim, generis neutri, & pluralis numeri, pro illo Angelorum choro. Cherub verò, seu Cherubim per m, tam masculini quam neutri generis est.
 Cherufci, populi Germaniae, circa Albin. Plin. lib. 4. cap. 14.
 Cherufci, Germaniae populi Transihenani, quos Bacenis sylvam Germaniae ingens a Suenis pronatio muro diuidit. Tacit.
 Cheseleth-thabor, ciuitas in tribu Zabulon.

Ios. 19. Lat. temeritates, seu fiducia, aut illa electionis seu puritatis.

Cheson, oppidum Ionia: unde Chesicus ortus in mascul. generis usurpans. non ciuitatem, sed locum esse dicit. Steph.

Chesium, Ioniae oppidum. Steph.

Chesius, fluvius in Samo insula. Plin.

Chesius, Sarmatiae Europae fluvius. Ptolem.

Chesson, i. fiducia, aut temeritas eius, siue illa eius, aut thronus mansionis, vel calix, seu tegumentum mansionis. nomen villae in Ieropolyma finibus Iosue 15.

Chetima, pro Italia & regionibus attingentibus habetur a M. Beroaldo. Vide CYP RVS.

Chettara, Marmaricae in Africa vicus. Ptolem.

Chiaca, Armeniae vrbs. Anton. & Pont. in li. Not.

Chidnai, Orpheo in Argonauticis, populi iuxta Pontum.

Chidon, i. iaculum vel infortunium, siue quasi iudicans, nomen loci, i. Para. 13.

Chidorus, siue Chilorus, fluvius Macedoniae, qui per Mygdoniam fluens, in Axium Mygdoniae fluvium intrat. Herodot. lib. 7.

Childatus, mons est Hyberniae.

Chij populi sunt, qui quum mero calentes Spartam venissent, accessissentque ad curiam Ephorum, in curilib. magistratum sellis ventris onera per summam foeditate deiecerunt. Hinc natum proverbum. Chius omnia percacat.

Childebertus, Parisiorum princeps, anno salutis 516, hic in Armarichum Gothorum regem sororis suae Clotildis maritum bellum mouit, ac victor victum obruncavit, quod Clotidem ipsam virgis & verberibus ob cultum orthodoxae fidei quotidie incesseret. Sui etiam fratris Clodomiri filios pupillos & clientes suos ad se venire iussos interfecit, ut eorum patrimonio potiretur. Volat.

Childebertus Clodouci frater, Franciae rex. anno salutis 700. praclarum nihil gessit, nec quicquam de eo scriptum legimus. Rhobertus Gaguinus lib. 1. Aemil. lib. 1.

Childebertus, Francorum rex, regnavit annis 19 anno salutis 741.

Childericus, Sueffionum rex, anno salutis 566.

Childericus, Francorum rex, Merouci successor, propter nobilium matronarum stuprum, in Thuringiam, Vidomaro regni cura commissa, fugit. Franci Aegidium in regem elegerunt qui octo annos imperavit, quem Childericus reuocatus fudit, vicitque, recuperato regno. Paulus Aemilius lib. 1.

Childericus, Clodonei regis Francorum trium. filiorum medius, Austrasianis rex datus est. Aemil. Qui postea Francorum rex electus, crudelis in suos, nobilem in quodam palo alligatum fastibus caedi iussit. Indigne hoc facinus ferentes Franci, coniurationem aduersus regem inierunt: qua facta, cum rex a venatione redisset, a suis cum vxore pra-

gnate est interfectus, anno regni sui XII. Paul. Aemil. lib. 1.

Chiliastra, haeretici quidam, quos Milenarius Augustinus interpretatur, propter illud ex sacra pagina, Vna dies apud Dominum vt mille anni, & mille anni vt vna dies. Caell. lib. 1.

Chiliocomus, Mediae tractus, prope Corduenam, Ammian.

Chilmanense, oppidum in Africa propria. Plin.

Chilum, Palestinae locus Iosue 15.

Chilo, philosophus Lacedaemonius, vnus ex septem sapientibus Graeciae. Eius tria dicta fuerunt Delphis in templo Apollinis consecrata: scilicet. Nolce teipsum, Nihil nimis, Comes aeris alieni atque litis est miseria. Quin & funus eius, quum, victore Olympiae filio, gaudio exspirasset, tota Graecia profecuta est. Plin. lib. 7. cap. 12.

Chilo, Caronis seruus grammaticus.

Chilpericus, nonus Francorum rex, naturam monstrum, tres duxerat vxores, quarum primam repudiavit, ac velatum in cenobio conclusit, alteram noctu strangulavit, ad hoc per Fredegundam concitatus, quam postea duxit vxorem, omnibus subditis ob facinora horrenda, obscenasque libidines, quod singulorum thoros foedaret, ac turpiter conspurcasset, exosus: quem denique Fredegunda, eius vxor impudica, ex venatione redeuntem sub vesperum, occidi curavit. Cuius corpus in templo S. Germani de pratis, Parisiensi suburbio iacet. Cuiusque vita hoc tristichio continetur,
*Campanos vastauit agros, crudelis, & atrox:
Vxorem primam iugulat, Fredegunda secunda
Quem iugulat: mors hac crudeli digna marito.*
anno salutis 713. Annales Franciae.

Chilperic^o, in Francorum regē electus, pri^o Daniel sacerdos vocat^o, regnavit an. III. an. salutis 718.

Chimæra, mons Lyciae igniuomus, in cuius cacumine leones habitant: in medio autem, vbi pascuis abundat, caprae: in radicibus autē serpentes. Hinc factus est locus fabulae, Chimæram monstrum esse, quod flammam euomat, caput & pectus leonis habet, ventrem autē caprae, & caudam draconis. Lucretius, *Prima leo, postrema draco, media ipsa Chimera.* Horatius, triforem cognominat.
*Quoque Chimæra iugo mediis in partibus hircū:
Pectus & ora lea, caudam serpentis habebat.*
Et quoniam Bellerophon Glauci filius montem hunc habitabilem reddidit Chimæram fingitur occidisse. Haec ferē Seruius in illud Virg. 6. Aenei.
flammisque armata Chimæra,
Ignem eius accēdi aqua, extingui verō terra, aut fano, Gnidius Ctesias tradit. Plin. li. 2. c. 106. Finxerunt filiam fuisse Typhonis & Cheldriae. Hesiodus tamen ex Hydria natam affirmat. Chimæra, vrbs Siciliae. Xenoph. lib. 1. rerum Graecanicarum. Gentile, Chimæraus. Steph.

Chime

Chimerus, Argiae regionis torrens. Paul.

Chimerij, populi Asiae Amazonibus proximi. Dicuntur etiam Chimerij, quicunque occupatas frigoribus incoluit terras.

Chimerium, Phthiotidis mons in Thessalia, Plin. lib. 4. cap. 7. Steph. promontorium est Thessotiae. Gentile, Chimericus.

Chimo, Aegypti vicus ad mare mediterraneum.

Chimaphal, Mauritaniae Caesariensis flumen. hodie *Celes*.

Chinna, Dalmatiae vrbs. Ptol.

Chiomara, cum a Romanis hostibus capta esset, quidam Truno, qui suae pudicitiae vim intulerat, caput cautē obruncavit, quod propriis vestibus inuolens, vna cum suis domum remeavit, vtque in viri conspectum peruenit, laxato sinu. caput, quod gestabat, antē illius pedes effudit. Plut. lib. de clar. mulier.

Chione, nobilescortum fuit, dictum a Candore. *χίων* enim Graecē niuem significat. In hanc extat illud festium Marcial. lib. 5.
*Digna tuo cur sis indignaque nomine, dicam:
Frigida es & nigra es: non es & es Chione.*

Chione, filia Dardalionis, cuius nuptias cum ob formae elegatiam multi ambirent proci, tandem Paeonio Epidauriensi, nupsit. Redeunte autem Mercurio a Cyllene monte, & Phaebo Delphis ab utroque inspecta est: qui statim amore eius capti, separatim eam de stupro interpellant. Cumque Apollo concubitus in noctem distulisset, Mercurius morae impatiens, caduceo eam tangens, altissimo sopore oppressit, dormientemque vitiauit. Sub noctem deinde Apollo, accepta anus forma, ad eam ingressus, voti sui compos factus est. Ex utroque itaque grauida effecta, Mercurio Aurolycum peperit, Apollini verō Philammonia, qui carmine & lyra plurimum valuit. Postea, quod diis placuisset, superbia elata, non verita est se Dianae pulchritudine praefere: qua iniuria commota Diana, sagittis eam interemit. Ouid. 11. Meta.
Item Iuuenalis,
Et dubitas alta Chionem deducere sella?

Chionitæ, gens Persis vicina. Amm. Marcel.

Chios, insula maris Aegaei, nongentorum circiter stadiorum ambitu Ioniae adiacens, inter Samum & Lesbum, in qua laudatissima nascitur mastice. Hanc Ephorus prisco nomine Aethalia, Cleobulus Chiam appellauit, a Chione Nymphea, siue a niue: alij & Macrim & Pityusam, Plin. lib. 5. cap. 31. montem habet Pellem, & marmor Chium: item templum Apollinis, qui inde Chirus appellatur: & promontorium Aruisu, a quo Aruisia vina. Luca. lib. 8.
Quas Asine cautes, & quas Chios asperat undas.
Vnde adiectiuum Chius. Tibul. lib. 2.
*Nec mihi fumoso veteris proferre Falermos
Consulis; aut Chio soluite vincla cedo.*
Sunt qui quadrigeminam Chium esse putant, vt

prima sit Chios insula, secunda Cariae vrbs, sub monte Pellenaeo, tertia in Euboea, quarta in Cherroneso Rhodiorum iuxta Triopium. Steph.

Chios vrbs, postea Bernice dicta Steph. haec insula protulit memorabiles viros, Iouem tragicum. Theopompum historicum, & Theocritum sophistam.

Chios, Stephano, clarissima insula est Ionum prope Erythias cum vrbe eiusdem nomine, a Chio, Oceani filia, vel a niue in ea abundante.

Chirocrates, nomen architecti celeberrimi, qui ab aliquibus Dinocrates dici solet. Plin. lib. 34.

Chirogyllium, insula. Plin. lib. 5. cap. 3.

Chiron, Centaurus, Saturni & Philyrae, vel, vt Lactantius inquit, Pelopae filius, Saturnus enim cum amaret Philyram, Oceani filiam, eius concubitu vnus est: sed intetueniente Ope coninge, concubitu se vertit in equum, ne agnosci posset. Philyra autem concepit peperitque animal, cuius superior pars hominis, inferior verō equi formam referebat. Porro cum excreuisset, in sylvas abiit, ibique herbarum naturam ac potentiam edocuit, in praestantissimum medicum euasit, a quo etiam Centauria herba nomen accepit, & Chironium vlcus, quod maximè fit in pedibus & cruribus, habens duas oras calentes, tumētēque dolore modico: sic dictū, quod Chironis operā desideret. Postea a genero Peleo & Theide filia accersitus, propter peritiam probitatem & iustitiā, quibus caeteris longè excellerebat, Achillis paedagogus constitutus est, qui ab eo inter alia maximus citharædus effectus est. Docuit praeterea Aesculapium medicinam, & Herculem astrologiam. Postremò cum grauius vulneratus esset, Herculis sagitta Lernaeo veneno perlitata casu decidit in eius pedem, optauit mori: sed cum immortalis a parentibus natus esset, vt Ocyrrhoeos vaticinium impleteretur, quo praedixerat eum optatum esse mortē, graui vexatus morbo mori cupiens, orauit superos vt mori sibi liceret: quo concessio, ab eisdem in caelum translatus est, & in Zodiaco locatus, & Sagittarius appellatus, Bocatius. Plin. lib. 7. ca. 56. & Dirg. de XII. caelestibus signis.
Armatūque arcis Chiron, & corniger hircus.

Chisotofagi, Populi Scythiae, in montibus Emodis, quorum promontorium Imaus dicitur, degentes. Plin. lib. 6. cap. 17.

Chitis, Arabiae Insula, in qua Trogloditae praedones, quum diutius fame & tempestate pressi, herbas radicēque effoderant, eruerunt topazion gemmam, vt ex Archelai sententia refert. Plin. lib. 37. cap. 8.

Chitone, vel Chitonia, apud Epicharmum Diana est. scribit enim in Sphinge: *καὶ τὸ τῆς χιτωνίας
πυλῶναο τῆς μοιέλλου.* Steph.

Chituae, Mauritaniae Caesariensis gens, Ptel.

Chitus, Thraciae pagus. Cedren.

Chius. Vide CHIOS.

Chla

Chlamydia, insula inter Cycladas. Pli. lib. 4. c. 12.
 Stephanus Delū, olim *χλαμυδίου* dicta scribit.
 Chloe, familia Corinthiorum i. Corin. 1.
 Chloë, Cereris cognomen apud Pausaniam.
 Chlœlia, virgo. Vide CLÆLIA.
 Chloris, flori dea, eadem cum ea, quæ à Romanis Flora dicta est: quæ cum Zephiro nupsisset, a marito muneris loco impetrauit, ut florum omnium haberet potestatem. Ouid. 4. Fastorum.
Chloris eram, quæ Flora vocor.
 Chloris, quædam Amphionis & Niobes filia, quæ Nleco nupsit, eique Nestorem, aliosque complures filios peperit. Hæc postea, ob matris superbiam, quæ se Latonæ præferre non verebatur, unâ cum fratribus & sororibus, Apollinis & Dianæ telis fuit interfecta. Ouid. lib. 6. Metamorph.
 Chlorus, fluvius Ciliciæ provincie. Pli. li. 5. c. 27.
 Chua, Phœnicie dicebatur: Gentile, Chuanus.
 Chnumis Ægypti vrbs. Ptolem.
 Choana, Mediæ civitas, item Parthiæ & Bactrianæ. Ptol.
 Choani, Arabia gens. Ptol.
 Choar, xv. Sicyoniorum rex, regnavit annis xxx.
 Choarina, Regio, ex omnibus quæ sub Partis sunt, Indiæ proxima, quam Craterus omnem permeavit. Subigens eos qui parere recusabāt, ut cum Alexandro iungerentur. Strabo lib. 15.
 Choaraxes, limus inter Colchidem & Armeniam. Strabo.
 Choaspa, Arachosie vrbs. Ptol.
 Choaspes, alius à Choaspi, Indiæ fluvius. Currius & Strabo.
 Choascus, Asiæ fluvius, Pausan. fortè legendum Choaspes,
 Choaspi, Medorum fluvius, ad fines Persidis in Tigrim defluens: cuius aquæ tam sunt suaves, ut finitimi reges non alia aqua ad potum vitantur. Tibullus lib. 4.
Nec quæ vel Nilus vel regia lymphæ Choaspi præfluit.
 Choatra. Vide COATRAE.
 Chobar, i. fortitudo, aut quasi filius, siue quasi puritas, vel quasi frumentum. flumen in terra Chaldæorum, de quo Ptolemæus & Strabo. Apud quos Ezechiel visionem vidit. Ezech. 1. Quo quia graue fuit, & prævaluit omnia magna & gravissima flumina, quæ in terra Chaldæorum sunt significantur.
 Chobat, Mauritanie Cæsariensis vrbs. Ptol.
 Chobata, Albanie vrbs. Ptol.
 Chobus, Colchidis regionis fluvius. Arrian. in Periplo.
 Choche, vicus iuxta Tigridem fluvium. Arrianus lib. 10. Gentile Cochenus, Cochæus. Steph.
 Chodda, Carmanie vrbs. Ptol.
 Chodor-lahomor, i. quasi generatio seruitutis, aut quasi habitio seruitutis, siue Sphærola, vel rotunditas manipuli, rex Ælamitarum. Gen. 14.

Choe, Asiæ populi prope Bechyros, Steph.
 Choes, festum apud Athenienses, quod duodecimo die Decembris celebrabatur in Lernæi Dionysij honorem. Cæli. lib. 39.
 Chœrades, vrbs Mosynæcorum: Gentile, Chœradeus. Steph.
 Chœreas, Herodoto in Eubœa locus, vide Chœreate. tribus Sichyonie apud eundem.
 Chœrades, scopuli marini circa Hellepontum.
 Chœrilus, poëta Samius, seruilis conditione natus, qui cum ex Samo Athenas profugisset, ab Herodoto historico exceptus est & instituit. Scripsit Atheniensem victoriam contra Xerxem: cuius carminis nomine in singulos versus singulos accepit aureos stateres. Scripsit & gesta Lylandri Lacedæmoniorum ducis (cuius in expeditione comes erat) ut in vita illius tradit Plutarchus. Horatius author est, etiam Alexandri Magni gesta scripsisse, Chœrilum, & pro singulis versibus, singulis Philip. fuisse donatum. Sic enim scribit lib. 2. Epist.
Gratus Alexandro Magno quondam fuit ille Chœrilus, inculis qui versibus & malè natis, Retulit acceptos, regale nomisma, Philippos.
 Sunt qui tradant Alexandrum hac lege cum Chœrilo pepigisse, ut pro singulis bonis versibus singulos acciperet Philippeos: pro singulis autem malis singulos colaphos: opere autè perfecto vix septem fuisse inuentos, qui possent probari. Is tamen ad extremum inedia periit apud Alexandrum captivus. Ouid.
Inclususque necem cauea patiaris, ut ille, Non profectura conditor historia. Suid.
 Chœrilus, Atheniensis fuit tragœdiographus, qui docuit Tragœdias 160. vicit 13.
 Cholargus, vel Cholargi, vicus in Acamantide tribu: tribulis Cholargeus. Steph.
 Cholbesina, Sogdianæ oppidum. Ptol.
 Chol-hoza, pater Sellun. 2. Esd. 3. & 11. lat. omnis propheta, siue omnis vidēs, aut omne pectus.
 Cholidæ, vicus in Leontide tribu: tribulis Cholides, apud Laërtium Chollicus. Srep.
 Cholimma, Armenie maioris vrbs. Ptol.
 Cholle, Palmyrenæ oppidum. Ptol.
 Cholmadara, Syriæ ad Euphratem vrbs. Ptol.
 Choloberene, pars Armenie: cui præfectus fuit Tigranes: Gentile, Choloberenus. Steph.
 Choloe, Ponti Galatici oppidum in Cappadocia. Ptolem.
 Choloniticos, vrbs Carie: Gentile, Cholonitichites. Steph.
 Cholua, Armenie maioris vrbs duæ. Prol. Idem. Cholua habet in eadem regione.
 Cholom murus, Carie vrbs. Steph.
 Choma, Lycie vrbs. Ptol.
 Chomari, populi circa Margianam vel Bactrianam. Pli. Ptol.
 Chompso, insula Nili, inter Æthiopiâ & Ægyptum. Herod. lib. 2. Gentile, Chopsotes. Steph.
 Chon, Hercules Ægyptiorum lingua nuacupatus,

patus, qui cum Osiride Italiam liberavit à tyrannide, & ab hoc Chone Hercule Ægyptio Italiam antiquitus vocatam prodidit Antiochus, & Chones Italiæ populos, & Chonem urbem, cuius meminit Strabo & Stephanus.
 Chone, vrbs Oenorrhorum. Strab. lib. 7. regionem appellat Chonem: incolæ, Chones & Chonij, ita dicti ab Hercule, in Italiam aduentante, quem Ægyptij Chonem vocant. Cæli. libro 24. cap. 6.
 Chonenia, frater Semei. 2. Paral. 31. Lat. præparatio, aut firmitas, vel rectitudo Domini.
 Chonodomarius, Alemanorum rex, anno à CHRISTO nato 18 Ann. Marcel. lib. 16.
 Chonnabarara, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.
 Chophe, Fluvij nomen & oppidi in Arachosia regione, quod Semiramis condidisse fertur. Pli. lib. 6. cap. 23.
 Choragi apud Athenienses dicebantur qui in Dionysus & Panathenæis chororum duxerunt, quoniam verò varij erant chori, sic choragi etiam diuersi extiterunt, quorum alij Pyrrichistis, alij choro virili, alij choro puerili, alij choro cyclo choragi fuerunt. Hos autè choros ita duxerunt, ut victum eis suppeditarent, & quidem delicatorem musicis artificibus suppeditabant. Neque victum solum præbebant, sed coronas etiam aureas, vestesque chori ipsius, ornamenta atque insignia compararunt. inque ea re tantum studij, tantumque industriae ponebant, ut magistros & tibicines præstantiores coram Archonte sortiti sint, ludumque habuerint, in quo per magistrum, quem *χορηγὸς ἀρχαῖος* appellabant, chororum ipsum erudiendum & exercendum curarint. Huic autem rei propterea tanto studio seruierunt, quia inter ipsos de laude victoriæque illustre certamen intercedebat, ita ut in Dionysis, qui in hymnis canendis alterum superasset, is tripodem præmium ferret, eumque cum magna cæremonia dedicaret. Qui verò pueris choragi fuerunt, ij ludorum litterariorum quò pueri ingenui ventitarent, curâ habuerunt, si modò annos nati amplius quadraginta essent. Demosth. & Æsch. in orationibus.
 Choramnæi, sylvestres populi Persidis, tanta velocitate ut cervos comprehendant. Steph.
 Chorasmi, vrbs Parthorum versus orientem: incolæ, Chorasmi. Herod. libro 3. Stephan. Alias Chorasmine scribitur, quod probò.
 Chorasmius, Populi ex Messagetarum & Scytharum gente, ad quos Spiramenes, vnus ex Persis, qui ab Alexandro aufugerunt, ex Bactrianis ac Sogdianis secessit, Strab. lib. 11.
 Chorax, xv. Sicyoniorum rex, annis xxx. regnavit.
 Chordiraza, Mesopotamie vrbs. Straboni.
 Chæreus, fuit sacerdos Cybeles diuinandi peri-

tus. Virgilius libro 11.
Aureus ex humeris sonat arcus & aurea vati Cassida.
 Chorineus, peritus iaculator apud Virg. lib. 9.
Emathiona Liger, Chorineum sternit Asylas: Hic iaculo bonus, hic longè fallente sagitta.
 Choroana, Parthiæ regiuncula. Ptolem.
 Chorodna, Persidis vrbs. Ptolem.
 Chorœbus Atheniensis, qui figulinam primus inuenit. Pin. lib. 7. cap. 6. hic primus curendi certamine victor. Cæli.
 Chorœbus, adolescens, apud Virgilium 2. Æneidos. De quo Seruius, Hinc Chorœbum (inquit) stultum inducit Euphorion, quam & Virgilius sequitur, dum ait,
— dolus an virtus, quis in hoste requirat? Cum sit turpis dolo quæ sita victoria?
 Vide COROEBVS.
 Choromandæ, populi qui sunt sine voce, horrendi stridoris, hirtis corporibus, oculis glaucis dentibus caninis. Pli.
 Chorræi, qui & Horræi. Deut. 2. dicuntur populi gigantes, expulsi à filiis Edō ex mote Seit. Gen. 14. Lat. furores aut libertates, siue foramina.
 Chorfa, Armenie maioris vrbs. Ptolem.
 Chorfeus, Palestinæ fluvius. Ptolem.
 Chorfa, oppidum Bœotorum. Paus. lib. 9. Post Cyrtones superato monte, oppidum est Chorfa: Gentile, Chorifeus: Steph.
 Chorracana, Asiæ vrbs ab Alexandro expugnata. Diodor. lib. 17.
 Chorrafo, vrbs Ægypti, sic dicta, quòd Cleopatrae exercitus annona destitutus, illic satiatus sit, *χορράζων* enim, est satiare.
 Chorzena, Armenie maioris regio. Strabo.
 Chorziari, Asiæ populi, circa Persidem. Procop.
 Chostoes, Persarum rex, literarum studiosissimus, ad summum Græcæ philosophiæ peruenit, Græcorum libris vsus à quodam in linguam Persicam cōuersis. Atque adeò dicitur Aristotelem ipsum exactius tenuisse, quam Demosthenes Thucydidem. Platonis etiam scriptis animum expleuit atque excoluit. Suid.
 Chozala, Mauritanie Cæsariensis oppidum. Ptol.
 Chrabassa, Africae Proprie vrbs. Ptolem.
 Chraia, insula adiacens Sunio Atticæ promontorio.
 Chremetes, Libyæ fluvius maximus, in Oceanum influens. Aristot. in meteoris.
 Chrendi, Hircanæ gens. Ptolem.
 Chrestus, Byzantius inter sophistas extitit, auditor Herodis Attici, Hadriani tempore, qui vino deditus, cæteris in rebus continenter vixit, ac in primis vigilanter. Nam cum ad galli cantum sæpe bibere solitus esset, non prius tamen somno se, quam studio dabat. Philostratus.
 Chrestus, Atheniensis author probatissimus. Columella.
 Chretina, Lusitanie vrbs. Ptolem.

Christina virgo regnante Iuliano sagittis confossa est.

Christodorus, è Copto Ægypti vrbe poeta Anastasij Cæsaris tempore, scripsit Isaurica. Suid.

Christodorus, Thebanus scriptor haud ignobilis, qui de Cosma & Damiano scripsit. Suidas.

Christoforus, cxviii. Pontifex Romanorum, mensibus vii. Pontificatu priuatus, monasticam vixit vitam, anno salutis 904.

Chrobatæ, vel Chorobata, populi circa Dalmatiam. Cedren. Curopalat.

Chromios, filius Nelei & Chloridos, qui in ea pugna, quæ Pylis & Messenij aduersum Herculem gesserunt, cum decem fratribus occisus est.

Chromios, Priami filius, in bello Troiano à Diomede interfectus.

Chromis, Herculis filius. Lactantius, Constat Chromini Herculis fuisse filium, & equos habuisse Thraces, quos Hercules occiso Diomede abduxerat humanis carnibus vesci consuecos. Statius,

It Chromis, Hippodamisque alter satius
Hercule magno, Et paulo infra,
Mox Chromis Hippodamum metæ interioris ad orbem.
Viribus Herculeis & toto robore patris, &c.

Chromius, quidam Argiuus, qui in ea pugna quæ ob Thyreorum agrum inter trecentos Lacedæmonios, totidemque Arginos commissa est, solus ex suis cum Alcenore incolomis euasit. Herod. lib. i.

Chronca, insula, Steph.

Chronum, vrbs ab Archidamo capta, anno ab vrbe 307.

Chronus, Sarmatice Europeæ fluius. Ptolem.

Chrothopus, viii. Argiuorum rex, regnavit annis xxi.

Chrunno, Bulgarorum rex, anno salutis 810.

Chrysa, æ, siue Chryse, es, oppidum Ciliciæ, in ditione Mynetis, non procul à Thebis Ciliiciis, Apollinis Sminthei delubro insigne. Strab. lib. 13. Ouid. 13. Metam.

— *Chrysenque, & Cilian Apollinis vrbes,*
Stephanus item Chrysen quandam collocat circa Lemnum, & ipsam Apollini sacram. Vide CHRYSE.

Chrysa, fluius agri Syracusani.

Chryfantas, dux exercitus Cyri, qui hostem interfecturus iam clarum gladium in cædem reuocauit. Cæl. libr. ii. cap. 18. ex Xenophonte.

Chryfantus, Alexandrinus, Romæ, quò iuuenis venerat, factus Christianus, sub Numeriano imperatore in fossam demissus, ac terra saxilique obrutus fuit. hic in coniugio mansit virgo vna cum Daira vxore. Volater.

Chrysaor, pater Mylasæ, filius Glauci, &c. Steph. in Mylasa.

Chrysaor, Medusæ filius ex Neptuno, qui ex Callirhoe Geryonem suscepit, vt placet Hygino

Fabul. Poët. capit. 152. Hesiodus in Theogonia Chrysaorem sine patre natum vult, quemadmodum & Pegafum ex solo Medusæ sanguine, cui Perseus Iouis & Danaes filius caput abstulerat.

Chrysaorus fuit per medium Massauræ vrbs Libyæ Steph.

Chrysaoreus Iupiter cognominatus, vt Strabo notat in 14. lib. suæ Geographiæ.

Chrysaoris, vrbs Cariæ, Adriæ postea dicta: Gætile, Chrysaoreus. Epaphroditus verò totam Cariam Chrysaoridem vocat. Steph.

Chrysas, fluius Siciliæ, qui per Assorinorum agros fluit: & apud illos habetur, Deus religionèque maxima colitur. Fanum eius, fuit in agro propter ipsam viam, qua Assoro itur Ennam. Cice. 6. Verr.

Chryse, insula extra ostia Indi. Plin. libr. 6. cap. 27. Extra ostium Indi (inquit) Chryse & Argyræ, fertiles Metallis, vt credo. Nam quod aliqui tradidere, aureum, argenteumque iis solum esse, haud facile crediderim Alia est Indiæ Cheronesus extra Gangem. Cæterum Chryse, vrbs est Apollinis prope Lemnum. Sunt & aliæ multæ Chryse ciuitates, & loca multa circa Scyrum. Est enim Chrysa, locus Lesbyæ & Panephestiæ Lemni promontorium versus Tenedum, & Bithyniæ, & iuxta Chalcedonem, & Cariæ: & Dorius campus in Halicarnaside: vrbs in Hellefpõto, inter Ophrynum, & Abydum: cuius, Chryseus. Stephanus.

Chrysei, Indiæ gens. Ptolém.

Chryseis, filia Chryse, Apollinis Sminthei sacerdotis, quæ in expugnatione Thebarum Ciliiciarum à Græcis capta, Agamemnoni extra sortem decreta est. Homer. lib. primo. Iliad. Chryseis autem dicta est, à Chryse patre, cum verò nomine Astynome diceretur. Vide CHRYSES.

Chryses, æ, Apollinis sacerdos, pater Astynomes quæ à nomine eius Chryseis cognominata fuit: quam cum Græci expugnatiss Thebis Ciliiciis, vrbe Eetionis, abduxissent, & Agamemnoni in prædæ diuisione, tradidissent, Chryses Apollinis insignibus exornatus, apud Græcorum castra accessit, filiàmque sibi petiit restitui. Quod cum impetrare non potuisset, Apollinis auxilium implorauit, qui tam grauem Græcis pestilentiam immisit, vt Agamemnon patri puellam restituere fuerit coactus. Cuius loco Achilli Briseidem eripuit. Homer. 1. Iliad.

Chrysippa, vrbs Ciliciæ, à Chrysippo conditore: Gentile, Chrysippanus, vel Chrysippeus. Stephanus.

Chrysippe, Iui filia, quæ ex Peththio Hellenè peperit. Steph.

Chrysipus, Philosophus Asianus, Stoicorum princeps, Zenonis discipulus, acutus sanè, vt qui multis præceptoribus repugnauerit, statuam

tuam habuit Athenis in Ceramico positam. In Dialectica clarissimus fuit, ita vt non illepide dicerent quidam. Si apud Deos Dialectica haberetur, non aliam esse futuram, quam Chrysipi. Scripsit volumina supra quinquè & septuaginta. Ferunt Carneadem philosophum Cyreneum, perlectis Chrysipi libris, ita dixisse, Nisi Chrysipus esset, ego non essem. Apollonidæ filium fuisse ferunt, Solensem, vel Tarsensem Philosophum, discipulum Cleantis, Stoicæ scholæ principem post Cleantem. Laertius.

Chrysipus, filius Pelopis, quem cum pater valde amaret, nouerca eius Hippodamia id indignè ferens, liberos suos Atreum & Tystem impulit, vt illum interficerent: ob quam rem à Pelope pulsus, in exilio vitam egerunt, donec pater è vitis excederet.

Crysipus, Erasistrati fuit præceptor medicus, qui Hipp. Æsculapij & proclici medicorum placita insigni garrulitate mutasse dicitur.

Chrysis, Lino locus est in Macedonia, qui hodie *Siderocapsa* dicitur, vt refert Bellonius.

Chrysius, Daciæ fluius. Iornad. Germanis *Kralsf*.

Chrysoana, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptol.

Chrysobullum locus circa Tharsum. Cedren.

Chrysocera, promontorium Thraciæ ad Bosphorum situm. Plin. lib. 4. cap. 11.

Chrysoceras, Latine Auricornu, oppidum apud Byzantios Europæ, à latere Chalcedoniæ Strab.

Chrysocterus, promontorium, antea Lyges, dictum in quo oppidum Byzantium liberæ conditionis. Plin. lib. 4. cap. 11.

Chrysogonus, nomen viri proprium. Iuuenalis, *Sunt, qua Chrysogonum cantare vetant.*

Chrysogonus, Sillæ libertus, sector Roscij Amerini. Cicer. in Oratione pro Roscio Amerino.

Chrysogonus, martyr, nobili genere ortus Romæ, qui quando nec consulatus, nec vllius honoris pollicitatione per Diocletianum à fide auerti potuit, iugulatus est ad Scalas Gemonias. Volater.

Chrysondium, Daretidis regionis, in Macedonia oppidum. Polyb.

Chrysoopolis, Bithyniæ vrbs. Pli. lib. 5. cap. vltimo.

Chrysoopolis Stephano, vrbs prope Chalcedonè in Bithynia, per Bosphorum nauigati ad dextrâ: dicta quòd Persæ illic colligerent aurum ex tributo aliarum ciuitatum, vel à Chryso Chryseidis & Agamemnonis filio.

Chrysoopolis, Ciliciæ vrbs: Gentile, Chrysoopolites. Steph.

Chrysothoas populi dicti, quòd apud eos, vt inquit Strabo, auriferi torrentes sint. Vnde fabulis occasio de vellege apud Colchos aureo.

Chrysothoas, Asiæ fluius, ad Oceanum Eoum, iuxta Samariæ promontorium. Orofio. Colchidis item fluius, apud Plinium.

Chrysothoas, fluius Lydiæ, aliàs Syriæ, in Decapotitana regione, Damascum vrbe præter-

fluens. Plin. lib. 5. cap. 18. Ita dictus ab aureis quas voluit, arenis: cum antea Pactolus diceretur. Ferunt enim Midam Lydiæ regem, cum Liberum patrem hospitio exceperisset, iussusque esset petere quod vellet, optasse, vt quicquid tangeret, in aurum verteretur. Verum cum ipsum etiam cibum in aurum videret commutari, & iam fame propemodum encicaretur, tandem intellecta stultitia sua, à Libero petiisse, vt domum suam quantumuis speciosum, sibi auferret, iussisse itaque Liberum, vt in Pactolo fluuio se ablueret: cui cum morem gessisset Midas, ipsum quidem pristino statui restitutum: cæterum Pactoli aquas aurei inde colorem contraxisse, aureasque tunc primum arenas voluere cœpisse: vnde factum, vt pro Pactolo Chrysothoas diceretur. Hyginus Fab. Poetic. cap. 191.

Chrysothomus, scriptor Ecclesiasticus præstantissimus, nomine Ioannes, Episcopus Constantinopolitanus, qui hoc nomen, ob eloquij venustatem & sermonis præstantiam accepit. Theodoret.

Chrysothemis, filia Agamemnonis & Clitemnestræ, soror autem Orestis. Electræ, & Laodices Iphianasse, Hom. 9. Iliad.

Chrysum, vnum ostiorum Indi fluminis. Ptol.

Chrysus, Hispaniæ Bœticae fluius. Sex. Auienus.

Chthonia, insula eadem quæ Creta. Steph.

Chthono-phyle, quæ Baccho Phliuntem peperit. Steph.

Chryxus, dux Boiorum, nepos Brenni, quo duce olim Galli Romam ceperunt. Sil. li. 4.

Chthonia Ceres dicta est, id est, terrestris seu terrena, quanquam Pausanias autor est eam cognomen hoc sortitam à Chthonia quadam puella Argiua, quòd post ambum patrem à dea in Hermionem oppidum ducta, ibi templum ei consecrauit, Chthoniamque à suo nomine appellauit.

Chthonium festum erat quòd, in honorem Cereris ab Hermionensibus eximia veneratione celebrabatur, in quo boues visendam magnitudinis & ferocia, dea sacerdotem infirmam & vetulam vltro se offerentes immolationi. Palæph. lib. 2.

Chub, i. extingvens, nomen gentis, Ezech. 30.

Chubda, Asiæ vrbs Callist. lib. 18. cap. 30.

Chubduca, Babiloniæ vrbs. Ptol.

Chullabi, Africæ propriæ vrbs. D. August.

Chun, i. præparatio, siue placenta, aur Syriacè, fenestra. nomen vrbs. i. Paral. 18.

Chuni, Sarmatiæ Europeæ populi. Ptol.

Chuonradus, Germaniæ rex, regnavit an. viii. anno salutis 912.

Chuonradus, Romanorum imperator xvi. anno salutis 1025.

Chuonradus, Lotharingiæ dux, anno salutis 1073.

Chuonradus, Romanorum imperator xxi. imperauit annos xv. anno salutis 1138.

Chuonradus, Marchio Mōtisferrati, Tyrum defendendam suscepit. Blond. li. 6. Æmi. li. 5. anno salutis 1186.

Chuonradus, Apulię rex, veneno potu Manfredi opera, diē clausit extremum, anno salutis 1251.

Churita, Libyę interioris gens. Ptol.

Chus, i. æthiops aut niger, filius Cham, Genesis 10. à quō Æthiopes prognati.

Chufai, i. sc̄sus, aut festinans, vel silens, amicus David, 2. Regum 5. 17. & 1. Paralip. 27.

Chufan rafaſhaim, i. æthiops, vel nigredo inquitatum, rex Mesopotamię. Iudic. 3.

Chufaris, Libyę interioris fluuius. Ptol.

Chufi, i. æthiops, aut niger, pater Selemię patris Nathanię, patrj Iudi, filius Iemini. 2. Reg. 18. Jerem. 36.

Chuta, regio Persica, vnde rex Salmanafar gentes traduxit ad Palęstinam inhabitandum. 4. Reg. 17. Sic dicta à Cutho fluuiio Persicō, vnde Chutęi populi, teste Iosepho. lib. 9. Antiq. ad finem: quos item eodem nomine appellat. Samaritaniam incolentes, lib. 11. & supra montem Garizim collectos, cap. 2. lib. 1. de bello Iuda. Quiſſe qui ex hac Salmanafaris colonia essent oriundi.

Chuzis, Africę proprię vrbs. Ptol.

Chyda, Sicilię fluuius. Ptol.

Chydorus, fluuius est in Bęotia, qui à tot millibus Persarum, quot Xerxes Gręcium inuasit, epotus, non suffecit, vt tradit Alex. Genlia. lib. 6. cap. 25.

Chylemath, Mauritanicę Cęsariensis fluuius. Ptolem.

Chyretię, Macedonię vrbs. Ptolem.

Chytō, regiuncula Epiri, in qua habitauere quidā ex Clazomenis profecti: Gentile, Chytites.

Chytos, Cyzici portus. Apollon. scholiastes.

Chytii, ciuitas Cypri, dicta à Chyto filio Aleddii, filij Acamantis.

Chytii festum fuit apud Athenienses percelebre, in quo omne feminum genus in olla coque-re solebant, Dionysio & Mercurio operantes, vt Theoph. scribit.

Chytium, Ionię locus, vbi quondam sitę fuerunt Clazomenę. Strabo.

Chytropolis, regiuncula Thracię. Ciuis, Chytropolitę.

Chytus, Cyzici portus.

Cia, vulgō *Zea*, Insula est sub Eubocę, non procul ab Attica, quę à Plinio & Strabone Ceos & Cea appellatur. Tres habet præcipuas ciuitates, Iulidem, Carthęam & Careſſum. Plin.

Ciambus, Dacię fluuius. Ptol.

Ciacis, Armenię minoris vrbs, in Melitena regione. Ptol.

Cięna, Galatię vrbs. Ptol.

Cięgesti, Dacię gens. Ptol.

Cięanica, Armenię oppidum. Ptol.

Cięasa, Babylonię oppidum. Ptol.

Cibaini montes Thracię sunt, in quibus Caster fluuius oritur.

Cibalis, Pannonię inferioris vrbs. Ptol.

Cibaritis, Asię regio, circa Męandrum. Strabo.

Cybelus, mōs Phrygię in quo Cybeles Deorum mater colebatur.

Cybotus, mons olim fuit, & in eo oppidum nomine Cantate, qui terreo motu absorptus est vnā cum oppido.

Cibarci, Hispanię populi. Pli. lib. 4.

Cibilitani, Stipendiarij Bęoticę populi. Plin. li. 4. cap. penul.

Cibitius, Tuscorum rex, anno ab vrbe 63.

Cibotus, ciuitas Asię eadem quę Apamia, Plin. lib. 5. cap. 29.

Cibſaim, i. congregationes, ciuitas ex tribu Ephraim data Leuitis Ios. 21.

Cibera. Vide Steph. in CABALIS.

Cibyra, Asię minoris ciuitas. Ptol. Strabo.

Cibyras, vir. Vide TABE.

M. Cicero, oratorum omnium Romanorum celeberrimus, idēque Philosophus egregius, cuius libri extant plurimi Orationum, Epistolarum, & Philosophię omnium qui vnquam Latinę scripti sunt, tum doctrina, tum sermone elegātia primi, equitis Rom. filius per omnium honorum gradus, cum ad Consulatum etiam peruenisset, in eo leges saluberrimas tulit, legem agrariam fregit, Catilinę coniurationem coërcuit, post à P. Clodio Tribuno pleb. per inuidiam vrbe pulsus, omniū populi Romani ordinum summo consensu reuocatus est Senex tandem à M. Antonio & C. Octauiio tyrannis, quōd nimium amans Reip. esset, proſcriptus, vna cum patrię libertate periit, quam vsque ad extremum spiritū constantissimę defenderat. Eius vitam vide apud Plutarchum. Mirum quidem de Marco Tullio Cicero Plut. in eius vita scripsit, sic enim ait: In lucem editum eum cōmemorant nullo puerperij dolore, nullisque vteri materni angustiis, tertio Cal. Ian. qua die nunc primores vrbs pro salute sui principis, historiarum litatione publica voti suscipiunt, &c.

Ciceronis castra, Cęsar in comment. *Veltick* hodie. Pagus hodie, à Gadauo plus minus tribus miliaribus distans, vbi multa antiquitatis monumenta eruuntur. Gorop.

Ciceronis fontes calidi. Plin. lib. 31. vulgō, *Balneo Ciceroniano*.

Ciceronis villa, in littore lacus Auerni. Plin. hodie *Ciceroniano*.

Q. Cicero, superioris frater, C. Cęsaris legatus in Gallia fuit: post Procōsulatum Asię secunda fama administravit: eundem cum fratre vitę exitum sortitus, eoque miserabiliorem, quōd cum filio proſcriptus, rogauit percussores, vt prius quā filius feriretur: eo vicissim rogante, vt sibi ante patrem mori liceret: ambo igitur simul sunt interfecti. Appianus.

M. Cice

M. Cicero, M. Ciceronis oratoris filius, Bicongius dictus, ob temulentiam, nihil patre dignum gessit, nisi quōd interfecto Cęsare perunacissimę fuit, antea cum patre proſcriptus, post tamen ab Octauiano restitutus: & prætor factus. Plutarch.

Cichęsus, fluuius ponitur ab Homero in hymno Apollinis.

Cichyrus, Thesprotiorum in Epiro oppidum. Strabo.

Cicianthi Scythię Asiaticę populi. Plin.

Ciciliana, Hispanię vrbs inter Emeritā & Cordubam. Anton.

Cicimeni, populi circa Męotim. Plinius libro 6. cap. 7.

Cicones, populi Thracię iuxta Hebrum, quos Vlyſſes post dirutam Troiam ventis eō ad actus debellauit, eorūque vrbs Ismarum diripuit, paucis ex focis amissis. Ouid.

Flumen habent Cicones, quod potū sucea reddit viscera, quod tactis inducit marmora rebus.

Homerus Cicones, Ismari habitatores vocat. Stephanus in Cyzico, apud eos Orpheus, obsceni concubitus inuentor, à Bacchis dicitur laceratus. Virg. 4. Georg.

— *Spreta Ciconum quo munere matres.*

Discerptum late iuuenem sparsere per agros.

Ciconius, nomen eius qui Brixiam condidit.

Cicuta, Nomen proprium sceneratoris cuiusdam maximę auari. Horat. secundo sermone Satyra. 3.

— *adde Cicuta.*

Nodosi tabulas centum, mille adde catenas.

Cicinerthus, Macedonię insula. Plin. hodie *Pontico*, vt refert Sophianus.

Cidęnis. Vide ELAEA.

Cierium, vrbs Bęotię, aliās Arne dicta. Steph.

Cilbianus campus, continuus Cayſtriano, magnus est & bene habitatus. Strab. lib. 13.

Cilbiceni, Hispanię populi circa ostia Bęti fluminis. Auienus.

Cilbus, Hispanię Bęticę fluuius. Idem.

Cileni, Hispanię Tarraconensis populi. Plin. Cilini, Ptolemęo.

Cilicene, Pannonię inferioris vrbs. Anton.

Cilicia, modō Caramania, regio minoris Asię, ad Ortum Amanō monte, & portis Ciliciis à Syria discreta, à Septentrione Tauri iugis, ab Occidente Pamphilię proxima, Cilicio mari, & sinu Issico ad Meridiem abluta. Huius incolę dicti sunt Cilices, quos pyriticam exercentes Pompeius deuicit, victōsque in deditioem accepit, eorūque postea fidelis opera vsus est in bellis naualibus aduersus Cęsarem. Lucanus lib. 3.

Itque Cilix iusta, non iam pirata, carina.

A Cilicia Cilicię portę. Plinius lib. 5. cap. 27. Pomp. lib. 1. scribit Ciliciam locum esse magni aliquando discriminis fusorum ab Alexandro Persarum, fugientisque Darij specta-

toem ac testem. Strabo libro 14. Ciliciam diuidit in Campeſtrem, & Tracheam, id est asperam. Fuit olim opulentissima populi Romani prouincia, & Cicerone proconsule memorabilis. Solinus auctor est ad eō olim potentem fuisse, vt ad Pelusiū vsque procurrerit, Lydis, Medis, Armenis, Pamphilia, & Cappadocia sub imperio constitutis: tandem subactam ab Assyriis, in breuiorem formam redactam esse. hodie vocatur *Turcomania*, & *Fimichia*.

Cilicię Pylę, Xyphilin. in Seuero.

Cillicum insula à promōtorio Iasonio xx. stadiis distans, ad mare Euxinum in Ponto Polemoniaco. Arrian. in Periplo.

Cilicię angustię, Ptolem. pro mari quod inter Cyprum & Ciliciam est.

Cilimbefij, Corsicę insulę populi. Ptolem.

Cilissa, Phrygię aut vicinę regionis vrbs. Xenoph.

Cilium, Africę proprię vrbs. Anton.

Cilix, filius Pęnicis, à quo dicta est Cilicia.

Cilix, gentile est, significans eum qui è Cilicia est.

Cilla, Africę Proprię vrbs, Appian. & Aeolidis oppidum. Herodot. Item Troadis vrbs Apollini sacra. Plin.

Cilla, oppidum Cilicię, nō procul à Thebis Aetionis, Apollinis Cillęi templo insigne. Strab. lib. 13. Ouid. 3. Metam.

— *Chryſęnque, & Cillan Apollinis vrbes.*

Cillaba, Africę vrbs, circa Syrtim maiorē. Plin.

Cillę, Thracię vrbs. Anton.

Cillenius, mons est Arcadię, celebris nativitate Mercurij.

Cilleum, locus in Lesbo, item mons inter Antandrum, & Gargaram.

Cillus, Pelopis auriga, quem cum Pelops ad Oenomaum proficiscens, amisset in itinere, iusta ei splendide persoluit: & vt memorię eius ad posteritatem propagaret, eodem quo mortuus est loco vrbs condidit, quem Cillam de nomine eius appellauit. Strabo libro decimotertio.

Cilma, Africę Proprię vrbs. Ptolem.

Cilmana, circa Gaditanum sinum vrbs. Anton.

Cilurnum, Britannię insulę vrbs. libro Notit. *Corlerton* in Northumbria, Camdeno.

Cimæus, Asię mons, circa Troadem. Ptolem.

Cimara, Indię extra Gangem vrbs. Ptolem.

Cimbina, Medię vrbs. Ptolem.

Cimas, insula inter Istri ostia, quę, vt Pomponius scribit, vrbs habet, quam quia Bithyni colunt, Bithynidem appellant.

Cimbri, sunt Dani, & Holsarij, horum regio à Septentrione ad mare aquilone spectans includebat Dacos & Zelandos, communi nomine

mine Cimbrov vocatos. Hi anno ab vrbe 640. parato maximo exercitu Romam contendunt. Sed Marius eos fugavit, castrisque exiit. Erant homines ingenti corpore, horrendis oculis. Feruntur Val. Max. Cimbri & Celtiberi in acie gaudio exultare consueuisse, tanquam gloriose & foeliciter vira excessuri: lamentari vero in morbo, quasi turpiter perituri: Inde Cimbricus, ca, cum, hodie Dani appellatur, & qui ipsum peninsulam Isthmum inhabitant, Holfatij, vulgo *Iuyrlant, Holstein, Slesvviick.*

Cimmerij, populi in Italia ad Baianum & Auernum sinum, qui in subterraneis domiciliis habitantes, & per cuniculos commere soliti, toto in illis die delitescbant, noctu tantum ad latrocinia egressi, cum victum ex metallorum alioqui effusione, diuinationum mercede, & prouentibus a Rege designatis quarent, vt ex Ephoro scribit Strabo. Penes hos ingens quondam superstitio increbuit, loci natura erroribus suffragante, ibi sacra nemora venerata, fluminibus etiam & fontibus suis horror fuit. Specus praeterea famosi, & ad inferos crediti aditus, quod intrare fas non erat, nisi diis manibus prius, quod auspiciator descensus foret, sacrificio placarus. Vnde Homero suae fabulae Oeconomia, quam Odyss. lib. 2. comminiscitur, desumpta est, & Virgil. lib. 6. Hinc Cimmeriae tenebrae pro densissima caligine.

Cimmerij, Bosphorani, quos Herodotus libro 4. interiora Asiae aliquando tenuisse scribit. Verum a Scythis pullos magis occidua tandem petiisse. Ab his Bosphorus Cimmerius dictus, cuius longitudo est ducentorum & viginti stadiorum, & Cimmerij montes supra Albaniam, apud Ptolemaeum tabula Asiae secunda. Plin. lib. 6. c. 6. Hinc Cimmeriae tenebrae proverbio celebrantur, pro densissima caligine. Apud Cimmerios Ouidius Somni sedem collocat, sic scribens II. Metamorph.

*Est prope Cimmerios longo spelunca recessu
Mons caeuus, ignani domus, & penetralia Somni.*

Cimmerij, Francorum progenitores. Diod. libro 6. cap. 9.

Cimmeris, Troadis vrbs, Edonis prius vocata. Plin. li. 5. c. 30. Rursus in littore, inquit, Antandros, Edonis prius vocata, deinde Cimmeris & Assos, eadem Apollonia.

Cimolis, vrbs Paphlagoniae. Pompo. lib. 2. & Pli. libro 6. capit. 2. Cimolis item vrbs Galatae, Ptolem.

Cimolus, insula in mari Cretico, e regione Zepheri promontorij: ex qua optimum aduehebatur cretae genus, abluendis vestium maculis imprimis vtile. Ouid. 7. Metam.

Hinc humilem Miconem cretaeque rura Cimoli.

Cimon, Atheniensis, patre Miltiade, matre Ege-siphile, liberalitate munificentiaque domi ma-

gis, quam militiae clarus: quapropter Luculo ex nostris comparatur. Nam cum hostium spoliis locuples esset, ea ciuibus suis distribuit. Deinde amotis vndique agrorum suorum se- ptis, vulgo poma frugisque sumendas impu- ne dabat. Parabat quotidie ingens domi con- uuium, quo vndique confluentes pauperes vescerantur. Plutar. Is primus instituit scho- las Athenis, vt Pythagoras in Italia.

Cimon, pictor. Plin.

Cimborum, promontorium sub Septentrione, & in Oceanum aquilonarem protenditur.

Cimiata, castellum est munitissimum in Cini- stena regione, Olgafy monti subiectum, quo Mithridates, qui eius conditor dicitur, rece- ptaculo vsus. Ponti imperium adeptus est & qui ab eo profecti sunt vsque ad Eupatorem successione seruauere. Strabo libro duode- cimo.

Cin, i. possessio, vel emptio, siue nidus aut lam- ratio. nomen viri, a quo Cinzi. Num. 24.

Cina, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Iosue. deci- mo quinto. idem signif. quod Cin.

Cinardo Colpitarum mons, in Arabia felice de- scribitur a Ptolemaeo.

Cinodopolis, insula Doridis regionis, in sinu Ce- ramico. Plin. lib. 5. cap. 21.

Cinzi, nomen populi. Gen. 15. idem. n. p.

Cinzeus, Iupiter. Vide CANAE.

Cinambri, Illyria gens. Appian.

Cinara, rex Cypri, Ciliciae filius, Belei filij, qui cum Myrrha, filia sua nutricia astutia ignarus concumbens, Adonin suscepit. Cinyras scribit Strab. li. 16. eumque regnasse in Phoenicia. Vi- de CYNARAS.

Cincenses, Hispaniae Tarraconensis populi. Plin.

Cincius, praetor, Siciliam secundi belli Punici tempore administravit, Liuius.

Cincius, Senator Romanus, scripsit de re milita- ri. Idem in suasionem legis Fanniae, obiecit se- culo suo, quod porcum Troianum mensis in- ferrent, quem illi sic vocabant, quasi aliis in- clusis animalibus grauidum, vt ille Troianus equus grauidus armatis fuit. Macrob. libro 5. cap. 13.

Cincomagus, ad Alpes vicus. Plin.

Cindapsus, filium habuit Masonardum, qui Car- rae ciuitati nomen dedit. Steph.

Cindauidus, Gorthorum rex, anno salutis 640. Ritius lib. 2.

Cindia, Indiae intra Gangem oppidum. Ptolem.

Cindra, gens Thraciae. Vide CONDRAE.

Cineas, vir Thessalus, Pyrrhi regis amicissimus. Plutarchus in vita Pyrrhi. Hic legatus Roma missus, vt de pace ageret, obistente sibi Ap- pio Claud. Caeco, re infecta ad Pyrrhum re- uersus est. Interrogatus deinde de statu vr- bis & senatus, dixit senatum deorum confes- sum sibi visum esse, populi autem tantam ef- se turbam, vt vereretur ne regi cum Hydra

quadam Lerna res esset. Huic tam fidelis fer- tur fuisse memoria, vt postredie quam Ro- mam aduentasset, sine vlla nomenclatoris ope senatui equestrique ordini sua nomina ediderit. Plin. lib. 7. cap. 24.

Cineocolpita, foelicis Arabiae populi, quorum regina Zadrane dicitur. Steph.

Cinesias, Thebanus Dithyramborum scriptor. composuit Pyrrhichiam, vt est in proverbio, *πυρρικήλω τῆς αἰσῆς κινῆσις*, id est, Pyrrhichia dicitur Cinesiae: vel quod in choris multo motu vte- retur, contra Comicos agens, qui in hac parte deficiunt. Erat autem Cinesias corpore pigro & fracto crure, vulgoque male audiebat im- pietatis & improbitatis nomine. Suidas.

Cinga, fluius Hispaniae citerioris, ex Pyrenaeis montibus in Iberum influens, vbi & nomen amittit. Lucanus lib. 4.

— *compesque coerces*
*Cinga rapax vetitus fluctus & littore cursu
Oceani pepulisse suo. nam gurgite misto,
Qui praestat terris, aufert tibi nomen Iberus.*

Cingulum, ciuitas est inter Picentes. hinc Cin- gulani populi. Plin. lib. 3. cap. 13.

Cinisthena, Galatae regio. Strabo.

Cinium, Balearidis Maioris oppidum. Plin.

Cinna, Italiae vrbs, quam Romani Samnitibus eripuerunt. Diod. Macedoniae oppidum, An- ton. Iaccetanorum vrbs in Hispania Tarra- conensi. Ptole. Est & Persidis oppidum, apud eundem.

Cinna, ciuitas Cistellanorum in Hispania. Plin.

Cinna, ciuitas Thessaliae a Cinno gigante, & Coci fratre dicta.

Cinna, nomen Romani viri, qui summa crude- litate Remp. vastauit, primo consulatu seruis ad pileum vocatis, aduersarios vicit, Octa- nium collegam interfecit: Ianiculum occupa- uit. Iterum & tertio se consulem fecit. Quarto consulatu, cum bellum contra Syllam para- ret, Anconae ob nimiam crudelitatem lapidi- bus ab exercitu occisus est.

Cinna, poeta doctissimus, Virgilij aequalis: cuius meminit Ecloga 9.

*Nam neque adhuc Vario videor, neque dicere
Cinna.*

Digna, sed argutos interstrepere anser olores.

Cinna trib. plebis, qui quum leges perniciosas de reuocandis exulibus ferret, pulsus a Cn. Octauius collega, magistratu exitus ex vrbe profugit, & bellum vrbi intulit, accessit C. Mario aliusque exulibus ex Africa, in quo bello duo fratres: alter ex Cinna exercitu: alter ex Pompon. ignorantem concurrerunt. Et quum victor mortuum spoliaret, cognito fratre in- genti edita lamentatione ac rogo extracto se- insuper cremavit. Tandem Cinna & Marius in vrbem recepit, caedibus omnibus comple- uere, inter quos Cn. Octauium conf. Mar. An- tonium oratorem & L. Caesarem iugularunt,

eorumque capita pro rostris posuerunt. Ex Liuiio & Plutarcho.

Cinna, alius per errorem necatus a populo Ro- mano fuit, foro medio in funere C. Caesaris, cum vnus ex interfectores fuisse creditur.

L. Cinna, Octauij temporibus ab eo, contra quem coniurauerat, vita donatus est, res nouas ad- sectans. Seneca de clementia.

Cinna momifera, regio, in Aethiopia sub Aegy- pto. Ptol. Strabo.

Cinniana, Hispaniae vrbs ad radices Pyrenaei montis, versus mare mediterraneum. Anton. Est & Lusitaniae vrbs, ciuium suorum fortitu- dine celebris. Val. Max. lib. 6. cap. 4.

Cinnarus fuit quidam Senulifus, qui arte leno- nia, ad summas opes peruenit. Is quoad viue- bat, pollicebatur se omnes facultates Veneri consecraturum, caeterum moriens populo di- ripiendas exposuit: vnde natum proverb. Ra- pina rerum Cinnari.

Cinothus, Doridis vrbs, ad Bubestum sinu. Ptol.

Cinthius, mons est insignis Deli insulae Apolli- nis patriae, cuius tanta fertur magnitudo, vt umbra sua Aegei maris ambitum tegat.

Cinisterna, Africae propriae vrbs. Ptolem.

Cinnia, quod nuptiis praesert, Iuno dicebatur. Inito enim coniugio, solutio cinguli fiebat, quo noua nupta erat praecincta Festus.

Cinuphus, Africae propriae fluius. Ptolem.

Cinyra, vir quidam ditissimus, cuius opes abie- runt in proverb. Cinyrae opes.

Cinyps, nyphis, fluius in extremis Africae pro- pe Garamantas apud quem magni sunt hirci. Claudianus,

Quos vagus humectat Cinyps, &c.

Cinyphus, a, ium, adiect. Virg. lib. 3. Georg.

Cinyphij ronds hirci, &c.

Cinyphis, dicitur ea Africae regio, & Cinyphes, populi. Vide CYNIPHIS.

Cinyrias. Vide CINARA.

Cinyria, Cypri aliquando oppidum. Nunc Pagus. *Gendinar* vt Lullignanus refert.

Cinyrus, mons in Piceno. Virg. seq.

Cios, emporium Phrygiae, a Cio Herculis co- mite, & iuxta fluium eiusdem nominis. Pa- laemon ex Diodor.

Qua Cius egregius decurrens murrurat.

Vnde Plin. lib. 5. cap. 32. Cios (inquit) cum oppido eiusdem nominis, quod fuit emporium non procul accolentis Phrygiae, a Milesiis quondam conditum.

Cios, Bithyniae ciuitas, Prusias postea vocata, vt infra dicitur.

Cippus, nobilis Romanus, vt fabulatur Ouid. 15. Metam. qui suis hostibus ad vrbem rediens, cum cornua subito enata animaduertisset, re- sponsumque accepisset ab haruspibus, fore vt Romae regnaret, si vrbis moenia ingredere- tur: Senatum, populumque extra vrbem con- uocauit: quos cum rem omnem edocuisset,

sponte se exilio multauit, vnicò terræ iuge-
ro contentus, in quo reliquam vitæ partem
peregir.
Cyrannus, vir fuit Lycius, & Sarpedonis comes
quem teste Homero in Iliade Vlyfles in bel-
lo Troiano interfecit.
Citana, Lesbii insulæ vrbs. Mela.
Circæum promontorium Latinorum in Italia.
Ptolem. Hodie *monte Circello*, Leandro.
Circe, Solis & Perfes Nymphæ filia, & Ætæ Col-
chorum regis soror, veneficiorum peritissi-
ma, quæ Sarmatarum rege, cui nupserat, ve-
neno sublato regnòque per scelus parto, cum
crudelius imperaret, ab incolis pulsa, in Ita-
liam profugit, & in Circæo monte (qui anti-
qui olium Latij terminus erat, & efficacissimis
herbis abudabat) sedem sibi delegit, vbi cum
Glaucum marinum Deum adamaret Scyllam
puellam, quam ille deperibat, infectis fonti-
bus, in monstrum marinum cõmutauit. Vlyf-
sem item vi tempestatis ad se delatum hospiti-
o suscepit, sociòsque eius, quos in porcos
commutauerat, ei restituit: cui & Thelego-
num filium peperit. vnde Virgil. in Damone,
Carminibus Circe socios mutauit Vlyffis.
Postremò & Picum Latinorum regem quòd
vxo rem suam, nomine Carmentam sibi præ-
ferret, in auem sui nominis commutauit. A
Circe, fit Circæus, cæa, cæum. Virg. 4. Æneid.
Proxima Circaæ redduntur littora terra,
Dives inaccessos vbi Solis filia lucos
Affiduo resonat cantu.
Vide Homer. lib. 10. Odyff.
Circenses, ludii. Certaminis curulis genus erat
in honorem Consi, consiliorum Dei institu-
tum: ita dictum, quod in circo perageretur:
Liu. Circensium ludorum septem erant curi-
cula solennia. Gell. lib. 3. cap. 10.
Circus domus, oppidum Campaniæ, Pompon.
Strabo Circum vocat, Cicero Circoos. Plin.
tradidit Circeos insulam aliquando fuisse im-
menso mari circumdatam, mox cõtinenti ad-
nexam. Circeij, Ciceroni Circienses dicti. lib.
3. de Natura Deorum.
Circessum, vrbs imminens Euphrati, vbi Gor-
diani Imp. tumultus est. Entrop. Ofirhenæ re-
gionis oppidum. Lib. Notit.
Circidius, Corsicæ insulæ fluuius. Ptole. *Pianello*
& *Bauaro*, hodie Leander.
Circius, ventus Galliæ Narbonensis peculiaris,
reliquis cœli partibus ignotus, inter Corum
& Aparcticam spirans, nulli ventorum vio-
lencia inferior: quippè qui & onusta percellat
plaustra, & ædium tecta secum rapiat. Circius
autem à vertigine dictus putatur, eò quòd in
orbem circum agatur. Lucan. lib. 1.
— *Solus sua littora turbat*
Circius, & fidâ prohibet statione Monaci.
& Plin. lib. cap. 47. Vulgò *Cers*.
Circius, Tauri montis pars. Plin.

Circumcelliones, hæretici, erronei, & deplora-
ræ audaciæ, qui vt sibi famam pararent, sibi
ipsis manus violentas attulerunt. Eccl. histor.
Circius, insula in Mysia quingentorum ferè sta-
diorum ambitu, admodum ferax, & duobus
pontibus iuncta continenti, quorum iuxta al-
terum eiusdem nominis vrbs habuit, &
portus duos clausos & naualia.
Cireneum promontorium in Asia minori, haud
longè à monte Mina.
Cirna, Africae propriæ mons. Ptolem.
Cirni, populi qui Corsicam incolunt, viuuntque
annis ceatenis quadragenis.
Ciriada, vicus Atticæ. Vide *CERYADA*.
Cir-hârefeth. i. murus lateris. vrbs Moab, præ-
claris cinctâ muris. Isai. 56.
Ciris, dicitur Scylla, Nisi regis filia, mutata in
auem Cirim, id est, Alaudam. Vide *CYLLA*.
Cirphis, vrbs Phocidis. Strabo.
Cirrha, oppidum Phocidis, ad radicem Parnassi
montis, in quo Apollo religiosissimè coleba-
tur. Lucan. lib. 3.
Phocaidas Amphissa manus, scopulosq; Cirrha.
Martialis, ad Silium poetam,
Quid tibi cū Cyrrha? quid cū Permessidos vnda?
Romanum melius, diuitiisq; ferum est.
Hinc Apollinem Cirrhæum cognominat Se-
neca in Hercule Oetæo.
Cirrhadia, Indiæ extra Gangem regio. Ptol.
Cirrha, Numidiæ vrbs, Salust. Strab. libro vltimo
munitissimam fuisse ait, & optimè structam,
Micipiæ potissimè opera, qui Græcos in eam
habitatam deduxit, & tantum effecit, vt de-
cem equitum millia, & peditem viginti emit-
teret. *Constantina*, hodie.
Cirtiscus, fluuius memorandus in Scythia. He-
rodotus.
Cis filius Abiel, pater Saul regis, 1. Reg. 9. 1. Paral.
23. Filius item Abigabaon, filius Abdai Leui-
tæ, 2. Paral. 29. Lat. durus, aut stipula, vel cu-
cumerarium.
Cisalpina Gallia, quæ & Citerior Gallia, & Gal-
lia Togata dicitur, fluuio Rubicone finitur,
cuius basim Alpes efficiunt, Cicero pro lege
Manil. Inde cum se in Italiam recepisset dua-
bus Hispanis & Gallia Cisalpina præfidiis ac
nauibus confirmata, &c.
Cisamus, vrbs Cretæ, Prol.
Cisapennina à Italia Carone in August. dicitur,
quæ respectu Romanorum cis Apenninum
montem est, sicut Transapennina, quæ trans
Apenninum est.
Ciferussa, Insula non longè Guido distans, cuius
meminit. Plin. lib. 1. cap. 31. in descriptione in-
sularum ante Asiam.
Cisfa, mater Memnonis, à qua Susorum ciues
Cisij dicti. Steph.
Cisianthi, populi Scythiis Cimmericij vicini, ad
oram Oceani Scythici. Plin. lib. 13. cap. 6.
Cisij. Vide *CISIA*.

Cispades

Cispades, Africae propriæ populi. Plin.
Cison, torrens Galiliæ iuxta montem Thabor.
Hic è montè Tabirio in mare cadit, Iudic. 4.
3. Reg. 18. Psa. 82. Lar. durus, aut stipula vel cu-
cumerarium.
Cisori, populi. Plin. li. 6. c. 30.
Cispii, Aethiopiæ populi. Plin.
Cispius, mons Romæ, Exquilina in regione: de
nomine Cispi hominis dictus. Fest. Varro li. 1.
De ling. Latin. Exquilinus est Cispius mons
sexticeps apud ædem Iunonis Lucinæ.
Cissa, fluuius Pompei Cappadoci, Ptolem. vulgò
Quisa, item insula iuxta Istrorum agrum. Plin.
Cissa, insula in regione Mœsia. Plinius lib. 3. cap.
vlti. & vrbs in Thraciæ Chersoneso.
Cissanus Cous fuit gregib. pecuariis supra mo-
dù diues de quo extat prouer. Cissanus Cous.
Cisse, Mauritanæ Cæsariensis vrbs. Ptolem.
Cissene, Thraciæ mons. Suid.
Cisseus, rex Thraciæ, pater Hecubæ. Hinc Hecur-
ba ipsa Cisseis appellatur à Virg. 7. Æneid.
— *nec face tantum*
Cisseis pregnans ignes enixa iugales.
Cissi, populi circa Trapezuntem Cappadociæ.
Ptolem.
Cissus mons Macedoniae, & vrbs Thraciæ. Ly-
cophr. Hesych.
Cissusa fons in quo obstetrices Bacchum infan-
tem lauerunt. Plut. in Lyfandro.
Cistena, vrbs Aeolidis, inter Flairicum & Idæum
sinum. Pompo. li. 1. Pli. li. 5. c. 30. Cisthene scri-
bitur. Insula item & oppidum Lyciæ. Strabo.
Cistoboci, Daciæ populi. Ptolem.
Citamum, Armeniæ maioris oppidum. Ptolem.
Citanos, insula olim Cycladum clarissima.
Citarij, populi Siciliae. Plinius libro tertie, capite
octauo.
Citariis vel Citaristes, promontorium Narbo-
nensis prouinciæ, non procul à Massilia. Pli. li.
2. c. 4. Pomp. li. 2.
Citarius Macedoniae mons. Ptolem.
Cithæron, mons Bœotiæ, Straboni, cuius radi-
cem Asophus amnis alluit. Seruius credit
alterum esse ex ingis Parnassi: quod omnium
Geographorum iudicio, secus se habet. Est
enim Cithæron mons à Parnasso discretus, &
ab eo plus quàm triginta passuum millib. dis-
sit. Hic mōs Libero patri sacer erat: vnde etiã
ibi eius Orgia celebrabant. Quid. 3. Metamor.
Vadit, vbi festus faciendâ ad sacra Cithæron
Cantibus, & clara Bacchantum voce sonabat.
Citharista, sive Citharistes, promontorium Gal-
liæ Narbonensis, restibus Prol. lib. 2. ca. 20. &
Antonino, qui in suo Itinerario ab hoc pro-
montorio Massiliam vsque nauigio triginta
millia passuum facit.
Citium, Cypri insulæ oppidum. Plin. lib. 5. cap. 31.
Vnde Citicus Zeno.
Citòrus, mons qui abundat buxis: inde pecten
Citoriacus, quasi buxeus dicitur, à Citoria

monte. Ouid. li. 4. Metam.
Sape Citorisco deduxit pectine crineis. Vide
CYTORVS.
Citron, i. aromatizans, vel fumigans, aut colliga-
tio, vel vinculum, siue artedia tiscanticum, aut
Syriacè, nodus, ciuitas in tribu Zabulò. Iud. 1.
Cituum insula in Danubio. Ptolem.
Ciaron, oppidum, proximè Isariæ flumini, Vo-
contis populis, montiq; Cinesio & Allobrogi-
bus in Sabaudia, teste Placo inter epist. fami-
liares Tulij, in illa quæ incipit, Nunquam me
Hercule. Quibusdam, *Chamberi en Saouye*.
Ciueca Pompeianus, consul collega L. Celoni
Commodi, anno ab vrbe 888.
Ciuius, sive Cliuius, olscorū imperator, à Ce-
gano victus, anno ab vrbe 312.
Ciuius Tullus, tribunus militum, anno ab vr-
be 348.
Cius, Vide *BRVLIVM*.
Cius, fluuius Thraciæ ex Pæonibus & Rhodope
monte profluens, Est & vrbs nomen, quam,
vt testatur Strab. li. 12. Demetrius cepit, dedit-
que Prusæ Zelæ, qui hanc euertit, & Myrleam
Prusiæ vicinam. Is à ruina eas excitans, Cium
à se Prusidam: Myrleam verò ab vxore Apa-
miam nominauit.
Cizara, Castellum erat munitissimum, lacui no-
mine Stiphana, in Phazemonetica regione,
adiacens, quod nunc desertum est, vt Strabo
docet li. 12.
Cizicus. Vide *CYZICVS*.
Cizya, Thraciæ vrbs. Sozom. lib. 6. cap. 13.
C L
Cladeus, Aelidis fluuius, Pausan.
Clæon, fons in Phrygia, Pli. li. 31. c. 2. dictus est à
fletu, vt fons alter illi vicinus Gelon à ridèdo.
Clamouenta, Angliæ oppidum. Anton.
Clagefurtium, Carinthiæ seu potius Carnithiæ,
regionis Sclauonicæ vrbs, cuius ciues (vt qui-
dam dixere) furibus sunt inexorabiles. Leuis
enim suspicio grauissimè nocet huic, qui rem
furto parare putatur: nam inauditus rapitur ad
crucis supplicium, nec defensionis aut purga-
tionis locus datur. Post diem tertium supplicij,
de moruo iudicant: quem si infontem fuisse
cognouerint, splendide sepeliunt: si verò son-
tem & reum, pendere sinunt.
Clamperia, locus Italiæ, in Brutijs, Pli. lib. 3. c. 5.
Clanes, fluuius à Vindelicis ortum habes, à qui-
bus per valles excurrit, & in Istri alueu intrat.
Huius meminit Strabo li. 4. Laxio *Glan*.
Clanius, qui & Clanis, fluuius Campaniæ prope
Neapolim iuxta Acerras vrbs, à κλάριον quod
est viola, qua illius ripæ abundare dicuntur:
vel vt Macrobius existimat, à Clanio gigan-
te. Ab eo piscis Clanius, qui & Silurus voca-
tur. Virg. lib. 2. Georg.
Et vacuis Clanius non aequos Acerris.
Clanius, vel-Clanis, Etruriæ fluuius Plin. hodie
Chiama.

Clanos, maris Aegæi insula, Mela.
 Clanium vrbs inter Agedicum & Augustobonam. Anton.
 Clariæ, populi Thraciæ. Plin. lib. 4.
 Clarium, Plin. lib. 2. Vide CLAROS.
 Clarius, Cypri fluius. Plutarch. in Solone.
 Clarius est mons Colophonæ, in quo colitur Apollo, & ab eo Clarius appellatur.
 Claros, siue Clarium, Ioniæ ciuitas, Appollinis oraculo nobilis, iuxta Colophonæ. Hanc Mæto Tiresiæ filia condidit, fugiens Thebanorum victores Epigonos. Quæ cum patriæ cladem lugeret, & suam, manantibus vberum lacrimis, fontem fecit: vnde claros, *ἄλλοις* locus appellatus. Nearchus verò author est, inde vrbi huic nomen factum, quòd Apollini forte obtigit. Nam sortem *καλῆρον* Græci nominant. Hinc Apollo Clarius dictus est, qui illic & sanum habuit, in quo responsa, epota aqua, edebantur, breuiore tamen vita bibentium. Ouidius de Arte.
 Clarus, insula in mari Myrtoæ, & ipsa Apollini sacra: de qua nonnulli intelligunt illud Ouidij 1. Metamorph.
-michi Delphica tellus
Et Claros, & Tenedos, Pataraæque regia seruit.
 Clastence oppidum, à Smaragdo captum, anno ab vrbe 133.
 Clastix, Assyriæ populi circa Lycum fluium. Ptolem.
 Clastius, Galliæ Narbonensis amnis. Sex. Auienus.
 Clastidium, Oppidum est Italiæ, supra Placentiam ad Corinthæ cõstia, cuius meminit Strabo lib. 5. hodie *Chiesstigio*, Leandro,
 Claterna, oppidum in Piceni littore. Pomponius lib. 2.
 Claros, vrbs Cretæ mediterranea. Plin.
 Clauda, insula spectans Gretam inter meridiam & occidentem. Act. 27.
 Claudi, Numidiæ locus. Anton.
 Claudia, Noricorum oppidum. Plinius libro quarto, capitulo decimo quarto. Prol. Claudinium vocat.
 Claudia, virgo Vestalis, quæ cum in suspicionem stupri venisset, & simulachrum matris Ideæ in vado Tyberis hæreret, ad comprobandam pudicitiam suam, fertur singulo duxisse nauem, quam multa hominum millia trahere nequuerant. Valer. Plutarch.
 Claudia, gens Romæ patricia à Sabinis venit, cognomina sibi Neronis & Drusi vsurpauit, quòd Nero lingua Sabina, vir strenuus & fortis dicatur: Drusi verò, à Claudio Druso qui hostium duce Gallorum Druso cominus trucidato, sibi ac posteris, nomen indidit, Tranquillus fuit & altera plebeia.
 Claudianus, poëta insignis, Theodosij & Honorij temporib. floruit, patria Alexandrinus. Quidam Florentinum faciunt sed falso: ingenio

excellenti fuit, maximèque apto ad carmen componendum. Nam & adsurgit foeliciter, variisque figuris ac sententiis mirificè delectat, huius meminit Suidas.
 Claudianus Cæsar, qui interfecto Caligula successit in imperio: vir inauditiæ crudelitatis, vt scribit Suet. Claudio.
 Claudiana tonitrua dicebantur, quæ Claudius Pulcher instituit, vt ludis factis post scenam coniectu lapidum ita fieret in circumactam peluim, vt veri tonitruum speciem repræsentaret.
 Claudias, Lauiniaensis præfecturæ vrbs in Asia minori. Ptolem.
 Claudiomerium, Artabrorum vrbs in Hispania. Ptolem.
 Claudiópolis, Cappadociæ vrbs. Plin. lib. 5. capite 24.
 Claudiuuium. Vide CLAUDIA.
 Claudium, vrbs Italiæ: Gentile, Claudinus. Stephanus.
 Claudius, Mons Pannoniæ. Plin.
 Ap. Claudius Regillianus decemuir, legibus scribendis summa inter collegas autoritate: postremò ob Virginie iudicium in carcere coniectus, sibi manus attulit Liu.
 Ap. Claudius Cæcus, extrema senectute in curiam delatus, senatum iam iam inclinatum, à Pyrrhi pace reuocauit. Ab hoc Appia via dicta est, quam Brudusum vsque lapidibus strauit. Liu. lib. 9. & aquam Appiam in urbem duxit. Pyrrhumque in urbem non esse recipiendum sua sententia obrinuit.
 Cladius Nero, & Claudius Pulcher, fratres, Cæci filij, Tranquillus & Euius libro decimono.
 Cladius Sulpitius Longus, consul, collega Q. Aelij Cæritani, anno ab vrbe 431.
 Claudius Pontius, Samnitum imperator, Romanos apud Claudium sub iugum misit. Liu. li. 8. Decad. 1.
 Claudius Fabius, dictator, anno ab vrbe 439.
 Cladius Petilius dictator, anno ab vrbe 442.
 Cladius, cognomento Caudex, à nauium caudicibus sic dictus. Is Carthagenenses Messana expulit, Hieronem prælio victum ad Syracusas in deditioem accepit.
 Cladius Centianus, quem nonnulli Centimanum, alij Centimanum minus rectè scribunt. Is librum in iure ciuili tertium à P. Parpyrio scripsit, & r, literam introduxit, quam prius Fufij, qui deinde Furij dicerentur. Valerius.
 Cladius, qui antè Clausus dictus. Vide CLAY-S V S.
 Claudius Nero, consul, Liu. Salinatoris collega, qui aduentè ex Hispania cum auxilio Afrudubalem interfecit. Liu.
 App. Claudius orator. Cic. in Bruto.
 Claudius Nero, Tiberij principis pater, Quæstor C.

stor C. Cæsar in bello Alexandrino, & deinde Pontifex Maxim. in P. Scipionis locum successus.
 Claudius Tiberius Nero Cæsar, 111. Romanorum imperator, Octauij Cæsaris priuignus, gener, & adoptioe filius. Suet.
 Claudius, Rom. imperator, Britanniam insulam in deditioem accepit, & Orchades insulas Romano adiecit imperio. Postmodum ab Agrippina vxore veneno sublatus est, vt Nero filius imperio potiri posset.
 Claudius Mometius Nero, Romanorum imperatorum nequissimus. Vide NERO.
 Claudius, Romanorum imperator, qui Gotthos Illyricum vastantes bello adortus, incredibili clade superauit. Sed cum duobus ferè annis imperasset, apud Smyrnam morbo interit.
 Claudius Pompeianus, consul, collega Seueri, anno ab vrbe 925.
 Claudius Venarus, vir doctissimus, Alexandri à consilijs, anno ab vrbe 976.
 Clauena, Heluetiæ oppidum ad Larium lacum. Anto. *Clenen*, incolis: *Chiænema* Italis dicitur.
 Clausentum, Angliæ oppidum. Anto. Nunc *Southanton*, Canadeno.
 Clausus, rex Sabinorum, Turno aduersus Æneam suppetias tulit. Ab hoc Appius ille Claudius originem traxit, qui paucis post exactos reges annis cum quinque millibus clientum se Romam contulit, vrbisque partem habitandam accepit, Claudiæque familiam propagauit. Virg. 7. Æneid.
Ecce Sabinorum prisco de sanguine magnum
Agmen ingens Clausus, magnique ipse agminis
instar,
Claudia nunc à quo diffunditur, & tribus, &
gens.
 Clazomenæ, vrbs Ioniæ Asiaticæ, quam condidit Paralus, patria Anaxagoræ. Hæc prius Gryna nominabatur, vicina Colophon: vnde & Apollo Gryneus dictus est apud Virgilium, quoniam ibi esset eius oraculum.
 Clazomenia insula, quæ Marathusa dicitur, à qua Clazomenij, quos in Mæonia sitos esse constat: hinc adiectiuum Clazomenius, nianium, vt Clazomenia xina, quæ olim apud Romanos in pretio fuerunt. Vide MARATHUSA.
 Cleandria, Troadis locus, vnde Rhodius amnis fluit. Strabo.
 Cleander, nomen est vatis Arcadici apud Hero.
 Cleanis, fluius est quem postea Erim vocauerunt, labiturque supernè de Apenninis collibus, & agro Vestiuæ. Strabo lib. 5.
 Cleanthes philosophus Stoicus, Cratetis primum discipulus, Zenonis Citienensis successor. Hic Phani Asij filius, egregius pugil, cum Athenas venisset, Zenoni adhærens generosè philosophatus est, & in eisdem permanfit dogmatibus, ea fuit in tolerandis laboribus

& perferendis alacritate, vt alter Hercules dictus sit. Nam quum non haberet vnde se alere posset, noctu quidem in horas aquam hauriebat, per diem verò in sermonibus excitabatur. vnde Phreantes appellatus est, quasi puteos hauriens. Tradunt illum, quæ à Zenone audierat, ossibus bouum & testis fœtilibus perscribere solitum, cum pecunia non suppeteret ad chartas emendas.
 Cleánthis, mulieris nomen. Suidas.
 Clearchus, Solensis senior, scripsit de varia historia.
 Clearchus iunior, Ponticus, Athenas profectus vt operam daret Platoni, in somnijs admonitus, à studijs literarum recessit Suidas.
 Clearchus, dux Lacedæmoniorum, dictitabat imperatorè plus quàm hostem metui oportere: significans eos, qui in prælio mortem expauescerent, certum sibi, si deseruissent, expectare debere supplicium. Fronti. lib. 4.
 Clearchus, consul, collega Richomeri, anno ab vrbe 1137.
 Cleartus, Marmariæ palus. Ptolem.
 Clempus, medicus fuit, cui Pythagoræ liber de magicis herbis à nonnullis ascribitur.
 Clemens historicus, scripsit de regibus & imperatoribus Romanis, ad Hieronymum de figuris Isocratis. Suidas.
 Clemens Alexandrinus, præsul, Pantheni, discipulus. Origenis præceptor, floruit sub Seuero & Antonino principibus. Hieronymus & Eusebius lib. 6.
 Clemens, Romanorum tertius episcopus, auditor diui Petri, D. Dionysium Arcopagitam misit Parisios, Niceph. lib. 2. cap. 20.
 Clemens 11. Pontifex 130. anno salutis 1048.
 Clemens 111. Pontifex 173. anno salutis 1188.
 Clemens 1111. Pontifex 184. anno salutis 1264.
 Clemens v. Pontifex 196. anno salutis 1306.
 Clemens vi. Pontifex 198. anno salutis 1342.
 Clemens vii. Pontifex 220. anno salutis 1523.
 Clemens, consul, collega Tertullij, anno ab vrbe 947.
 Clementinus, consul, collega Agricola, anno ab vrbe 982.
 Clementinus, consul, collega Probi, anno ab vrbe 1267.
 Cleobis, Argiæ sacerdotis filius, de quo sic Cicero in Tuscul. quaestionibus. Primum, inquit, Argiæ sacerdotis Cleobis & Biton filij prædicantur. Nota fabula est. Cum enim illam ad solenne & statutum sacrificium curru vehi Dea iussisset satis longè ab oppido ad fanum, morarenturque iumenta: tunc iuuenes ij, quos modò nominavi, veste posita, corpora oleo perunxerunt, & ad iugum accesserunt. Ita sacerdos aduecta in fanum, quum currus esset ductus à filiis, precata à dea dicitur, vt illis præmium daret pro pietate, quod maximum homini dari possit à Deo. Post epu-

latos cum matre adolefcentes fomno se de-
diffe, manē inuentos morruos. Hæc Cic.
Cleobulus, Euagoræ filius, Lindius, vnus ē se-
ptem Græciæ sapientibus, robore & pulchri-
tudine corporis eximius, è Lindo Ægyptum,
philosophiæ gratia, petiisse fertur, extat eius
breuis ad Solonem epistola.
Cleobulina, Cleobuli filia, hexametris enigma-
ta quædam perscripsit: quorum vnum adhuc
extare fertur,
*Est vnus genitor, nati bona pignora bis sex,
Triginta cuius nata, sed dispere forma.
Ha ninea a spectu miræq; coloribus illa,
Atque immortales omnes moriuntur ad vnam.*
Diogenes Laërtius & Suidas.
Cleocritus, apud comicos taxatur, vt mulierosus
& cinædus & obscurus, Cybeles filius. Nam in
mysteriis Rheæ molles tantum intersunt. Sui-
das, vide Eras. in adagiis.
Cleodamas, Thasius, philosophus, Platonis tē-
pore in Geometria floruit.
Cleodamas, Achenus (Ache autem ciuitas est
Theffaliæ) scripsit de cura equorum. Steph.
Cleodora, Nymphæ nomen, matris Parnassi,
à quo Parnassus mons nomen accepit. Cæl.
lib. 16. cap. 19. quæ duos habuit patres. Pausan.
libro 10.
Cleogenes, Sileni filius, eques insignis. Pausan.
Cleomachus, Magnesium pugil, qui cinædi cu-
iusdam & ancillæ amore captus, quæ à cinæ-
do alebatur, cinædorum & orationes & mo-
res est imitatus. Strabo.
Cleombrotus, Pausaniæ filius, Lacedæmonio-
rum dux, qui timēs ne videretur cum Epami-
nunda hoste sentire, temerè cum eo pugna-
uit, seq; & patriam in præcepit dedit: nam ex
vulnere occubuit, & exercitus deletus est.
Cleombrotus, adolefens Ambraciota, qui, quum
ei nihil accidisset aduersi, è muro se in mare
abiecit, lecto Platonis libro de animorū im-
mortalitate. Cic. in Tuscul.
Cleomedes, Astypalænsis, de quo portentosa
quædam memorantur. Hic robore ac magni-
tudine eximia, quum Ciccum Epidaurium
pugil interfecisset, victoriæ præmij fraudat-
us, præ dolore in furorem incidit, atque ex
Olympia Astypalæam reuersus, cum ibi mul-
ta temerè ac violenter fecisset: postremo lu-
dam puerorum ingressus, apprehensam ma-
nu columnam, quæ tectum sustentabat, con-
cutiens mediam fregisse, ac tectum deiecisse
dicitur. Interfectis autem pueris, quum quæ-
reretur ad supplicium, in sepulchrum ma-
gnam se coniecisse, & clausus intus iniectum
operculum tanta vi tenuisse, vt ne à multis
quidem simul aditibus, vilo modo euelli
posset. Conciso igitur circa loco, neq; viuum
hominem, neque mortuum esse compertum
ferunt. Quare missis Delphos legatis respon-
dissè Pythi. Vltimus heroum Cleomedes A-

stypalæus Suidas & Plutarchus.
Cleomedes, Græcus author qui scripsit de cir-
culis cælestibus, quod opus elegans admo-
dum adhuc extat. Suidas.
Cleomenes, Lacedæmoniorum dux, ab Antigo-
no rege prælio victus, ad Ptolemæum se re-
cepit, benignèque primū exceptus mox Ni-
cagoræ cuiusdam calumnia apud regem su-
spectus, custodiæ cum aliis quibusdam tradi-
tus, cum illis mutuis vulneribus periit. Post
mortuus à Ptolemæo pelle nudatus, crucique
adfixus est Plutarchus.
Cleomenes Siculus, C. Verris nequitæ admini-
ster. Cicero 7. Verr.
Cleon, dux Atheniensium, in Reipublicæ admi-
nistratione aduersari solitus Nicæ Nicerati
filio, missus denique in Thraciam cum, exer-
citu, multas vrbes cepit. Eū insectatur Aristo-
phanes, in comœdia quæ inscribitur Equites.
Cleon, Messeniorum dux. Pausan. lib. 4.
Cleon, statuarius nobilis. Pausan.
Cleon, Theridis sacerdos. Pausan.
Cleon Poëta, Argonautica scripsit, à quo argu-
mentum Apollonius Rhodius mutuatus est,
vt eius enarrator scribit.
Cleon Halicarnassensis, orator, Lysandro Lacedæ-
monio orationem composuit. Suidas. Plur.
Cleonæ, vrbs Athi montis Thucyd. lib. 4. Strab.
Plin. Herod. Inter Athon & Pallenem, Pomp.
Melæ. Est etiam Achaia in Peloponneso op-
pidum. Plin. Locus item iuxta Nemeam, vbi
versabatur leo, quem Hercules sustulit. Suid.
Et Arcadiæ. Plin.
Cleonæ, oppidum mediocre in via, quæ ab Ar-
gis Corinthum ducit: ab Argis quidem
stadia 120. à Corintho verò 80. distans. Ouid.
6. Metamorph.
Humilisque Cleonæ.
Inter Cleonas & Phliuntem Nemæa sylua
confergit, in qua Hercules miræ magnitudi-
nis leonem interfecit, qui à loco dictus est
Cleoneus. Lucan. lib. 5.
Ille Cleonæ proiecit terga leonis.
Cleónidas, vir Thebanus.
Cleónymus, id est, desertor ordinis, & qui abie-
cto clypeo fugit, dictus est. Vide prouerbium,
Cleonymo timidior. Hunc insectatur vt timi-
dum & fugacem Aristophanes in Nubibus.
Cleónymus, vnus ex imperatoribus externis,
quos sibi accerserunt Tarentini. Strab. lib. 6.
Cleopatra, Ægypti regina, Ptolemæi Auletæ
filia, soror & vxor Ptolemæi vltimi, mulier
impudicissima, à Iul. Cæsare primū adama-
ta, cui filium Cæsariōnem peperit: deinde ab
Antonio iustæ vxoris loco habita. Quod cum
agrè ferret Augustus, cuius soror è Antonio
vxorem duxerat, bellòque inter eos exorto,
Antonium superatum infecutus, ad necem
spontaneam compulsi: eius exemplum imitata
Cleopatra, ne viua in hostis potestatem ve-
nirer,

nirer, & per ludibrium in triumpho circumdu-
ceretur, aspidibus corpori admotis, extremum
vitæ diem clausit. Statius lib. 3. Sylvarum.
Astias Ausonius fugit Cleopatra catenas.
Cleopatri, oppidum est, in Ægypto, antiqum
Nili fossæ proximum, iuxta quod Gallus Cæ-
saris legatus pergens in Arabiam ad octogin-
ta biremes ædificauit, & triremes & phafelos.
Strabo lib. 16.
Cleopâtrus, præfecti nomen apud Corinthios.
Plutarchus in Arato.
Cleóphanes, orator ex Myrlea. Strabo lib. 12.
Cleóphanatus, Themistoclis filius, quem pater
in equestri facultate tam strenuum effecit,
vt equis rectus insisteret, rectusque ex equo
iacalaretur. Plato in Menone, & Cæl. lib. 4
cap. 13.
Cleophantus, medicus. Plin. lib. 24. cap. 16.
Cleophantus, pictor Corinthius. Plin. lib. 35. cap. 3
hic apud Plinium vini rationem illustrauit,
primusque semen pastinacæ erraticæ dysen-
tericis prodesse expertus est.
Cleophas, Christi discipulus, qui proficiscens in
Emaunta, CHRISTVM alloquebatur in itine-
re. Luc. 24. Ioan. 19.
Cleophon, poëta tragicus Atheniensis. Suidas.
Cleophylâtius, episcopus, cū Stephano ab Adria-
no Rom. Pontifice ad Carolum missus Ger-
manorum Francorumque episcoporum syno-
dum congregauit. In qua hæresim Felicis &
Synodum de imaginibus deponendis, quam
Græci septimā dicebant, damnauerūt. Blond.
lib. 1. decad. 2.
Cleopompus Atheniensis, Thionium cepit, Lo-
cros vicit, Aeginetas suis è sedib. eiecit. Thu-
cyd. Plutarch. in Peri.
Cleostratus Ephebus ille fuit cui fors obrigit, vt
draconem apud Thespientes scruenti immola-
retur: cuius vicem dolens Menestratus, thora-
ce æneo indutus, in draconem dimicaturus
prodiit in medium, ac belluam interfecit: sic-
que & Cleostratum & ciuitatem liberauit.
Cleops, Ægypti rex, qui templa omnia obsera-
uit ne populus diis sacrificaret. Herod.
Cleostratus, antiquissimus philosophus, primus
scripsit de signis cælestibus, atque in primis
signa Arietis & Sagittarij. Plin. lib. 2. cap. 8.
Cleoxenus & Democritus historiam de reb. Per-
sici scribere aggressi, quam inchoatam se in-
historiis faterur absoluisse Polybius Megalo-
politanus. Suidas.
Clephis, Longobardorum rex truculentissimus,
Imolam ædificauit, à suis interfectus est. Blon.
Pompon.
Clepidiana, Sarmatiæ Europææ vrbs. Plin.
Clepsydra, Nomen fontis in arce Messeniorum,
in Arfione alterum fontem influens.
Clepsydra, fons etiã, Athenis, in arce, ita dictus,
quod flare incipientibus Etesis, abundet, iis
denique desinentibus, exarescat. Vide Cæl.

Rodig. libro 18. capit. 39.
Cleri, Atticæ populi. Diodor. lib. 13.
Clesides, pictor nobilis, qui reginæ Stratonices
iniuriam, à qua nullo honore fuerat exceptus,
depinxit, voluptatēque eius cum piscatore
quem amare credebatur.
Cleta, Choniæ regionis Italiæ locus Lycophron.
Petramala hodie Gab. Barrio.
Clerhabeni, Arabiæ felicis populi. Dionys.
Clerharro, Arabiæ Petræ oppidum. Ptol.
Cletus, vxorem habuit Pallenem Sithonis fi-
liam quæ Thraciæ vrbi nomen dedit. Steph.
Clevū, Angliæ vrbs. Anton. *Gloucester*, Cædeno.
Clezus, locus, mons & fluuius Lydiæ. Nicandro.
Clibanus, mons est in extremis Italiæ finibus,
non procul à Lacinio promontorio. Plin. lib.
3. cap. 10.
Clibanus, oppidum Italicæ quod est Aſic, regio
inter Pamphyliam & Ciliciam sita. Plin. lib. 5.
cap. 27.
Clidemus, scriptor antiquissimus fuit, cuius
opus de Plantis sæpe citatur à Theophrasto.
Scripsit & Protogoniam quæ citatur ab Athe-
næo.
Clides, quatuor Insulæ sunt ante Asiã ex aduer-
so Syriæ, nõ procul ab Eleusa insula sitæ, quo-
rum meminit Plin. lib. 5. cap. 31. Ptolem.
Clidichus, Aesimedæ filius, xvi. Atheniensium
princeps annis 10. Sigon.
Climactus Thurius, ante alios scripsit de decem
elementis & pronunciatis (sic κλιμακτικῆς,
κλιμακτικῆς à Græcis dicuntur) cæterisque eius-
modi.
Climax Straboni lib. 14. mons Pamphilio pel-
ago adiacens: is transitum arctum in litore
relinquit, qui mari tranquillo nudatur adeò,
vt iter facientibus peruius sit, pelago autem
affluente vndis contegatur. Transitus per
montem tum arduus est, tum etiam pro-
lixus: quapropter in tranquillitatibus litore
vtuntur.
Climax, Galatiæ vicus maritimus, & Arabiæ fel-
icis mōs. Ptol. Itē mōs circa Byblum in Phæ-
nicia. Strabo, lib. 16. Et mons qui Ægypto in-
feriori à meridie est. Orof. Apud Ptolemæum:
est etiam Libyæ nomi vicus.
Climbertum, Galliæ vrbs inter Aginum & Lug-
dunum. Anton.
Clinias musicus, & philosophus sectæ Pithago-
ræ. siquando ad iram pronocaretur, sumpta
statim cithara, motus animi leniebat. Aelia-
nus de varia hist.
Clio, vna Musarum ex nouem, apud Hesiodum
Theog. ἄδῃ κλέος, id est, gloria, quod poë-
tis gloria ex carmine nascatur. Alij ἄδῃ κλέος,
hoc est, à celebrando dictā purant pro-
pterea quod historiæ inuentrix esse putentur:
cuius proprium est virosum fortium laudes
celebrare, eorumque gesta ad posteritatem
transmittere. Virg. de Naue Musæ.

Clio gesta canens transactis tempora reddit.
 Clipea, vrbs Africæ minoris, aliis dicta Clupea & Clypea. Ptolem.
 Clithenes ciuis Atheniensis cum Isagora de principatu contendere cepit anno primo 66. Olympiadis. Clithenes populo in decem tribus diuiso, & constituta repub. Isagoram vrbe expulit. Ab eodem Demarchi, Phylarchi, Apodectæ, & Ostracismus est institutus, primusque eo exilij genere (vt quidam volunt) multatus Isagoras inde à Cleomene Spartæ rege reducitur, Clithene & reliquis focis vrbe eiectis. Post autem Cleomene ex arce, quam cum Isagora occuparat, ab Atheniensibus deiecto, Clithenes restituitur. Plutarch.
 Clitarchus historicus, qui & Alexandri comes fuit in expeditionibus, & eius res gestas scripsit: cuius in historia ingenij probatur, fides infamatur, vt scribit Quintil. Huius meminit & Plin. lib. 4. cap. 5.
 Clita Bithyniæ vrbs in mediterranea. Ptolemæo, Cilicum natio Tacit. Annal. lib. 12. Et locus circa Athon montem. Liu.
 Cliterium, Arcadiæ vrbs Phaurin.
 Clitèria, Italiæ oppidum ad montem Garganum. Pompo. lib. 2. Ptolem. Cliternum: vulgò *Celano*.
 Cliternini, Italiæ populi, in ora Acquiculano- rum Plin. lib. 3. cap. 12. in descriptione regionis quartæ Italiæ.
 Clitis fluuius Galliæ. Sidonio Clenus à Greg. Turonensi dictus. Est in Pictaui, & vulgò *Le Clain* dicitur.
 Clitus. Vide *CLETVS*.
 Clitomachus, Carthaginensis philosophus Athenas concessit ad capiendum ingenij cultum, quadraginta natus annos, audiuitque Carneadem: breui quoque tempore adeo profecit, vt quadraginta volumina scripserit, successeritque Carneadis scholæ Suidas.
 Clitomachus athleta, Pæcratiastes nobilis, Suid. pudicitia tanta fuisse dicitur, vt canes si forte coeuntes vidisset, statim vultum auerteret: in conuiuio si quis sermo lasciuus incideret, statim surgens abiret: Aelianus de varia historia.
 Cliton, Arcadiæ fluuius. Hesych.
 Clitor, oris, oppidum Mediterraneum Arcadiæ, à quo vicinus fons Clitorius appellatur, ei qui gustauerit, vini fastidium inducens. Ouid. 15. Metam.
*Clitorio quicumque sitim de fonte leuauit,
 Vina fugit gaudet que meris abstemius undis.*
 Clitumnus, agri Falisci fluuius, cuius aquæ potæ candidos faciunt boues. Plin. lib. 2. ca. 103. Virgil. 2. Georg.
*Hinc albi Clitumne greges, & maxima taurus
 victima.*
 Siluius lib. 11.

*Et lauat ingentem profundens flumine sacro
 Clitumnus tantum.*
 Clitus, Mantij filius, ab Aurora raptus, nunquam postea apparuit.
 Clitus, inter præcipuos Alex. Maced. familiares eidemque charissimus, tum quod filius esset nutricis ipsius, tum quod ab illo in vitæ discrimine fuisset seruatus. Hunc tamen in conuiuio quodam liberius in Persicos mores inuectum, rex iam temulæus spiculo traiecit. Cuius facti eum postredie tanta cepit pœnitentia, discussa iam ebrietate, vt eorum triduum cibo abstinerit, decteucrique omnino inedia sibi necem consciscere, ac amicum optimè de se meritum ad inferos persequi. Tandem ægrè admitta amicorum consolatione, sumptuosissimo eum funere sepeliuit. Plut. in vita Alex.
 Cluua, vrbs & Metropolis Germaniæ inferioris, eius regionis quæ ab ea nomen accepit. vulgò *Clene* dici putant.
 Cluilius. Vide *CIVILIS*.
 Cloacina, Dea quæ cloacis præerat: eam in cloaca repertam consecratur Tatius.
 Cloanthus, vir Troianus, Aeneæ comes,
 Clodia, Romana, copiosa & locuples femina, de qua Cicero ad Att. lib. 13.
 Clodia fossa, Venetorum hodie ditionis oppidum, in Hadriatici maris littore, quod *Chioggia* Blondo & Leandro dicitur.
 Clodia via, inter Lucam & Romam. Anton.
 Clodiana Macedoniæ oppidum, circa Dyrrachium inter Apolloniam & Scampin. Anton.
 Clodianus, Hispaniæ Tarraconensis fluuius. Ptolem. & Mela. *Fluuium* hodie.
 Clodij forum, Italiæ oppidum in octaua regione. Plin. lib. 3. cap. 15.
 Clodiorum familia, à Clodio Aeneæ socio dicta. Festus, verius tamen est Clodios, qui & Claudij dicuntur, à Sabinis ortum traxisse, nominisque originem cepisse ab Appio illo Clauso, qui primus ex ea familia cum quinque clientum millibus se Romam contulit.
 P. Clodius, inimicus Ciceronis, quem vt pellere vrbe posset, plebeio se homini adoptandum dedit: mœchus fuit notissimus, deprehensus in sacris Bonæ deæ muliebri veste vestitus. Cicero ad Atticum lib. 1. postea à Milone interfectus.
 Clodius Pulcher, orator Romæ, inter patronos simul cū Cicerone in causa Scauri. Pædianus.
 Clodij cuiusdam meminit Plutarchus in Numa, qui temporum argumentum scribit.
 S. Clodius, rhetor è Sicilia, Latinæ Græcæque eloquentiæ professor, malè-ocularus, familiaris, ac præceptor Marci Antonij Triumui-ri, cuius meminit Cicero in Philippic. & Triquillus.
 Clodius Quirinalis, Arelatenis, rhetor Romæ docuit circa Neroris tempora.

Clodius Albinus, dux exercitus in Gallia post mortem Pertinacis principis ab exercitu imperator salutatus, perditæ gulæ fuisse traditur. Herodian.
 Clodius, Francorum rex, anno salutis 492.
 Clodius Albinus, consul, collega Æmiliani, anno ab vrbe 957.
 Clodomir, Clodouei filius, Aurelianensis princeps, anno 516.
 Clodomirus, Basami filius Sicambrorum rex.
 Clodomirus, Clodouei primi filius, Sigismundum filium Gundebaldi regis Burgundiæ, bello captum vnâ cum liberis & vxore in puteum iccit.
 Clodoueus, Fræcorum rex, anno salutis 487. Hic Alaricum Lisgothorum regem, qui apud Pictauios regnabat, & Appollinarum Auernorum præfectum vicit, cæceditque. Æmil. Voto facto Alemannos subegit, parta victoria, an. xxv. regni à Remigio Rhemeni episcopo cum Francis omnibus baptizatus est. Blond. Æmil. lib. 1.
 Clodoueus, alter Francorum rex, anno salutis 654.
 Clodoueus, Theodorici filius, Francorum rex, anno salutis 957.
 Cloelia gens, Patricia, à Clælia Aeneæ comite sic dicta. Author Festus & Dionysius lib. 2. fuit cum magistratibus annis plus minus lxxii.
 Clælia, nobilis virgo Romana, quæ cū aliis virginibus Porfenæ Hetruscorum regi obfes data, deceptis custodibus, incolumis ad suos per Tiberim tranauit. Quamobrem Romani nouam in femina virtutem nouo honoris genere ornandam rati, statum ei equestrem in summa Sacra via posuerunt. Liuius lib. 1. & 2. primæ decadis ab vrbe cond.
 Clodio, vel Clodio, Fræci filius, Francorum rex, anno salutis 451.
 Clonas, Elegus poëta fuit & epicus, qui tibicinas & concertus constituisse memoratur primus, sicuti Terpander citharædicas leges primus omnium peruestigasse narratur, Cæl. antiq. lect. lib. 9. cap. 3.
 Clonia, Libyæ interioris lacus. Ptol.
 Clonius, vnus è quinque ducibus Bœotorum, qui cum quinquaginta nauibus ad Troiam nauigauerunt. Hom. lib. 11. d. 2.
 Clôster fufos in lanificio reperit. Vide in dictione ARACHNE.
 Clota æstuarium Britannici mari apud. Ptol.
 Clota Tacito scribitur.
 Clotarius, Clodouei filius, primò Sueffionum princeps, postea solus Francorum rex, anno salutis 564.
 Clotarius II. Gallorum rex, anno salutis 397.
 Clotarius III. Clodouei filius, Gallorum, rex anno salutis 669.
 Clotarius IIII. Francorum rex, regnauit annis xi. anno salutis 721.

Clotho, vna Parcarum, quas Hesiod. in Theogonia Iouis & Themidos filias facit, humanæ vitæ stamina dispensantes. Dicta Clotho, *κλωστή* *κλωστή*, quod voluere, seu nere significat. Fingunt enim poëta hanc eorum gestare, & nendo humanæ vitæ terminum præscribere.
 Cluaca, Mediæ vrbs. Ptol.
 Cluana, vrbs in ora Piceni. Plin.
 Cluentius, ciuis Rom. ex municipio Larino, accusatus, opibus matris Sassiæ, quod Oppianicum viticium interfecisset, defensus fuit à Cicerone, cuius adhuc extat longè optima oratio pro Cluentio.
 Cluacina Venus dicta est, à cluendo, id est, pugnando, cuius simulachrum positum fuit in eo loco vbi pax inter Sabinos & Romanos, cum propter raptas pugnaient, facta est.
 Clunia, oppidum Hispaniæ, Celtiberiæ finis. Plin. lib. 3. cap. 3. Clusio *Coruna*, aliis *Cruna*.
 Clunienis, Hispaniæ conuentus: sunt enim septem (inquit Plin. lib. 3.) Carthaginensis, Tarraconensis, Casar-Augustanus, Clunienis, Asturum. Lucensis, Braccarum.
 Clunium, Corsicæ vrbs. Ptolem.
 Clupea, siue Clypea (ciuitas Africæ propriè dicta, in promontorio Mercurij sita) dicta à Clypei figura. Lucan. lib. 4.
Clupea tenuit stationis littora, nota.
 Hanc Solinus Græco nomine Aspidem vocatam tradit. Quod & ipsum non obscure affirmat Silius Italicus. lib. 3.
In clypei speciem curuatis turribus Aspis.
 Ptolemæus verò duas vrbes propinquas collocat in Hermeo promontorio, quarum vnâ Clypeam, alteram Aspidem vocat.
 Clusia, Tusci regis filia pudicissima, quam cum Valerius Torquatus, imperator Romanus vidisset, vxorem à Tusco petiit, eamque minimè consequutus, eius oppidum diruit. Clusia verò sese è turri deiiciens, tumefactis vento vestibus sospes ad terram delata est. Plutar. in Parall.
 Clusini fontes, Horatio ad Clusium urbem. *Bagni de S. Cassiano* sunt And. Baccio.
 Clusini, noui & veteres populi Hetruriæ. Plinius lib. 3. cap. 5.
 Clusius, dictus est Ianus quia in pace templi eius portæ claudi solebant. Virgil. 5. Æneid. Ouid. 1. Fast.
 Clusiolum, oppidum Vmbriæ, quod interiit. Plin. lib. 3. cap. 14.
 Clusium, oppidum est Mediterraneum in Tuscia, sub quo sepultus est Porfenna. Plinius lib. 39. cap. 13. *Chiusi*, Leandro.
 Clusius, fluuius Galliæ Gifalpinæ. Polyb. libro 2.
 Clunia, locus in Samnio. Liu.
 Clilipenus, maris Germanici sinus. Plin. qui venedicus à Ptolemæo cognominatur. Hodie *Pantzer vrick*, Ortelio.
 Clymene,

Clymene, Oceani, & Tethyos filia, Iapeti vxor, Hesiōdo in Theogonia. Virg. 4. Georg.

Inter quas Clymene curam & narrabat inanem Vulcani, Martisque dolos, & dulcia furta.

Clymene, quæ Apollini Phaëtonem peperit, eiusque sorores Heliadas. Ouidius libro 1. & 2. Metamorph.

Clymene, ministra Helenes, particeps consiliorum dominæ, furtorumque eius internuntia, quæ etiam Troiam illam est secuta. Hom. lib. 3. Iliad. Ouidius in Epistola Helenæ ad Paridæ, *Cætera per socias Clymenæ Aetramq; loquemur, Quæ mihi sunt comites, consiliūque dua.*

Clymenes, inferni cognomen à poëtis vsurpatū, *ὄνομα τῆς κλυμένης*, id est, sonando, quòd sonus ex inferis edatur. Palæph. lib. 1.

Clypea. Vide CLYPEA.

Clyma, præsidium in Ægypto, ad sinum Arabicum. Ptol.

Clystrus, Ciliciæ oppidum. Ptol.

Clytæ, Macedoniæ populi. Plin.

Clytemnestra, filia Tyndarei & Ledaæ, vxor Agamemnonis, quæ belli Troiani tēpore mutuo Ægypti amore capta, turpissimis cum eo voluptatibus sese implicuit, virūque, capta iam Troia, in patriâ redeuntem, ab adultero adiuta, per insidias interfecit: idem Orestis filio factura, nisi eum Electra soror certissimæ neci eripuisset, & ad Strophium regem clam misisset educandum, qui postea ad Argos rediit: vbi vnâ cum hospitibus Phocensibus (quos Strophius ad Ægyptū miserat tanquā Orestis mortem nunciaturos) ad Clytemnestram intromissus, vnâ cum adultero eam interemit. Homer. lib. 11. Odyss. Seneca in Agam. Euripides in Orestes. Sophocles in Elect.

Clytia, sive Clytie, es, vna ex Oceani Nymphis, aliquandiu ab Apolline adamata, donec illa Apollinis cum Leucothoæ cōcubitum, Orcha mo patri eius indicauit. Quare iratus Apollo, grauissimo odio eam persecutus est. Illa verò amoris inpatientia, cibo & potu abstinens, Solem quacunq; iter faciebat, oculis sequebatur: tandem fame & dolore cōsumpta, mutata est in heliotropium. Ouid. 4. Metam.

Clytius, filius Laomedontis, & frater Priami. Homer. 20. Iliad.

Clytius, iuuenis quidam à Cydone adamatus. Virg. Æneid. 10.

Tu quoque flauentem prima lanugine malas Dū sequeris Clytiū, infelix noua gaudia Cydon.

C N

Cnacadium, mons in Laconica regione. Pausan.

Cnacaloum, mons Arcadiæ. Paul.

Cnagia Diana dicta est à Cnagio Spartano, qui in bello à Castore & Polluce in Aphidnam gesto captus, & à Cretensisibus venditus, cum dea simulachro in patriam aufugit.

Cnacalytia Diana dicta est à Cnacolo monte, iuxta quem sacra ei faciebant Caphyara. Palæph.

Cneceus, Laconica fluius, Lycoph.

Cnemides in Thracia secundum Daphnuntē, locus munitissimus, in quem ex Eubœa Cœneū è regione consistit promontorium, in Occidentem spectans, sinūque Maliacum, &c. Vide tabulam decimam Europæ apud Ptolemæum & Strabonem lib. 9. Plin. lib. 4. ca. 7.

Cnemis, Bœotiæ mons, à quo Locri Epicnemidij. Strabo. vrbs item. Plin.

Cneus, cognomē apud Romanos: quod quidam à nœuo deducunt, præposita C, litera. Quum autem id proferebant antiqui, inquit Priscianus, G pro C efferebant.

Cn. Aufidius Orestes, collega P. Cornelij Lentuli, anno ab vrbe 683.

Cn. Bœbius Pamphilus, consul, cum L. Æmilio Paulo, anno ab vrbe 572.

Cn. Calphurnius Piso, consul, cum M. Popillo Lænate, anno ab vrbe 615.

Cn. Calphurnius Piso, consul, cum C. Cæsare Octauiano, anno ab vrbe 731. Cl. Tiberio Nerone, anno ab vrbe 747.

Cn. Cinna Magnus, consul, cum L. Valerio Messala, anno ab vrbe 757. Vide CINNA & CORNELIUS.

Cn. Cornelius Asina, consul, cum C. Genutio Clepina, anno ab vrbe 483.

Cn. Cornelius Blæsus, consul, cum M. Attilio Regulo Serrano, anno ab vrbe 496.

Cn. Cornelius Cethegus, consul, cū Cl. Minutio Rufo, anno ab vrbe 557. Vide CETHEGVS.

Cn. Cornelius Cossus, Tribunus militum, anno ab vrbe 342.

Cn. Cornelius Cossus, consul, cum L. Furio Medullino anno ab vrbe 347.

C. Cornelius Dolabella, consul, cum M. Tullio Decola, anno ab vrbe 673.

Cn. Cornelius Gallus, poëta. Virg. amicissimus, qui in eius honorem scripsit decimam Bucolicorum Eclogam, quæ & Gallus inscribitur: de cuius etiā laudibus finis libri primi Georgicorum totus contextus erat, quem postea ab Octauio coactus immutauit. Gallus enim antea Octauio ita familiaris fuerat, vt ab eo Ægypto præficeretur à quo tamen postea per summam crudelitatem est interfectus.

Cn. Cornelius Lentulus Clodianus, consul, cum P. Licinio Crasso, anno ab vrbe 657.

Cn. Cornelius, Lentulus, consul, cum P. Ælio Pato, anno ab vrbe 553.

Cn. Cornelius, Lentulus, consul, cum P. Cornelio Lentulo, anno ab vrbe 736.

Cn. Cornelius Scipio Asina, consul, cum C. Duillio anno ab vrbe 493.

Cn. Cornelius Scipio Caluus, consul, cum M. Claudio Marcello, anno ab vrbe 532.

Cn. Cornelius Scipio Hispalus, consul, cum Q. Perilio Spurino anno ab vrbe 578.

Cn. Domitius Ænobarbus, consul, cum L. Quintio Flamino, anno ab vrbe 552.

Cn. De-

Cn. Domitius Ænobarbus, consul, cum C. Fannio, anno ab vrbe 932. & cum C. Cæsio Longino, anno ab vrbe 658.

Cn. Domitius Ænobarbus, consul, cum C. Soffio, anno ab vrbe 722.

Cn. Domitius Ænobarbus, consul, cum Fur. Camillo Auruncino Scribomano, anno ab vrbe 784.

Cn. Domitius Caluinus, consul, cum L. Cornelio Scipione, anno ab vrbe 423.

Cn. Domitius Caluinus, consul, cum M. Valerio Messala, anno ab vrbe 701. & cum C. Asinio Pollione, anno 714.

Cn. Domitius Caluus, consul, cum P. Cornelio Dolabella Maximo, anno ab vrbe 470.

Cn. Fabius Vibulanus, consul, cum L. Quinto Capitolino, anno ab vrbe 335.

Cn. Genutius Pansa Tribunus militum, anno ab vrbe 357.

Cn. Fuluius Centimalus, consul, cum P. Sulpitio Galba, anno ab vrbe 543.

Cn. Fuluius Centimalus, consul, cum L. Cornelio Scipione, anno ab vrbe 455.

Cn. Fuluius Centimalus, consul, cum L. Posthumio Albino, anno ab vrbe 525.

Cn. Iulius Mento, consul, cum Quintio Cincinnato Pæno, anno ab vrbe 325.

Cn. Lentulus Augur, consul, cum M. Licinio Crasso, anno ab vrbe 740.

Cn. Lentulus Getulicus, consul, cum C. Caluio Sabino, anno ab vrbe 778.

Cn. Lentulus Marcellinus, consul, cum L. Mario Philippo, anno ab vrbe 698.

Cn. Manlius Capitolinus Imperiosus, cōsul, cum M. Popilio Lænate, anno ab vrbe 397. & cum C. Mario Rutilio, anno ab vrbe 399.

Cn. Manlius Cincinnatus, consul, cum M. Fabio Vibulano, anno ab vrbe 274.

Cn. Manlius Volfo, consul, cum M. Fulvio Nobilione, anno ab vrbe 565.

Cn. Octauio, consul, cum T. Manlio Torquato, anno ab vrbe 626.

Cn. Octauius, consul, cum T. Annio Ruffo, anno ab vrbe 626.

Cn. Octauius, cōsul, cum L. Cornelio Cinna, anno ab vrbe 667. & cum C. Scribonio Curione, anno ab vrbe 678.

Cn. Papyrius, Carbo, consul, cū L. Cornelio Cinna anno ab vrbe 669. 11. consul cum eodem, anno ab vrbe 770. 111. consul, cum C. Mario C. filio, anno ab vrbe 972.

Cn. Pompæius Magnus. Vide POMPEIUS.

Cn. Pompæius Strabo, consul, cum L. Portio Catone, anno ab vrbe 665, Picentes Marsosque in potestatem redegit. Vide POMPEIUS.

Cn. Seruilius Cæpio, consul, cum C. Sempronio Blæso, anno ab vrbe 60.

Cn. Seruilius Cæpio, cōsul, cum Cn. Seruilio, Beminio anno ab vrbe 551.

C. Seruilius Cæpio, consul, cum C. Pompeio Ne-

pote, anno ab vrbe 613.

Cn. Seruilius Fidenas, Tribunus milit. anno ab vrbe 370.

Cn. Seruilius Geminus, consul, cum C. Ruintio Flaminio, anno ab vrbe 537.

Cn. Seruilius Geminus, consul, cum C. Seruilio Cæpione: anno ab vrbe 551.

Cn. Verusius Geminus, consul, cum T. Ebutio Helua, anno ab vrbe 255.

Cnidus, insula opposita Asiæ. 1. Mach. 15. Act. 27. insula Rhod. Hesi. & fluminis nomen. Aristid.

Cnidus, sine Cnidos; vrbs insignis in extremo cornu peninsule. Cariæ adhaerentes. Praxitelis Venere imprimis nobilis. Hor. 1. Gar. Ode 30. *O Venus regina Cnidi, Paphique.*

hodie *Cabo erio*, quibusdam. Moletius *Chio*, appellat.

Cnifæa, nauale Megarorum iuxta Peloponnesum. Steph.

Cnopópolis, vrbs Ionum, à Cnampo quodam, Erythra aliàs dicta. Steph.

Cnosus. Vide GNOSVS.

C O

Co, Ægypti vrbs, Ptolem.

Coa, oppidum in Arabia felici. Ptol.

Coáspis. Vide CROASPIVS.

Coamani, Asiæ populi. Pomp. Mela.

Coanca, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Cobandi, Germaniæ gens. Ptol.

Coboris, sinus Arabici in susa. Plin.

Coátra, sive Coasta, sive Choatra, ciuitas ad Persidem, iuxta quam sunt arbores inauditæ magnitudinis. Plin. lib. 6. cap. 7. Pop. Scytici: Alij populi Indiæ, Luc. lib. 3.

Aethera tangentes sylvas liquere Coatra, &c.

Cobares, natione Medus, magicæ artis professione celebris habitus est, quò tempore Alexander bellum mouebat in Bactrianos. Author Currius lib. 6.

Cobe, Aethiopiæ emporium, in Aualite sinu. Ptolem.

Cobilus, vicus in Libyæ nomo Ptolem.

Corbus, Colchidis fluius, è Caucaſo monte erumpens, & aureis arenis abūdans: vnde velleris aurei fabula à poëtis tantoperè celebrata originem duxit: ad quod conquirēdum Iason in Colchidem multis erroribus, & vitæ periculis, vnâ cum suis ipsius sociis nauigauit.

Apoll, Rhod.

Cobrys, vrbs Thraciæ: Gentile, Cobrites. Steph.

Cobrys, Thraciæ vrbs. Steph.

Cobucla, Mauritanæ Tingitanæ locus. Steph.

Cobum, fluius Colchidis è Caucaſo fluens, per Suanos. Plin.

Cocaba, Besanitidis regionis vicus circa Palestnam Epiphan.

Cocala, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptolem.

Cocala, locus Carmanæ regionis, in litore maris Arrian.

Cocalia, Ponti Cappadocici vrbs. Ptolem

Coca,

Cocalus, Siciliae rex, qui Dædalum Minois iram fugientem hospitio suscepit: quem cum Minos illic usque persequeretur, à Cocali filiabus fuit interfectus. Ouid. 8. Metam. Steph.
 Cocalum Dædali filium in Camico imperasse scribit.
 Cocanicus, Siciliae lacus, ex quo saltem Cocanicum nominamus. Plin. lib. 31. cap. 7.
 Cocceius, Nerua, imp. Rom. Vide NERVA.
 Coccium, Angliæ vrbs. Anton. *Cocceley*. Camdeno.
 Cocconaga, Indiæ intra Gangem populi. Ptol.
 Cocconagara, vrbs Sinarum. Ptolem. *Cianganor* Mercatori. Item vrbs Indiæ extra Gangem. Ptolem.
 Coccygius, mons Peloponnesi, ad Inachum fluium, antea Dyceius dictus. Plut. de fluminibus.
 Coccyx à Pausan, dicitur: vnde Coccygius Iupiter.
 Coccynum, promontorium circa Siciliam. Appian.
 Coche, Arabiae desertæ oppidum. Ptolem.
 Cochlearia, Sardiniae locus. Anton.
 Cochliusa, insula iuxta Lyciam, à cochleis quæ ibi inveniuntur. Steph.
 Cochryna, Thraciæ fluius ad Chalcidicam. Hunc, ac quibus potum, nigros facere fretus scribit Antigon, in mirabilib.
 Cocillum, Myiæ Asiaticæ oppidum. Plin.
 Cocillus, vir Romanus, qui Poisena rege per Sublicium pontem transire conati, solus hostium imperum sustinuit, donec à tergo pons à sociis frangeretur: quo fracto, se cum armis precipitavit in Tyberim. Et licet vulnus acceperit in coxa, Tyberim tamen tranando ad suos peruenit. Vnde est illud ab eo dictum, cum ei in comitiis coxæ vitium obiceretur: Per singulos gradus admoneror triumphi mei. Valerius Max. lib. 3. cap. 2. Liu. lib. 2. Virgil. quoque *Æneid.* 8.
*Illum indignati similem, similemque minanti
 Aspiceres pontem auderet quod vellere Cocles.*
 Vide Horatium.
 Cocofates, populi in Aquitania proximi Siburzantibus, Vocatibus, Tarusatis, Hontiatibus, Garumnis, ac Hispaniæ citeriori & Garumne fluius: in Francorum regno siti.
 Cocossij, Mauritaniae Tingitanæ gens. Ptolem.
 Coctia, siue Cottia, dictæ sunt Alpes à Coctio rege Gallorum dormitore, qui in Amicitiam Octauij receptus est. Incipiunt à Segusia oppido, & Tacito Coctianæ appellantur. In eo tractu sunt, quos vulgò *Monteoune* & *Montce-nys* vocamus.
 Cocunda, Indiæ Populi. Plin.
 Cocthoria: Vide COTTORIA.
 Cocynthum, Italiæ promontorium, quod meridjanam plagam spectans, Ionium & Siculum mare discriminat. Polyb. lib. 2.
 Cocytus fluius Epiri, ad Cichyrum vrbs. Pausa-

Cocytus, Inferorum fluius, à Styge profluens, nomen habens *κόκυτος* & *κόκυτιον*, quod est, gemere ac lamentari. Virg. 6. *Æneid.*
Cocytus stagna atra videt, Stygiamque paludem.
 Claud. de Raptu Proserpinæ lib. 2.
 — *Presso lacrymarum fonte resedit
 Cocytus, tacitis Acheron obmutuit undis.*
 Hinc Cocytia, dicta sunt sacra, quæ fiebant in honorem Proserpinæ, quam Pluto rapuit, à Cocyto inferorum fluius nominata. Authore Porphyrio in illud Horatii in Epod.
Inultus ut tu riseris Cocytia.
 Cocytia sacra erant, quæ fiebant Proserpinæ, quam Pluto rapuit. Paleph.
 Codane, Gedrosiæ insula. Ptolem.
 Codanonia, insula vna ex Hemodibus in Germania in Codano sinu, Mela libro 3. *Scelandt* hodie.
 Codanus, super Albim fluium ingès sinus, magnis paruisque insulis refertus in Germania. Plin. lib. 4. cap. 13.
 Coddura, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem. *Gandauari*, Castaldo.
 Codera, appellatur ager trans Tyberim, quod in eo virgulta nascantur ad caudarum equinarum similitudinem. Festus.
 Codrana, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.
 Codropolis, Illyriæ oppidum. Appian.
 Codrus, rex Atheniensium, qui pro patriæ salute, certissimæ se morti obiecit, Responsum enim acceperant Peloponneses, Ita demum se imperaturos, si hostium regem non occidissent. Fecellit ergo eos habitu mendici, eoque in suam necem per iurgia prouocando, à nullo cognitus, fecit fidem oraculo. vnde Virgil. 5. *Ecloga.*
*— si quos aut Phyllidis ignes,
 Aut Alconis habes laudes, aut iurgia Codri.*
 Huius tanta fuit nobilitas, vt abierit in proverbium, *Codro nobilior*, de eo dictum cuius maxima est generis nobilitas. Ab eo posterius Codridæ dicti sunt.
 Codrus, poëta quidam pauperrimus: cuius paupertas proverbio locum fecit, vt dicamus, *Codro pauperior*. Iuuenal. Saty. 3.
Tota domus Codri rheda componitur vna.
 Codura, populi in India extra Gangem. Ptolem.
 Coduzabala, Armeniæ minoris vrbs. Anton.
 Cocila, Turdulorum vrbs in Bætica. Ptolem.
 Coccinum, oppidum in sinu Syllaceo. Mela, libro secundo.
 Cocculus, cognomento Saturnus Iunior, regnavit apud Aborigenes, anno ante conditam urbem 807.
 Cocdamusij, Mauritaniae Cæsariensis gens. Ptolem.
 Coela, est Atticæ regiuncula, Miltiadæ & Thucydidis sepulchris nobilitata. Marcel. in vita Thucyd
 Coela est sinus Euboicus. Liuius. Atticæ etiam locus

cus, circa Athenas vbi Thucydides sepultus est.
 Coela Eubœæ, locus in Eubœa. Ptol.
 Coelaeta, Thraciæ populi. Tacit.
 Celorini, Hispaniæ Tarraconenfis populi. Ptol.
 Coele, Syriæ pars Mela libro primo. Hinc etiam Coelestria dicta est. Strabo libro 16. Nomen sortita est à concavitate. Nam & *κόηλη*, locus cauus dicitur. Pompon. Mela. libro 1. Syria latè tenet littora, terrasque etiam latius introrsus aliis aliisque nuncupata nominibus, nam & Coele dicitur, & Mesopotamia, & Damascene, Adiabene, & Babylonia, &c. Vrbs 14. ei scribit. Suidas.
 Coeles Vibenna, Hetruscæ gentis dux, qui suppetias tulit Tarquinio Superbo.
 Coeliobriga, Coelerinorum in Tarracoenfi Hispania oppidum. Ptol.
 Coelis, gens Attica. Hesyck.
 Coeloesi locus in Chio insula. Herod. 6.
 Coelos, Thraciæ portus, Atheniensibus & Lacedæmonis (inquit Mela lib. 2.) nauali acie decernentibus Laconicæ classis signatus excidio. Ad hunc quoque portum, Miltiadis & Thucididis historici monstrari rumulos Ammianus scribit.
 Coelossa, mons, non procul à Phliunte oppido Phliasiotum, & cuius parte quadam, quam Carneatem vocari Strabo scribit, Asopus fluius oritur. Vide eundem libro 8.
 Coelius, mons Romæ vicinus, denominatus à Coele Vibenna Hetruscorum duce.
 Coelemba, Ptolemeo, Gedrosi vrbs, hodie Cambaia, regni caput.
 Coencenum, Germaniæ vrbs, in climate Septentrionali. Ptol. vulgò *Laubenbourg*.
 Coeneum, promontorium Eubœæ Mela lib. 2. in descriptione insularum maris mediterranei, Eubœa ad Meridiem promontorium Hereston, & Caphareum, ad Septentrionem Coeneum extrudit, & nusquam lata.
 Coenosus portus. Strab. lib. 7.
 Coenus 11. Macedonum rex regnavit annis XII. anno ante conditam urbem 1385.
 Coeos. Vide CEA.
 Coequosa, Aquitaniæ vrbs, XVI. m. pass. ab aquis Terbellanis.
 Coeranus, fluius nomen, Steph.
 Coeranus, naufagus à delphino seruatus. Vide historiam apud Plutarchum circa finem, libelli, Vtrum terrestria an aquatilia plus sapiant.
 Coestoboci, Sarmatiæ Europeæ gens. Ptol.
 Coeti, Asiæ populi ad Pontum Euxinum, circa Tibarenos. Xenoph.
 Coeus, Messeniæ fluius præterfluit Electram urbem. Pausa.
 Coeus gigas, Titani (aliàs Coeli) & Terræ filius Virg. lib. Georg. 1.
Coëumque, Iapetumque creat, saeuumq; Cyphœa.
 Hinc Coea, insula in Aegeo.
 Cógamus, Lydiæ fluius, Plin. lib. 5. cap. 29.

Cogedus, Hispaniæ fluius, circa Bibilim. Martial.
 Cognabanda, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.
 Cognobara item.
 Cogni, Germaniæ populi. Ptol.
 Cointha, nobilis mulier, sub Decio apud Alexandriam martyrio coronata, anno salutis 251.
 Colaca, Æthiopiæ promontorium ad sinum Arabicum. Mela.
 Coláia, nomen viri. 2. Esdr. 11. lat. vox aut alleuiatio Domini.
 Coláicum, Taprobaniæ insulæ promontorium. Plin. lib. 6. cap. 22.
 Colala, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.
 Colana, Armeniæ maioris oppidum. Ptol.
 Colancorum, Germaniæ vrbs. Ptol. *Friduvald* et Villanouauo.
 Colania, Albionis insulæ vrbs, in Dauniis. Ptolem. *Coldingham*, Camdeno.
 Colapiani, Pannoniæ populi. Plin. lib. 4. cap. 25. iuxta quos Colapis fluius in Saum insluit: vnde & nomen acceperunt. Plin. lib. 3. ca. 39.
 Colarbásus. Vide COLOBRASVS.
 Colarni, Lusitaniae populi. Plin.
 Coláffis, Lyssippi discipulus, qui Colossum Rhod. fecit, septuaginta cubitorum altitudinis.
 Coláxes, Iouis & Oræ filius. Valerius Flaccus lib. 6. Argon.
 Colbi, Æthiopiæ sub Ægypto gens. Ptol.
 Colchi, carcorum emporium in India intra Gangem. Ptol.
 Colchis, idis, regio Asiæ iuxta Pótum, regnum Ætæ regis, & Medæe patria, Corace monte, (qui est Tauri pars) à Septentrione, ab Orru Iberia, à Meridie Phaside, ab Occidente Euxino Póto clausa. Huc ferunt Iasonem cum Argonautis nauigasse. Medææque attribuitur, aureum vellus inde retulisse. Est autem hæc regio venenorum feracissima: quæ res videtur locum fecisse fabulæ, quem de Medæe veneficiis cõminiscuntur poëta. Hor. 2. Carminum, *Ille & venena Colchica.*
*Et quicquid vsquam concipitur nefas,
 Tractauit.*
 Colchinium, oppidum Dalmatiæ, à Colchis conditum, quod postea Olchinium dictum est. Plin. lib. 3. cap. 22.
 Colchis, gentile fœmininum, quo poëtae vruntur pro Medea. Ætæ Colchorum regis filia. Marrial. lib. 4.
Ignipedes possent sine Colchide vincere tauros.
 Colduli, Germaniæ populi, ex quibus nonnulli intra syluam Merciniam habitant, alij extra. Strabo lib. 7.
 Colenda, Hispaniæ vrbs, circa Conuenas in Celtiberis Appian.
 Colenis, Diana denominata est, à Coleno qui ante Cecropem regnavit.
 Colentium, Illyrici insula, à qua Colétini populi qui in Salonâ coloniã iura petunt. Pl. 3. c. 21. 22.
 Coletiani, Pannoniæ gens. Ptol.

Coli, populi iuxta Caucasm. Inferiores autem Caucasi partes, Colici montes vocantur: regio. Cólíca. Steph.
 Coli Phryges, populi quidam Bœotia. Steph.
 Cola pater Achab. Jer. 29.
 Colias, promontorium vel littus Atticæ, in vico Phalereo, vbi & Venus Colias, Est autem locus ibi similis cruri humano. Gentile, Colius, & Colias, fœm. gen. & Colius, a, um. Steph. & Cæli. lib. 4. cap. 12.
 Colias, Atticæ promontorium, circa Phalereum. Steph.
 Colicaria: locus inter Bononiã & Veronã. Anton.
 Cólidos, insula in Oceano Indico, Veneri sacra, quæ tantæ altitudinis esse perhibetur, vt illuc aues non aduolent.
 Colippo, Lusitanæ oppidum, Plin.
 Collatia, oppidum in prima Italia regione ab Albanis (vt creditur) conditum, & à Tarquinio Superbo instauratum, collata eum in vsu à Pomp. Roman. pecunia: vnde & nomen putatur accepisse, vt refert Seruius enarrans, illud Virg. 6. Æneid.
Hi tibi Nomentum, & Gabios, urbemq; Fidenam, Hi Collatinas imponunt montibus arces.
 Ex hac vrbe ortum traxit Tarquinius Collatinus, Lucretiæ maritus, qui primus post exactos reges cum Iunio Bruto factus cõsul, paulo post non aliam ob causam, quam quod ex gente Tarquiniorum esset, magistratu se abdicare coactus est, & vitæ reliquum in exilio transigere. Liuius lib. 2. ab vrbe cond.
 Collatina, porta Romæ, à Collatio oppido dicta Festus.
 Collatina dea, quæ collibus præsidebat.
 Collatinus, viri proprium, Lucretiæ maritus. Vide COLLATIA.
 Collatinus, vnus ex septem Romæ collibus.
 Colléga, consul cum Priscino, anno ab vrbe 845.
 Collina porta, Romæ in colle Quirinali sita (vnde & nomen accepit) non procul à Veneris Ericinæ templo Quid. 4. Fastorum,
Templa frequentari Collina proxima porta Nunc decet: à Siculo nomina rege tenent.
 Eadē & Salaria vocatur: propterea q̄ per eã facile ferebant. Sabinus, Corneli. Tacitus Annal. li. 5.
 Collodis, insula est Sardinie adiacens, de qua Pli. lib. 5. cap. 7.
 Colmaria, vrbs Alsatia. vulgò Colmar.
 Colobon lucus, Æthiopiæ promontorium sub Aegypto. Ptol.
 Colobona, Hispalensis cõuētus in Bœticavrb. Pli.
 Colobrossus, Ciliciæ asperæ in Pamphilia oppidum. Ptol.
 Coloca, Africae promontorium ad Arabicum sinum. Mela.
 Colocastis, insula in Azanio mari. Pli.
 Colocasia, Mineruæ templum fuit in Sicyone. Cæli. lib. 9. cap. 12.
 Colocaurum, Germaniæ vrbs, Ptol.

Coloe, Æthiopiæ pal. Ptol. **Barcena**, Mereatorum Coloe, lacus Lydiæ, prope Sardim. Strabo, lib. 13.
 Coloe, huius nominis tres vrbes in Æthiopia. Ptol. & Arrian. ennumerant.
 Colong, vrbs in Phocide, in Erythrea, in Thessalia, in Messenia, teste Strabone & Ptolemæo.
 Colomanus, rex Vngariæ, fratrem ac nepotem occæcavit, vt regiæ dignitatis redderet impotes: itémque nepoti, cum adhuc infans esset, testes exeri mandauit, nequa hinc proueniret propago: sed diuina nõ defuit vltio. Nam Colomanus morbo repentino correptus est, adhibitoque cataplasmate eius temporibus, eductum est cerebrum, certum lethi signum. Hunft. lib. 4. Cosm.
 Colonia, Troadis locus est non procul à Lápface, Milesiorum colonia. Sunt & aliæ Coloniæ ad exteriorem partem Hellepontii, stadiis cxx. ab Ilio distantes, Strabo lib. 13.
 Colonia, oppidum in quo Romani magistratus ex vrbe ciues traduxerát, vel quod sine traductione coloniariũ iure donatũ erat. Coloniariũ autē huiusmodi ratio erat. Quũ in vrbe Romæ multos ex veteribus nouisq; incolis paupertate premi intellectũ erat, ad eũ vt cõsui soluẽdo nõ sufficeret, Triuũiri à Senatu creabatur, qui locis primũ cõsideratis, in quibus Reipublicæ expediret propugnaculum constitui, noua edicta proponebant, dãda esse nomina ab illis qui nouam coloniã deduci vellēt: Sicque vrbs pauperibus exonerabatur, & rei familiaris p̄dere grauari, ad nouas, quibus indigeret, diuitias gratis datas cum familia accedebat. Accipiebant enim duo, quatuor, sex, aut septē agrũ iugera, & quãdõque plura. Duo item genera coloniariũ fuere, Romanæ & Latinæ. Omnes constabant aciuibus Romanis, in colonias exeuntibus. Romanæ dicebatur eæ, quæ iura ciuitatis Romanæ possiderent. Itaque ciues Romani supererát, & ferendi suffragij habebant potestatem, cuius generis erát coloniæ multæ in Gallia rogata. Cicer. 1. epist. ad Att. Videtur in suffragiis multum posse Gallia. Latinæ Coloniæ dicebantur eæ, quæ ius Latij haberent, quod infra ius Romanæ ciuitatis erat. Plura de Colonis apud Hyginum, lib. de limitibus.
 Colonia Agrippinensis, Vbiorũ ciuitas præstantissima, cis Rhenum fluuium sita, ita dicta ab Agrippina Neronis matre, quæ vt focis quoq; nationibus potestiam suam ostentaret, in hoc oppidum, vbi genita erat, coloniam ex veteranis militibus, deduci imperauit. Tacit. lib. 4. cap. 11. Annal. Vulgò, *Cologne sur le Rhin.*
 Colonis, insula est in sinu Argolico, contra Hermicum agrũ. Pli. lib. 4. c. 11. & Cæli. li. 21. ca. 22.
 Colonos, ager, siue locus editus, non procul ab Athenis, in quem Oedipus Thebis exulã dicitur cõmigrasset: vnde Sophocles tragediam de Oedipi calamitatibus conscriptam, Oedipum Coloneum appellauit. Erat autē hic locus.

cus Neptuno sacer, vbi etiam equestris eius statua fuit quemadmodum & Thefei, Pyrihoi, Adrafi, Oedipodis. In hoc aggere fuit & Timonis turris, qui à solitudine, hominumq; odio, *μυσηθροπ* cognominatus est. Pausan. in Atticis. Pollux verò lib. 7. author est, duo huius nominis loca in Attica fuisse: alterum *Ἰπασιον* appellatum, in quem confugit Oedipus: alterum in foro iuxta Euryscium, *ἄρρηγιον* cognominatum Cæli. Rhod. lib. 21. cap. 21. Cicero, de finib.
 Colopena, Cappadociæ pars est. Plinius lib. 6. cap. 3.
 Cólophō, vrbs Ionie, nobilis oraculo Apollinis.
 Colophonij nauales opes satis amplas habuere, & in equestribus certaminibus tantum excellere, vt victoriam sibi certam pollicerentur, quibus Colophonius accessisset equitatus. Hinc factus est locus prouerbio. *Colophonem addere*, cum summa operi manus imponitur. Ex hac vrbe nonnulli Homerum ortum volunt: vnde & Colophoniacus cognominatur à Virg. in Ciri.
Qua Colophoniaco Scilla dicuntur Homero.
 Colophone, in Apollinis Clatij specu lacuna est, cuius potu mira redduntur oracula, bibentium breuiore vita. Pli. lib. 2. cap. 103.
 Colopiani, Pannoniæ populi. Pli. lib. 25. cap. 4.
 Colops magnus, Ptolemæo Zeugitaniæ prouinciæ vrbs, hodie Giger, regia ciuitas.
 Colorbãsus, hæreticus, qui vitam omnium hominum in septem syderibus consistere affirmabat. Euseb. Tertul.
 Colorina, Arabiæ deserta vrbs. Ptolem.
 Colosse, siue Colossis. Strabo lib. 12. oppidum Phrygiæ prope Laodiceam, quod teste Orofio, temporibus Neronis cum Laodicea & Hierapoli, vrbibus Asiæ, terræ motu cecidit.
 Colossenses, eiusdem incolæ.
 Colotes, vir Teius, pictor. Quint. lib. 2.
 Colotes, Epicuri discipulus primarius, cuius dogmata. Plutarch. libro edito solidè refutat.
 Colotes, sculptor fuit eximius cuius opus Æsculapij simulachrum ex ebore factum, aspectu sanè mirandum, in quodam Bœotia vico asseruari tradit. Strab. lib. 8.
 Colóus, lacus Lydiæ, quadraginta stadiis à Sardibus distans, qui & Gygeus à Poëtis nominatur: iuxta quem & Dianæ templum fuit cognomento Coloena, vbi simiæ solemnibus diebus saltare dicebantur. Strab. li. 13.
 Colpe, ciuitas Ionie regionis. Pli. lib. 5. cap. 29.
 Colpédi, Thracum vel Arabum populi: regio Colpidea. Srephan.
 Cólpite. Xide PHOENICE.
 Colla, Armeniæ maioris vrbs. Ptolem.
 Colta, Carmaniæ locus ad rubrum mare. Arrian.
 Colthema, Armeniæ maioris vrbs. Ptolem.
 Cóluba, Plinio, populi inter gentes Indicas numerantur, li. 6. cap. 19.

Colubraria, maris Mediterranei insula, serpentibus scatens. Pomp. Mela. li. 2. Pli. lib. 3. c. 5. Græci Ophiusam dixerunt. vulgò, *Dragonera.*
 Columbaria, insula in mari Tusco.
 Columella, cuius inscriptio prænominis L. Moderatus Columella, Gaditanus genere, scripsit absolutioribus libris. De re rustica, temporibus Claudij principis.
 Columna regia, ciuitas in Bruto Mela. li. 2. Hunc locum Græci *Ἰβελθα* vocant, id est Columellam. Ea turriculæ modò erecta, ex aduerso turrem in Peloro sitam respicit, hodie à multis appellatur Stylation.
 Colunę parux insule rubri maris. Pli. lib. 6. ca. 31.
 Columnæ Herculis, duæ esse perhibetur in Occidente: quia ex Oceano mare nostrũ intrantibus duo montes occurrunt, quorum alterum in Africa Abylam vocant, alteram in Europa Calpen. Hos quondam iunctos perpetuo iugo fuisse finxerunt, sed ab Hercule diremptos. Aliqui tamen hos montes procul spectantibus geminas columnas videri dicunt. Alij dicunt columnas Herculis in Gaditana insula fuisse ex ære octo cubitorum, ad quas proficisci solebant qui navigationem absoluisent, tanquam Herculi sacra facientes.
 Colura, Iberiæ ciuitas. Steph.
 Coluri, duo sunt circuli in sphaera, sese mutuò ad angulos rectos sphaerales secantes ad polos mundi, & Zodiacum ita transeuntes, vt alter per principia Arietis & Librę feratur: alter per principia Cæcri & Capricorni: ita dicti ab imperfecta sui cõuersione: à *κλῆ* videlicet, quod est mutilum, mancum, imperfectum, & *εὐ* cauda: quod imperfecti omnib. qui sub æquinoctiali non sunt, & tanquam cauda præcisã appareant. Boeth. de Arith. lib. 2. Macrobr.
 Colytus, viri nomen, de quo vide in DIOMIA.
 Comagena, pars Syriæ, supra Ciliciam in Ortum sita, trans Amanum mōtem, excurrens vsque in Mesopotamiam, à qua Euphrate fluuiio dirimitur. Huius regionis incolæ Comageni dicti sunt, haruspiciæ olim peritia præ cæteris nobilitati. Iuuenalis Sat. 6.
Spondet amatorem tenerum, vel diuitis orbi Testamentum ingens, calida pulmone columba Tractato, Armenius vel Comagenus aruspex
 Colycantij, Asiae Propriæ gens, quæ interit. Pli. Colymbarium, Sardinie promontorium. Ptol.
 Comana, orum, ciuitas est in conuallibus Antiraui mōtis, insigni Bellonæ fano celebris. Inde Comani dicuntur sacri serui Bellonæ, quorum Strabo sua ætate supra sex millia fuisse tradit, qui omnes sacerdotis imperio parebāt, & stas quibusdam Bellonæ festis sese mutuis laniabant vulneribus. Fuerunt & Comana pontica eidem deæ consecrata, fani etiam exemplo à Comanis Cappadociæ sumpto, in quo etiam ritu simili Bellonæ sacra fiebant. Strabo libro 11.

Comana, ciuitas in Armenia minori, ad Sarum fluuium Cichæ. Procop.
 Comana, Taprobanæ insulæ oppidum. Ptolem. Alia item in Phrygia, & in Pisidia, Eidem.
 Comania, Asiæ regio, circa Hyrcaniam. Xenoph.
 Comani, populi, à Ladissao Vngariæ rege apud lacum Hood victi, anno salutis 1276.
 Comari, Asiæ populi super Scytharum deserta, ac Caspium sinum. Mela lib. 1.
 Comarus, portus est ad sinum Ambracianum iuxta Nicopolin, isthmum stadiorum sexaginta efficiens. Strab. lib. 17.
 Comata, pastoris nomen apud Theocritum.
 Comata Gallia. Vide GALLIA.
 Comazon, consul, cum Antonino Augusto, anno ab vrbe 982.
 Combana, Carmanix vrbs. Ptolem.
 Combe, Afopi filia fuit, quæ prima æneam armaturam traditur inuenisse: vnde & Chalcis est cognominata: à qua etiam Chalcidi vrbi nomen factum puratur. De hac nonnulli intelligunt hoc Ouid. lib. 7. Metam.
*Asiæ et his Pleuron, in qua trepidantibus alis
 Ophias effugit natorum vulnera Combe.*
 Combrea, vrbs circa Pallenem. Herod.
 Combretouium, Angliæ vrbs. Anton. Brettenham in Suffolcia, Camdeno.
 Combusta, vrbs Gallix Narbonensis circa Pyrenæos montes. Anton.
 Comeda, Sacarum gens. Ptolem.
 Comenij, Illyridis populi. Ptolem.
 Comenses, à Como oppido Gallix dicti. In agro Comensi, iuxta Larium lacum, fons est largus, qui horis singulis semper innumescit, ac residet. Plin. lib. 2. cap. 103.
 Comerus Gallus, duxit colonias in Italiam: nomen regionis à suo nomine imposuit, legem ac iustitiam docuit. Berol. lib. 5.
 Comerus, Scythæ, more Scythico, vnde venerat, docuit Italos urbem curribus componere: hinc Veij appellati sunt, vocabulo Sago, quo Veias Plautrum appellant, anno ante conditam urbem 1360.
 Cometes, pater Asterionis, vnus ex Argonautis. Valerius Flaccus lib. 1.
 Comfoentra, Areuacarum vrbs in Hispania. Ptolem.
 Comi, Bactrianæ populi. Ptolem.
 Comidaia, Daciæ oppidum. Ptolem.
 Comini, populi ex Æquiculis, qui interiere. Plin.
 Cominium, Samnium vrbs. Liu.
 Cominsena, Parthiæ regio apud Ptolemæum.
 Comisena, Armeniæ maioris prouincia.
 Commenij montes vulgò, *les montagne d'Auvergne*.
 Comias, Archon siue princeps annuus Atheniense, anno Olympiadis 53. quo Pisistratus tyrannidem occupauit.
 Comitiorum, plurali numero Conuentus po-

puli ad creandos magistratus, leges ferendas & alia cum populo agendas, à comedo appellata: ita enim veteres loquebatur, vel à coeundo. Leguntur autem Comitiorum Cōsularia, Prætorioria, Quæstoria, Tribunitia, Ædilitia, quibus scilicet consules, Prætores, Quæstores, Tribuni, Aediles creabantur. Tria fuerunt Comitiorum genera, Curiata, Centuriata. Tributa: nã quæ Calata comitia legimus: ea sunt vel Curiata, vel centuriata: ex eo quod prius temporibus Calandi verbum pro vocandi vsitatum erat. Curiata comitia erant, quum curiatim, *κὺρῶν*, populus Romanus suffragia ferebat. Centuriata, quum per centurias, siue centuriatim. Tributa, quum tributim, siue per tribus. Diony. lib. 7. histor. scribit in comitiis curiatis omnem potestatem creandi magistratus fuisse penes populum, in centuriatis penes diuites. Inde Comitium, i. locus comitiorum. De Comitibus plura vide apud Manutium lib. de legibus Romanis.
 Commani, populi circa Margianam. Plin.
 Commenale, Indiæ fluuius, in Indum effluens. Arrian.
 Commodus, consul, cum Prisco, anno ab vrbe 831. Orof. li. 7. c. 9.
 Commodus, consul cum Cereali, anno ab vrbe 858.
 Commodus, M. Antonini filius fuit, patri dissimillimus, cui etiam in imperio successit. Vitam eius vide apud Herodianum. lib. 1. De hoc sic scribit Ausonius.
*Commodus insequitur, pugnis maculosus arena,
 Thracidico princeps bella mouens gladio,
 Eliso tandem persoluens guttura pœnas,
 Criminibus, fassus matris adulterium.*
 Commone, insula adiacens Epheso. vrbi. Plin. libro 5.
 Commoni, Gallix Narbonensis populi. Ptolem.
 Comoe, cognomine Chalcis, filia. Afopi Speth. Vide CHALCIS.
 Comon, ciuitas Gallix Cisalpinæ iuxta Larium lacum: hæc mediocris erat colonia trans Padum, sed Pompeius post Scipionem, & postmodum G. Cæsar eam auxerunt. hinc Comenses dicti sunt eius incolæ. Plin. libro tertio, cap. 7.
 Commoticus, Getarum rex & pontifex, anno ab vrbe 719.
 Comopolis, Assyriæ oppidum. Ptolem.
 Compatum, Ægypti vrbs. Anton.
 Compendium, vulgò *Compiègne*, vrbs Gallix Belgicæ, in Picardiæ prouincia, aliàs Carolopolis, quasi Caroli ciuitas, quod ipsam Carolus, cognomine Caluus, Francorum rex, reparauit, auxerit, præsidiumque munierit. Annales Franciæ.
 Compitalia, festa quæ in compitis peragebatur: & Compitalitius dies, in quo compita celebrantur. Perottus. A Gellius, lib. 10. cap. 24.
 Complu-

Complutenses, Hispaniæ populi, à Compluto vrbe. Plin. lib. 3. cap. 3.
 Complutica, Callaicorum oppidum in Hispania Tarraconensi. Ptolem. *Compludo* etiam nunc hodie vocari scribit Moral.
 Complurum Carpetanorum vrbs, & nobilis Academia in Hispania Tarraconensi. vulgò *Arcala de Henares*.
 Compostella, vrbs Hispaniæ.
 Compfa, Hirpinorum vrbs, vel Lucanorum. Vel. Patern. & Ptolem.
 Compfarus, fluuius est Thraciæ, non procul ab Abderis in Bistonidem lacum influens. Herodot. lib. 7.
 Compiani, Hirpinorum populi in Italia. Plin. lib. 3. cap. 11.
 Compusa Bithyniæ oppidum, ad Thracij Bosphori angustias situm, non procul à Calcedone. Plin. lib. 5. cap. vlt.
 Conybusa, Bithyniæ oppidum ad Thracij Bosphori angustias situm, non procul à Calcedone. Plin. lib. 5. cap. vlt.
 Comum, Ptolem. ciuitas Gall. Cisalpinæ iuxta Larium lacum. Hæc primum mediocris erat. Colonia trans Padum à L. Scipione deducta, deinde à Pomponio iustaurata: postremo à Julio Cæsar. multis partibus aucta missis eò 5000. colonis: quo tempore etiam pro Commo Nouum, Comum cœpit appellari, & incolæ Nouocomenses, qui antea Comenses dicebantur. Meminit huius oppidi Plinius in noua regione Italiæ, libro tertio, capite decimo septimo.
 Comus, Deus apud Ethnicos habitus comestationum, nocturnarumque saltationum præses: in cuius militia auctorabantur iuuenes, qui coronati noctu cum facibus, musicisque instrumentis ad amicarum fores saltandi canendique gratia concurrebant, procaciterque lasciuiebant, vt fores nonnunquam effringent: quod optimè describit Philostrat. *ὁ δὲ εἰρηναῖος*, Imagine tertia. Hinc Crepatocomus, vinolentorum hymnus, apud Aristophanem in Ranis.
 Conadipsas, Scythiæ intra Imaum regio. Ptolem.
 Conaplensi, Sarmatiæ Asiaticæ gens. Ptolem.
 Conarus, Scotorum rex 20. & omnium primus, qui à Scotis tributum & vectigal exegit: ob id in carcerem trusus, miserimè vitam cum morte commutauit. Hist. Scotiæ.
 Concana, Hispaniæ vrbs in Asturia. Ptolem.
 Congangium, Britannix insulæ oppidum. libr. Notit. *Barony of Kendal*, Camdeno.
 Concordia Colonia, fori Iulij quondam vrbs. Cuius hodie nihil extat, præter paucissima Tuguria. Sabellic.
 Concordia, Germaniæ vrbs, inter Argentoratam & Bingium. Anton. *Rochersberg*, Rhenano & Simlero.
 Concordia, Venetiæ oppidum non procul ab

Altino & flumine Liguentia. Plin. libro tertio, cap. 18.
 Concordia, Italiæ vrbs Carnorum. Plin. libro 3. capite 1. & item Mela & Ptolem. nomen adhuc durat.
 Concordia, Hispaniæ ciuitas Ptol. & Concordienses, Bæticæ populi, Plin. lib. 4. capite 22. & lib. 3. cap. 1.
 Concordia, dea apud Rom. cui ædem Cn. Flavius consecrauit in area Vulcani, summa inuidia nobilium, teste L. L. lib. 9. ab vrbe. cōd. Cicer. pro domo sua: Si sedem ipsam ac templum publ. consilij regione Concordiæ detinisset, Cella concordiæ Cic. Phil. Quum in hac cella concordiæ (*ὁ δὲ dij immortales*) in qua me. consule salutare sententiæ dictæ sunt, &c.
 Concubienses, populi Vmbriæ in Italia. Plin. lib. 3. cap. 4.
 Condabora, Celtiberorum in Hispania oppidum.
 Condalus, Mausoli Carix regix in Lycia præfectus, mirus pecuniæ emungendæ artifex: de quo tradit Arist. in Polit. quod quum Lycios maximo comæ nutriendæ studio teneri animaduerteter, occasionem sibi ob eam oblatus, qua aut plurimum & sibi posset congerere, & ad regem mittere, literas sibi à Mausolo allatas simulauit, quibus illi iuberentur comam tondere, & ad regem mittere: si tamen mallent aliquantulæ pecuniæ iacturam facere, se daturum operam, vt in Græcia comæ cœmerentur, & pro Lyciis ad regem mitterentur. Quam conditionem Lyciis auidè accipientibus, mirum dictu quãtam eo commento pecuniæ vim extorserit.
 Condata, Angliæ vrbs. Anton. *Congleton* vulgò.
 Condate, Belgicæ ciuitas. Anton.
 Cóndate, Rhedonum vrbs in Gallia. Ptolem. *Rhenus en Bretagne*.
 Condigramma, Carmanix oppidum. Plin. lib. 6. cap. 23.
 Condiuicnum. Vide NAMNITÆ. Vulgò *Nantes ville capitale de Bretagne*. Ptolem. libro secundo, cap. 8. tab. 3. Europ. & Cæf. libro tertio bell. Gal.
 Condochates, Indiæ flumen in Gangem erumpens. Arrian.
 Condoúndus, Alemanorum rex, fines Gallorum cum Vademaro vastauit. Ammian. libro decimo quarto.
 Condrusi, Belgorum populi inter Eburones (qui nunc Leodienses sunt) Segnos & Treuiros Mosæ fluuii & syluæ Arduennæ finitimi: gente, nomine & numero Germani, apud quos est ad ripas Mosæ oppidum ab Anton. Pio conditum, & benefacta appellatum Cæsar. in Comm.
 Condyba, Lyciæ vrbs. Ptolem.
 Cone, insula exigua, non procul ab ostiis Istr

fluminis. Lucan. libro tertio.
— *Et barbara Cone*
Sarmaticas ubi perdit aquas.
Condylea, Arcadiæ vrbs. Pausan.
Congédus, amnis Celtiberorum, erumpens circa Bilbilim, qui per agri planitiem fluens, exiguum lacum efficit, repentibus aquis salubrem. Martia. lib. 1. *Tepida natalis lens Congedi vada, Mellisque Nympharum lacus.*
Confluentia, vrbs sita eo in loco vbi Mosella Rheno miscetur. vulgò *Coblentz*.
Conga, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.
Congauata, vrbs insulæ Britannia lib. Notit.
Congustus, Galatiæ vrbs. Ptolem.
Coniaci, Hispaniæ populi, circa Catabros. Strab.
Coniades, scriptor Græcus, cuius opes de vini apparatus citat, Plin. lib. 14. cap. 19.
Conica, Paphlagoniæ vrbs. Ptolem.
Conij, Hispanij, populi ad Herculis Columnas. Polyb. Cunei, Appiano.
Conimbrica, Lusitaniæ oppidum. Plin. lib. 4. c. 21.
Conifalus, Deus apud Athenienses qui simili ferè ritu colebatur, quo apud Lamplacenos Priapus. Author Strabo lib. 3.
Conifici, Hispaniæ populi in Cantabria. Strab.
Conisum, Teutranæ oppidum non procul à Caico fluuio. Plin. lib. 5. cap. 30.
Conistoris, vrbs Hispaniæ citerioris in tractu Celtico. Strabo lib. 3.
Conisum, Mysiæ Asiaticæ oppidum. Plin.
Conna, Phrygiæ maioris vrbs. Ptolem.
Cono, LXXXI. pontifex Rom. imperauit mensibus XI.
Conon, insignis mathematicus, patria Samius, qui septem de Astrologia libros edidit. De hoc accipiendum est illud Virgil. 3. Eclog. *In medio duo signa, Conon: & quis fuit alter Descripsit radio totum qui gentibus orbem?* Propertius,
Me creat Architem soboles Babylonius Orops
Oron. & à proximo ducta Conone domus.
Conon, Atheniensium dux, quem Respubl. sua omnibus insulis præfecit: post prælio victus à Lysandro Lacedæmoniorum duce, spòte abiit in exilium ad Artaxerxem Persarum regem, cuius auxilio patriam, cui seruitutem attulerat, restituit in libertatem. Plut. in Lysandro.
Cononienses, populi prouinciæ Narbonensis. Plin. lib. 3. cap. 4.
Cononis aræ in Æthiopia ad sinû Arabicû. Stra.
Conopas, minimæ staturæ nanus fuit, duorum pedum & palmi altitudine, quem Iulia Augusti neptis in deliciis habuit. Plin. lib. 17. c. 16.
Conope, vrbs nomen, Suidas. Stephano Acarnaniæ vrbs est. Gentile, Conopæus, Conopites, & Conopium, locus in Mæotide palude est, vbi aiunt lupos (nimirum pisces) cibo à piscatoribus accepto capturam eis custodire: si quam verò iniuriam sibi fieri suspicentur, retia & pisces populari. Gentile, Conopius,

Conopeus Antigonus in mirabilibus.
Coniopon, diabolus insula est iuxta quartû Istri ostium, quod Pseudothoma appellatur. Plin. lib. 4. cap. 12.
Conouium, Angliæ vrbs. Anton.
Conradus, imperator Friderici filius, qui veneno à medicis Manfredi (qui imperio successit) pecunia corruptus dato periit.
Conradinus imperator, Conradi filius fuit, cuius tam impudica vita fuit, vt vxorem Comitit Casertani deperierit, qua vt potiretur, virum honoris specie ablegauit.
Confabrum, oppidum inter Liminium & Toleturn. Anton.
Confaburénfes, populi Hispaniæ citerioris. Plin. lib. 3. cap. 3. *Confuegra* Morali.
Confedie, Galliæ Belgicæ oppidum. Anto. Cusiacum, Simlero.
Consentes, dij dicti sunt, quasi in eo quod gerendum est consentientes: à Cicerone alio nomine dij maiorum gentium qui inter omnes alios principatum obtinentes, ad differentiam illorum qui maiorum gentium dicebantur. Et hi erant duodecim, mares sex, totidem feminae, quos Ennius hoc disticho est compluxus,
Iuno, Vesta, Minerva, Cerésque Diana, Venus,
Mars,
Mercurius, Ionis, Neptunus, Vulcanus, Apollo.
Consenius, Ianus dictus à consecrando seu propagando genus humanum. Palæp. lib. 2.
Consentia, sacra quæ ex multorum consensu instituta sunt. Festus.
Consentia, Calabriæ vrbs, à Roberto Guiscardo capta anno salutis 1068. *Cosenza*, hodie.
Consentia, Brutiorum ciuitas. Plin. lib. 3. c. 5. vnde Consentini.
Consilinum, Italiæ oppidum, Tarento vicinum. Mela. lib. 2.
Conforanni, populi Galliæ Aquitanicæ. Pli. lib. 4.
Cōstans, Cōstantini & Cōstantij frater, collega imperij Magnētij, qui comes ordinû Augustæ Germaniæ vrbs erat, insidiis haud longè ab Hispanis in oppido Helenæ occisus est. Cass. Pomp. Orof. Eutrop. Tripart. hist. lib. 4. cap. 37.
Constans, Cæsar ex monacho à patre factus à Gerōtio Viennæ occisus fuit. Pomp. in Theodor. Orof. lib. 7. cap. 4. c. Diac. lib. 13. Blond. lib. 1. decad. 1. anno ab vrbe 1164.
Constans, Græcorum imperator, pater Constantini Pogonati, in Sicilia interfectus.
Constans, imper. Constantini Magni filius, cum fratribus Constantino & Constantio imperium tenuit, isq; mortuis, Magnētium Constantis interfectore duobus ingentibus præliis victor ad necem compulsi: cum Persis infeliciter pugnavit: quos cum iterum adoriri studeret, in itinere periit.
Constantia, ciuitas ad Rhenum. Vide GANNODVRVM.

Constan

Constantia, Cypri vrbs, aliàs Salamis dicta, & alia Britannia, à Constante nominata: Gentile, Constantiatus. Alia item inter Helueticos ad Rhenum.
Constantia, monialis, Northmanni regis filia, quam pontifex Henrico VI. Friderici filio. Romanorum imperatori, in monasterio Panormi agentem vxorem dedit. Blond. lib. 6. anno salutis 1191.
Constantia Castra, Amm. Marcell. *Constance en Normandie*, quibusdam.
Constantina, Numidiæ metropolis. Vide Cirta. nomen hoc etiamnum retinet. Est quoque Constantina, Numidiæ vrbs. Eusebio.
Constantina. Vide NICEPHORIVM.
Constantinopolis, vrbs à Constantino ædificata, vel vt alij, ampliata, in finibus Thraciæ, tam commodo loco, vt nemo, vltro citroq; traiectiones Asiæ, Europæque facere possit, inuita Constantinopoli, cum sit velut pons ac porta vtriusque orbis. Hanc Græci hodie *Stimboili*, Turcæ *Stambel*, id est, amplam & regiam ciuitatem appellant. Tribus ex partibus alluitur mari. Ab Aquilone, sinu Cornu nūcupato, quæ in Europam insinuat Bosphorus: ab Oriente cingitur Bosphori extremis faucibus: à meridie, Propontide, ab Occidente, terra Thracia. Forma eius ab omnibus ferè triângula dicitur: quanquam tamè ob laterum curuaturas, quarum duo extrema cornua arcum efficiunt, verius tricornis habetur. Peninsulam occupat, septem colles complectentem. Huius descriptionem integram & interiorem ornatum vide apud P. Gillium qui rerum Constantinopol. libro 4. conscripsit. Vide etiam Byzantiû. Gentile Constantinopolites. Steph.
Constantinus Magnus, Cōstantij Cæsaris & Helenes filius, primus ex Rom. imperatoribus Christi cultum sectatus, aliquot annis cum Licinio imperauit, Christianorum hoste acerrimo quem postea non vlla magis de causa sapius victum interfici iussit. Multa alia præclara fecit, sed nihil memorabilius, quàm quòd Romani imperij sedem Byzantium transtulit quam vrbs à suo nomine Constantinopolim appellauit. Euseb.
Constantinus II. Constantini Magni filius, cum fratri collegæ imperij bellum inferret, iuxta Aquileiã est interfectus. Cassiod. Eutrop. Orof.
Constantinus III. Romanorû imperator, à Martina nouerca extinctus est. Blond.
Constantinus Pogonatus, Romanorum imperator, fratres pueros, ne ad imperiû adspiraret, naribus mutilauit.
Constantinus Copronymus, Romanorum imperator, non minus impietate, quàm crudelitate insignis.
Constantinus V. I. Romanorum imperator, cum Irene matre imperauit annis IX.
Constantinus VII. Imperator Constât. imperauit

annis XXXIX. Luith. libro tertio. capite 7.
Constantinus VIII. Græcorum imperator, imperauit annis LIII. cum fratre Basilio.
Constantinus, Scotorum rex anno salutis 924.
Constantinus LXXXVI. Pōtifex Rom. anno salutis 706.
Constantinus Monomachus, Constantinop. imperator, anno salutis 1044.
Constantius, imperator Rom. pater Constantini Magni, Chlorus cognomine, princeps moderatissimus in Gallia & Hispaniis imperauit, Galerio Maximino Italiam obtinente.
Constantius, apud Britannias tyrannus, ad Gallias tráfit. Diac. li. 13. Orof. li. 7. ca. 40. Pompon. in Theo. anno ab vrbe 1160.
Consuaneres, inter Alpinas gentes, Plinio numerantur li. 3. cap. 20. Consuante, Ptolem.
Consuarani, Populi in prouincia Narbonensi. Pl. li. 3. cap. 4.
Consul, Tutor annuus erat Rom. Reipublicæ, publici consilij princeps Summû erat apud Romanos dignitatis fastigium, post exactos reges à Iunio Bruto primùm introductum ducentesimo quadagesimo quarto ab vrbe cōdita anno. Dicti autem sunt consules à consulendo. siue quòd Reip. consulere, siue quòd à ciuibus consulebantur. De eorû officio plura apud Fenestellam lib. de Rom. Magistratibus.
Consus, consiliorum deus putabatur, qui ideo templum sub tecto circo habebat, vt ostenderetur tectum esse debere consiliû. Hinc Consualia festa, quæ fiebant in honorem Cōsi. Liuius lib. 1. Ludos ex industria parat Neptuno equestri soleme, Consualia vocant. vide Plutarch. in Romulo.
Consygne, es, Nicomedis Bithyniæ regis vxor, ob lasciuorem cum viro iocum à cane lacera ta. Plin. lib. 8. cap. 40.
Contradesus, Thraciæ fluuius, qui Thearo auctus influit in Agrianem: Agrianes autem in Hebrum, qui iuxta Ænum oppidum in mare influit. Herod. lib. 7.
Contestania, Hispaniæ citerioris regio, in qua sita est Carthago noua. Fortè quæ hodie vulgò *Cocentayna*. Plin. lib. 3. cap. 3.
Continusa, insula Hispaniæ adiacens freto Gadirano, aliis nominibus Gadiræ & Tartessus dicta. Plin. lib. 4. cap. 22.
Contofolia, Hispaniæ vrbs, XII. M. pass. ab Emerita. Anton.
Contributa Iulia, Beturiæ oppidum in tractu Celtico inter Berum & Anam fluuios. Plin. lib. 3. ca. 1.
Conuena, vulgò, *Comminges*, Aquitaniæ populi, ad Pyrenæum montē vergētes. Pli. li. 4. c. 19.
Coo, nomen insulæ, 1. Mach. 15. Dicitur & Græcè *κῶς* & *κῆος* quondam, vnde & Plin admonet dictam fuisse Ceam & *κῶς*.
Cōs, Antenor's filius, Troiano in bello ab Agamemnone occisus. Home. li. II. Iliad.

Coons, Homero li. Ilii. 11. primogenitus filiorum Amencoris. qui quum Iphidamantis fratris mortem ab Agamemnone illatam vindicare vellet, mediam Agamemnonis manum subter cubitum lancea transfixit, atque ab eo in perfectus est.

Coos, siue Cos, siue Couus, siue Co, insula in mari Aegeo, seu, vt quidam aiunt, Icario, Rhodo proxima, & Cariae opposita, quae olim magna fuit, & optimè habitata, aspectuque iucundissima eò nauigantibus. Ambitus eius quingentis & quinquaginta stadiis clauditur, tota fertilis & optimo vino abundans. Solent in hac insula fieri vestes tenuissimae ex hombyce ad foeminarum ornamentum, quae Coa vocabantur. Fuit item in ea Aesculapij templum augustissimum. De Iunonis aede nemo ignorat, adeo clara, vt de eius insignibus librum scripserit Theodorus, author Virru. lib. 7. Est inibi pectunculus piscis, insigniter sapidus, Varroni celebratus, vt testatur Gellius.

Coos, vrbs in insula Coo, eiusdem insulae caput, antiquitus Astypalca vocata, dicta à Coo Meropis filia, quae ibi regnauit. Strabo scribit nouem gentes & quinque millia oppidorum esse, quorum nullum sit minus Coo Meropide.

Cous, adiect. vnde Hippocrates medicus diuinus, & Apelles pictor egregius, Coi dicti sunt. Sinus medicus: Philetas poeta ac orator: Nidas Coorum tyrannus, Ariston Peripateticus, & Theomnestus, vic in Reipublicae administratione, imprimis clarus, qui contrarias Nicias in Repub. partes fouit.

Copa. Vide MAPETA.

Copa, locus in Graecia apud Orchomeno Boeotiae, iuxta Cephisum amnem, qui facit lacum Copaidem, alias Leuconide dictum. Stephanus à Copeo Apatei filio dictum scribit. Apataleum autem Onchesti, hunc Neptuni filium esse Plin. li. 4. 7.

Copais, Boeotiae lacus & fluuius in Graecia, quem Pausanias Cephisiden appellat. Strabo. item vrbs nomen, in eodem tractu. Suidas.

Copar, Arabiae felicitis vicus. Ptolem.

Cophaera, Carmaniae portus. Ptolem.

Cophantus, mons semper ardens apud Bactros Indiae populos. Plin. libro secundo, capitulo 106.

Cophen, ciuitas, eadem quae Arachosia: inde Cophenius, Gentile.

Cophes, Asiae fluuius in India, in amnem Indum influens Pomp. li. 3.

Copiaz. Vide THYRINI.

Copon, ciuitas populosissima iuxta Thebas in Aegypto, à Diocletiano capta, & solo aequata, anno ab vrbe 1043.

Coponius, rector Iudaeae, datus ab Augusto, regnauit annis 21.

Copenhagen, vrbs metropolis regni Daniae, Laniis Haflnia.

Copras monachus diuinum habuit donum, sanitatem conferendi, depulsis morbis, & daemones expellendi. Sozom. libr. 8. cap. 1. hist. trip.

Coptus, oppidum Thebaidis, Plin. libr. 17. cap. 5. commune Aegyptiorum & Arabum emporium, vergens ad mare rubrum vicinas habes cautes, è quibus eruuntur smaragdi. Iuuenal. Sat. 15.

Gesta super calida referemus moenia Copti.
Est & Armeniae Zephricae vicinam oppidum Cedren.

Cora, filia Ardonei & Persephones. Vide plura de dictione Cora apud Cael. li. 7. c. 15.

Cora, ciuitas quam Dardanus aedificauit, à qua Corani dicti.

Coraca, Arabiae Petreae oppidum. Ptolem.

Coracesium, primum Ciliciae castellum, in petra praerupta positum, quo Diodorus cognomento Tryphon receptaculo vsus est, quo tempore Syriam à regibus desciscere fecit, aduersus quos bellum gerebat, interdum secundo euentu, interdum aduerso. Stra. li. 14.

Coracesius, pars Tauri montis.

Coracij, regio in Aethiopia sub Aegypto. Vbi maxima Indicarum arundinum multitudo, Strabo.

Coracinsij, Sardiniae populi. Ptolem.

Coracium, mons iuxta Colophonem in Iona. Strabo. Item locus iuxta Byzantium. Dionys.

Coracodes, portus Corsicae insulae. Ptolem.

Coracos petra, id est, Corui saxum, locus in Ithaca Steph.

Coraconnésus, insula Libyca. Steph.

Coralius, Vide SANGARIS.

Coralius, Phrygiae fluuius, qui alio nomine Sanguarius dicitur Plin. li. 6. c. 1.

Coralli, populi Pontici, immanitate insignes. Ouid. li. 4. de Ponto,
Hic mea qui reticem, flauis nisi scripta Corallia?

Corambis, promontorium Paphlagoniae in Ponto haud longè ab amne Parthenio.

Corancali, Indiae extra Gangem populi. Ptolem.

Corani, Italiae populi, à Dardano Troiano orti. Plin.

Coranitz, Arabiae felicitis populi. Plin.

Coras, Vide supra CATILLVS.

Coraseni, populi Asiatici. Herod. li. 2.

Corasæ, maris Aegei insula. Plin.

Corasus, mons imminens Antiochia. Xiphilin. in Traiano.

Corasphi, gentes Scythiae intra Imaum. Ptolem.

Corax, antiquissimus rhetor Siculus, primus artem dicendi & praecipua conscripsit. Cicer. in Bruto Primus etiam exiitit, qui artem dicendi mercede professus est, Tisiamque ea lege instituendum suscepit, vt mercedis partem praesentem numeraret, reliquam tum demum persolueret, quum in iudicio causa perorata, victoriam reportasset. Quum itaque non parum in arte

in arte profecisset, causam tamen nullam reciperet, idque fraude videretur, ne reliquum mercedis praecptori persolueret: Corax hominem in ius vocat, causamque omnem in hoc dilemma confert. Disce, inquit, stultissime adolescens utroque modum futurum quod postulo, siue viceris, siue condemnatus fueris. Nam à victore merces mihi ex pacto debetur: quum ita inter nos conuenerit, vt quum primam ex iudicio victoriam reportasse, reliquum mihi mercedis persolueretur. Sin ego vicerem nihilominus iudicij laqueis teneberis, utpote sententiis iudicum condemnatus. Ad haec Tisias: Imò, inquit, tu potius disce praecptor sapientissime, neutro modo futurum quod postulas. Nam si tu viceris, ex pacto nulla tibi debetur merces: quandoquidem ita conuenit, vt eam tum demum persoluerem, quum causa perorata victor discessissem. Sin ego vicerem, quid quaeso expectes à victore iudicum calculis absoluto? Quibus auditis iudices adolescens ingenium admirati, feruntur acclamasse, *κακὴν κέρωνος κέρωνος ἀοι*, id est, mali corui malum ouum, aludentes nimirum ad Coracis nomen, quod Latinis corum significat.

Corax, montis nomen in Sarmatia Europae, & vrbs Tauricae Chersonesi. Ptolem.

Corax, fluuius in Caucaseis montibus originem habens. Ptolem.

Corax, siue Coras, qui cum fratre Catillo Tybur in Italia constituit, teste Seseuo apud Virgil. in illo Aeneid. 7.
Tum gemini fratres Tyburtia moenia linquunt.
Fratris Tyburti dictam cognomine gentem.
Catillusque, acerq; Coras, Argiua iuuentus.

Corax, interfector Achilochi poetae in bello quodam. Hic quum forte sciscitatum Apollinis oraculum venisset Delphos, ab eo tantam impius ac sceleratus est reiectus. Verum cum ille multis verbis sese excusare conatus culpa omnem in fortunam & varios bellorum euentus reiecisset, veniamque à Deo implorasset, flexit numen: acceptoq; ab Apolline responso, iussu eius Tænarum profectus, manibus Archilochi parentauit: tanta erat eo tempore vatium & poetarum maiestas. Perottus.

Corax oppidum in Volscis.

Coraxi, Colchidis regionis populi. Plin. lib. 6. c. 5. & Pompon. lib. 1.

Coraxicus mons, Tauri montis pars. Plin. lib. 6. c. 27. Pomp. Mela multitudinis numero scripsit.

Coraxis, mons qui à Septentrione Colchidem claudit.

Corbana, Persa à Christianis victus, fugatus, caesusque ingenti praelio, in quo perierunt cum Barbarorum. Blond. lib. 4. decad. 2. anno salutis 1099.

Corbasa, Pamphiliae vrbs. Ptolem.

Corbeppus, Tectolagus vrbs in Galatia regione.

Corbiana, Elymaeorum prouincia. Strabo.

Corbilum, emporium Galliae super Ligerim. Strabo.

Corbio, in Sueffetanis oppidum, Hispaniae. Liu.

Corbenae, Mediae populi. Polyb.

Corbio, ciuitas.

Corbulo, Syriae proconsul sub Nerone Tyridentem Parthum fudit, fugauitque: Arraxata capta, exusta, & solo aequata, Tygranem Armeniae regem designauit. Tacit. libro decimo tertio.

Corce, Armeniae minoris vrbs. Ptolem.

Corcoba, Taprobanae vrbs. Ptolem.

Corcoras, fluuius Nauponto vicinus, & in Sauum se immiscens. Strabo.

Corcyra, insula maris Ionij, non procul ab Epiro, Vlyssis naufragio, & Alcinoi hortis nobilitata: ita dicta ab eiusdem nominis Nympha, Afopi filia, quam Neptunus ibi compressit, cum prius Scheria & Phaeacia diceretur. Nunc est sub ditione Venetorum, nomine *Corfu*, ante aliquot annos à Turcis magna classe diu obsessa. Plin. libro quarto, cap. 12. & Luca. libro 2.
Hinc latè patet omne fretum, seu vela ferantur
In portus Corcyra tuos, seu laua petatur
Illyria. Est & alia eiusdem nominis insula cognominata Melæna, id est, nigra, 20. passuum milibus ab ista distans. Plinius libro tertio cap. vlt.

Corcyra Melæna, id est, nigra, Hadriatici maris insula. Plin. hodie *Corfu*.

Corcyris, vrbs Aegypti. Steph.

Corcyropolis, Corcyrae insulae oppidum, Nigra.

Conda, Albionis vrbs, Selgouarum. Ptolem.

Cordes, fluuius qui Darum Perfarum urbem interfluit. Procop.

Cordilio, Philosophus Stoicus Pergamenus, omnium Principum ac regum amicitias spernebat. Hunc Cato Uticensis, in Macedoniam cum exercitu missus, precibus exoratum in castra secum duxit, magnam se putans adeptus palmam, qui hominem seuerissimum è sententia dimouisset. Volater. lib. 14.

Corduba, Baeticae Hispaniae vrbs. clarissima, vtriusque Senecae & Lucani patria. Author Martialis ad Licianum,
Dubisque Senecas, vnicumq; Lucanum
Facunda loquitur Corduba.
Quaquam Cicero Cordubenses poetas irridet in Oratione pro Atchia. A Corduba, Cordubensis conuentus dicitur Plin. Cordubensis agri fertilitas, & diues cultus scriptoribus laudatur. hodie *Cordoua*.

Corduenti, gens circa Hircanum mare. Plin.

Cordulae, portus Themiscyrenae regionis. Plin. lib. 6. cap. 4.

Cordus, inter praecipuos Alexandri Mameae nominatur.

Cordus Cremutius declamator nobilis. Tranquillus in Caligula.
 Cordus, populus Hispaniæ Tarraconensis. Sex. Auien.
 Cordus historicus, qui imperatorum vitas conscripsit, cui vitio vertitur, quod eorum, qui obscuriores essent, minima etiam persequeretur. Capitolinus.
 Cordylus, vrbs Pamphiliæ. Steph.
 Cordylusa, insula circa Rhodum. Plin.
 Core, Ceres filia, à *κέρως*, id est saturitas, dicta: Ceres enim producit materiam qua nutrimur & satiamur.
 Core, filius Isar filij Caath. Exod. 6. ob seditionem contra Moysen excitatum, hiatu terræ cum tabernaculo absorptus est. Filius item Hebron sic vocabatur, primo Paral. secundo. Sic & filius Esau ex Oolibama vxore. Genes. 36. Lat. Caluus, vel canitium, siue glacies, vel gelu.
 Core, filius Iemina, 1. Paral. 9. & 26. & 2. Paral. 31. Lat. vocans, vel legens, aut perdux.
 Coreb, mons regionis Madian, est iuxta finum Arabiæ imminens. Bocar.
 Corellius Pansa, consul cum Aciole Aciola, anno ab vrbe 874.
 Corésa Helladis, id est, Græciæ insula. Plin. lib. 4. cap. 12.
 Corésia Minerua ab Arcadibus nominata. Cice. lib. 3. de Natura Deorum.
 Coretas, pastor fuit qui omnium princeps ex afflatu est vaticinatus. Cæl. lib. 8. cap. 16.
 Coretus, Mæotis lacus sinus, in quem aluco naturali per Nomadas & Hylæos influit Hispanis. Plin. lib. 4. cap. 12.
 Coreura, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.
 Corfinium, Pelignorum metropolis, vulgò *Pontinia*, o *campi di Santo Pellino*. Strab. lib. 5.
 Corfinienses, Pelignorum populi. Plin. libro 3. cap. 12.
 Coriáolla. Vide CORIOLI.
 Coria, Albionis oppidum in Danniis. Ptolem.
 Coribántus, & Curetes Gnosium considerunt, qui modulatas in armis saltationes reperere. Euseb.
 Córiscæ, insulæ duæ, ante Peloponnesum. Plin. lib. 4. cap. 12.
 Coricóndame, prope Sinopen est: Gentile, Coricondamitis: vnde & Palus Coricondamitis. Steph.
 Corilla. Vide CORIOLI.
 Corintum, Mimantis montis promontorium in India. Ptolem.
 Coriundiur, Indiæ, intra Gangem vrbs. Ptol.
 Corinea, Maioris Armeniæ regio. Ptolem.
 Corinium, Ptolemæo, Dalmatiæ vrbs, hodie Corninium.
 Cornium, Britanniæ vrbs, alio nomine Claudiana castra. Ptolem. hodie Clocestria.
 Corinna, poëtria doctissima, ab Ouidio Nasone

plurimum adamata, eiusque carminibus ab obliuionis iniuria vindicata.
 Corinna Thebana, siue Tanagræa, Archelodori filia & Myrtidis discipula, quæ Pindari ætate floruit: ipsumque Pindarum canticis vicit: scripsit libros quinquaginta, & epigrammata. Suid. & Pausan.
 Corinna Thespia, veterum, & ipsa monumentis plurimum celebrata. Suid.
 Corinnus, Iliensis versificator ante Homerum, qui primus, vt quidam volunt, scripsit Iliada, vigente adhuc bello Troiano. Scripsit autem literis Græcis inuentis tunc primum à Palamede, cuius fuit discipulus: scripsit & Dardani contra Paphlagonas bellum ab eo putatur Homerus habuisse omnem operis materiam. Suidas.
 Corinthus, Iouis filius. Pausan. lib. 2.
 Corinthus, mons est præruptus in Corintho vrbe iisdem mœnibus conclusus, in quo arx fuit nomine Acrocorinthus, & Pirene fons Musis sacer.
 Corinthus, & Corinthiensis, adiectiua, quæ id habent inter se discriminis, vt Corinthij sint, qui Corinthum inhabitant, aut qui ex Corintho nati sunt: Corinthienses, qui albi nati sunt, sed Corinthi negotiantur.
 Corinthia vasa dicuntur ex ære Corinthio fusa, quæ olim tanto in pretio habita sunt, vt sapè argenti, interdum auri æstimationem excederent, æris autem Corinthij non naturalis erat: sed artificio quæsitâ nobilitas, auro argenti que permixto, quæ commixtio casu contingit confusus nimirum ex Corinthij incendio metallis. Cicer. lib. 2. Tuscul. Scis igitur si quid de Corinthiis tuis amiseris, posse habere te reliquam suppellestem saluam.
 Corinthiarius à Suetonio positum est pro amaro nimio Corinthiorum vasorum. Cæl. lib. 21. cap. 25.
 Corinthus, vrbs Achaïæ, ferè in medio Isthmi Peleponnesici sita (Isthmos autem Græci vocant angustias, quibus à peninsula ad cõinentem est aditus) ab ortu Saronicum, ab occasu Crissæum sinum habens, qui & Corinthiacus dicitur: duobus inclyta portibus, quorum Lechæum Ionio, Schæus Ægæo imminet mari. Vnde & Bimarem Corinthum poëta peculiari epitheto appellarunt. Ouid. 4. Fastorum, *Adria cumque patens latè, bimarè que Corinthum*.
 Horat. lib. 1. Carm. Ode 6. *Laudabūt alij claram Rhodon, aut Mytilenem, Aut Ephesum, bimarise Corinthi mœnia*.
 Dicta autem putatur Corinthus, à Corintho Marathonis, siue (vt alij malunt) Pelopis filio, qui illam euerfam instaurauit, cum antea Ephyre diceretur. Hæc Græcarum omnium vrbiū clarissima fuit, atque ob situm opportunitatem, in tantam excreuit potentiam, vt

ne Ro

ne Romanæ quidem vrbi concederet, tantum legat in saltum euasit, vt Corinthij Pop. Rom. legatos iniuriosius appellare, & (si Straboni credimus) etiam sordibus perfundere nõ dubitarint. Qua re commoti Patres, cum etiam antea crescentem in dies vrbs potentiam suspectam haberet, bellum illi inferendum censuerunt. Missus itaque in Græciam L. Mummius Corinthum obsedit, tandemque captam incendit, soloque æquauit, adeo vt vix illam tantæ vrbs reliquerit vestigium. Quo incendio confusus metallis inuenta est mistura æris pretiosissimi, quod ab vrbs huius nomine Corinthium appellarunt. Apollodorus autor est fuisse & alias hoc nomine dictas ciuitates, quarum vna fuit in Tessalia, altera in Epiro, tertia in Elide.
 Coriolanus, vir illustris Rom. quem Cicero multis in locis cum Themistocle confert. Si quidem vterque cum ciuis egregius fuisset, populi ingrati pulsus iniuria, se ad hostes cõtulit, conatumque iracundiæ suæ morte sedauit. Coriolani vitam pluribus persequitur Plutarch.
 Corioli, vel Coriolla, oppidum in Latio: & Coriolani populi, Coriolorum incolæ. Plin. lib. 3. cap. 4. Steph.
 Corios, circa Carmaniam fluuius. Mela.
 Coriouallum, oppidum inter Iuliacum & Traiectum inferius. Anton. *Vualckenburch*, Simlero.
 Coris, mons est Thesaliæ serpentes producens qui dipfades dicuntur.
 Corissia, oppidum & nauale Co insulæ. Stephanus.
 Corissus, vrbs Ephesæ. Hinc Corissus, Corissites. Strabo.
 Corissus, oppidum & nauale Cei insulæ. Stephanus.
 Coritani, Albionis insulæ populi. Ptolem. Lincolnenses. Lhuido.
 Coritus, mons in Vmbria. Dion. Halicarnass. *Monte Corio*, Leandro.
 Córiscus, locus in Creta *ἀπὸ κέρως τριῶς*, id est, à puella quadam dictus. Ciuis, Corelius, & Corecium stagnum, & Mineruæ Coresiæ templum, à *κέρως* deducunt, à *κέρως* verò *κέρως*.
 Coritus, mons Heruriæ, à Corito rege Electræ viro & Dardani patre, vna cum oppido in eo existente denominatus.
 Cormalos, fluuius Troadis, in conuentu Adramyreno. Pli. li. 5. c. 30.
 Cormanum, Iazygum Metanastarum vrbs. Ptolem.
 Cormasa, vrbs Pamphiliæ. Liu. Ptolem.
 Corna, Cappadociæ in Lycaonia vrbs. Ptolem.
 Cornabui, Albionis insulæ populi. Ptolem.
 Cornacum, Pannoniæ inferioris oppidum. Antó *Zata*, Simlero. *Karofca*, Lazio. *Batha*, Nigro.

Cornauij, Albionis insulæ populi. Ptolem. *Κόρυς* Anglicè, Lhuido.
 Corne, collis, suburbanus agri Tusculani, qui olim lucum habuit faginum, antiqua religione Dianæ consecratum, Plinius libro 16. cap. vltimo.
 Corneates populi Pannoniæ. Plinius libro. 3. capite. 25.
 Cornelia, matrona nobilissima, eademque eloquentissima, Sempronij Gracchi vxor, & Tiberij & Caij & Gracchorum mater, & maioris Africani filia: à Valerio Maximo laudatur quod matronæ Capanæ ornamenta sua pulcherrima ostentari, non aurum, non gemmas, non denique vestes opposuerit, sed liberos, qui maxima sunt maronatum ornamenta. Iuuenalis Satyra 6.
Malo Venusinam, quam te Cornelia, mater Gracchorum, si cum magnis virtutibus affers Grande supercilium, & numeras in dote triumphos.
 Cornelia, P. Sestij vxor. Cic. 5. Epist. Famil.
 Corneliánus, consul, collega Perpetui, anno ab vrbe 989.
 Cornelius xx. Romanorum episcopus. anno salutis 251.
 Cornelius 1117. Antiochenæ Ecclesiæ episcopus anno salutis 124.
 Cornelius Afina, cum fundum emisset, sponsorque pretij ab eo ex peteretur, postero die Afinam sacculis pecunia plenis onustam in forum adduxit pro sponse, vnde cognomen tum accepit. Macrobius.
 Cornelius Balbus, genere Gaditanus, C. Cæsaris familiaris, & præfectus fabrũ, quem, cum de ciuitate in periculum vocaretur, Cicero & Pompeius defendunt. Extat pro eo Ciceronis oratio.
 Cornelius Centimalus, & Sulpitius Galba consules.
 Cornelius Cossus Tribu. mili. in exercitu Volũnium Lartem Veientem regem occidit, secundaque opima spolia Ioui Feretrio retulit. Cossos autem eos qui rugosi sunt, & aspera facie, à similitudine vermium qui in ligno nutriuntur, Festus dicit vocari.
 Cornelius Epiradius, L. Cornelij Syllæ Dictatoris libertus, librum quem Sylla de suis rebus gestis imperfectũ reliquerat, suppleuit. Tranquillus.
 Cornelius Gallus, poëta elegiographus, Foro Iulienis, primum summus Octauij amicus, sed postea suspicione coniurationis, cum in eius odium impigisset, sibi ipsi mortem confeciuit, anno ætatis XLIII. Quid, libro tertio Eleg.
Sanguinis atque anima prodige Galles tua Euphorionem Græcum trãstulit in Latinum sermonem, & amorum suorum de Cytheride conscripsit libros quatuor. Fuit autem ami-

cus Virgilij, adeo vt quartus Georg. à medio vsque ad finem eius laudes teneret, quas postea iubete Augusto in Aristei fabulam commutauit. Gallus amauit Cytheridem meretricem, libertam Volumnij, quæ eo spreto, Antonium euntem in Gallias est secuta, propter quod dolorem Galli videtur consolari Virg. in Bucol. Eclog. 10. Cytheridem quam deperibat, mutato nomine, Lycorin vocauit.

Gallus & Hesperis, & Gallus notus Eois,

Et sua cum Gallo nota Lycoris erat.

Cornelius Lentulus Cethegus, consul, collega M. Bæbij Pamphili, anno ab vrbe 573.

Cornelius Merula, consul, contra Boos in Galliam missus, duodecim millia hostiū cæcidit Liuius de bello Macedonico, lib. 5.

Cornelius Merula, superioris nepos, flamen Dialis, partium Syllanarum, ingressō urbem Mario, in Iouis æde, venis succisis, se necando mortis contumeliosæ damnationem effugit, sacerdotisque sui sanguine foci vt verustissimi maduere, Valerius de Morte.

Cornelius Nepos Ciceronis tempore, vir disertus, vitas illustrium virorum scripsit, quarum tantum Pomponius Atticus extat. Huic Valerius Catullus Veronensis opus suum dedicat, vt indicat epigramma apud Crispinum.

Cornelius Secularis, i. consul, collega Iun. Donati, anno ab vrbe 1012.

Cornelius Seuerus, inter poetas Epicos ab antiquis authoribus relatus est. Ingenio fuit magno, & in scribendis versibus facili. Constat eundem fuisse versurum in declamationibus, qua in re ingenium suum atque eruditionem maximè probauit. A Fabio Quintiliano ita commendatur, vt versificator quam poeta melior habitus sit. Scripsit inter alia multa de bello Siculo, quod ab eo absolutum non est propter immaturam mortem. Quod si absolueret potuisset, merito sibi secundum locum vendicasset, vt idem Quintilianus author est.

Extat eius carmen illud, quo eleganter deservit M. Ciceronis interitum:

*Oraque magnanimum spirantia penè virorum
In rostris iacere suis, sed enim abstulit omnes,*

Tanquam sola foret rapti Ciceronis imago.

Cornelius Tacitus, historicus eximius, floruit tempore Claudij Tiberij Neronis anno ab vrbe 767. vsque ad Flauij Vespasiani tempus, anno ab vrbe 822. Fuere multi alij Cornelij: nam hoc commune fuit cognomen Scipionum, Lentulorum, Cethegorum, Syllarum, Bulborum, Cinnarum, &c. quos vide suo loco.

Cornelius centurio Romanus, à D. Petro Apost. sacrosancto lauacro Cæsareæ tinctus fuit. Act. Apost. capite 10. & ibi primus Epi-

scopus, omniumque gentium qui crediderint, merito extitit primitiæ, quod primus spiritu sancto repletus fuerit. Origenes super. Num.

Cornensij, Sardinia: populi. Ptolem.

Cometus capus, in agro Falisco, via Campana. Vitruu. lib. 8. cap. 3.

Comi, Italia: in Latio populi. Halicarnass.

Comi apla, Galatia: vrbs. Anron.

Comich, in montes Italia: prope Tibur. Halicarnass.

Cornicularius, vt Sigonius existimat, fuit minister tribuni militaris qui vigilias tribuni loco circumibat, atque eius imperia corniculo edebat. Valer. Max. cap. de Pudicitia: M. Lætorio tribuno militum Cominius tribunus plebis diem ad populum dixit, quod cornicularium suum stupri causa appellasset. Frontin. libro tertio: Tanquam tribuni. Cornicularius vigilias excitauit. Sueton. de viris illustri. M. Scaurus primò in Hispania Corniculo meruit, &c.

Corniculum, Latij oppidum. Halicarnass. Liu.

Plin. Corniculum, Steph.

Cornificius, iisdem temporibus in poetica floruit, quibus in scribenda historia Salustius, Luceius, & Cornelius Nepos in vrbe præstiterunt. Fuit ingenio eleganti & lepto, atque in scribendis epigrammatis versatus: sororem habuit Cornificiam, vt scribit Eusebius, cuius carmen in magno pretio habetur. Fuit & Cornificius Ciceronis paternus amicus & collega, ad quem multæ extant ipsius Ciceronis epist. lib. 12.

Cornificia, soror Cornificij, Romana poetria, epigrammata varia scripsit. Cæl. libro 14. capite primo.

Corniger Bacchus dictus est, quia ad simulachra Liberi patris cornua adiciebantur, quod vini inuentor fuerit. Homines enim nimio vini potu truces redduntur, & tunc vt ait Satyrus, sumit cornua pauper. Bicornigerum vocat Horat.

Corninium. Vide CORINIVM.

Cornicarum diuarum locus trans Tyberim erat cornicibus dicatus, quod in Iuonis tutela cornices esse putabantur.

Cornu Byzantinorum, oppidum iuxta Byzantium. Strabo. A Turcis hodie Galata nominatur. Sinus inter Byzantium & Galatam Cornu nuncupari afferit Gallius.

Cornus, Sardinia: insula: in Mediterraneis vrbs. Ptolem. quæ Carnosa etiam apud Antonium vocantur, vt annotat Simlerus. Corneto hodie Ortelio.

Cornutus, Leptites genere (est enim Leptis Africa: ciuitas) emicuit Romæ sub Nerone: interfectus demum ab eo vnâ cum Musonio philosopho. Multa eius scripta tam in Philosophia quam in Rhetorica feruntur. Natura magis quam studio iuuabatur. Erat sine liberis, huma

humanitate alioqui tanta, vt discipulos ex ea causa plurimos ad se minus quam doctrina alliceret. Suid.

Cornutus, Prætor urbanus Romæ, Cic. temporibus, de quo sic scribit libr. Epist. 10. Placuit nobis, inquit, vt statim ad Cornutum Prætoris litteras deferremus: qui quod c o s s. aberant, Consulare minus sustinebat more maiorum, Item ad Atticum lib. 1. Epist. 9. Bonis vtimur Trib. pleb. Cornuto vero Pseudocatonem.

Corocomane. Vide COROMANE.

Corocondama, vrbs in peninsula eiusdem nominis inter Mæotidem paludem & Pontum Euxinum, ad os Bosphori. Plin. Cironcondamensis lacus est ibidem quoque Straboni.

Corocondames, vicus est ad Bosphorum Cimmerium, oppositum habens vicum Panticapensis agri, nomine Acram, qui septuaginta stadiis fere distungitur, Strab. lib. 11.

Corodamum, Arabia: felicis promontorium. Ptolem.

Corcebus, filius Mygdones, qui incensus amore Cassandrae, quam Priamus ei desponderat, postremis belli Troiani temporibus ad Troiam venit, focero & Phrygibus laturus auxilium, frustra ei suadete sponsa, vt in patriam reuerteretur, certissimoque exitio, quod toti vrbi imminerebat, sese eriperet. Cuius verbis cum fidem non adhiberet, postrema illa nocte, qua Ilium cecidit, à Peneleo quodam Græco fuit interfectus. Virg. lib. 2. Æneid.

— iuuenisque Corcebus

Mygdonides, illis qui ad Troiam forte diebus

Venerat, insano Cassandra incensus amore.

Vide prouerbium, Stultior Corcebo.

Corcebus, cursor optimus, Elidenis qui à Neoptolemo interfectus est in Cassandrae nuptiis. Pausanias.

Corolamus, Boiorum regulus Marcelli copias fudit, anno ab vrbe 558.

Corolia, Arabia: felicis oppidum, in rubro litore. Plin.

Coromane, vrbs ad sinum Persicum: Gentile, Coromanus. Step.

Coromanis, Arabia: felicis vrbs. Ptol.

Corona, signum cœleste supra humerum Arctophylacis, est nomen constitutum stellis in orbem dispositis, cum Scorpione exoriens, occidens autem ex oriente Cancro. Fabulantur poetæ hanc Ariadnes, Minois Cretensium regis filia: coronam fuisse, quam illa in Dia insula Libero nubens, à Venere dono accepit, cum dij omnes in eius nuptiis dona conferrent. Vnde & Cnossia corona passim à Poëtis appellatur. Virg. lib. Georg.

Antè tibi Eoa Atlantides absconduntur,

Cnossiaque ardentis decedat stella corona.

Vide ARIADNA.

Corone hodie vocatur vrbs Transyluania: quæ

olim Zamitzegetusa.

Corone, vrbs in Peloponneso Messeniorum. Plin. lib. 4. cap. 5. oppidum Achaia: à quo Coroneus sinus. Strab. lib. 8. eam Coronam appellat, de qua sic refert: Corona, vrbs est mari vicina, & hanc nonnulli Pedasum à poeta nominatam esse inquit, Gentilia eadem ferè, quæ à Coronea sunt.

Corone, pars Salaminis in Cypro: & tertia quadam, à quo Coronitæ: ite vrbs Bithynia: Steph. Corona, vrbs Bœotia: à Coronio Thersandri filio. In hac talpa nulla apparet, cum alioqui per totam Bœotiam talpæ sint. Et si quis aliunde in Coroneam regionem inferat, viuere nõ possunt. Altera ciuitas est Peloponnesi, Sicyonis & Corinthi. Tertia, Phthiotidis. Est etiã castellum Ambrecia: Quarta, Cypri ciuitas.

Coroneus, sinus Achaia:, sic à Corone eiusdem regionis oppido dictus. Plin. lib. 4. ca. 5. Sinus inquit Asia: ab oppido Asine, Coronæus à Corone.

Coronis, nidos, alio nomine Arsinoc, Nympha, Phlegya, vel vt alij tradunt, Leucippi filia, quæ cum forma esset non ineleganti, Apollini placuit: à quo & vitata & grauida facta est. Verum cum postea Ischidi cuidam Thessalo, mutuo eius amore capta, sui copiam faceret, à coruo deprehensa est: ex quo cum Apollo amicae perfidiam cognouisset, telis eam cõfodit: puerumque (qui postea Æsculapius appellatus est) ex vtero eius exemptum, Chironi Cætauro tradidit educandum. Ouid. lib. 2. Metamor. *Pulchrior in tota, quam Larissa Coronis Non fuit Aemonia, &c.*

Vide latius in dictione AESCVLAPIVS.

Coronis, Dea est quæ in Sicyonia colitur, cuius tamen simulachrum, peculiare templum habeat nullum: sed quum sacrificij appetit, tempus, id in Palladis transferunt sacratia, honoreque prosequuntur.

Coronta, vrbs Acarnania: Thucyd. lib. 2.

Coronus, filius Lapithæ. Vide PHILADA.

Coronus, Asia: mons Ptolem. *Basarasi* à Castaldo nominatur.

Coronus, Thersauri filius Paus.

Coronum: oppidum à Venetis subactum, Blondus lib. 6.

Coropastus, Lycaonia: pagus in Asia minori, Strabo.

Corope, vrbs Thessalia: vbi Coropæi Apollinis oraculum, cuius meminit Nicander. Sed videtur legendum Oropæus. Orope enim Eubœa: ciuitas est, Apollinis templo clarissima, Stephan.

Corozaim, ait Hieronymus in Ecloga, Galilæa: oppidum, nunc desertum, in secundo lapide à Capharnaio. Luc. 10. Matth. 11.

Corpiciensij, Sardinia: insula: populi. Ptol.

Corpilli, populi Thracia: Plin. lib. 4. cap. 11.

Cortha, Armenia: maioris oppidum. Ptolem. & vrbs Persidis. Eidem,

Cortha

Corragium, Macedoniae vrbs. Liu.
 Coris, locus Ciliciae: vnde Corfacus hircus apud Cratinum, Hefychius.
 Corisae, insulae Ioniae e regione Sami; apud Herodianum Corisae scribitur: Gentile, Corisates. Stephan.
 Corsi, Sardiniae populi, ex Corsica oriundi. Paus. Corsij. Ptol.
 Corsia, Bœotiae oppidum. Pausan.
 Corsica (inquit Plin. lib. 3. cap. 6.) insula in mari Ligustico, sed Tusco propior, a Septentrione in Meridiem proiecta. Distat a Sardinia stadiis 60: inter Italiam & Sardiniam sita. Huius insulae longitudinem afferunt milliaria 160. latitudinem 70. A Cyro Herculis filio dicta est *αργεῖς*, vt placet Fabio Pictori, cum antea Therapne nominaretur: a Corsica vero muliere, cuius Taurus ex contenti in eam insulam tranauerat nomen quod habet, retulit. Scribit Strabo captos a Romanis insulae huius homines in admiratione fuisse, quod diri, hispidi inhumani, serino aspectu viderentur. Notissima est vino praestantia, durante etiamnum nomine, inter quam & magis meridianam Sardiniam, augustum mare interfluit. Ptol. cap. 2. lib. 3. Cingitur ab occasu quidem & Septentrionibus mari Ligustico: ab ortu autem Tyrreno, a meridie pelago, quod inter ipsam & Sardiniam interiaceret. Scribit Strabo Corsicam maligne coli, asperam & plurimis in partibus inaccessibilem adeo, vt qui eius montes habitans, ex latrocinii vitam degant immanitateque feras superent. Hinc factum esse, vt cum Romani Imperatores in eas irruant, magnum ceruorum gregem captum aduehant. Corsicae forma apud Ptol. 6. Europae tabula depingitur. Athenaeus tradit Corsicae incolae ideo longaeuos esse, quod mellis cibo, quo plurimum abundat, vtetur assidue. Quod alicui mirum videri potest, cum eius insulae mel ob taxi copiam, venenatum sit, vt est testis Ouid. Eleg. 1.
Mella sub infami Corsica mittit apis.
 Praeterea Seruius grammaticus Corsicana mella esse amara scribit, explicans illud Virgilij Georgic. lib. 4.
— hinc caeli tempore certo,
Dulcia mella premes.
 Coris, insula eadem, quae Corsica: Gentile Corsi. Stephan.
 Corfote, vrbs magna (in Armenia) a Masca flumine circumdata. Xenoph.
 Crotopitum, Britanniae vrbs. Anton. *Morpit*, Camdeno. *Cordbrige* est Talboto, super Tinam fluium.
 Corsura, insula in medio sinus Carthaginensis. Strabo.
 Corthaca, vel Corgatha, Indiae extra Gangem vrbs, Ptol. ad signum magnum, vt Mercator habet, qui eam *Tartalis* vocat.

Corterienses, vel Corterfa, censae, Flandriae populi & vrbs Corteriacum. libr. Notit. Gal. *Ceux de Courtray*,
 Corticata, Hispaniae insula circa Artabrum promontorium. Plin. est item Turdetanorum in Bœtica vrbs. Ptol.
 Cortyna, siue Cortina, insignis vrbs Cretae, quam praeterlabitur Lenæus amnis. Iuxta eam nascuntur calami, sagittis aptissimi. Hinc Virgilius lib. 11.
Specula torquebat Lycio Cortynia cornu.
 Steph. & Strab. Pomp. Mela. lib. 2. & Plin. lib. 4. cap. 12. Silius lib. 12.
Eois quamuis certet Cortyna sagittis.
 Et Cortyniam vestem, pro venatoria Claudianus quoque libro secundo de raptu Proserpinae posuit.
— vnde Diana
Crispatur gemino vestis Cortynia cinctu.
 Corton, abest a Crenone vrbe Thessaliae centum stadiis. Steph. ex Strabone.
 Cortona, ciuitas Tusciae, a qua Cortonenses. Haec ante Corton dicebatur. Lin. lib. 9. Itaque a Perusa & Cortone & Aretio, quae ferme capita Hetruriae populorum erant, &c.
 Cortonenses, Hispaniae Tarraconensis populi. Plin.
 Cortuosa, Tuscorum vrbs. Liu.
 Cortyta parua regio Laconica. Steph.
 Corula, Indiae intra Gangem vrbs. Ptolem. *Colo-ran*, Castaldo.
 Coruncala, Indiae intra Gangem oppidum. Ptol.
 Coruncanus, primus de plebe Pontifex Max. factus, teste Liu. Cicer. in Orat. pro domo sua ad Pontifices, sapientissimum & peritissimum. Pontificem fuisse dicit. Is cum legatus ad Teucam Illyricorum reginam missus esset, in reditu contra ius gentium interfectus est.
 Coruncanus, alter, aduersus Amilcarem Barcham in Siciliam missus est. Polyb.
 Coruorum, insulae Arcadiae, qua Ladon in Alpheum erumpit. Pausan.
 Coruorum antrum, montis nomen in Cilicia. Nicetas.
 Corus, Arabiae fluius magnus, in mare rubrum effluens. Herodot.
 Corus, ventus spirans ab occasu solstitiali. Plin. lib. 2. ca. 27. Lucan. li. 2. Idem & Caurus quandocumque appellatur, propter cognationem o litterae cum au diphthongo.
 Corus, mensurae genus 45. modios continens, modius vero 20. capit sextarios.
 Corusia, Sarmatiae Asiaticae vrbs. Ptol.
 Cory, maris Eoi insula, in sinu Argarico. Ptolem. *Nicosuat* Mercatori.
 Corybantae, Cybele sacerdotae, qui sacro correpti furore cymbala pulsabant, capitaeque inter saltandum iactantes, alios in similem rabiem agebant. Homerus *Βητάγειονες* vocat. Hi primum Idam Phrygiae montem tenuisse

tenuisse dicuntur: postea autem in Cretam nauigasse, montemque quendam incoluisse, quem a nomine relictae sedis, etiam Idam appellauerunt: vbi & Iouem infantem aluerunt, tympana iugiter pulsantes, ne Saturnum (qui cum Titano fratre conuenerat, vt sobolem omnem masculam interficeret) puerum vagientem audiret. Sunt qui Curetas, & Corybantae, & Cabaros, & Idæos Dactylos eosdem esse putent. Diodorus Siculus Corybantum scribit Iasonis & Cybeles filium fuisse, ac simul cum Dardano sacra matris Deum in Phrygiam detulisse, eosque qui in sacrificia eius deae incumbere voluerunt, de suo nomine Corybantae appellasse. Nominatiuus singularis est Corybas: quo vsus est Claudianus de raptu Proserpinae lib. 2.
Non te progenitum Cybeleius are canore
Lustravit Corybas, &c.
 Hinc Corybantus, tiam, tium: vt ara Coribantia, pro Magnae matris cymbalis. Virgil. lib. 3. *Aeneid*.
 Corybissa, ciuitas in agro Scepsio, ad fluium Ceurientem. Strabo lib. 10.
 Corybus, Cretae insulae promontorium. Strabo libro 8.
 Corycaeon, Ioniae promontorium. Plin. libro 5. cap. 29.
 Corycaei, montis Asiatici, seu (vt quidam dicunt) promontorii in Creta praeternauigatio latronibus plena, qui dispersi per portus, ad mercatores furtim accedebant, & subausculabant quid rerum ferrent, & quo nauigarent. postea discedentes, adoriebantur eos, ac diripiebant. Ex quo factum est vt omnes, curiose secreta auscultantes, Corycaei dicerentur, & in proverbio, Hunc Corycaeus auscultauit, cuius consilia secreta patefacta sunt.
 Corycia, nympha fuit, quae filium habuit Lycorum. Cael. lib. 16.
 Corycio, promontorium Cretae: & portus Aethiopiae. Steph.
 Corycides, Nymphae a specu vocantur ab Ouid. lib. 1. Metamorph.
 Corycus, luctator fait nobilis, qui cum neminem reperiret priorem aut parem, cuiusque viribus succumberet, proverbio fecit locum, Luctari cum Coryco, de his qui supra vires aliquid moliantur.
 Corycium, antrum in Phocye regione, iuxta Parnassum montem.
 Corycus, mons Ciliciae altissimus, cum oppido eiusdem nominis, optimi ferax croci, quod ab eo Corycium appellatur. Mart. li. 11.
Vltima Corycio qua cadit aura croco.
 Ad montis huius radicem antrum erat Corycium, Musis sacrum: vnde etiam ille passim a poetis Corycides. Nymphae appellatur. Ouid. 1. Metam.
Corycidas Nymphas & numina montis adorant,

Corycus, Cretae insulae promontorium. Ptolem. *Cambrusta*, Nigro. Est & Cretae mons. Plin. Item portus Aethiopiae; Stephan. Est Lyciae littus inter Phaeelin & Olympum vrbes. Strabo.
 Corycus, mons excelsus & rubens prope Teon Ioniae, & portus & parua insula eiusdem nominis, vbi Corycaei maxime pyriticam exercebant.
 Corydalla, vrbs Rhodiorum. Steph. Pagus etiam circa Athenas. Athen.
 Corydallus, vicus Atticae in tribu Hippochontide. Steph. Est item Lyciae oppidum. Ptolem.
 Corydela. Vide CHELIDONIAE.
 Corydon, pastor Theocrito & Virgilio memoratus.
 Coryla, vel Coryleum, Paphlagoniae insignis pagus. Xenoph. Steph.
 Corylon, vrbs Acanorum in Italia. Stephanus.
 Coryllus, Gotthorum rex. anno ab vrbe 778.
 Corymbifer Bacchus dictus est a Corymbo, id est, hedera qua Bacchus delectabatur, eaque eius sacerdotes in Orgiis coronabantur. Ouid. 6. Fastorum,
— hedera gratissima Baccho est.
Hoc quoque cur ita sit dicere nulla mora est.
Nysades Nymphas puerum quarente nouerca,
Hanc fraudem cuius opposuisse ferunt.
 Palæph. lib. 5.
 Coryna, Ioniae vrbs, in peninsula. Mela.
 Coryne, Elidis Peloponnesi regionis vrbs. Ptol. Niger *Antilodum* nominat.
 Coryneta, latro famosissimus, Vulcani filius, qui cum iuxta Epidaurum hospites claua quadam quae Coryna dicebatur, trucidaret (vnde & hoc nominis sibi sumpsit, cum prius Periphatus vocaretur) a Theleo fuit interfectus. Suidas. Plutarch.
 Coryphaei, mons in Epidaurio, vbi colitur Diana Coryphaea. Steph.
 Coryphanis, pagus in littore Adramitteno. Strabo.
 Coryphas Troadis oppidum. Plinius libro 5. cap. 29.
 Coryphasium, parua regio Laconica, prope Pylum. Plin. Est item Messeniae promontorium. Ptolem. *Cabo Zunchi* a Nigro appellatur.
 Coryphe, mons Gangi finitimus. Plutarch. mons item Syriae inter Antiochiam & Berrhaem. Theodoret.
 Corithenses, Tegeatarum curia in Arcadia Pausan.
 Corythus, oppidum Tusciae, prope Aretium, in paruo colle eiusdem nominis situm, a Corytho rege ita appellatum. Quidam hoc nomen Corythi in plurali numero scribunt cum, h. in principio. Virgil. & Silius, libro 4.

C O
Cos, insula est in mari Aegeo, vna Cycladum, quam Hercules olim diripiisse fertur, & regem Euripilum Neptuni filium vna cum liberis & vxore Clytica occidisse, eò quòd ipsum tempestate eò appulsum & impeditum, ab vrbe & hospitio prohiberent, postquam à vastatione Troiæ & Laomedontis rediisset. Celebratur ob vini suauitatem, quod in ea nascitur. Vocabatur etiam olim Caria, vel Caris, & Meropos à Camerope gigante, hodie *Stanco* nominari scribit Bellonius. Alij *Lango* appellant.
Cos, vrbs Ægypti: item fossa Corinthi, in quam fures & fugitiui includebantur, quia Cosus, & enutriti in ea Coes. Coos enim fossas & speluncas omnes appellabant. Steph.
Cos. Vide coos.
Cos, i. Spina, aut æstas, siue tædium, vel vigilia, aut finis, pater Anob & Soboba, i Paral. 4.
Cosam, pater Addi, patris Melchi. Luc. 2.
Cosamba, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol. *Satigam* Castaldo.
Cosas, fluuius est in Latio, iuxta vrbes Feretium & Frusinum præterlabens. Strab. lib. 5.
Coscinus, oppidum Apamiæ, in conuentu Alabandico. Plin. lib. 3. cap. 29.
Coscyntus, fluuij nomen in Italia. Lycoph.
Cosentia, ciuitas Italiæ, Brutiorum metropolis. Strab. lib. 6.
Cosenus, Mauritaniam fluuius Plin. lib. 5. cap. 1.
Cosiana, castellum Palæstinæ, in maritima parte Syriæ: Gentile, *Kosana* dicitur. Steph.
Cosmanates, Liguriæ populi. Plin. lib. 3. cap. 5.
Cosmeta, ornator feruus in familia, cui dominæ dominivæ exonerandi cura incumbit. Iuuenalis Satyr. 6.
Ponunt Cosmeta tunicas tardè venisse.
Cosmos, Iudææ oppidum. Ptolem.
Cosmus, nobilis vnguentarius, à quo vnguenta Cosmiana dicta sunt. Petronius, *Afferit vobis (inquit) alabastrum Cosmiani.*
Cosoagus, fluuius nauigabilis in Gangem influens. Plin. lib. 6. cap. 18.
Costroes, Persarum rex, anno salutis 534. Agath. libr. 4. Hic tyrannus nonaginta milia Christianorum interfecit, ac partem Crucis dominicæ secum asportauit. Pius 2. Pontif. A. 3. part. cap. 31.
Cossa, Vmbriæ oppidum. Plin. libr. 3. cap. 5. Orbirellum hodie vulgo *Orbetello*.
Cossa, vrbs Oenotriorum Steph. *Consano* est hodie. Calabriae regionis, vt docet Barrius.
Cossæa, Thraciæ oppidulum. Steph.
Cossæa, pars Persidis: incolæ Cossæi: est & Thraciæ oppidulum. Steph.
Cossentia, Hispaniæ regio, apud Plinium.
Cossini. Vide *HOSTIONES*.
Cossinitus, Thraciæ fluuius. Ælian.
Cossium, Vasariorum in Aquitania oppidum. Ptolem. & Aufon. *Baris* Vineto est, inter Bur-

C O
digalam & Aquas Augustas.
Cossioanus, Indiæ amnis in Gangem influens Arrian.
Cossus, Bithyniæ mons. Steph.
Cossus Cornelius Lentulus consul, cum L. Calphurnio Pisone, anno ab vrbe 753.
Cossus Cornelius Lentulus, consul, cum M. Asinio Agrippa, anno a ab vrbe 777.
Cossus Cornelius Lentulus, consul, cum Cl. Nerone Cæsare, anno ab vrbe 812.
Cossutiorum familia, apud Romanos, ex qua Cossutia vxor Cæsaris, Suetonius, Sic Cossuuij & Cossuiani.
Costa, Roderici frater, Hispaniæ rex, anno ab vrbe 1452.
Costa ballene, Liguriæ locus. Anton.
Costoboci, Sarmatiæ Europæe populi. Capitolin.
Cosyri, Indiæ populi. Plin.
Cosyra, insula sterilis in mari Libyco, non procul à Melite, cuius incolæ Cosyræi dicuntur. Quid. 3. Fastorum.
Fertilis est Melite, sterili vicina Cosyra. Insula, quam Libyci verberat vnda freti. Vulgò Goza. Aliis Pantalaræa.
Cosyrus, insula iuxta Selinuntem: item Siciliæ fluuius, & vrbs eiusdem nominis. Stephan. Tres ibi hodie sunt insulæ, *Tre fontane* dictæ.
Cosyte, Vmbriæ vrbs. Steph.
Cotace, Ariæ oppidum.
Cotæa, Armeniæ minoris regio. Ptol.
Cotana, Muriæ regionis in Armenia minore vrbs. Ptolem.
Cotamba, Persiæ oppidum. Ptolem.
Cotensij, Daciæ populi. Ptolem.
Cothon, insula non procul à Cytheris, Gentile, Cothonius. Steph. item insula ante Carthaginem in eius portu. Strabo.
Cothon, genus poculi fictilis, paruum quidem, sed militum vsui accommodatissimum, vt quod nullo negotio gestari posset, & in pera militari circumferri. Suidas & Athenæus libro 12.
Cotia Alpes. Vide *COCTIAE* Alpes.
Cotillia, insula in Cutuli lacu. Festus.
Coiso, Dacorum rex, cuius exercitus, cum Pannonias inuassisset, à Cornelio Lentulo duce Augusti Cæsaris victus est. Volater.
Cotina, locus circa Bætim, ex quo as aurumque nascitur. Strabo.
Coromana, Armeniæ maioris oppidum. Ptol.
Coronis insula, circa Echinadas. Plin.
Cotrades Isauriæ vrbs. Steph.
Cotriguri, Humica gens. Agathias.
Cotta, orator, qui cum Sulpitio æquali differit apud Ciceronem in dialogis De oratore, legem tulit vt liceret Trib. pleb. alios accipere magistratus, quod lege Syllæ iis erat ademptum. Huius passim meminit Cicero in libris de Oratore, & in Bruto, vbi eum propter singularem

C O
gularem dicendi facultatem ac dexteritatem multis nominibus commendat.
Cotta alter. contra Mithridatem infeliciter pugnavit, Syllam Cæsari conciliauit.
Cotta, legatus Cæsaris in Gallia, in fidijs circumuentus, ab Ambiorigis ducis exercitu interficitur. Pædianus.
Cottæobriga, Vettonum in Lusitania vrbs. Ptol.
Cottes, Africæ promontorium ad fretum Herculeum. Ptol. Ampelusia, Mela. *Cabo Spartelle* Mercatori & Castaldo.
Cottia, locus Galliæ Cisalpinæ inter Ticinum & Taurinos. Anton.
Cottia Alpes, à nonnullis *Monte Genebre*, à quibusdam Montcenis dicuntur. Vide *COCTIAE* Alpes.
Cottiana, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol. *Cochin* Castaldo. *Calecut* nonnullis.
Cottiaris, Sinarum fluuius. Ptol.
Cottis, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptol.
Cottium, Straboni, Galliæ Narbonensis locus, circa Alpes fortè Cottias. vbi & Cotij regionem habet.
Cottobara, Gedrosiæ oppidum, & Indiæ intra Gangem. Ptol.
Cotton, vrbs Asiæ Propriæ. Liu.
Cottona, portus Æthiopiæ, ad sinum Arabicum. Solin.
Cottona, Indiæ regio, vnde piper monoxylis lintribus Becaren conuehitur. Plinius.
Cottus Centimanus, gigas, de quo Palæph. libro de Fabulis.
Cottuta, vrbs circa Ticinum. Strabo.
Cotuantij, Rhetorum gens. Strabo.
Cotus, Bæotiæ vrbs. Steph.
Cotzum, Ptolemæo & Plinio, Galatiæ in Asia minori oppidum. *Cute*, Bellonio.
Cotyæum, Phrygiæ Epicteti vrbs. Strabo.
Cotylæum, Eubœæ mons. Steph.
Cotylus, Arcadiæ mons, Phigaliæ vrbi immittens. Pausan.
Cotylæus, Æsculapius apud Eurotam Laconiam fluuium cultus fuit, cuius templum ab Hercule positum est, cum ex vulnere in Cotyle, i. manus concauitate sanatus esset. Pausan.
Corylum, est collis in Ida monte 120. millibus passuum à Scepsi distans, in quo Scamandri & Granici & Ælepi fluminum origo: vnde & nomen Cotyle inditum *ἀπὸ τῆς κοτύλης*, quod conceptaculum & receptaculum significat.
Cotyora, vulgò nunc Cytora, vrbs Græca, Sinopensum colonia. Suidas. Cytorum, Stephan. & Ptol. Coryorum, Plinio. *Custelle* nunc vocari, ait Niger. Est in Paphlagonia.
Cothyrga, Siciliæ Mediterranea vrbs. Ptol.
Cotys, Thracum rex, vt est scriptum apud Cæsarem in Commentariis, Pompeianas partes fouit. Sed cum natura esset iracundior, & asperiorum qui in min. steris deliquissent castigatorem, vasa fictilia, tenuia quidem & fragilia, sed

C O 167
cælaturis quibusdam & sculpturis politè elegantèrque elaborata, sibi ab hospite allata, cum hospes ipsi dona dedisset, simul omnia confregit: ne in eos qui illa fregissent, asperius animaduerteteret. Plutarchus in Apoph.
Cotys, Thraciæ rex, qui tempore Tyberij Rhescruptoris patris fraude circumuentus est & occisus Tacit. lib. 2.
Cotys, Bosphoranorum rex, anno salutis trigésimo.
Cotyto, Æs, dea impudentiæ, cui Athenis à Baptis (eo nomine vocabantur eius sacerdotes) nocturna sacra fiebant, quæ ab illa vocabantur Coryttia. Hanc Probus saltatricem fuisse existimat: vnde etiam sacerdotes eius lasciuissaltationibus mores eius referebant. Iuuenal. Satyr. 2.
Cecropiam soliti Bapta lassare Cotyto. Polit. Miscel. cap. 10.
Coztianum, Phrygiæ ciuitas. Iornand.
Coztium, Hispaniæ Tarraconensis vrbs, in Vaccæis. Ptolem.
Cozmadeni, Corsicæ populi. Ptol.
Cozala, Armeniæ maioris oppidum. Ptol.
Cozbi, lat. mendax aut cessans, siue quasi fluens, aut quasi fluxus. Madianitis, filia Suri, quæ cū Zambri deprehensa, à Phinecs filio Eleazari sacerdotis occisa est. Num. 25.
Cozistra, Cicieliæ præfecturæ in Cappadocia vrbs. Ptolem.
C R
Crabasia, vrbs Iberorum. Steph.
Cracea, Maga fuit apud Saxones, quæ appositas dapes in aliarum rerum formam commutabat, ludificatisque idiotarum mentibus, diuinitatis fastigium sibi arrogabat.
Crabus, deus apud Ægyptios, cui salsamentis sacra fieri solitum erat: Cæl. lib. 12.
Crada, vrbs Cariæ. Steph.
Cranidæ, vrbs à Thasiis habitata, quæ postea Philippi dicta est.
Cragus, mons Ciliciæ, Tauri pars. Pomp. libro 1. & Plin. lib. 5. cap. 27. ex opposito habens montem Anticragum: sic dictus à Crago Tremilectis (alias Tredeneri) & Praxidicæ Nymphæ filio. Quid. Metamorph. lib. 9.
Iam Cragon, & Lymira, Xantique reliquerat vndas.
Horat. i. Carm.
Syluis aut viridis Cragus, &c.
Hic ferunt esse decorum agrestium antra, & incolas. Cragi immortales fieri. Gentile, Cragius, Stephan. Cragi vxor fuit Mylia, Solymitor. Steph.
Crambûsa, insula circa Seleutiam Isauriæ. Stephanus ex Strabone, lib. 14. Item vrbs Lyciæ. Strabo.
Crambûtis, vrbs Ægypti. Steph.
Crana Helerna, iam filia, Comeris Italis reginæ præfecta. Berol.
Crane,

Crane, Arcadiæ vrbs, vbi abietes plurimum nascuntur. Theoph.
 Craneæ, insula Laconica, quæ nunc Helena ante Getheum: hinc Craneus, vel Cranaates, à Cranao rege. Steph.
 Cranaos, Gariæ oppidum. Pli.
 Craneus, Athenarum rex, qui Cecropi in regno successit, à quo inquilini Cranai dicti.
 Cranda, Aethiopiæ sub Aegypto oppidum. Plinius.
 Crane, teste Ouid. 6. Fast. Nympha fuit Iustrandis syluis dedita.
*Inde facta est Nympha, Cranen dixere priores,
 Ne quicquam multis sepe petita prociis,
 Rura sequi, iaculisque feras agitare solebat,
 Nodi, salsaque caua tendere valle plagas.*
 Cranea, parua regio Ambraciarum: hinc Craneates. Steph.
 Craneum, gymnasium apud Corinthum. Cic.
 Craneus, primus Macedonum rex, cuius successores vsque ad Alexandrum, annis ferè quingentis regnarunt. Volaterranus. lib. 13.
 Crania, Tarsus Ciliciæ olim vocabatur, à Cranio quodam. Steph.
 Cranides vicus iuxta Pontum: Gentile, Cranitæ. Steph.
 Cranion est ciuitas Cephæleniæ, quam Thucyd. lib. 5. vocat plurali numero.
 Crannonius Cranixidas, eques insignis. Pauf.
 Crannus, vrbs, aliàs Ephyre dicta. Steph.
 Cranon, vrbs Theffaliæ Pelasgiotidis, in campis qui Tempe vocantur. Est & alia Athaninias à Cranone Theffalo: In hac duos duntaxat cornos esse tradunt, & cum pullos excluderint, paribus relictis discedere. Abest Cranon stadiis centum à Cortone. Strabo.
 Homerus Cranonios Ephyros vocat. Stephanus.
 Crantor, Solensis, Academicus philosophus, Platonis auditor, & condiscipulus Xenocratis & Palæmonis, qui nouis opinionibus Academiâ Platoniam repluerunt. Hic scripsit librum de consolatione, quem Cicero æmulatus est. Perit aquæ intercutis morbo. Taxauit Stoicorum indolentiam, quæ esse nullo modo potest, nisi planè hominem saxeam esse velimus, & omni sensu carentem.
 Crantor, Pelei armiger, à Demoleonte Centauro interfectus. Ouid. libro duodecimo Metamorph.
 Crapatus. Vide CARPATVS.
 Craterium, Sicilia regio, Steph.
 Craspedites Phrygiæ sinus. Plinius libro quinto cap. vltim.
 Crasitius, Surrentinus, aliàs Tarentinus, ordinis libertini, cognomine Pasides, Romæ ludum grammaticæ aperuit, docuitque inter alios Iulianum Antonium, Antonij Triumviri filium. Tranquil.
 P. Crassus, Oratoris frater, iuris peritissimus, in

dominatione L. Cinnæ Marianarum partium: ne incideret in manus inimicorum, se ipsum interemit.
 Crassus, prænomine Marcus, P. Crassi filius, Romanorum omnium ditissimus, negauit quempiam diuitem habendum, qui annuo reditu exercitum alere non posset. Hic ad bellum missus seruire, aduersus Spartacum gladiatorem, qui fugitiuorum ingenti contracta manu Vatinius, Gellium ac Lentulum Roman. imperatores fugauerat, duodecim millibus hostium vnâ cum eorum duce cæsis, apud Rhegium, iuxta Leucadis paludem, victoria est potitus: urbemque euans ingressus est, lauro nouo exemplo coronatus, cum cæteri ante eum Imperatores ex seruuili bello non nisi myrteam coronam accepissent. Postremò cum ei Syria sorte obuenisset, profectus ad bellum Parthicum, ibi cum filio à Surena regis præfecto captus atque interfectus est. Et quoniam auri cupiditate expeditionem eam suscepisse credebatur, Barbari mortuo liquefactum aurum in os infuderunt, iubentes, vt saltem mortuus se auro fatiaret, cuius famem viuus nunquam sedare potuisset. Lucanus libro primo,
*— postquam crudeli funere Crassus,
 Assyrias Latio maculauit sanguine Carras.*
 Crassus, Crassi diuitis auus, nunquam risisse fertur: ob id Agelastus est vocatus. Plin. libro 7. cap. 19.
 Crassus, M. Crassi diuitis filius, Cæsaris legatus fuit in bello Gallico: in Cæsarianis tandem partibus adolescens occubuit: fuit autem discipulus Ciceronis, De quo ille in Oratore.
 L. Crassus orator, qui cum Antonio à Cicero ne introducit in libris de Oratore, accusauit C. Carbonem eloquentissimum hominem admodum adolescens: summam ingenij non laudem modò, sed etiam admirationem est consecutus. Defendit postea Liciniam virginem, cum annos 27. natus esset. In Bruto Ciceronis, est elegantissima ipsius Crassi cum Antonio & Scævola comparatio. Deploratur multis verbis Crassi mors à Cicero, in exordio tertij libri de Orat.
 Crassus P. Licinius, ante ætatem Pontif. Max. factus, quod nunquam antea contigit. Consul est profectus contra Aristonicum Eumenis filium, in quo pralio, prostrato exercitu, ipse ne in manus hostium veniret, baculo Barbarum quendam in acie oculo conuerberato, in sui necem prouocauit. Valer. Max.
 Crassus v. Argiuorum rex, regnauit annis LXXX.
 Crastinus, dux Romanorum aduersus Vandalos missus, anno Domini 424.
 Crastus,

Crastus, vrbs Sicanorum, in Sicilia, patria Epicharmi comici, & Laidis meretricis: Gentilæ, Chraftinus. Steph. Crastis, Herodoto.
 Crataeis, mater Scyllæ, vt quidam volunt.
 Crater, à vasis similitudine, in monte Ætna appellatum est foramen illud per quod ignis euomitur. Ouid.
Et pronos currus medio Cratere recepit.
 Crater, sinus. Strabo lib. 5.
 Craterus, Macedo, è comitibus Alexandri, qui etiam res eius gestas scripsit. Plut. in Aristide. De hoc Persius,
Et quod opus Cratere magnos promittere montes?
 Craterus, staruarius nobilis, quem probatissimis signis Palatinas domos Cæsaris repluisse author est. Plin. lib. 36. cap. 5.
 Craterus, pictor qui Comædos Athenis in Pompeo pinxit. Plin. lib. 35. cap. 11.
 Craterus medicus insignis Cic. libro 12. ad Atticum. Huius seruum scribit Porphyrius Tyrius, morbo inusitato affectum, quum medicamenta non prodesse, vipera piscis in formam figurata, & ab eo deuorata sanum factum. Huius Crateri meminit etiam Horat. 2. Serm. Sat. 3.
 Crates, Thebanus philosophus, Cynicus, Diogenis discipulus, qui, vt Suidas, itémque Diogenes sunt authores, in pecuniam omnem substantiam redigens, apud Trapezitam deposuit, hac lege, vt si filij philosophi essent, eam indigentibus ciuibus distribueret, nihilo philosophos indigere existimans. Si autem idiotæ, eis redderet: vt vacuis virtute, saltem opes opularentur. Philostratus autem in vita Apollonij, & Diocles substantiam aiunt in mare proiecisse, vt liberius philosopharetur, atque dixisse, Abite pessum malæ cupiditates: ego vos mergam, ne ipse mergar à vobis, neque putauit se posse & virtutes & diuitias simul possidere. Emicuit autem Demetrii Poliorcetæ temporibus, ad quem Thebas obsidentem missus legatus, sua autoritate, eum ab obsidione patriæ remouit. Plutarchus.
 Crates, Atheniensis, poëta comicus antiquæ comædiæ, auditor Polemonis philosophi. Suid.
 Crates grammaticus, sub Ptolemæo Philometore, æqualis Aristophani grammatici, cognominabatur Criticus, siue Homericus. scripsit in Iliada & Odyss. libro 9. Comment. Author Suidas. Hic (vt ait Tranquillus) studium grammaticæ primùm Romam intulit: missus enim ad Senatum ab Artalo rege, sub ipsam Ennij mortem, plurimas acroases fecit, assidueque per omne tempus legationis disseruit, nostris quoque exemplum fuit admirandum. Suet.
 Crathis, nomen pastoris, qui captæ amore de-

prehensus, infantem sustulit, qui cruribus matrem, facie verò patrem referebat, deorum numero ascitus, ac mox Hylæum nomen Napæumque nominatus. Cæl. libro 25. cap. 32.
 Cratenas, Tapfi inuentor apud Plinium & Cælium lib. 18.
 Crathis, nomen duorum fluuiorum, quorum alter est in Achaia propriè dicta, prope Ægas, in sinum influens Corinthiacum. Strabo libro 8. Alter in magna Græciâ, iuxta Sybarim oppidum, cuius aqua barbibus comisque flauum colorem inducere traditur. Ouidius 15. Metamorph.
 Crathus, fluuius & mons.
 Cratinas, Africæ fluuius, à lacu Sicyone in Oceanum fluens, iuxta quem nonnulli fabulati sunt electrum nasci. Plin.
 Cratinus, poëta comicus, clarus apud Athenienses, qui primus in Dionysijs Athenis satyricam fabulam induxit. Horatius libro 1. Serm. Satyra 4.
Eupolis atque Cratinus, Aristophanisque poeta.
 Hic autem fuit supra modum gulæ ac omni voluptatû generi deditus, & præcipuè ebrietati: ad quod alludit Horatius in Episto.
*Prisco si credis Mecænas doctæ Cratino,
 Nulla placere diu, nec viuere carmina possunt,
 Qua scribuntur aqua potioribus.*
 Cratinus, insignis luctator. Paufan.
 Cratinus, statuarius omniumque formosissimus, cui postquam alios in lucta superasset, exercendorum puerorum officium demandatum est. Pauf.
 Cratinus statuarius. Paufan.
 Cratippus, Mitylenæus, quem Athenis docentem audiuit Ciceronis filius, vt est in proœmio librorum de Officijs. Hic Pompeiû post Pharsalicam pugnam fugientem, apud Mitylenem conueniens vltro solatus est, verbis philosophicis, ad spemque hortatus, cum quedam de prouidentia disseruisset, resque Romanas tandè labi esse necesse affirmasset. Plur. in Pompeio.
 Cratis, vide Cratinas.
 Cratylus, philosophus, cui Plato librum de significatione nominum inscripsit.
 Craualidæ, vel Craugalidæ, Phocidis regio prope Cyrrhum. Suidas.
 Craugia, Peloponnesi insulæ duæ, Spireo promontorio obiacentes. Plin.
 Crausius, viri proprium, qui Britanniam annis VII. obtinuit. Pomp. Lat. Eutrop. Orof. Insidijs Allecti focij sui occisus est, anno ab vrbe 1046.
 Crebènia. Vide CEBREMIA.
 Crefennæ, Scandiæ populi Iornand. Scritifinnis Procopio. hodie *Sericfinner*, Ortelio.
 Creius, Argiæ mons. Scholiastes Callimachi.
 Crema, vrbs Ponti: Gentile, Cremesius. Stephan.
 Creme

Cremera, fluvius Tusciam trecentorum Fabiorum clade nobilitatus, qui Veientum insidiis circumueniunt, ad fluminis huius ripas ad vnum omnes sunt trucidati: unde & dies ille inter atros annumeratus est, & porta, qua egressi sunt, Scelerata est cognominata. Liuius lib. 2. ab urbe. Ouid. lib. 2. Factorum,

Vt celeri passu Cremeram tenuere rapacem,

Tur' idu: hibernis ille fluebat aquis, &c.

Cremyon, siue Crommyon, oppidum non procul à Corintho, iuxta quod Theseus incredibilis magnitudinis suam, quem agros circumiectos longè lateque deuastabat, occidit. Ouid. lib. 7.

Quodè suam securus arat Cremyona colonus,
Munus, op' usque tuum est.

Strabo lib. 8. locum hunc Cromyonem vocat: unde & suè à Theseo occisam Cromyoniam cognominat.

Cremita, vrbs Cretæ, Gortyn postea dicta. Steph.

Cremita, Lyciæ vrbs videtur apud Strabonem, lib. 12. Pisidiæ Colonia in Pamphilia est, Ptol.

Cremiti, vel Cremitos, emporium paludis Mæotidis, circa Tanaim fluvium. Herod. Ptol.

Cremitiscus, oppidum circa Istrum, in Sarmatia. Plin.

Cremona, vrbs Galliæ Cisalpinæ, non procul à Mantua, quæ etiam hodie nomen retinet: cuius ciues cum contra Augustum cum Antonio sensissent, Cæsar victor, veteranis suis eorum agros assignauit: qui cum non suffecissent, adiecit etiam Mantuanorum agros, nullam aliam ob culpam, nisi quod Cremonensibus vicini essent. Hinc Virgil. Ecloga 9.

Mantua, vix misere nimium vicina Cremona.

Cremyon. Vide CREMMYON.

Cremonis iugum Alpium pars, qua nonnulli putant transgressum Annibalem. Circa Lebuos Gallos tractus est. Liu.

Crenides, vrbs Siciliæ, quam Philippus postea Philippus nominauit: Gentile, Crenitæ. Stephanus. Vide PHILIPPI.

Crenides, Bithyniæ locus, ad Pórum Euxinum. Arr. in Periplo. & locus circa Heracleam Pontis. Steph.

Crenis, Nympha. Ouid. in Metamorph.

Creon, onis, mons est Lesbii insulæ. Plin. libro 5. cap. 31.

Cronon, Corinthis rex prædonis Sisyphi filius, qui Iasoni post Medeam repudiatam filiam suam natu minorem, nomine Crensam, uxorem despondit. Quam rem iniquo animo ferens Medea, coronam naphra illi ram sponsæ dono misit: quæ sub noctem & luminibus accensis concepto igne, non modò illam, verum etiam sponsum & focerum, cum tota regia concremavit. Hyginus cap. 25.

Creon, Thebanorum rex, Menetij filius, & frater Iocastæ, qui Laio à Oedipo filio occiso regi administrationem arripuit. Verum cum

Sphinx, Typhonis & Echidnæ filia, Thebanum agrum crudelissimè vastaret, neque aliud tantæ calamitatis remedium ostenderetur, quam si quis ænigma ab illo propositum dissoluisset, Creon proposito per vniuersam Græciam edicto, si quis id præstare posse. Iocastam Oedipi matrem viduam, illi se uxorem daturum pollicitus est, regnoque Thebanorum vitro illi cessurum, quibus præmiis illecti non pauci, cum propositum ænigma dissoluere non possent, à Sphinge occisi, temeritatis suæ poenas dederunt, donec ad rei famam Corintho excitus Oedipus, Laij & Iocastæ filius, ænigma explanauit. Quam rem tam ægrè tulit fera, vt protinus sese ex prærupto monte dederit præcipitem. Hac itaque via Thebanorum regnum adeptus Oedipus, matrem imprudens uxorem duxit, cum paulò antè etiam patrem occidisset. Quibus flagitiis postea cognitis, tantum ex iis animo dolorem concepit, vt iucis pertæsus, vtrumque sibi eruerit oculum. Antigonesq; filix ductu Athenas sese in exilium contulerit, regno Eteocli & Polynici filiis suis ea conditione relicto vt alternis annis imperarent. Verum cum Eteocles (cui quòd maior natu esset, priores vices Polynices concesserat) exacto iam anno fratrem non reciperet grauisimum ea occasione inter Argiuos & Thebanos bellum est exortum: in quo cum fratres ambo mutuis vulneribus cecidissent, Creon denuò regni gubernacula recepit. Verum cum præter alia complura inclementiæ suæ exempla Antigona & Argiam interficiendas curasset, quòd illa fratres, hæc virum supremo sepulturæ honore essent sequeque, cumque occisorum Thebanorum propinquos funeris officio prohiberet: Theseus Thebanarum marum querelis commorus, Creonti bellum indixit, præliòque victum vita exiit. Starius in Thebaide.

Creon, primus Archon annuus Atheniensium.

Creontides, Herculis filius ex Megara, Creontis Thebanorum regis filia, quem pater, cum Theriomacho fratre ab inferis rediens, & in furorem versus à Iunone, quòd Lycum interfecisset, interemit.

Chreophagi, Aethiopiæ sub Aegypto populi. Strabo.

Creophilus, Samius, quem aliquando tradunt, suscepto hospite Homero, accepisse ab eo donum, inscriptionem poematis, quod Oechalia captiuitatem vocant. Sed Callimachus per epigramma quoddam contrarium ostendit, quod quanquam Creophilus opus composuerit, Homeri tamen dicatur propter dictum hospitium. Quidam hunc Homeri magistrum tradunt, quidam non hunc, sed Aristum Proconnesium. Strab. lib. 15. Apuleius in Floridis.

Crephagenetus, Deus Thebanorum in Aegypto, qui

qui immortalis colebatur. Soli enim, teste Plutarcho, nullum Deum mortalem venerabantur.

Crepus, Lupercus dicti sunt à crepitu pellicularum quem verberantes faciunt. Mos enim erat Romanis nudos discurre in Lupercalibus, & obuias qualque foeminas flagris ex pellibus confectis ferire. Festus.

Cressa, Doridis regionis in Asia minori vrbs. Pto. Cressa, Plinio. Porto Malfetan, Sophiano.

Cressa, Ptolemæo Liburniæ vrbs, Cressa dicta Plinio.

Cres primus Cretensium rex.

Crescens, patricius Romanus, qui cum Romæ principatum sibi vendicaret, ab Othone tertio est interfectus. Euseb.

Crescentius, Philosophus Cynicus, Iustino martyri infensus. Tavianus, contra gentes.

Crescentius Numentanus, consulem titulo se Romanum præferens, vrbs dominum cepit.

Crescis, Nymphæ marinæ nomen à fontibus dictæ, *επιών* enim fons dicitur. Perottus.

Cresum, vrbs Cypri. Steph.

Cresius, collis in Arcadia. Pausan.

Cresphontes, Messeniorum rex, qui populari seditione est interfectus. Pausan.

Cressa, Cariæ portus contra Rhodum insulam. Plin. lib. 5. cap. 28. Stephan. vrbs Paphlagoniæ, quam Meriones post Troiam condidit. Occupauit eam Zethus Nicomedis filius: Gentile, Cressens. Steph.

Cressæa, Herodot. lib. 7. regio Pallenæ vicina, ac Thermeo sinui contemina.

Creston, oppidum. Herod. lib. 1. quod Steph. vrbs est Thraciæ Lycophron,

Οικιστήν τιν' εἶπε κρησώνης θεόν. Ciues Crestoneos vocant, aut Crestonios, aut Crestonas. Possessiuum, Crestonicus. Steph.

Creston, nomen regis Bithyniæ, Iustinianus libro 38.

Crestones, populi sunt qui singuli plures habent uxores: cum autem vir aliquis moritur, tunc oritur magna disceptatio inter foeminas, quæ nam illum charius adamaret viaerem. Id vbi compertum est, quæ benevolentia & amoris palmam meruit, ad mortui tumulum ducitur exornata, ibique à propinquis maclatur, & humatur cum viro.

Creta, tæ, & Crete, tes, vulgò *Candia*, insula in medio Ponto, centum virbium fama clara: unde à Græcis *εργατιμπολις* appellatur, quæ (vt scribit Strabo) ad Septentrionem *Ægæo* alluitur, simul & Cretico Pelago, ad Austrum Aphroasiis Libycis: ad Occidentem *Ægliam*, & *Cytheram* spectat, ad Orientem *Carpathum*. Habet in longitudine 279. millia passuum, in latitudine quinquaginta millia. Circuitus eius 1589. millia passuum complectitur. Insignes in ea vrbes sunt, Gortyn, Cydonia, Gnoſſus Minois regia, & Strabonis Cosmographi patria.

Nullum in Creta animal noxium viuit, optimique vini fertilissima est: de qua Virgil.

Creta Iouis magni medio iacet insula Ponto,
Mons Idæus ubi, & gentis canabula nostra:

Centi vrbes habitant magnas, vberima regna

Dicta est Creta ab habitantibus Curetibus & per syncopen Creta. Alij dicunt Cretam dictam à Crete quodam Iouis filio Curetum rege. Alij à Crete Nympha Hesperidis filia.

Atianus non à Creta, sed ab homine cui Cres nomen erat, nominatam dicit, eo qui Iouem abscondit in monte Lycæo. Unde Cressa, tantum foeminini generis, id est, Cretensis. Similiter Cresseus, & Cressius, plura apud Stephanum qui hanc insulâ alias *Æriam* & *Cethoniam* & *Iberiam* dici prodidit. Cretenses in subterraneis ædibus degunt, natura inuidi, foedifragi, & ventres pigri, teste Epimenide Cretensi.

Creta, lucus est. Pausan.

Creta, oppidum Scythiæ, Valerius Flaccus libro primo.

— quoties paucos ad littoris ictus

Defectum, Scyticum metuens, Pontumque, Cretamque.

Cretea, regio Arcadiæ circa Lycæum montem: in qua incolæ Iouem educatum ferunt, non autem in Creta insula. Pausan.

Creteus, poeta quidam apud Propertium.

Creteæ, Insulæ quædam appellantur in Mæſia contra Liburnos populos. Plin. libro 4. capite vltimo.

Cretenia, locus Rhodi, vbi Althemenes habitabat, qui cum ex oraculo patrem se occisurum accepisset, dum fugit ne hoc periret, noctu in nauigium incidit, in quo piratas esse ratus patrem occidit. Supra Creteniam Atabirij montes sunt. Steph.

Cretheus, filius Æoli, Iouis filij, qui ex Tyro Salmonci fratris filia Ælonem genuit, Alcimedontem & Amythaonem. Hom. lib. Odyf. 11. Inde Cretheus denominatum, vt Virgo.

Cretheia, apud Flaccum lib. 1. dicitur, *Helle Crethei neptis.*

Crethon, filius Dioclis, qui cum fratre Orfilocho ad bellum Troianum profectus est, Græcis auxilium laturus. Verum cum duo hi fratres nimium suis vitibus freti, cum Ænea congregari non dubitarent, ab eodem interfecti temeritatis suæ poenas dederunt, vixque eorum cadauera à Menelao & Antilocho ex hostium manibus eripi potuerunt. Homerus. libro 5. Iliad.

Cretepolis, Pamphiliæ vrbs Polyb. Diodor. libro 18.

Creticus, Oratoris nomen, cuius meminit Iuuenalis Satyra 2.

Acer & indomitus, libertatisque magister
Cretice pelluces.

Creuga, pugil insignis. Pausan.

Cretinus Magnesium, bello Mithridatico aduersus ipsum Mithridatem delegit imperatorem Hermiam, cum quo tamen priuatas gerebat inimicitias, profectus interim se iturum in exilium, ne quis tumultus ob illam factionem duorum suboriretur. Quod si patria mallet Cretinum imperatorem quam Hermiam, orauit ut interim exularet Hermias. Aduersarij modestia permotus Hermias, sponte exulauit.

Creusa, Creontis Corinthiorum regis filia, quam Iason repudiata Medea, uxorem accepit: quamobrem Medea indignata, carminibus suis ignem inextinguibilem scriniolo inclusum per filios suos misit: filios verò pramonuit, ut statim oblato munere discenderent. Creusa igitur videndi cupida, nihilque mali suspicans, scriniolum aperuit, & cōtinuò euolauit ignis, Creusamque, & totam Creontis regiam exussit.

Quid. lib. 1. de Arte.

Cui non defeta est Ephyræ nata Creusa?

Creusa, Priami & Hecubæ filia, Æneæ coniunx, cui Ascanium filium peperit. Hæc in excidio Ilij, ab Æneæ, qui fugiens patrem humeris gestabat, filiumque manu ducebat, perditam fuisse in itinere, dum vias notas excessisset, tradit Maro libro 2. Æneidos: sed nonnulli eam ab ipso Æneæ ex pactione cum Græcis facta occisam volunt, ne quis ex femine Priami superesset. Alij rursus non occisam, sed desertam tradunt: idque eo consilio, ne nouas sedes, nouaque fœdera (quæ ferè nuptiis solent coalescere) longinquis in regionibus quæsituro vxor obesset: quibus refertur fabula de Heleno & Cassandra, liberis Priami, quos Græci captiuos abduxerunt.

Creusis, oppidum partim Bœotia & Locrensi, partim Ætolorū. Vadianus apud Pomponium lib. 2. Steph. Bœotia urbem esse ait, è regione Magaridis sitam.

Crexa. Vide CREOSA.

Crimisa, vrbs Italiae prope Crotonem & Thurium, à Crimisa Nympha, Gentile, Crimisa. Strab. lib. 7. Steph.

Crimissa, fluuij nomen. Steph.

Crimissa. Vide CRINISVS.

Crinas, Massiliensis medicus, qui ad syderum motus ex Ephemeride Mathematica cibos dabat, horatque obseruabat, Plin. scribit hunc centum festertia reliquisse muris patriæ non minori summa extruendis.

Crinis, sacerdos Apollinis, qui cum sacra Dei neglexisset, atque ob hoc nihil penitus fructuum eo anno collegisset, omnibus rebus à muribus corrosis, tanto detrimento commotus, consueta sacra Deo peregit. Quo facto Deus illicò mures omnes sagittis suis perdidit, atque ex ea re Smintheus Apollo di-

ctus est: nam Cretenses, mures Sminthas vocant.

Crinifus, Siciliae fluius, Segesta vrbi vicinus: de quo Seruius huiusmodi refert fabulam. Cum Laomedon Neptuno & Apollini mercedem pro ædificatione murorum Ilij denegaret, Neptunus iratus Troia cetum immisit, ut eam vastaret. Qua de re consultus Apollo, hoc vnum tantæ calamitatis remedium fore ostendit, si virgines Troianæ belluæ obicerentur: Hippotes itaque nobilibus Troianus metuens, ne & Hegesta filia sua in eandem calamitatem incideret, nauim eam impositam ventis fluctibusque commisit, tolerabilius nimirum ratus, si illa se absente mergeretur, quam coram a terrefirma belluæ crudelissime dilaniaretur. Verum ita diis visum est, ut illa salua in Siciliam deferretur: vbi amore eius captus Crinifus, in canis, seu (ut alij malunt) in vrsi effigiem conuersus, eam compressit, suscepitque ex eo concubitu Acestam Siciliae regem. Virgil. 5. Æneid. de Aceste,

Troia Criniso conceptum flumine mater quem genuit.

Crioa, vicus in tribu Antiochide, Steph.

Crios, Latine aries dicitur quo nomine dictus est Ægineta quidam luctator cantatissimus apud Græcos. Aries autem Crios ob id dicitur, quia cum in eo fuerit sol, interdum ac noctem quodammodo iudicat, quod *κρίων* nuncupant. Et quod in eo signo inter hyemem positus ac æstatem, ipse rursus iudicetur. Cæll. libro vigesimo octauo, capite secundo.

Crios, Athleta Æginensis apud Græcos celeberrimus.

Crisa, nomen oppidi, quod Crisus Phoci filius condidit. Hinc Crisæus sinus: Strab. lib. 9. Sunt & alia vrbes hoc nomine appellatæ (alias Crissa.) Steph.

Crisa, vrbs Phocidis, vnde campus Crisæus: & alia Æolidis, quam aliqui eandem Cirrhæ faciunt: Gentile, Crisæus.

Crisæ, vrbs Troadis.

Crispiana, Pannonia vrbs. Anton.

Crispinus, consul, collega Iuuentij Celsi, anno ab vrbe 865.

Crispinus, consul cum Æliano, anno ab vrbe 939.

Crispinus, consul cum Iuliano, anno ab vrbe 976.

Crispitia Dacia Ripensis vrbs. lib. Notit.

Crispus Salustius, historicus Latinus, Thucydidi ex Græcis opponitur à Quintiliano, elegantia dicendi, Attica breuitate, sententiarum crebritate Taxatur autem à Pollione, ut nimis antiquarius, & ex Catonis Originibus verba mutuatus: Frogo autem, quod orationibus nimis longis vtatur, sicuti & Thucydides.

des. Ciceronis acerrimus inimicus fuit, ut ex vtriusque inuicti orationibus constat. Marcus Varro Crispum Salustium in adulterio deprehensum ab Annio Milone, loris bene casum dicit: & cum dedisset pecuniam, dimissum. Gellius lib. 18.

Crispus, Constantini Cæsaris filius, à patre interfectus.

Crispus Vibius, orator, ore compositus & incundus: priuatis tamen causis, quam publicis melior. Quintil.

Crisa, oppidum maritimum Phocidis, à Crisso Phoci filio conditum. Hinc Crisseus sinus. Strabo lib. 9.

Cristonei, populi vicini Scythis, Stobæo, quos ait vxores cum maritis mortuis comburere.

Criticalis, Cappadocia oppidum. Herodor.

Critensis, Asiae populi, à Memnonibus, & Dauellis, dierum viginti intervallo discreti. Plin. lib. 6. c. 30.

Crithis, ut ex Ephoro refert Plutarchus in vita Homeri, filia Athellis, quam moriens in Mæonis fratris tutela reliquit. Hic autem cum puellam vitiaffet, grauidamque fecisset: atque ob id facti vereretur infamiã, Phemio eam Smyrnao grammaticæ præceptoris in matrimonium dedit. Illa verò non multo post Homerum peperit, ob idque Melesigenes dictus est, qui postea cæcus factus, Homeri nomen cepit.

Crithote, vrbs Hellepontis, octoginta stadiis, à Candia distans: Gentile, Crithosius. Est & promontorium Acarnaniae. Steph.

Critias, Philosophus, dixit animam esse sanguinẽ.

Critias, vnus è triginta tyrannis, Atheniensibus Lacedæmoniiis impostis. Cicero libr. de Oratore 2.

Crito Atheniensis, Socratis familiaris, quem & opibus iuuit, & cum quo vsque ad extremum vitæ est philosophatus.

Crito, Pieriora (Pieria autem vrbs est Macedonia) historicus fuit, scripsitque res Persicas, Sicalas, Macedonicas.

Crito, Naxius genere, historicus & ipse. Suidas.

Critobulus, medicus, de quo Plin. libro septimo: capitulo trigesimo septimo. Magna & Critobulo fama est, extracta Philippi regis oculo sagitta, & citra deformitatem oris curata orbitate luminis.

Critolæus, Atheniensis, nobilis Peripateticus, Romam ab arheniensibus missus legatus cum Carneade & Diogene Stoico, ut scribit Cicero libr. 2. de Oratore. De huius libra scribit idem Cicero in Tusculanis quæstionibus. Quo loco inquit, quæro quam vim habeat libra illa Critolæi, qui quum in alteram lancem auiti bona imponat, in alteram corporis & externa, tantum propendere illam boni lancem putet, ut terram & maria deprimat.

Critolæus, Achæorum dux, qui Corinthium consiliis suis euerit. Cicero li. 3. de Natura deorū. Is sororem interfecit, quod sibi è victoria redeunti non gratularetur, quum tamen ceteri omnes ei applaudent. Demaratus apud Plut. in Parallelis. Postremo à Quintio Cæcilio Mello victus apud Thermopylas, veneno sibi mortem consciiuit. Liuius.

Κριε μέτωπον, id est, arietis frons, Creta insulae promontorium, ad Occidentem, versus Cyrenas, Rursus ex Dionysio. Pompo. Mela. lib. 2. Plin. lib. 4. c. 12.

Crius, municipium Atticæ. Suid. item fluuius Achaia, Paulan.

Crixia, Italiae vrbs in Liguria. Anton.

Croatia. Vide LIBVRNIA.

Crobialon, oppidum non longè à Sefamo in Paphlagonia, quod abluit Parthenius amnis Dianae virgini admodum gratus. Apollinius li. 2. Valer. li. 5. Argonauticon.

Crobialon, oppidulum iuxta Pötum. Apollonius li. 3. Steph. Vide Cobilus.

Crobylus, leno quidam omnium sceleratissimus, qui duo scorta domi alebat, quorum lenociniis quamplurimos adolefcetes in perniciem alliciebat. nec his contentus, eosdem illectos furto compilabat, vnde Crobyli ingum abiit in prouerb.

Crobylus, poëta comicus.

Crobyzi, populi iuxta Istrum, quorum terra Crobyzica. Steph. Mysia inferioris gens. Ptolem. Item, Thracum populi Herodot.

Crocala, insula arenola: circa Indi fluminis ostia. Plin.

Crocea, vrbs Laconica, vna ex centum: ciues Croceatae. Steph.

Crocitonon, Venelorum in Gallia Lugdunensi vrbs. Ptolem.

Crocilius, nomen pastoris, Theocritus.

Crocus, Thessaliae capus, prope Thebas Phthiotidis, per quem Ambrylus fuit. Strabo.

Crococalana, Angliae vrbs, Antõ. *Ancafter*. Camdeno.

Crocodilo, oppidum, Arsione postea dictum: similiter & flumen. Stephano *κρακοδείλων πόλις*, i. Crocodilorum vrbs, sicut est in Mæotide palude Aegypti: sic dicta, quod equus cuiusdã canes proprios fugientes persequens, in paludem delapsus, à Crocodilo in vltiorẽ ripam delatus sit: quo in loco vrbe condita, Crocodili consecrati & pro diis habiti sunt, eorumque cæde omnibus interdictum. Steph.

Crocodilon, Phœnicia oppidum, non procul à Carmelo promontorio. Plinius lib. 5. cap. 29.

Crocodilus, mons est Ciliciae regionis. Plin. lib. 5. cap. 27.

Croconus, fluuius est Brutiorū, in quem si quid coniciatur, lapideo durefcit cortice,

Crocotus, capus iuxta Thessaliam ad Amphrysium fluuium. Steph.

Crocum, venatorem, ac sagittarium fuisse dicitur, precibusque Musarum in astris relatum, Sagittarius nomen accepisse. Sidonius.
 Crocus, puer formosissimus, qui cum Smilacem puellam deperiret, amoris impatientia versus est in florem sui nominis. Ouid. 4. Metamorpho.
Et Crocū in paruos versus cum Smilace flores.
 Crocyleum, locus in Ithaca, alias *δῆμος* dictus Stephanus.
 Crocylium, insula Ithacæ. Heracleon Itacæ quadripartitam facit: vt prima pars ad Meridie, & maritima sit, altera Neiam, tertia *κροκύλιον*, quarta *αἴγυλιον*, Steph.
 Crocyllus, vir Atheniensis, Plutar.
 Crælus, rex Lydorum, Alyarchæ filius, omnium quos hominū memoria celebrat, ditissimus, vnde etiam hodie, cum immensas opes significare volumus, Cræsi diuitias dicimus. Hic cum se omnium mortalium foelicissimum crederet, monitus est à Solone, Neminem ante cineres beatum dicendum, quod quoad viuimus, periculū sit, ne instabilis huius mundi felicitas dolore aliquo contaminetur. Quā Solonis sententiam verissimam esse Cræsi calamitas postea declarauit. Viētus enim à Cyro, pyræque impositus, tandem salubre Solonis consilium agnouit, eiusque nomen sæpius inlclamauit. Vnde admiratur Cyrus quānam esset deorum, hominūve, quem ille in extremo periculo solum inuocaret. remque totam edoctus, humanæ vicissitudinis memor, Cræsum ab incendio liberauit, summoque semper apud se in honore habuit, Ouid. 4. de Ponto,
Diuitis audita est cui non opulentia Cræsi?
 Herodot. lib. 1. Plutar. in Solone.
 Crois, Arabum vrbs. Steph.
 Cromitis, regio in Peloponneso supra Alpheum.
 Cromma, Paphlagoniæ oppidum, Strab. lib. 12. alerius Flaccus lib. 5.
Mox etiam Crommam, atque ingo pallente Cytoron.
 Stephanus. Crommam (inquit) alij Amastrim, alij Amastridis regiunculam faciunt: Gentile. Cromites, Cromnæus. Est & Peloponnesi vrbs. quæ in masculino & foeminino genere, item singulari & plurali numero profertur, à Crono Lycaonis filio.
 Crommyonesus, insula ante Smyrnam Plin.
 Crommyon, Cypri insulæ promontorium. Strabo Libyæ vrbs. Steph. Locus in Attica, Xenophi. iuxta Alcalonem oppidum. Steph.
 Cromna, Peloponnesi vrbs. Steph. Thessaliæ oppidum. Helych.
 Cromum, Arcadiæ oppidum. Pausan.
 Cromyssa, insula Iberiæ. Steph.
 Cronciades, vnus ex præstantioribus Herculis filius ex Megara. Perottus.
 Cronca, promontorium Caspiæ mari vicinum.

Plin. lib. 4. cap. 5.
 Cronia, orum, Saturni festa erant, quæ celebrabantur Romæ 14. Calēdas Ianuarias, ita dicta *κρόνια* hoc est, à Saturno: vnde & Saturnalia à Latinis appellantur. Horū Macrobius latè meminit, citata etiam antiqui poëtæ auctoritate, apud quem legerat,
Maxima pars Graium Saturno, & maxima Athena
Conficiunt sacra, quæ Cronia appellantur ab illis.
 Cronium, mons Peloponnesi, Ptolem. Vrbs in Elide, Diodor. lib. 15. Siciliæ oppidum ab Amilcare captum, Polyæn.
 Croniū, nonnullis mare concretū appellatur, teste Plin. lib. 4. cap. 16. Apollonius tamen in Argonauticis Cronium mare pro Adriatico posuit, si interpreti eius credimus, quod Italiā alluat, quam olim Saturnum volunt tenuisse.
 Cronius, vnus ex Centauris.
 Cropsia, vicus in tribu Leonidis. Steph.
 Cros, vrbs Ægypti: ciuis, Croites, & præfectura. Croitis, Crois, Arabum ciuitas. Steph.
 Crosse, vrbs iuxta Pontū: Gētilis Crostæus Steph.
 Crossea, Græciæ regio. Herodo.
 Crotalus, Fluuius Italiæ (cui Magna Græcia cognomen est) nauigabilis. Plin. lib. 3. cap. 10.
 Crotchildes, Childerici Burgundiorum regis filia, Clodouei Francorum regis vxor. Blond.
 Croton, ciuitas Italiæ in sinu Tarantino, Milone athleta memorabilis: qui Pythagoræ discipulus fuit. Peritissima autem rei bellicæ fuit: nec paruam operam exercendis athletis dedit. In vno enim Olympico certamine victores omnes, Crotoniata fuerunt. Iure itaque dici visum est, Qui Crotoniatarū postremus est, is reliquorū Græcorū primus est. Verus quoque prouerbium alterū, Crotonē salubrius. Quod inde orrum esse aiunt: quia locus ipse ad salubritatem, & bonas corporis habitudines, propter athletarū multitudinē plurimum conferrat. Plurimos etiam Olympicas habuit. Ad eius gloriam accedit ingens Pythagoræorum numerus. Strab. lib. 6. Hinc Gentilia nomina, Crotoniata, Crotonius, & Crotonias, Steph.
 Crotonem vrbs esse scribit aliam Tusciæ metropolim, & montem qui Axium flumen effundit. *κρότων* etiam est animalculū canibus infectum, Latini Ricinum vocant.
 Croton, tonis, nomen viri. Ouid. li. 15. Metamor.
Inuenit Aeserei fatalia fluminis ora,
Nec procul hinc tumultum sub quo sacrata Crotonis.
Qssa tegebat humus, iussaque ibi moenia terra
Condidit, & nomen tumulati traxit in vrbs.
 Crotopus, rex Argiuorum, pater Plamathes, quæ ab Apolline compressa, Linum peperit: quem cum inter vepres abscondisset, canes extractū dilacerarunt. Hinc Crotopiades patronymicū masculi. Ouid. in Ibin.
Quiqua Crotopiadem diripere Linum,

Crotus,

Crotus, siue Croton, Euphemes Musarum nutritis filius.
 Crunos, fons est in Attica, vt etiam Latine.
 Crunos, Thraciæ portus, Pomponius libro secundo Dionysopolis, inquit Plin. lib. 4. capite 11. ante Crunos. Portus autem à salientibus aquis nomen habet, qui Græcè Cruni appellantur. Hermolaus. Vide DIONYSIOPOLIS.
 Crusa, insula Asiæ adiacens, in sinu Ceramico, Plin. lib. 5. cap. 31. in descriptione insularum ante Asiam.
 Crusis, pars Mygdoniæ, à Cruso Mygdonis filio: vnde Crusis adiectiuum fæmini generis. Stephan.
 Crustumium oppidum in Latio, Albanorum colonia. Plinius libro 3. cap. 5. Virgil. libro 7. *Æneidūm,*
Crustumeros appellat:
Ardea, Crustumeriq; & turvigeræ Antenna.
 Crustuminum, oppidum Tusciæ, iuxta Veios, à quo incolæ Crustumeni dicti, & Crustumina tribus, & Crustumina pyra, & Crustuminum vicum laudatissimum.
 Crustumium, fluuius ex Apennio monte ortum, trahens, Ariminūmque præterlabens. Lucan. lib. 2.
In lauum cecidere. latus veloxq; Metaurus,
Crustumiumq; rapax, & iunctus Sapis Isauro.
 Plin. lib. 3. cap. 15.
 Crya, vrbs Lyciæ. Sunt & aliæ insulæ Creyorum, nempe Carylis & Alina, Steph.
 Cryassus, vrbs Cariæ, à Cryssio Caretis filio. Stephano.
 Crymnas, locus in Troade, author Nicander in Theriacis.
 Crynis, Bithyniæ fluuius. Plin.
 Cryon, Asiæ minoris fluuius, in Hermum defluens. Plin.
 Crypta Neapolitana, via manu facta est, sub monte Paullipi, qua itur Cuma Neapolim. Mille passus in longitudinem protenditur, duodecim pedes lata, & totidem alta est, vti eam describit Leander. *Grotia di Napoli vulgo vocant.*
 Cryptus, Arabiæ felicis portus. Ptolem.
 Cryptus, Æginæ insulæ portus. Ptolem.
 Cryssa, Troadis fluuius. Plin.

Cteatus, pater Amphimachi, vnus ex quatuor ducibus Epeorum, qui quadraginta nauibus ad Troianam expeditionem sunt profecti. Homerus in Catalogo nauium.
 Ctemene, vrbs Thessaliæ, à Peleo Phoenici donata, cuius ciues Homerus Dolopes vocat, & Ctemenem Dolopiadem: Gentile, Ctemenius, & Ctemenæus.
 Ctenos, Tauricæ Charlōnesi portus Strabo.
 Ctesibus, Atheniensis parasitus, qui aliquando interrogatus quod illi ex Philosphia super-

esset, respondit *ἀπὸ βέλῳ δειπνῆν*, id est sine symbolo cœnare: nam cum iocis scateret, sapius vocabatur. Cæl. lib. 27. cap. 24.
 Ctesias, Ctesiochi filius, medius Cnidius, qui Artaxerxem cognomento Memorem vocauit, & historiam Persicam libris triginta conscripsit. Suidas.
 Ctesibochus, pictor nobilis, qui Iouem Bacchum parturientem & ingemiscentem muliebriter inter obstetrices dearūque clamorem depinxit.
 Ctesiphon, Atheniensis, decreto persuasit Atheniensibus coronari oportere Demosthenem aurea corona in theatro, probitatis & virtutis omnis generis ergo. Ob id ab Æschine Demosthenis inimico, tanquam perniciosi decreti author accusatus, defenditur à Demosthene præclara illa, atque omnium optima Oratione quæ *τῆς στεφάνου*, id est, de corona inscribitur. Cicero de optimo genere oratorum.
 Ctesiphon, architectus, qui templum Dianæ Ephesiæ traditur extraxisse, opus mirabile, & toto orbe celebratum: quod postea ab Herostro incensum fuit, & hac tantum de causa, vt ob aliquod facinus nominaretur.
 Ctesiphon, locus Parthorum, Strabo lib. 15. Prope Seleuciam vicus maximus est, nomine & re Ctesiphon, in quo Parthorum reges hymbabant. Hic vicus ciuitatis potentiam & magnitudinem habebat adeo, vt Parthorum multitudinem & apparatus omne recipiat, ac venalia necessariæque artificia illis suppeditaret. Quin & Ctesiphontem Babylonici regni caput fuisse Plin. lib. 6. scribit cap. 26. Gentile Ctesiphontius.
 Ctesippus, Chabriæ filius, quem Phocion, mortuo Chabria amico, diligēter ac per humanē collegit, quō impuros adolescentis mores componeret: eius tamen cum duro, tum animimē liberali ingenio esset nusquam adduci potuit, vt curam & laborē in illo instituendo dimitteret: cuius ineptias nō modō pertulit patienter, verum etiam studiosē tegebat. Quāquam semel aiunt, Phocionis constantiam importunitate leuissimi hominis superatam. Nam quum ille imperatorium quoddā munus studio accuratiorē obiret, Ctesippus, vt erat futillis delirūsq; grauius peritūmq; imperatorem cepit fatuus quibusdam interrogatiunculis obtundere: atque illum monēs, docēsve, importunius perurgere. Tum stomachatum Phocionem dixisse fama est: O Chabria, Chabria: cumulatam tibi pro amore nostro gratiam nunc persoluo, qui nati tui deliramenta sustineo. Plut. in vita Phoc.
 Ctesius Iupiter dictus est apud Atheniensēs, in cuius dedicatione Ambrosia ferebantur, id est omnis generis fruges cum oleo & lacte. Cæl. lib. 28. cap. 25.

Cthonia, insula eadem quæ Creta. Steph.
Cthonophyle, ex Baccho Phliuntem peperit.
Steph.

Cymene. Vide CTEMENE.

Cylindrine, Indiæ intra Gangem locus. Ptol.

Cypanfa, castellum. Strab. lib. 8.

Cuarus, fluvius, prope Coronæam, quem Alcaus, Coralium vocat.

Cuba, dea apud antiquos quæ præerat cubantibus.

Cuba, insula, noui orbis Occidentalis.

Cuba, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Cubi, Galliæ Celticæ populi, qui Bituriges vocantur: vulgò *Ceux de Berry*. Plinius libro 4. cap. 19.

Cubulterini, Italiæ populi. Plin.

Cubus. Vide CYBUS.

Cucadma, Sarmatiæ Asiaticæ oppidum. Ptol.

Cucasbiri, Thraciæ vrbs. Procop.

Cucci, Pannoniæ inferioris vrbs. Anton.

Cuculum, Latinorum oppidum, in via Valeria, cuius meminit Strabo lib. 5.

Cuculus Iupiter dictus est, quod Iunonis desiderio in hanc auem fuerit transformatus.

Culcua, Colonia Numidiæ nouæ in Africa. Ptol.

Cuma, vrbs in Locrensi agro, qui est Ioniæ Asiæ minoris. Fuit autem hæc Æolicarum vrbiū maxima, & ferè metropolis cæterarum ciuitatum, quæ numero erant circiter triginta. Ab ea nominata est Cumæa Sibylla, quam aliqui à vicinitate loci Erythræam appellarunt, quæ profecta in Italiam: multa de Romanis vaticinata est. Item patria fuit Ephori, viri doctri clari, Iſocratis discipuli. Sed & ante ipsum Hesiodus quoque poëta Cumæus, fuit qui patrem suum, relicta Æolica Cuma, in Bœotiam migrasse dicit. Plut. de eo in Symposiis multa, & Suid. Steph.

Cumanus Apollo dictus est, quod Cumæ cole-retur quem quatuor diebus fleuisse memorant, cum aduersus Achæos regemque Aristonicum à Romanis pugnaretur.

Cuma Æolica, antè Lesbum sita, nomen habet à Cyme Amazone: quare & Amazonum dicta est. Hæc & Lesbos stoliditatis notantur. Est & alia Phryconitis dicta. Quatta Elidis. Quinta Eubœæ & Pamphiliæ. Item insula prope Siciliam. Stephan. huius incolæ Cumæi dicti sunt, qui stupiditatis nomine malè audierunt olim enim vulgatum erat rota Asia prouerbium, Cumæos serò sapere. Vide Erasim.

Cumæ, marum ciuitas Campaniæ ad mare, iuxta Puteolos, à Cumæis Asiæ populis, & Chalcidensibus communiter condita. Seruius in illud Virg. 3. Æneid.

Huc ubi delatus Cumaam accesseris urbem.

Eubœa, inquit, insula est, ex cuius ciuitate Chalcide coloni profecti sunt ad nouas se-

des quærendas, & haud longè à Baiis (qui locus à socio Vlyſſis Baiō illic sepulto nomen accepit) inuenerunt vacuum litus: vbi visa muliere grauida (quod illi fecunditatis augurium interpretabantur) ciuitatem condiderunt, quam Cumas appellauerunt, siue *ἄδὸς ἢ ἄβουρος*, hoc est, à prægnante: siue ab vndis Græci *κύμα* appellant. Hæc ille. Strabo verò libro 5. Cumas appellatas mauius à Cuma Æolica vrbe, ex qua profectus est Hippocles, qui Megastheni Chalcidensi in hac vrbe condenda sese præbuit adiutorem: traditque ita conuenisse inter duos hosce duces, vt ius quidem coloniæ penes Chalcidenses, nominis autem imponendi potestas penes Cumæos esset.

Cumanus, Iudææ procurator, anno salutis 51.

Cumelus poëta, floruit anno ab vrbe 420.

Cumerum, Piceni promontorium. Plin. *Monte d'Ancona*, Leandro.

Cumi, Æthiopiæ sub Ægypto oppidum in Nili ripa. Plin.

Cumillum magnum, Italiæ vrbs, inter Parmam & Dertonam. Anton. hodie *Cigomol*, Simlero.

Camillomagum coniunctim legit Sigonius.

Cunæus ager, Lusitanæ promontorium. Strabo lib. 3. Caput hodie sancti Vincentij nominat.

Idipsum Ptolemæus sacrum esse credidit, vt facile in locis nõ adeò distantibus error committitur.

Cunei, Hispaniæ populi, quorum vrbs ampla Cunistorgis dicitur. Appian.

Cuni, Gedrosiæ oppidum. Ptolem.

Cunici, vrbs Balearidis maioris. Plin.

Cuniculariæ, insulæ paruæ, Corsicæ insulæ vicinæ, inter Corsicam & Sardiniam. Plin. libr. 3. cap. 6.

Cunina dea, quam præci coluerunt, quæ cunis infantium præsidere putabatur. Cæl. Rhod. lib. 21.

Cunipertus, Longobardorum rex, patri Grimoldo in regno successit, anno ab vrbe 1433.

Cunusitani, Sardinæ populi. Ptolem.

Cuphe, Libyæ interioris vrbs. Plin.

Cupido, amoris Deus, quem Hesiodus natū vult ex Chaos & Terra: Simonides & Cicero ex Marte & Venere: Arcefilaus ex nocte & Æthere: Alcæus ex Lite & Zephyro: Sappho ex Venere & Cælo: Seneca ex Venere & Vulcano. Quidam ex sola Venere prognatum tradunt, citantes illud Virgil. lib. 1. Æneid.

Nate mea vires, mea magna potentia solus.

Duplex autem est. Ouid.

Alma sate, dixi, geminorum mater Amorum,

honestus, videlicet & turpis: illumque ex Venere & Ioue patre natum voluit: hunc autem Erebi & Noctis filium esse: quod & ipsum refert Cicero lib. 3. de Natura deorum. Fingitur à poëtis armatus flammis, & duobus diuersissimæ naturæ spiculis, altero videlicet aureo, altero,

altero plumbeo. quorū illud vim habet amorem conciliandi, hoc pellendi fugandique.

Ouid. libr. 1. Metamor. in fabula Apollinis & Daphnes.

Cupra, Piceni ciuitas non procul ab Asculo. Plin. li. 3. c. 13.

Cupra, Italiæ oppidum in littore Apulo: Cupra autem dicta est, haud vana cōiectura, à Cypræ templo, illic à Tuscis, qui Cypram Iunonē dicunt, extructo, vt Strabo scribit: vt Cupra, siue Cypra vna appellatione contineatur.

Curaporina, Indiæ intra Gāgem oppidum. Ptol.

Curcum, Liburniæ oppidum. Ptolem.

Curcura insula in mari Adriatico, non longè à Melitine: aliàs dicitur Melena.

Curena, Mediæ vrbs Ptolem.

Curenenses, populi in quarta regione Italiæ à Plinio collocati li. 3. c. 13.

Cures, pluralis numeri, Sabinorum oppidum, cui imperabat T. Tatius, cuius ciues Quirites dicebantur. Conueneruntque Romulus & Tatius in hanc sententiam, vt à duobus populis vnus efficeretur, & Sabini Romam migraret, Romaque nomen retineret: sed Romani & Sabini Quirites appellarentur. Liuius libro primo. Hinc etiam populi Cures. Virgilius libro 9.

Tatiòque seni Curibúsque seneris.

Curetes, populi Cretæ insulæ, qui & Corybantes & Dactyli Idæi appellati sunt: ex Ida Phrygiæ monte (vt quidam volunt) oriundi: à cuius etiam nomine, Cretæ mōtem, quem primum infedere, Idam appellarunt. Dicti *κόρυβτες* Straboni lib. 10. *ἀπὸ τῆς κορυφῆς*, hoc est, à tonsura.

Anteriorem enim capitis partem detonsam gestabant, ne hostes eos casarie apprehenderent. Alij Curetas dictos *ἀπὸ τῆς κορυφοφίας*, eò quod Iouem aluisse dicantur. Idem Strabo loco iam citato, Curetas in Græciam quoque trajecisse, tandemque confedisse trans Acheloum fluium ibique cum inronsa seruantur capita, Acarnanas vocari cœpisse. Hos Ouid. ex imbri natos fabulatur, libr. 4. Metamorpho.

-Largòque fatos Curetas ab imbri.

Hinc deriuata, Cureus, Curissa, Curitis.

Curetes, sacerdotes Cybeles in Creta.

Curia, Rhetiæ locus inter Mediolanum & Brigantiam. *Chun*, hodie, Schudo.

Curia, vel Coria, Oredanorum vrbs, Albionis insulæ. *Corebridge*, Camdeno.

Curiana, Bactriana oppidum Ptolem.

Curianum, Galliæ Aquitanicæ promontorium. Ptolem. Caput Boiatum, Scaligero. *Cap de Buis*, Gallicè.

Curias, Cyprî promontorium, Ptolem. oppidum Plin.

Curia, vrbs inter Batim fluium & Emeritam. Anton

Curictæ populi Illyrici, conuentus Scardonita-

ni, quos ius Italicum habere Plin. dicit, libro 3. c. 21.

Curifugia, nomē villæ Nicolai Perotti inditum, quam in agro Sentinati habebat, inter duo fluenta, Sentinum & Neuolam, vbi est saluberrima cœli temperies.

Curionia sacra, quæ à Curionibus in curiis habebant.

Q. Curio pater, orator egregius, sed nulla memoria fuit. Hic in quadam oratione Cæsarem omnium mulierum virum, & omnium virorum mulierem vocauit.

C. Curio filius, tribu. pleb. Cæsarianas partes sequutus est, vir luxu & audacia singularis: sexcenties enim H-s. debebat, vt Valerius de luxuria scribit. Is vt se ere alieno liberaret, atque emergeret, Cæsarem ad bellum ciuile impulit. Cicero in Epist. ad Q. Tyronem, & 2. Epist. ad Curionem.

Curiones, Germaniæ populi Ptolem.

Curiosolita, populi inter Celtas ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus, qui Armoricæ appellatur, p. oximi Andegauenſibus. Hos Coriopitenſes esse plerisque placet: quæ ciuitas est Episcopalis in prouincia Turonensi Britannæ ducatu, regnòque Francorum sita *Cornouaille*.

Curitis, oppidum Cyboto monti propinquum, quod aliquando à terra est absorptum. Plin. li. 2. cap. 19.

Cürtium, vrbs Cypri, à Cureo Cinyræ filio: Gentile, Curieus, Curias scæ. & ipsa regio. Est etiam vrbs Ætoliz. Steph.

Cúrius, Roman. ciuis exactissimæ frugalitatis, & perspectæ fortitudinis. Hic cum in scamno sedens, rapas in foco torretet, & Samnitum legati magnum auri pondus publicè missum attulissent, inuitarentque, vt eo vti vellent: respondit, M. Curium malle imperare locupletibus, quam locupletem fieri, & qui acie uinci non potuisset, cum pecunia corrupti non posse. Hunc omnium primum de Sabinis triūphasse, author est Liuius. Idem etiam Pyrrhū, Epirotarum regem acie victum, Italia exulit populòque vitum quaterna agri iugera diuisit, sibi que nihil plus seruauit, dicens, Neminem esse debere ducem, cui non tantum esset. quantum militi sufficeret. Cæcilius: Reuersus in concione ait. Tantum agrorum cepi, vt solitudo fuerit futura, nisi tantum hominum cepissem: tantum hominum porrò cepi, vt fame essent perituri, nisi tantum agri cepissem. Postremo de Lucanis ouans urbem intrauit.

Cúrius, Alexandria presbyter sub Diocletiano tantæ doctrinæ fama, vt Origenes iunior appellaretur, Hierony.

Curópolis, vrbs Caria. Steph.

Curta, Pannoniæ inferioris vrbs. hodie, *Ofen* ad Danubium.

Curti, Asiae populi Cedren.

Curcius, praenome Marcus, adolescens Romanus nobilis, qui se pro salute patriae Diis manibus deuouit. Nam cum terra in medio foro ingenti hiatu desedisset, responsumque esset, non coituram labem, nisi quisquam ex primae spei adolescentibus sese in hiatus deiecisset. Curtius acceptam a patria vitam, eidem impendere non dubitauit: consensuque equo, sine mora se in specum praecipitauit. Vnde etiam Curtius lacus nomen creditur seruasse. Aristides apud Plutarc. in Parallel. Liu. libro sexto.

Q. Curtius, nobilis historicus, de rebus gestis Alexandri Magni scripsit historiam.

Curtius fons insigni aquae ductu memorabilis, ut qui a quadragesimo lapide in urbem fuerit perductus opere arcuato tantae altitudinis, ut in omnes urbis montes facile distribueretur. Plin. lib. 36. cap. 15.

Cusa, Mauritaniae Tingitanae fluius. Ptolem. *Omirabi* vel *V marabea* hodie.

Cusco metropolis & praecipua ciuitas in ea noui orbis parte, quae meridiem magis respicit, quam Hispani terram firmam appellant, & quae Brasiliam Peruuiamque comprehendit. Haec ciuitas, cum pulcherrimis Galliae & Hispaniae urbibus, amplitudine, inuicta arcis munitione, & hominum, potissimum nobilium, frequentia, aedificiorum serie & dispositione, situsque amoenitate contendit. Delectantur incolae rebus depictis: panno, plumbi, stannique fodinis abundant. Argenti apud eos vis magna, auri non item. Vide noui orbis descriptores.

Cusculus, urbs in Thracia. Procop.

Cusi, durus, siue stipula, aut cucumerariu, filius Abdi filij Maloch. 1. Par. 6.

Cusi, Pannoniae inferioris urbs. Anton.

Cusuotani, Italiae populi. Plin.

Cuteletos, insula est circa Syrtim maiore. Mela. Cutha, regio Persidis, a flumine Cutha, sicuti Iosephus lib. 9. ca. 15. Anti. Iud. scriptum reliquit, vocata. Inde Cuthaei, de quibus idem 11. cap. 2. Antiq. in huc modum scribit: Salmanasar etenim transmigrans Israelitas, in eorum regione constituit Cuthaorum gentem, quae prius in interiore parte Persidis & Mediae morabatur. 4. Reg. 17. Lat. combustio. siue confusio.

Cutilanae, aquae in Vadimonis lacu, in quibus est opaca sylua, quae nunquam diu ac noctu, eodem loco uisitur. Plinius libro secundo, capite 95.

Cutilia, agri Reatini lacus est, in quo syluosa insula insatata, quae nunquam die & nocte eodem loco permanet. Plin. lib. 2. cap. 95. & libro tertio capite 32.

C Y

Cyalus urbs Lydiae a Ioue condita: Gentile, Cyalus. Steph.

Cyamon, Cretae insulae promontorium. Ptolem.

Cyamoforus, Siciliae fluius circa Centoripam urbem. Polyb.

Cyana, uirgo Syracusana, violatam ab ebrio patre pudicitiam aegre ferens, apprehensum capillis stupratorem ad aram traxit, mastrauitque, ac se super eum necanda iniecit, ad sedandam pestem, qua propter facinus laborabant. Plutarch. in Parallel. Vide *CYANIPPVS*.

Cyane, Nympha Sicula, quae cum Proserpinae aduersus Plutoneum opem ferre conaretur, ab illo dicitur commutata in fontem sui nominis, qui in agro Syracusano ostenditur, ubi Anapo mistus, non procul ab Ortygia insula illabitur in mare, Ouid. 3. de Ponto.

Quaque suis Cyanen miscet Anapus aquis.

Cyane, oppidum Lyciae. Plin. lib. 5. cap. vigesimo septimo.

Cyaneae insulae, seu potius scopuli sub Thracio Bosphoro, modico spatio inter se distantes. Vnde factus est locus poetarum fabulis, qui Cianeae inter se concurrere tradiderunt, quod ex aduerso intransitibus geminae cernebantur, nauae uero paululum in alterum latus deflexa, una tantum uidebatur. Valerius Flaccus libro 4. Argon. a quo modo Cyaneae, modo etiam Symplegades appellantur.

Cyaneae, Mæandri Phrygij fluminis filia fuisse fertur, quae a Mileto compressa, Caunum & Byblida genuit. Ouid. lib. 9. Metam.

Cyanippus, Syracusanus, qui cum Bacchi Orgia contemneret, ab irato deo tanta perfusus est ebrietate, ut filiae Cyanae in tenebris, quamuis reluctanti, vitium intulerit. Filia uero, cognito ex anulo, quem violatori detraxerat, parente, tunc quidem, ut potuit, dolorem dissimulauit: postea autem ingenti exorta pestilentia, cum ab Apolline remedium promitteretur, si ab authore flagitij penas sumeret: admirantibus omnibus, quodnam esset tantum scelus, quod etiam superis curae esset auhoris: morte expiari, conscia rerum Cyane, arreptum capillis patrem ad aram pertraxit, eoque primum mastrato; sibi quoque manus intulit, Plutarch. in Parallelis.

Cyanippus, uir natione Thessalus, cum frequentissime uenatum ire consueuisset, noua eius sponsa ob magnam uiri in syluis consuetudinem, alterius mulieris concubitum suspicata, euntem Cyanippum pederentium subsequuta est. Cumque inter densa delituisset arbuta, rerum praestolatur euentum. At ramis forte commotis, feram adesse canes suspicantes, impetu facto, amantissimam uiri puellam, ut brutum animal, dilaniarunt. Id uero insperatum adeo facinus cum Cyanippus inspexit, mortem sibi consciuit. Plutarch. in Paral.

Cyanus, fluius est Colchidis, qui iuxta Acam oppidum in Phasim influit. Plinius libro 6. capite quarto.

Cyara

Cyaraxes, alij Cyaxares, Phraortis regis Persarum & Medorum filius Assyagis pater, primus Asiae populos in prouincias distinxit, primus in suum quosque ordinem distribuit, hastatos, sagittarios, equites, quum prius omnia promiscua essent atque implicita. Hic & cum Lydis praelium fecit: quod quum fieret, dies nox effecta, & omnem trans Halym flumen Asiam sibi subiecit. Herodot. lib. 1.

Cyárda, urbs Cariae, a Cayardo rege Carum Bargast filio. Steph.

Cyathus, flumen ad Arsinoem in Aetolia. Coelius Antiquarum lectionum lib. 15.

Cybale, ancilla pauperis cuiusdam Symiti, cuius paupertatem describit Virgilius in Moreto.

Cyballus, urbs Cariae, ut Caballus. Steph.

Cybele, Caeli & terrae filia, & uxor Saturni, aliis nominibus Ops, Rhea, Vesta, Magna mater, Dindymene, & Berecinthia appellata. Cybele autem dicta putatur a Cybello Phrygiae monte, ubi eius sacra primo creduntur instituta: quaequam Festus *τῆ κυβισαν δῶπ τῆν κερραλην*, dictam malit, quod Graecis significat, in caput saltare, quo genere saltationis Galli, deae huius sacerdotes, peculiariter in sacris utebantur.

Cybelæa, urbs Ioniae. Herodianus Phoeniciae ciuitatem esse scribit. Est & Cybella Phrygiae: & Cybellum templum, a quo Rhea Cybele dicitur, Stephano.

Cybelæa, mons Phrygiae.

Cybernesia, Festa sunt, Thesae ex Creta redeunte instituta, Nausithoi gubernatoris honori, & prorethae Phaëcis. Rhodig. lib. 18. c. 17.

Cybiani, maioris Phrygiae sunt colles, ex quibus Cayster fluius profuit, Plin. lib. 5. capite vigesimo nono.

Cybiotates, rex Aegypti Cael. lib. 16.

Cybirarici tauri, a Cybiris dicti. Sueton. in Gordiano.

Cybira, oppidum Lycaoniae non procul a Mæandro fluuio, cuius incolae Cybirates. Cic. 6. in Verrem, Holce opinor Cybirae quam in suspicionem uenissent ciuibus, sanum expilasse Apollinis.

Cybistra, Armeniae minoris urbs. Ptol.

Cybotus, mons altissimus, a terra deuoratus, una cum oppido Curite. Plin. lib. 2. cap. 91.

Cybrata Cariae urbs. Steph.

Cybus, urbs Ionum in Libya Phoenicum: Inde Cybites, uel Cybaetes. Steph.

Cycestum, Peloponnesi urbs, circa Pisam. Strabo.

Cychræus, chrei, Neptuni & Salaminis filius, qui ob morum asperitatem *φῶς*, hoc est, serpens cognominatus est. Hunc Eurylochus, cum insulam Salamina uastaret, expulit: suscepit autem eum Ceres in Eleusine, suumque fecit sacerdotem. Ab huius etiam nomine Salamis insula aliquandiu Cychrea appellata est. Stephan.

Cychni, Thraciae populi, apud quos aquas esse lethales & necantes ex Theopompo refert, Plin. lib. 31. cap. 2.

Cyclades, insulae maris Aegaei, circa Delum in orbem sitae: unde & nomen acceperunt. Strab. li. 10. Alij dicunt uocari Cyclades, non quia in rotunditatem sitae sint, sed quod longo ordine eas circuire necesse sit propter promontoria. Vnde & Virg. 3. Aeneid.

— sparsasque per aquor

Cycladas.

Sunt autem numero quinquaginta tres. *Isle det Archipelago* a Castaldo uocantur.

Cyclaminus, sicut Asiaticus Bosphori Thracici. *Golfo de Soltania*. Gillius.

Cycli, quasi circuli, loca erant Athenis, ubi mancipia ueniebant; tractum nomen a circulari circumstantia uendendorum. Cyclus enim rotundum significat.

Cycloborus, fluius quidam Atticae, ingenti strepitu defluens. Vide prouerbiu. Cyclobori uxor.

Cyclopes, Neptuni & Amphitrites filij fuerunt, ministri autem Vulcani, Ioui sua fulmina fabricantes Cyclopes dicti ab eo, quod unicum haberent oculum, eumque orbicularem, media in fronte situm. Ex his tres potissimum a poetis celebrantur: Brotes, Steropes, & Pyracmon, quem Ouid. 4. Fastorum Acmonidem uocat. Virg. 8. Aeneid.

Ferrum exercebant uasto Cyclopes in antro,

Brontesque, Steropesque, & nudus membra Pyracmon.

Cyclopi, donum, pro munere inutili, & Cyclopea uita, pro impia & iniusta in prouerbiu abierunt.

Cyclops. Vide *POLYPHEMVS*.

Cycnitis, regio in qua Cynus imperauit. Steph.

Cynus, Martis filius, quem Hercules euestri praelio superatum occidit, equo adiutus Arione, quem Neptunus in equum conuersus ex Erinii genuerat: Huius necem tam iniquo animo Martem tulisse ferunt, ut eius ueliscēda causa aduersus Herculem arma sumeret. Verum antequam ad manus uenirent. Iupiter iaculato fulmine eos diremit, ut refert Hyginus, Fab. poet. cap. 31.

Cynus, Neptuni filius, omni ex parte inuulnerabilis: ex quo Achilles Troiani belli tempore congressus, cum frustra eum iaculis appetisset, tandem re intellecta, huius cum prostrauit, genibusque collo innixus, animam eripuit: cumque cadauer spoliare uellet, arma uacua inuenit, Cynumque in auem sui nominis uidit commutatam, Ouid. duodecimo Metamorph.

Cynus, Ligurum rex, qui cum Phaethontis propinquum sui necē insolabiliter deserer, in quem sui nominis est commutatus. Ouid. libro 2. Metamorph.

Ciconae Asiae populi in India Aquilonari. Plin.

Cyda, uir Cretensis, quem Antonius Romae inter iudice

indices legit, cum esset vir perditissimus. Cic. Philip. 5.
 Cydanum, oppidum Cyrenicæ, è regione Sabrata. Plin. lib. 5. cap. 5.
 Cydantidæ, vicus in Aegeride, vel Prolemaide tribu. Steph.
 Cydaræ, Carmanicæ fluius, ad Septentrionem Indicamque. Plin. lib. 7. cap. 22.
 Cydathenæum, vicus in Pandionide tribu patria Democharis comici. Steph.
 Cyddefes, Bithyniæ populi. Prol.
 Cydias, pictor, Argonautas pinxit: quâ tabulam CLXIII. talenti Hortensius orator mercatus est, eique ædem in Tusculano suo fecit, emicuit Olympiade CXXIII. Plinius.
 Cydippe, puella generis nobilitate, & formæ præstantia insignis, cuius amore captus Acontius adolescens, cū repulsam metueret, quod neque genere, neque opibus illi par esset, ad dolum confugit, pomumque ad pedes eius deuoluit, verbis hisce inscriptum,
*Iuro tibi sancta per mystica sacra Diana,
 Me tibi venturam comitæ, sponsamque futuram.*
 Hoc itaq; pomum cum puella incauta sustulisset, versusque in eo descriptos legisset, fidem suam amanti imprudens obstrinxit. Quo factum est, ut quoties alteri nubere conaretur, toties in grauem incidere morbum, ab irata Diana (vt Acontius credi volebat) immisissum. Tandem re omni à puellæ parentibus intellecta, ne Dianæ numen grauius irritarent, puellam Acontio despondent. Vide ACONTIUS.
 Cydna, vrbs Macedoniæ, corrupto vocabulo Pydna dicta: Gentile, Pydnæus. Steph.
 Cydon, Ciliciæ fluius, nō spatio aquarum, sed liquore memorabilis: quippè leni tractu è fontibus labens, puro solo excipitur, nec torrentes incurrunt. Iustin. lib. 11. Tibullus lib. 1.
*At te Cydne canam, tacitis qui leniter undis
 Caruleus placidus per vada serpis aquis.*
 Solinus scribit amnē à candore, Syrorum lingua nomen sortitum. Vitruuius lib. 9. cap. 5. Dydni aquas podagra laborantibus apprimè salubre esse, cruribus in eis meris, de cuius rei experientia Cassij Parmensis poetæ ad M. Antonium epistola extitit, vt lib. 13. adnotauit Plin. & Cæli. lib. 27.
 Cydon, fluius Peloponnesi. Strabo.
 Cydon, Plinio, vrbs insignis Cretæ insulæ, cuius incolæ Cydones dicuntur, & poma Cydonia. Virg. Aeneid.
Parthus, siue Cydon telum immedicabile torfit.
 Cydon, viri proprium apud eundem 10. Aeneid.
Dum sequeris Clitium infelix noua gaudia Cydon.
 Cydonia, insula ante Lesbos. Plinius lib. 2. cap. 103. Cretæ item insulæ vrbs. Prol.
 Cydonia, Siciliæ vrbs. Stephan. & Libyæ, Eidem.
 Cydones, vrbs Cydoniæ incolæ.

Cydra, vrbs Byrsarum (in Thessalia, vt videtur) aliàs Cydia. Strabo lib. 7. Steph.
 Cydrara, ciuitas iuxta montes Phrygiæ. Steph. ex Herodoti lib. 7.
 Cydrene, vrbs Armeniæ, non Cydrus, vt alij scribunt. Steph.
 Cygnus. Vide CYGNUS.
 Cylabare erat gymnasium apud Argos, de Stbeneli filio sic nuncupatum, vbi visibatur Palladis simulachrum. Cæli. lib. 9. cap. 22.
 Cylbiani montes, Maioris Phrygiæ colles sunt, ex quibus Cayster fluius profuit. Plin. libro 5. cap. 28.
 Cylandus, vrbs Cariz. Stephan.
 Cyléno, filia Atlantis mater Nicæi. Bocar. libro decimo.
 Cylices, populi inter Illyrios, apud quos Cadmi Harmoniæq; monumentū conspicitur. Athē.
 Cylistarnus, fluius apud Lycophronem. *Racanello* hodie nominari, & in Cofano agro Calabriae fluere, scribit G. Barius.
 Cyllabarus, Stheneli filius, cum quo Seruius Aegialen Diomedis coniugem vigente bello Troiano concubuisse tradit.
 Cyllarus, vnus ex Centauris, qui amātem habuit Hyllonem Centauram, ambo forma præstantes, eadem hora perierunt. Ouid. libro 12. Metamorph.
 Cyllarus, equus Pollucis. Virg. lib. 3. Georg.
*Talis Amiclaei domitus Pollucis habentis
 Cyllarus.*
 Quem tamen locum explicans Seruius, Cyllarum non Pollucis, sed Castoris equū fuisse tradit poetamque fratrem pro fratre posuisse.
 Cyllene, Elidis regionis in Peloponneso vrbs & nauale. Prol. Thucyd. Steph.
 Cyllene, mons Arcadiæ, in quo Maia à Ioue cōpressa, Mercurium peperit. Virg. lib. 8. Aeneid.
*Vobis Mercurius pater est, quem candida Maia
 Cyllenes gelido conceptum vertice sudit.*
 Cyllenius, peculiare Mercurij cognomen inde impositum, quod omnem rem sermone, sine manibus conficiat: quibus partibus corporis qui carēt, κῆποι vocantur: siue quod in Cyllenia vir, aut certè Cyllene Nympha fuerit educatus: siue quod in Cyllene Arcadiæ monte fuerit genitus, quam opinionem ipse etiā Virgilius sequitur lib. 8. Aeneid. cuius verba citauimus paulo antè in dictione CYLLENE. Lucanus lib. 1.
— Motusque celer Cyllenius haret.
 Cyloñ fuit Olympionices Atheniensis, affectatè tyrannidis compertus: sed ab Atheniensibus in arce obfessus, tandè ad Mineræ aram supplex confugit, vbi à Megacle Alcmeonide & collegis Archontibus interfectus est Plin. Plut.
 Cyme, vrbs Aeolidis. Pomp. lib. 1. Cymen nominauit, pulsus qui habitant, dux Amayonum Cyme. Vide CYMA.
 Cymes, Cumæa Sibyla. Silius lib. 13.

*At grauidæ arcanis Cymes anus attigit ore,
 Postquam sacrificium, &c.*
 Cymeum antrum. Siluius lib. 3.
Cymæo populi vox nostra sonabat in antro,
 Cymenes, Thessaliæ oppidum. Liu.
 Cymintus, Hetruriæ lacus, ad lex milia passuum ab vrbe Viterbio, Cymino monti suppositus. Appianus. De huius lacus origine talia refert Sertius, aliquando Herculem ad hos populos venisse, & quum à singulis prouocaretur ad virium ostentationem, vectem ferreum, quo exercebatur, humi defixisse: quem cum nemo illorum posset euellere, Herculem tandem eum sustulisse, tantamque repente aquæ vim erupisse, vt Cyminum effecit lacum. Virgil. Aeneid. 7.
*Hi Soractis habent arces, Fluuiumq; arua,
 Et Cymini cum mōte lacum, lucosque Cypenos.*
 Cymodoce, siue Cymodocæ, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, à placandis fluctibus ita dicta Cymodoceam enumerat inter eas, quæ ex nauibus Æneæ in Nymphas marinas commutatae fuerunt. Virg. lib. 10. Aeneid.
Quarum qua fundi doctissima Cymodoce.
 Cymodoce, Nympha, Oceani & Tethyos filia, Virgil. lib. 4. Georg.
 Cymortius, mons est, in cuius apice sacellum erat Dianæ.
 Cymothoe, fons est Achaicæ, authore Plin.
 Cymothoe, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, Hesiodo in Theogonia dicta, quod per fluctus discurrat. Virg. 1. Aeneid.
*Cymothoe simul & Triton adnixus, acuto
 Detrudunt naues scopulo.*
 Cynæthium, Dionysio libro Antiquit. ciuitas est in Arcadia, ab Æneæ socio vita ibi functo sepultoque. Hinc Cynæthenses populi, quos tamen alij à Cynætho Lycaonis filio putant appellatos. Steph. Strabo Plin.
 Cynætha, vrbs Thraciæ sub Nerisio mōte. Steph.
 Cynæthus, poeta illustris Chius patria, qui Syraculis omnium primus Homeri carmen concinuit, illi quoque de suo insertis plerisque: Cæli. lib. 7.
 Cynægirus, Atheniensis, bello Persico magna pertinaciā in infectandis hostibus vsus est. Nam & nauem onustam dextera manu tenuit: qua amputata, sinistram iniecit. Quam & ipsam cum amisisset, nauem mordicus arripuit, morsuque retinuit furenti similis. Trogius & Herodot. Valerius & Tranquillus in Cæsare.
 Cynamolgi, Æthiopiæ populi monstrofi. Solin. Plin. Strabo.
 Cynapes, fluius, in Euxinum mare se exonerans. Ouid. De Ponto.
 Cynara, Aegei maris insula. Plin.
 Cynaras, Allyriorum rex.
 Cyndippe, si rectè scribitur apud Stephanum in Camiro, ex Poleade Cercaphum peperit.

Cyndon, fluius in Helleponto, & in Chersoneso Hesych.
 Cyne, vrbs Lybiæ: Gentile, Cyncei, vel Cynij. Stephan.
 Cynæas Thessalus, Pyrrhi regis legatus, longè disertissimus est habitus: vt qui Demosthenis auditor fuerit, adeo vt plures Pyrrho ciuitates facunda oratione subegerit, quam ille armis expugnauerit, Eidem expeditionem in Italiam magnoperè dissuasit. Præterea missus ad Romanos legatus de pace, vno die omnium Senatorum nomina edidit, quorum cōsilia totidem regum sibi videri Pyrrho retulit. Plutar. in Pyrrho: Huius memoriam commendat Cicero in Tuscul. quæst. 1.
 Cynegius, consul, cum Theodosio August. anno ab vrbe 1141.
 Dynesij, Vide CYNTRICVM.
 Cynetæ, populi omnium ferè Europæ vltimi, versus Occasum. Herodot. Steph. horum meminuit in voce γλῆτες.
 Cynethon, Lacedæmonius poeta, Telegoniam scripsit.
 Cynethium, ciuitas in Arcadia, ab Æneæ socio ibi vita functo sepultoque. Hinc Cynethenses populi quos tamen à Cynetho Lycaonis filio putant appellatos. Dionysius libro antiquitatum.
 Cynethusa, maris Aegei insula. Plin.
 Cynectia, vrbs Argolica. Steph.
 Cynia, Lacus est ad Oemadas pertinens: Melitalacu alio, longitudine & latitudine duplo maior, qui mare ingreditur. Strabo lib. 10.
 Cynici, philosophi quidam sectatores Antisthenis, qui primus nouū hoc philosophiæ genus introduxit: ita dicti, siue à Cynofarge gymnasio, in quo Antisthenes profitebatur: siue à canina mordacitate, qua in hominum vitas nullo discrimine inuehebantur: aut (vt alij volunt) ab eo quod canum more in propatulo coire non dubitarent: quemadmodum de Cræere & Hipparchia tradit Laertius.
 Cynips, siue Cyniphis, siue Cyniphos, fluius Africae: inter duas Syrtis, in colle Graiarū nascens, teste Herodot. & per Macas in mare Libycū se exonerās. Iuxta hūc fluiū procerissimi nascuntur hirci, qui inde Cyniphij à poetis peculiari epitheto nūcupantur. Vir. li. 3. Geor.
*Nec minus interea barbas, incanāque menta
 Cyniphij tondent hirci.*
 Cynna oppidulum prope Heracleam, ab vna Amazonum, vel à Cynno fratre Cæi: Gentile, Cynnæus. Steph.
 Cynocephalæ montes Thessaliæ. Stephan. vrbs Locridis. Mela. Thebanorum Castellum. Xenoph.
 Cynocephali. Plin. lib. 7. cap. 2. homines in montibus terræ Indiæ caninis capitibus, qui ferarum pellibus velantur: & qui latrarum pro voce edunt, vnguibusque armati, venatu, & aucupio,

aucupio vefcuntur. Gellius lib. 9. cap. 4.
 Cynocephalus, Deus apud Ægyptios, alio nomine Anubis dictus, Plutarch.
 Cynonæfus, id est, Canum infula, Libyca est: Gentile, Cynopolites. Steph.
 Cynopolis, canum ciuitas, in Ægypto (Cynopolis, Stephan.) Gentile, Cynopolites: in qua Anubis colitur, & honor, & facer quidam cibus est canibus constitutus. Ab hac Cynopolitana præfectura appellata est: qui in ea habitant, Canarij dicuntur. Perottus.
 Cynos, ciuitas in Locride. Liuius 8. tertie Decadis, Cynum Locridos emporium. Ptolemæus, In Locride Cynos & Calliaros. Stephanus, Cynon, Opuntis nauale vel ciuitatem esse scribit: Gentile, Cynij, vt à Cyne, Cynos fluuius. Plin. lib. 6. cap. 10.
 Cynos, Thessalia ciuitas Deucalionis sedes, vbi Pyrrha eius vxor sepulta fuit. Strabo libro nono.
 Cynos Cephalæ, collis Thessalia, & parua regio Thebarum, Pindari patria. Steph.
 Cynofarges, gymnasium in Attica & vicus, sic dictus à cane albo, qui sacrificante Diomo (à quo tribus Diomea dicitur) & Herculi pararam victimam ostendente, rapta femora in hunc locum detulit Stephanus de Diomo. Vide Eras. in prouerb. Ad CYNOSARCES.
 Cynoffema, matis, locus Troadis ad Hellepontum, Hecubæ sepulchro nobilitatus. Latine Canis tumulum interpretari possumus. Fabulantur enim poëtæ, Hecubam, cum in Græciam adduceretur captiua, post exitum patriæ, ac suorum, ibi doloris impatientia in canem esse conuersam, & deinde sepultâ. Ouid. lib. 1. Metam.
 Cynofura, suræ, sidus Septentrionale, ex septem constans stellis, quod & Vrsam minorem appellamus. Hanc poëtæ fabulantur Nympham fuisse Idæam, vnam ex Iouis nutricibus, postea ab Ioue rerum potito in hoc sidus translata, vt ex Aglaosthenis sententia refert Hyginus in Astr. poët. Alio nomine etiam Phœnicæ appellatur teste eodem Hygino eò quod à Phœnicibus inter nauigandum potissimum soleat obseruari, quemadmodum & Helicæ, hoc est, Vrsa maior, à Græcis nautis. Ouid. de Tristibus.
Esse duas Arctos, quarum Cynofura petatur Sidonis, Helicem Graia carina notet.
 Cynofura, Stephano promontorium Arcadiæ, à Cynofuro Mercurij filio: Gentile, Cynofurus, & Cynofuris, fœm. gen. promontorium item Achaïæ, Prol. & Marathonis versus Eubæam, Hefych. & Arcadiæ oppidum. Laëtant.
 Cynofurci, tribus vna Megarensium. Alexan. lib. Genia. cap. 17.
 Cynthia, Diana dicta, à Cynonto monte in Delo infula, in quo nata cum Phœbo est: vnde & Apollo Cynthius, & à quo ipsa infula Delos

Cynthia. Qui mons tantæ celsitudinis fertur, vt umbra sua totius insulæ ambitum tegat. Vide CINTHVS.
 Cynthia, nomē formosissimæ cuiusdā fœminæ, cuius formam commendat Propertius.
 Cynthia, locus Romæ, vbi Cynthorum monumentum fuit. Et à Diana Propertius amicam suam Cynthiam ob pulchritudinem vocauit quæ prius Hostilia vocabatur.
 Cynthus, mons in Delo infula, tantæ altitudinis, vt totam insulam dicatur inumbrare. Virgil. lib. 2. Aeneid.
Qualis in Eurota ripis, aut per iuga Cynthi Exerces Diana choros.
 In hoc monte Latona Apollinem & Dianam dicitur peperisse: vnde ille Cynthius, hæc Cynthia passim à poëtis appellantur. Idem lib. 3. Georgicorum,
Et Troia Cynthus author.
 Lucan. lib. 1.
Tertia iam grauido pluuialis Cynthia cornu.
 Cynthicum, locus Iberi prope Oceanum: incolæ, Cynetæ, & Cynesij. Steph.
 Cydura, vrbs in Argo vel Argolica, à Cynuro filio Persei: inde Cynurius, Cynureus, & Cyris, fœm. gen. Steph.
 Cynuræ, Arcadiæ populi. Pausan.
 Cynurus, Locrorum Epicnemidiorum oppidum, siue vt quibusdam placet, nauale cuius meminit Plin. lib. 4. capi. 7. & Liui. libro 8. decad. 3.
 Cynus, Locridis emporium, & Opuntiorum, nauale. Strabo. Ptolem. Plin.
 Cynus, Arabie felicitis fluuius, ad sinum Persicum, in latere Septentrionali.
 Cyonesus, Nili fluuij est infula nō procul à maiori Delta, è regione oppidi quod Cynopolis dicitur. Ptol. lib. 4. cap. 5.
 Cyon, vrbs Caria, Canebium antè dicta: Gentile, Cytes. Steph.
 Cypæra, Thessalia vrbs. Ptolem.
 Cypætha, vrbs Libyæ. Steph.
 Cyparissa, vrbs Achaïæ, & Cyparissus sinus. Sic enim Plinius scribit lib. 4. Ad meridiem autem Cyparissus sinus, cum vrbe Cyparissa.
 Cyparissæ, vrbs Tryphilia, quæ vocabatur Eranna: inde Minerua Cyparissæ. Steph. Qui Cyparissum quoque Phocidis urbem, alias Erannam dictam commemorat.
 Cyparissæis, vrbs Messeniæ: Gentile, Cyparissentius. Homerus.
 Cyparissium, Messeniæ, Peloponnesi regionis promontorium. Ptolem.
 Cyparissus, Telephi filius, puer formosissimus, ex Cea infula, ab Apolline in deliciis habitus, qui cum ceruicem mansuetum, sibi que in primis charum imprudens occidisset, doloris impatientia contabuit, deique amatoris miseratione in cupressum arborem est commutatus: Ouid. libro 10. Metamorph. Seruius tamen, author est, Cyparissum puerum à Syllano potius

potius, quàm ab Apolline fuisse adamatum: id quod & Virgilius videretur indicare lib. 1. Geor. *Et teneram ab radice ferens Syllano cupressum.*
 Cyparissus, ciuitas circa Delphos, ab eius arboris frequentia, Pomponius lib. 2. Stephanus Phocidis ciuitatem esse scribit, quæ postea Apollonia dicta sit: & aliam in Parnasso iuxta Delphos, quæ Eranus olim vocata sit, & à quibusdam Apollonias, à Caparisso Minyæ filio, vel harum arborum multitudine. Nonnullis Cyparissus, suntis.
 Cypalis, vrbs circa Hellepontum. Steph.
 Cype, castellum Sicilia: Gentile, Cypeus. Steph.
 Cypanta, portus est in sinu Argolico Achaïæ. Plin. lib. 4. cap. 5. Item Laconicæ in Peloponneso vrbs. Ptol.
 Cyphara, castellum imminens Dolopie in Thessalia. Liui.
 Cyphus, vrbs Perrhæbiæ, à Cypho Perrhæbi filio, Homer. Alia est Thessalia. Ciues, Cyphæi. Est & fluuius Cyphus. Steph.
 Cypra. Vide CYPRAE.
 Cypriæ, tres steriles insulæ sunt, Plinio, iuxta Cyprum.
 Cyprianus, Carthaginensis episcopus, martyrio affectus, anno salutis 250.
 Cyprium, Sabini bonum appellant: vnde Cyprius vicus Romæ appellatus est, quo Sabini ciues additi confederunt. sic enim à bono nomine vocitandum censuere.
 Cyprogenia, dicuntur quæ sunt in Cypro gentia, etiam Venus, vt Homerus in Hymnis.
 Cyprus, infula insignis in sinu Iffico, inter Ciliciam & Syriam, fertilitatis tam eximie, vt Macaria olim, hoc est, beata dicta sit: luxuria autem tantoperè dedita, vt ob id Veneri sacra credita sit. Hor. lib. 1. Carm.
Sic te Diua potens Cypri, &c.
 In ea Venus potissimum colebatur: vnde & Cypria, Cyprius, & Cypri gene dicta est: (cui Cypriæ puellæ suam ipsarum pudicitiam dicabant. Omnes Cypri aquæ sunt optimæ & saluberrimæ.) Quondam nomen erat regnorum sedes. Vrbes illius præclaræ, Cythera, à qua Venus, Cytherea, Paphos, Palepaphos, & Salamis. Hæc inter maiores nostri maris insulas locum sibi vendicat, cuius septentrionales partes Ciliciæ oppositæ sunt, ibique continenti proxima est, orientales Iffico sinui, occidentales Pamphilicum alluunt pelagus, australes Aegyptum. Ambitus insulæ est trium milium quadringentorum ac viginti stadiorum, seu 427. m. passuum in circuitu, 200. m. in longitudine, Bordonio teste. Veneti eam iure hereditario diu possederunt & per prætorē administrarunt. Sed ante aliquot annos in Turcarū potestatem redacta est. Veneris tota infula expulsa. Huius metropolis, Nicona, Est & Famagusta, vrbs nobilissima, & totius insulæ emporium, portu & vectigalibus diues. A Cy-

pro deriuatur Cyprius, a, um, Cyprius, & Cyprites, quanquam & Libyca Cyprus est, cuius similiter Gentile, Cyprites. Steph. Idem hanc insulam in Carpathio mari sitā scribit, à Cypri filia Cinyræ indito nomine, vel illic nascēte Cypro flore. Astynomus Cyprum nominatam vult, *ὅτι τὸ κρημνὸς*, id est, quod occultaretur sæpe fluctibus marinis. Vocabatur etiā Ceraftios, & Ceraftias à multis promontoriis: & Amathusia, & Meionis, & Sphecca, & Acamatis, Steph. Tres paruæ insulæ huic propinquæ Cypriæ nominantur. de Cypro, Stra. lib. 4. Cypfella, oppidum Thraciæ. Plin. libro 4. cap. 11. Strab. lib. 7. Cypselum nominat. Stephan. vrbs Traciæ prope Hebrum fluuium. Item castellum in Arcadia à Mantinensibus muris cinctum: Gentile, Cypselinus, aut Cypsalenus.
 Cypfella, Tarraconensis Hispaniæ vrbs quondam, Sex. Auienus.
 Cypselus, tyrannus apud Corinthum, à cistula nomen accepit, quam Græci Cypselon vocat, in qua delicit occultatus à matre cum ad mortem quæreretur. Cic. in Tusculan. questionum lib. 5. & lib. De Fato.
 Cyptra, Galatiæ vrbs, Ptol. vulgò *Carosa*.
 Cyra, sinus Persici infula. Steph. mons item Cyrenes in Africa. Trogus.
 Cyra, fons in Cyrenaica. Steph.
 Cyraunis, infula iuxta Gyzantes (sic enim lego apud Stephanum) Africae populos.
 Cyrba, vrbs Cretæ. Vide HIERAPETRA.
 Cyrba, vrbs Pamphiliæ, Gentile, Cyrbaeus. Stephan.
 Cyrbasa, vrbs Caria. Steph.
 Cyrbiana Elymaeorum prouincia est, quibus finitimi sunt Sacapeni & Silaceni, parui sanè principatus, Strabo lib. 16.
 Cyre pro Cerere, Cnidii. Cæl.
 Cyre, infula in mari Persico: Insularis, Cyraeus. Steph.
 Cyrechara. Vide CYROPOLIS.
 Cyrene, Penei fluminis filia, cuius amore flagrans Apollo, in Pelio Thessaliæ mote eam rapuit, & in eam Aphricæ partem transtulit, quæ ab ex postea dicta fuit Cyrenaica: vbi & Aristum ex ea suscepit. Virg. 4. Georg.
 Cyrene, siue Cyrenæ, arum insigne Libyæ oppidum iater Syrtim maiorem & Marceidum situm, vnum ex iis, quæ Pentapolim efficiunt: à Batto Tereo (quem Callimachus progenitorem suum fuisse tradit,) cōditum & à Cyrene Penei amnis filia, quæ Apollo, amore eius captus, in eam Libyæ partem transtulit, ita nominatum. Lucan. lib. 9.
Proximus in muros & mœnia Cyrenarum, &c.
 Ab hac Cyrene tota Libyæ Cyrenaica dicta est, Est & Cyrene, nomen vrbs in Cypro infula quam Cyrus cōdidit, ex qua natum putant. Simōnem patrem Alex. cuius mentio fit in historia Euangelica.

Cyrenæus, qui natus est ex Cyrene: Cyrenensis similiter.

Cyrenaica, regio Africae est. Eam Strabo lib. vlti. à Theris Græcis cōditam scribit, qui ex Laconica profecti Theram insulam prius incoluerint: hinc in cōtinentem Cyrenem edificauerunt. Ex horum numero fuit Battus quidam, qui Cyrenes condendæ fuit auctor, quod alibi idem Strab. indicat.

Cyrenaici, philosophi, ab Aristippo, omne bonū in voluptate posuerunt, virtutemque censuerunt ob eam rem esse laudandam, quod efficiens esset voluptatis. Docet Diogenes Laërtius lib. 7. in Aristippi vita.

Cyres, etis, vrbs: Gentile, Cyresius. Steph.

Cyrenius, totius Syriæ præses ab Augusto Cesare constitutus, per quem census, vniuersamque descriptionem Caesar fieri iussit. Luc. cap. 2.

Cyrillus, præsul Dalmatiæ.

Cyrillus, Alexandrinus præsul, edidit variarum hypotheseon tractatus, cōmentaria in varios veteres & noui Testamenti libros: Homilias plurimas, quibus vtuntur Græci, præterea aduersus Nestorium Epistolas, quibus omnia occulta eius vena refellit. Is vixit temporibus Iuliani principis.

Cyrillus, Diaconus Heliopolitanus (est autem Heliopolis hæc ciuitas insignis ad Libanum montem sita) imperante Constantino plurima Ethnicorum idola contriuit. Cuius rei illi memores sub Iuliano principe, viuo ventrem excuerunt, tecurque inde exemptum degustauerunt, Suidas.

Cyrillus, Hierosolymitanus præsul, sæpe pulsus ab Ecclesia, & receptus, ad extremū sub Theodosio principe octo annos in sua sede perseverauit: Sartaceni eum martyrio affecerunt: exlant eius Catecheses. Hieron.

Cyrinus, Romanus, cum Basilide & Nabore sub Diocleriano passus, ac sepultus tertio ab vrbe lapide. Volater.

Cyrini castra, Cappadociæ locus. Straboni.

Cyris, metropolis Sabinorū: Gentile, Cyrites. Inde Iuno Cyretia. Steph. Vide CVRES & CVRIS.

Cyritzoborca oppidum Indiæ. Plin. lib. 6. c. 19.

Cyrmianiæ, Thraciæ gentes. Herodo.

Cyrnaba, Scythiæ fluuius, non procul à Chryse sinu. Plin. lib. 6. cap. 7.

Cyrnij, populi Corsicæ insulæ, qui longissimo æu vtuntur, propter mellis vsum, quod apud eos copiosum nascitur.

Cyrnus, Hercules filius, à quo Corsica dicta est.

Cyrnus, insula in mari Ligustico. Vide C O R S I C A. Dicta Cyrnus à Cyro rege, cum antea Terapne diceretur. Hinc Cyrnus, neq̄, neq̄m, Virg. Ecloga 9.

Sic tua Cyrenæus fugiant examina faxos.

Cyropolis, ciuitas in Asia, quæ etiam Cyrechata vocatur, ad finem Persidis. Cines Cyropolitæ, & Cyrecatheni. Steph.

Cyrphis, rupes quædam Parnassi montis.

Cyrrha. Vide CIRRHÆ.

Cyrrhæa, vrbs in Helicone, iuxta Nysam.

Cyrrhestica regio, à Cyro dicta vbi Cyrrhestis dea colebatur, quam Mineruam interpretantur Plin. & Ptol. Vide CIRRVVS.

Cyrrha, oppidum in Phocide, iuxta quod & Cyrrhæi campi ad Phocidem attinent.

Cyrrhadæ, Indiæ intra Gangem gentes agrestes. Arrian. in Periplo.

Cyrrus, vrbs Syriæ cum arce Sindaro: Cuius Cyrrhestes, licet Demetrio Cerrestis scribatur: & regio Cyrrhestica. Sunt etiam Cyrrhestæ, Macedoniae populi, non procul à Pella Alexandri patria quorum meminit Plin. li. 4. ca. 10.

Cyrrus, nomen duorum fluuiorum, quorū vnus Armeniæ & Iberiæ fines interluit, & per Albaniam labitur. Oritur in monte Caucafo. Alius est in Media.

Cyrillus, Atheniensis, lapidibus obrutus, quod inhonesta suaderet. Cicero lib. 3. de Officiis. Athenienses quum Persarum impetum nullo modo possent sustinere, statueruntque vt vrbe relicta coniugibus & liberis Træzene depositis, naues cōscenderent, libertatemque Græciæ classe defenderent, Cyrillum quendam suadentem vt in vrbe manerent, Xerxemque reciperent, lapidibus obruerunt.

Cyrra, Syphaciæ sedes in Africa: Loggius à pelago Cyrræa, vrbs in rubro mari, in quam Artaxerxes Megabyzum relegauit: Gentile, Cyrræanus, vel Cyrræenus. Steph.

Cyrrhesij, Africae propriæ populi. Ptol.

Cyrrones, vrbs Bœotiae. Paul. Est etiam vrbs Italiae: Gentile, Cyrronius. Steph.

Cyrrus, vrbs Aegypti, in mediterraneis: patria Dinysij medici. Steph.

Cyrus, Cambysis filius, ex Mādane Astyagis regis filia, & Persarum Medorumq̄ rex qui primus (vt Iustin. lib. 1. scripsit) deuictō Astyage, vltimo Medorum rege, Medorum imperium transtulit in Persas, & subacta Asia, totum Orientem in potestatem redegit. Dei seruus apud Esaiā prophetā vocatus. Postremo cum bellum Scythis intulisset, eōsq̄ clade magna affecisset, Tomyris eo tēpore Scythiarum regina, compositis insidiis, ducta millia Persarum cū ipso rege trucidauit, ita vt ne nuntius quidem tantæ cladis superferret. Caput Cyri amputatum, in vtre humano sanguine plenum coniectum fuit, cum hac exprobratione: Satia te sanguine, quem sisti. Lucanus lib. 3. *Non cum Maonis deducens agmina regnis Cyrus, & effusus numerato milite telis Descendit Xerxes.*

Cyrus minor, Artaxerxis frater: apud quem cum falso delatus esset, ægréque matris precibus seruatus, bellum aduersus eūdem suscipit: in quo cum iam Græcorū opera penè victor euassisset, fortiter quidem, sed incautè dimicans,

micans, est interemptus. Xenoph.

Cyrus, Pannopolita, fuit poëta, ob cuius ingenium nobile beneficio Theodosij imperatoris ad episcopatum effectus est. Suidas apud Volaterranum.

Cyrus, Persiæ fluuius Straboni, qui antea (eodem teste) Agradatus dictus est, in sinum Persycum erumpens.

Cyrus, fluuius Scythiæ in Coraxico mōte oriēs, longēque per Hyrcanos & Iberos fluens, non procul à mari in eodem lacu cum Cambyse flumine iunctus, fretum Hyrcanum influit. Vide CVRVS.

Cyrus, Syriæ ciuitas, à Iudæis extracta, in memoriā Cyri, qui eos ex captiuitate dimiserat. Procop. Chalcidensium item vrbs in Eubæa Polyæn. Est & Mediæ fluuius Ptolem.

Cyfa, Carmaniæ pagus. Arrian.

Cyfenis, filia Diomedis Thraciæ regis, viuos homines dissecabat medios, & parentibus comedendos apponebat liberos. Volat.

Cyften, Aethiopiæ sub Aegypto oppidum. Plin.

Cyta, vrbs Colchidis, Medæe patria. Stephan. herbis veneficiis imprimis famosa. Hinc fit adiectiuum Cytaeus, a, um. Vnde Virgo Cytaea appellatur Medea à Valerio Flacco libro 6. Item Cyteis, idis. Propert. lib. 2.

Non hic herba valet, non hic nocturna Cytaeis.

Cytaeum, Cretæ insulæ vrbs. Ptolem. & Tauricæ Chersonesi. Eidem.

Cytais, Carmaniæ regio. Arrian.

Cyteorum. Ptolem. Coryorum Plin. Cappadociæ oppidum. hodie *Cecino*.

Cyterium, vrbs Oenotorū mediterranea: Gentile, Cyterioties, vel Cyterinus. Steph.

Cythera, orum, insula contra Cretem (vt scribit Strabo) quinque millibus à Maleæ promontorio distans, Veneris numini dedicata. Virg. lib. 10. *Aeneid.*

Est Paphos, Idaliūque mihi sunt atra Cythera.

Cytheræa, peculiare Veneris cognomentum, à Cytheris insula impositum, in quam illa primum concha marina dicitur aduecta. Virg. 1. *Aeneid. Parce metu Cytheræa, manent immota tuorum Fata tibi.*

Cytheriades, Musæ dicuntur, à saltu cui Cytheron nomen est. Vide CYTHÆRON: sic enim scribendum.

Cytherius Philoxenus poëta. Cælius lib. 3. cap. 25.

Cytheron, mons Bœotiae, non longè à Thebis, Apollini & Musis sacer, à quo & Cythereides dicuntur, in eo quoque Bacchi sacra celebrabant. Virg.

Nocturnūque vocat clamore Cytheron.

Cytheron, homo sordidus, auarus, omniumque maximè parcus, qui patrem pauperimum cum neci dedisset, seipsum de monte precipitauit, fratrem Heliconem, q̄ patrem aleret, secum trahens: vnde montes hi, Cytheron & Helicon sunt nomina sortiti. Hesiodi interpr.

Cytheris, ridis, nobilissima meretrix, liberta Volumnij cuiusdam. Hæc Cornelius Gallus poëta supra modum adamauit, eamque Lycoridem vocat: quo tamen spreto Antonium in Galliam secuta est. Hanc Virgilius 10 Ecloga. Gallum consolans, commutato nomine, Lycoridem vocat. Seruius.

Cytherus, Elidis fluuius, Heracleam alluens. Pausan.

Cytherus, Atticæ vrbs. Strabo.

Cytherus, vicus in Pandionide tribu, inde Cytherius. Steph.

Cythina, vrbs Thessaliæ: ciuis, Cythinæus. Stephanus.

Cythnos, insula vna ex Cycladibus, à Cythno primo habitatore sic appellata. Alio nomine Ophiusa ac Dropis. Hinc Cythnius, nia, niū, possessiuum. Stephan. iuxta Drypodem vnā Cycladum sitam scribit, ipsam quoque sic nominatam fuisse. Pomponius lib. 2. Et Oui. 7. *Metamorph.*

Florentemque Syron, Cythnon, planamque Seriphon.

Cytinium, vna est ex tribus Doricis ciuitatibus: Gentile, Cytiniates Steph.

Cytinos, Cretæ vrbs Mediterranea. Plin.

Cytis, insula Arabia: vbi Topasius lapis inuenitur. Plin. lib. 6. cap. 29.

Cytni, Pannonica gens. Ptolem.

Cytōnium, vrbs inter Mysiam & Lydiam. Steph.

Cytorus, mons Galatiæ, in quo buxus plurima nascebatur: vnde & buxifer à Catullo dicitur. Virg. lib. 2. Georg.

Et inuat vndantem buxo spectare Cytorum.

Ab hoc, quæ buxæ sunt, Cytoriaca dicuntur. Ouid. lib. 4. *Metam.*

Sæpe Cytoriaco diducit peccine crines.

Cyri, festum fuit apud Athenienses percelebre in quo omne feminum genus in olla coquere solebant. Suidas.

Cyzicæus, Atheniensis philosophus, in mathematica & in cæteris sciētiis excellentissimus.

Cyzicæus, gentile est à Cyzico. Steph.

Cyzicus, ciuitas in Asia minore.

Cyzicus, siue Cyzicum, insula in Propontide, duobus pontibus iuncta continenti, habens urbem eiusdem nominis, mœnibus, arce, & turribus marmoreis, cui nomen indidit Cyzicus rex, quem Iason per imprudentiam interemit. Fuit hæc ciuitas & magnitudine & pulchritudine cum primis Asiæ urbibus comparanda, paci & bello apta, tribus armamentariis inclyta, quorum aliud armorum, aliud instrumentorum, aliud frumenti erat receptaculum. Huius habitatores Cyziceni appellantur.

Cyzicum, Bithyniæ nobilis ciuitas, dicta à Cyzico acie caesa à Minyis imprudentibus. De Cyzico Valerius lib. tertio Argonaut. & Hermol. super cap. 32. lib. 5. Plin.

D A
 Dæ, populi Scythiæ, ex genere Nomadum. Seruius in illud Virgil. Æneid. *Indomitiq; Dæa, & pontem indignatus Araxes.*
 Alias Dæa dicuntur. Steph.
 Dabancgoris, regio Arabiæ. Plin. lib. 6. cap. 28.
 Dabæi. Vide NVRAE. Nisi legendum est Nabæi.
 Dabereh, ciuitas quæ de tribu Issachar data fuit Leuitis Ios. 19. & 21. Lat. verbum, siue res, aut apes, vel subiectio, aut Syriacè, ductrix.
 Dabir, rex Eglon, Iosue 10. Nomen verbis in tribu Iuda & Simeonis, Ios. 11. & 21. quæ & Cariath sepher dicitur, Ios. 15. Iud. 1. & Cariath-fenna, Iosue 15. In quam confugiebant qui homicidium perpetrarant, 1. Paral. 6. Est & altera in tribu Gad, Ios. 13. Lat. Oratorium, siue verbum, & c. aut Syriacè, ductor.
 Dacharèni, dicti populi Arabiæ, à Nabaro Nabaræi. Steph.
 Daci, populi erant Transithenani, Danubio fluuio & Anartibus, sylvæq; Hercyniæ finitimi, quos olim Hungariæ partem habitasse plerique tradunt, & post in maritima loca Noruegiæ proxima cecidisse. Lucan. lib. 2.
 Dacia, regio Scythiæ Europæ, quæ ad Septentrionem Carpato monte à Sarmatia diuiditur: ad Occasum autem Tibisco fluuio, ab Iazigibus Metanastis: ad Meridiem verò & Ortum vsque ad Danubium extenditur. Cuius populi Daci & Dacæ dicuntur, qui olim Straboni Dauï appellati sunt. Ex quo apud Athenienses Davorum nomina seruilia plurimum abundabant. Hinc factum est, vt in comædiis serui introducantur Dauï nominati, qui alio nomine Getæ dicti sunt. Dacia hodie diuisa est in Transyluaniam, Zypserladiam, Rasciam, Seruiam, Septem castra, & Bulgariam. Hinc gentile Dacus. Item Dacicus, denominatiuum, quod cognomen trophæi loco vsurparunt Romanorum aliquot imperatores, victoria aliqua de Dacis reportata. Iu. Sat. 5.
 — cum lance beata
Dacicus, & scripto radiat Germanicus auro.
 Dactyli Idei, iidem qui Curetes & Corybantes, quos Iouem nutriuisse ferunt, & ne vagitu infans proderetur, nouo lusuf genere excogitato, clypeolis æneis inter se concursantes, æris tinnitu, & numeroſi pedis compositione (qui inde Dactylus dictus est) Saturnum fefellit, patriſque crudelitati, qui filios suos deuorare solebat, puerum eripuisse. Hi Phryges origine fuisse putantur relictaque patria in Cretam venisse, montemque, in quo primum cõfederunt, à Phrygij montis nomine Idam appellasse. Dactyli autem modulos crepitu ac tinnitu æris deprehensos, in versificum ordinem transtulerunt, vt ait Solinus. In Creta quoque ferrum primum adinuenerunt. Herodot. libr. 7. Vide CORYBANTES.

D A
 Dactylis, Sculptoris insignis nomen, cuius laudata opera in hortis Seruilianis haberi refert Plin. lib. 36. cap. 5.
 Dadai, sunt montes Indiæ, olim Cliopedis regiæ propinqui.
 Dadan, i. Mamilla, vel dilectio, aut patruus, vel iudicans. filius Regma, Gen. 10. filius Iecsan. Gen. 25. Gens Æthiopiæ in occidente.
 Dadas. Vide THEMISAS.
 Dadaſtana, Bithyniæ vrbs. Ptolem.
 Dades, Cypri promontorium. Ptolem.
 Dadicæ populi Scytharum, ex parte Asiæ. Herod. lib. 4. Stephano populi Persicæ, ex septimo lib. Herodoti.
 Dadocerra, Castellum magnum Armeniæ, Step.
 Daduchus maximus erat sacerdos apud Athenienses. Herculis, Stephano phorus Palladis. Ereobutades à Bure propagati, ex qua familia tempore sacerdotio præfuerunt. Vide Alexan. ab Alex. li. Genial. 2. cap. 8.
 Dædalus, faber Atheniensis, Mitronis filius, artificum omnium suæ ætatis ingeniosissimus, vt qui primus ferram, asciam, perpediculum, te-rebram, glutinum, & lithocollam dicitur inuenisse, primisque omnium vela & antennas. nauï imposuisse: vnde fortè fabula alarum dædali. nam & Virgilius, *volorum* (inquit) *pandimus alas*. Statuis quoque immobilibus oculos induxit, & abditis quibusdam neruis effecit, vt huc atque illuc moueretur, adeo scite, vt spectantibus viuere viderentur. In Creta itè Labyrinthum construxit, multiplici & intricata viarum perplexitate irremediabilem, in qua & ipse vnà cū Icaro. filio à Minoe fuit inclusus, eò quod vaccæ lignea fecisset, cui inclusa Pasiphae taurus se cõmiscuerat. Quare cùm terra mariq; effugium sibi negatum videret, fugam sibi per aërem tentandã duxit. Assimulans itaque se munus cõficere velle, quo regis animũ placare posset, pennas & ceram poposcit: quibus impertatis, sibi & Icaro filio alas confecit, atque ita ex Creta in Sardinia euolauit. Deinde & Cumas delatus est, vbi Apollini templum erexit. Icarus verò cùm patris consilium spernit, in stòque altius euolat, cera radiis Solis liquefacta in mare decidit, quod deinde à nomine eius Icarium est appellatum. Ouid. libr. 8. Metam. Lucian. in libro de Astrologia scribit Dædalum fuisse mathematicum, & filium Icarum docuisse Astrologiam, sed cum iuuenili ardore & persuasum doctrinæ elatum aberrasse à vero, & decidisse in mare rerum immense profunditatis.
 Dædala, neutri generis, vrbs Lyciæ, à monte Lyciæ, seu à Dædalo ibi sepulto cùm eum coluber aquaticus ex amne Nilo (aliàs Nino) in paludem, in quam Dædalus cõmeabat, egressus momordisset. Plin. lib. 5. c. 27. Dædala etiam Rhodi ciuitas est, siue regio: item alia Indiæ, & alia Cretæ. Ptolem. Steph.

Dædalai,

D A
 Dædalia, vrbs Italiæ à Dædalo condita, quæ nunc Iulia vocatur. Steph.
 Dædalidæ, tribus Cecropidis. Steph.
 Dæmogorgon, Latine dicitur Deus terræ (nam dæmon, Deus, vt ait Lactantius, Gorgon, terra) seu potius sapientia terræ, cùm sæpè dæmon sciens, vel sapientia exponatur. Vide GORGON.
 Dæmonum insula, in Arabico sinu apud Ptol.
 Dæta, Thyestis foror, cum qua cõgressus Thyestes Enoichum dæmonem sustulit. Cæl. lib. 7. cap. 13.
 Dæmon, Deus siue sapiens. Aug. lib. 9. de Ciuit. Dei Dæmones dicuntur, quoniam Græcum vocabulum est, ob scientiam nominati: nostræ religionis homines appellant spiritus in cœlo à Deo Creatos, qui de cœlo deiecti partim in terræ infimo, partim in hoc aëre damnati sunt.
 Hinc Eudæmon & Caedæmon, pro bono & malo dæmone. Dæmon etiam animus humanus in corpore situs vocatur. Cæl. lib. 2.
 Dæmonium, idem quod dæmon.
 Dæthaletæ, gens Thraciæ. Steph.
 Dætor, vir Troianus apud Homerum.
 Degalaphus, consul cum Seuerino, anno ab vrbe 12. 14.
 Dagalassus, Armeniæ minoris vrbs. Anton.
 Daganzachar (quod & ferreum) Misianorum præsidium dicitur, oppidum à Romanis expugnatum anno ab vrbe 1312.
 Dagaira, locus in Carmania, ad mare Arrian.
 Dagobertus, Francorum rex anno salutis 639.
 Dagobertus, 11. Francorum rex, sub tutela Ple-atudis Pipini vxoris: & Theodoaldi præfeti Palatii, regnavit annis 111. anno salutis 715.
 Dagon, 1. frumentum, vel pisces, nomen idoli Philistinorum, Iudic. 16. 1. Mach. 10.
 Dagona, Armeniæ minoris oppidum. Ptol.
 Dagra, Tyanitidis regionis in Cappadocia oppidum. Ptolem.
 Dahippus, statuarius nobilis, cuius opera enumerat Plin. lib. 34. cap. 8.
 Dai, Persarum populi, omnes pastores. Herod. lib. 2.
 Dalanda, Armeniæ minoris vrbs iuxta Euphratem. Ptolem.
 Dalasarba, Thraciæ oppidum. Procop.
 Dalasis, Ciliciæ regio. Ptolem.
 Dalcariza, vrbs Ponti. lib. Notit.
 Daldis Libyæ vrbs. Suidas.
 Dale, Oppidum in Teuthrama regione, quam Myfi antiquitus tenuere. Plin. lib. 5. cap. 30.
 Dalion, fluuius propè Pylon, de quo Strabo lib. 8. Duo quoque propè fluunt amnes, Palcion & Acheron Alpheum intrantes.
 Daicles Messeniæ vixit, regnante Athenis Carope. Solinus cap. 2.
 Dalais, 1. pauper Domini, siue exhaustio aut ramus Domini, vel macilentus, filius Elieoçai

D A
 filij Naariæ, 1. Paral. 3. Filius Semeiæ, Ierem. 36.
 Dalila, 1. paupertas, vel situla eius, aut ramus eius, siue exhaustio, aut macilentia, nomen mulieris, quam amavit Samson, cuiusque opera periit, Iudic. 16.
 Dalisanda. Vide LALISANDA.
 Dalluntum, Dalmatiæ oppidum. Anton.
 Dalmana, in extrema Dalmatiæ vrbs. Cassiod.
 Dalmanutha, 1. sicula præparata vel exhaustio numerata, siue macies vel ramus præparatus vel numeratus, nomen regionis. Marc. 7.
 Dalmatia, Illyrici pars, contermina Liburniæ versus Occasum, cuius incolæ Dalmatæ appellantur, Augusti olim auspiciis Romano imperio subiecti. In ea ladera ciuitas insignis rerum abundantia, & Epidaurus, hodie Liagusij dictum.
 Dalmatium, vrbs Dalmatiæ inter Illyriam & Italiam.
 Dalomena, Assyriæ regio. Strabo.
 Dalytorni, Galliarum Narbonensis populi ad Rhodanum fluium. Sex. Auienus.
 Dama, Arabiæ felicis vicus. Ptolem.
 Dama, fuit Pythagoræ filia, & ipsa philosophiæ sectatrix, quæ ingenium & doctrinam in exponendis paternis sententiarum inuolucris exercuit. Cæl. lib. 4. cap. 1.
 Damæi populi iuxta Ichthyophagos. Stephanus.
 Damæthus, Caricæ rex. Vide SIRNA.
 Damania, Hedetanorum in Hispania vrbs. Ptolemæus.
 Damaris, mulier quæ ad prædicationem Pauli CHRISTO credidit. Act. 17.
 Damascene, Syriæ pars, quæ & Cœle dicitur, circa Libanum: sic dicta à Damasco, clarissima ciuitatum. Pomp. Mela lib. 1.
 Damascius Sigæus, historicus Herodoti tempore ante bellum Peloponnesiacum, scripsit de rebus in Græcia gestis: præterea de maioribus eorum, qui ad Troiam profecti sunt, & de poetis & sophistis, aliisque complura. Suidas.
 Damascius, Stoicus philosophus, Simplicij & Elamitæ familiaris, qui sub Iustiniano principe viguit. Scripsit Comment. in Platonem & alia quædam quæ enumerantur à Suida.
 Damascus, Syriæ vrbs antiquissima, palmularum fertilissima, & prunorum, quæ inde Damascena vocantur. Lucan. lib. 3.
 Et felix (sic fama) Ninos ventosa Damascus.
 Hanc veram Ionis urbem totiusque Orientis oculum vocat Iulianus in Epistolis. Sic autem dicta est ab Asco quodam gigante, qui Dionysium vincetum illic cum Lycurgo in fluium iniecit: vel quod Damascus Mercurij & Helimedæ Nymphæ filius, ex Arcadia in Syriam profectus, urbem sui nominis condiderit: vel quod Dionysio ibi persecutus sit, & excorauerit Damascum quen-

Z.

dam, qui vineta securi exciderat. Vel potius à voce Hebræa Damefek, quæ Latinis est, Similitudo incendij, aut osculi, vel poculi, siue Sacci, aut similis femori, vel tacitum osculum aut poculum. Damasci Adam, eiectus de Paradiso, degit ibidem Cain fratrem occidit: & Zacharias, D. Ioannis B. pater, sepultus. Barthem. lib. 1. capite 8. & Belon. lib. 2. cap. 92.

Vocatur autem Damascenatum vrbs, tum regio. Steph.

Damascus, filius procuratoris domus Abraham Genes. 15. Damefek.

Damasias, Athenis annuum magistratum gessit Dionysius lib. 3.

Damasippus, vir ignobilis apud Rom. qui nobilissimos ciues (qui partibus Syllanis fauerant) inter victimas tanquam belluas enecauit: necnon Aruinæ tribuni plebis truncum in sublimi elatum per ora vulgi deferri iussit, tandem à victore Sylla obruncatus.

Damafus, poeta Hispanus qui floruit temporibus Eutropij & Orosij: hic creatus pontifex Romanus complures hymnos scripsit.

Damafithynus, vnus è ducibus Xerxis Persarum regis. Herod. lib. 7.

Damafus, xxxv. Romanorum episcopus, anno salutis 368.

Damafus 11. Bauarus, pontifex 151. anno salutis 1048.

Damarris. Vide DAMIA.

Dameas, nobilis statuarius Plin. lib. 34. cap. 8.

Damia cognomen Cybeles, & Damarris eius sacerdos.

Damianus Ephesus, sophista nobilis, circa M. Antonij principis tempora, diuitiis ac potentia inter suos præditus, viros doctos liberalitate prosequutus est: eloquentiæ quoque genus secundum naturam imitatus. Philostratus in Sophistis.

D. Damianus, frater diui Cosmæ Medici, & ipse Medicus.

Damium, sacrificium quod minimè erat publicum Damie deæ.

Damna, ciuitas in terra Zabulon data Leuitis. Ios. 21.

Daminæ, Serica gens, & Damna apud eosdem vrbs. Ptolem.

Damanitani, Hispaniæ Tarraconensis populi. Plin.

Damnia, Arabiæ felicis regio. Plin.

Damuij, Albonis insulæ populi, versus Boream. Ptolem.

Damocles vnus ex assentatoribus Dionysij, Sicilia tyranni. Cicero.

Damocrita, matrona fuit Romana, Alcippi ciuis clarissimi vxor, quæ quum virum ab iis qui contrarias in Rep. partes fauebant, in exilium actum sequi prohiberetur, filiaque iam viro maturæ edicto publico nubere prohiberen-

tur, ne ex iis quispiam Alcippi vltor nasceretur: concepit animo facinus supra omnem muliebrem audaciam. Nam quum ex more fœminæ primariæ noctu in Andronem quendam sacrorum causa conuenissent, Damocrita à filiabus adiuta, magnam vim lignorum quæ ad sacrificia parata erant, ad fores congestit, ignemque iniecit, vt intus omnes exureret. Accurrentibus deinde auxilio viris, illa filias primùm, deinde seipsam interfecit. Plur. in Paral.

Dametas nomen pastoris, de quo Virg. in Buc. *Dic mihi Dametha, &c.*

Damon & Pythias, Pythagorei, hoc animo (inquit Cic.) inter se fuerunt, vt cum eorum alteri, Dionysius tyrannus diem necis destinasset, & is qui morti addictus esset, paucos sibi dies commendandorū suorum causa postulasset. vas factus sit alter sistendi eius vt si ille nō reuertisset, moriendum esset ipsi: quum ad diem se recepisset, admiratus eorum fidem tyrannus, petiuit, vt se ad amicitiam tertium adscriberent. Hæc Cicer. libro 3. Offic. Valerius de Amic.

Damon, Atheniensis Pfates, qui remissam harmoniam reperit. Cæll. lib. 9. cap. 3.

Damophila, Græca mulier, vxor Pamphili socia Sapphus poetriæ, poemata multa conscripsit partim amatoria, partim in Dianæ laudes. Philostratus in vita Apollonij.

Damophilus, sophista, quem nutriuit Iulianus consul, sub M. Antonio principe: scripsit ad Lollium Maximum de vita priscorū, & quædam alia. Suidas.

Damophilus, Pflates & pictor. Plin. lib. 35. cap. 12.

Damotratus, Philosophus, scripsit de piscibus libros 2. Suid.

Damoxenus, Atheniensis comicus, cuius fabulæ nonnullæ memorantur ab Atheneo in Dipnosophistis.

Dāpetia, Brutiorum vrbs. Liu. *Toranon* G. Barrio.

Dampolis, Thraciæ Castellum. Cedren.

Damyndas, vir Macedo. Plutarch.

Damyrius, Siciliae fluuius. Plur. in Timoleonte.

Dan, iudicans, siue iudicium, nomen loci, Gen. 14. Filius item quintus Iacob ex Bala ancilla Rachel, vxoris suæ Genes. 30.

Dan, ciuitas sita in valle Bethrohol procul à Ptolemaide M. P. XIII. contra boreales partes, non-procul ab vrribus Galgalis & Masoleth. Regionis quidē Afer tribus, possessionis autē Dan, vnde & nomen impositū: ante hæc Lesem appellata, Iosue 19. & Lais, Iudic. 18. siue Laifa, Isaia 10. Ipsa fuit terminus terræ Israel ab Aquilone, 2. Reg. 3. Reg. Eze. 27. In qua Iero-boam rex Israel vitulum adorandum erexit, 3. Reg. 12. Amos 8. Hierony. in Heb. traditionibus Paneas vocatum putat, quæ aliàs Cæsarea Philippi, Dan, præterea, est vnus ex Iordanis fluminis fontibus, à quo oppidum Dan dictum

dictum est, quod nunc Paneas nuncupatur: alter verò fons est, qui nomine Ior appellatur: quibus in vnum confederatis, Iordanis nomen accepit. Comest. in cap. 14. Genes.

Dana, Taprobanæ oppidum, Lunæ Sacrum Ptol: frequens item vrbs in Cappadocia. Xenoph.

Danaba, Palmyrenæ vrbs. Ptol. Phœnicie adscribit lib. Notit. vt alias plures.

Danabe, Persarum, oppidum. Zosim.

Danae, filia Acrisij regis Argiuorū, qui cum oraculo monitus esset, foræ vt à nepote occideretur, filiam munitissimæ inclisit turri: cuius amore captus Iupiter, in imbrem aureum se conuertit, & per tegulas in puellæ gremium sese demisit. Quo ex coitu illa grauida effecta, Perseum peperit. Quamobrè indignatus Acrisius, filiam vnâ cum recens nato nepotulo arcæ includi iussit, atq; in mare proiici, futurum ratus, vt ventis vndisque obruerentur. Verum id longè aliter cecidit. Nam arca ad Daunię littus delata, & à piscatore reperta est, in qua cum Danae cum filio reperisset, vtrumque Pilumno regi obtulit: qui cum genus & patriam eius didicisset, Danaen quidem vxorem duxit: Perseum verò Polydectæ Seriphi insulæ regi educandum tradidit: qui postea adultus cum Argos venisset, Acrisium auum ostenso Medulæ capite, in saxū conuertit. Vide ACRIſIVS, & PERSEVS. Fabulam explicat Horatius, lib. 3. Carminum, *Inclusam Danaen turris abenea, Robustaque fores, & Vigillum canum Tristes excubia munierat satis Nocturnis ab adulteris: Si non Acrisij virginis abditæ Custodem pauidū Iupiter, & Venus Risissent, fore enim tutū iter & patens Cōuerso in precij Deo. Aurum per medios ire satellites, Et perrumpere amat Saxa, potentius Ictū fulmineo.* Lepidum etiam extat epigramma Pauli Silentarij,

Χρυσός ἀφ' αὐτοῦ διοτρεχέει, ἢ ἀμμοῦ καρίας Ζεύς, ἄλλ' ἵκεν τὰς Δαναίους καλλιπέλαγος θαλάμους. Φαμί λίβην τ' ἔμυθον ἐγὼ πάλαι καὶ καὶ νῦν, ἄπειρα καὶ δεινὰς χερσὺς ὁ πανδομάτωρ. Χρυσὸς ἄλλος ἴσθηται, ὄλας καὶ ἡ δ' αὖτις ἐλίχθη. Χρυσὸς ἐπιγνώμητι παῖς σθεναροῦ δ' ἐφάρης Κεῖ Δαναίους ἐλύωσεν ὅδε φρένα. μητις ἐχέσταις Διοτρεχέει Παφίαν ἀργύρεον παρέρων.

Id est,

*Aurum in cacas penetravit denique rimas,
Et Danaes duos Iupiter in Thalamos,
Fabula sic inquit, me iudice: ferrea claustra
Aurum perrumpit, duræque vincla domat.
Aurum omnes vobes infregit, & arguit artem
Clauis, & inflexit torua supercilia,
Sic Danae demicta fuit, non vllus amator
Aurum cui fuerit supplicet hic Veneri.*

Danala, vnum ex tribus castellis Troginorum. Strab. li. 12.

Danaus, Aegypti frater Argiuorum rex, qui Stenelo rege expulso, Argos tenuit, ibique quinquaginta annos regnavit. Ab eo postea Acha-

ia dicta est Danaa, & ipse Græci Danaï. Genuit quinquaginta filias, quæ ab aui nomine Belides, à patris autē nomine Danaides dictæ sunt. Hæc vna nocte viros suos, Aegypti filios, interfecerunt, præter vnâ Hypermæstram, quæ Lynceum maritum seruauit. Ob quam impietatem tali supplicio apud inferos plectuntur, vt assidue dolium perusum aqua cogantur implere, è quo tantundem effluit, quantum infundatur. Vnde natū prouerb. Dolium Danaidum, in auaros quib. nihil est satis, aut in prodigos.

Danaus, vt Cecrops Aegyptius, vel Prometheus, vt suis locis notatum, literas Græcas reperisse dicitur.

Dandace, Tauricæ Chersonesi vrbs. Ptolem.

Dandacena, Cappadocia oppidum. Anton.

Dandagula, India oppidū, inter Gangis & Indioſtia. Plin.

Dandarij, populi circa Caucasum. Steph.

Dandaxina, Armeniæ minoris vrbs. Anton.

Danduti, Germaniæ populi. Ptolem.

Dandon, quidam Illyricus, qui quingentos vixit annos. Plin. li. 7. c. 48.

Daneon, portus ad sinum Arabicum, ex quo nauigabilem alueum perducere ad Nilum, qua parte ad Delta dictum decurrit Sesostris rex cogitauit. Plin.

Dangula, populi circa Arachosiam. Plin.

Dani, populi Germaniæ, Daci dicti, Cimbri aut Holsacij. Vide DACIA.

Dania, Septentrionalis Oceani peninsula est, maritimæ Saxonie lateri adhærens: quam olim Cimbri habitauerunt, quos postea Marius deleuit in Italiam irrumpere conantes. Hanc Saxo grammaticus sic descripsit. Dania mediis pelagi fluctibus intercisâ, paucas solidi cōtinuæque tractus partes habet, quas tanta vndarū interruptio pro varia freti reflexiones obliquitate discriminat. Ex his IVRIA granditatis inchoamentique ratione Danici regni principij tenet, quæ sicut positione prior, ita situ portetior, Theutoniae finibus admouetur. A cuius cōplexu fluminis Eydori interriuatione discreta, cum aliquanto latitudinis excremento, Septentrionē versus in Norici freti litus excurrit. In hac sinus, qui Iymicus appellatur, ita piscib. frequēs extitit, vt non minus alimētorum indigenis, quàm ager omnis exolueri videatur. Huic etiam FRESIA minor adiacet, quæ à Iutiae prominentia subsidentium camporum ac gremij deuexioris inclinata recessu maximos frugum prouentus beneficio Oceani inūdantis allequitur. Cuius reflexionis vis, plus utilitatis an periculi incolis afferat, ambiguum extat. Si quidem tempestatis magnitudine perruptis æstuariis, quibus apud eos maritimi fluctus intercipi solent, tanta aruis vndarum moles incedere consuevit,

vt interdum non solum agrorum culta, verum etiam homines cum penatibus obruat. Post Iutam, Insula ad Orientem versus FIONIA reperitur, quam a continenti angustis admodum aquoris interiectis abruptis. Hæc sicut ab Occasu Iutam, ita ab Ortu HALLANDIAM prospectat, conspicua necessariorum rerum ubertate laudanda: quæ amœnitate cunctas regionis prouincias antecedit, mediū Daniæ locum obtinere putatur, ab extrema remotioris limite pari spaciō intercapedine disparata. Ab huius Ortiuo latere, occasiuum SCANIÆ media pelagi disciscit interruptio, optimam prædæ magnitudinem quotânis piscantium retibus adigere soliti, &c. Cæterum HALLANDIA ac BLEKINGIA ab integritate Scaniæ, ceu rami duplices ex vniuersi arboris stipite promeantes, Gothiæ, Noruagiæque longè declinationis spaciis, diuersisque recessuum interstitiis adnectuntur.

Daniel, nomē Prophetæ, quē præpositus Eunuchorum Nabuchodonosor, vocauit Baltassar Danielis. Filius autem secundus Dauid ex Abigaj Carmelitide, i. Par. 3. lat. Iudicium Dei.

Daniel, sacerdos, in regem Francorum est electus, mutatoque nomine Childericus vocatus, regnauit annis 111. anno à condita vrbe 1469.

Damna iudicium, vel iudicans. ciuitas in tribu Iuda Ios. 15.

Dantes, poeta Florentinus, regum & principum amicicias clarus, cuius vitam scribit Volaterranus li. 12. Cæl. li. 15.

Dantiscum, Poloniæ oppidum, ad Vistulam fluium, aduectis mercibus clarum & opulentum. Vadianus. vulgò *Dantzick*.

Danubium, vrbs circa Romam: Gentile, Danubinus, aut Danubiensis. Steph. Vide LANVINIUM, sic enim legendum videtur: quod erat Latij oppidum in via Appia.

Danubius, maximus Europæ fluius, qui ortus in iugis Abnobæ montis Germaniæ (vt Plinius existimauit) ex aduerso Rauraci Galliæ oppidi multis vltra Alpes milibus, ac per innumeras lapsus gentes Danubij nomine, immenso aquarum auctu, vbi primum Illyricum alluit, Ister appellatus, sexaginta annibus receptis, dimidia ferme parte eorū nauigabili, in pontum vastis sex fluminibus euoluitur. Hæc Plin. lib. 4. c. 12. Hodie tamen compertum est, Danubium plano in loco nasci, in agri Frustembelgenis vico, qui à fonte eius nomen accepit.

Danum, Angliæ oppidum. lib. Notit. & Anton. *Duncaffer*, Camdeno.

Daona, Indiæ extra Gangē vrbs, & Daones populi. Steph.

Daoniam, Thraciæ oppidum maritimū Nicetas.

Daorizi, Liburniæ populi, in conuentu Naronæ coloniæ Plin. li. 3. c. 22.

Dapha, Arabiæ desertæ vrbs. Ptolem.

Daphissa, Phriothidis mons. Plin.

Daphitas, grammaticus quidam fuit, qui in Thoraçe monte cruci affixus est, quod reges maledicis carminibus incefferet.

Daphea, vel hebr. Daphca, i. pulsatio, siue impulsio, nomen loci in quem venerunt filij Israel à deserto Sin. Num. 33.

Daphne, Penei, siue, vt alij habent, Ladonis fluij filia, quæ cum Apollinis vim effugere non posset, implorato paterni numinis auxilio, in laurum arborem est commutata. Ouid. lib. 1. Metamorph.

Daphne laurum significat, ac fingitur filia Penei fluminis, eo quod ripæ eius abundant lauro: tū amata ab Apolline, quia hæc arbor præbet medicinæ magnam vsum: estque spectatissima (vt scribit Plinius) apud Delphos, vbi Apollo colebatur: Ipsius verò Daphnes in arborem semper virentem mutatio docet immortalem gloriam esse paratam virginibus pudicitiam conseruantibus.

Daphne, Straboni nemus apud Antiochenses. Vide EPIDAPHNE.

Daphnidis, insula apud Troglodytas. Pl. li. 6. c. 29.

Daphnis, iuuenis Siculus, Mercurij filius, Bucolici carminis inuentor. Hic cum formosissimus esset, cum Nympha quadam, quæ mutuo eius amore tenebatur, ita pepigit, vt qui prior fidē violasset, vtroque lumine orbaretur. Cuius spōsionis immemor Daphnis, cum nouis sese amoribus implicuisset, irati dii, quos stipulationis suæ testes illi adhibuerant, Daphnin excæcarunt. Suidas.

Daphnis & Idæus, filij Paridis ex Oenone Nymphe Idæa, seu Pegasæa.

Daphnis, Steph. Antiochiæ suburbanū, quod octoginta stadiorum ambitu claudebatur, vt ait Strabo. Lyciæ præterea solū fuit, & alia prope Pelusium, à copia laurorum illic nascentium, & suburbanum, in ore Ponti ad sinistram, quod Sergium vocant, & in ipsis Ponti faucibus ad dextram nauiganti portus. Steph.

Daphnis ad ostium Nili Pelusiacum tradit Herodotus.

Daphnites, dicitur Apollo Ammonius.

Daphnus, vrbs Phociciæ. Steph.

Daphnus, fluius. Steph.

Daphnus, tribus vicina Co. Steph.

Daphnusi, populi prope Olympum Bithynum. Steph.

Daphnudium, prope Rhegium est, Thracibus vicinum: Est & Ægypti vicus. Steph.

Dapsa, genus erat sacrificij quod fiebat hyeme sæuiente.

Dapsolibyæ, populi. Steph.

Dara, filius Zaræ, filij Iudæ. i. Par. 2.

Dara, ciuitas ab Arsace condita. Iust. lib. 4. quadagesimo primo.

Dara, Carmaniæ fluius. Ptolem.

Daraba,

Daraba, ciuitas est Indiæ, non procul à Sabæis. Strab. lib. 16.

Daradus, fluius Libyæ, Ptolem. hodie *Darat*.

Daræ, munitissimum castellum Anastasij ciuitatis, cuius ciues Darenicalias Darthæ.

Darandus. Vide TARANTVS.

Daranissæ, Armeniæ maioris oppidum. Ptolem.

Darapsa, vrbs in Bactria. Steph.

Darcon, nomē viri. i. Efd. Lat. 2. generationis, vel habitationis possessio vel emptio: aut Syriacè, Draco.

Dardæ, Indici populi, qui sub Deriade contra Dionysium pugnarunt. Steph.

Dardania, verus nomen Samoethraciæ. Stephanus. Europæ regio, quæ hodie Bossina, Illyriæ pars. Seruia & Rasca. Cuspiniano & Sophiano.

Dardania, oppidum Troadis. Plin.

Dardanum, promontorium Indiæ. Strabo.

Dardanus, Apuliæ vrbs. Lycophron.

Dardanus, Iouis filius ex Electra Atlantis filia, qui cum Iasum fratrem interemisset, inde fugiens, in Samoethraciam primum, deinde in Asiam venit, locaque tenuit Helleponto proxima, vrbsque ibi Dardanum condidit, regionemque totā Dardaniam nominauit: quam postea Tros Erichonij filius, Troiam appellauit. Ab hoc Dardano originem duxit Priamus. Virg. lib. 3. Æneid.

Dardanus Iliaca primus pater vrbs, & author.

Vnde Dardaniæ artes, id est, magicæ, Colum. *At si nulla valet medicina repellere pestem.*

Dardania veniant artes, &c.

Dardanarij, qui omnia præemunt, vt deinde carius vendant, dicti à Dardano quodam contaminatissimo & proficgarissimo mago à quo etiam Dardaniæ artes à Columella vocantur magicæ, vt modò probatum est. Hic libros de magia scripsit, quos in sepulchris fertur constituisse: eos Democritus editis commentariis illustrauit, disciplinamque ex illis reconditam accepit.

Dardanium genus ornamentum, quod lacertis adhibebatur. Plin. lib. 33. cap. 3. Cuius sceleris nos arguimus illum primum, qui auro dignitatem per annulos fecit, vt habeant in lacertis iam quiddam & vitri quod è Dardanis venit: itaque & Dardanium vocabatur.

Dardarij gens apud Mæotidem paluden. Plut.

Dardi, Apuliæ Dauniæ populi, à Diomede ibidem delati. Plin.

Daremæ, Troglodytica gens in Æthiopia. Plin.

Dasius, medici nomen, cuius meminit Mar. lib. 6.

Ostendunt digitum, sed impudicum.

Alconi, Dasiōque, Symniachōque.

Dares, Phrygius historicus, scripsit bellū Troianum Græcè, in quo ipse militauit, vt ait Isidorus, primus ferè historicorum: qui tandem capto Ilio, cum Antenoris factione remansit, vt:

scribit Cornelius Nepos, qui opus eius è Græco in Latinum sermonem conuertit, dicauitque Salustio. Virgil. lib. 5. Æneid. Daretis alterius meminit.

Dares apud Virg. est pugil, ignauus quidem, sed tamen ostentator maximus. Æneid. 5.

Daretis, regio in Macedonia. Polyb. & in Media, Ptolem.

Dargidus, Bactrianae fluius. Ptolem.

Darmesius, fluius Meduallorum, sese per confragosa loca in Rhodanum præcipitans.

Darideus, nomen regis Persarum, tempore Tiberij, Caij, & Claudij imperatorum, vt scribit Philostratus in vita Appollonij Tyanæi.

Daridna, vrbs Paphlagoniæ. Steph.

Dariorigum, Galliæ vrbs: Ptolemæo: *Vannes*, Cephali & Villanouano est.

Daristane, vrbs Persica. Steph.

Daritæ, populi Persiæ Herodot. Steph.

Darium, Phrygiæ oppidum. Steph.

Darius, Satrapes inter Persas nobilissimus, qui post mortem Cambyse, à nobilibus aliquot Persis adiutus, occiso Pseudosmerdi Persarū regnum è Magorū manibus vindicauit: equique sui hinnitu rex declaratus postquam 36. annos regnasset, Xerxem filium regni successorem reliquit. Herod. lib. 4.

Darius, vltimus Persarū rex, qui Alexandri adolescentiam despiciatui habens, bello eum aggressus est: ab eoque quamuis exiguis copis tribus ingentibus præliis victus, cum se fuga victori eripere conaretur, à suis comprehensus est & trucidatus. Claudianus in epist. ad Adrianum. Is templum Hierosolymitanum Iudæis edicto restaurari permisit sumptibus propriis. Efd. lib. 1. c. 6.

Darmascus, videtur eadem ciuitas quæ Damascus. i. Paral. 18. 2. Paral. 16. 24. 28.

Darna, Assiriæ vrbs. Ptolem.

Darnij, Hiberniæ populi. Ptolem.

Daroacana, Parapanisi vrbs. Ptolem.

Daron, oppidum in Arabico latere Ægyptiorum, qui Pflammerichum fugerunt. Plin. lib. 6. cap. 30.

Darthæ, populi iuxta rubrum mare. Steph.

Darfanian, vrbs Indica vbi vno die mulieres vestem contexunt. Steph.

Darsij, populi Thraciæ. Steph.

Daruentius, fluius per confragosa loca, sese in Rhodanum præcipitans. Strab. lib. 4.

Daruernum, Ptol. Britannicæ insulæ portus, vnde in Galliam traicitur.

Darus, aliis Drauus, Pannoniæ inferioris fluius. Ptolem. id est, Vngariæ. vulgò *Mora*.

Dasæ. Vide DAAB.

Dascon, Siciliæ regio. Steph.

Dascylium, vrbs Cariæ in finibus Ephesiæ à Dascylo filio Periandri. Est & alia post bellum Troianum condita. Tertia, Ioniæ, quæ *μύζα* nominatur, vt potè maior aliis. Quarta, circa

Bithyniam, Quinta, Æolidis & Phrygiæ. Est & Dascylitis siue Dascylia palus. Steph.
 Dascylos, Bithyniæ oppidum, Plinio & Pomponio lib. 1. Ptolemæus & Strabo Dascylium nominant, iuxta & lacum Dascyliticum, hodie *Diasquillo*.
 Daseæ, Arcadiæ vrbs, Steph.
 Dasibari, Indiæ inferioris fluius à Corn. Balbo subactus. Plin.
 Dasis, vnus è ducibus Darij, qui bello apud Marathonem victus est. Herod. lib. 6.
 Dastaretæ, Thraciæ populi, quos à tergo Epiro iunctos, Plin. scribit, de his Mela. lib. 2.
 Dastylus, Gygis regis pater. Herod. lib. hist. 1.
 Dastracus, mons Armeniæ minoris, ad quem Pompeius Castra Mithridatis obsidione conclusit. Orof. lib. 6. cap. 4.
 Datha, Assyriæ vrbs, Ptolem.
 Dathan, 1. ritus aut lux, filius Eliab. Numer. 16.
 Deute. 11. qui quum insurrexisset in Mosen & Aaronem, excitassetque populum vt huic sacerdotium, illi principatum tolleret, protinus (vt scribitur Numer. cap. 16.) terra dirupta est sub pedibus, à qua viuus absorptus est.
 Dathema, nomen vrbs, 1. Mach. 5.
 Datiche, Indiæ intra Gangem gens. Ptolem.
 Darij, Galliæ Aquitanicæ populi. Ptolem.
 Datis erat quispiam Periarum Satrapes, excellēs in rei bellicæ gloria: qui hoc semper habebat in ore, *ἡδονὴν καὶ αὐτὸν φερόμενον, καὶ χαίρομενον*, id est, delector, gaudeo, lætor, vnde natum prouerb. Datis cantilena.
 Datinorum nauale Antifara est. Steph.
 Dastylus, Fuit Gygis Regis pater. Herod. libro 1. histor.
 Datha, Mediæ oppidum. Ptolem.
 Dar^o, Thraciæ vrbs, quæ aurifodinas habet. Suid.
 Darylepti, populi Thraciæ. Steph.
 Darylus, vir Atheniēsis, qui ad summos honores euectus est: vnde natum prouerb. Daryli dies.
 Dauares, Mauritanicæ populi. Amm.
 Dauchis, Æthiopiæ interioris mons. Ptolem.
 Dauchitæ, Libyæ interioris gens. Ptolem.
 Dauciones, Scandiæ insulæ populi. Ptolem.
 Daudiana, Armeniæ maioris oppidum. Ptolem.
 Daue, vrbs Arabiæ, Steph. Gentilia Dauæus, Dauenus, Dauites.
 Dauelli, Æthiopiæ sub Ægypto populi. Plin.
 Dauid, filius Isai, rex Iudææ potētissimus, Idemque propheta, 1. Reg. 17. 1. Paral. 2. Lat. dilectus.
 Dauid, Scotiæ rex, anno salutis 1132.
 Daulis, Nympha, à qua Daulidi vrbi nomen. Stephanus.
 Daulia, vel Daulis, oppidum Phocidis, olim sub ditione Terei regis Thraciæ. Vnde Philomela ab Ouidio Daulias dicitur, quod in Daulide vrbe in auem sui nominis fuerit conuersa: *Deflexit Threiciūm Daulias ales Irym*.
 Daulide nec nidificant, nec habitant in tota circum regione hirundines, Paulan.

Daulotes, fons Arabiæ felicis. Plin.
 Dauni, Italiæ populi, à Dauno duce Diomedis focero victi. Horrum oppidum est Salapia, Annibalis meretricio amore inelytum. Plin. libro 3. cap. 11.
 Daunia Apulia, à Dauno Illyricæ gentis claro viro, qui eam condidit.
 Daunia, Apuliæ sylvæ, à Daunio patre Turni dicta.
 Daunium, vrbs Italiæ. Est & Daunium, murus Thraciæ. Steph.
 Daunus, filius Pylumni & Danaes, & auus Turni, qui in Apulia regnauit, à quo etiam regio illa Daunia dicta est.
 Daunus (prioris filius) ex Venilia sorore Amata, Latini regis vxoris, Turnum suscepit. Virgil. lib. 12.
 Daunus, fluius in Apulia. Horat. lib. 3. Carminum. Ode 33.
Et qua pauper aqua Daunus agrestium Regnator populorum, &c.
 Daunotichia, Sceptij. Steph.
 Daurifer, siue Daurifus, Herod. circa finem lib. 6. vnus ex Darij ducibus fortissimus, qui ex insidiis à Cariis cæsus est.
 Dausara, vrbs circa Edessam. Steph.
 Dausdaua, Mysiæ inferioris oppidum. Ptolem.
 Dautona, Pannoniæ vrbs. Anton.
 Daxareni, Arabiæ gens. Steph.
 Daxata, Serica vrbs. Ptolem.

D E

Dea Vocontiorū, Galliæ Narbonēsi locus. Antō.
 Deabolis, Macedoniæ castellum. Cedren.
 Deabus, tyrannus apud Celtiberos, hoc cognomentum promeruit, à fodinis auri & diuitiis, quas primus ibi cepit & inuenit, opprimens colonias. Berossus, hic aliās Gerion dictus est.
 Deba, Comagenæ in Syria vrbs, apud Ptolem. In Mesopotamia quoque. Eidem.
 Deba, Arabiæ felicis populi, apud quos fluius aureæ arenæ. Diodor.
 Debbaseth, 1. melliflua, aut infamiam apponens ciuitas, terminus Zabulonæ tribus Ios. 19.
 Debelaim, 1. massæ sicuum siccarum, aut caricæ, nomen viri. Osee 1.
 Debera, nomen loci. Ios. 15. idem quod Dabir significat.
 Deblatha, idem significat quod Debelaim, ciuitas apud Ezechielem.
 Deblathaim, ciuitas in terra Moab. Iere. 48. Eadem videtur quæ & Helimon-deblathaim.
 Deboma, Eordetarum vrbs in Macedonia. Ptol.
 Debora, idem quod Debera & Dabir signifi. nutritrix Rebecca, Genes. 35. Vxor item Lapidorth Prophetæ, quæ populo Iudæorum aliquot annos præfuit. Iudic. 4.
 Debor^o, Macedoniæ in Pæonia regiōe vrbs. Pto.
 Decamnichus, Archelai aulicus, qui aliquando Euripidi fœtoram oris, vitio dedit, ac ab eodem id permittente Archelao plagis multis percussus est: quod indignè ferens, in Archelaim grassantibus duces se præbuit, ac necis illius causa extitit grauissima. Cæsar. lib. 24. cap. 10.
 Decantæ, Albionis insulæ gens. Ptolem.
 Decapolis, siue Decapolitana regio Syriæ, Iudææ propinqua: sic dicta à numero oppidorū. Plin. li. 5. ca. 18. Hanc multi Cæsaream esse dixerūt.
 Decastidium, Antonino. Calabriæ vrbs, quæ hodie *Anna* vocatur, teste G. Barrio.
 Decatara, Dalmatiæ vrbs. Cedren.
 Deceates, Ligurum populi. Clarissimos Ligurum fuisse Salios. Deceates & Oxybios, satis ex Stra. Plin. & Floro constat.
 Decelia, vna ex duodecim vrbs. quas Cecrops digessit. Strabo.
 Decelia, pars tribus Hippothoontidis, sic dicta à quodam qui Dioscuris dux fuit Aphidas. Steph.
 Decempagi, Anton. Germaniæ vrbs inter Argenteratum & Diuedurum. Hodie *Dieuse* in Lotharingia, Simlero.
 Decentij, Pannoniæ populi, à Decentio Magni filio. Magnentij, fratre. Steph.
 Decentius, Cæsar, à Magnentio fratre factus, anno ab vrbe 1105. Apud Senonas laqueo vitam finiuit Pomp.
 Decetia, Galliæ Lugdunensis oppidum. Anton. Cæsar. lib. 7. Quibusdam *Desse*.
 Deciana, Endigeterū in Hispania Tarraconensi vrbs. Ptolem.
 Deciani, Calabriæ populi. Plin.
 Dicianus, viri proprius ex Emerita Hispaniæ oppido.
 Deciatium regio, in Gallia Narbonensi. Plin.
 Decietum, vrbs Italiæ. Steph.
 Decij, Romani fortissimi, tanta patriam charitate cōplexi, vt pro eius salute se diis Manibus deuouere non dubitarint: pater quidem bello Latino, filius bello Hetrusco, nepos verò eo bello quod Pyrrhus pro Tarentinis gessit. Diēt Decij à decem, vt Quintius à quinque.
 Decius, Consul cum Longino, anno ab vrbe 1239.
 Decius, Cōsul solus, anno ab vrbe millesimo ducentesimo octuagesimo.
 Decius Aufonius Gallus, Consul cum Olybrio, anno ab vrbe 1132.
 Decius Brutus Iulianus, Consul cum M. Æmilio Mamerco, anno ab vrbe 677.
 Decius, Romanorum imperator, anno ab vrbe 1003.
 D. Haterius Agrippa, Consul cum C. Sulpitio Galba, anno ab vrbe 774.
 D. Iunius Bubulcus, magister equitum, Samnites vicit, anno ab vrbe 445.
 D. Iunius Brutus, Consul cum P. Scipione Nasica Serapione anno ab vrbe 616. Lusitaniam perdomuit.
 D. Iunius Brutus Scæua, Cōsul cum L. Furio. Ca-

millio, anno ab vrbe 430.
 D. Iunius Brutus Scæua, Cōsul cum Q. Fabio Maximo, anno ab vrbe 461.
 D. Iunius Pera, Consul cum M. Fabio Pictore, anno ab vrbe 487.
 D. Iunius Syllanus, Consul cum L. Murena, anno ab vrbe 692.
 D. Iunius Syllanus, Consul cum Q. Haterio Antonino, anno ab vrbe 805.
 D. Lælius Balbus, Consul cum C. Antistio Vetece anno ab vrbe 748.
 Decius Aufonius Gallus, poëta qui Gratianum Cæsarem literis & disciplinis erudit, cuius beneficio ad cōsularem dignitatem est euectus. P. Crinitus.
 Decia 1. comminutio eius, vel Syriacæ palma arbor. filius Iectan. Gen. 10.
 Decoōtes, Herculis filius fuit ex Megara Creōtis Thebanorum tyrāni filia. Homer. in Odyss.
 Deculani, populi in secunda regione Italiæ. Plin. lib. 3. cap. 11.
 Decuma, Hispaniæ oppidum, in conuentu Cordubensi. Plin. lib. 3. cap. 1.
 Decumani, Galliæ populi, in quib. Martius Narbo. Plin. Mela.
 Decumates agri, in Germania sunt Tacito, vbi hodie Vvistenbergēsis Ducatus est, Vvillichio teste. Idem Caritini sunt Ptolemæo, vt Melanthon & Peucerus existimant. Quidam agros esse censent qui decimas soluunt.
 Decimi, Liburniæ populi, qui in Salonam coloniam iura petiuit. Plin. lib. 3. cap. 22.
 Decuni, Dalmatiæ populi. Plin.
 Dedan, vrbs nomen. Ierem. 25. idem significat quod Dadan.
 Dedanim, filij Dedan. Isa. 21.
 Dedmasa, vrbs Cariæ. Steph.
 Deera, Campus Sufianæ regionis. Ptolem.
 Dees, Arabiæ felicis oppidum. Ptolem.
 Degia, Assyriæ vrbs. Ptolem.
 Deianira, filia Oenci, Aetoliæ regis, primū Acheloo, mox Herculi despōsata. Qua de causa exorto inter riuales dissidio, Achelo^o singulari certamine superatus. Herculi concedere est coactus. Porrò cū Hercules trāsitus esset Euenū, Aetoliæ fluiū, qui tum tēporis maximè excreuerat, Nessus Cētaurus seipsum vltro obtulit ad transuehendā Deianirā: quā cum illi cōmisset, ipse primus intrepidè tranauit fluium. Sed cum Nessus, qui in altera remanserat ripa, nouæ nuptæ vim inferre pararet, ægrè id ferens Hercules, sagitta hydræ sanguine infecta Centaurum transfixit: qui se moriturum sentiens, vt hostem vlcisceretur Deianiræ vestem proprio suo sanguine perfusam dono dedit, asserēs ei vim amatoriam inesse: & si hac maritus induceretur, ipsum ab aliarum mulierum amorē iri auocatum. Mulier itaque nimis credula, munus accepit, & cum audisset maritum suum in Eubœa amore Io-

Z 4

les, Euryti filiae detineri vestem Nessi sanguine imbutam Lychæ famulo tradidit domino perferendam. Hercules igitur nihil mali suspicans, cum sacrificaturus eam induisset, tantis cruciatibus affectus est, ut in furorem versus, Lycham è Cenæo monte in Euboicum mare deiecerit, qui in Scopulum mutatus est. Ipse autem Hercules arcu & sagittis Philoctetæ commissis, se in ardentē pyram in Oeta monte construatā contecit. Quod Deianira audiens, dolore percita, Herculis clava se interfecit, ex cuius sanguine postea nata est herba, quæ Nymphæa, & Heracleon dicitur. Ouid. lib. 9. Metamorpho.

Deicoöntes, Herculis filius ex Megara filia Creontis Thebani. Hom. in Odysea.

Deidamia filia Lycomedis, regis Scyri insulæ, quæ Achilles, cum inter regis huius filius sub muliebri habitu lateret, gravidam fecit, & ex ea Pyrrhum genuit. Propert. lib. 2.
Syria nec viduo Deidamia viro.

Deiöces, alij Diocles, v. Medorum rex, regnavit annis LXXII. anno ab vrbe 39.

Deione, nes, mater Mileti ex Apollinis concubitu. Vnde Mileti Deionidem vocat. Ouid. li. 9. Metamor.

Deiöneus, pater Cephalî, à quo Cephalene dicta existimatur.

Deiopeia, siue Deiope, vna ex Nymphis Iunonis, quam illa apud Virg. Æneid. Aclo vxorem pollicetur:
*Sunt mihi bis septem præstanti corpore Nympha,
Quarum qua forma pulcherrima, Deiopeiam
Connubio iungam stabili, propriamque dicabo.*

Deiörates, Gallogræciæ tetrarches, anno ab vrbe 680.

Deiötarus, Galatiæ rex à Senatu, iuuantē Pompeio, factus in bello civili eius postea partes sequutus, post pugnam Pharsalicam domum se recepit. Deinde ad Cæsaris clementiã confugiens, bella gerenti subsidia ministravit. Quare ab ipso rex dimissus, verum parte regni tantum multatus fuit. Tandem accusatus à Philippo quodam, quod Cæsari apud se diuerteret insidias struxisset, à Cicerone defenditur luculenta illa pro Deiötaro rege oratione. Pædianus.

Deiötarus alter Adramytenus, ludi literarij magister, apud Gargara Troadis. Steph.

Deiphobe, Sibylla Cümæna, Glauci filia, quæ Æneam ad inferos duxit. Virgil. libro sexto Æneid.
*- Phæbi, Triviaque sacerdos,
Deiphobe Glauci,*

Deiphobus, filius Priami ex Hecuba, qui interempto Paride Helenam duxit vxorem, cuius tamen dolo & prodicione interfectus est à Græcis, quos illa in cubiculum dormientis intromisit. Virgil. lib. 6.

Deiphyle, Adrastrî filia. Tydei vxor, ex quo Dio-

medem suscepit, qui in bello Troiano in virtute primus, post Aiacem & Achillem ab Homero scribitur. Hygin. in fabula 69. & Diodori lib. 5. cap. 6.

Deiphylus, Steleni filius, Capanei in bello Troiano amicus fidissimus. Hom. lib. 5. Iliad.

Deipites, vir Troianus, quem Vlysses in bello interemit. Hom.

Deipnias, Thessaliæ vicus, apud Larissam. Steph.

Deipyrus, vnus ex principibus iuuentutis Græcorum. Homer. lib. 8. Iliad.

Deirades, tribus Leontidis vicus. Steph.

Deire, Atheniensium vrbs. Steph. item promontorium & vrbs Aethiopiæ.

Deitania, Hispaniæ citerioris regio circa Carthaginem noam. Plin.

Dela, Arabiæ felicis vrbs. Ptolem.

Delthama, Hispaniæ citerioris regio. Pli. li. 3. ca. 3.

Deldon, Mysorum ac Basternarum rex fuit, quos quum M. Crassus præliis frequentibus edomisset, illorum tandem regem Deldona, sua manu interemisse fertur. Dion in historia & Cæl. Rhodig. li. 18. cap. 23.

Delas, & Tygris minor, fluuij, Apameam Mesenorum ciuitatem circumdant. Steph.

Delbea. Vide DERBE.

Delbicæ. Vide DERBIES.

Delbon, rex Thraciæ, quem M. Crassus Augusti auspiciis debellauit.

Delean, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.

Delessa, maris Aegei insula. Anton.

Delgouitia, Angliæ vrbs. Anon. *Godmundham* in ditione Eboracensi Camdeno.

Delia, vrbs Cariæ. Stèph.

Delium, oppidulum Bœotiæ in Tanagra, & templum Apollinis. Steph.

Delius, qui est ex Delo insula, vt Apollo Delius & Delia Diana, ferunt enim Latonam ex Ioue gravidam, quum parui vicina esset metu Pythonis serpentis cui eam Iunonis iussu persequeretur, in insulam Delum fugisse.

Delli, lacus breuior, non longè à Datana, miræ profunditatis, quos incolæ Crateras vocant. Hos poëtæ fingunt fuisse Palicos Iouis & Thaliæ filios, nam quum Thalia se videret ex Ioue gravidam, metuens iram Iunonis, optauit vt sibi terra dehisceret. Instante autem partus tempore, reclusa terra in ea parte vbi nunc Delli illi lacus sunt, duo pueri emerferunt, quos Palicos fratres vocarunt *δὸν Ἰὸν Πάλιν ὄναρ*, quod. prius in terram demersu denuo reuersi sunt. Hos lacus accolæ fratribus Palicis sacros putant, quod per eos credatur in lucem esse reuersi, & lacus ipsos Dellos vocant: qui tanta olim in veneratione habiti sunt: vt circa eos iuramentum exigi soleret, si quis in furti suspicionem venisset, prius tamen accepto fideiussore, qui si iuranti quid accidisset, præstaret, quod exitus ostenderet.

Delmatia, Italiæ regio: incolæ Dalmatæ & Dalmatenfes,

matenses. Steph. Vide DALMATIA.

Delminium, Ptolemæo vrbs Dalmatiæ, hodie Demna. Vide DALMIVM.

Delos, insula maris Aegei, Cycladum omnium clarissima, in qua Latona Apollinem & ianiam dicitur enixa. Qua ex opinione nominum illa insula eorum deorum sacra putata est, tantumque ei religionis semper fuit, vt ne Persæ quidem, quum bellum toti Græciæ, diis, hominibusque indixisset, & mille numero nauium classem ad Delum appulissent quicquã conarentur, aut violare, aut attingere. Cic. 3. in Verrem. Dicta autem putatur Delos *δὸν τῆ δὲ λῆ*, quod cum antea mari tecta esset, Latonæ locum ad pariendum querenti repente se ostenderit. Antea Ortygia dicebatur, Asteria, Cynthia, Lagia, Chamidia, Cynethus, & Pyrpile, ab igne ibi primum reperro Virg. lib. 3. Geor. *Cui non dictus Hylas puer, & Latonia Delos?* Hæc autem insula olim per mare vagabatur: in qua canem nullum alere, nullumque cadauer sepelire licebat. Thucyd. lib. 3. de bell. Pelop. in qua fons est, Inopus nomine, qui eodem, quo Nilus, modo, ac pariter cum eo crescit, vnâque decrescit Plin. lib. 2. cap. 103.

Deliacus, ca, cum, qui est ex Delo. Vnde Deliacæ vasa dicta sunt ex ære pretioso, ab insula Delo, vbi fuit prima nobilitas æris. Plin. lib. 34. ca. 2. Antiquissima æris gloria Deliaci, fuit mercatus in Delo, concelebrante toto orbe. Cicero pro Rosc. Domus Chrysoconi referta vasibus Corinthiis & Deliacis. Ex ære Deliaci fiebant pedes tricliniorum fulcrâque.

Delphacia, Propontidis insula. Plin.

Delphi, Phocidis vrbs. Ptol. *Casiri* vocat Sophianus. *Salona* locum hodie appellari, magnamque vim frumeti inde adhuc exportari, scribit Neger. Umbilicus terræ hæc ciuitas à Græcis existimata est, referente Plutarcho, cuius causam vel potius fabulam poetiicam Strabo narrat, lib. 4. & Claudia. in præfatione de consularu Manlij Theodori.

Delphi, ciuitas in Bœotia, iuxta Parnassum, dicta à Delpho Nepruni filio magis rupibus & loci natura, quam humana arte munita, vbi clarissimum templum habuit Apollo, reddebaturque oracula, vnde & Delphicus vocatus est. Nomen autem accepit à Delpho Deucalionis filio, ex Melantho eiusdem filia suscepto. In hac ciuitate, nato Christo, obmutuit oraculum.

Delphicus, dictus est Apollo, teste Macrobio, à prisca Græcorum voce *δελφός*, quæ Solum significat. eò quod interdum stellis omnibus obscuratis, solus luceat: qua ratione etiam Sol à Latinis est appellatus.

Delphinia, Diana dicta, quod Delphis coleretur.

Delphinus, Apollo dictus, non quod in Delphina transformatus classi ducem se præstitisset: sed quod Delphinem emisserit, quem consecuti Cretenses Cirrhæ, sunt delati. Cæl. lib. 8. ca. 6.

Delphinion, oppidum in Bœotia à Lacedæmonis captum anno ab vrbe 343.

Delphinium, locus Athenis ab Ægeo rege Apollini Delphinio & Dianæ Delphinie, teste Polluce, consecratus, in qua causam dicebant qui eadem se fecisse fateretur, sed iure fecisse faterentur. Itaque Theseum narrat Pausanias, cum Pallanta eiusque filios res nouas aduersus se molientes interemisset, ibi esse absolutum: eum ante Theseum interfectorem exilij causa solum verteret aut talionis pœnam subiret.

Delphinium, castellum Chiorum.

Delphinus, syderis nomen. Var. secundo de re Rustica, capite quinto. Maximè idoneum tempus ad concipiendum, à Delphini exortu, vsque ad dies quadraginta, & paulò plus.

Delphon, i. stillicidium, aut pauperem siue exhaustum vel macilentum respiciens filius Aman filij Amadatha, Esth. 9.

Delphûsa, fons in Delphis. Steph.

Delphusia, vrbs Arcadiæ. Steph.

Delta, vrbs iuxta Syriam, & insula Aegypti, secundum Aegyptios Primyrus dicta: Gentile ab insula Deltites, ab vrbe Deltenus. Steph. Est & Aegypti locus, ferè regionum illarum nobilissimus, non longè ab Alexandria: quod nomen à similitudine literæ cepit. Nam pars quædam fluminis Nili deriuata inter se duobus itineribus, paulatim medium inter se spatium relinquens, diuersissimo ad litus intervallo à mari adiungitur. Hircius lib. 4. bell. ciuil.

Delthani, Peloponnesi vrbs, inter Lacedæmonios & Messenios. Steph.

Deltotum, sydas, à figura triquetra litera Δ. Cicero in Arati. Phæn.

Delus. Vide DELOS.

Demas, nomen viri. Col. 4. 2. Tim. 4.

Demades, orator Atheniensis, plurimum potentia & opibus valuit, quod nihil præter Macedonum & Antipatri gratiam in Rep. quæreret: ingentes diuitias per luxum ac libidinem perdidit. Cumque esset ætate consecutus & luxu simul & auaritia perditus, in eum solebat Antipater cauillari, nihil ei, sicuti & cæsis victimis: præter linguam & ventrem superesse. Cicero huc nihil scripsisse author est. Plutar. in vita Demosthenis, & Suid.

Demænetus, Aesculapius cognominatus est, à Dæmeneto eius templi conditore.

Demagoras, adulatoris nomen apud Athenienses, quem decem talentis multarunt, quod Alexandrum Deum appellasset.

Demaratus, Lacedæmoniorum dux, cum exularet apud Athenienses bellique contra patriam cerneret apparatus, plus se debere patriæ, quam Atheniensibus existimans, cum Lacedæmonios certiores fecit. Hunc vixisse temporibus Philippi Macedonis author est Plutar. in vita Alexandri.

Demarathus, Liuius, Corinthus negotiator, diues, qui

qui ob seditiones domo profugus tyrānidem Cypseli fugiens, vt scribit Cice. Tuscul. quæst. lib. 5. in Hetruriam commigrauit, comparatis opibus luculentis, à Tarquiniensibus Hetruriae populis exceptus, Tarquinium Priscum regem populi Romanorum, ex illustri Hetrusca vxore genuit. Ille Hetruscis, ad quos confugerat literas dedisse fertur.

Demarchus, princeps populi, aut tribunus plebis dicitur, Spartianus in vita Adriani, fuit Demarchus in patria sua, Athenis Archon.

Demarchus, athleta nobilis Parrhasius, quem ferunt gustatis pueri qui immolabatur extis, in lupum commutatum, decimo post anno formæ pristinae restitutum.

Demetæ, Albionis insulæ populi. Ptol. *Vestuales* Anglicè, *Dyfed* Britannicè vocatur eorum regio, Lhuydo teste.

Demeter, dicta est Ceres, quasi gemeter, id est, terra mater. Hinc apud Galeum libr. 2. De alimentis, legimus Demetria signa id est: Cerealia & frumentaria.

Demetrianus, Antiochiæ episcopus, an. salutis 254.

Demetrius, Thessaliæ oppidum, quod prius Pegasa dicebatur, Stephanus à Demetrio dictum scribit, qui in eo regnauit, & vrbes sub Peloponneso euertit. Ad Pagasericum sinum iacet, inter Eubœam, & Phocidem. secundum est Macedonia, tertium. Persidis iuxta Arbelum. Stephanus. Demetrius item, eadem est quæ Paros. vna Cycladum Steph.

Demetrium: locus iuxta Thessaliam, circa campum Crocorum & Amphrysium fluitum. Est etiam Aeolidis ciuitas. Steph.

Demetrius, Antigoni Macedoniæ regis filius, cognomento Poliorcetes. Hic post Alexandrum præter alios Macedonias nomine ac virtute clarus, transiit Euphrate, Babyloniam occupauit: Athenas, Castandri Ptolemeiq; imperio liberauit: Cyprum, victo Ptolemæo, bello naturali recepit: Pyrrhum ab oppugnatione Thessaliæ repressit. Postremo cum bellum aduersus Antiochum suscepisset, infeliciter, pugnas, in eius potestate venit: Cersonesique ab eo custodiæ traditus est, permisso tamen ei regio sumptu, molliq; victu, venationibus, omnibusq; voluptatibus, quibus ille usus, minimum de salute anxius, in morbum ob incontinentiam incidit, ex quo periit. Cum M. Antonio comparatur à Plutarcho in Parallelis. Philam urbem in Macedonia iuxta Peneum à matris nomine condidit. Steph.

Demetrius Phalereus, Theophrasti auditor, qui ob eximias virtutes Atheniensibus præfuit annis decem, trecentisq; sexaginta statuis æreis honoratus est, Hic (vt Plutarch. inquit) monebat Ptolemæum regem, vt de regno imperioque liberos sibi compararet atque perlegeret. Quæ enim amici non audent mone re reges, hæc in libris scripta esse. Cicero in Bruto.

Hic Demetrius (vt quidam existimant nonnulli alium Demetrium esse dicunt.) Ptolemæo Lago persuasit, vt sacra Biblia ex Hebræo in Græcū sermonem cōuerterentur. Ioseph. lib. 12. c. 2. Antiq. Iud. Cognominatus fuit Phalereus à Phalero Atticæ portu: cuius scripta lege in Biblioth. Gesner. ac de eius vita, fortuna, & obitu, vide apud Suidam, & Volaterranum.

Demetrius Syrus, Ciceronis in arte dicendi præceptor, vt scribit ipse in Bruto.

Demetrius, Seleuci filius, 1. Machab. 7. Nomen etiam argentarij cuiusdam, Actuum 19.

Demetrius, xxvii. Macedonū rex, Philippū & Alexandrū per insidias morti tradidit. Iust. li. 16.

Demetrius, Antigoni filius, Græciam à tyrannide liberauit, anno ab vrbe 507.

Demetrius, xxxv. Macedonū rex, an. ab vrbe 572.

Demetrius, qui & Nicanor, xii. Syriæ rex, anno ab vrbe 607.

Demetrius, xvi. Syriæ rex, anno ab vrbe 607. Iust. lib. 29.

Demetrius Soter x. Syriæ rex, Antiochum & Lyfiam interfecit. Ioseph. lib. 12. c. 15. Iust. lib. 34.

Demetrius, Illyriorum rex, anno ab vrbe 553.

Demetrius, Russorum rex, à fratre regno pulsus est, anno salutis 1073.

Demetrius, Alexandrinæ Ecclesiæ episcopus, administrato episcopatu, an. Lxiii. obiit, anno salutis 233.

Deminsij, Mysiæ inferioris populi. Ptol.

Demiurgus, summus erat magistratus in quibusdam Græciæ ciuitatibus Liu.

Democedes, Crotoniata, medicus illustris, qui cum inter Darij captiuus esset, & Darius ipse ob inuersum pedem grauiter egrotaret, ita vt iā septem noctes insomnes exegisset, nec à medicis suis vel parum iuuaretur, ductus in medium, vt erat vinculus, Darium penitus liberauit, & deinde maximo in honore apud regem & Persas omnes habitus est. Herodot. lib. 4.

Demochares, orator Atheniensis, Demosthenis ex sorore nepos, missus cum aliis ad Philippū regem legatus, expositis mādatis, petenti regi quid gratum Atheniensibus facere posset, respondit, Suspende te. Indignantibus ob eam rem ceteris, rex dimisit incolumen, Vos (inquiens) rogare ab Atheniensibus, quos censent superiores, qui talia dicunt, an qui audiunt patietur. Seneca lib. 3. de Ira. Hic etiam historiam earum rerum, quæ gestæ erant sua ætate Athenis, non tam historico, quam oratorio genere scripsit. Cicero in Bruto.

Democrides, medicus, qui Policratem, Samyortū tyrannum: curauit talētis duobus, scripsitque librum de medicina. Suid.

Democles, adulator quidam Dionysij tyranni foelicitatem admirabatur. Tyrannus autem vt beatitudinem suam illi ostenderet, induit eū habitu regio, & mensam copiose paratam ei apposuit, sed super caput eius appendit tenui filo

filo gladium districtum. Tunc Democles tyrannicam vitam miseram esse intellexit. Valerius. Cic. Tuscul. Quæst.

Democles, puer quidam ingenuus ac formosissimus, qui quum à Demetrio Poliorcete ad stuprum traheretur, neq; vim tyranni posset effugere, famæ pudicitiaq; studiosus, in proximum aquæ feruentis leberem seipsum coniecit, atque ibidem interiit. Plutar. in Demetrio.

Democoon, nothus Priami, qui velocissimos patris equos apud Abydum custodiebat. Hunc Vlysses in bello interemit. Hom. lib. Iliad. 4.

Democrates, architectus Alex. qui Alexandriam metatus est.

Democrates athleta, facto in stadio circulo consistens à nullo demoueri poterat. Ælianus de varia historia.

Democrates, medicus, Plin lib. 25. Primus inuenit herbam, quam appellamus hyberidam.

Democritus Philosophus Abderites, qui accepta à fratribus natu maioribus paternæ hæreditatis portione, cognoscendarum rerum cupiditate accensus, bonâ orbis partem peragravit. Postea in patriam reuersus cum summa inopia, in hortulo iuxta suæ vrbis muros se ad solas rerum naturas contemplandas cōtulit, à quibus ne externis obiectis auocaretur, æneæ peluis fulgore seipsum obsecrauit. De hoc memoriæ proditum est, quod quocunq; fortunæ casu, & mutabilium rerum auditu, in risum soluebatur, (sicut Heraclitus in fletum) vnde Gelasius nominatus est. Agebat autem centum & nouem annos cum mortuus est. Hic dixi omnia ex atomis fieri, ac plures esse mundos, & corruptibiles. Fertur Theologiam ac Astrologiā didicisse à Magis & Chaldæis: cum Gymnosophistis quoque congressus est. In Philosophia adeo profecit, vt pentathlos, id est, quinque cerraminum athleta dici posset. Namque naturalia, moralia, mathematica, liberales, disciplinas, artiumq; omnium peritiā callebat. Hunc Plinius virum sagacem, & vitæ vtilissimum fuisse refert, sed nimio iuuandi mortales studio prolapsum. Cōstat hunc diuitiis opulentum fuisse vsque adeo, vt pater eius, Xerxis exercitui epulum aliquando dederit. Laërt.

Demodocus, citharædus, quem Homerus libro Odyss. 8. inducit in conuiuio Alcinoi regis Phæacum citharam pulsantem, & simul accinentem.

Demogorgon, magus tam excellens, vt præstelarais diceretur, & illas pro nutu cogere, & si errarent, acerrimè plectere. Vide GORGON.

Demolchus, Syracusanis comicus, Epicharmi medici filius docuit fabulas xiiii. lingua Dorica. Suid.

Demonax, Adriani temporibus Philosophus, qui non vt plerique solitudinem sectabatur, sed nihil potius, habuit, aut putauit inter homines

amicitia: omnemque hominem sibi familiarē existimabat. Nullum sibi vnquam viaticum preparauit, sed quum esuriret, quam proximam domum apertam videbat, in eam ingrediebatur, & victum ibi quæritabat. Centenarius decessit, elatus publico sumptu. Lucian.

Demonefus, insula circa Chalcedonem, à Demonefo quodam dicta. Nascitur in ea Cyaneus lapis, chrysocolla, & aurum pretiosum. Steph.

Demonica, mulier qui auri auaritatem urbem Ephesum Brenno duci prodidit. Plutarch. in Parallelis.

Demonidas, Pædotriba claudicans, qui cum crepidas amisisset, imprecabatur furis, vt pedibus conuenirent. Erant verò hæ non rectæ, nec accommodæ: illi tamen pro pedum deprauatorum ratione imprimis aptæ. Cællibr. 7. cap. 3.

Demophilus Sophista fuit qui scripsit ad Lolium Maximum de vita prisorum.

Demophoon, phoontis, vel Demophon, Thesei ex Phædra filius, rex Athenarū, qui ab expeditione Troiana rediens, aduersis ventis pulsus est in Thraciam, ibique à Phyllide, Lycurgi regis filia, hospitio & lecto susceptus est: apud quam cum aliquandiu delituisset, Athenas abiit, ibique mortuo patre imperium suscepit, oblitus Phyllidis, cui intra paucos menses se rediturū iurauerat. Quapropter illa videns se derelictam, amoris impatientia de amygdalo se suspendit. Vide PHYLIS.

Demophoon, vatis nomen qui periculum Alexandro imminens prædixit. Curtius.

Demopolis & Neocles, Themistoclis filij, quum apud Athenienses mentionem fecissent legū, quæ aduersus exules latae erant, à paternis inimicis lapidibus obruti sunt. Cællibr. 8. cap. 12.

Demos, locus in Ithaca, Steph. quem quoque Crocyleium vocat. Huius mentio est apud Homerum in nauis catalogo, & Thucyd. ad finem lib. 3.

Demosthenes, cuius Atheniensis, Græcorum omnium oratorum clarissimus, patre cultellario natus, qui relictus puer in hæreditate locupletis, tutorum fraude & negligentia direptis bonis, vix habuit vnde præceptoribus mercedē solueret. Verum cum multo studio & labore in clarissimum oratorem euasisset, acerrimus exitit libertatis Græciæ defensor, grauius concionibus Philippum, vt publicæ libertatis insidiatorem idem idē insectans. Post cuius mortem patria pulsus, tandem reuocatus est. Sed iam mortuo Alexandro, & Antipatro rebus Græciæ præposito, cum certam sibi necem imminere videret, relictis Athenis, in Calauriam insulam (vt scribit Suidas) vbi asylum erat Neptuno sacrum concessit. Quo cum venisset Archias mimus tragædus, qui ab Antipatro missus erat, vt Demosthe

moſthenem comprehēderet, primū ei perſuadere conatus eſt, vt vnā ſecum ad Antipatrum ſe conferret, nihil moleſtiæ ab eo perpeſſurus. Cuius fraude intellecta Demotheſtes, Nihil eſt, inquit, Archia, quod coneris. Neque enim in ſcena mihi vnquam placuiſti mimus; neq; nunc perſuadebis legatus. Cū autem Archias ſe per vim eum detracturum minaretur. Tandem, inquit, Macedonica oracula aperuiſti: nam prius quidem tanquam hiſtrio ſimulabas. Verū age, parumper expecta, dum pauca domeſticis ſcribo. Hæc loquutus ſumptis codicillis tāquam ſcripturus, calamum ori admouit, hauſtoque, quod eum in vſum aſſeruabat, v̄neno necem ſibi conſciuit. Plutar. Hic cū ab ætatis initio eſſet balbus, neque literam r, pronuntiare poſſet, quibuſdā calculis in os coniectis prope maris litus declamans, naturæ vitium emendauit, vt poſtea eloquentiſſimus euāſerit. Orare cœpit annos natus 27.

Demotheſtes, dux Athenienſium in bello Peloponneſiaco apud Thucydidem.

Demotheſtes, genere Thrax, grāmaticus, Iliada Homeri, & Heſiodi Theogoniam in proſam orationem conuertit. Suidas.

Demoftratus ſcriptor quod Plin. lib. 37. cap. 6.

Denaba, id eſt, iudicium eius in ea, aut iudicium præbens. vrbs in Edom, in qua regnauit Æla. Geneſ. 36.

Denda, municipium ciuium Romanorum, in ora Macedoniæ collocatum à Plinio libro 3. cap. 23.

Denizes, Sarracenorū rex, anno ſalutis 777.

Denna, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Plin.

Dentatus, M. Curij cognomen fuit, propterea quod cum dentibus natus eſt. Plin. lib. 3.

Deo, Ceres, à Græcis appellatur, *πρωτοθεω, το θεοσσω*, eò quod frugum fuerit inuentrix. Hinc Deois patronymicum filia Deū, quæ eſt Proſerpina. Ouid. 6. Metam.

Addidit, vt Satyri calatus imagine pulchram Iupiter implevit gemino Nyctæida foetu, Mnemoſynen paſtor varius Deoïda ſerpens. Dicitur & Deolis.

Deobriga, in Luſtania Veretonū vrbs, & alia Autrigonum. Ptolem.

Deobrigula, Murbugorū oppidum in Tarraconenſi Hiſpania. Ptolem.

Deogratias, Carthaginenſis Epicoſus, ſanctimonia ac pietate clarus & inſignis fuit: qui vrgente ſumma neceſſitate, ingruentēque perſecutione, vt Deo plus & charus, ſategit vniuerſa ſacri miniſterij vaſa aurea & argentea diſtrahere, in captiuorum redemptionem, ac pauperum ægrotantiūque alimoniam. Sed nec nocturnis quidē horis ab hoc opere miſericordiæ feriabat: verū per ſingulos lectos excurrens pergebat, ſciſcitans qualiter quiſque ſe haberet: ita ſe tradiderat omnino

labori, vt nec deſeſſis membris, nec carioſa iā ſenectuti parceret, Quo liuore Ariani ſuccenſi, dolis cum quamplurimis ſepius enecare voluerunt. Quod præuidens Dominus, citò paſſerem ſuum de manibus accipitrum liberare voluit. Victor. de perſecut. Vandal.

Deopale, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Deorum curruſ, Libyæ interioris mons. Plin. Melà, Ptolem. hodie *Sierra Lioma*, vbi regis Luſitanici auri fodinæ ſunt.

Deorum inſulæ, in Occiduo Oceano prope Hiſpaniam circa Baionam. Ptolem.

Deorum portus, Mauritaniz Tingitanæ, apud Ptolemæum. hodie *Mazragran*.

Dera, Iberiæ regio, per quā Sicānus fluit. Steph. Quanquam ciuitasne an regio ſit, in Græco non additur.

Deradiotes, Apollo cognominatus fuit, à loco, vt ait Pauſanias, cuius varicinium etiā ſua tempeſtate durare aſſeruit, eòq; ritu fieri, vt à viro mulier ſecubaret, & ſingulis menſibus noctu, vt de agno rem ſacram faceret, cuius agni ſanguine epoto, numinis Apollinei inſtinctu, reſponſa daret.

Deradræ Indiæ intra Gangem populi. Ptolem.

Derangæ, populi ad Indum fluuium adolentes, Plin. lib. 6. cap. 20.

Deranobila, Carmaniæ oppidum. Ptolem.

Derafidæ, Inſulæ iuxta Mugneſiam, Mazandri cognomine inſignem. Plin. lib. quinto cap. 29.

Derbe, vrbs minoris Aſiæ:

Derbe, ciuitas Lycaoniæ, ſue Iſauriæ. Act. 14.

Derbenſes, populi, ex quorū numero fuit Timotheus, Apoſtoli Pauli diſcipulus.

Dérbies, populi iuxta Caucaſum montem. Hi ſupra Stoicam ſeueritatem minimum quoque delictum poena capitis puniunt, terram venerantur, foemininum animal neque edunt, neque ſacrificant: qui lxx. annos exceſſerūt, iugulant: cognatorum carnes vorant, anus ſtrangulant, deinde ſepeliunt citra ſeptuageſimum annum obeuntes non edunt, ſed humant. Strabo libro ſecundo, dicuntur & Derbies,

Dérbies, ſeu Dérbiæ, & Dérbij, populi Hyrcaniſ propinqui. Vide DERBICES. Hos Cteſia Derbios ſue Therbiſſos vocat apud Stephan.

Derce, Veneris filia, de qua plura lege apud Cæl. lib. 23. cap. 5.

Derce, fons frigidiffimus æſtate, inter Bibliſ & Segobrigam, in ripa fère Salonis amnis. Martialis hunc fontem Dircennam vocat, non Dercen. Sic enim ſcribit libro primo ad Lucianum,

Tepida notabilis leno Congedi vada, Molléſque Nympharū lacus Quib. remiſſam corpus aſtringes breui Salone, qui ferrum gelat, Auidā rigēs. Dircenna placabit ſitim. Et Nema qua vincit naues. Quo in loco ſi Dirce legatur, verſui deſerit ſyllaba.

Derceto,

Derceto, ſive Dercetus, nomē fabuloſæ deæ que apud Iopen, auctore Plinio, aut, vt Diodoro libr. 1. placet, iuxta Aſcalonem colebatur humana facie, reliquo corpore piſcis: hanc Syri Atargatim vocant. Aſcalonitis autem & ceteris Philiſteis fuit celebre illud idolum, nomine Dagon, quod D. Hieronymus interpretatur Piſcem mœroris. Fabulam narrat Diodorus. Ouid. metam. lib. 4. Filiam habuit Semiramidem, quam à columbis educatam ferunt. Ob id Syrorum genti aues eas ſacras eſſe oſtendit Tibullus lib. 4.

Alba Palaſtino ſancta columba Syro Cæl. libro 23. cap. 5.

Dercilus, xxxi. Aſſyriorum rex.

Dercyllidas, Thimbroni Lacedæmoniæ ſucceſſit: Lariffam, Amaxiton & Colonas cepit. Kebriſnos puer in deditonem recepit, Scepſeos libertatem reſtituit, Gergitem ſubegit, vndeſcīm Iſthmi ciuitates muro cinxit, Atarneam occupauit. Xenoph. lib. 3.

Dercyllius, vnus è præfeſtis Pyrrhi. Plutar.

Dere, ciuitas in promotorio Æthiopiæ, ad ſinus Arabici freti anguſtias. Ptol.

Derea, vrbs Arcadiæ. Steph.

Deremiſtæ, Liburniæ populi. Plin. Driuaſtæ, Hermolao.

Deremma, Meſopotamiæ oppidum. Ptol.

Deretini, Dalmatiæ populi. Plin.

Deriades. Vide DARDÆ.

Dermones, Libyæ interioris gens. Ptol.

Derrha, locus Laconicæ: Gentile, Derrheus, vel Derhearus, vnde Derheatidis Dianæ tēplum. Steph. vrbs Macedoniæ Plin.

Derrhæ, Steph. populi Thraciæ, Herodoto. Derrhæos vocat, Arabiæ felicis gens. Ptol.

Derrhima, Chalybonitidis regionis in Syria vrbs. Ptol.

Derrhis, Marmaricæ Africæ regionis, promontorium. Ptol. *Deroas* Mercatori.

Derſai, ſive Derſes. Herod. lib. 7. populi, in litto-ribus Thraciæ, per quos Xerxes iter fecit.

Derſes. Vide DERſÆI.

Derton, vrbs Ligurum. Artemidorus Dertunam vocat. Steph.

Dertona, Taurinorum in Italia vrbs. Ptol. *Tortona*, Leandro.

Derroſa, in Hiſpaniæ Tarraconenſis regione oppidum. hodie *Tortofa*.

Deruatio, Angliæ fluuius. Anto. vulgò *Deruēt*.

Deruſei, oratores Perſici Herodot. lib. 6. Steph. * populi ſunt Perſici, ex primo libro Herodot.

Deſarena, Indiæ intra Gāgē regio. Arr. in Periplo.

Deſiderius, vltimus Longobardorum rex.

Deſili, populi Thraciæ Steph.

Deſitriates, Liburniæ populi in conuentu Naronenſi. Plin. lib. 3. cap. 12.

Deſſau, nomen caſtelli, 2. Machab. cap. 14.

Deſſobrica, vrbs inter Aſturicā, & Tarraconē. Ant.

Deſticos, inſula exigua Thraciæ adiacens, non

procul à Cherroneſo. Plin. lib. 4. cap. 12.

Deſudaba, Medicæ regionis vrbs. Liu.

Deſuuiatij, Galliz Narbonenſis populi. Plin.

Deſūda, Turdulorum in Bœtica oppidum, Ptol.

Deua, fluuius Britanniz. Ptol.

Deuadæ, inſula Arabiæ felicis, in Indico mari. Plin.

Deuana, Ptolemæo, vrbs Britanniz inſulæ: alio nomine Duanā caſtra. Lhuydus *Ceſtre* vocat.

Deucalion, filius Promethei, cui adulto Epimetheus patruus Pyrrhā filiā cōiugio iūxit. Porro cū hic apud Theſſalos regnaret, ingens diluuium vniuerſum terrarum orbem inadauit, genusque humanum ad interneſionē deleuit, Deucalione tantum & Pyrrhā ſeruatis: qui in Parnāſſum montē nauicula delati, vbi primū aquæ deſeſſerunt, Themidis oraculū conſulerunt, quā ratione genus humanum poſſet reparari, acceptōque reſpoſo, vt magne matris oſſa poſt terga proiicerent, lectos humi lapides (eos enim magnæ matris, hoc eſt, terræ oſſa interpretabantur) poſt terga iactabant: qui protinus naturali poſita duritia, in vtriuſque ſexus homines ſunt cōmutati: ij quidē, qui à Deucalione iaciebātur, in mares: q̄ vero à Pyrrhā, in ſceminas. Oui. li. 1. Metā. & Vir.

Quo tempore primū, Deucalio vacuū lapides iactauit in orbem: Vnde homines nati, durum genus. Inde Deucalioneus, nea, neum: vt Deucalionei imbres pro maximis & copioſiſſimis imbribus ponuntur à poëtis, ſine pro vniuerſo totius orbis cataclyſmo quem illius volunt Poëtæ contigiſſe temporibus, Lucan. lib. 1.

Deucalioneos fuſiſſet Aquarius imbres,

Porro, reparatio hominū aſcribitur deucalioni filio Promethei, eadē ratione qua creatio hominis à poëtis, maximè ab Ouidio, ipſi Prometheo tribuitur: nepe quod Gêtes ab eo edo-ctæ retinuerint memoriā diluuij. At hæc fabula poëtica, ſub verborū & nominū inuolucris veram vniuerſalis diluuij à Moſe Dei ſeruo deſcriptam hiftoriam propoſuit: & artibus Saranæ factū eſt vt quæcunq; in ſacra hiftoria occurrerent ethnicorū ſigmentis in fabellas verterentur. Apud Lucianum in libello de Syria nea extat locus, ex quo manifeſtū eſt per diluuium Deucalioneis intelligi nō inundationem illam, qua olim Græcia & Italia vaſtata atque Atlāta inſula abſorpta eſt: ſed diluuium vniuerſale, quod fuit Noæ temporibus. Quin etiam Plutarchus, lib. de animalū induſtria ſcribit colūbā ex arca Deucalioneis emiſſam attuliſſe indicium recedentis diluuij.

Deuelſō, Ptolemæo oppidū Thraciæ mediterraneū, lacū habens eiufdē nominis Plin. lib. 4. c. 11.

Deuerra, dea ab antiquis putata eſt, quam venerabantur, vt ſcopis domum veſtere poſſent.

Deunana, Albionis inſulæ vrbs in Cornauis. Ptol. vulgò *Doncaſtre* dici ſcribit Villanouanus.

Deuona, Ptolemæo Germaniæ vrbs eſt, quæ *Neu-marck* P. Appiano.

Deuriopus.

Deuriopus, Pæonia regio, iuxta Erigonum fluvium. Liu, Strabo.
 Deufdedit, LXVI. Romanorum Pontifex, anno salutis 616.
 Deutorix, Bætorotis filius, magni apud Cherufcos nominis, ductus inter cæteros captiuos, Germanico Iuniori clarissimū præbuit triumphum. Strabo lib. Georg. 7.
 Dexamene, pars Ambracia, à Dexameno Mefoli filio, & Ambracia filia Phorbantis, qui Solis filius prohibetur. Steph.
 Dexamene, vna ex Nymphis marinis, à recipiendo dicta *δέξιμος* enim recipio dicitur.
 Dèxari, populi Chafonum, Encheleis propinqui, Stephan.
 Deximontani, Germaniæ populi, dexteram ripam Granij amnis accolentes. Plin. lib. 6. c. 23.
 Dexicreontis Venus dicta est, à Dexicreonte circulatori, qui Samias mulieres luxu peulatiâque perditas, lacris quibusdâ piacularibus expiauit: vel potius à Dexicreonte nauclero, qui quum Veneris iussu aquam tantam in nauim imposuisset, vt ex ea mercatoribus nauis que sitientibus distracta diues factus esset, Veneri statuâ grati animi indicè posuit, quâ a suo nomine Dexicreontem appellauit. Palæph. lib. 2.
 Deximotani, Germaniæ populi, dexteram ripam Granij amnis accolentes. Plin. lib. 6. cap. 23.
 Dexiphanes, pater Softrati architecti. Steph.
 Dexippus, Herennius appellatus, orator Atheniensis sub Valeriano vsque ad Aurelianus.
 Dexippus Cous medicus, discipulus Hippocratis, scripsit de medicina librum vnum, & de prognosticis. Suid.
 Dexter, consul, collega Fulci, anno ab vrbe 977.
 Dexter, Barcinonensis historicus, qui omnimodam historiam scripsit.

D I

Dia, insula maris Ægei, vna Cycladum, distans à Dèlo XVII. m. passuum. Aliis nominibus Naxos dicta, & Sicilia minor, & Dionysias, à vini fertilitate. Plin. lib. 4. cap. 12. in hac Liber pater Ariadnen à Theseo destitutam vxorem duxit: qua de causa etiam Baccho sacram esse volunt. Ouidius in Tristibus:
Quâ breuis aquoreis Dia feritur aquis.
 Dia, vrbs Thesaliæ ab Æaco condita: secunda, Thraciæ iuxta montē Arhon: tertia, Eubœæ: quarta, insula & ciuitas Peloponnesi circa Scylæum: quinta, Lusitanæ ad Oceanum: sexta, Italiæ iuxta Alpes: septima, Scythiæ circa Phasin: octaua, Carie: nona, Bithyniæ iuxta Pontū. Sunt & quatuor insulæ Diæ nominatæ, quarū prima Naxos dicitur: secunda, prope Miletum est: tertia, vicina Sarmosso: quarta, prope Cnossum Crete. Stephanus Theocriti interpres, Diam insulam esse prodit circa Melum, & aliam circa Amorgum, & Chersonesum in Co. & in Peloponneso similiter nominari.
 Diabete, insula iuxta Sardiniam. Ptol.

Diabatina, erāt sacrificia, quæ apud Græcos in trā situ aliquo fiebant, de quibus Plut. iu Lucullo.
 Dia, deæ nomen, quæ apud Sicyonios & Philiassios colebatur. quæ eadem fuisse creditur cum Hebe iuuentutis dea.
 Diabete, insula circa Symen. Steph.
 Diabete, insula occidentalior quam Sardinia & Corsica. Steph.
 Diablintres, populi inter Celtas, Lexobiis, Nannetibus, Ambiliatibus, Vnellis, Curiosolitibus, Venetis & Sefuuiis proximi, ex maritimis ciuitatibus Oceanū attingentibus: oppositi Angliæ in prouincia Turonensi & regno Francorum siti. De his Cæsar, li. 3. Commentar.
 Diacopene, regio Cappadociæ ad Halim fluvium. Strab. lib. 12.
 Diacreia, tribus Atticæ, Pallantis sedes. Steph.
 Diactor, siue Diactorus, quasi internuntius. Mercurij cognomen. Cæsar. lib. 29. cap. 14.
 Diacuisa, insignis vrbs inter Placentiam & Genuam. Strabo.
 Diacum, Mysiæ inferioris oppidum. Ptol.
 Diada, Athenæ à Cecrope cōditore sic nominatæ, hâc vrbe Euboici Orchomeniū appellarūt.
 Diades nomen dedit Diadi vrbi in Lycia, quara condidit. Steph.
 Diadochum, vrbs in Persia non procul à Ctesiphonte. Steph.
 Diadumenus, quasi vittatus diadematusque: quo nomine dictus est iuuenis speciosus, filius Marcini imperatoris, qui patre ab Heliogabalo victo, vnâ cū eo est interfectus. Plin. lib. 34. ca. 8.
 Diagoras, philosophus Atheniësis, qui *ἀδεις* cognominatus est, id est, negans deos poëta Melicus post Pindarum & Bacchylidem, quæ Democritus ob physiognomiam, cum seruus esset, emit mille drachmis, vt disciplinis erudiret. Sic mysteria contempnit, vt etiâ ea sectantes auerteret. Quare ab Atheniensibus pulsus est, qui talētum polliciti sunt qui eum interfecissent. Suid. Cic. libr. 1. de Natura deorum.
 Diagoras Rhodius, gaudio exanimatus. Gel. li. 3. cap. 15. Is tres filios adolescentes habuit, vnū pugilem, alterum pancratiasten, tertium luctatorem, eosque omnes vidit vincere, coronarique eodem Olympiæ die: & cum ibi eum tres adolecētes amplexi, coronis suis in caput patris positris suauaretur, cumque populus gratulabundus flores vndique in eū iaceret, ibi in stadia inspectate populo, in oculis atque in manibus filiorum animam efflauit. Cic. Tuscul. 1.
 Diagū, Peloponnesi fluvius, à Meridie in Alpheū influens, & Pisam ab Arcadia terminans: Paus.
 Dialis, le, quod Iouis est. Vnde flamen Dialis, Iouis ministerio assignatus à Numa Pompilio, vt docet Liu. lib. 1. ab vrbe cond.
 Diamastigosis, sacri genus apud Lacedæmonios, in quo ante arā nobiles adolecētes sese muris verberibus afficiebant astantibus propinquis. Philostratus in vita Thianci Apollonij.
 Dia-

Diamuna, Indiæ fluvius, in Gangem aquas suas euoluens. Ptolem.
 Diana Iouis filia ex Latona, eodem cum Apolline partu edita, quæ & Luna dicitur, siue quod noctu vna, hoc est, sola, & sine fratre luceat: siue quod lumen à Sole accipiat, quasi luce lucens aliena. Præterea, & Noctricula dicta est: sub quo nomine etiam templum in Palatio dedicatum habuit. Hanc parturientes Iunonis Lucinæ nomine inuocabant: Iunonē quidem appellantes à inuando: Lucinam verò, quod partum in lucem proferre putaretur. Virgil. 4. Ecloga,
Castâ siue Lucina tuus iam regnat Apollo.
 Et Catullus. *Montium Domina vt fores, Syluarumque virentium Saltuumque reconditorum, Amniumque sonantium, Tu Lucina dolentibus Iuno dicta puerperis, Tu potens triuia cō noto Es dicta nomine Luna.*
 Græci *ελέθυον* vocant. Alij Lucinam dictam putant, quod & oculis & luci præsit: alij à lucco, quem Romæ in Exquiliis habebat. Eadem & Proserpina dicta est, & Dietyinna: quarum appellationum rationem vide suo loco. Apud inferos Hecate dicitur, vel quod centum victimis placetur, vel quod centum annos errare faciat insepultos. Dicta est & Pergæa, à Perga Pamphiliæ oppido, in quo templum habuit insigne. Plures tamen Dianas fuisse Cic. lib. vlt. de Nat. deor. scribit, sed illa notissima est, quæ eodem partu cum Apolline ex Ioue & Latona nata est. Hæc ob virginittatis amorem, fertur hominum consortia fugisse, & vt à se libidinis pruriturum amoueret, venando syluas incoluisse, paucarum virginum comitatu contenta. Arcum ferebant, & pharetram, succincta semper incedens, & corhurno induta. Ob hanc causam sylvarum & nemorum dea putabatur. Dicta est Falcelis, & falce lignorum, vbi eius simulachrum abditū erat, quod occiso Theoante, Tauricæ regionis rege ab Iphigenia, Agamemnonis filia in Italiam delatum est. Laudatissimum templum habuit apud Ephesios: aliud item in Taurica regione, vbi carne tantum humana litabatur. Lucan. libro 1.
Et tauro Scythica non mitior ara Diana.
 Dianam autem dictam putant, quasi Iouianam *Διώνη* ἢ *Δῖος*. Triuiam, quod viis præesse crederetur.
 Diana, fluvius Hispaniæ Tarraconensis. Ptolem. Pomp. Mela. lib. 3.
 Dianæ fanum, Ptolemæo Bithyniæ promontorium iuxta os Ponti Euxini *Scutari* appellat Sophianus.
 Dianæ fons, Solin, in Sicilia, ad Camerinā vrba.
 Dianæ Ætolicæ lucus, apud Venetos est. Strabo.

Dianæ oraculum in Arabia felici, Ptolem.
 Dianæ portus, in Sardinia. Ptolem.
 Dianæ templum, in Sicilia, Eubœa, Achaia, Arcadia Troadæ, & alibi. Ptolem. Strabo Polyb.
 Dianci, populi Galatiæ Steph.
 Dianenses, Hispaniæ citerioris populi, in conuentu Carthaginensi. Plin. libro 3. cap. item 3.
 Dianus, locus Dianæ sacratus. Festus.
 Dianium, oppidum est Hispaniæ Tarraconensis, in ora maris Belcarici. Ptol. inter Ideranorum oppida enumerat.
 Diaphanes, est fluvius Ciliciæ, ea in parte quæ Syriæ contermina est: ita dictus ab aquæ perspicuitate. Plin. lib. 5. cap. 27.
 Diaphenum, Arabiæ vrbs. lib. Norit.
 Diapolitus, Ægyptiorum rex, cui & nomē erat Amasis, sub quo fuit fames magna. Orof. lib. 1. cap. 8.
 Diareusa, Insula Chio finitima, cuius meminit Plinius in descriptione Insularum antè Asiam, lib. 5. cap. 31.
 Diarrhœa, Cyrenicæ regionis portus. Ptolem. *Zanara*, Marmolio.
 Dias, vrbs Lyciæ quam Diades condidit. Steph.
 Dias, Sophista Ephesius, Philippi Macedonis tempore. Philostrat.
 Diasia, Milichij Iouis festa apud Athenienses fuerunt, vt Suidas & Lucianus in Charidemo docent. meminit & Aristoph. Agebantur autem, vt Helychius scribit, cum peculiari quadam tristitia.
 Diatila, vna ex quatuor portibus Romæ, quæ ad Meridianas regiones spectabat.
 Dibon, i. abundans filius, aut abundantia intelligentiæ, vel ædificationis: aut Syriacè, fluxus, nomen loci Moabitarum, vbi colebantur idola Isa. 5. Nume 21. Ier. 48. Est & vrbs Moabitarum primò, & postea Schō regis Amorrhœorum, in tribu Ruben ultra Iordanē ad Orientem posita. Ios. 13.
 Dibon-gad, nomen loci, in quo filij Israel fixere tētoria, profecti de Oboth. Num. 33. Lat. abundantia filij felicitis, aut abundantia intellectus vel ædificationis felicitis, siue abundantia filij accincti.
 Dibutades, Sicyonius, primus figulus Corinthi, qui ex Creta docuit fingere, primusque personas regularum extremis imbricibus imposuit. Plin. lib. 37. cap. 2.
 Dicæa, vrbs Thraciæ, à Dicæo Neptuni filio, aliàs.
 Dicæa, in Tyrrenico sinu, Ionum colonia Dicæarchia & Puteoli. Steph.
 Dicæarchia, quæ nunc Puteoli, quod ea ciuitas quondam iustissimè regebatur. Nam Græci *δίκην*, iustitiam vocant, *ἀρχή*, v. principatū. Quidam scribūt Dicarchæa. Sidonius Apollinariis. *Namque Dicarchæa translatus pulvis areia.*
 Dicæarchus, philosophus Misenus Cicero libro Tuscul. Hic opinatus est hominum exordium nullum extitisse, tanquā semper fuerit humanum.

num genus. Composuit tres libros, in quibus scribit, animam nihil aliud esse, quam vim quandam atq; potentiam æquabiliter fusam, tam in corporibus brutorum quã hominum, quã à corpore foret inseparabilis, vt à morte nullus sensus superesset, sed omnia cum anima morerentur.

Dicæarchus, Siculus è Messana, Aristoclis auditor, philosophus, orator & geometra, scripsit de repub. Spartatarum, quem librum quotannis prælegere in loco publico cautum est iuuenisque auditum conuenire.

Dicæarchus, Lacedæmonius grammaticus, Aristarchi auditor. Suid.

Dicidica, Africa propria vrbs. Anton.

Dicelictæ, apud Spartanos dicebantur qui iusus comicos leues & tenues obibant. Cæli. libro 6. cap. 17.

Dicæogenes poëta, scripsit Tragœdias & Dithyrambos. Suid.

Dicææ, Thraciæ oppidum, in Bistonum gente. Plin. lib. 4. cap. 11.

Dicæus Apollo dictus est, id est, iustus, qui cum Thebæ ab Alexandro caperentur, aurum à fugiente sinu eius conditum, celatum diu & seruatum sit. Cæli. lib. 23. cap. 19.

Dice, dea & præses iudiciorum apud antiquos credebatur, cuius ministri dicebantur Dicæstæ, quasi litium diremptores. Hæc Iouis filia & virgo esse dicebatur: virgo quia iudices puri integrique esse debent: Iouis verò filia, quia Iupiter est nomotheres princeps ac imperator vniuersorum. Cæli. lib. 23. cap. 16.

Dicæneus Boroista, vir doctissimus, Gotthorum consiliarius, omnē eos edocuit philosophiam & Theologiam, sacella fieri iussit, sacerdotes instituit. Iornân.

Dictamnium, Cretæ insulæ oppidum. Prol.

Dictæ, mons Crete, à Nympha eiusdem nominis quæ in eo colebatur: ita appellatus: Hinc Dictæus, a, um, quod pro Cretensi poëtæ usurpant. Virg. Ecloga 6.

Dictæa Nympha nemorum iam claudite saltus.

Dictydium, Græciæ oppidum, Thucyd. lib. 5.

Dictis, Galatiæ vrbs. Ptolem.

Dictum Britannæ insulæ oppidum. libr. Notit. *Digamovey*, Camdeno.

Dictynna, Nympha Cretensis, quæ castes venatorios prima creditur inuenisse: vnde & Dictynna est appellata, cum antea Britomartis vocaretur. Ferunt autem hanc, in certa Diana consuetudine familiarissimè vsam fuisse, quæ & ipsa ob id à poëtis nonnunquam Dictynna appellatur. Sane qui Dictynnâ à Minoe Cretensium rege adamaram ferunt, eiusque vim cum alioqui effugere non posset, ex edita rupe se in mare precipitasse, retributque piscatoris exceptam fuisse, indeque nomen accepisse.

Dictynna, Cretæ insulæ vrbs, à qua mons Di-

ctynnaeus dictus Strabo.

Dictynneum, promontorium in Creta, similiter & delubrum Strabo. Vide BRITOMARTIS.

Dictys, vnus ex Centauris, Pyrihoi manu in Hippodamiæ nuptiis interfectus. Ouid. lib. 12. Metamorph.

Dictys, Cretensis historicus, qui cum Idomeneo Troiam profectus, totum illud bellum Phœnicum litteris conscripsit. Suidas, historiam Ephemerida composuit.

Dictys, piscator quidam, qui Perseum educauit. Stratus lib. 2.

Fluctu uagus velucrem comabat Persea Dictys.

Dida, Pæoniæ præfectus, Demetrium Philippi filium veneno necauit. Liui. lib. 10.

Dida, pugil nobilis. Pausan.

Didacæ, Æthiopiæ sub Ægypto populi. Prol.

Didartium, Sequanorum vrbs in Belgica, Prol. *Talenberg*. Lazio.

Didaucana, Bithyniæ oppidum. Ptolem.

Didia lex, à Didio lata, post Fanniam legem duodeuiginti annos secuta est, cuius ferendæ duplex ratio fuit. Prima, vt non solum vrbs Romana, sed vniuersa Italia lege sumptuariâ teneretur. Secunda, vt non modò qui conuiuia maiore sumptu fecisset, sed etiam qui ad ea vocati essent, atque omnino interfuissent, pœna legis tenerentur. Macrobius li. 3. cap. 27.

Didius Iulianus, xx. Romanorum imperator, anno ab vrbe 945. Hic vsque adeò parcus erat, vt porcellum atque lepuleculum ad se donumissum, in triduanas partiretur cœnas: prædebâtque interim paucis oleribus & herbulis cœtextus: cuius hic fuit vitæ exitus, vt à Septimio Severo successore suo in abdita palatii balneas ductus extenta damnatorum more ceruice vltimum diem obierit. Author Sex. Aure.

Dido, siue Eliza, filia bel, Tyrionum regis, quæ primis nuptiis Sichæo Herculis sacerdoti, iustæ fuit: quem cum Pygmalion, Elizæ frater, thesauris eius inhians, ante aram obtuncasset, illa in somnis monita, cum iis, quib. Pygmalionem inuisum esse sciebat, effossis clam thesauris, nauem conscendit, & in eam Africæ partem, quæ Zeugitana appellata est, delata, tantum sibi soli emit, quantum taurino corio posset circumdare. Quo in loco, cum coriis in tenuissimas partes dissectis, locumque satis amplum complexa esset, urbem cœdidit, quam Carthagem appellauit, arcemque in medio vrbis, quam à corio bubulo Byrsam vocauit. Deinde cum Iarbas Getuliæ rex, nuptias eius ambiret, recusantemque vi armisque cogeret, sibi ipsi manus intulit, præferens nimirum honesta morte occumbere, quam prioris lecti iura secundis nuptiis pollueret. Virg. libro primo & quarto Aeneid fabulatur Aeneam, capta Troia, à patria profugum, vi rempestatis Chartagem fuisse delatum, Elifam

Elifamque amore eius captam, cum præter spem desereretur, mortem sibi conciuisse. Quæ tamen res grauissimorum historicorum fide facile refellitur, qui Carthagem tradunt septuagesimo demum anno post Romam conditam, ab Elifa condi cœpisse. Ab Æneæ verò in Italiam aduentu vsque ad urbem conditam numerantur anni amplius quàm trecenti, quibus Albæ regnatum est. Hac de re extat elegans apud Aufonium Epigramma.

Didugna, Babiloniæ vrbs. Ptolem.

Diduri, populi in confinio Albanæ, propè Labienos, quorum meminit Plinius libro sexto cap. 10.

Didyma, locus Thebaidis in Ægypto. Anton.

Didyma, locus & oraculum Miletis, Ioui & Apollini sacrû. Sunt etiam fontes Thessaliæ. Item duæ paruæ insulæ iuxta Syrum. Et montes propè Laodiceam. Steph.

Didymæ, arum, insulæ Africæ, quæ Ægypto adiacent. Ptolem. Ciliciæ vicus, Steph.

Didymæ, insula Siculi maris inter eas quas Æolidas vocant. Pomp. lib. 2. Est & vrbs Libyæ. Steph. Siciliæ item oppidum. Ouid.

Didymeon, siue Didymaon, armorum artifex eximius. De quo Virg. 5. Æneid.

Et clypeum efferris iussit Didymeonis artes, Neptuni sacro Danais de poste reflexum.

Didymeus Apollo dictus est, quod geminam speciem sui nominis præferat, illuminando, formandoque lunam. Ex vno enim fonte lucis, gemino sidere, spatia diei & noctis illustrat. Macrob.

Didymeum templum, Apollini dicatum apud Miletum, quo prius oraculum Branchidarum, Plinio appellatum est. Strabo lib. 4. Post Posidonium, inquit, Milesium est oraculum, Apollini Didymeo sacrum apud Branchidas, ad xvii. stadia ascendenti. Id à Xerxe incensum est, quemadmodum cætera templa omnia Ephesio excepto. Postea Milesij templum cœstruxerunt omnium maximum, quod propter magnitudinem remansit sine tecto, variis antiquarum artium donis sumptuosissime ornatum.

Didymotichos, Thraciæ oppidulum in promontorio situm, sub quo Lapidicina. Gregoras. item Cariæ locus, Suid. & in Asia iniori circa Æoliam, Polyb.

Didymus, Argiæ vicus. Pausan.

Didymus, sic dicebatur Thomas Apostolus, Ioã. 11. & 20.

Didymus, vir Alexandrinus, qui licet à parua ætate oculis captus foret diuinas tamen literas optime callebat, & inter ecclesiasticos scriptores illustris fuit. Hieronymus. Quod cum propter cæcitatem etiam elementorum ignarus esset, tantum miraculum sui omnibus præbuit, vt Geometriam, quæ vel maxi-

mè visu indiget, perfectè didicerit. Didymus Alexandrinus alius, salsamentarij filius, quo nemo (vt Quintilianus inquit) plura scripsit, grammaticus fuit, & ad Augusti tempora peruenit, qui ob assiduam circa libros moram *ζαλιέντης* est appellatus: nam ad tria millia librorum & quingentos scripsisse dicitur.

Didymus monachus, maximus contemplationum doctor cognominatus. Hanc sententiam crebris sermonibus vsurpare & predicare erat solitus: De prouidentia, atque iudicio apud remetipsum semper exerce sermones, ac studiorum materiam memoria retine. Penè enim omnes in his peccamus: rationemque iudicij in corporum differentia, in qua etiam est mundus, inuenies: prouidentia verò, in modis, quibus à malitia vel ignorantia, ad virtutes, atque scientiæ culmen euehitur. Socrat. lib. 8. cap. 1. hist. trip.

Didymus, poëta, Georgica scripsit.

Didymus, philosophus Academicus.

Dienfes, populi Macedoniæ, Plin. libro quarto cap. 10.

Dierna, Daciæ vrbs. Ptolem. *Cheio*, M. Nigro.

Diéspiter, Iupiter, quasi dies, hoc est, lucis pater, vt in Satur. interpretatur Macrobius. Horat. lib. 1. Carm.

— nanque Diéspiter

Igni corusco nubila diuidens.

Diethusa, insula Thraciæ adiacens, non procul à Cheronefo Plin. lib. 4. cap. 12.

Dieuchtes, Medici nomen, Plin. lib. 20. cap. 5.

Digena, Arabiæ felici vrbs. Ptolem.

Digentia, fluius Italiæ, cuius meminit Horatius, libro 1. epist. ad Lollium. *Rino del Sole*, Leandro.

Digeri, populi Thraciæ. Steph.

Diglito, appellatur Tigris fluius, vbi tardior fuit, hoc est vsque ad Medorum fines.

Dij, Thraciæ populi, Rhodopen incolentes. Thucyd. lib. 2.

Diiouis, Iupiter appellatus est, quasi diem iuuant.

Dijpotes, Nili epitheton. Eustath. in Homerum.

Diajau, i. pauper domini, siue exhaustio, vel ramus domus domini, aut macilentus. Nomen viri 1. Paral. 24.

Dila, Galliæ Narbonensis portus, xii. m. pass. à fossis Marianis. Anton.

Dímales, Illyrij ciuitas, ab Æmilio vi. capta, anno ab vrbe 535.

Dimas, cursor nobilis, de quo Stat. libro sexto Theb.

Et bis in Isthmiaca victor clamatus arena Phœdimus, alipedumq; fugam progressus equorum, Antè Dimas.

Dimastus, insula circa Rhodum. Plin.

Dimastus, mons in insula Miconæ, quæ est Cycladum prima: cuius quidem montis in-

colæ omnes caluescunt. In hoc verò Hercules interemit Gigantes. Plin.
 Dimona, r. sterquilinum, siue coacervatio, aut abundans numerus vel murus, ciuitas in tribu Iuda, Iosue 15.
 Dimum, Mœsiæ inferioris vrbs. Anton.
 Dimuri, Indiæ populi circa Indum fluium. Plin.
 Dina, iudicium, vel iudicans, filia Iacob ex Lia vxore. Genesis 30. cap.
 Dinæi, i. iudices, siue iudicia, populi. Efd. 4.
 Dinamene, Nympha marina, Nerei & Doridos filia, ita dicta ab eo quòd in mari plurimum polleat. Hesiod. in Theogon.
 Dinarchus Corinthius, iussu Polypercontis iugulatus. Plutarchus.
 Dinaretum, promontorium Cypri, maximè Orientale. Plin.
 Dindari, Dalmatiæ populi. Plin.
 Dindryme, vrbs Macedoniæ. Steph.
 Dindyma, Stephano, montes sunt Troadis, à quibus Dindymene, Rhea. Steph.
 Dindymene, & Dindyme, dicitur Cybele, quòd in Dindymo, Phrygiæ monte, eius sacra fierent. Spon.
 Dindymus, dymi, seu Dindyma, morum, mons cellissimus Phrygiæ, siue (vt quidam volunt) Idæ ingum, in quo Cybeles sacra à Gallis, miris superstitionibus solita sunt celebrari. Propert. lib. 3.
Dindymus ex sacra fabricata inuenta Cybelæ.
 Vide DINDYMENE.
 Dine, locus Arcadiæ est, aquæ dulcis, iuxta mare. Pausan.
 Dinia, Gallia Narbonensis vrbs. Plinius hodie *Digne*.
 Diniæ, Phrygiæ locus. Liu.
 Dinocrates Messenius. Romæ in conuiuio temulentus muliebri saltauit habitu: postera die quum ab Achæorum imperio Messanum ad defectionem sollicitare vellet, peteretque propterea præsidium à Tito Flaminio, de his respondit Flaminio, Videbimus: te verò miror tractare & saltare, & fœminam mentiri posse, quum res huiusmodi moliri audeas. Plutarchus.
 Dinocratus, Alexandri magni architectus, Alexandriam oppidum Ægypti ædificauit. Plut. in vit. Alexand.
 Dinogetia, Mœsiæ inferioris vrbs. Ptolem. hanc Niger *Drimagò* vocat.
 Dinolochus, cursor velocissimus, Pausan. libro sexto.
 Dinomenes, statuarius nobilis. Pausan.
 Dinomenes, Syracusanorum tyrannus. Pausanias.
 Dinus, portus & locus in Lycia. Plin. libro 32. cap. 2.
 Dinus Florentinus, medicus præstantissimus. Euseb. Chron. continuator.

Dinus Mugellanus, Iurifconsultus, Bononiæ ius ciuile professus est, circiter annum 1300. Commentarios in eam disciplinam complures scripsit, in quibus doctrine puritatem cum primis secutus traditur. Hotomanus.
 Dio, Consul Romanus. Euseb.
 Dinosthenes, statuarius nobilis. Pausan.
 Dinofycles, nobilis statuarius.
 Diobesi, Thraciæ populi, quos Nestus amnis præterfuit. Plinius libro quarto capite vndecimo.
 Diobullum, oppidum prope Pontum. Stephanus.
 Diocæsarea, Cappadociæ vrbs, Plin. & Phrygiæ, Ptolem.
 Diochites, vicus Ægypti, in quo sepultus est Osiris. Steph.
 Diocles, primus rex Medorum. Euseb.
 Diocles Atheniensis, comicus poëta antiquus, cuius fabulas nonnullas commemorat Athenæus.
 Diocles, medicus Carystius, Darij Histaspis tempore, reliquit & ipse commentarios. Suidas.
 Diocletianopolis, vrbs Theßaliæ, inter Edissam & Theßalonicam. Polyb. Anton.
 Diocletianus Iouius xxxviii. Romanorù imperator, cum xxix. annis, quibus in imperio fuit, res magnas gessisset, deposito imperio ruri vitæ reliquum egit, non minori libertate quam rei familiaris tenuitate.
 Diocleus, Orsilocho filius. Homerus.
 Diocleus Cæsaris libertus. Meminit Cice. ii. ad Attic.
 Diodorij insula Æthiopiæ iuxta fretum sinus Arabici. Atrian. in Periplo. *Babelmandel*, Ramusio.
 Diodorus, philosophus Socraticus, Hieronym. quinque filias dialecticas insignis pudicitia habuisse narratur, de quibus & Philo. Carneadis magister, plenissimam scribit historiam.
 Diodorus, cognomento Chronus, Dialecticus, ex Iasso Asiæ ciuitate fuit, Platonis tempore, Euclidemque audiuit. Dicitur Chronus ab Apollonio Chrono eius præceptore, cuius vt famam obscurauit, ita & cognomen usurpauit. Dialecticus etiam appellatus, quod (vt ait Laërtius, primus inuolutum differendi genus inuenerit. Hic apud Ptolemæum Socrærem commemorans, cum inter epulas à Stilbone sermones quosdam dialecticos propositos extemplo nequiuisset exoluere, ob id à rege per iurgium Chronus appellatus, conuiuium deseruit, ac edito per orium super ea propositione libro, ex animi mœrore extinctus est.
 Diogenes Laërtius. Plinius libro septimo capite 53.
 Diodorus Stoicus, Ciceronis præceptor in dialecticis, vt in Bruto scribit ipse. Erat (inquit)

(inquit) cum Stoico Diodoro: qui cum habitauisset apud me, mecumque vixisset, nuper est domi meæ mortuus: à quo cum in aliis rebus, tum studiofissimè in dialectica exercebar.
 Diodorus, comicus poëta, cuius comœdias enumerat Athenæus.
 Diodorus, Alexandrinus, filius Pollionis philosophi, eius qui composuit Dictionarium Atticù, floruit Adriani temporibus. Suidas.
 Diodoros prætere duo è Lydia Tiberi tempore Strabo commemorat ambos oratores.
 Diodorus Siculus scripsit historiã, quam Bibliothecam inscripsit: continet autem res Romanas & varias in libris xl. vt Suidas testatur, qui dicit eum floruisse sub Augusto.
 Diodorus Tarsensis; præsul. Hieronymus.
 Diodorus, qui & Triphon, x i i i. Syriæ rex, Flor. Liu. lib. 55.
 Diodorus, episcopus sapientissimus, velut quidam fluuius, perspicuus, atque torrens, ones quidem proprias irrigabat: luporum verò blasphemias penitus abluibat: ac generis sui nobilitatem spernens, libenter sustinebat quamlibet, pro fide, calamitatem. Sozom. lib. 8. cap. 3. hist. trip.
 Diogenes, philosophus Cynicus celeberrimus, Antisthenis discipulus, *ἡμερόσιος*, hoc est, in diem viuens, vulgò appellatus, quòd omni abiecta solitudine, cibum suum in singulos dies emendicaret. Habitauit in portarum vestibulis, & porticibus ciuitatum: cumque se cõtorqueret in dolio, volubilem se habere domum iocabatur, & se cum temporibus immutantem. Hyeme enim os dolij vertebat in Meridiem, æstate ad Septentrionem, & vbicunque Sol se inclinaret, Diogenis prætorium vertebatur. Obiit fermè nonagenarius mortique vicinus iussit cadaver suum inhumatum abiici: quærentibusque amicis, volucribusne & feris corpus suum dilaniandum vellet relinquere? Minime, inquit, sed bacillum apud me, quo illas abigam ponitote: irridens nimirum amicorum præposteram curam, qui tantoperè de humatione cadaveris, omnis sensus expertis erant solliciti: quasi magnum quiddam interesset, à ferisne, an à vermibus absumeretur. Cum in patria adhuc esset, Pythiam consulit, quoniam modo posset excellere. respondit, Si nummos adulteraret. Quo ille factò patria pulsus, Athenas venit, iam senex à Scyralo pirata captus, venundatusque Xeniæ Corinthio fuit, qui eum manumisit, eiq; liberos suos ad erudendum tradidit, apud quem Diogenes viuere voluit, quum posset ab amicis redimi. De eo scribitur, quòd cum Antisthenes nullum discipulorum reciperet, & perseuerantem Diogenem remouere non posset, nouissimè clauaminatus est, nisi abiret, Cui ille subiicisse

dicitur caput, atque dixisse, Nullus tam durus baculus erit, qui me à tuo possit obsequio separare. Vtebatur Diogenes palliolo duplici propter frigus, peram pro cellario habuit, secumque portauit clauam ob corpusculi fragilitatem, qua iam senex membra sustentare solitus erat. Ferunt accedentem Alexandrum rogasse, ne sibi apricanti à sole obstaret. Plutarchus in Apophthegm.
 Diogenes tragicus poëta. Cæl. libro 9. capite tercio.
 Diogenes Apolloniates, Anaximenes auditor temporibus Anaxagoræ.
 Diogenes Sicyonius, qui Peloponnesiaca scripsit.
 Diogenes Tarsensis, quæstionum poëticarum scriptor.
 Diogenes Babylonius, Stoicus philosophus præceptor Antipatri. Cicero in Officiis.
 Diogenes Laërtius, historicus, scripsit de vita & moribus philosophorum.
 Diogenetus, siue Dioginetus, vii. Atheniensium iudex.
 Diogenetus, siue Diogenetus, vnus itinerum Alexandri regis mensor, quem Plin. lib. 6. se sequi testatur.
 Diogenetus, ætate Cæsaris Antonini philosophi pictor egregius. Iulius Capitolinus.
 Diogenetus, Clitomachi pater illius Pœni, qui successit Carneadi, vocatus antè Hadrubal.
 Diogenianus, ex Heraclea grammaticus sub Adriano principe, scripsit Dictionarium per ordinem literarum, multaq; alia in arte grammatica. Suidas.
 Diogenis, Æthiopiæ promontorium ad sinum Arabicum. Ptolem.
 Diognetus, Atheniensium imperator, anno ab vrbe 261.
 Diognetus fuit pictor sub Antonino.
 Diomeda, Hom. Iliad. 9. Phorbantis filia, quam è Lesbo abduxerat Achilles: & cum qua post raptam Briseida dormire consueuerat.
 Diomedeæ, vrbs Dauniorum, à Diomede cõdita, & insula in qua Ardeæ cicures aduolitant, & finem subeunt, in quas Diomedis socios mutatos aiunt. Est & Diomedeæ prope Argypipam. Steph.
 Diomedeæ, insulæ duæ, è regione Gargani, quarum altera habitatores habet, altera deserta est, vbi disparuisse aiunt Diomedem & socios eius ob dolorem in aues conuersos, quæ ob id Diomedeæ vocitatae sunt. Has aues Iuba Cataractas appellat. Dentes eis esse dicuntur, oculi igneo colore, cætero corpore candidæ sunt, quæ in sola Diomedeæ insula viuntur.
 Diomedei campi, vocati sunt in Apulia, qui in diuisione regni, quam cum Dauno fecisse di-

citur, Diomedes cesserunt.
 Diomedes, rex Aetoliæ, Tydei & Deiphiles filius, qui cum reliquis Græcis ad Troiam profectus, adeo strenuè se gessit, ut post Achillem & Aiace[m] Telamonium fortissimus haberetur. Nam præter occisos à se reges, & singulares pugnas aduersus Hectorem & Aeneam, aliisque insignes Troianorum principes, & captos Rhœti equos, Palladiumque Troianis subtractum, Martem quoque in eo bello vulnerauit, Veneremque dextra manu, dum Aeneam protegere vellet. Quamobrem dea indignata, Aegiale[m] uxorem eius tanta libidinum turpitudine inuoluit, ut eius causa patriam exorsus Diomedes domum reuerti noluerit, sed in Apuliam profectus, regni partem à Danno acceperit, ibique Argos condiderit. Quidam ferunt Diomedem ab Aenea dolo occisum, eiusque doloris impatientia in aues Diomedæas esse commutatos.
 Diomedes, rex Thraciæ, qui cum equos suos humana carne aleret, ab Hercule victus, equis suis in pabulam est obiectus. Ouid. in Ibin,
*Vt qui Theycij quondam præsepia regis
 Fecerunt dabibus sanguinolenta suis.*
 Idem 9. Metamorph.
*Qui cū Tracis equos humano sanguine pingues
 &c.*
 Diomedes grammaticus, multi ingenij vir.
 Diomia, pars tribus Aegeidis, quod Hercules illic Colyti hospitiæ susceptus, Diomum eius filium amauerit. Steph. Vide CYNOSARGES.
 Dion, vrbs in Eubœa ad Cynnæum. Cæl. libr. 15. cap. 24.
 Dion, Cretæ insulæ promontorium, Ptolem. Vrbs ibidem, sed interius in mediterraneis, Plin. Epiri vrbs, Strabo. Tessaliæ oppidum, Steph. item Italiæ, Pisidiæ, Thraciæ, & Cœle Syriæ.
 Dion Alexandrinus, philosophus præstantissimus, cuius frater Ioplius luctator erat. Is cum à quodam probri ac conuiciis grauissimè fuisset laceffitus, ne verbo quidem maledictis respondit, videlicet philosophiæ dogmatum memor: sed hoc tantum conuicatori respondit, Negry quidem: vnde natum prouerbum, Dionis gry.
 Dion Syracusanus, apud suos ciues potètia & facultatibus præditus, Platonem primò Syracusis adiuit, dum illic apud Dionysium ageret: apud quem ipse quoque in honore fuit. Sed postea (quod esset ei propinquus & familiaris) cum eum sepe ad liberandas Syracusas, tum per se, tum per Platonem hortaretur, in suspicionem tyranno venit: quare in exiliū actus, Athenas nauigauit: quo tempore Platoni ludorum præfecto, impensas de suo suppeditauit. Tandem à Platone (vt creditur) inductus, pa-

triam tyrannide liberauit, exacto Dionysio Plutarh.
 Dion Cassius, patria Nicæus, historicus, vir consularis, scripsit Roma. histor. lib. lxxx. præterea res gestas Traiani principis, vitam Ariani Philolophi. Suid.
 Dion Præsius, sophista & Philosophus, cognomento Chrysoit. prodibat in publicum amictus pelle leonis. Apud Traianum plerumque vixit, cuius familiaris, eodemque curu dignatus. Scripsit pro Homero contra Platonem libros quatuor. De virtutibus Alexandri Magni decem. Præterea, An mūdus esset interiturus, De Comæ laudibus. De laudib. Herculis. varias item orationes, editas. Suid. Dicitur est autem *Χρυσόστομος*, ex suauitidæque eius oratione.
 Dione vna ex Nymphis Oceani & Tethys filia, Veneris autem mater, ex Ioue. Vnde & Venerem ipsam Dionæam cognominat. Virg. 3. Aeneidos,
*Sacra Dionea matri diuisque ferebam,
 Auspiciibus cœptorum, &c.*
 Dionia, vrbs Cypri. Steph.
 Dionysia, Ludi in honorem Bacchi, vbi maxima bibendi licentia permittebatur. His intererant populus & athletæ passim coronati.
 Dionysia, sub Decio martyrio apud Alexandriam coronata, anno salutis 251.
 Dionysia, vrbs Italiæ. Steph. & Aegypti, Ptolemæus.
 Dionysades, insulæ duæ circa Cretam. Diodor.
 Dionysius, insula, quam aliter Naxum vocant, à vinearum fertilitate sic dicta. Est & gemma mæstis nigro rubetibus maculis, quæ in aqua trita saporem vini facit. Plinius libro 36. cap. decimo.
 Dionysides, Poëta tragicus ex Tarso ciuitate. Strab. li. 14.
 Dionysiodorus, geometra nobilis, in cuius mortui sepulchro affines reperisse dicuntur epistolam eius nomine ad superos scriptam, peruenisse eum à sepulchro ad infimam terram, esseque eò, stadiorum XLII. millia. Author Pli. in fine secundi.
 Dionysiodorus, tibicen nobilis apud Pli.
 Dionysopolis ciuitas in Ponto, Cruni prius dicta, ab aquarū defluxu: cum verò postea Dionysij simulachrum è mari ad locum appulisset, nomen inde recepit. Plin. Steph.
 Dionysopolis, vel Dionysopolis, vrbs Thraciæ. Pli. & Pomp. Mela li. 2.
 Dionysopolite, populi Dionysopolim habitantes Cic. 1. ad Q. frat.
 Dionysius, vini inuentor, Iouis ex Semele Thebana filius, quem & Bacchum & Liberum patre nominamus. Vnde & Dionysia dicta sunt festa in honore eius instituta. Vide Bacchus, & N. Comitum mythol. libro quinto capite decimo tertio.
 Dionysius hic, qui & Bacchus dicitur, vites, & vini

& vini vsum, atque cæterarum arborum fructus inuenisse fertur: cum nimirum ipse orbem cum exercitu perambulare, vitem plantare, & ex racemis vinum torculari, ex quo ipse Lixus appellatus est, educere monstrauit. Virgil. in Georg. Præterea, cum ipse tempore Mosis in Ægypto degeret, eamque tot ac tantis plagis afflictam cerneret, ac perituram existimaret, Græciam petiit, Græcosque agriculturam, ac vsum vini docuit. Comest. in cap. 10. Exod.
 Dionysius, Sicilia tyrannus, Iustinus ex Trogo.
 Dionysius, è Sicilia Carthaginensibus pulsus, occupatōque totius insulæ imperio, copias in Italiam traiecit aduersus Græcos, qui proxima Italiæ littora tenebant. Itaque Locros prius expugnat, deinde Crotoniatis aggreditur, qui Locris auxilium tulerant. Is deinde Dionysius, quem paulo antè non Italia, non Sicilia capiebat, assiduis belli certaminibus, à Carthaginensibus victus, insidiis suorum interficitur. Iustinus ex Trogo.
 Dionysius, superioris filius, natu maximus inter fratres, patri, militum fauore successit, qui initio tyrannidis populum sibi libertate concilians, tria millia captiuorum è vinculis exire permittit. Tributa in super populo per triennium remittit, sublatisque fratribus ac propinquis, quos metuebat, paulatim in cæteros grassatur. Itaque ob crudelitatem inuisus Syracusanis, bello expugnari ceptus, in arcem se recepit. Legatos etiam Syracusanos de pace, contra ius gentium retinuit. Tandem vi pulsus ex arce profugus clam in Italiam, Locros concessit, qui sub eius erant potestate. A Locrensibus verò ignaris quod exul esset, exceptus, solitam quoque in eos exercuit sæuitiam sex annis, rapinis stuprisque omnia complendo: deinde Locrentium conspiratione ciuitate eiectus, in Siciliam rediit: ibi Syracusas, secutis omnibus, post longum pacis intervalum per prodicionem recepit. Cumque grauior esset, iterata conspiratione, duce Dione Syracusano, cum Corinthorum auxilio obsideretur, deposito imperio, arcem Syracusanis tradidit, atque in exilium Corinthum profectus est, ibique ludi magistrum agens, pueros in triniis docebat. Trogus. Erat enim eruditus, utpote Platonis auditor olim. Interrogatus ià exul, quid ei Philosophia profuisset: respondit, Vt æquo animo ferrem talem fortunæ mutabilitatem, Regnavit hic annis triginta octo. Plutarchus in regiam Dionysij puluerulentam fuisse, propter eorum multitudinem qui geometricas in puluere figuras describebant. Huius Dionysij cum omnes Syracusani interitum optarent, quædam anus sola quotidie Deos orabat, ut ipse diu incolomis ac superstes esset: quod quidem audiens tyrannus admirabatur, & causam quærit. Ait

illa, Cum puella essem, & grauem tyrannum haberemus, carere eo cupiebam: ac successit illi grauior: & cum illo ite carere cupiebam, tertium te importuniorem excepi: timens ergo deteriore[m] succedere tibi, caput meum pro tua salute deuoueo. Tam facetam mulieris audaciam tyrannus erubuit. Hic Dionysius accepta tragœdiarum victoria, indeque nimio gaudio peresus, expirauit. Plin. lib. 6. cap. 53.
 Dionysius Philosophus Heracleotes, Zenonis Stoici auditor, qui cum renum morbo laboraret, cruciareturque dolore intolerabili, succumbens dolori clamabat, falsa esse quæ è Zenone didicerat. Zeno enim & Stoici omnes hoc habent dogma, dolorem scilicet non esse malum, sed indifferens.
 Dionysius dialecticus, è Bithynia commemoratur. Strab. lib. 11.
 Dionysius Corinthius, vt Suidas scribit, vt alij Afer ex Byzante ciuitate, temporibus Augusti, scripsit Geographiam versibus hexametris.
 Dionysius Alexandrinus grammaticus, peruenit ad Traiani tempora, cuius Bibliothecæ & epistolis præfuit. Suid.
 Dionysius Milesius historicus scripsit res Persicas, & quæ post Darium secuta sunt. Suidas Philostrat. hunc scripsit, Adrrano principi, ob ingenium acceptum fuisse, à quo Satrapes factus sit, adscriptusque inter equites.
 Dionysius Halicarnasseus, Augusti temporibus Romanam scripsit historiam. Suidas. Scripsit etiam de characteribus antiquorū oratorum, Præterea de compositione orationis, & elocutione, quomodo fiunt Epithalamia, Epitaphia Panegyrica, quæ Theodorus Gaza in Latinam orationem conuertit.
 Dionysius, Heracleonis filius, tyrannus, apud Heracleam & Antiochiam regnavit. Strabo lib. 16.
 Dionysius Areopagita, præsul Atheniensis, Pauli discipulus, vt scribitur in Actis Apostolorum, solus Paulo concionante è Philosophis qui aderat creditur. Hic cum esset in Ægypto, quo se disciplinæ causa conrulerat, videretque Eclipsim nulla ratione, cum CHRISTVS passus est vnà cum Apolophane sophista præceptore suo, dixit: Aut Deus naturæ patitur aut mundi machina dissolueretur. Scripsit (vt quidam existimant; alij recentiore[m] dicunt) ad Timotheum præfulem Ephesi de diuinis nominibus libros XXI. de Hierarchia cœlesti, de cœlestibus ordinibus: præterea alia complura opuscula, vt ait Suid. Vide Nicephor. lib. 2. cap. 20. & Method. in eius vita.
 Dionysius, Corinthiorum præsul sub Marco & L. Antoninis, doctrina & sanctitate clarus. Scripsit epistolas quafdã valde laudatas. Hieronymus, vixit anno domini 166.
 A. a. 3,

Dionysius, præsul Alexandrinus, Origenis discipulus, cuius operum meminit Hieronymus.

Dionysius Papa, circiter annum à natali Saluatoris ducentessimum sexagesimum octauum tam presbyteris verbis Romæ, quàm aliarum gentium templa, cœmeteria, ac parochias diuisit: Præterea episcopis Dioceses distribuit, mandauitque, vt vnusquisque suis finibus, limitibusque contentus esset. Platina.

Dionysius Gorgyensis, in Gorgyia loco Sami colitur. Steph.

Dionysius, Apostolorum discipulus, sextus Viennensis episcopus, vir pius, & eruditissimus. Adon Arch. Vienn.

Dionysius, Hammonis regis Libyæ & Amaltheæ filius. Berofus.

Dionysius, Phocensium dux, anno ab vrbe 251.

Dionysius XXXI. Romanorum Pontifex, annis x. anno salutis 267.

Dionysius, consul, collega Florentij, anno ab vrbe 1182.

Dionysopolis, Indiæ intra Gangem vrbs. Prole. Et Phrygiæ. Plin. Item, in Libya. Steph.

Diopæ, vrbs Arcadiæ. Steph.

Diopænus, nobilis Cretenfis sculptor. Plinius.

Diophanes, Mitylenæus rhetor, Gracchi præceptor. Cicero in Bruto.

Diophanes, vir Bithynicus, Vticensem, totum Dionysium, Pœni Magonis librorum de Agricultura interpretem, per multa diffusum volumina, sex epitomis circumscripsit. Columel. & Varro.

Diopolis ciuitas Emportensibus vicina, quam murus diuidit, quosdam ex Indicetis Inquilinos prope se habens, qui etiam per se suam agerent republicam, communia tamen habere mœnia cum Græcis tutelæ gratia, voluerunt. Strab. lib. 12.

Diores, vir quem Turnus interemit. Virgilius libro 12.

Diorduli, Taprobanæ insulæ populi. Prolem.

Dioryctos, nomen insulæ, id est continenti abscissa.

Dioryctus, locus est Acarnaniæ trium stadiorum longitudine, vbi Leucadia insula olim opere accolarum à continenti fuit abscissa, idemque, reddita, Ventorum flatu congeriem arenæ accumulantium. Plinius libro quarto, cap. 1.

Dios hieron, id est, Iouis templum, oppidulum Ionica, inter Lebedum & Colophonem. Stephan.

Dioscorides Anazarbeus, medicus, M. Antonij & Gleopatræ familiaris, scripsit libros VII. de Materia medica.

Dioscorius, Miræus, grammaticus, præfectus prætorij Leonis imperatoris, ac præceptor filiorum eius. Suid.

Dioscoron, insula in finibus Italiæ, è regione

Lacinij promontorij. Plin.

Dioscorus Alexandrinus, à synodo Chalcedonenfi d. c. episcoporum damnatus, anno factis 453.

Dioscorus, consul, collega Eudoxij, anno ab vrbe 1195.

Dioscorus, sub Decio martyrio apud Alexandriam coronatus, anno salutis 251.

Dioscorus, nomen mensis. 3. Mach. 11.

Dioscorum, vicus in Libya, vbi Dioscuro Paridem persecuti, Helenam rapuerunt. Steph.

Dioscuro, à Græcis dicuntur Castor & Pollux, quasi Iouis filij Antiquitas credidit, hos saluatares esse nauigantibus, si gemini apparerent (apparent autem ignis specie, antennæ aut malo insidentes) contra tristes, si singuli. Dioscuro, apud Græcos (inquit Cicero, lib. 3. de Natura Deorum) multis modis nominantur. Primi tres qui appellantur Anaces, Athenis ex rege Ioue antiquissimo & Proserpina nati, Tritopatreus, Ebuleus, Dionysius. Secundi Ioue tertio nati ex Leda, Castor & Pollux. Tertij, dicuntur à nonnullis Aleo, Melampus & Emolus, Atrei filij, qui Pelope natus fuit.

Dioscurias, Italiæ promontorium Diodor.

Dioscuriades, vel potius Dioscurias, vrbs in Colchide, nunc deserta, quondam adeo clara, vt nonnulli prodiderint ex ea trecentas nationes quæ dissimilibus linguis vterentur descendisse, & postea à Romanis ceterum triginta interpretibus negotia ibi gesta fuisse. Stephanus.

Dioscurias vna est ex Leucis insulis in Africa, item alia iuxta Pontum, quæ Sabastopolis vocatur, & prius Æa dicebatur, Est etiam insula Dioscoridis in mari rubro. Stephanus.

Diospage, Mesopotamiæ oppidum in campestribus situm. Plin. 6. cap. 26.

Diospolis, Ægypti ciuitas, quæ Hecatompilos quandoque dicta fuit. Sunt & aliæ locis alijs hoc nomine in Ægypto quatuor præter hanc pusillæ ciuitates: item in Lydia. in Palæstina, Apud Stephanum etiam Arabiæ ciuitas est, Berythus postea vocata. Multa ad eius historiam traduntur à Stephano.

Dioftecnoia, fons in Andro insula, qui quotannis, nonis Ianuariis, vini sapore fluit. Plin. lib. 2. cap. 103.

Diotima, nomen est mulieris philosophiæ sectatricis, cuius lectionibus interesse non crubescibat Socrates, Plato in Symposio.

Diotimus, Atheniensis viri nomen, qui cognominabatur Chorias. Cæli. lib. 29. cap. 1.

Diotrephes, vir pessimus, vt testatur Ioannes in tertia sua epistola.

Dioxippus, nobilis athleta. Plin.

Dioxippus, poëta comicus, cuius fabulas commemorat. Suidas.

Dioxippus, miles Alexandri Magni, mira fortitudine prouocatus à Corrago (quem Horratum vocat Curtius) milite item Macedone, claua

claua eum cæcidit. Ælianus, & Curtius lib. 8.

Dipæa, vrbs Arcadiæ. Steph.

Diphilus, Atheniensis imperator, anno ab vrbe 311.

Diphilus, fuit Architectus in perducendis ad finem operibus tardissimus: adeo vt locum fecerit in prouerbio, Diphilo tardior. Cicero ad Q. fratrem lib. 3.

Diphri, vrbs Phœnicum Steph.

Diphnias, vrbs Thesaliæ circa Larissam, vbi aiunt Apollinem primum esse præsum, cum ex Tèpe purgatum rediit. Steph.

Dipœna, Arcadiæ oppidum. Pausan.

Dipœnus è Scyllis, qui marmore sculpendo primi omnium inclaruerunt. Ij Sicyonem se cõtulere, quæ diu fuit officinarum omnium metallorum patria. Plinius libro 36. cap. 4.

Dipolis, Lemnus vocatur: habet enim in se Hephæstiam & Myrinam.

Dippo, Hispaniæ vrbs inter Cordubam & Emeritam, Anton.

Dipsa, nomen lenæ quam Ouidius suis carminibus infestatur, quod puellam suam meretricia arte instrueret.

Dipse, locus in Arabia, montibus asper, & aquarum inops. Vnde hoc nomen traxit. Plin. lib. 6. cap. 29.

Dipsum, vel Dipsas, fluuius Ciliciæ ex Tauro profluens. Lucan. lib. 8.

Dirades, pars trib. Leontidis, à Dirade quondam dicta. Steph.

Diradiotes Apollo dictus est, à Diræ loco vbi vaticinabatur. Dabat ibi mulier oraculum, sed prius eam viri cõcubitu abstinere oportebat. Singulis autem mensibus agnum noctu immolabat, cuius sanguine cum eporarat, repente dei numine afflari credebatur. Palæph. li. 1. de deorum cogn. Pausan.

Diræ, quasi deorum iræ, Acherontis & Noctis filia, animorum sibi malè consciorum exagitatrices. Seruius in illud Virgilij 12. Aeneid.

*Dicuntur gemina pestes cognomine Diræ,
Quas & Tartaream Nox intempesta Megaram
Vno, eodemque tulit partu, paribusque reuinxit
Serpentum speris, &c.*

Diras easdem facit cum Furiis, & in cælo quidem Diras vocari ait, in terris Furias & Eumenides, apud inferos autem Stygiæ canes.

Dirbæ, locus Scythiæ, in quo Theos ciuitas est, si rectè legitur apud Stephanum.

Dirceus, insignis poëta fuit, qui primus omnium tubam æneam comperiisse dicitur, ac tubæ modulos dedisse. Nam cum Lacedæmonij bellum aduersus Messenios gererent, diuque traherent dubium Maris euentum, responsum acceperunt ab Apolline, vt, si vellent vincere, Atheniensi vterentur duce: à quibus rogati Athenienses, in cõrumeliam, ipsi Dir-

cæum quendam claudum, luscum, omnique ex parte corporis deformem, dederunt. Vbi sunt eius auxilio Lacedæmonij, quibus ille cantum tubarum monstrauit, quarum sono & clangore territi Messenij, fugam fecerunt, adeptique sunt victoriam Lacones. Iustin. li. 3. at in codice Iustini scriptum legitur, Dirceus.

Dirce, Lyci Thebarum regis vxor, quam ille repudiata Antiopam vxorem duxerat: quæ cum Antiopam grauidam esse animaduertisset (nã post repudium à Ioue cõpressa fuerat) suspicata virum suum clam cum illa consuescere, in vincula eam contexit. Verum instante iam partus tẽpore, Iouis miseratione vinculis soluta, in Cithæronem montem confugit; vbi Amphionem & Zetum gemellos peperit, qui postea Lycum interfecerunt: Circè verò caudæ indomiti equi alligarunt: quæ diu ita per terram raptata tandem deorum commiseratione in sui nominis fontem cõuerfa est, non procul à Thebis. Propertius lib. 3. Lucan. lib. 3. Ab hoc fonte Thebani dicti sunt Dircei. Vir. 2. Ecloga.

Amphion Dirceus in Acteo Aracyno.

Dirce Babylonia, quæ sua forma tumens, cum Palladi conuertiatur, inter lauandum in piscem conuerfa est. Ouid. li. 4. Meta.

*Dirce quam versam squamis velantibus arcus
Stagna Palæstini credunt coluisse figura.*

Dircena, fons est gelidissimus in Hispania Tarraconensi, non procul à Bilbili. Mart. li. 1. *Auidam rigens Dircena placabit sitim.*

Dirce, promontorium & vrbs eiusdem nominis iuxta Aethiopiæ. Steph.

Dirce, ciuitas Atheniensium socia. Steph.

Dirca, Aethiopiæ sub Aegypto vrbs in Nili ripa, Plin.

Dirini, populi in secunda regione Italiæ à Plinio collocati lib. 3. c. 11.

Diris, mons Mauritanæ, quem propter altitudinem, cœli columnam vocauerunt. Ex euentu ab Atlante rege in eum mutato, nunc Atlas vocatur.

Dirphys, mons Eubiæ, vbi Dirphya Iuno colitur. Steph.

Dis, Iouis & Neptuni frater, inferorum Deus, quem & Plutonem appellamus: vtroque nomine à diuitiis deducto, quæ ab inferis, hoc est, ex intimis terræ visceribus eruuntur.

Dis, qui & Samothæ dictus fuit, Noæ filius, primus omnium Celticæ colonias fundauit.

Disan, filius Seir Horrai, Gen. 36. Filius item Anæ filij Sebeo ibidem lat. Tituratio, siue pinguedo, vel cinis, aut dens vel ebur abundans.

Discera, Natio in Cyrene, quam Cornelius Balbus cum plerisque alijs duxit in triumpho. Plin. li. 5. c. 5.

Disora, populi Thraciæ. Steph.

Dista, Arizæ regionis oppidum, Ptolem.
 Dithyrambici, poetæ à Dithyrambo Baccho dicti, quorum peculiare fuit verbis uti compositis, nodosis, implicitisque, sed & tumentibus. Vnde Dithyrambicus intellectus de obscuro dicitur, nec cuius peruiro. Dicti sunt & Amphianactes, quod frequentissime ita exordierunt. *Ἄμφι μοι ἀνάξ.* Cæli libro septimo, cap. 5.
 Dithyrambus, nomen quo Bacchus vocitatus est, quod iterum satus fuerit, *ἄνδρ' ἔδ' εἰς θύγαυ ἀναβαλεῖν*, quod per duas veluti portas in vitam ascenderit. Bis enim natus creditur ex utero matris Semeles & femore Iouis: vel Bacchus dictus est Dithyrambus, quasi Lithyrambus, ut est apud Pindarum, quod Iupiter illum asfuisse femori, ac mox eo in lucem prodituro, inelamasset *λῶθι φέρμα, λῶθι φέρμα*, id est, solue futuram. Lactantius.
 Dithyrambus, vir Thebanus, à quo creditur genus illud versuum fuisse cognominatum in honorem Bacchi factum. Horat. libro quarto Carm.
 Ditiones, Dalmatiæ populi. Plin.
 Dittani, populi Hispaniæ, ab Austro Celtiberis proximi Strabo lib. 3.
 Diua, Albionis insulæ fluuius. Ptolem.
 Diurum, vrbs xv. m. p. à Lutetia distans. Anton.
 Diuio, vrbs celeberrima, & metropolis Burgundia Ducatus, quasi Diuopolis, id est, Diuorum, seu deorum ciuitas. Hanc olim Hedui, seu Sequani populi occupabant: vulgò *Dijon*, Müst. lib. 1. Cosm.
 Diuitiaticus, Hedui, hospes & laudator Ciceronis & Cottæ, naturæ rationem sibi noram esse profitebatur, & partim auguriis partim coniectura quæ essent futura dicebat. Meminit Cic. de Diuinatione.
 Diurum, vrbs quodam Austrasiæ, modò Lotharingiæ metropolis, alio nomine Metis: vulgò, *Metz en Lorraine*. Ptolem. lib. 2. capit. 9. tab. 3. Eutrop. Aliis Theonis villam vulgò *Theonville* esse putant.
 Diur, Mauritanie Tingitanæ fluuius. Ptolem.
 Dius, xxvii. Hierusalem episcopus anno salutis 205.
 Dizerus, vrbs Illyriæ, dicta nimirum, *ἄνδρ' ἔδ' εἰς θύγαυ ἀναβαλεῖν*, quod illic quæ sita sit Medæa. Steph.
 Dizoatra, Armeniæ minoris oppidum. Ptolem.

D O

Doana, Indiæ fluuius extra Gangem, Ptolem.
 Doanæ, populi, ibidem.
 Doberæ, Thraciæ populi. Herodot.
 Dobabyca, Illyrici vrbs munitissima. Laonic.
 Dóberus, vrbs Pæoniæ. Steph.
 Dochi, Aethiopiæ sub Aegypto populi. Plin.
 Dociraua, Daciæ ciuitas. Ptolem.
 Docimeum, vrbs Phrygiæ. Steph.
 Dóclea, Liburniæ vrbs, Ptolemæo, hodie Anti-

baris, huius incolæ dicti sunt Docleatæ, quorum meminit Plinius libro tertio capite 22.
 Dodau, i. dilectio aut māmilla eius, vel patruus eius, nomen viri 2. Paral. 20.
 Dodanim, i. Dilecti vel patruelis sōnus, aut māmilla dormientis. filius Iauan. Gen. 10. à quo Rhodij.
 Dodōna ciuitas Chaoniæ regionis Epiri, iuxta quam propinquum erat nemus Iouis sacrum quernum totum, vbi Iouis Dodonæ templum fuisse dicitur, & in eo oraculum omnium quæ apud Græcos fuerunt, vetustissimum. In quo duas columbas consulentibus responsa dedisse quidam fabulantur, quarum altera Delphos, altera verò in Ammonis Iouis templum volauit. Alij arbores ipsas vocales fuisse volunt, & consulentibus oracula edere solitas. Hinc Dodonæus Iupiter, qui in Dodonæo nemore colebatur. Item Dodonæum æs tintinnabuli quoddam genus, diu noctuque continuò crepitans: vnde & ad homines iusto loquaciores prouerbiali metaphora transferri solet. Aufonius,
Nec Dodonæi cessat tintinnus aheni.
 Dictam autem volunt Dodonam à Nympha quadam marina eius nominis: aut, ut aliis placet, à Dodone quodam Iouis & Europæ filio. Steph. vel potius à Dodanim, filio Iauæ, quorum posterius suis superstitionibus veri Dei cultum à Noa sincerè traditum fecerunt.
 Dódone, Iouis & Europæ filia, quæ Dodon dicitur.
 Dodone, locus quem Deucalion ex oraculo cōdidit, collectis his qui superfuerant diluuiō, Dodonemque appellauit ab Oceani filia Dodone. Vnde Dodonius, nia, nium.
 Dodona item, fons est, qui cum sit gelidus, immerfas faces extinguit: si extinctæ admouentur accendit. Idē meridie semper deficit, quæ de causa Anapauomenon eum vocant: mox increfcens ad medium noctis, exuberat ab eo sensim deficit. Plin. lib. 2.
 Dodonides, Nymphæ fuerunt (ut Pherecydes ait Liberi patris nutrices, ita dictæ à Dodona Epiri ciuitate. Hæ & Atlantides vocantur, quarum nomina sunt, Ambrosia, Eudora, Pasithoe, Coronis, Plexaura, Pytho, Tythe.
 Dœantes, campus & vrbs Phrygiæ. Acmonem enim & Dœantem fratres fuisse aiunt, à quibus Dœantium & Acmonium nemora dicta sunt. Steph.
 Doeg, i. sollicitus, siue piscator. vnus ex pastribus Saul, 1. Reg. 21.
 Dōij, Arabiæ felicitis gens, in Panchæa insula. Diodor.
 Dolabèlla, cognomen ciuis Romani.
 Dolates Umbriæ populi, qui Salentini cognominantur. Plin.
 Dolba, vrbs Adiabene. Steph.
 Dolice insulæ, Arabiæ felicitis, in Indico mari. Pli. Dólíchæ

Doliche, insula, quæ prius Icaros dicebatur, nonnulli nomen mari inditū esse perhibet ex hoc nomine, & non ex Icaro Dædali filio. Steph.
 Dolichène, vrbs Comagenæ. Steph.
 Dolichiste, insula è regione Chimeræ Lycij montis. Pli. lib. 5. cap. 31.
 Doliōnes, incolæ Cyzici, alias Doliei, vel Doliōnij Steph.
 Doliēnus, x. Hierosolymorum episcopus anno salutis 174.
 Doliolum, vrbs Romæ tumulus in regione Auentina. P. Victor.
 Dolionia, regio, circa Cizicum, Meleopolim versus, à qua Deliones populi dicti. Strabo libro 12. & 14.
 Dolomena, Assyriæ regio, Strab. lib. 16.
 Dolon, vir Troianus, egregia pedum pernitate præditus, qui cum in caltrâ Græcorum speculator missus esset, à Diomede & Vlyssè deprehensus, consilia Troianorum spe seruandæ vitæ illis aperuit: quem tamen ut proditorem falsa spe delusum occiderunt. Virg. li. 2. Ænei.
 Dolōnci, populi Thraciæ, à Dolonco fratre Bithyni. Steph.
 Dólopes, populi Thessaliæ, in extremis finibus Phthiotidis, quibus Peleus (cuius imperio parebant) Troiani belli tempore Phœnicæ præposuit, ut ex Homeri sententia refert Strabo libro 9. Hinc Dolopeius. Val. Flaccus 2. Argonaut.
 — *vidisse putant Dolopeia busta.*
 Pli. Ætolia adnumerat Dolopes. Steph. Thessaliæ proximos facit à Dolope quodam dictos, & regionem Dolopiam vel Dolopeidem vocari scribit.
 Dolus, author Mendesi. Collumella.
 Domacia, Thessaliæ vrbs. Laonic.
 Domada, oppidum Hemuatarum, Arabiæ populorum cuius meminit Pli. lib. 6. c. 18.
 Domana Armeniæ minoris vrbs, Anton. & Arabiæ felicitis, Prol.
 Domantica, Ponticæ prouinciæ regio satis ferax. per quam Amnias flumen illabitur. Strabo libro 12.
 Domazanes, Arabiæ populi, Plin. in descriptione sinus maris Rubri Troglodytici & c. li. 6. c. 29.
 Dometiopolis, Isauriæ vrbs. Steph.
 Domiduca, Iuno dicta est, quia veteri ritu sponsas ad sponfos ducere prima nocte consueuerant: nuptiis autem Iuno præesse credebatur.
 Dominica, vxor Valentis imperatoris, quæ Gothos ad euertendam Constantin. irruentes pacauit.
 Dominicus Malatesta, Italus vir clarus, nullis liberis relicto obiit.
 Dominicus, Maurocenus, Venetorum dux, Polā, Rubinum, Parenticum, Hemoniam & Humagum reip. subegit anno salutis 1149.
 Dominicus Michael, Venetorum dux, classe instructa in Asiam nauigauit, ad Iopē Barbaros

fudit, fugauit, multos cepit, Tyrum occupauit. Quam victoriam Emanuel, Græcorum imperator, ægrè tulit, classem Venetam reuocauit. Indignatus Dominicus, redeundo Rhodum & Chium insulas spoliavit. Samum quoque Mytilenas & Andrum, Spalatum & Traguriam vrbes Vngarorum vi cepit, Blōd. libr. 5. decad. 2.
 Domitij plures fuerunt apud Romanos: Cn. Domitius, L. Domitius Nero, Domitius Ænobarbus. Pli. Liu. & Plutar.
 Domitianus, grammatici nomen apud Romanos, ita dictus, quod esset intractabilis & valde morosus.
 Domitianus imperator, Trāquillo authore, Flauium Clementem patruelem suum (cuius filios etiam paruulos successores palam festinauerat) interfecit: discipulum Pantomimi puerem occidit, nullā aliam ob causam quam quod magistro forma similis esset. Metium Pompeianum, quod habere imperatoriam genensim ferebatur, & alias quasdam ob causas leuiculas necauit Philo-Christiano crudeliter passim est persecutus, ac Dauidis confanguineos: & in exilium D. Ioan. Euangel. pepulit: ac Deus vocari voluit.
 Domitius Vlpianus, iurisperitus, Alexandri à consiliis, anno ab vrbe 976:
 Domitius Masus poetæ, scriptor Epigrammatum. Idem composuit bellum Herculis contra Amaxones.
 Domitius Nero, imperator Romanus. Vide Nero.
 Domitius Apher, Nemaufensis, clarus Orator Neronis temporibus, qui ex cibi copia in quadam cœna, mox spiritum effudit.
 Domitij ciuitas, in Isauria est, Steph.
 Dommim, i. sanguinei, aut silentes: vel similes, vel Syriacè pecuniæ regio. 1. Reg. 7.
 Dominus Philosophus apud Cæl. lib. 14. c. 2.
 Dōmnus Demetriani episcopi filius, damnato, eieceto & excommunicato Paulo Samosateno, Antioch. ecclesiæ præfectus est Euseb. li. 7. c. 26.
 Don, fluuius, à quo Dodonam aliqui dictam putant. Steph.
 Donacela, Phthiotidis mons. Plin.
 Donatus, grammaticus doctus. D. Hieronymi præceptor.
 Donatus, episcopus in Bercea, multa edidit miracula, inter quæ istud, quod sequitur, huiusmodi fuit. Draco enim circa pontem in via publica iacens, cibum habebat oues, capras, equos, boues & homines abripiēs, deuorabat. Ad quam bestiam Donatus, sine gladio, sine aliquo iaculo, veniēs, cum illa leuasset caput, quasi voratura virum, tunc ille vexillum crucis ante faciem eius, digito designās in aère, in os eius expuit. Bestia verò spūm mox ore suo suscipiens, expirauit: quam octo paria bouum in vicinum campum traxerunt: vbi igne misso combusta est, ne aërem fœtore

corrumperet. Euseb. lib. 9. cap. 46. hist. eccles.
Donatus, hæreticus, natione Afer, qui dicebat
filium esse minorem Patre, & Spiritum san-
ctum Filio.

Donettini, gens Molossia. Steph.

Donus, Molossidis fluius. Steph.

Donus, LXVI. Romanorum episcopus, anno sa-
lutis 334.

Donus, I. Romanorum Pontifex xxxiiii. an-
no salutis 634.

Donusia, insula parua Rhodi, in qua Dionysius
Ariadnen ex Naxo transtulit, cum Minos pa-
ter eam persequeretur. Vnde corruptum vo-
cabulum videtur pro Dionysia. Steph.

Donussa, Achaie castellum inter Ægiram & Pal-
lenen. Pausan.

Donyfa, insula in mari Aegeo, vna ex Cycladi-
bus, in qua viride marmor nascitur. Virg. lib. 3.
Aeneid.

Baccatamq; iugis Naxo, viridemq; Donyfam.
Vide DIONYSIA.

Dori, generatio, vel habitatio, ciuitas maritima
in tribu Manasse, Ios. 11. & 17. Iudic. 1. 1. Paral.
7. 1. Machab. 15. Quidam falso Stratonis Cæ-
saream appellatam existimant.

Dora, insula in sinu Persico. Steph. Phœnicia item
maritimæ ciuitas. Ptol.

Dora, Fons inclitus Arabia, non procul à Dau-
lothe alio quoque fonte, Plin. lib. 6. c. 28.

Doracte, insula in sinu Persico, cui Mazena qui-
dam præfuit à quo Mithropastes. Satrapa Da-
rii fugiens, hospicio acceptus est, nauigatio-
nis ducem postea sese illi præbens, quò in pa-
triam, quod quærebat, remearet. Strabo li. 16.

Dorana, Galatia vrbs. Anton.

Dorath, Mauritania Tingitanæ oppidum. Ptol.

Doracades, insula. Plin.

Dorcas, i. caprea, vel damula nomē mulieris, quæ
& Thabita Syriacè dicebatur, à D. Petro Apo-
stolo à mortuis excitata, in Iope ciuitate.
Act. 9.

Dorceus, cei, ab Ouidio 3. Metamor. numeratur
inter canes Actæonis.

Dorda, id est habitaculum scientiæ vel genera-
tio scientiæ. filius Maol. 3. Reg. 4.

Dores, Herod. lib. 1. populi in Asia, quos Cræsus
subegit.

Dores, populi Doricæ, iuxta Aetoliam.

Doria, & Dorica, nomina partis Achaie, quæ
propinqua est Athenis, dicente Platone. lib. 3.
Legū, Dori pro Achius mutato nomine ap-
pellati, propter Doricum, à quo exules restitu-
ti fuerunt. Seruius verò secūdo Æneidos. Do-
rica (inquit à Doro Neptuni filio dicitur.

Dorias, India extra Gangem fluius. Ptol.

Dorienfes, Cretæ insulæ, & Cyrenaicæ regionis
populi. Homer. Callimach.

Dorieum, Phrygia ciuitas. Steph.

Dorion, oppidum Peloponnesi, in tractu Messe-
niaco, iuxta quod Thamyas citharædus Mu-

fas ad cantus certamē prouocauit. Plin. li. 4. c. 5.
Doris, Nympha maris, Oceani & Gethyos filia,
quæ Nereo fratri nupta immensam vim ma-
rinarum Nympharum peperit, quæ è nomine
patris, Nereides appellatae sunt. Ponitur non-
nunquam pro ipso mari. Virg. in Gallo,
Sic tibi cum fluctus subterlabere Sicanos,
Doris amara suam non intermisceat undam.

Doris, Græciæ regio, iuxta sinum Maleacum, à
tergo habens Oetam montem: ita dicta à Do-
ro Neptuni & Alopes filio: ex qua regione qui
originem traxerunt, quacunque terrarum in
parte confederint, Dores appellati sunt. Hinc
Doricus, ca, cum, quod pro Græcanico poetæ
nonnunquam vsurpant. Virg. 2. Aeneid.

— inuat ire & Dorica castra,

Desertorque videre locos.

Doris, vrbs Doricæ regionis.

Dorisci, gens circa fontes Indi fluminis. Plin.

Dorij, & Dorieses, siue Dories, populi sic dicti à
regione Doride, iuxta Maliacum sinum, cuius
à tergo mons est Oeta. Sunt & eiusdem no-
minis populi in Asia Curibus vicini ad Car-
pathium mare, è superioribus oriundi, quo-
rum frequens est mentio apud Herodo. lib. 1.

Doriscus, vrbs littoralis Thraciæ, ferè ex oppo-
sito ad Samothraciam à Dori Nympha nomi-
natur. Iuxta hanc, Herod. campus est magnus
eiusdem nominis, per quem Hebræus amnis
defluit. Plin. Doriscus (inquit) cxx. mille ho-
minum capax: ita Xerxes ibi denueravit
exercitum. Fuit igitur tabulato cuiusdam ad-
similis, quo conferto, quantum militum esset,
dignosci potuit. Alia enim ratio tantam mul-
titudinem numerandi non suppetebat. Id plu-
ribus lib. 7. Herod.

Doristus, v. Lacedæmoniorum rex.

Dorium, in Peloponneso, Eubœa, & Thracie op-
pidum. Strabo Messeniæ vrbs Pausan. & mons
circa Cnidum. Pyli etiam oppidum, Hesych.

Dorius, Lusitanæ fluius, ad quem portus est &
ciuitas. Ptol.

Dorius, India fluius extra Gangem. Ptolem.

Dorobitza, Illyrij fluius & vrbs. Laonic.

Dorocottorus, vrbs Galatarum Aquilonarium,
Steph.

Doron, Cilicia vrbs. Plin.

Doros, Phœnicia & Caria vrbs. Steph.

Dorothea, puella Alexandrina, nobili orta
familia, ingentibus diuitiis, & propinquis
nobilibus pollens: sed in ea ingenij atque in-
dustriae bonorum, ceterarumque honesta-
rum artium studia magis, quam hæc, vige-
bant: formæ verò, ac decoris gloria tanta ei
fuit, vt mirum ac speciale in ea Dei figmen-
tum crederetur. Sed illa, quæ religione ani-
mi, & honestate vitæ pulchrior quam vultu
corporis esse studeat: æquissimo mentis iu-
dicio, quod pulchrum ac decorum inter ho-
mines videbatur, id potius Deo consecrare,
quàm

quàm vsui humano statuit indulgere, vt vir-
go Deo sacra peristeret. At tyrannus ad cõte-
merandam virginem, ac polluendam eius ca-
stitatem, animum intendit. Comperto verò,
quòd Christiana esset, quæ secūdo sua edi-
cta pœnæ magis, quàm libidini subiiciendi
videretur, in ambiguo positus, æstare cœpit,
& in quam se partem verteret, ignorare. Sed
vbi dubios animos libido, quæ ei latius do-
minabitur, obtinuit, & expectantem virgi-
nem pro martyrio ad supplicium rapi, per
occultos nuncios de stupro interpellauit: Illa
æquè nefas sibi esse respondit templum sui
corporis quod semel Deo consecrauerat, ido-
lorum cultu, ac libidinis contagione pollue-
re. Proinde se quidem ad mortem paratam
esse. Ad quæ responsa tyrannus libidine accē-
sus, cum acrius incalcesceret, & nisi verbis ac-
quieuisset, vt agere decerneret: omnibus vir-
go pudicissima facultatibus suis, domoque, ac
familia derelicta, noctu clam, cum paucis fi-
delissimis famulis, & cum amicissima co-
mite castitate discessit, atque illud tyran-
num reliquit. Euseb. libro 8. cap. 17. hist. Ec-
cles.

Dorotheus, Armeniae prætor, anno salutis 29.

Dorticum, Ptol. lib. 3. cap. 7. Myfia superioris ci-
uitatis iuxta Danubium amnem.

Dortium, nomen fœminæ, diminutionis seu
adulationis causa sic prolatum, quasi dulce &
amabile nomen.

Dorsenus, Fabius, Poeta comicus, cuius testimo-
nio & versibus vtitur Plinius libro 14. cap. 13.

Dorus, filius Epaphi, filium habuit Pygmæum,
à quo Pygmæi dicti. Steph.

Dorus, Neptuni filius, regnauit in parte Græciæ,
à quo Dori dicti. Seruius apud Virg. Aen. 2.

Dorus, vrbs Phœnicia: incolæ Doritæ, à Pausania
Dorienfes vocantur. Est etiam Caria vrbs.
Steph.

Dory, oppidum Ponti.

Doryclus, filius Priami nothus, ab Aiace in bel-
lo Troiano interfectus. Hom. lib. 11. Iliad.

Doryclus, frater Phineï regis Thraciæ. Virg. libr.
5. Æneid.

Fit Beroe Ismarij coniux longaua Dorycli.

Et paulò post.

Non hac Rhœteia matres,

Est Dorycli coniux, &c.

Doryclus, primus cæsti victor in Olympiis, Cæl.
Dorylæum, Ptol. lib. 5. cap. 2. magna Phrygia
ciuitas. Plin. lib. 5. cap. 29. Dorilaum vocat, iux-
ta quam oritur Hermus amnis, apud Steph.
δορυλάδων & δαρυλάων nominatur.

Dorycteta, Asia minoris regio ad Aegeum pe-
lagus. Diodor.

Dorylas, nomen Nisamoni cuiusdam potentis-
simi, vnus ex iis, qui Perseo in aula Cephei
vim inferre conati ab illo sunt interfecti,
Ouid. 5. Metam.

Et Nisamoniaci Dorylas ditissimus agri,
Dives agri Dorylas: quo non possederat alter
Latius, aut totidem tollebat farris aceruos.

Dorylas, Centaurus. Ouid. 12. Metamor.

Dorylaus, fluius in Phrygia.

Dorylæum, Ptolemæo ca. 2. li. 5. magna Phrygia
ciuitas. Plin. lib. 5. ca. 29. Dorylum vocat, iuxta
quam oritur Hermus amnis.

Dorylaus, rei militaris peritissimus, magna fa-
miliaritate Mithridati Euergetæ deuinctus,
Strabo lib. 10.

Dorylaus, legatus Deiotari Regis ad Cæsarem.

Dorylæum, Phrygia oppidum, non procul ab
Hermi auriferi fluminis fonte. Steph. Plin.

Dosa, Assyria vrbs. Ptolem.

Dosa, India intra Gangem oppidum. Ptol.

Dosareni, Arabiae felices gens. Ptol.

Dosaron, India intra Gangem fluius. Ptol.

Dosci, Asia ad pontum Euxinum populi. Strabo.

Doso, cognomen populare Antigonij Demetrii
nepotis, inde tractum, quòd benignè omni-
bus promitteret, nec promissa præstaret: ille
enim quiduis petentibus respondere solebat
Doso, id est Dabo, vnde natū prouer. *Dosomēs.*

Dositheus, nomen ducis, 2. Mach. 12.

Dothaim, siue Dothia, i. ritus, aut lex. locus in Iu-
dæa, vbi Ioseph reperit fratres suos pecora
pascentes, Gen. 37. qui etiam temporibus Hie-
ronymi supererat in duodecimo à Sebaste
miliario contra aquilonis plagam, 4. Reg. 6.

Dotium vrbs Thessaliae, in quam Gnidij migra-
runt, quorum regio Gnidia vocatur, à Doria
Elari filia sic dicta, vel à Doride vel Doro.
Stephan.

Douconia, Cadurcorum in Gallia vrbs. Ptolem.
Cahors, Vin. 20. *Douue* pagus, Lipsio in Am-
phitheatio.

D R

Drabescus, Thraciæ regiuncula. Steph.

Dracæ, Asiae populi circa Caucasum, Trogus.

Drachinæ, Asiae gens. Ptolem.

Draconus, Ansonio fluius est, in Mosellam erū-
pens. hodie *Draun*. Draconus legit Scaliger.

Draco, antiquissimus Atheniensium legislator
ante Solonem, cuius leges Solon ipse, præter
quam quæ de cæde erant constitutæ, abro-
gandas curauit, propter seueritatē. Nam vna
omnibus pœna constituta erat, vt etiam qui
desidia dānati essent, aut qui olera furripuis-
sent, capite plecteretur. Ob quam causam De-
mades dicere solebat, Draconē non atramen-
to, sed sanguine leges scripsisse. Gel. li. 12. c. 18.
Cuius rei causam cum ab eo, quidā quæssisset,
respondisse fertur, parnas quidem se culpas ea
pœna dignas existimasse, magnis verò quam
maiores constitueret non habuisse, Plutar.

Draco, homo quidam sceleratissimus. Vide PY-
THIA.

Draco, Asiae minoris mons, in Tmolo desinens.
Plin.

Dracon,

Dracon, fluuius ad radicēs Vesuuij mōtis. Proco.
Draconigena, à poētis dicebatur vrbs Bœotia,
à Gadmo, cum quinque viris ex Dracone ab
ipso interfecto natis, constructo. Dicitur &
Thebæ.

Draconus, insula in Libya, Steph.
Draconum, mons & ciuitas in Icaria insula. Ste.
Dracus, Achæorum dux, à L. Mumio Romano-
rum dace victus. Liu. lib. 52.

Dragmus, vrbs Cretæ. Steph.
Dragogi, Asiæ populi, quos Arrian. lib. 3. de gest.
Alexandri, cum Drangis numerat.

Drances, vnus ex Latini regis proceribus, elo-
quens quidem, sed imbellis, Turno Rutulo-
rum regi infensissimus. Virg. lib. 11.

Drangæ, populi Persici: vnde fœmininum Dran-
geis, & regio Drangiana. Steph.

Drangiana, prouincia in Asia maiore, quâ Ptol.
ab Occasu & septentrione Aria & Bagoa mon-
te terminari ait, ab oriente Arachotia.

Dranfi, Thraciæ populi, Herod. lib. 5. ad editum
puerorum sedentes plorant, & quascunque
necesse sit illi, qui vitam ingressus est, perpeti
humanas calamitates, recentent. Fato functos
magna lætitia sepeliunt.

Dranus. Vide DARVS.

Drapfaca, Bactrianæ aut viciniæ vrbs, apud Ar-
rian. 7. lib. A. lex.

Drafoca, Paropanisi & Indiæ intra Gangem op-
pidum. Ptolem.

Draigena, Asiæ regio, Polyb.

Drauca, Cretæ ciuitas. Isac. in Lycophr.

Draudacum, Castellum Penestriæ regionis. Liu.

Drauus, Pannoniæ fluuius, quem Danubius ex-
cipit. Darus. Ptolem. *Dra*, vulgò, vt testatur
Lazius.

Draxum, Hefych. Siciliæ locus Sacer, vbi agrico-
læ dona offerebant.

Dreacanum, locus Coæ insulæ, versus Occiden-
tem, & pagus. Strabo.

Drepana, vrbs Lyciæ. Et Drepana, in plurali nu-
mero, vrbs Siciliæ Steph.

Drepana, seu Drepanum, promontorium, & vrbs
Siciliæ, trans Lilybæum promontorium, non
procul ab Eryce monte: ita dicta, quòd *δρεπαν-
ον* sit, hoc est, in modum falcis incuruata:
vel ab eo quòd Saturnus, amputatis virilibus
paternis, illuc falcem proiecerit. Ouid. libro
3. Fast.

Quique locus curua nomina falcis habet.

Drepane, in Phæacia. Est etiam Drepane in Bi-
thynia, iuxta Astacenum sinum: item mons
Æthiopiæ Bithynicam sic dictam aiunt à
falce. Saturni. Steph.

Drepane, olim vocata est Scheria.

Drepanum, Cyrenaicæ regionis in Africa pro-
montorium, ad Syrtim maiorem. Ptolem. I-
tem promontorium Aegypti ad sinum Ara-
bicum: & Siciliæ: & Icaricæ, Straboni & Cypri
insulæ: & Cretæ insulæ, Quæ varia apud re-

centiores Geographos nomina sortita sunt.
Drepfa, Sogdianæ regionis metropolis, & Dre-
psiani populi. Ptolem.

Drepánum, vrbs Libyæ: sunt & duæ insulæ circa
Lebintum. Steph.

Dresa, Misniæ in superiori Saxonia oppidum, si-
tu aspectuque amœnissimum valido muro-
rum circuitu, foueis, propugnaculis probè
munitum, publicorum priuatorumque ædifi-
ciorum nitore, cum præcipuis Misniæ vrbi-
bus decertat. Ab Albi fluuiio irrigatur, cuius
margines pons, stupenda ob longitudinē se-
rie, ex saxo durissimo fornicatus, coniungit,
habens in citeriore latere Dresam antequam,
frequenti habitatione celebrem. Duces Ele-
ctores Saxoniæ hic sedem & Armamenta-
rium posuerunt. vulgò *Dresden*.

Drésia vrbs Phrygiæ. Steph.

Dricca, Scythiæ fluuius Iordan.

Drilon, Ptol. lib. 2. cap. 17. Dalmatiæ fluuius: qui à
Scardo monte profluit, iuxta medium supe-
rioris Mysiæ, aliàs Drylon.

Drilophylitæ, Indiæ intra Gangem populi. Ptol.

Drimati, populi. Arabiæ felicis. Plin.

Drinius, Dalmatiæ fluuius. Plin.

Drios, Arcadiæ mons. Diodor.

Drobeta, Daciæ Ripensis vrbs. lib. Notit.

Drilonius, vrbs magna vltima Celticarum. Step.

Drogo, Apuliæ comes.

Dromeus, parasitus quidam, à quo cum quæsi-
tum esset, an apud Chalcidem laurum para-
retur conuiuium: respondit, Iucundius sibi vi-
deri Chalcidensis cœnæ proœmium ostreo-
rum numero & varietate.

Dromiscos, insula Mileto nunc iuncta. Plin. lib.
2. cap. 89.

Dromochetis, Getarum rex, qui Lyfimachum
hostem, bello captum mira clementia illæ-
sum dimisit.

Dromos, Achillis insula, quia illuc vsque Iphige-
niam à Diana raptam, ne immolaretur, est
amanter persequutus. Cæl. lib. 14. cap. 4.

Drongilum, regiuncula Thessaliæ. Steph.

Dropici, Persici populi. Herodot.

Drosache, Serica vrbs. Ptolem.

Drosica, Thraciæ præfectura. Ptolem.

Druentia, fluuius, qui Rhodanum ingreditur. Vi-
de ISARA. vulgò

Drugéri, Thraciæ populi, Hebrum accolentes,
vt vult Plin. lib. 4. cap. 11.

Druidæ siue Druides, aut vt alij scribunt, Dryidæ,
Magi, seu sacerdotes fuerunt Gallorum maxi-
mo apud eos in honore habiti, ita dicti, quòd
in syluis inter arbores degerent. *drys* enim,
quamuis peculiariter quercum significet,
olim tamen pro quauis arbore accipiebatur.
Hi solebant sacrificia publica & priuata pro-
curare, religiones interpretari, adolescentes
disciplinis instituere, rerum naturalium cau-
sas scrutari, de cæde, de sinibus, cæterisque

contro

controuersis cognoscere, si quis decreto non
stetisset eidem sacrificiis, hominum sermone
& congressu interdiceret, Cæl. Comment. li. 6.
Immortales, animas, & mundum non genitum
asserbant: in primis autem hoc nitebantur
persuadere: non interire animas, sed ab aliis
post mortem transire ad alios: atque hoc ma-
ximè homines ad virtutem excitari putabant,
metu mortis neglecto: Hanc religionem in-
quit Suetonius) sub Augusto interdictam,
Claudius imperator quintus penitus aboleuit.
De his etiam Cic. lib. 1. de diuinat.

Drumna, fluuius ex Alpibus erumpēs, qui tribus
à Valentia leucis Rhodanum ingreditur, &
hodie *Dronia* vocatur, vt Scaliger scribit.

Druphegis, Daciæ vrbs. Ptol.

Drusias, Indiæ vrbs. Ptol.

Drusilla, vxor Felicis præsidis Iudææ. A. C. 24. Sic
etiam dicta est Liuia vxor Augusti.

Drusillanus, nomine Rotundus, seruus Claudij
Imperatoris, dispensatorque Hispaniæ cite-
rioris. Plin. lib. 33. cap. 11.

Drusipara, Thraciæ vrbs. Ptol.

Drusomagus, Ptolem vrbs Rhætiæ hodie Cam-
pidoniæ, alij *Kempten*, alij *Memmingen* esse
hodie dicunt.

Drusus, vir Romanus, genere & eloquentia ma-
gnus, sed ambitiosus & superbus, Catonis
auus. Cic. lib. 4. de Fini. Interfectus is est do-
mi suæ, Cic. pro Milone.

M. Liuius Drusus, cognomento Salinator, vnâ
cum Cl. Nerone, collega suo in consularatu Af-
drubalem vicit. Virg. libro sexto Æneid.

Drusus, Liuiæ Augustæ filius, in Germania pe-
riit: de cuius morte extat Ouidij carmen con-
solatorium ad Liuiam matrem.

Iul. Drusus publicola, haud immeritò claruit,
quòd domus eius pluribus partibus vicinis
conspicua cum pateret, & quinque eam talen-
torum omnino sumptu faber quidam euer-
tendam, atque commodiùs dirigendam susci-
pere vellet: Decem (inquit) dabo, si totam ita
exponas cōspiciam, vt vniuersi ciues, nedum
vicini, perspicere queant, qua domi meæ ra-
tione viuatur: nempe vir erat modestus, ac
frugi, nec ei forte eiusmodi domus perspicui-
tate opus erat, qui virtutis egregiæ specimen,
& præclaræ vitæ documenta eruditissima
quotidie foris dabat. Putarch.

Druzon, Phrygiæ maioris oppidum, Ptolem.

Dryades, Nymphæ sylvarum præsidēs, ita dictæ
a Græco nomine *drys*. Virg. 1. Georg.

Ferte simul Fauniquæ pedē. Driadēque puella
Dryana, vrbs Ciliciæ à Dryeno condita, Chry-
sopolis postea nominata. Steph.

Dryantiades, dictus Lycurgus, Thraciæ rex,
Dryantis filius, qui cum vites excidere vellet,
ne Baccho in posterum libaretur, tibias sibi
succedit. Ouidius in Ibin,

Vtque Dryantiada Rhodopeia regna tenēti, &c.

Dryas, filius Hippolochi, & pater Lycurgi, qui in
bello Thebano Etoclis partes sequutus, cum
in pugna Parthenopæum læthali ictu vulne-
rasset, à Diana sagittis occisus est. Statius lib.
8. Thebaid.

Dryas, Fauni filia aspectum virorum vsque ad eam
exosa, vt in publicum prodire nusquam visa
sit. Quo factum est vt sit vetitum, ne eius sa-
cris interessent mares Author Plutar.

Dryactæ, Sogdianæ gens. Ptolem.

Dryitæ, Mauritanæ Cæsariensis populi. Ptol.

Dryle, vicus non procul à Pontica Trapezonte.
Steph.

Drylon. Vide DRILON.

Dryme, vrbs Libyæ. Steph.

Drymea, vrbs Phocidis. Steph.

Drymōdus prius dicebatur, quæ nunc Arcadia,
sed deinde Pelasgus.

Drymus, vrbs inter Atticam & Bœotiam Suidas.
Alia, Eubææ insulæ, Strabo.

Drymūsa, insula Ioniæ. Steph.

Dryriæ metum, Galatiæ locus, Strabo.

Dryope, vrbs circa Hermonem. Steph.

Dryope, nomen cuiusdam, qui Hylam Nym-
pham rapuit.

Dryope, Oechaliæ virgo ab Apolline compressa,
post Andræmonis vxor, tandem in lotum ar-
borem conuersa est. Ouid. Metam. lib. 9. No-
men à quercu & voce factum est. fingitur au-
tem in lorum mutata. hanc fortè ob causam
quod inter quercum & lotum aliqua sit con-
uenientia: voluitque Ouidius varias naturæ
rerumque vices eleganti admodum veteris,
philosophiæ penicillo adumbrare, vt iucun-
dior rerum ex elementis creatarum compo-
sitiō & consideratio lectoribus appareret.

Dryopes, populi Epirotici. Strab. lib. 8. & 13. Plin.
in præfatione libr. 4. Sunt & Dryopes, Ser-
uio, populi iuxta Parnassum.

Dryōpes, populi circa Oetam, à Dryope Euripy-
li filia dicti. Steph.

Dryopia, regio Dryopum circa Trachyaem.
Steph.

Drys, vrbs Thraciæ, Epiri, & alia Genorrorum
item vicus, Lyciæ circa Arum fluuium. Steph.

Drysus, vir Troianus. Homer. in Iliad.

Dryūsa, Samos olim dicta est. Steph.

Duatus, sinus Arabiæ felicis. Plin.

Dubis, Ptolemæo, Galliæ fluuius: vulgò, *Le Doux*.
Aliis dictus Alduadusius aliis Alduabis, aliis
Alduadalis hinc Vefontionē Sequanorū op-
pidum penè totum cingit. Cæsar bell. Gal. li. 1.

Dubitapes, fictor egregius, vasa ex rubra creta
primus effinxit.

Dubium, Persidis regio, tum ceteris, tum cœli &
aquarum salubritate præstans. Procop.

Ducæ, Mauritanæ Cæsariensis populi. Ptol.

Ducōna, Ptol. Cadurcorum in Gallia vrbs: vul-
gò, *Cahors en Quercy*.

Dudia, i. dilectus aut patruus meus, nomen viri, 1. Paral. 27.
 Dudua, Galatiæ vrbs. Ptol.
 Dudum, Libyæ interioris oppidum. Ptol.
 Duel, pater Eliasaph, principis tribus Gad, Num. 1. lat. cognoscite Deum, aut scientia Dei.
 Duellonam, Bellonam antiqui appellabant. Varro, lib. 4. de lingua Latina.
 Duilius, Romanus, qui primus Romæ ex nauali victoria triumphauit. Is iam senex & trementi corpore in quodam iurgio audiuit exprobrari sibi os fœtidum, tristisque se domum contulit. Quumque apud vxorem questus esset, quare nunquã se monuisset, vt huic vitio mederetur: Fecissem, inquit illa, nisi putassem omnibus viris sic os olere. Idem de Hieronis vxore narrat Plutarch.
 Duiona, vrbs Cadurcorum, in Gallia Aquitania. Ptol. lib. 2. cap. 8.
 Dulichium, hodie *Val du comper*, insula in mari Ionio, non procul ab Ithaca, vna ex iis, quibus Vlysses imperabat. Virg. 3. Æneid. Hinc Dulichius, a, um.
 Dulopolis, id est, seruorum ciuitas, in Libya est. Alia Hierodulorũ est, in qua vnicus liber est. Aiuo & in Creta Dulopolim fuisse mille virorum, est etiam Dulopolis, Asiæ minoris oppidum prope Rhodum insulam. Plin. Est etiam parua regio in Ægypto huius nominis. Stephan.
 Duma, Hebræis dicitur Idumæa.
 Duma, ciuitas in tribu Iuda, Iosue 15. vbi interpretes scripsit Ruma, sequutus LXX. qui *ῥῆμα* scripserunt. lat. silentium, vel similitudo.
 Duma, filius Ismaëlis, à quo Dumea regio dicta. Genes. 25.
 Dumana, Asiæ oppidum à Syene & Arabiæ latere. Plin. lib. 6. cap. 29.
 Dumna, insula in Britannia, Scandiæ proxima. Plin. lib. cap. 16.
 Dumartha, vrbs Arabiæ. Steph.
 Dumnonij, Albionis insulæ populi. Ptol. *Deuonia* hodie Lælando, horum regio.
 Dunax, Thraciæ mons. Strabo. Donuca, Liuio.
 Dunga, Indiæ intra Gangem oppidum. *Dabul*, Castaldo.
 Dunium, Ptol. vrbs insulæ Britanniæ: alio nomine Dorlinga.
 Dunum, Hiberniæ oppidum. Ptol. *Down* Camdeno. Galliæ multa oppida hodie hanc vocem retinent, vt Castrorodunum, Nouiodunum, Vxellodunum, &c.
 Dur, fluuius Hiberniæ. Ptol.
 Dura, id est generatio, vel habitatio, aut pyra ignis vallis prouinciæ Babylonis. Daniel. 3.
 Dura, vrbs Mesopotamiæ: Gentile, Durenus, Stephan.
 Duraba, Babylonis vrbs. Ptol.
 Duram, quidam putant esse fluuium, iuxta quem gigantes turris Babel fecerunt. Alij volunt

esse campum: vnde est apud Danielem, In campo Duram statuit Nabuchodonosor statuam.
 Duranius, Aufon. Galliæ Aquitanicæ fluuius, qui in Gerunnam exoneratur, & vulgò *la Dordogne* appellatur. Scaligero & Vineto.
 Durbeta, vrbs Mesopotamiæ iuxta Tigrim. Ptol.
 Durdum, Mauritanie mons. Ptol.
 Durga, Africæ Propriæ vrbs. Ptol.
 Duria, fluuius per Salaffos, in Cisalpinam delapsus Galliam Pado miscetur. Strabo.
 Duria, siue Durias, Straboni fluuius Edenatorum in tractu Tarraconensis Hispaniæ, Valentiam præterfluens, & in sinum Succronensem se exonerans. Salustius Turiam vocat: quam scripturæ rationem in Claudiano quoque obseruauimus, qui sic habet:
Floribus, & roseis formosus Curia ripis.
 Ptolemæus hac in parte Turulim vocat amnem. Est in Lusitania quoque Durius, quem Strabo Duriam, multi Doram appellant. Silius lib. 1.
Hinc certant Pactole tibi, Dorisique Tagusque.
 Plinius, hodie *Guadalaajar*.
 Durine, Sufianæ oppidum. Plin.
 Duriopus, vrbs & regio Macedoniæ. Steph.
 Durio, Straboni vrbs, vbi Rhodanus & Isaramiscetur. *Doyre*, exiguus vicus hodie, vt tradit I. Poldo.
 Durius, Hispaniæ maximus fluuius, in Polendonibus ortus, Asturiam à Vettonibus, & Lusitaniam à Gallecis determinat. *Duero* hodie.
 Durnomagum, Germaniæ inferioris vrbs, vbi lelio v. 11. Anton. *Doermagen* hodie est, infra Coloniam.
 Duroa, mons in Mauritania Tingitana. Ptol.
 Durobriuas, Angliæ vrbs. Anto. *Caster*, Cádeno.
 Durocasis, Galliæ Lugdunensis oppidum. Anton.
 Durocotalaunum, Belgicæ vrbs, Anton. cui legio xxxii. tribuitur.
 Durocornouium, Angliæ oppidum. Anton.
 Durocortorum, Galliæ vrbs in Belgica. Ptol. *Gallie, Rheims en Champagne*. Cæsar li. 6. Bel. Gal.
 Durolorum, Durolitum, Angliæ oppida. Anton.
 Durolorum, Rhemorum in Gallia vrbs. Anton.
 Duronia, Samnitum oppidum. Liu.
 Duronum, Galliæ Belgicæ vrbs. Anton.
 Durostolon, Myfiæ inferioris vrbs. Ptol.
 Durotriges, Albionis insulæ populi. Ptol.
 Dufare, scopulus & vertex altissimus Arabiæ: sic dictus à Dufaro deo, qui apud Arabes & Darcharenos colitur. Gentile, Dufareni. Steph.
 Dymman, tribus Doriensium. Steph.
 Dymas, Virg. 2. Æneid.
Diis aliter visum: pereunt Hispanisque Dymasque.
 Dymbrius. Vide THYMBRA.
 Dyme, vrbs Achaïæ vltima ad occasum, quam Antimachus Cauconidem à Caucone fluuiocognominat. Steph.

Dyme,

Dyme, Thraciæ vrbs, Ptolem. Dime, Anton.
 Dymothus, Siciliae mediterranea vrbs, Ptolem. hodie *Torre del Olineto*.
 Dymus, Sogdianæ fluuius. Ptolem.
 Dynamene, Nympha marina, Nerei & Doridos filia: ita dicta ab eo, quod in mari plurimum polleat. Hesiod. in Theogon.
 Dynamius, cos. cum Sifidio, anno ab vrbe 1241.
 Dyndasum, vrbs Cariæ. Steph.
 Dyndima, & Dyndimene, Ceres dea dicta est, à Dynnis Phrygiæ montibus, vbi colebatur.
 Dyos, Mauritanie Tingitanæ fluuius. Ptol.
 Dyros, Trachiniæ fluuius. Strabo.
 Dyrafpis, Scythiæ fluuius. Ouid.
 Dyrbaei, populi ad Bactros & Indiam pertinentes. Steph.
 Dyrionis, amnis ad Caucasias portas. Plin.
 Dyrhachium, vrbs in ea parte Macedoniæ, quæ mari Adriatico incumbit, distans à Brundisio cccxx. m. passuum traiectu. Dictum autem voluit Dyrhachium à nomine eius, qui vrbi portum adiecit: nam antea Epidamnus vocabatur. Plin. lib. 3. cap. 23. vulgò *Duraz*. Hanc urbem Cicero exilij sui tempore amicissimam expertus est, & officiosissimam: in qua & commoratus est, donec à Senatusconsulto reuocaretur.
 Dyrachium, Laconiæ vrbs Stephano, vna ex centum.
 Dyrsele, Pamphiliæ oppidum. Ptolem.
 Dyrra, Assacinarum vrbs in India. Arrian.
 Dyris, locus in Piceno, non procul ab Ancona. Procop.
 Dyrsorum, Thraciæ mons in Pæonia regione. Herodot.
 Dyspontium, vrbs Piseæ, à Dispontio Pelopis filio. Steph.
 Dystrachia, Illyriæ regio, cuius incolæ Dystrachij & Dyrracheni, vrbs eadẽ est & Dyrrachium, vt auctor est Eustath. in Dionys.
 Dystus, vrbs Eubiæ. Steph. 18.

Eanes, quem Patroclum interemisse ferunt, ob idque domo profugum ad Peleum in Thessalia ventasse, à quo & facellum Eanium, & Eanidem fontem ostendunt nominatum. Strabo lib. 9.
 Eantes, historicus Cyzicenus, ætate qua Pygmalion in Oriente regnabat.
 Eanus, ab antiquis Ianus dictus est, qui sæpe e, pro i, vsurpant, quod docet Quintilianus libro 5. cap. 6.
 Eares, populi Indiæ, qui cum Deriade contra Dionysum pugnare Steph.
 Eatinus, nomen formosi pueri apud Mart. à Ve-

re dictum.
 Easis, Gedrosiæ metropolis. Ptolem.
 Easum, Achaïæ in Peloponneso vrbs. Pausan.
 Easo, ciuitas Hispaniæ Tarraconensis. Ptol. vulgò *S. Sebastian*.
 Eba, Tuscorum vrbs. Ptol.
 Ebal, filius Sobal filij Seir Gen. 36. Lat. aceruus vetustatis, aut aceruus defluens.
 Ebibas, filius Afri, seu Ophri, Abraham filij ex Chetura. Iosue. lib. 1. cap. 5. Antiq. Iud.
 Ebellanum, Hispaniæ oppidum. Anton.
 Ebionitæ, hæretici puri hominem ex communi natiuitate, è viro & muliere CHRISTRVM natum asserentes, legemque Mosaicam necessariò obseruandam. Euseb. libro 3. anno sal. 88.
 Eblisma, Arabiæ felicis vrbs. Ptolem.
 Eblæa, Albanie vrbs. Ptolem.
 Eblaua, Ptolem. Hiberniæ oppidum. *Dublin* hodie.
 Eblitei montes, in Arabia felici. Plin.
 Ebode, Plin. Helmodenũ oppidum in Arabia felici. Arabiæ Petreæ vrbs. Ptolem.
 Eboforum, Rhætiæ vrbs. Ptolem.
 Ebor, Lusitanie vrbs. Anton. Plin. Mela. hodie *Euora*.
 Ebor, Bæticæ vrbs, ad sinum Gaditanum, circa Bætim fluuium, in maris littore. Strabo Steph.
 Ebor, Turdulorum vrbs in eadem Bætica, sed interius versus mediterranea. Ptolem.
 Ebor, in Hedetanis oppidum. Ptolem.
 Ebor, Lusitanie oppidum. Ptolem.
 Ebor. Vide EBURA.
 Eboracum, Britannie ciuitas. Ptolem. vulgò *York*.
 Ebofus. Vide EBVSVS.
 Ebrimirus, Theodati gener, ad Belisarium defecit, anno ab vrbe 1289.
 Ebroduntij, Alpulij populi, à Galba Imperatore Narbonensi prouinciæ adiecti. Plin. lib. 3. cap. 4. hodie, *Le pays d'autour Ambrun*.
 Ebrodunum, Simlero Heluetiæ oppidum, ad lacum Neocomensem. vulgò, *Tuerdon*.
 Ebroe, vrbs in Chanaanæ Iudææ. Gentile, Ebroinus. Steph.
 Ebroinus, vir quondam apud Galliæ reges potentissimus, idemque nequissimus. Annal. Franciæ.
 Ebron, mons Palæstinorum, haud longè à Gaza Syriæ ciuitate.
 Ebron, ciuitas in terra Chanaan, quæ & Cariatharbe dicitur, & Quatuor interpretatur, id est, quatuor patriarcharum, Adam scilicet, Abraham, Isaac, & Iacob, qui ibi sepulti sunt. Francisc. Ximen. fuit quòdam Philistinorum metropolis: & in qua sæpius Israhelitarum reges vngabantur, ibique Dauid in regem coronatus est.
 Ebrus, Thraciæ fluuius, ex Rhodope monte fluens,

haens, in cuius arena inueniuntur ramenta auti, Strabo.
 Ebudæ, vel Ebudes, Insulæ sunt quinque numero, in Oceano Britannico; angusto fretæ diuise: cuius incolæ Solino, lacte solum & piscibus vescuntur: Plin. Hæbudes scribit.
 Eburæ, Lusitanæ vrbs, Ptol. hodie Eboræ: Steph. *cf. 2. 29.* vrbs iuxta Oceanum post Gades sita.
 Eburini, Lucaniæ populi. Plin. lib. 3. cap. 11.
 Eburones, populi inter Belgas, gente, nomine & numero Germani appellati; Condruis, Menapiis, Aduaticis, Treuiris, quorum clientes erant, & siluæ Arduennæ finitimi, nunc Leodienses dicti, apud Gallos, *Liege*. Horum maxima pars inter Rhenū & Mosam, qui scilicet Mosâ fluuius eos alluit. His Sicambri (qui Geldreses erant Transihenani) sunt proximi. Tempore Cæsaris, Eburonum ciuitas ignobilis atque humilis: proximi Oceano & syluis, continentisque paludes habebant, & perfrandem multos ex Cæsaris exercitu trucidarunt. His duo reges præerant, quo magis constat eos fines quàm latissimos extitisse, quibus coniectura est ducatum Luxemburgensem, & Loratingensem, ac Iuliacensem partem & Namurcensem comitatum, vrbemque Aquisgranum, inclusos extitisse, ac quantum diocesis ipsa Leodensis vsque quaque se extendit, reges illos possedisse. Apud Eburones autem stirpem Caroli Magni in vico, Lupilia nomine, Leodiensi ciuitati proximo, ortum habuisse trās-eunt, Pipinōsque & Carlomanos, Belgas, simulq; Germanos fuisse: sicque in Germanos Cisrhenanos, qui Belgæ sunt, à Græcis, non in Transihenanos est translatum imperium. Ciuitas nunc est Episcopalis Prouinciæ Coloniensis. Hanc ciuitatem Carolus dux Burgundia vltimus, solo æquauit, omnesque puberes & sacerdotes interfecit, quod Episcopo Ducis confanguineo, infestiores aliquanto fuissent. De Eburonibus nulla apud Cæsarem in Comment. de bello Gallico.
 Eburonices, inter Celtas populi, Aulercis, Lexoniis, Venillis & Curiosolis proximi, ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentes. Marrianus in Cæsarem vulgò, *Ceux d'Euraux en Normandie*. Cenal.
 Eburum, Ptolemæo, vrbs Germaniæ, vulgò *Olmucz*. Morauia metropolis.
 Ebusus, insula in mari Balearico, altera Pirhy-sarum, nullum animal noxium gignens. Plin. lib. 3. cap. 3. Ebusi terra fugat serpentes, Colubrarias paritudo infesta omnibus, nisi Ebusitanam terram inferentibus. Habet hæc insula oppidum eiusdem nominis, à Phœnicibus, vt putatur conditum, aut certe à Pœnis qui à Phœnicibus originem duxerunt. Silius li. 3. *Iamque Ebusus Phœnissa monet, iamque Artabius arma.*

Eburius Heluius, magister equitum, anno ab vrbe 320.
 Eburius, veterator quidam Romæ, aduersus quem Cicero pro Cecina perorauit.
 Ecamæda, magnanimi Arfinoi, filia forma deabus æquanda, quam à cæteris Græcis electam Nestor, quod consilio reliquos antecelleret, sibi donatam è Tenedo ad Græcorum castra deportauit, cui illa decorè & iucundè ministrabat. Homerus Iliad. 11.
 Ecbasus. Vide in PARRASIA.
 Ecbatana, numero plurali, metropolis Mediæ, vel, vt quidam existimant, regio quædam magna condita à Diocle rege Medorum. Strabo lib. 11.
 Ecbatana, vrbs in Syria, quæ Epiphania quandoque vocata est: ac per gratiam scribi posse quidam testantur, Egbatana. Alij Ecbarâ appellant, quam Plinius à Selenco rege conditam scribit, à Caspijs portis, per viginti millia passuum distantem.
 Eccetan, nomen viri, i. Estd. 8. Lat. paruus, siue minimus.
 Ecdamua, Galatiæ vrbs. Ptolem.
 Ecdippa, vrbs in Phœniæ, olim Ace vocata Plin. lib. 5. cap. 19.
 Ecebolius, sophista Constantinopolitanus, propter frequentem apostasiam à fide orthodoxa infamis. Eccl. hist.
 Ecelinus. Pontificis exercitum capitei Brixiani sese commiserunt. Blond lib. 8. decad. 2.
 Ecelinus, tyrannus fuit, qui post infinita prope flagitia & crudelitatis exempla, tandem in bello (quod contra Martinum Turianum Mediolani principem suscepit) vulneratus, more frendentis belluæ vulnus discerpit, eoque miserâ euomuit vitam. Hic dum viueret, circa Tarnisum exercebat tyrannidem, pueros castrabat, stuprabat virgines, matronis adimebat mammæ, prægnantū secabat vteros, partus exertos in ignem mittebat. Volater.
 Ecelestenses, Siciliae populi, inter stipendiarios à Plinio commemorati. lib. 3. cap. 8.
 Echaia, nomen viri, 2. Efd. 10. Lat. frater Domini.
 Echedæ, Atticæ vicus. Steph.
 Echedamia, Placidis vrbs. Pausan.
 Echedorus, Macedoniæ fluuius, prope Thessalonicam, in mare Aegeum influens. Ptolem. huius aqua non suffecit Xerxis exercitui. Herodot.
 Echeliadæ, vicus in Attica ab Echelo heroe: cui hoc nomen fecit *ἔλος* locus inter Piræum & Tetracomum Heracleum, vbi Gymnici ludi in Panathenæis fiebant. Steph.
 Echémnis. Vide CHENNIS.
 Echémon, Priami filius, à Diomede occisus. Homerus, Iliados. 5.
 Echenus, omnium Phæacum generosissimus. Homerus lib. 7. Odyssææ.

Eché

Echéria, vrbs Italiae. Steph.
 Echétla, vrbs Siciliae. Steph.
 Echéttra, vrbs Italiae. Steph.
 Echeuetenses, Tegeatarum municipium in Arcadia Pausan.
 Echi, filius Benjamin, Genes. 46. qui 1. Par. 8. Rapha dicitur. Lat. frater meus.
 Echidne, Scytharum regina, ex qua Hercules ægæ suscepit filios, vno partu editos: quos cum esset enixa, ex Hercule quæsiuit, quid de iis fieri vellent: qui respondens ait, Cum primum ad id ætatis, qua arma ferre possent, peruenissent, is, qui arcum, quem ei reliquisset, tendere posset, in regnum Scythiæ post eam succederet: quorum librorum vnus nomine Scythæ, solus arcum intendere potuit, qui regnum hac sorte consecutus, Scythiæ nomen dedit. Herod. lib. 4.
 Echinades, exigua insulæ, Acarnaniæ adiacentes, ex aduerso ostij Acheloi fluminis, natæ ex arena & limo imperu Acheloi cōuecto. Plin. lib. 2. cap. 8. Stadius lib. 2. Theb.
Turbidus obiectus Achelous Echinadas exit. Lucanus.
Craisis oblimat Echinades undis.
 Seneca in Troade declinat Echina, næ.
Quolibet vento faciles Echina.
 Quid. metam. libr. 8. fingit Naiades nymphas ab Acheloo & Nepruno in insulas Echinades fuisse mutatas. Quia via aquarum vel interrumpente vel aggerente terram insulæ nascuntur. Emergunt etiam in mari insulæ, quando aut aqua recedit, aut spiritus terræ inclusis potens atque acris ipsam terram sibi luctanti resistentem attollit, & magno impetu protrudit. Hoc igitur modo. Ouidius fabuloso penicillo Naturæ pingit opus.
 Echion, Thraciæ vrbs ad Pegaseum sinum. Pomponius Mela. lib. 2.
 Echion, ni, vel Echionis, ciuitas vel insula in *Ægæo*. Cic. in Arato,
Dicitur excelsum errans in collibus amens,
Quos tenet Aegeo defixa in gurgite Echionus.
 Echionus, Acarnaniæ oppidum. Plin. Phthiotidis vrbs, Strabo. In Pentapoli Africae regione ciuitas, Ptolem.
 Echionissa, insula Eubææ vicina, quæ postea Cimolus dicta est. Plin. lib. 4. cap. 12.
 Echion, cursor nobilis, de quo Quid. lib. 8. Metamorph.
Impiger Euriston, cursuque inuictus Echion.
 Echion, vnus illorum, quorum opera adiutus Cadmus, Thebas ædificauit: vnde & Thebani ipsi, Echionidæ dicti sunt, & Thebæ ipsæ, Echionia.
 Echireus, xv. Sicyoniorum rex, annos 55. rexit.
 Echo, Nympha, Cophissi amnis accola, quæ Narcissi amore capta, cum ab illo sperneretur, doloris impatientia contabuit, & corpore in saxum conuerso, nihil præter vocem re-

tinuit. Ouidius lib. 3. Metamorph.
 Echo allegoricè significat iactantiam, hæc spre-ta mutatur in sonum, hoc est, in rem inanem. Narcissus verò significat hominem sibi mirè placentem, ac supra modum sui amantem: quod ex ipsius verbis intelligitur. Sic enim de seipso apud Ouid.
Iste ego sum, sensu nec me mea fallit imago.
Vror amore mei.
 Rectè igitur Echo amat Narcissum, i. iactantiam *φύσσειαν*. Vide Narcissus.
 Echo, Nympha, nullo oculo visa, & à Panæ, pastorum deo, mirum in modum adamata: quæ quidem physicè cæli harmoniam significare dicitur, Solis amicam, tanquam domini, & moderatoris omnium corporum cælestium, ex quibus ipsa componitur atq; temperatur. Seru. in Virg. Buc. Vna est Echo apud Olympum in porticu, quæ septies repetit voces, ac proinde, Heptaphonos porticus illa est cognominata. Plut. lib. de garrul. Plin. lib. 36. ca. 15. Iuxta verò Charentonem pagum prope Parisios, vna auditur Echo, quæ duodecies eandem repetit vocem, eamque profus articulata. Denique, miræ erat Echo apud Delphos, vbi edebantur oracula, quæ diuina penitus esse credebantur. Alijs in locis, miræ audiuntur vocis repercussiones.
 Ecobrogis, Gallatiæ vrbs. Anton.
 Econia, ciuitas in Græcia, Plinius libro 4. cap. 7.
 Ecphantus Syracusius, philosophiam professus, qui Deum metem & animum esse existimauit vt Origenes scribit.
 Ectenæ, siue Ecteni, Græciæ populi, qui primum Thebas incolere in Bœotia. Pausan. Lycoph.
 Ectini, Alpini populi, ab Augusto deuicti. Plin.
 Ecur, Indæ intra Gangem oppidum. Ptolem.
 E D D A N A.
 Eda, Messeniæ fluuius. Suidas.
 Eddana, vrbs iuxta Euphratem, quam Phœnices habitant, ab Eddano duce dicta. Gentile, Edebeffus & Edebeffus. Steph.
 Eddara, Arabiæ desertæ vrbs. Ptolem.
 Eddo, nomen viri, 1. Efd. 8. Lat. vapor, vel nubes, aut interitus eius.
 Edebeffus, Vide E D D A N A.
 Edema, ciuitas in tribu Nephthali. Iosue 19. Lat. terra, aut rufa, siue sanguinea.
 Eden, Orientalis regio, Isa. 37. 4. Reg. 19. Est & nomen proprium viri, 2. Par. 29. Lat. voluptas siue delicia.
 Eder, filius Musi, filij Merari, 1. Par. 23. Lat. grex siue defectio, vel priuatio.
 Eder, vrbs in tribu Iuda. Iosue 15. & 19.
 Eder, turris vbi filij Iacob tabernaculum fixerunt. Gen. 35. vbi legitur, *Fixit tabernaculum trans turræ gregis*, Hebraicè turrem. Eder. Item Michææ 4. *Et tu turris gregis: Hebraicè, Et tu turris Eder.*

B b j

Edessa, Arabiae ciuitas, antea Antiochia dicta. Plin. libro 5. cap. 64. Hinc Edessenes populi. Strabo, Trans Euphratem est Bambyce, quam Edessam & Hierapolim vocant, in qua Atergatum Syriam deam colunt.

Edetania Hispaniae Tarraconensis regio. Plin.

Edgarus, xii. Anglorum rex.

Edgarus, Scotiae rex.

Edi, populi Scythiae. Steph.

Edilbertus, primus Anglorum rex Christianus.

Edimburgum, Scotiae urbium prima est, & regia sedes, ubi castellum est, puellarum cognominatum: multoties autorum testimonium celebratum. Histor. Scot. vulgo *Edimbourg*.

Edissa, i. myrtus, aut Syriacè, læticia, nomen mulieris, quæ & Eithera. Esth. secundo.

Edmündus, ix. Angliæ rex.

Edmündus, xv. Angliæ rex, mortuo patre, à Londinensibus rex salutatur. Pars Canutum regem elegerunt: quem sapius victum victoremque, demum singulari certamine Edmündus prostratum, consortem imperij fecit.

Edna, siue Ednas. i. voluptas, aut Syriacè, tēpus. nomen viri, i. Esd. 10.

Edna, princeps militū in Manasse. i. Par. 12. Lat. æterna requies, siue testimonium quietis.

Edom, sic cognominatus fuit Esau ob costionē rufæ, lentis, cuius edulio primogenita perdidit: Hebræi namque, vt Iosephus scribit lib. 1. Lat. ruffus, siue terrenus, aut sanguineus.

Edoia, Arabiae felicitis vrbs. Diodor.

Edom rubeum dicunt. Genes. 2. & 36.

Edom, regio, quæ & Idumæa, 3. Regum 11. Isa. 34. Hæc in Syria ad meridiem Iudæe sita, habet Arabiam ab Austro, Phœniciam à Borea. Aliàs porro Gabalene, item & Amalechitis & Amalech. vocitatur, vt Iosephus libro secundo, capite primo indicat. Veruntamen idem Iosephus libro quinto capite tertio Antiq. duplicem Idumæam ponit, Superiorem & Inferiorem. Superiorem elegit tribus Iudæ, quæ in Iogum quidem extenditur vsque ad Ierosolymam: latitudine verò vsque ad paludem Sodomæ cōstituta est. In hac autem sorte ciuitates erant Alcalon & Gaza: istam Palæstinam aliàs dicunt. Inferior Idumæa sorte cessit Simæonis tribui. Hæc circa Ægyptum est & Arabiae montem. Hæc ille.

Edom, Heb. Adam, i. homo siue ruffus, aut terrenus, vel sanguineus, vrbs. Iosue 3.

Edomus, mōs prope Pangæum in finibus Thesaliæ.

Edon, Seruio, mons est Thraciæ, aut certè in ea parte Macedoniæ, quæ Thraciæ proxima est, quia à Plinio lib. 4. cap. 11. appellatur Edonus. Ab hoc mōte vicini populi dicti sunt Edonij, vel Edoni. Hinc etiam sunt adiectina, Edonius & Edonus, quæ idem significant quod Thracius: & Statius Edonas hyemes pro frigore acerrimo, quale ex iis finibus Thraciæ.

Edónides, mulieres Bacchantes, quæ furore agitatae, mysteria Bacchi celebrabant. Variis autem nominibus appellabatur. Euanter Thyades, Mimallonides, Manades & Bassarides. Ouid.

Edónis, ciuitas Phrygiæ, Cimmeriorum olim sedes, Antrandus postea dicta Steph.

Edónus. Vide EDON.

Edosa, vrbs in sinu maris Troglodytici, ex Africa latere. Plin. lib. 6. cap. 29.

Edraí, i. fortitudinis vel magnitudinis aceruus, aut nubes, siue interitus iniqui aut socij vel pastoris siue contractionis vrbs regis Og, in regione Amorrhæorum, vbi ipse cōtra Israel pugnavit & cæsus est. Deuter. 1. & 3. Num. 21. Ios. 12. Est & alia in tribu Nephthali Ios. 19.

Edri, Ptolemæo insula iuxta Orientalem plagam Hyberniæ, Andros Plinio dicta.

Edron, portus ad Padum fluuium. Plin. libro 3. cap. 16.

Eduárdus i. Angliæ rex, leges correxit nouas & salutare dedit, Polyb. lib. 17.

Eduárdus ii. rex Anglorum XIII. ab Alfreda nonerca occisus venenato poculo. Volebat enim scelerata mulier Ecclerum filium suum septennem principem eligi.

Eduárdus iii. Anglorum rex regnavit annis 2. hic vxorem quam dilexerat, nunquam attingit.

Eduárdus iiii. Anglorum rex, in vinculis à custodiibus necatus.

Eduárdus v. Anglorum rex, Dacos vicit, Orientalium Anglorum ditionem suæ armis adiecit: Ericio rege à suis interfecto, Merriam recepit, Polyb. lib. 6.

Eduárdus, Anglorum regis filius, Vuallia & Aquitaniæ dux.

Eduárdus xix. Anglorum rex, pius, sanctus etiam in vita miraculis claruit.

Eduárdus, Henrici Anglorum regis filius, quem pater Vuallia principem fecit, Aquitaniæ & Hyberniæ præfecit. Hinc consuetudo introducta, vt rex filium natu maiorem Principem Vuallia dicat.

Eduínus, Edmundi filius, xi. Anglorum rex regnavit annis iiii.

Edulius, Hispaniæ Tarraconensis mons. Ptole.

Edumæi, populi Arabici. Steph.

Edúsam, ab edendo dixerunt veteres deam, quæ esui præerat, quemadmodum Potinam, quæ porui.

Edya, Nympha, Oceani & Tethyos filij, Hesiodo in Theogonia.

Edyme, vrbs Cariæ. Steph.

Ection, onis, pater Andromaches, & socer Hectoris, qui apud Thebas Ciliciæ imperabat, Homero libro 12. Iliad. Hinc deducitur adiectiuum Ectioneus. Ouid. decimotertio Metamorp.

Ectioneus impleuit sanguine Thebas.

Ectionea, alterum Piræi promontorium ab Ectione. Steph.

Eferem, vel Efcem. xlii. Hierosolymæ episcopus, anno salutis 126.

Efflui, Geimaniæ Septentrionalis populi. Tacit. Liouones hodie quibusdam vulgo *Lijflandt*.

Egebertus, primus Anglorum rex, Vuallos domuit, Bertulphum Merciorum, Ethenolfum, Cantianum, Suthredum, Orientalium Saxonum reges, & Northumbros vicit, regna suo imperio adiecit. Primus omnium nomen Angliæ insulæ imposuit, Polyd. lib. 4.

Egelaste, oppidum in Hispania citeriore: vnde sunt Egelastani, Plin.

Egemnon, ix. Corinthiorum rex.

Egemon, poeta fuit qui scripsit bellum Leuctricum Thebanorum & Lacedæmoniorum,

Egeria, Nympha, cui sacrificabant prægnantes, quod eam putabant facile foetum aluo egere. Festus. Numa Pompilius, referente Plutarcho, quo maiore in veneratione esset apud populum, simulabat sibi esse nocturnos congressus cum Egeria nympha, velut cum coniuge. Hinc fingit Ouid. Metam. lib. 15. Egeriam luctu ob Numæ discessum, conuersam esse in fontem. Erat autem Egeriæ fons Romæ extra portam Capenam in luco Camænarum.

Egesinus, philosophus, Euandri auditor. Cicero Acad. quæst. lib. 4.

Egesippus, historicus, scripsit de bello Iudaico.

Egestha, filia Hippotis Troiani, quam ne marinae belluæ ob periuriam Laomedontis secundum Apollinis responsa traderetur, pater impostam nauiculæ misit, quò fors tulisset: quæ tandem ad Siliciam delata, à Criniso fluuio in canem conuerso compressa, Acestem edidit. Vide CRINISVS.

Egesta, ciuitas in Sicilia, quam Aeneas condidit, & ab Acestis matre Egestam nominauit, quæ postea Segesta nominata est. Steph. ab Egesto Troe sic nominatam scribit, & calidas aquas ibi scaturire. Vide EGESTA, & EPIDAMNVS.

Egeus, i. meditatio, siue loquela, vel gemitus, aut ablatio. Eunuchus Persarum regis. Esther. 2.

Egidius Atheniensis, solitudinis studio, genus, patriam, & opes reliquit.

Egidius, Hispaniæ Cardinalis, vir acerrimus circa annum salutis 1457.

D. Egidius natione Lemouicus, religionis, ac pietatis, fulgor, Noniodunensis episcopus, Fiandros & Picardos ad Christi fidem conuertit, martyrumque sanctorum plurima cōstruxit monumenta. Rhen. lib. 1.

Egica, rex Hispaniæ fuit, qui Fasillam ducem Tudensem (vt eius vxore potiretur) necauit.

Egion, vrbs inter Actolos & peloponnesum Pomp.

Egipsa, Hispaniæ rex, anno ab vrbe 1436.

Egirtius, fluuius Aquitaniæ in Garumnam influens. Gers. Vineto.

Egla, i. vitula, aut currus, siue rotunda. vxor Dauid. 2. Reg. 3. 1. Par. 3.

Eglon, i. vitulus, aut currus, siue rotundus. nomen vrbs in tribu Iudæ, cuius rex fuit Dabir, Iosue 10. & 15. Nomen regis Moab. Iudicum. 3.

Egnatia, Ptole. Apulorum vrbs in Ionio pelago, hodie Iuuenantium.

Egra vrbs, à fluuio cui adiacet dicta: olim imperio Romano, hodie Bohemiæ regno subiecta. Ptolem. Monogada vocatur.

Egra, vrbs Arabiae iuxta sinum Ailanitem. Stephan.

Eguri, Hispaniæ Tarraconensis populi. Ptolem.

Ehud, v. Hæbræorum dux, qui & Aod filius Gera, filius Iemini, liberauit Israel a tyrannide Eglonis regis Moabitarum. Iudic. 3. Iosue lib. 5. cap. 5.

Eidetes, Iberica gens. Steph.

Eidomene, Macedoniæ vrbs. Steph.

Eilenia, vrbs nomē & Epitheton Mineruæ. Phauor.

Eilesum, nomen loci apud Steph. ex Homero.

Eilotæ, Hispaniæ populi. Polybius.

Eiminationum, Dalmatiæ vrbs. Ptol.

Einatus, Cretæ vrbs, alij fluuium & montem esse dicunt, inquit, Steph.

Eion, emporium ad ostia Strymonis fluuij, Thucyd. Chersonesii etiam vrbs, & circa Pieriam. Steph.

Eione, Corocondamæ promontorium, inter Pontum & Mæotim excurrans. Plin.

Eiones, Argiæ pagus fuit, postea nauale Mycenarum. Strabo.

Eionius, vnus è Græcorum principibus qui ad Troiam profecti sunt, ab Hectore interfectus. Homerus, Iliad. 8.

Eionius, Thrax, pater Rhœsi regis, qui noctu à Diomedæ & Vlyssæ interfectus est. Hom. lib. Iliad. 10.

Eiras, mons in Messenia, in quo se Messenij vnde decem annis contra Lacedæmonios defenderunt. Pausan.

Eiresidæ, tribus Acamantidis vicus. Stephan.

Eiscadia, Lusitaniæ vrbs sub Viriati imperio, à Seruiliano capta. Appian.

Eizelos, Siciliae Castellum. Steph.

Ela, i. ilex, vel quercus, siue fortitudo, aut maledictio, vel iuramentum scilicet imprecationis: aut Syriacè, Deus. ciuitas Idumæorum. Genes. 36.

El, pater Osee propheta. 4. Reg. 15.
 Ela, filius Caleb filij Iephone. 1. Par. 4.
 Ela, pater Semci præfecti in Benjamin. 3. Reg. 4.
 Ela, filius Ozi. 1. Par. 9.
 Ela filius Baasa regis Israel. 3. Reg. 16.
 Ela. rrr. rex Israel.
 Ela, Asia regio. Steph.
 Elabacare, locus Indiae intra Gangem ad maris
 litus. Arrian in Periplo.
 Elabotas, fluuius per Antiochia campū, qui Pa-
 gris subiaceat, fluens, Strabo lib. 16.
 Elacataun mons Thessaliae, in quo Iouis Elaca-
 tae templum. Steph.
 Elad, i. Dei aeternitas aut testimonium vel præda
 filius Suthalæ filij Zabad. 1. Par. 7.
 Elada, i. Dei cætus vel congregatio, aut Dei æter-
 nitas siue testimonium, vel Dei præda filius
 Tahar filij Bared filij Suthalæ filij Ephraim.
 Par. 7.
 Elæa, Steph. vrbs Asiae in Aeolica, Pergamenu
 nauale, quæ Cidenis nominabatur, à Mene-
 stheo condita, insula item Propontidis. Plin.
 Elæa, Phœnicia vrbs inter Tyrum & Sidonem,
 Stephan.
 Elæa, vrbs prope Mysiam, nauale Bithynia. Eid.
 Elæa, vrbs & portus Aethiopiae, & insulae tres. In-
 de Gentile Elaira. Strabo.
 Elæa, Thraciae Europae vrbs. Procop.
 Elæas, Epiri portus. Ptolem.
 Elæcus, vicus in tribu Hyppoothōride, cuius in-
 colæ Eleusij Steph.
 Eleitichus, Lyciae oppidum. Steph.
 Elæus, Thraciae Chersonesi oppidum. Ptolem.
 Elæus, vrbs in Doridis sinu. Plin. Epiri item. Pro-
 lem. & Calidonia, Polyb.
 Elæus, vrbs in Hellespōto, & alia in Argo: inco-
 læ, Eleusij. Steph.
 Eleusina, insula Ciliciae post Epirum, quæ nūc Se-
 baste, iuxta Cyzicum. Sunt & aliae insulae se-
 prem: Gentile, Eleusius, Steph.
 Elaira. Vide LEVCIPPIDES.
 Elais, vna ex trib. filiar. Anij, Apollinis & Rhoio
 filij, quæ quicquid tangebant, in triticum, vi-
 num ac oleum statim vertebatur. Cæl. antiq.
 lect. lib. 7. cap. 15.
 Elaites, nomen Aegypti ad dextram fossæ. Ca-
 nopica. Strabo.
 Elaius, mons circa Phigaleam. Pausan.
 Elamita, Arabiae populi. Pli. cap. 28. libro 6.
 Elamite, Persarum principes, ab Elam filio Sem.
 Ioseph.
 Elana, Arabiae Petrae vrbs, ad sinum Arabicum.
 Ptolem. *Aila*, Nigro.
 Elancorum, emporium Indiae intra Gangē. Ptol.
 Elaphebolia, festa apud Græcos quæ fiebat mē-
 se Februario, in quib. cerui Dianae Elaphebo-
 liae sacrificabantur: vnde & mēsis illis Elaphe-
 bolion dictus est.
 Elaphia, Diana dicta est, ab Elaphia nutrice.
 Palaph.

Elaphites insula Hadriatici maris, XII. M. pass. à
 Melita. Plin.
 Elaphonesus, vna Sporadum insularum, cum vr-
 be eiusdem nominis. Steph.
 Elaphus, mons, Asiae & Arcadiae. Pausan.
 Elaphusa, insula in Adriatico mari. Plin.
 Elasa, filius Rapha, filij Baana. 1. Par. 8. lat. Dei fa-
 ctura.
 Elasa, filius Saphan. Iere. 29. 1. Efd. 10.
 Elatas, Bithyniae fluuius in Pontum decurrens
 Ptolem.
 Elarea, vrbs maxima Phocidis ab Elato quodā:
 & alia Thessaliae & alia Thesprotiae, quam
 etiam vocant Elatriam. Steph.
 Elath, ciuitas regni Edom, ad quā profecti sunt
 filij Israel, de Hefiongber. Deut. 2. lat. cerua,
 siue fortitudo, aut ilex, vel quercus.
 Elatus, Perrhæbus quidam, pater Cinei, qui inde
 Elateius cognominatur ab Ouid. li. 12. Meta.
 Elauer, Galliae fluuius, apud Caesarem. *Allier*,
 Martiano.
 Elauia, castellum Siciliae. Steph.
 Elbestij, populi Libyae. Steph.
 Elbo, insula quaedam. Steph.
 Elbonthis, vrbs inter Aegyptum & Cyrenen.
 Steph.
 Elbora. Vide LIBORA.
 Elcana, filius Core filij Isaar filij Caath. Exo. 6.
 lat. Deus Zelotes, aut Dei professio, vel Dei
 calamus siue Deus nidus eius.
 Elcana, filius Ieroam. 1. Reg. 11. Par. 12.
 Elcana, filius Asir. 2. Par. 6. & 28.
 Elcebus, Prol. Galliae vrbs. *Schlestat* hodie.
 Elcefaeus, viculus in Galilea, vnde Nahū prophe-
 ta, Nahum. 1. lat. Dei durities, vel serotinus.
 Elcethium, Siciliae vrbs. Ptolem.
 Elcoboris, Lufstaniae oppidum. Ptolem.
 Eldaa, filius Madian filij Abrahæ. Gen. 25. lat. Dei
 scientia aut cognitio.
 Eldad, nomen viri, super quem requieuit spiritus
 Domini in castris. Num. 11. lat. Dei dilectio aut
 dilectus.
 Eldamatij, Arabes, circa Mesopotamiam. Plin.
 Eldana, Prosemæo; Hispaniae vrbs, Donia alio
 nomine. Indiae item vrbs, intra Gangem.
 Eldimæi, Susiane regionis populi. Ptolem.
 Eldredus x. Anglorum rex, anno salutis 940. Po-
 lido. lib. 6.
 Elea, ciuitas Lucaniae quam quidam Helam, à
 fonte nominauerunt. Alij à palude dictam
 opinantur, quæ Græcè τὸ ἔλας, dicitur. Steph.
 Lucaniae urbem esse scribit, olim Bylen di-
 ctam, deinde ab amne vicino Elcam, & sub
 tempore Βίλαων. Hæc Latine Velia dice-
 batur.
 Elia, Acolidis vrbs, Pomp. libro secundo. In ea
 natus est Zeno philosophus, qui Eleares
 dicitur: & eius philosophia, Eleatica. Aristo-
 teles,
 Eleale, i. Dei ascensio, siue Dei holocaustum.
 ciuitas

ciuitas Amorrhæorum in Galaatide regione,
 tribui Iudæa scripta. Isa. 15. quam ædificauerūt
 filij Ruben, Num. 32.
 Eleazar, i. Dei adiutorium, siue Dei atrium, filius
 Aaron filij Amram filij Caath filij Leui. Exod.
 61. Paral. 1.
 Eleazar Dinæi, princeps seditionis inter Iudæos
 & Samaritas, ex qua latrocinia oborta sunt.
 Quadratus, seditionis principes cruci affixit.
 Ioseph. libro 20. cap. 11. & 12. Tacit. lib. 12.
 Eleazarus, filius Mathathiae, filij Ioannis. 1. Ma-
 chab. 2. Pater Phinees filius Mofollaniae. 1. Pa-
 ralip. 9.
 Eleazarus, Annæ filius pontifex constitutus, an-
 no salutis 20.
 Eleazatus, quidam degente Iudæa, quonam pa-
 tro Romanorum exercitu præsentente, dæmo-
 nes fugabat. Vide in dictione SALOMON.
 Electa, mulier ad quam scribit Ioannes, secundo
 Ioan.
 Electra, Messeniae oppidum & fluuius. Pausan.
 Electra, Hesiodo, Nympha, Oceani & Tethyos
 filia, vxorque Atlantis: cuius filia etiam Ele-
 tra dicta fuit, quæ Ioui Dardanum peperit.
 Virg. lib. 8.
 Electra, Orestis soror, filia Agamemnonis, quæ
 coelibem ad multum ætatis, vitam egit: vn-
 de etiam ab Helena apud Euripidem πολυ-
 χερόντι παρθένη, hoc est, annosa virgo per
 cōtumeliam appellatur. Idē aliqui Electram
 dictam volunt, quasi ἄλεκτρον, hoc est, sine
 thalamo, quanquam alij magis placet à flu-
 uo colore, electrumque referente, ita fuisse
 appellatam.
 Electrides, insulae, in quibus Dardali & Icarj sta-
 tuæ sunt. Aiunt has insulas iuxta Eridani ostia
 esse. Est etiam stagnum prope fluuium, aquæ
 calidæ, vnde tam grauis odor redditur, vt
 nullum animal inde bibat, & aues superuoli-
 tantes mortuæ decidant. Ambitus est stadio-
 rum ducentorum: Fabulantur autem, Phaet-
 ontem fulminatam ibi decidisse, & pluri-
 mas ibidem populos prouenire, ex quibus
 electrum manat, gummi simile, lapidis instar
 durefcens. Incolæ loci, Electrinae, vel Electri-
 ni. Steph.
 Electrion, Amphitryonis pater, filius Alcæi. He-
 siodus in Aspide.
 Elees, Italiae fluuius, prope Eleam, in Lucania,
 Strab. *Euoli*, Nigro.
 Elegarda, Armeniae maioris vrbs. Ptolem.
 Elegia, reguuncula trans Euphratem.
 Elegia, Armeniae ciuitas, quam præterfluit Eu-
 phrates, occurrente illi apud eam Tauro mō-
 te, nec resistente. Plin. lib. 5. cap. 24.
 Elehanan, nomen viri. 2. Reg. 23. 1. Paralip. 11. Lat.
 Dei gratia, siue Dei misericordia, aut Dei
 adnum.
 Elei, populi in Peloponneso, clarissimi propter
 delubrum Iouis Olympij, ludosque Olym-

piacos, quorum præfecturam Elei habuerunt:
 vnde Elei equi, & Eleus cancer sæpè legun-
 tur. Lucanus.
Quantum clamore inuatur Eleus sonipes.
 Eleleus, vnum ex Bacchi cognominibus, ab ἔλα-
 λίζω, verbo Græco, quod significat vociferari,
 quemadmodum prælio congressari consue-
 nerunt. Ouid. lib. 4. Metamorph. Hinc Bacchæ
 ipsæ dictæ sunt Eleides. Ouid. 4. Epist.
Nunc feror, vt Bacchi furij Eleides actæ.
 Eleleus, dictus est ὁ δὸν ἔλαλεω ἀπὸ τῶν γλῶσ-
 σῶν, hoc est, quod æterno circa terram meatu vo-
 lui videatur.
 Eleph, vrbs in tribu Benjamin, Ios. 18. Lat. mille,
 siue doctrina, aut bos, vel dux.
 Elephantina, vrbs quæ distat à Thebis Ægy-
 ptis viginti & octingentis stadiis. Hero Nili
 item insula. Ptolem.
 Elephantini, vel Elephantia, populi Apuliae.
 Elephantis, Nili insula, Plin. lib. 5. infra nouissi-
 mum cataracten, nauigationis Ægypticæ finis.
 Ibi Æthiopicæ conueniunt naues: namque
 eas plicatiles humeris transferunt, quoties ad
 cataractas ventum est.
 Elephantis, poetriae nomen, quæ libellos scri-
 psit, quibus varia genera concubitus, variisq;
 coeundi modos complexa est. Martialis,
Nec molles Elephantidis libelli.
 Elephantophagi, Æthiopes sub Ægypto. Strab.
 Elephas, ad Aualiten sinum mons, in Æthiopia
 sub Ægypto. Ptolem. Est & locus ad Gadita-
 num fretum. Strabo.
 Elere, Cæle Syriae vrbs. Ptolem.
 Eleus, Bacchi cognomē, dictus quasi pius pater,
 quod libertatem hominibus præstet. Græci
 enim ἔλεος, misericordiam vocant. Ouid.
Nihil eleusq; Eleusq; parens, &c.
 Eleus, Eleuntis, Phraciae vrbs. Thucydides. lib. 8.
 Herod. lib. 7. Ab ea Eleuntij dicti, Thucydidi
 ibidem.
 Eleus, fluuius, qui Mediae magnam partem ir-
 rigat.
 Eleusa, insula ex opposito Cypri.
 Eleusin, Theræ insulae vrbs est. Ptolem.
 Eleusina, pagus Ægypti est, Strabo. Atticæ item
 vrbs, Ptolem.
 Eleusina, vrbs ab Ogyge condita. Orof. libro 1.
 cap. 7.
 Eleusis, & Eleusin, modò Lepine vocatur, ciui-
 tas Atticæ vicina, non longè ab Athenis, in
 qua regnauit Eleusius, qui Cererem filiam
 quærentem liberalissimè hospitio suscepit.
 Ob cuius memoriam, Eleusini Cereri solen-
 nia sacra instituerunt, quæ Thesmophoria di-
 cebantur.
 Ouid. 7. Metamorph.
Cercyonis lethum vidit Cerealis Eleusis.
 Quin & Ceres ipsa ab huius oppidi nomine
 Eleusina cognominatur. Virg. 1. Georg.
Tarda q; Eleusina matris voluentia plaustra.
 Bb. 3.

Eleusius, nomen viri, quem Ceres docuit omnem agriculturam, à quo Eleusis ciuitas nominata est.

Eleuzius, Cyzicæ episcopus, à fide catholica ad Macedonianam hæresim desciuit: qui tamen postquam resipuisset, & episcopatu seipsum abdicasset, reliquo vitæ cursu vitam solitariam egit. Niceph. lib. 11. cap. 5.

Eleuthera, ciuitas Cretæ, ab Eleuthere vno Curetum, Saorus aliàs dicta. Steph.

Eleuthera Cilicia, id est, libera Cilicia, cuius patres diuersis in locis recensentur: Gentile, Eleuthero Cilices. Steph.

Eleutheracina, ciuitas Cretæ, postea Apollonia dicta. Steph.

Eleuthera, vrbs Bœotia, ab Eleuthere Apollinis filio, & alia Cretæ, ab Eleuthere vno Curetum, quæ etiam Saorus vocabatur, à Saora Nymphæ. Est & alia iuxta Istrum fluuium in Ponto, sic dicta, quòd Iason Ætam fugiens, timore illic liberatus sit. Est etiam Lyciæ vrbs, à Nymphæ quadam. Steph.

Eleutheris, vrbs Bœotia, Oropi, prope Cothum & Encleum. Steph.

Eleutheriscus, vrbs Macedonia. Steph.

Eleutherium, oppidulum Mysia. Steph.

Eleutherius, Iupiter dictus est, quasi liberator, quòd apud Ætopum Platæarum amnem Græcorum copiæ Mardonium cum trecentis Persarum millibus ad internecionem deleuissent.

Eleutherius, consul cum Euagrius (aliàs Eucharion) anno ab vrbe 1134.

Eleutherius Exarchus, Italia regem se dixit, quem militiæ duces apud oppidum Luceolum interfecerunt: caput tyranni Constantinopolim miserunt. Blond. lib. 9. decad.

Eleutherius, D. Dionysij Arcopagitæ & vitæ & mortis socius.

Eleutheria festa, pluraliter, quasi liberatoria, id est, libertatis solennia. Plaurus in Persa, Basilicè agitur Eleutheria. In his certamen armorum currentium quinto quoque anno celebratur: quæ festa nomen acceperunt à Ioue Eleutherio qui templum habebat ad Platæas Bœotia ciuitatem.

Eleutherna, vrbs Cretæ, ab vno Curetum dicta, Stephan. Vide **ELEUTERÆ**, & **SATRA**.

Eleutherocilices, Asiae populi. Cicer. 5. ad Atticum, Eleutherocilices populi in Amano, ne regibus quidem vnquam paruerant.

Eleutheropolis, Suida, prima Palestinae vrbs, quæ Antonino est inter Ascalonem & Neapolim.

Eleutheros, flumen est iuxta Orthosiam urbem quæ est in radice Libani montis. Plinius libro 9.

Eleutherus, XII. Rom. episcopus. Euseb. libro 5. cap. 1.

Eleutho, Dea parturientibus assistere solita, vt Pindaro placet in Olymp. vbi eam & Par-

cas Apollo iubet adesse Euadne parturienti.

Eleutij, populi Apulia, gens quam Parthenius Elephantidem vocat.

Elgos, oppidum Lydia. Steph.

Eliã, filius Ieroam, 1. Par. 8. 1. Esdr. 10. Lat. Deus dominus, aut fortis dominus.

Eliab, filius Phallu filij Ruben, Num. 26. Primogenitus filiorum Isai patris Dauid, 1. Reg. 17. 1. Paral. 2. Filius etiam Helon, princeps tribus suæ Zabulon, Num. 1. Lat. Deus meus pater, siue Deus patris.

Eliacim, filius Helcia, Isa. 22. 4. Reg. 18. præpositus domus regis Ezechia. Filius item Iosia regis, à Pharaone Nechao Ioacim appellatus, 4. Reg. 23. Pater Iona, Luc. 3. Lat. Dei resurrectio, aut affirmatio, siue Deus resurrectionis vel firmitatis, aut Deus vindicans.

Eliada, pater Razon, 3. Reg. 11. Filius Dauid, 2. Reg. 3. 1. Par. 3. Dei scientia vel cognitio.

Eliam, filius Achitophel. 2. Reg. 23. Lat. Dei populus.

Elias, propheta sanctissimus & celebratissimus, 3. Reg. 17. Lat. Deus aut fortis Dominus.

Elias monachus, non procul ab Antinoo ciuitate, degebat in eremo, agens annum ætatis circiter centesimum decimum. Antea tamen pene septuaginta annis solus vixerat in solitudine: & ad hanc ætatem ieiunando, & viriliter conuersando peruenit. Sozom. lib. 8. cap. 1.

Eliasaph, 1. Deus augens, vel Deus augmentationis, aut Deus finiens, filius Ducl, princeps tribus suæ Gad. Num. 1.

Eliasib, 1. Deus conuersionis, aut Dei sessio, vel habitatio, siue Dei insufflatio, filius Elieonai filij Naaria, 1. Para. 3. 24. 2. Esdr. 19.

Eliatha, nomen viri, 1. Par. 25. Lat. Deus meus tu, aut Deus meus venit.

Elibyrgæ, vrbs Tartessii. Steph.

Elica, nomen viri, 2. Reg. 23. Lat. Dei pelicanus, aut fortis vomitus.

Elice, stella maris, vel sydus iuxta polum Arcticum. Vide **HELICE**.

Elicius, Iouis cognomentum, qui in Auentino celebratur, ab eliciendis, hoc est, euocandis fulminibus impositum. Ouidius 3. Fastorum, *Elicunt caelo te Iupiter: vnde minores Nunc quoque te celebrant, Eliciumque vocant.* Vide Palæph. lib. 1. cap. 3. de deorum cognominibus.

Elidad, filius Chafelon, princeps tribus Benjamin. Num. 34. Lat. Dei dilectus, vel Dei dilectio.

Eliel, filius Thohu, 1. Par. 6. & 8. Mahumetes, 1. Par. 11. 2. Par. 31. Lat. Deus meus Deus, vel Dei fortitudo, siue Dei potentia.

Elidicus, XVI. Atheniensium princeps, anno ab vrbe 22.

Eliezer, Ismaelis frater vterinus, & alter Abrahamæ

brahæ ex Agar Aegyptia filius. Comest. in ca. 16. Genes.

Eliezer, filius procuratoris domus Abraham. Genes. 15. Lat. Dei adiutorium, siue Dei atrium.

Eliezer, filius Mosis. Exod. 18. 1. Par. 23.

Eliezer, filius Bechor filij Benjamin filij Iacob, 1. Par. 7.

Eliezer, filius Iorim. Luc. 3.

Eligius, Nouiomensis episcopus, quum antè auri-fex esset, quicquid ea arte lucri consequebatur, dabat pauperibus.

Elihoreph, 1. Dei hiems, aut Deus iuuenturis, siue forte opprobrium, aut Deus acuminis. filius Sifa, princeps exercitus Salomonis, tertio Reg. 4.

Eli, populi sunt circa Astaboram & Astapam fluuios, incolentes, qui etiam Rhizophagi dicuntur, propterea quòd ex adiacente palude euulsis radicibus musulas efficiunt, ad solem coctis venduntur. Strab. li. 16.

Elicoci, Gallia Narbonensis populi. Ptolem.

Elichranum, Illyridis vrbs. Polyb.

Elim, 1. arietes, aut fortes, vel cerui, siue valles, ciuitas Moabitarum non procul à limite: ad quam peruenerunt filij Israel profecti de Mara, Exod. 16. Num. 33. Est & nomen putei, Isa. 15. aut nomen ciuitatis, & debet legi Beer-elim.

Elimelech, 1. Deus meus rex, aut Dei consilium nomen Beth-lehemitar cuiusdam, maritus Noemi. Ruth. 1.

Elimia, vrbs Macedonia, & Elimiotæ populi, ab Elimo heroe, vel Heleno, vel ab Elima Tuscorum rege. Steph.

Elini, Theprotica gens: item Elinia regio, est & Sicilia vrbs. Steph.

Eliocrotæ, vrbs Hispania, Anton. *Lorca*, hodie.

Elioenai, 1. ad ipsum oculi mei, siue ad ipsum fontes mei, aut ad ipsum afflictio vel paupertas. filius Naaria filij Semaræ filij Secheni, 1. Par. 3. & 4. Filius item Bechor, filij Benjamin filij Iacob. 1. Par. 7. & 8.

Eliones, Africa Propria gens. Ptolem.

Elionora, Angliae regis filia, Alphonfi, cognomine Boni, Hispania regis vxor, anno salutis 850.

Eliphal, 1. Dei miraculum, vel Dei iudiciu, filius Vr, 1. Par. 11.

Eliphale, 1. Deus liberationis, siue Deus expellens. filius Dauid, 2. Reg. 5. qui 1. Paral. 3. & 14. dicitur. Eliphelct. Est & filius Esec. 1. Par. 8.

Eliphalu, 1. Deus mirabilis, siue Deus iudicij, nomen Sacerdotis, 1. Par. 15.

Eliphaz, 1. Dei nisus vel conatus, aut Dei obrizò, filius Esau, ex Ada vxore. Gen. 36.

Eliphelct, 1. Deus liberationis, siue Deus meus expellens: filius Asbai, 2. Reg. 23. filius item Dauid, 1. Paralipom. 3. qui 2. Regum 3. dicitur Eliphalect.

Elis, oppidum in Occidentali tractu Peloponnesi non procul ab Olympia: à qua & circumiecta regio Elis appellatur, Alphæo fluuiio irrigata. Virg. 3. Georg. Hinc Eleus, lea, leu. Item Elias, Eliadis: vt equæ Eliades, quæ apud Elidæ certamine curuli palmas merentur, vt annotauit Seruius in illud Virgilij 1. Georg.

-Eliadum palmas Epirus equarum.

Elis, Stephano ciuitas apud Olympiam Aegyptiam, ab Eleo Tatali filio. Est & alia Arcadia, & tertia Hispania. Ciuis, Elideus, Elieus & Eleus. Possessiuum, Eliacus. Patronymicum, Eliadæ. Homerus Epeos vocat.

Elisa, 1. Deus est, aut Dei agnus, siue Deus comodans. filius Iauan, Gene. 10. Ab hoc Aegoles siue insula Ionij maris. Ezech. 27.

Elisari, Arabiae felicitis gens. Ptolem.

Elisphasij, Peloponnesi populi. Polyb.

Elisus, Arcadiae vrbs, Pausan. itè Sicyonæ & Elidis fluuius. Strabo, Pausan.

Elixoia, insula Hyperboreorū, minor quam Sicilia, iuxta flumen Cerambycam. Steph.

Elixus, fluuius Cei insulae. Strabo.

Eliza, Beli Phœnicum regis filia, Dido cognominata quòd plurima supra animi muliebris fortitudinem gesserit. Nam & frarris insidias fugiens, Carthaginem condidit: cumq; à suis ciuibus cogerebatur Iarbæ, nouæ vrbi bellum inferenti nubere, morte spontanea se à secundis nuptiis liberauit. Virgil. 4. Aeneid. Vide **DIDO**.

Elizabeth, 1. Deus iuramenti, vel saturitatis, siue Dei septenarium, vxor Aaron, filia Aminadab. Exod. 6. Vxor item Zachariae, mater Ioannis Baptistæ. Luc. 1. Fuit etiam Vngariae regina, mulier sanctissima inter diuos relata.

Elizapham, filius Oxiel filij Caad filij Leui, Exod. 6. Filius item Pharnach, Num. 34. Lat. Deus Aquilonis, siue Deus absconditus, aut Deus speculator.

Elisama, filius Ammiud, princeps tribus suæ Ephraim, Num. 1. Paralip. 7. Filius item Dauid, 1. Paralip. 3. & 14. qui 2. Regum. 5. dicitur Elisua Pater Nachaniae, 4. Reg. 25. Sic nominabatur filius Inia filij Sellum filij Sisamoi, 1. Paralip. secundo. Lat. Deus exauditionis, siue Dei exauditionis.

Elizeus, propheta, Elia discipulus, filij Saphat. 3. Reg. 19. & 4. Reg. 3. Luc. 4. Lat. Dei salus, vel Deus saluans.

Elisua, filius Dauid, 2. Reg. 5. qui Elisama. 1. Par. 3. dicitur. idem quòd Elizeus significat.

Elisur, filius Sedeur, princeps tribus Ruben. Numer. 1. Latine Dei fortitudo, siue Dei petra, aut Dei plasmatio, vel colligatio.

Eliu, filius Ieroam patris Elcana, 1. Regum 1. Nomen principis militiæ, 1. Paralipomenon. 12. & 26. & 27. Lat. Deus meus ipse, aut fortitudo ipsius.

Eliud, filius Achim filij Sadoch. Matth. 1. Lat. Deus laudis siue confessionis, aut Dei laus vel confessio.
 Ellel, pater Abdon iudicis Israel. Iudic. 22. Lat. laudans siue lucifer, aut stultitia.
 Eelli. Vide ELLOPIA, & SELLI.
 Ellopia, regio Eubœæ, & ipsa insula, ab Ellope Iouis filio. Sic etiam dicebatur regio iuxta Dodonam, cuius incolæ Elli & Selli. Est etiam vrbs circa Dolopiam, & regio circa Thespias, Steph.
 Ellopium, vrbs Aetoliæ. Steph.
 Ellus, v. consul. & solus, anno ab vrbe 1231.
 Ellus, fluuius omnium maximus, qui in Herimum se exonerant. Herodot.
 Elmantica, vrbs Iberiæ, intra Iberum fluuium. Stephanus. Vide an sit Salmantica Ptolemæo dicta.
 Elmelech, i. Dei regnum vel consilium. ciuitas in tribu Aser. Ios. 10.
 Elmoad, filius Iectam Gen. 10. Lat. Dei mensura aut atrium dilecti.
 Elnaem, pater Iofaia & Ieribai. 1. Par. 11. Lat. Dei pulchritudo, siue Deus monens eos.
 Elnatham, filius Achobor, Ier. 26. Pater Noesta matris Ioachim filij Ioachim. 4. Reg. 14. Lat. Deus dedit, siue Dei donum.
 Elon, filius Zabulon, Genes. 46. Index Israelitici populi, Iudic. 12. Nomen ciuitatis in tribu Nephthali, Ios. 19. 3. Reg. 4. Cale fuit nomen patri Basemath & Ada vxorum Esau. Genes. 26. & 36. Lat. Ilex, vel quercus, aut fortis.
 Elone, vrbs Perthæbiæ, quæ & Limone dicitur, Steph.
 Elops, Centauri proprium.
 Elorini, populi Siciliæ, vt author est Cic. 5. Ver. Elorus, fluuius Siciliæ, qui adiacentibus campis superflusus, Nili more eos fecundat: & non procul à Pachyno promotorio in mare euoluitur. In eo fluuius pisces mansueti cibum è manu capiunt. Plin. lib. 32.
 Elorus, vrbs Siciliæ, ab Eloro fluuius. Alia est Macedonia: Thucydides etiam Elorinæ viæ meminuit. Steph.
 Elos, ancilla fuit Athamatis, à cuius nomine dicta est vrbs Achaïæ, Elos. Vide Helos.
 Eloræ, seu Elotia, sua publica appellant mancipia Lacedæmonij, id est, ministros publicos, vt sunt apparitores, listores, qui apud Thesalios dicuntur Penestæ.
 Elpenor, vnus ex comitibus Vlyssis, qui à Circe cum aliis sociis in porcum conuersus fuit: & deinde pristina formæ restitutus, de lapso de fealis cernicæ fregit. Homerus decimo Odyssæ.
 Elpes, Boetij vxor.
 Elphaal, filius Mehusim, 1. Para. 8. Lat. Dei opus, vel Dei operatio.
 Elpia, vrbs in Dauniis, à Rhodiis condita. Stephanus.

Elpidius Cappadox, solitudinis amator, qui annis 25. in spelunca quadam vixit, ibiq; bis tantum in hebdomade vescebat.
 Elpis, nomē proprium Boetij vxoris, de qua hoc extat epitaphium,
*Elpis dicta fuit, Sicula regionis alumna,
 Quam procul à patria coniugis egit amor.
 Quo sine mœsta dies, nox anxia flebilis hora:
 Cūq; viro solūm spiritus vnus erat.
 Lux mea non clausa est tali re. amente marito:
 Maiorsque anima parte superstes ero.
 Portici vsq; sacris iam nunc peregrina quiesco
 Iudicis aterni testificata thronum:
 Nēue manus bustum violet, ne fortè iugalis
 Hac iterum cupiat iungere membr. cinis.*
 Elthece, i. Dei rhecæ, vel capsæ. ciuitas in tribu Dan. Ios. 19. quæ Ios. 21. Eltheco dicitur.
 Elthecon, i. Dei correctio, siue Dei præparatio. ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.
 Eltholad, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15. in tribu Simeon. Ios. 19. i. at. Dei generatio.
 Elui, populi Aquitanix, inter Garumnam & Ligirim adiacentes. Strab. li. 4.
 Eluia, Paphlagoniæ vrbs. Ptolem.
 Eluidius, Auxentij discipulus, fagebatur virginem peperisse, sed postea cum viro congressam alios suscepisse liberos fratres Domini. Insanam eius opinionem confutat Hieronymus, Epiph.
 Eluina, dicta est Ceres ab Eluio oppido, vel ab Eluide fluuius, in quo colebatur.
 Elul, i. vlulatus siue pernoctatio. nomē sextæ lunationis, partim Augusto, partim Septembri respondentis, 1. Mach. 14.
 Elulij, Mauritanicæ Cæsariensis gens, apud Ptolemæum.
 Eluri, populi Scythici, Steph.
 Elusa, Narbonensis Gallicæ vrbs, Claudian. & Ammiano.
 Elusa, vrbs nunc quidem Palestinæ tertiæ, olim verò Arabiæ. Steph.
 Elusaberris, ciuitas est præcipua Auscorum, apud Melam li. 3. cap. 2. vulgò dicitur, *Aux.*
 Elusates, Aquitanix populi. Plin. li. 4. ca. 19.
 Eluzai, nomen viri, 1. Para. 12. Lat. Dei fortitudo.
 Elydna Indiæ extra Gangem vrbs. Ptolem.
 Elyma, Macedonia oppidum. Ptolem. Siciliæ item, Thucyd.
 Elymæ, regio Assyriorum iuxta Persiam prope Susidem. Steph.
 Elymida, ciuitas in Perside, 1. Mach.
 Elymai, Plinio capite 33. libr. 6. regio Persidi vicina.
 Elymas, nomen magi, Act. 13.
 Elymnum, insula Eubœæ, cum ciuitate. Stephanus.
 Elymus, heros, Elymiæ ciuitati Macedonia nomen dedisse putatur. Steph.
 Elyrus, vrbs Cretæ. Steph.
 Elysiūm, locus vbi piorum animæ habitant

ἄπὸ τῆς λύσεως, à solutione. Nam animæ post solutionem vinculi corporei deueniunt, ad Elysios campos. Hunc locum alij inferorum foelicitatibus plenum alij fortunatas insulas, alij circa lunarem circulum esse dicunt, vbi iam æter purior est.
 Elysiij, Germaniæ populi Tacit.
 Elysiij campi in Bœotia, in campo Thebano, Lycophron. Plutarchus celebrat in insulis Britannicis ad Oceanum, cui astipulatur Homerus: in Arcadia etiam & in Hispania. Vide ATLANTICÆ INSVLÆ.
 Elzabad, nomen principis, 1. Paralip. 26. lat. Dei dotatio.
 E M
 Emalchuel, i. rex Deus. aut regnum Dei, vel nuncius Dei nomen viri. 1. Mach. 11.
 Eman, filius Zaræ filij Iuda, 2. Paral. 2. lat. raultus, aut tumultuans, vel Syriacè fidelis.
 Emanuel, Constantinopolitanus imperator, anno salutis 1142. Blond. lib. 6. decad. 2.
 Emanuel Chrysoloras Byzantius, Græcas literas in Italiam reduxit, anno salutis 1378. Plato.
 Emat ciuitas quæ nunc Antiochia nominatur: & duæ sunt (vt inquit Hieronymus) magna scilicet, & minor. Magna, Antiochia: minor appellatur Epiphania. Vnde etiam nunc pergentibus in Mesopotamiam prima mansio Emas, corrupto quidem vocabulo, sed pristini hominis vestigia retinente.
 Emath, Nehem. 12. Heb. Meah, nomen turris. lat. interpretatur centum.
 Emathia, nobilis Europæ regio, Thraciæ finitima, postea Macedonia appellata: ita dicta (vt quidam existimant) ab Emathione rege, fratre Memnonis, Titani & Auroræ filij. Plin. lib. 4. ca. 10. Poëtæ Emathiam aliquando vsurpant pro Thessalia suo quodam iure vicinorum locorum appellationes confundentes. Virg. 1. Georgic.
*Non fuit indignum superis, bis sanguine nostro
 Emathiam, & latos Hami pinguescere campos.*
 Lucanus li. 1.
Bella per Emathios plusquam ciuilia campos:
 hoc est per campos Pharsalicos, qui in Thessalia sunt, teste Plinio li. 4. c. 8.
 Emathius, Noæ nepos, Emathiam tenuit, ac de suo nomine vocauit. Berof. li. 4.
 Embarus, insanus & delirus vir in Piræo insula, qui solus in eadem regione repertus est, qui filiam ad numen placandum ob famem ibi grassantem sacrificaret: vnde natum proverbium. Embarus sum: dictum de insano deliròque, Eras. Chil. 3. centuria 10. Prouerb. 81.
 Embatum, locus Erythrææ, id est maris rubri. Stephanus.
 Emer, i. dicens, vel loquens, siue exaltatio, aut Syriacè, agnus. nomen loci, 1. Efd. 2.
 Emericus, Vngariæ rex, anno salutis 1193.
 Emerita Lucij Anglorum regis soror, quæ pro

Christiana pietate flammis extincta est.
 Emerita Augusta, vrbs Hispaniæ ad Lusitaniam spectans, Strab. Est hæc vrbs cocco celebris, quod est rubrum granum, cuius succo vellera tinguntur, Tyrio splendori neuiquam cedentia. Plin. lib. 9. cap. 41.
 Emoum, locus Æthiopiæ sub Ægypto. Plin.
 Emisa, vrbs Phœnicæ Libanusiæ: Gentile, Emisæus, vel Emisenus. Steph.
 Emmaus, Ptolemæo, Iudææ vrbs, eidem alio nomine Nicopolis, vbi cognitus CHRISTVS in fractione panis. Luc. 24.
 Emmer, pater Phashur sacerdotis. Ier. 20. 1. Efd. 2. Pater item Mofollamith. 1. Paralip. 9. & 24. idem signif. quod Emer.
 Emni, Taprobanæ gens, Ptol.
 Emodus, mons qui circa finem Indiæ in duos ramos diuiditur. Alteri Ortorocoras nomen est, alteri Semantinus. *Moghali*, Castaldo.
 Empelathra, vrbs Indiæ intra Gangem. Ptol.
 Emplaria, festa apud Athenienses, in quibus mulieres plexis capillis solebant procedere. Hesyechius.
 Empanda, veterum dea erat, quæ rebus patientibus præesset.
 Empedocles, philosophus & poëta Agrigentinus, qui de rerum natura versibus scripsit, vt apud Romanos Lucretius. Hic (vt auctor est, Hieronymus) omne quod viuunt & mouetur, non putauit edendum, sicut & Pythagoras, & ex lite amicitiaque inter se dissentientibus, cuncta constare dixit. Animam non in capite, nec in pectore, sed in sanguine disseminatam esse: ac illis partibus homines magis sentire, quibus plus mentis inest asseruit. Feruit hunc, cum lacum Aetnæ montis inuestigare contenderet, decidisse in foueam igneam, & in cœndio cōsumptum. Vel vt alij, noctu à sociis clam discedentem, in ardentē caminum montis Aethnæ se demisisse, vt deus immortalis haberetur: sed ferreas eius crepidas, ex camino per flammam reiectas, rem patefecisse.
 Empedocles creditus est ab Aristotele, Rhetoricam dominam rerum, primum nouisse: quod etiā aliis ab aliis adscribitur, vt Parmenidi, vel Cadmo Milesio, Pherecydo Syro, & Hecataeo, qui primi soluta oratione vsi sunt.
 Emporia Punica, loca Syrtibus propinqua. Polyb. Liu.
 Emporiæ, vrbs Hispaniæ Tarraconensis. Ptol.
 Emporium, vrbs Celtica, à Massiliensibus condita: altera est Macedonia: tertia Siciliæ: quarta Campaniæ. Steph. item Castellum, Liu. prope Placentiam, magno opere munitum.
 Emporium, oppidum quod alias Tanais, iuxta Tanais fluuij ostia in Mæotia. Steph.
 Empusa, genus laruæ & terribilissimi, dicatur Hecataeo, vno pede incedens, vnde & nomen Eustathius. Vide proverbium, Empusa mutabilior.
 Enac,

Eorita, Arachosia gens. Ptolem.
Eos, à Græcis dicitur, quam nos Auroram vocamus. Mons item Ægypti. Plin.
Eous, vnus equorum Solis, Ouid. 2. Metam.

Epacia, vrbs Atticæ, quam cum aliis duodecim sic digessit Crecops. Steph.
Epæa, ciuitas Græciæ: Epæi, ciues, contra quos Nestor bella gessit.
Epanectus, amicus Pauli, Rom. 16.
Epagris, insula vna ex Cycladibus. Ab Aristotele, propter aquarum abundantiam Hydrussa appellata.
Epamanduodurum, Gallia Belgicæ oppidum. Anton.
Epaminundas, Thebanus, honesto genere natus, Musicam & Philosophiam doctus, modestus, prudens, grauis, peritus belli, fortis manu, animo maximo, adeo veritatis diligens, vt ne ioco quidem mentiretur. Hic cum apud Leuctra Lacedæmonios plaga pestifera adeo afflixisset, vt ex eo tempore Lacedæmoniorum opes corruerint, & principatum Græciæ amisissim vltra reparare nequiverint, dicere solebat, Orbem se, non tamen sine liberis, & ex se natam relinquere pugnam Leuctricam. Hic post ingentia facinora edita, extremo tempore apud Mantinea, cū acie instructa, & ducis optimi & militis fortissimi officio fungitur, sparo percussus, relatusq; in castra semanimis, requisit a circumstantibus, saluū se esse clypeus: cum saluū esse stentres sui respondissent, allatum, veluti socium laborum gloriæq; osculatus est. Iterum quæsiuit, essentne fusi hostes: cum id quoque, vt cupiebat, audiuisset, euellit tum denique spiculum iussit: ita multo sanguine profuso, in lætitia & victoria mortuus est. Cuius morte Thebanorum vires hebetatæ sunt, vt non tam illū amississe, quam cum illo interiisse omnes videretur, Nam ante Epaminundā Thebani alieno imperio paruerunt: post interitum eiusdē in seruitutem pristinam reuoluti sunt, vt manifestum sit gloriam Thebanam cum illo natam, & extinctam fuisse. Trogus libro sexto. Stesimbrotum filium suum, quod cōtra mandatum cum Lacedæmoniiis conflisset, tamen victor feliciter euasisset, interfecit. Plutarch. Paral. Huic Thebani statuam ferream dicarunt, ne erga tantum principem viderentur ingrati.
Epanterij, Italiae populi, cum quibus bellum gessisse Ligures scribit. Liu.
Epaphus, Iouis filius & Ius, qui Memphim in Ægypto condidit. Ouid. 1. Meta.
Epaphras, viri fidelis nomen. Colof. 4.
Epaphroditus, à libellis Neroni imperatori à Domitiano imperatore capitis dānatus, quod Neronem in consciscenda sibi nece sua manu adiuuisset.
Epaphroditus, grammaticus fuit patria Chero-

næus, Archiæ grammatici alumnus, quē Modestus Ægypti præses sibi cōemittit, & filium suum Pitelinum eidem in disciplinam tradidit, quem ille Romæ instituit sub Nerone: mortuus est hydropisi. Suid. Is triginta millia optimorum librorum habuisse perhibetur. Leonie. Thom. li. 3. c. 34.

Epardus, fluuius qui per Mardorum regionem fluit. Arrian. in Alexandro.

Eparitæ, populi Arcadiæ. Steph.

Epetium, Illyridis oppidum. Ptolem. Spezzae, Sophiano.

Epeus, Endymionis filius, & Pæonis frater qui primus in muralibus machinis equum reperit, qui & Aries dicitur. Plin. li. 6. c. 56. quæ res locum fecit fabule, Epeum fabricatorem fuisse equi lignei, quo Troia prodita est. Virg. lib. Æneid.

Et ipse doli fabricator Epeus.

Epeus, vir quidam timidissimus: de quo natum est prouer. Epeo timidior. Datum est hoc cognomen Cratino comico per allusionem fortassis, quod cum Oenoidis tribus princeps esset, in eo munere timidius se gereret. Era. in Chil.

Epei, populi in Occidentali ora Pelopōnesi, alio nomine Elei dicti. Plin. lib. 4. cap. 1. Cuius sententiæ etiam Stephanus subscribit. Homerus tamen in Catalogo nauium, Epeorum urbem diuersam facit ab Elide, quam videtur, Epeorum iuri subiicere. Vide Strabo. lib. 9.

Eperini, Liburniæ populi, qui in Salonam coloniam iura perunt, vt refert Plinius lib. 3. c. 22.

Epha, i. Lassus, aut volās, vel Syriacē, plicatus vel complicatus. filius Madian filij Abrahæ. Gen. 25. Ab eo Arabia Fœlix, Deserta siue Petrea dicta est Epha. Isa. 60. Fuit & nomen concubinae Caleb, 1. Par. 2. Filius Iahaddai, 1. Par. 2.

Epher, puluis, siue hinnulus, aut plumbum. filius Madiam filij Abrahæ, Genes. 25. 1. Par. 1. filius Ezra, 1. Par. 4. & 5.

Ephesiades, insulae, quæ & Latinis Vulcaniæ & Aepliæ, quod Aeolus Iliacis temporibus illic regnauerit.

Ephestria, Thebis festa fuerunt ob Tiresiam instituta, in quibus ipsius simulachrū virilibus vestimentis exuebatur, & muliebribus induebatur, mōxq; illis ademptis, iterum virilia imponebantur, alludentes ad ipsius Tiresiæ fabulam.

Ephesus, vrbs Ioniæ, emporium totius citerioris Asiæ celeberrimum, Amazonum opus, Dianæ templo in primis nobilitatum. Hæc ciuitas loco cauo olim habitata, diluuium passa est, quo cum plurimi extincti essent, Lyfimachus ciuitatem in eum locum, vbi nunc est transfudit, & ab vxoris nomine Arisionem vocauit eo mortuo, pristinum nomen receptum est.

Ephesus, insula Nili, vt etiam Chius & Lesbos. Steph.

Ephesiæ

Ephesiæ literæ, erant notulae quædam & voces magicæ, quibus vtentes in omni negotio victores euadebāt: vnde natum prouer. Ephesiæ literæ, dictum de iis qui mira fœlicitate tanquā diuina virgula, quicquid oprāt assequuntur, Vide plura apud Era. Chilia. 2. Centuria. 8.

Ephete magistratus apud Athenienses. Hi à Demophoonte rege instituti, quinquaginta ex Atheniensibus, totidemque ex Argiis, vt in Palladio foro de inconsulta corde cognoscerent, maiore deinde auctoritate, iurēque ampliore à Dracone instructi sunt, sic enim instituit, vt vnus & quinquaginta ex optimis eligerentur qui in foris capitalibus iudicarent. Non nisi forte, quinquaginta annos nati moribusque probatissimis eligebantur. Pollux. Suidas.

Ephippus Cumæus, auditor Isocratis, qui scripsit historiam ab exilio Troiæ vsque ad sua tempora, libris xxx.

Ephialetes, Neptuni filius, gigas incredibili corporis robore, qui cum singulis mensibus nouem digitos cresceret, in tantam altitudinem euasit, vt statura sua frater, vna cum fratre Oto superis bellum inferret. quapropter à Ioue fulmine ictus, ad inferos est detrusus.

Ephialeum, Carpathi insulae promontorium. Ptolem.

Ephod pater Hamiel, Num. 34. lat. superhumeral, aut ornamentum.

Ephori, apud Lacedæmonios tales erant magistratus quales apud Rom. Tribuni plebis, qui à Theopompo sic oppositi sunt Regibus vt apud Rom. Consulibus Tribuni: vt enim à Consulibus apud Tribunos, ita à Regibus ad Ephoros prouocare quisque poterat. Olim pro ministris regum fuerunt: tandem, eō potentia peruenit, vt sensim à rege proprium magistratū constituerunt, nomine Ephoriam.

Ephori dicti λῶν τῶ ἐφορῶν, quod est intueri, qd ad ciuitati salutem intentos haberent oculos.

Ephorus, historicus Cumanus, Isocratis auditor, & condiscipulus Theopompi. Suidas in eius vita.

Ephra, i. puluerulenta, siue plumbea, aut damula. ciuitas Gedeonis, Iud. 6. & 8. 3. Reg. 13.

Ephraim, filius secundus Ioseph. Gen. 41. 1. Paral. 6. Ab hoc tribus Ephraim nomenclaturam habet, quæ à Iordane flumine vsque ad Gazer longitudinem habuit: latitudinem verò, quæcunq; à Bethel vsque ad campum maximum terminatur. Ioseph. lib. 3. c. 3. Iud. antiq. lat. frugifer, aut crescens.

Ephraim, mōs, qui inter Ierichontem & Ierosolyma extenditur, & ab hoc sine ascendit cōtra Septentriones per tractum maris vsque Gazeram urbem, quem possederūt filij Ioseph. Ios. 13. & 17. Dicta sunt quoque decē tribus Israel sive regnū Israel, Ephraim: vt Isa. 7. & 9. Osee 5. legitur & Psal. 59. Ephraim fortitudo capitis

mci. Et Psal. 78. Tribum Ephraim non elegit. Similiter Psalm.

Ephrata, i. vbertas, siue frugifera, vel crescens, aut incinerata, vxor Caleb filij Hefrō, 1. Paral. 2. ab hac Ephrata vrbs nomenclaturam accepit, quæ est in tribu Iudæ. Gen. 35. Alias Beth-lechem dicta, Genes. 48. 1. Paral. 2. & 4. Videtur eadem esse quæ Galeb Ephrata appellatur, 1. Paral. 2. vbi mortuus est Hefron. Hieronymus in traditionibus Hebraicis.

Ephree, i. cooperimentū, iniqui vel socij aut cōfracti, siue portus iniqui, vel socij aut confracti, rex Ægypti. Ierem. 44. Heb. Hephrec.

Ephrem, ciuitas. Psal. 77. Ioan. 11. Hebr. Ephraim. lat. frugifer aut crescens.

Ephron, filius Seor, Genes. 23. à quo ciuitas in tribu Iuda, 2. Paral. 13. 1. Mach. 5. lat. puluis siue hinnulus, aut plumbeus.

Ephra, phyræ, vrbs Pelopōnesi in ipso isthmo, quæ alio nomine Corinthus dicta est vulgò, *Coyanto* hodie dicitur.

Ephyræ autem nomen accepisse volunt ab Ephyræ Nympha, Oceani & Tethyos filia: cuius meminit Virg. li. 4. Geor. Hinc Ephyreus, hoc est, Corinthus. Virg. 2. Georg. Ephyreus per quinque syllabas extulit, *Illusus auro vestes; Ephyraiaque ara.*

Sunt autē multæ Ephyræ in Thessalia, Epiro, Arcadia, Campania, Thesprotis, Ætolis (à quibus Ephyrij populi vocantur.) Item alia Crannus alioqui dicta alia in Oenoc, & insula non procul à Melo. Vide Steph. Homerus Cranonios, Ephyros vocat, Phlegyas, Gortynæos, Stephan.

Ephyri, Aetolorum populi Athamanes, Tymphari, Plin. lib. 4. c. 2.

Ephyris, vrbs Laconia. Herod.

Epiacum, Albionis insulae oppidum. Ptol.

Epiæ, numero plurali tantum, oppidum Achaia: inde Epij, populi quibuscum bellum gessit Nestor adhuc iuuenis, postea Helij dicti sunt: malim Elei.

Epibatrios, Apollinis cognomentum, cui templū in Troezene dicauit Diomedes, quod in reditu ab Illo euasisset tempestatē, qua Græcorum afflictæ sunt opes. Cæl. Rhod. lib. 11. c. 24.

Epicaria, Dalmatiæ vrbs. Ptol.

Epicephæa, vicus in tribu Oenoide. Steph.

Epicharmus, Tityri (vt Suidas scribit) vel Chrymarij filius, Siculus poëta comicus & Philosophus, cui nonnulli inuectum comediarum tribuunt: Pythagoræ auditor, scripsit de naturarum & medicina commentarios. Epicharmi sententiam de morte refert. Cic. lib. 1. Tuscul. quæst.

Epici, Italiae populi. Steph.

Epicles, citharædus nobilis Atheniensis.

Epinemidij, pars Locorum. Vide ozol. A. E.

Epicerides Cyrenensis, ob singularem suam erga Athenienses liberalitatem amplissimam ab illis

illis honoribus est affectus Demosth. ad Leptin.

Epictetus, Philosophus Stoicus, ex Hieropoli Phrygię vrbe, Romę Epaphrodito cuidā Neronis familiari seruiuit, atque ad Marci vsque Antonini tempora peruenit. Domitiano autē imperate eius dominatu offensus, Roma Hierapolim migravit, ratus verum esse, quod est tragicum, patriam esse cuiusque, vbi quis recte ageret. Tantra verò apud omnes homines eius vitę admiratio extitit, vt Lucianus Cyrius Epicteti lucernā fictilem tribus drachmarum milibus, ob eius auctoritatem vānisse tradat. Hic Enchiridion scripsit Gręcę, opus vtile, quod Ang. Politia. Latinum fecit.

Epicurus, eius sectę author, quę ab eo Epicurea dicta est. Summum bonum in voluptate ponebat, non tamen in voluptate corporis, quę admodum Aristippus, sed in voluptate animi, hoc est, in absentia omnium dolorum. Dialecticam damnabat, quod philosophiam simplicibus verbis affirmare posse comprehendit. Deorum providentiam ē rebus humanis tollebat. Huic Lucretius tantum tribuit, vt non dubitet affirmare, Epicurum reliquorum omnium philosophorum lumen obscurasse, quem admodum Sol suo splendore aliorum cęlestium corporum claritatem obtinebat. Traditur fuisse continentissimę vitę: nomen tamen illud voluptatis, in qua summum bonum ponebat, effecit, vt ab eo homines voluptuarij Epicurei dicantur.

Epidamnus, sive Epidamnium, (vulgò *Durazzo*.) oppidum in ea parte Macedonię, quę Adriatico mari incūbit, tritissimo ē Gręcia in Italiā traiectu nullinon cognitum. Epidamnū dictum ab Epidamno rege Barbarorū. Sed Romani eò coloniam deducentes (inquit Plinius lib. 4. cap. 17.) Dyrrachium dicere maluerunt, propter inauspicatum nomen Epidamni, tanquam a damno dicatur Epidamnium. Ad quod alludit Plautus in Menæchmis, cum ait, *Ne mihi damnum in Epidamno duas*, tanquam nomen inditum sit Epidamno, quod illuc nemo sine damno diuerat. Vide *DYRRACHIVM*.

Epiphane, vrbs in Seleucide Syrię, quę & Antiochia dicta, a Daphnē vicino suburbano, quod locum habebat amœnissimum 89. stadiorum, & sanum Apollinis cum Dianę delubro. Iul. Capitolio.

Epidauros, ciuitas Pelopōnesi, Æsculapij templo celeberrima. Vnde etiam Romani, cum graui pestilentia laborarent, consultoq; oraculo iuberentur Æsculapium Romam aduhere, triremem cum legatis ea de causa Epidaurum miserunt. Verum cum Epidauri deum opiferum a se inuiti dimitterent, ferunt illis cunctantibus, ingētem anguem ad Romanorum triremem adnauigasse, seseq; in puppi in gyrum complicuisse: quem illi Æsculapium ar-

bitrati, magna cum veneratione Romam aduexerunt. Hoc etiam nomine dicta fuit vrbs Dalmatię, ad Illyricū mare sita. Lucanus li. 2. *Illyris Ionias urgens Epidauros in undas.*

Paulanię & Straboni Lymira cognominata, quę sit portuosa, diruta a Gorthis, ē cuius ruinis Ragusia iuxta ædificata. Raph. Volater. Tertia Epidauros in Peloponneso, in Argia regione. Prol. *Charonisi*, Sophiano.

Epidelius Apollo dictus est ab Epidalia vico, qui est iuxta Maleā Laconię promontorium, vbi templum habebat. Nam post Delum euerfam cum barbarus quidā Apollinis simulachrum per contumeliam in mare proiecisset, posteaque ad Peloponnesi littora peruenisset, a Laconibus magna veneratione susceptum est, vocatusque Apollo Epidelius, quasi ex Delo aduectus. Palæph. lib. 2.

Epigenes, Philosophus Byzātinus. Itē poeta quidam scenicus, cuius fabulę recēsentur a Suida.

Epigoni, dicti sunt authores secūdi belli Thebani, quasi fœtus illorum qui primum confecerāt bellum. Gręcę enim *ἑπιγονῆς*, fœtus appellatur, & qui post gignitur. Inde Euripides tragicus tragediam hoc argumentū composuit, Apigonos scripsit. Erant qui existimant Epigonos apud Strabonem esse populos, a quibus fabulę nomen inditum sit: cum Epigoni dicti sint generali vocabulo omnes illi, qui ex diuersis populis conflati, secundum bellum Thebanum duce Alcmeone confecerunt. Nam ex Stratij lectione conitat bellum Thebanum & nomina ducum, qui in eo loco occubuerunt: quorum filij, vt mortē parentū vliscerentur, communi consilio contra Thebanos iterū arma mouerunt: qui acceperunt responsam ab Apolline, eam se ciuitatē expugnaturus, si Alcmeonē Amphiarai filiū imperatōre fecissent. Igitur Alcmeon exercitu ex Gręcis collecto, cōtra Thebas duxit copias, accerrimęq; commissa pugna, potitus est victoria, & Thebę captę ac dirutę sunt. Epigoni etiā dicti sunt successores Macedonum veteranorū, qui sub Alexandro Magno ex Asiaticis fœminis sobolem susceperunt, quę soboles (vt historici memorāt) nomē habuit Epigoni, qui in castris nati, in armis educati, a paruula ætate periculis exortati. laborib. durati, prorsus inuicti fuerunt.

Epigranea, fons in Bœonia, non procul a Dirce altero quoque fonte. Plin. lib. 4. cap. 7.

Epij, Ætolię & Elidis populi, Plin. Halicarn.

Epitidæ, vicus in tribu Cecropide. Steph.

Epileucadij, vrbs post Acarnaniam. Steph.

Epimachus, sub Decio apud Alexandriam martyrio coronatus est, anno salutis 251.

Epimaranitę Arabię, felices populi. Plin.

Epimenides, Poeta Epicus, patria Cretensis

Apul. lib. 2. Florid, qui a patre Agiasarcho in agrum ad custodiendū pecus missus, in quo-

dam antro obdormiuit annos 1. x. x. v. Vnde

emanauit

emanauit

emanauit prouerbiū, Epimenidis somnum dormire. Tandem a somno excitatus, cum videret omnia mutata, domum reuersus, a fratre omnia didicit. Quamobrem pro Deo est habitus. Idem Atheniēsis pestilentia laborantibus dixit, Ciuitatem purgari, expiarique oportere. Itaque cum rogatus eò venisset, iussit oues albas atq; nigras apud Arcopagum immolari. Rediens deinde domum, oblatam ab eis pecuniam reuicit: Plato in primo & tertio de Legibus. Suidas de ipsius somno mentionem facit, indeque manasse prouerbiū.

Epimenides, Cnosus quidam, cuius anima ex ore, effigie corui, visa est euolare. Plin. lib. 7. cap. 52.

Epimetheus, Iapeti filius, frater Promethei, quod cum ingenio plurimum valeret hominis statuā primus ex luto finxit. Quamobrem indignatus Iupiter, eum verit in simiam, atque in insulas Pithecusas relegauit.

Epimethis, Pyrrha filia Epimethei, & vxor Deucalionis.

Epiphania, vrbs Syrię iuxta Raphaneas, in confinio Aradi, vbi natus est Euphrates Stoicus: altera Cilicię: tertia, Bithynię: quarta, iuxta Tigrim. Steph.

Epiphanes, cognomen Antiochi regis, qui Antiochiam denominauit. Hic Syrię urbem cōdidit, quę etiam ab eius nomine Epiphania cognominata est. Dicitur Epiphanes, quasi illustri, a rerum gestarum claritate.

Epiphanius, qui postea Cypri fuit Episcopus, inter eremitas habebatur maximus. Sozom. lib. 8. cap. 1. hist. trip.

Epiphanius Petreus sophista fuit, qui scripsit puer exercitationes & declamationes in genere demonstratio.

Epizephyrij, Locrenses populi, apud quos si quis salutis causa vinum hausisset largius, medico non imperante, morte expiatur libera illa compositio, perinde ac grande aliquod scelus.

Epipolę, regiuncula prærupta, iuxta Syracusas. Stephanus.

Epira, quę nunc Corinthus dicitur, a Sysipho condita fuit. Comest. in c. 3. Iudic.

Epirus, regio Gręcę finitima, ad Ortum Acheloo fluuiio ab Achaia discreta: ad Occasum Acrocerauniis montibus, quę mari Adriatico incumbunt: ad Septentrionem Macedonia parte terminata: ad Meridiem Ionio mari abluta. Hęc primum Molossia dicta est, & a Chaone Heleni fratre, Chaonia: nunc verò Albania vocatur. Quondam vrbibus populifque fuit frequentissima, sed a Romanis subacta, cum sapius deficeret, penē in solitudinem redacta est. Alit hęc regio equas præstantissima, quę ab ea Epiroticę appellantur. Virg. 1. Georg. vulgò appellatur Albania.

Epirota, aliquis ex Epiro, & Epiroticus.

Epistropus, Phocidis rex, vnus ex Gręcorum ducibus qui venerunt ad Troiam. Homer. lib. Iliad.

Epitalium, vrbs Triphalię. Steph.

Epitaurus. Vide EPIDAVRVS.

Epitaula, Indię intra Gangem vrbs. Ptolem.

Epireon, Nelei filius, vt est in Gręcis commentariis Apollonij.

Epitheria, ciuitas in sinu Arabico, aliās Arsinoc dicta.

Epithymia Venus dicta est, quod principium ac finem vitę inferre crederetur: ad cuius statum quę Delphis erat, in parentationibus & libationibus manes elicere ac euocare moris erat. Palæph. lib. 2.

Epitragia Venus dicta est, quod in formam caprę sepsam commutauerit: nam cum Theseus in Cretam ad Minotaurum interficiendum nauigaturus, Veneri ac Apollini Delphico pro sua suorumque salute sacra faceret: responsum a deo accepit, vt Venerem sibi itineris ducem assumeret: tum autem apparuit Venus in capram mutata. Palæph. lib. 2.

Epium, Arcadię vrbs. Plin.

Epla, Peloponnesi insula. Ptolem.

Epona, puella formosissima, ex homine & equa concepta, hoc modo. Fuluius Stellus, genus muliebri perosus, cuidam se immiscuit equę, quę suo deinde tempore formosam admodum peperit puellam, quam tempestiue quidam Eponam appellarunt. Plut. Parall.

Epopo, dicebatur Acrocorinthus, quod Sisyphus illic Aegynam a Ioue rapi viderit. Steph.

Epopo, xvii. Sicyoniorum rex.

Eporedia, Salasiarum vrbs, Prol. hodie Hiaurea: hęc olim ex Sibyllinorum librorum oraculo a Romanis condita, & ab Eporedicis, quo eo nomine Galli præstantes equorum domitores sua lingua appellabāt nominata, vt non obscure innuit. Plin. lib. 3. cap. 17. *Iurea*, Leandro, & omnibus.

Epua, vrbs quę nunc Ambracia dicitur, potius Pralia, Steph.

Epulo. Virg. 12. Aeneid.

Archetium Mnestheus, Epulonem obtruncat Archates.

Epy. Vide ABPE.

Epylus, Quid. 4. Pastor.

Propius est titulus Epylus alba tuis.

Equabona, Hispanię vrbs. Anton. Couna, hodie.

Eques Tuscus, Ferrurię rex, anno ab vrbe 318.

Equestria: Venus dicta est a filio Aenea, qui longa diuturnaque nauigatione fessus, tandem equum conscendit, matrēque huiusmodi effigie coluit. Palæph. lib. 2.

Equestris, Ptolem. Sequanorum ciuitas in Gallia: vulgò *Neuschatel*. multę alię circa montem Iuram ciuitates, vt Geneua, Lausanna & alię, eodem nomine apud veteres scriptores appel-

Furæ cuiusdam infernalis nomine.
Ericium, Sardinia oppidum. Ptolem. Macedoniae vrbs, Liu.
Ericis portus, Ptolem. Liguria oppidum: Plin. Delphini portus.
Ericusa, vna insularum Æolidum: Gentile, Liparæus ex ericussa. Communiter enim omnes in hisce insulis Liparæi vocantur. Copiosus in ea nascitur Erice frutex. Steph. *Pæro*, hodie.
Eridanus, Italiae fluvius, in Vesulo monte nascens, & per agrum Gallicum in mare Adriaticum influens. Hodie notiore nomine Padus appellatur, Eridanum autem dictum voluit ab Eridano Apollinis & Clymenes filio, qui à luce illius incendij, quo bonam terrarum partem exussit, Phaethon cognominatus est. Hunc poetæ fabulantur, cum paternum curram regendum suscepisset, aurigandique imperitia orbem terrarum in discrimen adduceret, à Ioue fulmine ictum, in Padum fluvium decidisse, eique Eridano nomen fecisse, Virgilius, quod Italicorum omnium maximus sit, Regem fluviorum appellat. vulgò, *le Po*.
Eridanus, coeleste signum Arieti proximum. Cicero ex Arato.
Erigone, Icarij filia, Hygino, quæ ex dolore paternæ necis, quem rustici tumulenti occiderant, seipsum suspendit, deorumque miseratione in coelum translata, Virginis nomen obtinuit. Virg. 2. Georg.
Qua locus Erigonæ inter, Chelæque sequentes Panditur.
Erigonecius, adiectivum: vt Canis Erigonecius. Ouid. lib. 5. Fast.
Erigon, Fluvius Thraciæ, qui in Axiam irrumpit. Strabo lib. 7. *Vistritæ*, Sophiano.
Erigonus, Pictor fuit insignis, de quo Plin. libro 35. cap. 11.
Erigryppus, vnus ex Centauris.
Erimantus, qui lites disseminando diuinat. *Épis, lis, uolens*, diuinus. Iuuenal.
Aut Dysphilus, aut Erimantus.
Erimanthus, Indiae fluvius. Curt. lib. 8.
Erimum, vrbs Oenotrorum in mediterraneis. Stephano. *Regina*, G. Barrio.
Erinæi, Sarmatiæ Asiaticæ gens. Ptolem.
Erindes, fluvius in Asia, circa Parthiam. Tacit.
Erineos, locus asper fuit sub Ilij montibus, à caprificorum (quos Græci appellant *ἐρινεός*) multitudine dictus: meminit huius loci Andromache apud Hom. lib. 6. Iliad.
Erineses; Indiae fluvius cum Gange se iungens. Arrian.
Erineus, vrbs in Dotide à caprifico dicta, Strab. Est & alia Italiae, & alia Achaiae. Steph.
Erineus, Siciliae fluvius, Thucyd. hodie, *Noti*, & eius ostium *Miranda* Fazello & Aretio.
Eringius, Theofrido Recifundi filio pulso, regnum Hispaniæ, annis 7. occupavit, anno ab vrbe 1429.

Erimates, Megaridis vicus. Steph.
Erinna poetria, ex Tenio vrbe Laconica, Olympiade 107. mortua est XIX. annos nata.
Erinnys Ceres dicta est, cuius cognominis hæc est ratio. Neptunus in equum conuersus stuprauit Cererem, quod primum iniquissimo tulit animo: deinde ira paulum remissa in Ladone fluuio corpus lauit: vnde duobus cognominibus à Talpufiis Arcadibus est nuncupata Erinnys, ab illa indignatione animi: nam apud Arcades *ἐρινύειν*, indignari significat, & *λύσαι* à corporis ablutione. Palæphatus lib. 2.
Erinnys, vna Furarum infernalium ita dicta, *ἀπὸ τῆς ἐρίων τῆν νόον*, hoc est, à corrupenda mente. Virg. 2. Æneid.
--quo tristis Erinnys, Quod fremitus vocat.
Erinnys dicitur quasi *ἐρινύητις*, id est, indagatrix eorum hominum qui grauissima flagitia patrarunt. Cicero, in Orat. pro Roscio Amerino, Furias ait esse malas cogitationes, fraudes & atrociam impiorum scelera, quæ noctes diesque poenas præteritorum peccatorum à consceleratissimis hominibus repetunt. vide N. Comitem, lib. 3. mythologiae, cap. 10.
Erioch, Rex Elicorum. Iudith. 1.
Eriônia, regio circa Sardeis, quæ & Asia. Stephanus.
Eriphia, venefica fuit & fascinatric: quæ si quod animal aspexisset, illi protinus aliquid mali accidebat. Erasmus in Prouerbiis.
Eriphyle, Thalaonis, vel, vt alij volunt, Iphios filia, vxor Amphiarai, & soror Adraasti, quæ accepto à Polynice, aureo monili, maritum latentem, ne ad bellum Thebanum, vbi se moriturum sciebat, proficisci cogere, Adraasto prodidit. Quam vxoris perfidiam egrè ferens Amphiaras, filio Alcmæoni in madatis reliquit, vt accepto primo mortis suæ nuntio, matrem interficeret: quod & ille in patris ultionem adimpleuit. Iuuenalis Sat. 6.
Occurrent multa tibi Belides atque Eriphyla.
Eriphysa, insula vna ex Æoliis.
Eris fluvius, Strabo lib. 5.
Eristhenes à matre Media interfectus est, quod malè in bello pugnasset.
Eristos. Vide ERESICHTHON.
Eriethni, Duo sunt scopuli, qui nunc Erythri vocantur, à colore sic nominati, quorum meminit Homerus, in Catalogo nauium, Strabo li. 1. *Farnasia* appellat Bordonius.
Eriethrus apud Celtiberos regnavit.
Erizeli, Phrygiæ gens. Ptolem.
Ermaea, insula prope Sardiniam, Ptolem.
Ermanaricus, Ostrogottorum rex, ex vulnere mortem obiit. Iornand. anno ab vrbe 1127.
Ermione, vrbs ad Argolicum sinum. Ptolem. *Castris*, Sophiano.
Ernodorum, Gallia Lugdunensis oppidum. Anton. Ero,

Ero, puella formosissima, ex Sesto Thraciæ vrbe ad Hellepontum sita, Veneris sacerdos, cuius mutuo amore correptus Leander Abydenus adolefcens, noctu eius causa Hellepontum volebat traicere. Verum cum aliquando nimio amatae desiderio, mari tempestatibus, agitato se commisisset, viribus destitutus, submersus est. Cuius cadaver cum fluctuum impulsu Sestum esset delatum, Ero doloris impatientia, ex editissima sese specula in mare præcipitavit. Musæus.
Ereodæ, vicus in tribu Hippothoontide. Steph.
Erochus, vrbs Phocidis. Pausan.
Eroeadæ, Hippothoontidis tribus pars. Steph.
Eroge, mons terræ motu scissus. Iosephus libro 6. cap. 11.
Eropæi, Africae propria gens. Ptolem.
Erophia, insula vna ex Cycladibus, aliter Acis, & postea Syphnus appellata.
Eropolistides, nomen apud Plut. quo significatur ob amorem vendita.
Eros, seruus Antonij fuit, à quo quum Ant. ipse ab Augusto superatus, rerum desperatione gladium petiisset ad inferendam sibi mortem: ille quidem gladium accepit quasi dominum percussurus. at conuerso gladio seipsum confodit. Plutarch.
Eros, comædus quidam, cuius meminit Cic. in oratione pro Roscio Comædo.
Erostratus, nebulo quidam fuit sceleratissimus, qui quum nomen suum posteritati consecrare omnibus modis cuperet, atque hoc virtute consecui non posset, templum Dianæ Ephesiæ manu propria incendit, rarus propter hoc saltem facinus nomen suum ab historicis propagatum iri.
Erpis, Mauritaniae Tingitanæ vrbs. Ptolem.
Erranoboba, Indiae fluvius in Gangem deficiens Plin.
Erruca, Volscorum in Italia vrbs. Diodor.
Erseua, nobilis gladiator.
Ertha, vrbs Parthiæ ad Euphratem. Steph.
Ertzica, Armeniorum regia. Laonic.
Erupa, Arabiae deserta vrbs.
Erutus Clarus, 11. Consul cum Cethego, anno ab vrbe 922.
Eryannos, Troadis fluvius, ex Ida monte manas. Plinius.
Erybium, Dorienfium vrbs sub Parnasso monte Diodor.
Eryce, vrbs Siciliae Steph. Vide ERYX.
Erycina, nax, Veneris cognomen, ab Eryce Siciliae monte, in quo religiosissime colebatur. Erycina ridens. Horat.
Erymæthus, mons Arcadiae, in quo apium agrorum vastatorem Hercules domuit, viuumque in humeris ad Eurytheum retulit; quo conspecto, Eurytheus in aëre se vase abscondit. Est & sylvæ & fluvius hoc nomine in Alpheu defluens, Plin. lib. 4. Item vrbs, Pausan.

Erymanthis, thidis, possessuum foemininum. Ouid. 2. Meta.
-Custos Erymanthidos Vrsæ Arctophylax.
Erymna, vrbs Lybiae, Trallis postea dicta, Steph. Thessaliae item oppidum. Strabo.
Erymnæ, vrbs Lyciæ. Steph. *Magnæsiæ* ite Plin.
Eryfiche, vrbs Acarnaniæ, quæ postea *Oeneade* nominata est. Aliqui totam Oeniadarum regionem Eryfichen nominarunt, ab Eryfiche Acheloi filia: Gentile, Eryfichæus. Steph.
Erysthea, vrbs Cypri, in qua Apollo Hylates colitur. Steph.
Erythea, insula, Geryonis regio, in mari Gaditano. In ea tanta aëris benignitas fertur, vt homines pariat penè immortales. Hæc postea inquit Steph. Aphrodisis dicta est, inter Iberiam & Gades sita: hanc Oceani insulam nominatam scribit ab Erythea Geryonis & Mercurij filia. Dicitur etiam Erythe.
Erytheus, rex Athenarum, Orithyæ pater, quam Boreas rapuit, & in Thraciam deduxit.
Erythia, Plin. libro quarto cap. 22. insula in mari Gaditano, quam sic cognominatam dicit, quoniam Tyrii ab origine eorum orti, ab Erythæo mari ferebantur. In hac Geryones habitasse à quibusdam existimantur, quorum armenta Hercules abduxerit. Sunt qui aliam esse eam & contra Lusitaniam arbitrarentur, eodemque nomine quondam ibi appellatam. Vide ERYTHEA.
Erythibius, Apollo dictus est à rubigine. Palæph. lib. 1.
Erythini, vrbs Paphlagoniæ Steph.
Erythra, vrbs Ionum, quæ & Cnopupolis, à Cnopo vocabatur. Alia & Libyæ, & alia Locridis, alia Bœotiæ, & alia Cypri, quæ nunc Paphus. Steph.
Erythra aëra, promontorium Libyæ, quasi dicas glebam rubrum. Steph.
Erythra, ciuitas Asiae, non longè à Chio, ex qua Sibylla fuit, quam à patria Erythrazam nominauerunt: antiqua sanè mulier, & diuinatrix, tempore Alexandri. Vide Seruium in 6. Æneid. *Deiphobe Glauci, &c.*
Erythraea, Regio ex qua Hercules armata boum abduxit in Italiam. Propertius libro quarto eleg. 10.
Erythraeum mare, pars Oceani, Arabiam a Meridie alluens, ad Occidentem Arabico, ad Ortum Persico sinu terminata. Ratio nominis variè traditur à scriptoribus. Proximè tamen ad veritatem videntur accessisse, qui ab Erythra rege, Persei & Andromedes filio dictum putant: cui etiam opinioni subscribit Arianus Gestorum Alexandri libro 8. Reliquas opiniones hic breuitatis causa omisimus, quas lector poterit videre apud Stra. libro 16. **A Latinis autem per errorem videtur appellatum Mare rubrum.** Nam cum audirent à

Græcis Erythreum vocari, existimantes à rubedine aquarum ita dictum, ipsi quoque mare rubrum dixerunt.

Eyrhras rex, abs se ratibus inuentis in mari rubro, inter insulas, artem inuenit nauigandi. Plin. lib. 2.

Erythreus, seu Eurythras, filius Persei & Andromedæ, qui in confinio rubri maris regnum habuit: vnde etiam Erythreum mare nominatum affirmant.

Erythris, Aleos amnis, pilos gignit in corporibus. Plin. lib. 31. cap. 2.

Eryh. Siciliæ vrbs in sublimi tumulo, Veneris sanum habens. Strabo. hodie, *Monte S. Iuliano*.

Eryx Buræ & Veneris filius, qui cum viribus plurimum polleret, hospites ad cestuum certamen solēbat prouocare: qua ratione cum non paucos trucidasset, ab Hercule ex Hispania redeunte superatus occubuit: atque in monte, in quo Veneri matri templum condiderat, sepultus est: vnde mons ipse Eryx, & Venus Erycina appellatur.

Eryxias, xx. Atheniensium princeps, regnavit annis 10. Olympiade 13. qua vixisse Homerum poetam plerique contendunt.

E S

Esaan, innixus, siue ignis afflictionis vel responsionis ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.

Esaas, Priami filius, qui quod causa fuisset necis Hesperia: Nymphæ quam deperibat, sese a quis obruit.

Esaia, i. Salus Domini. Vide ISAIAS.

Esaui, filius Isaac, Gen. 25. & qui Edom, Gen. 36. dicitur. Lat. faciens, vel operans, aut tinea eius.

Esbaal, filius Saul. 1. Par. 8. & 9. Lat. ignis idoli.

Esbon, i. festinans intelligere seu edificare. filius Bale filij Benjamin. 1. Par. 7.

Esbonitæ, Arabiæ Petreæ gens. Plin.

Esbos, Iudææ vrbs. Ptolem.

Escamus, Mæsiæ fluius, ex Rhodope oriens. Plin.

Esclepiades, Antiochenæ ecclesiæ episcopus, anno salutis 213.

Eschol, frater Mambre, Ge. 14. Est & vallis & torrens terræ Chanaan in vicinia Hebronis, Lat. botrus, siue orbatio, aut ignis omnis.

Esdra, nomen sacerdotis, 1. Esdr. 7. De quo sic D. Hieronymus, in Præfatione in libro Reg. Certumque est, inquit, Esdram, scribam, legifque doctore, post captam Hierosolymam, & instaurationem templi: sub Zorobabel, alias reperisse literas, quibus nunc utimur, cum ad illud vsque tempus, iidem Samaritanorum & Hebræorum characteres fuerint. &c. Totam ipse Bibliothecam, à Babyloniis combustam, reparavit: Mysi totum opus ab ipso vlla sine librorum distinctione scripuit, in quinque partitus est libro, qui Petarheucus dicti sunt. Comest. in c. 1. Leuit. Lat. adiutor, siue arrium.

Esdrelon, ciuitas in campo magno Esdrelon sub

Dothan. Iudith. 1.

Esdra, nomen viri, 2. Mach. 12.

Eseban, i. ignis filij, vel ædificatis, aut intelligentis, filius Dison. Gen. 36.

Esebon, festinatio filij aut intelligentis vel ædificantis, filius Gad filij Iacob. Gen. 46. filius itē Bala filij Benjamin filij Iacob. 1. Par. 7.

Esec, frater Aser filij Elasa. Par. 8. Lat. violentia, seu calumnia.

Eselias, pater Sophã, 2. Par. 34. qui 4. Reg. 22. Afolias dicitur. Lat. liberans Dominus.

Esem, i. os, siue fortitudo aut lignum eorum, vel consilium eorum, aut clausura oculorum. ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.

Eser, filius Seir Horraei. Gen. 36. Lat. cellarium, siue thesaurus, aut angustianis.

Esernia. Vide AESERNIA.

Esernius, gladiator nobilis, cui æqualis & par alter gladiator exitit nomine Pacidianus, de quibus natum prouerbum, Esernius, cum Pacidiano. Cicero in libro de optimo oratorum genere: A me autem, inquit, quò maximis minima cõferam, gladiatorum par nobilissimum inducitur, Æschines tanquam Esernius, vt ait Lucilius, nõ spurcus homo, sed doctus & acer, cum Pacidiano hoc componitur, optimus longè post homines natos.

Esia, vel potius Aesia, Galliæ fluius in Sequanam fluens. Vibius. Is est quem hodie Isaram vocant. Gall. *Oise*.

Esimiphæus, Homecitarum rex, anno ab vrbe 1281.

Esionenses, vel Esionex, Populi Asiæ quorum meminit Strabo.

Esis, Italiæ fluius, non procul à Rauenna. Plin. lib. 3. cap. 13.

Esopis, Ciuitas in Locris, in quodam montis supercilio sita. Strabo. lib. 6.

Esphata, congregatio, aut consummans, vel finiens filius Aman filij Amadatha. Esth. 9.

Esna, nomen ciuitatis. Ios. 15. Lat. mutatio, vel dormitatio; aut iteratio vel secundatio.

Estras. Vide ESDRAS.

Estriel, filius Galaad filij Machit, Ios. 17. 1. Par. 7. qui Numer. 26. dicitur Asriel. Lat. beatitudo Dei, aut intuitus fortis, vel gressus Dei.

Estron, filius Ruben. Gen. 47. filius item Iuda, 1. Para. 4. qui Gene. 46. Zara dicitur. Filius item Phares filij Iuda, Gene. 46. Nomen præterea loci, Ios. 15. Heb. Hefron. Lat. Sagitta exultationis, siue diuisio cantici, aut atrium vel sanum.

Estæi, siue Eeffeni, Iudæi: nam tria Iudæorum dogmata, vt scribit Iosep. exire, Pharisei, Sadducei, & Estæi: & quidam Estæi ab vxoribus & vino: & carnibus abstinerunt semper. & quotidianum ieiunium verterunt in naturam. Apud eos proprium nemo aliquid possidet. omnibus in medio positis communiter vtuntur, habitant simul & conueniunt quasi sodales. Cum à laboribus mercedem ceperant, apud

puerum deponunt: is omnia diligenter procurat quibus egent: nullas ciuitates colit, neque seruos habet, quãdo omnes velut mater eadem genuit natura. Triplici regula vitam tranfigunt, amore in Deum ardentissimo, virtutum cultu diligentissimo, charitate in proximum feruentissima. Ioseph. Antiq. li. 13. cap. 8. & Iud. lib. 2. cap. 7.

Essedones, in Asia populi: hi Scythiam vtramque incolunt, super Mæotim habitantes, nõ procul à Riphæis montibus. Plin. lib. 4. cap. 12. Quibus (Herod. lib. 4. hist.) mos est paratum funera cãtu prosequi, & cõgregatis proximis cadauera ipsa, pecudũ admittis carnibus comedere: qui ossa capitum suorum parentum auro cincta in poculorũ tradere ministerium asseruntur, Steph. populi Scythiæ.

Essui, Celstarum populi, Celsar, in commet. quos Marlianus *Retelos* vocat: alij *la Comté d'Ess*, alij *Tierache*, quasi dicas Terram Essuorum esse putant.

Essus, vrbs Locridis. Steph.

Esthaol, vrbs tribus Iudæ siue Dan inter Azotũ & Ascalonem in Palæstina, Ios. 15. 19. vbi filij Israel posuerant castra cõtra Philisthim. Iud. 13. iuxta quam sepultus erat Samson, Iud. 16. Hieronym. villulã Asco dicta. Lat. postulas, aut mulier fortis vel stulta, siue ignis laboris.

Esthamo, ciuitas, 1. Reg. 30. 1. Paralipomen. 4. quæ (vt videtur) dicitur Esthemo, & Esthomoa. Lat. exauditio, vel muliebris vterus.

Esthemo, ciuitas quæ Aaronis nepotibus è tribu Iudæ est assignata, Ios. 21. 1. Paral. 6. eadem quæ & Esthamo, & eiusdem significationis.

Esther, i. occulta, siue abscondita, vel demolens: aut ex Syro & Hebræo, medicinæ exploratio vel contemplatio, aut medicina turruris. nomen mulieris, quæ Edissa filia Abihail dicta est, Esther 2.

Esthon, i. vxor eius, aut ignis donum, filius Mehir. 1. Par. 4.

Estiæa. Vide ISTIÆA.

Estiæoris, Thessaliæ pars, continens occiduas regiones, & quæ intra Pindum, Macedoniãque superiorem sunt. Strabo lib. Geograph. 9.

Estiania. Vide NOITIA.

Estubiani, Populi inter Alpinos à Romanis superatos, numerantur à Plinio lib. 3. cap. 20.

Estubopes, Rex Colchõrum fuit, qui terrã virginem nactus, plurimum auri & argenti e-ruisse dicitur, in gente Sannorum, & alioqui velleribus aureis inclito regno. Plinius lib. 33. cap. 3.

Esuris, Hispaniæ oppidum. Anton.

Esus, Rhodi fons. Vibius.

E T

Etaeis, Laconica vrbs. Steph.

Etan, vrbs Laconica. Steph.

Etalus, Corinthiorum rex regnavit annis xxx.

Eram, i. auis eorum, siue inuolutio vel calamus eorum, nomen viri, 1. Par. 4.

Eram, petra munita quæ in tribu Iuda erat, vbi Samson aliquando habitauerat iuxta torrentem, Iud. 15. Ios. lib. 5. Antiq. cap. 12. Est quoque ciuitas Iudæ à Roboam ædificiis munita, 1. Par. 4. & 2. Par. 11.

Etaxalos, insula Arabiæ felici, versus Orientem Plin.

Etburga, filia Eduardi senioris regis Angliæ, quæ relicta paterna domo sese in solitudinem cõtulit, in qua reliquum vitæ peregit.

Etearchus, Oaxi ciuitatis Creticæ rex, qui amissa vxore, filia suæ Phronimæ nouercam superiaduxit, quæ domum ingressa, vt erat, ita re ipsa se nouercam præstitit, cum lædendo, atque omne iniuriarum genus excogitando, tum ad extremum impudicitiam impingendo. Etearchus criminationibus vxoris fidem habens, Themisonem quandam Thereũ iureiurando astrinxit, vt acceptam Phronimam in mari demergeret. Qui cum neque Etearchi crudelitatis ministrum se præbere vellet, neque rursus iniuriam violare, reuinctam funibus puellam dimisit in pelagus eaque subito retracta, Theram peruenit: vbi Polynestus vir inter Thereos spectatus, in concubinum Phronimam accepit: qui ex ea Bantum genuit, Cyrenarum in Aphrica conditorum. Herodot. lib. 4.

Etelesta, Carpitanorum in Hispania vrbs. Ptolem.

Eteoclea, Andredis tribus in Bœotia. Pausan.

Eteocles, Oedipi Thebanorum regis filius, ex nefando Iocastæ matris concubitu editus, cum fratre Polynice ita conuenerat, vt alternis annis regnarent. Exacto deinde primo anno, cum Eteocles, qui, quòd maior natu esset, primo anno regnaret, renueret fratri regno cedere, Polynices adiutus à Tydeo & Adrasto socero, fratri bellũ intulit, in quo ambo mutuis vulneribus ceciderunt. Impositis deinde cadaueribus eidem rogo, flamma se diuisisse traditur tanquam odium illud, quod inter viuos fuerat, ne morte quidem finiri potuerit. Stat. in Theba. Virg. in Culice.

Eteocreatæ insulæ Cretæ, populi antiquissimi. Diodor.

Eteones, vrbs Eubœa, ab Eteoneo quodam, nunc Scarphe vocatur, in colle sita. Steph.

Etesia, venti quotannis statis temporibus flãtes, biduo incipientes post Caniculæ exortum, & ad dies ferè quadraginta continuantes. Plin. lib. 2. cap. 47. Hinc Etesia dicti sunt, quasi annui, quòd ex ventis omnibus hi maximè stati sint, & quotannis eodem tempore recurrant.

Eteta, Mœsiæ superioris vrbs. Pro. *Rocana*, Nigro.

Etegarus, Angliæ rex, qui singula erexit monasteria singulis quibus regnavit annis.

Ethaguri, Sericæ regionis populi. Ptolem.

Ethai, nomen viri, 2. Reg. 15. qui & Ithai, 2. Reg. 23. Filius Roboam ex Maacha. 2. Par. 11.
 Ethalia, insula in Ligustico mari, Populoniae vrbi opposita, ab Ethalio qui ei praefuit, sic dicta.
 Ethaliō, vnus ex Tyrrenis nautis, quos in delphinias mutatos dicit Ouid. 3. Metamorph.
 Etham, nomen loci, ad quem venerunt filij Israel profecti de Socoth. Exo. 13. Num. 33.
 Ethan, vir quidam sapiens, filius Maol. 3. Reg. 4. Filius Zara filij Iuda. 1. Par. 2. Filius Gazai, 1. Par. 15. Filius Zamma filij Semei, 1. Par. 6. Filius Cusi filij Abdi, 1. Par. 6. Lat. fortitudo eorum, aut vomer vel aduentus vel signū eorū.
 Ethan ciuitas erat deserta in capite solitudinis tempore Moysi: quae à Iosepho vocatur Lycus, vbi Babylonem postea factam ait, dum Cambyfes Ægyptum vastaret, non illam famosam Babylonem Nabuchodonosoris, sed alteram, quae etiam tunc inhabitabatur. Comest. in cap. 13. Exod.
 Ethanīm, nomen mensis septimi, qui nostro Septēbri responderet. 3. Reg. 8. Lat. robusti, vel fortes, aut munera, siue fortitudo moris.
 Ethbaal, nomen regis Sidoniorum, 3. Reg. 16.
 Ethecusa, insula est in ora Cariae, non procul ab Argiis insulis. Plin. lib. 5. cap. 31.
 Ethael, nomen viri, 1. Esdr. 13. Lat. mecum Deus, siue signum, aut aduentus vel vomer Dei.
 Ethelbaldus, 11. Anglorum rex.
 Ethelbertus, 111. Anglorum rex.
 Ethelredus, v. Anglorum rex.
 Ethelredus, 1111. Anglorum rex. Huius temporibus Anglia Dacis tributaria facta est, Polyb. lib. 7.
 Ethelwulfus, 11. Anglorum rex.
 Ethelwulfus, Cantinus rex, anno ab vrbe 1550.
 Ethel, filius filiae Sefan ex seruo Ægypto, 1. Paralip. 2. Lat. hora mea, vel tempus meum.
 Ethemon, nomen viri. Virg. lib. 10. Æneid.
Et clarus Ethemon, Lycia comitantur ab alta.
 Ether, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15. Lat. oratio siue deprecatio.
 Ethī, 1. hora vel tempus meum, nomen viri, 1. Par. 12.
 Ethini, Africae propriae populi. Plin.
 Ethlegh, Mæsiæ oppidum. Anton.
 Ethnan, 1. donum aut merces vel signum filij, aut aduentus filij: filius Ashur ex vxore Halaa. 1. Par. 4.
 Ethnestæ, populi Thessaliae, ab Ethnesto Neopolemi filio. Steph.
 Ethropia, Athamaniae vrbs. Liu.
 Ethruria. Vide HETRURIA.
 Etia, vicus Laconiae, aut Cretae ciuitas.
 Etini, Siciliae populi. Plin.
 Etion, quidam fuit gigas, cuius corpus in Creta, terrae motu rupto monte, stans inuentum est 46. cubitorum: quod alij Orionis fuisse tradunt. Plin. lib. 7. cap. 16.

Etocetum, Angliæ oppidum. Anton.
 Eua, 1. vna seu viuens: omnium mulierum prima quam Deus ex Adæ protoplasti costa formauit: quam intuitus Adam, ait, Hoc nunc est ex ossibus meis, & caro de carne mea: Hæc vocabitur virago, quoniam de viro sumpta est. Genes. cap. 2.
 Eua, vrbs Arcadiae: Gentile, Euaus. Steph.
 Euadne, Martis filia ex Thebe vxore Alopei, & coniunx Capanei, quæ incredibili amore dilexit. Itaque cum audiuisset illum apud Thebas fulmine periisse, ferè in stuporem dirigit, deinde cum celebraretur funus, se in rogam proiecit. Virg. 6. Æneid.
 Euaei, populi habitantes ad Meridiem, quos expulerunt Cappadoces. Deut. 2. Ios. 13. 4. Reg. 14.
 Euæmon, pater Eurypyli, qui cum Græcis ad Troiam profectus cum 40. nauibus, praefuit Orchomeniis. Hom. in Catalo. nauium.
 Euæmon, Steph. vrbs Orchomeiorum.
 Euænetus, rex Lacedaemoniorum, qui ad custodiendum introitum Thessaliae contra Xerxem, vnâ cum Themistocle Atheniensium duce à Græcis constitutus fuit.
 Euagoras, rex Cypriorum, ad quem Isocrates scripsit.
 Euagrius presbyter, annis XIII. mansit in solitudine contentus pane & oleo. Si quādo veneris titillaretur illecebris, demergebat se in puteum, vt aequè frigiditas libidinis feruorem compefceret.
 Euagrius, monachus apud Ægyptios doctissimus, anno salutis 399. Sozomenus lib. 8. cap. 1. hist. trip.
 Euagrius, aliàs Eucharius, cos. cum Eleutherio, anno ab vrbe 1134.
 Eualeni, populi. Glaucus lib. 2. de Arabia. Steph.
 Euan, vnus est ex Bacchi cognominibus, ab Euantium mulierum clamore impositū. Oui. 4. Meta. Euantes dicuntur mulieres eiusdem sacra celebrantes.
 Euander, Carmentis filius, Arcadiae rex, ob eloquentiam Mercurij filius ex Nicostrata habitus est. Hic dimissa Arcadia, cum patrem casu interfecisset, auito regno pulsus suadente matre, quae vates erat, conscensa nauis in Italiam venit: & pulsus Aboriginibus, tenuit illa loca, vbi postea Roma cōdita est, paruumque oppidum in Palatino monte extruxit, Palanteum, à Pallante proauo dictū. Virg. 8. Æneid. Hinc Euandrius, a. um. Idem 10. Æneid. *At tibi Tymbre caput Euandrius abstulit ensis.*
 Euandria, Lusitaniae oppidum, Ptole. Euandriana, Anton.
 Euangelorum portus, ad sinum Arabicum in Æthiopia. Ptolem.
 Euanthe, Gratiarum mater, vt placet quibusdā.
 Euangelus, historiographus qui de re militari scripsit. Plutarch.

Euantia.

Euantia. Vide TRALLIS.
 Euarchus, fluius qui Cappadociam & Paphlagoniam disternat. Steph. Scythiae fluium vocat Flaccus. *Nimelūque ferax Euarchus Olorum.*
 Euaristus, 1111. Romanorum episcopus anno salutis 192.
 Euarix, rex Gotthorum, qui templorum aditus spinis obserabat & sepiebat, vt introeundi raritas obliuionem religionis induceret, clericos verò carceribus includebat: nullum omittebat tormenti genus, in quo suam feritatem non exercebat.
 Euax, rex Indiae, qui de virtutibus gemmarum scripsit ad Neronem.
 Euazæ, Sarmatarum populi, à Medis orti, & Tainaim fluium incolentes. Plin. lib. 6. c. 7.
 Eubius, Scriptor quidam fuit, cuius meminit Ouid. 2. Tristium.
 Eubœa, insula maris Aegæi, inter Sunium Atticæ promontorium & Thessaliam in longitudinem extensa, & à Bœotia Euripo admodū angusto dirēpta: ita dicta ab Eubœa herōicæ indolis matrona, cum antea Abantis & Macris diceretur. Hodie *Negroponte* nominant. Hinc Euboicus. Virg. lib. 6. Aeneidos, *Qualis in Euboico Baiarum littore quondam Saxeæ pila cadit.* &c. Itē 1, 9. hodie *Negroponte*.
 Eubœa, Siciliae vrbs. Strabo.
 Eubœa, vrbs nomen in eadem insula maris Aegæi, sed à mari absorpta. Strabo.
 Eubœa, montis nomen in Argia. Pausan. locus item in Corcyra & Lemno insulis. Strabo.
 Euboicum mare hodie *Golfo de Negroponte* appellatur.
 Eubule, filia fuit cuiusdam, Orphei filij, quā cum Pasithea & Theope sororibus, ciuitati immolanda exhibuit, vt ingēs annonæ caritas, quæ Atticam vehementer premebat, finem, secundum oracula, caperet. Cœl. Rhod. lib. 13. cap. 7.
 Eubulus, Atheniensis ciuis, Demostheni sepè aduersatus, vt ex ipso in Midiam oratione notum est.
 Eubulus, mediæ Comœdiæ poeta. Suid.
 Eubulus, historicus, qui historiam Mirræ multis voluminibus explicuit.
 Euburates, Ligustici populi, à Fulvio expugnati Plin.
 Eucarpia, Steph. vicus est in minori Phrygia, in qua Metrophane teste, racemus tantus prouenit, vt currus medius præ onere aliquādo rumpatur. Hanc regionem Barbari Iouē Cererij & Baccho fecunditatis gratia donasse fabulantur. Est etiam Eucarpia, castellum Siciliae inter Timæos.
 Eucherius, ordinis senatorij dignitate conspicuus, spelūcam dumis horridam & tutam ingro lacu habitauit in agro Lugdunensi.
 Euchiōn, Bacchum cognominant Poetae, *ὄνομα ἰωχῆς*, id est à voto, vt notant grammatici, in-

ter quos Sipontinus. Vide Euhysus.
 Euclides, geometra insignis, tempore primi Prolemæi: posterior aliquanto his qui Platonis temporibus vixerunt, astiquior verò Archimede & Eratosthene. Multa scripsit, quæ ad Geometriam & Musicam pertinent.
 Euclides Megarēsis, Socraticus, belli inter Athenienses & Megareses tempore, muliebri veste noctu ad Socratem venire solitus. Ab hoc philosophi Megarici dicti, qui id bonum solū esse dicebant, quod esset bonum & simile & semper idem. Suidas & Diogenes Laert.
 Eucrates fuit versutus quispiam, qui aliquo praetextu, suffugiebat semper, si quando fides esset praestanda. Hinc natum prouerb. *Vias nouit quibus effugit Eucrates.*
 Eucratida, vrbs Bactrorum. Steph. ex Strabone.
 Euctresij, populi Peloponnesiaci. Xenoph.
 Eudæi, Palestina gens, Ioseph. 1. Antiq. 7.
 Eudæmon Arabia, foelix Arabia dicitur apud Pōponium lib. 2.
 Eudæmonidas, nomen viri proprium, Tortellio.
 Eudamidas, Archidami filius, & frater Alcidis, aliàs Agidis. Plutarch.
 Eudemia, maris Aegæi insula. Plin.
 Eudēmus, orator Megalopolitanus, Philopœmenis ducis præceptor. Plutar. in Philopœmene.
 Eudēmus, vii. Corinthiorum rex.
 Eudiphus, Ponti Polemoniæ in Cappadocia vrbs. Ptolem.
 Eudipne, insula Libyæ Phœnicum. Steph.
 Eudixata, Armeniae maioris oppidum. Ptol.
 Eudo, amnis Cariae. Plin.
 Eudo, Roberti Andegauenis ducis filius, Francorum rex. regnauit annis ix. Hic Caroli simplicis tutor fuit, anno salutis 891.
 Eudo, Vasconie dux, pacis foedere rupto, quod cū Carolo icerat, in subiectas illi regiones multa tenta uit. Blond. lib. 10. decad. 1.
 Eudocia, cum filiis, Græcis imperauit mensibus vii. anno salutis 1070.
 Eudocia, Theodosij filia, Valentiniani vxor, Tripart. hist. lib. 12. cap. 13.
 Eudōra, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia, Hesiodo in Theogonia. Item vna ex Atlantidibus, quæ septem numero esse perhibetur.
 Eudōrus, Mercurij filius ex Polymela Philanthis filia, qui Achillem ad bellum Troianum sequutus est, Homer. 8. Iliad.
 Eudoses, Germaniae populi, apud Tacitum. Misc. mensis hodie, Althamero.
 Eudoxi, specula in Aegypto. Strabo.
 Eudoxius, cos. cū Dioscoro, anno ab vrbe 1195.
 Eudoxus, Aeschinis filius, patria Cnidius, geometra & Astrologus, summus medicus, Socrati & Platonis auditor, primus annum composuit. Scripsit leges, & de Geometria atque Astrologia libros edidit Cicero secundo de Diuinatione.
 Fuit alius Eudoxus Rhodius historicus, alius

Siculus poeta comicus.
 Eudoxus, præsul Constantinopolit. qui Arianam sectam est imitatus Valentis Cæsaris seculo.
 Eudrapa, Mesopotamiæ oppidum. Ptolem.
 Euelgia, vrbs quædam Steph.
 Eumenes, Cardianus, magnæ virtutis, qui ad amicitiam Philippi Macedonis accessit, & breui tempore in intimam familiaritatem eius peruenit, quam cum Alexandro continuauit. De hoc multa in Græcorum historiis. Plutarch. in Eumene.
 Euemerus, historicus antiquus è ciuitate Messana, res gestas Iouis, & cæterorum qui dii putantur, collegit, historiamque contexit & titulis & inscriptionibus sacris, quæ in antiquissimis templis habebantur. Hanc historiam interpretatus est Ennius, & sequutus Laetantius.
 Euenum, Troadis fluuius. Plin.
 Euenetus. Vide EVAENETVS.
 Euenus, Martis & Steropæ filius, qui cum sturatore filia Marpeßæ Apharetum nomine comprehendere non posset ad supplicium, se coniecit in Lycormam fluuium animi dolore. Plut.
 Euenus, fluuius Ætolia, in Callidromo monte nascens, & iuxta Calydonem in mare Ionium influens: ita dictus ab Eueno Martis filio & Marpeßæ patre, qui se in hunc fluuium precipitauit. Ouid. lib. 9. Metam.
*Næque noua repetens patrios cum cõuge muros
 Venerat Eueni rapidus Ioue natus, ad undas.*
 Lucanus,
*Et Meleagream maculatus sanguine Nefsi
 Euenus Calydonæ secat, &c.*
 Euenus, philosophus, qui ignem, optimum ciborum condimentum esse dicere solebat. Plut.
 Fuerunt item Eueni duo Parij, Elegiarum scriptores, quorum meminit Suidas.
 Euergetes, cognomen Ptolemæi Aegyptiorum regis, qui Philadelpho successit, à maximis eius in Græcas ciuitates meritis impositum.
 Euergetes, populi Scythici, qui & Arimaspi: quod benefici fuerint in Argonautas, tepestatè maris ad terram ipsorum appullos. Steph.
 Eucharodus, Francorum dux, anno salutis 913.
 Euesperis, vel Euesperides, vel Hesperis, vrbs Lybia, Steph.
 Euxippe & Theano, filia Scedasi fuerunt, qui fortuna pauper, lectra (qui vicus erat prope Thespias in Bœotia) habitabat. Hæ quum à iunibus quibusdam Spartanis constupratæ essent, moxque interemptæ, in puteum quandam deiectæ sunt. Qua re per patrem intellecta, quum Lacedemone, quò se contulerat, conatu iudicatum excidisset, Furiis aduocatis, ad filiarum tumulos, seipsum confecit. Cæl. Rhodig. cap. 8. ex Plutarch.
 Euganei, populi ad intrinsum maris Adriatici sinum, Alpes versus, qui deinde à Troianis &

Henetis, qui Antenore duce in eã Italiae partem venerunt, sedibus suis pulsi, Alpes Graias tenuerunt, Liuius lib. 1. ab vrbe. Dicti autem sunt Euganei, ἀπὸ τῆς εὐγενίας hoc est, à generis nobilitate. Plin. libro 3. cap. 20. hodie eorum regio *Marca Treuisana*, & vrbs *Treuiso* vocatur.
 Eugannion Cyrenus, Theogoniam scripsit, anno ab vrbe 186.
 Eugenia, filia cuiusdam inter Rom. potentissimi, quæ virum mentita est in cœnobio quo se inclusit, vt Christo seruiret commodius.
 Eugenium, Illyriorum vrbs Liu.
 Eugenius, ab Arbogaste imparator factus anno ab vrbe 1145. Tripart. hist. lib. 9. cap. 45.
 Eugenius, LXXIII. Romanorum Pontifex, anno salutis 318.
 Eugenius, LXXVII. Romanorum episcopus, anno salutis 824.
 Eugenius, IIII. Romanorum Pontifex CLXXIII. anno salutis 1144.
 Eugenius, III. Romanorum Pontifex CCVIII. bellum gessit Romæ aduersus Columenses anno salutis 1431.
 Eugia, regiuncula Arcadia. Steph.
 Eugoa, Æthiopiæ sub Aegypto oppidum. Plin.
 Euhys, siue Eu. us, vnum ex Bacchi cognominibus, à Ioue illi inditum eo in bello, quod Gigantes cum diis gesserunt. Fabulantur enim poetæ, cæteris diis perterritis, Liberum patrem se in leonem conuertisse, vnumque ex Gigantibus interfecisse: & ob rem tam strenuè gestam, Euhyon, hoc est bonum filium à Ioue fuisse salutatum. Inde sit fœmininum Euhias, quod Bacchi sacerdotem significat.
 Euhadra, Phœnicia vrbs. Plin.
 Euhydram Thessalia vrbs. Liu.
 Euia, Dastaretiorum ciuitas in Macedonia. Pro.
 Eui, rex Madianitarum. Num. 31.
 Euij, populi Liguria. Steph.
 Euila, regio ad Orientem vergens, quam circuit de Paradiso Phison egrediens, quem nostri mutato nomine Gagein vocant. In ea aurum pretiosam, & gemmæ prætiouissimæ, carbunculus, smaragdusque nascuntur. Genes. 2.
 Euilmerodach, rex Babylonis. 4. Reg. 25. Lat. stultus amarè contritus.
 Euipe, vicus Caria. Steph.
 Eulæus, Ptolem. & Plinio Susiana regioni fluuius, Vlai dicitur apud Danielelem, cap. 8.
 Eulepa Cappadocia vrbs. Anton.
 Eulogius presbyter fertur præscientiã habuisse cogitationum, quorumlibet ad se venientium, eorumque delicta redarguere: & quæcunque latenter cogitassent, sibi reuclata manifestare. Cum verò aliquid mali gessissent, vel prauum cõsiliu habuissent, ab altari suspendebat, manifestans eis peccatum, quod egerant: ac diligenter purgatos, rursus suscipiebat. Sotzomen. libro octauo, capite 1. hist. trip.

Eumæus

Eumæus, subulcus Vlyssis, qui dominum post longos errores domum redeuntem quamuis incognitum hospitio excepit, & in urbem deduxit, eique in viciscendis vxoris procis fidelem operam nauauit. Hom. lib. 22. Odyf.
 Eumelis, augur nobilis. Stat. 4. Syl.
 Eumelus, Admeti, regis Thessalia, filius ex Alcesta vxore. Bocar. li. 5. c. 43.
 Eumenes, Bithynia, rex, Asiam inuasit, anno ab vrbe 516.
 Eumenes, VI. Alexandria episcopus, anno salutis 134. Euseb. li. 4. c. 5.
 Eumenia, vrbs Phrygia quam Attalus ab Eumene Philadelpho sic vocauit: aut Hillas quod bene in ea mansisset, sic enim appellauit. Alia est Thracia, circa Moesia inferiorem, Plin. alia item Caria: tertia in Hircania.
 Eumenides, furie infernales κατ' ἀνθρώπων τῶν ἐυφροσύμων, cum minimè ἐυμεινῆς, hoc est, beneuolæ sint. Has autem tres ferunt fuisse Achærotis & Noctis filias, vno partu editas, & apud inferos Canes Stygias, vocari. Apud mortales autem Furias, ab effectu. Cic. 2. de Legib. Agitant & insectantur impios Furie non ardentibus tædis, sicut & in fabulis, sed angore conscientia, & fraudis cruciatu. Apud superos verò Diras. Virg. lib. 12. Aeneid.
 Eumilus, vnus ex Græcis ducibus, qui ad Troianum bellum profecti sunt.
 Eumolpha, dicti sunt sacerdotus, seu magistratus Athenis, in memoriam & honorem Eumolphi regis, quem Aegyptij generis fuisse Diodorum refert.
 Eumolpus, Atheniensis, quem Suidas Musæi poetæ filium fuisse scribit, versificator ante Homerum fuisse traditur. Ab hoc Eumolpidas, sacrorum quorundam præsidis dictos volunt Æschines in oratione contra Ctesiphontem. Fuit & Pythionices, hoc est, victor in Pythiis ludis Græciæ, hic vitium, aliarumque arborum culturas docuisse fertur. teste Plinio li. 2.
 Eumónides, nomē proprium viri Thebani. Plut.
 Eunæ, vrbs Caria, in qua fluuius est Eunæus. est etiam Eunæ, vrbs Argus, quam habitabant Cyreni. Steph.
 Euneus, Iasonis filius ex Hypsipyle, filia Thoantis regis Lemni, Homerus lib. 7. Iliad.
 Eniea, Nympha, vna ex his quæ Hylam Herculis puerum rapuerunt.
 Eunice, mater Timothei. 2. Timot. 1.
 Eunicus, statuarius fuit. Plin. li. 34. c. 8.
 Eunoensum, regionis Græciæ meminit Pausanias in Achaicis.
 Eunoesti, portus Aegypti, circa Pharum. Strabo.
 Eunicus, statuarius fuit. Plin. li. 34. cap. 8.
 Eunomiani, hæretici, qui & Aetiani ab Aetio dicti sunt. anno salutis 358. Tripart. hist. li. 5. ca. 13.
 Eunoistus, Tanagrorum Deus, cuius templum ad eò mulieribus interdictum fuit, vt si quo infortunio aut vastitate Tanagrai opprime-

rentur, diligenter inquirerent, ne qua mulier consulto aut casu templo appropinquasset. Et Alex. Genial. diuer. lib. 6. c. 2.
 Euonymia, Caria vrbs & Atheniensium vicus, tribus Erechtheidis. Steph.
 Euonymia, Aegypti gens iuxta Æthiopiam, Stephan.
 Euonymiton, regio prima Æthiopiæ sub Aegypto. Plin.
 Eónymos, insula parua ex Aeolis. Plin. li. 3. c. 19. ita dicta, quod è Lipara in Siciliam nauigantibus sinistra offeratur: nam ἐὼνύμω Græci κατ' ἐὼφροσύμων vocant sinistra, author Strab. li. 6. Est etiã Euonymus Theoph. arbor infelix, malo punica similis, in Lesbo insula potissimum proueniens, pecori gustatu lethalis. Plin. li. 3. c. 22.
 Eunus, sub Decio martyrio apud Alexandriam coronatus est, anno salutis 251.
 Euodia, mulieris nomen. Phil. 4.
 Euodius, Consul, cum Honorio anno ab vrbe 1139.
 Euódios, primus post diuum Petrum Antiochena ecclesiæ episcopus, anno salutis 68.
 Euoras, Laconica saltus. Pausan.
 Eupagium, Peloponnesi oppidum. Diodor.
 Eupales, XXXII. Assyriorum rex.
 Epalias, vrbs in Locride. Steph. Alij Eupalion, alij Eupolion vocant.
 Eupator, filius Antiochi. 1. Macha. 6.
 Eupatoria, Ponti vrbs iuncta Amiso oppido, quæ Pompeius à se Magnopolim appellauit. Appian. Strabo.
 Eupatria, vrbs Lydorum. Steph.
 Ephema mulieris nomen, nutricis Musarum, & Croti matris.
 Euphorbeni, Phrygia maioris populi. Plin.
 Euphorbus nobilis Troianus, Iliaco in bello à Menelao occisus. Cuius animum Pythagoras in se immigrasse affirmabat. Ouid. lib. 15. Metam. his versibus,
*Ipse ego (nam memini) Troiani tempore belli,
 Panthoides Euphorbus eram, cui pectore, quòdam,
 Hæsit in aduerso grauis hasta minoris Atrida.
 Cognoui Clypeum nostræ gestamina laeæ, &c.*
 Euphorion, poeta Chalcidensis, quem transtulit Gallus. Habebat hic quosdam ita deditos sibi amatores, vt eum præferret Ennio, & reliquis poetis, eisque poemata studiosè cantarent, posthabitis aliorum poematibus.
 Euphranor, statuarius laudatissimus Isthmius, qui de symmetria & coloribus aliquot volumina conscripsit. Floruit centesimaquarta Olympiade, plurimamque signa nobilissima ex ære confecit, quæ enumerantur à Plinio lib. 34. c. 8. Idem & pictor & marmorarius fuit, in vnoquoque genere excellens, sibi que æqualis.
 Euphranta, vrbs Libyca. Steph.
 Euphratis, regio eadem qua Syria, à vicino fluuio Euphrate, qui cum Araxe fratre ex monte Armenia profuit. Steph.

Euphra-

Euphrates, Philosophus grauiſſimus, temporibus Adriani principis, voluntaria morte exceſſit è vita, veniam ei dante Adriano, vt citra ignominiam & infamiam, cum propter ſenectutem, tum etiam propter grauem morbum cicutam bibere poſſet. Dion.

Euphrates, Hebr. Perath, i. frugifer, aut creſcens, ſiue fructificans, fluius Meſopotamiæ, quem Strabo ſcripit ex Niphate monte Armeniæ, magnum, profundũ, & celerem naſci: in fluere autẽ in mare rubrũ, prius tamen Babyloniam per medium diuidere, & Tygri coniuñctum Meſopotamiam facere. Dictus autem putatur Euphrates (quod & Ambroſius annorauit) *ὄρος ἐὺφρατηρ*, hoc eſt, à lætificando: propterea quod circumiacentem agrũ ſtagnationib. ſuis adeo lætũ fecundũque reddat, vt ſequente anno ſponte creſcat & proueniat ſeges.

Euphrateſiæ, vrbs ſiue regio quædam. Steph.

Euphrone, vna ex tribus Gratiis.

Euphrone nox dicitur à Poëtis, id eſt ſapiens ſeu prudẽs, quod in ea multum ſapimus, vt teſtatur Epicharmus inquitens: Si quid docti inquiris ſac noctũ eius inueſtigationi vaces, nam omnia præclara noctũ quàm die cogitando meliũs reperiuntur.

Euchroſyna, ne, & Euphroſyne, nes, vna Gratiarũ, ſoror Aglaiæ & Thalig, ab animi hilaritate (id enim Græcis ſonat *ἔφροσύνη*) ita appellata.

Eupilis, lacus Ciſalpinæ Galliæ, in quem progreditur Lambrus, in Padum deſfluens. *Lago di puſſiano*, Leandro.

Eupolis, priſcæ comædiæ ſcriptor, qui viria populi magna cum libertate reprehendit. Horatius Satyra 4. Scripiſit comædias ſeptedecim, ex quibus nouem victoriam meruerunt. Perit in prælio nauali inter Lacedæmonios & Athenienſes iuxta Hellespontum commiſſo, cuius mors vſq; adeo luctuoſa ciuitati, fuit vt poſtea edicto publico cautum fuerit ne poëtæ in poſterum militare liceret.

Eupomus, Macedo Arithmeticæ & Geometriæ peritiſſimus, ſine quibus negabat artem poſſe perfici. Eſt & Plin. lib. 35. c. 10. præclarus pictor, qui docuit Pamphilum Apellis præceptorem.

Euporia, vrbs Macedoniæ ab Alexandro victore condita, & à fertilitate ſic dicta. Steph.

Euporus, ſeruus C. Gracchi, qui dominum ex Auentino fugientem, qua potuit ratione tutatus eſt, ac ſuper occiſum, animam euulſis proprio vulnere viſceribus effudit. Macrobi.

Euproſopon, promontorium Phœnicæ ad Babylonem urbem. Nomen habet ab inſigni aſpectu. Vadianus.

Euprydæ, vicus de tribu Leontide, &c. Steph.

Euranium, Cariæ oppidum. Plin.

Eurianaſſa, inſula ſinitima Chio. Plin.

Euricus, Viſigorthorum rex, anno ab vrbe 1220.

Euripides, inſignis poëta tragicus, natus eo die quo numerofus ille Xerxis exercitus ab Athe-

nienſibus fuſus eſt. Floruit tempore Achelai Macedonum regis, à quo etiã ſummo in honore eſt habitus. Scripiſit fabulas 125. ex quibus quinque tantum victoriam meruerunt. Caſtitate autem vitæ tanta fuit vt vulgò *μυρογόνος*, hoc eſt mulierum oſor fuerit cognominatus. Perit noctũ ab Achelai canibus, vt fertur, diſcerptus. Oſſa eius regis iuſſu Pellam ſunt trãſlata, repulſis Athenienſium precibus, qui ſæpe per legatos tentauerunt, vt cuius ſui reliquias ſibi in patriam referre liceret.

Eurippa, Diana dicta eſt apud Phœneatas, cui tẽplum Vlyſſes conſtruxit, quod amiſſos equos ibi inueniſſet.

Euripidius, numerus in talis quadragenarius ab Euripide inuẽtus, eo tempore quo exactis triginta tyrannis quadraginta principes Athenienſium Remp. adminiſtrabant. Legitur & Euripides in eadem ſignificatione. Vide Cæl. Rhod. li. 20. ca. 27.

Euripylus, inter Græcorũ veteranos, qui ad Iliũ depugnabant, fortiſſimus. Homer. II. Iliad.

Euripus, fretum anguſtum inter Aulidem Bœoticiæ portum, & Eubœam inſulam, quod vnus diei & noctis ſpatio ſepties recurrit eo impetu, vt nauigia repugnantibus ventis ſecum rapiat. Mela li. 2. Sunt & Euripi, canales ſeu ductus aquarum aliunde deductarum in ſublime ſaliẽtium, ſi paulò munitiores ſint, quos intra domos Romani per pratum ducebant: ſi autẽ masculini ſint, Nili dicuntur. Cic. 1. de Legibus: Ductus aquarũ, quos iſti Nilos Euripõſque vocant, quis quum viderit, non irriſerit? Euripi quoque ſunt foſſæ in ludis circumdatæ pro ſeptis, quorum loca temporaria prius cloſtra fuerunt auctore Plinio.

Euriſtenes, Lacedæmoniorum rex, regnauit annis 21.

Euriſteus, 1. Mycenarum rex.

Eurimus, vrbs Cariæ, ab Eurimo Care Idriæ filio. Stephan.

Eurónotus, alio nomine Vulturæus, ventus ab Oriente hyberno ſpirans, quod inter Notum Eurum ſit.

Eurõpa, filia Agenoris regis Phœnicum, quã Iupiter in bouis ſpeciem trãſformatus rapuit, & per mare in Cretam tranſiit. Ouid. li. 2. Metamorph. Ab hac tertia orbis terrarũ pars nomen accepit creditur, ab Aſia Tanaide fluiuo, ab Africa mari mediterraneo diſcreta. Europam regionem ab Europa Tyria nomen accepit inquit Herodot. lib. 4. Hanc Plinius victoris omnium gentium populi altricem, terrarũque pulcherrimam nominat. Aſiæ & Africa aliquando non magnitudine, ſed virtute comparatam. Huius latus Septentrionale & Occidentale, Oceano alluitur: Meridionale, mari Mediterraneo ab Africa ſeiũgitur. Deinde Orientẽ verſus mari Aegæo. (nũc *Archipelago*) Ponto Euxino, (hodie, *mare maggiore*) palude

palude Meotide (hodie *Mare Delle Zabacche*) Tanai fluiuo, (vulgò *Don*) & Iſthmo, qui eſt ab eius fontibus, recta ad Septentrionẽ ab Aſia dirimitur, Glareano teſte. Habẽtque hoc modo peninſulæ effigiem. Continet Europa præter Romanum imperium, vltra viginti octo (ſi 14. quæ in ſola Hiſpania numerantur, adiunxeris) in vniuerſum regna. Regio vltra modum fertilis, naturalem temperiem, cælũque ſatis clemens habens. Frugum omnigenũ, vini & arborum copia nullis poſthabenda, ſed optimis partibus orbis comparanda eſt: adeo amœna, cultiſſimæque vrbbus, pagis & vicis exornata, vt populorum, gentiumque virtute aliis terræ partibus, & ſi forma minor, tamen præſtantior habetur, atque ſemper habita fuit. Ab omnibus priſcis ſcriptoribus, tum ob Macedonum imperium, tum ob Romanorum potentiam maximè celebrata. Eius laudes apud Strabonem videre licet, qui eam libro 3. & ſeptem ſequẽtibus elegantiſſimè deſcribit. Poſt veteres alios Geographos, ex recẽtioribus de ea ſcripſerũt Volaterranus, Munſterus, Dominicus Niger, Rithaymerus, Æneas Syluius, & nonnulli alij. Eurõpa, Nympha marina, Oceani & Thetyos filia. Heſiodus in Theogonia.

Europus, 11. Sicyoniorum rex, regnauit anno 111.

Europs, 111. Macedonum rex, anno ab vrbe 146.

Euronum, Syriæ vrbs, olim Tapacum, poſtea Amphipolis appellata. Plin. li. quinto, cap. 24.

Europum, oppidum apud Parthos, cognomento Nomadas. Plin. li. 6. c. 15.

Eurõpus, ciuitas Meſopotamiæ.

Eurõpus, vrbs Macedoniæ, ab Europeo filio Macedonis & Orithiæ filia Cæcropis. Eſt & alia Syriæ & alia Cariæ, quam Idriadem ab Idriæ Chryſaoris filio nominant. Steph.

Eurõtas, fluius Laconiæ. Spartam præterlabens Liu. Bel. Maced. libro. 4. ripãſque habent frequentibus lauris conſitas. item fluius Pelagiæ. Strabo.

Eurotas, Theſſaliæ fluius, quem Peneus accipit, nec recipit, ſed olei modo ſupernatantem breui ſpatio portatum abdicat. Plin. libro 4. cap 8.

Eurus, ventus ſpirans ab Ortũ brumali, quem Latini Vulturum appellant. Plin. libro 2. ca. 47. Ouid. 11. Metamorph. Cæl. lib. 5. cap. 5.

Euryale, regis Minois filia, quæ Neptuno Orionem peperit. Alia fuit Proeti Argiuorum regis filia. Tertia ex Gorgonibus vna, quæ tres fuerunt in extrema Africa, circa Atlantem montem: quæ omnes vnum oculum habebãt, quo inuicem videntes, quoscuque aſpiciebãt, conuertebant in ſaxa. Harum nomina fuerunt Meduſa Sthenyo, & Euryale. Seruius, eximia partique pulchritudine virgines fuiſſe tradit, quarum ſolo aſpectu adoleſcentes obſtu-

peſcebãt: quam rem fabulæ occaſionem ſubminiſtraſſe exiſtimat, vt dicerentur quoscuque aſpexiſſent, in ſaxa tranſmutare. Hæc ille, enarrans illud Virgilij libro 6. Aeneid. *Gorgones, Harpyiaque, & forma tricornis vmbra*.

Euryalus, vnus ex principibus Peloponneſiacis qui Argos & propinquas vrbes incolebant, & ad Troiam cum octoginta nauibus venerũt. Homer. in Catalog. Fuit etiam hoc nomine Troianus quidam, arctiſſimo amicitia vinculo cum Niſſo coniuñctus: qui noctũ Rutulorum caſtra vnã ingreſſi, magnam hoſtium ſtragem ediderunt. Verũm cum inſtante iam die ſeſe recipere conarentur, in hoſtium equitatum inciderunt: à quo circumuentum Euryalum cum Niſſo eripere non poſſet, ceriſſimæ ſeſe morti maluit obicere, quàm amicum deſerere, Virg. libr. 9. Aeneid.

Euryalus, cum fratre Hyperbio primus lateritias domos, Athenis conſtituit. Eſt etiam hiſtrionis cuiuſdam nomen, de quo Iuuenalis, *Nobilis Euryalum aut Marmillonem exprimat infans*.

Euryampus, vrbs Magnetiæ. Steph.

Euryanalla, inſula eſt maris Aegæi è regione Ioniæ, non procul ab Arginulla. Plin. li. 5. ca. 31.

Eurybates, præco Ithaceniſis, ex Vlyſſis comitatu, ab Agamemnone miſſus, vt ab Achille auferret Briſeidem, Ouidius Epistol. 6. Homer. Iliad.

Eurybatus, latro aſtutia ſingulari, quem deprehenſum cum cuſtodes vellẽt cogere, vt oſtenderet quibuſnam modis conſueuiſſet domos conſcendere: ille aptatis ſpongiis, & ſtimulis ferreſque retinaculis, irrepiſit in parietem, & ſpectantibus illis, artiſciique nouitatem mirantibus, prehẽſo laqueari, per regulas effugit eoque modo periculum euasi. Euſt. in lib. 19. Odyſſ. Home.

Eurybia, Nympha quæ ſtellas & Luciferum genuit. Heſiod. in Theogon.

Eurybiades, Herodoto libro 7. vnus ex ducibus Xerxis.

Eurybiades, Lacedæmonius quidam nobilis fuit, Euryclidæ filius, vniuerſæ Græcorum claſſis dux à Lacedæmoniis conſtitutus aduerſus Xerxem. Herod. li. 8.

Euryclæa, Opos, Pilenomidæ filia pulcherrima, quam Laërtes in prima exiſtẽtis pubertate, viginti boum pretio emit, nec minore, quàm vxorem, honore domi habuit, Vlyſſemque nu-triendum ei dedit, quem & prima in patriam redeuntem agnouit. Homer. Odyſſ. libro decimonono.

Eurycles, vates, qui de ſe ſuiſque in comodiſ aliquid ſemper diuinabat. Hic per adſiſtẽtem dæmonem vaticinabatur. Propterea Euryclæa, dicuntur omnes diuinaculi. Cæl. li. 5. ca. 10.

Eurycle,

Euryclea. Vide ERECLEA.
 Eurycratidas, vir Lacedæmonius. Plutarc.
 Eurycyon, faber argentarius. Virg. lib. 10.
Quæ bonus Eurycyon multo celauerat auro.
 Eurydamas, vir Troianus, Latine dicitur late domans. Quid Per Eurydamanta intelligit Heftorem, qui virtute cuncta domabat.
 Eurydamas, Pythes, pugil fuit nobilis, patria Cyrenæus, cui, quum inter certandum fortè, aduersarius, quem validum nactus fuerat, plagarum vi & frequentia, dentes excussisset, ne tali spectaculo illi animum adderet, proindeque insuperabili cooriretur, omnes deuorabat. Cæl. Rhod. li. 21. c. 41.
 Euridame, Dictatoris filia, & Menij soror, quam Leutychides Spartiatarum rex duxit in vxorem. Herod. li. 6.
 Eurydice, vxor Orphei vatis, cuius amore captus Aristæus, cum vim illi inferre pararet, illa per auia fugiens, incidit in colubrum in herba delitefactum, cuius morfu interit. Orpheus autem vxoris mortem ægerimè ferens accepta cithara inferos adit, vbi Plutonem Proserpinamque tam suauis carmine demulfit vt ei vxorem ab inferis reducere permitterent, ea tamen conditione, ne prius eam, quam ad superos rediisset, intueretur. Quam legem cum ille amoris impatientia esset præuaricatus, Eurydice denuò ad inferos est retracta. Virg. 4. Georg.
 Eurydice, Clymeni filia, vxor Nestoris, ex qua septem filios & vnâ filiam suscepit. Homerus Odyss. li. 3.
 Eurydomene, Nympha marina. Perhibent hanc matrem Gratiarum fuisse, quam alij Durymedusam vocant.
 Euryellus, macropolis Epipolorum. Est autem oppidulum Syracusarum in loco prærupto. Steph.
 Eurylion, Latinorum rex, qui alio nomine dictus fuit Alcanius. Dionys. Halic. 1. de Antiq. Roman.
 Eurylochus, vnus sociorum Vlyssis, qui solus Circes pocula non gustauit, neque in suis figuram est transmutatus. Ouidius 14. Metamorph.
 Eurylochus, Phlegiarum rex, qui Phereclydi struxit Thebas, antequam Cadmus adueniret, qui eas postea reedificauit.
 Eurymachus, fuit Thebanorum potentissimus, qui quum Plataeas noctu per prodicionem cepisset, rebellantibus deinde omnibus viuis in hostium potestatem peruenit, vnâque cum suis omnibus supplicio affectus est. Thucyd. libro. 1.
 Eurymedon, pater Peribœæ, ex qua Neptunus Naustihoum suscepit regem Phæacum & Alcinoi patrem. Homer. Odyss. lib. 7.
 Eurymedon, filius Fauni. Stat. in Thebaide.
Proximus Eurymedon cui pastoralia Eanni

Arma patris, &c.
 Eurymedon, Atheniensium dux cum Demosthene.
 Eurymedon, Pamphiliæ fluius, qui ex Tauri iugis ortus mediam Pamphil. tranat. Mela libro 1. & Steph. qui etiam locum iuxta Tharsum sic nominatum scribit.
 Eurymedusa, Gratiarum mater.
 Eurymenæ, vrbs Thesaliæ. Steph.
 Euryminus, vir quidam, qui cum per calumniam conaretur Castorem, & Pollucem fidiissimos amicos inter sese committere, alterum apud alterum insimulans, post deprehensus vtrique dedit grauissimas pœnas: vnde abiit in prouerbium Euryminus, de iis qui per calumniam conantur fidos amicos inter sese committere.
 Eurynome, Nympha, Oceani & Tethyos filia, mater Leucothoës.
 Eurynome, Apollonis filia, quæ Adrastum Argiuorum regem & Euriphylum Amphiarai coniugem peperit.
 Euryon, Amyntæ Macedonum regis filia, quæ patrem à matris insidiis liberauit.
 Eurypylus, Telephi filius, Gotthorum rex, bello Troiano, cui propter Castandræ amorem intererat. extinctus est. Iornand.
 Euryphylus, Herculis filius, regnavit in Cossula, & omnium Græcorum augur peritissimus est habitus, non tamen similis Chalcanti Troiano. hic cum aliis Græcorum ducibus ad Troiam profectus est. Virg. 2. Aeneid.
Suspensi Euryphylum, scitatum oracula Phœbi, Mittimus, &c.
 Eurystheus, primus Lacedæmoniorum rex.
 Eurystheus, Stheneli filius, Mycenarum rex, qui Iunonis odio obsequens, Herculem ad difficillima quæque pericula obeunda adiegit, sperans futurum, vt ponderis magnitudine opprimeretur. Qua in re mirum in modum opinione falsus est. Nam ille rebus ex sententia confectis semper victor rediit, clariorque ex periculis & maior emerit.
 Eurytanei, pupuli Italiæ. Steph.
 Eurythys, xvi. Italiæ exarchus, anno ab vrbe 1479.
 Eurythus. Vide EVRITVS.
 Eurytion. Vide EVRITION.
 Eurytus, Oechaliæ rex, pater Ioles, qui cum ab Hercule victus, pactam ei certaminis lege filiam ab eo irato tradere recusaret, iratus Hercules Eurytum occidit, & Iolè abduxit. Hinc Eurytis, idis, patronymicum foemini: quo Poëtæ vtuntur pro Iole Euryti filia.
 Eurytus, vnus ex Centauris, qui cum Theseo Hippodamiam vi eripere vellet, ab eo est occisus.
 Eusebia, ciuitas Cappadociæ. Cæsarea post dicta.
 Eusebius, Laodicensis episcopus, anno salutis 174.
 Eusebius,

Eusebius, xxxviii. Rom. episcopus, anno salutis 308.
 Eusebius, cos. cum Rufinè, anno ab vrbe 1100, cum Hypatio, anno 1112.
 Eusebius Cronio, cos. cum Probino, anno ab vrbe 1242.
 Eusemara, Armeniæ minoris vrbs, in Melitena. Ptolem.
 Eustachius, consul cum Agricola, anno ab vrbe 1174.
 Eustachius, martyr inter aulicos Traiani principis, Placidus antea vocatus. Volat. li. 15.
 Eustathius, Antioch. episcopus, anno salutis 322.
 Eustathius, Antiochiæ episcopus, quo in exilium ob fidem truso, Ariani ecclesiam occupaerunt, anno salutis 331.
 Eustathius, Epiphaneus, scripsit temporum epitomen ab Ææa Troiano vsque ad Anastasium principem sub quo fuit: Tomos etiam septem. & alia. quædam. Suid.
 Eustathius, genere Paphylus, præsul Antiochæus, aduersus Ariarum dogma multa composuit sub Constantino principe: pulsus demum est in exilium Triapolim, Thraciæ ciuitatem, vbi & sepultus est. Sunt quoque ipsius volumina de anima, epistolæque plurimæ. Hieronymus.
 Eustathius præsul, is qui in Homerum & Dionysium poëtas commentarios edidit, patria Constantinopo.
 Eustephius, Aphrodisiæ sophista, scripsit declamationes. Suid.
 Eustochius, Cappadox sophista, scripsit ad Constantem principem de Cappadociæ aliarumque gentium antiquitate. Volat. li. 15.
 Eustochium, Paulæ mulieris Romane filia, Latinarum, Græcarum & Hebraicarum literarum perita, vnde & suo tempore noui orbis prodigium vocata est: ingenium sacris literis deuouit maximè: atque adeo, vt Psalmos Hebraicè legeret cursim & mira claritate. Qua in re amorem B. Hieronymi sibi maximè conciliauit.
 Eustratus, Philosophus, qui in Ethica Aristotelis scripsit. in Bethlehem ciuitate sepultus est.
 Eutæa, vrbs Arcadiæ. Steph.
 Eutane, Cariæ oppidum. Pli. li. 5. c. 29.
 Eutasmus, Arcadiæ vrbs. Pausan.
 Euterpe, vna Musarum, quæ mathemata, vel vt aliis placet, tibias inuenit, à concentus suauitate nomen trahens: est enim ὀ bene, & ἴππειον delectare. Virg.
Dulciloquis calamos Euterpe flatibus implet.
 Eutheqæ, vrbs Asiæ. Steph.
 Euthericus, consul cum Bathio, anno ab vrbe 1264.
 Euthericus, Cillicia, consul cum Iustino Augusto, anno ab vrbe 1272.
 Eutiches, fuit poëta comicus.
 Eutichianus, consul cum Honorio Augusto, anno

ab vrbe 1151.
 Eutichus, propter fidem à Genferico Gottho martyrio coronatus est anno salutis 439.
 Euthyrates, Lyssippi filius & discipulus ante omnes ætatis suæ laudatos in pictura artifices, excelluit. Plin. lib. 34. c. 8.
 Euthydamus, Rhetor & Orator, qui quum ingentes opes & maioribus suis accepisset, ipse & dicendi facultatem & gloriam addidit, & non solum in patria magnus fuit, sed etiam in Asia primos honores adeptus est. Strabo. lib. 14.
 Euthydemus, Suidæ, Massiliensis Philosophus, præceptor Apollonij Tyanei.
 Euthymedon, nomen cuiusdam Philosophi.
 Euthymus, pugil, in Locris Italiæ, qui Epizephyrij cognominatur, ortus Astycleo patre: vel (vt indigenis persuasum est.) Cæcino amne genitus; qui Locras à Reginis diuidit. Hunc semel à Thasio Teagene victum tradit Pausanias, non iusto quidem illum certamine, sed circumuentum dolo, vnde nec Theageni decretus honor: insuper dānatus, vt multæ nomine talentum Euthymo repræsentaret. Ælianus variæ hist. libr. 8. Euthymus, Locus ex Italia, pugil inclutus & robore insigni fuit, lapidem gestabat ingenti magnitudine, qui Locris ostenditur: & Temessæum heros, quod cuique per vim abstulerat; reddere coegit, etiam cum fœnore: vt inde natum sit adagium iis qui fordidos & iniustos quæstus faciunt, affore Temessæum genium. Hic ad amnem Cæcinum, oculis hominum appare desit. Plin. libro 7. cap. 47.
 Eutocus, Bocatio li. 5. Apollinis & Cyrenes filius. Hunc dicunt descendentes fratribus ex Africa, & in Græciam venientibus; Cyrenis remansisse & imperasse, qui vnâ secum ibidem remansere.
 Eutrapius, homo quidam callidissimus. Horat. 1. Epist.
— Eutrapius cuiusque nocere volebat, Vestimenta dabat pretiosa, &c.
 Eutresis, pagus inter Thespias & Plataeas situs, quem Zetus & Amphiscus muris cinxerunt: sic dictus, quod multis viis, seu vicis prius vsus & quasi perforatus fuerit. Hinc Eutresites Apollo, cuius templum ibi & oraculum celeberrimum fuit. Steph.
 Eutresium, vrbs Arcadiæ. Steph.
 Eutropius, de gestis Romanorum scripsit historiam.
 Eutropius, consul cum Valentiniano Augusto, anno ab vrbe 1140. Et cum Theodoro, anno 1152.
 Eutychia est insula Thesaliæ adiacens, ante sinum Pagasicum. Pli. li. 4. c. 12.
 Eutyche, mulier Tralliana, triginta partus enixa & a viginti liberis rogo illata. Plin. libro 7. capite 5.
 Euthyches, Constantinopolitanus abbas, tertius post

post Manetem & Apollinarem, alium adfirmabat esse CHRISTVM, aliud verbū Dei: negabatque CHRISTI carnem nostrā similes: nec in Patre duas in eodem supposito naturas esse: sed de cælo corpus descendisse dictabat, ac in Virginis utero tanquam solis radios penetrasse: vt visum sit sanē ex muliere generatum, quāuis verē generatū non sit. Suidas, in hūc celebrata est quarta Synodus. Volater.

Eurychia, insula est Thessaliæ adiacens, ante sinum Pagasicum. Pli. li. 4. cap. 12.

Eurychianos, xxv. Romanorum episcopus mensibus x. anno salutis 282.

Eurychides, Plinio lib. 34. cap. 8. statuarius, centesima vicesima Olympiade floruit. Hic, vt idem author est, fecit Eurotam, in quo artem ipso amne liquidiorum plurimi dixerunt.

Eurychus, nomen adolescentis, quem suscitauit Paulus Act. 20.

Euxenidas, Pictor sua ætate celeberrimus, Aristidis præclari artificis præceptor, Pli. li. 35. ca. 12.

Euxinus pontus, sinus maris latissimus, Thracio & Cimmerico Bosphoris interceptus, Ἰξινος prius dictus, hoc est, inhospitalis, propter immanitatem eorum, qui eius maris littora incolabant. Illi enim & hospites immolare solebant. Stra. lib. 7. & carnibus peresis, ex casuis eorum sibi pocula conficere. Postea verò, cum in locis maritimis Iones aliquot oppida condidissent, cohibitio Scytharum assueto latrocinio, receptoque Græcorum hominum commercio, pro Ἰξινος Ἐυχινος, hoc est, hospitalis appellatus est Ouid. de Ponto,

Frigida me cohibent Euxini littora Ponti,

Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.

Euxynthetus, fluuius ex Lebena ortum trahens cuius meminit Strab. li. 10.

E X

Exagonus, legatus Ophiogenum, qui sunt populi in Cypro. Is quum Romam venisset, ibique de herbarum viribus multa differeret, volens coniectus est à consulibus in dolium plenum serpentibus, experimenti causa, vbi serpentes ipsi non solum eum non mordebant, sed etiam linguis demulcebant Plinius libro vigesimo octauo.

Exampens, Scythiæ fons inter Boristhenem & Hypanim flumina. Herod. li. 4. Inter Borysthenem (inquit) & Hypanim flumina, locus est nomine Exampus, ex quo hic amarus fons ortum habet & nomen.

Excetra, dicta est Hydra, quod vno cæso capite, tria excrecebant. Scribit Diodorus, Herculem debellasse Hydram non solum ferro, sed etiam flammis, adhibito Iolao, qui incisam cernicem ardente face euestigio inureret. Constat (secundum historicos) Hydram fontem fuisse in Lerna Argiuorum palude, aquas euomentem, quæ vastabant vicinas ciuitates, in qua vno meatu clauso multi erumpebant,

Quod Hercules videns, loca ipsa exussit: & sic aque meatus clausit. Nam Hydra, Ἰδρῶν ὕδρα, id est, ab aqua, nomen accepit. Plato asserit in Euthydemo, Hydram fuisse callidissimum sophistam, cui propter sapientiā, pro vno sermonis capite amputato multa repullulabant.

Excisum, Galliæ Lugdunensis vrbs. Anron.

Exiliffa, Africæ vrbs ad frerum Herculeum. Ptol. hodie *Septa*.

Exius, vrbs Siciliæ. Steph.

Exitani, Hispaniæ Bœticæ populi, Straboni. *Sablobrena*, Clusio.

Exitiria, festa apud Græcos erant, in quibus primitiæ frugum diis offerebantur, vt tradunt grammatici.

Exobygitæ, Sarmatiæ Europeæ gens. Prol.

Exopolis, Sarmatiæ Asiaticæ vrbs, ad Tanaim fluuium. Prol.

Exquilix, liarum, mons Romæ, dictus ab excubiis regis Tulli Hostilij qui hūc collem vrbi adiecit (teste Lino li. 1. ab vrbe) & in eum, vt frequentius habitaretur, domicilium suum transtulit. Sunt qui ab excolendo, Exquilias dictas volunt, quod ea pars vrbs, cum antea neglecta iacuisset, Tullio rege fuerit excolta.

Extrictatus, cōsul cū Præsente anno ab vrbe 969.

E Z

Ezechias, i. fortitudo Domini, siue apprehensio Domini. rex Iuda. filius Achaz. 4. Reg. 18.

Ezechiel, idem signif. Nomen Prophetæ. 1. Paral. 24. Ezech. 1.

Ezechiel, i. Efd. 8. videns Deum. Nomen viri. Heb. Iahaziel.

Ezel, ambulatio, siue viuificatio, aut stillatio. nomen lapidis viatorij in agro vrbs Saul, sub quo latuit Dauid, in supremo digressu à Ionatha. 1. Reg. 20.

Ezer, adiutorium siue atrium. filius Hur, primogeniti Ephraim. 1. Paral. 4. filius item Suthalæ filij Zadab. 1. Paral. 7.

Eziel, fortitudo Dei, siue hircus Dei. Filius Harai. 2. Efd. 3.

Ezra, Adiutoriū, siue atrium, nomen viri. 1. Paral. 4.

Ezrel, i. adiutorium, siue atrium Dei. nomen viri. 1. Efd. 10.

Ezzi, nomen viri. Iud. 6. 1. Paral. 27. lat. atrium siue adiutorium meum.

Ezricā, dux domus Achaz. 2. Paral. 28. Filius Naariæ filij Semei. 1. Paralip. 3. Filius Hæsel filij Elasa. 1. Paralip. 8. lat. auxilium vel atrium resurgenti siue vindicanti.

Ezriel, pater Saraiæ. Ierem. 36. 1. Paral. 1. lat. auxilium siue atrium Dei.

F A

Abaria, insula, Plin. li. 4. c. 14. à frugis similitudine sponte prouenientis, aliàs Buchara dicta.

Fabaris, fluuius Sabinorum alio nomine farfarus appellatus.

Fabia. Vide FABIA.

Fabia

Fabia, mulier Rom. quæ Fabium Fabricianum interfecit vt liberius posset lasciuire cum Petronio Valentino liberali forma adolescentulo, cum quo adulterij cōsuetudinem habebat. Plut. in Par.

Fabianus Papyrius naturæ rerum peritissimus fuit, Plin. libro 36. cap. 15. Huius quoque meminit Seneca in epistolis.

Fabiānus, XIX. Romanorum episcopus. Euseb. lib. 6. cap. 21. martyrio coronatus est, anno salutis 251.

Fabiānus, na, num, à Fabius sit, vnde dicitur arcus Fabianus, qui cōstructus est iuxta regiam in Via sacra.

Fabius, à faba, cognomen eius qui fabam optime ferebat: sic Cicero, Lentuli, Pisones, & huiusmodi.

Fabij, Romani nobilissimi, simul ac potentissimi, qui bellum aduersus Veientes soli cū suis clientibus & seruis in se receperunt: cūque ex leuibus aliquot præliis sæpius victoriā reportassent, eadem ad Cremeram fluuium insidiis circumuenti, ad vnum omnes cæsi sunt. Ouidius libro 2. Fast. Ex tanta Fabiorū clade vnus tantum superfuit, qui nōdum armis per ætatem idoneus, in vrbe relictus erat: ex cuius sanguine per lōgam nepotū seriem natus fuit Fabius ille Maximus, qui Dictator aduersus Annibalem creatus, cunctabunda quadam prudentia rem Romanam aliorum imperatorum temeritate labefactam, primus restituit, adeo vt verissime de eo Ennius dixisse videatur,

Vnus homo nobis cunctando restituit rem.

Sed qui primus Fabius, dictus est Allobrox, quod apud flumen Isarum Allobrogum regem cæcidisset.

Fabiola fuit Romana mulier, quæ quū magno studio sacras literas amplecteretur, Prophetias, Euangelia & Psalmos frequentissime reuolebat, vt iterata plerumq; lectio amorem diuinæ religionis (qua deflagrabat) augetet magis: vnde & D. Hieronymus librum de veste sacerdotali eidem nuncupauit.

Fabius Maximus, Consul cum C. Iulio Cæsare, anno ab vrbe 709. hic in Hispania Pompeianos vicit, Hispanias per ditionem accepit.

Fabij Maximi vitam & res gestas, eleganter scripsit Plutarch.

Fabius Maximus, Romani exercitus imperator aduersus Pœnos creatus, collatis manibus, cunctos ad vnum amisit commilitones, ac ipse mortifero accepto vulnere, in Hannibalem cursu vehementi concitatus, ablato ei diademate iuxta cum oppetiit. Plut. Paral.

Fabius Africanus, Consul cum Iulio Antonio, anno ab vrbe 744.

Fabius Chilo, Consul cum Libone, anno ab vrbe 956.

Fabius Fabricianus, capto Tuscio (ea est primaria inter Samnites ciuitas) victoriosam Venerem, quæ in summo apud illos habebatur honore Romam misit. Huius vxor cum adolescentulo, specioso adulterium committebat: quocirca redeuntem virum dolose obruncauit ipsa. Fabia verò Fabricianum fratrem adhuc infantem rex vrgenti liberatum periculo, clam emisit alendum: at ille cum ad ætatis vigorem peruenisset, matrem, & adulterium peremit. Senatus autem, ne res illa Fabriciano esset fraudi, decreuit. Plutarch. Parall.

Fabius Tatianus, aliàs Duitianus, Consul cum Neratio Cereali, anno ab vrbe 1111.

Fabius pictor, homo nobilissimus, iuris & literarum antiquitatis bene peritus. Cic. in Bruto.

Fabienses, Italiæ populi, quorum meminit Plin. lib. 3. c. 5.

Fabrateria, oppidum Campaniæ, à quo sit Fabraternus. Iuuenal. Sat. 3. & Silius li. 8. huius insulæ meminerunt.

Fabraterni noui & Fabraterni veteres, populi sunt in Italia, ex falerno agro cognominati, vt docet Plin. li. 3. c. 5.

Fabricius, Rom. cuius frugalissimus, qui in tenuissimo censu Samnitum munera forti animo spreuit. Hic norma paupertatis & exemplum apud Romanos, qui patella & salinum ex argento tantum colendorum Deorū causa domi habuit, ita tamen vt patella corneo pediculo sustineretur. Cuius filix ob paupertatem de publico dotibus donata, ad maritos ierunt, portantes gloriam domesticam, pecuniam publicam. Hunc Pyrrhus Epirotæ nullo auro, nullis pollicitationibus expugnare potuit, vt secum esse vellet, ac proximum à se locum obtineret. Itaque dixit Pyrrho, Non hoc illi conducibile esse, nam si Epirotæ (inquit) ambo nos norint, à me regi quam abs te mallent. Virg. li. 6.

— *paruoque potentem Fabricium, &c.* Cic. lib. 3. Offic.

Fabricianus, matrem Fabiam interfecit, quod illa Fabium Fabricianum maritum suum occidisset, vt liberius adulterium cum Petronio adolescente committeret. Dositheus apud Plutarch.

Fabulinus, putabatur Deus, qui pueris primo fari incipientibus præflet. Huic Rom. sacrificabant, quum primū eorum liberi fari incipiebant. Varro de liberis educ.

Facundus, Cos. Nepotiani, collega, anno ab vrbe 1088.

Falco, Cos. Clari collega, anno ab vrbe 945.

Fadius, Pompeianus miles, Asinius Pollio libro Epistolarum decimo.

Falacius, promotoriū Siciliæ. Ptol. hodie *Melaxo*.

Falerij, orum, fugit oppidum Faliscorum in Tusciæ mediterraneis, Ptol. lib. 4. cap. 1.

Falcrina, tribus Romana, Liu. li. 9. decad. 1.

Faler

Falerus, regio Campaniæ, optimi vini feracissima. Pro vino verò tā masculini, quàm neutri generis est. Martialis,

Resina bibit vina Falerna. Tibullus,

Nunc mihi fumosus veteres proferre Falernos.

Quondam Aminicum appellatum, vt Aminicæ vires apud Maronem.

Falisci, siue Phalisci, populi quondam Hetruriæ

dyberrimè incolentes pascua: vnde gramè Faliscum à scriptoribus passim celebratur. Hi

cum è Camillo obsiderentur, magister ludi

scum nobilioribus discipulis deambulandi præ-

textu vrbe egressus, ad hostem eos deduxit.

Quam perfidiam detestatus Camillus, homi-

nem nudari iussit, & à pueris cæsum in urbem

remitti. Qua ex re id consequutus est Camil-

lus, vt quos armis subigere non potuerat, iu-

stitiæ administratione ad deditiõnem cõpu-

lerit. Apud Faliscos farciminis præstantissimi

genus fiebat, Lucanicis non dissimile, quod

ventrem Faliscum appellabant. Martial. libro

primo,

Ei Lucanica ventre cum Falisco.

In Falisco amnis est, cuius aqua potata, boues

candidos efficit. Plin. lib. 2. cap. 103.

Famagusta, Cypriciuitas, turribus & propugna-

culis bene munita, quæ anno 1570. oblecta &

vi expugnata, cū tota Cyprici insula in truculenti-

ssimi regni Turcici potestatem deuenit.

Fanesij, populi in Oceano Septentrionali, qui, vt

refert Plin. li. 4. tam grandes aures habent, vt

eorum nuda corpora tegant.

Fanestris, colonia Pomponio est, quam Plinius

Fanū Fortunæ appellat. li. 3. cap. 14. & itè Ptol.

libro 3. Porro ea colonia sita est non procul à

flumine Metauro. Plin. lib. 13. cap. 14.

Fannia lex, lata est anno post urbem conditam

quingentesimo octauo, quæ ludis Rom. item

ludis plebeis, Saturnalibus, & aliis quibusdam

diebus in singulos dies centenos æris infumi

concessit, decemque aliis diebus in singulis

mensibus tricenos, cæteris autem omnibus

diebus denos Gall. lib. secundo cap. 24.

Fannij, oratores erant duo, quorum C. Fannius,

qui cos. cum Domitio fuit, vnam orationem

de sociis & nomine Latino, cõtra Gracchum

reliquit. Alter autem C. Fannius N. F. C. Lælij

gener, & moribus, & ipso dicendi genere du-

rior, & Cicero in Bruto.

Fannius Cepio deprehensus in coniurationem

aduersus Augustum, sibi mortem consciiuit.

Marr. lib. 2.

Hostem quem peteret, se Fannius ipse peremit,

Hic, rogo, non furor est, ne moriari, mori?

Fanum, vrbs Piceni seu Umbriæ, amœnissima in

Adriatico littore, inter Pifañum & Senogal-

ham sita, haud longè à Metauro amne, sic di-

cta, quod in ea pulcherrimum Fortunæ fanū,

id est, templum fuerit. Hinc Fanenses seu Fane-

stres eius incolæ. *Step.* vrbs est Italiæ.

Fanus, deus, qui euntibus præ erat, vel deus anni.

Cuius imaginem cum Phœnices vellent ex-

primere, draconem finxerunt in orbem reda-

ctum, caudamque suam deuorantem, vt appa-

reat mundum in se resolui. Macrob.

Fana, virgo Gallica clarissimis orta parentibus,

Herachio imperante, quæ cum ad nuptias co-

geretur, in tantas prorupit lachrymas, vt inde

cæcitatem contraxerit.

Fani Martis in Belgio & Fani Carisi in Sardinia,

oppidorum, meminit Anton.

Fanum Mineræ, Galliæ vrbs, XIII. M. P. à Du-

rocortoro. Anton.

Faramundus, primus Francorum rex anno salu-

tis 421.

Faran. Vide PHARAN.

Farfarus, siue Farfar, Syriæ fluuius, in radicibus

Libani montis emittitur, & per Antiochiam

fluens, in Syriaco miscetur mari. Hic tantus

fertur, vt trāsiri vado nō possit. Farfarus etiam

dicitur est fluuius qui per Sabinos transit. Vi-

de FABARIS.

Farnus, Medorum rex. Diod.

Fascelis, Dianæ cognomen, quæ apud Ari-

ciam colebatur, à fasce lignorum impostum,

in quo Orestes & Iphigenia simulachrum

eius absconderunt, cum ex Taurica regione

in Italiam illud afferrent.

Fascinus, Deus apud veteres. Plin. lib. 28. cap. 4.

Fatua. Vide FAVNA.

Fatuelus quidam deus, cuius vxor Fatua est di-

cta. Seruius.

Fatugal, fuit Romæ sacellum Iouis, in quo erat

fagus arbor, quæ Ioui sacra habebatur.

Fauca, tribus vna Romanorum quam pluribus

bus cladibus, insignem fuisse constat, vt au-

thor est Alexander ab Alex. lib. 1. cap. 7.

Faucula Clunia fuit meretrix, alioqui tamè cle-

mentissima, quæ Annibale Capuam tenente

alimenta captiuus egentibus furtim suppedit-

tauit. Liu. lib. 26.

Fauentia, Hispaniæ oppidum. Plin. lib. 3. cap. 7.

Fauentia, ciuitas in Italiæ octaua regione, quam

hodie Itali sua lingua vocant *Faenza*: eius in-

colæ vocantur Faentini, Fidentinis finitimi.

Plin. lib. 3. cap. 15.

Faueria, Istriæ vrbs. Liu.

Faula, Herculis scortū: Verrius apud Lactantium.

Fauliani, Iuuenes qui ex Romuli, Remique insti-

tuto nudi, pellibus tantum incincti, per ludū

& lasciuam currebant, quum Fauno sacra fa-

cerent. Alex. lib. 4. Genial. diæ. cap. 12.

Fauj, populi sic dicti, quod princeps eius gentis

ex eam atus sit cū qua Hercules in fouea con-

cubuit. Quamuis alij putent ita vocitatum,

quod primus ostenderit, quemadmodum vrsi

& Lupi foueas caperentur.

Fauna, dea cuiusdam nomē erat, cui à Romanis

matronis in op̄toro sacra fiebant. nocturno

tempore: viri autem tanta cura ab eius sacris

arce-

arcebantur, vt vel in eadem eius inspexisse, ca-

pitale haberetur. Rationem huius afferit Ma-

crobius libro primo Saturnal. capite 12. Fannam,

dum inter homines ageret, Fauni vxorem fuisse tanta pudicitia, vt perpetuo gynæ-

ccio, hoc est, mulierum conclau inclusa, nul-

lum vnquam virum præter maritum aspexerit.

Varro eandem esse existimat, quæ & Tel-

luris & Terræ nomine à Romanis colebatur.

Eadem & Fatua dicebatur: quod nomē à fando

deductum volunt, quod infantes nō prius

vocem edant, quàm terram attingerent: eadem

& Bona dea vocata est, quod omnia, quæ ad

victum pertinent, bona suppedit.

Faunalia, feriæ nonis Decemb. in honorē Fau-

ni celebrabantur, quarum meminit Horat. in

Odis, & Alex. ab Alexandro libro tertio ca. 18.

Faunus, antiquissimus Aboriginum rex, filius

Pici, pater Latini, à quo rustica ea numina

genita putantur, quos Faunos, seu Syluanos

poetæ appellant, cornutis capitibus & capri-

nis pedibus insignes. De Fauno & Faunis, vi-

de N. Comitem, mythologia, lib. 5. cap. 9.

Fauni, agorum & syluarum putari sunt dij, qui

post lōgum tempus moriuntur, quod è terra

geniti sunt: hinc Fana dicta existimat Probus.

Hos quidem Incubos vocat. Fauni apud La-

tinios ij sunt, qui apud Græcos *δαρυποι*, filij

Saturni. Scribit & Hieronymus Satyrum à

Diuo Antonio inuentum, ipsique locutum

fuisse. Virgili. Georg. lib. 1.

Et vos, agrestium præsentia numina, Fauni.

Faunus, Pici filius, Latini pater, qui regnavit in

Latio, à fando dictus quod oracula sua voce

redderet.

Faunus iunior, apud Aborigenes regnavit. Dio-

nysius Halicar. lib. 1.

Faunus, rex quondam Italiæ qui cum Hercule,

Geryonis boues ducentem, hospitio suscep-

isset & Mercurio patri hospites immolare

conspectus fuisset, ab eo interemptus est. Plu-

Paral.

Faunus, ventus ab occasu æquinoctiali spirās,

contra Subsolanum, Plin. lib. 2. cap. 47. à fo-

uendo dictus, quod cuncta foueat. Est enim

genitalis spiritus mundi, quo plantæ, hyber-

no frigore enectæ, reuiscunt. Vnde etiam à

Græcis Zephyrus dicitur, quasi *Ζηφύριος*,

hoc est, vitam afferens.

Faunus, nobilis histrio Rom. qui in funere Vespasi-

ani imperatoris personam eius tulit, viriq;

vt moris erat, dicta & gesta imitatus est.

Faunus, philosophus, Arelate oriundus, Dio-

nyis auditor, præterea eunuchus, & Adri-

ano principi infensus. Ideo tria de se mira

narrare solebat, se Gallum græcificare, eun-

uchum mœchum putari, & inimicum im-

peratori viuere. Ob quam causam statua

eius dissecta Athenis, vbi viuerebat. Hunc

Herodes Atticus patrem solebat appellare,

hæresque librorū ab eo factus est. Philostr-

rus. Gellius huius sæpè meminit. Ælianus de

varia historia, dicit hunc quadoque in dispu-

tatione quadam Adriano cessisse, admiranti-

bisque proximis, Nōne cedam (inquit) ei

qui xx. habeat legiones?

Fausta, Constantini vxor, ab eodem interfecta,

anno ab vrbe 1082.

Faustianum vinum dicitur, quod in mediis col-

libus Falerni montis gignitur.

Faustina, puellæ alimentariæ ab Antonino Ca-

sare, in honorem Faustinae matris suæ in-

stitutæ.

Faustianopolis, Cappadociæ vrbs in Ciliciæ

confinibus. Anton.

Faustinus, cos. cum Gallieno Augusto, anno ab

vrbe 1014.

Faustinus, cos. cum Rufino, anno ab vrbe 962.

Faustulus, pastor qui Romulum & Remum ad

Tyberim expositos inuenit, Laurentiæque

vxori suæ educandos, tradidit. Liu. libro 1. ab

vrbe.

Faustus Sylla, cos. Syluij Othonis collega,

anno ab vrbe 804. Hic Faustus cognominatus

est, quod sibi perpetuam in rebus gerendis fe-

licitatem arrogauerit. Vide Sylla.

Faustus, cos. cum Theodosio Augusto anno ab

vrbe 1191.

Faustus, Syllæ dictatoris filius.

Faustus Quintilianus, senator tempore Iuliani

principis.

Faustus Afer, hæreticus Manichæus, qui scripsit

libros in orthodoxam fidem, quibus abundè

respondit Augustinus.

F E

Febris, Dea culta est à veteribus, ne noceret

Val. Max.

Februa, dea apud antiquos, quæ mulierum mē-

struis præerat: dicta à Februs, id est, purgatio-

nibus, quod sceminas post partum secūdis ex-

cuntibus purgare putaretur. Palæph. lib. 2.

Februa, sacra erant, quæ diis Manibus placandis

fiabant mense Februario. Ouid. 2. Fast.

Februata Iuno, quæ & Februalis & Februa, seu

Februla nuncupatur, dicta est, quod illi mēse

Februario sacra fiant, cuius feriæ Lupercalia

sunt. Alexander ab Alex. li. 4. ca. 12.

Februus, inferorum deus, quem & Plutonem &

Ditem appellarunt: vnde & Februarius men-

sis dictus est, quod tunc porissimum à Ro-

manis deo huic sacra fierent. Macrob. libr. 1.

Satur.

Fellenius, deus fuit Aquileiensium tutelaris ac

præses.

Felsina, vrbs Italiæ, postea Bononia appellata.

Plin. lib. 3. cap. 15. Intus (inquit) colonia, Bo-

nonia, Felsina vocitata, cum princeps Hetrur-

riæ esset.

Felstinus, Tuscorum rex, regnavit annis 33.

Fenni Germaniæ sunt populi, quorum mira-

Dd

- rat feritas, & fœda paupertas: non arma, non equi, non pennates: victus herba, vestitus pel-
lis, cubile humus, sola in sagittis spes, quas
inopia ferri ossibus asperabant. Idem venat-
us viros pariter ac fœminas alebant, vive-
bant in sylvis, quod beatius arbitrabantur
quàm ingenuere agris, illaborare domibus.
Author Cor. Tacitus.
- Federicus III. imperator Roman. qui filium suum
Henticum peremit in carcere, quod suspica-
retur eum fauere Gregorio Põitici, cum quo
bellum ipse susceperat.
- Felicitas, Romana mulier, quæ filios pro reli-
gione Christiana sub Antonino emori læta
conspexit.
- Fellicula, virgo ingenua, quæ quum nullis tor-
mentis aut pollicitationibus à Christiana reli-
gione diuerti posset, iussu Flacci Comititis
in latrinas detrusa est, & ibidem mori co-
acta.
- Feliginates, Vmbriæ populi. Plin.
- Felina, Gallia Togata vrbs, quæ nunc *Bolo-*
gnæ dicitur, & nobili Academia celebris est.
Plin.
- Feltrina Rhœtiæ vrbs. Anton.
- Felix Rufus, auriga nobilis apud Plin. libro
septimo.
- Femella Amatriciana, mulier constantissima,
quum intellexisset filium demisso minus ani-
mo ad supplicium trahi, eidem occurrens ius-
sit, vt exuto periculi metu, cœlum & solem
suspiceret: quod quum fecisset, An, inquit,
ignoras fili, te confestim in arces illas emi-
graturum?
- Fenestella, Historicus, sæpe à Plinio citatur tes-
tis. Mortuus est Cumis Augusti tempore, vt
tradit Eusebius.
- Feralia, orum, feræ erant apud Romanos, diis
Manibus sacratæ, ita dictæ à ferendis ad tu-
mulum epulis. Ouid. 2. Fastor. & Varro.
- Ferdinandus I. Hispaniæ rex, anno salutis
1159.
- Ferdinandus III. Hispaniæ rex, Alphonsi VIII.
filius, Hispaniam feruè omnem Saracenis
eripuit: fœlicissimus regum omnium fuit.
anno salutis 1245.
- Ferdinandus V. Hispaniæ rex, anno salutis 1475.
- Ferdinãdus IIII. Castellæ rex, anno salutis 1295.
- Ferdinandus, Arragonum rex, Saracenis Maio-
rica insula, & Valentia vrbe pulsus, eas ad fi-
dem CHRISTI reduxit. Blond. libro septimo
decad. 2.
- Ferdinandus, nothus Alphonsi filius, Apuliæ rex,
anno salutis 1458.
- Ferdinandus, Sanctij Maioris, Castellæ Comititis
filius, Hispaniæ rex, anno sal. 1011. Volat. Hic
Sanctiam Alphonsi regis Legionis filiam Ve-
remundi sororem vxorem habuit, cui cessit
Legionis regnum iure hæreditario.
- Ferentinum, oppidum est Theano Apulo pro-

- pinquum, à quo Ferentani dicti sunt populi,
qui Sagro amne à Pelignis separantur. Strabo
lib. 5.
- Ferentina Dea fuit, sic dicta, ab oppido Latij Fe-
reto cuius T. Liuius meminit in 1. Decade.
- Ferentia, Tuscorum vrbs, Ptolemæo, hodie Fe-
rentium.
- Ferentium, oppidum quod Plinius collocat in
prima Italiæ regione, in qua Roma est, à quo
Ferentinates dicti sunt. Est & Ferentinum in
Tuscia.
- Ferentum, oppidum Sabinorum, seu Samnitum,
à quo Ferentani dicuntur. Dionys. Halicar.
lib. 17.
- Feretrius, dictus est Iupiter, non à pace ferenda
(vt quibusdam visum est) sed à ferendis spo-
liis. Nam Romulus, deuictis Ceninensibus,
hostium spolia, ferculo ad id facto, in Capi-
tolium detulit, ibique ex quercu suspensa, Io-
ni consecrauit: eodémque in loco Ioui Fere-
trio templum condidit, authórque fuit po-
steris, vt eò capta ex hostibus spolia defer-
rent. Liuius libro primo ab vrbe. Inde exer-
citu victore reducto, ipse cum factis vir ma-
gnificus, tum factorum ostentator haud mi-
nor, spolia ducis hostium cæsi suspensa, fa-
bricato ad id aptè ferculo gerens, in Capi-
tolium ascendit. Ibique ea cum ad quercum
pastoribus sacram deposuisset, simul cum do-
no designauit Iouis templo fines, cogno-
ménque addidit Deo: Iupiter Feretri, inquit,
hæc tibi victor Romulus rex regia arma fe-
ro, templumque iis regionibus, quas modò
animo metatus sum, dedico, sedem opimis
spoliis, quæ regibus ducibusque hostium cæ-
sis, me authorem sequentes posteris ferent.
Hæc templi est origo, quod primum om-
nium Romæ sacratum est. Ita deinde diis
visum, nec irritam conditoris vocem esse,
qua laturos eò spolia posteros nuncupauit,
nec multitudine corporum eius doni vul-
garem laudem. Bina postea inter tot annos,
tot bella, opima parta sunt spolia: adeò rara
eius fortuna decoris fuit. Propertius lib. 4.
Nunc Iouis incipiam causas aperire Feretri,
Feretrum, oppidum à Desiderio Longobardo-
rum rege captum, anno ab vrbe 1523.
- Feretrus mons, à quo Familia Feretria dicta, à
qua Urbini dux originem habet.
- Feronia, nemorum dea à ferendis arboribus du-
cta. Hæc lucum habuisse ferrum sub monte
Soraacte, qui cum fortuito aliquando arsisset
incendio? & ob id transferre inde simulachrũ
accollere vellent, subito aiunt nemus reuirsisse.
Vnde Virgil. Æneid. 7.
Et viridi gaudens Feronia luco,
Strabo author est, eos qui Feroniæ numi-
ne affabantur, nudis pedibus arduos pru-
nas sine villa læsione perambulare solitos.
Nihil aliud esse Feroniam quàm arcanam
illam

- illam vim arboribus à Deo insitam, quæ illas
& feruaret, & pullulare faceret, plerique
crediderunt, quæ & vigent, & florent, & fru-
ctus ad maturitatem perducunt. Nam cum
viderent Ethnici nihil sine omnipotenti qua-
dam prouidentia posse consistere, neque ta-
men veri Dei cognitionem haberet, vires in-
de profectas in naturalibus corporib. insitas
pro diis coluerunt.
- Feronia, ciuitas in radicibus Soraactis môtis Hir-
pinorum in Faliscis, in cuius vertice templum
erat deæ eiusdem nominis, quàm finitimi mi-
ra religione colebant. Strabo.
- Ferraria, Hispaniæ promontoriũ, in Sucronensi
sinu Carthaginẽ versus, sic ab accolis cogno-
minatum, quod Ferrarias effossiones admo-
dum feraces habeat. Mela lib. 2.
- Fescennia, oppidum Hetruriæ, Plin. libro 3. cap. 5.
Virg. 7. Æneid.
Hi Fescenninas acies, aquibusque Faliscos,
Hi Soraactis habent arces.
In hoc oppido carminis quoddã genus, omni
obscœnitate opprobriõque plenum, inuẽtum
putatur, quod à loco dictum est Fescenninum.
Citta Castellana, Leandro.
- Fescennium, oppidum Campaniæ: cuius po-
puli originem ducunt ab Atheniensibus.
Seruius.
- Festus, Domitiani amicus, qui dum mentagra
vsque ad desperationem laboraret, gladio fe-
raicit; prius tamen amicos consolatus. Eius
mortem Mart. lib. 1. describit.
- Festus, consul, collega Theodosij August. anno
ab vrbe 1192.
- Festus, consul, Martiani collega, anno ab vrbe
1225.
- Fesulæ, vrbs olim Hetruriæ, non procul à Flo-
rentia. Nunc vicus modicus, licet episcopalem
sedem retineat: condiram autem voluit ab
Atlante Mauritaniam rege. hodie *Fiesoli* dici,
scribit Leander.
- Fiarasum, Cappadociæ vrbs. Anton.
- Ficana, Latij vrbs. Plin. Liu.
- Ficaria, insula est iuxta Sardiniam. Ptolem. Plin.
Serpentaria Leandro vocatur.
- Fichola, vicus Palestinæ. Ioseph. 12. Antiq. 4.
- Ficolenses, Italiæ populi circa Samnitium. Pli-
nius.
- Ficulnea vetus, Latij vrbs. Liu.
- Ficus, Mauritaniam Casariensis oppidum. An-
ton.
- Fidena, nã, & Fidenæ narum, vrbs Latinarũ me-
diterranea. Hinc Fidenates, Fidenarum inco-
læ. Plin. lib. 3. cap. 5.
- Fidenates, Populi Sabinorum in Italia, authore
Plinio lib. 3. cap. 12.
- Fidentia, oppidum est in octaua regione Italiæ,
à qua incolæ, Fidentini. Plin. libro quinto ca-
pite 15.

- Fidentia, Hispaniæ Bæticæ vrbs, inter Bætum am-
nem & Oceanum sita, alio nomine Iulia ap-
pellata. Plin. lib. 3. cap. 1.
- Fidentiola, vicus inter Placentiam & Parmã Ita-
liæ vrbs. Anton. hodie *Fiorenzola*.
- Fides, Dea à Romanis culta, testibus Cicerone,
Lactantio & Augustino.
- Fidiculæ, Italiæ locus. Val. Max. libro septimo
cap. 6.
- Fidiculanus Falcula, Senator Romanus, vir leuif-
simus & sordidissimus, Cic. pro Cecinna &
pro Cluentio.
- Fidius deus, Iouis filius, à fide dictus, cui præ-
est, vt nonnullis placeat. Plautus, *Per deum*
Fidium credis iurato mihi. Fuit apud veteres
Romanos in honore maximo, adeò vt tem-
pla cum sacrificiis meruerit. Cultus est à ve-
teribus in Quirinali iugo Nonis Iunij. Ouid.
6. Fast.
- Fidon, Argiuis, mensuras & pœdera reperit, cum
apud Hebræos Azarias in Iudæa & Hierusa-
lem regnaret. Eutrop. lib. 1.
- Filæ, Thebaidis in Aegypto locus. Anton.
- Fimbria Romanus, homo longè audacissimus,
Cicero pro Roscio Amerino. Is diem Scæuo-
læ dixit, quod non totum telum corpore ac-
cepisset.
- Firmilianus, Cappadocum gentis, vrbs Cæsareæ
episcopus, anno salutis 252.
- Firmus, Aegypti præses, anno ab vrbe 1025.
- Firmum castellum, Pomponio & Straboni: Fir-
mium, Ptolemæo. Plin. Firmorum castellũ,
vrbs Italiæ in Piceno. *Fermo*, hodie.
- Firmus, Imperator (quem Aurelius Iatronicæ Aeg-
gyptium vocabat) statura fuit ingenti, oculis
prominentibus, crispo capillo, fiore caperata,
fusco vultu, piloso corpore & hispido, ita vt
Cyclops vulgò diceretur, Robore autem adeò
insignis, vt Triarium vinceret. Nam & incu-
dem pectori superpositam tudentibus fabris
constanter perferebat, quum resupinus & in
manus curuatus pendere magis videretur,
quàm iacere. Crinitus.
- Fiscellus mons vnde Nar fluius oritur. Plin.
- Fisera, Corsicæ insulæ vrbs. Ptolem.
- Fisida, vicus Africæ, circa Tripolitana regio-
nem. Anton.
- Fissenia, oppidum ad regium amne, circa Baby-
loniam.
- Fison. Vide RHISON.

- Flaccus, consul cum Gallo, anno ab vrbe
626.
- Flamen, sacerdotem significat. Tres autem erant
flamines apud Rom. qui cognomina ab eo
deo cui sacra faciebant, sumebant: Dialis, à
Ioue: Quirinalis, à Quirino: Martialis à Mar-
te. Dicti quasi Filamines, à filo, quo cinge-

bant caput, cum per æstum pileum ferre non possent.

Flamingi, populi Galliarum Belgicæ, qui à Saxonibus originem duxerunt. *Æmil. lib. 1.*

Flaminia, Italiae regio quæ postea Romania dicta fuit. Hodie *Romagna* appellatur. *Leandro.*

Flaminius, civis Romanus, à quo via Flaminia, arcus Flaminius, & forū Flaminiū: consul cum Annibale pugnans, ad Thrasimenum interfecit: eius cadaver inter mortuos ab Annibale quæsitum, nec inventum; *Liuius lib. 22.*

Flaminius, prænomine *Q.* superioris filius qui Philipp. Maced. regem vicit, filiumque Demetriū obsidem dare coegit. *Plut. in eius vita.*

L. Flaminius, huius frater fuit, quem Caro Cæsius ignominiosè à senatu expulit, quod Gallum quendam in gratiam pueri quem deperisset, tum quum Galliarum præerat, interfecisset. *Liuius.*

Flamonienses, Istriæ populi. *Plin.*

Flavaticus Sinus, maris Adriatici inter Istriam & Illyridem. *Plin. Carnaro* hodie dicitur, quasi Carnuorū, ob frequentiam in eo naufragia. Flantes huius accolæ vocat *Plinius.*

Flandrenses. Vide *FLAMINGI.*

Flandria, Galliarum Belgicæ regio, ad littora Oceani Septentrionalis. Tractum Europæ extremum Britannicæ insulæ obiectum, inter Galliam, Germaniam & Oceanum, incolæ Germaniam inferiorem appellat: Galli exterique ferè omnes, vno nomine Flandriam vocant. Verùm Flandria non tam latè patet. Nam quæ hodie Flandria est, ea Brabantia, Hannonia, Artesia, & Oceano terminatur. Hanc in tres partes dividunt: in Teutonicam, Gallicam, & Imperatoriam, quam & proprietariâ (quod nunquam Superiorem aut dominum præter Flandriæ principem agnovit) nominant. Teutonice Flandria 18. habet vrbes celebres, quarum præcipuæ sunt Gandauum, Brugæ, Ypra, &c. Gallica, tres, Insulas videlicet, Duacū & Orchianum. Imperatoria quatuor, Alostum, Teneramundam, Gerardimontium & Niniviam. Flumina eius celebriora sunt, Scaldis, Liza & Tenera. Regio maximè compascua, imprimis Occidentem versus: Boues, equosque præstantissimos, belloque aptos gignit. Caseo, butiroque abundat. Tritici admodum fecunda & nobilis. Populus ferè mercaturam exercet: atque ex lino (cuius hic maxima fertilitas & excellentia est) lanæque, pannos lineos, laneosque magna copia conficit, latissimèque distrahit. Habet *M. C. LIIII.* pagos, præter arces, castella & Nobilium ædes. *Lud. Guicciardinus & Iacobus Marchantius* Flandriam descripserunt.

Fania, Palæstinæ vrbs, primum ab Herode condita & in gratiam Tib. Cæsaris Cæsarea appellata, postea deducta eò à Flavio Vespasiano

Colonia, Flavia appellata est. *Plin. lib. 5. cap. 3.*

Flavia Aeduorum, Sequanorum vrbs, hodie *Flamigny*, vt quidam existimant.

Flavia Lambris, in Hispania Tarracōnensi, Beduorum vrbs. *Ptolem.*

Flauiana, Scythiarum vrbs. *lib. Notit. Mœsiae primæ, alio in loco, eidem.*

Flauinium, locus in Italia. *Seruius.*

Flauij à flauo deduci dicuntur, ob crinium cadorum. Erat autem apud Romanos familia amplissima, ex qua erant Vespasianus, & filius eius Titus & Domitianus.

Flauio brigā, oppidum Autrigonum in Hispania citeriori. *Plin. lib. 4. cap. 20.*

Flauionania, Pescorum in Hispania Tarracōnensi oppidum, quod hodie *Bilbao* appellatur, vt nonnulli sentiunt.

Flauio polis, Bithyniæ ciuitas, *Ptolemæo* ite vrbs mediterranea Ciliciæ, eidem.

Flauio polis, Thraciæ oppidum eo loco conditum, vbi antea Zela fuerat. *Plin. libro quarto cap. 11.*

Flauium Brigantium, *Ptolem.* Callaicorum vrbs est in Portu magno, hodie *Compostella*. à quibusdam Corunna vocatur.

Flauium Norici, oppidum est apud *Plin. libro 3. cap. 34.*

Flauius Auienus, consul cum Pompeio, anno salutaris 1254.

Flauius Antiochianus consul cum Lurio Orphito, anno ab vrbe 1022.

Flauius Basilicus, consul cum Herminericho, anno ab vrbe 1218.

Flauius Claudius, xxxii. Romanorum imperator, anno ab vrbe 1021. Hic Aureolum vicit, ac imperio exiit. Apud Mæsiis, Martiano populo, Byzantios & Thessalonicam, Gothos fudit cæciditque ad trecenta viginti millia.

Flauius Clemens, consul cum Domitiano Cæsare, anno ab vrbe 847.

Flauius Promotus, consul cum Flauio Timasio anno ab vrbe 1142.

Flauius Stillico, consul cum Aureliano Cæsare, anno ab vrbe 1152.

Flauius Timasius, Consul cum Flauio Promoto, anno ab vrbe 1142.

Flauius Valer. Valentinianus, xlii. Romanorum imperator, cum Valente, anno ab vrbe 1118.

Flauius Varro, Consul cum Tertullo, anno ab vrbe 1163.

Flauora, *Ptolemæo* oppidum est Illyrici: apud *Plinium* libro tertio capite vigesimo primo.

Flegeton. Vide *PHLEGETON.*

Fleui lacus, *Ortelio* videtur Sinus ille Germanici maris, qui est hodie inter Hollandiam & Frisiam, & vulgò *Suyer-see* vocant. Cuius descriptio extat apud *Melam, lib. 3. cap. 2. & Plin. lib. 4. cap. 15.*

Fleuo,

Fleuo, Rheni insula, apud Melam, quæ hodie *Tulie*, vel *Flie*, *Ortelio.*

Fleuum, Castellum Tacito, in littore maris, vt videtur ex eius descriptione *Annal. lib. 2.* Frisicæ oppidum est. Becano videtur *Flodorp*, pagus Frisicæ ad ostium *Groeningerdiep* dictum, quo ex vrbe Groeninga in Oceanum nauigatur.

Fleuum, *Plinio* est Rheni ostium, quod *Ptolemæo* Orientale cognominatur. *Yssel*, *Ortelio.* Verrutio autem *Vlie.*

Flexum, Pannoniæ vrbs. Anton. *Vvien Spiegelio.* Lazius autem *Altenburg* aut *Presburg* putat, Hungariæ urbem.

Flora, dea quædam à Romanis in honore habitâ, quam floribus præesse volebant. Hanc meretricem fuisse aiunt: quæ cum magnas opes corporis quæstu quæsiisset, populum Romanum scripsit hæredem, certamque pecuniam reliquit, cuius ex anno scenore suus natalis dies celebraretur editione ludorum, quos appellant Floralia, siue ludos Florales. Quod quia Senatui flagitiosum tractu temporis videbatur, ab ipso nomine argumentum sumi placuit vt pudendæ rei quædam dignitas adderetur. Deam sinxerūt esse, quæ floribus præsit, eamque oportere placari, vt fruges cum arboribus & vitibus bene prosperèque florescerent. Celebrabantur illi ludi omni cum lasciuia conuenientes memoriæ meretricis, nam præter verborum licentiam nudabatur flagitante populo meretrices, quas spectatores impudicis motibus detinerent.

Hæc à Græcis *χλωρίς* dicitur. *Ouid. 4. Pastor. Chloris erant, quæ Flora vocor.*

Floralia, Florales. Vide *FLORA.*

Florentia, vrbs in Etruria hodie clarissima, aliquando Fluentia, quod ab Arni fluente extracta sit, dicta: & Fluentini illic populi, Catoni & *Plinio*, qui nunc Florentini nomine magis auspiciato vocantur, vt in quadam epistola *Politianus* scribit. vulgò, *Fiorenza*, Italia. *Florence.* Vide *Leandrum* in descriptione Italiae.

Florentinus, Consul cum Anthemio, anno ab vrbe 1270.

Florentinus, Iurisperitus, Alexandri Cæsaris à consiliis.

Florentinus, Consul cum Dionysio, anno ab vrbe 1182.

Florentinus, Consul cum Tauro, anno ab vrbe 1114.

Floriana, Pannoniæ oppidum. Anton. *S. Pauli.* Lazio.

Florianus, imperator qui Tacito successit, dolens Probum militiæ peritum à magna exercitus parte esse electum, sibi ipsi venas incidit effusisque sanguine consumptus est. *Aurelius.*

Florius, fluius Hispaniæ. *Plin. lib. 4. cap. 20. Ars. Moletio.*

Flumentana, porta Romæ, quam Tyberis vrbem intrans in sinistra ripæ parte relinquit: dicta quod Tyberis quandoque in eam influxerit. hodie *Porta del popolo.*

Fuonia, Iuno, quam mulieres colebant, quod sanguinis fluorem in conceptu retinere putabatur. *Bocat.* vel quod menstrua foeminarum singulis mensibus sistere crederetur.

F O

Focaria, promontorium Flaminia, Blondo, ad mare Adriaticum. *Monte di Pefaro*, hodie.

Foce, Aegæi maris insula. Anton.

Focunates, populi in Alpibus. *Plinius* libro tertio capite 20. Falciniaci comitatus, per quem vulgò *Le Fossigni*, vel *Faucigny* vocant, sub ditione Ducis Sabaudia, Pingonio & aliis est hodie.

Fœliciana hæresis, damnata in Synodo Francofordiæ, celebrata anno salutis 794. *Æmilii* libro 2.

Fœlicianus, Consul cum Titiano, anno ab vrbe 1089.

Fœlicitas, dea quam Romani venerabantur, August. lib. de ciuit. Dei.

Fœlix, xxxiiii. Romanorum episcopus, anno salutis 277.

Fœlix, xlv. Romanorum episcopus, anno salutis 484.

Fœlix, lxi. Romanorum episcopus, anno salutis 526.

Fœlix, Iudææ præfectus, Claudij Cæsaris libertus, vxorem duxit: *Ioseph. lib. 20. ca. 14. Tacit. lib. 21.*

Fœlix, Consul cum Tauro, anno ab vrbe 1181.

Fœlix, Consul cum Secundino, anno ab vrbe 1265.

Folia, mulier Ariminensis, veneficiis & mascula libidine infamis, *Horat. in Epodis.*

Fons solis, in Cyrenaica, sic dictus, quod solis per cardines motu, calore & algore variatur. *Diodorus, Arianus, Herodotus, Q. Curt. Ouid. lib. 15. Metam.*

Fontanalia, sacra erant fontium, quæ siebant coronatis pueris & fontibus. *Varro & Festus.*

Fonteia, Virgo Vestalis, M. Fontei soror. *Cic. in oratione pro Fonteio.*

Fontes Aponi, Thermæ sunt à veteribus celebratæ, in agro Patauino Venetorum ditionis hodie *Bagni d'Abano*, vt *Leander* scribit.

Fontinalis, porta vrbs Romæ, ob propinquitatem scaturientium fontium. eadem Capena vocatur.

Forcus tres filias habuit Gorgonas: Stennionem scilicet, Euryalem & Medusam, quæ nimis locupletes fuerunt. ideò & Gorgones dicuntur, id est, terræ cultrices.

Forerani & Foretij, Italiae Transpadanæ populi. *Plin.*

Forculus, Deus putabatur, qui foribus præerat: sicut Cardinea dea, quæ cardinibus: & Li-

D d. 3.

- mentinus Deus, qui liminis ridicula Ethnicorum superstitione.
- Formia, vrbs Campaniæ maritima, iuxta Caletam, Læstrygonum quondam sedes, à Lamo quondam Lacone, vt creditur, cõdita. Horat. lib. 3. Carm. Hæ primùm Hormiæ dictæ sunt sine à frequentia benitaræque *ἑρμῆος*, hoc est stationum, vt Festo placet: siue *ἑρμῆος ὄρη*, hoc est ab impetu Læstrygonum, qui anthropophagi fuisse dicuntur.
- Formio, Ptole. Istriæ fluuius, hodie *Risano*.
- Formosus, c. 1 x. Romanorum episcopus, anno salutis 892.
- Fornacalia, feriæ farris torrendi gratia institutæ, quibus ad fornacem in pristinis sacrificium fieri solebat Ouidius libro 2. Fastorum. dicta à Fornace dea, in cuius honorem hæc erant instituta, & celebrabantur x. i. Cal. Mart.
- Fornax, dea farris torrendi: de qua Ouid. libr. 2. Fastor.
- Foroappi, Italiæ populi, ex Falerno agro cognominati. Plin. lib. 3. cap. 5.
- Foro augustana, Hispaniæ citerioris ciuitas, alio nomine Libisofona dicta: cui ius Italiæ datum est. Plin. lib. 3. cap. 3.
- Forobremiani, Vmbriæ populi. Plin.
- Forodomiti, siue Forumdomitij, Anton. in Gallia Narbonensi est.
- Foroiulienfis, Vmbriæ populi, quos Plinius Conciuentis cognominat.
- Fortia Castra. in Tirolensi comitatu, habet Lazio, ex lib. Notit. quod *Stertz. ingem* interpretatur.
- Fortuna dea credita est antiquis. Iuuen. *Te facimus Fortuna deam, cœlæque locamus.*
De Fortuna prolixè disserit N. Comes, mytholog. lib. 4. cap. 9.
- Fortunata insula, à fructuum vbertate, vel aëris bonitate dicta, contra Mauritaniam finem ad Occidentem sita sunt. Quam quidem ad partem & Hispaniæ terminus concurrat. Strabo lib. 3. Fuerunt autem sex numero. Plin. libro 6. quarum prima Ombrion: secunda Iunonia: tertia eodẽ nomine: quarta Gapraria: quinta Niuaris, à perperua niue nebulosa: sexta Canaria, plena canibus ingenibus: nunc omnes Canariæ dictæ. Et recentioribus nominibus dicuntur hodie *Lancarota. Forte vêtura, Gran Canaria, Tenarista, Gomera. Fierro, Palma.* inuentæ sunt ann. 1405. Alias fortunatas insulas Diodorus, Mela, Solinus nominat circa Rhodum, & in Hispania.
- Fortunatus, præsul Pictauiensis qui gesta sanctorum partim pedestri, partim soluta oratione conscripsit.
- Foruli, oppidum Sabinorum, saxoso in loco situm: vnde Strabo libr. 5. petram vocat ad rebellandum, quam ad habitandum, aptiorem. Virg. lib. 7.
- Forum Allieni, galliæ Cisalpinæ vrbs. Tacit.

- Forum Appij, ab Antonino inter Tres tabernas & Terracinam ponitur. Leander tradit hodie hospitium tantum, *Maruti* dictum, exstare.
- Forum Aurelij, in via Aurelia: inter urbem & Cofas. Antonin.
- Forum Bibalorum, ptole. Hispaniæ vrbs.
- Forum Cassij, inter Vulsinium & Sutrium, Antonin. Tusciæ mediterranea vrbs est, hodie *Vetralla*, Leandro.
- Forum Cellæ, inter Pyrganum & grauiscas, Antonin. Tusciæ oppidum ad mare mediterraneum. Leandro *Forcella* dictum.
- Forum Claudij, Centronum ciuitas in Alpibus, Ptolem. hodie Tarentata, Ducis Sabaudia.
- Forum Claudij, Tuscorum vrbs Ptolemæo & Plinio dicitur. *Tolfa noua*, Leandro.
- Forum Cornelij, Gallia Togata vrbs. Ptolem. lib. 3. cap. 1. hodie *Imola*.
- Forum Cornelium, ciuitas in Flaminia, quæ & Forum Syllæ. Forocorneliensis agri meminit Plin. lib. 3. cap. 16.
- Forum Decij, oppidum Sabinorum. Plin.
- Forum Diugutorum, vel Iuruntorum, Cenomanorum oppidum, Ptolem. *Crema* Leandro, in Lombardia Transpadana situm.
- Forum Egororum, Ptol. vrbs Hispaniæ Tarraconensis. hodie *Medina del rio seco*.
- Forum Flaminij, in Vmbria est, teste Plinio.
- Forum Fulij, quod Valentinum quoque dicitur Plinio, Lombardiæ Cispadanæ est: oppidum, cui hodie *Valenza* nomen est.
- Forum Galboræ, vicus nullo vallo munitus, cuius Appian. Veget. & Cicero lib. 11. epist. meminit, in Flamina situs est, non longe à Perticeto. hodie *Castel Franco* Leandro & Merule.
- Forum Gallorum, Hispaniæ vrbs inter Cæsaraugustam & Pyrenæos. Antonin.
- Forum Iulium, Carnorum vrbs & Colonia. Ptolem. Fori Iulij regionis vrbs. hodie *Ciuidal. d' Austria*.
- Forum Iulij, Gallia Narbonensis vrbs, non longè distans à Massilia, & Octauanorum colonia. Pomp. Mela libr. 2. Forum Iulium Ptolem. dicitur. Gal. *Freius*.
- Forum Iulium, regio Italiæ, quæ quondam Iapidia dicebatur, Carnorum colonia. Ptolem. In ea sunt Aquileia, Vinum Ciuidale & Tergestum. Nominis originem diuersè prodiderunt scriptores. Quidam id à Iulio Cæsare putant fluxisse. Blondus ab vrbe Foro. Iulio denominari asserit. Aquilegiensem ab illius Metropoli vocatam monumenta litterarum produnt, inquit Leander. Ad extremum: Patriam dictam constat Venetis: quod nomen in hunc vsque diem quoque manet. Vulgò etiam *Friuli* appellatur. Situs regionis est huiusmodi: Incipit à planitie maris apposita, moxque paulatim crescens primum in colles, tandem in montes altissimos euehitur, qui propemodum vndiq; fines

adeo

- adeo claudunt vt hæc planities montium iugis vallata tanquam muro Theatrum videatur: faucibus autem vnis pateat, per quas, vt porta, Sotij fluminis traiectu ab Taruisio adiur. Ceteros terminos Alpes vndique premunt, ideo nisi per maritimos portus, aut conualles montium seu ipsos vertices accessum præbet. Portus habet in ora quamplurimos. Sunt in hac regione Campi lati & irrigui, maximèque fertiles: abundat etiam vitibus generosissimi succi: quarum vinum Plinius in vinorum censura primo loco celebrat, Pucinumque vocat, à loco. Plura apud Leandrum in descriptione Italiæ, Blondum & I. Cadiidum in Aquilegiensium historia.
- Foroiulienfes & Foroflaminienfes, populi. Plin. lib. 3. cap. 14.
- Forum Licini, Insubrum oppidum. Plin. *Piue d' Incino*, Leandro. Niger autem *Lignano* appellat.
- Forum Ligneum, in Pyrenæis montibus oppidum. Antonin.
- Forum Limicoræ, Hispaniæ Tarraconensis vrbs. Ptolem. *Lima*, Floriano.
- Forum Liuij inter Cæsenam & Fauentiam ponitur ab Antonino. *Forli*, Leandro.
- Forum Liuij, Gallia Togata vrbs. Ptolemæo.
- Forum Liuium, ciuitas in Aemilia, nobilis Galli poetæ ortu.
- Forum Neronis, Gallia Narbonensis vrbs Mimenis. Ptolem.
- Forum nouum, seu forum Nouanorum, Sabinorum vrbs. Plin.
- Forum Popilij, Plin. Flaminia in Italia vrbs. *Forlimpopoli*, Leandro.
- Forum Segusianorum, oppidum Gallia Lugdunensis Ptolemæus. *Feurs en Forests*, quibusdã, aliis *Bourg en Bresse*.
- Forum Sempronij, Vmbriarum ciuitas. Ptol.
- Forum Tiberij, Heluetiorum ciuitas in Gallia iuxta Rhenum. Ptol. Schudo *Zurzarch*, aliis *Zurich*.
- Forum Traiani, in Sardinia vrbs. Antonin.
- Forum Truëtinorum, Plinio, Italiæ vrbs in Gallia Cisalpina. *Brentinore*, Leandro.
- Forum Vibij, Hispaniæ Transpadanæ vrbs, Plinio.
- Forum Voconij, vel Vocotij, Gallia Narbonensis oppidum, Plinio & Antonino. *Chamberi*, Sabaudia Caput, Pineto. *Freins*, Castillioneo. Aliud est oppidum Varrerio, inter *Chamberi* & *Freius*, vt Ortelius refert.
- Forum vulcani, Strabo. Campi Phlegrei, Solin. Campi Laborias, Plin. in Campania. Leander scribit hodie *Solfataria* vulgò nuncupari.
- Fosi, Tacito sunt Germaniæ populi, Cheruscis contermini: Tractus Frisiæ Occidentalis, quem Althamerus *Dietmarsiam* esse putat.
- Fossa Canopica, qua nauigatur Alexandria Canopum. Strabo & Stephanus.
- Fossa Cimbrica, in Phrygia est, quã nullam vo-

- lucem superuolare posse scribit Antigonus in Mirabilibus.
- Fossa Clælia, de qua Liuius, lib. 1.
- Fossa Corbulonis, ad xxiii. M. passuum producta, à Rheno ad Mosam. Tacit. hodie *Leck*. Hollandiæ fluuius, qui ex Rheno paulò supra oppidum *Vwick* descendit, exoneratque se in Mosam ad pagum *Crimpen*, spatio illo quem Tacitus describit. Ortelius.
- Fossæ Drusianæ à Druso nouo & immenso opere factæ trans Rhenum. Sueton. in Claudio. hodie *de Yffel*, Ortelio
- Fossæ, insulæ inter Sardiniam & Corsicam. Plinius.
- Fossæ Marianæ, Ptol. Gallia Narbonensis vrbs ad alterum ex Rhodani ostiis sita, ita dicta à fossa propinqua, quam Marius ex Rhodano duxit in vicinum lacum. Strabo libr. 4. Gallicæ, *Aignes mortes*.
- Fossæ Neronis, Tacit. & Sueton. quã à lacu Averno, vel (vt Plinius ait) à Baiano hostiã vsque nauigabilem effodere nixus fuerat, manent vestigia spei irritæ.
- Fossæ Papyriæ, Tuscorum ciuitas. Ptol.
- Fordicidia, vt inquit Varro, festa erant apud Roman. dicta à Fordis bobus, vel à Fordis cædendis, quæ celebrabantur ad xvii. Calen. Mart.

- Francfordia ciuitas in Marchia Brandeburgensi, situ excellit: ab ortu enim interlabitur Viadrus seu Odera fluuius, piscium copia nobilis: à tribus cæteris plagis sunt vineta innumera. Condita est anno 1213. Publicum Gymnasium habet institutum anno 1506. Munster.
- Franci, siue Francones, Germaniæ populi, qui à meridie Sueuos & Bauaros habent, ab occasu Rhenum, ab ortu Bohemos. Alluitur regio flumine Megano, Ptole. Menio vocatò. Cicero in epistolis ad Atticum lib. 4.
- Franci vnde originem traxerunt, vbi primùm habitauerunt, cur ita dicti, curque Salici vocati sunt, vide apud Munst. lib. 2. ca. 3. Cosm.
- Franci, Germanica gens, circa Frisiæ & Hollandiæ paludes quondam habitasse apparet ex Procopio, Eutropio, Ammiano & aliis. *Franiker* Frisiæ urbem, hodie nomen & locum vetustum conseruare putat Ortelius.
- Francia, regio Germaniæ inter Hassiam & Sueniam. Vide Franconia.
- Francia, Gallia nunc dicitur. Vide Gallia.
- Franciscus Accursius, Iurisconsultus Florentiæ natus, ius ciuile Bononiæ, anno à Christo nato 1225. cum ingenij, atque industriæ laude profectus est. Vide plura de eo apud He-tomanum.
- Franciscus 1. Gallorum rex, anno salutis 1515.

Franciscus Petrarca, poeta nobilis Romæ circa annum salutis 1339.
 Franciscus Gatellus, vir fortissimus, cuius opera Carolus Ioannes Constantinus imperator in patriam rediit, cuique imperator ipse Lesbium insulam dono dedit. Blond.
 Franciscus de vico, vrbis præfectus, Viterbium p[ro]fici prodicione abstulit, anno salutis 1392. Blond. Plat.
 Franciscus Sfortia, Mediolani regulus, Venetos iuxta Garanzium vicem cepitque, quibus mox reconciliatus est.
 Franconia, Orientalis Germaniæ superioris regio, partim plana, & partim montosa; montes ipsi haud difficiles, ager non admodum pinguis, nam plerumque arenosus est. Multis in locis consti colles vineis, gratum producant vinum, maximè verò apud Herbipolim, vulgo *Virtzburg*. Multæ sylvæ & multa venatio est. Terra in multos partita est dominos, quanvis Episcopum Herbipolensem ducem Franconia dicant. Moguntina Ecclesia & Bambergensis plurima odinent loca. Palatinus quoque Comes haud parvam occupat partem. Marchiones Orantes in ea sunt. Multæ præterea ciuitates Imperiales apud Francones florent, vulgo *Franckenlant*.
 Francofordia seu Francfurtum, vnica est in Francia Orientali ciuitas, aut potius in extremitate eius ad Mœnum fluuium sita, nobilissimum totius Germaniæ emporium. Ibi Romanorum Cæsar, ab Imperij Septemviris eligitur. Quidam Helenopolin vocant. Huic vrbis lapideo elegantique ponte, haud vulgaris magnificentiæ oppidum. Saxenhausen, id est Saxonum domus coniungitur, & ipsum propugnaculis, mœnibus, vallo & fossis ad defensionem idoneis egregiè circumdatum, vulgo *Francfort*.
 Francus, Hectoris filius, Celtis imperauit post dirutam Troiam.
 Frånita, aliàs Fabritius, eos. cum Vincentio, anno ab vrbe 1154.
 Fratuertium, Italiæ oppidum, ab Hydrunte non longè distans. Plin. lib. 3. cap. 11.
 Fraxinèrum, oppidum à Saracenis occupatum, anno salutis 891. Luth. libro primo cap. 1.
 Fredericus Aenobarbus, imperator, qui ad expeditionem Hierosolymitanam profectus, quã aliquot Armeniæ oppida iam cepisset, in amnis transitu periit.
 Fregella, Stephano, vrbis Italiæ, quæ olim Opicorum erat, deinde Volscorum facta est, olim clarissima, inter Formias & Sinuessam sita, non procul à Lyriamne, quem nunc Garihanum vocamus. Cuius etiam hodie non obscura extant vestigia, ex quibus facile potest æstimari, quanta olim fuerit eius vrbis amplitudo. Hæc cum à Romanis defecisset, diruta fuit & ad vicum iam vsque à Strabonis

tempore redacta. Silius lib. 8, Eadem dicitur Fregellæ, multitudinis numero, à qua Fregellani populi. Plinio libro 3. cap. 5. & Fregellana vitis, Columell. lib. 3. cap. 2.
 Fregellanus, proditor. Cicer. libro 5. de Finibus. Quis (inquit) Fregellanum proditorem, quamquam Reip. nostræ profuit, non odit?
 Fregena, Hetruriæ oppidum in tractu Vmbriæ. Plin. lib. 3. cap. 5.
 Freginates Italiæ populi. Plin. lib. 3. cap. 5.
 Frentani, Italiæ populi, Daunis & Picentibus vicini. Alij à Ferentinis qui in Tuscia sunt, & Ferentinatibus qui Latium habitarunt, de quibus disputat Hermolaus lib. 3. cap. 5. Plin. Illorum regio Frentana Plin. dicitur.
 Friburgum, ciuitas apud Nuitones sita vulgo *Nuchtland*, à Bertholdo principe Zeringese edificata mirabilem situm obtinet: partim enim imposita est monti præcipitibus petris suffulto, partim iacet in valle accliuus montibus clausa, circumfluitq; montem in imo per descendentem ciuitatem amnis quidam mediocris magnitudinis. In perpetuam fœderis Helueticæ societatem recepta est anno 1481. vulgo *Fribourg*. Aliud est Friburgum Brisgoiæ, sub ditione Archiducis Austrij oppidum, circa Basileam.
 Fridericus I. Sueuus, dictus Aenobarbus. Romanorum imperator, circa annum salutis 1133.
 Fridericus II. Romanorum imperator, anno salutis 1122.
 Fridericus III. Austriæ dux, Romanorum imperator, anno salutis 1440.
 Fridericus Arrago, Siciliæ rex, Calabriam subegit. Blond. lib. 9. Aemil. lib. 8.
 Frigidernus, Gothorum rex, anno ab vrbe 1128.
 Fridolinus, dudum quendam mortuum, rediuiuū foro publico, in testimonium cuiusdam litis pendentis, adduxisse, statuisseque perhibetur. Munst. lib. 3. Cosm.
 Frigidus, fluuius inter Aquileiam & Longaticum Antonin, hodie *Vvipach*.
 Frigidus, Tusciæ fluuius, in Agro Aretino. hodie *Freddo*. Tibullus,
*Dulcius vrbe quid est an villa sit apta puellis,
 Atque Aretino frigidus amnis agro?*
 Frisabones, Plin. li. 4. ca. 15. Rhenani populi, inter Heliū, & Fleuū eius ostia strati. Hollandos Septentrionales quidã, alij Zelandos esse putat.
 Frisij, populi protinus vltra Rhenum Oceano oppositi: vt Ptol. ait, Chaucis succedere: iidem qui Frisones.
 Frisij veterib. fuerūt, qui littora Germaniæ Aquilonaria tenēt, vna gens, vnus moribus, lōgo licet interuallo distas per Germanica littora. Ab Hollandia. n. Occiduū sumpto initio, Oriētē versus per Geldriā, Isalā Rheni ostiū, diocesces Traiectesem Monasteriesem, & Bremēssem ad Albim fluuiū vsq; pertingit. Deinde ex latere Holsatiæ in Iuriam, quæ & Cimbrica Cher

Cheronesus se flectit, intercisali quando paludibus, (quas immerfos lacus vocat Tacitus) aliquando maris sinibus. In horum sinibus Amisia iuxta Emdem, in Oceanum effunditur. Iadera amnis, cuius Ptolemæus meminit, qui Iada vulgò appellatur, Frisios lambit, à quo adiacens ora Budiagen dicitur. At Vidrus inter Bufactores, nunc VVestphali, & Frisios fluens, & in mare inter Rhenum & Amisiam egrediens Nigra vnda dicitur. Hodie nō tam latè patet eorum nomen, diuidunturque Amisia fluuius, in Occidentales & Orientales. Occidentalis Frisiæ nomē quasi proprium sibi antiquissimo iure vendicauit cæterisque semper præstātor est habita: patetque ab Isalē seu extremo Rhemi ostio ad Amisiam vsque fluuiū: & Ostergoam, VVestergoam, septem syluas, Groeningam intelytam vrbem, cum circumiacenti territorio cōplectens, pecore, pascuisque exuberās, pagis ac ædificiis plusquam vlla alia regio est excolta, cui Transilalana cum Drenta Tuentaque iūgitur. Quæ omnes sunt sub domino hæreditario ducum Burgundiæ. Orientalis Frisia, & si olim Hollandiæ Comites dominos agnouit, hodie tamen proprio Comite gaudet. Plura lege apud Lud. Guicciardinum in descriptione Germaniæ inferioris.
 Frisinga ciuitas episcopalis Bauariæ, in colle sita, quam præterfluit Mosacus amnis, qui haud procul huic Isæræ fluuius miscetur.
 Fro & Thor sunt nomina deorum in historia Saxonis grammatici.
 Fronto, Philosophiæ simul & dicendi præceptor M. Antonini principis, adeo ab illo dilectus, vt ille statuat ei à senatu statui peteret. Capitol.
 Frons Africæ, Pomp. Melæ, promōtorum, quod hodie *Cabo verde*, i. caput viride à nautis appellatur. Frons Hispaniæ, Plin. littus eius occidentale. Frons Italiæ, est apud Plinium & Solinum, vbi magna Græcia, cui fronti duo cornua addunt, Lacinium nempe & Leucopetram.
 Frumentius, in India interiori. sacrum prædicauit Euangelium, qui ab Athanasio ob id institutus fuit Episcopus. Toram hanc historiam lege apud Sozomenum lib. 2. cap. 25. & Socrate lib. 1. cap. 15. prolixè & eleganter scriptam.
 Frusino, ciuitas Campaniæ, Falerno agro vicina, cuius incolæ Frusinates dicuntur. Plin. 3. cap. 5. Iuuenal. Saty. 3.
*-optima Sora,
 Aut Fabrateria domus, aut Frusinone paratur.*
 Frusinum, Latinorum oppidum. Ptol.
 Frutinal, dictum est templum Veneris frutæ. Siphontinus.

Fucinus lacus, in quarta regione Italiæ, prope Albeses Marforū populos. *Lago di Celano*, Leandro.
 Fugalia, festa fuerunt Romæ in memoriã exactorū regum liberatæ, quæ Reip. instituta, alio nomine Regifugia dicta solita celebrari mensè

Februario post Terminalia. Au. li. 2. de Cini. dei.
 Fulcō, Andegauensum princeps, quintus rex Hierosolymorum, equo in caput euerso occubuit. Volater.
 Fulda, metropolis & primaria ciuitas eius in Germania regionis quam olim Bucconiam, alij Bucconiæ sylvam seu solitudinem appellarunt: quæ inter Thuringiam, Franconiã, Vuederangiam & Hassiam sita est. A flumine Fulda præterlabēte nomen accepit. vulgò, *Fuldē*.
 Fulginates, populi Vmbriæ in Italia. Plin. li. 3. ca. 14. hodie *Fulgino*, Leandro.
 Fulminates, populi Illyrici. Plin. lib. 4. ca. 21.
 Fuluius, Flaccus, Censor, tectum marmoreū Iunonis Laciniæ spoliavit, vt ædem quam dedicauerat equestri Fortuñe, regeret. Livius. li. 4. 2.
 Fuluius, c. o. s. cum Afratino, anno ab vrbe 841.
 Fuluius, senator Romanus, Octauij imper. intimus amicus ac familiaris, qui cū imperatoris arcanū suæ aperuisset vxori, ac illa cæteris patefecisset matronis, imperator eum tam acriter reprehendit, & culpauit, vt ipse & vxor sibi violentas attulerint manus. Plurarch.
 Funda, quæ & Fundi, oppidum Italiæ prope Caietam, quod intercidit. Hodie solum palustre ibi, ita tamen vt ædificiorum vestigia ruinæque cernantur, iuxta quod lacus est Fundanus, Plin. lib. 5. cap. 3. Inde generosa vina Fundana scriptoribus commendata. hodie, *Lago desundi*, Leandro.
 Fundi, in Latio ad viam Appiam, Straboni. Ptol. & Melæ, apud Frontinū Colonia Romana est. *fondi*. Leandro. Fūdānos mōtes, habet Tacitus.
 Furia, Noctis Acherontisque filia fuisse memorantur, Alesto, Tyssiphone & Megæra. Sicutum est à poetis infera loca, Furias habitare, sed tementa scelestæ mentis esse veteres voluerunt Cic. pro Rosc. Amerino, Tres etiam Furia significat tres animi affectus, qui homines in omnia facinora præcipites agunt, quorum Ira vltionem desiderat, Cupiditas Opes, Libido voluptates. Euripides in Oreste. Eadem Diræ in cœlo, Eumenides, apud inferos, Furia in terris dicuntur, Cic. lib. 3. De Natura deorum.
 Fur, Camil. Aruntius Scribonius, consul cum Cn. Domitio Aenobarbo, anno ab vrbe 784.
 Furina, dea furum. Secundum Ethruscos tamen dea sortium ad dirimendas lites.
 Furinæ lucus, vbi C. Gracchus interfectus est, Cicero, Plutarch.
 Furnalia, vel Furinalia, sacra Furing, quam deam dicebant, Fest.
 Furnus, eos. cum Domitiano Aug. anno ab vrbe 837.
 Fusciānus, eos. cum Syllano, anno ab vrbe 940.
 Fuscus, eos. cum Dextro, ab vrbe 977.
 Fusidius, orator, Cic. in Bruto.
 Fusidius, fenerator. Horat.
Fusidius v. appa samam timet, &c.
 Fufius, orator. Cic. lib. 2. de Orat. Fufius (inquit) neruos

nervos in dicendo C. Fimbriæ, quos tamen habuit ille, non adsequitur: oris prauitatem, & verborum latitudinem imitatur, &c.

Fur, fluuius in Mauritania, non longè ab Atlante monte, de quo Plin. lib. 5. cap. 1. in descriptione Mauritaniz.

Fytérnus, Ptol. Frenanorum fluuius, Typhernus aliis.

Aal, filius Obed. Iudic. 2. lat. abiectio siue abominatio.

Gaas, mons iuxta Thamnathsa, in cuius Septentrionali parte Iosue sepultus est. Ios. 24. Iudic. 2. lat. tempestas, vel commotio.

Gaba, ciuitas quæ & Gabaa videtur. Isa. 10. lat. collis, siue calix.

Gabaa, ciuitas tribus Iudæ, Ios. 15. 1. Reg. 11. quam ædificauit Asa rex Iuda. 3. Regum 15. 4. Reg. 23. 1. Paral. 2. 2. Paral. 16. Eadem est ciuitas quæ Gaba.

Gabea, Syriæ vrbs.

Gabaath, oppidum in tribu Benjamin. Isa. 10. Ios. 18. 2. Reg. 13. Lat. collis, aut calix; siue excelsa hora.

Gabae, ciuitas tribus Benjamin. Isa. 1. quæ Gabre dicitur. Ios. 1. lat. collis aut calix.

Gábala, Syriæ vrbs, Ptolemæo, libro quinto, cap. 15. Et Pheniciz. Arabiz item, Steph.

Gabalaca, Vardulorum in Hispania vrbs, Ptol.

Gabale, Mediz vrbs, Ptol.

Gabol Hebræis: hodie autem Volaterrano Gibel dicitur, Stephano Gaballa, Phœniciz aut Syriæ vrbs.

Gabales, Aquitanicæ Galliz populi, Pli. lib. 4. cap. 19. apud quos olim fiebat optimus caseus. *Le-desue*. quibusdam.

Gabalú, oppidum Aruernorum in Gallia Aquitana, Narbonensi terræ proximum. Hinc Gabalici. *Le Guauldan*, nonnullis.

Gabalus, Romanus imperator, qui se Solem dici voluit: quare Heliogabalus dictus est.

Gabaon, Metropolis Heuæorum, ab Ierosolymis 11. stadiis distans, Ios. 18. Jerem. 1. Hæc è tribu Benjamin, filius Aaron est adscripta, Ios. 21. nunc (vt ait Hieronymus) ostenditur villa eodem nomine in quarto milliario à Bethle contra Occidentalem plagam, iuxta Rama, vbi Salomon oblati victimis, diuinum meruit oraculum lat. collis, vel calix, aut deorsum, vel eleuatio iniquitatis.

Gabaonitæ, Gabaon habitantes.

Gabaonitæ, qua astutia cum Israëlitis foedus percusserunt, & vt eos vniuersos prælio commisso occiderit Iosue, precibus ad Deum suis, retroagere fecit solem & lunam: vnde antea nec fuit, nec erit postea tam longa dies: vide cap. 9. Ios.

Gabattha, Græcè dicitur *λαδόςτατος*, i. lapidibus

stratus, Erat autem locus editior, vel stratum lapideum eminens Ierosolymis, iudicio accommodatum. Ioan. 19. 13.

Gabathon, i. dorsum, vel eleuatio eius, aut palpebræ eius, siue excelsum donum, ciuitas in tribu Dan. Ios. 21. quæ in 19. dicitur Gebbethon.

Gabaupolis, oppidum Galilææ. Steph. ex Ioseph. Antiq. lib. 6.

Gabba vrbs Syriæ: cuius Gentile, Gabenus. Stephanus.

Gabee, ciuitas in tribu Benjamin, Ios. 18. 1. Paralipomenon sexto, quæ Gabae dicitur, Ios. 22. lat. collis, aut calix.

Gabalus, nomen viri, Tob. 1. 17.

Gabellus, Lombardiæ Cispadanæ fluuius. Plin.

Gabene, Persiz regio. Diodor.

Gabeni, Syriæ populi. Plin.

Gaber, i. vir, aut virilis, vel fortis, aut Syriacè, gallus gallinaceus. filius Vri. 3. Reg. 4.

Gabienfis ager non præcul ab vrbe Roma, iugera ferme ducenta latius, tremat equitantium cursu. Plin. lib. 2. c. 94.

Gabienus, fortissimus militum Cæsaris, à Sexto Pompeio captus, eiusdem iussu incisa ceruice iacuit in litore tota die. Deinde quum aduerserasset, petiit vt Pompeius ad se veniret, testatus se ab inferis remissum habere quod nuntiatet. Pli. li. 7. c. 1.

Gabij, Volscorum vrbs, LXX. millibus passuum ab vrbe distans, à Galactò, & Bio fratribus Siculis cõdita, fraude autem Sexti Tarquinij Superbi filij, in Romanorum ditionem redacta. Liu. lib. 1. Virg. li. 6. vrbs huius originem ad reges refert Albanorũ: quibus enumeratis, sic subdit, *Hi tibi Nomentũ, & Gabios, vrbesq; Fidenam, Hi Collatinas imponent montibus arces.*

Hinc Gabinus, na, num: vt Iuno Gabina, apud Virg. 7. Æneid.

Gabim, i. cisternæ, aut locustæ, siue altitudines. ciuitas. Isa. 10.

Gabina Iuno, à Gabinis culta religiosissimè, vt apud Virg. 7. Æneid.

— *quinque arua Gabina Iunonis, gelidũque Amienem, & rosida riuis.*

Gabinus, Romanus, vir Consularis, qui cum Syriæ præflet, Ptol. Aegypti regem in regnum reduxit, quo nomine damnatus est.

Gabinus, presbyter, ciuis Rom. iussu Diocletiani imperatoris in carcerem coniectus est, ibique fame extinctus, quòd Christianam profiteretur religionem. Frater fuit Caij Pontificis, pater Susannæ virginis & martyris, quæ nuptias filij Diocletiani respuit. Volat.

Gabrantoncorum, portus salutaris, Albionis insulæ, Ptol. *Suerby*, Camdeno.

Gabri, Satmatiz Asiaticæ gens. Plin.

Gabriel, id est vir Deus vel Dei, aut fortitudo Dei vel foris meus Deus nomen Angeli. Dan. 8. Luc. 1.

Gabriel Brixienfis, Cardinalis presbyter, qui mirari

rari solebat se annos xxx. nulli mortalium succensisse.

Gabris, Mediz duo oppida diuersa. Ptolem.

Gabrita, Germaniz Sylua. Ptol. hodie *freistelter vuladt*.

Gad, filius Iacob septimus, ex Zelpha ancilla, Lig vxoris eius, Gen. 30. 1. Par. 5. Nomen item Prophetæ, 1. Reg. 22. Lat. felix, vel accinctus.

Gadalaiphus, alias Degalaiphus, cos. cum Oratio, anno ab vrbe 1119.

Gadanus, vir austerus, qui apud Iordanè magna consenuit abstinentia, sub dio degens, & nullo opertus tecto.

Gadara, vrbs Cauæ Syriæ, quæ & Antiochia & Seleucia vocata est: inde Gentilia, Gadareus, & Gadaris, de femina ac de regione.

Gadara, vrbs est Palestiniæ: vnde Gẽtile, Gadarenus, Steph.

Gadareus, sophista, qui prius more mendicorum peregrinabatur, Maximiani beneficio Consularum adeptus est.

Gaddel, nomẽ viri. 1. Esd. 2. Lat. magnus, siue magnitudo, aut fimbria.

Gadder, ciuitas in tribu Iuda. 2. 22. quæ Ios. 15. dicitur Gedera, & à Stephano Antiochia, item & Seleucia. Lat. murus, siue maceria, vel sepes.

Gaddi, filius Sufi, princeps tribus Ioseph. Nu. 13. Nomen loci, 1. Par. 12, qui & Gaddi dici videtur. Lat. hædus, siue felix, aut accinctus, vel Syriacè, incisus.

Gaddis, filius Mathathisi. 1. Mach. 2.

Gadditz, viri de tribu Gad. Ios. 1.

Gaderes, ciuitas Syriæ, non longè ab Acalone, ex qua Theo. Rhetoricæ præceptor, qui Strateate floruit, Gadareus dictus est.

Gaderoth, vrbs in tribu Iuda 2. Par. 28. Lat. muri, vel maceriz, aut sepes.

Gaderothites, idem. 1. Par. 12.

Gades, dium, duæ insule. Plin. lib. 4. c. 22. vltra finem Bæticæ prouinciæ, & in extremo nostri orbis, versus Occidentem, extra freti angustias quibus Africa ab Europa dirimitur. Harum maior Erythia Pomponio dicitur, à Tyriis ab Erythæo mari oriundis, qui in hac insula vrbes condiderunt. Vnde Lucanus Gades Tyrias appellat. Distat à Calpe, Straboni, septingentorum quinquaginta stadiorum intervallo, parua quidem insula, sed virorum dignitate excellens. In qua equestris ordinis Gaditanos, quingentos in vno censu numeratos aliquando fuisse compertum est. Insula hæc vbi continent. est proxima, interluitur fretò D. C. C. non amplius pedum. Huic adiacet altera insula minor, & ipsa Gadis appellata, vnus tantum stadij Euripo interlabente ab altera dirempta, in qua tanta est pabuli lætitia, vt pecudum ibi pascentium lac serum non efficiat, neq; ex eo caseus fieri possit, nisi multa admista aqua. Quin illud, etiam tradi-

tur, pascentes in hac insula pecudes, nisi subinde sanguinem exaurias, intra triginta dies, pinguedine suffocari, quæ res poëtis occasionem videtur ministrasse eorum, quæ de Geryonis armentis fabulati sunt. Strabo lib. 3. Declinatur autem hoc nomẽ in vtroque numero. Dicimus enim Gadis in numero singulari pro alterutra harum insularum, vel in plurali numero Gades. Pli. li. 4. c. 22. Gadis longa est. XII. M. lata. III. M. passuum. Inde Gaditanus, vt mare Gaditanum, & Gaditanæ puellæ, quæ agilitatis læsciuzque nomine olim in pretio fuerunt.

Gades, nunc Caliz, Hispaniz Bæticæ, & Gades seu Gadiz insulæ oppidum, quod Cicero in oratione pro L. Corn. Balbo, quia Herculeo fretò vicinum, itinerũ ac laborum Herculis terminum vocat, & à L. Marineo Siculo Bæticæ prouinciæ initium statuitur. Vide Strabo lib. 3. Gaggad, locus in quo aliquando castrametati sunt filij Israel, Num. 33. Lat. felicitas felicitatis, aut accinctus exercitus.

Gadi, pater Managem, 4. Reg. 15. Est & nomen loci, 2. Reg. 2. qui & Gaddi dici videtur. Lat. hædus, siue fœlix, aut accinctus: aut Syriacè, incisus.

Gadis, vrbs opulenta in Gadibus, quæ antea Corinusa & Tartefferos dicebatur. Rufus Auienus in descriptione orbis. Hermolaus Gadiruta legit apud Pli. li. 4.

Gadira, locus iuxta Hispaniam extremam, ad quem profectus Hercules, & pertransire non valens, columnas ab incolis sumptas infixit.

Gaditanus Oceanus, Plin. hodie *Golfo de las Yeguas*.

Gaditanus portus, in Bætica, circa Gades, Anton. Gaditanus sinus, hodie *Baya di Cadiz*.

Gador, locus, 1. Para. 4. Eadem videtur esse vrbs quæ & Gedor. Lat. murus, siue maceria vel sepes.

Gaius sub Zephyrino Romanis vrbs episcopo & sub Antonino Seneri filio, disputationem aduersus Proculum, Montani sectatorem habuit, arguens eum temeritatis, super nouam Prophetiam defendendam.

Gaa, ciuitas Arabia felicitis. Ptol. & insula in Syrti maiori, Eidein.

Gæon, à Iosepho dicitur Nilus. Rectius scripseris Gion.

Gefati, populi ad Rhodanũ habitates, qui vna cũ Senonibus Romam cœperunt. Plutar. Strabo.

Gerulia, regio Libyæ interioris, Garamantibus finitima: cuius incolæ Getuli appellantur.

Gagasmira, Iudiz intra Gangem vrbs.

Gagates, fluuius in Sicilia, & lapides in eo primum reperti, huius nominis.

Gages, in Lycia oppidum, ab amne Gaga, vbi & Gages lapis inuenitur, Diosco. Annis à quo lapis nomen habet, Gages appellatur.

Gaham, filius Nachor ex Roma concubina. Genes. 22.

nes. 22. Lat. educens eos, siue exitus eorum, aut exitus caloris.
 Gaher, nomen viri, 1. Esdr. 2. Lat. exitus caloris vel iræ.
 Gainas, Scythia tyrannus, Ariana labe fœdatus. De quo hunc in modum scribit Sazomenus lib. 1. cap. 6. hist. tripart. Cum Gainas adipisci desideraret imperium, qui pridem de sua fide apud beatam martyrem Euphemiã in Chalcedone imperatori Arcadio promississet, diuersa consilia reuoluebat, & in sua intentione semper instabat: cumque per diem nihil in vrbe Cõstantinopolitana agere potuisset, machinatus est vt noctu barbaros mitteret, qui palatium concremarent. Tunc verò aperte monstratum est, quomodo Deus custodiat ciuitatem. Missis enim ab eo barbaris ad incendium atque prædas, Angelorum turba apparuit armorum ingentia corpora habentium. Illi verò putantes esse milites, abscesserunt. Cumque hoc Gainas fuisset nunciatum, incredibile visum. Nouerat enim omnem exercitum per ciuitates cõstitutum. Quapropter denuò sequenti nocte alios destinauit. Cumque idem ei renunciatum fuisset (denuò enim Angeli eandem visionẽ barbaris ostendebant) nouissimè ipse egressus cum multitudine, miraculi sumpsit experimentum, arbitratus re vera, quòd per diem quidem lateret. noctu verò pro eius custodia poneretur. Et ita cum intra urbem nihil posset implere, egressus in Thraciam, aperte hostilem monstrauit intentionem. Hæc Sozomenus, Euseb. lib. 5. cap. 32. hist. Eccl. f.
 Gaius, vi. Hierosolymorum episcopus, anno salutis 155.
 Gaius, xxvi. Romanorum episcopus, anno salutis 287.
 Galaad, filius Machir filij Manasse filij Ioseph, Num. 26. Pater Iara patris Hari, 1. Paralip. 5. Lat. aceruus testimonij.
 Galaad, regio Galilæa ad Orientem vltra Iothanem. Gen. 32. vbi & dimidia tribus Manasses accepit possessionem cum tribubus Ruben & Gad. Num. 32. Deut. 1. 13. Est autem ad tergum Phœnicæ & Arabiæ, collibus Libani copulata: extenditur per desertum ad regionem Amorrhæorum vbi Schom regnauit. Psal. 60. & 108.
 Galaaditæ, idem plur. nu. Num. 26.
 Galaaditis, idem, 1. Mach. 5.
 Galabrij, Dardanica gens, circa Thraciam. Strab.
 Galactophagi, Scythiæ Asiaticæ populi, à lacte denominati: hos Home. 1. Iliad. hominũ Iustissimos appellat, quòd tenui victu contenti, ab omni iniuria sese continerent.
 Galactopotæ, Nomadum Gatarumque populi, quòd frumenti expertes, lacte vescantur.
 Galada vel Galadene, vel Galaditis, regio Arabiæ, Steph.

Galadræ, vrbs Macedonia in Pietria. Steph.
 Galadrus, mons quidam, à Galadro Emathij filio dictus. Steph.
 Galafa, Mauritaniæ Tingitanæ vrbs. Ptolem.
 Galal, nomen viri, 1. Par. 9. Lat. rota, siue reuolutio, vel marmor.
 Galalai, idem, 2. Esdr. 12.
 Galanthis, Alcmenæ ancilla, quæ cum domina sua partus doleribus laborans, à Iunone ne pareret, impediretur, mira astutia dicitur deã eluisse: venisse quippè ad eam risu ac læritia gestietem, & solutam iam partu reginã mentiendo confinxisse: qua re intellecta, admiratione simul ac dolore concitam deam solutis manibus surrexisse. Tunc subito Alcmenam sine vllo cruciatu Herculem enixam: Lucinã verò indignatam, mox Galanthisdem in animal sui nominis galen, id est, mustellam mutasse, hac addita pœna, vt ore quo præcipuè peccauerat pareret. Ouid. 9. Metam.
 Galarina, vrbs Siciliæ, à Mergo Siculo condita. Dicitur & regio Galaria. Steph.
 Galata, insula non procul à Melita. Mela lib. secundo. Syriæ vrbs. Polyb. Siciliæ insula. Plin. Phocidis mons. Plutarch.
 Galatæ, populi qui Galatiam habitant. Steph. Hi primò Gomoritæ dicti sunt, à Gomer Iapheti filio (Ioseph. li. 1.) & fratre Aiakis, qui ad ea loca veniens, ibi sedes posuit.
 Galathea, nympa marina, Nerei & Doridos filia, à Polyphemo adamata: quem cum illa sperneret, Acinque ei præferret, indignatus Cyclops riualem saxo de rupe auulso interfecit: cuius casum miserati dij marini, in fluuium sui nominis eum commutarunt.
 Galathea, nomen rusticæ puellæ. Virg. in Bucolicis.
 Galathea, cuiusdam Celtarũ regis, egregio corpore viri, filia, à qua Gallia, & Galli nomen sunt sortiti, Il geminato. Hac de re Diodor. Sicul. li. 42.
 Galathes, à quo Samothei, Galli dicti apud Celtas regnauit. Manech. & Am. comment. Berol.
 Galatia, vulgò *Pera*. regio minoris Asiæ, Phrygiæ conterminata, ita dicta à Gallis, qui relicta patria ibi sedes fixerunt, Huius incolæ Galatæ appellantur, & Gallogræci, quòd ex Gallis simul & Græcis coaluerint, eodem ferè tempore à Bithyniæ rege agrorum præmio ad belli societatem excitis. Ab Oriente Cappadociam & Halym fluuium, ab Occidente Bithyniam & Asiam, à Meridie Pamphyliam, à Septentrione Pontum Euxinum habet. Plin. lib. 5. cap. 32.
 Galatus, Polyphemi Cyclopi ex Galatea filius, N. Comes Mythologiæ lib. 9. c. 8.
 Galaua, Angliæ oppidum, Antonin. *Kellenton*, Camdeno.

Gala-

Galaxera, Nympa marina, à lactis candore sic dicta.
 Galba quidam à Plinio nominatur inter eos auctores quibus in conscribendo lib. 36. vsus est.
 Galba Sergius, vir consularis, temporum suorum eloquentissimus, quem Tranquillus scribit ex prætura Hispaniam obtinentem x x x. millibus Lusitanorum perfidia trucidatis, Viriati ni belli causam exitisse. Valerius autem dicit, eum trium Lusitania ciuitatum conuocato populo, tanquam de commodis eius acturum, nouem millia hominum trucidasse. Pædianus ait, eum pro direptis Lusitanis accusatũ à Catone, duòiq; amplexum filios prætextatos, absolutum propterea misericordia fuisse. Cic. in Bruto.
 Galba, Sulpitorum primus ab exilitate ita vocitatus est. Est enim Galba, vermiculus miræ exilitatis in esculis nascens. Alij è contrario, quòd præpinguis fuerit, nominatum scribunt. Talem enim Galli vocant Galbam. Alij quòd oppidum Hispaniæ frustra diu oppugnatum illitis demum Galbano factis succenderit. Nonnulli quòd in diurna valetudine Galbo, hoc est, remediis lana inuolutis, vteretur.
 Galba Imperator fuit gulæ deditus, qui hyberno tempore cibum ante lucẽ capiebat inter cœnam verò cibo adeò abundanti vtebatur, vt congestas per manus reliquias circumferri iuberet, spargique ad pedes stantibus.
 Galeatius Mantuanus vir, qui Papiæ quũ hybernaret, puella (quam vnicè amabat) per iocum imperante, se in fluuium deiecit. Autore Pont.
 Galeatius historicus fuit qui scripsit de bello Mediolanensi & rebus nuper in Italia gestis libros octo.
 Galenus, medicus excellentissimus ex Pergamo, Asiæ vrbe floruit temporibus Marci & Commodi imperatorum, emicuit Traiani temporibus vsque ad Antoninum Pium, scripsit volumina x v. Suidas. Scripsit præterea in opera Hippocratis dictionarium ex ordine literarũ. Fama est huic centum & quadraginta annos vixisse. Multa composuit in Medicina. Philosophia, Grammatica, & Rhetorica.
 Galeotæ, Attica gens: Steph.
 Galeotæ, vates quidam in Sicilia & Attica, à Galeote Apollinis filio, qui frater Telmefsi eius traditur, qui Telmefsum urbem in Caria condiderit, oraculo ex Dodone accepto.
 Galeotus, Foroliuij princeps, qui Adami Bentiuoli filiam duxit in vxorem. A quo dum sperneretur puella, simulata agritudine sicarios subornauit medicos, qui eum adorti in cubiculo confoderunt. Volater.
 Galepsus, vrbs Thraciæ & Pæonum Steph.
 Galerius, Tuscorum rex.
 Galerius, à Narfe victus, ad Diocletianum fugit, principi occurrens in itinere, ad quem antea aduersi belli fama perucnerat, purpura indu-

tus (Casar enim erat) m. passus ante Carpentũ indignati principis, pedes cucurrit. Postea in Armenia maiore Persas vicit, Ctesiphontem expugnauit, rotam Assyriam cepit. Quinque prouincias Transfigritinas subegit. Pompon. Lat. Orof. Eutrop.
 Galerius, imperator cum Christianos omnibus modis cruciasset, tandem in morbum incidit, cuius, impatientia gladio sibi latus aperuit. Bap. Egnatius.
 Galenus, fluuius Calabriae, non procul à Tarçto, leni, admodum labens cursu. Vide Euroras.
 Galenus, ditissimus in agro Latino agricola, qui in eo tumultu, qui inter Ascanij comites & Tyrrhei armentarij regij liberos exortus est, cum pacis componendæ studio medium sese inter pugnantem inferret, in medio ardore pugnae est interfectus. Virg. 7. Aeneidos.
 Galeres, adolescens fuit formosissimus, ob formam regi Ptolomæo ita gratus, vt ipse Ptolomæus quibusdam, qui ad supplicium trahebatur, eiusdem patrocinio pepererit. Cæl. libro 7. capite 35.
 Galgal, siue Galgala vel Galgalis, quæ reuolutio interpretatur, seu ablatio, aut aceruus acerui, vel collis præputiorum, quòd ibi, cum in deserto degerent Israelite, paruulos suos circumciderunt, ciuitas vltra Iordanem non procul ab Iericho. Osce 9. 2. Esdr. 12. Iosue 4. 5. & 15. 2. Reg. 10.
 Galilæa, Hebr. Galil, i. volubilis, siue volutabilis, aut rota. Syriæ regio ad Septentrionem Iudææ sita, quæ ab solis occasu Prolemaide ciuitate & Carmelo monte determinatur. Ab Oriente eam Hippene siue Ioppe & gadara suis finibus referant. A meridiano latere Scythopolis & Samaria suis vtraque excipiuntur regionibus, nec vltra fluenta Iordanis patiuntur extendi. Septentrionalia eius à dextro latere Tyrus claudit. Egesippus li. 3. c. 6. de Ierosolymorum excidio, & Iosephus libro tercio capite secundo belli Iudaici. Tradunt verò historici duplicem esse Galilæam Superiorem scilicet, & inferiorem. Superior iuxta Tyrum, Sidonem & Cæsaream Philippi sita est, qua gentes attingit ad Aquilonem. Ista Galilæa gentium, Iosue 9. Matthæi 4 appellatur. Vel quia illic gentes vsque ab Salomonis tempora habitant, vel quòd Hiram regi Tyriorum oblata sit, 3. Reg. 9. Hæc in tribu Nephthali sita est. Inferior Galilæa circa Tiberiadem & stagnũ Genozareth in tribu Zibulon posita est. De qua Matthæi tercio & quarto. CHRISTVS frequenter versatus est in Galilæa, Ioan. 4. Vnde etiam Galilæus vocatus est, Matthæi vigesimo sexto: aut propter Nazareth & Capernaũ, in quibus illi domicilium. Luca 2. & 4. Quapropter etiã Iulianus imperator Christianos solebat Galilæos nuncupare. Euseb. libro decimo cap. 35. eccl. hist.

Gallai

Gallaici, siue Gallæci, Hispaniæ populi, Gallis finitimi, Martialis.
 Gallæcia, citerioris Hispaniæ regio. Plin. lib. 4. ca. 20. Iustinus à Teucro Telamonis filio conditam ait.
 Gallésium, vrbs Ephesi. Steph.
 Gallia, maxima Europæ pars: quicquid enim terrarum à Rheno per Oceanum, Pyrenæos montes, mare Mediterraneum, & Apenninū montem vsque ad Anconam clauditur, communi appellatione Gallia Latinis appellatur. Pyrenæis enim iugis ad Occasum includitur, & ab Hispania secluditur, & Septentrionem, gallico britannicōque Oceano, ad Oriētem, Rheno illi partibus spatiis & Alpibus in Oceanū, quibus Pyrenæum iugum ex interno mari ad externum procurrit: qua Meridiem spectat, Narbonensē illi protenditur pelagus. A cādo-re autem populi nuncupata est Gallia. Nam montes & rigor cæli, ab ea parte solis ardores excludunt, quō sit vt candida corpora non colorentur. Hinc græci gallos, galatas vocant propter lacteum gentis colorem: γαλαί enim eis est, quod nobis lac: à quo nomine Latini gallos deflexerunt. Hanc etymologiam omnes fere scriptores probant. sunt tamen qui eā derident, atque potius à pluuia, quæ Hebræis *Galab*, & antiqua Britannorum lingua *Clan* dicitur, nomen habere putāt, quasi impluuiati vel inundati ab ipso diluuiō (cū gens antiquissima sit) vocentur. Regionem hanc olim in Cisalpinam & Transalpinam diuisere. Cisalpinam dixerunt, quam hodie ferē communi vocabulo Lombardiam vocamus, quæ Italiæ pars est. Transalpinam, quæ his quinque metis, Rheno nempe, Oceano, Pyrenæis montibus Mediterraneo mari & Alpibus finitur. Hanc Transalpinam Cæsare in commentariis teste, triplicem fecēte, Belgicam, Celticam & Aquitanicam, Belgicam quæ Oceano, Rheno, Matrona, & Sequana fluminibus includitur, hodiēque maiore ex parte lingua Teutonica vritur, & Germania inferior (cui Picardia coniūcta est) vocatur. Celticam siue Lugdunensem quæ Garumna, Matrona, Sequana & Rhodano fluminibus complectitur. Hæc nunc Francia dicitur. Cæteræ enim à Francis Germaniæ subacti, Franci Occidentales cœpēre dici, à quibus ipsa prouincia denominatur. Aquitanicam, ab obliquis aquis Ligeris dicta. Armorica ante appellata, à Garumna ad Oceanum & Pyrenæos montes extēditur. A Circio verō Septentrionali vento Occidentem versus Oceanum habet, qui Aquitanicus sinus dicitur ab Occasu Hispaniam, à Septentrione Lugdunensem prouinciā, à meridie Narbonensem. Gorporibus hominum & lingua à cæteris differt, hodiēque maior eius pars Gasconia seu Vasconia dicitur. Hic Gallorum antiquus terminus. Sed Gallorū regio, quæ hodie regni nomine gau-

det, atque vernaculo vocabulo Franciæ regnū vocant, non tam latē patet, sed tantum versus Septentrionem angustior est, quantum illi linea ab Argentoraro ad Rhenum sito, Iccium portum (hodie Caletum) vsque deducta adimit: comprehenditque omnem eum terrarum tractum, qui hac linea, Oceano, Pyrenæis, mari Mediterraneo Alpiūque montibus continetur. Triplex etiam nomē aliud habuit, Gallia: Togata, n. Comata & Brachata dicta est. Togata Cisalpina est, Comata Transalpina, excepta Narbonēsi quæ prouincia Brachata (id vestis genus erat villosum) appellabatur. De statu veteris galliæ plura extant apud Cæsarem in commentariis, vulgō hodie *La France*.
 Gallia & Aegyptus minimē terræ motu quatitū-tur, quoniam hic æstatis causa, obstat illis hyems, Plinius libro septimo, capite septuagesimo nono.
 Gallia Cisalpina. Vide CISALPINA.
 Gallicanus, na, num, idem quod Gallicus: vt, Gallicanæ res. Cic. pro Quintio.
 Gallicus, a, um, quod ex Gallia est: vt arma Gallica, Gallica terebra. Columel.
 Gallius, a, um, sicut Gallicus, & Gallicanus. Salust. li. 4. Histor. Duæ Galliæ mulieres conueniunt vitantes, ad menstrua soluenda montem ascendunt.
 Gallus, a, um, quod ex Gallia est: vnde Galli dicti sunt, qui ex Gallia originem habent.
 Galli, sacerdotes Cybeles in Phrygia, dicti à Gallo flumine, cuius aquis poti. statim furere incipiebant, adeō vt seipsos castrarent: quod aliter citra perniciem facere non poterant, nisi Samia testa: Hi sacra facientes furentium more capita rotabant.
 Galli hoc nomen sunt adepti à Gomerō Gallo, Noē Nepote. Berof. libro quinto. Ioseph. lib. 1. capite sexto Antiquitat. quorum mores lege apud Cæsarem de bell. Gall. & Munst. libro 2. Gofm.
 Gallicastauia, Ptolemæus lib. 2. cap. 6. Hispaniæ vrbs Hergetum, hodie *Fraga*.
 Galliganus, c o s. cum Attilio Titiano anno ab vrbe 879. & cum Venustio. anno ab vrbe 902. & cum Symmacho anno ab vrbe 1082.
 Gallienus, cum Lucinio Valeriano, Romanorum imperatore, anno ab vrbe 1018. apud Mediolanum est interfectus. Eutrop. Orof. Pomp.
 Gallienus, imperator Romanorum, qui tanta fuit in acceptis cladibus patientia, vt in his etiam iocari non dubitauerit. Nam cū accepisset Aegyptum à Rom. imperio desciuisse. Quid enim, inquit, sine lino Agyptio esse non possumus? Perdita Gallia, ridens: Et non est inquit, tuta Resp. sine Tarbeatris sagis? Asia Alemanorum & Scytharum incurfationibus vastata. Quid, inquit, sine Aphonitis esse non possumus?
 Gallum, vicus Accaronis, vnde dicitur fuisse Phalti,

Phalti, qui Michol duxerat vxorem post fugam David. 1. Reg. 26. Isa. 19. Civitas item non procul à limite Moabitarum. Isa. 15. Lat. coaceruantes, siue transiigrantes, vel reuoluentes aut discooperientes.
 Gallinaria, insula in mari Tusco secundum Italiam, contra montes Ligusticos, vt inquit Varro li. 3. de re Rustic. à gallinis rusticis appellata hodie *Isola de Arbengz*.
 Gallinaria fylua, Cumis vicina. Cicero. ad Patum.
 Gallinicus III. Italiæ exarchus, anno salutis 604. Blond.
 Gallion, Proconsul Achaiæ, Act. 18.
 Gallitæ, Alpina gens ab Augusto deuicta, Plin.
 Gallitaluta, Indiæ populi, iuxta Indum fluiuium. Plin.
 Gallogræcia, regio Asiæ, Bithyniæ, Cappadociæ. & Pamphiliæ contermina: alio nomine Galatia dicta, quemadmodum & incolæ ipsi indifferenter Galatæ dicuntur, & Gallogræci. Nam cū Galli multitudine domi abundantes sedes suas reliquissent, Italiamque ferro flammæque crudelissimē vexassent, inde Camilli virtute depulsi, nō parua manu in Græciam Macedoniāque irruerunt: indeque Leonorio duce, Græcis quibusdam pernititi, in Asiam traiecerunt: acceptisque à Bithyniæ rege agris, sedes ibi fixerunt. Quo factum est, vt constati ex Gallis Græcisque populi, vno nomine Gallogræci dicerentur. Strab. lib. duodecimo.
 Gallonius, vir luxu perditissimus, à quo est proverbium sumptum Gallonij. Hinc Lucilius ait, nuquam benē cœnasse, quōd nunquam esuriens cœnaret. Cic. 2. de Finibus.
 Gallabri, populi qui nunc Romandioli vocantur.
 Gallus Hostilianus, cū Volusiano filio, xxx. Romanorum Imperator, anno ab vrbe 1004.
 Gallus, cos. cū Flacco, anno ab vrbe 926.
 Gallus c o s. cū Antio Faustō, anno ab vrbe 1050.
 Gallus poëta. Vide CORNELIUS GALLVS.
 Gallus Vibius, vir eloquentissimus, qui dum insaniam mentitur, quod assimulabat ad verum redegit. Cæli. li. II. c. 13.
 Gallus, fluiuis Phrygiæ, in Modris montibus nascens, & in Sangarium sese exonerās. Strabo lib. 12. Huius fluminis tam admiranda est natura, vt parçē potus & celebrum purget, & insaniam tollat: contra largiūs hauustus lymphaticos reddat. Plin. libro 31. cap. 2. Ouid. lib. 4. Fastor.
 Gallus, adolescens Marti dilectus, quum à Marte deduceretur vt custos esset ostij quoties Mars ad Venerem, absente Vulcano, ingrederetur, & aduentantes nuntiaret, obseruaretque Solem præcipuē, quem maximē omnium Mars metuebat, ne rem Vulcano deferret, propter

singularem inter illos amicitiam: fertur adolescens in somnum corruisse, quare nemine præsciente Sol rem conspexit superueniens, Vulcanōque indicauit. Illud demum supplicij à Marte illatum est Gallo adolescenti, vt in auem nominis sui verteretur, quare nunc etiam solis exortum insigni vociferatione indicat, quasi Marti significaturus vt Solem caueat. Ouid. in Metamorph. Fabulā hæc vim planetarū & Syzygiam Martis & Veneris ostendit: rum efficaciam Solis: antipathiam autem eorundem planetarum, & Sympathiā Galli, auis domesticæ, cum Sole aduentante, vt experientia locuples testis est.
 Gallus Sulpitius, Romanorum primus, qui solis & lunæ defectus deprehendit. De eo vide plura in verbo, Sulpicius.
 Galmodroesi, Asiatica gens, vltra Gangem. Plin.
 Galopes, Arabiæ felicitis populi, ad Cæpium sinum. Plin.
 Galorum, Galatiæ vrbs. Ptolem.
 Galsonda, Athanagildi Gottorum regis filia, quæ à Chilperico marito noctu iagulata est, suauis Fredegundæ pellicis. Volat.
 Galyba, Africæ Propriæ vrbs. Ptolem.
 Gámale, vrbs in Iudæa. Ioseph. Antiq. 4. Step. Syriæ habitatio quædam.
 Gamaliba, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.
 Gamaliel, filius Phadassur: princeps tribus suæ Manasse, Nu. 1. quidam item Phariseus 1. Act. 5. præceptor Pauli. Act. 22. Lat. Retributio. Dei, aut camelus Dei siue ab lactatus Dei.
 Gamarias, filius Helcig, Jerem. 29. Filius itē Saphan scribæ, Jer. 36. lat. Consummatio siue cōsumptio Domini.
 Gamanodurum Norici vrbs. Ptolem.
 Gamarga, Mediæ regiuncula. Diodor.
 Gambreium, Ioniæ vrbs. Steph.
 Gambreues, Ethiopiæ sub Agypto oppidū. Plin.
 Gambriuij, Germaniæ populi, Tacit. Hamburgum, Pœncero.
 Gambua, Phrygiæ maioris vrbs. Ptolem.
 Gamelia Iuno, & gamelius Iupiter, quod nuptiis præessent. Plutarch.
 Gamelia, festa nuptiarum apud Græcos in mense Gamelione, in quo Iuno Gamelia culta est.
 Gammace, Arachosiæ regionis oppidum. Ptolem.
 Gamphantes, Ethiopiæ populi, Pomp. li. 1. nudi sunt, armorūque omnium ignari: nec vitare sciunt tela, nec iacere, ideōque obuios fugiunt: neque aliorum quàm quibus idē ingenij est, aut congressus, aut colloquia patiuntur.
 Gamul, 1. retributio siue ab lactatio. nomen viri. 1. Paral. 24.
 Gamzo, no men vrbs. 2. Pat. 28. Lat. etiam iste, aut scirpus vel iuncus iste.
 Gandara, gens Indorum, populi Gandarij dicuntur, & regio Gandarica Steph.

Gandari, populi sunt inferioris Asiæ, Pomponio, quos Plinius trans Margianam in ortu ponit. Gandauum, vulgò *Gand*, Flandriæ metropolis, ac totius penè orbis, inter vrbes miraculum, in immensam magnitudinem suis viribus paulatim excreuit. Coluere eam primum Gorduni siue Gonduni, veteres Nereticorum clientes. Deinde Romani, quos Iu. Cæsar hic primum præsidio collocasse, constanti annualium memoria refertur. His postremò accessere Germani, quorum pars maxima Saxones quos ad sexaginta millia Carolus Magnus in hanc Belgicæ partem traduxit. Vrbs est non amplitudine solum, & dignitate, sed amœnitate quoque loci, quâ flumina, riuus, prata, colles, & cælum denique nò alibi suauius aëcis, còspiciunt. Tria milliaria Germanica in ambitu continet. Insulæ habitatae, quæ fluminibus & aqueductibus eminent, sunt in hac vrbe xx. Pontes, quorum multi tribus fulciuntur fornicibus, plurimi duobus, nauisque maximas submittunt lxxxviii. Molæ ventis agitatae plures C. Templata paræciarum habet vii. Abbatias v. Canonicorum collegiata Sodalitia ii. Monasteria xxv. Publica peregrinorum Xenodochia vii. Nosocomium vnum amplissimum & ditissimum. Gerontotrophia viris que sexus x. Pædotrophia, vbi etiam expositi infantes aluntur, ii. Furiosorum ergastula ii. Xenodochium Leprosorum vnum. Ædium distinctarum, v. m. xv. continet, quas plures nonnunquam familiæ incolunt. A Scaldi, Lisa & Lina fluminibus alluitur. Erasmi in epist. Guicciard.

Gandericus, rex Vandalorum, dum capta Hispali Bærice vrbe, templum vellet prophanare, mortuus repente còcidit. Volaterranus.

Gandri, populi interioris Asiæ, Pomp. quos Plinius trans Margianam in ortum ponit.

Gangamela. Vide GAVGEMELA.

Ganganorum, promontorium Hybernæ. Ptol. li. 2. c. 3.

Gangara, Albanicæ oppidum. Ptolem.

Gangaridæ, Curtio populi inter Assyrios & Indos iuxta Gangem. Virg. 3. Georg.

Gange, ges, vrbs Indiæ regia, *Bengala*, Castaldo.

Ganges, qui à Mose Ialzetam in India sedem nominis firmavit. Fuit autem filius Eber pronepotis Sem, Gen. 10. Berol. li. 5.

Ganges, gis, & Gangetis, Indiæ fluius maximus, qui vniuersam secat Indiam, secum aureas arenas trahens, alio nomine Phison à Græcis dictus: quæ sacræ literæ inter eos annumerant, qui de Paradiso profluunt. Fontes eius alij incertos esse tradunt, vicinæque omnia rigare, quemadmodum & Nilum. Alij in Scythicis montibus nasci dixerunt, fluereque in eum triginta annes. Minima Gangis latitudo per octo millia passuum, maxima per vi-

ginti patet. Altitudo vbi vadocissimus est, mensuram centum pedum implet. Dicitur Ganges, à Gange Aethiopum rege. Suidas. Hinc Gangeticus. Lucan. li. 7.

Et quas sentit Arabs, & quas Gangetica tellus. Cantan, Mercatori.

Ganges, T. probanæ insulæ fluius Ptolem.

Ganges, filius Gomeri, filij Iapheri, filij Noë, tantæ corporis staturæ fuit, vt decem haberet altitudinis cubitos: quique pulchritudine animi, atque ingenij bonitate, ac moru integritate cum prætaret, simul atque iuris & æqui amantissimus esset, Indorum rex constitutus fuit. Nihilominus tamen à subditis iniquissimè peremptus est, ac non multò post impij parricidæ horiendo spectro in dies singulos vsque adeò diuexabantur, vt ipsos in terram viuos oportuerit infodi, vnde tota hæc regio miserima clade protinus liberata fuit. Flumini Gangi hic nomenclaturam dedit. Berol. li. 3. & Philost. hb. 3. ca. 6. De Gange Lucanus ita scribit:

Qua colitur Ganges, toto qui solus in vrbe Ostia nascenti soluit contraria Phœbo

Gangeticus sinus, maris Indici, apud Ptolem. *Golfo de Bengala*. Castaldo.

Gangra, vrbs Paphlagoniæ. Alia est in Arabia felice. Steph. Alia item Ponti. Nicetas.

Ganodurum, Heluetiorum ciuitas ad Rhenum. Ptolem. hb. 2. ca. 9. Vulgò hodie Constantia, *Constance*.

Ganyctos, nomen Viri. Tortelio.

Ganymedes, Trois filius, puer formosissimus, quem cum Iupiter deperiret, in Ida môte venantem ab aquila rapi iussit, & in cælum afferri, eumque calculis præfici, repudiato ministerio Hebes filiz Iunonis, quæ ante illius raptum miscendo nectari præerat. Hyginus in Astro. Poet. tradit ganymedem inter sydera translatum conficere signum illum, quod Aquariam vocamus, quòd eius stellæ suo situ aquam fundentis imaginem videantur referre. Nihil aliud autem per hanc fabulam demonstrare voluerunt Sapientes Ethnici, teste Cicerone, libro 1. Tusculan. quæst. quàm prudentem virum à Deo amari, & illum solum proximè accedere ad diuinam mentem. Est enim ganymedes anima hominum, quâ ob eximiam virtutem Deus ad se rapit: cum stulti neque sibi neque cæteris quidem sint vtiles. Illa verò anima pulcherrima est, quæ minimum sit humanis sordibus aut flagitiis corporis contaminata: quam Deus diligens ad se rapit. Pocula autem Ioui ministrare, nihil aliud est quàm Deum mirificè delectari officiis sapientiæ, quæ ab anima virorum sapientum procedunt. Semper bonitas diuina sitit, hoc est, mirum in modum cupit nos esse sapientes: quales cum fuerimus, proximè ad eius naturam accede-

cedemus. Porro Ganymedi insignem corporis pulchritudinem tribuerunt, non solum quia vir sapiens caret sordibus animi: verum etiam quia sapientiæ tanta est pulchritudo, vt si oculis cerni posset, mirificos sui amores excitaret in animis hominum. Dicitur etiam ab aquila raptus in cælum, fuisse, propter perspicacitatem, atque ab ipso Ioue in aquilam versò: quòd adiutor sit Deus ad sapientiam. Ob-scœna autem & turpia quæ ab impuris quibusdam poetis & pictoribus de Ganymede ficta sunt, procul amouenda ad adolescentium oculis & auribus boni omnes necessariū esse iudicant.

Garamantes, populi interioris Libyæ, Pphyllis finitimi: à Garamante Apollinis filio cognominati, qui ibi Garamantum oppidum ex suo nomine condidit. Hi matrimoniorum expertes, passim cum fœminis degunt, nullas certas habent sedes. Sub ciliciis semper agunt.

Garamas Libyæ rex, cuius filiam Iupiter Ammon ad Bragadam fluium compressit, & Iarbam ex ea genuit. Seruius in illud Virg. 4. Aeneid.

Hic Ammonesatus rapta Garamantide Nympha.

A Garamas sit Garamanticus, adiectiuum: vt Garamantica signa. Silius lib. 1.

Garamas Asiæ mons ex quo Phasis oritur. Vibio. Garaphi, montes Mauritaniæ Casariensis. Ptol. & Garas, mons ibidem.

Garates, Peloponnesi amnis, in Arcadia. Pausan.

Garbata, Aethiopiæ sub Ægypto mons, Ptol.

Garcus, insula ante Taprobanam Ptolem.

Gardei, Sarmatiæ Asiaticæ gens. Plin.

Gareata, Arcadiæ populi. Pausan.

Gareathyra, Cappadociæ oppidulum. Strab.

Gareb, nomen collis, Ierem. 3. nomen item viri, secundo Reg. vigesimoterio. primo Para. v. decimo. Lat. scabies, aut Syriacè, hydria.

Garganus, promontorium Apuliæ, trecentis stadiis in mare Adriaticum procurrens. hodie vocatur Mons sancti Angeli.

Gargantes, gens mixta Amazonibus.

Gargaris Mellicola, apud Hispanos regnavit Iulianus.

Gargarum, lacus ex quo Scamander & Simois fluius decurrunt.

Gargarum, Lampfaci oppidulū, & aliud Epiri, & aliud Italiæ, Gargaro Louis filio, &c. Steph.

Gargarus, gari, & in plurali Gargara, rorum, cacumen montis Idæ, Macrobio, in ea parte vbi ad Mylos declinat, tanta frugum vbertate affluens, vt quoties infinitum rei alicuius numerum volumus denotare, à Gargarorum frugibus sumamus similitudinem. Huius autem tantæ vbertatis causa est fontium abundantia, quibus solum irrigatur: adò vt æstiuus caloribus fruges non facillè possint aduri. Nam quum Ida mons totus ferè plurimis irri-

getur fontibus (vnde & Homerus *πολλοὶ δαίμονες* vocat) præcipuè tamen ea pars huius montis, quæ ad orientem solem Mysiam contingit. Est etiam oppidum hoc nomine in radice huius montis situm. Macrobius libro 5. capit. 19.

Gargarius, lacus Phrygiæ iuxta Idem montem ex quo lacu Scamander & Simois fluij decurrunt.

Garge, vrbs Libyæ. Steph.

Gargetius, oppidum & pars de tribu Aegæide. Plutarch.

Gargetius, canis cuiusdam generosi nomen, qui Geryonis boues custodiebat, & leonibus insultabat: quem tunc Hercules interfecit, cum illius armenta abduxit: fuitque Cerberi Epirotici frater, vt scribit Iulius Pollux libro quinto.

Gargilianus, cinædus quidam, de quo Martialis lib. 3.

Gargilius historicus, qui vitam Alexandri principis est diligenter persecutus.

Gargilius, venator nobilis, de quo Horat. libr. 1. Epistolarum,

Venemur, vt olim

Gargilius, qui manè plagas, vt venabula, seruos Dissertum transire forum, populumq; inebat:

Vnus vt è multis populo spectante referret

Emptum mulus aprum.

Gargus, vnus ex collibus Tauri montis.

Garites, Gallicæ Aquitanicæ populi, apud Cæsarem. *Agen*, Orontio.

Garizim, i. secures, vel sciffes. mons Samariæ iuxta Galgal, vltra Iordanem, Sichimorum imminens ciuitati, Iudic. 9. Deut. 11. 2. Mach. 6. Ibi stabat templum illud Iudæis tantoperè exosum & inuisum, idque meritò.

Garmaa, Thraciæ oppidum. Procop.

Garne, Portus Italiæ. Plin.

Garoceli, Alpij populi, Cæsar. *Montenis*, aut *val de Morienne* hodie.

Garodes insula Nili. Plin.

Garpheti, Arabiæ felicis populi. Plin.

Garha, Mauritaniæ Casariensis oppidum. Ptolemæus.

Garfia, Nauarræ rex, anno salutis 1015.

Garfias, Alphonfi filius, Hispaniæ rex, anno salutis 878.

Garumna, fluius Gallicæ, in Pyrenæis nascens montibus, Celtæque diuidens ab Aquitanis, & per Santonum fides in occidentum influens Oceanum.

Gaspha, i. appropinquatio oris, siue accedès huc. nomen loci, 2. Esd. 11.

Gastronia, regio Macedoniæ. Steph.

Gatham, filius Elipha, filij Esau, ex Ada vxore.

Genes. 36. Lat. tactus vel mugitus eorum, aut mugitus perfecti vel simplicis.

Gatheæ, vrbs Arcadiæ. Steph.

Gathis, regina Syriæ, quæ edicto cauit, ne quis.

E. c.

pisces comederet, quin ipsa adesset: at hæc piscibus data & deuorata dicitur. Volat. Gaudara, vicus Macedoniae. Steph. Gaugamela, vel Gangamela, locus Perfidis. Stephan. Strab. lib. 6. Gauleon, Solino, ora Libyæ obiacens, in qua serpens neque nascitur, neque inuectus viuit, puluisque eius quocunque gentium iactus, angues & scorpiones perimit. Gaulon, ciuitas refugij in Basan. Ios. 20. 1. Paral. 6. Lat. transmigration vel resolutio eorum. Gaulus, insula prope Carthaginem. Steph. Gaurus, mons Campaniæ, Massicis & Surrentinis propinquus, in quo nascitur vinum præcipuè bonitatis. Hinc Gauranus, vt Gaurani montes. Plin. lib. 3. cap. 5. Gauranum vinum, quod in summis agri Falerni iugis nascebatur. Nam quod in mediis gignebatur montibus. Frustranum: quod in imis, Falernum dicebatur. Plin. lib. 14. cap. 6. Gaza, i. fortis aut capra. insignis ciuitas Palæstinae, quæ olim Iudæ in sortem cecidit, sic dicta à regia gaza, id est, pecunia, quam illuc quondam Cambyfes Perlarum rex, vehi curarat, quondam munitissima, vt Alexander bimestri obsidione obsessam ægrè ceperit. Diodor. lib. 17. Hæc est Hebrorum ciuitas, in qua habitauere Cappadoces, pristinis cultoribus interfectis. Apud veteres terminus erat Chanæorum iuxta Ægyptum. Vnde Gazæus & Gazeticus, vt vina Gazetica. Gazaca, vrbs aut vicus maximus in media. Step. Gazam, nomen viri. 1. Efd. 2. Lat. Æruca vel velus eorum aut trāsitus eorū, siue tondens eos. Gazar, i. præscissio, aut diuisio, vel sententia, ciuitas à Salomone ædificata. 3. Reg. 9. Ios. 10. & 16. quæ ex tribu Ephraim data fuit Leuitis, Ios. 21. 1. Paralip. 6. 7. 14. in quarto milliario Nicopolis. Gazææ, populi Galatiæ aurum gerentes, Stephanus. Gazi, Turcarum rex, à Balduino rege Hierosolymorum captus, anno salutis 1121. Gazorus, vrbs Macedoniae. Steph. Gazus, vrbs Indica longè maxima. Steph.

Gca, oppidum prope Petras in Arabia. Steph. Geba, ciuitas de tribu Benjamin, posteris Aaron data 2. Efd. 7. & 11. quæ & Gaba & Gabaa dicitur. Lat. collis, aut calix, siue vas. Gebal, ciuitas Syriæ, Psal. 82. quæ nunc Gabel dicitur, teste Volater. Appellatur & Biblus. Lat. terminus, vel limes. Gebala, Arabiæ regio. Stephanus. Gebalená, regio in sinibus Eleutheropoleos. Gebbai, nomen viri, 2. Efd. 11. Lat. dorsum, siue eleuatio, aut cisterna vel locusta: aut Syriacè exactor. Gebbanitæ, siue Celbanitæ, populi maris rubri accolæ, in Arabia deserta, quorū caput Tho-

na est: vnde genus myrrhæ Gebaniticum. Gebbar, nomen viri. 1. Efd. 2. Lat. vir, aut virilis, siue fortis, vel Syriacè, gallus Gallinaceus. Gebbèthoc, ciuitas Leuitis data in tribu Dan in terra Philistinorum, Ios. 19. quæ in 21. dicitur Gabathon, 3. Reg. 15. Lat. dorsum siue eleuatio eius, aut palpebræ eius, siue excelsum donum. Gebeleizes, dæmon, idem Zamolxidi putatur. Herod. lib. 4. Gebenna, aliàs Cebenna, Galliæ oppidum, & mons inter Auernos & Heluios medius: numero multitudinis exulit Lucanus. — *qua montibus ardua summis Gens habitat, cana pendentes rupe Gebennas.* Vulgò, *Les Ceuenes, & Sumene.* Gebonitæ, populi prope Hierosolyma. Steph. Gebol. Vide GABVLA. Gebusæus, filius Canaan, à quo Gebusæi dicti sunt qui Hierusalem habitauerunt. Gedanum, Germaniæ vrbs in Visulæ fluminis ostio. vulgò *Dantzick.* Geddel, nomen viri, 1. Efd. 2. Lat. magnus, siue magnitudo, aut fimbria. Geddiel, filius Sodi. Num. 13. Lat. hædus Dei, siue felicitatis Deus. Gedelias, filius Phassur. Ierem. 38. Lat. Magnitudo aut fimbria Domini. Gedeon, pater Abidam principis tribus Benjamin, Num. 1. filius Ioas, Iudex in Israel: Iud. 6. qui & Ierobaal dictus est, Iud. 6. Lat. conteres vel confringens aut ex Syro & Hebræo, abscissio iniquitatis. Gegera, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15. quæ à Steph. Antiochia, item & Seleucia vocatur. Lat. murus siue maceria, vel sepes. Gederothaim, vrbs in Iuda, Ios. 15. idem. n. p. Gedleti, nomen viri, 1. Paral. 25. Lat. Magnitudo, aut fimbria. Gedor, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15. 1. Par. 4. & 12. Eadè videtur esse vrbs quæ & Gador. cum Hebræis, iisdè consonantibus & punctis scribatur. Item vir, filius Phanael, 1. Par. 4. filius Abigabon, 1. Par. 8. Lat. idè quod Gegera significat. Gedrosia, Asiæ regio, Ptol. hodie Tarfe, regnum Haithono & Sabellico: sunt autem populi Christiani. Gedrosij, populi. Gehenna, 1. vallis deceptionis, vel tristitiæ, siue diuitiarum: aut Syriacè, infernus. nomen loci apud Euāgelistas. Hoc nomen proprium, inquit Hieronymus, à Seruatore nostro ponitur hac occasione. Erat idolū Baal iuxta Hierusalem, ad radicè montis Mora, vnde Siloa fluit. Hæc vallis & parua campi planities irrigua & nemorosa, plenaq; deliciis, & luc⁹ in ea idolo cōsecratus. In tantā autem populus Israel venerat dementiā, vt deserto templo ibi hostias immolaret, filiosq; suos incēderent dæmonibus, vel initiarent. Appellabatur autem locus ipse Gethènon, id est, vallis Hennon. Hoc gum

gum volumina, & Paralipomenon, & Hieremiæ plenissimè scribūt. Et comminatur Deus se locum illum impleturum cadaverib. mortuorum, vt nequaquam Tophet & Bahal, sed vocetur Polyadrium Futura ergo supplicia & pœnæ perpetuæ, quibus impij cruciandi sunt, huius loci vocabulo denotantur. Duplicè autem esse Gehennam, nimij ignis & frigoris, in Iob legitur. Gehennon, vallis, Ios. 13. tributum Benjamin data. 18. idem significat quod Gehenna. Gehō, i. pectus, siue eductio. aut exitus, seu vallis gratiæ vel mansionis, fluius qui è paradiso terrestri labitur, Genes. 2. Iosephus Nilum vocat. Geisa, 11. Vngariæ rex. Belæ filius, cum Germanis in Panoniam irruentibus, graue bellum gessit, primò victus. deinde victor. Ludouicum Franciæ regem & Conradum imperatorem, copias ad recuperandam Terrā sanctam ducentes, hospitio suscepit, circa annum salutis 1143. Geisai, Vngariæ rex, anno salutis 1075. Gela, fluius Siciliae, urbem præterfluens eiusdem nominis, à pruina, quam multam gignit (Siculi enim *γέλας*, pruina vocant) deducto nomine. Hinc campi circumiacetes, Geloi appellati sunt. Virgil. 3. Aeneid. *Apparet Camarina procul, campique Geloi. Immanisque Gele, fluius cognomina dicta.* Gentile, Gelæus. Suidas. Gela, vrbs Siciliae, cuius meminit Plutarchus in vita Timoleonis. vulgò *Cherza.* Gelanor Argiuus, quidam fuit princeps qui cum Danao de Argiuorum imperio contendit. Gelasius 11. Pontifex Rom. CLXII. anno vno, anno salutis 1118. Gelbanitæ. Vide GELBANITHAE. Gelboe, 1. reuolutio inuestigationis, aut scrutationis, vel aceruus tumoris siue inflationis. mons Iudæ in sexto lapide à Sintopoli. 1. Reg. 28. Geldria inferioris Germaniæ prouincia & ducatus, antiquorū Sicambrorum (vt ferè omnes scriptores consentiunt) sedes, habet à Septentrione Frisiam, & sinum maris Germanici: ab Oriente Cliuæ ducatum: à Meridie Iuliacum attingit: Brabantia & Hollandia eam ab Occidente respiciunt. Regio est campestris, mōribus omnino carens, sed passim syluis ac nemoribus ornata. Omnium rerum est fertilis, præcipuè frumenti fecunda, & supra modum pascendis pecoribus ob pratorum vbique viridatium luxuriè apta, adeò vt ex vltima Dania emacerata armēta hic sagināda mittātur. Tribus celeberrimis fluius, Rheno nempe, Mosa & Vahali irrigatur. Nouiomagus in ea metropolis est. Habet viginti duas vrbes muris & fossis munitas, & supra trecentos pagos. Anno 1339. Comes Geldriæ Francoforti in publicis Comitibus dux coronatus est

à Ludouia Imperatore. De etymo Geldriæ varia extant apud Henricum Aquilium, F. Irenicum & Ludouicum Guicciardinum. vulgò, *Guedres.* Gelenor, Argiuorum rex, quem cum Argiui imperio pepulissent, regnū Danao tradiderunt. Eusebius. Gélius, viri cuiusdam proprium, quem poeta Sartyricus patru sui irrumatorem, matrisque & fororis stupratorem arguit. Gello, virgo quædam, quæ puella adhuc vita discessit, cuius spectrum oberrare Lesbii creditum est, ac pueros impetere: vnde puerorum mortem qui præmaturo fato perirent, huius Gello impurabant. Gelo, siue Gelon, Siculorum tyrannus Dionysius li. 7. Géloi. Vide GELA. Gelo, puer quidam, qui à lupo foeliciter, & fortuito casu seruatus fuit. Hunc enim ferunt, cum ipse aliquando in ludi literarij vestibulo libellum manu retinens, sederet, accedentem lupum, libellumque de manibus raptum, auferentem cum clamore insecutum magnum tumultum excitasse, quo ludimagistrum, omnesque pueros commotos, vt illi suppetias ferrent, arma sustēque tumultuariè rapuisse: quo strepitu concussam domum, latam ruinam dedisse, contignationib. solutis: puerōque omneis cum præceptore elisisse, qui circiter centum fuisse dicuntur: eoque modo Gelonem à lupo seruatum fuisse perhibent. Leon. Thom. li. 3. c. 104. Gelon, Pyrrhum veneno necare est aggressus. Plutarchus in vita Pyrrhi. Gelon, Ætææ & Hymnari filius. Steph. Gelones, vel Geloni, populi interioris Scythiæ, Agathyrsi proximi, qui faciem depingunt, vt terribiliores in prælio videantur. Patientissimi sunt inedia, fameque vrgente, equo quo vehūtur, sanguinis nō nihil derrahunt, eoque cum lacte commisto, inedia leuant. dicti à Gelono Herculis filio Agathyrsi fratre, Virg. 2. Geor. — *Pitōsque Gelonos.* Item Georg. 3. Hi nunc Getæ dicūtur, siue Tartari, corrupto vocabulo, Pomp. Mela lib. 1. & 2. Virg. lib. 9. Multas singuli habebant vxores: contenti vivebant suis sinibus. Horat. lib. Carm. Gelonū, vrbs Sarmatiæ Europææ, lignea, in Budinis sita, maximam gentem complexa. Ibi Tarandus animal inuenitur. Gelos, Cariæ portus. Pomp. lib. 1. Gelōm, stagnū Siciliae, quod appropinquantes retro odore abigit: à quo non procul duo fontes sunt, ex quorū altero si sterilis bibit, cōcipit, ex altero autem si fecunda, sterilis fit Gemagog, gigas cubitis duodecim procerus, de quo Archirenius: — *cubitus ter quattuor altum*

Gemagoc Herculeæ suspendit in aera lucta.
 Gemalli, pater Amiel. Num. 13. lat. retributio, vel merces, aut ablactatus, vel camelus.
 Gemellus Tribunius Romanus, qui lupanar domi suæ instituit, in quo Mutiam & Fulviam foeminas illustres, nobilemque puerum Saturninum prostituit.
 Gemelli, nomē vallis, 2 Reg. 3. lat. vallis Salinatū aut nautarum.
 Genabum, vide Geneua.
 Gēnea, vicus Corinthi, vnde prouerbiū, *Ἐὶ δ' ἀμύμων γὰρ κοροῖθ' ἐστὶν ἢ ἐν τενεάτῃς*. Aliqui tamen incolae eius *Ἰνυάδης* vocant. Steph.
 Genebria, mulier Veronenſis peritissima tempore Pij secundi Pontif. Rom. Hæc doctissimas scripsit epistolas, quas recitabat decoro gestu, voce virili permixta suauitate.
 Genesara, Galilææ lacus circumseptus vrbib. plurimis, & celebris. Solinus cap. 48.
 Gēnese, vrbs Laconicæ. Steph.
 Genesis, mimus nobilis apud Domitianum, qui Christianos turpissimis gestib. irridebat. Tandem & ipse sub imperatore passus est.
 Genetes, portus & fluuius. Vnde Geneteum promontorium, in quo templum fuit hospitalis Iouis, quem Xenion appellant. Steph.
 Genethlius, dictus est Iupiter, quod ei incumbat cura gignendorum liberorum.
 Genethlius, Palæstinus doctissimus sophista, discipulus Minutiani & Agapeti. Scripsit autē multa, *λαλίας* seu *ἀγλέξεις* & *μελέτες*, & multa alia vt mirabile sit dictu tam paucis annis vitæ tanta scripsisse. Suidas.
 Genetyllis, Venus dicta (vt Aristophanis interpret ait) quod genituræ præsit, qua ratione & Latinè Genitrix dicta est: cui de victimis sacrificari quidpiam solitum erat.
 Geneua, magni hodie nominis, & sui iuris (est enim vrbs libera & Imperialis,) proxima Heluetiorum finibus. Gal. *Genève*. Huius Cæsar meminit in comment. lib. 1.
 Genezar, siue Genesareth, stagnū Galilææ, iuxta quod CHRISTVS Apostolos vocauit, Luc. 5. Idem dicitur mare Tyberiadis, à Tyberiadē ciuitate: & mare Galilææ etiam, ab adiacente Galilæa prouincia. Habet hoc stagnum centum quadraginta stadia longitudinis, quadraginta stadia latitudinis.
 Genius, dicebatur à priscis deus naturæ, & qui omnium rerum gignendarum vim haberet, vnde cuiusque rei dicebatur suus Genius: hominique duos Genios assignabant, bonum & malum. Accipitur pro ipsa natura. Quidam ipsam animam vel deum, vel spiritū esse volunt, qui mortales ad voluptatē incitet: vnde Geniales ab antiquis appellabatur, qui ad curandam cuticulam erant præptiores, inde prouerbiū, Indulgerē genio. Fuerunt etiam qui aquam, terram, ignem, aërem, item duodecim signa & solem & lunam deos genios facerēt,

& à gerendo, quod multa gerere possent, primum Gerulos, deinde Genios appellatos esse putarent.
 Gennadius, Massiliensis scriptor, qui de viris illustribus Theodosij tempore scripsit.
 Gennæus, nomen viri. 2. Mach. 12.
 Genoai, populi Molossiar, à Genoo duce ipsorum. Steph.
 Genogalia, vrbs à Desiderio Longobardorum rege capta, anno ab vrbe 1523.
 Genesericus, princeps Vandalorum, quū Carthaginem cepisset, omnēque opes interfecit civibus in ius suum vertisset, animum ad ecclesiarum spoliationem adiecit, quas sacris vasibus exinanitas, & sacerdotum administratio priuatas, equorum suorum fecit stabula.
 Genta vrbs Indiæ extra Gangem. Steph.
 Genthon, nomen viri. 2. Eld. 10. lat. hortus, vel viridarium aut protectio eius.
 Gentianus, consul cum Basso, anno ab vrbe 963.
 Gentinus, vrbs Troadis, ab vno filiorum Æneæ condita. Steph.
 Gentiū Rex Illyriorum apud Liuium bel. Maced.
 Gēnuā, Ligurum caput in Italia, ad mare nostrū. Hinc incipit Apenninus mons, distatque à Sabatis stadiis ducentis sexaginta. Dicta Genua à genu, quia habet tanquam genu recuruum à latere maris. Vel à Genuo Saturni filio, qui fertur eam condidisse Vel (vt quidam aiunt) à Genuino Phaethontis socio. Alij etiam à Iano Italorum rege. Hanc Annibal penitus deleuit, sed Cornelius Seruilius Consul instaurauit, sicut Liu. refert. Hinc fiunt adiectiua Genuensis, & Genuanus: Quidam ex imperatoribus Ianuam hanc urbem appellant, quod à Iano conditam dicunt: vulgò *Gennes*, hæc vrbs aliquando ad Tanaim vsque imperij sui fines produxit: Theodosiam enim (hodie Caffa) suæ ditionis effecit Cyprium, Lesbium, Chium insulas, & Peram Thraciæ urbem in potestatem redegit. Hodie toti Liguriæ & corsicæ insulæ imperat. Emporium celebre, cuius ciues potentissimi mercatura & negotiationibus, per omnes ferè orbis partes maximum sibi nomen atque diuitias compararunt.
 Genubath, filius Addad Idumæi aduersarij Salomonis, 3. Reg. 11. lat. furtiua, vel furtū, aut protectio, vel hortus filiar.
 Genusius, fluuius, quem Dyrrachio, cuntes in Tessaliam inueniunt. Lucanus lib. 5.
Quam volucer Genesius, quam mollior Asperus Circumeunt ripis, &c.
 Geon. Vide GION.
 Géorgi, Asiæ populi, ab agricultura nomē sortiti, quib. vicinos Corintas, Phoristas & Riphaces Mela facit. Cōstat etiam Tauricam Chersonnesum Georgiam cognominatā, propter memo

memorabilem in ea frumenti copiam. Vadianus.
 Georgiana, regio Asiæ à Tartaris subacta. Blond. lib. 7. decad. 2. anno salutis 1211.
 Géorgius de Podebra, Bohemorum rex, anno salutis 1458.
 Géorgius Merula, Angelo Politiano, Philippo Beroaldo, multisque aliis viris doctis æqualis.
 Georgius Trapezuntius, nobilis philosophus, qui in extrema senectute omnium literarum, quas antea nouerat, nomēque suum oblitus est.
 Georgius Cappadox, tribunus militum sub Diocletiano, qui maximum serpentem in Africa peremit liberata puella, quæ eidē in prædam deuota fuerat. Theologi nonnulli existimant fictitium esse nomē, sub quo veteres Christi, Ecclesiam à Satanæ tyrannide liberatis, imaginem & passionis meritum proposuerunt.
 Gēphyra, vrbs Bœotiar: eisdem & Tanagræos esse aiunt. Steph.
 Gephyraei Phœnices, qui cum Cadmo in Græciam venerant, è quorum genere fuere Harmodius & Aristogiton, Athenas literas intulisse dicuntur.
 Gephyrote, vrbs Libyæ. Steph.
 Gergobina, Galliar ciuitas, Boiorum metropolis, vulgò *Moullins en Bourbonnois*. Cæli lib. 7. bell. Gall.
 Gergouia, oppidum Auernorum in monte positum. Hodie, *Clermont en Auvergne* vocatur.
 Gera, j. ruminatio, siue peregrinatio, aut certatio, vel conflictus filius Benjamin, Gen. 46. qui 1. Paral. 8. Ahara filius Bela filij Benjamin. Pater item Aod, Iud. 3. Pater item Semei viri de cognatione domus Saul, 2. Reg. 16.
 Gera, arx, à Philippo Macedonum rege expugnata.
 Geræa, Lusitaniæ vrbs. Ptolem.
 Geræstus, vicus quidam à Gerasto Iouis filio, in quo Nepruni templum erat. Steph.
 Gerania, vrbs Phrygiæ: item mons inter Megaram & Corinthum, à quo se præcipitem dedit Iuo, cum fugeret Athamantem. Steph.
 Geranthæ, vrbs Laconicæ. Steph.
 Gerara, id est, peregrinatio, vel certatio, vel conflictus. Metropolis terræ Palæstinæ, in qua natus est Isaac, Gen. 10. 2. & 26. Ab hac Gerarica regio nomenclaturam sumpsit, 2. Para. 14. quæ olim terminus Chananæorum fuit ad australem plagam.
 Geraræ *Πογγή*, vt inquit Pollux, quatuordecim erant mulieres, à rege Atheniensium constitutæ: quæ sacra secreta Dionysio faciebant, quas solenni hoc adactas à regina iureiurando scribit Demosth. in orat. contra Nearam: Pia, & pura, & munda sum à cæteris immun-dis, & à viri congressu, & Theognia, & Iobacchea ministro Dionysio ritu patrio, & stantis diebus.

Géraia, vrbs Cœlesyriæ, illius quæ Teflarefæ decapolis dicitur. Viros claros inde oriundos Steph. recenset: inde Gerafeni, Matth. 8.
 Gerastus, filius Mygdonis, à cuius filiabus Parthenopolis in Macedonia dicta est. Steph.
 Gereæ, vrbs Indica. Steph.
 Geren, vrbs, aut vicus Lesbi, à Gerene Neptuni filio. Steph.
 Gerénia, vel Gerénus, vrbs Messeniæ, vbi Nestor Pylus educatus est. Steph.
 Gergefæi, populi. Gen. 15. Lat. peregrinationi, vel conflictui, vel ruminatiōi appropinquantēs.
 Gergefæus, filius Chanaan. Gen. 10.
 Gergis, vel Gergithus, vrbs Troadis, Stephano. Hinc Gergithes, & Apollo Gergithius.
 Gerion. Vide DE AVS.
 Germania, regio Europæ latissima, quæ à Gallis, Rhætis ac Pannoniis Rheno & Danubio fluminibus, à Sarmatis Dacisque, metu mutuo, ac motibus separatur: cætera ambit Oceanus, latos sinus, & insularum immensa spatia complectens. Germaniæ termini ab auctoribus, vt quisque sui temporis rationem sequutus est, adeo variè describuntur, vt triplicē quasi Germaniam, secundū eius ætatem facere videantur: Veterem nempe, mediam & recentem. Veterem vocant Berosianam, quam Rheno, Oceano, Tanai, Põto Euxino, Danubio, eiusque accolis circumscribunt. Media erit, quam Tacitus, Ptolemæus & Plinius cōtaneī ferè cognouerunt: quæ cum ex ipsis auctoribus satis nota sit, non opus videretur hic denuò eam describere. Porrò recens Germania, quæ nostra est memoria vltior, vltra Rhenum eatenus est extensa, vt omnes ferè Belgas vsque ad Alpes Tridentinas cōtineat. Ira quoque vltra Vistulam Ortū versus vsque ad Schytas Alanos, quos hodie Lithuanos appellamus, pertinet. Erit eius lōgitudō ab Iccio portu (vulgò Caletum) vsque ad Lithuaniam fines: habebitque latitudinem à mari Germanico & Venedico ad Alpes vsque. Huius regionis incolæ Germani dicuntur: cuius nominis rationem ad Romanos auctores nonnulli referunt, qui cum primū Rhenum deuictis Gallis transgressi fuissent, videntes eos & feritate animorum, & proceritate corporum, colore flauo forma præterea & moribus, & viuendi ritu Gallis simillimos, Germanos eos, tanquā fratres Gallo- rum appellarūt. Alij inde Germanos dictos putant, quod peculiari eius regionis ritu, se mutuo sua lingua Germanos, hoc est, fratres consalutarent. Eruditi tamen inter Germanos vocabuli huius etymologiam ex sua potius lingua petendam existimant. Illi enim *Gur*, siue *Ger*, totum dicunt, & *Man* virum: vt Germanos dictos intelligas quasi prorsus viros. Germani ipsi indigenæ existimantur, quoniā nō est verisimile, aliquos Asiā, aut Aphricā aut Italia relicta, Germaniam perisse.

informem terris, asperam cælo, tristem cultu aspectuque, nisi patria sit. Hinc Germanici, & Germanicani, quæ inter se differunt, sicut Hispanienses ab Hispanis separantur, Sicilienses à Siculis. Nam Germanicani dicuntur milites Romani in Germania militâtes: Germanici, qui ex Germania sunt.

Germania inferior, quam omnes ferè exteri (partem pro toto accipientes) vno nomine Flandriam, incolâsque Flandros indigetant, non modo Comitatum Flâdriæ, verumetiam sexdecim alias ditiones continet, videlicet Ducatum Brabantia, Limburgi, Lutzemburgi, & Geldriæ: Comitatum Artesiæ, Hannoniæ, Hollandiæ, Zelandiæ, Namurci, & Zutphania: Marchionatum sacri imperij, dominia Frisia: Mechliniæ, Ultraiectensis, Transysalanae & Groeningæ. De quibus singulis suo loco dictum est.

Germanica, legio septima, Ptol. Tarraconensis Hispaniæ vrbs.

Germanica, vrbs, vel regiuncula Euphratesiæ, Stephano.

Germanicus Cæsar, collega C. Fonteij Capitonis, anno ab vrbe 764.

Germanion, xxv i i i. Hierusalem episcopus, anno salutis 209.

Germanus, Caputæ Episcopus, anno salutis 521.

Germanus, Altissiodorensis episcopus, à Pelagianorum errore Britannos ad veram fidem reuocauit, anno salutis 431.

Germara, populi Celticæ. Steph.

Germe, vrbs Hellepontis, prope Cyzicum, quam Herod. Asiæ adnumerat. Steph.

Gerontia, insula ante sinum Legusieum. Plin. lib. 4. cap. 11.

Gerra, nomen trium vrbiū, quarum vna est in Syria, alia prope Traconitas, alia in felici Arabia. Stephanus vrbs est Chaldæorum.

Gerreni populi, 2. Mach. 13.

Gerrus, fluuius Scythiæ, septimus ab Istro memoria dignus. Herod. lib. 4. Steph. locus est & fluuius proximus Borystheni.

Gersam, filius Moysi Exod. 2. Hebr. Gersom. Lat. aduena ibi, siue peregrinus nominatus.

Gersom, filius Moysi, 1. Paral. 6. 15. 23. Est & alius Gersom de filiis Phinees. 1. Esdr. 8.

Gerson, filius Leui filij Iacob. Genes. 46. 1. Paralipom. 6. Lat. exilium eius, vel peregrini mutatio.

Gersynium, vrbs Italiæ, quam Quadratus Germaniam vocat. Steph.

Gerunda, Hispaniæ vrbs Ptolemæo. Vulgò *Girona*.

Gerundenis ager, à Saracenis vastatus. Blond. lib. 2. decad. 2.

Gerusa, Sarmatiæ in Asiæ ciuitas, Ptolem. hodie S. Georgius.

Geryon, onis, siue Geryones, næ, Chrysaoris, filius. Hesiôdo, trium Hispanicarum insularum

rex, Balearidū videlicet duarum, & Ebusi: quæ res locum fecit poetarum fabulis, vt Geryonem tricorporem fuisse dicerent. Hunc Hercules interfecit, bouesque eius in Græciam abegit. Sunt qui idcirco Geryonem tricorporem creditū velint, quod tres fuerint eodem nomine fratres, tanta inter se animi concordia viuentes, vt anima vna regi putarentur.

Gerzi, nomen pagi, 1. Reg. 27. Lat. securis, siue scissor.

Cefan, 1. appropinquans, aut vallis mutationis, siue eboris vel somni, filius Iehaddai. 2. Par. 2.

Geslithrum, Specus inquit Turnebus, vnde spirare Aquilonem Plinius dicit, & Geslithrum vocat, duobus diremptum distinctumque vocabulis *γῆς καὶ ἄρουρας*, id est terræ claustrum censeo vocandum.

Gesodunum, vrbs in Norico, Ptolemæo, vulgò *Salburg*.

Gesoriacum, Ptol. oppidum Morinorum nauale. Volunt nonnulli esse illud oppidum, vnde breuissimus est in Angliam traiectus, quod vulgò Caletum vocant.

Gessum, 1. appropinquatio, regio Ægypti, vbi Iacobus patriarcha cum suis habitauit libellis, quam nonnulli (vt Hieronymus in Hebraicis quæst. author est) Thebaidem vocant. Genes. 43.

Gessur, 1. vallis aspectus aut vallis bouis, siue vallis murus, aut pons, regio Syriæ, 2. Reg. 3. 1. Paral. 1. & 3.

Gessuri, regio Syriæ, quæ & Gessur. Deut. 3. Ios. 13. 1. Reg. 27.

Gessus, Ionix fluuius, Plinio & Straboni, qui regionem omnem circa Gessum Panioniam nominant.

Geta, Cæsar, consul, collega Plautiani, anno ab vrbe 955.

Getæ, populi in Scythia Europæa. Appianus Dacos appellat Strabo verò lib. 7. Getas à Dacis ita distinguit, vt Getæ sint, qui ad Pontum in Orientem vergunt: Daci, qui in oppositum latus spectant versus Germaniam, & ad Istri fontes, quos olim Dauos vocatos nonnulli volunt. Ex quo apud Athenienses Dauorum & Getarū seruilia nomina in vsu maximè fuerunt. Ælius Spartianus scribit Getas dictos fuisse, qui postea Gotthi appellati sunt.

Geticus, a, um, vt Humus Getica.

Geth, 1. torcular, ciuita Palæstina à Roboâ constructa. 2. Para. 11. Vnde Ionas Propheta, 1. Reg. 6. & 17. 4. Reg. 14. Quæ aliàs Anthedon, item & Agrippia, Volaterrano lib. 11. dicitur.

Gethaim, torcularia, ciuitas ad quam fugerunt Berothithæ interfectores Isboeth. 3. Reg. 4.

Geth-hepher, ciuitas in tribu Zabulon. Ios. 19. Lat. torcular fodiens, vel explorans, siue confundens, aut exprobrans.

Gethæi, populi, Ios. 13. 2. Reg. 15. Lat. torcularia.

Gether, filius Aram. Genes. 10. Ab hoc Acarnanij siue

nij siue Carij (vt refert Hieronym. in quæst. Heb.) originem traxere. vide Iether.

Getheum. Vide CRANÆ.

Géth-remmon, nomē ciuitatis. Duæ autem fuerunt, altera data tribui Dan. Iosue 19. altera tribui Manasse. Ambæ autem Leuitis postea assignatæ. Ios. 21. Lat. torcular mali punici, aut torcular excelsum.

Gethemani nomen vallis quæ est ad radices montis Oliueti. Matth. 26. Marc. 14. Lat. vallis pinguedinum, aut vallis olei.

Gethussa, vrbs Libyæ. Steph.

Getia, regio Getarum in Thracia.

Getuli, Africæ populi, & Libyæ, primi omnium ex Punicorum Annalium fide Africam tenuerunt, asperi incul tique: quibus cibus erat caro ferina, atque humi pabulum vt pecoribus. Hi neque moribus, neque lege aut imperio cuiusquam regebantur: vagi, palantes quò nox coegerat, sedes habebant. Salust. in Iugurth. Vide GETVLIA.

Gezer, ciuitas, 2. Regum 5. Eadē quæ & Gazer dicitur. Lat. præcisio, siue diuisio, aut sententia.

Gezeron, nomen ciuitatis, 1. Mach. 1.

Gezez, filius Caleb. 1. Para. 2. Lat. tondens, aut velus, siue transitus.

G I

Giah, nomen loci, 2. Reg. 2. in tribu Benjamin: pro quo interpres vertit Vallis.

Gibel. Vide GABALA.

Gibelini & Guèlphi, duæ quòdam fuere per Italiam factiones, anno nimirum Christi 1240. quæ odio exitiali inter se digladiabantur. Earum autem origo tale dicitur initium habuisse. Cùm Fridericus 11. Imperator in Italiam proficisceretur, excommunicatus est à summo Pont. Lustrans verò singulas ciuitates, facile deprehendit, qui propensum erga se haberent animum. Qui igitur ei fauebant, illos vocabat Germanico nomine, Gibelinos: eos verò, qui aduersum à se habuerunt animum, appellauit Guèlphos. Horum vocabulorum ratio est incerta. Hinc tandem varia & multiplicia scelerum genera, in plurima subsecuta sunt secula, Hanc historiam Munst. lib. 2. ac. 3. fusè latèque scripsit.

Gibali, populi ciuitatem Gebal in Syria habitantes: de qua Psal. 82. Ezechi. 27. 3. Reg. 5. Giblim, hebr. Termini, vel confinia, aut terminus maris.

Gideroth, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15. Lat. muri, siue macerix, aut sepes.

Gidica, vxor Comminij Laurentini, quæ dum Comminium priuignum maximè deperiret, neque tamen ad concubitum posset inducere: se suspendit. Dositheus apud Plut.

Giezi, i. vallis visionis, aut vallis pectoris, famulus Elisæi, 4. Reg. 4.

Gigantes, Telluris filij, excelssimæ staturæ, &

dracones pedibus, in deorum perniciem procreati, vt superis scilicet bellum inferrent, Iouemque de cæli possessione deiicerent. Macrobi. lib. 1. Saturn. capit. 20. Gigâtes nihil aliud fuisse credit, quàm hominum quandam impiam gentem, deos negantem, & ideò existimatam deos pellere de cælesti sede voluisse. Horum pedes in draconum volumina desidebant: quod significat, nihil eos rectum cogitasse, totius vitæ eorum gressu atque proin inferna vergente. Physici verò interpretantur Gigantes spiritus esse terræ inclusos, qui dum exitum non inueniunt, fractis interdum altissimis montibus vi erumpunt, & frustra ipsa quasi in cælum eiaculantur. Hos poetæ in campis Phlegreæ cum diis congressos fabulantur, sed partim Iouis fulmine, partim Apollinis & Dianæ telis confixos cecidisse, aliòsque sub Ætna monte, alios sub Mycone & Lipara insulis sepultos esse: nonnullos etiam in Tartarum detrusos impietatis suæ pœnas luere.

De Gigantū autem origine variæ sunt priscorum opiniones. Alij nãq; illos Tirani & Terræ filios fuisse scribunt, alij ex sanguine Titanorum à Ioue interfectorum è terra esse natos aiunt Hesiodus ex sanguine cæli, amputatis illius à Saturno viribus, genitos esse dixit. Iosephus verò in Antiquitatibus Iudaicis, contendit eos ex dæmonum coitu cum mulieribus fuisse procreatos: cui quidem opinioni & Lactantius, ex sacra historia argumento sumpto, astipulari videtur. Sed D. Augustinus, cæterique recentiores Theologi rectè istam reiiciunt opinionem, quòd dæmones cum mulieribus verè coire posse, prolemque aliam suscipere, impossibile sit.

Gigantum autem vrbs maxima fuit Enos circa Libanum montem, qui vniuerso dominabatur orbi, ab occasu solis ad ortum. Isti vastitate corporis ac roboris confisi, inuentis armis omnes opprimebant, libidinèque inferuientes, inuenerunt papiliones, & instrumenta Musica, omnèsque delicias. Manducabant homines, & procurabant abortus, in eduliumque præparabant: & commiscebantur matribus, filiabus, sororibus, & masculis, atque brutis. ac denique nihil erat sceleris, quod non admitteret, religionis ac Dei contemptores. Berol. lib. 1.

Gigantum esse Libyæ gentem quandam Eudoxus Cnidius refert, qui ex floribus, quos plurimos, & odoratissimos apud eos spõte sua tellus producere solet, arte quadam optimum adeò mel cõficere dicuntur, vt non multum ab apum melle distare videatur. Leon. Them. lib. 3. cap. 77. Hinc Giganteus, a, um.

Gigantis, vetus nomen Arcadiæ. Steph.

Gigonus, vrbs Thraciæ iuxta Pallenem, à Gigone Aethiopum rege dicta, quem Diony-

fius vicit. Hanc Atremidorus Ephesus Gigonipem vocat.
 Gihon, fons in occidentali Dauidicæ ciuitatis parte, 3. Reg. 1. 2. Para. 32. Lat. pectus, aut eductio, vel exitus, siue vallis gratiæ vel mansionis.
 Gilda, vrbs Libyæ. Steph.
 Gildo, rex Africa, Maicezelis fratris sui filios necauit. Is in Italiam fugiēs, ab Honorio copias accepit, cum v. m. pugnatorum fraternas copias deleuit: ipsiusque Gildonis, à fuga retracti, velo galeam, quibus mandatum erat, fringere. Pompon. Orof. libr. 7. cap. 56. Diacon, lib. 13. Blond. lib. 1. dec. 1.
 Giligambæ, populi Libyæ. Steph.
 Gilimeres, Vandalorum rex, anno ab vrbe 1187.
 Gilippus, dux à Lacedæmoniis ad Syracusanos cum auxiliariis copiis missus.
 Gillus, exul Tarentinus, Herodoto. Hic quum Persarum exploratores à piratis captos pecunia sua redemisset, & ad Dariū reduxisset, iussus eo nomine petere quicquid vellet, hoc vnum petiit, vt regis opera in patriam reduceretur.
 Gilo, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Iosue 15. 2. Regum 15. Lat. exultatio, siue reuolutio, vel transmigratio, aut reuelatio.
 Gilonitæ, habitatores ciuitates Gilonis
 Gimbrate, Sycionitarum rex, anno ab vrbe 1109.
 Gimera, vrbs à Q. Fabio occupata, anno ab vrbe 456. Liu. lib. 10.
 Gindanes, populi Libyæ, qui solo Loti arboris fructu victitant. Stephano. Apud hos vxores multis pelliceis fimbriis adornantur. Nam cum ducant pulcherrimum à plurimis adamari, à singulis quibus sui copiam faciunt, fimbriam vnā exorant, eoque argumento ostendunt quot habuerint amatores, Herod. lib. 4.
 Gindara, vicus iuxta Antiochiam: incolæ Gindarenfes, vel Gindari. Steph.
 Gindes, fluuius qui per Dardanōs fluit, ingreditur Tigrim.
 Gineth, pater Thebni, 3. Regum 16. Lat. hortus, vel protectio.
 Gingla, oppidū Comagenes, non procul ab Euphrate fluuio, Plin. lib. 5. cap. 24.
 Ginglymote, vrbs Phœniciz. Steph.
 Gion, vel Geon, fluuius qui apud Aegyptios Nilus vocatur, in Paradiso oriens, vniuersam circuit Aethiopiā. Quo nomine etiam vocatus est mons in Iudæa, apud quem Salomō in regem vnctus fuit.
 Gippius, Romanus vir, qui simulabat se dormire & stertere, quò facilius eius vxor mœcharetur: vnde natum adagium videtur. Ciceroni in quadam epistola ad Fabium Gallum, Non omnibus dormio, Author Lucillius apud Be- roaldum.
 Girim, mons apud Garamantas in quo nasci gemas verustas testata est.

Gisbertus, Lotharingæ dux, anno salutis 913.
 Gisla, Lotharij Lotharingæ regis filia, Godofridi Northmannorum regis vxor. Aemil. libro 3.
 Gifulphus, Salerni princeps, anno salutis 1048.
 Gifulphus, Apuliz Comes, Beneuentum cepit anno salutis 1052.
 Gisumar, Vandalorum rex, anno ab vrbe 1098.
 Gitta, vrbs Palæstinæ. Steph.

Gladio, consul cum Vlp. Traiano, anno ab vrbe 845. quo tempore Domitianus imperator dominum & Deum se appellari iussit. Cassi. Eutrop. lib. 9. Sueto. in Domitia.
 Glabrio, Cos. cum Hamullo, anno ab vrbe 904.
 Glabrio, Consul cum Antonino Commodō, anno ab vrbe 938.
 Glabrio, Consul cum Valerio Maximo, anno ab vrbe 1008.
 Glāstra, Archelai Cappadocum regis filia, Archelai Iudæorum principis vxor, anno ab vrbe 762.
 Glandomyium, Hispaniæ Tarraconensis vrbs. Ptolemæas vulgò hodie *Mondaudo*.
 Glanicus, amnis Italiæ, qui & Lyrus appellatur, in cuius ripa templum fuit Maricæ Nymphæ Minturnensis.
 Glanis, fluuius Cumæ, à quo Glanis vel Glanus, piscis dicitur. Est & Iberiæ fluuius, & tertius Italiæ iuxta Tiberim fluuium. Steph.
 Glanum, Saliorum ciuitas in Gallia. Ptolem. vulgò, *Gap*.
 Glaphyræ, vrbs Thessaliæ, à Glaphyra condita, Magnetis filio. Homerus. Est & vicus Ciliciæ, à Tarso versus occidentem triginta distans stad. iis. Steph.
 Glaphyrus, notissimus adulter, Iuuenalis tempore, de quo is Satyra 6.
*Vxorem ducis, de qua citharædus Echion,
 Aut Glaphyrus fiat pater.*
 Nomen deductum est à festiuitate & elegantia, quam Græci *γλαφυρῶν* dicunt.
 Glarona, Heluetiæ ciuitas, vulgò *Glaris*, altissimis cingitur montibus ab Ortū, Vranorum montana, ab occasu autem Suiærorum montes attingit. A Septentrione olim clausa fuit muro extenso per transuersum vallis à monte ad montem. Confœderauit se reliquis Heluetiis anno M. CCC. LII.
 Glauci, tribus, in Lycia est, à Glauco heroe dicta: Gentile, Glauco demus.
 Glauca, oppidulum Ioniæ. Steph.
 Glaucias, medicus fuit in anatome cadauerum exercitatissimus, Cæll. lib. 16. cap. 29.
 Glauco pis, habens oculos cæcios. Quo nomine dicta est Pallas, quæ à Latinis dicitur: Cæxia, à colore cæli quasi Cælia. Diodorus scribit ærem nominatum esse Palladia: & idèd dici Glaucopin, quoniam ær glauci, hoc est viridis fit aspectus.

Glaucus, Hyppolochi filius, qui Troiano bello Priamo suppetias tulit: homo, tam stupidus, vt cum Diomede, armorū permutatione facta, ænea acceperit pro aureis. Vnde etiam hodie Glauco & Diomedis permutatione prouerbio celebratur: quo vtimur, quoties permutationum rerum inæqualitatē volumus denotare. Martial. libro quinto. Ferunt tamen hunc ab Aiace occisum, cum pro corpore interfecti Achillis pugnaret, & postea in Lyciam ventis delatum in fluuium mutatum esse.
 Glaucus piscator, cum pisces captos in ripa explicuisset, ij subito contacta quadam herba se colligentes, in fluuium profugerunt. Admiratus itaque Glaucus herbæ illius vim, cum & ipse degustasset, pisces secutus, in aquam insiluit, marisque deus factus creditur. Alij aliter referunt hanc fabulam, Glaucum insignem vrinatorem fuisse, qui cum sæpius inspectantibus suis municipibus in fluuiū se deiecisset, diutiūque sub aqua moratus semper emerisisset: tandem cum illis frustra expectantibus non rediret, creditus est factus esse maris deus.
 Glaucus, ex Pornia Bœotiz vico, Sisyphi filius, qui cum equas suas à coitu cohiberet, quò essent velociore, Venus indignata, furorem eis tantum immisit, vt dominum dilacerarint. Virg. 3. Georg.
 Glaucus, Hippolyti filius, à quo Iones nati sunt reges, multique hoc nomine sunt vocati, inter quos fuit Minois filius, in mellis dolio necatus, quo Æsculapij ope reuixit.
 Glaucus Carystius pugil, ex Eubœa, qui ex atatro in Olympia productus, sæpè vicit.
 Glaucus, Antenoris Troiani filius, ab Agamemnone interfectus. Dictus Cretensis.
 Glaucus, inter ministros Vulcani numeratur Herodoto.
 Glaucus, Lemnius statuarius. Steph.
 Glaucus Chius, primus ferri glutinum inuenit. Eutrop. Euseb.
 Glaucus, Libyæ sinus, & amnis. Plin. Strab.
 Glautias, Illyrici rex, Pyrrhum regem Epiri educavit. Plutarch.
 Glesaria, in sula in Oceano Germanico, quæ teste Solino, crystallum dat & succinum, *Sudan* vulgò appellata, hand longè à Prussia.
 Gletes, gens Iberica post Cynetas. Steph.
 Gliflas, vrbs Bœotiz: à Glifone aut Glifante quodam dicta, Steph.
 Glogauia. Vide LVGIDVNYM.
 Glotildis, vxor regis Clodouci, quæ relictis opibus & regno, cœnobio se inclusit.
 Glycerium, Thespensis meretrix, quæ tabulam Cupidinis (quam à Praxitele gratis acceperat) Thespensibus dono dedit.
 Glycera, virgo formosissima apud Horat. *Vrit me Glycera nitor splendētis pario marmore purius, Vrit grata proteruitas, & vultus nimitū lubricus aspici.*

Glycon, vir robustissimus, & gladiator quadam rotius corporis firmitate Horat.
Nec quia desperes inuicti membra Glyconis.
 Glycon, medicus Panthæ Cōsulis, qui in carcerem coniectus est ob suspicionem veneni, quod ferebatur indidisse vulnere domini sui. Suetonius in August. & Cicero in Epist. ad Brutum.
 G N
 Gnatho, Siculus homo voracissimus, qui conuiuiis adhibitus, sese in paropsides emungebat, vt cæteris abstinentibus solus vesceretur.
 Gnes, gens quæ Rhodi habitauit: Gentile, Gnetes, vel Ignetes.
 Gneus, pronomen viri. Vide CNEVS.
 Gnidus. Vide CNIDVS.
 Gnosidicus, Nebri clarissimi. Asclepiadarum in Co insula Step. filius: magni Hippocratis medici proauus.
 Gnosippus, ea voracitatis infamia ad eò laborauit, vt Athenienses liberis suis interdixerint, ne cum eo vescerentur.
 Gnosus, siue Cnosus, siue Cnosus, vrbs Cretæ clarissima, Minois regia, olim Ceratus appellata à vicino eiusdem nominis fluuio. Hinc Gnosius, adiectiuum. Item Gnosus, fides, Gentile, fœmininum, quo poetæ vtuntur pro Ariadne Minois regis filia.
 G O
 Goarène, regio Arabiæ prope Damascum, dicitur etiam Goarea. Steph.
 Goatha, nomen loci non procul à Ierosolyma. Ierem. 31. Hunc Lyranus Gorgotha esse putat. Lat. tactus eius. aut mugitus eius.
 Gob, nomen loci, 2. Reg. 21. lat. cisterna, vel locusta, vel altitudo.
 Gobæum promontorium, Calliæ oppidum. Ptolemæo. vulgò, *Le four*. Volaterranus dicit esse *Tombelaine, pres S. Michel*.
 Gobar, Mesopotamiæ quondam præfectus fuit, qui Euphratem fluuium opere deducit, ne præcipiti cursu Babyloniam infestaret. Plin. lib. 6. cap. 26.
 Gobazes, Lazorum, qui quondam Colchi dicebantur, rex, anno ab vrbe 1307. Agath. li. 2.
 Góbrias, vir Persa nobilis, vnus ex his qui cum Dario aduersus Magos coniurarunt. Nam erat Darij socer, antequam regnū Darius ipse adipsiceretur. Herod. lib. 7.
 Godesfridus, Danorum rex, anno ab vrbe 1543.
 Godesfridus, Northmannorū rex an. salutis 884.
 Godolias, id est magnitudo Domini, aut fimbria Domini-filius Ahicam filij Saphan. 4. Reg. 25. filius item Amariæ. Sopho. 1.
 Gog, nomen gentis, Ezech. 38. Apocal. 20. filius Ioel. 1. Paralip. 5. de gente vide D. Hieronymū. lat. tectum, vel solarium, siue regulatum.
 Gogarène, regio inter Colchos & Iberos. Steph.
 Golan, ciuitas in Basan, Détero. 4. quæ Iosue 20. dicitur Gaulon: licet Hebraicè Golan legatur sicut & hîc. lat. transmigratio, siue reuolutio.
 Golgi,

Golgi, gorum locus in Cypro insula, Veneri & Cupidini sacer. De quibus Catul. in nuptiis Pelei.

Golgotha, i. caluaria, vbi scilicet sunt caluarie mortuorum. locus in quo crucifixus fuit CHRISTVS Dominus noster. Iohan. 19.

Gogus, statim propemodum à diluuiò Sabæam Arabiam, cognomento Fœlicem, vñà cum Sabo patre suo, tenuit. Berof. lib. 4.

Goliath, nomen gigantis, quem expugnauit Dauid, 1. Reg. 17. lat. transigratio, aut accumulatio, siue reuolutio vel detectio.

Gomer, filius Iaphet, Genes. 10. à quo Gomeritæ, qui nunc Galatæ dicuntur. Hoc nomē habuit & filia Diblaim vxor Oseæ, Oseæ 1. lat. consumens, vel deficiens, aut consummans.

Gomerus Gallus, omnium primus suas posuit colonias in regno, quod post Italia dicta est. Et regionem suam de suo nomine cognominauit, illòsq; docuit legem, & instituta. Berol. libro tercio.

Gomolthæ, populi Idumææ.

Gomorra, ciuitas Pentapoleos, ad Orientalem plagam terre Iudæ sita in vicinia Sedom. Gen. 19. Ea cum Sodoma, igne cælus immisso, deflagrauit, lat. populus rebellis, aut populus timens, siue manipulus, aut seruitus.

Gomphi, vrbs Thessaliæ. Steph.

Gondamiris, Hispaniæ rex, anno ab vrbe millesimo trecentesimo quinquagesimo quinto.

Gódræ, populi Thraciæ. Herod. Cindra & Rhonda legitur. Steph.

Gonéi, vrbs Thraciæ, cuius incolæ, aliqui vocant Adrionopolitas. Steph.

Goniades, Nymphæ iuxta Citherium flumen, sacellum habentes, de quibus opinio est, vt earum aquæ ægros sanitati restituant. Strabo libro 8.

Gonni, vrbs Perrhæbiæ, à Gunen quondam Cyphi nepote dicta. Regio Gonnia. Steph.

Gonnus, vrbs in superiori parte Thessaliæ, vnde ad Thessaliam introitus comperitur.

Góntharis, Africæ tyrannus, anno salutis 548. Procop.

Gonusa, vrbs Perrhæbiæ. Steph.

Goráma, regio Arabum Scenitarum, cuius incolæ Gorameni.

Gordianus senior, audita filij morte qui pro patria in bello occubuerat, laqueo se suspendit iâ octogenarius: partim dolore amissi filij, partim ne traheretur captiuus. Marcel. lib. 26.

Gordianus junior, cum Maximo Pupieno & Balbino xxvii. Romanorum imperator, anno ab vrbe 991. Saporem Persarum regem vicit, Syria expulit, Antiochiam recepit, Carras & Nisibim rursus subegit, Iul. Capito, Oros. lib. 7. ca. 19. Eutrop. lib. 7. In finibus Persicis à Philippo interfectus est.

Gordiani Cæsares tres fuerunt, pater, filius & nepos. Volater. lib. 23. Horum patri adq; literæ

placuerunt, vt pluris fecerit librorum quam auri vel argenti sibi thesaurum cõparare, habuit enim in Bibliotheca LXXI. millia librorum. Iul. Capit.

Gordiëum, vrbs magnæ Phrygiæ iuxta Cappadociam, à Gordio patre Midæ.

Gordieus, mons Armeniæ, vbi primùm arca Noæ constitit: cuius quidem arcæ aliqua pars adhuc existere dicitur, ex qua homines bitumen tollere solent, quo maximè ad expiationes vtuntur. Berof. libro primo & Ioseph. in Antiquit.

Górdij murus, vrbs Midæ, à Gordio filio condita.

Górdius xxix. Hierosolymorum episcopus, anno salutis 208.

Górdius, rex Phrygiæ, rusticus alioquin & ignobilis, rex designatus, & consalutatus ab omnibus, quòd ex oraculo Apollinis primus templum ingressus fuisset: in cuius rei memoriam lora in templo suspendit, in quibus nodus vissebatur propemodum indissolubilis: vnde natum prouerb. Nodus Gordius.

Gordyæa, regio Persica, à Gordio Triptolemi filio Stephan. Vocat etiam Gordos & Gordochos, hos populos & montes Gordyæos.

Gordynia, vrbs Macedoniæ. Steph.

Gorgias, rhetor celeberrimus, qui pulcherrimum librum, de Concordia, Græcis tunc inter se disidentibus, recitauit Olympiæ.

Górgias, philosophus Leontinus, Siculus rhetor, Empedoclis discipulus, Isocratis autè & aliorum philosophorum & rhetorum præceptor. Cice. in Bruto, & lib. de Oratore. Hic arte sua tantùm pecuniæ corrasit, vt auream statuam primus omnium poneret in templo Apollinis Delphici. Ausus est primus in conuentu poscere, qua de re quisque vellet audire: ac de omni re, quacunque in disceptationem, quæstionemque vocaretur, se copiosissimè dicturum esse profitebatur. Is instituit orationem extemporalem, & declamationes, exercitationis causa, teste Philostrato.

Gorgipe. Vide SYNDICVS.

Gorgippia, vrbs Indiæ. Steph.

Gorgo nauis est, qua Perseus, vbi Medusam Gorgonem superasset, vectus est ad suos, ita dicta à Gorgonis, id est, Medusæ capite, quod in ea repositum fuerit, & vñà cum Perseo aduectum.

Gorgones, Phorci filiar, Medusa, Sthenio, & Euriale, quæ Dorcadas insulas, in Oceano Æthiopico, sitas, habitasse dicuntur, contra Hesperidum hortos. Nomen habent à truculentia quam Græci γοργόνας appellant. Scribit Diodorus, fœminas fuisse in Africa bellicosas aduersus quas Perseus bellum gesserit, & earum reginam Medusam debellauerit ac interfecerit. Hinc Gorgoneus, adiectiuum.

Gorgonius, vir nobilis Diocletiano imperatore pro

pro Christiana religione vitam suspendio finit, cuius corpus mortuū famelicis canibus obiectum est, quod tamen remansit intactum.

Gorgonia Pallas dicta est, quòd Medusam vñà ex tribus Gorgonibus, quæ concubitu suo templum deæ profanauerat, Perseus Mineruæ scuto armatus amputato capite occidisset: vel ab aspectu truculento nam γοργόν, truculentum sonat, fortassis quia caput Gorgonis, quod anguibus loco crinium circundabatur, visu atrox esset. Fabulantur enim Gorgonis caput tale fuisse, vt homines hoc conspecto statim in lapides verterentur.

Gorgonius, viri proprium malè olentis. Horat. in Sermonibus, *Pastillos Ruffinus olet, Gorgonius hircum.*

Gorgopas, nomen viri qui Eunomum apud Zosteram vicit, naues quatuor cepit, à Chabria superatus occubuit Xen. lib. 3.

Gorgophoros, dicta Pallas, quòd in eius clypeo Medusæ Gorgonis caput esset insculptum. Cic. antè quàm iret in exilium.

Gorgya, locus in Samo, vbi Dionysius Gorgienfis colitur.

Goricum, Hollandiæ ciuitas, eleganti castro insignis, situ ameno, rerumq; omnium affluentia nomen laudèmq; meretur. VVahalim fluium ex tribus alterum, quibus Rhenus in Oceanum effunditur, præterlabentem habet. Huc ex altissima turri, duæ supra viginti vrbes, muris septæ conspici possunt, cum rusticorum vllis, & non paucis nobilium habitationibus. Lætissimis abundat pascuis, vnde in butiro, lacte, caseo, ferè tota incolarum negotiatio consistit, quæ Antuerpiam, & ad alia loca, non sunt maximo emolumento exportant. Lud. Guicciard.

Goritæ Palatinatus Archiducum Austriacorum nomen habet ab eius vrbe primaria Goricia dicta. Iuliana Carnicum Ptolemæus appellat. Drauum fluium pro limite ad Septentrionem habet, & forum Iulij meridiem versus.

Gorogrythion, Priami filius ex Castianira Treifsa susceptus, qui postea in bello Troiano à Teucro Telamonis filio confossus occubuit. Homer. Iliad. 8.

Gortyn, siue Gortys, rynis, siue Gortyna, nã, oppidum mediterraneum Crete insulæ, ad Lethæum fluium. Plin. li. 4. capit. 12. Hinc Gortynius adiectiuum: vt Gortynia spicula, hoc est sagittæ, quibus Cretenfes plurimùm valebant. Irgi. 11. Æneid. Ibi fuit Labyrinthus Minois ille celeberrimus. Item Gortynis, nidis, patronymicum fœmininum. Lucan. libro sexto. *Dicta procul ecce manu Gortynis arundo Tenditur in Scœnam.* Gortynium etiam Aesculapium appellat Pausan. in Corinthiacis.

Gosen, i. appropinquatio, vel approximatio. ciuitas in tribu Iuda, Iosue 10. & 15. qua circumiacens plaga, terra Gosen nuncupatur.

Gosse, i. pluuia aut appropinquatio eorum. nomen viri. 2. Esd.

Gotha vrbs Thuringiæ circa annum Christi 923. condita à Gothis, per celebri murorum ambitu, propugnaculis, formis planis, & arce decorata. Admirandæ fortitudinis castrum habuit Grimmenstein, quod sola æquatum est, anno 1567. Imperatoris & ordinum imperij mandato, capitali supplicio affectis nobilibus quibusdam illud vi retinentibus.

Gothfredus, Apuliæ Comes, anno salutis 1049.

Gothfridus, Gothfridi Ardenensis Comititis filius Othoni in Ducatu Lotharingiæ successit, anno salutis 1005.

Gothfridus, Gothfrido parenti in regno Lotharingiæ successit, anno salutis 1070.

Gothfridus, Gothfridi gibbosi ex sorore nepos Lotharingiæ dux, anno salutis 1089.

Gothfridus Bullionius ab exercitu rex Hierosolymitatus est constitutus, anno salutis.

Gothia, Daniæ insula. Sueciæ regi paret, sub episcopo Lincopensi agrum habet armento, equis: & bobus aptum: multa ibi venatio & piscatio pulcherrimo marmore & omnibus rebus humano vsui necessariis diues est. Plura de hac apud Olaum magnum & Iacobum Zieglerum.

Gothoniel, nomen viri, 1. Paral. 27. Lat. hora vel tempus mecum Deus.

Gothi, immanes Scythiæ populi, in tractu Septentrionali Europæ, Danis & Noruegis contermini, qui olim armis Italiam subegerunt, Romamque ipsam solo æquarunt, suamque in totum orbem inuexerunt barbariem: quorū gesta & mores lege apud Munst. li. 3. Cosm.

Gothia, regio Europæ, conterminata Daciæ & Noruegiæ.

Gozan, i. Tonsio, aut vellus, siue transitus, vel corpus nutrens, aut intus nutrens, fluius in Mesopotamia, 4. Reg. 19. 1. Paralip. 5. Isa. 37.

Gozilo, Lotharingorum Dux, anno salutis 1071.

Gracchus Sempronius, Gaij & Tiberij pater, Vt Hispaniam Proconsul missus, Celtiberos in deditionem accepit, Illurcinq; eorum oppidum splendidius à se restitutum, vt gestarum à se rerum memoria superesset, de suo nomine Gracchurim appellauit. Huic vxor fuit Cornelia ex Scipionum familia, insigni pudicitia & eruditione mulier, ex qua Tiberium & Gaium Gracchos suscepit, generosissimæ quidem indolis iuuenes, eloquentiæque in primis admirabile, cæterum popularis auræ plus satis auidos. Quæ res fecit, vt relictis optimatibus ad plebem se contulerint, legesque agrarias perpetuos seditionum fomites

fomites in lucem reducerint: neque antea quieverint, donec Senatum in suam necem armarent. Tiberius prior occisus est in concione à Publio Nafica: Gaius autem biennio post, cum montem Capitolinum occupasset, iussu Opiniij Consulis est interfectus. Iuuenalis Satyra 10.

Quis tulerit Gracchos de seditione querentes?

Gradius, Martis, bellorum præsidis, cognomen, à gradiendo (vt Festo placet) impositum, eò quòd gradatim, & per ordines in bellum eatur: aut certè à vibratione hastæ, quod Græci vocant *κρηδελφ*. Huius sedè apud Thracas & Getas Poëtæ collocarunt, quod eæ nationes sint bellicosissimæ, & à pacis otiiis alienissimæ.

Græa, vrbs Eretriæ, Stephan. per aphæresin pro Tanagræa, Vide TANAGRAS & OROPVS.

Grææ, tres fuerunt sorores, Phorci filia, vnicum tantum habentes oculum & dentem, quibus vicissim inter se tres vtebantur. Harum ope Perseus ad Gorgonas peruenit. Vide proverbum apud Erasimum, Orci galea.

Græcia, Hebr. *Ianan*, i. decipiens, vel contristans, siue cœnosa, aut columbina. Europæ regio olim omni disciplinari genere excultissima, semper tamen leuitatis, vanitatisque nomine malè audiens. Hæc à Ptolemæo Achaia nominatur. Principium sumit ad meridiem ab Isthmi Corinthiaci angustiis, indeque ad septentrionem in Thessaliam vsque, & partem Ægei maris extèditur. Ad occasum Acheloo fluuio ab Epiro dirimitur. Ab ortu rursus habet mare Ægæum, qua parte Sunium eo abluitur. Scinditur in multas regiones, quarum præcipuæ sunt Attica, Bœotia, Phocis, & Locri. Dicta est Græcia, à Græco primo eius provincie rege. Pli. lib. 4. c. 7. Est & Græcia altera cognomento Magna, in extrema Italiæ ora à Locris Italiæ fonte initium sumens, in tres recedens maris Ausonij sinus, patens in longitudinem LXXXII. passuum m. vt ex sentètia Varronis tradit Plinius li. 3. cap. 10. Hanc Græci subactam maximis potentissimisque vrbib. frequentarunt: in quibus numerantur Croton, Arpi, Thurium, Tarentum, aliæque complures. Eo redacta est Græcia olim bonarum disciplinarum parès, & magnæ partis orbis terrarum domina, vt nihil reliquum relictum sit, quod non aut Turcarum iugo, aut Venetorum seruituti subiectum, ac tributarium factum sit. Turca maiorem partem occupat. Veneti in ea insulas aliquot duntaxat possident. Et vrbij qui Turcis parent illorum mores imitantur sic, qui Venetis, eorum ritus sequuntur. Interim omnes in tantis ignorantie tenebris versantur, vt in tota Græcia nulla inueniatur Academia: nec etiam curant pueros litteratos reddere. Omnes indifferenter corruptam ab antiqua linguam retinent: Sed alij aliis ele-

gantius loquuntur. Tamen illorum lingua cum veteri Græca melius conuenit, quàm Italorum cum antiqua Latina. Venerorum Oppidanisubditi, tam Italicè quàm Græcè, rustici, Græcè tantum loquuntur. Qui Turcicas ciuitates incolunt, Turcicè & Græcè: sed qui pagos, Græcè tantum loqui sciunt. Plura apud Bellon. in obseruationib. li. 1. Ex veteribus cõrule Strabon. Pompo. Melam & Pausan. Inter recentiores, Geibelium & Lazium.

Græcòstasis, quasi Græcorum statio, locus ante Curiam Hostiliam & rostra substructus, vbi nationum subsisterent legati, qui ad senatum essent missi. Cicero ad Quintum Fratrem libr. secundo.

Græcus, nomen viri, à quo Græcia, regio Europæ dicta est. Vnde & Græcus, adiectiuum.

Græies, Æolensium populi, qui in Pario habitant. Steph.

Græuigenæ, Græci dicti sunt. Cicero de Natura deorum, *Græuigena de isto aperit ipsa oratio*. Ex Pacuui. Virg. 1. Aeneid.

Græuigenamque domos, suspectaque linguimus arua.

Græius, adiectiuum, Græcus.

Grammium, vrbs in Creta: Ciues, Grammitæ, Grammitij. Sunt & Grammitæ, populi iuxta Celticam. Steph.

Granata, quam vulgo Garnadam, Tarapha Illiberiam, vel Illiberim nominat, regni Granatensis metropolis, ab Illiberia filia: vel sorore Hispani cõstructa & denominata dicitur. Colles duos, altos, & quasi montes amplectitur: quos Darus amnis peruallem mediam fluens, diuidit. Circuitus vrbis circiter duodecim passuum milia habet: totus vndique mœnibus cinctus, & mille triginta propugnaculis tutus. Aedes omnes lateritiæ atque magnificæ Alterius collis regio Alhambra dicta in eminentiore loco domum habet regiam, magnitudine, opere, formæque cõspicua, quæ quidem ciuitas potius, quàm domus est appellanda: capit enim intra muros hominum millia quadraginta, totaque cincta mœnibus & triginta turribus. Plura apud L. Mar. Siculum.

Granicus, Bithyniæ fluuius, pugna quæ inter Persas & Alexandrum fuit nobilis, in qua sexcenta millia hominum Persarum caesa, fugataque sunt ab Alexandri exercitu non maiori triginta milibus peditum, & equitum milibus quatuor & quingentis. Hunc fluuium aliqui à Græco Thessali filio dictum putant. Steph.

Graunone, fons est calidus, cuius aqua vino permixta, triduo calorem potionis custodit in vasis.

Grastillus, vrbs Macedonia, aliàs Prastillus, Steph.

Gratiæ tres sunt, Aglaia, Thalia, & Euphrosyne, Iouis filia, matris tamen dubiæ, Venetis affectæ,

affectæ, Mercurij comites. Vide CHARITES. Gratianopolis, Gallicè, *Grenoble*, ciuitas Galliæ Narbonensis in Delphinatu, quam Ptolemæus Accusum vocat li. 2. c. 10. tab. 3. Europ. Gularone item olim vocata, nunc autem Gratianopolis, quòd eam Gratianus imperator restaurarit, auxerit, propugnaculisque munierit. Gratidia, nomen mulieris Neapolitanæ vnguentariæ ac maleficæ, quam Horatius in Epistolis Canidiam nominat.

Græucasum, Caucasum nominarunt, quod Scytharum lingua significat niue candidum.

Grauionarum, Germaniæ vrbs, Ptolem. Vulgò *Bamberg*.

Grauiscæ, Ptolemæo, castellum in Tuscia, quod hodie montem altum vocant: ita dictum ab aeris griuitate vulgò *Montalto*.

Gregorius LXII. Romanorum episcopus, anno salutis 595.

Gregorius II. Romanorum episcopus LXXXVIII. anno salutis 731.

Gregorius III. Pontifex LXXXIX. anno salutis 752. *Æmil*.

Gregorius IIII. XCVIII. Romanorum episcopus, anno salutis 827.

Gregorius V. Saxo, Romanorum Pontifex cxi. à Romanis eius electionem nequaquam approbantibus, minis & maledictis vrbe pulsus anno salutis 995. Hic Gregorius sanctiõem fecit de electione imperatoris & electoribus, quæ in huc vsq; diè obseruatur. Bló. li. 3. deca. 2.

Gregorius VI. Romanorum Pontifex cxlix. anno salutis 1046. schismatis tempore.

Gregorius VII. Romanorum Pontifex clviii. Ildebrandus dictus, anno salutis 1074.

Gregorius VIII. Romanorũ Pontifex clxxiiii. anno salutis 1187.

Gregorius IX. Romanorum Pontifex clxxxix. an. salutis 1226.

Gregorius X. Romanorum Pontifex clxxxv. anno salutis 1271.

Gregorius XI. Romanorum Pontifex ccc. anno salutis 1370.

Gregorius XII. Rom. Pontifex ccv. anno salutis 1407.

Gregorius, Nazianzenus episcopus, anno salutis 371. vir sanctitate & eloquentia clarus, libros multos scripsit, qui etiam hodie extant.

Gregorius, ortus ex Cæsarea Ponti, Origenis discipulus, cuius fama in vniuerso terrarum orbe viget, qui cum esset adhuc Laicus, plurima edidit signa, languores curando, demones per epistolas expellendo, paganosque sermonibus & operibus sibi subigando. Fuit ergo Gregorius antiquus iste, discipulus Origenis: & alter Nazianzenus, fraterque Basilij, fuitque alius Gregorius Alexandrinus, Arianus. Sozomen. lib. 8. cap. 8. hist. trip.

Gresinus, vrbs Cherfonefi. Steph.

Grestonia, regio Thraciæ iuxta Macedoniam,

Castroia quondam dicta.

Griffo, Caroli Franci filius. In eum Pipinus eius frater exercitum duxit. Æmil. lib. 2.

Grimoaldus, Pipini filius, Dagobertum Sigisberti secundi filium fidei suæ post mortem patris eius commissum interfecit, vt Austrasiæ regnũ, cui præerat pupillus, sibi vendicaret. Hic tandem fluxu sanguinis cõreptus perijt.

Grona, ciuitas ab Henrico Germaniæ rege capta. Viutich. li. 1.

Gronia, vrbs Phocidis. Steph.

Gronij, Hispaniæ populi ad Duriũ amnem, Pomponius li. 3. Pli. & Silius.

Grossiõni, gens Arabica, per Asiam instigante Babylonico Soldano, Christianos variè afflixerunt. Demum sepulchrum Dominicũ summa ignominia & vastitate defœdarunt. Blon. lib. 7. Æmil. li. 7.

Groninga vel Gruninga, vrbs inclyta & Frisiæ metropolis à fundatore Gruno, anno ab vrbe 374. sic appellata. Eũ alij Troianum, alij Francum Anthenoris regis Franciæ fratrem fuisse existimant, qui domestici dissidij causa fratrem relinquens in occidentalem Frisiam deuenit, & ibidem ciuitatem hanc suo nomine insignè, ædificauit annis 377. ante Christi natiuitatem. Nullis tũc muris cincta, sed propugnaculis ligneis, immixtis in terram palis situtationibus, quasi confecta fuit. Mœnibus autem, fossis ac turribus contra hostiles insulrus validè munita est anno 1110. Ciuitas nunc est opulenta, & frequenti populo instructissima, multis abundans aquis, artes in ciuitatem per canales deducti. Habet status, leges, Dominium & iurisdictionem peculiarem, cum multorum pagorum confœderatione. Præcellis templorum turribus & magnificis, priuatorum hominum ædificiis inclarescit. Sub Dominio hæreditario ducum Burgundiæ.

Gruno Dux Phrysiæ, Sicambrorum regis frater anno ab vrbe 375.

Gryllus, Xenophontis filius, qui pro patria fortiter pugnans, occubuit. Huius laudes & epitaphia multi scripsere. Aristoteles.

Grynæa, vrbs Troadis. Steph.

Grynæum, oppidum Mycenorum. Strab. libro 13. in quo templum Apollinis & locus vaticinandi peruestus, templum autem candido marmore sumptuosum erat, in quo ipse Apollo colebatur, vnde & Grynæus appellatur.

Grynæus, cognomen Apollinis, indrum à Gryneco nemore iuxta Clazomenem Asiæ ciuitate, in quo Apollo colebatur. Seruio, Grynæum nemus est in finibus Æolidis, Apollini consecratum. Dictum est autem hoc nemus à Grynio vicino oppidulo. Strab. lib. 13.

Grynæus, nomen vnus ex Centauris.

Grynæa, vrbs Aetoliæ in confinibus Ioniæ.

Grynus, siue Grynii, oppidulum Mycenæorum, vbi Gryneus Apollo colebatur.

Gualterus,

Gualterus, Athenarum dux appellatus, x. mensibus Florentiæ tyrannidem obtinuit, anno salutis 1345. Blond.

Guarimarus, Salerni princeps Northmannus, à suis imperfectus est anno salutis 1049.

Guel, filius Machi, princeps tribus Gad. Num. 13. lat. redemptio Dei, siue exaltatio Dei.

Guido Lusignan, Cypri rex, anno salutis 1192.

Guido Lusignan, Hierosolymorum rex, anno salutis 1184.

Guido Nouellus, Florentinorum dux, anno salutis 1260.

Guido Petramala præsul Mediolanensis, Ludouico Bauaro imperatori ferream coronam imposuit, anno salutis 1327.

Guido, Cremensis, Octauiano defuncto, imperatoris iussu in Papatu est suffectus, anno salutis 1164. Blond. Plat.

Guilielmus Rufus, Guilielmi filius, XXI. Anglorum rex, anno salutis 1089.

Guilelmus, Henrici I. Anglorum regis filius, à patre Northmanniæ Dux designatus, anno salutis 1115. Polyd.

Guilelmus, Sicilia rex, Beneuentana suburbia quædam occupauit, quem anathemate Papa percussit. anno salutis 1153.

Guilelmus, Scotia rex an. salutis 1166.

Guilelmus Gonzaga, Rhegi vicarius anno salutis 1340.

Guelphorum factio in Italia suborta, an. salutis 1240. Blond. lib. 7.

Gumilda, vxor Asmundæ regis Danorum, quæ mariti in pugna interfecti mortem adeo egrè tulit, vt sibi ipsi manus violentas intulerit. Auth. Saxo gramm. lib. 1. hist. Danicarum.

Gunas, locus in Syria, vberis & fecundi soli, vnde nomen ei. Steph.

Gundabundus, Vandalorum rex, Christianorum hostis in Arianam hæresim fideles pœnis inducere conatus est, anno salutis 486. Procop. libro 3.

Gundicarus, Burgundiorum rex, anno ab vrbe 1188. Diaco. li. 14.

Gundifalvus, Sanctij comes, an. salutis 934.

Gundobaldus, Burgundiorum rex, Italiam per saltum Domusulæ intravit, ex Comensibus & Taurinis ac Sporediensibus præda onustus domum redit, anno ab vrbe 1243. Blond. lib. 3.

Guni, filius Nephthali. Genes. 46. 1. Paralip. 7. lat. hortus, siue protegens.

Guntianus, Clotarij Francorum regis filius, Aurelianensium rex, an. ab vrbe 1318.

Gur, Cliuus montium Iebalam. 4. Reg. 9. lat. Catulus siue habitatio, aut collectio vel timor.

Gur-baal, nomen loci, 2. Paralip. 26. in quo Arabes habitauerunt. Eadem quæ Gerara. lat. Catulus idoli, vel dominantis.

Gurgenes, Iberorum rex, ad Romanos, eo quod Gabaces fidem CHRIS T I eum abnegare vo-

lebat cogere, confugit, anno salutis 526. Proc. Gurges, Cognomen Q. Fabij Rulliani filij, à deuorato patrimonio illi impositum. Macrobius.

Gyarus ri, vel Gyara, ræ, insula maris Ægæi, vna ex Sporadibus, in quam Romani noxios suos deportabant. Idem numero plurali, Iuuenal. *Aude aliquid breuibus Gyaris & carcere dignum.*

Gyas, vir Troianus Æneæ comes.

Gygæus, Lydia lacus, stadiis quadraginta à Sardibus distans, qui postea Colonus dictus est. Propert. li. 3.

Lydia Gygeò tincta puella lacu.

Hom. in fine Catalogi. Pli. lib. 5. c. 29. Gygæum stagnum appellat.

Gyge, ancilla fuit Parysatis reginæ Perfarum & matris Cyri. Plut.

Gygerus, monticulus non longè à Thessalia. Gyges, gigas centimanus, & Coeli & Terræ filius, & frater Briarei. Ouid. 4. Tristium.

Centimanumque Gygen, semibouemque virum.

Gyges, fuit quidam Lydus, cui cum Candaules, Lydia rex, vxorem suam nudam ostendisset, illa id ægrè ferens, Gygen ad necem eius impulit, seseque cum regno illi tradidit Herodotus lib. 1. Cice. lib. 3. Offi. Hinc ille Gyges (inquit) inducitur à Platone: qui cum terra discessisset magnis quibusdã imbribus, in illum hiatus descendit, æneumque equum (vt ferunt fabulæ) animaduertit, cuius in lateribus fores essent: quibus apertis, hominis mortui corpus vidit magnitudine inuistata, annulumque aureum in digito: quem vt detraxit, atque ipse induit (erat autem regius pastor) tum in consilium pastorum se recepit. Ibi cum palam eius annuli ad palmam conuerterat, à nullo videbatur, ipse autem omnia videbat: idẽ rursus videbatur, cum in locum annulum inuenterat. Itaque hac oportunitate annuli vsus, reginæ stuprum intulit, eaque adiutrice regem dominum interemit: sustulit quos obstare arbitrabatur: nec in his facinoribus eum quisquam videre potuit. Sic repente annuli beneficio rex exortus est Lydia. Hæc Cic.

Gyges, viri nomen apud Virg. li. 9.

Principio Phalarim & suavis poplite Gygen

Excipit.

Gyges, formosi pueri nomen apud Horat. 2. Car. *Luna mari Cnidii siue Gyges.*

Gyges Lydius, omnium primus in Aegypto picturam inuenit. Pli. li. 7.

Gyges, Lydia fluuius.

Gylacea, Illyriæ ciuitas, à Gylace Corinthio, aliàs Apollonia.

Gylippus, vir Lacedæmonius, bello strenuus, qui Athenienses multis bellis, multisque, cladibus affecit. Tibul. li. 4.

— non magni potior sit fama Gylippi.

Gylo. Vide GILLO.

Gym-

Gymnæiæ, duæ insulæ (non vna, vt quidam volunt) iuxta mare Tyrrenum: aliàs Baleares dictæ, & populi Baleares, quod Græcè sonat funditores, quonia fundatu iactibus se exercent. Dicti sunt Gymnesij, quod ætate nudi degant. Steph. Inuenio & Gymnetas pro Gymnæiis, Vide BALEARES.

Gymnetes, populi Æthiopum, Nigritis & Pharusis vicini. Plin. lib. 5. cap. 8.

Gymnosophistæ, Philosophi Indorum, sic dicti, quod nudi incederent: nam *σφοδης*, sapiens dicitur, & *γυμνός*, nudus Pli. li. 7. c. 2. ait ab exortu ad occasum perstare, cõruentes solem immobilibus oculis, feruentibus arenis toto die alternis pedibus insistere. Hi frigora niuium & æstus flammæ citra dolorem perferunt. Fertur Alexandrum Macedonem ad eos accessisse, dixisseque, Petite quodcunq; vultis. Qui responderunt, Da nobis immortalitatem, quam præ cæteris optamus. Quibus ille ait, Cum ego sim mortalis, immortalitatem nemini præstare possum. Si ergo (inquiunt) mortalem te esse cognoscis, cur non contentus patriis sedibus omnibus infestis totum orbem subiicere conaris? Cicer. Tuscul. quæst. lib. 5. Augustinus lib. 15. de Ciuit. Dei.

Gynæconomi apud Athenienses cõuiuia inspiciebant, & numerus vocatorum an esset secundum legem inquirebant. Gynæcocosmi autem numero viginti, præfecti fuerunt mulieribus, qui in parum modestas animaduertunt, & multas earum inscribentes exposuerunt in parano in Ceramico. Pollux.

Gynæcopolis, ciuitas Phœnicum, & alia Ægypti. Steph. Plin. lib. 5. cap. 9.

Gynæcolimes id est, mulierum portus circa Phædaliam est; inter Anaplum & Leosthenium. Steph.

Gyndes, Assyriorum fluuius maximus secundum Euphratem. Is cum Cyri impetum venientis cõtra Babylonios interciperet, & quidam ex militibus summè dilectus regi eius moliens transitum, rapacitate fluuij absorptus esset, rex iratus, amicum vlcisci statuit, iurans eum, qui tam præclarum equitem vorauisset, mox vix tincturum genua mulieris. Nec peragendo segnior bellum cum flumine gessit, & totis copiis per magnas deductum fossas in XLVI. alueos dispersiuit. Seneca lib. 3. de Ira.

Gypseis, insula Æthiopiæ. Steph.

Gyrto, vrbs Thessaliæ & Perthæbiæ, quam Homerus Gyrtanam vocat, à Gyrtone Phlegya fratre, qui eam condidit. Steph.

Gythæum, oppidum Laconicæ, quod Hercules & Apollo, depositis eo loci simultatibus, communi opera condiderunt, omnium maritimarum rerum Lacedæmonii receptaculum. Hinc Gytheates.

Gyzantes, populi Africae, apud quem etiam Gy-

xantes repetitur.

Aba, filius Comer filij Heber. 1. Paral. 7. lat. abscondio, vel dilectio, aut Syriacè, peccatum vel abscondio.

Habacuc, nomen Prophetæ.

Habac. 1. lat. luctator.

Haber, filius Baria, filij Afer, filij Iacob. 1. Paral. 7. Iudic. 4. vir Cinæus. lat. socius, aut particeps, siue incantator, aut liuor.

Habessus, Lyciæ ciuitas, quodam sic dicta: deinde Antiphellus. Plinius libro quinto capit. vigesimo septimo.

Habia, nomen viri, 1. Esdr. 2. lat. abscondio Domini, aut dilectio Domini, aut debitum vel obligatio Domini.

Habis, Hispaniarum rex, qui barbarum populum primitus docuisse boues aratro domare fertur, vt ait Trogus.

Habor, fluuius, 4. Reg. 17. & 18. 1. Paral. 1. lat. Socius aut particeps, siue incantatio aut liuor.

Habaias, pater Ieremiæ filij Iezonia. Ierem. 35. lat. debitum clypei Domini, siue dilectio, vel abscondio clypei Domini.

Habundantius, consul cum Theodosio August. anno ab vrbe 1140.

Haceldema, nomen agri, pecuniis illic, quibus CHRISTVM vendiderat Iudas proditor, empri in sepulturam peregrinorum, qui hodie monstratur in Aelia ad australem plagam montis Sion, Hieronymus in locis Hebraic. Matt. 27. Act. 1. lat. ager sanguinis.

Hachamoni pater Iesbaan. 1. Paral. 11. Pater Iahiel, 1. Paral. 27. lat. sapiens vel sapientiss. aut hamus numerationis vel muneris, siue expectatio muneris.

Hachelai, Pater Atherfutha. 2. Esdr. 10. lat. expectans Dominum, siue hamus Domini.

Hachila, colis in sorte tribus Iuda ad desertum Ziph, in quo latuit David, 1. Reg. 23. & 26. arcè habens natura munitissimam, olim ab Herode extractam, Mesida nomine, 1. Reg. 23. & 26. lat. spes in ipsa aut hamus in ipsa, siue palatum, vel dulcedo in ipsa.

Hacoc, ciuitas, 1. Paral. 6. quæ eadem esse videtur quæ aliàs Hucuca dicitur in tribu Nephthali, Iosue 19. lat. Sculptor aut scriba, aut legislator.

Hacupha, nomen viri, 1. Esdr. 2. lat. præceptum aut sculptura.

Hacus, nomen viri, 2. Esdr. 3. lat. spina, vel æstas, aut tædium, siue vigilia, vel finis.

Hadad, filius Ismaelis, Gen. 25. 1. Paral. 1. lat. acutus, vel gaudens.

Hadali pater Amasa, 2. Paral. 28. lat. cessatio, vel defectus.

Hadassa, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15. lat. nouitas aut mensis.

Hadid,

Hadid, ciuitas, 2. Efd. 7. & 11. Lat. acutus, siue gaudens.

Hadingus, rex Dauorum fuit, qui præ dolore quem ex morte Hadingi Sueonum Regis conceperat; suspensio propriis manibus inducto vitam finit. Author Saxo historicus.

Hadrach, ciuitas, Zach. 9. Quidam Syriam fuisse purant. Hieronymus in locis Heb. terram Damasci credit. Lat. acumen siue gaudium tenerritudinis, vel cubiculum tuum.

Hadrimitani, Siciliae populi. Plin. lib. 3. cap. 8.

Hadria, mascul. gen. pro sinu maris, seu pro ipso mari Hadriatico. Lucan. lib. 5.
Sonst Ionio uagus Hadria Ponto.

Hadria, fœ. ge. oppidum ad Ferrariam nunc demersum, ad xxxv. lapidem, vulgò *Ari*. Ab eo Hadriaticum mare nomen accepit.

Hadria, Romanorum colonia, arduo in colle sita, ex qua Hadrianus imperator originem duxit. Sunt qui hoc nomen, non aspirent. Vide ADRIA & ATRIA.

Hadrianópolis, vrbs à Maomethe capta, ubi regiam sedem statuit, anno salutis 1402. Egnat.

Hadriel, id est, grex Dei, aut ablatio Dei, siue priuatio Dei. gener Saulis, maritus Merob. 1. Reg. 18.

Hadri, nomen loci, 1. Reg. 24. Lat. nouitas aut mensis, aut vnus munus, vel nouum munus.

Hæbubes, insulæ quinque inter Caledoniū quæ hodie Scotia dicitur, & Thulen insulam. Solin. A Caledoniæ promontorio Thulen penitentibus bidui nauigatio est. Excipiunt Hæbubes insulæ quinque numero.

Hædvi, Vide HEDVI.

Hæmodes, Lyciæ mons. Pom. li. 1. Hemodes per e, insulæ sunt septem in Oceano Germanico.

Hæmon, vir quidam fuit, qui Rhodopen filiam pro coniuge habuit. Ambo tamen, diis incestum vindicantibus, in montes sunt conuersi. Ouidius in Ibin.

Hæmon, iuuenis Thebæus, qui Antigone Oedipi & Iocastæ filiam tanto profecutus est amore, ut cum eâ Creontis iussu occisam intelligeret propter sepulturæ honorem, quam fratribus impertuerat, doloris impatientia ad tumulum eius sese iugularit. Propert, libro secundo.

Hæmonia, Vide AEMONIA.

Hæmus, mons est Thessaliam à Thracia diuidens, dictus ab Hemo Boreæ & Orythiæ filio. In huius montis vertice erat Martis domiciliū, in radicibus verò amœna illa loca quæ Græcis Tempe dicuntur.

Hærennius, nomen viri ab hærendo dictum.

Hæres, nomen deæ, cui veteres post acceptā hæreditatem, rem diuinam faciabant. Festus.

Habab, siue Agaba, nomen viri, 2. Efd. 1. Lat. locusta.

Hages, vnus ex adulatoribus Alexandri, qui primus vnā cum Cleone Siculo viuenti Alexan-

dro diuinos honores tribuit, eumque noua potheosi dignum prædicauit. Cæli. piura.

Haggia, filius Merari. 1. Par. 6. Lat. festiuitas vel solennitas aut gyros Domini.

Hagiō, locus Scythiæ, ubi Aesculapi⁹ celebratur.

Hai, i. Aceruus, vel coaceruatio. ciuitas Amorrhæorū trās Iordanē supra Iericho sita, iuxta Bethauen, ad orientalem plagam oppidi Bethel. non longè ab eo distans, Ios. 7. & 12. Cuius regem suspenderunt filij Israel, Ios. 8. Hæc Iſaia 10. Aiath appellatur: Hieronymus in locis Hebraicis Agai quoque appellat. Huius mentio habetur etiam Gen. 12. Ier. 49. Ios. 12. 1. Efd. 2.

Hala, fluuius. 4. Reg. 17. & 28. Lat. Dolor, siue infirmitas maxillæ, siue principium humilitatis, vel tenerritudinis.

Halaa, altera vxor Ashur. 1. Par. 4. Lat. infirmitas, siue rubigo.

Halak, mons in Syria, cuius nomē aliis diuidentem, aliis verò leuem, i. limpudum seu lubricū significat Iosue, 11 17.

Halacomene, & Halacomenæ, tam singul. quam plurali numero, siue Halalcomenium, ciuitas in Bœotia, vnde Minerua Halalcomedina cognominata est, quod in eo loco coli solita sit. Vide ALACOMENE.

Halæ Aexonides, pars tribus Cecropiæ, Steph.

Halæ, oppidum Bœotia. Est & e regione Mæzetis & Ciliciæ ciuitas. Item Hale, ἀλή, vicina Argius: ἀλή & κρημα, in Cilicia: & Halice regio, ἀλή & κρημα iuxta Augustam, & mons eiusdem nominis.

Halæa Minerua, dicta est ab Halæo quodā Tegeate, qui Mineruæ templum extruxit, quo consumpto igni Tegeatæ sumptuosius postea construxerunt: quos cum deuicisset Augustus imperator prælio Actiaco, dentes apri Calidoniij qui in eo templo erant, qui que vnæ longitudinem vincebant, Romam transtulit. Pauf. & Palæph.

Halæus Apollo dictus à Philoctere, qui cum finē suis erroribus vellet statuere, Apollini Halæo templum construxit. Palæph. lib. primo.

Halæsus, Agamemnonis filius ex Briseide, aut (vt alij malunt) ex Clytemnestra, quem aiunt cum illa sensisse contra patrem, & postea patria pulsus in Italiam venisse, atque apud Massicum Campaniæ montem confedisse, & tanquam Troiani nominis hostem, Turno aduersus Aeneam fauisse. Virg. lib. 10. Aeneid. Ouid. lib. 4. Fast. author est, ab hoc Helæso Faliscos originem accepisse.

Halarodij, populi circa Pentum. Steph.

Halcath, ciuitas in tribu Afer, data Leuitis Ios. 19. quæ & Helcath dicitur, Ios. 21. Lat. portio, siue diuisio, aut leuitas, siue lubricatio.

Halcyon, Ceyx (inquit Seruius) filius Luciferi, habuit vxorem Halcyonem: à qua dissuadente cum isset ad consulendum Apollinem de statu

statu regni, naufragio periit. Cuius corpus cum ad vxorem delatum fuisset, illa se præcipitavit in pelagus. Postea miseratione Thetydis, conuersi sunt ambo in aues marinas, quæ Halcyones vocantur. Vide ALCYONE.

Halcyone. Vide ALCYONE.

Halei, maritima vrbs Laconicæ. Steph.

Halæius campus. Vide ALEIUS.

Halésina, Siciliae ciuitas. Cic. act. 5. in Verrem.

Halésius ager in Epiro, vbi sal copiosus sit. Stephanus.

Halésius, fluuius & mons non longè ab Ætna, vbi Proserpina flores legebat in horto cum alijs virginibus. Columella.

Halesus Faliscorum conditor fuit. Ouid.
*Argius est pompa facies Agamemnone caso
Et scelus & patrias fugit Halesus opes.
Iamq; per erratis profugus terrarū mariq;
Mœnia felici condidit alta manu.
Ille suos docuit Iunonia sacra Faliscos.
Fuit mihi sit populo semper amica suo.*

Halhul, ciuitas in tribu Iudic. Ios. 15. dolor, siue principium doloris vel immunditiei, aut expectatio doloris vel prophanationis, siue obstericatio doloris.

Halia, Nympha marina, Nerei & Doridis filia ἀλή & ἄλως, hoc est à mari dicta.

Halia, eadem quæ Thessalonica.

Haliacmon, fluuius Macedonia; ad quem ducebant quæ volebant candida nasci. Plin. lib. 33. cap. 2. aliàs Halialmoni, aliàs Alyacmon, & lib. 4. cap. 10.

Haliartus, Straboni lib. 9. vrbs Bœotia, ab Haliarto Thersandri filio condita. Steph.

Halica, nomen mulieris.

Halicarna. Vide CHALCIS.

Halicarnassus, Cariæ ciuitas, Argiuorum colonia in qua Mausolei quondam nobilissimum opus extabat, clara Herodoto, Heraclito poetæ Callimachi socio, & Dionysio historico, qui res Rom. Strabonis temporibus scripsit. Regia olim regum Cariæ fuit, Isthmus aliàs dicta Dio. lib. 17. & Strab. lib. 14.

Halicys, vrbs Sicilia. Steph.

Halicyna, vicus Acarnaniæ. Steph.

Halimêda Nympha. Vide DAMASCVS.

Halizon, fluuius.

Halizones, populi Paphlagonum, sic dicti, quod vndique mari circudentur. Tortelius. Stephanus hos populos inter Mysiam, Cariam & Lydiam habitasse scribit, ex Ephoro: & ita dictos videri tanquam ἀλαζόνες, quod diuitiis superbirent. Vide CHALIBES.

Halmyris, lacus ambitu LXI. pass. ex Danubio natus supra Istropolin, de quo Plin. libro 4. cap. 22.

Halone, insula Propontidis ante Cyricum oppidum habens eiusdem nominis. Plin. li. 5. c. vlti.

Halonéfos, insula Ægæi maris prope Thraciam quam aliquando omnibus, qui mares erant,

cæsis, tantum foemina tenuisse dicuntur. Mel. lib. 2. Strab. lib. 14. Ob hanc insulam Philippus & Athenienses inter se contenderunt. Est & alia Ionia. Steph.

Halsius campus. Vide TRAGASAE.

Halus, ciuitas Achaia & Phthiotidis. Parmeniscus aliam facit Malliacam Achilli subditam, aliam Protefilao. Steph. Incolæ Halei, Halusij vel Halij dicuntur.

Halyærus, proprium viri, qui mutatus fuit in auem sui nominis. Ouid. Metamorph.

Halyattes, Lydiæ rex, pater Croesi, qui ab eo Halyatticus cognominatur Hor. lib. 3. Car.

Halys, fluuius in Tauri montis radicibus nascens, Cappadociaque, Syria ac Paphlagonia agros irrigans, & tandem contra Aquilonem in Euxinum mare se euoluens, Croeso fatalis. Ouid. 4. de Ponto.

Hama, pugil nobilis apud Saxones qui ramen satis infeliciter pugnavit cum Starcathero altero pugile iam senē. De quibus Saxo lib. 6.

Hamadryades. Vide DRYADES.

Haman. Vide AMAN.

Hamathæus, filius Chanaan, Gen. 10. 1. Paral. 1. à quo Hamath vrbs, quam Macedones Epihaniam nuncupauerunt, alij Antiochiam, vt nonnullis placet. Mihi videtur esse vrbs tribus Nephthali, quæ Emath dicitur: à qua circumiacens regio sic dicta est. Lat. indignatio, siue color, aut murus, siue vter, vel lagena.

Hamaxa, regio Bithynia. Steph.

Hamaxa, sydus, quod nos Septétriones dicimus à figura posituraque ipsa, quia simile plauftri, videtur. Gel. lib. 2. cap. 21.

Hamaxampeus, pars fluminis Hypamis, qui cum fonte Xampeo amaro cõmixtus est. Tortel.

Hamaxantia, pars tribus Hippothoontidis. Stephanus.

Hamaxia, ciuitas Atticæ Ciliciæ, Stephan. ex Strabone.

Hamaxitos. Vide AMAXITOS.

Hamaxobitæ, vel Hamaxobij, populi Sarmatia in Europa, qui quia pro sedibus plaustra habent, sic dicti sunt Pompo. lib. 2. Græcis enim ἡμαξια, plaustrum dicitur. Ptolemæus Hamaxobios nominat. Vadianus Melæ interpres, eos esse credit, quos hodie alibi sitos Poloni Moscouitas nominant, corrupto vocabulo.

Hamburga, maxima inferioris Saxonie vrbs, nomen habet ab Hammone, qui eam instaurauit, vnde Latine Hammonis burgum, F. Irenico dicitur. At Alb. Crantzius ab Hama insigni pugile, nomen accepisse existimat, qui à Starcatero Dano gigante hoc loci ante vrbs ædificationem occisus perhibetur. Aquis est instructissima & ad mercaturam situ admodum opportuno, & Angelorum frequentatione hodie celeberrima. Mœnibus, fossis, vallo, diuitiis & incolis nihil Hamburga cultus, nihil munitius videri potest.

Hamdan, filius Difan filij Seir Horraei. Genes. 36. qui i. Paral. 1. dicitur Hamran. Lat. cupiditas, aut calor iudicij.

Hamer, Doringiorum rex anno salutis 669.

Hamilcar. Vide AMILCAR.

Hammodara oppidum inter Ægyptum & Æthiopiā, iuxta se habens fontem bituminis. Plin. lib. 6. cap. 29.

Hammon, Tritonis, Noæ nepotis, filius rex fuit Asiæ, qui Rheam accepit in uxorem. Berof. lib. 4.

Hammonis Iouis fons, interdiu frigidus, noctibus feruet. Plin. lib. 2. cap. 103. Vide Ammon.

Hammon, Iouis cognomen, qui in archa putatur inuentus, quæ Græcè hoc nomine ἀμμων appellatur: cui cornua affiguntur arietis, à genere pecoris inter quod inuentus est. Festus.

Hamon, ciuitas, Ios. 19. i. Paral. 6. in tribu Nephthali. Lat. calor, aut Sol, vel ira eius.

Hamoth-dor, ciuitas, Ios. 21. quæ de tribu Nephthali non solum Leuitis, imò etiam profugis homicidis pro tutissimo asylo est assignata. Lat. indignatio, vel calor generationis, aut pilæ vel spheræ siue habitationis.

Hamram, filius Difan, filij Seir Horraei, i. Paral. 11. qui Genes. 36. dicitur Hamdan. Lat. Asinus, vel lutum, aut vinosus.

Hamael, filius Masma. i. Paral. 4. Lat. calor, siue ira Dei, aut viderunt Deum.

Hamul, filius Phares filij Iudæ. Gen. 46. i. Paral. 2. Lat. pius siue misericors.

Hamullus, Consul cum Glabrione, anno ab vrbe 904.

Hanan, filius Maacha. i. Paralip. 11. Filius Sizac. i. Paral. 8. Filius Asel filij Elasa, i. Paral. 8. & 9. 2. Efd. 7. & 8. Filius Legedelix, Ierem. 35. i. Paral. 4. Lat. gratiofus, vel pius, siue misericors, aut donans.

Hanameel, filius Sellum patruelis Ieremiæ Prophetæ Iere. 32. Lat. gratia ex Deo, siue misericordia vel donum à Deo.

Henaneel, nomen turris Ierosolymæ. 2. Efd. 3. Ierem. 31. idem quod Hanameel.

Hanani, pater Iehu prophetæ. 3. Reg. 16. 2. Paral. 16. Nehem. 12. Lat. gratiofus, aut donans, vel pius, siue misericors.

Hanania, siue Hananias, pater Selemiæ patris Ieremæ, Iere. 27. Pater item Sedecix principis, Iere. 36. Filius Zorobabel filij Phadaia. i. Paral. 3. & 8. Nomen prophete, Iere. 28. Etiam hoc nomine vocabatur ille qui cum Daniele propheta à Nabuchodonosore in captiuitate enutritus fuit, cui præpositus eunuchorum, Sidrach nomen imposuit. Dan. 1. Lat. Gratia misericordia vel donum Domini.

Hanapis, fluius Scythiæ. Herod.

Hanathon, ciuitas in terra Zabulon. Ios. 19. Lat. gratiæ vel misericordiæ donum.

Hanes, ciuitas Ægypti. Isai. 30. Lat. gratiæ vexillum, siue gratiæ tentatio vel fuga, aut gra-

tiæ miraculum.

Haniel, filius Olla, i. Paral. 7. Filius Ephod, princeps tribus Manasse. Num. 34. Lat. gratia siue misericordia aut requies, vel donum Dei.

Hanai, nomen viri. 2. Efd. 12. Lat. afflictus, vel respondens, vel pauper.

Hannibal. Vide ANNIBAL.

Hanno Carthaginensis, Philippi Macedonis temporibus, qui Carthagine priuatis opibus potens, regnū adfectans, & in filia nuptiis principis ciuitatis veneno necare, prodito à ministris consilio frustra cogitans, alia adgressus via, seruitia concitauit, quibus incautam urbem opprimeret: quo etiam ciuibus profuso ac vitæ periculo, ipse demum in castellum munitum sese recipiens, Afris, Maurorumque regem amauit: captus postremo, ac primū virgis caesus, deinde effossis oculis, ac manibus cruribusque fractis, cruci affixus est, ac in cognatos omnes etiam animaduersum. Trog. lib. 12.

Hanno Carthaginensis, Agathocli cum triginta millibus Pœnorum obuius factus, conferta pugna occisus est. Trog. lib. 22.

Hanno, factionis Barchinæ, qui cum optima consuleret Carthaginensibus de pace, nequam exauditus est. Liuus in primo & ultimo de bello Punico.

Hanon, filius Naas regis filiorum Ammon. 2. Reg. 10. i. Paral. 9. Lat. misericors, vel donans, aut quiescens.

Hanones, Belgicæ populi.

Hanum, nomen viri. 2. Efd. 3. idem quod Hanon significat.

Hapham, filius Hir. i. Paral. 7. Lat. thalamus vel litus, aut tegmen eorum.

Hapharaim, ciuitas in tribu Zabulon. Ios. decimo nouo. Lat. fodientes, aut explorantes, siue confundentes.

Haphra, qui & Apries, Ægypti rex, regnauit annis xxxv. anno ab vrbe 143.

Haphsiba, mater Manasse, 4. Reg. 21. Lat. voluntas mea in ea.

Hapthim, filius Machir. i. Paral. 7. Lat. coopetti, aut thalami, aut litus maris.

Harad, siue Harada, nomen fontis, siue loci in quo castrametati sunt filij Israel profecti de Sether. Iud. 7. Num. 33. Lat. stupor aut tremor.

Haraia, pater Eziel. 2. Efd. 3. Lat. calor, aut ira Domini.

Haraldus, xv. Anglorum rex, Goduini filius, Tosto fratri regnum inuidens, Haraldum Noruegiæ regem, spe regni prædæque, in fratrem commouit: classe instructa Angliam applicuit: prælio commisso, occubuit ipse & Tosto, anno salutis 1067.

Harat, ciuitas Mesopotamiæ, à Charra Syriæ fluius in qua habitauit Thare, Gene. 11. 12. 27. 28. & 29. De qua & 4. Reg. 19. Isai. 37. Eze. 27. Dicitur & Chanaan à Græcis, Act. 7. Est & nomen viri

vir, i. Paral. 2. Lat. ira, siue irascens, aut libertas.

Harbon, apud Celtas regnauit, anno ante conditam urbem 897.

Harbona, nomen eunuchi, Esther. 1. Lat. destructio, siue gladius eius nunc, aut siccitas eius nunc, siue ira ædificantis vel intelligentis.

Harcalo, veneficus fuit, qui leones impunè atrectabat manibus. Syl. li. 1.

Harcalo non pauidus factus mulcere leones.

Hareph, nomen viri. 2. Efd. 7. Nehem. 10. Lat. hiës, siue, opprobrium, vel adolescentia.

Hares, nomen montis in quo sita est Aialon. Iudic. 13. Efd. 8. Lat. Sol, aut testa.

Hareth, nomen villæ ad occidentem. 1. Reg. 22. Lat. sculptura, aut libertas.

Harhur, nomen viri. 1. Efd. 2. Lat. calefactus aut arefactus, aut ira albedinis, vel foraminis aut libertatis.

Harim, nomen sacerdotis. 1. Paral. 24. 1. Efd. 2. 10. Lat. destructus, aut rete, vel dicatum.

Hariph, filius Hur. i. Paral. 2. idem quod Hareph.

Harma, ciuitas in tribu Iuda & Simeon. Ios. 15. 1. Reg. 30. Ios. 19. Iud. 1. dicitur Sephath, Lat. destructio, siue anathema, aut rete, siue dicatum, scilicet Deo.

Harma, vrbs Bœotiæ Tanagricæ: est etiam tribus Atticæ pars. Steph.

Harmata, vrbs Indica. Steph.

Harma oppidum, ab Euentu ita vocatum. Cum duces, qui Polynicem secuti sunt, conuiuium agerent, quædam aquila descendens, telum Amphiarai in sublime tulit, in oxq; dimisit: id autem humi fixum, in laurum versum est. Quo in loco cum postridie dimicaret, Amphiaraius vnâ cum curru absorptus est. Ibique oppidum hæc etiam ætate vocatur Hamma, id est, curus. Plutarch. Parall.

Harmatites, ciuitas quædam. Steph.

Harmatus, ruris, ciuitas seu promontorium è regione vrbs Methymnæ, à qua Harmatopolitæ dicti sunt.

Harmatopolitæ, populi sunt Asiæ in sinu Elaitico, ita dicti ab Harmatunte vicino promontorio. Pli. li. 5. c. 30. Apud Strab. hoc promontorium vocatur Harmatus, per e litteram in prima syllaba.

Harmodius & Aristogiton Tyrânicidæ à Leona insigni meretrice rã fideliter & vnice adamati sunt, vt illa, ne illorū conspiratione retereget, torta, linguam dentib. prærosam in tyranni os expuerit. Pli. li. 7. ca. 23. Plut. Demost.

Harmodorus, poeta quem sæpè citat Plutar.

Harmonia, Martis & Veneris filia, Cadmi vxor, cui Vulcanus pulchrū, sed exitiale & mobile dedit, eò quod ex cõiugis adulterio fuisset prognata. Quid. li. 4. Metamorpho. Vide CADMVS.

Harmonia, Gelonis, filia, Themistij vxor.

Harmonides, Troianus, quem teste Hom. lib. 5. Iliad. præcipuo quodam amore Minerua dilexit, ideòque nihil eum fugit, quod fabrilis arte

effici posset. Is inter alia quæ fabrefaceret naues illas Alexandro ædificauit, quæ fuerunt mariorum omnium, quæ Troianis contigerunt caput: perniciosas quidem ac mortiferas, vel cæteris Troianis, ita ipsi ædificatori, quia Deorum monita non intellexerat.

Harnapher, filius Supha filij Helem. i. Paralip. 7. Lat. ira tauri, siue ira crescens.

Harodi, ciuitas. 2. Reg. 23. Lat. stupefactus vel ira aut caloris abundantia.

Haromaph, filius Iedaia. 2. Es. 3. Ia. anathema oris.

Haroseth, ciuitas quæ iuxta Iosephum lib. 5. Antiq. Iud. super paludem Samachonitidem sita est, Iudic. 4. Lat. artificium, vel aratio, vel testa, aut silentium, vel surditas.

Harpagium, oppidum iuxta Parium, apud quod Ganymedem puerū Phrygiū raptū Græca fabulositas ausa est asserere. Vadian. Steph. Harpasia numero multitudinis, locū esse scribit circa Cyzicum, vnde raptus sit Ganymedes.

Harpagus, dux Cyri, inferiorem Asiam subegit anno ab vrbe 207.

Harpalice, mulier Thrax, Lycurgi filia, venationibus dedita Hæc cum patrem senem à Geris caprum sensisset, collecta confestim multitudine, & celerius, quàm de fœmina sperari potuerit, illum armis & robore liberauit. Virg. li. 1. Æneid.

Harpalus, nomen prædonis. Cic. lib. 3. de Natura deorum, Hic diis illudebat quod in tanta fortuna tam diu viueret.

Harpalus, ab Alexandro fugitiuus, Athenas traiecit. Plutarchus in vita Phocionis.

Harpalycea, ciuitas Phrygiæ à Gordiotichitis condita. Steph.

Harpalyce, Virgo quædã fuit, quæ quum Iphicli ardentissimo amore deperiret, ipse dolore animi confecta, interitit, à qua & canticum quoddam Harpalyce dicebatur. Turnebus.

Harpasa, oppidum Asiæ, oppositū fluiui Harpaso, Pli. li. 5. ca. 29. vbi cautes stat horrenda vno digito mobilis: eadem si toto corpore impellatur, resistens, idem Plin. lib. 2. cap. 45.

Harpe, pes, ensis sulcatus, quo Mercurius vsus fertur in occidendo Argo illo centoculo, & Persens in amputando Medusæ capite. Harpedophorus Mercurius dictus est, quod Harpe, id est, hamato gladio vsus esset in Argo necando Oui. 5. Met.

Harpocrates, simulachrū in sacris Isis & Serapidis erat, quod digito labiis impresso, admonere videbatur, vt silentium fieret. Hinc Ægyptij silentij deum esse volebant. Reuera autem Græcus philosophus fuit Harpocrates, cuius eruditio ac præcepta eò maxime tendebant, vt silentium præciperet, & omnibus rebus anreponeret. Hinc reddere Harpocratē (vt monet Erasmus in Adagijs) pro uerbaliter dictū est, pro silentium imponere.

Harpyia, vrbs Illyriæ iuxta Encheleas Steph.

Harpia, Pōnti & Terræ filia, vt ait Seruius, vnde in insulis habitant, partem terrarum, partem maris tenentes: dicta δὲ ἁγνὴ, vid est, à rapiendo. Volatiles vultu virgineo, manibus vnctis. Alij dicunt eas Neptuni filias, qui ferè prodigiorum omnium pater est, nec immerito. Nam secundum Milesium Thaletem, omnia ex humore procreantur: vnde est, Oceanumque patrem rerum. Alij autè dicunt Harpyias, filias Thaumatis & Electræ. Has Virgilius tres esse dicit, Aelo, Ocypete, Celeno, quarum posteriorem Homerus Podargen vocat, & ex ea Zephyrum ventum, Achilles equos, Baliu videlicet & Xanthum genuisse dicit. Hesiodus tantum duas nominat, Aelo videlicet & Ocypeten. Vide CALAIS, ZETHYS, & PHENEVS. Virgilius lib. 3. Æneid.

Harfa, nomen viri. i. Efd. 2. lat. idem significat quod Harofeth.

Harudes, populi Transhenani sunt, in Galliam Celticam circa fines Sequanorum ac Heduarum ab Ariouisto Germanorum rege transportati: Gall. *Le pays à l'entour de Constance.*

Harus, pater Messalemeth matris Amon regis Iuda. 4. Reg. 21. lat. incisus, siue aureus, aut sollicitus, siue triturator.

Hafaba, filius Zorobabel filij Phadaia: 2. Paralip. 3. lat. numeratio. siue aestimatio, vel agitatio, Domini, siue artificium Domini, aut festinatio, vel silentium in Domino.

Hafabia, filius Amasia: 1. Para. 6. Princeps Leuitarum, 2. Paral. 35. 1. Paral. 25. numeratio, aut cogitatio, &c. Domini.

Hafadias, filius Zorobabel filij Phadaia: 1. Paral. 3. lat. misericordia Domini.

Hafael, rex Syriæ. Vide AZAEL.

Hafar-moth, filius Iectan. Gem. 10. lat. atrium, vel scenum mortis.

Hafar-fual, ciuitas. 1. Par. 4. Hæc & Hafer-fual appellatur. Ios. 16. lat. atrium vel scenum vulpis aut semitæ.

Hafar-susim, ciuitas. 1. Para. 4. quæ & Hafer-susa. lat. atrium vel scenum equorum.

Hafasom-thamar, oppidum, quod & Engaddi dicitur. Gen. 14. 2. Par. 20. lat. glareæ, vel lapillus commutationis, aut diuisio, siue sagitta palmæ.

Hasbadana, nomen viri. 2. Efd. 8. lat. festinans aut cogitans iudicium suum.

Hafdrubal. Vide ASDRYBAL.

Hafebia, filius Merari. 1. Par. 9. lat. numeratio vel agitatio aut aestimatio siue artificium Domini.

Hafebna, nomen viri. 2. Efd. 10. lat. numeratio siue festinatio intelligentis aut edificantis.

Hafebnia, nomen viri. Nehem. 9. lat. numeratio siue silentium vel festinatio filij Domini.

Hafebonias, nomen viri. 2. Efd. 3. idem quod Hafebnia.

Hafem, nomen viri. 2. Efd. 7. lat. silentium vel festinatio eorum.

Hafer-gadda, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15. lat. atrium hœdi eius, vel felicitatis eius.

Haferim, ciuitas in dorso montis Seir inter Aegyptum & Chanaanam, in qua Hauim, id est Hæuei gigantes habitauerunt, ad Caphthiorim expulsi, Deut. 2. Ios. 13. alias Haferoth, vt quibusdam videtur, appellata. lat. atria, siue vestibula, aut sagitta excelsa.

Haferoth, nomen etemi, per quam transferunt Israelitæ, ascendentes in terram Chanaan ex Aegypto. Deut. 1. Num. 13. & 33. lat. atria siue vestibula.

Hafer-sual, ciuitas in tribu Iudæ & Simeonis, Ios. 19. quæ 1. Par. 4. Hafer-sual dicitur, lat. atrium vel scenum vulpis, aut semitæ vel pugilli.

Hafer-sua, ciuitas in tribu Simeonis, Iosue 19. quæ & Hafer-susim. lat. atrium aut scenum equi.

Hafim nomen viri. 1. Par. 7. lat. tacentes, siue festinantes, aut silentium, vel festinatio maris.

Hafom, nomen viri. 1. Efd. 10. lat. silentium vel festinatio eorum.

Hafor, ciuitas regni Iabin Chananorum regis: quæ & Herfom dicitur, quam solam Iosue incendit, Ios. 11. Reg. 12. 4. Reg. 15. quæ principatum tenuerat inter omnia regna Amorrhæorum, Ios. 11. & 12. Fuit vna in tribu Iuda, Ios. 15. Alia in tribu Nephthali Ios. 19. vbi regnavit Iabin. Iudic. 4. 3. Reg. 44. Reg. 15. lat. Atrium aut scenum.

Hafra, pater Thecuz patris Sellum mariti Oldæ prophetidis. 2. Para. 34. qui 4. Reg. 22. dicuntur Araas. lat. defectus siue deficiens.

Hafsemon, ciuitas tribus Iudæ. Ios. 15. lat. legatio, vel acceleratus numerus, vel festinata portio, aut silentium numeri vel portionis.

Hafsub, filius Exricam. 1. Par. 9. lat. aestimatus vel numeratus, siue cogitatio aut artificium.

Hafsa, oppidum in extremis Italiæ sinibus circa Lapygium promontorium. Plin. libr. 3. capite 1.

Hafub, nomen viri. 2. Efd. 11. idem quod Hafub.

Hafum, nomen viri. 1. Efd. 2. 1. Efd. 8. lat. silentium aut festinatio eorum.

Hafupha, nomen viri. 1. Efd. 2. lat. exhausta, vel nudata.

Hathah, filius Othonel. 1. Par. 4. lat. timor aut contritio.

Hatil, nomen viri. 1. Efd. 2. lat. peccati vultus.

Hatipha, nomen viri. 1. Efd. 2. lat. Rapina, siue peccati coma, aut reliquiæ.

Hatita, nomen viri. 1. Efd. 2. lat. peccati declinatio.

Hatius, filius Semeia: filij Sechenia: 2. Paral. 3. 1. Efd. 8.

Efd. 8. Nehe. 19. & 12. Lat. peccatū derelinques.

Hato, Maguntia olim episcopus fuit, cuius quidem tempore, maxima grassabatur in terris fames. Videns igitur ille pauperes inedia & fame premi, conuocauit in horreum plurimos & concremauit eos. Hæc enim crebro vsurpabat verba. Non differunt, inquit hi à muribus, qui frumentum comedunt, ad nihilum vtilis. At Deus tantam tyrannidem inultam non dimisit. Precepit namque muribus, vt ceteruatim istum inuaderent, ac die noctuq; affligerent, atque viuum deuorare festinarent. At ille in turrim se recepit, putans se tutum fore à moribus murium, quod tamen ei minime profuit. Nam venerit mures innumeri per Rhenum flumen natantes, executuri iudicium Dei iustum, quod miser agnoscens, tandem inter mures interiit, cuius quoq; nomen parietibus ac tapetis profus abraferunt. Similem, magisque horrendam historiam legere poteris infra, in verbo Polonia, vbi & rex & regina atque eorum liberi à muribus consumpti sunt. Munst. lib. 3. Cosm.

Hauoth-iair, villa: Iair LX. in Hermon monte & Galaad, quas expugnauit Iair filius Segub, Num. 32. Siue nomen regionis, quæ & Bassan dicitur, Deut. 3. Lat. oppida illuminationis, vel annuntiationis luminis.

Hazael, nomen viri. 3. Reg. 19. 2. Paral. 22. Successor Ben-adad in regnū Syriæ, 4. Reg. 8. Amos 1. Lat. videns Deum.

Hazia, nomen viri. 2. Efd. 11. Lat. videns Dominū.

Nazir, nomen viri. 2. Efd. 10. Lat. porcus, vel uentus.

Hebal, filius Iectan, Genes. 20. Est & mons vltra Iordanem in terra Chanaan, non longè ab Ierichonte, in quo altari constructo posuit Moses maledictiones. Ioseph. lib. 4. ca. 6. Anti. Iud. Deut. 11. & 27. Lat. aceruus vetustatis, siue aceruus defluens.

Hebe, filia Iunonis, absque patre, & dea iuuentutis, de cuius ortu huiusmodi refertur fabula: Apollinem, cum Iunoni nouerca coniuuiū in patris sui domo parasset, inter alia lactucas agrestes ei apposuisse: quas cum Iuno auidè comedisset, cum antea sterilis esset, prægnas effecta est, peperitq; Heben, quam postea Iupiter ob formæ elegantiam poculis suis præfecit. Verum cum Ioue apud Æthiopas coenante, Hebe pocula illi administrans, perque lubricum minus cautè incedens, cecidisset, reuolutisque vestibus obsecena superis nudasset, ab officio est amota, eiusq; loco Ganymedes subrogatus. Hæc Seruius. Homerus autem ex Ioue eam conceptam esse tradit, neque omnino ab officio remotam, sed ceterorum deorum pincernam fuisse, Ganymedem verò solius Iouis. Hæc postremo Herculi nupsit in deorum numerum relato. cuius etiam

precibus abducta, Iolaum Iphici filium florenti ætati restituit. Ouid. lib. 9. Metam.

Hoc illi dederat Iunonia muneris Hebe, &c.

Cicero, lib. 1. Tusculan. quæst. Quo pacto inquit Hebe Iunonis filia dicitur? quoniam è felicissima aëris temperie omnia herbarū arborūque genera pullulant & pubescunt. Nam quomodo sine parente Ioue vel nasci vel Iunonis filia esse poterit? nulla est aëris temperies, quam nõ efficiat ætheris calor ex motu, cum omnis inferiorum corporum actio ex agitatione superiorum proueniat. Quis enim potest aër aliquid ad ortum euocare, nisi solis ætherisq; regionis calore concitatus istud ipsum efficiat? Quippe cum litigium & amicitia non solum principia sint ortus & interitus rerum, vt sapiens credidit, verum etiam omnia nata conferunt: quibus suas vires æquè impertuerint. Martis soror Hebe dicitur, quoniam vbertas rerum omnium, & fertilitas agrorum ex eiusdè aëris temperamento oritur, ex quo etiam bella & illorū omnium deuastationes. Quod autem es lactucas agrestibus Iuno facta est grauida, quid aliud significat, quam ex ipsa aëris temperie natum fuisse Heben? Iuno vbi est coniuuiio accepta ab Apolline in domū Iouis, nimio calore solis exarsit ac ætheris: quare agrestes lactucas, quæ frigidæ sunt comedit, ac fit prægnas. Hæc aëris temperiem significat, qui vbi plus æquo incaluerit, frigus expetit & symmetriam ad res generandas. Inde nascitur Hebe, quæ iuuentuti tam plantarum quam animalium præest. Lapsus Hebe, & muneris priuatio denotat, cum folia deciderunt arboribus, iuuentutem & honorè plantis delabi, quæ si cum priore cōditione comparantur, turpes sunt & parum decoræ. Eo tempore, Ganymedes in eius locum subrogatur, qui nihil aliud quàm hyemem significat, quæ dicta est etiam à pluuis: quare & in Aquarium signū denique Ganymedes cōuersus est. Quod Hebe, Ioui ministrans Dea iuuentutis appellatur, immortalis vitæ vigorem latum significat. Fingitur etiam vxor Herculis, eo quod pubertas seu florens ætas coniuncta est cum robore, quod per Herculem intelligitur, propter fortia ipsius facta. De Hebe, multa atia quæ Physices & Ethices cōsiderationem spectant, occurrunt apud mythologos.

Heber, filius Briæ Gen. 46. 1. Paral. 4. 7. & 8. Num. 26. Item filius Sale. Genes. 10. Luc. 3. Filius item Elphaal filij Mehusim. 1. Paralip. 8. Lat. socius, aut particeps, vel adhærens, siue incantator, aut liuor.

Hebræi, dicti sunt Iudæi, ab Heber qui fuit abnepos Sem filij Noe. Et quia in eius familia remansit lingua, quæ prius humano generi creditur fuisse communis, quum gentes linguarum diuersitate sunt diuisæ, deinceps Hebræa est nuncupata. Ab Hebræus fit Hebrai-

cus, ca, cum, vt lingua Hebraica: Lat. transeuntes, siue irati, aut pręgnantes.
 Hebræi, idem significat quod Hebr. i. transiens, &c. nomen viri, 1. Paral. 24.
 Hebrides, Scotici regni insulę, magnitudine & numero primas tenent. Varię nominantur a Boethio & I. Maiore qui eas descripserunt in historiis Scoticis. Boethius 43. esse ait, quarum prima est Arana (quę & Botha) Helau & Bothesa. Non procul ab his Aliza, a quibus Solandis abundans, maiorum anatum genus id est. Maxima omnium & nominatissima. Illa est, frumęti ferax & metalli diues. Mox Cumbra Mulaque. Iuxta hos Iona est, regum sepulchris insignis. Deinde Leuisla. Omnium autem postrema est Hirtha, polarę habens eleuationem 63. gradus. In his insulis sunt anseres, illis Clakis dicti (Bernacas quidam vocant) quos Boethius ex mari & lignis putrefactis provenire affirmat, & non ex arboribus nasci, vt vulgus scriptorum prodit. Etenim, inquit, si lignum in id mare proiciatur, temporis tractu primũ in eo vermes excavato ligno nascuntur, qui sensim enatis capite pedibusque atque alis, plumas postremo edunt, demũ anseribus magnitudine æquales, cum ad iustã peruenerint quantitatẽ cœlũ perunt, auium reliquarum more, remigio alarũ per aëra delati. Hebridum incolę Hibernica lingua vtuntur.
 Hebron, ciuitas in terra Chanaan in montanis Iudę, ciuitas Amorrhæorum, quondã Philistinorum metropolis. Hęc dicta est & conuallis Mambre, Genes. 3. Num. 13. 1. Paralip. 3. & Arbre, Genes. 23. & Cariatharbe, Ios. 15. Filius item Gaath filij Leui, Exod. 6. 1. Paralip. 2. & 6. Lat. societas, siue participatio, vel adhæsio, siue incantatio, aut liuor.
 Hebrona, nomen loci, in quo castramenti sunt filij Israel, Num. 13. Lat. transiens, aut irascens.
 Hebrus, fluius Thraciæ, aureas voluens arenas, in Rhodope monte nascens, supra Philippopolin, & e regione Samothracię insulę in mare Ægeum sese exonerans. Fabulantur poëtę Orphei caput in hunc fluuiũ proiectum fuisse, cum a Ciconum mulieribus fuisset discerptus: vnde & Oeagrius dicitur ab Oeagro Orphei patre. Virgil. lib. 4. Georgicon,
Tũ quoq; marmorea caput a ceruice reuulsum
Gurgite quum medio portans Oeagrius Hebrus
Volueret, &c.
 Hebrus hodie Mariza dicitur.
 Hebrus adolescens Liparęus, quem Neobule amauit. Horat. Carm. lib. 3. ode 12.
 Hecale, anus, pauperula, quę Theseum adhuc adulescẽtem hospitio suscepit. Huius paupertatẽ Callimachus iusto volumine celebravit. Hinc natum est prouerbiũ, Nunquã Hecale fies: hoc est, nunquam te inopia opprimeret.
 Hecale, Leontidis tribus municipium. Steph.
 Hecalius, Iupiter dictus est ab auicula quadam

Hecale nomine, quę cum Theseum quodam tempore comiter excepisset, promissũque ei se suam ipsius animam Ioui immolaturam, si saluus ex prælio domum rediret: atque ante reditum Thesei obiisset, occasionem Theseo dedit, vt in honorem ipsius sacrum Hecaleum Ioui institueret, cumque Hecaliũ vocaret. Palaph. lib. 1.
 Hecamedæ, Arfinoi filia, quę direpta Tenedo Nestori in prædã cessit. Homer. lib. 11. Iliad.
 Hecate, Iouis & Latonę filia, soror Apollinis, quę & Diana dicitur. Huic triplex nomen attribuitur, vnde etiam a Virgilio Tergemina vocatur. Nam in cœlo creditur esse Luna, in terris Diana, & apud inferos Proserpina. Dicta Hecate, Seruio, quod centum victimis placetur, aut quod centum annos errare faciat insepultos. Verisimilius tamen videtur Hecates nomen factum esse a masculino *ηγερς* quo nomine Gręci vocant Apollinem: sicut a Cynthio Cynthia, a Delio Delia, a Phœbo Phœbe. Dictus autem Sol est Hecatos, ab *ηγος*, longę, quod eminens radios suos ad nos mittat, & quodam medio iaculetur. Hęc & *τριάφαλλος* cognominatur: quia (vt inquit Orpheus in Argon.) tria habuit capita, dextrum equinum, sinistrum caninum, medium suis agrestis. Ouid. lib. 9. Metam.
Tũque triceps Hecate.
 Vim fati, hoc nomine mythologi intelligunt. Vide N. Comitem, mythologię lib. 3. cap. 15. vbi quęcunq; a Gręcis & Latinis de Hecate dicuntur, diligenter collegit. Virgil.
Tergeminamq; Hecatę tria Virginis ora Diana.
 Tibullus,
Sola tenere malas Medea dicitur artes,
Sola feros Hecate perdomuisse canes.
 Hecate, herbarum veneficiorũque peritissima, quę in Taurica Cherroneso regnauit sub Dionysio Milesio. Filia fuit Persę, filij Solis, & fratris Ætę: a quo & Perseis siue Perseia cognominatur. Ouid. 7. Metam. Valerius Flac. libro 6.
 Hecatęus historicus Milesius: fuit Protagorę auditor, qui primus soluta oratione historiam condidit: floruit temporibus Darij qui Cambysi successit. Suid.
 Hecatęus grammaticus quidam Abderita, cuius meminit. Suid.
 Hecates, insula ante Delũ sita, quę a quibusdam Psammite vocatur. Suid. Est etiam circa Lesbũ. Hesych.
 Hecatesia, sic Idrias vrbs Carię nominatur.
 Hecatis nemus, promontorium in Sarmatia Europę. Ptolem.
 Hecatomba. Vide HERAEA.
 Hecatomba, sacrificij genus, in quo ritus sic seruabantur, vt centenę sui generis mactarentur victimę: vt centum sues, centum hœdi. Dicta Hecatomba a numero victimarum, vel a numero

numero sacrificantium, quia cętum Peloponnesi vrbes id faciebant.
 Hecatombæum, locus circa Dymum in Achaia. Polyb.
 Hecatompædum, Epiri vrbs. Ptolem.
 Hecatompolis, Cretę insulę epitheton, a numero ciuitatum impositum, quę centum in hac insula fuisse perhibentur, vel Virgilio teste lib. 3. Æneid,
 Hecatompolis, quondam Laconica regio cognominata fuit, quod centum præcipuis & florentissimis ciuitatibus ornata fuerit. Strab. lib. 8.
 Hecatompilos, Thebes Aegyptiæ epitheton, a portarum numero, quę centum in hac vrbe fuisse dicuntur. Iuuenalis,
Atque vetus Thebe centum iacet obruta portis.
 Est item eiusdem nominis vrbs in Parthia, teste Stephano, & in Hyrcania, Diodor. item in Libya, ab Hercule constructa.
 Hecatõchiros, Briarei siue Aegeonis epitheton, quasi Centimanus. Hic enim centum habuisse manus & quinquaginta vëtres a poetis fingitur. Plutarch. in eo opusculo quod *αὐτὸ πολυφαρμῆς* inscripsit.
 Hecatonnessi, parvę insulę viginti circa Lesbũ ab Hecato Apolline ditę, qui in illis locis plurimũ colitur.
 Hecelias, pater Nehemię 2. Esd. primo. Lat. expectans Dominũ, siue hamus Domini.
 Hectodurum, Rhetię oppidum: Ptolem. *Echtal*, Lazio.
 Hector, Priami regis ex Hecuba vxore filius, Troianorum omnium fortissimus, ab Achille interfectus: dictus (vt scribit Plato) *ἄπο τῆς ἑξουσίας πόλιος*, quod vrbem contra hostium imperum tenuerit, patriamq; seruarit. Eo namque sospite Troia nunquã potuit expugnari. Vxorẽ habuit Andromachen, ex qua Astyanacta suscepit, quem Vlysses, capta Troia e fastigio turris præcipitauit. Solus Gręcos, quemadmodum Achilles solus Troianos, fugabat: ex quibus Protefilaum & Patroclum, aliõsq; permultos interfecit. Tandẽ ab Achille interemptus est: a quo etiam bigis alligatus, circum Patrocli sepulchrũ, Troiãque muros tractus est. Tandem eius corpus per duodecim dies insepultum ab Achille seruatum, Priamus auro redemit, idque veteri more honorificentissimẽ cremauit. Home. lib. 23. Iliados. Virgilius 1. Æneidos,
Ter circum Iliacos raptauerat Hectora muros
Exanimũque auro corpus vendebat Achilles.
 Hinc Hectoreus: Ouidius in Epist.
Nomine in Hectoreo pallida semper eram.
 Hecuba, Priami Troianorũ regis vxor, filia Dymantis, Homero, aut (vt Virgilius, Euripidem sequutus, sentit) Cissei, capta Troia in canem verisa. Ouidius li. 13. Metamorph. Quam fabulam inde ortam putat Seruius, quod cum a

Gręcis captiua abduceretur, & filij sui Polydori corpus, in mare abiectum agnouisset, quoniam aliter iniuriã vlcisci non posset, Gręcos inanibus lacessiuerit conuictis.
 Hecubę sepulchrum, Thraciæ promontorium.
 Heddai, nomen viri. 2. Reg. 23. qui Huri. 1. Paralip. 11. dicitur. Lat. laudatio, siue confessio, aut clamor.
 Heder, filius Berix. 1. Paralip. 8. Lat. grex, siue defectio aut priuatio.
 Hedetani, Hispanię Tarraconensis populi Ptolem.
 Hedonacum, Bœotię vicus. Pausan.
 Hedones, & Hedoni, Thraciæ populi. Steph. & Suidas.
 Hedrus, Hiberniæ insula. Ptol. *Berdsei*, Cádno.
 Hedui, Gallię populi, Aruernis finitimi, post Heluetios & Sequanos in occasum vergentes, iuxta quos ex Alpibus fuit Araris: olim Romanorum fratres dicti, quorum hodie loca Burgundiones tenent. Illorum caput Augustodunum erat. Tacitus li. 3. vulgõ. *Le pays à l'entour d'Autun en Bourgogne.*
 Hedylium est mons Bœotię. Suidas.
 Hedymeles. Iuuenalis Saryta 6. *Quo tener Hedymeles.*
 Hedyphon, Babyloniæ regionis fluius. Strabo.
 Hedyppus, Susianę fluius, qui Persarum Asylum præterfluens, in Eulæum illabitur. Plin. libro 6. cap. 27.
 Hegaleos, mons Atticę nemorosus. Stat. libro vndecimo.
 Hegemon Characenus (est autem Charax, Phrygię vrbs) versificator, scripsit libellum Leuctricom, Thebanorum, Lacedæmoniorum. Steph.
 Hegesias, Cyrenaicus philosophus, qui tanta eloquentia mala vitę repręsentabat, vt earum miseranda imagine audientium pectoribus inserta, multis voluntaria mortis optentadę cupiditatem ingeneraret. ideõque a rege Prolemæo vterius hac de re dicere prohibitus. Cicero in Orat. & li. 1. Tuscul. quęst. Alter Magnesius, orator quoque egregius, cuius meminit Strabo.
 Hegesippus historiam scripsit Ecclesiasticã quinque libris, quos habemus, a Christo passo ad sua tempora. Suid.
 Hegesippus, poëta comicus: inter fabulas ipsius commemorantur *φιλῆσσοποι*. Athenæus.
 Hegesippyle, Holori regis Thracię filia, quam Miltiades Atheniensium dux accepit. Tortellius.
 Hegesistratus Ephesius, ob tribulis sui necem exul. Delphos perueniens, quemnã locum coleret, consuluit deum: cui Phœbus, Vbi saltantes videret rusticos cum coronis oleagineis, Itaque profectus in Asiam, rusticos eo modo cernens, vrbem condidit Eleam, Pythocles Samius apud Plutarch.

Hegitmatia, Ptol. libro 2. ca. 11. Germaniæ vrbs. Vulgò *Lignits*.
 Heidelberg, ad Necarum fluuium sita, Comitum Palatinorum Rheni sedes. Ptolemæo, vti putatur, Budoris. Nomen oppido datum existimant, à Gentium colonia, quæ ante multos annos hic habitasse, multis indiciis conuincuntur. Vocant enim Germani gentilem hominem, Heidem vel à nigrorū vacciniorum, Teutonice Heidelberg, multitudine. Olim Vāgonū imperio subdita fuit Heidelberg. Solum habet rerum omnium ferax. Est & florentiss. gymnasium à Ruperto Palatino multis priuilegiis anno 1346. donatum. F. Irenicus Vulgò, *Heidelberg*.
 Hegla, filia Salpha ad filij Hopher filij Galaad. Num. 26. Lat. festiuitas, aut gyratio eius.
 Hela regiuncula Asiæ, Attali regis emporium. Steph.
 Helam, ciuitas, 2. Reg. 10. haud procul à Iordane Lat. exercitus matris vel gentis siue ancillæ aut dolor seu expectatio matris vel gentis siue ancillæ, vel somnium.
 Helba, ciuitas quæ forte tribui Afer euenit. Iudic. 1. Lat. lac, siue adeps, aut mansit in ea, siue principium vel dolor in ea.
 Helcat, ciuitas, quæ de tribu Afer data fuit Leuitis, Iosue 21. Hæc etiam Halcath dicitur. Ios. 9. Lat. portio siue pars, aut lenitas.
 Helci nomen viri, 2. Efd. 12. Lat. portio, siue lenis.
 Helcia, pater Eliacim, 4. Reg. 38. Isa. 22. Est & nomen sacerdotis, 4. Reg. 22. Pater item Ieremie Prophetæ, Ierem. 1. 1. Par. 6. 2. Efd. 12. Lat. portio, siue lenitas Domini.
 Helec, filius Galaad filij Machir filij Manasse filij Ioseph. Num. 26. Ios. 11. Lat. portio, aut lenitas.
 Heled, filius Baana, 2. Reg. 23. Lat. mundus, 1. orbis, vel mustela, aut Syriacè rubigo.
 Helegus, inuentor tubæ primus, Palæph. lib. 2. & Pausan.
 Helei. Vide *ELEI*.
 Helam, nomen viri, Zach. 6. 1. Para. 7. Lat. somnians, aut sanans, siue expectatio eorum, aut dolor eorum.
 Helemaida, vrbs, Ios. 12. cap. 13.
 Helena, æ, siue Helene, es, filia Iouis ex Leda Tyndari Laconia regis vxore, quæ à Ioue in cygni formam transmutato compressa, duo peperit oua: ex quorum altero Helena & Pol lux, ex altero Castor & Clytemnestra exclusi fuerunt. Ex his Helena cum cæteris suæ ætatis fœminis formæ elegantia præstaret, à Theseo rapta est adhuc virguncula, non multo tempore post Castori & Polluci fratribus eam repetentibus, citra iniuriam restituta est, & Menelao vxori tradita: cui & Hermionem filiam peperit. Post hæc fama pulchritudinis eius intellectus Paris, contractis aliquot nauibus, in Græciam sese contulit: vbi à Menelao hospiti-

tio susceptus, clam se in amorem Helenæ insinuauit: tandemque absente hospite Helenam rapuit, & in patriam abduxit. Qua tam insigni iniuria commoti Græcorum principes, de bello Troianis inferendo in Aulide Bœotia coniuurauerunt. Nec multo post mille contractis nauibus in Asiam nauigarunt, multisque expugnatis oppidis, tandem Ilium obsederunt. Quo in bello cum Paris oppetiisset, Helena Deiphobo fratri eius nupsit. Verum eum eò iam res rediisset, vt Græci armis dissidentes ad dolum sese conuerterent, Helena quoque proditoris particeps fuisse putatur, & facem (quod signum aggrediendi negotij inter ipsam & Græcos conuenerat) ex arce sustulit, captæque iam vrbe Menelæum in Deiphobi cubiculum introduxit: eoque interfecto cum priore viro in gratiam rediit.
 Helena, insula Atticæ, ad quam appulit Helena post captam Troiam: quæ & Macris ob longitudinem dicebatur. Est etiam fons in Chio, in quo se Helena lauit. Steph.
 Helene, alio nomine Cranæ, insula vna ex Sporadibus, adiacens Sunio promontorio terræ Atticæ: inde dicta, quod Paris raptæ Helenæ primum in ea stuprum intulerit.
 Helehe, insula Aegei maris. Plinius hodie *Macroniso*. Item, Pyrenæis montibus vicinum oppidum, à parte Gallia. *Elma* hodie Vasæo. Est vrbs in Bithynia, Procop. & in Palæstina: Vtraque ab Helena Constantini matre ædificata. Vicus etiam Atæbarum: apud Sidonium, quem nonnulli hodie *Hesdin* vocari existimant.
 Helenes, Deucalionis & Pyrrha filius, à quo Græci Helenes nuncupati sunt.
 Helenia regio. Vide *HELINI*.
 Helenius, locus iuxta Canopum. Steph.
 Helenopolis. Vide *HELLENOPOLIS*.
 Helenus, filius Priami ex Hecuba, vaticinio clarus, quem quidam ob id à Græcis seruatum dicunt, quod loca opportuna ad capiendam patriam ipsis indicasset. Quinctia euerso Ilio Pyrrhum à nauigatione prohibuit, cæteris abeuntibus naufragium prædixit. Quamobrem non solum à Pyrrho seruatus, verum etiam liberaliter habitus est: cumque ille Oresti Hermionem eripuisset, Andromachæ, quam antea iustæ vxoris loco habuerat, Heleno concessit: adiecta etiam regni parte, quam Helenus de fratris sui nomine Chaoniam appellauit: in qua & urbem ad similitudinem Troiæ condidit, in qua & profugum Aeneam hospitio suscepit. Virgil. libro 3. *Aeneid*.
 Helenus, Sicambrorum rex, anno ab vrbe trecentesimo nonagesimo septimo.
 Helenus, filius Dioclis, Sicambrorum rex, ob inertiam regno. se abdicare coactus est, anno salutis 454.

Heleph,

Heleph, ciuitas. Ios. 19. Terminus Nephthali. Lat. mutatio, siue transitus, aut perforatio.
 Heles, nomen viri, 2. Reg. 23. Lat. armatus, siue liberatus, aut nudatus.
 Heleuteri, populi inter Celtas, proximi Cadurcis. Cæsar. *Vinarius*, quibusdam.
 Heli, nomen sacerdotis illius qui Samuelem vixit in Prophetam, 1. Reg. 3. pater item Ioseph mariti Mariæ virginis Luc. 3. qui Matt. 1. dicitur Iacob. Lat. eleuatio, siue oblatio, aut eleuatio, vel offerens seu pila.
 Heliades, filia Solis & Clymenes, sorores Phaethontis, quarum nomina sunt Phaethusa. Læpetusa, & Lampetia. Hæc cum iuxta Padum montem Phaethontis fulmine deiecti insolabiliter deflerent, in alnos siue (vt alij volunt) in populos versæ sunt, electrum lachrymanes. Vocantur autem Heliades à patre sole, qui Græcis Ἡλιος dicitur. Ouid. lib. 2. *Metamorph*. Eadem & Phaethontides appellantur à fratre Phaethonte. Virg. *Eloga* 6.
 Heliæa, iudicium Atheniensium omnium maximum, vt pote ex aliis quatuor congregatum, videlicet 500. & 50. & 200. & 100. Iudices Heliastæ dicuntur.
 Helias. Vide *ELIAS*.
 Helice, es, Græco nomine dicitur, quæ à nobis Vrba maior: Ἡλιεσσι, hoc est, à circumuolutione, quod diei noctisque spatio circum-polum Arcticum voluatur signum cælestis ad Septentriones.
 Helice, oppidum Achaïæ propriè ad sinum Crissæum, maris impetu haustum. Plin. lib. 2. cap. 92. Vide *ELICE*.
 Helice, Steph. vrbs Peloponnesi, ab Halica Lycæonis filio, aut Helice & Selinuntis filia. Steph. vrbs item Bœotia, & locus ad mare Euxinum, circa Cappadociam. Orph.
 Helicon, mons Phocidis, sinui Crissæo incumbens, non procul à Parnasso, eisque æmulus & altitudine & circui: qui & ipse Apollini sacer est & Musis. Hinc heliconides, & per epenthesin heliconiades, Musæ sunt appellatæ. Dicitur Helicò ab helicone, qui ibi cū Citharone fratre singulari certamine pugnasse fertur.
 Heliconius, Neptunus dicitur, non ab helicone fonte decantatissimo, sed ab helice ciuitate, vbi positum ei templum erat. Strabo lib. 8. refert totam helicè, vna cum heliconij Neptuni templo diluuij instar miserè à fluctibus absorptam, eamque cladem ob iram Neptuni accidisse. Nam cum Ionas ex helice profugi legatis sepius missis ab helicensibus, neque Neptuni statuam, neque sacra impetrare potuissent, iratum Deum proxima hyeme urbem ipsam toto cum loco aquis obruisse.
 Heligastus, Sicambrorum vates & sacerdos admirabilis, floruit anno ab vrbe 486. Tritem.
 Heleni, populi Thesprotia, & regia Helenia. Gentile Helenius, Steph.

Helingas, Hispania Tarraconensis ciuitas. Poly.
 Helicopsis, nomen Nymphæ.
 Heliadora, nomen Nymphæ.
 Heliadorus, nomen viri. Sophista fuit clarus, cuius etiam extat historia Æthiopica.
 Heliadorus rhetor, Adriani Cæsaribus temporibus, Imperatori charissimus, & ab eodem Magister epistolarum effectus: in quem extat illud Dionysij Sophistæ scomma, Pecuniam & honores dare Cæsar potest, rhetorem efficere non potest.
 Heliadorus Eremita, plurimas insomnes fertur duxisse noctes, ieiuniisq; septenos continuasse dies. Sozom. lib. 8. ca. 1. *hist. trip*.
 Heliogabalus, Antonini Caracallæ filius, qui ad imperium assumptus fuit matris opera apud Antiochiam. Huius mores impurissimos Lampridius describit. Herodian. lib. 5.
 Helionora, siue Leonora, Lusitania regis filia, Romæ cum Friderico Austriae duce coronata anno salutis 1451.
 Heliopolis, Hebr. *On*, hodie *Bethsemes* Arabibus, id est (vt Græcè) ciuitas Solis. ciuitas Ægypti, inter Alexandriam & Coptum, quæ à Græcis, teste Diodoro Siculo, Thebe dicitur. Altera est eiusdem nominis in Cilicia, patria Chryssippi Stoici. Solinus. Corinthus etiam olim Heliopolis dicta est. Steph. qui Heliopolim in Phœnicia, Thracia & Arabia describit.
 Heliotropium, Thessaliae vrbs. Polyb.
 Helis. Vide *ELIS*.
 Helisus. Vide *ELISEVS*.
 Helisos fluuius Atticæ. Stat. lib. 4. Thebaid.
 Helisyçi populi Ligurum. Steph.
 Helius Cæsareus Neronis adulatione potentissimus fuit, qui Sulpitium Camerinum virum primarium, eiusdemque filium è medio sustulit, crimini dans quod cum cognomine hereditario Pythici dicerentur, in Pythicas Neronis victorias ἐκ τῆς ἀμείνων μίνας impij viderentur. Ex Dione Cassio.
 Helius, proprium nomen viri, à sole, qui Græcè Ἡλιος dicitur. Plin. lib. 33. cap. 1.
 Helixæa insula Hyperboreorum, non minor Sicilia, sub fluuiio Cerambica: Insulani Cerambicæ dicuntur, Steph.
 Helixus, Cei insulæ fluuius, iuxta Coreffum, Strab. lib. 10.
 Hellanicus, historiographus clarus, anno ab vrbe 250.
 Hellas, ladis, latissima Europæ regio, olim disciplinarum omnium nutrix, quæ alio nomine Græcia dicitur. Vide *GRÆCIA*. Dicta Hellas ab Hellene Deucalionis filio Thucyd. lib. 1. Est & flumen Achaïæ.
 Hellas, vrbs Thessaliae, condita ab Hellene, non quidem Deucalionis, sed Phthij filio, & Chryssippi Iri filia. Phthius autem, Achaï filius erat. Est & alia Hellas Cœlesyria: Gentile, Hellanicus & Helladicus.

Helle,

Helle, les, Athamantis regis Thebarum, & Nephelae filia, quæ vnâ cum Phryxo fratre nouercales, insidias metuens, cum accepto à patre ariete aureo Pontum vellet traicere, magnitudine periculi conterrita, in mare decidit, eique nomen fecit: quod etiam hodie ab eius nomine Hellepontum vocant eruditi, Quid. II. Meramorph.

Hellen, Deucalionis filius, à quo Græcos Hellenes, nonnulli credunt fuisse nominatos. Vide HELLAS.

Hellen, à paruulo in monasterio nutritus, & educatus, plurima insolite edebat miracula, ita vt etiam ignem in sinu portaret, & nequaquam eius vestis arderet. Sozom. libro 8. capite 1. hist. trip.

Hellenes, ipsi Græci. Vide PANELLENES.

Hellenes, vrbs Callaicorum in Hispania Tarracoenensi. Strab.

Hellenicum & Caricum, loci in Memphide, à quibus Hellenomemphitæ & Cancomemphitæ. Steph.

Hellenopolis, vrbs Bithyniæ, post instaurationem Bithalbes. Steph.

Helles, filius Azariæ filij Iehu filij Obed. I. Paral. cap. 2. 11. & 27. lat. armatus, siue liberatus, aut nudatus.

Hellepontus, frater augustus inter Propontidem & mare Aegeum, Asiam ab Europa septem non amplius stadiorum intervallo distans: ita dictum ab Helle Athamantis filia in eo submersa. Hinc Helleponticus dicitur, & Helleponticus.

Hellepontus hodie dicitur brachiū sancti Georgij, *Le bras S. George, ou autrement l'estroit, ou le Destroit de Gallipoli.*

Hellepontias, regio adiacens sinui: Incole, Hellepontij Steph.

Hellestus Aethiopus rex, anno ab vrbe 1221. Helmechildis, Albionum regem, victus Rosimundæ impudicissimæ mulieris promissis, interfecit.

Helmon-deblathaim, duo nomina sunt. Helmon interpretatur occultatio, siue adolescentia aut seculum vel contemptus: Deblathaim, massæ de sicubus compactæ. Nomen loci, in quo castramerati sunt filij Israel, profecti de Diabon-gard. Num. 33.

Helon, ciuitas in terra Moab. Num. 2. Ier. 48. Pater Eliab principis tribus Zabulon. Num. 1. & 10. Est & nomen vrbs I. Paral. 6. quæ Ios. 21. dicitur, Helon. lat. fenestra, vel prophanatio, siue dolor, vel infirmitas.

Helorus. Vide E L O R V S.

Helorus, Istri fluminis filius, qui ab Aiace occisus est in ea pugna quam Græci cum Telepho rege Mysorum habuerunt.

Helos, vrbs Laconica, quæ & Phtheleō & Doriō dicta, quod in palude sita sit: cuius ciues Heloæ & Eleata, & regio *ελορεία*. Est etiam He-

los Ægypti. Steph.

Helos, locus Atticæ. Vide ECHELLIDAI.

Helotæ. Vide HELOS.

Helueconæ, Germaniæ populi, Tacito.

Helueteri, populi inter Celtas proximi Aruernis quorum sub imperio esse consueuerat in provincia Bituricensi & regno Francorum sita. Clar. sept. Com. Cæs. in hunc locum Helueteros.

Heluetij, Gallorum vel Celtogallorum gens nobilissima: horum caput Auenticum erat: qui è finibus suis in Germaniam transgressi, intra Hercyniam syluam, Rhenumque & Mœnim amnes habitauerunt. Forum tractum hodie è Germanis illuc profecti, tenent: hodie *Eydtgnossen*, hoc est, confederati, & à nonnullis Suiceri nominantur. Cæs. libr. 1. de bello Gallico, & Ptol. lib. 2. Strabo libro 4. & Cicer. libr. 1. Epist. ad Attic. Helueticorum termini sunt Rhenus latissimus atque altissimus fluuius, mons Iura altissimus, lacus Lemanus, & Alpes. Fines Helueticorum, habent in longitudine cccx. millia passuum, ait Cæsar, libr. 1. quod & hodie verum est. Nam sunt à medietate lacus Acronij Geneuam vsque miliaria Heluetica vt ipsi computant xxx. In latitudine autem inter Rhenum vel Iuram, versus finitima Alpium, lxx. millia passuum, quæ x. vel xi. miliaria Heluetica conficiunt. Continet autem milliaria Heluetica, vt nunc vtuntur, spacium duarum horarum equestris, duarumque & dimidiæ vel trium pedestris itineris. Computantur ergo octo millia passuum Italicorum pro vno milliario Heluetico. Ipsa verò societas, & foedus Helueticorum, quod barbaro vocabulo Ligam appellant, tredecim ciuitatibus constat, quarum hæc series est, Tigurum, Berna, Lucerna, Vria, Suicia, Syluania, Tugium, Glarona, Basilea, Friburgum, Solodurum, Scaphusia, Abbatiscella. His omnibus æqua libertas est, nec vllum caput habent, quemadmodum falsò credidit Sabellicus. Bello & rebus & gestis insignes. Inter Germanos nunc censentur, non Gallos, vt olim. Vide Comm. in Melam, Cæsarem & Cornelium Tacitum: vulgò *Les Suisses*.

Heluerum, Antonino. *Schlestadt* in Germania vrbs, Simlero.

Heluij, populi, inter Celtas monte Gebenna ab Aruernis diuisi: proximi sunt Gabalis, Cadurcis, ac Galliæ prouinciæ Romanorum. Ciuitas est. Episcopalis in prouincia Bituricensi & regno Francorum sita: nunc Albienfes dicti. Hinc M. Tullij Ciceronis matrem ortam esse Eusebius & alij tradunt: vulgò, *Le pays d'Albigeois*.

Heluinum, Samnitarum fluuius in Italia, Plin. *Piomba*, Leandro.

Heluris à paludibus dicti. Doxippus lib. 12. Chro-

Hely-

Helymus & Panopes, Acestor regis Siciliae comites, venatores fuerunt, Virgil. libro tertio Æneid.

Hem, id est, turbatio aut tumultus eorum. filius Lotan filij Horræi, Genes. 36. qui I. Paral. dicitur Homan.

Heman, id est, multus aut tumultuans, vel Syriacè fidelis, filius Maol, 3. Reg. 4. Filius Ioel. I. Paral. 6. 15. & 16.

Hemasini, Dalmatiæ gens Plin.

Hemath. Vide AMATH.

Hemeriscopium, vrbs Celtiberorum, Phocensium colonia. Steph.

Hemichara, Siciliae Mediterraneæ vrbs. Ptolem. Nigro, *Nicosia* vocatur.

Hemicynes, quasi semicanes, populi non procul à Massagetis & Hyperboreis, quos Apollonius in Argonautis canum instar latrare scribit. Steph.

Hemingus, Danorum rex, foedus cum Carolo Magni imperatore ixit, anno salutis 812.

Hemodes, insulæ septem in Oceano Germanico. Sunt in Codano sinu: & hodie vocantur, *Seelant, Fuynen, Langlant, Muan, Falsjer, Loylandt, Femeren*.

Hemona, id est, popularis, siue populus noster, ciuitas in tribu Benjamin. Ios. 18.

Hemor, pater Sichei. Genes. 33. & 34. Aet. 7. Lat. Afinus, siue lutum, aut vinosus, vel Syriacè, grauis aut ponderosus.

Hemoriscopium, vrbs est Celtiberorum. Phocensium colonia. Steph.

Hemuatæ, Arabiæ felicis populi. Plin.

Hemus, vel Hæmus, vel Æmus, mons in Thracia, excelitate conspicuus, ex cuius vertice vulgata opinio est Ponticum simul & Adriaticum mare, & Histrum amnem, & Alpes conspici posse: nam eius excelitas sex millia passuum continet. Dicitur Hæmus, à nomine regis Hæmi, à cuius sorore alter quoque mons Rodope nominatur, in quo transfiguratos esse Rhodopem & Hæmum fabulæ canunt. Ouidius lib. 6. Meramorph. Est & Hæmeus nomen Græculi histriionis, cuius meminit Iuuenalis. Est & nomē famosi latronis. Vide AEMVS.

Hen, i. gratia, siue misericordia, aut mansio, vel requies. nomen viri. Zach. 6.

Henadab, nomen viri. 2. Esd. 3. lat. gratia, vel misericordia dilecti.

Henetia, olim dicta, quæ nunc vocatur Venetia. Seruius.

Henesioris, regio in Sarmatia Asiatica. Ptolem.

Heneti, Paphlagoniæ populi, qui Antenore duce cum in intumum maris Adriatici sinum venissent, permisti Troianis, omnes vno nomine Veneti appellati sunt. Liuius libro 3. ab vrbe.

Heniochi mōtes circa Sogdianam aut Bactrianam. Plin.

Heniochi. Vide ENIOCHI.

Heniochia regio apud Caucaſum: incolæ Heniochi. Steph.

Henoch, filius Cain, Gen. 4. Filius præterea Jared, vir iustus à Deo viuus sublatuſ. Genes. 5. Luc. 3. Filius etiã Madian filij Abrahæ, Genes. 23. Filius etiam Ruben, Gen. 36. I. Paral. 5. Ciuitas item quem Cain extruxit, illique filij nomen indidit, Gen. 4. lat. dedicatus, vel disciplinatus, aut morigeratus.

Henricus, Foroulianorum dux, Iringum Auarorum ducē superauit, expoliuit: ingestimabilem prædæ theſaurum Carolo regi Francorum inſit, anno ab vrbe 1147.

Hēnicus I. Saxo, Germaniæ rex, anno salutis 920. Hungaros variis præliis vicit, cæciditque. Sclauos subegit, B. ennaburgum cepit: hinc Dalmatos, capta Grona ciuitate tributarios fecit, vicit & Bohemos. Vuitich. lib. 1. anno salutis 928. Danos, nauali incurſione Friſones prædantes, vicit, tributa eis impoſuit, & Nubam eorum regem baptismum ſuſcipere coegit. Luith. lib. 3. cap. 13.

Henricus II. Romanorum imperator, anno salutis 1003. Principes defeſtores vicit atque ſubegit. Capuæ Saracenos vicit, & Italia cedere compulſit. Bubaganum Conſtantinopolitanæ imperatoris ducem, qui Saracenis fauebat, bello acerrimo inſequutus eſt. Troiam in Apuliæ finibus, vbi olim Hannibalis caſtra fuere, à Græcis ædificatam obſedit, & per deditiōnem accepit. Blondus libro tertio, decad. 2. Hunc Henricum cum vxore Kunegunda virginitatem perpetuam obſeruaſſe quidam ſcribunt, & poſt mortem miraculis claruiſſe.

Henricus, Hērici II. Romanorum imperatoris filius, Cæſar Aquigrani electus eſt, ann. ſalutis 1025. Blond. lib. 3. decad. 2. anno ſalutis 1036.

Hēricus III. Romanorum imperator XVII. anno ſalutis 1040. aduerſus Oldericum Bohemorū Regem inſceliciter pugnauit. Tandem Oldericum ſuperauit, Bohemos tributarios fecit, copias exercitūque validū Romam duxit: congregata ſynodo, tres Pontifices tanquam tria terribilia monſtra, Benedictum, Sylueſtrum & Gregorium damnauit. Suitgerum Bambergensem episcopum, qui Clemens I. dictus est, Pontificem in ſynodo fecit, à quo & imperiale diadema accepit. Romanosque à Pontificum electione prohibuit, anno salutis 1054. Blond. lib. 3. decad. 2.

Henricus I. II. Henrici III. imperatoris filius, Romanorum imperator XVII. regnauit annis l. varia fortuna: nam & Saxones Bauarolque & Rodolphum imperij æmulum sæpius vicit, Pontificem Romanum, à quo per iniuriam è Christianorum numero exemptus fuerat, vrbe expulſit, aliumque Pontificē fecit. Poſtremo à filio bello petitus, dum ſe comparat morbo

morbo perit, anno salutis 1105.
 Henricus v. Henrici imperatoris filius, Romanorum Cæsar XIX. Romam venit, cepit Pontificem & aliquot Cardinales, seruauitque in vinculis, donec pace facta, Pontifex hactenus obseruatam auctoritatem Cæsari confirmasset, nempe beneficiorum & episcopatum per baculum & annulorum inuestituram, quam decreto abrogauerat Urbanus II. Blond. lib. 4. decad. 2. Æmil. lib. 5.
 Henricus v. Friderici filius, Romanorum imperator, anno salutis 1190. Sicilia regnum obtinuit: ducibus Archiepiscopo Moguntino & Othone Saxonie Duce, subsidium exercitum in Asiam misit. Qui anno sequenti audita imperatoris morte, in Germaniam rediere Blond. Plat. Æmil.
 Henricus VII. Lucemburgensis, Romanorum imperator, anno salutis 1309. singulis Longobardie ciuitatibus præsidēs dedit, Florētiā obsedit. Cum Friderico Siculo rege fœdus icit, exercitū in Calabriam aduersus Robertum Neapolitanum duxit: apud Bonconuentum morbo laborans, non sine suspitione ueneni, diem clausit extremum. Blond. libro 9. Æmil. lib. 8. anno salutis 1313.
 Henricus I. Hispanie rex; ludens cum pueris, gula casu apud Palantium perit, anno salutis 1243.
 Henricus II. Hispanie rex, anno salutis 1366.
 Henricus III. Hispanie rex, anno salutis 1388.
 Henricus IIII. Hispanie rex, anno salutis 1463.
 Henricus, Roberti filius, Francorum rex, anno salutis 1023. & 1057. Æmil. lib. 3.
 Henricus, Carinthie dux, rex Bohemie IX. anno salutis 1307.
 Henricus I. Anglie rex XII. anno salutis 1101. fratrem Robertum Northmannorum ducem instructa acie vicit, & Northmanniam obtinuit. Polyd. li. 2. Vvallos vicit, cæcidit, & in sua verba iurare coegit. Imperatori filiam sponsam cum dote vxorem dedit.
 Henricus Andegauensis, Anglie rex, anno salutis 1155. Cumbriam Northumbriamque recepit, ac Vvallos ad defectionem declinantes domuit. Thomam Cantuariensem Archiepiscopum exilio damnatum, occidendū curauit. Hiberniam subegit, ac pontificis Romani consensu suo adiecit regno.
 Henricus III. Anglie rex, anno salutis 1156.
 Henricus IIII. Anglie rex, anno salutis 1399. Principes aduersus hunc Henricum conspirarunt, manus conferuerunt, triumphauit Henricus victis hostibus. Polyd. lib. 21. Varijs seditionibus, coniurationibus, intestinis bellis laborauit. Idem li. 21.
 Henricus v. Anglie rex, anno salutis 1414. Ad Treas cum Carolo & Philippo Burgūdo pactus est Francie regnum. Catharinam Caroli v. Francorum regis filiam vxorem accepit.

Polyd. libro 22.
 Henricus VI. Anglie rex, anno salutis 1424. regnum Gallie aliquot annis obtinuit: tandem domesticis insidiis regno Anglie pulsus in carcere trucidatus est.
 Henricus VII. Anglie rex, anno salutis 1485.
 Henricus VIII. Anglorum rex, anno salutis 1509.
 Henricus II. Gallie rex, vbi annos regnasset duodecim, maximo cum suorum luctu violento fato è vita sublatus est, eo ferme tempore quo pro pace cum Philippo Hispanorum rege inita Lutetie solennes ferie celebrabantur, anno Domini 1559. tertio Idus Iulij.
 Heorta, Scordischorum oppidum Strabo. *Hardberg*, Lazio.
 Hephæstia, vrbs in Lemno. Steph. Est etiam vicus in tribu Acamantide, vbi Vulcani templū erat: Tribuli Hephæstides. Steph. Iuxta hunc vicum collis est, Vulcani vt creditur casu nobilitatus. Ferunt eum Vulcanum à Iunone ob insignem deformitatem è cælo præcipitatum in collem illum decidisse. Cuius fabulæ occasio inde sumpta est, quod totius hic collis combusto simillimus videatur, neque vlla in eo gignatur, Ex hoc colle effodiebatur terra Lemnia, Dioscoridis & Galeni scriptis maxime celebrata. Vrbs huius meminit. Ptolem. Geograph. li. 3.
 Hephæstij montes in Lycia, qui teda flammante tacti, adeo flagrant, vt lapides in ipsis aquis ardeant: aliturque ignis ille pluujs. Baculo si quis ex iis accenso traxerit fulcos, riuus ignium sequi narrant. Plin. li. 2. cap. 106.
 Hephæstium Lycie oppidum. Plin.
 Hephæstides. Vide PHÆSTIADES.
 Hephæstion, vnus ex Alex. Magni ducibus, multam ab eo amatus, quem ille ita cum Cratæro conferebat, vt hunc quidem φιλοβασιλία, Hephæstionem verò φιλαλέξανδρον, appellaret. Hunc vita functum tam magnifico funere profecutus est, vt facile omnes pompas superaret: in funus enim hoc supra duodecim talentorum millia impensa feruntur. Plutarch. in vita Alexand.
 Hephæstos, proprium viri, & nomen Vulcani.
 Hephæsturesi, id est, Vulcani insulæ, regioni Adiabne adnumerantur. Steph.
 Hephæ, i. fodiens, aut explorans, siue opprobriū vel confusio: filius Ashar ex Naara vxore. I. Par. 4. Portio regni terræque Chanaan, quam Iosue expugnauit. Ios. 12. 4. Reg. 14.
 Hepium, vrbs Triphylia. Steph.
 Heptacometæ, barbari in Cyzico monte habitantes: quorum nonnulli Thyzeres vocabantur, Steph. Byzeres legendum videntur. Heptacometæ nimirum à septem vicis dicti sunt. Mosinæ à Strabone & Mosines à Diodoro cognominantur.
 Heptagoniæ, nomen loci. Liuius 4. bell. Macedon. Quod roboris in exercitu erat trifariam diui-

diuisum: parte vna à Phæbeo, altera à Dictynneo: tertia ab eo loco quem Heptagonias appellant, aggredi iubet.
 Heptanesis, India intra Gangem vrbs. Ptol.
 Heptaphonos, nomen porticus, quod in eo septies vox reddatur in Olympia. Plinius libro 46. cap. 15.
 Heptaphorus, nomen viri.
 Heptapolis, Ægypti regio, Dionys.
 Heptaporus, Rhæsus fluuius Troianus: quia septem locis vadari potest eadem via, propter quod & Polyporus, Straboni appellatus est.
 Heptapylos, Thebarum Bœoticarum epitheton, à septem portarum numero ductum: idque ad discrimen Thebarum Ægyptiarū, quæ à numero centum portarū ἐπὶ ἑπτάπυλοι dicebatur.
 Her, i. vigil, aut denudās, vel effundēs, siue æmulus, vel ciuitas, filius Iudæ ex Sue vxore sua. Gen. 38. 1. Para. 4. Pater Elmadan. Luc. 3.
 Hera, Iunonis nomen apud Græcos. vnde Heræa ipsius festa, & Heræum templum eius appellant. Sicilia etiam vrbs. Hera dicebatur, quæ alias Hybla minima. Steph. Est item Cereris cognomen, apud Paul. in Arcadicis.
 Hera, Æolidis oppidum, Pausan. Arcadie item. Eidem.
 Heracleas & Plutarchus, natura & meritis fratres (ambo enim Origenis discipuli, ab eo ad fidē de perfidia conuersi) non solum perfectæ vitæ instituta seruarunt, verum etiam (quæ summa est beatitudinis) martyrij consecuti sunt palmam. Euseb. lib. 6. cap. 3. hist. eccles.
 Heraclea, Bithynie vrbs clarissima, ob celeberrimas quas emisit colonias. Strab. diu tyrannorum sæuitiam passa: mox libera facta est. Iustinus lib. 15. Heracleam à Bœotiis iterum oraculo monitis, in Herculis honorem conditum esse ait.
 Heraclea, vrbs in Italia ad Crotonem. Mela li. 2.
 Heraclea, Gallie Narbonensis vrbs, ad Rhodani ostium. Plin. Caccabaria cognominata ab Antonino. S. Gilles, I. Poldo.
 Heraclea, Siciliae vrbs inter Pachinum & Lilybæum. Mela lib. 2. 2. & Prol.
 Heraclea, vrbs Ponti: hodie Naxioportus.
 Heraclea, ciuitas Bosphorana, in finibus Europæ, quæ antea Perinthus vocabatur. Mantuanus, — *quæ magna Perinthus*
Ante fuit, priscum mutauit Heraclea nomen.
 Nunc Calpe. In hac fuit amphitheatrū tanta structura, vt inter septem orbis miracula connumeratum sit, à qua Dionysius philosophus Zenonis discipulus, Heracleotes à Cicerone in Tusc. Alia est in radicibus Oete montis, quam Afaris fluuius abluit. Alia in Ponto iuxta Lycum amnem. Alia iuxta Rhodani ostia. Alia item in Campania, quæ & Herculanis dicitur.
 Helaclea, Step. insignis vrbs Thracie in Ponto: secunda Sicilia, tertia Lydie, 4. Libye, 5. Sardinie, 6. Italiae, 7. Celticæ, 8. Thessalie, 9. Ca-

ria, 10. in Lydio Tauro, 11. inter Scythiam & Indiam, 12. insula in Carpathio pelago, 13. Syria, 14. Phœnicie, 15. Pierie, 16. ciuitas & insula. 17. Cretæ, 18. Pifaica, 19. Carie, quæ vocatur Alcmania, mediterranea, 20. ciuitas iuxta Cummam Aeolidis, 21. Acarnania, 22. insula in Atlantico, 23. Macedonia, ab Amynta, Philippi fratre cōdita. Gentile Heracleus & Heracleota. Stephanus. Idem alibi Heracleam Carie, alias Pistarchiam nominatam scribit. Straboni etiam pagus huius nominis est in Asia minori, ad sinum Adramittenū. Est & apud eundem Heraclea insula in Atlantico mari, & alia in Carpathio.
 Heraclobucoli, vicus in Ægypto.
 Heracleon, grammaticus Ægyptius, scribit commentarios in Homerum & Lyricos. Suid.
 Heracleonas, cum Martina matre, 62. Romanorum imperator, anno ab vrbe 1394. Blond.
 Heracleopolis, nomen trium ciuitatum. Vna est in Ægypto, ex qua Theophanes physicus: altera non longè à Pelusio: tertia secundum Nilii ostium, quod Canopicum est. Volaterranus ex Stephano.
 Heracleotes Dionysius Philosophus Zenonis discipulus Heracleotes à Cicerone 2. Tusc. appellatus est, vbi fuit amphitheatrum vnū à septem spectaculis. Vide & 4. Tusc. & 5. de Finib.
 Heracleotes, insula inter Italiā & Sicilia. Anton.
 Helacleum, Tetragonum. Vide CHELIDE.
 Heracleum, promontorium iuxta Thermodontis fluuij ostium, Ptol.
 Heracleum etiam Marmaricæ, inter Chersonesum & Paliurum, Straboni. Plinio fluuius est Sarmatice Asiaticæ, in Colchorum regione. *Caccari* à G. Mercatore dicitur. Est promontorium eiusdem nominis ibidem. Plin.
 Heraclides Lycius, domi vir clarus, sophisticafacultate insignis, Smyrne docuit, vbi in honore maximo fuit. Dicunt eū olim apud Seuerū principem ex temporali facultate dicentem, aulicis præsentibus exterritum, sermone excidisse. Solus sophisticarum ad hanc artem industria & labore, natura minimè iuuante contendit. Philostratus.
 Heraclides, è Mopso, ciuitate Cilicie grammaticus nobilis. Steph.
 Heraclides, pictor nobilis Macedo, qui initio naues pinxit: captusque Perseo à Paulo Aemilio, Athenas commigrauit eodem tempore quo & Metrodorus philosophus & pictor. Plin.
 Heraclides Poticus philosophus. Athenas cōcessit: Platonem, deinde Aristotelem audiuit. Reliquit ingenij monumenta quæ non extant. Vir fuit mollioris habitus, vt pro Pontico Pompeius vocaretur. Diog. Laert. Cic. Tusc. quæst. lib. 5. Scripsit, mulierem quandam, septem diebus exanimem, ad vitam fuisse reuocatam. Plin. li. 7. cap. 52.
 Heraclitus, ecclesiasticus nobilis, anno salutis 196. Heraclitus,

Heraclitus, philosophus Ephesus, *ἠρακλειδὸς* cognominatus, hoc est tenebricosus, propterea quod de industria adeo obscuraret styllum, ut eius scripta philosophi sudantes vix intelligerent. De hoc memoriae proditum, quoties domo egrederetur, flere solitum, cum Democritus contra soletur ridere, propterea quod alteri omnia, quae agimus, miseriae, alteri ineptiae viderentur. Vergente in senium aetate in hydropem incidisse ferunt: cumque spretis medicis, simo bubulo se oblenisset, & ad solem se siccaret, dormientem a canibus esse dilaceratum. Nullum inuenitur habuisse praecceptorem, tantum natura & diligentia sola profecit, quidam tamen audisse Xenocratem & Hippasum Pythagoricum volunt. Floruit temporibus ultimi Darij: scripsit poetice multa: ab Aristotele saepe testis citatur. Fuerunt alij quatuor Heracliti: primus poeta Lyricus, secundus Halicarnassus summe elegantiae: tertius Lesbius, qui Macedonum scripsit historiam: quartus vir ridiculus.

Heraclius, fluius Graeciae circa Bulidem, Phocidis urbem. Pausan.

Heraclius, imperatoris proprium, ab Hercule deductum formatione Graeca.

Heraea, promontorium e regione Chalcedonis, (alias Carthaginis) qua aliqui non recte vulgo *ἠρακλειδὸς* dictam putant. Descriptionem eius carmine Demosthenis Bithyni Stephanus recitat.

Heraea, urbs Arcadiae. Sologorgus dicta, iuxta Messeniam Peloponnesum versus sita. Steph. Gentile, Heraeus, vel Heracus.

Heraea, urbs quae & Hecatombea vocatur, quod Iunoni centum boues illic immolarentur, &c.

Heraeus, vel murus Heraeus, urbs Thraciae, Stephano. Item Sardiniae oppidum. Ptol.

Heraeum item Graeci vocant templum Iunonis, quam *ἠραειν* appellant.

Heraeus, portus ad Bosporum in Asia minori. *Molodi S. Ioan Calamolo*, hodie.

Heraldus, xvii. Angliae rex, anno salutis 1038.

Heran, i. vigilia, aut magister earum. filius Suihala, filij Ephraim, Num. 26.

Heratus, x. Sicyoniorum rex.

Herbessus, Siciliae mediterraneum oppidum. Ptol.

Herbanum, Tusciae oppidum. Plin. libro 3. cap. 5.

Herbipolis, Francorum Orientalium caput, germanice *Wirtzburch*, a dulci musto, quod Herbipolensis ager suppeditat, nomen obtinere videtur. Urbs est in plano sita, collibus vitiferis, amoenis hortis & pratis circum ornata, fossis, vallibus, mœnibus & propugnaculis bene munita, & populosa. Ad occasum Mœnus fluius urbem proximè præterlabitur. Vtramque ripam ingens pons iungit lapideus, fortibus nitens pilis. Ultra Mœnum proximus mons, pulchram & loci natura munitam arcem, episcopi (qui etiam Dux Fran-

corum est & appellatur) sedem continet.

Herbita, Siciliae urbs apud Ptolemaeum, hodie *S. Nicolao*.

Herbulenses, Siciliae populi. Plin.

Herceus, siue Hercius. Vide **HERCIUS**.

Hercinij, vide **Hercynij**.

Herculaneum, oppidum Campaniae. Diodorus, Eutropius.

Herculanus, consul, collega Asporatij, anno ab urbe 1025.

Herculanus nomen possessivum. Est & Herculanus, nomen proprium, ab Hercule deriuatum. Gellius libro quinto adiectivum posuit: Comprehensa, inquit, mensura Herculani pedis.

Herculaneum, Campaniae felicitis ad sinum Puteolanum urbs est inter Pompeios & Neapolim. Plin. hodie *Corre di Ottavo*, Leandro.

Hercules, Iouis & Alcmenae filius, ob fortitudinem & gloriam inter deos relatus. Cic. libr. 3. De natura deorum, sex hoc nomine fuisse appellatos commemorat: quorum primus fuit, qui certavit cum Apolline de tripode. Alter, Nilo natus, Aegyptius, quem aiunt Phrygias literas inuenisse. Tertius, ex Ideis Dactylis, cui inferias offerunt. Quartus, Iouis filius, ex Asteria Latonae sorore, qui Tyri colitur, filiamque habuit Carthaginem. Quintus, in India, qui & Belus dicitur. Sextus, Thebanus, ex Alcmena & Ioue genitus, cui aliorum gesta assignant. Herodorus scribit, Herculem vnum esse ex duodecim diis Aegyptiorum, Graecisque ab Aegyptiis hoc nomen mutatos, indidisse filio Amphitryonis. Varro XLIII. Hercules nominat: omnes tamen qui robore praestiterunt, hoc nomine ab Hercule Alcmenae filio appellatos fuisse affirmat. Macrob. libr. 1. Satur. capit. 20. asserit Herculem eundem esse cum Sole. Herculem autem Alcmenes filium maximè nobilitavit implacabile Iunonis odium, quae, quod ex pellice natus esset perdere illum cupiens, nouis semper monstris obiecit: quae res expectationem eius maximè sefellit. Ille enim semper victoriam referens immortale sibi decus peperit, adeo ut illa prius iubendo, quam hic laborando defatigaretur. Quo factum est, ut multi fuerint Hercules, qui variis temporibus floruerunt omnes heroica virtute, rerumque gestarum magnitudine insignes, tamen huic vni reliquorum omnium labores tribuantur: quorum quando nusquam non mentio occurrit, visum est celeberrimos aliquot subiicere. Primò itaque cum adhuc in cunabulis iaceret, geminos angues a Iunone immisos elisit. II. Thestij filius numero quinquaginta adhuc puer, sed corporis robore praestans, vna nocte compressit, suscepitque quinquaginta filios, quos Thestidas vocauerunt. III. iam adultus hydram colubris & capitibus pullulantem, face & ferro in Lerna palude oppressit. IIII. Ceruam

Ceruam aëripidem, aureaque habentem cornua, in Maenalo monte cursu comprehendit atque interfecit. V. in Nemea sylua iuxta Cleonas inuisitatae magnitudinis leonem iugulauit, qui neque ferro, neque ligno, neque lapide interfici posset, & detractam pellem pro insigni gestauit. VI. Diomedem Thraciae regem, qui equos suos hospitum carnibus & sanguine pascebat, deuicit, victumque ipsius equis in pabulum dedit. VII. in Erymantho Arcadiae monte terribilem aprum, & omnia circa illum locum deuantantem, cepit, eumque viuum ad Eurytheum attulit. VIII. Symphalides aues sagittis, ut quidam volunt, interfecit: ut alij, sonitu ahenei crepitaculi usque ad insulam Aetiaada fugauit. IX. Taurum, insulam Cretam ferè totam deuantantem domuit, eumque vincitum ad Eurytheum attulit: qui postea eum Atticae regioni immisit, cui plurimum damni intulit: sed a Theseo interfectus fuit apud Marathonem Ouidius libro 7. Metamorphoseon. X. Acheloum superauit. XI. Busiridem Aegypti regem hospites suos maciantem occidit. XII. Antaeum gigantem in Libya lucta victu suffocauit. XIII. Calpen & Abylam montes antea coniunctos, diuisit. XIV. Aurea mala in Hesperidum hortis, interempto prius dracone peruigili, qui ea custodiebat, sustulit. XV. Coelum, iam fesso & succumbente ponderi Atlante, humeris tulit. XVI. Geryonem Hispaniae regem tricorpore bello superauit, eiusque armenta abduxit. XVII. Cacum latronem, Vulcani filium, semi hominem, & flammium oppressit. XVIII. Lacinum latronem extremam Italiae oram infestantem sustulit, ibique Iunoni templum constituit, quod Iunonis Laciniae appellauit. XIX. Albionem & Bergionem iter ipsius impediens, haud longè ab ostio Rhodani, a Ioue patre lapidum imbrem adiutus, deuicit. XX. Pyrechum Euboeae regem, Bœotias bellum inferentem profligauit, eumque pullis equinis alligatum in diuersas partes discepsit. XXI. Centauros domuit. XXII. Augiae stabulum repurgauit. XXIII. Hesionem Laomedontis filiam monstro marino expositam liberauit, occiso prius ceto, sed quum Laomedon equos praestantissimos in praemium illi pollicitos denegaret, Hercules indignatus, Troiam euertit, & occiso rege Hesionem Celamoni, qui primus murum conscenderat, in praedae partem concessit. XXIV. Diripuit insulam Cón, regemque Eurypylum cum vxore & liberis trucidauit. XXV. Amazonas debellauit, earumque reginam Hippolyten cepit, cui baltheum abstulit, Eurytheoque regi tradidit: captam vero Amazonem Theseo bellorum socio dedit. XXVI. Ad inferos descendit, & Cerberum iter prohibentem, triplici catena vincitum ad su-

peros traxit. Sunt qui dicant Herculem etiam adiuuasse Theseum in rapienda Proserpina, alij solum Theseum eam eduxisse ad superiores, Ditemque vulnerasse. XXVII. Alcestem Admeti regis coniugem ab inferis ad virum reduxit. XXVIII. Ab inferis reuersus Lycum Thebarum regem, eò quod Megaræ coniugi vim voluisset inferre, interemit. XXIX. Aquilam, quae Promethei in Caucaaso religati perpetuò renascens iecur exedebat sagittis traiecit. XXX. Cygnum Martis filium equestri certamine vicit. XXXI. Occidit Theodamantem, quod ei cibum denegasset, illiusque filium Hylam sibi clarissimum, secum abduxit. XXXII. Cercopas vicit, dum Omphalæ Lydorum reginae seruiret. XXXIII. Pylum diripuit, eiusque regem Neleum, cum tota domo præter Nestorem trucidauit insuper Iunonè Neleo opem ferentem telo trifurco vulnerauit. XXXIV. Zetem & Calain alatos Boreae filios in Teno insula quae Delo adiacet, interfecit, ut in eorum sepulchros duas erexit columnas. XXXV. Torridam Zonam & Lybiae aestuantes harenas incolumis pertransiuit: Brenia & Syrtes naue amissa pedes superauit. XXXVI. Columnas in Occidente quae de eius nomine Hercules dictae fuerunt, erexit. XXXVII. Eurytum Oechaliae regem occidit, ipsamque Oechaliam urbem deleuit, & Iolen Euryti filiam sibi denegatam (quam tamen parens antea ei desponderat) vi obtinuit, eaque secum in Euboeam abduxit. Quod cum Deianira coniunx rescuisset, maritum suum Ioles amore detineri, per Lycham seruum vestem illi misit Nessi Centauri sanguine infectam, futurum rata, ut ea ratione languentem viri amore excitaret, eumque ab aliis auulsum, ad se vnam reuocaret, quemadmodum Centaurus ipsi persuaserat. Cum itaque Hercules vestem sacrificaturus induisset, in tantam rabiem versus est, ut constructa pyra seipsum combussit: post mortem vero in deorum numerum relatus est. Hic rediens ex Hispania, creditur literas in Italiam intulisse: quam obrem, in templo, etiam cum Musis colebatur.

Herculis labores ab Ouidio & Virgilio descripti, Virtute praediti hominis aduersus varia vitia & vitæ incommoda pugnas depingunt. Si physice fabulam explices, pleraque ad Solem referuntur. De Hercule autem & eius gestis vide Lylium Gyraldum, peculiari Syntagmate: & N. Comitem, mythologiae, libro 7. cap. 1.

Herculis aras in Assyria vicina Mesopotamiae. Ptolem.

Herculis Arenae, montes in Pentapoli, Africae regione. Ptolem.

Herculis Columnas apud Frisios nominat Tacitus. Locus est inter Groningam & Couordam oppida.

Herculis fanum, Etruriæ inter Lunæ portum & Arni ostia. Ptolem. item Melitæ insulæ portus.
 Herculis insula. Ptolem. Sardinia à latere Occidentali adiacens. *Asinara*, hodie.
 Herculis lauacra, in Driopide regione, Anton. liberalis.
 Herculis petra, apud Plin. in agro Stabiano.
 Herculis portus, prope Vibonem describitur à Plin. lib. 3. cap. 5. *Formicula*, hodie.
 Herculis promontorium in Mauritania Tingitana, in Galatia, & in Albionis insula. Ptol.
 Herculis turris, Cyrenaica vrbs ad mare mediterraneum, Ptolem. *Corcuera*, Castaldo.
 Herculeus, vir Romanus, qui Marianas partes fouit cum Sertorio.
 Herculeum, promontorium Locrense.
 Herculis portus, Ptolemæo, vrbs Massiliensium. vulgò dicitur, *Villefranche*.
 Est & Herculis portus in littore Brutio non procul à Metauro fluuio: Plinius libro tertio cap. 5.
 Hercyna, Virgo fuit Proserpinæ comes, à qua & fluuius Hercyna nomen consequutus est. In templo consecratum virginis illius simulacrum anferem manibus gerebat. Huius meminit Linius. Ex Turnebo.
 Hercynia, maxima Germaniæ sylua, quæ pro regionum & locorum ratione varia obtinet hodie cognomina, de qua Cæsar Commentariorum 6. Huius, inquit, Hercyniæ syluæ, latitudo nouem dierum ad iter expedito patet: non enim aliter fieri, potest, neque mensuras iterum nouerunt. Oritur ab Heluetiorum & Nemetum, & Rauracorum finibus, rectaque fluminis Danubij regione pertinet ad fines Dacorum & Anartium. Hinc se flectit sinistrorsum, diuersus à flumine regionibus, multarumque gentium fines propter magnitudinem attingit, neque quisquam est huius Germaniæ, qui se aut audiuisse, aut adisse ad initium eius syluæ dicat, cum dierum iter XL. processerit, aut quo ex loco oriatur acceperit. Hactenus Cæsar, apud quem præpostero characterum ordine XL. pro LX. legi videtur, teste Vadiano. Stephano *Ἡρκύνιον*, mons Italiæ, à quo Hercynis regio. Hercynius, possessiuum.
 Hercynij, populi, vetus Pelasgorum colonia.
 Hercynium, Italiæ mons. Steph.
 Herebus, profunditas inferorum dicitur. Vide **EREBVS**.
 Hered, filius Balæ filij Benjamin. Num. 26. Heb. Ared. Lat. imperans, siue descendens.
 Hered, ciuitas. Iof. 2. Lat. Onager, aut Syriacè, draco.
 Herem, nomen viri. 1. Esd. 10. Lat. destructio, siue anathema, aut rete, vel reticulum, siue dedicatum, vel consecratum. scil. Deo.
 Heren, mons in Mauritania Cæsariensi. Ptolem.

Herenatium, Germaniæ inferioris oppidum. Anton.
 Herennianus, consul cum Seuero, anno ab vrbe 923.
 Heresburg, castrum à Carolo Francorum rege captum, anno ab vrbe 1524.
 Hereus, mons Siciliæ, ex quo Chryfas fluuius. Vibius.
 Heri, filius Gad filij Iacob. Genes. quadragesimo sexto.
 Herius, Galliæ Lugdunensis fluuius. Ptolem.
 Herillus, Chalcedonius Philosophus, Zenonis discipulus, qui cum audisset scientiam laudatam esse ab Aristotele & Theophrasto, summum bonum in ea posuit. Cice. libro quarto Academic. quæstionum, & libro secundo de Finibus.
 Herimerus, Francorum rex, anno salutis vigesimo primo.
 Herlinus, vnus ex Centauris.
 Herma, ciuitas Hispaniæ. Auieno.
 Herma, ciuitas in tribu Iuda Iof. 12.
 Hermæa, Africæ Propriæ oppidum: Cretæ item & Libyæ. Ptolem. Est etiam Thraciæ & Sardinia promontorium. Ptolem.
 Hermas, vir quidam. Rom. 16.
 Hermanduri, siue Hermunduri, Germaniæ populi Cheruscis finitimi eo in tractu quem hodie Misniam vocant, Plinius libro quarto capite 14.
 Hermannus, Sueuorum dux. Luithprand. libr. 5. cap. 4.
 Hermaphroditus, Mercurij & Veneris filius, vt ex ipsa statim vocis compositione apparet. Nam Mercurius *Ἡρμης*, Venus, *Ἐρως*, à Græcis dicitur. Hic cum vagabundus in Caria ad limpidissimum fontem quem Salmacis Nympha incolebat, peruenisset, illa subito eius amore correpta (erat enim adolescens formosissimus) cum neque blanditiis, neque precibus ad concubitum flectere eum posset, simulato recessu post vepres latuit. Is autem Nympham abiisse ratus fontem nudus intrauit: quod videns Salmacis subito accurrit, & abiectis, vestibus arctissime eum complexa est. Sed cum ne sic quidem obstinatum iuuenis animum exorare posset, à diis petiit, vt ex duobus corporibus in vnum redigerentur. Quibus precibus à superis exauditis ambo in vnum corpus coaluerunt, ita tamen vt sexus vterque integer remaneret. Quod cum vidisset Hermaphroditus, à superis petiisse dicitur, vt ea fonti natura maneret, vt qui vir eum intraret *ἠνδρόμορος*, id est, vtrumque sexum habens, exiret. Hinc factum est, vt omnes Androgyni ab huius vnus nomine vocentur Hermaphroditum. Ouidius libro quarto Metamorphoseon,
 Hermaphroditum fingunt Mercurij & Veneris filium, eo quod stella Mercurij, ob qualitates quibus

quibus præest, mediæ naturæ putatur. Nam cum aliæ stellæ ab Astrologis dicantur masculinæ propter maius robur quo calor excitant: aliæ verò propter debiliores vires, & naturam humidam cui dominantur: Mercurij stella nunc humidum abundè excitat pro situ & motu suo. Porro, Salmacidis nymphæ fabula non tam ad vitium aquæ quàm ad inertiam & desidiosum otium, quo vires hominum enervantur, referenda est. Erant enim Cares, qui eo loco habitabant, homines desidiosi & luxuriæ pleni, ac fœdis dediti libidibus: vnde & Hermaphroditus vulgò appellabatur. Nam Hermaphroditus etiam dicitur qui mollis est & vtramque Venerem exercet. In eam ferè sententiam & Strabo exponit hanc fabulam, lib. 14. cui consentit Ouid. Salmacidim nympham otio & libidini deditam describens.
 Hermæa, Ptolem. vrbs Africæ maioris: Mercurij promontorium, Pomp. Melæ.
 Hermagoras Æolides, Carion cognominatus, rhetor egregius, scripsit artem rhetoricam libris sex, de diligentia orationis, de decoro, de elocutione, de figuris. Docuit Romæ Augusti tempore, decessitque senex.
 Hermagoras, Amphipolitanus Philosophus, discipulus Persei, plures scripsit dialogos. Suid.
 Hermagoras, Philosophus & orator. Cic. in lib. de claris Oratoribus.
 Hermatotrophi circa Margianam populi. Plin.
 Hermathena, Mercurij ac Mineruæ statua coniuncta.
 Hermeas, è Caria dux inclitus Antiochi magni, qui cum eo & Taurum petrasit, & res magnas gessit. Ad extremum ab eo ab suspitionem interfectus vnà cum coniuge & liberis qui erant Apameæ. Polyb.
 Hermengildus, Leonogildi filius, à patre, quia Ariana hæresi contradicebat, persequutus, acie capus, ac securi percussus est. Blond. lib. 8. Æmil. lib. 1.
 Hermenij, populi Moscorum prope Colchos. Perotrus.
 Hermental, fanum à Carolo Francorum rege destructum, anno ab vrbe 1524.
 Hermes, cognomen Mercurij *Ἡρμης Ἐρως*, id est, ab interpretatione, quod nunciis & interpretum deorum sit habitus. Vide **MERCVRIVS**.
 Hermes Trimegistus, Philosophus Ægyptius, post Mosen fuit, cuius tempore in Ægypto studia Philosophiæ clarere cœperunt, cum antea tantum circa Astronomiam, & huius generis disciplinas versarentur: quæ ad exercendum ingenium magis, quàm ad illustrandum animum valent. Scripsit lingua patriâ dialogum in Latinum sermonem postea conuersum, vbi Asclepius introducit. Deū omnino vnum opinatur omnium conditorem, errorumque fatetur parentum suorum, qui

superstitiones idolorum inuenerint. Suidas & August. de ciuitate Dei.
 Hic præterea Hermes Trimegistus, cum in Ægypto sacrum quoddam animal, Serapi dicatum, in tota die duodecies vrinam facere pari semper temporis intervallo, obseruasset, per duodecim horas diem diuidi debere coniecit. Exinde hic horarum numerus longo tempore est custoditus: postea in 24. horas diuisus est dies. Polyd. Virg. lib. 2. cap. 5. de rer. inuent.
 Hermes, philosophus Ægyptius, auditor Syriani sophistæ, condiscipulus Procli sub Adriano principe, vir non minore iustitia, quàm doctrina præditus. Moriens iurauit & immortalē se esse, & incorruptibilem animum habere. Suidas.
 Hermias, eunuchus, trapezitæ cuiusdam faraulus, Athenas profectus, Platonem Aristotelēque audiuit: & domum reuersus, cum domino suo, Atarnenses & Assenses aggressus, eos subegit, & illis simul cum domino imperauit.
 Hermias, puer, quem Delphinus in mare portabat.
 Herminerichus, Consul cum Fl. Basilico, anno ab vrbe 1218.
 Herminius mons, Cæsari in Lusitania, Dionys. hodie *Monte Arminno*.
 Herminius, Germanorum dux fuit, qui Varum Augusti. legatum cum tribus legionibus ad interuentionem deduxit. Sueton. in vita Augusti, & Tacitus de rebus Germanicis.
 Herminius, Rom. quidam, vnus ex his qui vnà cum Coclite Hetruscis in ponte Sublicio restituerunt, donec à tergo solueretur. Liu. lib. 1. ab vrbe condita.
 Herminius, Hetrusci nobilis nomen apud Virg. 1. Æneid.
 — *Ingentem corpore & armis
 Dejicit Herminium.*
 Hermion, Thuysconum rex. Berol.
 Hermiona, Græciæ oppidum, Iunonis fano inclitum, vt notat apud Pomponium Vad.
 Hermiona, ciuitas in conspectu maris Ægæi. Virgil. in Ciri,
Hinc firmus, hinc statio, contra patet Hermiona.
 Hermion & Hermione, ciuitas que etiam Laceria vocabatur. Steph. Alio in loco dicit Laceriam vnā esse in Magnesia, alterā in Italia.
 Hermione: filia Menelai ex Helena, quam Tyn-darus auus maternus Orestis despondit indignato patre, qui id temporis pro Helena vxore bellum ad Troiam gerebat. Quo in bello cum Achilles Paridis fraude occisus esset, Pyrrhusque filius eius in patris locum successisset, Menelaus ignarus eorum quæ à socero gesta erāt, Hermyonem Pyrrho despondit, & in patriam reuersus vxorem ei tradidit. Quam rem ægrè ferens Orestes, Pyrrhum in

Apollinis templo trucidauit, sponſamq; ſuam recepit. Virgil.lib.3. Æneid. Extrat apud Ouidium Epiſt.Hermiones ad Oreſtem.
 Hermione, templum in Peloponneſo, ſacrum Cereri ac Proſerpinæ, ad quod qui confugerint, tuti ſunt propter loci religionem, vnde natum prouerbum,Hermionis vice.
 Hermione, filia Martis & Veneris, vxor Cadmi, cuius Vulcanus pulchrum, ſed pernicioſum monile formauit, tandem cum marito mutata dicitur in ſerpentem.
 Hermiones, Germaniæ populi vltimi. Pompon. libro 3. Pomerani nunc vocantur Vadiano. Tacitus.
 Hermionia, vrbs circa Riphæos montes. Orph. in Argonaut.
 Hermionicus ſinus, circa Hermionem Peloponneſi. Strabo.
 Hermippus, Athenienſis poëta antiquæ comædiæ altero captus oculo, frater Myrtili comici, ſcripſit fabulas XL.
 Hermippus, Berytius, diſcipulus Philonis Biblij: qui multa composuit ſub Adriano principe.
 Hermocrates Phocentiſ, clarus ſophiſtica facultate, Antipatri magiſtri Epiſtolarum Seueri principis filiam haud forma bona inuitus imperatore cogente duxit, quam poſtea repudiavit. Philoſtratus.
 Hermodorus Siculus, auditor Platonis, cui vitio datum eſt, quod quæſtui Philoſophiam habuerit, dicta quæ ſub præceptore audiuerat colligendo, ac deinde in Sicilia venditandò: vnde natum prouerbum, Verba importat Hermodorus
 Hermodorus, Philoſophus Ephēſus, quem in Italia exultantem, Pomponius Iureconſultus tradit, authorē fuiſſe duodecim Tabularum ferendarum Decemuiris. Plin.lib.34. c.5. dicit hunc fuiſſe interpretem legum Decemuiralium, eiq; ob id ſtatuum publicè dicatā. Strab. lib.14. In Ephēſo fuere viri memoratu digni, ex antiquis Heraclitū. Item Hermodorus, de quo hic idem inquit, dignos eſſe omnes Ephēſios ſtrangulari, qui Hermodorū virum inter eos frugi eiecerunt, dicentes, Nemo noſtrum frugi eſto, alioqui cum alijs eiiciatur.
 Hermodorus Salaminius, qui cum Philone architecto Athenis contendit de armamentario faciendò, qua in contentione vt minus eloquens, victus fuit. Cic.1.de Orat.
 Hermodorus, poëta, Plut.
 Hermogenes Tarſenſis, annos natus xv. ſophiſta adeò probatus eſt, vt fama eius ad adiutorium Marcum Antonium principem exciuerit, ab eoque munera egregia rulerit. Deinde romipore præcedente, eum ſacultatis habitum deperdidit, nulla morbi cauſa. Proinde Antiochus ſophiſta dicebat, Hermogenes in pueritia ſenex, & in ſenectute puer. Volat. lib. 15. Latine dicitur Mercurio genitus. Contra

hunc cauillatus eſt Cratillus, eum Hermogenem non rectè dici, quia doctrinæ ſcilicet atque eloquentiæ nihil ſaperet.
 Hermoglyphus, marmorarius & ſtatuarius.
 Hermolaus, Conſtantinopolitanus grammaticus ſcripſit ad Iuſtinianum Cæſarem Epitomen in librum Stephani de vrbibus Suidas. Memoratur & ante hunc alius qui cõtra Alexandrum coniurauit.
 Hermolaus, ſtatuarius inter eos qui ædes principum ſignis nobilibus ornarunt. Plin. lib.36. cap.5.
 Hermon, Pelafgorū princeps, qui quia vnà cum ſua gēte Pelafga coactus, nimirū Darij Athenienſi ducis metu, reliquiſſet Lemnū quam occupauerat, ſimulabat tamen ſe volentē cedere, quò gratum faceret Athenienſibus: ideo factus eſt Prouerbij locus, Hermonium officium: de eo qui vult videri aliquid officij gratia facere, quod alioqui coactus facit. Vide totam hiſtor. apud Eraſt. in Chiliadib.
 Hermon mons, quem Sidonij Sarion, Amorrhæi Sanir vocant, Deut.3. Iofue 13. Pſal.88.1. Paralip.5. Aliàs dicitur & Sion, Deut.4. A nonnullis traditur duos eſſe hoc nomine montes, vnum non procul à Gelboa iuxta Iordanem alterum verò multò altiore, altero ſupra Traconitidem regionem. Quod equidem haud obſcurè etiam Dauid Pſalmo 42. innuere videtur, dum inquit, De terra Iordanis & Hermonij à monte modico. Idem ſignificat quod Herem.
 Hermon, piſcatorium in Peloponneſo.
 Hermonaſſa, inſula parua in Cimmerico Boſphoro, vrbem habens Ionum Coloniam. Scymnas ἐρμωνία vocat: Strabo Hermonactis vicum: Menippus regiunculam Trapezuntis. Hecateus & Theopompus ciuitatem eſſe dicunt. Steph. adiacet Tauricæ.
 Hermonthis, vrbs Ægypti. Stephano, vbi Iupiter, Apollo, & Iſis coluntur.
 Hermopolis, Volat. lib.12. vrbs Ægypti in Sebnitica præfectura, vbi Pan colitur & hircus, vt ait Pindarus. Nomen habet à conditore Herodianus duas eſſe ſcribit, magnam & paruum & tertiam in Ægypto, & quartam ἐρμωνία, & quintam in fluuio, & ſextam in Cõinſula, ſeptimam in Arcadia. Steph.
 Hermos, vicus in tribu Acamantide. Steph.
 Hermotimus, homo quidam Clazomenius, cuius anima, relicto corpore, errare ſolebat: vagaque è longinquo multa annunciabat, quæ niſi à præſenti noſci non poſſent, corpore interim ſemianimi: donec cremato eo, inimici, qui Cantaridæ vocabantur, remeanti animæ velut vaginam, ademerunt. Plin. lib.7. cap.52.
 Hermotymbici, pars bellicoſorum in Ægypto dicuntur, & Labarei. Steph.
 Hermunduri, populi Germaniæ, Ligij Vngariæ populis

populis proximi. Eutrop. lib.8.
 Hermupedion, locus apud Cumanos. Steph.
 Hermupolis, Ægypti vrbs. Ptolem.
 Hermes, fluuius minoris Aſiæ, aureas arenas trahens. Oritur iuxta Dorylaum Phrygiæ ciuitatem, auctusque Paſtolo, Smyrnæ campos irrigat, tandemque in Phocaicum ſinum illabitur. Plin. libro 5. cap.29. Strabo libr.13. Virg.2. Georg.
 Nec pulcher Ganges, atque auro turbidus Hermes.
 Eſt item Achaiz fluuius, Pauſan. & pars Acamantidis tribus. Steph.
 Hernici, populi Campaniæ loca ſaxoſa incolètes: vnde & nomē acceperūt. Nam Hernias Sabini ſaxa vocāt. Hos tamē Hernicos appellatos voluit Macrobius ab Herno quondā Pelago ipſorum duce. Horū metropolis eſt Anagnina. *Campagna di Roma.* Platinæ.
 Hero, III. Antiochæ epiſcopus, Ignatio ſucceſſit, anno ſalutis 109. Eufeb. lib.3. cap.36.
 Hero, vrbs Ægyptia, Hæmus etiā dicta, eò quòd Typhon ibi fulminatus ſanguinem ſuum fuderit. Strab. Heroum ciuitatem vocat. Steph.
 Hero puella. Vide ERO.
 Herodes, Antipatri, ex Cypride vxore filius, à patre Galilææ præfectus eſt, anno ab vrbe 710. Iudæorum rex XII. à Senatu Romano designatus, primus ex alienigenis regnauit annis 37. Ananelum ſummum ſacerdotem conſtituit, quem mox ſacerdotio priuauit. Cum Soſio Hieruſalem cepit. Iofeph. li.14. c. vlti. Hege. li. 1. anno ad vrbe 717. Ariſtobulum, qui & Ionathas, interfecit: ruſus Ananelū ſacerdotio donauit. Cleopatram in Ægyptum dēduxit, Arabes vicit. Mariamne vxorem & amicos neceſſarios ſuos occidit, Simonem ſummū ſacerdotem, depoſito Ieſu, conſtituit: Simonis filiam vxorē duxit. Illius regno Cæſar adiecit Gadarum, Hippo, Simariam, Gazan, Archedonem, Ioppen & Pyrgo Stratonis, Trachonitidē, Batiā & Aurantē. Aedificauit ciuitates, Agrippion, quæ prius Antiedona dicebatur, Cyprū, Facelum & Herodium, iuxta Paniada Cæſari templū conſtruxit. Templum poſt captiuitatem Babyloniam à Zorobabel Iehoſua & Eſra ædificatum, funditus depoſuit: maximis ſumptibus, ſumma magnificentia aliud ſecundū figurā primi Salomonis conſtruxit. Ariſtobulum & Alexandrū filios ſuos innocētes laqueo necari iuſſit. Phariſæos, quia ſinem regni ſui adeſſe prædixerant, neci tradidit, omnēque vxoris ſuæ cognationem, anno quo Ieſus ſeruator noſter ex Virgine natus eſt.
 Herodes, qui & Antipas, tetrarcha Galilææ, Sephorim muro cinxit, eamque Antocradorida, Betharāta, Iuliam nominauit, anno ſalutis 16.
 Herodes, Agrippæ frater, Chalcidis rex à Claudio Cæſare designatus. Iofeph. li.19. c.4. Sacerdotū & templi adminiſtrationem à Claudio impe-

trauit. Eo mortuo, eius regnū Claudius Agrippæ iuniori tradidit.
 Herodes Atticus, cos. cum Torquato, anno ab vrbe 86. Hic Græca oratione (inquit Gellius) ferè vniuerſos grauitate atque copia elegantiaque vocum longè præſtitit. Is Athenis natus, nobilitate generis, parentia ſimul & ſophiſtica facultate clarus, genus ex Acacidarum ſanguine ducebat, patre Attico, cui diuitiarū inuitū ex theſauro prope domū reperto fuit. Huius Herodis vitam vide apud Philoſtratum.
 Herodes, rex Parthorū, qui M. Crallum occidit.
 Herodianus, Alexadrinus grammaticus, Apollonij etiam grammatici filius & diſcipulus, floruit ſub Marco Anton. imperatore: ſcripſit de arte grammatica: præterea Cæſarum hiſtoriam quæ ad nos peruenit. Suid.
 Herodias, nomen mulieris. Matth. 14.
 Herodion, cognatus Pauli. Rom. 16.
 Herodium, Caſtellum non procul à Ieroſolymis. Zonar. Iofeph.
 Herodorus, Megarenſis, corpore breui, ſed valido, & vegeto, homuncio, ac tibenſi, tātæ fuiſſe voracitatis traditur, vt filiginei quidem panis caniſtros ſex, carniū verò 20. li. pōdo ſolus facile deuoraret, ac vini congios duos ebiberet. Cæterum, rubis ſimul duabus adeò violenter vt ſolitum tradūt, vt quàm latiſſimè illarum exaudiretur ſonus. Feruntq; aliquando, cum Demetrii milites, eius ſcilicet, qui vrbis expugnator eſt cognominatus, maximam illius machinam, quam Helopolim vocabant, in Argiua vrbis oppugnatione, ob immēſam pōderis grauitatem, maris applicare non poſſent, violētā, terribilique huius duarum tubarum ſono excitatos, ac velut adiutos, præter omnem ſpem, machinā illam quam prius admouere non poterant, vrbis haud magna cum re admouiſſe, illamque vi expugnari. Leonice. Tho. li.3. cap.90.
 Herodorus Halicarnaſſeus, ſcripſit hiſtoriam libris nouē: quilibet Muſæ nomine inſcribitur: cœpit à Cyro Perſarum rege. Seceſſit in Samū, Lygdami tyrannide offeſus, qui tūc in patria regnabat, eo expulſo rediit. Poſtremū inuidiæ ciuium obnoxius, ſponte Thurium conceſſit, Athenienſium coloniam, vbi extinctus eſt, & ſepultus: licet aliqui Pollæ dicant. Suid. Cicero in lib. de Legib. patrem hiſtoriarū appellat.
 Heroes, dicti ſunt à veteribus viri nobiles & illuſtres, qui mortales quum eſſent, rerum tamen à ſe geſtarū magnitudine, quàm proximè ad deos immortales acceſſerūt, eamq; apud vulgus opinionem emeruerunt, vt poſt mortē in Deorum numerū credantur relati, quales fuerunt ſemidij illi de quib. fabulatur antiquitas, quos altero parente Deo, altero mortali, prognatos credebāt. Lucian. 3. dial. mortuorū definiit Heroes hunc in modū, ἥρωες ἐστὶν ὁ μὴ ἐξ ἑσθλοῦ πατρὸς ἐστὶν, ἀλλ' ἐκ θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, id eſt,

Heros est, qui neque homo est, neque Deus, & simul utriusque est. Quidam heroes dictos putant *ἥρως* ab amore virtutis. Alij *ἥρως* ab amore virtutis, quod aet Iunoni deputetur, ubi voluit cum Dæmonibus heroes habitare. Plato in Cratylō *ἥρως* heroes vocatos ait, i. ab amore: quod videlicet heroes vel ex amore eorum erga mulieres humanas, vel amore virorum erga Deas sunt geniti: vel *ἥρως* τὸ ἔρως i. dicere: quod Heroes facti fuerunt & ad interrogandum dicendumque paratissimi, &c. Inde aduerb. Heroicus & verius heroicus, quod eo genere carminis Heroum gesta describuntur. Heroides, & Heroinae foeminae illustiores. Heroldus, cum Reginfrido Danorum rex, anno salutis 813. Heron, Atheniensis orator, scripsit commentarios in Herodotum, Xenophontem & Thucydidem. Suid. Heron, sub Decio imperatore, martyrio apud Alexandriam coronatus est, anno salutis 251. Herona, Dalmatiae vrbs. Ptolem. Herone, promontorium Indiae intra Gangem. Arr. Herophila, fuit nomen proprium Sybillae Erythraeae, quae Tarquinij tempore Romam venit, tresque secum libros attulit, heroico carmine conscripto: quorum nomine quum magnam pecuniam summam a rege petisset, nec obtinisset, duos exussit: vnusque qui reliquus erat nomine tantum obtinuit, quantum paulo ante pro tribus poposcerat. Suid. 18. Heropolis, heroum ciuitas, in Aegypto ad sinum Arabicum. Ptolem. Heropoliticum, Melae. Heropolites, Aegypti nomus. Plin. Heros, vir sanctus, Arelaten. episcopus a populo innocens pulsus est, & Patroclus ordinatus, eaque res inter episcopos magnarum discordiarum causa fuit, anno salutis. 414. Herostratus, Ephesus, homo ignauus & sceleratus, qui celeberrimum illud Dianae Ephesiae templum suis manibus incendit, vte ea re nominis immortalitatem sibi compararet. Ephesij autem, ne speratum ex scelere fructum consequeretur, seuerissimis edictis cauerunt, ne qui eum vnquam nominaret: non tamen efficere potuerunt, vt nomen illius ad nos non perueniret. Strab. lib. 14. Herpa, oppidum in Sargarauena, Cappadociae regione. Strabo. Herpeditani, Mauritaniae Tingitanae populi. Ptolem. Herphe, Armeniae vrbs. Herticej, Sarmatiae Asiaticae populi. Plin. Herfilia, vxor Romuli, Licio lib. 1. quam rapuerat Sabinus inter alias virgines, cum iidem ex inuidia filias suas Romanis collocare recusarent. Haec postea in Oram deam mutata est. Ouidius, Metamorph. lib. 14. huius mutationis meminit. Porro mortuis honore Deorum consecratis nomina immutabantur, ne crederentur

mortales fuisse. Sic Romulus mutato nomine dictus est. Quirinus: & Herfilia eius vxor dicta Ora, quae apud Romanos erat, qualis Hebe apud Graecos, Dea iuuentutis: & Horta etiam dicebatur, vt Plutarchus refert in libro Problematum, eo quod iuuenes ad virtutem & res gerendas hortatur. Hanc Romani suo Quirino, perinde vt vxorem consecrarunt, significantes imperium, non desidia & otio, sed virtute & fortitudine parari atque conseruari: virtutem vero bellicam niti flore iuuentutis. Heruli populi, a Francis ad Parmam caesi, anno ab vrbe 1312. Herus, v. Antiochenae ecclesiae episcopus, anno salutis 143. Hefanus, mons qui Pannoniam & Mediam distinguit, in quo feram Monopem reperiri aiunt. Aristoteles ab initio mirabilium narrationum. Alibi tamen li. 9. hist. Messapus legitur montis illius nomen. Hefaias. Vide ISAIAS. Hefetō, i. numerus, siue cogitatio, aut festinans intelligere vel aedificare. ciuitas in Galaad Moabitarum, in qua habitauit Segō rex Amorrhæorum; Isa. 15. Num. 21. quam aedificauerunt filij Ruben. Num. 31. 1. Par. 6. Hefer, ciuitas a Salomone aedificata, 3. Reg. nono. lat. atrium, aut foenum. Hefidrum Indiae fluuius. Plin. Hesiodus, poeta natus in Ascra Boeotiae vico: vnde & Ascraeus. dictus. Hic missus a patre ad ouium custodiam, dormiens somniauit se repente factum poetam. Scripsit poemata, Theogoniam, Aspidam, Heroidum mulierum catalogum, Opera & dies, quod imitatus est Virgilius, & quaedam alia. Primus etiam agriculturae praecipua tradidit. Pli. li. 34. Ouid. li. 6. Fast. Hinc Hesiodis, a, um quod est Hesiodi, siue quod ab Hesiodo compositum est. Cic. in Bruto, Illud Hesiodum laudatur. Hefli, pater Nahum patris Amos. Luc. 3. Hefione, Laomedontis Troiae regis filia, quem Hercules ceto expostam liberavit. Verum cum Laomedon, accepti beneficii, immemor, pactam ei mercedem denegaret, Hercules hominis perfidiam aegre ferens, Troiam diripuit, Hefionemque Telamoni, qui primus murum conscenderat, vxorem dedit. Ouid. li. 11. Meta. Virg. li. 8. Hefmona, i. festinatio numerationis vel muneris, aut festinatio praeparationis, vel legatio, locus in quo castrametati sunt filij Israel profecti de Methca, diuidens Aegyptum & sortem tribus Iudae ad mare vsque tendentem. Num. 33. Hespera, insula valde magna, olim Amazonum sedes, Diodoro, lib. 3. Hesperia, vrbs est Cyrenaicae apud Pomponium Melam, quam Oliuarius dicit nunc vocari *Bernic*.

H esperi

Hesperia; nomen tam Italiae, quam Hispaniae commune: Italiae quidem ab Hespero Atlantis fratre impositum, qui a fratre pulsus regionem eam tenuit: Hispaniae vero, ab Hespero stella quae vesperi ad Occidentem apparet, propterea quod haec regio omnium extrema sit ad Occidentem: vnde & Hesperiam vltimam a poetis ferè videmus appellari, vt eo veluti peculiari epitheto, ab Italia distinguatur. Quoties vero Hesperiam sine adiectione dicimus Italiam ferè intelligimus. Hesperides, appellatae sunt Hesperii fratris Atlantidis filiae, Aegle, Arethusa & Hesperethusa, quas poetae fabulatur habuisse hortos, nemore aurifero pretiosos, a dracone peruigili seruatos, quem Hercules dicitur interfecisse, pomamque aurea ad vitricum Eurytheum retulisse. Plin. & Solinus, interpretantur fuisse aestuarium maris, meatu flexuoso instar draconis, quod hortos Hesperidum amplectabatur, vbi praeter oleastrum, aliud nihil ex narrato illo aurifero nemore extare prodiderunt. Varro per mala aurea, oues significari dicit, quas Hercules ex Africa in Graeciam exportauerit. Nam *μύλον* apud Graecos significat ouem & pomum. Vide plura de Hesperidibus apud N. Comitem, lib. 7. mythologiae, cap. 7. Hesperis, vrbs, postea Berenice vel Beronice dicta. Steph. Hesperiumceras, Africae extremum promontorium vbi scilicet veluti in fonte circumaguntur naues in occasum ac mare Atlanticum. Sonat haec vox occidentale cornu. Hodie vocant Caput viride, vulgò, *Le cap de verd*. Mercatori est *Cabo blanco*. Hesperius, mons in Aethiopia, iuxta quem campi stellarum modo noctu nitent. Plinius lib. 2. cap. 106. Hesperij Aethiopes, Africae populi. Ptolem. Regni Manicongo subditi, hodie *Pangelungos*, Barrofo. Hesperos, frater Kytim, apud Celtiberos regnauit. Hesperum, promontorium Africae, navigatione decem dierum ab Oenothema monte. Hesperus, filius Iapeti & frater Atlantis, qui a germano regno pulsus, in Italiam sese contulit, regionemque eam Hesperiam de nomine suo appellauit. Diod. Siculus, fabulosa historiae lib. 2. ait Hesperium hunc Atlantis motis cacumen ascendisse, vt ex loco eminentiore astrorum cursum commodius obseruaret: nunquam autem deinde comparuisse. Quo factum est vt vulgus in astrum illud lucidissimum vesperum putarit, quod mane solem praecedens, Luciferum, vesperi subsequens, de nomine eius Hesperum appellamus. Vide N. Comitem, mythologiae lib. 4. cap. 7. Hefrai, nomen viri, 2. Reg. 23. qui Hefro, 3. Paral. 11. dicitur. Lat. atrium, seu foenum.

Hefron, ciuitas, quae & Asor in tribu Iuda, Ios. 15. Filius Ruben, Genes. 46. Item filius Iuda, id est (vt existimo) filius Phares filij Iuda, vt sequitur, 1. Paral. 4. qui Genes. 46. dicitur Zara. Filius item Phares filij Iuda, Gen. 46. Lat. Sagitta exultationis, siue diuisionis cantici: aut atrium, vel foenum. Hefronita, populi. Num. 16. Hefleni, Palaestinae populi, apud quos lege columbis parsum olim, & tantam earum copiam factam, vt aduenarum mora cicures petierint: vnde sunt illa Tibulli verba lib. 1. *Quid referam, vt volitet crebras intasta per vrbes Alba Palaestino sancta columba viros* Plin. lib. 5. cap. 17. Hefleni, gens sola, & in toto orbe praeter caeteras mira, sine vlla foemina, omni Venere abdicata, sine pecunia, socia palmarum, &c. Heltia, Thessaliae pars, Strab. lib. 13. & Ptolem. Homero oppidum est Euboeae, Polystaphili epitheto ornatum. Stephano etiam vrbs Euboeae est: dicta ab Heltia iuxta Olympum sita item alia Acarnaniae. Hefychius, Milesius historicus fuit, qui tempore Anastasij principis floruit. Scripsit historiarum libros sex de Romanis aliarumque gentium principibus. Item Dictionarium, quo se vsus fatetur Suidas. Heth, nomen populi, Gen. 23. Lat. contractio vel formido aut stupor: vel Syriacè descensus. Hethalon, vrbs, terminus Iudaeae ad Septentrionem, Ezech. 47. Lat. contritio mansionis, aut formidabilis mansio, siue inuolutio eius. Hetæus, filius Canaan, Genes. 10. a quo Hethæi. Lat. contractus, vel formidans, aut stupens, vel Syriacè, diuidens. Hethæi, nomen populi. Genes. 15. 4. Reg. 7. Cyprium Hieronymus esse dicit. idè signifi. quod Hethæus, n. p. Hethim, nomen loci. Iud. 1. idem significat quod Hethæi. Hetruria, regio Italiae, Tyrræno mari incumbens ad primam vsque Tyberis ripam protensa, Macra fluuiō a Liguria discreta: angustior olim, & haruspicing peritissima, Claudianus in Rufinum. Dicta est autem Hetruria, quia *ἑτρουρία* *ἑτρουρία* *ἑτρουρία*, eò quod extendebatur ad alteram ripam Tyberis, qui est terminus inter Latium & Hetruriam. Hinc Hetrusci (*ἑτρουριοί*) sunt dicti regionis eius incolae. Heua, prima mulier creata a Deo, Genes. 3. Lat. viuua, vel vinens. Heuæi, populi habitantes ad meridiem, quos expulerunt Cappadoces. Deuter. 2. Ios. 13. & 4. Reg. 17. Lat. iniqui, peruersi, vel iniquitates, peruersitates, subuersiones. Heuæus, filius Chanaan, Gen. 10. vita mea, Lat. Heuila, siue Heuilath, filius Chus, Genes. 10. Filius item Iectan, Gen. 10. Nomen item regio-

nis, Genes. 1. & 25. 1. Reg. 15. Geruli à Iosepho dicuntur. Lat. dolens siue parturiens, aut loquens illi, siue annuntians illi.

Hexadius. Vide *BYRA*.

Hexagon, Plin. lib. 28. cap. 3. legatus Ophiogenum (qui populi sunt in Cypro) à consulibus Romæ in dolium serpentium coniectus, experimenti causa, circummulcentibus linguis miraculum præbuit.

Hezezi, filius Elphaal, 1. Paral. 8. Lat. fortis siue apprehendens.

Hezion, pater Tabremon patris Ben-adad regis Syriæ 3. Reg. 15. Lat. visio vel propheta

Hezir, nomen viri, 1. Para. 24. Lat. Porcus, aut Syriacè, reuersus vel conuersus.

Hiarbas. Vide *TARBAS*.

Hiberius, filius Iubal, Celtiberorum rex, à quo Hiberi nominati fuerunt.

Hibernia post Britanniam insularum maxima, collateralera habet Britanniam maiorem ab Oriente, solum Oceanum ab Occidente: ab Aquilonari verò parte trium dierum velifico cursu Borealium insularum maxima Islandia iacet. Britannia duplo ferè in quantitate Hiberniam excedit. Inæqualis aquosa, paludosa & Syluestris Hibernia est. Gleba præpingui vberiq; frugum prouentu terra est foelix. Pecore montes, nemora feris abundant: pascuis tamen quàm frugibus, gramine quàm grano foecundior est insula. Melle & lacte diues. Fluminibus egregiis scinditur & rigatur, quorù præcipuus tum cursu spatio, tum piscium copia Sinnenus appellatur. Lacus quoq; plurimos hæc terra profert. Falcones, accipit res & Nisos, præ aliis regionibus copiosè producit, cum Aquilarum variarumq; omnigenum auium numero. Ferarum quoque cunctas ferè species continet. Venenosis omnibus caret. Terræ motus hæc nunquam. Vix semel in anno tonitru auditur. De moribus incolarum & stupèdis naturæ in hac insula operibus nonnulla descripsit ex Syl. Gyraldo A. Ortelius in Theatro orbis terrarum.

Hibrildes, Atheniensium imperator, anno ab vrbe 262. Dionys. lib. 7.

Midruntum (Hydrus Ptolemæo libro 3. capite 1.) Calabria oppidum iuxta Ionium mare. Vulgò *Otranto*.

Hiel, nomen viri illius qui reædificauit Iericho. 3. Reg. 16. Lat. viuit Deus, seu vita Dei.

Hiera, siue Hiarba, Numidiæ rex, anno ab vrbe 671.

Hiera, insula inter Siciliam & Liparam, vna ex Æolis, in qua vetustas Vulcani officinam collocauit, propterea quod noctu cerneretur ignis quamplurimum interdum verò fumum copiosissimum emitteret. Thucyd. lib. 3. Steph. nihil aliud quàm insulã esse tradit, vnde Gentile Hieronensites, vel Hieronesius.

Hiera, insula, ardet in media mari. Plin. libro 2. cap. 106.

Hiera, dicta fuit vxor Telphi regis Myforum, cui tanta fuit formæ præstantia, vt ipsam etiam Helenem diceretur superare. Hæc à Nereo interfecta dicitur, cum viro ab Achille vulnerato opem ferre conaretur. Hyginus tamen Fab. poet. cap. 101. Telephi vxorem non Hieram facit, sed Laodicen, Priami filiam, Tarsus etiam Ciliciæ vrbs, olim Hiera vocabatur. Stephanus. Fuit & via sic dicta, quòd ea irent sacerdotes ad Eleusinam Cererem.

Hieraæa, exigua regio Libyæ in Cyrene. Stephanus.

Hierama, vrbs Cariæ. Steph.

Hierane, in mari Cretico est, & alia Ægypti. Stephanus.

Hieraphe, insula Libyæ. Steph.

Hierapolis, ciuitas Asiæ, contra Laodiceam, vbi aquæ calidæ scaturiebant, quæ in tophum admodum facile durabantur. Est & os Plutonium in paruo quodam montis cacumine, ita commensuratum, vt hominem suscipere possit mira profunditate, cui vallum propositum erat quadratum ambitu semi iugero, nebulosa & crassa caligine plenum, vt ex solum discerni posset. Exterius tranquillo cælo, aër innoxius, animal si quod ingrederetur, statim moriebatur: & tauri introducti mox cadebant, educebanturque mortui Strabo se passeris immisisse ait, qui subito exspirauerint. Apud Hierapolim aqua quædam adeò tingendis lanis idonea fuit, vt ex radicibus tineta, cum his dicertarent, quæ ex purpura tingebantur. Gentile, Hierapolitæ. Stephanus.

Hiera Pytna, vrbs Cretæ, quæ prius Cyrba, deinde Pytna nominabatur, postea Camyros postremò, Hiera Pytna, inde Hierapytnius.

Hierassus, Daciæ fluius, Ptolemæus hodie. *Pruth*.

Hieratis, oppidum Persidis, ad eius sinum. Arrianus.

Hierax, Mareotis Nomi oppidum. Ptolem.

Hierax, adolescens, qui quum Io vaccam rapere vellet Mercurius, Argum custodem excitasset, à Mercurio in accipitrem, 1. in auem sui nominis mutatus est.

Hieremia. Vide *IEREMIA*.

Hieri, populi ultra Sauromatas, calui & simi à natiuitate omnes, & promiscuè barbam habentes. Qui idem *iepoi*, id est, sacri dicuntur, quia nihil iniuste agunt, nec bella norunt.

Hiericho. Vide *IERICHO*.

Hiericus, oppidum Iudææ inter Hierosolymam & Iordanem situm, Palmetis circumquaque constitum & fontibus irriguum. Plin. lib. 5. cap. 14.

Hierius,

Hierius, consul, collega Ardaburij, anno ab vrbe 1118.

Hiero, Syracusanus, cum esset ex duce rex factus populi Romani perpetuus amicus fuit: ac cum omnis expers disciplinæ in morbum incidisset, erudiri cœpit, ac sese vltro sermonib. Phisicis accommodare, donec paulatim, dum per valetudinem licuit, poetis Pindaro & Simonide accersitis vsus est. Ælianus de varia historia. Hic corporis pulchritudine & virib. adeò præstitit, vt omnibus penè miraculum esset. Iusti. lib. 23.

Hiero, Atheniensis, familiaris Niciæ ducis Atheniæsis, vnaq; cum eo disciplinis eruditus: poemata nonnulla conscripsit, quæ Plutarchus in Niciæ ad ætatem suam peruenisse testatur.

Hieroboam. Vide *IEROBOAM*.

Hiero Cæsarea, Mæoniæ in Asia minori vrbs. Ptolem.

Hierocopia, insula in Cypro prope Paphum, qua voce significatur sacer ortus. Strabo.

Hierocomitæ, populi ab Hierocome ciuitate Cariæ. Polybius.

Hierodulum, vrbs Libyæ. Steph.

Hieromaice, Syriæ fluius. Plin.

Hieron, Hiberniæ promontorium, & aliud in Sarmatia Europea. Ptolem.

Hieron, Syracusanorum rex.

Hieron oros, Cretæ insulæ maritimū oppidum. Ptolem. Item locus Asiæ minoris ad Pontum Euxinum. Arrian.

Hieronimus, Sicilia tyrannus, Hieroni patri successit admodum puer. cui pater metuens, relictis tutoribus xvi. moriens vt fidem erga populū Romanū annos quinquaginta ab se cultam, inuolaram seruaret. Hic postea abiecta tutela, cõtemptra patris disciplina ac moderatone, luxuriosus & arrogantius agēdo, à Romanis deiciuit, Annibaliq; adhæsit. Cumque superbe nimis in ciues sese haberet ab eis interfectus est. Liu. lib. 4. secundi belli Punici.

Hieronimus, historicus Rhodius, familiaris Demetrii Poliorcetes, relictusq; ab eo præfectus in regione Bœotiæ, scripsit res ipsius Demetrii gestas. Plur. in Demet.

Hieronimus, Rhodius Philosophus, qui finem summi boni ponebat in indolentia.

Hieronimus scriptor ecclesiasticus, vir doctissimus ac eloquentissimus: ita dictus quasi *iegon* *iovepa* id est, sacrum nomen. Bonam vitam suæ partem in Berhleem transegit, quò, vt liberius orationibus vacaret, Bibliæque Latina faceret, se receperat vbi vitam cum morte commutauit, annum nonagesimum primum agens, ab humana redemptione 422. imperante Theodosio: cuius quidem D. Hieronymi hodie visitur cella, in qua vitam agebat monasticam.

Hieropolis. Vide *HERAPOLIS*.

Hieros colpos, id est, sacer sinus, prope Aradum ciuitatem est. Steph.

Hierosolyma. mæ, & Hierosolyma, morum, & Hierosolymæ, marum, tantum plurali, vrbs iudææ seu Palæstina, quæ & Hierusalem vocabatur. Item Solyma & Salem. Euseb. lib. 9. Eua ge præparat. ait Hierosolyma appellari, quasi Hierò Solomonis, hoc est, ædem Solomonis, à templo quod Solomon Hierosolymis pulcherrimum magnificentissimūque construxit. Hinc Hierosolymita, Hierosolymitanus, Hierosolymus, & Hierosolymites, & Hierosolymarius, quo nomine dictus est Cn. Pompeius ab Hierosolymis expugnatis. Cicero 2. lib. ad Atticum, Si verò quæ de me pacta sunt, ea non seruantur, in cælo sum, vt sciat hic noster Hierosolymarius traductor ad plebem, quàm bonam meis purissimis orationib. gratiam retulerit.

Hierotheus, nomen viri proprium.

Higinus VIII. Romanorum episcopus, anno salutis 140. Euseb. lib. 4. cap. 9.

Hilariò, eremita clarus, in Syria pium monachorum institutū adauxit, qui cum signis & miraculis iam claresceret, in Gaza vrbe tres cuiusdam matronæ filios, simul repete morbo correptos, inuocato nomine Iesu, ex templo curauit, quod postquam auditum est, & iogè lateque per crebuit, certatim ad eū de Syria, & Ægypto confluebant ita, vt multi crederent in Christū, & se monachos profiteretur. Nòdum enim tunc Monasteria erant in Palæstina, nec quisquam monachos ante sanctum Hilariõem in Syria nouerat. Ille fundator & eruditor huius conuersationis ac studii in hac prouincia fuit. Habebat enim dominus Iesus in Ægypto senem Antonium, habebat in Palæstina Hilariõnem iuniorem. Hæc D. Hieronymus.

D. Hilarius, Pictauiensis 10. Episcopus, Galliarum doctor, hæreticorumq; flagellum & malleus, rectæ fidei dogmata tam Italis quàm Gallicanis Episcopus præseminauit, ac rãquam disertus, suis libris satisfactionem de Trinitatis cõsubstantialitate conscripsit, & Arianorum dogma destruxit. Sozom. lib. 6. cap. 24. hist. trip. & Frontin. in eius vita.

Hilarius Phrygius, quidam vates sub Iouiniano principe, literarum quidem imperitus: ceterū tanta diuinandi peritia præditus, vt Deus cum illo futurorum cognitionem communicasse videretur.

Hilarius, senator quidam Antiochenus, de quo multa apud Suidam.

Hilarius XLIII. Romanorum episcopus anno salutis 464.

Hildegardis, virgo monialis, & prophetissa, circa annū Christi 1257. in oppido Brigio, in Germania, quæ rapta frequenter in somnis, didicit non solum, quod verbis effunderet, sed quod scribendo Latine dictaret. Multa fertur prædixisse de futuris: ad quam etiam D. Bernardus scripsit literas. Munst. lib. 3. Cosm.

Himantópedes, populi in Aethiopia loripedes, quibus serpendo ingredi natura est, hoc est quod Solinus interpretatur, flexis crurum nexibus ingredi, *ἰπώντες* enim Græci eorum dicunt. Plin. lib. 5. cap. 8.

Himella, fluvius Italiae. Virg. lib. 7. Aeneid.

-qui flumen Himella,

Et Tyberim Fabarimque bibunt, &c.

Himera: fluvius Siciliae, in duo sectus cornua, quorum alterum dulcibus, alterum salis fluit aquis.

Hiolcon, oppidum in Thessalia, quod Thracenses Aemonij condiderunt.

Hippacrites. Vide HIPPOCRATES.

Hipparchus, Nicæus astrologus scripsit de Arati Phænomenis, de stellis fixis, de lunæ, motu contra Platonem. Primus instrumenta mathematica inuenit, unde hæc sensibus deprehendi possent. Plinio maxime laudatus.

Hipparchus poeta comicus, cuius fabula quædam *ἡ ἡμέρα* id est, de nuptiis inscribitur. Suid. Alius propinquus Aristotelis, alius Eretriae tyrannus. Hipparchus quoque filius Pisistrati tyranni, qui ob libidinem in Harmodij Aristogitonis coniurationem in se excitauit. Thucyd. Idem ut inuidiam tyrannidis sapientiae opinione extingueret, literas coluit, virisque doctis maxime fuit. Aelianus de varia historia. Fuit quoque alius propinquus Aristotelis: alius Hetruriae tyrannus.

Hipparis, fluvius in Camarina, cuius aquarum pars dulcis est, pars salta. Interpres Pindari.

Hippasos, vnus ex Centauris.

Hippasus Metapontinus, auditor Pythagoræ, vir doctissimus, nihil scripsit. Omnia ex igne creari dixit. Demetrius. & Laertius.

Hippe, Chironis Cetauri filia quæ cum in monte Pelio se venando exerceret, grauida facta est: & ob id patris indignationem timens deorum miseratione in equam conuersa est, & in caelum translata. Sunt qui Hippem mulierem fatidicam fuisse asserant, idcircoque in equam esse mutaram, quod deorum arcana mortalibus enuntiaisset.

Hipperides, Atheniensis orator, de quo Volateranus lib. 6. Vide Hyperides.

Hippia Minerua dicta est ab Arcadibus, quod ea usum quadrigarum inuenisse crederetur. Palæph. lib. 2. cap. 3.

Hippia, vrbs Perihæbiæ, alias Phalanna dicta. Steph.

Hippias, Eleus philosophus, discipulus Hegesideni, ita se comparauit, ne cuiusquam ope egeret. Summum bonum *ἀνθρώπων* posuit, hoc est, eo contentum esse, quod simplici victui sat esset. Is Olympiam cum venisset, maxima illa quinquennali celebritate ludorum gloriatus est cuncta penè audiente Græcia, Nihil esse vlla in arte rerum omnium quod ipse nesciret: nec solum has artes, quibus liberales doctrinæ atque

ingenuarum continerentur, Geometriam, Musicam, literarum cognitionem & poetarum, atque illa quæ de naturis rerumque de hominum moribus, quæ de rebus publicis dicerentur: sed etiam annulum quem haberet, pallium quo amictus, soccos quibus indurus esset, se sua manu confecisse. Cic. lib. 3. de Oratore.

Hippias, Pisistrati filius, in Marathonica pugna ceci dit, arma contra patriam ferens, &c. Ciro ad Atticum.

Hippion, is fuit quem ferunt edocuisse medicinam Aesculapium.

Hippion Argos, quod Achaicum dicebatur, Peloponnesi vrbs, & ab equis deduci videtur.

Hippo duplex in Africa, Hippo regius. Hic episcopatu insignis est dñi Augustini, qui se alioqui Tagastanum fuisse, è Tagasta Africae oppido, lib. 2. Confessionum scribit. Strabo libro vltimo vltimamque Hippomenem regiam nominat, nisi codex vitiatus est. Alterum autem Diarrhytos Græcis dictum, Plinius scribit, quod palustri solo madeat. Vtramque Silius libro tertio hoc versu expressit.

Tum vaga, & antiquis dilectus regibus Hippo. Vagam enim Diarrhytos nominat, quod palustri solo sita sit: quare terræ motibus frequentius infestatur. Nec perperam vagam dixit foemineo, cum sic æquæ ut in masculino proferantur. Plinius libro 6. capite 34. & libro 9. cap. 8. Vtramque Hipponem Græcos equites condidisse, auctor est Solinus: Est & Hippo, puellæ Bœotiae nomen Plutarchus in Pelopon.

Hippo item oppidum Locrorum in Brutiis. Vide HIPPONIVM.

Hippobotos, pratum quoddam amplissimum est sub Caspijs portis, in quo regium armentum quinquaginta millium equorum pascitur, unde & nomen accepit. Strabo lib. 11. Vide MEDIA.

Hippocentauri, monstruosum hominum genus in Thessalia iuxta Pelion montem, auctiore parte (ut poetæ fabulantur) hominum, posteriore equorum effigiem referentium. Cuius fabulæ occasionem ministrasse videtur, quod primi equos domare ceperint usque ita apte insidere, ut homines cum equis vnum in corpus coaluisse viderentur. Idem antea Centauri dicebantur, *πῆρ τὸ κεντρὸν τῆς κορυφῆς* hoc est, ab eo quod tauros stimulis agitant. Verum cum idem postea ex equis præstarent, usque insidentes stimulis tauros præ se agerent, Hippocentauri dici ceperunt: qui cum ad Peneum amnem aquarum venissent, conspecti ab vterioris ripæ accolis, pro monstris habiti sunt præsertim cum inclinata potandi grana, equorum capita non conspicerentur.

Hippocentaurus quidam D. Antonium est alloquitus; ei vitam eò, quod tenderet, commonstans

strans. D. Hieronym. in vita Paul. eremit. Hippocometæ. Vide HIPPOCOME.

Hippocoon, cum liberis ab Hercule interfectus. Hippocrates, Couis medicus, auditor Democriti, ut quidam volunt, vixit apud Perdicam Macedoniae regem. Excessit e vita annos natus ciiii. Suscepit filios Thessalium & Dracōnem. Artaxerxes, rex Persarum ad Hystanem Helleponti præfectum de Hippocrate sic scripsit: Rex regum magnus Artaxerxes, Hystani Helleponti præfecto salutem. Hippocratis medici Aesculapio prognati ad me artis fama peruenit. Da igitur operam, ut aurum illi tribuas quantum cupit, aliaque item quorum indiget, & cum ad me mitterent eam par honore summis in Perside viris, &c. Vale. Hic vir diuina scientia dicebat coitum morbum esse comitiali leuiorem. Eius libri, tanquam diuino emanerent ore, vbique celebrantur.

In primo enim Insurandum continetur, in secundo Prognostica, tertio Aphorismi, quarto illa admirabilis compositio lx. libris omnem scientiam medicinæ complectens. Suidas. Hippocrates, præter superiorem, idem Suidas quinque commemorat, omnemque eiusdem artis & familiarum, quorum omnium excellentissimus fuit primus. Artem medicam in lucem reuocauit, in qua usque adeo enituit, ut venientem ab Illyris pestilentiam prædixit, ac discipulos ad auxiliandum circa vrbes dimiserit: cui ob meritum, honores illos, quos Hercules, tota Græcia decreuit Plin. lib. 7. ca. 37. Nam cum fuisset mos, liberatos morbo inscribere ea in templo eius Dei, qui auxiliatus esset, quorum postea similitudo posuerat, exscripsisse ea traditur Hippocrates: & ita ex his hanc artem excerpisse, sic primus medendi præcepta clarissime condidit. Plin. lib. 36. Strab. lib. 8. Hippocratem alium, Atheniensem ducem ponit in bello Peloponneso Thucydides.

Hippocrates Mathematicus mercaturam exercuit: quia tunc temporis hæc non habebatur vilis, modò tenuis non esset, teste Plutarch.

Hippocratia, Ludi qui & Consuales dicuntur.

Hippocrene, fons in Bœotia, non procul ab Helicone monte, quem poetæ fabulantur factum esse vngula Pegasi equi alati: cui fabulæ occasionem videtur ministrasse Cadmus, qui cum in Bœotia locum vrbi condendæ quæreret, huc illuc obequitans, hunc fontem primus creditur inuenisse. Et quoniam Cadmus literarum inuentor creditur, factum est, ut hic fons Musis facer habeatur. Persius ad verbum reddens vocem Græcam, Fontem Cabalinum appellat. Nam *πῆρ* nobis equum sonat, *πῆρ* fontem.

Hippodame, es, & Hippodamia, x. filia Oenomai regis Elidis & Pisarum, qui cum ex oraculo, se à genero interemptum iri didicisset, & illa tamen à multis procis ob formæ præstantiam

expeteretur, currule certamen procis proposuit (habebat enim equos velocissimos, qui ex ventorum flatu creati erant) ea lege, ut qui vinceret, filiam haberet, victus subiret mortem. Tredecim igitur victis & occisis, Pelops Tantalii filius viua puella, eius amore protinus exarsit: cuius nuptias ut assequeretur, Myrtilum eius ut aurigam pollicitis corrupit, sic ut ille axes infirmos & fragiles subuicerit vel, ut alij volunt, obicem axi non obiecerit: & sic fracto & dissoluto curru, Oenomaus excidit, moriensque Myrtili caput deuouit: obtestans Pelopem, ut vicem suam vicisceretur: quod & factum est. Cum enim pactum sibi perfidiæ præmium à Pelope posceret, ab eo in mare deiectus est, atque hoc modo Pelops puella & regno potitus est. Ouid.

Veni ut in Phrygijs Hippodamia sinus.

Virg. 3. Georg.

Hippodame, humeroc, Pelops insignis eburno.

Hippodamia, Brisæi filia, quam Achilles expugnato Lyrnesso oppido secum abduxit. Hanc poetæ à patris nomine Briseida appellant.

Hippodamia, Anchisæ filia, quæ Alcathoo Troiano vxor data est, quem postea Idomeneus Cretensis in pugna occidit.

Hippodamia, Pyrihoi, vxor quam cum ipso nuptiarum die Centauri ei præripere conarentur, ab Hercule & Thesei ingenti clade sunt prostrati. Ouid. 12. Metam. Pyrae item forum Hippodamia appellatum fuit, ab Hippodamo Milesio architecto, qui Atheniensibus Piræum extruxit. Suid.

Hippodamus, Milesius, natura studiosus, primus eorum qui in republica versari non essent cepit aliquid, dicere de optimo ciuitatis statu. Constituit enim ciuitatem ex numero x. millium, diuisam in partes tres, artifices agricolas & milites. Regiones in totidem partes, sacras, publicam & priuatam. Erat ob ambitionem vitæ morosior, crinium prolixitate, ac sumptuoso ornatu. Aristoteles lib. 2. Polit.

Hippodamus Milesius architectus, qui Atheniensibus Piræum portum extruxit, à quo forum Piræi Hippodamiam appellarunt. Suidas.

Hippodorus, vnus Codridarum, inuidiam populi virare cupiens, & optimam simul principis famam inter Athenienses adipisci, seueritate in suos vsus filiam cum mæcho deprehensam curru iussit alligari atque discerpi. Aelianus de varia historia.

Hippodromus, Thessalus genere patria Larissæus, circa M. Antonini principis tempora Athenis scholæ successit. Philostratus.

Hippola, vrbs vetus Laconica: Gentile, Hippolaites.

Hippolochus, filius Bellerophontis, & pater Glaucci, Homer. lib. 6. Iliad.

Hippolochus, Antimachi Troiani filius, vna cum Pisandro fratre in bello Troiano interfectus. Homer.

Homer. libro vndecimo Iliad.
Hippolyte, Amazonum regina, quam Hercules prælio superatam Theseo vxorem dedit, cui & Hippolytum peperit.

Hippolytus, Thesei & Hippolytæ Amazonis filius, qui cum cœlibem ducens vitam venatu sese exerceret, & constanti animo sperneret mulieres, à Phædra nouerca absente patre amatus est: cuius turpi desiderio cum obtemperare nolisset, illa filium apud patrem detulit, tanquam de stupro eâ appellasset. Quam obrem cum videret Hippolytus patrem nouercæ dolo persuasum de nece sua cogitare, cōscenso curru fugam arripuit. Sed dum phocæ, quæ tum forte in littus exierant, equorum & rotarum strepitu præferritæ, magno impetu se in mare præcipitarent, exterriti equi frustra oblectante Hippolyto, currum per scopulos & saxa traxerunt, iuuenemque infœlicem lotis implicitum varias in partes disceperunt. in nemore autem Aricino Dianæ sacro sepultus est, vnde Ouid. Fust. lib. 3.

*Hic latet Hippolytus, locis discretus equorum,
Vnde nemus nullis illud aditur equis.*

Hunc postea Æsculapius, à Diana exoratus, reuocauit ab inferis, & pristinæ incolumitati restituit. Hippolytus verò relicta Atica, in Italiam sese contulit, & Virbium se appellari iussit, quod bis vir fuisset: vbi & vxorem Ariciam nomine duxit, vrbemque condidit non procul à Roma, quam de nomine illius Ariciam appellauit. Ouid. lib. 15. Metani.

Hippomachus, tibicen, qui cum videret à plebe laudari discipulum, quem tamen in arte peccare cognoscebat, baculo rectū desistere iussit, dicens maximum erroris argumentum, quod ab ignara turba laudaretur. Ælia.

Hippomedon, quem vocat Silius 6. Theb. 131. arduum.

Hippomenes, Macarei vel Megarei & Meropes filius, Neptuni pronepos, vt alij, Martis, cum Atalantem Schœnei filium adamaret, Veneris beneficio voti sui factus est compos. Nā cum illa virginitatē illibaram cuperet seruare prociis suis cursus certamen ea lege proposuit, vt illi inermes curreret, ipsa cum telo insequeretur, & quem cursu assequi posset, venabulo confoderet. Cum itaque non paucos spe nuptiarum eius illectos, neci tradidisset, Hippomenes, qui & ipse amore eius tenebatur, neque tamen pedibus satis fidebat, Veneris opem implorauit: quæ tria illi aurea mala tradidit, & quis vsus esset in illis, edocuit. Hisce itaq; fretus Hippomenes, cursu cum Atalanta certare non dubitauit, cumque parum abesse videret, quin illi præcurrentem assequeretur, mala aurea à Venere accepta quam longissimè extraviā diuersa in latera abiecit: quorum pulchritudine capta Atalanta, dum ea collegit, aurumque admiratur, Hippomeni victoriam

tradidit. Hic itaque ratione voti sui compos effectus, cum Veneri, cui victoriam debebat, gratias agere neglexisset, illa indignata, tam effrænata illi cupiditatem iniecit, vt in ipso Martis deum delubro, nulla habita numinis reuerentia, cum vxore concubuerit. Quod flagitium ægrè ferens Cybele, Hippomenem in leonem, Atalantem in leonem commutauit Ouidius libro 10. Metamor. & Hyginus Fab. Poeticarum cap. 185.

Hippomenes, xxvii. Atheniensium rex. Is filiam Limonem in adulterio deprehensam equo feroci vocandam præbuit. Vnde prouerbium, Magis impius Hippomene. Ouid. in Ibin, *Solaque Limone, pœnam ne senserit illam
Et tua dente ferax viscera carpat equus.*

Hippomólgi, populi ab equis mulgendis dicti. Stephanus.

Hippon. Vide HIPPO.

Hippóna, dea quam stabularij maximè colebāt, cuiusque effigies in stabulis locabatur. Apuleius lib. 2. Metamorph.

Hippónax, nomen poetæ Ephesij, à quo iambicum, Hipponacticum, seu Hipponactium, carmen, quod & Scazon dictum est, nomen sortitum videatur. Pli. lib. 36. cap. 5. Hic tam deformi & foeda fuit facie, vt eius effigies à pictoribus quibusdam publicè exposita fuerit deridenda: quam obre indignatus Hipponax, tam amare in illos inuectus est, vt aliquot ex illis ad suspendium adegerit. Vnde natum Prou. Hipponactium præconium.

Hipponésus, vrbs Caria, & alia Libya. Steph.

Hipponium, vrbs Bruciorum ab Herœ, à Romanis post Annibaliuentia dicta: Gentile, Hipponiates, tanquam ab Hipponia. Steph.

Hipponicus, Hippia filius, Atheniensis, cum patriæ statuam dedicare decreuisset, nonnullis eam à Polycleto confici suadentibus, illi nequaquam visum est, quod ob operis pulchritudinem ab aspicientibus, non dedicantis, sed potius artificis virtus laudaretur. Ælianus.

Hippóphagi, Scythiæ in Asia populi.

Hippópodes, populi in Oceano Scythico, qui Solino, humanam vsque ad vestigium formam tenent, sed in equinos pedes desinunt. Plin. libro 4. cap. 12.

Hippotades patronymicum masculinū, ab Hippote deductum: quo poetæ ferè vtrunq; prouerbium, Hippotæ Troiani ex Segesta filia, nepotes. Ouid. 11. Metam.

Hippotamada, vicus in tribu Oeneide. Steph.

Hippotoxotæ dicti sunt equestres sagittarij. quæ voce vtitur Hircius lib. 5. belli Asiatici.

Hippuacra (quasi dicat, equi promontoriū) vrbs Libya: Gentile Hippocrites. Steph.

Hippucome, locus Lyciæ, dictus ab equo viatorum quorundam illic mortuo. Gentile, Hippocomitæ. Steph.

Hippuris, insula quædam maris mediterranei.

Hippeu-

Hipeuriscus, insula Caria, Steph. Pompon.

Hippus, fluuius Moscorum in Phasim defluens. Strabo libro 11. Hanc Phasis partem illabitur ingens flumen, quod ortum ex Armenia ducens, Glaucum in se recipit, atque Hippum è vicinis montibus cadentes.

Hippus insula Eretriæ. Item vrbs Sicilia, & alia Palestina. Gentilia, Hippus Hippenus, Hippinus. Steph.

Hipsa. Vide SELINVS.

Hipseus, filius Astopi fluminis, qui Eteocli in auxilium venit aduersus Polynicem.

Hipsicratea, vxor Mithridatis fuit, quæ maximè virum suum dilexit. Volater. Mithridates Hipsicrateam coniugem in omnibus bellis adiutricem, armatamque habuit, crudelis aliquin in suos Vide Hipsicratea.

Hir, i. ciuitas, aut vigil, siue effudés, aut nudás, vel pullus asini. filius Caleb filij Iephone. 1. Paral. 4.

Hira filius Acces. 2. Reg. 23. 1. Paral. 11. & 27. idem.

Hira, maritima vrbs in Agro propinquo Pylo, sub Ageménonis dominio. Hom. lib. 11. Iliad. 102. Steph. vrbs Meseniæ, & alia Meliensium.

Hiram, rex Tyri. 2. Reg. 5. qui 2. Paral. 2. 4. & 8. dicitur Huram Hebraicè. Lat. vitæ cellitudo.

Hiram, Gen. 36. 1. Paral. 1. ciuitas Idumæorum.

Hiras, id est, libertas aut ira, nomen viri Odolamitis. Genes. 38.

Hirasa locus Lybiæ, in quem Afri Battum transtulerunt. Steph.

Hircanus, Iosephi filius, sibi mortem consciiuit. Ioseph. lib. 12. cap. 5.

Hircanus, qui & Ioannes, dux Iudæorum IIII. anno ab vrbe 621. Hebræorum primus peregrinos alere incœpit. Idumæam subegit, Iudæicis legibus eis viuere concessit. Ioseph. lib. 13. cap. 16. Samariam funditus delcuit. idem lib. 16. cap. 17.

Hircius, vel Hirtius, Consul fuit Romæ vnā cum Pansa, quo tempore Brutus ab Antonio obfessus fuit Mutinæ, ad quem liberandum profectus vnā cum collega est interfectus.

Hirpiæ familia, Plin. lib. 7. cap. 2. pauca haud procul ab vrbe Roma in Faliscorū agro. Hæ sacrificio annuo, quod fit ad montē Soractem Apollini, supra ambusta ligni struē ambulantes non aduruntur. Hirpi Solino vocantur.

Hirpini montes, ex quibus Aufidius Apulia fluuius oritur.

Hir-feres, i. ciuitas solis, ciuitas in tribu Dan. Iosue 19.

Hirtius, consul cum Pansa collega in prælio ab Antonio casus. Cic. lib. Epist. 12. Epist. 23.

Hismaelitæ populi, qui nunc Saraceni dicuntur ab Hismaele sic nominati.

Hispalis, Bæticæ provinciæ vrbs clarissima, Romanorum colonia cognomine Romulensis: à qua vnus ex quatuor Bæticæ conuentibus, Hispalensis dicitur. Plin. lib. 3. cap. 1. Hæc hodie Siuilia dicitur.

Hispali, Herculis filio, nomen atque primordiū

Julio Cæsari restorationem, Raymiro regi, ac Iógo deinde tēpore Ferdinando III. à Mauris liberationē defert, Vrbs ad mare Gaditanū sita forma rotūda, ædium pulcherrimarū frequentia nitidissimè culta, totiusque Hispaniæ emporium florentissimum, quod ex variis mundi partibus, maximè verò ex India Occidentali, quæstus incredibiles facit. Situ omnes Hispaniæ vrbes excellit. Agrum habet pinguem ac peramœnum, omnis generis frugum, olei oliuarum, dactylorum & citriorum feracem. Eam nobilissimus fluuius Betis præterlabitur, Vasæus in Chron. Hispaniæ.

Hispalus, Celiberorum rex ad tyrannos Italia conuersus est. Berol. ii. 5. Diod. Siculi. 6.

Hispania, regio latissima Europæ, quæ à montibus Pyrenæis incipiens, per columnas Herculis circumiens, vsque in Borealem Oceanum protenditur. Diuiditur autem omnis Hispania Plin. lib. 3. cap. 1. 2. & 3. in Citeriorem, & Vlteriorem. Vltior rursus secatur in duas partes, in Bæticam, quæ hodie Granata dicitur, & Lusitaniam, quam vocant Portugalliam, quæ Ana fluuiio à Bætica distinguitur. Bætica à Septentrione clauditur Ana fluuiio: ab Occasu habet eam Atlantici Oceani partem, quæ est inter ostium Auç & fretum Herculeam: à Meridie mare Balearicum, quod est inter fretum Herculeum, & Charidami Promontorium, quod vulgò appellari dicunt *Cabo de Gata*. Ab Oriente terminatur linea ducta ab hoc promontorio per Castulonem ad Anam fluuium. Dicta est Bætica à Bæti fluuiio memorabili, qui Prouinciam totam intersecat: qui ortus in saltu Tygensis, decurrit in Oceanum Atlanticum: atque hodie vocatur *Quadalquivir*, quod sonat fluuium magnum. Hæc prouincia postea à Vandalis habitatoribus Vandalicia dicta, hodie quoque corrupto vocabulo Andalusia dicitur. Lusitania habet à Septentrione Durii fluuium, ab ostio ipsius, vsque ad pontem qui est contra Septimania: ab Occasu eam Atlantici Oceani partem, quæ est inter ostia Auç & Darij fluuij: à meridie Bæticam: ab Oriente terminatur à Tarraconensī, linea ducta ab Oretania veteri, vsque ad Põtem, qui habet è regione Septimancas. Nomen habet Lusitania, à Luso liberi Patris filio, & Lyfa eiusdem Liberi socio: cum Luso Bacchante: vnde nunc à Luso Lusitania, nunc à Lyfa Lusitania dicitur. Reliqua autem Hispaniæ pars quæ & citerior, pertinet ad Tarraconensem prouinciam, quæ nomen accepit à Tarracone eius prouinciæ metropoli, ciuitate ad excipiens ad principum peregrinationes, vt inquit Strabo, egregiè nata: & in qua Imperatores iurisdictionem agitabant. Complectitur hæc regio Murcia regnum, & Valentia, vt Aragonum cum Cathalonia, Castellam veterem, Portugalliam inter amnem, Galliciæ regnū, Asturias,

Asturias, totam Cantabriam, & Navarra regnum ut Vaseus & alij Hispanie descriptores aiunt. Vltioris Hispanie conuentus erant quatuor: Gaditanus, Cordubensis, Astigitanus, & Hispalensis. Citerior autem, quae & Tarracoenfis dicebatur, in septem diuidebatur conuentus: Carthaginensem, Tarracoensem, Caesaraugustum, Clunientem, Asturum, Lucensem, & Bracarum. Idem lib. 3. cap. 3. Omnis autem Hispania ab Ibero fluuio primum dicta fuit Iberia, postea ab Hespero Atlantis fratre, siue (vt alij malunt) ab Hespero stella lucidissima, quae vespertino tempore in Occidente apparet, solem subsequens, vocata est Hesperia: vltimo vero ab Hispali vrbe ad fretum Atlanticum sita; quam hodie Suiliam vocant, dicta fuit Hispalia: vnaque deinde littera immutata, Hispania. Tibul. 4.

— nec latet audax Hispania terris.

Decem milibus stadiis (vt Appianus scribit) eius latitudo comensurauit. Longitudo prorsus eadem esse videtur. Terra, frumenti, vini, olei, auri, gemmarum, metallorumque ferax. Ex qua etiam bellicosissimi viri ac velocissimi equi procreantur. In ea quatuor magna flumina sunt, Batis, Minis, Ibero & Tagus, qui aurum trahit.

Histiara, ciuitas in Euboea, Hom. lib. Iliad. 2.

Histiarius, Milesiorum tyrannus. Herod. lib. historiarum 6.

Histonium, Italiae oppidum, non procul a monte Gargano. Pomp. lib. 2.

Histria. Vide ISTRIA: & in appellatiuis Histiones.

Hoba, i. dilectio, vel absconditio, aut Syriace, obligatio vel peccatum, regio Syriae ad dextram Damasci, id est, Euphrate versus: dicta etiam Soba & Sophene. Genes. 14.

Hobab, filius Raguel soceri Moysi, Numer. 10. Iud. 4. Lat. dilectus.

Hod, filius Supha filij Helem. 1. Par. 7. Lat. laus, siue confessio.

Hodes, i. mensis aut nouitas. vxor Saharaim. 1. Par. 8.

Hodus, Hom. li. 9. Iliad. vnus ex Graecorum praecoribus in bello Troiano.

Hodocodocus. Vide CALLIARVS.

Hodomanti, populi Thraciae. Inde Hodomanticus, & foem. Hodomantis. Stephan. ex Thucyd. lib. 2.

Hectichius, Hom. li. 2. Iliad. vir fuit Achiuus, longe optimus artis statuariae opifex.

Holcades, populi intra Iberum fluuium. Steph. ex 3. Polybij.

Holda, vel Holdai, nomen viri, 1. Par. 27. & Zachar. 6. Item prophetis vxor Sellum filij Thecuc. 4. Reg. 22. Lat. mundus, vel orbis, vel mu-

stela, aut Syriace rubigo.

Holmi, vrbs Siciliae asperae, vbi prius habitabat,

qui nunc Seleucei. Gentile, Holmeis. Holmia, Suediae regni metropolis, vulgo *Stoc-kolm*.

Holmium, vrbs Boeotiae. Gentile, Holmius.

Holmoneis. vicus Boeotiae, ab Holmo Sisyphi filio. Pausan. lib. 9. Gentile, Holmoneis.

Holo, Hispaniae vrbs. Liu.

Holocron, Macedoniae mos. Plutar. in Aemelio.

Holofernes, princeps militiae regis Nabuchodonosor. Iudith. 2.

Holopyxos, Cretae vrbs. Plin.

Holon, ciuitas quae de tribu Iudae seu Simeonis, Leuitis data est. Ios. 5. & 21. quae 1. Par. 6. dicitur Helon. Lat. fenestra, siue profanatio, aut dolor.

Homan, filius Lotan filij Scir. 1. Par. 1. qui Gen. 36. dicitur Hemam Lat. tumultus, siue turbatio eorum.

Homeritae, populi Aethiopum. Step. item Arabiae felicis populi, Ptolemaeo & Plinio.

Homeromastix, cognomen Zoili, qui hoc solum nomine innotuit, quod Homerum libris editis inscitiae arguere ausus fuerit. Hos libros quum Ptolemaeo regi Aegypti obtulisset, rex tum quidem dissimulata indignatione, quam ex hominis impudentia conceperat, post aliquot dies pecuniam petenti qua inopiam subleuaret, Mirum (inquit) te inopia premi, qui multo Homero es doctior, quum ille, qui ante annos mille fato functus est, etiam hodie tot hominum millia pascat. Tandem patricidij accusatus, iussu regis in crucem sublatus est. Hoc cognomen omnibus detractoribus accommodatur, qui insana reprehendendi libidine optima quaeque lacerant: quumque Venerem ipsam non possint, scandalum eius reprehendant.

Homerus, nomen poetae Graeci excellentissimi, qui floruit ante Romam conditam annis circiter centum sexaginta, vt Cornelius Nepos in libris Chronicorum tradit. Hic fuit caecus. & ob id Homeri nomen sortitus est, quum prius Melesigenes diceretur, quod ad Meletem fluuium natus esset. Cumque namque & Iones captos oculis *omphalos* appellat, quod *omphalos*. id est, itineris ducibus egeant. Hinc Caecutiens Maenonius nuncupatur a Martiano libr. 1. de nuptiis Philologiae. De patria eius nihil certi traditur. Fecit enim nominis eius claritas, vt quem viuum, rebusque omnibus egentem, nemo agnouerit, nunc multae Graeciae vrbes certatim sibi vindicent, adeo vt quibus potissimum credere debeamus, non facile fuerit discernere. Quod etiam testatur Cicero pro Archia: Homerum (inquit) Colophonij ciuem esse dicunt suum, Chii suum vendicant, Salaminij repetunt: Smyrnaei vero suum esse confirmant: itaque etiam delubrum eius in oppido dedicauerunt: multi alij praeterea pugnant inter se, atque contendunt.

extat

Extat ea de re distichon Cracum apud Gellium lib. 3. cap. 3. cap. 1.

ἔπειτα πόλεις διετίθεισ' ἀπὲρ ἰζῶν ὀμήρου, Σμύρνα ἰδὲ Κολοφῶν, Σαλαμῖν, χίος, ἄργος, ἄβυδος.

Septem vrbes certant de stirpe insignis Homeri, Smyrna, Rhodos, Colophon, Salamin, Chius, Argos, Athena. Scripsit duo opera, alterum de bello Troiano, quod Ilias dicitur: alterum de erroribus Vlyssis, quod Odyssea nominatur, & alia opuscula. Reliquiam eius vitam, breuitatis causa: hic praetermittimus: quam qui latius nosse cupit. Herodotum adeat, & Plutarchum. Ad hoc Homeridae, familia apud Chios illustris fuit. Hellenicus Quo quidem Homero nullus ingenior felicior extitit vnquam, siue operis fortuna, siue materia aestimetur. Itaque Alexander magnus, inter spolia Darij, Persarum regis, vnguentorum scinio capto, quod erat auro, gemmisque, ac margaritis pretiosum varios eius vsus amicis demonstrantibus. Immò hercle (inquit) librorum Homeri custodiae detur, vt pretiosissimum humani animi opus, quam maxime diuiti operi serua-retur. Plin. lib. 7. cap. 29. Idemque Plin. libr. 30. cap. 1. de Homero hunc in modum scripsit, Adolescentibus, inquit, nobis visus Apion Grammaticus, prodidit Cynocephaleam herbam diuisam, quae in Aegypto vocatur Ostrites, quae habet vim contra omnia venena: sed si ea erueretur statim eum, qui eruisset mori. Seque euocasse vmbas ad percontandum Homerum, qua patria, quibusque parentibus genitus esset, non tamen ausus est, profiteri, quid sibi respondisset. Is literas Graecas a pluribus paulatim inuentas, reduxit, ad eam formam quam habemus.

Homerus II. Chius, medicinae clarus. Archilochus.

Homerus III. Chius, magica arte clarus. Archilochus.

Homerus IIII. institoria arte, Salaminensis ciuis praedines, Archilochus.

Homerus V. Colophonius pictor & statuarius praecclarus habitus. Archiloch.

Homerus VI. ciuis Atheniensis, qui nouas Atheniensibus leges dedit. Archiloch.

Homerus VII. arte Musica & Geometria clarus apud Argiuos habitus est. Archiloch.

Homerus, patria Maenon, certamine Olympico vicit, cui postea ius literarum & linguae Graecae emendandarum soli tributum est, cuius quoque emendatione & literae & lingua Graecae vsque in hanc diem contenta fuit. Archiloch.

Homilae, Thessaliae, vrbs. Ptol.

Homole, es, mons Thessaliae, Centauroborum olim sedes, quemadmodum & Othrys. Virgil. 7. Aeneidos,

Ceu duo nubigena cum vertice montis ab alto Descendunt Centaury, Homolem, Othrynque ni-

ualem *Linyquentes.*

Incolae, Homoleis: & Thebae iuxta montem sitae, Homoloides. Iupiter item Homolius in Boeotia colitur, vel ab Homole monte, vel (vt vult Suidas) ab Homoloia vate, Emygi filia, qua Delphos fuisse missam Aristoph. in Thebaicorum secundo scribit, vel quod apud Aeolos *ὁμολε* concors & pacificum dicatur. Fuit & Homoleia Ceres Thebis.

Homopatoria, festa erant Athenis, ita dicta, quae patres liberorum Curiae scribendorum gratiatum conuenient: de quibus sacris. Suid.

Homolea, Mons est Magnesia, siue Thracia. Strabo lib. 12.

Homolium, oppidum, Magnesia. Plin. lib. 4. cap. 9. *ὁμόλιον*, Stephano oppidum est Macedoniae & Magnesia. Strab. lib. 7. Inde Homolius, & Homolius.

Homona oppidum, & Homonades gens in Isauria, Plin.

Homoneca, locus Palaestinae. In vita Iosephi. Hon, i. dolor, aut fortitudo, siue iniquitas. filius Pheleth, Num. 16.

Honorichus, Vandalorum rex, an. ab vrbe 1231.

Honorius, x. i. v. i. Romanorum imperator cum fratre Arcadio, an. ab vrbe 1149.

Honorius, LXVII. Romanorum pontifex, anno salutis 625. sacras aedes nouas aedificauit, veteres instaurauit.

Honorius XI. Rom. episcopus CLXIII. anno salutis 1216.

Honorius XIII. Rom. pontifex CLXXVII.

Honorius V. Rom. pontifex. CXCII.

Honorina, Valentiniani imperatoris soror. Diac. Pomp.

Honolca, Hispaniae Tarracoenfis maritima vrbs inter Iberum, fluuium & Carthaginem. Liu.

Hoppa, i. thalamus, siue coopertorium, aut litus vel ripa eius. nomen viri 1. Para. 24.

Hor, nomen montis, Num. 20. & 33. in finibus terrae Idumaeae prope Petram ciuitatem. In quo Aaron primus Israelitarum summus Pontifex, mortuus & sepultus. Comest. ex cap. 20. Num. lat. mons, siue concipiens, aut demonstrans siue ostendens.

Hora, de qua cuiusdam, nomen erat apud Romanos ita dicta *ὁρὴ τῆς ἄρας*, hoc est, a venustate & pulchritudine, cui praesse putabatur. Hanc Romani putabant esse Herfiliam Romuli vxorem, quae post Romuli apotheosin in caelum translata, Herfilia vocata est. Horat. Ennius.

Taque, Quirine pater veneror, Horamque Quirini.

Apud Quidium tamen in fine libri 14. Metamorph. legatur Ora sine aspiratione, & priore correpta.

Horacitae, populi Illyrii finitimi. Polyb.

Horae, Calabriae vrbs Curopal.

Horae, Iouis & Themidis filiae quarum nomina describit

describit Hyginus, cap. 183. decem numerat.
Horatæ Indiæ populi. Plin.

Horam, rex Gazer, Ios. 10. lat. mons eorum, siue manifestans eos, aut concipiens eos.

Horatius Cocles, nobilis Romanus, qui in eo bello, quod Porfena Hetruriae rex pro restitutione Tarquiniorum cum Romanis gessit, cum Ianiculum iam captum videret, hostesque inde in urbem irruere, reliquis omnibus attonitis, & in fugam conuersis, duobus tantum comitatus, hostium impetum tantisper remoratus est, donec p[ro]s à tergo solueretur. Quem cum iam interitum videret, ut erat armatus, in Tyberim insiliit, & incolumis ad suos tranauit. Virg. 8. Æneid.

*Illum indignanti similem, similemque minanti
Aspiceres, pontem auderet quod vellere Cocles.*

Horatius Flaccus, poeta Venusinus. lyricorum & satyrorum scriptor, qui anno imperij Augusti Cæsaris xxxiii. ætatis verò suæ lxiij. moriens Augustum reliquit hæredem, maxima pompa apud Mecænatem in Exquilis sepultus. Scripsit carminum libros quatuor, Epodon librum vnum, Satyrorum libros duos. De arte poetica librum vnum, & Epist. libros duos, quæ etiam hodie omnium teruntur manibus.

Horbathij, Germaniæ regio. nunc *Crabaten*, Lazio.

Horchia, erat dea Hetruriae urbis, in qua sanum habebat. Ab ea vicus Horchianus sumpsit nomen.

Hordienfes, Apuliae populi. Plin.

Horeb, nomen montis in regione Madianitarum, Exod. 3. Psal. 105. Sinai aliàs dicitur, in quo data fuit lex Moysi. Est & nomen petrae, Exod. 27. lat. desertum, vel solitudo, siue destructio, aut siccitas, vel gladius.

Horem, ciuitas in tribu Nephthali. Ios. 19. lat. idè significat quod Herem.

Horesti, Britanniae populi, Tacit. qui hodie Meriam & Angusiam Scotiae regiunculas occupat, ut H. Boethius tradit. *Eskeedale*, Camdeno.

Horici, populi Italiae. Steph.

Hori, filius Lorani filij Seir. Gen. 36. lat. princeps, aut liber, aut ingenuus, vel irascens.

Horma, ciuitas in tribu Asar. Ios. 19. lat. Excelsa, siue proiecta, aut vermis.

Horma, Albotarum, in Macedonia urbs. Ptol.

Horma, ciuitas in tribu tam Iudae quam Simeonis inter Hasmonam & Cades-barne, Num. 21. quæ cap. 1. Iudicum dicitur Sephar, 1. Paralip. 4. In Iosue 15. scribitur Harma: In Iosue verò 19. Bethularma, vbi vnica dictio est, cum separatim legendæ sint: duæ enim sunt ciuitates, lat. idem significat quod Herem.

Hormades, apud Chaldaeos bonus erat Dæmon, qui Iupiter putabatur. Sipontinus. Ex Hebr. *Yr*, ignis deriuatur, quod apud Chaldaeos & Persas, ignis pro deo coleretur.

Hormine. Vide *HYRMINAE*.

Horodes, rex Pathorum, qui M. Craffum occidit. Alij Orodus scribunt.

Horóntes. Vide *ORONTES*.

Horraei, Gigantes, quos expulerunt filij Edom à monte Seir, Deut. 2. eui Gen. 14. Chorrhæi dicitur, lat. Principes, vel liberi, aut ingenui, vel irascens.

Hortanum, Tusciae urbs. Plin. *Horti*, Leandro.

Hortensia, Hortensij filia eloquentissima: quæ cum matronarum ordo graui tributo à Triuuiris, Octauio, M. Antonio & Lepido premeretur, nec virorum quisquam ipsi adesse audeat, causam constanter egit, representatæque patris facundia impetrauit, ut maior pecuniae pars ei remitteretur. Appian.

Hortensius Venus, dicta est de loco qui dicebatur Horti, vbi colebatur. Pausan.

Hortensius, Romanus rhetor, qui in foro Romano causarum rex ob eloquentiam dictus est, licet eius scripta infra famam fuerint. De quo Cicero in Bruto sic refert: Primum memoria tanta, quantum in viro cognouisse me arbitror, ut quæ secum commentatus esset, ea sine scripto verbis eisdem redderet, quibus cogitasset. De quo etiam fertur, quod sedens olim totum diem in auctione, omnes res venales, & pretia & emptores ordine suo recensuit, argentariis recognoscentibus, ita ut in nullo falleretur.

Horus Assyriorum rex. Plin. lib. 30. cap. 35.

Horus, Isis filius, quem cum Isis amisisset, verita est, ne illi obueniret, quod Osiri patri acciderat: sed eo inuento, in lætitiâ conuertit.

Horus, Assyriorum rex. Plin. lib. 30. cap. 35.

Hofa, i. confidens, vel protegens. nomen viri, 1. Paral. 26. Nomen item cuiusdam ianitoris, 1. Paral. 16. Ciuitas item, quæ tribus Afer, terminus est, non procul à mari, inter Tyrum in Axaph, Iosue 19.

Hofa, Tuscorum fluuius, Ptolemæo: Martha hodie. Hofa, i. festinans, siue tacens, aut sensualis. Nomen viri, 1. Paral. 4.

Hospitius, vir quidem Nicensis, qui tam austeræ vitæ fuisse traditur, ut antro inclusus perpetuo cilicio carnem maceraret, corpus catenis ferreis vinctum contineret, Volat.

Hostanus, vnus ex comitibus Alexandri, in arte magica præstantissimus.

Hostatius, Rouennatum princeps fuit, qui à suis ciuibus relegatus est, quod in otio & ignauia torpesceret, publicæque administrationi esset ineptus.

Hostia, urbs Italiae. Vide *OSTIA*.

Hostia, puella, quam à se amatam, Propertius Cynthiam vocauit.

Hostia, vide *HOSTONES*.

Hosticus, nomen poetæ.

Hostilia, meminit Tacitus li. 2. & 3. hist. ite Antoninus. Venetæ regionis oppidum hodie, ut Leander,

der, ait *Hostia* dictum, Padum alluere scribit. Plin. Hostiones, vel Hostia, populi iuxta Oceanum occidentalem, quos Artemidorus Cassinos (aliàs Cassinos) vocat. Steph.

Hostius Hostilius, vir bello strenuus, qui ob virtutem à Romulo Romanorum rege frondea corona donatus est, quod Fidenam primus irripisset. Dionys. lib. 3.

Hostius Lucretius Tricipitinus, consul cum L. Sergio, anno ab urbe 327.

Hotham, filius Heber filij Baria filij Afer filij Iacob. 1. Paral. 7. & 11. Lat. sigillum, aut signaculum vel clausura.

Hozai nomen prophetæ, 2. Paral. 33. Lat. videns. Hoziel, filius Semei, filij Gerson. 1. Paral. 23. Lat. videns Deum.

Hucua ciuitas in tribu Nephthali. Ios. 19. Lat. Sculptura, vel præceptum, aut legislatio.

Hugo, cognomine Capetus, ex Parisiensium Comitum familia, Francorum regnum occupauit, anno salutis 988.

Hugo Lusignæus, Cypri rex. Blod. lib. 10. dec. 2. Hugo, Italiae rex, Luith. lib. 3. cap. 14.

Hugones, qui regem Angliæ malis imbuerant moribus, à principibus pulsi sunt, quos rex ab exilio reuocauit: conscripto exercitu principes persequutus, vicit, fudit, cæcidit, cepit, ac vltimo supplicio captos affecit. Hugonibus imperium credidit, regnoque præfecit, anno salutis 1321.

Hugutio Fagiolanus, Pisanorum dux, ann. sal. 1314.

Hul, filius Aram, Genes. 10. Hic à Iosepho lib. 1. Antiquitatum Iud. traditur. Armeniam instruxisse. Quam ego quidem planè arbitror ab eius patre nomen inuenisse. Lat. dolor, vel infirmitas siue præstolatio, aut obstetricatio.

Huldericus, Dux Vuitemburgensis, ex auito duru pulsus est, anno salutis 1519.

Humana, ciuitas Blond. lib. 10. decad. 1.

Humfredus Northmannus, Drogoni fratri in Apulie comitatu successit, an. sal. 1042. Blon.

Humfredus, Clocestiæ dux, vir militia clarus, Angliæ regens, noctu à coniuratis in Buriensi cœnobio, laqueo strangulatus est, an. sal. 1447.

Hungaria (quæ nomen ab Hunnis vel Hungaris populis ex Scythia profectis, qui eam incolunt, habere videtur) Paannonias & vltra Danubium Iazygum, & Dacorum regionem ferè omnem occupat. A Drauo fluuiio ad meridiem sumit initium, à Septentrione, Sarmatis quos Polonos, & Getis quos Valachos dicimus, terminatur: ab Occasu, Austriam habet, superioris quondam Paannoniæ caput: ab Oriente Mysiam, quam Rhetianam nunc appellant. Danubius omnium quos Europa habet, fluuiorum maximus mediam interfuit, atque in partes, nempe in Citeriorem & Vltiorem scindit. Citerior est ea, vbi

olim Paannoniæ fuerunt. Hæc ab vltiore Hungaria Danubio; ab Austria & Norico, radicibus Cæcij (sic olim dicti) montis: à Sclauonia Drauo, è Bosna & Rascia Sauro fluminibus terminatur. Huius citerioris Hungariæ caput est Buda, regni sedes. Vltra Danubiana Hungaria montibus Carpathiis supra Pofonium incipientibus & longissimo flexu ad latus Euxini maris porrectis, à Morauia, Slesia, Polonia, & à Russia distinguitur, vsque ad eum locum vbi regio est, quam Maromarusiam vocamus. Ibi iam alij montes & Syluæ ab eo loco Seuerinum (vbi pontis olim à Traiano constructi superba vestigia etiam nunc apparent) & Orientem versus tendentes, à Translyvania & Valachia Transalpina separant hanc vltiorem Hungariam Tibiscus fluuius piscosissimus, in montibus Maromarusiis ad Septentrionem ortus, Mediam interfuit. Incolæ Scythica lingua vtuntur, ab omnibus finitimis diuersa. Plura apud Bonfin. in Decadib. rerum Hungaricarum.

Hunni, populi, qui quondam in Scythia Europæa super Maotim paludem incoluere. deinde mutatis sedibus, ingenti multitudine in Paannoniam irrupere. Hæc gens temporibus Valentiniani principis, duce Attyla, tota penè Europa peruagata, Galliam, Italiamque fœdissimis cladibus affecit, donec Leonis Pontificis precibus victa, rursus se recepit in Paannoniam. Quare credibile est, Hunos eos esse, qui etiam hodie Paannoniam incolunt, paucis immutatis literis, Hugarii appellati. Saxo scribit hos quadam tempestate in tantam famem redactos, ut nec canibus pepercerint, quibus ad pastum vtentur.

Hunnum, urbis Britannicæ nomen. libr. Notit. *Souenshale*, Camdeno.

Hunoldus, Aquitaniæ nobiliss. dux. Æmil. li. 2.

Huphan, filius Benjamin. Numc. 26. Lat. thalamus eorum aut operimentum eorum siue litus vel ripa eorum.

Hur, filius Iuda filij Iacob, 1. Paralip. 4. qui Gen. 46. dicitur Onan. Filius Caleph. ex Ephrata vxore, 1. Paralip. 2. Rex item Madianitarum, Num. 31. Lat. libertas, siue albedo, aut foramen.

Hurai, nomen viri, 1. Paral. 11. qui 2. Reg. 15. dicitur Hedda: idem quod Hur significat.

Huram, filius Bala filij Benjamin, 1. par. 8. Lat. libertas, siue albedo aut foramen eorum.

Huri, pater Saphat, Numer. 13. Pater Abihail, 1. Paral. 3. eiusdem significationis est cum Hur.

Hus, 1. consilium, aut lignum, vel Syriacè fixus. filius Aram, Gen. 10. Is iuxta Iosephum arque Hieronymum Thraconitidis & Damasci cœditor extitit. Nam principatum tenuit inter Paletinam & Cœlesyriam. Huius regio in Iob, à lxx. interpretibus *adairidis*, quasi Nustridis dicitur, Iob. 1. Primogenitus item Nachor, Gen. 22. Filius etiam Difon filij Seir, Genes. 36. Hufan,

Hufan, i. festinatio eorum, aut silentium eorum, vel sensualitas eorum. rex tertius, qui regnavit in Edom, Genes. 36.

Hufathi, i. festinans, vel tacens, aut sensualitas. ciuitas, 2. Æg. 21.

Hufi, pater Banna, 3. Reg. 4. idem quod Hufathi signis.

Hufim, altera vxor Saharaim, 1. Paralip. 8. Filius Dan filij Iacob, Genes. 46. eiusd. signif.

Hyacintha, orum, sacra nocturna, à Lacedæmoniis instituta in honorem Hyacinthi pueri, ab Apolline disci iactu interfecti. Ouid. lib. 10. Metamorph.

Hyacinthus, puer Amyclæus, eodem tempore à Zephyro & Apolline adamatus. Verum cum in Apollinis amorem propensior esset, ægrè id ferens Zephyrus, amorem in odium conuertit. Cum Hyacintho suis deliciis disci iactu dum sese exercet, Zephyrus nocendi occasionem nactus, discum ab Apolline emissum fletu suo in caput Hyacinthi conuertit, puerumque interemit. Cuius mortem cum ægerimè ferret Apollo, Tellus in amatoris Dei solatium, cruorem eius commutauit in florem sui nominis. Palæphatus in tractatu de Fabulosis narrationibus: paulò aliter Ouid. lib. 10. Metamorph.

Hyacinthus, pagus supra Sphendonios, vbi Erechthei filias immolatas esse tradit Suidas in dictione Partheni.

Hyades, stellæ septem in capite Tauri, quæ quoties nascuntur, vel occidunt, pluuias creant: vnde & nomen acceperunt, *ἄστὲρ ὕαδων*, quod est pluere. Ouid. lib. 5. Fastor. Fabulantur poëta, Hyades Bacchi nutrices fuisse, quæ & Dodonides Nymphæ vocatæ sunt, à Dodona ciuitate Epiri: quæ cum Iunonis iram vererentur, fugerentque Lycurgi regis sænitiam, à Ioue in cælum sunt translatae. Alij tradunt Atlantem ex Aethra vxore Hyan filium suscepisse, septemque puellas, quarum hæc sunt nomina: Ambrosia, Eudora, Pasithoe, Coronis, Plexauris, Pytho, & Tyche, quæ cum fratrem à leone deuoratum implacabili iuctu prosequerentur, dolorisque magnitudine extabescerent, Iouis miseratione in septem stellas sunt conuersæ, & vt perpetuum maneret tantæ pietatis testimonium, à fratris nomine Hyades appellatae. A Latinis Suculæ dicuntur, quod propter maximas, quas exortu suo afferunt, pluuias, luto gaudere videantur, quemadmodum & fues.

Hyæa, vrbs Locrorum, Ozologum: Gentile, Hyæus Stephanus.

Hyala, vrbs ab Indi fluminis ostium. Diodor.

Hyale Nympha vna ex comitibus Dianæ. Ouid. 2. Metamor.

Hyamea, vrbs Mefeniæ, vna ex quinque. Ciuis, Hyameites. Steph.

Hyámion, vrbs Troiana: Gentile, Hyamius, vel Hyameius. Steph.

Hyampolis, vrbs Phocidis, ad Parnassum montem. Ciuis, Hyampolites. Stephanus, & Plin. lib. 4. ca. 7. Strabo li. 9. Est & Hyampolis altera in Bœotia non procul ab Orchomeno. Ptolem. lib. quarto capite decimo quinto.

Hyantes, ab antiquis appellabantur Græciæ populi, postea Bœotij appellati. Plin. lib. 4. capit. 7. quod nomen ab Hyante rege traxisse putantur. Strabo libro septimo. Hinc deducitur adiectiuum Hyantius, idem significans quod Bœotius: vnde Actæonem Cadmi nepotem Hyantium cognominat Ouidius. 3. Metamorph.

Hyantia, Stephanus, vrbs Locrorum.

Hyapea, vrbs Phocidis, ab Hyapo. Ciuis, Hyapeus. Steph.

Hyarbas. Vide IARBAS.

Hyas, Atlantis filius ex Aethra Oceani filia, qui cum adhuc puer venationibus sese exerceret, à leone deuoratus est. Vide HYADES.

Hyas, Bœotia rex, à quo Bœoti aliquando Hyantes sunt nominati. Strabo li. 7.

Hyasis, vrbs Libyæ, quæ & Oasis: vnde Hyasites, vel Oasites. Steph.

Hyba, vel Hybada, vicus in tribu Leont. Steph.

Hybada, olim insula fuit Ionia. Postea maris recessu continenti annexa Plinius. lib. 2. ca. 89.

Hybele, vrbs iuxta Carthaginæ: Gentile, Hybelites. Hyberia, regio Asia, cui ad Septentrionem Nomades adsunt, & Caucaſi montis accolæ, ad meridiem Armenia est, ad Occidentem Colchis. Tota regio Caucaſis montibus circumdatur. Vide IBERIA.

Hybernia, insula non procul ad Anglia, vulgò *Hirlandia* Cæſ. lib. 5. de bel. Gal. Alterum latus vergit ad Hispaniam, atque occidentem solem, qua ex parte est Hybernia dimidio minor (vt existimatur) quam Britannia, sed pari spatio transmissus: atque ex Gallia est in Britanniam. Huius incolæ longè magis quam Britanni syluestres sunt. Strabo li. 4.

Hyberus. Vide IBERVS.

Hybla, siue Hyble, siue Hybles, mōs Sicilia, thymi copia, salicum & apibus abundas, vna cum oppido eiusdem nominis, ab Hylone rege dicto. Strabo à Dorienſibus conditum scribit hinc Hyblæus, adiectiuum. hic mōs etiā Megara vocatur. Stephanus vrbs ipsam postea Megaram dictam scribit: Gentile, Hyblæi.

Hybla, Italia ciuitas Step. vrbs item Sicilia mediterranea. Ptolem. Tres Hyblæ in Sicilia Stephano: maior, minor, & parua quæ Tiella: Hera, & Galeotæ nominantur.

Hyblon, Sicilia regulus, qui Hyblæ ciuitati nomen fecit, quæ postea Megara dicta est. Step.

Hybreas, insignis orator ex Nylasi Cariæ vrbe, cui quum pater nihil præter malum lignarium & mulionem reliquisset, illorum opera aliquandiu nutritus, Diotrephi sophistæ operam de-

ram dedit. Tandem ad reip. gubernacula cōuersus, proximam Euthydamo auctoritatem obtinuit, quæ cum tyrannidem quidem exerceret, sed tamen patriæ maximè vtilem videret, fertur illi in concione dixisse, Euthydamè, malum es ciuitatis necessarium. Nam nec tecum viuere possumus, nec sine te. Hic quum Labienus Parthorum auxiliis instructus in Asiam irrupisset, adolescentulumque quendam iactatè audiret se Parthicum imperatorem esse. At ego, inquit, Cariæ. Quo nomine irritatus Labienus, impetum in vrbs fecit, eaque capta magnificas Hybrææ ædes diruit. Strabo lib. 14.

Hybrianes, populi circa Thraciam à Scordiscis infestati. Strabo.

Hyccaron, oppidum, Sicilia, vbi Laidem meretricem natam aiunt. Gentile Hyccareus: Possessiuum, Hyccarius. Steph. *Vicari* hodie.

Hyda, dæ, siue Hyde, des oppidum Lydia, sub Tinolo monte situm. Homerus in Catalogo. Sunt qui idem esse putent cum Sardibus. Sira. lib. 13.

Hydara, Armenia maioris vrbs. Strab.

Hydaræ populi Indici, qui cōtra Bacchum pugnauerunt. Steph.

Hydarnes, siue Hydarnus, nobilis Persa, qui Herodoto lib. 3. cum Dario in Magum coniurauit, Strab. lib. 11.

Hydaspes, fluuius India, qui per Parthos & Medos fluens, in Indiam vsque extenditur, Nilamque vrbs alluens, Indo flumini miscetur. Alij non in Indum, sed in mare Iabi tradunt. Lucan. lib. 6.

Qua rapidus Ganges, & qua Nysæus Hydaspes Accedunt pelago.

Dictus ab Hydaspes antiquissimo Medorum rege.

Hydæ, Lydia vrbs, Stephano: Straboni & Homero, circa Tinolum montem.

Hydia, Sicilia oppidum. Ptolem. *Fontana murata.* Nigro.

Hydillus, vrbs Cariæ, ab Hydillo filio Bellerophonis & Asteriæ filia Hydei, ex quibus natus est Hydis, à quo ciuitati nomen. Ciuis, Hydissus. Steph.

Hydra, Lerneæ serpens erat, quinquaginta capita, vnicumque duntaxat corpus habens: ex quibus vno exciso duo alia statim repullulabant. Palæph. lib. de fab.

Hydra, insula Libyæ iuxta Carthaginem: Gentile, Hydrus, vel Hydrates, insula ite Hadriatici maris, Pomp. & Æolidis promontorium. Straboni. item Dolopum insula. Phauor.

Hydra, vrbs. Vide LYSIMACHIA.

Hydralis, fluuiolus propè Constantinopolim. Nicetas *Belgrado*, hodie.

Hydramia, vrbs Cretæ. Steph.

Hydrax, Africa oppidum in regione Pentapoleos. Ptolem.

Hydrea, insula iuxta Trœzenem: Gentile, Hydreares. Steph.

Hydrela, vrbs in Caria: Gentile, Hydrelæus. Steph.

Hydreuma, nomen septemdecim vatorum locorum Æthiopiæ sub Ægypto, & alibi. Plin.

Hydriacus Carmaniae fluuius. Ptolem.

Hydrias, Asiae minoris regio. Herodot.

Hydrochus, signum cœlestis, quod Latine Aquarium dicimus: *πυρρὸν ἢ χίτων τὸ ὕδωρ*, hoc est ab aqua fundenda dictus. Qui Astrologiam poëticam scripserunt, putant huc fuisse Ganymedem Troianum puerum, Iouis iussu ab aquila raptum, & in mensa deorum miscendæ nectari aquæ proposuit.

Hydruntum, oppidum extremum agri Salentini. Plin. li. 35. c. 11. Steph. Strab. Hydrus appellatur.

Hydruntum totius Apuliæ metropolis: vetustate & ciuium fide atque animi magnitudine nobilis. Portum habet satis commodum, sed propter Aquilonem minime tutum. Olim munitissima erat, nunc ferè æquata solo. Agrum habet lætum, fontibus scatens, semper virens. Ex hoc loco Ceraunij Epiri montes facile ceruntur. Hic terminus est maris Hadriatici & Ionij, Plinio auctore. A Galateus.

Hydrus, mons Apuliæ iuxta quem est oppidum eiusdem nominis. Est & nomen fluuij, qui in Adriaticum mare effluit.

Hydrus, Hydruntis, vrbs in littore Adriatici maris Strab. quæ & Hydruntum dicitur in Calabria, Ptol. lib. 3. cap. 1. Gentile, Hydruntius, Hydrussa, vel Hydrussus.

Hydrusa, vrbs in Attica regione. Strabo. Est & Hydrusa, insula, alio nomine Andros dicta, vna Cycladum.

Hyela, Herodoto lib. hist. 1. ciuitas in agro Oenotriæ, à Phocensibus, qui Rhegium cōfugerant, condita. Strab. lib. 6. Alius item flectenti contiguus sinus offertur, vbi vrbs ab ædificatoribus Phocensibus Hyela nominata est: aliàs Hyella. vrbs item Arabiae felicitis. Ptolem.

Hyellus, Tuscia rex, anno ab vrbe 203.

Hyerus, pauper quidam, qui à Ioue, Neptuno & Mercurio hospitio susceptus, Oriona filium suscepit. Quid. Vide HYERVS.

Hyettus, vicus Bœotia ab Hyetto quodam Argiuo sic nominatus, quod maximis imbribus complicatur. Gentile, Hiectius. Aliqui Aspledonem Hyettum vocauerunt. Steph.

Hiectusa, insula in Caria ora. Plin.

Hygassus, vrbs Cariæ: Gentile, Hygassius, seu. Stephan.

Hygennenses, Asiae minoris populi. Herodot.

Hygiaa, dicta est Minerua, à medendi arte bonaque valetudine, quam præstare credebatur. Palæph.

Hygiana, Triphylia in Peloponneso vrbs. Polybius.

Hygris, ciuitas Sarmatiæ. Ptolem. *Sabardi*, Villanouano.

Hyl, Sufiane populi. Plin.

Hyla, siue Hylas, comes Hercules, quem perdidit in finibus Ioniis iuxta Myfiā, nec vquam potuit reperiri. Postea quum esset cognitum eum periisse in fonte ei instituta sunt sacra, in quibus mos fuerat, vt eius nomen clamaretur in fontibus. Vide postea Hylas.

Hylami, vrbs Lyciæ: Gentile, Hylamites. Steph. Hylactor, nomen vnus ex canibus Actæonis, *ἄλλο γ' ἄλακτεῖν*, hoc est, à latrando impositum. Ouid. 3. Metam.

Hylatæ, Syriæ populi. Plin.

Hylæ, Phocensium colonia, postea Elea dicta. Suidas.

Hylea, regio, à qua Hylæum mare coalluitur. Hiero. Traiecto Borysthene, à mare in primis est Hylea regio. Hiero. lib. 4. Stephano, regio est Ponti: alias Abica, id est, *ἄλακα* dicta.

Hylæus, Centauri nomen, à syluis deductum. Virg. 8. Æneid. Hic Centaurus à Pirithoo inuitatus ad nuptias, visa puella permotus est, dum violentus ei esse conaretur, à Lapithis qui simul nuptiis intererant, prohibitus est. Hinc in certamen itum est, & ferociter dimicatum est. Ab Hercule sunt postea occisi.

Hylæus, Canis Actæonis. Ouid. 3. Metam.

Hylas, hystriionis, nomen, cuius meminit Macro. lib. 2. Saturnalium.

Hylas, filius Theodamantis, quem Hercules rapuit. Cum enim ex Calidonia, occiso Oenei pincerna fugeret, venissetque cum Deianira & Hyllo filio ad Dryopes, & esurienti puero, cum Lychas pædagogus abesset, à Theodamante aliquid cibi postulasset, ille autem denegasset: arreptum vnum ex bobus Theodamantis mactauit atque coxit. Quamobrem Theodamas conuocatis popularibus, arma aduersus Herculem mouit: & quamuis in ea pugna ferè oppressus fuerit Hercules, tamen victoriam obrinuit, & occiso Theodamante, Hylam filium eius secū abduxit: quem postea vnicè dilexit, secūque cum reliquis Argonautis Colchos nauigans, duxit. Verum cum inter remigandum Hercules remū suum fregisset, vnā cum Hyla naui egressus est, vt aliū in Mysiæ syluis quæreret. Inualescente autem æstu cum siti premeretur, Hylam cum vrna misit ad Alcanium fluuiū, vt inde sibi aquam afferret. Verum cum ripa altior esset, quam vt stans haurire posset, procumbens in pectus Hylas vrnam è manibus amisit; quam cum subito recipere conaretur, pondere eius demersus est. Quæ res poëtis occasionem præbuit fabulandi, Hylam à Nymphis fuisse raptum. Hercules autem, cum Hylas nusquam compareret, causam eius tam ægrè tulit, vt relictis Argonautis, Mysiam totam oberrans, Hylam quæreret.

Hylatæ, populi Syriæ. Cæles. Plin. libro quinto cap. 23.

Hylates, Apollo, colitur in Erythæa vrbe Cypria. Steph.

Hylax, lacis. Vide HYLAS.

Hyle, vrbs Cypri, vbi Apollo Hylates colitur. Item vrbs Locrorum Ozolorum, vnde Hylæus: dicti ab Hyle Trespici filia, vel quod syluosa sit. Est etiam Hyle, regiuncula inter Sabinorum & Romanorum vrbes. Steph.

Hyleessa, Paros, vna Cycladum olim vocabatur. Est etiam Zacynthi epitheton. Steph.

Hylates, Adiabenorū imperator, anno ab vrbe 801.

Hyllarima, oppidum Cariæ, supra Theostroniciam patria Hieroclis ex athleta Philosophi. Ciuis, Hyllarimeus. Steph.

Hyllei, Dorienfium tribus. Steph. Hylleis, inquit, ab Hyllo filio Hercules, & Melites filia Ægei fluminis. Est item Hylle, ciuitas: Gentile, Hylleus. fœm. Hylleis & Hyllis. Suprà Hylos (inquit Apollodorus) Liburni siti sunt & quidam Istri dicti Thraces. Hyllis maxima Peloponnesi Cherronefus est, quindecim magnas vrbes continens. Est item Hyllis, tribus in Argolide, alia in Doride, alia in Træzenia: tribulis, Hylleus. Steph.

Hyllis, peninsula vel promontorium, Plin. Liburniæ ad mare Adriaticum. Alia peninsula, Stephan. 15. magnas ciuitates continens. Item Illyrici regio, Steph. Eidem etiam est Argiæ, Doridis & Træzeniorum vicus.

Hyllualia, vicus Cariæ, vbi Hyllus interiit cum templo Apollinis: Alias Hylluzæ.

Hyllus, filius Hercules ex Deianira, qui Iolem, patre mortuo, vxorem duxit. Ouid. libro 9. Metam. Hic postea cum cæteris fratribus, qui ex Hercule superstitēs fuerunt, ab Eurythæo pulsus Athenas confugit, ibique Misericordiæ vel Clementiæ templum condidit, quod & accepti ab Atheniensibus beneficii testimonium, & miseris in posterum asylum esset, & perfugium.

Hyllus, filius Hercules ex Melita Ægei fluminis filia, à quo Hyllinenses populos & Hyllicum portum denominatum tradunt.

Hyllus, Strab. lib. 13. fluuius est, qui nunc Phrygius vocatur.

Hylonome, mulier ex genere Centaurorum, Cyllari Centauri vxor, quæ mortuo marito, gladio suo incubuit. Ouid. lib. 12. Metam.

Hylcus, Argiæ amnis. Pausan.

Hymani, Liburnorum populi. Plin.

Hymella, fluuius apud Virg. lib. 7. Æneid.

Hymenæus, Deus nuptiarum præses, qui & Hymen dicitur, & coniunctis dictionibus Hymen Hymenæus. Hic Liberi patris & Veneris, aut (vt alij malunt) Vranæ filius fuisse putatur, & primus certas nuptias instituisse. Nomen autem accepisse creditur *ἄλλο γ' ἄλακτεῖν*, host est, à membrana, quæ claustrum virginitatis esse, & primo coitu rumpi putabatur

tur: quāquam inter anatomicæ rei peritos satis constat, in virginis dissectionibus pelliculam eiusmodi nullam inueniri. Alij volūt Hymenæum, virum Atticū fuisse, qui raptas à latronibus virgines, parentib. intactas restituit: ideoque nuptiis eius nomen inuocari, tanquā defensoris virginitatis: vocemque hanc nuptialem factam apud Græcos, quemadmodū Romani in nuptiis virginalibus Thalassij nomen inuocant. Alij dicunt Hymenæū fuisse quandam iuuenem, qui die nuptiarū ruina oppressus interiit. Vnde postea institutum est, vt expiationis gratia nominaretur in nuptiis. Non raro quoque Hymenæum poëtæ pro ipis ponunt nuptiis. Virg. 1. Æneid.

Pergama quū peteret, in concessis que Hymenæos. Hymenæus, nomen viri qui à fide CHRISTI excidit. 2. Tim. 2.

Hymera. Vide HIMERA.

Hymettus, Stephano & Suidæ mons Atticæ, apibus, & optimi mellis copia abundas, quod ab eo Hymettium vocatur. Martial. li. 14. Ex hoc monte marmora pulcherrima fodiebantur. Plinius, Lucius Crassus orator primus peregrini marmoris columnas habuit Hymettias.

Hynidos, Asiæ minoris in Mæonia oppidum. Plin.

Hyope, vrbs Matienorum (fortè Matianorum) Gentile, Hypopeus, enus, ites, Steph.

Hyops, vrbs in Iberia Cherronesi, non procul à Lefyro fluuiio. Inde Hyopus. Steph.

Hypacryis, Scythiæ fluuius. Herodot.

Hypææ, Massiliensium insula, vna Stæchadum. Plin. lib. 3. cap. 5.

Hypælochi, gens Molossica. Steph.

Hypæpa, Steph. & Straboni Lydiæ oppidum, Veneri sacrum, quod occurrit à Timolo monte ad Caystri campestris iter facienti: nomen ei est (vt inquit Steph.) ab eo quod sub Aëpo monte situm sit.

Hypæsia, Peloponnesi regio, circa Arenen. Strabo.

Hypana, vrbs Triphiliæ: Gentile, Hypaneus, Ste. Eadem cum Hypania.

Hypanis, fluuius Scythiæ, ex magna palude posfluens, sapore dulcissimo, donec ad quadragesimum miliare misceretur ei exiguis fonticulus (Exampæum nominat Herodotus lib. 4.) qui sua amaritudine torum corrumpit Hypaniam, Est & alter eiusdem nominis fluuius in India, cuius meminit Strab. lib. 15.

Hyparchia, mulier quædam Græca doctissima quæ Philosophicis disciplinis valde excelluit. Laertius.

Hyparchus. Vide HIPARCHVS.

Hyparinus, Dionis filius, Siciliæ imperator, duobus annis paternum regnum obtinuit.

Hypasis, Indiæ fluuius & terminus Alex. magni. Plin.

Hypata, ciuitas Theffaliæ, & quasi metropolis

eius regionis, à qua Hypatenfis ager. Steph. vrbs est Aenianum, & regio prope Sangarum fluuium Gentile, Hypataus, vel Hypateus.

Hypatia, mulier Alexandrina, Theonis Geometræ filia, vxor Isidori Philosophi, vixit imperante Arcadio: scripsit in Astronomiam: professa est Alexandria varia disciplinarum genera magno & frequenti auditorio, conuolantibus vndique discipulis. Suid. & Socrat. lib. 11. ca. 12. hist. trip.

Hypatios Iupiter dictus est ab Hypatio monte supra Glifantem Bœotia ciuitatem.

Hypatis, Siciliæ fluuius. Silius, lib. 14.

Hypatius, per seditionem imperator factus cum cæteris seditionis principibus, morte punitus est. Procop. lib. 1.

Hypatius, Consul cū Eusebio, anno ab vrbe 1112.

Hypatius, cos. cum Patricio, anno ab vrbe 1253.

Hypatus, Phœnicæ amnis. Plin. & Mela lib. 1.

Hypatus, mons Thebanæ regionis, in Bœotia. Pausan.

Hypecaustria, sacra quædam Mineræ, in quibus multa sacra & mystera fiebant ad euertenda mala. Plut.

Hypenor, princeps quidam Troianus, quem, teste Homero 1. 5. Iliad. Diomedes in bello occidit.

Hypenus, Athleta, qui primus diuulo vicit. Pausanias.

Hypera, Phæacum ciuitas, Egros postea dicta. Steph.

Hyperassa, vrbs quædam: Gentile, Hyperassus. Steph.

Hyperbolus, quispiam erat mirum in modū appetens litium: cuius meminit Aristophanes in equitibus, inquit. Hyperbolum fuisse hominem modis omnibus improbissimum, nec vlla re clarum aut potentem nisi vitio linguæ. Et Cicer. lib. de Claris orator. Homo similis Atheniēsis Hyperboli, cuius improbitatē veteres Atticorum comœdiæ notarunt. Ab hoc natum prouerb. Ultra Hyperbolum.

Hyperborei, populi Septentrionales, ita dicti, quod supra Boreæ statū siti esse crederentur: Festus docet Hyperboreos esse supra Aquilonis flatum habitantes: ita dictos, quoniam humanæ vitæ modum excedant, viuendo vltra centesimum annum, quasi *ὑπερβόρειοι ἔσαν* humani sæculi. Ferunt magnam his de cœlo clementiam concessam esse, auras spirare salubres, nihil noxij flatus habere, domos esse nemora, victum arbores ministrare, discordiam nescire, ægritudine non inquietari, ad innocentiam omnibus æquale vorum esse, mortem accersere, & voluntario interitu obeundi rarditatem castigare. Diodorus oppositam Celtis Oceanis accolis esse insulam scribit, haud multò Sicilia minorem, valde fertile & biferam, hoc est, bis quotannis fructus ferentem, habitarique ab iis qui Hyperborei appellantur, eo quod vento Boreæ sint expositi.

Hyperboreorū, inquit Pompon. Mela, terra angusta, aprica, per se fertilis: cultores iustissimi, & diutius quam vlli mortalium beatius viuunt. Plin. li. 4. cap. 12.

Hyperdexion, regio Lesbi, vbi Iupiter Hyperdexius & Minerua Hyperdexia coluntur. Steph.

Hyperrea, fons Meseidis, & vrbs Siciliae. Steph.

Hyperrechius, Alexandrinus grammaticus, sub Martiano principe scripsit de nominibus & verbis, & de orthographia. Suid.

Hyperesia, vrbs Achaiae. Theon malè Hyperrea vocat. Nomen ei ab Hyperete Lycaonis filio: Gentile, Hypereseus, & fœ. Hyperesis Theopompus Hypereseis vocat, ab Hyperrea fonte. Steph.

Hyperia, Thessaliae fons, Strabo. Vrbis nomen, in Thessalia, Homero, Phæcorum oppidū, Helych. Siciliae vrbs Eustath.

Hyperides, Atheniensis, vnus ē decem oratoribus clarissimulus quandoque Demosthenis, accusatusque ab eo super rapina pecuniae: deinde cū eo damnatus iussu Antipatri, aufugit in Aegnam, &c. Volat. li. 6. Plutarc. in Demosthe.

Hyperion, alias solis pater, alias solipse, quod erat super terras, dicitur. Poëtae pro sole ipso vsurpant. Diodorus scribit Hyperiona Saturni fratrem, fuisse Cœli filium, qui solis ac lunæ, aliorumque astrorum motus, horasque primum summa cura obseruationeque à se percepta, cæteris noscenda tradidit. Ideo eorum parens nominatur, velut ipsorum naturæ contemplator, Cic. in Prognost.

Vt cum luna means Hyperionis officit orbi.
Frequens est solis epitheton apud Hom.

Hyperis, Persiæ fluius. Plin.

Hypermnestra, vna ex quinquaginta Danaï filibus, quæ cum totidē Aegypti filii nupsissent, iussaque essent à patre prima nocte maritos interficere, sola ex omnib. maritum suū Lynceum nomine ab insidiis liberauit qui postea Danaum occidit. Extat inter Epistolas Ouidij vna Hypermnestræ ad Lynceum virū suum.

Hyphaeus, Campaniæ mons. Plutarc. in Sylla.

Hyphormus, Achaiae portus. Ptolem.

Hypius, vrbs, & fluius sub Pontica Heraclea. Ibidem Hypij montes, quorū incolae Myfos esse aiunt: Gentile, Hypianus. Steph.

Hypobarus, Indiæ fluius, iuxta quem arbores electrum producant. Pli. li. 38. c. 2.

Hypochalcis, vrbs Aetoliæ in Europa, sita sub Chalcide monte: Gentile, Hypochalcidæus Steph.

Hypodromus, vrbs Aethiopiæ. Ptolem.

Hyppona, dea erat equorū, quam stabularij colebant. Eius simulachrum locabatur in stabulis. Iunen. Saryr. 8.

Iurat solem, Hypponam & facies olida ad praesepia pictas.

Hypothea, vocatae sunt Potniae in Bœotia. Alij oppidulum quoddam esse aiunt à loci situ ita

nominatum. Steph.

Hyppias, Atheniensis tyrannus, anno ab vrbe 230. Euseb.

Hypla, fluius Siciliae. Plin. libro 3. capit. 8. Sil. libro 14.

Necnon qui potant Hyplamque Alalique sonoros, &c.

Hypsea, mulier quædam infamis notæque cæcitatatis, de qua Horat. in Sermonibus,
*Ne corporis optima lyncei
Contemplans oculis, Hypsea caciior, illa
Qua mala sunt species.*

Hypselis, vicus Aegypti: vnde Hypselitæ. Sunt etiam Hypselitæ in vico quodam Thraciæ: Steph.

Hypsenor, Homer. lib. 5. Iliad. filius magnanimi Dolopionis, qui erat sacerdos Scamandri, in tanto honore habitus, ac si deus quidam esset. Illum Eurypylus in bello Troiano interemit.

Hypseus, filiam habuit Cyren, quæ Cyrenæ in Africa nomen dedisse existimatur. Steph.

Hypsicratea, vxor Mithridatis regis, quæ Persico habitu induta, & in habitu virilem reformata, tonsis capillis victū à Cn. Pompeio mithridatem per efferas gentes fugientem, animo pariter & corpore indefessa sequuta est. Plutarchus in Pompeio. Hanc Mithridates in omnibus bellis adiutricē armatamque habuit, crudelis alioquin in suos. Volaterranus.

Hypsipphile, Læni regina, Thoætis filia, quæ cum reliquæ mulieres eius insulæ viros cognatosque omnes, ex communi sententia occidissent, sola patrem seruauit. Ob quam pietatem è Lemno erecta, capta fuit à piratis, & Lycurgo Nemeæ regi vendita: à quo liberaliter habitata fuit, & nutrido filio eius præserita. Nam paulò ante fugam gemellos pepererat, quos conceperat ex Iasone, quem in Colchos nauigantem hospitio simul & lecto exceperat. Postea cum Argiuis ad Thebanā expeditionem proficiscentibus, Langiam fontem ostensura, & Archenorum alumnū humi deposuisset, ea absente adrepens serpens puerum interemit: quo nomine cum à Lycurgo ad supplicium quæreretur, ab Adrasto, cæterisque Argiuis seruata est, Papin. lib. 4. & 5. Thebaidos. Hinc fit denominatiuum Hypsipphileus: vt, Tellus Hypsipphileæ, hoc est, Lemnos insula, Hypsipphileis patria.

Hypsizorus, mons circa Pallenem. Plin.

Hypsus, vntis, Lycaonis filius, condidit Thyraū Arcadiæ urbem. Steph. Est & Hypsus, Arcadiæ vrbs. Steph.

Hiram. Vide HIRAM.

Hyrcania, regio, Asiatica, variis nominib. hodie denominata, magna ex parte plana, & præclarissimis vrribus adornata, quarum celeberrimæ sunt Talebrota, Samaria, Carra & Tape: adeo autem fertilis & opulenta, vt vnus vini metretam

metretā ferat, & ficus sexaginta modios ficorum: frumentum ex semine nascatur, quod cadit exculmo, in arboribus mellificetur, profuit mellex oleis. Dicta Hyrcania, ab Hyrcana sylua, quæ Scythiæ subiacet. Habet ab Oriēte mare Caspium, à Meridie Armeniā, à Septentrione Albaniam, ab Occasu Iberiam. In ea regione pantheræ, pardi, & tygres abundant, cum syluis asperasit. Hinc Hyrcanus, adiectiuum. Hyrcanum mare, & Caspium, idem.

Hyrcania, vrbs Thraciæ: Gentile, Hyrcanius vel Hyrcanites.

Hyrcanius, vicus Palæstinae prope Iudæam, ab Hyrcano præfecto Iudæorum.

Hyrcanius, campus Lydiæ. Steph. Et rursus: Hyrcani, inquit, populi vicini Caspio mari.

Hyreus, rusticus quidam Bœotius, qui cum Iouem, Mercurium & Neptunum hospitio suscepisset, iussus petere quicquid vellent, mox voti compos futurus, respōdit se quidem nihil æquè cupere ac filium, vxorem tamen ducere nolle. Quo intellecto, tres dij in bubulū tergus, quod ille iuueneco detraherat, quem Ioui recens immolauerat, lotium reddere: ex quo decimo mense natus est puer quem illi *Διονύσιος*, hoc est, ab vrina, Vrionem vocauerunt, qui propter turpitudinem vocis postea dictus est Orion. vide N. Com.

Hyria, regio prope Aulidem. Olim etiam oppidulum erat. Hesiodus Antiopen in Hyria fuisse scribit, Euripides autem in Hyria. Est autem Hyria iuxta Euripum: Hyria verò in Parafopia, sub ipso Cytherone condita. Hyrius: ciuis, Hyriates. Hyria quoque est iuxta Isauriam, Seleuciam, quam Calycadnus siue Calydnus fluius alluit. Ad hæc Hyria est Apuliæ, à Cretensibus condita Herod. lib. 7. Gentile, Hyrius. Steph.

Hyrium, Apuliæ vrbs, Ptole. Tyrium alio nomine, vulgò *Lesina*.

Hyria, eadem quæ Paros. Steph. Vide SELEVCIA.

Hyris, promontorium Propontidis circa Chalcidionem. Steph.

Hyrmine, vrbs Elidis. Horminas verò etiam Aepes vocari Steph. meminit. Strab. lib. 8.

Hyrnithium, parua regio in Epidaurio, cui nomen dedit Hyrnitho filia Temeni. Gentile, Hyrnithias. Steph. ex Pausan. lib. 2.

Hyrodes, Parthorum rex anno ab vrbe 697.

Hyrtacus, vel Hyrtacius, vrbs Crete, Gentile, Hyrtacius vel Hyrtacius. Steph.

Hyrtacus, à quo Hyrtacides. Virg. lib. 9. vir Troianus ex Ida monte, qui filium habuit Nisum Aeneæ comitem.

Hysfacis, insula parua & magna Aethiopum: Insulares, Hysaitæ. Steph.

Hysbe, vrbs Lydiæ: Gentile, Hysbeus, vel Hysbites. Steph.

Hyscana, vrbs Illyria: Gentile, Hyscanus. Steph.

Hyssa, vrbs Bœotie, colonia Hyrcorum, Thucy-

did. lib. 3. à Nycteo Antiopes patre condita. Est & alia, regia sedes Parthorum: Gentile, Hysicus. Est item vicus Argiuis Thucydidi, Characi verò ciuitas: vnde Hyliates, tis. Item Arcadiæ vrbs.

Hyssa, Fluius. Sil. lib. 14.

Hyttaspæ, populi Persici. Steph.

Hyttaspes, Darij Persarum regis filius ex Atossa Cyri filia, Herod. lib. 7. Fuit & ante hunc alter eodem nomine Arsamenis filius, & iam dicti Darij pater, de quo Herod. lib. 2.

Hystia, vrbs à Persis capta, anno ab vrbe 274.

Hystrus, vrbs in Ponto condita, anno ab vrbe 99.

Hyttena, vrbs Lyciæ. Steph.

Hythmitæ, populi iuxta Liburnos & Syopios. Steph.

Hyttania, Vide ΤΕΤΡΑΡΧΕΙΣ.

Hyttena, vrbs Lyciæ. Steph.

I A

IA, nomen minoris filiae Atlantidis, soror Maiæ matris Mercurij, Hom. lib. 14. Odyss. & Latine Vox dicitur.

Iabadei, Oceani Eoi insula. Ptol. *Nona Guinea*, Mercatori.

Iabel, filius Lamech ex Ada vxore. Genes. 4. Lat. defluens, siue apportans, vel inueterascens, aut germinans, siue iubileus aut buccina.

Iabes, pater Sellum. 4. Reg. 15.

Iabes, nomen loci, i. Paral. 2. Est & nomen viri, i. Paral. 4. Lat. Siccitas, vel confusio.

Iabes Galaad, ciuitas, Iudic. 21. 1. Reg. 11. procul vi. m. à Pella pergentibus Gadaram.

Iabin, rex Asor. Ios. 11. Iud. 4. Psal. 82. Lat. intelligens, suæ ædificans.

Iabis, bidis, vel Iabissus, vrbs Gentile, Iabidites Iabiffenus. Steph. ex Iosepho.

Iabnia, ciuitas. 2. Paralip. 26. Lat. intelligens, vel ædificans.

Iaboc, nomen vadi in Iordanem profluentis. Genes. 32. Iaboc etiam appellatur. Lat. euacuatio, vel dissipatio aut lueta.

Iacam, filius Eser filij Seir. 1. Paral. 1. qui in Gen. 36. dicitur Acam, Deuteron. 10. 1. Paral. 5. Lat. tribulatio, vel labor, aut ablatio possessionis, vel nidi.

Iacanam, nomen loci in Carmelo. Iosue duodecimo cap. Lat. possidens populum, siue nidificatio populi.

Iacchus, vnum ex Bacchi nominibus, *Διονύσιος*, hoc est, à vociferando impostum. Solent enim Bacchæ, Liberi patris Orgia celebrantes, omnia inconditis clamoribus implere. Et quoniā Bacchus vini præfes esse creditur, non raro Iacchum poëtae pro ipso vsurpant vino. Virg. 6. Ecloga, *Inflatum hesterno venas ut semper Iaccho.*

Iachan, nomen viri. 1. Paral. 5. Lat. conterens, vel comprimens, siue ablatio basis.

Iachin, filius Simeonis filij Iacob, Genes. 46. No-

men item columnæ in porticu Salomonis. 3. Reg. 7. 2. Paralip. 3. Nomen item sacerdotis, 1. Paral. 9. Lat. confirmet, aut stabile reddat.

Iachinita, Num. 26. idem p. n.

Iacim, filius Semei, 1. Paral. 8. & 24. Lat. surgens aut confirmans.

Iacob, filius Isaac, Gen. 25. & 27. qui alio nomine Israël. Iacob autem dictus est, 1. Supplator, vel calcaneus, aut plâta, quod ex vtero exiēs, fratrem Esau planta pedis arreptum teneret, quem postea etiam non sine Dei providentia supplantavit. Deinde Israël dictus est, 1. Dei princeps, aut dominator, in celebri illa cum Angelo lucta, quæ à Mose describitur.

Iacoba, nomen principis, 1. Paral. 4. Lat. supplantator.

Iacoba, muliercula quædam apud Rhodiginos: ex cuius ventre immundi spiritus acclamanti futura prædicebant. Cæl. Rhod.

Iacobus, nomen Apostoli fratris Ioannis Evangeliste, quorum pater Zebedæus dicebatur. Matth. 4. Alius autem fuit Iacobus, qui ab Herode capite cæsus est. Euseb. lib. 2. in proemio hist. Eccl. & cap. 22. quem Ioseph lib. 20. cap. 16. Antiq. iustum & innocentissimum appellat.

Iacobus, Aragonum rex, anno salutis 1241.

Iacobus, rex Cypri, ex vxore Veneta relicto infante, diem clausit extremum. Veneri regni administrationem obtinere: paulò post defuncto infante, ipsi regnum occuparunt, anno salutis 1473.

Iacobus, Siciliae rex, Blond. 9.

Iacobus, Scotiae rex, anno salutis 1421.

Iacobus Appianus, publicus scriba Pisanæ civitatis, cum filiis occidit Petrus Gambacurtam, Pisanum dominum, ipsoq; dominatu potitus est, anno salutis 1392. Blond.

Iacobus Picennius Senensibus bellum intulit, anno salutis 1455.

Iacobus III. rex Scotiae, anno salutis 1491.

Iacobus Steuarius Roberti Scotiae regis vicus filius, traiciens in Galliam, ab Anglica classe captus est, anno salutis 1413. Polydo.

Iacobus Tarraconensis rex, Balearum insulas auxilio Ferdinandi Castellæ regis cepit, anno salutis 1252.

Iada, filius Onan filij Ierameel ex Atara vxore, 1. Paral. 2. Lat. sciens, vel cognoscens.

Iadaia, nomen viri, 1. Esd. 2. Lat. scientia vel cognitio Domini.

Iadan, nomen prophetæ, Ioseph. lib. 8. cap. 8.

Iaddo, nomen viri. 1. Paralip. 27. Lat. manus aut potestas siue confessio eius.

Iadder, siue Iadnua, filius Ioannis, Iudæ filij, frater Manasses, summus sacerdos apud Iudæos.

Iader, fluvius Dalmatiæ, in Adriaticum mare defluens, iuxta quem oppidum est Iadera.

Iadera, Illirici oppidum, Apolloniæ & Salonæ vicinum. Pomp. lib. 2. Iaderæ meminit & Plin.

in descriptione Ligurniæ. hodie Zara, Venetis subdita.

Iadias nomen viri. 1. Paral. 27. Lat. simul vel solus Dominus, aut gaudium vel acumen Domini.

Iadihel, filius Benjamin. 1. Paral. 1. 2. Paral. 6. & 13. Gen. 46. dicitur Asbel. Lat. scientia vel cognitio Dei.

Iadon, nomen viri. 2. Esd. 3. Lat. iudicans, aut litigans, vel manus eius.

Iadia, vrbs Siciliae. Steph.

Iagur, nomen civitatis in tribu Iuda. Iosue 15. Lat. colonus, aut advena, vel timens, siue congregans.

Iahaddai, nomen viri, 1. Paral. 2. Lat. simul, vel solus ego, aut acutus vel gaudens.

Iahala, nomen viri, 2. Esd. 2. idem quod Iahel significat.

Iahat, filius Lobni filij Gersom. 1. Paral. 6. Filius Raia filij Subal. 1. Para. 4. & 24. Præpositus instaurantibus templum, de filiis Merari. 2. Paral. 34. Lat. confectus, aut formidans, vel stupens, aut Syriacè descendens.

Iahaziel, nomen sacerdotis, 2. Para. 16. Filius Hebron, 1. Paral. 23. Filius Iahath, 1. Paralip. 24. 2. Paral. 20. Lat. videns Deum, vel visio Dei.

Iahel, vxor Haber Cinçi. Iudic. 4. Lat. ascendens, aut damula, vel caprea.

Iahel, 1. cepit Deus, vel inchoatio Dei, aut spes Dei, vel viuat Deo. filius Zabulon. Gen. 46.

Iahel, nomen viri, 1. Paral. 15. 16. 23. & 29. 2. Paral. 21. 29. 31. 35. Lat. viuit Deus.

Iair, filius Sebug filij Efron filij Phareæ filij Iuda. 1. Paralip. 2. Fuit & nomen iudicis in Israël. Iud. 10. Nomen item loci Ios. 13. Lat. illuminans vel illuminatus.

Iairus, nomen viri. Marc. 5. Luc. 8.

Iala, nomen viri. 1. Esd. 2. idem quod Iahel significat.

Ialchleuei, populi Libyæ.

Ialemus, Calliopes filius, infelix nulliusq; pretij homo, præsertim in cantu supra modum frigidus. Vide Prouerb. Ialemo frigidior.

Ialaleel, nomen viri. 1. Paral. 4. Lat. laudans Deum, aut claritas, siue illuminatio Dei.

Ialmenus. Vide supra ACALAPHVS.

Ialon, filius Ezra. 1. Para. 4. Lat. manens siue murmurans.

Ialyfos, Rhodi insulæ vrbs. Pomponio enim lib. 2. in Rhodo, tres quondam vrbes erant, Lindos, Camiros, Ialyfos. Ialyfos autem hæc ipsa est, quæ Telchinas olim alluit: his qui in Creta florere, cognomines, maleficū genus hominum, & præstigiis infame Ouid. li. Meta. 7. Plin. lib. 5. cap. 31. Cice. lib. 3. de natura Deorum. Quid Ialyfus fuerit sunt qui dubitent. Mossellanus venatorem fuisse suspicatur, à quo nomen vrbs accepit, eiq; id iudicio esse, quod cum cane pingatur Ialyfus. Sunt qui putent Satyrū hoc cognomine fuisse: alij Bacchum, qui à Rhodiis ita vocaretur, alij vnā è tribus antiquiss

antiquissimis Rhodiis civitatibus.

Ialyfus Cercaphi filius, qui vrbs in Rhodo cõditam suo nomine appellavit. Strabo lib. 14.

Ialyfus Stephano, ἰάλυφος per duplex, os, vrbs in Rhodo & in Adria: inde Ialyssius.

Iamæ, populi Scythiæ. Steph.

Iáblichus, Pythagoricus Philosophus è Chalcide Syriæ, Porphyrij discipulus, Cõstantiæ Magni tempore, adeo profecit, vt secundas post præceptorē Romæ obtineret, nec ab eo quicquam differre videretur, nisi quod ille melior facilitate candorēque orationis, hic paulò durior habebatur, ac, vt de Xenocrate Plato dicebat, venire dicendi carebat.

Iambrabus, Samus à fluuio sic dicta. Steph.

Iamesa, vel Iamesais, Pli. li. 2. c. 3. æstuariū Britannici maris: Tamæsus fluuius, Cæsari, nūc Thamis dictus.

Iami, populi Scythiæ. Steph.

Iamin, filius Simeonis filij Iacob. Gen. 46. 1. Para. 4. Filius Ram primogeniti Ierameel, 1. Para. 2. lat. dextera, vel dexter, aut Auster vel Australis.

Iaminitæ, idem, Num. 26. 2. Esd. 8.

Iamnia, oppidulum Phœnicæ. Strab. vicum esse scribit ab Iamno dictum, quod Iamnos Græci vocant humidos & floridos locos: Gêtilæ, Iamnites, pro Iamnites.

Iamno, castellum in Balearib. minoribus, Pompo. Mela li. 2. Pli. li. 3. c. 5. Pro. Iamnā nominat.

Iamnor, nomen viri. Iudith. 8.

Iamra, filius Supha filij Helem. 1. Paral. 7. lat. rebellis aut amarians, siue commutatio.

Iamuel, filius Simeonis filij Iacob. Gen. 46. qui 1. Paral. 4. dicitur Namuel. lat. dies eius Deus, aut mare Dei.

Iana prius, & deinde Diana, d litteræ appositio, ait Nigidius.

Ianai, filius Gad. 1. Paral. 5. lat. respondens, siue affligens, aut depauperans.

Ianassa, Nympha dicta à suauiter regendo: ἰανασα, exhilaro, ἠνάσσα, regno, impero.

Ianusum, Pom. Mela libro 2. oppidum Celticæ gentis.

Ianiculum, oppidulum in Ianiculo monte trans Tyberim, ita dictum à Iano cõditore, vt quidam putauerunt, vel quod tanquam ianua esset Romanis in Hetruriam proficiscentibus. Virg. 8. Aeneid.

Ianineæ columnæ, à Iano patre in Arabia fœlicipositæ.

Ianira, Nymphae nomē, Oceani & Tethyos filia παρὰ τοῖς ἰανείων ἕως ἄνδρας, hoc est, à viris demulcendis. Hesiod. in Theog.

Ianne, pater Melchi patris Leui. Luc. 3. lat. respondens, vel incipientis loqui aut afflicti, siue humiliatus, vel pauper.

Iannes, nomen incantatoris ex eorum numero qui Mosi resisterūt, cum signa faceret coram Pharaone. 2. Tim. 3.

Ianneus, qui Alexander vr. Iudæorum dux, anno ab vrbe 648. propter crudelitatem Trucida dictus est Ios. lib. 13. cap. 20.

Ianoë, nomen civitatis in tribu Ephraim. Iosue 16. 4. Reg. 15. lat. requiescens, aut manens, siue deducens.

Iantha, siue Ianthe, puella Cretensis, ex Phæsto oppido, Telestæ filia, vxor Iphidis, qui ipso nuptiarum die ex fœmina mutatus est in marem. Ouid. 9. Metamorph.

Iannualis, porta Romæ, à Iano dicta, vbi & positū fuit eius signū. Hanc Numa instituit, vt esset clausa semper, nisi cum bellum foret.

Ianuarius, consul collega Iusti, anno ab vrbe 1080.

Ianū, ciuitas in tribu Iuda. Iosue 15. lat. dormiens.

Ianus, antiquissimus Italiæ rex, qui Saturnum à Ioue filio è Creta fugatum nauique in Latū appulsum, hospitio suscepit, agrique colendi rationem ab eo edoctus, in regni portionem eum recepit: ambōque vnanimi consilio imperantes, duo condiderunt oppida, quorum alterum à Iani nomine Ianiculum: alterum à Saturno Saturniam appellarunt. Monetā quoque æream primi cuderunt, in cuius altero latere rostrum nauis, in altero Iani imago erat impressa. Ianus autem regum omnium suæ ætatis prudentissimus fuisse voluit, & præterita scientem, & futura præuidentem: vnde & bifrons fuisse fingitur. Mortuus inter deos relatus est, templūque habuit Romæ ad infimum Argileium à Numa Pompilio positum, quod tempore belli patebat, tempore pacis claudebatur: vnde Patuleius & Clusius cognominabatur. Seruius. Constat autem templum hoc ter fuisse clausum, primū regnante Numa, iterum post bellum Punicum secundum, tertio post bellum Actiacum. Huius autem claudendi vel apertedi templi ratio varia est. Alij dicunt Romulo contra Sabinos pugnantem, quum iam propè vinceretur, calidam aquā ex hoc loco erupisse, quæ fugauit exercitum Sabinorum. Hinc ergo tractum morē, vt pugnatū aperirent templum, quod in eo loco fuerat constitutum, quasi ad spem pristini auxilij. Alij dicunt Tatium & Romulum facto fœdere hoc templum ædificasse. Vnde & Ianus ipse duas facies habet, vt ostendat duorum regnum coitionem: vel quod ad bellum ituri debeant de pace cogitare: vel quod ad prælium exitur locum sibi apertum debeant relinquere quò tutò possint reuerti. Hunc nõnulli eundem esse putauerunt cum Sole: ideòque & Quadrifrontem fecerunt, ob quatuor, quos ambit orbis, cardines, & Iannum Quadrigeminum vocitarunt, & Iunonium, quasi Calendarum principem, Calendæ enim sunt Iunoni dicatæ.

Ianus idem fuit, qui & Ogyges & Nea: de quo Munsterus lib. 2. Cosita scripsit: Consentiant

inquit, in hoc veteres scriptores, Ianum, qui & Ogyges, eo tempore venisse in Italiam, quando mundus adhuc fuit aureus, & homines iusti. Ipse docuit homines plantare vinum & frumentum, ac de eis oblationes facere, atque temperatè inde viuere. Sic item Fabius pistor de eo scripsit. Fuit Ianus sacerdos, & vir religiosus, doctus Philosophus, ac Theologus. Fuit, inquam, pater deorum & hominum: caput & rector totius primi humani generis, à quo magni & lati orbis pendebat custodia. Porro uxorem eius aiunt Vestam appellatam fuisse, vocemque, Iani, deriuari ab Hebraica voce Iain, quæ Latinè vinum significat, quod primus vsum inuenit vini. Berol. libro 3. Adhortatus est homines principes ad querendas sedes nouas, & vrbes ædificandas. Designauit itaq; illas tres orbis partes, Asiam, Africam, & Europam, vt ante diluuium viderat. Omnium quoque Macrobius libro 1. ait eum primum æs signasse, ex vna quidem parte sui effigie, ex altera verò figura nauis. Vnde Oui. lib. 1. Fast.

*Multa quidem didici, sed cur naualis in ære
Altera signata est, altera forma biceps?
At bona posteritas puppim formauit in ære,
Hospitis aduentum testificata Dei.*

Ianus, locus Romæ, vbi fœneratores confitebantur, è regione Basilicæ: quoniam in eo Iani simulachra collocata viscebantur. Ouidius,

*Qui puteal, Ianumq; simet, celèresque Galædas
Horatius in Epistolis,
-hæc Ianus summus ab imo
Prædicat.*

Ianuaris, vrbs Libyæ: Gentile, Ianuatites Steph.

Iabicus. Vide IOLEVS.

Iaonitæ, populi Lydiæ, aliàs Ibeni dicti. Stephanus.

Iapetus, Cæli siue Titani & Terræ filius (vt inquit Hesiodus) vir quidem potens apud Thesalos, sed proterui ingenij magis que filiorum quam sua virtute clarus. Ferunt hunc Asiam Nympham uxorem duxisse, & ex ea Hesperum, Atlantem, Epimetheum & Prometheum suscepisse. Hic gigas erat procerissimæ staturæ. De quo Virgil. libro 1. Georgic. & Silius libro 12.

Iaphet, i. dilatatus, aut pulcher, siue persuadens, filius Noe, Gen. 5. Hic Aphricam tenuit secundum Berosum, à quo Gentiles. Hic pater fuit Hellech, à quo Græci originè, & nomè duxerunt: hi enim primum Hellenes dicti sunt.

Iaphia, filius Dauid, 2. Reg. 5. 1. Para. 3. & item 14. Rex Lachis, Ios. 10. Lat. illuminans, siue apprensus, aut gemens.

Iaphie, nomen oppidi in tribu Zabulon Iosue 19. eiusdem est significationis cum Iaphia.

Iapidæ Dalmatæ, Pannonij, in potestatem à Cæsare redacti, anno salutis 721.

Iapis, idis, nobilis Aetolus, qui patria pulsus, cum ad intimum maris Adriatici sinum venisset, oppidum de suo nomine condidit: à quo ea pars Italiæ, quæ Timæuo flumini irrigatur, Iapidia dicta est. Quinetiâ Timæum ipsum ab huius nomine lapidem cognominat. Virg. 2. Georg.

Castella in tumulis, & Iapidis arma Timæi.

Iapis, Stephano, vallis est, *Ἰαπίδα* Attica, ad Megara perducens.

Iapodes, populi Celtici versus Illyriam. Stephanus hodie *Croæner*.

Iapidæ, populi victi fuerunt à Sempronio, anno salutis 418.

Iapygiæ, giæ (siue, vt alij volunt, Iapygium, Salentinorum promontorium) regio in spibus Italiæ, in Cherronesi formam coacta, cuius Isthmus à Tarento Brundisium vsque extenditur. Alio nomine Messapia dicitur. Strabo libro sexto Seruius Iapygia (inquit) pars est Apuliæ, in qua mons est Garganus, qui vsque ad mare Adriaticum extenditur. Quod si verum est, longè maiores sunt Iapygiæ fines quam quos modò ex sententiâ Strabonis descripsimus. Nam Garganus mons multis passuum milibus extra iam dictam peninsulam situs est, Hæc regionem Calabriam & Solentinam multi nominat. Iuncta quidem & Galabriæ & Salentinis. Strabo libro 6. Plin. lib. 1. cap. 11.

Iapygia: Stephano, vrbs Italiæ & alia Illyriæ. Vide CALABRIA. Dicta autem Iapygia, ab Iapyge Dædali filio. Solinus in Polyhistor.

Iapys, nomen est auguris ac citharædi apud Virg. lib. 12. vbi ait,

*Iamque aderat Phæbo ante alios dilectus Iapys.
Iasides acri quondam cui captus amore
Ipse suas artes, sua munera lætus Apollo
Auguriū citharæmq; dabat, celèresque sagittas.*

Iapyx, huius Iapygis, Dædali filius, à quo Iapyges populi. Solin. cap. 8.

Iapyges feruntur ab initio Cretenses fuisse, quos domo profectos, vt Glaucum Minois filium quærentes, ad ea peruenisse loca, ibique sedes constituiisse planè constat. Hos fama est, progredientibus postmodum ætatibus, ad tantam luxum vitæque lasciuiam deuenisse, vt patrij obliuio decoris & modestiæ, fucata facie, supposititiis alienisque ornati comis, in medium prodire sint soliti: mollissimis chlamidibus atq; talariis, floridisque semper amicti stolis, quibus reliqua etiam vitæ ratio omnibus respondisse, & quadrasse numeris exhibetur. Siquidem priuatos conditionis etiã mediocri homines, magnificè adeò, & splendide ferunt habitasse, vt illorum facilè laxas ornatasque adeò ædes, deorum immortalium templis

templis excultiores, pulchriorisque plerunque videre contingeret. Ad tantamque demum inter illos principis viri mentis cæcitatem, & furorem peruenisse feruntur, vt deorum neglecto nomine per contumeliam, ac dementia, regione tota deicerent illorum simulachra, ædesque sacras impiè expilarèt. Quamobrem ferunt, illos repentinis ignium globis æneis de cælo missis obrutos funditus omnes interiisse. Leoni. Thom. lib. 3. cap. 99.

Iapyx, ventus ex Apuliæ ora proficiscens, quem eundem Caurum Gellius lib. 2. esse iudicat. Est enim occidentalis, & vtiles Græciam petentibus ex Italia. Horat. lib. 1. Carm. Ode 3.

Sic te diua potens Cypri, &c.

Virg. 8. Æneidos,

Illam inter cades pallentem morte futura

Fecerat ignipotens, undis & Iapyge ferri.

Hoc est vento qui de Apulia flans optimè ad Tarentum ducit.

Iara, i. adorans, siue sperans, aut Luna, vel mensis pater Huri 1. Paral. 5.

Iara, filius Achaz. 1. Paral. 9. qui cap. 8. dicitur Ioda lat. silua, vel fauus, siue denudans vel effundens, aut euigilans.

Iaramoth, nomen ciuitatis in tribu Issachar, data Leuitis Ios. 21. lat. altitudines, siue timès mortem, aut projectio mortis.

Iarbas, Louis & Garamatidis Nymphæ filius, Getulorum rex, qui cum Didis ambiret nuptias, ab ea repulsus, nascèti adhuc Carthagini bellum intulit: quod cum Pœni propullare non possent, reginam suam eò adegerunt vt nuptiis suis pacem redimeret. Quod cum illa alia ratione effugere non posset, simulat se ante Sichæ, id defuncti mariti nomen erat) Manes placare velle. Eam itaque ad rem impetrato spatio, pyram ingentem extruxit, cui super incumbens, suis sibi manibus necem consciiuit. Ita enim habet veritas historiarum, etiam si Virg. lib. 4. Æneid. de Iarba rege, & exitu Didis alia quædam comminiscatur.

Iarcas, Indorum philosophorum princeps, Philostratus in vita Apollonij Tyanei aliàs Iarchas.

Iardanus fluuius Cretæ & Lydiæ. Pausan. Steph.

Iare, filius Iesta. Gen. 10. lat. luna, vel mensis, siue odorans.

Iared, filius Malaleel. Genes. 5. Filius item Ezra. 1. Para. 4. lat. Imperans vel descendens.

Iarephel, ciuitas in tribu Manasse. Ios. 18. lat. sanitas, aut medicina Dei, vel relaxans Deus.

Iarganum, Phrygiæ magnæ promontoriū. Ptol. hodie *Cabo de S. Maria*.

Iarib, filius Simeonis filij Iacob, 1. Par. 4. qui Gen. 46. dicitur Ahod. lat. pugnans, vel obiurgans, siue multiplicans.

Iarim pars montis. Ios. 15. iat. Saltus, vel Sylua.

Iarfarth, Mauritanie Cæsariensis vrbs. Ptol. *Te delez*, Castaldo.

Ias, pars Illyriæ, dicitur Ionica Incolæ, Iatæ. Steph.

Iasa, nomen ciuitas, quæ de tribu Ruben Merari nepotibus data est iuxta Iosum, Num. 21. Deuter. 2. Iudic. 11. 1. Par. 6. Eadem Iosue 13. Iasfa dicitur, Hebraeis iisdem punctis & consonantibus scribitur. lat. rixa vel contentio, aut exitus Domini.

Iaser, filius Caleb & Azuba prima vxore, 1. Paral. 2. lat. figmentum, siue plasmatio, aut tribulans, vel angustians.

Iasi, nomen viri, Esdr. 17. lat. faciens, vel factor meus.

Iasiel, filius Nephthali. Gen. 46. 1. Para. 7. Hebraicè Iahesiel. lat. diuidens vel dimidians Deus, aut festinatio Dei.

Iasiel, vir de Masobia, 1. Paral. 11. 27. lat. Opus vel factura Dei.

Iasion, onis, quem Diodorus lib. 6. etiam Iasum appellat, Iouis & Electræ filius, adeò à Cerere adamatus, vt in eius gratiam ad nuptiæ Hermiones sororis ipsius, maximam & frumenti & panis copiam attulerit. Quin & Plutua ex eo fertur genuisse, qui cultum vitæ instituit, pecuniisque coaceruare, ac in vsu custodire omnium primus debuit cum antea parua congreganda seruandaque pecuniæ fuisset cura. Alij addunt fabulæ, cum postea à Ioue ex inuidia fulminatum: quamuis non desint, qui aliam mortis causam afferant, nempe quòd simulacrum eius contumelia affecisset.

Iasi, dicta est Atalantis ab Iasio patre.

Iasius, filius Abatis Argiuorum regis, frater Dardani. Nam Dardanus, inquit Seruius, & Iasius fratres fuerunt. Electræ filij: sed Dardanus è Ioue, Iasius è Corito procreatus est. Hinc Græci Iasidæ, & Iasis vocatur Atalanta eiusdem filia. Fuerunt & alij eiusdem nominis: vnde Lafides Palmurus, apud Virg. 5. Æneid. & Iapys Iasidas, apud eundem lib. 12.

Iason, pontifex Max. apud Iudæos, primus ex sacerdotum numero gymnasium Hierosolymis instituit, in quo iuuentus more Græcorum exerceretur in disciplinis ethnicis. 2. Mach. 4. Porro Iosephus huius fratri, Oniæ, qui & Menelaus, hoc facinus adscribit.

Iason, filius Aesonis ex Alcimedede, quem pater moriens Peiæ fratri in tutelam commendauit, tradito etiam regno, ea tamen lege, vt illud adulto Iasoni restitueret. Porro Alcimededes suspectum habes Peliam, Iasonem Chironi alèdum dedit. Itaque Iason adultus, cum ad repetendum paternum regnum venisset, Pelias iuuenem laudis audum ad Colchicam expeditionem incitauit, sperans futurum vt periculi magnitudine succumberet. Fabricata itaque nauis, quæ ab architecti nomine dicta est Argo Iason cum Græcæ iuuentutis flore, mari se commisit, primumq; ad Lemnum insulam appulit. vbi ab Hypsipyle & hospitiis thalamo susceptus est. Deinde ad Phineum regem, à quo muneris loco edoctus est, quomodo per Cyaneas,

Cyaneas petras inter se concurrentes ad Golchos vsque tutò nauigare posset. Quo cum peruenisset, Medea Colchorum regis filia, forma eius capta, à certissimo eum eripuit exitio, ostensa ratione, qua & eripides tauros perdomare, & draconem peruigilem sopire posset. Eius itaque consilia secutus Iason, aureum vellus sustulit: & inde clam cum focis & Medea fugam arripens, ad Istri ostium peruenit, aduersòque flumine subiens, cum eum tadem in locum peruenisset, vbi Danubius Liburniæ montibus proximus est, nauim, qua vectus erat, suis sociorumque humeris, superatis montibus, in mare Adriaticum deportauit: tademque sospes in patriam reuectus, duos ex Medea filios suscepit. Sed cum postea Creusæ Corinthiorum regis filia amore flagrans, eam uxorem duxisset, Medea ægrè ferens diuortium, Creusam cum regia exulit. Suat qui tradunt Medæ postea reconciliatum Iasonem, Æten focerum à Persa pullum, in regnū restituisse, multaque alia præclara gessisse, adeo vt diuinos in Asia honores fuerit promeritus. Apollonius Rhodius, & Valerius Flaccus.

Iason, nomen viri, 1. Machab. 8. & 12. Act. 17. & 21. Rom. 16.

Iasonium, promontorium Cappadociæ, hodie *S. Thomas*.

Iasonium, magnus mōs, supra Caspias portas, ad Iouiam. Strabo. Est item Margianæ vrbs. Ptol.

Iaspis, Contestanorum in Hispania vrbs. Ptol.

Iasij, Pannoniæ populi. Ptol.

Iassen, nomen viri, 2. Reg. 23. qui 1. Par. 11. dicitur Assen. lat. antiquus, siue dormiens.

Iassus. Vide *IASVS*.

Iasub, filius Iſaiæ propheta. Isa. 7. Filius item Isachar, primo Paral. 7. qui Gen. 46. dicitur Iob. lat. conuersio, aut habitatio, vel sessio.

Iasus, insula Cariæ quæ continenti adiacet, cuius incolæ magna ex parte victum ex mari captabant, cum sterilem regionem haberent: à qua Iasus sinus, cuius municeps Chærilus fuit. Steph. insula Cariæ, cum oppido eiusdem nominis. Iasus verò, Argos est: incolæ, Iasij. Est etiam Cariæ oppidum, Plin. lib. 5. cap. 29. Dicta est etiam ciuitas Peloponnesi, quæ postea Argos ab Iaso, cuius filia fuit Io. Steph.

Iateba, nomen loci, 4. Reg. 21. lat. benefaciens vel bonitas eius, aut diuertens vel declinās in ea.

Iathaneel, nomen viri. 1. Paralipomenon 26. lat. donum Dei.

Iathrippa, vrbs Arabiæ prope Egram. (Stephanus.

Iatij, circa Margianam gens. Plin.

Iatina, Bæcaridis maioris oppidum. Plin.

Iatinum, Ptol. libr. 2. cap. 8. In Gallia Lugdunensi Meldensium ciuitas. *Meaux*. Villanouano.

Iana, Hispaniæ ciuitas, Ptolemæus. vulgò *Lana*.

Iauam, filius Iaphet, Genes. 10. à quo Iones, siue Græci, Ezech. 27. lat. decipiens, vel contritiās,

aut cœnosus, vel columbus.

Iaus, nomen viri. 1. Par. 23. lat. tineæ corrosus, aut compressus, vel congregatus.

Iaxamatæ, populi circa Mæotim, Steph. In impressis Stephani codicibus, Iazabathæ legitur, quos Ephorus appellat Sauromatas. De his Ammian. libro 4. circa hæc stagna gætes, sermonum institutionumque varietate dispares, Iaxamatæ, Mæotæ, & cū Gelonis Agathyrsi: de quibus Pompon.

Iaxartes, Scythiæ fluuius in Asia, amnium ab Oriente in Caspium influentium vel maximus: nam multos secum rapit, & immani vndarum copia extumescit: oritur in vltimis Sogdianorum sinibus ex montibus, quos Sogdios Ptolemæus vocat. Alexander, militésque eius Tanaim putauerunt, cum sit alius. Trās amnem Apollini Didymæo aras olim statuit nominis gratia Dæmonas (aliās Demodamas) Seleuci & Antiochi dux. citra verò Hercules, Bacchi, Cyri, Semiramidis, & Alexadri quondam erectæ aræ, Plin. lib. 6. ca. 16. Strab. li. 2. Curtius li. 6.

Iaxtes, fluuius, quem eodem, eum superiore, tractu quidem locat. cuius meminit Claudianus. *Sic nobis Scythicus famuletur Iaxtes.*

Iazabatæ, populi iuxta Meotim, quos Ephorus Sauromatas vocat. Steph.

Iazer, vrbs Amorrhæorum, siue Moab. Isa. 16. Num. 21. quam construxerunt filij Gad. Num. 32. Iosue 13. lat. auxiliator, vel adiutor.

Iazel, filius Azmoth. 1. Para. 12. lat. aspersio vel distillatio Dei.

Iaziel, nomen sacerdotis, 1. Paralip. 15. lat. fortitudo Dei.

Iazyges, Matanastæ populi in Europa qui (Ptol. lib. 3.) ab Oriente habent Daciam, ab Occasu & Austro Germaniæ partem, à Septentrione Sarmatiam. Vulgò *Transsylvania*.

Iaziz, nomen proprium viri, 1. Par. 27. lat. Splendor, aut Syriacè, discessio.

I B

Ibæi, qui & Ibeni, populi Celticæ. Sunt etiam Ibeni Lydiæ, aliās Iaconitæ dicti. Stephanus.

Ibellinum præsidium, à Fulcone Andegauensium Comite, Hierosolymorum rege, conditum, anno salutis 1132.

Ibernia. Vide *HYBERNIA*.

Iberus, fluuius Hispaniæ nobilissimus, nauigabili commercio ditus, ortus in Cantabris haud procul oppido Iuliobrica quadraginta millia passuum fluens, nauium per ducenta sexaginta millia, à Varia oppido capax: propter quem vniuersam Hispaniam Græci appellauerunt Iberiam. Plin. lib. 3. cap. 3.

Iberi, qui & hodie Georgi nominantur, & Albani, ab Hispanis oriundi, & Iberi dicti, populi Asiæ iuxta mare Caspium. Socrates libro 1. cap. 16. hist. trip. de quibus hunc in modum scribit Ruff. libr. 10. capit. 10. hist. eccles. Per idem tempus, inquit, Iberorum gens, quæ sub

sub axe Pontico iacet, verbi Dei fœdera, & fidem futuri suscepit regni: sed huius tanti boni præstitit causam mulier quædam captiua, quæ apud eos reperta, &c. quibus miraculis, eiusdem scilicet mulieris, tota illa gens ad Christum est conuersa. ibidem hanc prolixam, piàmque, ac sanctam leges historiam.

Iberia primum appellata fuit Hispaniæ regio, Ibero fluuii proxima, quam postea Celtæ Gallorum populi, relictis sedibus suis habitauerunt: vnde cōposito ex nomine gætis vtriusque vocabulo, Celtiberi dicti sunt. Postea tamen vniuersa Hispania dicta est Iberia, & Hispani ipsi Iberi. Est & regio eiusdem nominis iuxta Pontum, inter Colchos & Armeniam, Alazone fluuii ab Albanis diuisa: cuius incolæ Iberes dicuntur. Plin. lib. 6. cap. 10.

Ibnalach, Saracenorum rex, Hispaniam obtinuit, anno salutis 777.

Iboreas, dux Longobardorum.

Ibycus, Rhægnus poëta, quæ maximè omnium amore flagrauisse ex ipsius scriptis constare scribit Cic. Tusc. q. lib. 4. De quo multa, & suauissima apud Eras. in prouerb. Ibyci grues: à quo etiam genus metri dictum est Ibycum.

Ibylla vrbs Tartessicæ: ciues Ibylyni, apud quos auri & argenti metalla sunt. Steph.

Ibzan Bethlehemitæ, iudicavit Israël annis 711. Iud. 12. hunc quidam Hebræorum putant esse Boas patrem Iſai, auum Davidis. Lat. pater scuti, aut patris scutum vel arma, siue pater frigiditatis.

I C

Icadius, prædo, de cuius fato sic scribit Cicero in libro de Fato, Ne Hercule Icadij quidè prædonis video fatum vllum: nihil enim scribit ei prædictum. Quid mirum igitur ex spelunca saxum in crura eius incidisse?

Icadistæ, cognominati sunt Epicurei philosophi, quod *τὸς ἐκιάδης*, hoc est, vicesimū quemque lunæ diem quo natus est, Epicurus celebrarent, imagines eius per cubicula circumferentes. Athenæus lib. 7.

Icamia, filius Sellum, filij Sisamoi filij Elasa. 1. Para. 2. lat. resurrectio Domini, aut confirmatio Domini, vel vindicans Dominus.

Icaria, insula in Icario mari ab Icaro Dædali filio dicta, quæ trecentorum stadiorum ambitum habet. Et in ea Dianæ templum, Tauropolion appellatum, estque inter Sardum & Siculum mare. Vide *ICHTHICVSA*.

Icaria. Steph. vicus in tribu Ægeide, ab Icaro Erigones patria.

Icarium, insula sinus Persici. Strab.

Icarium mare, pars maris Aegei. Ptolem. *Mardi Nicaria*, Castaldo.

Icarius, Atticæ mons. Plin.

Icarius, Oebali filius, pater Erigones, qui cum à Libero patre vtrem vini accepisset, vt eius vsus mortalibus communicaret, in Atticum

agrum sese contulit, ibique pastoribus, qui æstu solis sitim contraxerant, vinum propinauit, qui cum nouo potus genere delectari, largius haussissent, altissimòque primùm sumno deinde & crapula correpti essent, toxicum sibi datum rati, Icarium interfecerunt, occisumque in puteum proiecerunt. Aderat fortè Icario canicula nomine Mæra, quæ ad Erigonè reuerfa, vestem eius mordicus arripuit, illamque sequentem ad patris cadaver perduxit: quæ tantum ex patris nece dolorem concepit, vt mala multa eius percussoribus imprecata, laqueo vitam fineret, Mæra quoque tam heri, quam filia herilis desiderio ferunt contabuisse, Iouisque miseratione in cælum translata, in caniculæ stellam conuersam esse, Icarium autem in Booten, Erigonem verò in Zodiaci signum, quæ Virginem appellamus. Hyginus libro secundo.

Icarius, patria Lacedæmonius, pater Penelopes, hinc Penelope ipsa patronymico nomine Icaris appellatur.

Icarta, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.

Icarus Asiæ fluuius. Solin.

Icarus, Steph. insula vna Cycladum, quæ prius Macris vocabatur, & Doliche, & Ichthyoesa. Secunda, ciuitas quædam. Tertia, insula iuxta mare rubrum. Gentile, & cuius nomen, Icarius.

Icarusa, Sarmatiæ Asiaticæ fluuius. Plin.

Icelon, deus somni, de quo Ouid.

— *At alter*
Fit fera, sit volucris, sit longo tempore serpens.
Hunc Icelon superi mortale Phobetora vulgus
Nominat.

Icarus, Dædali filius, qui vnà cum patre è Creta euolans dum iuuenili audacia paterna spernens monita iusto altius fertur, liquefacta solis calore cera, qua conglutinata erant pennæ, alisque dissolutis, in mare decidit: quod à nomine eius Icarium deinde est appellatum. Ouid.

Icarus Icaris nomina fecit aquis.

Icarus mons est in Atticâ Regione. Plin. libr. 4.

Icatalæ Sarmatiæ Asiaticæ populi. Plin.

Iccius portus, Cæsari, Morinorum populorum in Gallia nauale. Strabo hodie *Calais*.

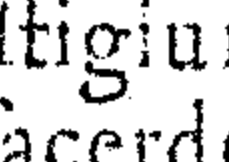
Icelius, conditor Erasistratorum Scholæ apud Smyrnam. Strabo lib. 11.

Iceni populi ab Octorio Rom. duce subacti, qui fortè Irii portus accolæ fuerunt. Tacit.

Ichabod, filius Phinees filij Heli sacerdotis, 1. Reg. 4. lat. vbi gloria aut, væ gloria.

Ichana oppidum Siciliæ, obfessione Syracusanorum nobile: Gentile Ichanicus. Steph.

Ichne vrbs Macedoniæ, Eratosthenes Achanas vocat, Philetas diuersâ ab Achnis facit. Hinc Themis Ichneæ quam persequens Iupiter *κατ' ἔχου*, i. secundū vestigia, apud Ichneos deprehendit. Alia est ciuitas Ichne in Oriente. Steph. Ichnusa,

Ichnusa, Steph. dicta est insula Sardanica, quod ad similitudinem vestigij facta sit. Est enim Graecis Vestigium. Vide SARDINIA.

Ichobalus, Astarte sacerdos, Phelletem peremit, & regnavit apud Tyrum annis xxxii.

Ichthieusa, insula, alias Icharos dicta, sita ab exitu solstitiali, Delo ad quinquaginta millia passuum propinqua. Vide ICARIA.

Ichthoesia, insula in mari Icario, vna Cycladum inter Samium & Myconum sita, quae nominibus Icaros & Icaria dicitur. Plin. lib. 3. cap. 12.

Ichthyophagi, qui piscibus viuunt, populi in Aethiopia interiori, qui magnum sinum occidentalis Oceani tenent. Ptolem. libro quarto cap. 9. Hieronymus contra Iovinianum, Super petras solis calore feruentes affant pisces, & hoc solo alimento victitant. Strabo libr. 15.

Ichthyophagorum regio magna ex parte arboribus caret. Raritas in ea aquarum, & domestici cibi maxima est. Vescuntur piscibus rum ipsi, tum eorum pecora, & aquas fluuiales ac fossiles potant, pecorum carnes piscibus praebent, domicilia ex ossibus carorum & ostreorum conchis magna ex parte faciunt. Nam trabium & fulcrorum usum costae praestant, portas maxillae: e vertebrae sunt mortaria, in quibus pisces subiguntur: ad solem affantur: postea ex his panem conficiunt, frumenti paululum admiscentes. Nam & molas habent, quanquam ferrum non habeant, quod nequaquam mirandum est: id enim aliunde afferri potest: concidunt eas, cum attritae sunt lapidibus iis; quibus & sagittas & missilia praesta exacuunt: pisces partim in cuppis panariis affant, partim (quod frequenter fit) crudos edunt. Capiunt eos retibus ex cortice palmarum factis. Locum in quo alebant pisces, Ichthyotrophium appellabant, qui & piscina viuiarum Latine dicitur.

Ichthys, Elidis est promontorium in Achaia apud Thucydidem.

Iconium, oppidum Ciliciae, in quo Cicero se commemoratum esse scribit li. Epist. 3. Fortasse Pisidiae, in Actis Apostolorum. Est etiam oppidum Cappadociae optime olim habitatum, fortunatorem habens regionem. Hodie vocatur, *Cogna*. Alterum est in Asia Pontica regione apud Trogetem lacum Strabo.

Iconium, celeberrima vrbs Lycaoniae, De qua Plin. lib. 5. cap. 27. Strabo lib. 12. Volater. libr. 10. Geograph.

Icos, insula vna Cycladum, Euboeae proxima: Insularis, Icius, Iciacus. Steph.

Icosium, Mauritaniae Caesariensis oppidum, ab Herculis comitibus conditum. Hercule enim illac transeunte, viginti, qui a comitatu eius descuerant, locum deligunt, iaciunt moenia: ac ne quis posito a se nomine gloriaretur, de condenti numero vrbi nomen datur. Solinus.

Ictus Tarentinus, nobilis palaestrita, toto vitae tempore veneris expers fuit, vt arti accommodatior esset, tanta illi gloriae libido. Aelianus de varia historia, & Volat.

Icus. Vide ICOS.

Icutiel, siue Iecutiel, nomen viri. 2. Par. 4. Lat. Spes Dei, aut congregatio Dei.

I D

Ida, dae, mons altissimus, qui ad Troadem spectat. Latus eius Septentrionale, ex angustiis Abydi vsque ad Esapum & Cizicenum agrum, ad Propontidem pertinet: Occidentale ad Hellespontum respicit. Australe promontorium facit, quod Lectum appellatur. Orientalia Idae ad Mysos declinant, abundaque mons aquis & multa flumina ex eo descendunt, parua quidem, cum mox a mari absorbeantur: celeberrima vero propter ea quae gesta sunt apud Ilium. In hoc quoque monte Paris sententiam tulit pro Venere, de pomo aureo aduersus Palladem & Iunonem. Homerus libro octauo Iliados, ferarum parentem esse dixit. In cuius summitate locus fuit Gargarus appellatus.

Ida, Dardani Scycharum regis filia. Hinc Idaeus dea, daeum, nomen ab Ida deductum. Alius est in Creta altissimus, qui multis vrbus cingitur.

Idaia, i. manus vel confessio Domini, pater Alion patris Sepheii 1. Par. 4.

Idaia nomen viri, Nehem. 7. & 11. Zachar. 6. Lat. Scientia domini.

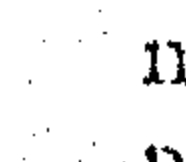
Idaea, eadem quae Creta. Item Troia, regio Asiae, olim dicta est. Steph.

Idaei Dactyli, filij Mineruae & Solis, vel (vt alij volunt) Saturni & Alciones, & dicuntur alias Corybantes. Ferrum ij primum adinuenerunt. Herod. libr. 7. Sunt etiam gemmae quae ferreo colore humanum pollicem exprimit. Plin. lib. 37. cap. 10.

Idaeus, Rhodius versificator, scripsit Rhodiorum res gestas versibus ter mille. Suidas.

Idale, oppidum in Troade. Plinius, & Luc. libro tertio.

Idalium. Vide IDALVS.

Idalus mons Cypri, olim Veneri sacer, vnde est Idalia dicta, ad cuius radices situm est Idalium, Cypri oppidum, quod ab euentu nomen accepit. Nam cum oraculum Chalceonori datum esset, vt illic urbem conderet, vbi primum orientem Solem conspiceretur, vnus e comitibus, qui forte astabat, ad eum conuersus, *εἰδὼν δὲ τὸν*, inquit, id est, vide solem. Quo audito, Chalceonor arripuit omen, ciuitatemque ibi statuit, & ab ea vocauit. Stephanus. Hinc Idalium, a, u, m, . In eo Venus praecipue colebatur.

Idanthyrus, Scycharum rex, bello res magnas gessit, bonam partem Asiae subiugauit, vsque in Aegyptum excurrit. Strab. lib. 14.

Idas,

Idas, Apharei filius nomine, re autem ipsa Neptuni, qui acceptis a patre velocissimis equis, Marpessam filiam formosissimam Eueni regis Aetoliae, Martis filij, in Dianae luco saltantem rapuit. Ob quam rem eius pater (qui nulli procorum filiam suam nuprum dare volebat, nisi certamine cursus fuisset victus: a se autem victos decollare, eorumque capita in aliorum terrorem de muris aedium suarum suspendere solebat) dolore commotus, interemptis, quos habebat equis, se in fluuium Lycormam, qui postea ab ipso Euenus dictus est, praecipitavit. Caeterum fugienti cum puella Idae, Apollo in itinere obuius factus est, qui cum Marpessam & ipse praeripere Idae vellet, ventum utriusque ad certamen est. Sed a Ioue missus Mercurius, arbitrium Marpessae commisit, vt ipsa utrum vellet eligeret: illa autem Idam elegit, verita ne sese aetate prouectam Apollo relinqueret. Homer. libr. 9. Iliad. Vide MARPESSA.

Idaspes. Vide HYDASPES.

Idae. Vide I D A. Est & nomen proprium viri, quem Troianorum praekonem dixit Homer.

Idetes, populi Iberici. Steph.

Idicus, possessum, ab Ida monte. Plin. libro 16.

Idida, mater Ioseph. 4. Reg. 22. Lat. dilecta vel amabilis, aut potestas manus eius.

Idithun, pater Galad. 1. Paral. 9. Psalm. 38. Lat. lex eius vel legalis, siue laudem, vel confessionem dans.

Idmon, vates inter Argonautas, Apollinis & Aetariae filius: ex Idmone autem & Testia, Testore Testore Calchas item vates, vt placet Pherecydi. Apollonius autem poeta Idmonem Abantis filium esse dicit, & item Herodorus.

Idomene, vrbs Macedoniae. Stephanus, apud quem alibi Idomenae scribitur: Gentile, Idomenius.

Idomeneus, Deucalionis filius, nepos Minois, rex Cretensium, populos suos ad Troiam duxit: & cum post euerfam Troiam reuertetur, in tempestate deuouit diis sacrificaturum se rem quae ei primum occurrisset. Contigit vt ei filius primus occurreret: quem cum, vt alij dicunt, immolasset, vt alij, immolare voluisset, a ciuibus pulsus regno, Salentinum Calabriae promontorium tenuit, iuxta quod condidit ciuitatem. Virg. 3. Aeneid.

Idotaea, filia Phoei Argiuorum regis, quam vna cum sororibus furis agitatam Melampus sanitati restituit. Hom. 11. Odyss.

Idrias, vrbs Cariae, quae prius Chrysaoris dicebatur, ab Idria filio Caris. Gentile, Idriensis: foemininum, Idrias, Steph. Vnde Hecatesiam.

Idrieus, filius Euromi Caris. Steph.

Idumaea, Lat. ruffa, vel terrena, aut sanguinea regio Syriae, sic dicta ab Edom filio Esau. Isa. 11. 2. Reg. octauo Heb. Edom. Vide EDOM.

Idumaei, populi inter Idumaeam & Arabiam siti,

ad Occasum Casio monti proximi a Nabatheis orti. Strab. lib. 6. qui orta domi seditione, relictis sedibus suis: extrema Iudaeae occuparunt. Horu regio Idumaea dicitur, ab Idumae oppido. Hinc fit Idumaeus, maea, um.

Idya, dicta est a Cicerone mater Medae quam Ouidius Ipscama vocat.

Idyma, vrbs Cariae, vbi Idymus fluuius est. Stephanus.

Idyrus, vrbs & fluuius Pamphyliae. Steph.

I E

Ie-abarim, 38. Israelitarum mansio in Moabitarum finibus. Nu. 21. & 33. Lat. acerui transeuntium, aut irascentium vel praegnantium, aut acerui frumenti.

Iebahar, filius David. 2. Reg. 5. 1. Paral. 3. & 14. Lat. electio, siue electus Dei.

Iebanias, pater Rahuel. 1. Par. 9. Lat. edificatio siue filiatio vel intellectus Domini.

Iebraam, nomen vrbs in tribu Manasse. Ios. 17. Iud. 1. 4. Reg. 9. Lat. inueteratio populi, vel defluens populus, aut germinatio populi, siue deglutiens eos.

Iebnael, nomen ciuitatis, terminus tribus Nephthali. Ios. 19. Lat. edificatio vel intellectus Dei.

Iebneel, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15. Dicitur alias Iamnetorum portus. Lat. idem, quod Iebnael.

Ieboe, nomen torrentis, Num. 21. Deut. 2. Ios. 12. Dicitur & Iaboc. Gen. 32. Lat. euacuatio, vel dissipatio aut lucta.

Iebsem, filius Thola filij Issachar filij Iacob. 1. Paral. 7. Lat. Aromatizatio vel siccitas eorum, aut confusio vel erubescencia eorum.

Iebus, ciuitas metropolis, quae postea Salem, tertio Hierosolyma dicta est. A Iebus dicti sunt Iebusaei, de quibus Hieronim. ad Dardanum. Lat. conculcatio, aut volutatio, vel praesepium.

Iebusaeus, filius Chanaan, Genes. 2. 10. Reg. 4. a quo primum Ierusalem, Iebus, & Ierosolymitae, Iebusaei vocati sunt. Lat. conculcatus & conculcati, &c.

Iecemia, filius Ieconiae filij Ioacim. 1. Paral. 3. Lat. resurrectio siue confirmatio aut vindicta Domini.

Iechelia, mater Azariae regis Iuda. 4. Reg. 15. Lat. consummatio vel potestas Domini.

Iechonias, filius Ioacim filij Iosiae, 1. Par. 1. Rex Iuda, Est. 2. qui Ier. 22. & 37. Hebraice dicitur Chonias. Lat. praeparatio vel firmitas Domini.

Iecmaan, ciuitas in tribu Ephraim, 3. Reg. 4. 1. Par. 6. Item filius Hebron. 1. Par. 23. Lat. resurrectio vel confirmatio vel vindicta populi.

Iecnam, nomen ciuitatis in tribu Zabulon, Ios. 21. quae Ios. 19. dicitur Ieconam. Lat. possessio, siue, empio, aut edificatio populi.

Ieconam, eadem ciuitas in tribu Zabulon. Ios. 19. quae Ios. 21. dicitur Iecnam.

Iecsan, filius Abrahamae ex Cetura. Gen. 25. Lat. durities, siue scandalum, aut Syriace, collisio, Iectan,

Ieetan, filius Heber. Gen. 10. lat. paruus aut tardium, siue contentio.
 Ieethel, nomen ciuitas tribus Iudæ. Ios. 15. 4. Regum 14. lat. congregatio Dei.
 Iedaia, nomen sacerdotis. 1. Para. 9. & 24. lat. scientia vel cognitio Domini.
 Iedaia, filius Haromaph. 2. Efd. 3. lat. manus siue confessio Domini.
 Iedala, ciuitas in tribu Zabulon. Ios. 19. lat. manus iuramenti aut maledictionis.
 Ieddo, filius Buz. 2. Paral. 5. lat. solus, ipse vel vnus ipse, aut lætitia vel acumen eius.
 Ieddo, nomē viri. 2. Efd. 12. lat. scitus vel cognitio.
 Ieddu, nomen viri. 1. Efd. 10. lat. manus siue confessio eius.
 Ieddua, nomen viri. 1. Efd. 10. idem quod Ieddo.
 Iedebos, filius Etam. 1. Paral. 4. lat. mellisuius, aut manus confusionis vel erubescentiæ.
 Iediel, nomen principis. 1. Paral. 5. lat. vnitas siue lætitia aut acumen vel renouatio Dei.
 Iedihel, filius Samri. 1. Paral. 11. Princeps militum. 1. Paral. 12. lat. scientia vel cognitio Dei.
 Iedlaph, filius Nachor ex Melcha. Gen. 22. lat. distillatio, vel stillicidium, aut manus iuncta.
 Iegaal, filius Semeiæ filij Secheniæ. 1. Paral. 1. lat. redemptor, vel redemptus, siue inquinatus.
 Ieghaa, ciuitas. Num. 32. quam edificauerunt filij Gad. Iud. 8. lat. exaltatio siue altitudo.
 Ieggedelia, pater Hanan. Ierem. 35. lat. Magnitudo Domini.
 Iehedeia, nomen viri. 1. Para. 2. 4. lat. Vnus Dominus, aut lætitia siue acumen vel renouatio Domini.
 Ieheli, nomen viri. 1. Para. 26. lat. viuuit Deus.
 Iehet, nomen viri. 1. Paral. 23. lat. Confractus vel formidans, aut stupēs, vel Syriacè, descendēs.
 Ieheziel, nomen viri. 1. Paral. 12. lat. videns Deum, vel visio Dei.
 Iehias, Sacerdos quidam. 1. Paral. 15. lat. viuuit Dominus.
 Iehiel, nomen scribæ. 2. Paral. 62. nomen cantoris, 1. Paral. 9. 11. 15. & 16. 2. Paral. 35. 1. Efd. 8. & 10. nomen principis, 1. Paral. 5. lat. abstulit Deus aut coaceruans Deus.
 Iehieli, mon viri. 1. Para. 26. lat. viuuit Deus.
 Iehoiachim xx. rex Iudæorum, mense tertio sui regni à Pharaone Nechao captus, ductusque in Ægyptum. vide IOACIM.
 Iechoachas. Vide IOACHAS.
 Iehoiada. Vide IOIADA.
 Iehoiakin. Vide IOACHIN.
 Iehoiarib. Vide IOIARIB.
 Iehora. Vide IORA.
 Iehoram. Vide IORAM.
 Iehosaphat. Vide IOSAPHAT.
 Iehosua. Vide IOSUE.
 Iehu, x. rex Israelitarum, ab Helisco vnctus, omnem domum Achab deleuit, Iorā interemit Iezabel è domo præcipitavit, sacerdotes Baal occidit, Idoli templum succendit. 4. Reg. 9. Ioseph. lib. 9. cap. 6. lat. ipse existens.

Iehuel, filius Zara. 1. Para. 9. lat. abstulit Deus aut coaceruans Deus.
 Iehus, filius Esau ex Oelibama, Genes. 36. Filius Balan filij Iadihel filij Benjamin. 1. Paral. 2. Secundus filius Esec. 1. Paral. 8. lat. Tinea corrosus, aut compressus, vel congregatus.
 Ielius, filius Saharaim, ex Hodēs vxore sua. 1. Paral. 8. lat. consiliarius, vel ligneus aut fixus.
 Iemai, filius Thola filij Issachar filij Iacob. 1. Paral. 7. lat. calefaciens, aut calidus.
 Iemini, pater Aphia. 1. Reg. 9. & 22. 2. Reg. 17. pater Chusi Psal. 7. lat. dextera, vel dexter.
 Iemla, pater Michææ propnetæ. 3. Reg. 22. lat. repletio, aut circumcisio.
 Iemlech, nomen principis cuiusdam. 1. Paral. 4. lat. regnans, aut Syriacè, consulens.
 Iemna, filius Afer filij Iacob. Gen. 46. Pater Core. 1. Paral. 7. 2. Paral. 31. lat. Dextera, aut numerans, siue præparans, vel Syriacè, constituens.
 Iemna, filius Helem. 1. Para. 7. lat. Prohibitio, aut impedimentum, siue mare commotum.
 Ieina, Thuringiæ vrbs, ima iacens valle, muris & turribus firma, ponte lapideo vtramque Salæ ripam coniungens, circumcirca apricis montibus atque vinetis cingitur: Scholo etiam triuiali insignis.
 Ienyfus, oppidum in ora Syriæ tridui itinere à Casto monte distans. Herod. lib. 3.
 Iephdaia, filius Sefac. 1. Paral. 8. lat. redemptio Domini.
 Iephlat, filius Heber filij Baria filij Afer, filij Iacob. 1. Para. 7. lat. liberatus, aut expulsus.
 Iephleti, terminus filiorum Ioseph. Ios. 6. Idem.
 Iephone pater Caleb. Num. 13. lat. aspiciens, siue intuens.
 Iephone, filius Iether. 1. Paral. 7. Idem.
 Iephtha, ciuitas quæ in sortem tribus Iudæ celsit. Ios. 15. lat. aperiens.
 Iephthel, nomen vallis terminus tribus Zabulon. Ios. 19. lat. aperiens Deus.
 Iephte, xii. dux Hebræorum, vir militaris, filios Istaël de potestate Philisthæorū liberavit, quibus annos xviii. propter idololatriæ peccatū seruierant. Iudic. 11. Ioseph li. c. 9. lat. aperiens.
 Ieraa, seruus Ægyptius Sefam filij Iesi filij Aphaim. 2. Paral. 2. lat. luna, aut mēsis, siue adoratio.
 Ierameel, filius Efron filij Phares. 1. Paral. 2. Est & regio vltra Iudæam ad Arabiam. 1. Reg. 27. lat. misericordia vel dilectio Dei.
 Iercaam ciuitas est, quæ sorte missa tribu Dā obtigiti secundū commentatorem Hebræorum. 1. Paral. 2. lat. extensio eorum, vel viriditas aut sputum siue euacuatio populi.
 Iercon ciuitas in tribu Dan. Ios. 16. idem.
 Ieremia, siue Ieremias, nomen principis. 1. Paral. 5. Est & nomen prophetæ filij Helchiz. Ierem. 1. lat. celsitudo Domini aut exaltans Dominus, 1. lat. celsitudo Domini aut exaltans Dominus.
 Ieremiel, filius Amelech. Ier. 31. lat. misericordia aut dilectio Dei.
 Ierias, filius Selemiæ filij Hananiæ. Ier. 37. lat. Timor vel visio aut proiectio Domini.

Ieriau

Ieriau, filius Hebron. 1. Paral. 23. idem.
 Ieribai, filius Elnaem. 1. Paral. 11. Lat. pugnans, vel obiurgans, siue multiplicans.
 Iericho, ciuitas opulentissima in Benjamin tribu, ab Ierosolymis cl. & ab Iordane l. x. distans stadiis, Num. 22. Iosue 2. quam edificauit Hiel de Bethel 2. Reg. 16. Matth. 20. Lucæ 18. & 19. Nobilis palmetis & balsami viridariis. Vnde etiam ciuitas parmarum appellatur, Deuteron. 34. Gentile, Ierichontinus. Cuius muri tubarum clangore coram Israëlitis, diuino numine funditus corruerunt, & ascendit vnusquisque per locum, qui contra se erat. Ceperuntque ciuitatem, & interfecerunt omnia, quæ erant in ea, à viro vsque ad mulierem: ab infante vsque ad senem: boves quoque, & oues, & asinos in ore gladij percusserunt Ios. cap. 6. Lat. luna vel mensis, aut odor eius.
 Ieriel, filius Thou filij Issachar filij Iacob. 1. Paral. 7. Lat. timor aut visio vel proiectio Dei.
 Ierimoth, filius Sela, filij Benjamin filij Iacob, 1. Paral. 7. Filius item Beciæ. 1. Paral. 8. 2. Paral. 31. Est & nomen ciuitatis in tribu Iuda, cuius rex dicebatur Pharan, Ios. 10. & 15. in tribu item Issachar, datæ & Leuitis, quæ Ieramoth dicitur. Iosue 21. Lat. Altitudines, siue timens mortem, aut videns mortem, seu proiectio mortis.
 Ierimuth, nomen viri. 1. Paral. 12. idem.
 Ierioth, filius Caleb ex Azuba vxore. 1. Paral. 2. Lat. cortinæ, siue lintheamina, aut vlulationes, siue contractiones.
 Iermai, nomen viri. 1. Efd. 10. Lat. altitudo mea, vel proiciens aquas.
 Ierna, Hispaniæ fluius, Melæ lib. 3. Strab. lib. 3. Iernam his locis commemorat montem, à quo Iernam amnem potuisse vocari verisimile est.
 Ierne, insula in vltima plaga occidentali: inde Ierneus. Steph.
 Ierobaal, nomē iudicis in Israel, qui & Gecon dicebatur, Iudic. 9. 1. Reg. 12. lat. vliscatur vel tueatur se Baal.
 Ierobeseth, nomen viri. 2. Reg. 11. lat. impugnans confusionem, vel ignominiam vel idolum.
 Ieroboam, filius Ioas filij Ioachaz regis Israel, 4. Reg. 14. Fuit item alius eiusdem & nominis & regni rex impius, 3. Reg. 11. lat. impugnans vel obiurgans vel multiplicans populū.
 Ieroham, filius Eleana filij Daath. 1. Paral. 6. 12. 27. Filius Phasor. 1. Paral. 9. Filius Elin filij Thau. 1. Reg. 1. 2. Paral. 23. lat. misericors aut delectus.
 Ieron, ciuitas in tribu Nephthali. Ios. 19. lat. timor vel visio, aut proiciens dolorē vel fortitudinem.
 Ierosolyma. Vide IERUSALEM.
 Iersa, filius Ieroham. 1. Paral. 8. lat. lectulus vel stratum Domini, aut abstulit paupertatem Dominus.

Iersa, filius Ieroham. 1. Paral. 8.
 Ierusa, mater Ioathan filia Sadoc. 2. Paral. 29. lat. hæreditas, vel exilium.
 Ierusalem, Iudææ metropolis à Melchisedeco, teste Iosepho condita: aliis Salem: item & Iebus à Iebusæo Chananæi filio, Ios. 18. Postremo Aelia (vt Volat. lib. 11. ait) ab Aelio Hadriano dicta: Is enim imperator partem eius extruxit: montem Caluarium, CHRISTI sepulchrum & Golgotha, loca extra mœnia antea sita, muro cinxit. Porrò hæc olim vrbs, bifariam diuisa est, in superiorem scilicet, & inferiorem. Superior in vertice Sionis, vna cum templo in eiusdem montis latere sita erat quæ à conditore interdum ciuitas Davidis nominabatur. Templo autem adhærebat inferior ciuitatis pars. 1. Paral. 3. lat. visio pacis.
 Ies, Ietis, ciuitas Achaïæ, in promontorio eiusdem nominis, iuxta quod Alpheus amnis præterfluens, sex millibus passuum nauigatur. Tortellius.
 Iesaar, filius Caath filij Gerson. Num. 3. lat. claritas, siue oleum, aut merities.
 Iesaja. Vide ISAIAS.
 Iesamari, filius Elphaalt. Par. 8. lat. custos, vel custodia.
 Iesana, nomen ciuitatis. 2. Paral. 13. lat. dormiens, aut antiqua, siue mutatio.
 Iesba, filius Ezra. 1. Paral. 4. lat. laus siue tranquillitas.
 Iesbaam, filius Hacamoni. 1. Paral. 11. & 12. lat. sedēs populus, aut conuersio siue insufflatio vel captiuitas populi.
 Iesbacassa, nomen viri. 1. Paral. 25. lat. est requirens vel deprecans, aut sessio dura, vel insufflatio siue conuersio dura.
 Iesbi benob, Gigas quidam, de quo 2. Reg. 21. lat. sedens in prophetia, vel locutione, vel in germinatione: aut conuersio, siue insufflatio in prophetia vel in locutione, siue in germinatione: aut captiuus in prophetia, vel in locutione, siue in germinatione.
 Iesboam, nomen principis. 1. Paral. 27. lat. Conuersio siue sessio aut insufflatio vel captiuitas populi.
 Iesboc, filius Abrahæ ex Cetura. Gen. 35. lat. Est vacuus vel euacuatus, aut Syriacè derelictus vel derelinquens.
 Iescha, filia Aran filij Thare, quæ & Sarai dicebatur Gen. 11. lat. vnguis, siue cooperiens, aut protegens vel obumbrans: aut Syriacè, speculans.
 Ieseias, filius Phaltæ filij Ananiæ filij Zorobabel. 1. Paral. 3. Salus Domini.
 Iesema, filius Etam. 1. Paral. 4. lat. appositus, vel nominatus, aut admiratio, siue desolatio.
 Ieser, filius Nephthali. Gen. 46. 1. Paral. 7. lat. figmentum siue plasmatio, aut tribulatio, vel angustans.
 Iesef, filius Ieddo. 1. Paral. 5. lat. Antiquus siue sexagenarius, aut exultans, vel est munus.

Iesi,

Iesi, filius Apphaim filij Nadab filij Semei filij Onan, 1. Paral. 2. & 4. Pater Phaltia, 1. Paral. 4. 5. 11. & 23. Lat. salus aut respiciens.
 Iesia, filius Izrahia filij Ozi filij Thola, 1. Paral. 7. 24. Lat. est Dominus.
 Iesiel, filius Nephthali, Num. 29. Lat. diuidens vel dimidians Deus, aut festinatio Dei.
 Iesimon, nomen loci, 1. Reg. 23. Lat. desolatio, aut solitudo.
 Iesmachias, nomen viri, 2. Paral. 31. Lat. iunctus Domino.
 Iesmaias, nomen viri, 1. Paralip. 27. Lat. Audiens Dominum, vel obediens Domino.
 Iespha, filius Beria, 1. Paral. 8. Lat. Iaspis, aut est hic, vel labium, siue conterens.
 Iesphan, filius Sefac, 1. Paral. 8. Lat. absconditus, siue contractus, aut cuniculus.
 Iesraeli, filius cuiusdam viri nomine Iethra, Iraelitæ, & c. Lat. præualens, siue dominans cum Deo.
 Iesse, pater David. Isa. 11. qui & Isai dicitur. Lat. Eus siue existens, aut munus vel oblatio.
 Iesui, filius Aser, filij Jacob, Gen. 46. 1. Paral. 7. filius Saul, 1. Reg. 14. Lat. planus siue æqualis, aut ponens siue positus.
 Iesua, nomen viri, 1. Paral. 24. Lat. Seruator.
 Iesua, filius Aser filij Jacob, Gen. 46. 1. Paralip. 7. Lat. planities, siue æqualis, aut ponens, vel positus.
 Iesuati, Monachi, qui Senis Italiæ ciuitate inirium fumpserunt. Colligebatur enim ab initio domesticatim viri amicti habitu simplici, sibi victum labore & opera quærentes. Hos Urbanus summus Pontifex (quia iam suspecti, quod aliqua superstitione malefica essent imbuti) ad se Romam vocatos, de ceremoniis & vitæ instituto interrogauit cognouitque totam rem, & probauit, denique, vt alba vterentur tunica ac tegumento capitis albo, cum lacinia quadrata à ceruice ad humeros deiecta. Cinguntur ad hæc scortea zona: nudos alioqui pedes ligneo foculo in inferiore parte muniunt. Datum inde est, vt canusinum palliū tunicæ superiectū ferrent. Apostolici in principio clerici nuncupati sunt: sacris non initiatur, tantum orationi vacant. Et Iesuati ab eo dicti sunt, quod Iesu nomen frequens sit in illorum ore. Fuit huius instituti auctor Ioannes Columbinus. Is fuit ciuis Senensis, vir idiota, mercaturæ tantum, & avaritiæ studiis deditus. Filios, & vxorem habuit admodum religiosam: cuius verbis, & castigatione paulatim & ipse factus religiosior, castitatem cum ea perpetuam vouit, vilioiorem sumpto habitu: facultates egenibus distribuere cepit, & cæc. Polyd. Virg. lib. 7. cap. 4.
 Iesue, nomen viri. Hebraicè, Iesia. 1. Esdr. capite 10. Lat. Seruator.
 Iesus, Hebræum nomen, quod apud nos Seruator dicitur, quod conuenit regibus & ducibus

qui salutem sequentibus se populis darent. Hoc autem nomen datum est CHRISTO qui cunctis salutariter venit.
 Iesu statim nato, Romæ trāstyberina regione, olim è terra erupit, perque integrū diem, perpetuo manauit fluuio, vt Eusebius scribit. Ies Orosius tradit Augustum Cæsarem eodem die edicto vetuisse, se dominum appellari, manifesto præfagio maioris dominatus, qui tum in terris ortus esset. Fuit hic annus, in quem ille sacratissimus incidit partus, alter à quadragesimo Augusti principis, mundanæ verò originis nonagesimus nonus supra centesimum & quinquies miliesimum. Iesum autem Saluatorem Iosephus natione ac religione Iudæus his extollit laudibus. Fuit verò, ait iisdem temporibus Iesus, vir sapiens, si tamen virum eum nominare fas est. Erat enim mirabilium effector operū, atque eorū doctor, qui libenter, quæ vterura sunt, audiūt, & multos quidem Iudæorum, multos etiam ex gentibus sibi adiunxit, Christus hic erat. Hunc accusatione primorum nostræ gentis, cum Pilatus in crucem agendum esse decreuisset: non deseruerunt eum, qui ab initio dilexerunt ipsum. Apparuit enim his iterū viuus, secundum quod diuinitus inspirati prophetæ vel hæc, vel alia de eo futura prædixerant. Sed & in hodiernum diem, Christianorum, qui ab ipso dicti sunt, & nomen perseuerat, & genus, & cæc. Baptizatus autem fuit Iesus die 6. Ianuarij, festo nimirum Epiphaniæ.
 Iesus, sacerdotis nomē filij Iosedech, Zach. 1. 3. & 6. Lat. Dominus Seruator, vel Domini Salus.
 Iesus, qui & Iason, Oniæ frater summus sacerdos. Huic Antiochus sacerdotium abstulit, & concessit, Oniæ, qui & Menelaus.
 Iesus, Sabetis filius, summus sacerdos.
 Iesus Naue, qui & Iosue vocatur, Israelitarum post Mosem dux sapientissimus. Item Iesus, Sirach, filius, qui Ecclesiasticum librum scripsit. Comest. in præf. libri Iosue.
 Ieta, ciuitas quæ Leuitis è tribu Iudæ vel Simeonis est data Iosue 21. Eadem videtur esse quæ Iota dicitur, Ios. 15. licet plerique diuersè, sentiant, asserentes hanc aliàs Ietam dici, illam, Iota aliàs Lochè. Lat. declinās, vel deuertens.
 Iethau, castellum Siciliæ: Gentile, Iethæus. Stephan.
 Ietebatha, nomen loci, in quo castrametati sunt filij Israel profecti de Gabbab monte. Num. 33. Lat. Bonitas sua, siue declinans filia eius, aut declinans desertum.
 Ieterus, Mæsiæ fluuius ex Rhodope profluens. Plin. 4. ca. 26.
 Ieth, filius Ierfon, filij Leui, 1. Paral. 6. Hebr. Iahath Lat. confringens, vel formidans aut stupens: vel Syriacè, descendens.
 Iethela, nomen ciuitatis in tribu Dan Ios. 10.
 Iether, ciuitas de tribu Iuda, Leuitis data, Iosue

15. & 21. Primogenitus Gedeonis. Iudic. 8. filius Ezra. 1. Paral. 4. & 6. Lat. excellens siue residuus, siue remanens, vel explorans, aut funiculus.
 Iether, nomen ciuitatis, 1. Reg. 3. Nomen item viri, 1. Paral. 7. Filius item Iada, filij Onam filij Ierameel, 1. Paral. 2.
 Ietheth, ciuitas Idumæorum. Genes. 36. 1. Paral. 1. Lat. Donans.
 Iethma, vir Moabites. 1. Paralip. 11. Lat. Orphanus, siue admiratio, aut consummatio, siue perfectio.
 Iethnan, ciuitas tribus Iudæ. Ios. 15. Lat. merces, siue donum: aut Syriacè, suffumigans.
 Iethra, pater Amasa filij Abigail sororis David, 2. Reg. 17. & Israelites erat. In 1. Paral. 2. dicitur Iether Ismaelites. Lat. excellens, siue residuus, vel remanens aut explorans, vel funiculus.
 Iethrahara, filius David ex Egla, 2. Reg. 3. 1. Paral. 3. Lat. excellentia aut residuus aut exploratio vel funiculus populi.
 Iethran, filius Supha filij Helem. 1. Paral. 7. Filius item Difon filij Scir Horrai, Gen. 36. idem significat quod Iethra.
 Iethræus, filius Sobal filij Hur primogeniti Caleb. 1. Paral. 2. & 11. Idem sign. quod Iethra.
 Iethro, focer Mosi, Exodi 3 qui Exodi 2. dicitur Raguel. Idem sign. quod Iethra.
 Iethlon, nomen ciuitatis, Iosue 21. Hebr. Kedemoth.
 Ietur, filius Ismaelis, Gen. 15. 1. Paral. 1. Lat. custodiens, aut series.
 Ieus, filius Roboam ex Abihail. 2. Paral. 11.
 Iesabad, vir Gaderothites, 1. Paral. 12. Lat. dotatus.
 Iezabel, filia regis Sidoniorū, vxor regis Achab, 3. Reg. 16. Lat. insula habitaculo, vel sterquilini, vel væ habitaculo, aut sterquilinio.
 Iezatha, filius Aman filij Amadatha. Esther 9.
 Iezer, filius Galaad filij Machier filij Manasse, Num. 26. qui Ios. 17. dicitur Abiezer. Lat. insula adiutorij vel atrij, aut væ adiutorio siue atrio.
 Iezer nomen ciuitatis Amorrhæorum, quæ Leuitis. & homicidis pro asylo è tribu Gad est attributa Eadem quæ & Jazer dicitur 1. Paral. 6. Lat. auxiliator siue adiutor.
 Iezia, nomen viri. 1. Esdr. 10. Lat. distillatio, vel aspersio Domini.
 Iezlia, filius Elphaal. 1. Paral. 8. Lat. distillatio vel aspersio laboriosa.
 Iezionias, filius Maachati. 4. Reg. 25. Lat. Auscultatio, aut statera vel arma Domini.
 Iezra, filius Mosollani, 1. Paralip. 9. Lat. porcinus, aut Syriacè, conuersus.
 Iezraia, nomea viri, 2. Esdr. 12. Lat. Oriens Dominus aut claritas Domini.
 Iezrahel, ciuitas tribus Iudæ, Ios. 15. 17. 19. Iud. 6. 1. Reg. 25. Filius item Oseæ ex Gomer vxore, Oseæ 1. Lat. Semen Dei, aut distillatio contritionem vel malum Deus, siue distillatio amicitia Dei, vel aspersio pastoris Dei.

Igaal, filius Nethan de Soba 2. Reg. 23, Lat. Redemptus siue coinquinatus.
 Igal, filius Ioseph. Num. 13. idem significat quod Igaal.
 Ignatius, Antiochenæ ecclesiæ præses, anno salutis 91. Is Romam perductus, ac bestiis obiectus est. Euseb. lib. 3. cap. 36.
 Ignetes, populi Rhodij.
 Ignoti Dei aræ quæ Athenis erat fit mentio Act. 17. & apud Pausaniam in Atticis, qui inscriptionem addit plurali numero *Θεῶν ἄγνωτων*. Causam & originem eius rei, Laërtius in Epimenide explicat. Lucianus etiam in Philopatrie bis meminit ignoti Dei Atheniensium.
 I H
 Ihelon, filius Esau ex Oolibama vxore. Gen. 36. Lat. occultus, siue adolescens, aut capra eorum, vel seculum.
 I I
 Iim, ciuitas tribus Iudæ. Ios. 15. Lat. acerui.
 Ilapinastes, cognomen Iouis apud Cypros, inductum, quod magnifico apparatu splendidisque epulis, quas *ειρηνιας* vocant Græci coleretur.
 Ilarangata, Iberi, & Ilaraugates, fluuius.
 Ilaris, vrbs Lyciæ. Steph.
 Illatia, vrbs Cretæ. Steph. vulgò dicta *Elbe*.
 Ilba, vel Ilua, insula in mari Tusco, distans à cōtinenti decem millibus passuum, de qua Plinius capite 14. lib. 34. refert hoc esse mirum, quod in aliis regionibus effossis metallis terræ sunt vacuæ: apud Ilbam sublata renascuntur, & rursus de eisdem locis offodiuntur. Varro & aliud dicit, nasci quidē illic ferrum, Sed in structuram non posse cogi, nisi transfectum in Populoniam Tusciæ ciuitatem. Vide ILVA.
 Ildericus, Vandalorum rex, anno salutis 525.
 Ildico, Attylæ vxor, anno ab vrbe 1026. Blond.
 Ildouadus, Gotthorum rex, omnes Transpadanos, omnēque Venetiæ regionis vrbes in potestatem recepit, anno ab vrbe 1295. Blond. libro 5.
 Ilerda, oppidum citerioris Hispaniæ, in conuentu Tarraconensi, non procul è Scycori fluuius, *Leryda & Leyda* Vernaculis dicitur.
 Ilergetes, Hispaniæ populi in tractu Tarraconensi, non procul ab Ibero amne. Plin. lib. 3. c. 3.
 Ilesum, nomen loci. Hom. Steph.
 Ilia, quæ & Rhea, Numitoris Albanorū regis filia, quam Amulius pulso iam Numitore fratre, & interfecto eius filio Lauo, virginem Vestalem legit, vt sub specie honoris spēs partus ei adimeret. Verum cum illa aqua è Tyberis ad obeūda sacra peteret, in ripa fluminis obdormiuit, & in somnis sibi visa est à Marte comprimi, & sic geminos concepit: quos cum peperisset, exponi iussit. matrēque Iliam viam apud Tyberim fluuiū effodi: vnde postea eam Tyberis nupisse fingunt, qui ob id

quoque vxorius amnis ab Horatio lib. 1. Carminum dicitur. Quid verò pueris acciderit, vide AMVLIVS. Virg. lib. 1. Æneid.

Iliacus. Vide ILIVM.

Ilias, Iliadis, Homeri opus clarissimum, omnium quotquot vnquam exiterunt, poetarum scriptis citra controuersiam prælatum. Dicta Ilias ab eo, quod bellum contineat apud Ilium inter Græcos & Troianos ob raptum Helenæ gestum. Quoniam verò hoc in opere nullum mali genus non recensetur, factum est, vt Ilias malorum, pro omni genere calamitatis accipiat. Quam in nuce inclusam, in membrana scriptam, tradidit Cicero. Plin. libro 7. cap. 21.

Iliberis, ciuitas prouinciæ Narbonensis. Plinius lib. 3. cap. 4. & Pompon. aliis Libéria, Hispaniæ ciuitas. Meminit & Ptolemæus lib. 2. ca. 4. Hanc quidam esse aiunt, quæ nunc Granata dicitur, longè clarissima urbium Occidentis, crepta nuper Mauritanis regibus, auspiciis regum Hispaniæ. Dicta Iliberis Straboni à flumine.

Ilienses, populi Corsicæ insulæ antiquissimi, Pompon. lib. 2. Pausan.

Ilione, inter filias Priami natu maxima, Polymnestoris Thraciæ regis vxor. Virg. li. 1. Æneid. *Præterea sceptrum Ilione quod gesserat olim, Maxima naturam Priami.*

Ilioneus, nomen Troiani Phorbantis filius, qui delero Ilio Æneam in Italiam sequutus est: & quoniam eloquentia plurimum pollebat, legationibus aliquot ab eo præfectus. Seruius in 1. Æneid. Non mirum, inquit, si eloquens à Virgil. introducat Ilioneus, cum pater eius Phorbans, Homero teste, semper Mercurio Deo eloquentiæ fauente pugnaret.

Iliissus, amnis in Atticæ regione, Musis dicatur, quas ab eo Iliissidas vocant. Papin. libro 4. Theb. videtur hunc fluuium Furis consecrare, cum ait,

*— anfractu riparum incuruus Ilyssos,
Sæuis honos fluuiio, Stygiis lustrare seneris
Eumenidas perhibetur aquis.*

Stephano vrbs Atticæ.

Ilichia, dea parturientibus propitia, quæ & Iuno Lucina à Latinis appellatur. Ouid. 9. Metam. Vide INATVS.

Ilihyie: ciuitas in Ægypto. Steph.

Ilium, vrbs Phrygiæ minoris, siue Troadis m. d. passuum à mari distans à Dardano Iouis filio condita, ab Ilo verò rege ampliata, & Ilium nominata. Hæc Asiæ totius ciuitas fuit florentissima, sub Laomedonte ab Hercule euersa: denuoque sub Priamo ob Helenam à Paride raptam decenniali bello obfessa, ac demum expugnata. Effertur & Ilios fœminino genere. Hinc Iliacus, id est, Troianus. Legitur & Ilius in eadem significatione 9. Æneid.

Ileus, Apollo in Troia. Steph.

Iliberis, Ptole. lib. 2. cap. 10. Testofagum ciuitas vulgò *Salses*, Hispanorum ditionis. Vide ILIBERIS.

Illice, vrbs est Hispaniæ, vulgò vocata *Alacant*, vnde Illicitanus sinus nunc, *De Alacant*. Mela lib. 2. cap. 6.

Ilipa, cognomento Magna, ciuitas Turdetanorum in tractu Hispaniæ Bæticæ. Ptolem. lib. 2. cap. 4. & Plin. 3. cap. 1.

Illipula, mons Hispaniæ Bæticæ. Ptolem. libro 2. cap. 4.

Illurcis, Iberiæ vrbs, quæ postea à Sempronio Graccho, Gracchuris dicta est.

Illuro, Hispaniæ ceterioris oppidum paruum. Pompon. libro secundo. Est item Plin. lib. 3. cap. 3. oppidum ciuitum Romanorum in ea parte Hispaniæ Bæticæ, quæ Lusitanæ proxima est. Ptolem. libro 2. cap. 3. & Plin. libro tertio: cap. 1.

Illyricum, aut, vt aliis placet, Illyris, regio est in ora maris Hadriatici, Italiæ opposita. Huius termini non ab omnibus iisdem limitibus circumscribuntur, Plinius enim hanc inter Asiam & Titium fluuios constringit. Ptolemæus verò eam ab Histria ad Macedoniæ vsq; confinia secundum maris littora producit: mediterranea eius ad Pannonos & Mæsiam superiorem expandit. Multo ampliores eam describit Pompon. Mela, & Dionys. Alexandrinus. totâ enim maris Hadriatici oram à Tergesto ad Ceraunios vsque montes Illyriis ascribit, eosque vltra Danubium fluuium habitare docet: Danubium namque inter eius Amnes Mela numerat. Strab. libro 7. Geographiæ, eos Macedonibus & Thracibus propinquos esse ait. Sed omnium latissimè Illyrici fines extendit Appianus Alexandrinus: Illyrios (inquit) Græci eos æstimant, qui supra Macedoniâ & Thraciâ à Chanonibus & Theprotis ad fluuium Istrum sedes habent. Hæc enim prouinciæ totius longitudo est. Amplitudo eius ex Macedonia & Thraciæ montibus ad Pæones vsque & Ioniû mare, Alpiûmque obiecta protenditur, quæ dierum quinque iter continet. Longitudo triplo productior est, &c. Idem postea, Romani verò non hos nuntaxat, sed Pæones vltra eos, nec non Rhetios, Noricos, & Mysios qui Europam incolunt, & quoscunque alios his finitimos, qui Istrum à dextra nauigantibus sese offerunt, vicissim vt Hellines à Græcis distinguunt, eos propriis appellationibus separatim nominant: cæterum communi vocabulo Illyrios omnes arbitrantur. Ab Istri enim ortu vsque ad mare Ponticum, Illyrici esse voluerunt. Huc vsque Appianus. Suet. in Tiberio hos tam longè patere etiam auctor est. Hos nomen habere ab Illyrio Polyphemi, Appianus, quidam (inter quos Eustathius) ab Illyrio Cadmi filio eos de nominatos aiunt. Totâ Illyrici orâ maritimam cum

cum insulis vicinis, cõmodis instructâ portibus scribit Strabo: cum quidem contra Italica ora huic obiecta, sit importuosa. Calida est vt Italia, & bonarum frugum ferax Illyriciora, oleis & vitibus florens: nisi quod loca quædã prorsus aspera sunt. Regio supra hanc sita, montosa est tota, frigida & niualis, maximè quæ ad septentrionem vergit. Incolæ huius olim latrocinii admodum dediti, hodie verò paulò mansuetiores, ligneis plerunque habitant ædificiis culmo contactis, præter paucas littorales vrbes (quarum princeps est Iagusia, olim Epidaurus) in quibus humanius degunt. Dom. Niger. Volater. Munsterus.

Imamolinus Africanus, Saracenorû imperator, classe in Hispaniam traiecit, totam in Gallias vsque igne ferròque vastauit: tandem reges Hispaniarum cumeo congressi vicerunt, fuderuntque, Granatam verò obtinuit. Blond. lib. 6.

Ilorci, oppidum, Plin. lib. 3. ca. 1. in Europa situm. Iliua, insula in mari Mediterraneo, Tusciæ adiacens, ferri fodinis nobilitata. Vide ILBA.

Ilurcis, vrbs, fuit Vasconû in ceteriori Hispania, postea Sempronio Graccho Gracchuris dicta.

Ilurgia, vrbs Iberiæ. Steph. ex 11. Polybij.

Ilus, filius, Trois regis Troianorum, pater Laomedontis, quem matura ætate moriens, regni hæredem reliquit. Ab huius nomine celeberrimum illud Mysiæ minoris, siue Troadis caput, Ilij nomen accepit: siue quòd ab Ilo primum fuerit conditum, cum Dardanus antea in montibus Dardaniæ cõdidisset, vt placet Homero lib. 23. Iliad. siue quòd à Dardano extractum instauravit Ilus, & auctus reddidit: quemadmodum obscure innuit Virgil. libro 8. *Dardanus Iliaca primus pater vrbs, & author.* Author est Strab. libro 13. primum omnium illum ausum fuisse in campis habitare, proindeque in mediis campis fuisse sepulcrum: cuius sepulchri meminit & Homerus 11. Iliad.

Ilus, cum in Ilio Mineræ templum arderet cursu concitus, demissum cælo, Palladium eripuit, statimque oculis captus est (haud enim vlli mortalium oculis illud cerni licebat.) Post modum placata ira deæ, pristinum recuperavit aspectum. Plut. Paral. Fuit & alter Ilus, Æneæ filius, alio nomine Ascanius appellatus. Virg. 1. Æneid.

*At puer Ascanius, cui nunc cognomen Iulo
Additur, Ilus erat, dum res stetit Iliæ regno.*

Imacarenses, populi Siciliæ stipendiarij in Meditæranæis insulis siti. Plinius libro tertio, capite 8.

Imaduchi, Scythiæ populi, Caucafi montis iuga accolentes. Plin. lib. 6. c. 7.

Imantopodes, populi in Æthiopia, loripedes, quibus serpendo ingredi natura est, hoc est, vt Solinus interpretatur, qui flexis crurum ne

tribus ingrediuntur, *Imbra* enim Græci eorum dicunt. Plinius lib. 5. capit. 8. Sunt & aues quædam Imantopodes dictæ ex argumento pedû, quasi loripedes, quod habent crura præalta, Plinius lib. 10. cap. 47. Vide supra H E M O D O P O D E S.

Imaus, mons Indiæ, qui extèditur vsque ad fontes Gangis, vltra quem sunt Scytharum gentes. Est & pars Caucafi & Tauri, vt Plinius & Ptol. tradunt.

Imbaros, Sami insulæ fluuius apud Plinium lib. 5. cap. 27.

Imbralus, Sami insulæ fluuius apud Plinium lib. 5. cap. 2.

Imbræus, vnus ex Centauris. Ouid. lib. 12. Meta. Imbrus, insula Thraciæ, vel è regione Thraciæ, Cabiriis & Mercurio sacra, quem vocant Imbrum superi. Oppido quoque in ea nomen est Imbrus, vt inquit Steph. vulgò hodiè dicitur *Lembro*.

Imera. Vide ISSA.

Imnites. Vide IAMNIA.

Imola, vrbs in Aemilia, quæ olim Forum Cornelij dicebatur, Ptol. lib. 3. c. 1.

Imperium, vide Romanum Imperium.

Imphes, populi vicini Perthæbis.

Importunus v. consul, anno ab vrbe 1263.

Im yra, vrbs Phœniciæ. Steph.

Inachia, regio, quæ Io vocabatur.

Inachia, Steph. tota Peloponnesus vocatur, non solum Argos, ab Inacho fluuiio.

Inachium, Peloponnesi oppidum inter Scyllæum promontorium & Isthmum situm: alio nomine Argos Hippium appellatum, Plin. lib. 4. cap. 5.

Inachus, vulgò *Planix*, fluuius latere exortiuo Peloponnesi, per agrum Argiuum in sinu Argolicum illabens. Hunc poetæ fabulantur Ius patrem fuisse, quam Iupiter cum vitiaffet, aduentum Iunonis præsentens, in vaccam mutauit, Ouid. lib. 1. Metam.

Inachus, primus Argiuorum rex, qui Inacho fluuiio nomen dedit: à quo Argiui ipsi, Inachidæ appellati sunt. Huius filiam nomine Ioi cum Iupiter corrupisset, & in Cretam aduexisset, Iuno pellicis impatiens grauissimis odiis eam exagitauit. Quæ res poetis occasionem fabulandi dedit, Io Inachi filij filia fuisse, Iunonis metu à Ioue in vaccam mutatam: quam cum illa à coniuge dono accepisset, cæstro immisso tantoperè fuisse exagitatam, vt furore correpta nusquam consistere posset, donec in Ægyptum transuecta, in Isidem deam mutata est. Hinc deducitur Inachis, patronymicum fœmininum: quo nomine poetæ intelligunt, Io Inachi filiam.

Inalpini, dicuntur qui Alpes incolunt. Plin. lib. 3. cap. 6. vel etiam Inalpini, dicuntur qui Alpium initia, & veluti fauces incolunt.

Inarimæ, insula in sinu Putcolano, non procul

à Neapoli, ait Plin. lib. 3. c. 6. in qua mons fuit, qui terræ motum passus, alterâ fudit insulam, quæ Prochyta ab effusione dicta est. Sub hac insulam Typhoca gygantum à Ioue detrusum esse, author est Virg. lib. 9. Æneid. Eadem & Ænaria à statione nauium Æneæ, & à coxendicis forma Ischia dicitur: quod nomē etiā hodie seruat. Ab Homero in Catalogo insula hæc *Ἰναιος* appellatur. Primum Virgilius cum illud Homeri *Ἰναιος*, transferret, ex *Ἰν* Iouum præpositione, & *Ἰναιος*, vnâ dictionem conflauit, numero & declinatione mutatis. Itatime verò dicta est ab Arimis, siue populis, siue belluis, ita prisca Hetruscorum lingua simias dictate, quas Græci *πιθίνας* vocant, unde nomen insulis Pithecusis, vt Straboni placet, ex historia fabulosa quam Harpocration, Xenagoras & Suidas ita referunt: Fratres (aiūt) duo fuerunt, Candulus & Atlas, omnium scelerū quibus humana vita obnoxia est, authores & inuētores, adeo vt morum peruersitas, Cercopū nomen eis fecerit. Impostores enim ac plamos, quales hi præcipui fuere, ita Græci vocant ab animalibus, quæ *πίπρ*, id est, caudæ motu blandiuntur. Iis summum studium fuit, appulos & aduenas dolis quibuscunque circumuenire. Quod cum in ipsum etiā Iouem tentassent, ab eo ex hominibus in simias mutati sunt, quas Græci Pithecos vocant. Unde insulis, quas tenebant, Pithecusis vocabulum datum. Ouidius Xenagoram sequutus 14. Metamorph. Plin. lib. 3. author est, Inarimen à Græcis dictam Pithecusam, non à simiarum multitudinem, vt aliqui existimauerunt, sed à sigillis doliariorum.

Inatus, vrbs Cretæ. Al. montem fluium esse dicunt, in quo colatur Ilythia Inatina, Steph. Incubi, dicti sunt Syluani & Fauni, quos improbos quādoque fuisse mulieribus, compertum est, ac earum appetuisse peregrinæque concubitum.

Indara, Sicanorum ciuitas. Steph.

Indacus, Leonis imper. cursor, tantum itineris vno die, integris etiam viribus, nullōque corporis languore, cucurrisse perhibetur, quantum nec alius quispiā cum equo, fessis etiam cum recentibus equis sapius cōmutatis, transigere potuisset, Leonis. lib. tertio, cap. vicesimonono.

India, regio Orientalis, Asiæ terminus, tam vasta esse perhibetur, vt eam tradant esse tertiam partem omnium terrarum. Pomponius scribit, tantum spatium littōris eam occupare, quantum per 60. dies noctesque vellicantibus cursus est. Author est Strab. li. 15. in India fuisse 50000. oppidorum, quorum nullum cō Meropide minus fuerit. Nomen habet ab Indo flumine, in quem ab Occidentali plaga definit, qui solus præter Nilum crocodilos creat. A Septentrione Tauri iugis, ab Orru Eōo pelā-

go, à Meridie suo, hoc est, Indico clauditur. In duas regiones Gange fluius interluente dirimitur: quarum altera, ad Occidentem, intra Gangē dicitur: altera ad Orientē, extra Gāgem cognominatur. In sacris literis illam *Emilatib*, hac *Sericam* legi asserit D. Niger. M. Paulus eā videtur in tres diuidere: in maiorē, minorē & Intermediam, quam Abasiam vocari dicit. Insulas tanto numero habet India, vt merito orbis insularū appellari queat. Celebriores sunt Iapā, Moluccæ, Sumatra (olim Taprobana) Iaua maior, & minor, Burneo, Timor, &c. Gemmis abundat, elephantos procreat, Africanis multo maiores. Arbores habet semper frondentes: tellus bis fruges in anno ad maturitatem perducit, Piper, calamum, aromaticum, & cinnamomum ad nos mitit. Illic binæ æstares, leues auræ, temperies cæli, vbertas soli, aquarum abundantia: quæ omnia faciunt, vt maior in India, quàm in cæteris regionibus nascantur animalia.

Indica, vrbs Iberiæ prope Pyrenæum, quam aliqui Blaberutam vocant. Gentile, Indicitæ. Steph.

Indigetes Dei antiquis vocari, quod nullius rei egeant, vel Dei ex hominibus facti. Fuere qui Indigetes putarent eos quos indigetari, hoc est, vocari & nuncupari fas esset: atque hos Deos fuisse, in quorum custodia essent vrbes gentesque, & inuocati, faciles præstōque aderant. Alij sunt qui putant Indigetes appellari, quasi in loco geniti vel degentes, & magis propitij patriæ, loco & ciuibus. Virg. Geor. li. 1. *Dij patrij indigetes, & Romule vestraque mater.* Hinc & Aeneas Iupiter indiges dicitur, vt ait T. Liuius in 1. Ouid. Met. l. 14. de Aenea loquens

*Lustratum genitrix Diuino corpus odore,
Vnxit & ambrosia cum dulci nectare mixta,
Contigit os, fecitque Deum, quæ turba Quirini.
Nuncupat Indigetē, templōque arisque recepit,*

Indus, fluius Orientis, secundum Gangem longē maximus, Indiam ab Occasu alluens: à quo tota ea regio nomē accepit. Hūc in iugo Caucasu motis, quod vocatur Paropamisus, aduersus solis ortū effusum aiunt, in seque x. x. annes recipere. Arianus de gestis Alexandri li. 5. Inferiæ, sacra erāt mortuorum apud Romanos, Sueton. Caligulæ: Inferiæque his annua religione publicè instituit.

Ingenon. Thuysconum imperator, publica literarum studia, ad comprimendam hominū audaciā instituit. Cor. Tacit. de moribus. Germ.

Ingaunones, latissimi Germaniæ populi, in Sicanbros, Teutonos & Cauchos diuisi. Plin. l. 4. c. 14.

Inganni, Liguria: populi fuerunt qui Abingonū oppidum in ora Ligustica condiderunt.

Ingeniculus, signum cæleste, quod Græco vocabulo *Ἰνγενίον* nominant. Firmic. libr. 6. Hic est Hercules (vt Hyginus docet) qui dextro genu nixus, sinistro pede capitis Draconis dexteram

teram opprimere conatur.

Inger, Northmannorum, qui Ruffi dicuntur, rex, classe m. nauium Cōstantinopolim venit, quibus Romanus xv. Cheladrus occurrit ignem classi Rufforum iniecit, vicit, fudit, fugauitque, plurimos cepit, victor Cōstantinopolim rediit Luitb. lib. 5. cap. 6.

Inguinum, vrbs in Liguria, opibus ac vetustate nobilis, nunc Albinga, Proculo imperatore Rom. alumno & ciue ornata. Eutrop.

Innocentius, xxxviii. Romanorum episcopus, anno salutis 404.

Innocentius ii. Pontifex clxv. anno salutis 1130.

Innocentius iii. Pontifex clxxvii. anno salutis 1198.

Innocentius iii. Pontifex clxxx. anno salutis 1243.

Innocentius quintus, papa clxxxvi. anno salutis 1275.

Innocentius sextus Pontifex cxc. anno salutis 1352.

Innocentius septimus, Pontifex ccxiii. Ludouicum nepotem suum Piceni agri Marchionem & Firmanum principem constituit, anno salutis 1405.

Innocentius viii. Pontifex ccxiiii. anno salutis 1484.

Innocentius ix. Pontifex 1496.

Innocentius, pontifex creatus à Friderico Romano imperatore, expulso Alexandro iii. Pontifice, anno salutis 1160.

Ino, Cadmi & Harmoniæ filia, Liberi patris nutritrix, cum qua Athamas Thebanorum rex secundas contraxit nuptias, postquam Nephelē (ex qua ille iam Phryxum & Hellem suscepit) Liberi patris furore agitata, in syluas se cōtulerat. Hæc, vt erat, ita reuera se noueram gessit, priuignōsq; identidem apud patrē accusans, eō compulsi, vt consensu aureo ariete, fuga sibi consulerent. Quam rem ægrè ferens, Iuno Athamanti Furias immisit, quæ in tantam eum adegerūt rabiem, vt cum Ino ad se accedentē aspiceret, hanc quidem lænam, filios autem suos eius catulos esse arbitraretur, atque raptum Learcum alterum ex filiis saxo illiserit: idem in vxore exemplum editurus, nisi illa arrepto Melicerte altero filio, vnā cum illo in mare se abiecisset: vbi deorū miseratione in deam marinam est trāsformata, quam Græci *Λεωκόρα*, Latini autē Matutam, appellant: Melicertes autem in Palæmonem, quem nos Portunum nominamus. Ouid. lib. 4. Metam. Hygin. Fab. poet. cap. 1. 2. 3. 4.

Insabres, populi Cisalpinæ Galliæ, quorum ciuitates sunt, Mediolanum, Pavia, Lauda, Nouaria, Vercellæ & Comum. Strab. lib. 5.

Insabria, regio est Galliæ Cisalpinæ, cuius populi Insabres dicuntur.

Interamnia, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Prægutiorum.

ciuitas in Italia. Vulgò *Teranium*, quod inter duos annes sit constituta.

Interduca Iuno dicta est, quia veteri ritu sponsas ad sponfos ducere prima nocte cōsueuerant: Iuno autem olim nubentibus præerat.

Inuium, Vindelicæ vrbs, vulgò *Innsbruck* Prole. lib. 2. cap. 13. Idem esse putatur cum eo quod hodie Oenipontem nominant Germani.

Inyffus, vrbs Ægypti prope Casium montem. Steph.

Io, filia Inachi fluij, à Ioue adamata, quum ob interuentum Iunonis, ne agnosceretur, Iupiter in iuuenam transformauit. Iuno tamen suspicata id quod res erat, vaccā eam à Ioue sibi dono dari postulauit: quam cum accepisset, apposuit ei eustodem Argum ceteroculum: à quo cū molestissima custodia premeretur, ægrè id ferens Iupiter, per Mercurium eum interficiendum curauit. Quam ob rem indignata Iuno, cæstrū pellici immisit, cuius aculeis exagitata, in Ægyptum vsque fugit: vbi implorato Iouis auxilio, pristinam formam recuperauit, regiq; Ofridi nupsit: Ægyptiisq; omnibus adeo chara fuit, vt post mortem dea habita sit, quam illi Isidem appellant, sacræque eius Isaca, quibus aser immolari consuevit. Ouid. lib. 1. Metamorph.

Ioab, pater Abisai, 1. Paral. 26. Filius item Saruiz filiz Isai, 2. Reg. 2. 1. Paral. 2. Filius etiam Saraiæ, 1. Paral. 4. Lat. paternitas, vel habens patrem, aut voluntarius.

Ioachaz, filius Iosifæ regis Iudæ, 4. Reg. 23. 2. Paral. 35. Filius item Iehu regis Israel, 4. Reg. 10. 2. Paral. 21. Lat. Domini apprehensio vel possessio, aut Dominus videns.

Ioachaz, pater Ioab, qui à commentariis erat Iosifæ regi. 2. Paralip. 3. Lat. apprehendens, siue possidens, aut videns.

Ioachim, filius Ioacim, siue Ellacim. 4. Reg. 24. quem Ierem. 29. & 37. vocat Iechoniam. Lat. Domini preparatio vel firmitas.

Ioacim, filius Iosifæ regis, qui prius Eliacim dicebatur, 4. Reg. 13. 1. Paral. 3. Lat. Domini resurrectio vel confirmatio aut vindicta.

Ioadam, mater Amasifæ regis Iudæ, 4. Reg. 14. 2. Paral. 25. Lat. Domini delicia.

Ioah, filius Gerson filij Leui, 1. Paral. 6.

Ioah, filius Zemmi, 1. Paral. 6. 2. Paral. 29. Filius item Ioachaz illius, qui fuit Iosifæ regi à cōmentariis, 2. Paral. 34. Lat. fraternitas, vel habens fratrem.

Ioah, filius Asaph. 4. Reg. 18. idem quod Ioah signif.

Ioarim, nomen viri. 1. Mach. 2.

Ioas, 1. dissidens, vel desperans, aut ignitus, vel vrens. pater Gedeonis, Iud. 6. Rex Iuda filius Ochoziæ filij Ioram filij Achab, 4. Reg. 11. 12. & 13. 1. Paral. 3. item 4. Reg. 14. Filius Ioachaz filij Iehu rex Israel, 4. Reg. 13. & 14. pater Iero-

boam regis Israel, 4. Reg. 14.

- Ioas, rex Iuda, filius Ochoziæ filij Ioram filij Achab. 4. Reg. 11. & 12. Lat. Domini ignis vel oblatio.
- Ioas, filius Bechor filij Benjamin filij Iacob. 1. Para. 7. & 27. Lat. tinea corrosus, vel compressus, siue congregatus.
- Ioatham, filius Oziæ siue Azariæ regis Iuda, 4. Reg. 15. 2. Par. 26. à lxx. *יואחז* & *יואש* transfertur. Filius item Ierobaal siue Gedeonis Iudic. 9. Filius item Iahaddai, 1. Paral. 2. Filius Azariæ filij Amaziæ, 1. Paralip. 3. Lat. consummatus siue perfectus.
- Iob, filius Achaz filij Micha. 1. Paral. 8. qui 9. dicitur Iara. Lat. dolens, vel gemens, aut vlulans.
- Iob, nomen viri. Iob 1. Lat. dolens, &c. aut exosus, vel patiens inimicitiam.
- Iob, filius Iassachar, Gen. 46. qui 1. Paral. 7. dicitur Iasub.
- Iobab, filius Iectan, Genes. 10. Filius Saharaim ex Hodis vxore, 1. Paral. 8. Filius item Zaræ rex Edom, Genes. 36. idem quod Iob significat.
- Iobachus, Bacchi cognomen.
- Iobania, filius Ieroham, 1. Paral. 9. Lat. edificatio siue habitatio aut intellectus Domini.
- Iocasta, Oedipi mater, filia Creontis Thebanorum regis, vxor Laij, quæ post mariti necem Oedipo filio imprudens nupsit, ex quo Eteoclem & Polynicem genuit: qui cum se mutuis vulneribus confecissent, ipsa quoque sibi manus intulit. Statius 2. Thebaid.
- Reginæ extulerat notū penetrabilis ensē, &c.*
- Iochabed, filia Leui vxor Amram filij Caath, filij Leui. Exod. 6. Lat. gloriosa, aut ponderosa.
- Iochabela, nomen matris Moysi, vt ex Iosepho tradit Hieronymus.
- Iocritus, Lycurgi filius. Vide supra ΒΟΤΑΧΙ-
DÆ.
- Ioed, nomen viri, 2. Esd. 11. Lat. testificans, vel ornans, siue deprædans aut transiens.
- Ioel, nomen principis, 1. Para. 4. Nomen prophete filij Pharucl, Ioel. 1. Pater Samma, 1. Paral. 5. & 15. Filius Azariæ, 4. Paralip. 29. Filius Maath filij Amasai. 1. Paral. 6. Primogenitus Samuelis prophete, 1. Reg. 8. Filius Gad. 1. Para. 5. Lat. volens, siue incipiens, aut iurans.
- Ioela, filius Ieroham, 1. Paral. 12. Lat. eleuatio siue proficiens, aut auferens maledictionem.
- Ioerzer, nomen viri, 1. Paral. 12. Lat. adiuuans.
- Iofredus, Campaniæ Comes, consilio Petri, vrbis præfecti, Ioannem XIII. Pontificem cepit, & custodiæ mancipauit. Blond. lib. 3. anno salutis 966.
- Iogli, pater Bocci principis tribus Dan. Num. 34. Lat. transmigratio, aut reuelatio, siue reuolutio, aut exultatio.
- Ioha, filius Baria, 1. Paral. 8. Lat. viuificans.
- Iohanna Ben Refa, Iudæorum dux, regnauit annis LIII.
- Iohanna sacerdos, fratrem suum Iesum in templo occidit: ob quod facinus Vagosus, dux Artaxerxis, templum violauit, & Iudæos septem annis tributa dare coëgit. Ioseph. lib. 11. cap. 7.

- Iohannes Baptistæ, Herode, Philippo & Lysania tetrarchis, prædicare, & baptismo Dei populum colligere nouum coëpit, anno salutis 30. Vincus in carcerem ab Herode propter Herodiadem missus est, atque capite tructus in Macherunta. Matth. 14. Ioseph. li. 18. c. 13. & 14.
- Iohannes Apostolus & Euangelista, in insulam Pathmum est relegatus. Euseb. lib. 3. cap. 18. Ab exilio reuocatus, postea Ephesum rediit. Euseb. lib. 3. cap. 29. anno salutis 98.
- Iohannes 11. Romanorum episcopus, anno salutis 323.
- Iohannes 111. Romanorum Pontifex, anno salutis 166.
- Iohannes 1111. Romanorum episcopus LXX. anno salutis 639.
- Iohannes V. Romanorum Pontifex LXXX. anno salutis 683.
- Iohannes VI. Romanorum Pontifex LXXXIII. natione Græcus, eo tempore Pontificatum iniit, quo Theophylactus Exarchus Italiam petiit, anno salutis 700.
- Iohannes VII. Græcus, Romanorum Pontifex LXXXIII. anno salutis 703.
- Iohannes VII. Anglicus, ex Moguntiaci oriundus, fœmina, mentito habitu, propter doctrinam Pontifex electus, regnauit annis duobus mense vno, anno salutis 514.
- Iohannes VIII. Pontifex CV. anno salutis 873.
- Iohannes IX. Pontifex CXIII. anno salutis 899.
- Iohannes X. Pontifex CXXII. anno salutis 915. hic Sergij Pontificis & Marozii ex adulterio filius fuit. Luith. lib. 2. cap. 13.
- Iohannes XI. Romanorum episcopus CXXV. anno salutis 932.
- Iohannes XII. Romanorum Pontifex CXXX. anno salutis 956. Adelbertum Romam intromisit, Otho Romam petiit, fugit Iohannes, & Adelbertus synodum congregauit. Damnanus est Iohannes 7. & electus Leo. Blond. lib. 3. decad. 22. Luith. lib. 6. 7. & 9. & 10.
- Iohannes XIII. Iohannis episcopi filius, Pontifex CXXXII. anno salutis 966.
- Iohannes XIII. Romanorum Pontifex CXXXVII. A Romanis captus, in Adriana mole pædore carceris & inedia vitam finiuit, anno salutis 994.
- Iohannes XV. Romanorum Pontifex CXXXVIII. omnia diuina & humana amicis largitus est. anno salutis 985.
- Iohannes XVI. Romanorum Pontifex CXXXIX. patre Leone presbytero natus, Romanus, anno salutis 985.
- Iohannes XVII. Romanorum Pontifex CXL. anno salutis 996.
- Iohannes XVIII. Romanorum Pontifex CXLIII. anno salutis 1001.
- Iohannes XIX. Romanorum Pontifex CXLIII. anno salutis 1001.

- anno salutis 1001.
- Iohannes XX. Romanorum Pontifex CXLVII. anno salutis 1020.
- Iohannes XXI. Papa CLXXV. anno salutis 1276.
- Iohannes XXII. Romanorum Pontifex CXCVI. anno salutis 1317.
- Iohannes XXIII. Romanorum Pontifex CCVII. anno salutis 1411. in concilio Constantiensi Pontificatu priuatus est, Platin. Vola. anno salutis 415.
- Iohannes, Iudæ filius, frater Iesu, summus sacerdos, anno à diluuiio 1911.
- Iohannes, Columna Cardinalis, ad res Asiæ componendas legatus ab Honorio III. Romanorum principe, anno salutis 1216.
- Iohannes, Hierosolymorum episcopus VII. anno salutis 106.
- Iohannes Chrysostomus, episcopus Cōstantinopolitanus, à Theophilo Alexandrino episcopo oppressus, Pōtum in exilium pergere coactus est, anno salutis 403. vbi spiritu Deo reddidit. Tripart. hist. li. 10. c. 18.
- Iohannes Anachorita, monachus, propheta, vixit sub Theodosio imperatore, anno ab vrbe 1147.
- Iohannes monachus miraculis & virtutibus insignis fuit: futura nō minus, quàm antiqui prophete prædicebat, donūque accepit à Deo, vt curaret insanabiles morbos. Is à inuenture laudans Deū, degebat in solitudine, comedebatque herbas, & radices, aquamque bibebat, sicubi reperisset. Cūque ad senilem peruenisset ætatem, multorum in Thebaide monachorum factus est præsul, qui oratione morbos, dæmonesque fugabat: & cū nesciret literas, ad rememorandum quid, codicib. non egebat: quia quicquid semel mente percepisset, sub veritate tenebat. Sozom. li. 8. ca. 1. hist. eccles.
- Iohannes Cassianus, monachus, Massilia floruit, anno salutis 1186.
- Iohannes Vitelescus, Patriarcha, Romam, omnemque ecclesiæ terram recepit, anno salutis 1434.
- Iohannes Palæologus, Cōstantinopolitanus imperator, anno salutis 1434.
- Iohannes Haucuth, Anglus, qui Vicecomitibus Mediolani militauerat, copiis Urbani Quinti Pontificis præfectus est, vt ecclesiæ ditionem ab hoste rueretur. Platin. Blond.
- Iohannes primus, Hispaniæ rex, patri Henrico Hispaniæ regi successit, anno salutis 1374.
- Iohannes Britanniæ dux, totā Britāniā electis Francis, recuperauit, anno salutis 1376.
- Iohannes Hus, in concilio Constantiensi contra datam fidem exustus, anno salutis 1416.
- Iohannes Sirmienensis, abbas ex Pannonia susceptus est in locum Guidonis Antipapæ, anno salutis 1166.

- Iohannes de monte regio, astronomus insignis floruit anno salutis 1476.
- Iohannes Zimisceus XIII. Cōstantinopolitanus imperator, regnauit annis VI. Basilii & Constantinum Romani filios Cæsares fecit, anno salutis 871.
- Iohannes, cognomento Marcus, D. Barnabæ cognatus fuit, & natione Cyprius: Cuius D. Paulus meminit 2. ad Timoth. c. 4.
- Iohannes I. Hispaniæ rex, anno salutis 1415.
- Iohannes de Bregna, magno consensu Christianorum, Hierosolymorum rex est designatus, ductaq; Chunsadi Montis Ferrati filia in vxorem, Tyri regii diadema suscepit, anno salutis 1210. Blond.
- Iohannes, Philippi Valesij filius, Francorum rex, magna ex parte apud Anglos captiuus, infelicitate regnauit annis 15.
- Iohannes Chuthembergus, natione Theutonicus, equestris vir dignitate, primus omnium in oppido, quod Moguntia vocant, imprimendarum literarum excogitauit artem, primūque ibi eam exercere coëpit. Nō minori industria repertum fuit ab eodem nouum atramenti genus, quo nunc vtitur typographi. Polyd. Verg. lib. 2. cap. 7. de rer. inuent.
- Iohannes Hunyades Vainoda, tutor regni Vngariæ factus, anno salutis 1445. Ritus.
- Iohannes, Richardi frater, Northmanniæ dux, Angliæ, anno salutis 1201. Proventus ecclesiæ sex annos occupauit, vnde ab Innocentio excommunicatus est, qui ad Pontificis misericordiam confugiens, Angliam, Hyberniamque Romanæ ecclesiæ feudatarias, ex fœdere constituit, centum auri pōdo pro vtraque insula quotannis soluere pollicitus. Vuallos rebelles subegit, anno salutis 1211.
- Iohannes, Scotiæ rex, anno salutis 1392.
- Iohannes Baliolus, Scotiæ rex designatus est, mortuo Alexandro, nulla prole relicta, anno salutis 1292.
- Iohannes, Henrici imperatoris filius, Bohemorū rex, anno salutis 1312.
- Iohannes Hircanus, filius Simonis, Iudæorū dux. Ioseph. Antiquit. lib. 13. Eusebius eum ob deictos Hircanos cognomē hoc obtinuisse dicit. Huius tempore exortæ sunt tres sectæ apud Iudæos. Pharisæorum vna, Essenorum altera, tertia Sadducæorum. Ioseph. Antiquit. li. 13. c. 8. Is Samariam, Idumæam, & aliquot Syriæ vrbes cepit. Templum quoque quod in monte Garizim, tempore Alexandri magni, constructum est, diruit, populōsque subiectos circuncisionem ac reliquos Iudæorum ritus accipere coëgit. Fœdus cum Romanis renouauit, anno ab vrbe 633.
- Iohannes Zischa, Hussitarum dux, regnū Bohemicum ferè occupauit, quo cum Sigismundus aliquoties cōgressus, infelicitate pugnavit, anno salutis 1420.

Iohanes II. Tizocopus, XIII Italiae Exarchus, anno salutis 712.
 Iohannes De Poli, Romanus Senator, Annibalissuccessor, praefata reip. mores imitatus, legem rogavit, ut vectigales prouentus, & urbis & prouinciae reipublicae iurium censerentur. Blond.
 Iohannes, consul cum Vararo, anno ab urbe 1229.
 Iohannes, cos. cum Afclepione, anno ab urbe 1253.
 Iohannes, cos. cum Paulino, anno ab urbe 1251.
 Iohannes, cos. cum Buseo, anno ab urbe 1220.
 Iohannes, Burgundiae dux, captus a Sigismundo, anno salutis 1396.
 Iohannes & Albricus, ex Cumis comitibus; omnem Italiam in unam societatem S. Georgij coegerunt: externos milites, quorum auxilio Itali haecenus erant vsi. Italia eiecerunt, Teutonicos, Britones & Anglos. Blond, Plat.
 Iohannes Galearius Mediolani princeps, Barnabam patruum in vinculis ad mortem vsq; retinuit, omnemque ditonem eius in suam redegit potestatem, anno salutis 1385. A Roberto iacobi Appiani filio Pisas emit. Perusium deditioe accepit. Bononia Lucaeque est positus.
 Iohannes Maria, Ioannis Galearij Mediolanensium ducis filius, Mediolanensium etiam dux, a Mediolanis ipsis interfectus est, anno salutis 1411.
 Iohannes, Lencastri dux, Constantiae uxoris nomine Castellae regnum in re hereditario repetiit. Hispanias armata manu ingressus est adepta victoria affinitatem cum Iohanne Hispano contraxit: Henrico eius filio Catharinam filiam despondit. Alteram filiam Philippam Iohanni Lusitaniae regi dedit nuptui. Pace inita, contracta affinitate, domum victor rediit, anno salutis 1389.
 Iohanna, Siciliae regina Alphonsum Aragoniae regem adoptauit, anno salutis 1422.
 Iohanna, Roberti Neapolitani filia, Andreae Ungarum nupsit, cuique veneno dato tradidit neci, hinc Ludouico Tarenti principi nupsit. Blond, li. 10. anno salutis 1347.
 Iohanna puella ex oppido Vallicolore, annorum circiter viginti, armis instructa, militis munus subiit sub Carolo septimo Franciae rege, cuius auspiciis multis in locis prosperè pugnatum est. Remis receptis, Aurelium obsidione liberatum, capta est ab Anglis, & Rothomagi cremata; anno salutis 1430.
 Iohanna, Ladislai soror, fratri in regno Siciliae successit, anno salutis 1414. Volat.
 Iohanna, mulier, quae sequebatur CHRISTUM vxor Chusae. Luc. 9. & 13.
 Iohanam, filius Carcae 4. Reg. 25. Primogenitus Iosae regis Iuda, 1. Paral. 3. Filius Azariae. 1. Paralip. 6. Filius Elieoenai filij Naariae, 1. Pa-

ralipo. 3. Principis nomen 1. Paralipom. 12. Nehem. 12. Lat. gratiofus, siue donans, aut pius, siue misericors.
 Ioiada, nomen sacerdotis, 4. Regum. 11. Jerem. 29. lat. Domini scientia aut cognitio.
 Ioiarib, nomen sacerdotis, 1. Par. 9. & 24. Domini obiurgatio, siue pugna, vel Domini multiplicatio.
 Iol, Numidiae vrbs, quae postea Colonia, Caesarea, dicta est. Strabo libro vltimo. a Iuda Ptolemaei patre, in gratiam Augusti: cuius liberalitate, cum post victum patrem Iubam Romae in triumpho ductus esset, restitutus est in regnum.
 Iolaus, Iphicli filius qui Herculi hydram interficienti adfuit, ferroque candenti cruorem cohibuit, ne alia ex eo capita suppullarent. Hic cum ad decrepitam aetatem peruenisset, Herculis precibus iuuentuti restitutus est. Ouid. 9. Metamorph.
 Iolcos, oppidum Magnesia (quae est regiuncula Thessaliae ab Ortu annexa) inter Pelion & Ossa montes ad sinum Pelasgicum, quem & Iolciacum ab huius oppidi nomine appellat Ouid. 7. Metamorph.
 Iole, es, Euryti Oechaliae regis filia, ab Hercule adamata, quam cum Eurytus iam victus ei tradere recusasset, licet certaminis lege debita, ira accensus Hercules Eurytum interfecit, urbemque direpta Iolem abduxit, posteaque Hylo filio suo vxorem tradidit. Ouid. libro 9. Metamorph.
 Iolum, mons Perhaebiae: Incolae, Ioli. Steph.
 Ion, poeta Graecus Tragicus & Lyricus, & Philolophus, cuius scripta commemorantur a Suida.
 Ion, Xuthi filius: a quo Ionia dicta est Atheniensium ciuitas, Stephanus in Helice.
 Iona, siue Ionas, propheta, filius Amathi. 4. Regum 14. Pater Ioseph. patris Iudae patris Symeon. Luc. 3. Pater item Petri Apostoli. Iohan. 1. & 21. lat. columba, siue depopulans, vel multiplicans.
 Ionadab, filius Semmaa fratris Dauid, 2. Reg. 13. Filius item Rechab. Jerem. 33. lat. spontaneus vel vouens, siue principalis.
 Ionathan, filius Gerson filij Moysi, Iudic. 18. Nomen striba cuiusdam, Jerem. 37. lat. Domini donum.
 Ionathan, filius Saulis regis, 1. Reg. 13. 14. 2. Reg. 1. 21. 1. Paral. 10. Filius Abiathar sacerdotis, 2. Reg. 15. 17. 2. Reg. 1. Filius Iada filij Onam filij Ierameel, 1. Par. 2. Filius Sagae, 1. Par. 11. Esdr. 8. Filius Afael, Esdr. 10. Nehem. 12. Filius Carcae, Jerem. 40. lat. Columbae donum, vel donans.
 Ionathas, dux Iudaeorum constitutus, Bacchidem apud Iordanem vicit. Ioseph. lib. 12. cap. 1. & 1. Machab. 9.
 Ionathas, Annae filius susceptus in locum Caiphae a Vitellio Caesare, anno salutis 39.

Ione,

Ione, ciuitas Palaestinae, aliàs Gaza dicta, quod Io illuc appulerit. Steph. Ione eidem Antiochia ab Argiuis habitata iuxta Phadaem.
 Ionia, Asiae minoris regio, media inter Cariam & Aelidem, tum caeli bonitate, tum situs commoditate nulli regionum posthabenda. Huius incolae dicti sunt Iones, ab Ionibus Graeciae populis oriundi: quorum olim duodecim praecipuae fuerunt ciuitates; decem in continenti sitae, Milesus scilicet, Myus, Priene, Ephesus, Colophon, Lebedus, Teos, Clazomenae, Phocaea, Erythraea, & duae in insulis, Chios & Samos Ouid. 6. Faetorum.
 Ionicus, ica, icu, quod est ex Ionia: vt Ionica lingua, inter quinque Graecarum linguas notissima. Horat. 3. Carm. Ode 5.
 Ionius, nia, nium, adiectiuum: vt Ionium mare, dicitur ea pars maris Mediterranei, quae supra fauces Adriatici inter Siciliam & Cretam expanditur. Sunt qui Isthmum Peloponnesiacum Ionij Aegaei maris terminum faciunt. Quod si concedamus, dicendum erit, Creticum mare, Aegaei, non Ionij partem esse. Ptolemaeus vero in descriptione Macedoniae, eam quoque partem sinus Adriatici quae Macedoniae oram ab Occasu alluit, Ionio mari attribuit: eiusque terminos, Dyrrhachio siue Epidamno vrbe & Pylichno fluuii circumseribit. Rectius tamen Plinius, caeterique Acroceraunio promontorio Ionium mare ab Adriatico dirimunt. Quod autem ad nominis rationem attinet, non satis conuenit inter scriptores. Didymus enim dictum existimat ab Ionio quodam Dyrrachij filio, quem Hercules cum imprudenter occidisset, in mare proiecit, vt memoria eius propagaret. Solinus ab Iona extrema Italiae regiuncula dictum mauult: Lycophron, ab errore Ius, Inachi filiae: alij ab Ionum naufragio: nonnulli ab Ione quodam Adriacae patre, qui deinde mari Adriatico nomen fecit.
 Iopas, rex Afrorum, vnus ex prociis Didonis, vt Punica restatur historia. Virg. lib. 1. Aeneid. *Cithara Cimitus Iopas Personat aurata.* Hic musicus fuit praestantissimus, qui apud eundem Virgilium canit errantem lunam, solisque labores. Polyd. Virg. lib. 1. ca. 14. de rer. inuent.
 Iope, Step. vrbs Phoeniciae prope Ianiam, vt Philo ait: vt Dionysius, Palaestinae (nam & Palaestina Phoenicia dicebatur) sic dicta ab Iope, Aeoli filia (quam Graeci non recte Cassiopeam vocant) vxore Cephei conditoris & regis. Alia est Iope Thessaliae. Dicitur etiam Iopia, aliàs per duplex p nimirum ab Aethiopia.
 Iopis, regio Laconiae Steph.
 Ioppe, i. pulchritudo, aut decor, vulgo Saron oppidum in ora Curuae Syriae in monte situm, vna cum portu, qui a Barbaris nunc *Iassa* appellatur. Num. 21. Ios. 19. 2. Par. 2. 1. Esdr. 3. Ios. 1. 1. Mach. 10. Act. 9.
 Iora, nomen viri, 1. Esdr. 2. lat. temporaneus, aut

ostendens, siue proiciens.
 Iorai, nomen viri, 1. Par. 8.
 Ioram filius Thou regis, 2. Reg. 8. Filius item Iosaphat, 1. Paral. 3. lat. excelsus, siue proiectus.
 Ioram, filius Iosaphat, regis Iuda 3. Reg. 22. Filius Item, Achab regis Israel, frater Ochoziae, 4. Aeg. 1. 3. 8. 9. 12. 2. Par. 21. 22. Matth. 1. Est & nomen sacerdotis, 2. Par. 17. lat. Domini celsitudo aut projectio.
 Iorapata, orum, siue Iopata. Steph. Syriae oppidum apud Ioseph. lib. 3. Antiq.
 Iordanes, Cōsul cum Seuero, anno ab urbe 1223.
 Iordanis, Heb. Iarden, fluuius Iudaeae, aquas habes suauissimas, Perxam a reliqua Iudaea disternans, Plinio libr. 5. cap. 14. Oritur ad radices Libani duobus fontibus: alteri nomen est Ior, alteri Dan, qui simul iuncti Iordanem efficiunt, Gen. 13. lat. fluuius iudicij, aut demonstratio vel projectio siue defensio iudicij.
 Iordanis, Lydiae rex, pater Omphales. Palaeph. lib. de fabulis.
 Iornandes, librum rerum Gothicarum scripsit.
 Ios, insula in mari Myrtoo, Plin. lib. 4. cap. 12. vna Sporadam, distans a Naxo XIII. m. passuum. In hac Homerum sepultum ferunt, ita iubente oraculo, vt in materna patria sepeliretur, propterea quod matre certa, patre vero incerto natus esset.
 Iosa, nomen principis, 1. Paral. 4. lat. Ens vel exstans, aut obliuiscens vel debens.
 Iosaba, filia regis Ioram soror Ochoziae, 4. Reg. 11. Vxor Ioadae sacerdotis, 2. Paralip. 22. lat. Domini fatietas aut iuramentum aut septenarium.
 Iosab-hesed, filius Zorobabel filij Phadae, 1. Paral. 3. lat. sedes vel conuersio misericordiae.
 Iosabech, nomen mulieris, 2. Paral. 22. quae 4. Regum 11. dicitur Iosaba. id est signif. quod Iosaba.
 Iosabia, filius Saraiae filij Aiel, pater Iehu principis, 1. Paral. 4. idem quod Iosab-hesed signif.
 Iosaphat, filius Asa regis, 3. Reg. 15. 1. Par. 3. Filius Ahilud. 3. Reg. 8. Filius item Pharuae, 3. Reg. 4. Nomen vallis videtur, Ioel. 3. lat. Domini iudicium.
 Iosaphat, vir Mathanites, 1. Para. 11. lat. iudicatus, vel iudicatio.
 Iosedech, filius Azariae, 1. Para. 6. Pater Iesu sacerdotis, Zach. 1. lat. Dominus iustus, vel Domini iustitia.
 Iosedum inter Celtas oppidum, fluuij Sequanae ripas citeriores attingens, supra Melodunum oppidum ei finitimū & Lutetiae proximum: vulgo *Corbeil* nominatur, vt quidam existimant. vide Glareanum in lib. 7. Commen. Cef.
 Ioseph, i. augmentum vel praefectus. vndecimus filius Iacob ex Rachel vxore. Genes. 30. Pater item Igal. Num. 13. 1. Par. 25.
 Ioseph, primus dux Iudaeorum, regnavit anno VII.
 Ioseph iunior Arses, Iudaeorum dux, regnavit annis 1X.

Ioseph

Ioseph XIII. Hierosolymorum episcopus, anno salutis 129.

Ioseph, Cani filius, summus sacerdos, anno salutis 47.

Ioseph ab Arimathia, occultus Iesu Christi discipulus, qui eiusdem corpus summo studio honorificè, ac piè sepeliuit: ac deinde in Angliam Iesu Christi fidem intulit, ibique sacrum primus disseminauit Euangelium. Bed. hist. Eccles. Aan. Angl.

Iosephus, Thobiaz filius, Oniaz ex sorore nepos, Iudæos ab ira Ptolemæi liberauit Ioseph. lib. 4. cap. 4.

Iosephus, qui & Caiphas, Simoni in pontificatu successit. Ioseph. lib. 18. cap. 7.

Iosephus, Mathiaz filius, vir apud Iudæos, nec non & apud Romanos nobilissimus, & sacerdos, de Christi veritate testis est dignissimus. Vocare namque eum hominem non audet, tanquam factorum insignium operum magistrumque sermonum veracium. Christum verò aperte nominat, & pœnæ crucis adiudicatum, ac tertia die apparuisse viuum scribit, aliâque innumera miracula de eo à prophetis non ignorat fuisse prædicta: sed & multos tunc extitisse: quos elegit, Græcos, atque Iudæos, & in eius permanentem dilectione, atque gentem ab eo nominatam nequaquam defecisse testatur, &c. Sozom. lib. 1. ca. 2. hist. trip. Idem de eodem Euseb. ita memoriæ tradidit. lib. 3. cap. 9. hist. Eccles. Iosephus, Matathiaz filius, genere Hebræus, ex Hierosolymis sacerdos: qui non solum apud Iudæos, ciues proprios, verum etiam apud Romanos habitus fuit nobilissimus, ita vt literarum merito in vrbe Roma etiam statua donaretur, & libri eius bibliothecæ tradiderunt, quos non solum Græca facundia, verum & Hebræo sermone suis etiam ciuibus se dedisse confirmat, dignus, cui præ cæteris omnibus debeat credi, & cæter. Antiquitates Iudaicas, historiam excidij Hierosolymitani, & alia scripsit, quæ etiam nunc extant.

Iosia, filius Elnaem. 1. Par. 11.

Iosias, rex Iuda filij Amon filij Manasse 4. Reg. 22. lat. ignis Domini, aut vrens Dominus.

Iospica, oppidum in ora Liburniæ apud Plin. lib. 3. cap. 21. Ptol. Lopsicam appellat.

Iosue, filius Nun, princeps tribus Ephraim, Ofeprius nominatus. Num. 13. Paralip. 7. lat. Dominus Seruator.

Iosue, & Iesus, idem est nomen: cognominatus est autem à patre, Iesus Naue, vel Iosue Bennum. i. filius Naue, vel Num, quod idem est: dictus est autem sic, ad differentiam Iesu filij Sirach, pronepotis Iesu magni sacerdotis, qui Ecclesiasticum scripsit, Comest. in præfa. libri Iosue, Typum Iesu Christi non solum in gestis, verum etiam in nomine gerens, transit Jordanem, hostium regna subuertit, dimisit

terram populo victori, & per singulas vrbes, vinculos, montes, flumina, torrentes, atque confinia ecclesie, œlestisque Ierusalem spiritalia regna libro suo descripsit. D. Hierony. in eiusdem Ios. prologo. Ad eius preces sol & luna steterunt, donec Dei viscisceretur hostes. Non fuit antea, & postea non erit tam longa dies, obediente domino voci hominis, & pugnatæ pro Israel. Vnum ac triginta reges bello vicit, eosque percussit. Ios. cap. 10. & 12.

Iota, ciuitas in tribu Iudæ, Ios. 5. Eadem videtur esse quæ Ios. 22. Ieta appellatur. Vide IETA.

Iotabis, insula sinus Arabici. Procop.

Iotæ, Scythiæ intra Imaum populi. Ptol.

Iotapata, vrbs in Syria. Steph. ex Iosepho, à conditore sic vocata.

Iotape, Ciliciæ oppidum, Ptol. quod Niger Lombardo vocat.

Iouiacum, Norici oppidum, Anton. Salzburg, Lazio.

Iouianus Pontanus, philosophus & poëta, multa scripsit tum prosa oratione, tum carmine, quæ extant.

Iouinianus, Maximianus Cæsar voluit vocari, quod se fortiter in Illyrio gessisset.

Iouinianus, nuptias virginitati præfererat, secutus opinionem Stoicorum de virtutum & virtiorum æqualitate. Eius scriptis respondit Hieronymus.

Iouinus, Consul cum Lupicino, anno ab vrbe 1120.

Iouis fanum, Lydiæ vrbs. Ptol.

Iouis fons in Dodone, qui meridie semper deficit. Plin. lib. 2. cap. 103.

Iouis indigetis lucus, in Latio inter Ardeam & Antium. Plin.

Iouis mons, Ptol. in Africa propria in Phœnicia quoque. lib. Notit. Et in Hispania Tarracoenfi, Bomp. *Monjui*, Oliuatio.

Iouis promontorium in Taprobana insula. Ptol. Iouis Seruatoris portus, ad Argolicum sinum. Ptolem.

Iouisfura, vrbs in Norico. Anton.

Iozabad, nom. e. serui Ioas regis, à quo occisus est ipse Ioas. 4. Reg. 11. 1. Paral. 26. 2. Paralip. 17. 24. lat. Domini dos, vel Domini dotatio.

Iozabad, vel Iozaberh, princeps militia. 1. Par. 12. Nehem. 11. 2. Par. 31. 35. 2. Esd. 8. lat. dotatus.

Iozachar, filius Semaar, seruus Ioas regis Iuda, qui Iozachar occidit ipsum regem Ioas, adiutus, à Iozabad conseruo. 4. Reg. 12. lat. memorans siue masculinus.

Iozarus, summus sacerdos, anno salutis 11.

Ipa, vrbs à Roboamo ædificata. Ioseph. Antiquit. lib. 8. cap. 3.

Ipana, vrbs circa Carthaginem. Steph.

Ipasturgi, oppidum Hispaniæ, quod triumphale appellatur. Plin.

Iphates & Testorius, filij Priami, quos illi vno partu

partu Peruia Idæa Nympha enixa est, quam ipse furtim in venatione compresserat: postea verò in bello Troiano ab Antiocho Nestoris filio sunt occisi.

Iphianassa & Lysippe, filia: Præti Argiuorum regis, quæ cum ad Iunonis templum venissent, deam contumeliis affecerunt, patris sui domum diuitiis templi Iunonis, vel, vt alij ferunt, formam suam deæ pulchritudini præferentes, à Iunone in furorem versæ sunt, adeo vt putarent se esse vaccas, agròsque falsis mugitibus implerent. Ad quas curandas accersitus est Melampus, cui pater regni partem, & alteram filiam, quam vellet, nuptui promisit. Placata igitur per supplicationem & hostias Iunone, Melampus Prætidam à morbo curauit, & Iphianassam vxorè duxit. Hoc etiam nomine appellatur à Lucretio libro 1. Iphigenia, Agamemnonis filia ex Clytemnestra.

Iphiastræ, gens Acamantidis tribus. Hesych.

Iphiclus, siue Iphicles, filius Amphitricionis & Alcmenæ, eodem cum Hercule partu editus, quamuis diuerso ex patre. Hic cum Iuno nouercali concitata odio Herculi angues duos immisisset, tanto percussus est timore, vt de cunis decidens, vagitu suo parentes excitauit: qui cum repente surrexissent, viderunt Herculem duos miræ magnitudinis angues manibus elidentem.

Iphicrates, Æmilio & Plutarcho, vir Atheniensis, non tam magnitudine rerum gestarum, quam disciplina militari nobilitatus.

Iphicrates, sculptor nobilis apud Athenienses.

Iphidamas, Homer. lib. 11. Iliad. Antenoris filius, corpore lato atque procerò, ab Agamemnone in bello Troiano interemptus.

Iphigenia Agamemnonis & Glytemnestræ filia: de qua fabulam huiusmodi cõminiscuntur poëtæ. Cum Agamemnon in Aulide ceruum Dianæ imprudens occidisset, Dea indignata contrariis flatibus, Græcorum navigationem est remorata. Qua de re cum vates consulerent, responsum est Agamemnonio sanguine deam esse placandam. Missus igitur Ulysses, Iphigeniam astu à matre abduxit, Achilli eam nupturam simulans: cumque iam immolanda esset, Dea eius misera, ceruam pro ea supposuit, virginem autem in Tauricam regionem transtulit, vbi à Thoante rege eius deæ sacris præfecta est, quæ humano sanguine fieri solebant. Quò cum postea Orestes furis agitur venisset, iamque esset immolandus, à sorore agnitus & liberatus est: cum qua non multò post, occiso Thoante rege, aufugit, ablato secum Dianæ simulachro, in lignorum falce abscondito (propter quod illam Fascelidem vocarunt:) quod cum in Italiam venissent, in Aricino nemore collocarunt. Vide Ouid. metam. libro 2.

Iphimedia, vxor Aloei, quæ compressa à Neptuno, filios geminos peperit, Oltum & Ephialten, qui singulis mensibus nouem digitorum longitudinem stature suæ adiciebant: cumque paucis annis in summam corporis molè excreuissent, vnà cum cæteris gigantibus aduersus superos bellum mouentes, Apollinis & Dianæ telis confixi sunt.

Iphianassa. Vide IPHIANASSA.

Iphinous, vnus ex Centauris, apud Ouidium 12. Metam.

Iphis, puer formæ venustate cõspiciuus, qui cum cum Anaxareten puellam impotenter adamaret, neque illa eius amori responderet, impatientia repullæ vitam laqueo finiuit. Cumque iam ad sepulturam efferretur, Anaxarete è fenestra prospiciens, immotisque oculis funus aspiciens, in saxum (quo figmento duriem animi poëta exprimere voluit,) mutata est. Ouid. 14. Metam.

Iphis, puella quædam Cretensis, ex Phæsto oppido, Lygdi & Theletusæ filia, ipso nuptiarum die in mare mutata. Nam cum Lygdu vxorem grauidam esse animaduerneret, peregrè proficiscens, in mandatis ei reliquit, vt si filiam pareret, exponi eam curaret. Idque cum ita euenisset, anxia Telethusa, quod neque naturæ legem, quæ liberis nobis nihil charius esse voluit, neque mariti iussa auerteret præuaricari mediam viam delegit, qua & pietatis fines non prætergrederetur, & viri indignationem euitaret. Simulat itaque marem sese peperisse, habitumque virilem mētitur sexum, nomēque Iphidi imponit, mari sceminæque commune. Verum cum iam adoleuisset, paterque puellam Ianthen nomine ei despondisset, Telethusa animaduertens rem diuini celari non posse, Idis opem implorauit: quæ precibus eius exauditis, Iphidem in mare commutauit. Ouid. lib. 9. Metamorphoseos.

Iphistiadæ, Atheniensium gens. Hesych.

Iphitus Euryti Oechaliæ regis filius, quem Hercules, occiso patre è turri præcipitauit.

Iphitus Troianus. Virg. 2. Æneid.

Ipnus, quam aliqui Ipnæam vocant, vrbs Locrorum Ozolorum. Steph.

Ipnus, vntis, vel Ipnusia, parua regio in Samo, vbi Iunonis Ipnuntidis templum erat. Steph.

Ippa Mauritaniæ Cæsariensis oppidum. Ptolem.

Iphicuri, populi Liguriæ. Steph.

Ira, i. ciuitas aut vigil, siue denudatio, aut effusio vel aceruus visionis, nomen sacerdotis, 2. Reg. 20. Filius Acces Thecutes. 1. Par. 11.

Irad, filius Enoch. Gen. 4. lat. onager, siue aceruus descensionis aut imperij, vel draco.

Irai, filius Bela filij Benjamin filij Iacob. 1. Paralip. 7. lat. vigil, aut ciuitas, siue denudans vel euacuans, aut pullus.

Iraphiote. Vide ERAPHIOTES.

Irath, Cæsariensis Mauritaniæ oppidum. Ptol. Ireos Hispaniæ vrbs, Herculi grata. Vib. Sequester.

Irene, insula. Vide CALAVRIA.

Irene, Constantini VII. imperatoris mater, imperavit cum filio annis IX. anno salutis 783. Irene & Constantinus Synodum in Nicea vrbe CCC. & L. episcoporum celebrarunt, in qua sanctorum imagines ecclesiis sunt restituta. Blond. Constantinus iam adultus, matrem haud amplius passus, imperio deiecit, eiectam in ordinem redegit, & solus regnavit annis VII. Irene autē hanc repulsam ægro ferens animo, filium dolo captū, effossis oculis coniecit in carcerem, in quo & exhalavit animam, anno salutis 798. Tum imperavit sola annis IIII.

Ireneus, Lugdunensis episcopus, vir doctissimus, cuius extant opera, anno salutis 169. Euseb. lib. 5. cap. 5.

Irenopolis, Ciliciæ vrbs, Ptolem.

Irestadæ, vicus in tribu Acamantide. Steph.

Iria, fluvius Italiæ. Iornand. Lombardiæ item Cispadanæ oppidum. *Vogera*, Leandro.

Iria Flavia, Hispaniæ Tarraconensis vrbs. Ptolemæo lib. 8. cap. 6. *S. Maria Finis terra* vulgò. Iria etiam, Taurinorum vrbs, Ptol. Titia. Plin. hodie Sartirana.

Iringus, Aquarum dux, ab Henrico Foroiliatorum duce superatus & expoliatus inestimabili præda, anno ab vrbe 359.

Iris, Thaumantis filia, quam poëtæ Iunonis nunciā faciunt, reuera est arcus cœlestis. Iunonis autem nomine ærem intelligimus. Vnde cum poëtæ Irim Iunonis faciunt nuntiam, hoc intelligi volunt, pluviā eam prænuntiam esse.

Iris, fluvius minoris Asiæ, in Euxinum Pontum se exonerans. Niger *Lirio* vocat. Iris etiā pars insulæ Britannicæ. Diodor. lib. 5.

Illandia, quæ Latinis Græcisque scriptorib. Hibernia, aliis Iuerna, nonnullis Ierna dicta, ab Incolis Eryn vocatur. Inde exteri ex Anglorum ore, qui secundam vocalem eodem sono quo cæteræ nationes tertiam pronunciant, *Iryn lãdt*, & postea per contractionē *Irlandt*. fecisse verisimile est. Eryn enim & landt Anglo Saxonib. omnibufq; Germanis, nil aliud, quam regio aut terra Eryn significat. Vidio HIBERNIA.

Irpini, populi erant ad Soractem montem, dicti ab Irpo, quo nomine Samnites lupum appellant, siue quod lupum ducem sequuti, sedes suas ibi delegerunt, vt Festus tradit, siue quod more luporum ex rapto viuerēt. Hos Seruius Hripinos per aspirationem vocat.

Irrheia, Ægei maris insula. Plin.

Irus, Indiæ mons circa Indi fluminis ostium. Ptolem.

Irus, mendicus Ithacensis, affecula procorum Pe-

nelopes verò nomine Arnæus dictus, Irus autem cognominatus, quod quemadmodum Iris deorum, & præcipue Iunonis, ita hic procorum nuntius esset. Hunc Vlysses, domum reuersus, pugno interfecit Homer. 18. Odyss. Huius paupertas abiit in proverbum, vt hominem extremæ inopiæ Iro pauperiorem dicamus. Filiam habuit Chryssippen, quæ ex Phthio Hellenem peperit. Stephanus in Hellas.

Irus, vrbs Thessaliæ. Ciuis, Irotes. Steph.

Is, vrbs Persica, à Babylone itinere dierum octo distans; apud quam est Is fluuius, è quo bitumen ad totius Babylonis murum subministrabatur. Herod. lib. 1.

Isaac, filius Abraham ex Sara. Gen. 17. & 21. lat. risus.

Isaac, cognomento Angelus, morti adiudicatus, imperator Constantinopolitanus fuit proclamatus, vnctus, & consecratus, ac dein de ab Alexi fratre suo imperio pulsus, obcæcatus, in carcerem trusus: dehinc liberatus, obiit.

Isaar, filius Caath filij Leui, Exod. 6. 1. Paral. 6. & 23. qui Num. 3. dicitur Iesaar, iisdem tamen consonantibus & punctis. lat. oleum, siue claritas, aut meridianus.

Isaari, nomen viri, 1. Paral. 2. 4. idem signif. quod Isaar.

Isabella, Henrici Anglorum regis soror, Friderico imperatori nuptui data est. Polyb. libro 16.

Isabella, Portugaliæ regis soror, Caroli Hispaniæ regis vxor, anno salutis 1526.

Isaca, fluvius Britannia insulæ. Ptolem. libro 2. cap. 3. Vulgò *Ex*. Sed *Isca* est Camdeno.

Isachæi, aliis Afachæi, sunt populi in Aethiopia apud quos tanta Draconum copia nascitur, vt cratium modo impliciti, erectis capitibus vellicent ad meliora pabula arabicæ. Plin.

Isacius Angelus, Constantinopolitanus imperator ex Peloponnesio bello vocatus, Andronicum bello vicit, cepit, mutilatis membris eum interfecit anno salutis 1185.

Isacius Comnenus, Græcorum imperator, anno salutis 1059. Hic vsque adeo continens fertur vt vxorem nunquam inire voluerit post prolem semel ex ea susceptam, quamuis ad morbi remedium medici consulerent vt frequentiore venere vteretur.

Isacius, Patricius Constantinopolitanus, Italiæ VIII. Exarchus, Blond. lib. 9. decad. 1.

Isæus, Assyrius rhetor, adolefcētiā variis corporis voluptatibus tradidit: Deinde vir factus, frugalissimus omnium fuit, Characterem orationis non profusum habuit, sed partum castigatūque, ac secundum naturam, qui tantum rebus breuiter enarratis suppeteret. Nam totum quidem argumentum paucis, summāque.

summāque; complecti ipsius primum inuentum est: vt Lacedæmonis de ordinibus consulentibus ac sollicitis, illud Homericum iactauerit, *Scutiū scuta premunt, galeā galeāq; virum vir.* Philostratus. Plin. Iunior lib. 2.

Isagrus, Atheniensium imperator, anno ab vrbe 245.

Isagrus, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.

Isai, pater David, 1. Reg. 16. Ruth. 4. quem Græci Iesse vocat. lat. munus, aut Ens siue existens, vel debitor.

Isaias, siue Iesaias, siue Iesaias, siue Esaias, i. salus Domini. nomen prophetae, qui nobili genere ortus, in Hierusalem prophetauit, nihil rusticitatis in sermone habens, qui non tã propheta, quam euangelista fuit. Vniuersa CHRISTI ecclesiæque mysteria ad liquidum profectus est, vt non putes eum de futuro, sed de præterito historiam texere. Tandem sub Manasse rege sectus in duas partes, occubuit.

Isaicus, Imperator fuit cognominatus Angelus, qui ab Alexio fratre, quem prius magna pecunia à Turcis redemerat, excæcatus est & in carcerem coniectus. Bap. Egnat.

Isalæus, Lusitaniæ vrbs. Ptol.

Isanium, Hiberniæ promontorium. Ptolem. *Portmuck*, Mercatori.

Isamus, fluuij, nomen in India. Strabo. collisitem Asiæ minoris apud Cedrenum.

Isana, Palestinæ villa. Ioseph. Antiq. lib. 8. & 14.

Isander, filius Bellerophontis & Achimenes, eo in bello, quod Lycij Solymis intulerunt, ab hostibus interfectus. Hom. 6. Iliad.

Isapis, fluuius propinquus Cæsennæ. Strab. lib. 5. Lucanus, lib. 2. *Crustiniāque rapax, & iunatus Isapis Isauro.* Quidam legendum putant Sapis, *Sauio*, Leandro.

Isar, fluuius Allobrogum, non procul à Cemenomonte in Rhodanum influens. Vide Cæsarem & Plinium lib. 3. ca. 4. Lucanus lib. 1. *Hi vada liquerunt Isara, qui gurgite ductus, &c.* hodie, *Ysere*.

Isar, Vindeliciæ fluuius, apud Strabonem, qui hætenus nomen retinet.

Isari, Indiæ populi. Plin.

Isari, nomen viri, 1. Paralip. 2. 5. lat. figmentum, aut tribulans.

Isaria, insula è regione Velicæ, alio nomine Oenotris. Vide ISCIA.

Isarichæ, Carmaniæ desertæ gens. Ptol.

Isauria, regio minoris Asiæ ad Taurum montem Ciliciæ proxima, quam P. Seruilius cognomento Isauricus, in ditionem Romanorum redegit, multis piratarum munitioibus, quæ in ora maritima erāt, vi expugnatis. Strabo li. 12. Dicta Isauria ab Isauris præcipua regionis totius vrbe, inter Lycaonicam & Ciliciā sita, quæ postea Claudi, deducta eò colonia, de nomine suo Claudiopolim appellauit, Ammian. Isaurum, ciuitas Pamphiliæ, à qua Isauricus Ser-

uilius Romanus dictus est qui Isaurum cepit. Ouid. 1. Fast. *Aphrica victorem de se vocat: alter Isaurum.* Hic adeo pauper fuit, vt publico funere Romæ elatus fuerit.

Isaurus, Flaminia fluuius, qui accepto Sapi non procul à Cæsenna in mare influit Adriaticum.

Isbaab, lat. Iessio, vel habitatio patris, aut conuersio, vel inflatio, siue captiuitas patris. nomen viri. 1. Par. 2. 4.

Isbofeth, filius Saul regis Israël. 2. Reg. 1. lat. vir confusionis, vel ignominia, aut viri mora.

Isburgis, scemina pudicissima, Philippi Thodati, Francorum regis, vxor, à marito repudiata, quod is eam sibi sanguine propinquam existimaret: hæc postea in perpetua continentia vixit. Cuius corpus in Ecclesia D. Ioannis de insula iacet sepultum. Cuius epitaphium est eiusmodi:

Hic iacet Isburgis, regum generosa propago:

Regia quod regis fuit vxor, signat imago.

Flore nitens morum vixit, patre rege Dacorum,

Incluta Francorum regis adepta thorum.

Nobilis huius erat (quod in orbis sanguine claro

Inuenies raro) mens pia, casta caro.

Annus millenus aderat, deciesque vicenus,

Ter duo, tēque decem, cum subit ista necem.

Isburus, Siciliæ fluuius. Ptol. *Maisha sol*, Fazello.

Isbus, Isauriæ ciuitas: Gentile, Isbores. Steph.

Ischalis, Britannia vrbs. Ptol. lib. 2. vulgò *Ilcestre*.

Isca, Dumnoniorum vrbs, in Albione insula. Ptolem. hodie *Excestre*.

Ischalis, Albionis insulæ vrbs, Ptol. *Ilcestre*, hodie.

Ischera, Libyæ interioris vrbs. Ptol.

Ischomache ches, vxor Pyrithoi, ex Atracia Thesaliæ regiūcula, alio nomine Hippodamia appellata, quem cum Centauri Pyrithoo præripere conarentur ingenti clade ab Hercule & Theleo profligati sunt. Propert. lib. 2. Eleg. 4.

Ischomachus Crotoniæ, nobilis athleta, qui in stadio victor extitit, M. Valerio & P. Posthumio Romæ. Coff.

Ischópolis, Ptol. Põti Cappadocij vrbs iuxta Sidonem. vulgò *Tripoli*.

Ischia, insula è regione Velicæ, alio nomine Oenotris dicta. Plin. lib. 3. cap. 7. Vide ISATIA.

Ischia, Africæ Propriæ vrbs. Anto.

Isdicæa, Thraciæ vrbs. Procop.

Isdigertes, Persarum rex, anno salutis 400.

Isel lacus. Vide SEBINVS.

Isopus, gens Scythica. Steph.

Isæum, vrbs Ægypti ab Iside dicta, cuius incolæ, Metaboli (id est mutabiles) tales enim erant.

Solis mercatoribus onera vniuersim vendūt, ipsa ab artificibus singulatim ementes. Steph.

Isaci, Isidis sacerdotes, in Ægypto, qui vestibus tantum linei, quas illi *λινον λεως* appellabant, amiciebantur: à qua consuetudine emanauit scitum illud Plutarchi dictum, Nam neque philosophos facit barba, promissior, vestisque

aurita:

attrita: nec item Isiacos lini amictus. Habet autem hoc non inuenistam prouerbij specie, Isiacum non facit linostolia, pro eo quod trizo vulgi prouerbio dicimus, Monachum non perfici cucullo.

Isidis insula, in sinu Arabico. Ptol. Isidis portus à Plinio appellatur.

Isidis portus, apud Troglodytas. Plin.

Isidis templum & vrbs in Delta Ægypti. Plin. Isidis ilem regio thurifera, in Æthiopia sub Ægypto. Strabo.

Isidorus, sub Decio imperatore martyrio apud Alexandriam coronatus est, anno salutis 251.

Isidorus, Consul, cum senatore, an. ab vrbe 1189.

Isinda, vel Isindus, vrbs Ioniz, a, um, id est, Thebanus. Ismenides: mulieres Thebanæ, & Apollo Ismenius. Steph.

Isiphylus, pater Protefilai, socer Laodamiæ. Ouidius Epist. 6.

Isis, Golchides fluius. Arrian. in Periplo.

Isis, Inachi fluminis filia, Io prius dicta, quam cum Iupiter adamaret, metu interuenientis Iunonis in iuuenam transformauit. Neque tamen tam callidè re dissimulare potuit quin suspiciosissima vxori suboleret: quæ cum iuuenam illam sibi dono dari petiisset, neque ille ausus esset pernegare, Argo custode illi apposito, arctissimè eam obseruauit. Quam re tam ægrè tulit Iupiter vt Argum per Mercurium interficiendum curarit. Iuno autem cæstro pellici immisso, summis eam doloribus sine intermissione exagitauit, donec vicem illius miseratus Iupiter, bona cum venia vxoris, pristinæ eam formæ, restituit. Hæc postea Ostridi nupsit, mutatoque nomine Isis dicta est, quam Ægyptij vita functam, ob beneficiorum memoriam, quæ in ipsos contulerat, diuinis honoribus sunt prosequuti, sacerdotèsq; ei instituerunt, quos Isiacos de nomine eius appellarunt. Lucan. lib. 8.

Nos in templa tuam Romana recipimus Ism.

Scribit Suidas, Isim Iouem ex Argo rapuisse, & cum Iunonem timeret, mutasse nubem in bouem candidam, nunc in nigrâ, nunc in violaceam, cumq; ea oberrantem in Ægyptum venisse. De Iside multa Plutarchus peculiari scripsit libello qui inter eius opera extat.

Isium, Ægypti vrbs: Steph. & Æthiopiæ promontorium ad Arabicum sinum.

Ismael filius Abraham ex Agar ancilla, Gen. 16. Filias item Nathaniæ 4. Reg. 25. Filius Afel filij Eleasa, 1. Para. 8. & 9. lat. Ex auditio Dei.

Ismaela, Arabiæ parua regio. Incolæ, Ismaelitæ. Stephano.

Ismaelitæ populi, quos Moses (vt quidam dicunt) Madianitas vocat. Gen. 37. Eusebius Agarenos sine Saracenos.

Ismara, Armeniæ maioris vrbs, iuxta Euphratem. Ptol.

Ismarus, ri, siue Ismara, orû, mons Thraciæ asper & incultus ex vna parte, ex altera fertilis vi-

netis, & oliuetis, quem Orpheus incoluit. Inde Ismarius, a, um, id est Thracius.

Isménè, Oedipi filia. Stadius 2. Thebaidos, Cyrrhei cuiusdam iuuenis spôsa, qui ante nuptias à Tydeo occisus est.

Ismene, Bœotiæ vicus. Steph.

Isménias, nomen Thebani optimi tibicinis. De hoc Plutarchus in Pericle, Cum audisset Aristhenes Ismeniam optimum esse tibicinem, respondit, Malus igitur. Nam si probus esset, tibicen non esset.

Isménus, fluius Bœotiæ, non procul ab Aulidè in Euripum Euboicam illabens. Dicitur autem putari Ismenus, ab Ismeno Palagi filio. Ouid. 2. Metam. Inde Ismenius, a, um, id est, Thebanus. Ismenides: mulieres Thebanæ, & Apollo Ismenius. Steph.

Ismenius Apollo dicitur est ab Ismenio colle Thebano vbi templum habet.

Ismiel, nomen principis, 1. Par. 4. lat. nominatio Dei, aut admiratio vel stupor Dei.

Isoocrates, orator Atheniensis, vnus è decem dulcis & numerosus in dicendo fuit: ad rem publicam non accessit, neque in concionem ascendit, deficiente pronuntiatione: tum etiam ad euitandam inuidiam eorum, qui libenter iis qui eloquentiæ honore præstant, se opponunt. Ciuitatem tamen iuuit, Philippumque in his quæ ad illum scripsit, Atheniensibus conciliauit. Panegyricus eius omnium pulcherrimus quem in Olympia habuit, adhortans Græcos contra Asiam, mutuis expostulationibus relictis, Gorgiam exciuit, vt idem quoque faceret. Optimæ eius orationes censentur, Archidamus & Amartyrus ad Euthimum. Decessit annos ferè centum natus, post Atheniensium cladem ad Cheroneam acceptam, non sustinens nuntium tantæ cladis. Ex Philostrato.

Isoocrates, superioris auditor, ex Apollonia Põti, orator & ipse nobilis: reliquit orationes quinque, qui & vna cum claris oratoribus certauit in funere Mansoli Artemisæ viri. Suid.

Isoocrates & Machaõ, præfecti classis Corinthiorum in bello Peloponnesiaco contra Athenienses à Thucydide commemorantur.

Isondæ, Sarmatiæ Asiaticæ gens. Ptol.

Isnoe, Assyriæ oppidum. Ptol.

Isora Nuarola, mulier quedam Veronenfis, quæ per totam vitam Philosophiam verbo & opere professâ est. Hæc scripsit Dialogum, in quo disputatur vter grauius peccauerit, Adam an Eua. Quibus literarum laudibus adiecit perpetuum virginitatis florem.

Ispa, Armeniæ minoris vrbs. Ptol.

Ispalis, Bæricæ Hispaniæ vrbs clarissima à qua etiã Ispalensis conuentus Plinio dicitur: sicut Cordubensis, Astigitanus & Gaditanus, Pomp. lib. 2. & Strabo lib. 3. Romulea cognominata est. Hodie vulgò *Senilia* dicitur. Prol. lib. 2.

Ipaléses populos habet Plin. in Hispania Tarrac. Ispellum

Ispellum, ciuitas in Vmbria, ex altera montium parte qua Camertes. Ispellum olim dicebatur. Ptol. lib. 3. cap. 1.

Ispinum, Carpitanorum in Hispania oppidum. Ptolem.

Ispolium, Vilumbrorû (qui Vmbris magis orientales sunt) vrbs, Ptolem. lib. 3. cap. 3. Ispellum hodie.

Isporis, Ptol. lib. 4. cap. 3. vicus Syrtis magnæ: Hodie Naim ciuitas.

Israel, nomen Iacob, inditum ei ab angelo. Genes. 35. Lat. præualens siue dominans cum Deo.

Israelitæ, populi ab Israël sic cognominati. 2. Regum 3.

Isreela, nomen viri, 1. Paral. 25. Lat. præualens aut dominans Deus, siue rectitudo Dei, aut canticum Dei.

Issa, insula in mari Adriatico, Dalmatiæ adiacens & Illyriæ, cum oppido eiusdem nominis. Ptol. lib. 2. Strab. lib. 7. Pompo. lib. 2. Ab ea fit Issæus, a, um. Est item catellæ nomen apud Martial. lib. 1. Epig. 154.

Issa, vrbs in Lesbo, Imera etiam dicta, deinde Pelasgia & Issa, ab Issa Macaris filia. Steph.

Issachar, nonus filius Iacob ex Lia vxore sua, Gene. 30. Nomen tribus, 3. Reg. 4. Lat. Est merces vel præmium.

Issacis, Parthorum vrbs, opposita quondam Medis. Plin.

Issedon Scythica, Scythiæ extra Imaum vrbs. Ptolem. Issedon, Stephano. *Succum*, Castaldo.

Hæc sola ferè toti orbi terrarum Rhabarbarum suppeditat. Est & alia Issedon Serica, apud eundem. Ptolem.

Issorium, vrbs Laconiæ, vnde Diana Issoria, Steph.

Issus, vrbs inter Syriam & Siliciam, vbi Alexander Darium vicit, ideòq; Nicopolis ab eo dicta est: hinc Issicus sinus, cuius Issæus. Ibidem fluius est nomine Pinarus. Steph.

Ister, fluius Europæ longè maximus, qui ortus in iugis Arnobæ montis Germaniæ, ex aduerso Raurici Galliæ oppidi, multis intra Alpes millibus, ac per innumeras lapsus gentes, sexaginta auctus annibus, in Pontum sex ostiis euoluitur. Alio nomine Danubius dicitur, præsertim à fonte vsque ad cataractas, quæ sunt in montibus Daciæ, non procul à Tauro oppido. Nam inde deinceps Istri dicuntur huius fluminis accolæ. Lucanus libro quarto.

Isthemo, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15. lat. Ignis admirationis, vel cõsumnationis, vel perfectio-

nis, aut simplicitatis.

Isthmia, inter quatuor sacra certamina numerantur, quæ quinto quoque anno in Græcia celebrari solent: in honorem Neptuni instituta à Theseo (vt Plutarchus videtur) aut certè in honorem Palæmonis, vt ex Archiæ Poë-

tæ Græco Epigramate colligitur, quod etiam hodie circumfertur. Huius certaminis victores pinu coronabantur. De institutione horum ludorum sic scribit Plutarchus in vita Thesei: Theseus primus Neptuno certamen instituit, gloriarique est solitus, ob Herculem Ioni, ob se verò Isthmia Neptuno celebrari. Dicta autem sunt Isthmia, à Peloponnesi Isthmo, in cuius faucibus celebrabantur, non procul à Neptuni templo, quod illic erat in primis celebre.

Isthmus, varij sunt Isthmi apud Geographos: Peloponnesi videlicet, Ægypti, Tauricæ Chersonesi, Ponti Euxini, in Sarmatia Europea.

Istria, Ionicè, pro Estria, vrbs Eubææ, quæ nunc Oropus: Gentile Esthiæus: nam Istiotes ab oppido Thessaliæ descendit.

Istriaotis, Græciæ regio, quæ ad Ollam & Olympum iacet. Herodot.

Istob, id est vir bonus & simplex. 2. Reg. 10.

Istone, mons Corcyræ proximus: vnde Istoneus, Steph.

Istonium, Celtiberorum in Hispania oppidum, vide Histonium.

Istria, Italiæ regio, post flexum Adriatici sinus Illyrico contermina, quæ in latitudine sexaginta passuum millia, in circuitu centum viginti quinque millia complectitur, à Phormione, nunc Tifano fluuio, ad Banaticum sinum extensa, in quo Arsa amnis decurrens, Istriam ab Illyrio dirimit. Huius regionis incolæ Istri dicuntur. Hos fama est originem à Colchis duxisse, missis ab Aeta rege ad Argonautas persequendos: qui vt à Ponto intrauerunt Istrum, nec raptos inuenissent, siue metu regis, siue tædio longæ navigationis, iuxta Aquileiam confederunt, Istrique ex amnis nomine, quo à mari concesserant, sunt appellati.

Istriana, ciuitas ad mare Persicum: Gentile, Istriantes, vel Istrianeus. Steph. Arabiæ felicitis vrbs. Ptolem.

Istrianus, Tauricæ Chersonesi fluius. Ptolem.

Istrici populi ad Pontum Euxinum. Pomp.

Istrina, Scytharum regina. Aripithis vxor, quæ Sylem filium Græcam linguam litteralque edocuit. Herod. in Melp.

Istropolis, vrbs Thraciæ non procul ab ostiis Istri, Milesiorum colonia. Plin. libro quarto cap. 11.

Istrus, vrbs Cretæ, quam Artemidorus Istronem vocat. Altera est in Ponto, hinc Istrius, Istrianus Istrinus. Tertia, insula cum oppido eiusdem nominis iuxta Triopium Cnidæ. Quarta vrbs Iapygiæ. Steph.

Istula, fluius ad finem Germaniæ, Orrum versus. Vide VISVLA.

Istus, insula Africæ, ab Afris Vdenoë dicta à Phœnicibus, Cella Rhatfath, quod interpre-

tatur

ratur Ithonis: naui enim similis est. Gentile, Ithius, Steph.
 Ithaci, Æthiopiae populi. Plin.
 Ithaca, nomen principis, 1. Paral. 4. Lat. comprimens, vel humilians Dominus, siue meditatio Dei.
 Ifura, insula est sinus Arabici. Plin. libro sexto cap. 28.
 Ifurium Albionis insulae vrbs Ptolem. *Aldburg* hodie.
 Ifus & Antiphus, Priami filij: verum Antiphus ex Hecuba susceptus est, cum naturalis esset Ifus. Homerus in Iliade.
 Ifus, Bœotiae vrbs. Strabo.

Italianus, vnus ex ducibus Philippi Mariae ducis Mediolanensis, quem securi percussit iussu, quod cum Florentinis in quos bellum gerebat, diceretur clam consentire. Volaterran.
 Italia, Europae regio nobilissima, prius Hesperia dicta, siue ab Hespero rege, qui ab Atlante fratre ex Africa pulsus, & Hispaniae & Italiae dedit nomen: siue, vt Macrobius inquit, ab Hespero stella, quod occasui subiecta sit. Dicta etiam fuit Oenotria, vel à bonitate vini, quod in Italia nascitur (nam Graeci οἴνον, vinum dicunt) vel ab Oenotrio Sabinorum rege. Postea Italia, ab Italo rege, qui agriculturam Italos docuit, & leges condidit, eamque partem, in qua postea Turnus regnavit, à suo nomine Italiam appellauit. Virgil. 1. Æneid. Timæus & Varro, à bobus vocatam Italiam prodiderunt, propterea quod Graecorum veteri lingua Itali vocati sunt, à quorum multitudine & pulchritudine Italiam dixerunt. Latium autem & Ausonia, non totius Italiae, sed partium quarundam sunt nomina. Latium enim est ea pars Italiae, quae citeriori Tyberis ripae adiacet, vbi hodie est Roma. Ausonia verò dicta fuit Italiae regio maritima, inter eam agri Brutij partem quae Siciliae obicitur, & Salentinos intercepta est: vnde etiam vicinū mare Ausonium appellatum fuit. Est autem omnis Italia in formam crucis, inter Adriaticum & Tuscum mare, à iugis Alpium dorsūque Apennini porrecta, paulatim se arctans vsque ad fretum Siculum. In vltimo sui scinditur in duo cornua, quorum alterum Ionium spectat mare, alterum Siculum, in extremitate Rhegium oppidum habens. Eius longitudo, quae ab Augusta Praetoria, in Alpino limite sita, per Romam Capuamque porrigitur: vsque ad oppidum Rhegium, Solino teste, decies centena & viginti millia passuum continet: latitudo verò quadraginta decem, vbi maxima latitudo, vbi verò minima, centum triginta sex: habetque

vmbilicum in agro Reatino. Olim ad Septentrionem terminum habuit Rubiconem fluvium, quem Augustus in sua descriptione ad ipsas vsque Alpes protulit. Regiones maxime insignes sexdecim habet, quorum nomina antiqua & recentia sunt haec, Liguria, nunc *Riviera di Genua*: Hetruria, nunc *Toscana*: Umbria, nunc *Ducato di Spoleto*: Latium, nunc *Campagna di Roma*: Campania foelix, nunc *Terra di Lauoro*: Lucania. nunc *Basilicata*: Brutij, nunc *Calabria inferiore*: Magna Graecia, nunc *Calabria superiore*: Salentini, nunc *Terra d'Otranto*: Apulia Peucetia, nunc *Terra di Bari*: Apulia Daunia, nunc *Puglia Piana*: Samnites, nunc *Abbruzzo*. Picenum, nunc *Marca Anconitana*: Flaminia, nunc *Romagna*: Aemilia, nunc *Lombardia di qua dal Po*: Gallia Transpadana, nunc *Lombardia di la dal Po*: Veneti nunc *Marca Treuigianna*: Forum Iulij, nunc *Friuli*, & Patria: Histria, nunc *Istria* Vmbilicum totius Italiae in agro Reatino, Velinum lacum constituit Plinius, ex Varronis sententia. Huic lacui vicinus est ager Rosellanus (*Rosae rura velini*, Virgilio) totius Italiae fertilissimus, nunc circa Bononiam & Mutinam, Blondo auctore. Sabellicus Italici nominis principibus vrbsibus, ex vulgi praedicatione, haec epitheta adscribit: dices Venetiae, Mediolanum inges, superba Genua, pulchra Florentia, Bononia ferax, Rauēna verus, Roma sancta, & Neapolis nobilis. Plura vide apud Sempromium, M. Catonem, Polybium lib. 2. Strabonem, Blondum, Volaterranum, Sabellicum & Leandrum in descriptione Italiae.
 Italia, vrbs in Italia, quae alto nomine Corfinium dicitur Strabo. Alia in Hispania, patria Silij Italici. Et inde Adrianus imperator ortum habuit.
 Italica, Steph. ciuitas Bætica: Ptol. lib. 2. cap. 4. patria Traiani Caesaris: hinc Italicenses, dicti sunt populi ab Italica Hispaniae vrbe. *Senilla la veja*, hodie.
 Italus & Atlas, dictus est Kitim, Ianigenarum rex. Hic filiam suam Electram Ianigenarum principi Camboblastoni dedit coniugem: & Romam filiam suam primam subregiam Aboriginibus sacrauit. Berof. Hæc Roma prima vrbs Romae fundamenta posuit, quae postea à Romulo ita sunt exornata, vt meritò vrbs diceretur. Fab. Pictor.
 Italus, Cheruscorum rex, anno ab vrbe 799.
 Itamus, Arabiae felicitis portus. Ptolem.
 Itani, Hispaniae Tartaconensis populi. Plin.
 Itanus, vrbs in Creta, ab Itano Phœnice, vel ab vno Curetum, hodie, *Palercastro*. Est & promontorium. Stephanus.
 Itargus Germaniae fluvius Ouidio, quem alij omnes Visurgin vocant. Sic enim ait,
Decolor infesta testis Itargus aqua. Turnobus.
 Itæa, vicus in tribu Acamantide. Tribulis, Itæus.

Itæus, Stephanus.
 Iterus, Mœsiae fluvius, ex Hæmo fluens. Plin.
 Itesui, Galliae Lugdunensis populi. Plin.
 Ithabalus, rex Tyri.
 Ithaca, vulgò, *Val du comper*, insula in mari Ionio, ante Epirum, Vlyssis patria, frequentibus scopulis aspera. Caprarum fertilissima in qua nullus omnino lepus viuere potest. Virgil. 3. Æneid. In ea vrbs est eiusdem nominis. Item mons Neritos, à quo tota insula interdum dicta est Neritos.
 Ithaca, Stephanus, insula prope Cephaleiniam ab Ithaco conditore dicta, vnde Vlysses Ithacus. Est & aliud Gentile, Ithacesus.
 Ithacesia, parua insula contra Vibonem Calabriae vrbs. Plin.
 Ithai, filius Rubai, 2. Reg. 23. qui & Ethai, 1. Paral. 11. Lat. robustus, aut signum, vel vomer, aut Syriacè, veniens.
 Ithamar, filius Aaron filij Amram filij Caath filij Leui, Exod. 9. 1. Paral. 6. Lat. insula palmæ vel Dactylorum, aut insulae commutatio vel permutatio, seu vae palmæ aut commutatio.
 Ithome, oppidum Phthiotidis, regionis Thessaliae. Hom. in Catalogo.
 Ithome, vrbs in agro Messeniaco, quam Lacedæmonij post decem annorum obsidionem in deditonem acceperunt. Thucydides lib. 1. Stautius 4. Thebaid.
 Ithon, Thessaliae vrbs Hefych.
 Ithonea, ciuitas in Bœotia, ab Ithonio Amphictionis filio, quem alij Ithionem vocant. A qua & Pallas Ithonia est appellata. Sine, vt Strabo inquit, ciuitas Thessaliae, ad Amphrysium fluvium sita. Vide Iton, ex Steph.
 Ithyphalli, curatores Bacchi, qui in Orchestra saltabant.
 Ithyra, vrbs in Tauro monte, Parthiam versus. A qua Ithyreus, a, um. Est autem Ithyreus epitheton arcus. Vnde dicimus Ithyreos arcus, & Ithyreas sagittas, id est, Parthicos arcus, & Parthicas sagittas, eò quod Parthi præcipue arcibus & sagittis utebantur in prælio.
 Itius portus inter Belgas, Morinis Oceanoque mari finitimus, Ambianis & Atrebatibus proximus à cõtinenti Angliæ xxx. m. passuum distans, & traiectui commodissimus, cui ad dextram Zelandia & Flandria, ad sinistram Comitatus qui dicitur *Põtbiu*, Picardiae pars, & Northmanniae Ducatus. Ex opposito verò Angliæ consistit. Oppidum est illic populorum, quibus Caleris nomen est. Id adiecto Itij portus nomine, vt quibuslibet placet, Calitium nuncupatur. Morinensis diocesis. Hic cum ducentis & decem annis in potestate Anglorum fuisset, tandem à Gallis receptus est, anno Domini 1557. quarto Idus Ianuarij. Hunc portum memorat Lucanus. Dictus autem videtur Itius ab Itando, vt innuit Paulus Æmil. lib. 7. de rebus gestis Francorum.

Ithon, vrbs Thessaliae, aliqui *ιθωνος* vocant, à frumenti feracitate. Dicitur & Itonus, ab Ithone heroë: vnde & Pallas Itonia, quae & Ithone, & Itonca, & Itonis, Itonias, quod in hoc oppido eximium haberet templum, summoque cultu veneraretur.
 Ithone, ciuitas in Epiro, Italiae, item & Bœotiae, & Lydiae: ciuis, Itonius. Item Ithone, regio sub Hæmo. Steph.
 Ituræi, populi Syriae Cœles, in Arabiam vergentes accolos, qui plana incolunt, perpetuis excursionibus infestantes. Hi arcu potissimum utebantur in bello: vnde Ituræi arcus à poëtis plurimum celebrabantur. Virgilius 2. Georg.
 — *Ituraos taxi curuantur in arcus*.
 Ituræa, regio, à qua Ituræi populi. Ituræi, vt ait Probus, natio Scytharum. Strabo lib. 17. Montanam regionem Ituræi & Arabes habet, malefici omnes. Plinius libro 5. in parte Syriae, quae Cœle dicitur, scribit esse Ituræorum gentem.
 Iturifenses, Hispaniae Tarraconensis populi. Plin.
 Iturissa, Pomponio & Ptolemæo, Valconum vrbs, in Hispania. Hodie *Sanguessa* in Nauaræ regno putatur.
 Iturum, Vmbriae est oppidum non procul ab Ispello. Strabo lib. 5.
 Iturissa, ciuitas Hispaniae citerioris. Mela lib. 3. & Ptolem. lib. 2.
 Ityca vrbs Libyæ, Tyriorum colonia: Gentile, Itycaus. Vide *ITICA*.
 Itylus, filius Zethi ex Ædone coniuge, quem mater noctu per errorem interfecit, putans eum esse Amalea Amphionis filium, cuius fecunditati inuidebat, quod iam sex filios mares peperisset. Quo errore manè cognito, doloris impatientia contabuit, & deorum miseratione in lusciniam, aut, vt alij malunt, in carduelem est commutata.
 Itrymonæus, Hom. Hyperochi filius, vir in primis strenuus, qui in bello Pylionum cum Heliensibus ac Nestore iaculo est interfecit.
 Itys, Phocidis regionis locus, celebris fabula de aue Daulia. Thucyd. lib. 2. Est & fluvius Albionis insulae apud Ptolem. *Affin*, Camdeno.
 Itys, Terei Thracum regis filius, ex Progne Pandionis Atheniensium regis filia, quem mater interemit, Tereoque viro suo, quod Philomelae sorori suae vim intulisset, epulandum apposuit. Quam vxoris impietatem cum Tereus agnito filij capiteprehendisset, strictoque ense Prognem & Philomelam insequeretur, in ypupam dicitur esse commutatus, Progne verò in hirundinem, Philomela autem in lusciniam, Itys denique in Phasianum.

Iuba, rex Mauritaniae, Pompeianarum partium constantissimus assertor, qui Curionem à Cæ-
 K k

fare in Africam missum, cum omnibus copiis deleuit. Victo vero Pompeio, cum Scipione copias coniunxit, commissioque praelio superatus, cum nulla iam spes reliqua esset, magnifice epularus, cum Petreio mutuis vulneribus concurrens, fortissime cecidit. Cæsar postea eius filium in triumpho duxit. Plutarchus in Cæsare. De Iuba rege triumphauit: eius filius Iuba quoque nomine, puer admodum in eo deductus est triumpho: fortunatissimam utique captiuitatem, qua effectum est, vt ex Barbaro & Numida inter doctissimos scriptores connumeretur.

Iubal, filius Lamech ex Ada vxore. Genes. 4. Lat. defluens, siue apportans, vel inueterascens, aut germinans, siue iubileus, aut buccina.

Iubal, Celtarum rex primus, qui eò à Iano, hoc est, Noa, patre suo missus Berol. lib. 3.

Iubaldal, filius Heberi, Celtiberorum rex.

Iubillus, Hermundorum rex, anno ab vrbe 802.

Iucadam, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15. Lat. incuruatio, siue incendium populi.

Iuchál, filius Selemiæ, Iere. 37. Lat. Domini omnia aut consummatio.

Iud, ciuitas in tribu Dan. Ios. 19. Lat. laudans siue continens.

Iuda, quartus filius Iacob ex Lia vxore. Gene. 29. Lat. laudatio, siue confessio.

Iudæa quæ & Chananæa & promissionis terra, quæ sancta in Scripturis sacris nuncupata est, Syriæ regio in Asia maiore, ad Orientem habet mare mortuum, quod & salsum. Num. 34. vbi quondam Sodoma & Gomorra vrbes sitæ erant, vltra quod Iordanis fluius, qui mare mortuum ingreditur: deinde Amorrhæi habitant. Post quos Moabitæ terram occupant: deinceps Ammonitæ & magnus Euphrates. Vltra illos Babylon atque Chaldaeorum est regio. Persia deinceps inchoat. Ad Aquilonem Galilæa cubat, in cuius tergo Libanus mons terminus Iudææ eminet. Damascus deinde, & Euphrates celebre flumen: vltra quod Syria & Assyria sitæ sunt quæ respiciunt & extenduntur ad Orientalem plagam. Vltcrius Sidon & Tyrus Occidentem versus declinant & extenduntur. Occidentem versus Philisthiim, quæ Palæstina & Allophylorum terra dicitur, incipit, vltra quam mare magnum, quod & Mediterraneum, Exod. 23. hoc Palæstinorum mare appellatur. Ad Meridiem Amalithæ habitant, Num. 13. post quos Seir mons, & Edomitæ: Vltra illos Madianitæ sedent, deinde est mare rubrum: vltra quod Ægyptus sita est ad Occidentem Iudææ extensa. Iudæa aliquando tota terra duodecim tribuum appellatur, velut Marc. 3. & Psal. 76. Notus in Iudæa Deus. Aliquando duæ tantum tribus, Iuda, & Benjamin, appellantur, ad distinctionem Cali-

lææ & Samariæ, aliarumque in terra promissionis regionum. Obseruabis itaque apud historicos Iudæam pertinere ad Palæstinam: Galilæam verò atque Samariam ad Phœnicem. Neque obscurum est post Salomonis mortem, decem tribus Israel defecisse à Roboam ad Ieroboam Ephratæum, 3. Reg. 12. exinde duæ tribus, Iudæ scilicet & Benjamin quæ semini Dauidis adhæserant, nunc domus Dauid, nunc regnum Iuda, aut Ierusalem in Scripturis potissimum à prophetis nuncupati. Sicut decem tribus, quæ defecerat, regnum Israel, domum Ioseph, Ephraim, regnum Samariæ, Iezrael, Bethel, Bethauen appellari notum est.

Iudæi, qui & Hebræi & Israelitæ, gens quæ quondam Iudæam siue Palæstinam habitauit: nunc verò per totum orbem terrarum dispersa, nusquam proprium locum possidens: vbique & apud omne hominum genus odiosa & tributaria Germanis *Ioden*, Hispanis, *Iudios*, Italis, *Iudæi*, Gallis, *Iuifs* appellantur.

Iudaia, vxor Exrar. 1. Paralip. 4. Lat. laudatio, siue confessio Domini.

Iudas, filius Iacob ex Lia vxore, à quo Iudæi nominati. Lat. laudatio, siue confessio.

Iudas, filius Marathie filij Ioannis, 1. Machab. 2. Vnus ex duodecim Apostolis, Matth. 10.

Iudas Ezechie Galilæus, seditionem mouit. Inde Simeon Herodis seruus, sumpto diademate, qui à Græco victus fuit, atque interemptus demum ab Athonge pastore, propter quas seditiones vndecim ferme millia hominum à Varo in crucem sunt acti. Iosephus libro decimo septimo, capite decimo quinto.

Iudas Gaulonites, iuncto Sadduco Phariseo, Esseorum sectæ principes, propter tributum seditionem mouerunt: hinc cædes & latrocinia, templumque exustum est. Iosephus libro 18. capite tertio. De bello Iudaico lib. 2. cap. 2. De Iudæorum hæresibus libro Antiquit. 18. cap. 5. Eutropius libro 1. capite 3. anno salutis 12.

Iudas, summus sacerdos, Iesum fratrem germanum in templo Hierosolymis interfecit, anno à diluio 1930.

Iudas, xv. vltimus ex Hebræis Hierosolymorum episcopus, anno salutis 131.

Iudas, scriptor quidam ecclesiasticus, qui de septimanis quæ à Daniele referuntur, disseminuit: qui etiam diuulgatam Antichristi præsentiam iamiam existimans imminere, ex persecutionum sæuitia, multorum ex nostris fidelium animos perturbauit. Eusebius lib. 6. cap. 3.

Iudi, filius Nathaniæ filij Selemiæ filij Chusi. Ierem. 36. Lat. laudatio, siue confessio.

Iudith, nomen viduæ cuiusdam nobilis, quæ Holophernem ducem exercitus regis Assyriorum,

rum patriam suam obsidentem dolo peremit, Iudith. 8.

Iudocus, Britonum regis filius, qui relicto principatu, cui post patrem erat successurus, byssum & purpuram in pânofas & viles commutauit tunicas. Volat.

Iuernia, Stephan. & Prol. in insula in Septentrionali Oceano, tantum ferè à Britannia distans, quantum Britannia abest à continente. Cæsar Hyberniam vocat, Mela Iuverniam: quo nomine etiam Iuuenalis eam appellat Satyr. 2. Nunc Irlandiam dicitur, vulgò *Ireland*. Anglorum regibus caret.

Iugantes, Britanniarum populi. Tacit.

Iugantinus deus, qui iugis præesse putabatur.

Iugarius vicus Romæ dictus, quia Iunonis Iugæ ara erat, quam putabant matrimonia coniungere. Liuius, Iugarium Acqui melio & Fortunæ templo vicinum statuit.

Iugula, signum est quod Actius appellat Oriona. Huius signi caput dicitur ex tribus stellis, quarum infra duæ clare, quas appellat humeros, inter quas quod videretur Iugulum, Iugula dicta.

Iugurtha, filius Manastabalis, fratris Micipsæ, regis Numidarum, quem patrius moriens, hæredem regni sui constituit, vnà cum duobus filiis suis adhuc impuberibus, Adherbale & Hiépale: quos ille postea beneficiorum immemor, infidiis adorsus interfecit, vt solus regnaret. Id ægrè ferentes Romani, bellum aduersus Iugurtham mouerunt: quod ducum inertia, perfidiæque præter omnium expectationem, multos in annos est protractum: quo temporis interuallo, vario sæpè euentu pugnatum est donec missio in Numidiam Mario, Iugurtha fractis opibus suis ad Bocchum Mauritanie regem confugit: à quo proditus Syllæque traditus, ad Mariū perductus est, & ab eo Romæ in triumpho ductus, tandemque in carcerem coniectus, animi dolore periit. Salustius de bello Iugurthino.

Iulia, vrbs Italiæ, à Dædalo condita. Stephanus.

Iulia, Plinius libro quarto capite 34. Norici oppidum.

Iulia Fidélia, Hispanie oppidum inter Perinamem & Oceanum situm. Plin. lib. 3. cap. 1.

Iulia claritas, Bæticæ oppidum in cõuentu Astigitano. Plin. ibidem.

Iulia fama, Iulia virtus, Iulia concordia, Iulia cõtributa, Iulia restituta, Iulia foelicitas, eiusdem Bæticæ oppida, apud Pliniū eodem loco. Plures aliæ Iuliæ apud Geographos frequenter occurrunt.

Iulia, Augusti filia, parum secundæ fame, adeò vt ob frequentia adulteria à patre sit in insulam relegata.

Iulia, oppidum in Gadibus ciuium Romanorum,

Iulia gens, dicta est ab Iulo Ascanio, siue à Iulo, Iuli Ascanij filio, inquit Festus, *Ἰουλιῶν* (inquit Steph.) dicti sunt Romani à rege, qui etiam mens Iulio nomen dedit, vel ab Iulide.

Iuliacum, Germaniæ inferioris vrbs. Anton. *Gulich*, hodie. Medio itinere est inter Coloniam Agrippinam, & Traiectum ad Mosam.

Iulianus, vii. Hierosolymorum episcopus ex Gentibus, anno salutis 160.

Iulianus, Alexandriae episcopus, anno salutis 181. Euseb. li. 5. c. 9.

Iulianus, sub Decio imperatore, martyrio apud Alexandriam coronatus, anno salutis 251.

Iulianus, Cardinalis, cecidit ad Vernam in bello Vngarorum, anno salutis 1445.

Iulianus Saba, eremita, cum aliquando intentius Deum deprecaretur, eo ipso die, quo casus fuit Iulianus Apostata, rescivit, quamuis pluribus quàm viginti stadiis exercitus abesse ab eo loco, in quo precibus vacabat. Aiunt autem deprecatem ipsum cum lachrymis, subito represso steru, læritia repletum, & vultu hilari fuisse, quo gaudiū in eīs facile deprehenderetur, Hac eius familiares mutatione notata, orant, vt exponat occasionem gaudij: tum ille respondit, suam agrestem, vastatorem vineæ Domini, pœnas exoluisse iniuriarum erga Dominum suarum, & nūc iacere mortuū. Theod. lib. 3. cap. 24. hist. eccle.

Iulianus, cos. cum Torquato, anno ab vrbe 900.

Iulianus, cos. cum Pisone, anno ab vrbe 927. 11. cos. cum Crispino, anno ab vrbe 976.

Iulianus, hæreticus Pelagianus, contra gratiam christi dogma effudit, anno salutis 415.

Iulianus, cognomero Apostata (quod à Christianismo ad Ethnicismū, impiè descuerat) Constantij imperatoris filius, puer bonæ indolis apparuit ab initio, & institutus Christianismo tunc cepit esse fidei desertor, cum cõtra Christianos edidit librū, quem argutissimè Cyrillus, Alexandriae episcopus, confutauit. Galliis primū fuit præpositus: vnde & in campis Argentoratensibus, cum parua manu, infinitas hostium deleuit copias: ob id assensu militum concordi Augustus est vocatus. Hinc Constantinopolim profectus est, in Persas bellum gesturus. Christianos schola prohibuit, ne doctores artium liberalium essent, vnde materia deesset, & paulatim ingenium fidei defendendæ deficeret. Ornamenta diuino cultui dicata, & sacras ecclesiæ pecunias auferebat: sacerdotes & clericos, populūque Christianum crudeliter vexabat, templaq; diruebat. Praelio tandem cum Persis commissio, acceptoque lethali vulnere, & manu cruore repleta vt Deo nostro blasphemaret, in aërē sanguinè proiciens, dixit, Vicisti tandem Galilææ, vicisti: sic enim Christum vocare solebat, Christianique cultores, Galilæos appellabat, Sozom. li. 6. c. 7. & 10. hist. trip.

Iulienfes, Carnorum in Europa populi. Plin. alij in Asia minori, circa Phrygiam maiorem. Eidem.
 Iulias, Iudææ oppidum ad latus exortium Gene faræ lacus Plin. li. 5. c. 15.
 Iulobona, Gallia Celtica vrbs, Ptol. li. 2. cap. 8. vulgò *Honfleur*.
 Iulobrica. Ptol. libr. 2. c. 6. Hispania vrbs. vulgò *Legronio*.
 Iuliodunum, Gallia oppidum. *Lodun*, Paradino.
 Iuliola, Sardinia vrbs, Ptolem. *Longofarda*, Nigro.
 Iuliomagus, Germaniæ vrbs circa Martianam Syluam. *Pfallendorf* Rhenano.
 Iuliomagus, Andium ciuitas in Gallia. Ptol. lib. 1. c. 8. vulgò *Angiers*.
 Iuliopolis, Misia oppidum. Plut. lib. 5. cap. 32.
 Iulis, oppidum infulæ Cix vel Co, Simonidis patria (qui Melicus à suauitate cantus, dictus est, vt in Suida legitur. Idem primus cecinisse naxna ferrur) & Bacchylidæ, & Erasistrati medici & Aristonis Peripaterici, Apud eos lex erat, senes motores sexagenariis occidi, vt victus cæteris sufficeret.
 Iulium Carnicum, Ptol. li. 2. c. 14. vrbs inter Italiam & Noricū. Hodie Goritia, ditionis Austriae.
 Iulium præsidium, Lusitaniae ciuitas, Ptolem. hodie *Santa en*.
 Iulius II Pontifex cccvii. anno salutis 1503. Bononiam pulsus Bètiuolis vi cepit: Seruiam, Raennam, Imolam, Fauentiam, Forum liuium, & reliquas ecclesie vt vocat, terras à Venetis occupatas, armata manu obtinuit; Mutinam & Miradulam cepit. Bononia ab eo defecit. Guichardinus.
 Iulius xxxii. Romanorum episcopus, anno salutis 335.
 Iulius v. Hierosolymorum episcopus, anno salutis 151.
 Iulius Paulus, Iuriscōsultus, vir doctissimus, Alexandro Seuero Romanorum imperatori à consilijs, anno ab vrbe 976.
 Iulius Africanus, cos. cum Vl. Troiano Augusto, anno ab vrbe 864.
 Iulius Africanus, Consul cum Maximino, anno ab vrbe 988.
 Iulius Antonius, Cōsul cum Fabio Africano, anno ab vrbe 744.
 Iulius Rufus, cos. cum Fōreio Capitone, anno ab vrbe 819.
 Iulius Rusticus, cos. cum Aquilino, anno ab vrbe 914.
 Iulius Messala, cos. cum Grato, anno salutis 251.
 Iulius Seuerus, consul cum Platio Syluano, anno salutis 893.
 Iulius Maximus cum filio Maximino, xxxvi. Romanorum imperator, Germanos vicit

crudelis in Romanos fuit, Alexandri Seueri amicos vndique interfecit, Capito. Herodot. libro 7.
 Iulius Cæsar omnium Romanorū Imperatorum primus, idemque clarissimus, quem que vnum ex Romanis habemus, quem Alexandro Macedoni non modò cōferre, verum etiam iure possumus præponere. Eius res gestas paucis perstrictas, vide apud Plinium libro septimo, cap. 25. Iuliorum autem nomen, ab Iulo Ascanio Æneæ filio tractum putatur. Virgilius lib. Æneid. Huius honori tributum est, vt septimus anni mēsis (eo enim natus est) Iulius fuerit appellatus, cum antea Quintilis diceretur, quod quintus esset à Martio, à quo Romani suum olim auspicabantur annum. Vide C. Iulium Cæsarem.
 Iulus, filius Æneæ, alio nomine Ascanius. Vide *ASCANIUS*.
 Iulius Cordus historicus, qui vitas imperatorum scripsit.
 Iulius Mōtanus, poëta quidam Elegiographus, cuius meminit Crinitus.
 Iuna, Albania vrbs, Ptolem.
 Iunganni, Ligures, incolæ Alphigi oppidi: distāt à Monœciportu stadiis quadringentis octoginta, Perottus.
 Iunia, nomen viri concaptiui Pauli. Rom. 16.
 Iunius, sextus est in ordine mensium, à iunioribus dictus, quemadmodum Maius, à maioribus, Ouid. 6. Factor.
 Iunius Brutus. Vide *BRVTVS*.
 Iunius Blesus, Africae Procos. Tacfarinam fudit, fugauitque, anno ab vrbe 774. Tacit. li. 3.
 Iunius Donatus, cos. collega Cornelij Secularis, anno ab vrbe 1012.
 Iunius Maximus, ii. cos. cum Aquilino, anno ab vrbe 1038.
 Iunius Tyberianus, cos. cum Aurel. Probo Augusto, anno ab vrbe 1033. ii. consul cum Cassio Dione, anno ab 1043.
 Iuno, Saturni & Opis filia, soror & coniunx Iouis, dea regnorum & diuitiarum quæ & nubentibus præesse creditur, vnde Pronubia vocatur: & parturientibus obstetricari, vnde Lucina nomen sumpsit. Filiam habuit Heben, quam ex syluestribus lactucis concepisse fertur, quas ab Apolline inuitata auidius comederat. Ioui Vulcanum & Martem peperit: quanquam Ouidius Martem sine viro eam malit concepisse, Olenij tantum floris contactu. Physici Iunonem aëra interpretantur: ideòque Iouis & sororem, & coniugem dictam volunt, quod summa sit aëris cum æthere cognatio & similitudo. Hinc Iunonius, a, um. Ouidius ad finem libri primi Metamor. Cic. 2. De Natura deorum, Iunonem à iuuando dicit esse nominatam.
 Iuno Aegyptia, Rheæ & Camefenni filia, nata anno

anno primo regni Semiramidis, cognominata Isis maxima, frugifera, legifera, soror & vxor Osiridis. Berol. lib. 4.
 Iunonis promontorium, apud Melam lib. 2. c. 6. ad finem. Nunc vulgò dicitur, *Santa Maria*, vel *Elpuerto de Santa Maria*, vt restatur Oliuarius in Melam.
 Iunonia maior & minor, insulæ ex fortunatis. Plin. lib. 6. cap. 32.
 Iunonis ara, lacus, murus, prata, promontoria. Sacra, templa: varij loci sunt apud Geographos. Ptolem. Strab. &c.
 Iupiter, Opis & Saturni filius, in Creta insula eodem cum Iunone partu editus, & in Ida monte à Curetibus educatus, idque clam patre, qui ex pactione cum Titano fratre inita, filios suos omnes deuorabat. Cum autem in virum adoleuisset, cognouissetq; etiam tunc patrem vitæ suæ insidiari, regno eum pepulit, mundiq; imperium cum fratribus Neptuno & Plutone sorte diuisit: ac Ioui quidæ cœli & terræ, Neptuno maris, Plutoni inferorum imperium obtigit. Iunonem deinde sororem suam vxorem duxit, quæ ei Vulcanum peperit. Cic. 3. de Natura deorum, tres enumerat Ioues, ex quibus primum & secundum natos in Arcadia, alterum patre Æthere, ex quo etiam Proserpinam natam fuerunt, & Liberum: alterum patre Cœlo qui genuisse Mineruam dicitur, quam principem & inuentricem belli ferunt. Tertium Cretensem, Saturni filium, cuius in illa insula sepulchrum ostenditur. Physici interpretantur Iouem esse elementum ignis, dictumque Iouem putant à iuuando, eò quod nulla sit res, quæ sic omnia foueat, quemadmodum calor. Nonnunquam tamen à poëtis pro aëre, seu aperto cœlo accipitur. Horat. 1. Carm.
 — *Mansit sub Ioue frigido*.
 Aliquando etiam pro pluuia. Virgilius lib. 2. Georgicorum,
Et iam maturis metuendus Iuppiter vni.
 Aliquādo per Iouem intelligimus ipsam vim duorum superiorum elementorum, quæ actiua est, dū agit in hæc duo inferiora ad generationem & corruptionem. Et quāuis trecentos Ioues à M. Varrone enumeratos Tertul. testatur, tamē huic omnia tribuimus, ne multitudo memoriam fallat. Ethici varia Iouis stupra, & adulteria, raptus & latrocinia tyrānorum mores sub fabellarum veterum inuolucro representare astitit. Auro corruptit. Danaem, quod artes eorundem designat. Vide Horatium, Carm. lib. 3. Ode 16. *Inclusam Danaem*, &c. Metamorphosēs variæ Iouis demōstrant tyrannos & teleratos homines libidini deditos facillè in omnes brutorum formas mutari & ad turpissima quæque prolabi.
 Iupiter Belus, secundus rex Babyloniae, Saturni filius, hoc est Nimbroti, regnauit annis 62. &c.

fundamenta Babyloniae, à patre designata, oppidi magis, quàm vrbs, erexit. Berol. lib. 4.
 Iupiter Stratus apud veteres colebatur.
 Iouis ciuitas, Iouis templum. Vide DIOS.
 Iura, mons Gallia, Sequanos ab Heluctiis diuidens. Cæsar in Commentariis, Vogesus dicitur alijs authoribus. Vulgò, *Le mont Iura*: pro ratione autem locorum & regionum varia sortitur cognomina.
 Iustinianus, lvi. Romanorum imperator, multa bella per legatos suos confecit, ius ciuile in eum ordinem redigendum curauit, quo nūc vtimur, Pandectas scilicet & Codicem.
 Iustinianus i. i. lxxv. Romanorum imperator, anno ab vrbe 1438. Cum eo fœdus icit Ammirathus Saracenorum rex Africa & Libya restituta, eòque fœdere interuictum, vt per annos x. Saraceni singulo quoque die, nummos mille aureos soluere, seruūmq; ex gente sua, & vnum item equum Romano imperatori mittere tenerentur. Blond. lib. 10. decad. 1. Cōtra fœdus in Bulgaros exercitum duxit, cædibus & incendijs in Bulgariam debacchatus est: demum omnes saltus, omnem denique viam, resumpris animis Bulgari qua imperatori Thraciam reddendum erat munierunt. Quare imperator, dimissis captiuis, reddita præda, pacem petiit, precario impetratam sacramento confirmauit. Blond. lib. 10. Regno deturbatus est à Leontio patritio, adnitente Gallinico Patriarcha Constantinopolitano, abscissoq; naso, in Cherfonam ab eo est relegatus. Diaco. li. 18. anno ab vrbe 1447. E Cheriona ad Banorum regem fugit, à quo susceptus, filiam Bauari sponsam accepit: ab Abimaro porro Bauarus pecunijs corruptus hospitem & generū tradere pactus est: Quo cognito, Trebellioni Bulgarorum reginae Iustinianus se credit, & auxilio Bulgarorum regno restitutus, Gallinicum ex oculatum Romanam misit, in hostes suos; eorūmq; studiosos crudelissimè saeuit: quoties enim stillantem truncis naribus mucum abstergebat, quempiam aduersariorū trucidauit: Item cum Tiberio filio regnauit annis vi. denique Cherfonam euertere studens, à Philippico quem exilio damnauerat, cum Tiberio filio, bello superatus est & occisus, anno ab vrbe 1463.
 Iustinopolis, Istriae vrbs maritima à Iustino Cæsare condita. Blond. hodie *Cabo d'Istria*.
 Iustinus historiographus, qui epitomen in Trogum tanta styli felicitate conscripsit, vt alienum propè inuentum vendicauerit.
 Iustinus, natione Samaritanus, Philosophus, Apologeticum pro CHRISTI fide conscripsit, & Antonino Pio Romanorum imperatori tradidit, tandem martyrio coronatus. Euseb. lib. 3. cap. 8. histor. eccl.
 Iustinus, Colchis & Armenius præfectus, anno ab vrbe 1313.

Iustus, historiographus quidam Tiberiensis, qui de rebus Iudaicis historiam scripsit. Volateranus.

Iustus, Hierosolymorum episcopus, Simeoni cruci affixo successit, anno salutis 97.

Iustus XI. Hierosolymorum episcopus anno salutis 118.

Iustus, v. Alexandriae episcopus, anno salutis 122.

Iustus, consul cum Ianuario, anno ab vrbe 1080.

D. Iustus, vir sanctissimus, ob Christianae fidei confessionem, in exilio martyrium constantissime passus est: Adon. Arch. Viennens.

Iuturna, Daunii filia, Turni Rutulorum regis soror, quam Iupiter pro erepta virginitate, immortalitate donauit, Numicique fluminis Nympham fecit. Hæc in bello fratrem aduersus Æneam multum iuuit: sed videns fratri necem instare, in Numicum fluuium se occultauit. Virgil. 12. Æneid. Alij dicunt, eam rem habuisse cum Latino rege, eoque palam facto, sua sponte se in Numicum præcipitauisse. Reuera autem Iuturna fons est in agro Latino: in Numicum influens amnem: quæ res poetis fabulandi occasionem videtur subministrasse.

Iuuenalis, nomen proprium Satyrici poetæ cuius Satyræ extant.

Iuuauia, Bavaricæ vrbs, hodie, *Saltzburg*.

Iuuauis fluuius Saltzburgum hodie præterfluens, *Saltz*, Auentino.

Iuuenius Celsus, consul, collega Neratij Marcelli, anno ab vrbe 887.

Iuuenius Celsus, iurisconsultus, consul cum Crispino anno salutis 865.

Iuuenius, presbyter Hispanus, Euangelia heroicis versibus explicuit, anno salutis 332.

Iuuentas, dea iuuentutis, Iunonis filia, quam Græco nomine Heben vocamus. Acron, Aliud est Iuuentas, aliud Iuuenta, aliud Iuuentus.

Iuuenta, ætas putatur: Iuuentas, ipsum nomen: Iuuentus, ipsi iuuenes. Accipitur tamen aliquando Iuuenta, pro ætate ipsa iuuenili.

Iuerna, insula in Oceano Septentrionali, tantum ferè à Britannia distans, quantum Britannia à continente. Iuuen. Satyr. 2. Plin. Hiberniam vocat. Claudianus in quarto Honorij consulari. Iernam. Hodie vulgi vocabulo *Irlandia* nominatur. Iuuenal. Satyr. 2.

Arma quid ultra Littora Iuerna promouimus. Et Cæsa. lib. 6. Hiberniã vocat, dimidio, quam Britannia minorem.

Iuianus, XII. Romanorum imperator, menses VIII. regnauit, anno ab vrbe 1117. vno & altero prælio à Persis victus, ignobilem, sed necessariam pacem fecit. Prouincias quinque transigitanas reddidit Persis, & Mesopotamiæ partem.

Ixia, regiuncula Rhodi, ab Ixo portu: hinc Ixus Apollo. Stephanus.

Ixias, vrbs Oenotrorum in Mediterraneis.

Ixibara, populi iuxta Pontum, prope Indicam Steph.

Ixion, Phlegia, siue, vt Hyginus maualt, Leon-tei filius, qui fecerum suum, siue is Deioneus fuerit, siue Eioneus, fraude peremit. A qua cæde cum neque homines, neque dii eum lustrare vellent, diuque incertus vagaretur, Iupiter illius miserus, in cælum assumptum expiavit. Cumque iam purgatus apud superiores degeret, Iunonem amare cœpit, eamque de stupro appellauit. Quod cum Iupiter ab vxore intellexisset, nubem illi sub Iunonis effigie opposuit ex qua illa Gentauros genuit. Deiectus deinde in terram, cum passim, gloriaretur, cum deorum regina se rem-habuisse, Iupiter indignatus, fulmine ad inferos eum detruxit, curauitque vt ibi rotæ alligatus, perpetuo circum ageretur. Ad tyrannos, ambitiosos, & irrequietos homines in Republica: item ad Sophistas & hæreticos in Ecclesia hoc figmentum non incommode refertur.

Ixion, 11. Corinthiorum rex.

Ixonides filius Ixionis, qui fuit Pirithous, Propertius lib. 2. Eleg. 1.

Thesens infernis, superis testatur Achilles
Hic Ixonidem, ille Menatiaden.

Ixus portus. Vide IXIAE.

Izala, mons circa Persidem. Amm.

Izatha, Mauritaniae Cæsariensis oppidum. Ptolemæo.

Izelus, castellum Siciliae. Steph.

Izgi, Indiae populi. Plin.

Izium, Ægypti vrbs. Antonin.

Izrahia, filius Ozi Thola filij Issachar. 1. Paralipomenon 7. Lat. Oriens dominus, aut claritas Domini.

Iziralla, Thraciæ oppidum. Anton.

K Ailla, Pannoniæ regina, quæ maritimum suum Vaxulem excæcauit. Volat.

Kalne vrbs terræ Sinear. vide Babylon, & Chalanne.

Kene, dux Hunnorum, qui postea Hungari appellati sunt: quo duce ipsi Hunni Pannoniam ingressi ad Tulmam Austriae locum contra Romanos victores fuere. Occubuit dux, cui successit Attyla. Volater. Geographiæ 8.

Kiriathsepher, olim Debir dicebatur, Ios. 15. Lat. ciuitas literarum. Palestinae vrbs est.

Kitim regnauit apud Ianigenas, relicto in Celtiberis rege filio Sicoro, quem Kitim Ianigenæ sua lingua ob mentis excellentiam vocauerunt

uerunt Italum Atlanta. Hic filiam suam Electram Ianigenarum principi Camboblasconi dedit coniugem, & Romam filiam suam primò subreginam Aboriginibus sacrauit. Berofus.

Kunigunda, Henrici imperatoris vxor, virginitatem perpetuam obseruasse fertur cum marito, & post mortem miraculis claruisse anno salutis 1018.

De Kunigunda Munsterus li. 3. Cos. ita scripsit: Quanquam, inquit, continētissime cum ea vixerit imperator, seminator tamen zizanij iniecit illi scrupulū zelotypiæ, cum ei suggereretur, quod ipsa militem quendam amicum esset intuita, quam par esset: quod vbi illa rescuerit, iussit secretò sex igniri vomeres, eosque in imperatoris, aliud agētis, afferri conspectū. Miratus ille, quid ageretur, vidit deinde clarissimam coniugem nudis pedibus conscendere ferrum ignitum intrepidam. Vides, inquit illa, o imperator, illasam à ferro, illesam ab omni immunditia. Ille autem in se conuersus, cœpit cogitare, quid esset suspicatus: qui mox procidens, ad vxoris, immò sororis, genua pronoluitur: illa procumbentem amicissime leuat: & ex illa die omnis sinistra cessauit suspicio. Cohabitanter itaque, & simul commorantes, imperator & imperatrix, in pudicitia virginali, ad finem vsque perseuerarunt: vnâque sepulchri in cathedrali, quam construxerant, ecclesia. Hæc Munster. ibidem.

L A, vrbs Laconica, Homerus Laam vocauit: sic dicta, quod in excelso saxo sita sit. Steph.

Laabim, filius Mestraim, Gen. 10.

Ab hoc, Libya, quæ prius (vt Hieronymus refert in Hebraicis quæstionibus) Phutæ regio appellata est. nomen habet. Lat. inflammata, siue flammæ, aut gladij.

Laad, filius Iahath filij Subal filij Iuda. 1. Par. 4. Lat. laudans, vel ad laudandum, aut ad confitendum:

Laada, filius Sela filij Iudæ. 1. Par. 4. Lat. pro ornatu, vel ad congregandum, siue ad testificandum, vel transiens, aut prædans: aut Syriacè, auferens.

Laadan, filius Thaan filij Thale. 1. Par. 7. Lat. pro voluptate, seu deuorans iudicium, aut pro ornatu, vel pro testimonio: aut Syriacè, ad tempus

Laatha, Arabiæ felicis vrbs. Ptolem.

Laba, Arabiæ felicis oppidum, versus Elamiticum sinum. Ptolem.

Labaca, Indiae intra Gangem ciuitas. Ptolemæus.

Labæ, vrbs Chatteniæ regionis Gerretorum: Gentile, Labæus. Steph.

Laban, frater Rebecæ filia Bathuelis filij Na-

chor ex Melcha. Gen. 24. Est & locus in deserto, vbi Moses Deuteronomium prælegit filiis Israel. Deu. 1. Lat. albus, vel candidus, aut later.

Labana, ciuitas sacerdotum in tribu Iuda, Ios. 15. Eadem videtur quæ & Lebna. Ios. 10. Lat. luna: siue albedo, aut thus, vel later.

Labanath, ciuitas, quæ tribus Afer terminus est, Ios. 19. idem significat quod Labana.

Labanis, insula in sinu Arabico. Plinius lib. 6. capite 28.

Labara, vrbs Cariæ: Gétile, Labareus. Steph. Vide HERMOTYMBIEI.

Labarhadach, XXI. Babyloniæ rex, anno diluuij 1750.

Labasæ, Indiae extra Gangem populi. Ptolem.

Labarus, viri proprium, cuius crebra mentio apud Plurarch.

Labda, Amphionis cuiusdam ex Bacchidarum genere filia fuit, quæ quod clauda esset, & ob id à Bacchiadis cæteris sperneretur, Actioni nupsit, eique puerum peperit, quem ab euentu Cypselum nominauit. Nam quum duo Corinthiis reddita essent oracula, quibus illi monebantur fore vt Labdæ filius Corinthi aliquando tyrannidem inuaderet, missi sunt publico decreto decem viri qui puerum interficerent. Verum cum fortè pueri qui primus eum à matre acceperat, arrisisset, ille misericordia motus, adduci non potuit vt eum occideret: quapropter ille alteri tradidit, & ille rursus alij, atque ita deinceps per manus traditus infans à decimo matris redditus est, nemine eum interficere volente. Post hæc illi egressi, & pro foribus stantes, sese mutuo, præcipue verò qui primus puerum acceperat, increpabant, qui eum ex conuento non occidisset. Quod quum audisset Labda, quæ intus à foribus astabat, puerum in mensura frumentaria, quam Cypselum vocant Græci, occultauit. Vide latius hanc historiam apud Herod. libro quinto.

Labdacus, Phœnicis filius, qui ætate iam in senium vergente Thebas euocatus, aliquandiu ibi regnauit, filiumque habuit Laium, Oedipi patrem qui illi in regnum successit: vnde & Labdacides dictus est. Statius 6. Thebaid. Et Labdacidæ, dicuntur Thebani à Labdaco rege.

Labdalon, promontorium Epipolæorum, prope Syracusanos Steph.

Labdas, Hierosolymorum episcopus XXXII. anno salutis 297.

Labeo Antistius, iuris quidam civilis disciplinam principali studio exercuit, & consulentibus de iure publicè responsum: cæterarum quoque bonarum artium non expertus fuit, & in Grammaticam sese atque Dialecticam, literalque antiquiores, altioresque penetrauerat, Latinarumque vocum origines rationisque

percaluerat: eaque præcipue scientia ad enodandos plerisque iuris laqueos utebatur. Gel. lib. 13. cap. 10. De quo rursus cap. 12. eiusdem libri scribit: agitabat hominem libertas quædam nimia, atque vecors vsque eò, vt D. Augusto iam principe & Rempub. obrinente, rarum tamen pensumq; nihil haberet, nisi quod iustum sanctumq; esse in Romanis antiquitatibus legisset. A laborum magnitudine dictum putant. Labeones & Labrones cognominantur. Horatius eum insanum existimabat, cum ait 1. Seim. Satyra 3. *Insanior Labeone.*

Laberius, poeta mimographus, Eques Romanus, Macrobi. Satur. li. 2. & Geli. li. 11. ca. 9. Seneca li. 7. Declamationum. Laberium mimum diuus Iulius ludis suis produxit, deinde Equestri ordini reddidit: quem quum iussisset ire sessum, omnes equites ita se coarctauerant, vt venientem non reciperent. Horatius in Sermon. *Et Laberi mimos ut pulchra poemata mirer.*

Laberris, Asturiae in Hispania vrbs. Ptolem.

Laberus, Hiberniae oppidum, Ptolem. *Casal.* Negro. *Killair.* Camdeno.

Labetia, Arabiae oppidum, ab Aelio Gallo dirutum. Plin. lib. 6. cap. 2.

Labici, Italiae populi, qui genus suum à Glaucio Minois filio traxerunt, quæ Labicum appellatur ut scuto militari intus ansato quod scuti genus primus in Italia ostendit. Nam *λαβή* Græcis ansam significat, vel manubrium. Virg. libro 7. *Et Sacrana acies, & picti scuta Labici.*

Hinc Labicanus ager Labicus vicinus, cuius meminit Liuius l. 2. ab vrbe.

Labieni Castra, quæ Cæsar in commentariis describit, *Lobienise monasterium* hodie occupare dicit H. Leodius, ad Sabim fluium situm, non longè à Mariemberg.

Labienus, Cæsaris in Gallia legatus, qui magnas sub eo res gesserat: demum bello civili transfugit ad Pompeium, cui Cæsar bona, quæ habebat in potestate, remisit. Luca. lib. 3. *-dux fortis in armis*

Cæsareis Labienus erat, nunc transfuga vilis.

Labienus, historicus, cuius scripta abolita fuere. Tranquil. in Caligula. cap. 15. T. Labieni, Cordi Cremutij, Cassij Seueri scripta senatus consultis abolita, requiri, & esse in manibus, lextarique permitti: quando maximè sua interesset, vt facta quæque posteris tradantur.

Labina, vicus inter Veronam & Cremonam duabus cladibus Romanorum notus, quæ antea Bebricus dicebatur.

Labinetus, qui & Baltassar, XIII. Babyloniorum rex, regnavit annis v. anno diluuij 1757.

Labinitus, filius Nictocris reginae Babyloniae, tandemque Babyloniorum tyrannus. Hero. lib. 1.

Labinius, fluius Italiae, circa Mutinam, ad quem consistere Trium viri, partitâq; inter se pro-

vincias designauerunt. Appian.

Labisco, Galliae Narbonensis vrbs. Anton.

Lablatum. Vide *SISCIA.*

Labocla, Indiae intra Gangem vrbs. Ptolem.

Laboriae, arum, Italiae pars illa, quæ vulgò *Terra laboris* dicitur. Plin. li. 17. ca. 4. Campus est adeo pinguis, vt stipulam tantæ crassitudinis faciat, vt ea incolæ pro ligno vtatur. Sic dictus quod ingens labor sit in eò colendo: quippe solum habet arduum opere, difficile cultu, bonis suis acrius penè pascit, quàm vitis. Idem libro 9. cap. 11. Quantum autem vniuersas terras campus Circūcampanus antecedit, tantum ipsum pars eius, quæ Laboriae vocantur, quem Phlegraon Græci appellant. Finiuntur Laboriae via ab vtroque latere consulari, quæ à Putcolis, & quæ à Cumis Capuam ducit. Hinc Laborinus campus nobilis in Campania. Plin. lib. 17. c. 4. vulgò, *Terra di lauoro.*

Labotas fluius circa Antiochiam Syriae. Strab.

Labotes, IIII. Lacedaemoniorum Rex, anno diluuij 1284.

Labradeus Iupiter in Caria colebatur, cui simulachrum primus consecrauit Arsalis Rex, quod victo Caudaule Lydorum Rege, securim quæ Lydorum Regum erat, quæq; à Lydis Labrys dicitur, in Cariam retulisset, à qua Ioui Labra deo nomen dedit. Cæli. lib. 6. cap. 11. & Plin. lib. 32. cap. 2.

Labranda, vicus Cariae: Gentile, Labrandenus, & Labrandius. Steph. Labrada, Plinio.

Labris, Arabiae felicitis oppidum. Ptolem.

Labyrinthus, locus multis viarum ambagibus inflexus. Quatuor autem præcipuos fuisse Labyrinthos docet Plin. lib. 36. cap. 13. Creticum à Dædalo factum, quo inclusus erat Minotaurus: Aegyptium in nomo Heracleopolitæ, quem describit Mela lib. 1. Lemnium columnarum nitore insignem: Italicum à Porfena Hetruscorum rege sepulchri causa extractum. Labyrinthum Creticum exprimit Virgil. lib. 6. *Aeneid.*

Vt quondam Creta fertur Labyrinthus insula, &c.

Lacanitis, regio Ciliciae. Ptolem.

Lacci Marmaricae palus. Ptolem.

Laccini, Octauæ regionis in Italia populi. Plin.

Laccobardi, Germaniae populi. Ptolem.

Laccobriga, Hispaniae vrbs. Ptol. li. 2. c. 6. nomine Coymbra.

Laccopluti, cognominati sunt Galliae Atheniensis postea, quod is repetè ditatus esset thesauro in campis Marathonis subter terram inuento. Nam Cræci *λακωνες* appellabant loca subterranea, in quibus vinum & eum, frumentaue condebant. Vnde & Laccum pro fossa vsurpat Psalmorum interpres, Et similis ero descendentibus in laccum.

Lacedæmon, Semeles filius, Moysi tempore Lacedæmoniam ciuitatem condidit. Comest. in cap. 10. Exod.

Lacedæ

Lacedæmon, clarissima Peloponnesi totius vrbs, alio nomine sparta dicta. Lycurgi olim legibus optimè instituta. Hæc Menelai regia fuit, quæ Paris diripuit, Helenamq; inde in Phrygiam abduxit. Lacedæmones eius inhabitatores. populi olim bellis egregij, qui iuuentutem laboribus & nando, currendo; esuriendo, algendo, æstuando erudiebant. Veget. li. 3. omnes delicias odio habebant. hodie, *Misthra;* vt Nigler & Sophianus tradunt. *Ebada,* Lazio. *Naconia,* Nardo.

Lacedæmon, Cypri mediterranea: Ciuis, Lacedæmonicus: possessiuum, Lacedæmonicus.

Laceta, vrbs, Magnesiæ & alia Italiae: Gentile Laceris, & Lacerda, foemin. vt primitiuum. Steph. Vide *LVCERIA.*

Lachares, Mithridatis filius; Bosphori rex, à Lucullo in amicitiam receptus, anno ab vrbe 685. Florus li. 98.

Lachesis, vna Parcarum, quam Latine Sortem interpretari possumus, nam *λαχάνας*, est sortiri. Hanc autem idcirco vitæ humanæ præesse voluerunt, quod in eo sortem, hoc est, casum plurimum valere arbitrabantur.

Lachis, ciuitas tribus Iudæ. Ios. 10. 15. 4. Reg. 18. constructa à Roboam. 1. Par. 11. lat. ambulans, vel vadens exiit, aut tibimet existens.

Lacia, vel Laciade, vicus in Oeneide tribu. Tribulis, Laciades. Steph. Hi abundabant raphanis, quibus utebantur in deprehensos in adulterio ludibrii causa: Suidas & Erasmus in Chiliad.

Lacibus, Hispaniae Bæticae oppidum. Ptol.

Laciburgium. Ptol. li. 2. c. 11. Germaniae vrbs, hodie Rostochium, vulgò *Rosthock.*

Lacinienfes, Liburnorum populi. Plin.

Lacinium, promontorium in extremis Italæ finibus, inter Petilium & Crotonem in mare excurrens, Ioniūque dirimens ab Adriatico dictum Lacinium, à Lacinio quodam latrone, quem Hercules, quod boues suos abegisset, dicitur interemisse, templūque ibi Iunoni condidisse, quam etiam à nomine illius Laciniam cognominauit Virg. 3. *Aenei.*

Lacinium, promontorium Brutiorum, Ptolomeo lib. 3. c. 1. vulgò *Colone* vel *Gabo delle Colono.*

Lacides, Cyrenæus Philosophus, nouæ Academiae princeps, Arcefilæ auditor. Suid. Cic. li. 4. *Acade. quæ.*

Lacipea, vrbs Hispaniae, xx. m. p. ab Emerita, versus Cæsar Augustam. Anton.

Lacippo, Ptol. li. 2. c. 4. Hispaniae Bæticae ciuitas.

Lacius & Antiphemus fratres. Steph.

Lacmon, promontorium Pindi montis, ex qua Inachus & Ajax fluij manant, inde Lacmonius. Stephan.

Lacobriga, Hispaniae vrbs ad sacrum promontorium. Huius nunc ruinae, & antiquorum adificiorum vestigia exstant prope *Lagos* Algarbiae vrbs, in vico qui vulgò *Lagos* nominatur.

tur, vt scribit Vasaus. Huius incolae Lagobritas vocat Plutarchus iu Sertorio. Alia est Plinij, quæ in Vacceis ponit, & Lacobricenses vocat Laconia Peloponnesi regio inter Argium agrum & Messenaicum secundum littus extensa: olim à numero ceterum ciuitatum Hecatompolis appellata: quarum omnium caput fuit Lacedæmon, alio nomine Sparta appellata, salutaribus olim Lycurgi legibus optimè instituta. Incolæ, Lacones: foemininum, Lacæna. Est ite Lacon, canis nomen apud Ouidium. 3. Metam.

Laconicus sinus, Peloponnesi est, Ptol. *Golfo de Golochina,* Castaldo.

Laconimurgi, Plinio: Laconimurgum, Ptolemæo, Vettonum oppidum, in Hispania.

Laconum oppidum, in intimo recessu sinus Tarentini situm, habet Plinius, lib. 3. cap. 11.

Lacriastus, Armeniae minoris in Rhauena praefectura vrbs. Ptol.

Lacrineus, vir Lacedæmonius missus ad Cyrum, Herodot. lib. 1.

Lacter, promontorium Coe insulae versus Meridicem. Strabo. Laceterem in Co insula habet Plutarch. in quæ. Græcis.

Lactiphagi, quidam Scythiae populi, qui & *γλακτοφάγοι* dicuntur.

Lactodurum, Angliae oppidum. Anton. *Bethford* hodie, Camdeno.

Lactoracium. Nouem populanae ciuitas. lib. Notit. *Lactora* hodie, Scaligero. Lactura ab Antonino vocatur.

Lactucini, cognomina Romanorum procerum, à lactucis deducta. Plin. lib. 19. cap. 3.

Lacuris, Oretanorum in Hispania oppidum. Ptol.

Lacus regius, Numidia locus apud Antoninū.

Lacydes, philosophus fuit Cyrenæus primus nouæ Academiae institutor, tantoperè ab Anserè adamatus, vel ei perpetuo comes esset, nusquam ab eo non in publico, non in balneis, non interdiu digrediens. Huius meminit Cicero li. 4. *Academicarum quaestionum.*

Lacydes rex Argiuorum, molli incessu, comaque perpetuo vaguentis delibuta. Plu. in opusculo eo, quo docet quo pacto utilitatem ex inimicis capere possumus.

Ladas, Alexandri Macedonis cursor, tanta pedum velocitate, vt vestigia eius in arena non apparerent. Quo nomine statuam meruit apud Argos in templo Veneris, quam *μιοφείρον* cognominabant.

Lade, insula maris Aegei, ante Miletum, Strabo. Steph. prius Late vocabatur, vt Plinius docet. Gentile, Ladæus.

Ladepsi, populi Bithynorum. Steph.

Ladesta, aut Ladestum, vna Liburnidum insularum: Gentile, Ladestanus. Steph.

Ladicus, montis nomen in Hispania quæ è Legionensi regione in Galicia itur. hodie *Lareco,*

Ladifacites, sinus in Persico mari. Steph.

Ladislauus, Vngarorum rex, anno salutis 1078.

Hic

Hic vir sanctus summè modestus, ad suscipiendum regnum à proceribus coactus est, per mortem Zoloueri regis, cui nupta Ladislai soror erat, Dalmatiam, Croatiamque Pannoniæ finibus adiecit, Hunnos prælio superavit: Ruthenos itè, qui olium Roxolani, in proprios fines remigrare (Vngariam enim inuaserant) compulit, Polonos coërcuit, Cracouia capta.

Ladislauus, infans, Alberti regis filius, Vngarorum rex, anno salutis 1440.

Ladislauus III. Emerici, ex Constantia Aragonia filius, Vngarorum rex, anno salutis 1201.

Ladislauus IIII. Vngarorum rex, ann. salutis 1274. Bellum cum Comanis gessit, duce Oldamuro apud lacum Hood: prælio inuito, victor tandem discessit: postea cum Comanis pacem fecit. Irreligiosè se erga Caroli Siciliæ regis filiam habuit, pluribus pellicibus superinductis Volat. Ritus. A Comanis est interfectus, anno salutis 1289.

Ladislauus, Apuliæ rex, Romam armis intrauit Capitolium obtinuit, molem Adriani obsedit: à Paulo, Vrsino Pontificis partes defendente fusus, fugatusque est, anno salutis 1406.

Ladislauus, Bohemorum rex, sub tutela Friderici Cæsaris. Elegerant Bohemi Albertum Bauariæ ducem, à quo repulsi sunt, anno salutis 1440.

Ladon, fluuius Arcadiæ, iuxta quæ poetæ fabulantur, Syringa Nympham in arundinè fuisse mutatam. Quid. lib. 1. Metam. Eius ripæ lauris abundant. Est & nomè canis Actæonis apud Ouidium li. 3. Metam. Habuit Ladon Telphusiam filiam, à qua Arcadiæ vrbis nomè. Steph.

Ladoncea, vicus in Arcadia. Pausan.

Læa, quæ & Aphroditæ, i. Veneris insula, Ptol. In Africo mari iuxta Cyrenem vel Marmaricam est. *Aphroditas* Stephano & Herodoto, *Hodie Isola del Patriarcha* appellatur à Bordonio

Læana, oppidum Arabiæ ad sinum illum rubri maris, qui in Ægyptum vergit, qui ab oppidi huius nomine Læanticus vocatur. Pli. li. 5. c. 11.

Lædenata, Mœsiæ primæ vrbs. lib. Notit.

Læni, Arabiæ felicitis gens. Ptol.

Læia, vrbs Cariæ: Gentile, Laites. Steph.

Lael, filius Eliazaph principis, Nu. 3. lat. ipsi Deo, aut ipsi forri, vel potens.

Lælia, Turdetanorum, in Bœtica oppidum. Ptol.

Lælia Castra in sinu Carthaginensi. Pomp. Mela.

C. Lælius, Scipionis Africani summus amicus, sapiens à Romanis appellatus, vt ait Plutarchus in vita Tiberij & Caij Gracchorum. De hoc multa apud Ciceronem. Horat.

Mitis sapientia Labij 2. Serm. Satyr. 1.

Læmocopia, vrbs Europæ, in Bosphoro, iuxta Propontidem, à Mechemete Amuratis filio condita. Laonic.

Læna, siue Lecena, meretrix, amica Armodij & Aristogitonis, qui Hipparchum tyrannum interfecerat, cum tormētis cogerebatur, vt socios pro-

deret, linguam suam mordicis amputauit. Euseb. Læneus, fluuius Cretæ, Cortinam vrbem præterlabens, per quem à Ioue Europam, Agenoris filiam, tauri dorso vsque ad eam vrbem vectam fuisse prodiderunt.

Læpa magna, Hispaniæ Bæticæ in Turdetanis oppidum. Ptol.

Laerte, nomen vrbs Ciliciæ asperæ in Pamphilia. Ptol.

Laertes, Arcefij filius, pater Vlyffis, qui ab eo Laertiades dicitur. Ouid. in Epist. Penelopes.

Laertes, Strab. lib. 4. castellum in tumulo quodam situm, qui mamillæ speciem præbet.

Laertes Stephano, parua regio Ciliciæ. Strab. lib. 14. Alexander verò & morem & vrbem esse tradit: Gétile, Laerrinus, vel potius, Laertius, a, um: vt Regna Laertia, apud Virg. 3. Æneid.

Laertius, Diogenes historicus, qui de Philosophorum vita scripsit.

Læstrygones, populi immanissimi, Formias Capaniæ vrbem incolentes, quos Plin. lib. 7. tradit humana carne vicitasse. Horum rex fuit Antiphates, qui Vlyffem in litus suum tempestatis impetu eiecit, totis viribus oppugnauit, vnumque ex eius sociis ore apprehensum dilaniavit. Hom. 10. Odyss.

Lætus, Ægypti Proconsul, ann. sal. 1003.

Læui, Ligures populi apud Liuium. Liu. Leui, Plin.

Lagaria, vrbs Siciliæ prope Thurios, quæ Epeus & Phocenses condiderunt: inde Lagaritanum vinum. Steph.

Lagecium, Angliæ oppidum, Anton. *Castleford*, Camdeno.

Lagia, vni ex nominibus Deli insule. Pli. li. 4. c. 2.

Lagina, oppidulum Catiæ & Bithyniæ vrbs, Steph. Gentile, Laginaus, Laginites, Lagina, Straboni.

Laginitis dea. Vide HECATESIA.

Lagnetum, Mauritanie Cæsariensis vrbs. Ptol. *Tenes*, Castaldo.

Lagous, amnis Sarmatiæ Asiaticæ. Plin.

Lagus, pater Ptolemei successoris Alexandri, cui Philadelphus successit in regno. Hinc Lagæus, a, um. Vide PTOLEMAEVS.

Lagusa, insula circa Cretam: Gentile, Lagusaus, aut Lagusaus, Steph. vulgò, *Crestierne*.

Lagyges, populi Sarmatiæ. Perottus.

Lagyra, Ptol. li. 3. c. 9. vrbs Tauricæ Chersonnesi.

Lahem, nomè loci. 1. Par. 4. lat. panis aut pugna, vel bellum.

Lahela, nomè fluuij. 1. Paral. 5. lat. humiditas humida, vel tabula humida, aut viridis, siue maxilla humida.

Laia. Vide LÆA.

Laini, populi Pæoniæ. Stephanus ex Thucydide. Aliis, Læxi.

Lais, idis, meretrix nobilissima, quæ quaestus gratia, ex Sicilia, vbi nata fuit, Corinthum se se cōtulit: vnde à scriptoribus passim Ephyræa, hoc est, Corinthia cognominatur. Ad hanc

hanc propter insignem pulchritudinem potentissimi quique ex omni Græcia conueniebant, nec quisquam admittebatur, nisi qui dabant quod poposcerat. Vnde profectum creditur proverbium, Non cuiusvis hominis esse adire Corinthum. Tam carè enim Lais suas locabat noctes, vt vel potentissimi, pretij magnitudine, deterrerentur. Inter quos etiam Demosthenes fuisse fertur, qui cum scortitam nobilis fama accensus, aliquando Corinthum nauigasset, illaq; noctis vnus operam decem milibus drachmarum indicasset, expauefactus pretij immensitate Græcè respōdit, *σὸν ἀνὴρ μὲν μισθὸν δραχμῶν μετέδωκεν*. Non emo, inquit, decem milibus drachmarum poenitentiam Propert. lib. 2.

Non ita complebant Ephyræa Laidos ades.

Hæc aliquando in Thessaliam profecta, cum ab adolescentibus Thessalis sic adamaretur, vt eius vestibulum etiam vino aspergerent, Thessaliæ mulieres inuidia more, eam in Veneris templo, dum sacra fierent quæ viris nequaquam adire fas erat, confoderunt: propter quod facinus Thessaliam pestis inuasit, nec prius cessauit quam Veneris *ἁλοστάς* templum condidissent.

Lais, id est, Leo, regionis quidem Afer tribus, possessionis autem Dan. Iud. 16. quæ & Dan, & Lefen dicta est, Iudic. 18. & Lefem. Dan. Ios. 16. Pater Phaltiel mariti Michol filiæ regis Saul. 2. Reg. 3. Vide LESEM.

Laisa, ciuitas, quæ aliàs Dan dicitur, Isa. 10. Lat. Læna.

Laius, filius Labdaci regis Thebarum, pater Oedipi, qui Iocastam Creontis Thebani filiam vxorem duxit: quam cum concepisse audiisset, de futura prole oraculum consuluit: cui responsum est, eum nascituri manu periturum. Quo responso perterritus, puerum recens natum vni ex satellitibus necandum tradidit: qui cum neque herilis impietatis se ministrum præbere vellet, neque rursus domini mandata auderet negligere, viam mediam delegit traiecitque vimine pueri pedibus, ex arbore eum suspendit, futurum ratus, vt inedia moreretur. Verum cum Phorbas, Polybi Corinthiorum regis pastor, illac iter faceret, auditu vagitu, eò accurrit, puerumque seruaui: quem & reginæ, quæ liberis carebat, in igni muneris loco obtulit, à qua, veluti puer cœlitus missus, filij loco est educatus, & à pedibus ex vulnere tumentibus Oedipus appellatus est. Grandior deinde natu factus, cum generis sui cognoscendi audis Apollinem consulisset, respōsum accepit, se patrem in Phocide inuenturum. Quo cum venisset, Laium in tumultu quodam inter ciues suos exterisque exorto interfecit, matremque imprudens duxit vxorem. Vide OEDIPVS.

Lala, Armeniæ maioris vrbs. Ptol.

Lalæciana, Hispaniæ regio in tractu Tarracoenfi, Ilergetibus & Indigetibus contermina. Inde adiectiuum, Lalæcianus, a, um: vt vinum Lalæcianum, magis copia, quam bonitate laudatum. Plin. lib. 14. cap. 6.

Lalassis, est fluuius Isauriæ, quæ Asiæ regio est inter Ciliciam & Phamphyliam sita. Plinius lib. 5. c. 27. vulgò, *Calendo*.

Lalensis, Armeniæ minoris, in regione Melitena oppidum. Ptolem.

Lalerani, Hispaniæ populi, Plinio: Læetani Ptolemæo, & Leetani, Straboni. Hi postea Gotiliani dicti fuere, nunc corruptè *Catalauni*, Tarapha teste.

Lalifanda, vrbs Isaurica: Gentile, Lalifandus sed vrbs nunc Dalifanda vocatur, ciues Dalifandæotæ. Steph.

Lallus, Deus fuisse videtur, qui præfesset naniis illis balbis, quas nutrices pueris occidunt, & pueros reddere cogunt. Nulla enim litera est quam facilius sonent pueri quam Lambda: quin etiam eius frequentia somnum inducebant. Aufonius de filio Probinj, *Nutricis inter lemmata Lallique somniferos modos*. Turnebus.

Lama, Lusitaniæ vrbs, in Vettonibus. Ptolem.

Lamacha vrbs circa Armeniam, Laonic.

Lamachus, Atheniensium dux. Plur. Thucyd. lib. 6.

Lamasba, Numidiæ ciuitas. Anton.

Lambana, Mesopotamiæ vrbs. Ptolem.

Lambe, insula sinus Arabici. Plin.

Lambese, Numidiæ vrbs. Anton. eadem forte quæ Lamasba.

Lambotus fluuius Africae. Strabo.

Lambrus, fluuius in Cisalpinâ Gallia, quem Padus defert in mare Adriaticum. Plin. lib. 3. ca. 16. & 19. A quo Lambrani dicti sunt eius accolæ. Sueton. in Cæs.

Lamec, nomen filij Marhufala, Genes. 4. 5. Lucæ 3. Lat. pauper, vel humiliatus, aut percussus.

Lamech, septimus ab Adam, fuit ex generatione Cain, & pessimus, digamiam enim introduxit: & sic adulterium contra legem naturæ, ac Dei decretum commisit. In prima verò creatione vnica vnico facta est mulier, atque Deus per os Adæ dixerat. Erunt duo in carne vna. Comest. in cap. 4. Gene. Hic autem Lamech vir fuit sagittarius, qui diu viuendo oculorum caliginem contraxit, & habes adolescentem, dum exercebat venationem, quibus tantum pellicum (quia non erat vsus carniū ante diluuiū) dirigente iuvene sagittam, casu inter fruteta interemit Cain. Comest. ibid.

Lamethia, Lycophroni ad mare Tyrenum in Lucanis oppidum est, sic dicta à Lamero flumine. Steph. *Euphemia*, Barrio.

Lametini, vrbs à Lamete fluuiio iuxta Crotonem, cuius ciuis Lametinus. Steph.

Lamfoctense oppidum, in Mauritania. Ammian. Lamia

Lamia Stephan. vrbs Meliensium in Thessalia, vel à Lamio Herculis filio, vel à Lamia muliere, quæ Trachiniis imperauit. Illis etiam Lamicum bellum fuit. Est & alia Ciliciæ: Gentile Lamæ, & Lamiotæ. Est & Lamia, vrbs Arcadiæ: Gentile, Lamiates. Steph. Vide LAMPYA.

Lamiæ, insulæ, ante Troada. Plin.

Lamiæ, ab antiquis mulieres esse putabantur, siue veriùs dæmonum quædam phantasmata, quæ formosarum mulierum specie assumpta, pueros, præsertim iuuenes blanditiis allectos denorabant. Hæc cum foris essent egregiè oculatæ, domi profus cæcutiebant. Horat. lib. de arte poetica,

Neu prænfa Lamia puerum viuum extrahat alio.

Philostratus in Apollonio ait Lamias à quibusdam Laruas appellari, & Lemures à nonnullis etiam Empusas, esseque ad amorem & venerem propensas, & carnes humanas, maximèque formosorum, auide appetere, ideòque libidinis cupiditate allicere eos, vt postea deuorent. Cæsar. Rhod. lib. 29. cap. 3.

Lamiarum nobilis Romæ familia fuit, à Lamorta, Antiphatis patre, Læstrigonum rege, qui Formiis regnauit. Ex hac familia fuit Ælius ille Lamia, senator Roman. ad quem scribit Horat. Carm. 3. Ode 17. Chrysothomus Dion in intima Africa feras quasdam esse scribit muliebri facie, quæ Lamia dicuntur: vberibus autem totòque pectore adeò speciosas, vt nullo pictoris ingenio effingi queant, quibus relictis homines in fraudem alliciunt, captosque deuorant.

Lamia item meretrix quædam insignis fuit Demetrii regis amica, cui blandientes Thebani, Veneris Lamia delubrum consecrarunt. Plutarch. in Demetrio.

Lamida, Mauritaniæ Cæsariensis vrbs. Ptolem. Lamitani, Hispaniæ populi. Plin. quorum ager Lamitanus, citerioris Hispaniæ, vbi Anas amnis oritur, frumentis maximè fertilis est hodie. *Manchad Aragon* vel *mancha ziega*: aliis *Campo de Monibiel* appellatur.

Laminium Carpitanoorum in Hispania vrbs. Ptolem.

Lamirus, Herculis filius, ex Iole Euryti regis filia.

Lamiscus, Samius, historiarum scriptor.

Lamissus 11. Longobardorum rex; anno ab vrbe 1177.

Lamius Vide LATMVS.

Lamotis, Ciliciæ regio. Ptolem.

Lampadius, consul cum Oreste, anno ab vrbe 1283.

Lampado, vna ex Pleiadibus.

Lampagæ, Indiæ intra Gangem populi. Ptolem.

Lampares, xxiiii. Assyriorum rex.

Lampe, Argyrippa postea dicta, Dauniæ siue

Apuliæ ciuitas. Steph. Alia est Lampe (vel Lampæ) Cretæ vrbs, ab Agamemnone condita, à Lampo Tarrhæo dicta. Alia est Acarnaniæ, alia Argolidis. Steph.

Lampedo, mulier Lacedæmonia raræ felicitatis, vt quæ & regis filia fuerit, & regis vxor, & regis mater. Plin. lib. 7. cap. 4.

Lampetia, filia Solis ex Neæra, soror Phaetusa, quas pater gregibus suis in Sicilia pascendis præfecit. Ad has cum Vlysses venisset, tempestate in Sicilia eiectus, focij, qui summa sibi penuria præmebantur, ipso dormiente, boues aliquot macerant, Quam rem cum ex Lampetia filia sua Apollo didicisset, quærelam ad Iouem detulit: qui nati precibus obsequens, Vlyssis socios ad vnum omnes fulmine & tempestatibus perdidit. Hom. ad finem libri 2. Odyss.

Lampetia, vrbs Brutiorum: Gentile, Lampetianus. Steph. *Cetrario* vocat Barrius. Oppidum est situm in edito loco super saxum mari incumbens.

Lampetium, sepulchrum in Lesbo, à Lampeto Ici filio. Steph.

Lampeto, Amazonum regina. Iornand.

Lampetus, soror Phaerontis in arborè mutata, Seruius.

Lampetus, mons Arcadiæ. Plin. lib. 4. cap. 1. Lampia, Straboni & Pausania.

Lampia, fluius Arcadiæ. Stat. lib. 4. Theb.

Cadensque iugis Lampia vinosis.

Est item oppidum Arcadiæ eiusdem nominis apud Lactant. Vide LAMIA.

Lampis, vrbs circa Mæandrum fluiui, Nicetas.

Lampon, Panchates, Pelorus, Camphasius, nomina equorū apud Silium. Fuit & Lampon, sacrificus vates per anserem, velut auem auguralem, iurare solitus. Erasim. Prouer.

Lampon, miræ fuit velocitatis equus, de quo Silius lib. 9. sic scribit,

Euolat ante omnes, rapidòque per aera cursu Callaicus Lampon fugit, atque ingentia tranat Exultans spatia, & ventos post terga relinquit.

Straboni. Thraciæ insula, Plinio.

Lamponia, vrbs Troiadis. Steph. Aeolidis, Lampæ, duo sunt municipia Erechtheiæ tribus. Suidas.

Lamprides, xxii. Assyriorum rex.

Lampacus siue Lampatum, vrbs Asiæ ad Hellepontum, inter Simoentem & Granicum fluios. in quo Priapus exquisitissimis honoribus colebatur. Ouidius 6. Fastor. Strab. libro 3. vrbs clarissimam nobili portu esse ait & templo Martis deum insignem. Cicero in Ver. Act. 3. Oppidum (inquit) in Helleponto est Lampacum, Iudices, imprimis Asiæ prouinciæ claræ & nobile: homines autem ipsi Lampaceni, tum summè in omnes ciues Romanos officiosi, tum præterea maximè sedati & quieti, propè præter cæteros, ad sum

ad summum Græcorum otium potius, quam ad vllam vim aut tumultum accommodari.

Lampisco hodie vt Sophianus existimat.

Lampacus. Stephan. vrbs iuxta Propontidem, à Lampace quadam eius loci puella.

Lampacus, Phocensium structura, olim Pithyusa dicta & ab Homero Pitea, à pineris, cum Laomedontis prius nominaretur. Generoso vino abundat, quo nomine Themistocli à Persarum rege per beneuolentiæ donata est.

Lampsenandus, Doridis regionis insula, in sinu Ceramico. Plin.

Lampus, pars regionis Clazomenorum. Steph.

Lampyrenses, Atticæ regionis curia. Strabo.

Lamuel, nomè regis Salomonis. Prou. 31. lat. illis Deus, vel cū illis Deus, aut cum quo est Deus.

Lamus, filius Herculis ex Omphale Lydiæ regina. Ouid. in Epist.

Lamus, Neptuni filius, Læstrygonum rex, à quo nobilis Lamiarum familia nomen accepit apud Romanos. Horat. lib. 3. Carm.

Lamus equus generosus apud Silium, *Tum Lamus & Sicbris proles bellacis Ilerda.*

Lamus, fluius Ciliciæ: & regio circumiacens, Lamusia. Gentile, Lamusius. Steph.

Lamyra, vrbs Lyciæ & fluius. Steph.

Lamyros. Vide LAMIRVS.

Lanarium fluius Siciliæ. Anton.

Lance, Hispaniæ vrbs circa Lacobricam. Anton.

Lanciati, Asturiæ in Hispania vrbs. Ptol.

Lancia oppidana, Lusitaniæ vrbs. Ptol.

Landi, Germaniæ populi, à Germanico Cæsare deuieti. Strabo.

Landia, fons, qui Archemoro illic à serpente vulnerato, Archemorus dictus iraditur.

Lando, Romanorum pontifex cxxi. anno salutis 915.

Landosia, Galatiæ oppidum. Ptol.

Langia fons in Nemæa sylua, postea Archemorus dictus, ab Hypsipyles alumno, quem cum illa Argiuis fontem hunc ostensura, in gramine reliquisset, serpens interemit. Stat. lib. 4. Thebaidos.

Lango, Eleorum vrbs in Peloponneso. Plutarch. in Cleomene.

Lanigara, Mauritaniæ Cæsariensis oppidum. Ptol.

Lanise, Ægei maris insula. Plin.

Laniuum, siue Lanuium, Romanorum ciuitas. Strabo lib. 5. in Appiæ viæ dextera, à qua prospectus est maris & Antij.

Lanos, fluius & promontorium apud Seras. Pli.

Lanuenes, Frentanorum in Italia oppidum. Pli.

Lanuium: Dianæ lucus, id est Artemisium (sic enim vocant) è sinistra viæ regione, ex Aricia ad Arcinam viam cõscendentibus: quod templum nominant ædificium Tauricæ. Hinc Lanuius, adiectiuum.

Lanthiberius, Vuidonis filius, iuuenis bellicosus, Italiæ rex, anno salutis 901.

Lanubium, Latinum vrbs, Ptolemæo libro ter-

tio, capite primo, Hodie Lauinium. Vide LAVINIUM.

Laocoon, ontis, filius Priami ex Hecuba Apollinis Thymbraei, sacerdos, qui primus omnium equum ligneum, quo Troia prodita est, intra urbem recipiendum distulit, hastamque in eum tanto impetu cõtorisit, vt sonantia intus arma audirentur. Quo facto deorum indignationem in se creditur concitasse, tãquam doni Mineruæ violator. Protinus enim è mari duo immensè magnitudinis serpentes emerferunt, qui primùm duos eius filios, deinde & ipsum auxilio accurrentem occiderunt. Virg. 2. Æneid.

Laodamantia, insula in Libya. Fortassis à Laomedonte Troiano, Laomedontia dicebatur. Gentilia, Laomedontites & Laodamantites. Steph.

Laodamas, Halius & Clytoneus, filij Alcinoi regis & Aretes. Hom. in Odyss.

Laodamia, Bellerophonis filia ex Achemene coniuge: cuius amore correptus Iupiter, cum ea concubuit, suscepitque Sarpedonem, qui postea Lyciæ rex factus est. Verùm cum Bellerophontes rerum successu elatus, in cælum euolare conaretur, Iupiter hominis temeritatem agrè ferens cæstrum illi immisit, quo exagitarus equus fessorem excussit. Diana quoque Laodamiæ insensã, suis eam telis cõfixit. Hom. 6. Iliad.

Laodamia, Acasti & Laodothæ filia, quæ tanto amore Protefilaum virum suum adamauit, vt cum ab Hectore occisum cognouisset, superstes ei esse noluerit. Priusquam tamen interiret, in solatium mœroris optauit, vt mortui vmbra videre posset: qua visa in illius amplexibus expirauit. Ouid. Epist. 10.

Laodice, Priami filia & Hecuba, quæ Helicaoni Antenoris regis Thraciæ filio nupsit.

Laodice, Agamemnonis filia, quam pater cum Chrysothemi & Iphigenia seu Iphianassa, Achilli obrulit, vt ex his, quam vellet, vxorem eligeret.

Laodicea, vrbs, celeberrima in Asia, Lyco flumini inposita, Ptolemæo libr. 5. cap. 26. Primò Diopolis appellata, deinde Rhos, postea Laodice à Lyco flumine. Hanc urbem loci virtus & ciues quidam fortunati valde magnificarunt. Primùm Hieronymus qui hæreditatem populo diuisit supra duo millia talentorum, & multis donis ciuitatem exornauit: postea Zeno orator, & Polemo eius filius, qui ob res fortiter gestas, prius ab Antonio, postea ab Augusto ad regni dignitatis fastigium euectus est. Est & alia ad montem Libanum sita.

Laodicea (inquit Stephanus) vrbs est Syriæ, quæ prius *Λαοική ἀστὴ*, id est, album littus dicebatur, & Rhamita ab initio: quòd pastor quidam fulmine tractus exclamasset Rhamanthas, hoc est, Deus ab excelso: Rhaman enim excel-

qui latere frequens in otio solebat. Hic consul designatus, iussu Neronis interfectus est. Ædes eius amplissima data fuerunt à Constantino imperatore Pontifici maximo. Inde Lateranense palatium, & Lateranensis Basilica, sancti Ioannis ædes vocata est, quæ in Lateranorum nobilissima gentis ædibus extructa sunt.

Latamedia, fluius Indiæ extra Gangem. Ptol.

Latamia, Bithyniæ oppidum. Ptolem.

Latara, Castellum in Gallia Narbonensi. Mela.

Lattes, I. Poldo. Latara Plin. stagnum hoc loco est, quod Mela Volcarum stagnū appellat. Indigens, hodie *l'Estang*, & vbi altius vadum habet *l'Estan*, vt ex Clusio refert Ortelius.

Latea, Arabiæ felicitis oppidum. Ptolem.

Laterium, fuit Qu. Ciceronis villa, in ipsius patria Arpino: quam quum vellet vendere, Arpinatum erat fremitus excitatus, Cicero Attico, libro 4. & 7. Arpinatum fremitus est incredibilis de Laterio.

Lathirus. Vide PTOLEMEVS.

Latialis. Vide LATIYM.

Latina, arum, sacrificia quædam Ioui constituta, ab Latinis populis dicta, quibus ex Albano monte ex sacris carne petere fuit ius cum Romanis, vt inquit Varro Cic. pro Plancio, Quibus municipiis vix iam qui carnem Latinis petant, inueniuntur. Latinae autem, dies conceptius erat. Varro quarto de ling. Latin.

Latini, populi Italiæ in Latio: de quibus Salust. Primo Italiam tenuisse quosdam, qui appellabantur Aborigenes: hos postea aduentu Æneæ Phrygiis iunctos, Latinos vno nomine nuncupatos, Seruius autem ait, Æneam victis Latinis, vt eorum fauorem sibi conciliaret, nomen Latinum, non solum illis non sustulisse, sed etiam Troianis imposuisse.

Latiniensis. Vide LATIYMVS & LATIYM.

Latinus, Laurentum rex, Fauni & Maricæ Nymphæ, aut, vt Hesiodo placet, Vlyssis & Circes filius, qui ex Amata Dauni Rutulorum regis sorore Lauiniam suscepit: quam cum externo genero tradere oraculo iuberetur, Æneæ post excidium Troiæ in Latium delato eam despondit. Qua re intellecta, Turnus qui illam impotentissimè adamabat, tam agrè tulit aduenam sibi præferri, vt ea de causa bellum aduersus Æneam suscepit: cuius is fuit exitus: singulari certamine victus Turnus, viraque exutus, victoriam cum sponsa riuale reliquit. Virg. 12. Æneid.

Latinus Syluius, v. Latinorum rex, regnavit annis quinquaginta.

Latium, Straboni propriè ea pars Italiæ est, teste Plinio libr. 3. cap. 5. quæ inter ostia Tiberis & Circeios interiaceret, millia passuum quinquaginta in longitudinem non excedens: quod postea prolati imperij terminis, Antiquum

Latium est appellatū. Noui verò Latij tractus ad Vulturnum vsque amnè extenditur, diuiditurque in Latium citerius, & vltorius. Citerius Latium & Tiberis ripa Fúdos vsque protenditur: Vltorius à Fundis vsque ad Vulturnum amnem. Dictum autem Latium putatur, quòd illic latuerit Saturnus cum Iouem fugeret. Ouid. libr. 1. Fastorum. Hinc Latius, a. um. & Latinus, na, num. hodie vulgò, *Campania di Roma*, quasi dicas Romæ territorium.

Latiniensis, idem quod Latinus. Cicero de Arrusp. resp. Quòd in agro Latiniensi auditus est strepitus cum fremitu. Significare etiam potest eum qui alibi ortus, in Latio cum Latinis versatur.

Latialis, & hoc le, quod ex Latio est, Cicero, Sicut vti que ferias non Latiales, Latiare se, sed Latinas dixit erat aut Latias. Et Latialis sermo, Romanus & Latinus. Plin. libr. 3. cap. 1.

Latmus, mons Cariz, non procul à Mileto, Endymionis fabula notissimus, quem cum Luna adamaret, in monte hoc dicitur eum sopuisse, vt vnum ab eo osculum auferret: vnde & ipse Endymion Latmius dictus est.

Latoeos, vicus in Alexandria, deriuatus à Latona vocabulo.

Latobrigi sunt populi Heluetiorum finitimi, inter Belgas non longè ab Allobrogibus, quos Laufanenses fuisse coniectura est. Ciuitas est episcopalis prouinciæ Vesontinæ, ac proprio aristiti olim subdita. Vulgò. *Cenx d'aupres Laufanne*. Schudus, *Cletgonu*, Rheuicanus, *V Vallisserlandt* interpretatur.

Latois, idis, patronymicum fœmininum, à Græco nomine *λατο* deductum: quo nomine illi Dianæ matrem appellant, quam & nos, Latonam. Latois itaque à poetis accipitur pro Diana Latonæ filia, quam & Latini Græcorum imitatione Latoniam appellant.

Latomagus, Galliæ Lugdunensis oppidum. Anton. Latomia, locus Romæ in carcere prope Tullianum. Liu. libr. 3. Triumuri carceris Latomiarum intentiorem custodiam haberi iussi. Latomia etiam carcer est Syracusis, in quas (sicuti scribit Cic.) si qui publicè custodiendi erant ex omnibus oppidis Ciciæ deduci imperabantur. In eas Latomias Verres multos ciues Romanos coniecerat, hodie eorum pars adhuc testudinata, *Grotta di S. Nicola* vocatur, vt ex Anonymo refert Ortelius.

Latomia, Straboni, libr. 5. in Gabiorum regione, & libr. 6. Sex insula eiusdem nominis in sinu Arabico.

Latona, filia Cæi Titanis, quæ à Ioue compressa geminam ex eo prolem concepit. Quam rem tam agrè tulit Iuno, vt immisso aduersus illam Pythonem serpente, per totum terrarum orbem pellicem persecuta sit, & ne partui quidem viciniæ quietem, locumve pariendi concesserit, donec illa tandem post longos errores

errores ad Asteriem sororem suam peruenit, in Ortygiam insulam iam permutatam: à qua suscepta, primùm Dianam peperit, quæ euestigio obstetricis officium matri præstitit, Apollinèmq; nascentem suscepit: qui postea adultus, maternæ iniuriæ memor Pythonem sagittis interfecit. Hinc Apollo Latonius, & Diana Latonia dicta est. Similiter Delos, vt ait Seruius, dicta est Latonia, quòd in ea Latona enixa sit Dianam & Apollinem. Quid Latonæ figmento veteres intellexerunt explicat. N. Comes, Mytholog. lib. 9. cap. 6.

Latone ciuitas, vrbs Ægypti, pars Memphidis, vbi Pyramides sunt, & Latonæ templum.

Latoria lex erat apud Romanos, qua cauebatur in eos qui pupillorum bona diriperent, aut eorum bona, malis artibus alienarent.

Latorum vrbs, Ptolem. vrbs Ægypti.

Latopolites nomus Ægypti. Plin.

Latouici, Pannoniæ gens. Plin. & Ptolem.

Latreus, vnus ex Centauris.

Latris, insula Germaniæ, Pli. hodie *Frischnarung* in Prussia, Ortelio.

Laturus sinus, Libyci maris. Mela.

Latuffates, Galliæ Aquitanicæ populi. Plin.

Latuffim, filius Dedan filij Iecian. Genes. 25. Lat. malleatores, siue limatores.

Latymaum, mons Crotonis, vel vt alij Laconia vt scribit scholiastes Theocriti.

Lauare, Lusitanæ oppidum, ad Durij fluminis ostium. Ptolem. *Auero* hodie.

Lauatris, vel Leuatris, Angliæ vrbs. Anton. *Stranemore*. Camdeno.

Lazarus, nomen viri, Luc. 16. Est & nomen cuiusdam alterius à Bethania, amici Christi, fratris Mariæ & Marthæ. Ioan. 11. quem Christus suscitauit à mortuis, ibidem

Lauce, insula in Ponto Borysthenis ostio obiecta, dicta Achillea, quoniam Achilles ibi situs sit.

Laud, Mauritanie Tingitanæ fluius. Plin.

Laudia, Mauritanie Cæsariensis oppidum. Ptol.

Laudunum, Galliæ Belgicæ vrbs. *Laon*, Paradiso. Lauer, Aluerniæ fluius, in Ligerim confluens, vulgò, *Lallier*.

Lauerna, dea, quam Romani coluere, à qua Lauerniones dicti sunt fures, quòd sub tutela deæ Lauernæ essent, in cuius obscuro loco soliti erant inter se furta diuidere. Hinc Lauernalis porta, Romæ dicta est, ab æde Lauernæ propinqua.

Laugala, Armeniæ minoris, in Lauinianèsi præfectura, oppidum. Ptolem.

Langia, fons in Nemæa sylua Arcadiæ, cuius aquis ab Hypsipyle monstratis refectus fuit Græcorum exercitus, cum ad Thebanam expeditionem proficisceretur: alij fluium esse volunt.

Lauiacum, Austriæ vrbs, quæ nunc *Lauffen* dicitur, Lazio teste.

Lauinia, filia Latini regis & Amata; primùm Turno desponsata. Verùm cum Latinus postea Fauni patris oraculis externo eam genero locare iuberetur, denuò eam Æneæ despondit. Qua occasione, orto inter duos potentissimos riuales bello, magna vtrinque edita est strages, donec victus singulari certamine Turnus, viraque exutus, victoriam vnà cum sponsa Æneæ reliquit. Mortuo verò post triennium Ænea, Lauinia, quæ prægnans relicta erat, priuigni insolentiam timens, in syluas profugit, & apud Tyrrheum pastorem diuertit, ibique peperit filium, quem Iulum Syluium Posthumum appellauit, eò quòd post patris funus in syluis natus esset. Hunc tamen postea Ascanius in regnum reuocauit, cum ipse secessisset Albam longam, vrbem à se conditam, Lauinio nouerçæ relicto, quòd illa moriens Iulo Syluio Posthumo filio suo reliquit. Virg. lib. 11.

Lauinium, seu Lauinum, vrbs in Latio, ab Ænea condita, & nomine Lauiniæ vxoris ita appellata. Liu. 1. ab vrbe. Hinc adiectiuum Lauinus. Virg. 1. Æneid.

Italiam fato profugus, Lauiniasq; venit Littora.

Laumellum, insubrum vrbs. Antonin. *Lamello*, Leandro.

Lautium, metropolis Latinorum. Dionys. lib. 5. Rom. histor.

Laura, Siciliae ciuitas, Isac. in Lycophr. Alexandriae Ægypti vicus, Athen.

Laurea, Tullij Cic. libertus, cuius meminit. Plin. lib. 31.

Laurea proprium nomen mulieris.

Laurentia, vxor Faustuli, pastoris Amulij, quæ Romulum & Remum Amulij iussu ad ripam Tyberis expositos sustulit, domique suæ liberaliter, tanquam filios suos educauit. Hæc quoniam vulgato corpore quæstum faciebat, à pastoribus Lupa appellabatur. Vnde factus est locus fabulæ, Romanæ vrbs conditores à Lupa fuisse nutritos. Hæc cum opes multas corrasisset, moriens populum Romanum hæredem reliquit. Vnde diuinos honores promeruit, dieq; festos, quos à nomine eius Laurentalia appellarunt, quibus sacerdotes in Velabro ei sacra faciebant. Varro 5. de Lingua Lat. Vide LAURENTIA.

Laurentius, 1. Laureolus, Laura, & Laurentia Faustuli, Romuli & Remi nutrix, nomina virorum ac mulierum propria, à Laura dicta.

Laurentius, sub Decio imperatore martyr, igne excoctus est, anno salutis 151.

Laurentium, ciuitas Latij, Pici regis opus, non procul à Lauinio: ita dicta à sylua laurea, eo in loco, cum conderetur, inuenta. Huius incolæ Laurentes dicti.

Laurentum, Latij vrbs. Plin.

Laureolus, latro fuit sceleratissimus, eoque no-

mine in crucē sublatuſ & à feris deuoratuſ.
Quæ fabula aliquoties Romæ in ſpectaculis
repreſentata eſt. Et Domitianuſ imperator
hanc fabulam repreſentaturuſ nocentiſſimum
quædam vltimo ſupplicio damnatum in cru-
cem erigi iuſſit, & immiſſa vſa dilacerati, at-
que ita rei verę, nõ fictæ ſpectaculum populo
exhibuit. Martial. in Amphitheatro Cæſariſ,
*Qualiter in Scythica religat⁹ rupe Prometheus,
Affidue nudo peſtore pavit auem.*

*Nuda Galidonio ſic peſtore prauit uſo,
Non falſa pendens in cruce Laureolus.*

Lauriacu Aultriæ oppidū. Anton. *Lorch*, Simlero.
Laurolaninum, vrbs Latij proxima Laurento,
Frontino, Colonia Romana.

Laurion locus in Attica regione, vbi argentum
fodiebatur. Thucyd. lib. 2. & 6. Plutarch.

Laarion, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, Plutarch.
in Sertorio. hodie vulgò *Liria*: aliis *Laurigi*.
prope Valenciam.

Laus, vrbs Laconia, Lao fluuij dicta: Gentile,
Lainuſ. Steph. A Lai quoque vrbe Laconica,
Gentile fit Laus.

Laus, fluuius in ea parte Macedonia, quæ mari
Adriatico proxima eſt, per Apolloniatarum
agrum in mare ſeſe exonerans. idem opinor
cum eo quem Plin. Acanthem appellat. Ptolc.
lib. 3. cap. 13.

Laus Pompeia, Inſubrum vrbs. Plin. hodie *Lodi*.
Lauſonium, Anton. vrbs ad Lemauum lacum,
hodie *Lauſanne*.

Lauſus, filiuſ Numitoris, frater Iliæ Syluiæ, quæ
Amuliuſ patruſ fugato patre occidit. Aliuſ
fuit Mezentij filiuſ, quem Æneas interfecit,
cum parentem vulneratum defenderet. Virg.
lib. 11. Hic fuit ferarum debellator egregiuſ, vt
idem Virgil. 7. Æneidos.

Lauſus equum domitor, debellatorq; ferarum.

Laurulæ, tularum, locus fuit in vrbe Romana
non procul à Iano gemino à lauando dictuſ,
quòd aquas calidas haberet. Varro lib. 4. de
lingua Latina.

Laxta, Celtiberorum in Hiſpania vrbs. Ptolem.
Layanuſ Caluſ, Caſtellæ iudex, ann. ſalutis 882.

Lazi, populi Scythiæ. Steph.

L E

Lea, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Plin.

Leæ, inſula iuxta Cyrenaicam inſulam Aphrica
regionem. Apud Plin. legitur Lea, & inſula eſt
maris Ægei.

Lezi, Pæonica gens, circa Macedoniam, Thu-
cyd. lib. 2.

Leæna, nomen Athenienſis ſcorti. Plin. lib. 34.
cap. 8. Vide LAENA.

Leander, iuueniſ illuſtris ex Abydo Aſiæ oppi-
do in littore Helleſponti ſito, qui cum Erùs
puellæ amore captuſ eſſet, quæ in oppoſiti
littoriſ oppido Sello habitabat, noctu ad eaſi
tranabat. Quod vbi aliquoties non inſœlici-
ter cecidiſſet, iam audacior factuſ, cum mari

tumido & impacato ſe commiſiſſet, vi ven-
torum fluctuumque victuſ, in Helleſponto
ſubmerſuſ eſt. Fabulam hanc, aut fortaliſ hi-
ſtoriam, elegantiffimo carmine apud Græcoſ
proſequutuſ eſt Muſæuſ: à quo Ouidiuſ mu-
tuatuſ eſt argumentum Epiftolarum, Eroſ
ad Leandrum, & Leandri ad Ero. Inde Lean-
driuſ, a, um: vt Leandriuſ Helleſpontuſ, apud
Silium lib. 10.

Leandriſ, Armeniæ minoris vrbs, in Cataonia
regione. Ptolem.

Leanitiæ, Arabiæ felicis gens. Ptolem. & Leani-
teſ ſinuſ, apud eundem.

Learchuſ, Athamantiſ & Inuſ filiuſ, quem pater
furore correptuſ occidit, leænae catulum ſibi
viſuſ interimere. Quod cum vidiffet Ino,
arrepro Melicerto altero filio, in mare ſe
præcipitauit: atque illa quidem in deam
maris mutata eſt, quam Græci Leucotheam,
Latini Matutam vocant: Melicertes autem
in Deum marinum quem Græci Palæmona,
Latini Fortunum nominant. Ouidiuſ ſexto
Faſt.

Lebadia, vrbs Bæotiæ, vbi Orchomenuſ & Ce-
phifuſ amneſ, arundiniſ tibialiſ fertilitate
nobiliſ. Pauſan.

Lebana, nomen viri. 1. Eſd. 2. Lat. Luna, ſiue albe-
do, aut thuſ, vel later.

Lebaoth, ciuitaſ ſortis Iudæ. Ioſ. 15. Lat. Leænæ,
ſiue cordiſ ſignum aut ad introituſ.

Lebeduſ, Ioniæ ciuitaſ, à Colophone 120. ſtadia
diſtans. Hic ſcenicorum hiſtriorum colle-
gium fuit, qui in honorem Liberi patriſ lu-
dicra certamina quotanniſ edebant.

Lebna, locus in deſerto, vbi xv i i. Iſraëlitaruſ
manſio fuit, egreſſorum de Remmò Phareſ,
Num. 33. Eſt & ciuitaſ ſacerdotum in tribu
Iudæ. Ioſ. 10. Dicitur & Lebana. Ioſ. 15. idem ſi-
gnificat quod Lebana.

Lebona, nomen oppidi. Iudic. 12. idem. Lebui,
Galliæ Ciſalpinæ populi. Plin.

Lebuni, Hiſpaniæ citerioriſ populi. Plin.
Lebynthuſ, inſula maris Mediterranei. Vna ex
Cycladibus Ouid. 8. Metam.

*Dextera Lebynthoſ erat fecundaq; melle
Calydna:*

Lecha, nomen loci. 1. Paral. 4. Lat. ambulans, vel
vadens.

Lechæum, portuſ Corinthi, ad ſinum Cryſſæum
ſiue Corinthiacum, qui Iſthmuſ Pelopon-
neſi ad Occidentem alluit. Nam alteruſ, qui
ſinu Saronico ab Oriente alluitur, Schænun-
tem appellant, Papiniuſ,

Cura Palamoniſ ſecluditur vnda Lechæo.

Lechi, locus cui Samſon ſic nomen indidit. Iu-
dic. 15. Lat. maxilla, quod ibi maxillam proie-
ciſſet.

Leci, filiuſ Semidæ filij Galaad filij Machir filij
Manaſſe. 1. Paral. 7. Lat. lex, ſiue doctrina, aut
aſſumptio mea.

Lecum,

Lecum, ciuitaſ quæ Nephthaliæ tribuſ terminuſ
eſt. Ioſ. 19. lat. reſurgens, ſiue confirmans, aut
ad reſurgendum, vel confirmandum.

Leda, Theſtij filia, Tyndari Laconia regis vxor,
quam cum Iupiter adamaret, trãſformatuſ in
cygnum cum ea concubuit, cum iam antea ex
Tyndaro grauida eſſet. Expletis itaque legiti-
miſ menſibuſ, Leda duo peperit oua: ex quo-
rum altero nati ſunt Pollux & Helena, ex altero
Caſtor & Clytemneſtra.

Ledan, ſiue Leedan, vir de cognitione Gerſon fi-
lij Leui. 1. Par. 23. & 26. lat. pro voluptate, ſiue
deuorans iudiciuſ, ſiue pro ornatu, vel testi-
monio: aut trãſituſ vel deprædatio earum: aut
Syriacè, ad tempuſ.

Legæa, vna ex Nymphis, à cantuſ ſuauitate
dicta.

Legerda, vrbs Armeniæ maioris, in Antena re-
gione, non longè ab Euphrate fluuij. Ptolem-
æo lib. 5.

Leges, Aſiæ populi, qui vna cum Gelis habitant,
ad Hircanum mare. Plutarch. in Pompeio.

Legio ſecunda Auguſta, Britanniæ vrbs. Ptolem-
æo lib. 2. vulgò *Leſkerd*.

Legio ſecunda Auguſta, vrbs in littore Maurita-
niæ Cæſarienſiſ. Plin.

Legio Septima Germanica, ponitur in Hiſpania
Tarraconenſi inter Aſturuſ à Ptolemæo, Va-
ſæo, *Leon* eſt hodie.

Legio Decima Germanica, Ptolemæo in Panno-
nia ſuperiori eſt, iuxta Danubium, & decima
quarta ſupra Budam.

Legna, Galatiæ vrbs. Anton.

Legum, Sicilia vrbs, circa Lilybaeum promonto-
riuſ. Ptolem.

Leheman, ciuitaſ in tribu Iudæ. Ioſ. 15. lat. panis
eorum, aut pugna vel bellum eorum.

Leituſ, vnus ex quinque Bæotorum ducibuſ qui
ad Troiam profecti ſunt. Homer. lib. ſecundo
Iliad.

Lelannoniuſ, ſinuſ Britannicuſ. Ptolem. lib. 2. ca.
3. Lemanoniſ tamè legitur in antiquo exem-
plari.

Lelapſ, nomen canis Actæoniſ apud Ouid. 3. Me-
tamorph. *ex trux. cum Lelape Theron.*

Leleges, Aſiæ populi, origine Græci, ita dicti, quaſi
λελεγεινοί, eò quòd diuerſi è lociſ collecti eſ-
ſent. Hi primuſ inſulaſ tenuerunt: indeque in
continentem tranſgreſſi, partim in Myſia ad
Adramytenum ſinuſ conſederunt: partim in
eo Ioniæ tractu, qui Caria eſt proximuſ: vnde
etiam Pliniuſ tradit, Miletuſ Ioniæ totiuſ
caput, Leleheida olim fuiſſe appellatam. Lele-
gum originem nonnulli ad Theſſalioſ reuol-
vunt: è quibuſ eſt Seruiuſ, explicans illud Vir-
gilij 8. Æneid.

*Hic Lelegas, Carãſque, ſigittiferòſque Gelonoſ
Finxerat.* Plin. verò libro 4. ca. 7. Lelegas olim
appellatuſ fuiſſe ait, quos poſtea Locroſ Epic-
nemidiuſ nominarunt, per quos Cephiſſuſ

ſuſ amniſ in mare illabituſ. Euſtathiſ *λελεγεινοί*
multis ex lociſ confluxiſſe exiſtimat atque in-
de etiam nomen accepiſſe: quod etiam nõ ob-
ſcurè innuit Strã. li. 7. Ariſtoteleſ autem Lele-
gum appellatiõnem ad Lelegẽ quendam Leu-
cadiuſ refert, cuiuſ nepotem ex filia tradit
fuiſſe Teleboam.

Lelegum, vrbs in Icaria eſt, Megalopolis poſtea,
tertiò Aphrodiſiaſ dicta. Steph.

Legouia, Scotiæ regio, quam H. Boethiuſ. *Lēnos*
vocat.

Lelij, iuxta pontum Euxinum populi. Orph.
Lemanuſ lacuſ Allobrogum, Geneuã & Lauſan-
nam vrbeſ alluens, Rhodanuſque fluuiũ im-
permiſtiſ aquis trãſmittens. *Le Lac de Geneue
ex Lauſanne.*

Lemannoniſ. Vide LELANNONIUS.

Lemannuſ, Celſarum rex. Manetho.

Lemba, Syriæ oppidum. Ioſeph. antiq. lib. 13. ca-
pit. 23.

Lemigiſ Thrax, Exarchuſ Iſtolia vr. anno ſalu-
tiſ 610.

Lemnoſ, inſula maris Ægei, Thraciam à Septē-
trione, ab occaſu Athon montem habens, fa-
buſoſo Vulcani caſu nobilitata. Eadem & Hy-
pſipylæa dicitur, à filia Thoantiſ eiudem no-
miniſ, quæ in hac inſula regnauit. Hinc dedu-
citur Lemniuſ, adiectiuuſ: vt Lemnia turba,
apud Ouidiũ in Ibin. Saxa Lemnia, apud eũ-
dem 5. Triftiuſ Lemnia mala, id eſt ingentia
& inaudita, qqualia Lemnuſ afflixiſſe dicuntur.

Lemnia terra, quæ in Lemno inſula effoditur,
de qua Galen lib. 9. ſimpl. & Dioſcorideſ. Ho-
die *Lēnoſ Stalimonoſ* Turciſ & Italiſ vocatur.

Centum millibuſ paſſuum in circui-
tu (vt Bordoniuſ refert) patet. Plana, ſi cum circumia
centibuſ inſulibuſ eam conferaſ, videtur. Qua
Orientalem plagam aſpicit, aridam & frugi-
buſ minus idoneam: inter meridiem & Occa-
ſum verò vbi humidior extat, fertiliorem eſſe
ſcribit Belloniſ. Vrbeſ in ea olim Myrina &
Ephēſtiaſ. Hæc hodie prorfus deſerta eſt, &
Cochino appellatur. Illa parui nominis nunc
oppidum, in peninſula, anguſto iſthmo inſule
iuncta, poſituſ, *Lemnoſ* appellatur. In hac inſu-
la Labyrinthuſ fuiſſe tertiuſ ab Ægypto, eiũ-
que ſuo tempore adhuc reliquiaſ extiſſe, Pli-
niuſ auctoſ eſt. Sed Belloniſ eiũſ veſtigia di-
ligenter quærens, nulla eiũ� illi prorfus viſa
eſſe, nec incolarum quenquam reperiſſe, qui
aliud quàm ruinaſ quaſdam indicare poſſet,
inueniſſe ſcribit lib. 1. Obſeruat. ſuarum.

Lemouiceſ, Plinio, vel Limouici, Ptolem.

Galliæ Aquitanicæ populi, Pictonibuſ vicini.
hodie *Limofinoſ*, horum vrbs primaria Lemo-
uicum, vulgò *Limoges*. Alij autem apud Cæ-
ſarem ſunt Lemouiceſ in Armorica. *Leon*, Ca-
naliſ.

Lemouij, Germaniæ populi, Tacit. *Mechlenbur-
ger*, Ortelio.

Lemæus, vicus quidam. Steph.
 Lemures, larvæ nocturnæ, & terrificationes imaginū & bestiarum, inquit Nonius Ouid. 5. Fast. *Mox etiam Lemures animam dixere silentum.*
 Et Vulcanus Lænius dictus est à Lemno infula, in quam à matre Iunone simul atque natus fuit præcipitatus est ob deformitatem.
 Lemuria, festa erant Lemuribus sacra, quæ cum celebrabantur (id autem erat mense Maio) templa omnia claudebantur, nuptiæque omnes infaultæ putabantur: quæ res locum fecit proverbio, *Malum mense Maio nubere.* Ouid. 5. Fastor.
Ritus erat veteris nocturna Lemuria sacri Inferias tacitis manibus illa dabant.
 Et paulo post,
Fana tamen veteres illis claufere diebus, Ut nunc ferali tempore aperta vides.
Nec vidua tadis eadem, nec virginis apta.
Tempora: quæ nupsit non diuturna fuit.
Hac quoque de causa (si te proverbia tangunt) Mense malas Maio nubere vulgus ait.
 Lena meretrix. Vide LAENA.
 Lenæus, vnum ex Bacchi cognominibus *Λαίης* hoc est, à torculari, siue lacu impositum unde Lenaicus & *Λαιικός*. Est etiam vicus quidam.
 Lenas Pontianus, consul cum Antonino Rufino, anno ab vrbe 883.
 Létienfès, Alemannici (r. Vindelicæ, vt Schudus interpretatur) populi. Ammian.
 Lentini, seu Lentuli. Romani quidam cognominati sunt à lente, vt Cicerones à cicere. A quibus denominatum Lentulitas. Cic. ad Appium lib. 3. Vllam Appietatem, aut Lentulitatem valere apud me, plus quam ornaméta vir tutis existimas?
 Lentudum, Pannoniæ superioris vrbs. Pto. *Lurberg* hodie, Lazio.
 Lenus, regio Pifarum.
 Leo Isaurus, LXXI. Roman. imperator, anno salutis 719. Apud Pontificem pluribus egit, imagines vt aboleret Cui Papa restitit: perque vniuersum orbem scripsit, ne imperatoris iussionibus obedirent: & in apertam rebellionem plurimos adduxit. Blond. lib. 10. Idem Constantinopoli imagines sanctorum deponi, in foro igne incendi, non obedientes interfici iussit. Blondus.
 Leo, imperator Orientis, anno salutis 459. Olybrium Romam misit, vt viuentem Anthemio purpuram indueret. Diac. Pompo Leonē iuniorem in consortem imperij assumpsit. Cass.
 Leo III. Romanorum imperator LXXXIII. anno salutis 778. In Saracenos Syriam inhabitantes incursionem fecit. Blond.
 Leo v. imperator Constantinopolitanus IIII. anno salutis 814. Is Chrimum, Bulgarorum regem ex parva victoria elatum, qui Constan-

tinopolim exercitum duxerat, eruptione facta interfecit, Bulgarosque repulit. Occisus est autem à Michaelē Baldo domesticorum Comite, qui per arma ad imperium sublatus est, anno salutis 817.
 Leo VI. Basilij imperatoris filius, Constantinopolitanorum imperator XI. Hic Bulgaros desciscentes Turcarum auxilio primò vicit. Verū ab his postea per inanes inducias delusus, magna clade affectus est. Inde in Saracenos classe comparata, Nicetæ ductu, egregiam victoriam peperit. Egnatius.
 Leochares, Sculptor eximius, qui authore. Plin. lib. 36. cap. 5. vnus fuit eorum qui calauère Mausoleum.
 Leogoras, Andocidæ rhetoris pater fuit. Suidas.
 Leomomiges, canes Arcades ex canib. & Leonibus prognati.
 Leo XLIII. Romanorum episcopus, anno salutis 442.
 Leo II. Romanorum pontifex LXXVIII. anno salutis 681.
 Leo III. Romanorū episcopus, anno salutis 776. Hunc Paschalis Primicerius & Campulus armatis stipati, in Letania maiori interceperunt: quem prosternentes, linguam pars descucit, pars illum excæcatura digitis oculorum concava effodiebat. Qui recepto visu, vt aiūt, miraculo, ad Carolum Francorum regem fugiit: à quo & sedi restitutus est. Blond. li. I. decad. 2. Platina. Hic Leo iuramento ab obiectis criminibus se purgavit, Carolo Romæ causas audiente. Emil. lib. 3.
 Leontius, nobilis fuit statuarius, qui Olympiæ fecit stadiodromon astylon: aliæque opera quæ commemorantur à Plin. libro 34. capit. octauo.
 Leontius, quidam fuit Tripolis Lydiæ episcopus ex Mœlia ortus, de quo vide Suid.
 Leontius, Antiochenæ præful ecclesiæ, cum presbyter esset, dignitate priuatus est, quia cū muliere, Eustalia nomine, degēs, & turpem suspicionem celare volēs, genitalia sibimet noscitur abscidisse, ac deinceps quidem fiducialiter cum ea muliere viuebat. Postea verò imperatoris Constantij studio in Antiochena ecclesia ordinatus est episcopus. Qui autem cū esset Arianus occultus, videns diuinos sacerdotes, & populum, & alios dicentes, Gloria patri, & filio: alios, Gloria patri per filium, & spiritui sancto: ipse sub silentio dicebat orationem: & nihil aliud audiebant astantes, nisi cūm diceret, In secula seculorum. Sed quia etiam contra milites veritatis acuebatur, non nisi hæreticos prouehabat, celabatque pestē, modò timore populi, modò formidine imperatoris, qui filium Dei dissimilem patri prohibuerat dici. Theod. li. 5.
 Leontiscus, Mamertinus quidam pyctes fuit, ex argumento Acrochersites cognominatus, tā-

to cor

to corporis robore, vt summis aduersarium manibus arripiens, non prius eum desereret, quam deficientem sentiret, Suid.
 Leo III. Pontifex Romanorum CI. ann. sal. 846
 Leo V. Romanorum Pontifex CXXVII. à Chrystoporo (qui postea pontifex factus est) XL. die vinculis est iniectus, anno salutis 904.
 Leo VI. Romanorum pontifex CXXXII. anno salutis 929.
 Leo VII. Pontifex Romanorum CXXXI. anno salutis 937.
 Leo VIII. Pontifex Romanorum CXXXI. anno salutis 865.
 Leo IX. Pontifex Romanorum CLII. anno salutis 1049.
 Leo X. Pontifex Romanorum CCXIII. anno salutis 1513.
 Leo Iunior, COS. solus anno ab vrbe 1227.
 Leo Nomenclator, gener Theodori Romanæ ecclesiæ primicerij. Blond. lib. 2.
 Leo Byzantius auditor Platōnis, sophista nobilis, Philippo cōtra Byzantium veniētē occurrēs, Dic age (inquit) Philippe, quæ te causa trahit oppugnati nostra mœnia? At ille, Amor, inquit, tuæ patriæ, qua vti potiar, veni. Leo excipiens respondit. Atqui instrumento musico, non bellico, amantibus opus est. Hæc ex Philostrato Suidas ait, Philippū, quum Leonem in expugnatione Byzantij, præter cæteros aduersantē haberet, epistolas ad Byzantios scripsisse, calumniæ plenas: si voluisset tantum dare pecuniæ Leoni, quantum petebat, iam dudum vrbe fuisse potitum. Cives hoc accepto, domum eius circumsteterunt: ille sibi metuens, laqueo vitam finiuit, parum Philosophicè. Suid. Hic Leo Byzantius olim venit Athenas, populo inter se dissidente de concordia suafurus: qui vbi visus pusillus, derisui habitus est. Quid, inquit, viri Athenienses, si vxorem meā videretis, quæ tantilla est, vt vix me genu tenus peringat? Maior hinc sublatus est risus. At dixit excipiens: Nos tantoperè pusillos & breues, si inter nos dissidium esset, vix oppidum Byzantium capere posset. Plut.
 Leochrates. XVIII. Atheniensium princeps, regnavit annis X. anno ab vrbe 42.
 Leochorion monumentum fuit ab Atheniensibus in medio Ceramico erectum. nā cum Attica vniuersa maximè fame laboraret, vnumque hoc ab oraculis ostenderetur remedium si quis suos liberos immolaret: inuentus est Leos quidam Orphei filius, qui tres filias suas virgines Pasitheam, Theopē, & Eubulen tradidit immolandas: cuius beneficij memores Athenienses monumentum in Ceramico erexerunt, quod Leochoron appellarunt. Suid.
 Leodamas, martis, Philosophus mathematicus.
 Leodium, Germaniæ inferioris vrbs maxima, olim Eburonum Augusta, ab Ambiorige rege, propter casam in ea valle Legionem Ro-

monam, Legia dicta & fundata dicitur. Corrupto deinde vocabulo, Germanis *Lutich*, aliis Leodium, & *Liege* vulgò dicitur. Ad tertium à Tungris militare, qua meridiem spectat, tanto murorū cingitur ambitu, vt altissimos complexetur montes, vitibus confitos. Deinde in latissimam excurrit & apprehendit in valle planiciem, in qua tria flumina Vta, Vesa & ambluaria in Mosam fluunt, amœnissimæq; efficiunt insulas, ædificiis exquisitiss. ornatas, ita vt ad voluptatem nihil hic desit. Habet Leodium ad meridiem Arduennā syluam totius Galliæ maximam. Ad larus oppositum Tungros Centrones versus est ager Hæbanicus, vsque adeo gleba fertili, adhæc pomis & nucibus omnis generis abundans, vt de præstantia cum Sicilia certare possit. Iuxta ciuitatem effodiuntur nigri lapides qui modico ligno accensi, calidissimum ignem præbent. Aer temperatiss. est & saluber. Mosā fluuius secatur per medium. Hub. Thomas.
 Leon, Eubææ insulæ promontorium. Ptolem. *Cabo mantello* hodie, Sophiano.
 Leon, Phœnicia: fluuius, Ptolem. item Cretæ & Co. insulæ promontorium. Apud eundem, & Heraclidem politis.
 Leona. Vide POLEMONIVM.
 Leonata, Pannoniæ Saviæ vrbs. Anton.
 Leonatus, vir nobilis fuit ex Macedonia ducibus Philippi ex materno genere consanguineus, vna cum Alexandro educatus. Suid.
 Leonica, vrbs Hispaniæ in Heditanis. Ptolem.
 Leonicensis, Hispaniæ citerioris populi. Plin.
 Leonidas, nobilis Spartæ, deinde Lacedæmoniorum rex, qui aduersus Xerxem penè incredibilia egit. Hic cōmilitonibus dicebat, Pergite animo forti, hodie apud inferos fortè cœnabimus. Cecidit ad Thermopylas, cū illas angustias custodiret quadringētis solum militibus, cuius cor excidens Xerxes, pilosum inuenit. Plut. Parall.
 Leonides, Alexandri pædagogus, parum probatus. Quintilianus.
 Leonina Roma, ab imperatore Henrico capta, anno salutis 1083.
 Leonogildus, Gothorum rex, Sueuorum reliquias ex Hispania eiecit, anno ab vrbe 1326.
 Leontharna, ciuitas Bœotiæ, Lycophr.
 Leontini. Vide ARGVRA.
 Leontium, ciuitas Sicilia: Ptolem.
 Leontius, LXXVI. Romanorum imperator, anno ab vrbe 1448.
 Leontius, COS. cum Salustio, anno ab vrbe 1096.
 Leontocephale, Phrygiæ munitiss. castellum. Apian. Plut. in Themistocle.
 Leontopolis, Phœnicia: vrbs circa Sidonem. Strab. Item Ægypti oppidum, Ptolem. Est & Ifauriæ & Hellenoponti vrbs.
 Leopoldus, Austria: dux, cepit Viennæ Iohānem fratrem Richardi Angliæ regis: Polyd. lib. 14.

L. 3.

Leos, Orphei filius. Vide LEOCHORION.
 Leóthenes, nomen viri, qui cum sponsus esset, & Laicum bellum concitasset, interfectus est. Ob eius amorem sponsa, Demotionis Areopagitarum principis filia se interfecit. Hieronymus contra Iovinianum. Suid. ait, Bello contra Macedones lapide percussus in prælio cecidisse.
 Leosthenium, Bosphori Thracici sinus. Steph. vulgò *Sthenion*, vt Gillius tradit.
 Leóstratus, Atheniensium imperator, anno ab vrbe 86.
 Lepadúsa, siue Iopadúsa, insula Sicilia, à patellis ostreorum genere dicta, quasi Patellaria.
 Lepánthum. Vide NAFPACTVS.
 Lepethymus, mons in Lesbo insula. Plin.
 Lepidotum, Ægypti vrbs. Ptolem.
 Lepinus, mons Italiae. Columel.
 Lepontij, populi sunt Alpini, Salassis finitimi, ex comitatu Herculis ibi relictí, quòd membra haberent niue præstata. Plin. lib. 3. cap. 20. Apud eos oritur Rhenus fluius, vt testatur Cæsar bel. Gall. lib. 4. Rhetos habent ab Ortu, Insules ad Meridiem, Salassios Sedunósq; ad Occasum, Heluetios ad Septentrionem. De his Glareanus in Cæsarem. *Rhinwald*, Schudo.
 Léprium, Pli. oppidum in Achaia prope Alpheum amnem: dictum à lepra, qua curabantur ibi quondam de flumine mergentes: vel à lepro heroè, quem occidit Hercules. Hinc lepriatæ populi. Est & aliud leprinum (aliàs leprum) in Arcadia, ait Cicer. lib. 6. ad Atticum, Steph. in Macisto, Phryxam urbem in lato monte sitam esse scribit versus orientem.
 Lepsemandus, oppidum Cariae. Steph.
 Lepteacra, promontorium Indiae, quod alij Drepanum vocitauerunt. Solinus. Ægypti item promontorium ad sinum Arabicum. Ptolem.
 Leptimes, Atheniensis orator fuit nobilis: qui quum liturgiarum onus ad paucos, eosque tenuioris fortunæ rediisse videret, potentioribus ferè omnibus immunitate donatis, tulit legem, vt sublato iure immunitatis, liturgiarum sumptus ex æquo à ditioribus suppeditarentur. Quam legem oppugnat Demosthenes ea oratione quam aduersus Leptinem inscripsit.
 Leptis, Africae minoris, quæ Zeugitana provincia dicitur, duarum urbium nomen est. Est enim Leptis minor, quæ Sarrana cognominatur à Sarranis Phœnicia. Altera trans Syrtim minorem sita, iuxta Ocam oppidum, Magnæ cognomen habet: illam Neapolim dici existimant. Hæc Vadianus, Melæ enarrator. Strab. lib. 17.
 Lepydni vxor fuit Methymna, Macatis filia. Steph.
 Leria, vna ex sporadibus insulis apud Strab. *Lero* hodie, Sophiano.
 Leria, Hedetanorum vrbs in Hispania Tarraco-

nenfi. *Liria* vulgò, vt ex Clusio & Morali refert Ortelius.
 Lerina est insula provinciae Narbonensi adiacens, è regione Antipolis. Plin. lib. 3. cap. 5.
 Lerina, Stœchadum insularum vna quæ postea Lirinum, & in ea Lirinense monasterium. Hodie S. *Honorati* nomen habere, scribit P. Massonius.
 Lerna, Laconicæ vrbs, in Peloponneso. Ptol.
 Lerne, siue Lerina, lacus in agro Argiuo, Herculis labore notissimus: qui in eo Hydram lerneam fertur interemisse, vicinæ omni regioni adeò infestam, vt locum fecerit proverbio *λέρνη κριών*, hoc est lerna malorū. Est & fluius eiusdē nominis per Prasias in sinum Argolicum illabens. Strab. lib. 8. Hinc lernæus, a, um.
 Lerne, oppidum in sinu Argolico. Pompo. lib. 2.
 Leros, quæ & Ieria, insula in Icario mari. Strab. lib. 2. 4. Insulani Ierij dicuntur, qui olim corruptissimis moribus fuisse perhibentur. Hinc illud Phocylidis: *λέροι κραι εχ ο ρδη, ε ε πέντες πλην παιτεοιλίεε λέρα*, hoc est, Leri mali, non vnus quidem, alter verò minimè, sed vniuersi excepto Patrocle: etiam Patrocles lerijs, &c. Leros, maris Ægei insula, in ora Cariae. Plin.
 Lertosa, Ptol. lib. 2. cap. 6. Hispaniæ vrbs: Straboni, Tortosa: hodie Tortosa dicitur.
 Lesa, Sardinia vrbs. Ptolem.
 Lesbos, modò *Metelin*, insula in mari Ægeo, Æolicarum urbium metropolis, quæ olim vniuersæ Troadis imperium obtinuit. Ambitus eius stadiorū centum supra mille, à Borea in Austrum protensa, quingenta & sexaginta stadia longitudinis habens feraci agro, & multa materia ad classes conficiendas idonea. Vrbs in ea fuere memoratu dignæ Mitylene, à qua nunc tota insula Mitylene vocatur: & Pyrrha, in occidentali littore sita. Fuit & Erethos, & Antissa cum portu, & Methymna. Dicta Lesbos ab vrbs nomine, quæ in ea potentissima fuit: siue à Lesba, Iapeti filio, qui in eam insulā nauigauit. Hinc lesbis, a, um: vt lesbium vinum, & lesbous. Horat. 1. Carm. Item lesbis, dis, hoc est, mulier ex lesbo. Sappho apud Ouidium in Epist.
 Lesem, i. Nomen vel peneis, aut ipsi nominato vel posito, aut Iygius lapis pretiosus. nomē vrbs in tribu Ater, in possessione verò Dan, Ios. 19. quæ & Lais dicitur, & Dan. Hæc ea putatur à plerisque, quæ tandem à Philippo Tetracha, senioris Herodis filio, in honorem Tiberij Cæsarea Philippi appellata, vulgò à Barbaris nunc *Bellina* vocitatur.
 Lesem-dan, vrbs quæ Dan, & Lesem, & Lais dicitur, Ios. 9.
 Lessa, vicus Argiæ; Pausan.
 Léstorum, regio Indiae extra Gangem, cuius incolæ syluestres esse dicuntur, & in specubus habitare. Ferūt in eo esse coruos albos & psittachos,

tachos. Ptol. li. 7. Hodie regnum *Pegu* dicitur.
 Lestrigones, vide LAESTRIGONES.
 Létyrus, fluius Cherfonnesi Steph.
 Letæus Nicarchus, vir clarissimus, ex illis qui cū Alexandro Magno militarunt. Steph.
 Letandros, Ægei maris insula. Plin.
 Letanum, vrbs in Propontide, ab Atheniensibus condita. Diodor.
 Lete, vrbs Macedoniae, à latronæ templo in vicinia.
 Lethæus, fluius Asiae, ortum habens à Pactio Ephesorum monte, & circa Magnesium vrbs in Mæandrum influens. Strabo libro 14. Est & lethæus alius in Creta insula non procul à Gortyne. Strab. lib. 10. Sunt & alij eiusdem nominis fluij, qui recēsentur ab eodem Strabone.
 Lethes, fluius inferiorum apud poetas, cuius aquam si quis gustasset, omnium statim præcitorum obliuisci eum voluerunt. Idcirco *λεπτες λάθηε*, hoc est, ab obliuione nomen creditur accepisse, quoniā morientes præterita omnia tum dicta tum facta obliuioni tradunt. Constat autem reuera Lethæ, amnē in Africæ esse, circa extremum Syrtium cornu, Berenice vrbs alluentem. Verum quoniam terræ hiatus absorptus, & occulto meatu per aliquot lapsus millia, circa Berenicem magna aquarum copia erumpit, persuasum fuit accolis, ab inferis eum emergere. Inde Lethæus, Lethæa, Lethæum.
 Lethon, Africae fluius in Cyrenaica regione. Plin.
 Leti, Gallica natio, apud quam Magnesium imperatorem vixisse scribit Zosimus.
 Letini, Siciliae populi. Cicero, in Verrem.
 Letoa, Libyci maris insula, prope Cretam. Prolé.
 Letoeus, Alexandriae vicus. Steph.
 Letreni, Elidis oppidum. Pausan.
 Letus, Liguria mons, Liu. & Val. Max. quæ *Leander L'Alpi del Pellegrino* appellat.
 Letuspolis, Ægypti vrbs & Nomus. Ptolem. Steph.
 Leuaci sunt populi inter Belgas, sub imperio Neruiorū proximi Grudijs, Pleumosijs, Cordumis, & Centronibus. hodie Louanium Becano sunt qui Stusam, Ardemburgum, Axellam & Oostburgum, Flandriæ oppida habitāt.
 Léuana, dea quæ pueris præerat de terra leuandis. August.
 Leuca, Salentinorum vrbs. Strabo. Ioniae etiam oppidum, circa Thermodontem. Pompon. Insula item Cretica contra Cydoniam, Plin. Insula Indiae intra Gangem, Ptolem. Argiuorum oppidum, Polyb.
 Leuca ore, Ptolem. id est: Albi montes, Plinio, in Creta insula sunt. *Madara* & *Spachia* hodie vocari scribit Bellonius.
 Leucadia, peninsula contra sinum Ambracium, opera accolarum à continente abscissa, arenæ-

que accumulatione rursus continenti reddita. Pomponius lib. 2. Hæc etiam Neritis appellata fuit Plin. lib. 4. c. 1. Hinc Leucadius dia, dium.
 Leuca, insulae quinque appositæ Lesbo. Plin.
 Leucæthiopes, Plin. lib. 5. cap. 7. populi, qui primi omnium cum Libyægyptijs in interiori ambitu Africæ ad Meridiem versus, superque Getulos, interuenientibus desertis, habitant. A quibusdam Leucæthiopes, & Libyæ Ægyptij scribitur: quod Hermolao non placet.
 Leuca Napæ, Marmaricæ vicus. Ptolem.
 Leuca Stylæ, i. albæ columnæ, locus circa Cariam. Herodot.
 Leucagus, vir interfectus, excussus curru, apud Virg. li. 10. Æneid.
Excussus curru, moribundus voluitur armis.
 Alij scribant Lucagus.
 Leucaristus, Germaniæ vrbs. Ptolem.
 Leucarum, Angliæ vrbs. Anton. *Lechar*, Camdeno.
 Leucas, adis, oppidum in Leucadia peninsula, olim Neritum appellatum. Plin. libro 4. cap. 1. Quinetiam Strabo totam peninsulam, siue (vt ipse appellat) insulam (aliquando enim humano opere à continenti fuit abscissa, & rursus arenæ alluione eidem annexa) Leucadē appellat, eodem, quo oppidum, nomine. Leucadem (inquit libro 10.) in insulae formam redegerunt, & in eum locum transportato Nerito, qui quondam fuerat Isthmus, nunc verò fretum, & Euripus est, ponte iugabilis, mutato nomine dixerunt Leucadem, sumpto, vt reor, à Leucate vocabulo. Ouidius Metamorph. lib. 15. *Leucada continuam veteres habuere coloni: Nunc freta circumueunt.* Est item Leucas Epiri promontorium, & insula Ptolem. Strab. Melæ. Hodie, S. *Maura*.
 Leucas, ciuitas Phœnicia, Balanæ prius dicta, Steph.
 Leucasia, insula Tyrrheni maris, contra Paestannum sinum, sic dicta à Syrene ibi sepulta. Plin.
 Leucasius vicus, in Arcadia est. Pausan.
 Leucasps, vnus ex comitib. Aenæ, natione Lucius, vna cum Oronte in Tyrrheno mari tempestare submersus. Virgilius 6. Æneid.
 Leucasps, Libyæ Nomi portus. Ptolem.
 Leucares, tē, promontorium est Acarnaniæ, ad sinum Ambracium, Apollinis templo nobile, à petræ candore nomen habens. Virgilius tertio Æneid.
 Leuce, oppidulum in finibus Ioniae & Aeolidis, non longè à Smyrna, olim insula. Plin. libro 5. cap. 29.
 Leuce, insula Ponti exigua, Borysthenis amnis ostio obiecta, quæ, quòd Achilles in ea sepultus fuerit, alio nomine vocatur Achillea. Plin. lib. 4. cap. 13. Aliud item huius nominis oppidum in Italia, stadiis quingentis à Tarento distans, Lucanus lib. 5.

-*Secreta que littora Leuce.*
 Leuceacte, id est, Album littus, prius vocabatur quæ post Laodicea, Syriæ vrbs. Steph.
 Leuci, Galliæ Belgicæ populi, Treuiris & Mediomatricibus finitimi, iaculandi peritissimi. Lucanus lib. 1.
Optimus excussio Leucus, Rhemusq; lacerto.
 hodie Tullenses dicuntur. Ciuitas est episcopalis in Lotharingia regione. Toul. hodie. Leuci etiam, Peloponnesi in Laconica sunt apud Litium.
 Leuciana, Hispaniæ vrbs, inter Emeritam & Toleum. Antonin.
 Leuci camini in Marmarica vicus. Ptolem.
 Leucimna, Corcyræ insulæ promontorium. Thucyd. *Cabo blanco*, hodie Sophiano.
 Leucippides, id est, filia Leucippi, à Castore & Polluce raptæ, Phœbe & Elaira, ex Aphydnis ciuitate Laconica.
 Leucippus, philolophus, qui omnia pleno & inani constare dixit. Cic. Tuscul. quæst. libro quarto.
 Leucippus VIII. Sicyoniorum rex, regnauit annis 53.
 Leuco, Bosphori rex, anno ab vrbe 360.
 Leucoarhiopes. Vide LEUCAETHIOPES.
 Leucobagi, siue Leucogæi. Plin. libro 35. capit. 15. colles in Italia, in Neapolitano Campanoque agro, inter Puteolos & Neapolim, in quibus inuenitur alicæ simul & sulphur. Sunt etiam Leucogæi eidem Plinio libro 31. capite 2. fontes inter Puteolos & Neapolim, qui oculorum claritati & vulneribus medentur, dentibusque firmitatem afferunt. Leandro, Lunnæ.
 Leucola, portus Cypri insulæ, apud Strabonem. Leucolæ quoque meminit Plin. vbi gagatem lapidem reperiri tradit.
 Leucolithi populi Lyconia. Plin.
 Leucon, Africae vrbs circa Cyrenen. Herodot.
 Leucopolis, oppidum Asiæ in sinu Doridis. Plin. lib. 5. cap. 29.
 Leucolla, Plin. promontorium Pamphylia, Lyciæ conterminum. Est & insula prope Cyprum: & quidem in mari Lycio.
 Leucon, rex Ponti, à fratre Oxylocho necatus, quod eum eius vxore adulterij & incestus confuetudinem haberet. Ouid. in Ibin,
*Aut pia, te caso, dicatur adultera: sicut
 Quæ cecidit Leucon vindice, dicta pia est.*
 Leucônis, lacus Bœotiæ, qui alias Couias, vel Copea. Vide COPAE.
 Leuconius, fons in Arcadia. Pausan.
 Leuconum, Pannoniæ vrbs. Anton.
 Leucopetra, Cice. Philip. 1. promontorium agri Rhagini: à candore nomen habens.
 Leucopetra, montium pars, quæ Parthiam ab Hyrcania distinguit. Polyb. locus item circa Arabiam. Plin.
 Leucopolichna, Laonico, Sarmatiæ Nigræ vrbs.

hodie Leopolis, & vulgò, *Lempurch.*
 Leucopolis, vrbs in Doridis sinu. Plin.
 Leucopyra, Antiochidis tribus gens. Hesyech.
 Leucófia, insula contra Pæstanum sinum, in mari Tyrreno, Lucaniæ adiacens (Strab. lib. 6.) paruum ad continentem habens cursum. Dicta Leucófia, ab vna Sirenum eiusdem nominis, quæ hoc in loco perit, quum spreta ab Vlyse, in profundum sese abiecisset. Festus ab Æneæ consobrino, loco datum nomen existimat. Quin & Samothracia, Leucófia prius est appellata, vt inquit Aristoteles de Rep. Samothraciæ, Ptolem. lib. 5. cap. 6. Cappadociæ locus.
 Leucosyria prius, nunc Cappadocia dicitur Strabo lib. 12.
 Leucosyrorum cubitus, Ptolemæo lib. 5. ca. 6. Cappadociæ locus, hodie Liras.
 Leucófyus, fluius Ciliæ, Pyramus postea dictus. Steph.
 Leucothea, Tyrreni maris insula, Plin. fons Sami insulæ. Eidem. Arabiæ & Aegypti vrbs Antigon. & Plin.
 Leucóthea, vxor Athamantis, nomine Ino, quæ cum virum tanto furore correptum videret, vt communem filium Learchum nomine, saxo illideret, idemque exemplum in sese, & alterum filium edere pararet, assumpto in vnas Melicerta (id filio alteri nomen erat) excellentissima rupe in mare sese præcipitavit: vbi vterque deorum miseratione in marina numina sunt mutati atque Ino quidem Leucothea à Græcis dicta est, à Latinis autem mater Matuta: Melicertes autem à Græcis Palæmon. à nostris Fortunus est appellatus. Ouid. 4. Metamorph. Vide N. Comitem, Mythologiæ lib. 8. cap. 4.
 Leucóthoe, Orchami Babyloniorum regis filia, cuius amore captus Apollo, in Eurymones (ea Leucothoes mater erat) figuram sese transmutauit, & tanquam secretò aliquid cum filia colloqui vellent, famulas, quibus comitata erat, secedere iussit. Deinde pristina restituta formæ, professus quis esset post multas blanditias, non admodum inuitæ vim inulit. Quod cum resciuisset Clytie, quæ mutuo Apollinis amore tenebatur, zelotypiæ stimulis exagitata, Orchamo regi filia amores enuntiavit: qui vt natura crudelis erat, filiam viuam defodit. Cuius mortem egerimè ferēs Apollo, cum vitæ eam restituere non posset, in virgam thuream eam transformauit. Ouid. 4. Metam. Arbor thurifera eadem ratione fingitur amata ab Apolline seu Sole, qua Daphne, seu laurus: videlicet quod gaudeat locis maxime apricis, & ferat fructus ad salutaria remedia vtilis. Babylonis item & Assyriæ regio vt & Arabiæ felix, est thurifera.
 Leuctra, strorum, vicus Bœotiæ iuxta Thespias, circa quem Epaminondas Thebanus. Lacedæmonios

monios vicit, adeoque attriuit, vt postea imperium nequiuertit reparare. Hinc deducitur adiectiuum Leuctricus, ca. cum: vt Leuctrica pugna: Leuctrica monumenta. Itē Leuctricæ puellæ, id est, Hippo & Miletia, siue, vt aliis placet, Theano & Euxippe, Scedasi filie, quæ à Lacedæmoniis quibusdam hospitibus vim passæ, doloris impatientia sibi necem intulerunt, eoque in campo sepultæ sunt, in quo postea commissa est ea pugna, qua Lacedæmoniorum vires conciderunt.
 Leuctrum, Laconica vrbs, in Peloponneso ad Sinum Messeniæ. Ptolem. *Maina*, Nigro, Item Arcadiæ vrbs apud Pausan. Et Achaia pagus. Strabo.
 Leucyanias, Peloponnesi fluius in Alpheum erumpens. Pausan.
 Leucæsa, Armeniæ minoris vrbs, Ptolem.
 Leugi, Africae prouincia. Æthicus.
 Leui, Italiæ Transpadanæ populi. Plin.
 Leui, tertius filius Iacob ex Lia. Gen. 20. Sic vocabatur & Mathæus apostolus, Matth. 2. Luc. 5. Pater Matthæ. Luc. 3. lat. copulatus.
 Leuiathan, magnus piscis marinus. Iob. quadragesimo. lat. copulatio, vel societas sua, aut sibimet traditus.
 Leuni, Vindelicæ populi, Ptole. Et Plinio, Hispaniæ Tarraconensis populi.
 Leuomne, mons circa Pallenem, Macedoniæ peninsulam. Plin.
 Leuonæ, populi qui media Scandiæ tenent. Pto. hodie, Bothma.
 Leupas, portus Arabiæ felix. Plin.
 Leuphana, Saxoniarum vrbs apud Ptol.
 Leuphithorga, Æthiopiæ sub Ægypto vrbs. Plin. Leufana, Pannoniæ vrbs. Anton.
 Leutichides, vir Lacedæmonius, inimicus Demarati, post cuius fugam constitutus fuit Spartanorum rex. Herod. lib. 6.
 Leusinium, Dalmatiæ, vrbs. Anton.
 Leutarnia, Iapygiæ vrbs, Straboni, qui etiā Leuternios gigantes habet. lib. 6.
 Lexianæ Arabiæ felix populi. Plin.
 Lexubij, Ptole. lib. 2. cap. 8. Lexouij aliis, Galliarum vrbs. Vulgò *Lisieux*, populi in prouincia Rotomagensi, Ducatu Normandiæ.

Lia, hebr. Lea, maior filia Laban. Genes. 29. & vxor Iacob patriarchæ, in Ebon cum viro sepulta. lat. laboriosa, aut fatigata.
 Lianum, Sarmatiæ Europeæ vrbs, Ptolem.
 Liba, Carmaniæ insula. Ptolem. Mesopotamiæ item oppidum, Polyb.
 Liba, libæ, insula in mari Indico. Ptolem.
 Libana, Celtiberorum in Hispania oppidum. Ptol.
 Libanæ, vrbs Syriæ, Steph.
 Libanius, Iohanna Antiochenus, floruit Iuliani apostatæ temporibus, vsque ad Theodosium seniore. Hic, Athenis audiuit Diophantum philosophum: exercuit se in declamationibus

Constantinopolim profectus ibidem ludum aperuit, vnde propter lasciuum in pueros amorem pulsus: Nicomediam venit, indeque eandem ob causam, reiectus, in patriâ reuersus est, scripsit Declamationes, progymnasmata, orationes & Epistolas. Hic multa scripsit inter quæ est opus, De modo dictandi epistolas. Hic etiam argumeta in omnes orationes Demosthenis edidit.
 Libanotus, ventus flans inter Liba, hoc est Africum & Notum. Plin. lib. 2. cap. 47.
 Libanus, hebr. Lebanon. i. albus, vel candidus, aut thus, vel cordis filatio. Syriæ mons, à Sydone Phœnicæ oppido, vsque ad Symiram urbem Syriæ Cœles extensus, centum quinquaginta stadiorum longitudine. Huic ex aduerso obtenditur Antilibanus, valle tantum interiecta, olim muro illi coniunctus. Inter duos hosce montes Orontes fluius oritur. Plin. lib. 5. cap. 19. 20. & 22.
 Libanum, Ptolem. lib. 3. cap. 1. Libarna Plinio, vrbs Liguriæ: hodie Lauanium, Lauaniæ Comitatus.
 Libarna, Lombardiæ oppidum, in Apennino situm. *Bobio* vocatur à D. Nigro.
 Libentina dea Venus, seu Proserpina. Aug. li. 4. de Ciuit. Dei. Vide LIBITINA.
 Liber, deus vini, qui & Bacchus & Dionysius dicitur. Multos autem fuisse liberos ostendit Diodorus: quorum longè celeberrimus est, qui ex Semele & Ioue genitus fertur, quæ tertium fuisse autumant, & Thebis Bœotiis natum, qui Liber appellatus est, à liberando: nã libertatis Deus est: siue quod Bœotiæ vrbs liberas fecerit: (ipse enim, vt inquit Plutarch. pro Bœotiæ libertate pugnavit) vel quia vinum curas soluat, & mentem ab illis liberet, seu quod vino vsi liberè loquantur. Solem quoque poetæ Liberum appellant, eò quod liberè per aerem vegetur.
 Liber pater, emere & vendere instituit: ac diadema regum insigne, ac triumphum inuenit. Pli. li. 7. c. 56.
 Libera, ræ, Iouis & Cereris filia, quæ & Proserpina dicitur. Cic. 1. de natura deorum.
 Liberalia, liorum. Liberi festa, quæ apud Græcos dicuntur *Διονύσια*. Nænius.
 Liberius, xxxiiii. Romanorum episcopus anno salutis 351.
 Liberius Maximus, Iudææ procurator anno salutis 75.
 Libertas, dea, cuius templum in Auentino constitutum fuisse narrat historiæ.
 Libethra, Magnesiæ fons Musis sacer. Pli. li. 4. c. 9. Pomp. Mela. li. 2. Placet quibusdã fuisse urbem in Olym. po monte Asiæ, torrente funditis euerfam, quum iam olim oraculo predictum esset, fore vt Libethrij *ὄπρὸς οὐδὲς* omnes interirent, quum Orphei ossa sol inspexisset. Erant autē Orphei reliquæ in columna quadam

te donatus. Primus Romæ fabulam dedit, C. Claudio, Cæci filio, & M. Tuditano cos. anno ante natiuitatem Ennij. Diomedes. Gell. li. 16. Liouonia porrigit se in longitudinem iuxta mare supra quatuor stadiorū millia in latitudinem minimum ad m. ccc. stadia pater. Prussi, Lithuani, & Russi, eam circumhabitantes: cætera Liouonicus sinus lambit. Habet hæc Liouonia Curones, Estenos, Lettos, nationes tam moribus, quam lingua diuersas. In arcibus & oppidis lingua Saxonica seu Germanica præualer. Regio est nemorosa, plana, sine montibus, fluuiis irrigua, magna ex parte inculta: agri tamen fertiles. Piscibus & feris abundans. Lepores hyeme albi, ætate, cinericij sunt coloris. Habet ciuitates amplas & sub imperio est magistrorum Teutonici ordinis. I. Aubanus. Munster.

Lithuania, regni Poloniæ pars & magnus Ducatus, palustris regio, plurimumq; nemorosa, & eo difficilis aditu, ac quodammodo inacces- sibilis, aquis omnia obtinentibus: hyeme com- mercia cum Lithuanis habitiora: paludibus & stagnis alta glacie concretis, niueq; super infusa, sicut omnia mercatoribus perua. Ab Oriente Boristhenis fluij cursu continuo clauditur. Rus- siam & Moldauiam ad Meridiem respicit. Poloniam vtramque & Masouiam versus Occi- dentem: Liouoniam & Samogitiam ad Septentrio- nem conterminas habet. Rara huius regionis oppida: Villarum incolatus parum frequens. Accolarum diuitiæ pecora pellèsq; præiosè multigenum ferarum quibus regio insigniter abundat. Cere ac mellis ibi copia. Vfus pecu- niæ genti nullus. Sermo, vt Polonis, Sclauoni- cus. Caput regionis Vilna est, Episcopalis ci- uitas. Cromer. Munster.

Luitprandus, Ticinensis ecclesiæ Leuita, à Ba- silio imperatore historiam rerum per Euro- pam gestarum exorsus est, anno salutis 865.

Luitprandus, puer sub Alprandi ducis strenui tutela à patre Cuniperto Longobardorum rege, regni hæres relictus, anno salutis 687. Blon. lib. 10. decad. 1.

Lixa, vrbs Libyæ, à Lixo fluuius: Gentilia, Lixij, Lixitæ, & Lixatæ. Vide LINX.

Lixus, colonia à Claudio Cæsare ducta in Mau- ritania Tingitana, circa quam poetarum fa- bulæ & Antæi regiam, & Hesperidum hortos collocarunt, aurea ferentes mala, à dracone peruigili summa cura asseruata. Cui fabulæ occasionem suppeditasse existimat Plinius flexuosum maris æstuarium, draconis modo nemus quoddam ambiens nihil præter olea- stros ferens, Plin. lib. 5. cap. 1.

Lobetum, Lobetanorum in Hispania Tarraco- nensi vrbs. Ptol.

Lobna, i. Luna, siue albedo, aut th^o, vel labor, ci- uitas sacerdotum in tribu Iuda, Ioh. 2. 4. Reg.

8. 13. 1. Paral. 6. Eadem esse videtur quæ Lebna & Labana.

Lobni, filius Gerson filij Leui. Exod. 6. 1. Paral. 6. idem signif. quod Lobna.

Lobnetica, nomen familia: Num. 3.

Lobriui, montes in Phrygia: vnde Rhea Lobri- na, Scholiastes Nicandri.

Locanus, magnæ Græciæ fluuius. Ptol. *Sagviano*, Leandro.

Locaticum, Sicilia: oppidum. Anton.

Locastra, Mediæ vrbs. Ptol.

Locha, Africa: vrbs magna, à Scipionis militib^o, eo inuito, expugnata & direpta. Appian.

Locharna, Paropanis oppidum. Ptol.

Lochias est promontorium Ægypti, non procul ab Alexandria & Pharo. Strab. lib. 17.

Lochis, Sarmatiæ Asiaticæ vrbs. Ptol.

Locozus, vrbs Phrygiæ, in qua Thracæ Locozij habitant: quos Xanthus, Locoxitas vocat. Ea vrbs diluio absumpta est. Steph.

Locorium, Ptol. vrbs Germaniæ, hodie Truto- nia. Vulgò, *Forcheim*, in Franconia.

Locra, Corsicæ insulæ fluuius. Ptolem. *Talabo*, Leandro.

Locris, Regio est proxima Phocidi, quæ qui in- colunt populi Locri dicuntur.

Locri, eorum, Græciæ populi, Parnassum montē vtrinque accolentes: quorum qui occidentem incolunt plagam, ad Crisseum vsque sinum pertingentes, medijs inter Aetolos & Phocenses, à grauitate odoris Ozolæ, & à situ Hesperij cognominantur. Qui verò Parnassum ad ortum accolunt, ad mare vsq; Euboicum extēsi, in duplici sunt differentia. Nam hi quidē à Cnemide monte Epicnemidij, illi verò ab Opunte vrbe Opuntij cognominantur. Strab. li. 9.

Locri, in extrema Italia: ora, quam magnā Græ- ciam antiqui appellarunt, oppidum incolen- tes eiusdem nominis, ab iis Locris, qui Aiace Oileum ad Troiam sequuti sunt, conditum. Seruius in illud Virg. 3. Æneid.

Hic & Naricij posuerunt moenia Locri.

Hi discriminis gratia, Epizephyrij cognomi- nantur, quod supra Zephyrium promonto- rium siti sunt.

Locusta, venefica Neroni grata, ex Galliis euo- cata: cuius opera Agrippina Claudium, & Ne- ro. Britannicum de medio sustulerunt. Tacit. lib. 11. Iuuen. Sary. 1.

Lod, ciuitas, quæ edificauit Samad fili^o Elphaad. 1. Paral. 8. 2. Esdr. 7. lat. natiuitas, vel generatio.

Lodabar, oppidum Galaad montis, in ambitu, vt videtur, 2. Reg. 9. lat. ipsimet verbū, aut ipsimet pestis vel mors, seu generatio electa: vel, nati- uitas filij.

Loide, auia Timothei, secundo Tim. primo.

Loemiū, Apollinis cognomen, quæ ei Lydij impo- fuerūt ob malorū expulsiōem, finita pestilētia.

Lollianus, Consul cum Arbitrone, ann. sal. 1108.

Lollianus Auitus, Consul cum Gauio Maximo anno

anno ab vrbe 896.

Lollianus Auitus, Consul cum Pompeiano, an- no ab vrbe 962.

Lomētus vrbs Italia: aliàs *Λομεντς* dicta. Steph. Lommini, trigemini fratres filij Gerionis Ty- ranni, ædificauerunt à suo nomine vrbs magnam Lomminiam. Berol.

Londinū vrbs antiquissima, etius Ptol. & Corn. Tacitus meminerūt in Midelfexia comitatu, regione totius Angliæ feracissima & saluber- rima, ad flumē Thamesin 1 x. passuum millia ab Oceano sita est, & latitudinis habet gra- dus 1 11. Longitudinis 1 1 x. & x v. minuta. Per se maxima est, & suburbia habet amplissima, nec non & arcem (Turrim appellatā) pulcher- rime extractam. Ædificiis verò atq; templis magnificè exornatur: vicinis supra centenas sacris ædibus (quas parochiales vocant) vene- rabilis. Meridiē versus, lapideū pontem obri- net, longa & mirandi operis arcuati serie cō- structū, super cuius dorso, domicilia vtrinque ea dispositione ac structura cernuntur, vt per- petui penē vici speciem, nō pontis exhibeāt.

Ab Archenuini regis vsque temporibus (teste Polyd. Virg.) Regia est ciuitas & regni caput, ciuibus ac alienigenis frequentissima, diuitiis atque opibus affluens, emporio celeberrima. In ea reges diademate insigniuntur, regnōq; inaugurantur: concilium seu parlamētum ibi etiam celebratur. Administratur autē, antiquo Britannorū regū priuilegio, à x x i i i i. ciuibus, quos Angli Aldēmannos, quasi Seniores vo- cant: ex quorum numero prætorem vrbis & Tribunos duos ipsimet annua cōmutatione eligūt. A Cæsare, vt plures existimāt, Trinobantū appellatur. Vulgò, *Londen* Gal. *Londres*.

Londobris. Ptol. insula est Oceani iuxta Lusita- niam, quam hodie *Barlinguas* nuncupant.

Longaalba, vrbs in Latio, quam Alcanius Æneæ filius ædificauit. Virgil. libro 1. Æneid. Vide A. L. B. A.

Lōganus, Sicilia: fluuius, circa Mylas vrbe. Poly.

Longatis, Bæotiæ regio. Lycophr.

Longididuni, Germaniæ populi. Ptolem.

Longimanus Artaxerxes, rex Persarū dictus est, quod manum alteram haberet longiorem.

Longinus successit Narseri Italię principi, & no- uum magistratum Exarchatum in Italiam in- trodixit. Blond. libro octauo decad. primo

Aemil. libro primo anno ab vrbe 1323.

Lōginus, Consul cum Decio. anno ab vrbe 1239.

Longobardi, populi Germaniæ, quos à longis barbis cognominatos ferunt, & ab Oceano Germaniæque vltimis oris venisse, nouas se- des quærentes. Hi Albino duce Italiam intra- uere, breuique omnes penē citerioris Galliæ vrbes receperunt: ibi cum ducētis annis regna- sent, à Carolo magno superati fuerunt: sed ta- men (vt diximus) vt Celtiberi ex Celtis & Iberis fuit vna natio. ita Lingones populi

Germaniæ, & Bardi Galliarum populi: facta vnione, gentem vnā & vnū nomen ad- miscuerunt. Et ideò Ponticus, vir doctus no- stri temporis, Lingobardos appellat, non au- tem Longobardos.

Longone, vrbs Sicilia: Steph. h.

Longouicum, Britannia: insulæ oppidum. libro Notit. *Loncheſter*, Camdeno.

Longula, Volscorum vrbs. Liu. Vide Viterbum.

Longum promontorium, in Sicilia est, Ptolem. *Lognina*, hodie.

Longuntica, Hispaniæ Tarraconensis vrbs ma- ritima. Liu.

Longurius, Sicilia: portus. Phauorin.

Longus, fluuius Albionis insulæ. Ptolem. hodie *Lough*.

Longus, Consul cum Tyberio Claudio Cæsare, anno ab vrbe 794.

Lopadusa, insula iuxta Thapsum Lybiæ Steph. *Lampidosa*, Mercatori.

Lophis, Bæotię fluuius, Haliartidē præterfluens Pausan.

Lopfi, Liburniæ populi, Plinio: & Lopfica vrbs eidem atque Ptolem.

Lopum, stupendum in Bactriana regione de- sertum, in quo exploratum habetur, mali- gnos quosdam spiritus, seu dæmones degere, qui peregrinis hac iter facientibus multas & varias præstigijs immittere solēt, quibus ipsi perstricti, miserimè pereant: quod si quis paululum de via deflexerit, cuiusdam rei ne- cessariæ gratia, quod sæpè in itinere confi- ciendo contingere solet, protinus se nomine proprio audit appellari: qua refertus, eam prolequitur vocem, ac ita à recto calle pro- cul aberrat. Vbi verò de via se deflexisse cō- perit, ad rectum tramitem reuerti non est potis. Idcirco, summa cum anxietate, socio- rum consortio priuatus, in locis omnium ma- ximè desertis perit. Noctu præterea auditur veluti quidam magnus ac nobilis equitatus aberrans, vagus, & ad viam reduci quæritans. Qui enim illac inter faciunt, in varia sēpenu- merò vitæ incidunt pericula, ad incēptum iter redire nescientes. Nonnulli denique co- piosum exercitum sibi occurrentem videre visi sunt, quem effugientes, ac per deserta lo- ca peruagantes, timore, ac malsuada fame illic pereunt. M. Paulus Venetus.

Loreni, Lydiæ populi. Plin.

Lorgitæ, Hispaniæ populi. Polib. Hos Ilergetes esse nonnulli existimant.

Loryma, vrbs Caria: Etiam portus Rhodi: Gen- tile, Lorymaus. Steph.

Los, insula circa Thesaliā: Insularis, Lous, Steph.

Losa, Galliæ Aquitanicæ vrbs. Anton.

Lot, filius Aran. Gen. 11. lat. inuolutus, siue colli- gatus, aut coopertus, vel resina preciosa quæ dicitur Staete.

Lotan, filius Seir Horraei. Gen. 36.

Lotha

Lotharingia, quæ quondam Austrasia & Austria diuiditur in superiorem & inferiorem: contineturque inter Rhenum, Scaldim & Mosam, flumina. Inferior hodie varia nomina obtinet, diuersisq; principibus subest. Superior, quæ & Mosellonica, item Tullingia cognominatur, sub vnius principis est imperio, & antiquo nomine floret. *Lothring* enim Germani: *Lorraine* incolæ appellant.

Lotharius, Italiae rex interuentu Berengarij designatus, Luith. libro 5. cap. 12. anno salutis 947.

Lotharius, Rom. imperator xx. anno salutis 127. Blond. lib. 5. decad. 2.

Lotharius III. Ludouici Romanorum imperatoris filius, & ipse imperator, annis quindecim regnavit. Filij propter regni diuisionem, vehementissimis inter se odiis exarserunt, arreptis armis in Altiſſiodorensibus apud Fontanicum coactis copiis, prælium commiserunt grauissimum: in quo strages Francorum: quanta nunquam alia facta est. Superatus Lotharius, fuga salutem quaesuit. Blond. libro 2. Ludouicum filium consortem imperij sumpsit, anno salutis 850. Imperio se abdicauit, & monasticum induit habitum, in quo & animam Deo reddidit in monasterio, quod Prumia dicitur, diuiso inter filios in primis regno: Ludouico imperium & Italiam: Lothario Lotharingiam: Carolo Prouinciæ regnum tradidit. *Æmil.* libro tertio anno salutis 856.

Lotharius, Francorum rex, Ludouici regis filius ex Gerberga imperatoris sorore, anno salutis 56. Lotharingiam occupauit: Aquilgranum vsque delatus, agros popularus est. In quem Otho imperator ex Bauaria exercitum cum duxisset, Lotharingiam recepit: Lotharius Parisiensis est reuersus. At imperator cum insequens, Franciam ingressus, Laudunensium, Suesſionumq; agris, vastatis: Parisiorum suburbia incendit, anno salutis 979.

Lotis, tidis, vel Lorus Nympha formosissima, Neptuni filia, quæ cum Priapi vim effugere non posset, inuocata deorum ope; in lotum arborem est commutata. Ouid. nono *Metam.* Vide *Dryope*.

Lotoa, Ptolemæo insula maris Ionij, iuxta Cephaleniam, versus Meridiem. Lotoia Plinij est Hanc Sophianus *Guardiano*, Niger *Trapano* appellari tradit.

Lotophagi, populi in Africa apud Syrtis, à loco nomen sortiti, quod arboris eius fructu credantur victitare: cuius cibus est tam dulcis, vt aduenis, incutiat patriæ obliuionem. Itaque cum Vlyſſis focij delati fuissent in Africam, & lotum gustassent, vix inde abduci poterunt *Hom. 9. Odyſſ.* Nunc vocantur, *Les Chelbens*, Oluarius in *Melam*.

Lotophagites, Ptol. insula maris Africi est, non

lógè à Syrtibus. hodie Zerbi. *Gelues*, Hispanis. Lotophagon ora in intimo Syrtis maioris sinu. Plin.

Lotus quidam filium habuit Ammanum, à quo Ammanitæ, Arabes dicti. Steph.

Louentinum, Albionis insula: vrbs. Ptol.

Louia, Pannoniæ vrbs. Antonin.

Lous Macedoniae fluuius, prope Apolloniam. Ptolem. hodie *Pi ergo* vt refert. M. Niger.

Louanium, Perantiqua Brabantia: vrbs ante Iulij Cæsaris aduentum in has regiones, oppidi formam habuit, temporumque successu in tantam amplitudinem excreuit, vt in ambitu hodie quatuor miliaria Italica colligat. Præstitit hoc Louaniensibus aëris strisq; amœna commoditas: quos magnificum etiam D. Petri templum, ciuica domus eleganter constructa, multorum collegiorum vniuersitas, Dela fluuius, castrum à Iul. Cæsare conditum, multa item alia admiratione digna egregie ornant Vide Guichardin. in descript. accuratissima inferioris Germaniæ, seu Belgij.

Loxa, Ptol. li. 2. cap. 4. fluuius Britannia: *Losse*, Cædeno & Buchananano.

Loxias, Apollinis cognomentum, inde impostum, quod obliqua ederet responsa: aut certe ab eo quod Zodiacum sol obliquè percurrat. *λόξον* enim Græci vocant obliquum. Macrobius in Saturnal.

Lua, Dea quædam apud veteres fuit, à luêdo expiâdoq; nomē sortita, quæ præerat lustrationibus & lustris. Liu. lib. 8. Armorum vis magna tum inter cæsa corpora hostium, tum in castris inuenta est. Ea Luæ matri dare se Consul dixit. Turnebus.

Luangi, Hispaniæ Tarraconensis populi. Ptol.

Lubæni, in Hispania Tarraconensi gens Ptol.

Lubera vrbs imperialis libera, emporium celebre & Vandalarum ciuitatum caput, nunc sru & opere fortissima est, validis propugnaculis admodum munita, quæ palis, tignis, ac fistucationibus in aquam immisſis peringentem sustinent molem. Mira huius Reipublicæ potentia quæ vna cum Daniæ rege, non alieno, sed sui ærarij præsidio contra potentē Sueciæ regē, priuilegiorum causa, per octenuum, terra marique sociale bellum sustinuerit & pacificationis tandem media, intercedente Imperatore, aliisque imperij proceribus admiserit.

Luca, ciuitas Tusciæ, à qua Lucæses, qui in ea habitant, vel qui ea orti sunt. Dicta à Lucumone Hetruscorum rege. Strab. li. 5. Vrbs est olim vnâ cum regione vitorum probitate florens, & robur militare magnum educens, & equitum multitudinē, ex quibus Senatus militares capit ordines.

Lucani, populi Italiae à Samnitibus oriundi, secundum mare extensis, Silano fluuio à Picenti.

centinis, Lao à Brutis dirempti: quorum oppida præcipua fuerunt, Velia, Pæstum, & Buxentum, aliæque nonnulla. Plin. lib. 3. c. 5. Apud hos vt aliorum criminum, sic & ocij causæ arguuntur: ita vt, si quis homini ocioso ac voluptatibus dedito mutuasſe aliquid conuincatur, priuetur apud eosdem mutuo dato. Stobæus sermone 42.

Lucania, Italiae regio, inter Apuliam & Calabria.

Lucanus, Cordubensis patria, poëta egregius Senecæ viri grauiſſimi, & tragediarum scriptoris nepos. Hic bellum ciuile inter Cæsarem & Pompeium hexametris, & plura alia, scripsit: in quibus maximam laudem adeptus est ingenij & doctrinæ. Vide *CRINITVM*.

Lucaria, festa apud Roman. quæ solita erant celebrari in loco, in quo Romani à Gallis fugati sese occuluerant. Festus, Plutarch. Tacitus.

Lucaria. Vide *LUCERIA*.

Lucas, medicus Antiochenſis, vnus è quatuor Euangelistis. Euseb. lib. 3. cap. 4.

Lucentia, citerioris Hispaniæ vrbs, Romanorum quondam colonia. Mela lib. 2.

Lucentum, Hispaniæ Tarraconensis oppidum, à superiore diuersum, quod Ptolem. lib. 2. cap. 6. statuit supra Carthaginem, occalum versus. vulgò *Luchena*.

Luceres, tertia pars populi Romani, temporibus Romuli regis. Seruius. Constat (inquit) primò tres partes fuisse populi Romani: vnum Tatiensium, à Tito Tatius duce Sabinorum iam amico post fœdera: alteram Ramnetum à Romulo: tertiam, Lucerum, quorum secundum Liuium & nomen & causa in occulto sunt. Varro tamen dicit Romulum dimicantem contra Titum Tatium, à Lucumonibus, id est, Tuscis, auxilia postulasse. Vnde quidam venit cum exercitu: cui recepto iam Tatius pars vrbs est data, à quo in vrbe Tuscus dictus est vicus. Ergo à Lucumone Luceres dicti sunt. Sic autem in tres partes diuisum fuisse populum Romanum constat, vt etiam quæ præerant singulis partibus tribuni dicerentur. Vnde etiam sumptus, quos dabant populo, tributa nominantur.

Luceria, Dauniorum colonia in Apulia. Plin. lib. 2. capite 11. Strabo quoque idem docet libro 6. dicitque fuisse Luceriæ nobile fanum Minervæ.

Lucerius, Ardeæ rex, qui auxilio fuit Romulo aduersus Tatium.

Lucerius, dictus est Iupiter, à luce, quam præstare hominibus putabatur. Sic Iuno Luceria, quod lucis causa sit.

Lucerna, Heluetiæ ciuitas, ad Helueticum fœdus admissa anno m.ccc.xxxii. ratione monasterij in formam oppidi paulatim excreuit, nomēq; quorundam opinione obtinuit

à magna turri in exitu lacus, ex qua olim nocturni ignes nauigantibus præluxerunt. Ciuitas est satis amœna & elegans commune emporium Suerensium, Vranorum & Transluanorum. In ea, Vrsula fluuius manat ex lacu haud secus quam Constantiæ Rhenu ex lacu Podamico. vulgò *Lucern*.

Lucinus Vicecomes, Mediolani vicarius à Benedicto pontifice constitutus, anno salutis 1340.

Lucianus Samosatensis, scriptor dialogorum præstantissimus & facetissimus: floruit sub Traiano principe primùm Christianus, demum fidei defector: sed tandem suæ improbitatis luit pœnas grauissimas, nam à canibus deuoratus miserè interijt. Suidas.

Lucifer, Iouis & Auroræ filius, qui Thraciniam Nympham adamauit, & ex ea geminam prolem Ceycem & Dædalionem iuscepit.

Lucifer, vna errantium stellarum, quam & Venerem appellamus, quæ manè Solem præcedens, vnâque cum Aurora sese ostendens (vnde & Auroræ filius fingitur) Lucifer dicitur: vesperi autem Solem subsequens, Hesperus nominatur.

Luciferi fanum, quod lucē dubiam *λεπροδύβητα* appellant, inquit Strabo, Hispaniæ Beticæ oppidum est, quod Florianus S. *Lucar de Barameda* vocat.

Lucilius, poëta venustissimus, patria Auruncanus, qui primus Latinorum Satyram scribere aggressus est. Obijt Neapoli anno ætatis suæ quadragesimo sexto, publicoq; funere clatus est.

Lucillus Bassus, Iudææ legatus, anno salutis 74. Lucilius, miles quidam Romanus fortissimus, qui quum videret inclinatum aciem Bruti apud Philippos obrulit se periculo, ac in medias hostium manus irrupit, vt ipsi Bruto faceret tempus ad fugam.

Lucilla virgo, filia Nemesij Tribuni, quæ cæca primùm, demum à Stephano pontifice visum recepit. Hæc sub Valeriano principis passa est. Volat.

Lucillus, Consul cum Valeriano Aug. anno ab vrbe 1017.

Lucina, dea partuum præses, quæ & Iuno dicitur, & Diana. Terentius in *And. Iuna Lucina fer opem*. Cicer. lib. 2. de natura deorum, Luna à lucendo nominata sit: eadem est enim Lucina. Itaque, vt apud Græcos Dianam, eamq; Luciferam, sic apud nostros Iunonem: Lucinam in pariendo inuocant: quæ eadem Diana omniuaga dicitur, non à venando, sed quod in septem numeratur tanquam vagantibus. Dicta Lucina, quod partum ferat in lucem. Plin. lib. 16. cap. 44. putat Lucinam dici, quod oculis præsit & luci. Sunt qui à luco deducât, qui Romæ Iunoni sacer est in Exquilis. Ouidius lib. 2. *Fast.*

- Lucius, prænomen eius, qui primus ita vocatus, quia oriente luce natus est. Sic Lucia, nomen mulieris.
- Lucius, nomen propheta. Act. 13. Rom. 16.
- Lucius, XXI. Romanorum episcopus, anno salutis 154.
- Lucius II. Romanorum pontifex, CLXVII. anno salutis 1144.
- Lucius, III. Romanorum pontifex CLXXII. anno salutis 1181. Propter cōsularem factionem Veronam fugit.
- Lucius, Consul cum Herodiano, aliās Heraclio, anno ab vrbe 1166.
- L. Ælianus, Consul, collega Paistoris, anno ab vrbe 915.
- L. Ælius Commodus Verus, & M. Ælius Antoninus philosophus Diui F. AA. XVII. Romanorum imperatores, regnarunt annis XIX. tum primū Romana Respublica duobus æquo iure imperium administratibus paruit, anno ab vrbe 913. Eutrop. lib. 8.
- L. Ælius Lamia, consul, collega M. Seruilij, anno ab vrbe 755.
- L. Ælius Mamercus, magister equitum, anno ab vrbe 414.
- L. Ælius Mamercus, cos. collega Q. Publij Philonis, Latinos per deditionem subegit, anno ab vrbe 417.
- L. Æmilius Barbula, collega Q. Martij Philippi, anno ab vrbe 472.
- L. Æmilius Mamercus, consul, collega Cæsonis Fabij Vibulani, anno ab vrbe 270.
- L. Æmilius Mamercus, Consul, collega C. Plantij Deciani, anno ab vrbe 429.
- L. Æmilius Mamercus, cos. collega Caij Seruilij Prisci anno ab vrbe 286. II. cos. collega Vopiscij Iulij Tullij, anno ab vrbe 281.
- L. Æmilius Mamertinus, Tribunus militum anno ab vrbe 367. II. cos. collega C. Genutij, anno ab vrbe 393.
- L. Æmilius Paulus, Consul, collega Attilij Reguli, agrum Boiorum vastauit, triumphum duxit, anno ab vrbe 129.
- L. Æmilius Paulus, cos. collega M. Liuij Dimalem Illyrij ciuitatem vi cepit. Polyd. lib. 3. anno ab vrbe 535. II. cos. collega C. Terentij Varronis occubuit ad Cannas, cæsis Romanis, anno ab vrbe 338.
- L. Æmilius Paulus, cōsul, & collega Cn. Boebius Pamphilus receperūt in fidem Ligures, anno ab vrbe 572. II. cos. collega C. Licinij Craffi Perseum vicit ac cæcidit. Macædoniamque subegit. Liu. 5. decad. 5.
- L. Æmilius Paulus, cos. collega C. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 704.
- L. Afranius, cos. collega Q. Cæcij Metelli Celeris, anno ab vrbe 694.
- L. Annus Fabianus, cos. collega Martij Nonij Mutiani, anno ab vrbe 953.
- L. Antius Gallus, consul, collega Marci Cornelij

- Cethegi, anno ab vrbe 394.
- L. Antistius, Tribunus militū, anno ab vrbe 377.
- L. Antistius Vetus, cos. collega Claudij Neronis Cæsaris anno ab vrbe 807.
- L. Antonius Commodus, Romanorum imperator XVIII. regnavit annis XIII. A prima statim pueritia turpis, improbus, crudelis, libidinofus, ore pollutus, constupratūque, trecetas concubinas, necentos & puberes in deliciis habuit. Ælius Spartianus. Hic Colossi capite sublato, suæ imaginis caput iussit imponi, Hercules & Deus voluit vocari. Lamprid. In Vestiliani domo strangulatus est à Martia & Læto, præfecto prætorij. Læpid. Herod. lib. 1.
- L. Antoninus Partus, consul, collega P. Seruilij Isaurij seditionem mouit aduersus Cæsarem: apud Perusiam victus est. A Cæsare veniam est consecutus. Appianus libro 5. Florus lib. 4. cap. 7.
- L. Aprustius, cos. collega M. Valerij Leuini, anno ab vrbe 528.
- L. Aquilius Coruus, Tribunus militum, anno ab vrbe 368.
- L. Aruntius, cos. collega Caij Claudij Marcelli, anno ab vrbe 731.
- L. Aruntius, cos. collega M. Æmilij Lepidi, anno ab vrbe 758.
- L. Asinius, consul, collega P. Martij, anno ab vrbe 814.
- L. Atifius Longus, Tribunus militum, anno ab vrbe 311.
- L. Attratinus, cos. collega L. Scribonij Libonis, anno ab vrbe 720.
- L. Aurelius Cotta, cos. collega Seruij Sulpitij Galbæ, anno ab vrbe 610.
- L. Aurelius Cotta, cos. cum L. Cæcilio Metello, anno ab vrbe 635.
- L. Aurelius Cotta, cos. collega L. Octauij, anno ab vrbe 679. II. cos. collega L. Manlij Torquati anno ab vrbe 689.
- L. Aurelius Orestes, cos. collega Sex. Iulij Cæsaris, anno ab vrbe 597.
- L. Aurelius Orestes, cos. collega M. Æmilij Lepidi, anno ab vrbe 628. Sardos subegit. Florus lib. 60.
- L. Aurelius Orestes, cos. collega C. Marij Nepotis, anno ab vrbe 651.
- L. Cæcilius Metellus, cos. collega C. Seruilij Tuccæ, anno ab vrbe 469. II. consul collega M. Fabij Buteonis, anno ab vrbe 506.
- L. Cæcilius Metellus, cos. collega L. Aurelij Cottæ, anno ab vrbe 635.
- L. Cæcilius Metellus Creticus, cos. collega Q. Martij Vatiæ, anno ab vrbe 686.
- L. Cæcilius Metellus Diadema, cos. collega Q. Mutij Sceuolæ, anno ab vrbe 637.
- L. Cæsius, cos. collega C. Cæsaris Caligulæ, anno ab vrbe 790.
- L. Calphurnius Bestia, Consul, collega P. Scipionis Nasicæ anno ab vrbe 743. quo bellum Iugur

- Iugurthinum factum est. In quo Bestia pecunia, muneribusque corruptus, pacem cum Iugurtha fecit. Orof. libro quinto, capi. 5. Eutrop. lib. 4.
- L. Calphur. Pifo, cos. collega C. Mutij Sceuolæ, anno ab vrbe 627.
- L. Calphur. Pifo, cos. collega M. Drusi Liuij, anno ab vrbe 739.
- L. Calphur. Pifo, cos. collega Cossi Cornelij Lentuli, anno ab vrbe 753.
- L. Calphur. Pifo, cos. collega M. Licinij Craffi, anno ab vrbe 979.
- L. Calphur. Pifo, cos. collega Claudij Neronis Cæsaris, anno ab vrbe 809.
- L. Cassius Longinus Rauillia, cos. collega L. Cornelij Cinna, anno ab vrbe 627.
- L. Cassius Longinus, cōsul, collega C. Marij Nepotis, in finibus Allobrogum à Tigurnis pago Heluetiorum cum exercitu cæsus est, anno ab vrbe 647.
- L. Ceionius Commodus, cos. collega Ciuiæ Pōpeiani, ab Hadriano adoptatus est. Spart. in Ceionio, anno ab vrbe 888.
- L. Cornelius Cinna, consul, collega L. Cassij Longini Rauillæ, anno ab vrbe 627. II. cōsul, collega C. Marij Nepotis, anno ab vrbe 668. III. consul collega Cn. Papyrij Carbonis, anno ab vrbe 669. IIII. consul, collega eiusdem Papyrij anno ab vrbe 670.
- L. Cornelius Lentulus, cos. collega Q. Publij Philonis, anno ab vrbe 428.
- L. Cornelius Lentulus, cos. collega M. Curij Dentati, anno ab vrbe 778.
- L. Cornelius Lentulus Claudius, cos. collega Q. Fuluij Flacci, anno ab vrbe 516.
- L. Cornelius Lentulus, cos. collega Iulij Appuli, anno ab vrbe 555.
- L. Cornelius Lentulus, cos. collega C. Martij Figuli, anno ab vrbe 598.
- L. Cornelius Lentulus, cos. colle L. Mummij Achaici, anno ab vrbe 608.
- L. Cornelius Maluginentis, cos. collega Q. Fabij Vibulani, anno ab vrbe 295. De Equis & Volscis cos. triumphum egerunt. Pax Equis data.
- L. Cornelius Merula, cos. collega Q. Mutij Thermi, anno ab vrbe 561.
- L. Cornelius Scipio interrex, anno ab vrbe 404.
- L. Cornelius Scipio, II. collega Cn. Domitij Caluini, anno ab vrbe 423.
- L. Cornelius Scipio, cos. collega Cn. Fuluij Centumali, Hetruscos fudit, anno ab vrbe 451.
- L. Cornelius Scipio, cos. collega C. Aquilij Flori, anno ab vrbe 494. Corsicam & Sardiniam vastauit, triumphum egit. Eutrop. Florus libro 17.
- L. Cornelius Scipio Asiaticus, cos. collega C. Lælij Africani, anno ab vrbe 564.
- L. Cornelius Sylla, cos. collega Q. Pompeij Rufi, anno ab vrbe 666. Inter hunc & Mariū con-

- tentio orta est propter Mithridaticum bellum Dictator cum esset, multos proscriptit, tyrannidem exercuit, Romanorum primus fuit qui ciues suos morte multauit, anno ab vrbe 974 Deposito magistratu vitam vixit priuatam. Plutarchus, Mortui funeri honos datus, in cæpo Martio sepultus est.
- L. Cornelius Sylla, cos. collega Seruij Sulpitij Galbæ, anno ab vrbe 785.
- L. Cornelius Syllanus, cos. collega Publij Valerij Asiatici, anno ab vrbe 798.
- L. Cornificius, cos. collega Sex. Pompeij, anno ab vrbe 719.
- L. Domitius Ænobarbus, cos. collega C. Cæcilij Caldi, anno ab vrbe 660.
- L. Domitius Ænobarbus, cos. collega Ap. Claudij Pulchri, anno ab vrbe 701.
- L. Domitius Ænobarbus, cos. collega P. Scipionis, anno ab vrbe 738.
- L. Ebutius Helua, cōsul, collega P. Seruilij Prisci, anno ab vrbe 291. quo tēpore grassata est pestis, & mortem obiere cos. Liuius lib. 3.
- L. Fonteius Capito, cos. collega C. Vispanij Aponiani, anno ab vrbe 811.
- L. Fulpius Curuus, cos. collega Q. Fabij Rutiliani, anno ab vrbe 432. Is Magister equitum cum esset, Samnites fudit, fugauitque, qui Postiam Philistiāque Romanorum socios, vt parem dolorem hosti redderent, circumsederunt, anno ab vrbe 438.
- L. Furius Camillus, Tribunus militum, anno ab vrbe 358. Dictator dictus est, anno ab vrbe 406. cos. collega Appij Claudij Craffi, anno ab vrbe 407. III. cos. collega D. Iunij Bruti Sceuæ, anno ab vrbe 430.
- L. Furius Medullinus, cos. collega Caij Manlij Volsōnis, anno ab vrbe 280. II. cos. collega C. Cornelij Cossi, anno ab vrbe 347.
- L. Furius Medullinus, Tribunus militum, anno ab vrbe 331. VII. Tribunus militum, anno ab vrbe 365.
- L. Furius Purpureo, cos. collega M. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 558.
- L. Furius Tricipitinus, IIII. Tribunus militum, anno ab vrbe 375.
- L. Geganius Macerinus, Tribunus militum, anno ab vrbe 378.
- L. Gellius Publicola, cos. collega M. Coccei, anno ab vrbe 718.
- L. Genutius Auentinensis, cos. collega L. Æmilij Mamerci, anno ab vrbe 383. II. cos. collega Q. Seruilij Halæ, anno ab vrbe 394. Bello cum Hernicis occubuit. Liu. lib. 7.
- L. Genutius Auentinensis, cos. collega Ser. Cornelij Ruffi, anno ab vrbe 451.
- L. Genuti^o Clepsina, cos. collega C. Quintij Claudij, Rhegium cepit: legionem octauam, quæ Pyrrhi bello à Romanis defecerat, Romā misit: populi iussu, virgis cæsi ac securimilites percussi sunt, ann. ab vrbe 491. Orof. li. 2. cap. 3.

- L. Horatius Barbatus, Tribunus militum, anno ab vrbe 331.
 L. Horatius Pulvillus, Tribunus militum, anno ab vrbe 470.
 L. Hostilius Mancinus, cos. collega Q. Fabij Maximi Æmiliani, anno ab vrbe 609.
 L. Iulius Cæsar, cos. collega Q. Martij Themi, anno ab vrbe 690.
 L. Iulius Libo, consul, collega M. Attilij Reguli Serrani, anno ab vrbe 486.
 L. Iulius, III. Tribunus militum, anno ab vrbe 317.
 L. Iulius, magister equitum, anno ab vrbe 325.
 L. Iulius Tullus, consul, collega L. Papyrij Craffi, anno ab vrbe 327.
 L. Iulius Tullus, II. Tribunus militum, anno ab vrbe 339.
 L. Iulius Tullus, cos. collega M. Emilij Lepidi, anno ab vrbe 688.
 L. Iulius Brutus, cos. filios proprios propter cõiurationem cum Tarquiniis capite plecti iussit. Vide BRVTVS.
 L. Iunius Pullus, cõsul, collega Appij Claudij Pulchri, anno ab vrbe 504. Ad Drepani portum naufragium passus est.
 L. Lentulus Cruscus, consul, collega C. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 705.
 L. Licinius Crassus, cos. collega Q. Mutij Scæuolæ, anno ab vrbe 659.
 L. Licinius Lucullus, cos. collega A. Posthumi Albinii, anno ab vrbe 603.
 L. Lucretius Flauus, cos. collega Ser. Sulpitij Camerini, anno ab vrbe 363.
 L. Lucretius Tricipitinus, cõsul, collega T. Veturij Geminij, anno ab vrbe 292. Consules triumpharunt de Hernicis, Volscis & Equis. Volscum nomen prope deletum est. x. m. cccclxx. cecidisse in acie, & fuga m. ccl. captos viuos, signa xiiii. militaria relata, refert Liuius libro 3.
 L. Manlius Accidinus, cos. collega Q. Fulvij Flacci, anno ab vrbe 575.
 L. Manlius Capitolinus, tribunus militum, anno ab vrbe 334.
 L. Manlius Imperiosus, figedi clauis gratia Dictator dictus, anno ab vrbe 393.
 L. Manlius Proculus, ab Herculeio Sertorij legato victus est Flor. li. 90. Idem lib. 3. cap. 22. anno ab vrbe 676.
 L. Manlius Regulus, consul, collega Q. Cæditij Longi, anno ab vrbe 497.
 L. Manlius Torquatus, II. cõsul, collega Lucij Aurelij Cottæ, anno ab vrbe 689.
 L. Manlius Volfo, cõsul, collega C. Attilij Reguli Serrani, anno ab vrbe 503.
 L. Martius Censorinus, consul, collega M. Manlij, anno ab vrbe 605.
 L. Marcius Philippus, consul, collega Sextij Iulij Cæsaris, anno ab vrbe 663.
 L. Marcius Philippus, consul, collega Cn. Lentuli

- Marcellini, anno ab vrbe 698.
 L. Memmius Regulus, consul, collega Verginij Ruffi, anno ab vrbe 815.
 L. Menenius Lanatus, consul, collega Sestij Vaticani, anno ab vrbe 302.
 L. Menenius Lanatus, cõsul, collega Proculi Gegani Macerini, anno ab vrbe 315. Li. lib. 4. Eutrop. lib. 1.
 L. Metellus Caluus, consul, collega Q. Fabij Maximi Seruiliani, anno ab vrbe 612.
 L. Minutius Decemuir, anno ab vrbe 304. Præfectus annonæ creatus, anno ab vrbe 315. Aureo boue donatus est. Liuius libro 4. anno ab vrbe 316.
 L. Minutius Carbetus, consul, collega Caij Nautij Rutilij, anno ab vrbe 296.
 L. Minutius Ruffus, consul, collega Flau. Domitiani Augusti, anno ab vrbe 840.
 L. Mummius Achaicus. Vide MUMMIVS.
 L. Munatius Plancus, consul, collega M. Emilij Lepidi, anno ab vrbe 712. II. consul, collega C. Siliij, anno ab vrbe 765.
 L. Muræna, consul, collega D. Iulij Syllani, anno ab vrbe 692.
 L. Nonius Asprenas, cõsul, collega M. Aquilij Iuliani, anno ab vrbe 791.
 L. Norbanus Balbus, consul, collega M. Syllani, anno ab vrbe 771.
 L. Octacilius Crassus, consul, collega L. Valerij Flacci, anno ab vrbe 492.
 L. Octavius, consul, collega Aurelij Cottæ, anno ab vrbe 679.
 L. Opimus, consul, collega Fabij Q. Maximi, anno ab vrbe 633.
 L. Ostius, tempore bellorum ciuiliu, patrem suum proscriptu quem Triumui ad supplicium perquirebant, latentem prodidit, vt eius bona acciperet. Plutarch. in Rom.
 L. Papyrius Crassus, consul, collega M. Cornelij Maluginensis, anno ab vrbe 319.
 L. Papyrius Crassus, Tribunus militum, anno ab vrbe 187.
 L. Papyrius Crassus, cõsul, collega Gæsonis Duilij Heluæ, anno ab vrbe 420. II. consul, collega L. Plancij Venocis, anno ab vrbe 425.
 L. Papyrius Mugillanus, consul, collega C. Seruilij Halæ, anno ab vrbe 329. Tribunus militum, anno ab vrbe 334. Interrex, anno ab vrbe 335.
 L. Papyrius Mugillanus Cursor, cõsul, collega C. Petrij Balbi, anno ab vrbe 429. De ære alieno grauatis, ne quis in compedibus teneretur, legem tulerit. Idem Papyrius Dictator fuit, anno ab vrbe 430. II. consul, collega Q. Publij Philonis, anno ab vrbe 434. Ferentanos vicit, Samnites cecidit. Luceria cepit. VII. M. Samnitarum sub iugum misit, triumphauit. Eutrop. lib. 2. II. consul, collega Q. Ælij Caritani, anno ab vrbe 435. III. consul, collega P. Philonis, anno ab vrbe 440. V. consul, collega C. Iunij

- C. Iunij Bruti Bubulici, anno ab vrbe 492.
 L. Papyrius Cursor, consul, collega Sp. Caruilij Maximi, anno ab vrbe 460. Ad Aquiloniam Samnites vicit, cæsi sunt xxx. m. cccxl. captiui IIII. m. dcccclxx. Orof. lib. 3. cap. 10. II. consul, collega Sp. Caruilij Maximi, anno ab vrbe 481.
 L. Passienus Ruffus, consul, collega C. Caluifij Sabini, anno ab vrbe 750.
 L. Pinarius Ruffus, consul, collega P. Furij Medullini, anno ab vrbe 282.
 L. Pinarius Mamercus, Tribunus militum, anno ab vrbe 324.
 L. Pifo Celonianus, consul, collega M. Liuij Drufi, anno ab vrbe 642.
 L. Pifo Cæsonianus, consul, collega A. Gabinij, anno ab vrbe 696. quo tempore Clodius Tribunus plebis Ciceroni diem dixit, Cicero in exilium abiit. Plutarch. in Cicerone. Appian. Florus.
 L. Plautius Venox, consul, collega L. Papyrij Craffi, anno ab vrbe 425.
 L. Plautius Venox, consul, collega M. Folij Flaccinatoris, anno ab vrbe 436.
 L. Plotius inter alios, puero Cicerone, fuit insignis dicendi præceptor, extremis L. Craffi temporibus.
 L. Pomponius Flaccus, consul, collega C. Cæcilij Ruffi, anno ab vrbe 769.
 L. Popilius Volfo, Tribunus militum, anno ab vrbe 356.
 L. Porcius Cato, consul, collega Cn. Pompeij Strabonis, anno ab vrbe 665.
 L. Porcius Censorinus, consul, collega Caij Caluifij Sabini, anno ab vrbe 715.
 L. Porcius Licinius, consul, collega P. Clodij Pulchri, anno ab vrbe 570.
 L. Posthumus Albinus, Tribunus militum, anno ab vrbe 397. III. consul, collega T. Sempronij Gracchi, anno ab vrbe 539. Infidius Gallorum occubuit, Liuius lib. 3. Eutrop. libro 3. Orof. 4. Plorus 2.
 L. Posthumus Albinus, consul, collega M. Popilij Lenatis, anno ab vrbe 581.
 L. Posthumus Albinus, consul, collega Q. Opimij, anno ab vrbe 606.
 L. Posthumus Megellus, consul, collega T. Minurij Augurini, anno ab vrbe 449.
 L. Posthumus Megellus, cõsul, collega Q. Manlij Vituli, anno ab vrbe 491.
 L. Posthumus Regillus, Tribunus militum, anno ab vrbe 375.
 L. Quietus, Iudææ procurator, à Cæsare constitutus, Iudæos Mesopotamia expulit, multa milia interfecit, anno ab vrbe 867.
 L. Quintius Capitolinus Barbatus, VI. consul, collega Agrippæ Menenij Lanati, anno ab vrbe 316.
 L. Quintius in Valerij consulis locum susseptus, anno ab vrbe 294. Liuius lib. 3.

- L. Quintius Cincinnatus, Tribunus militum, anno ab vrbe 370. Idem ab agro accersitus, vt Dictator fieret, arans, & sua manu semē spargens inuentus est.
 L. Quintius Crispinus, consul, collega Drusi Neronis, anno ab vrbe 745. II. consul, collega M. Statilij Tauri, anno ab vrbe 796.
 L. Quintius Flaminius, consul, collega Cn. Domitij Aenobarbi, anno ab vrbe 562.
 L. Quintius Flaminius, consul, collega M. Acinij Balbi, anno ab vrbe 604.
 L. Quintius Gulo, consul, collega Q. Fabij Maximi Pictores, anno ab vrbe 484.
 L. Racilius Volfo, Tribunus militum, anno ab vrbe 357.
 L. Ragonius consul, collega Seueri, anno ab vrbe 987.
 L. Scipio Asiaticus, consul, collega C. Norbani Balbi, anno ab vrbe 671.
 L. Scribonius Libo, consul, collega L. Arratini, anno ab vrbe 720.
 L. Scribonius Libo, consul, collega Siscennæ Statilij Tauri, anno ab vrbe 768.
 L. Sempronius Atratinus, consul, collega L. Papyrij Mugilani, anno ab vrbe 311. Tribunus militum anno ab vrbe 336.
 L. Septimius Seuerus, XXI. Romanorum imperator, anno ab vrbe 946. Apud Cysmū Aemilianum Nigri ducem fudit, fugauitque. Rursus in Bithynia Nigri milites à Seuerianis victi sunt. Ad Ilicum sinum in Sicilia Niger victus fugatus est, cæsusq; & in suburbano quodam capite truncatus. Clodium Albinū apud Lugdunum vicit, fugauit, cæciditque, ciuitatem incēdit. Albinii caput Romam misit. Superato & occiso Albino, Senatores & optimates quāplurimos occidit. Arabiam Felicem vastauit. Armeniorum rex fœdus cum eo icit. Angarus Oschoenorū rex se dedit, filios obfides tradidit. Artabanum, Parthorum regem, fugauit. Ctesiphontem cepit, & Adiabenos superauit. Britannis bellum mouit, vt receptas prouincias redderet securiores, vallum per cxxxii. passuum m. à mari ad mare duxit. Herod. li. 3. Cassiod. Herodia. Orof. Spar.
 L. Sergius Fidenas, Tribunus militum, anno ab vrbe 359.
 L. Sextius Lateranus, Tribun. plebis, anno ab vrbe 382. Consul creatus ex plebe, collega L. Aemilij Mamerci, anno ab vrbe 390.
 L. Sylla, consul, collega C. Cæsaris Octauiani Augusti, anno ab vrbe 849. Eutrop. lib. 7.
 L. Tarquinius Collatinus, primus Romæ Consul, collega L. Iunij Bruti, anno ab vrbe 245. Rex factorum Consulatum abdicauit propter Tarquinij nominis inuidiam, & in voluntarium exilium abiit, cui susseptus est P. Valerius.
 L. Tarquinius Priscus, V. Romanorum rex. Vide TARQUINIVS.

- L. Telestinus, Consul cum C. Suetonio Paulino anno ab vrbe 819.
 L. Titinius Longus, Tribunus militum, anno ab vrbe 357. II. Tribunus militum, anno ab vrbe 260.
 L. Turpilius Dexter, Consul cum Prisco, anno ab vrbe 948.
 L. Valerius, Consul cum Antistio Vetere, anno ab vrbe 848.
 L. Valerius Flaccus, cos. collega Octacilij Craffi, anno ab vrbe 491.
 L. Valerius Flaccus, cos. collega M. Porcij Catonis, anno ab vrbe 559.
 L. Valerius Flaccus, cos. collega M. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 602.
 L. Valerius Flaccus, cos. collega P. Lucinij Craffi, anno ab vrbe 626.
 L. Valerius Leuinus, II. cos. collega M. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 544. Agrigentum subegit pulso hoste ex Sicilia.
 L. Valerius Messala, cos. collega. C. Cinnæ Magni, anno ab vrbe 757.
 L. Valerius Potitus, cos. collega M. Fabij Vibulani, anno ab vrbe 272. II. Consul, collega M. Æmilij Mamerci, anno ab vrbe 284.
 L. Valerius Potitus, cos. collega M. Horat. Barbati, anno ab vrbe 306.
 L. Valerius Potitus, Tribunus militum, anno ab vrbe 342. V. Tribunus militum, anno ab vrbe 358. cos. collega M. Manlij, anno ab vrbe 364.
 L. Valerius Publicola. V. Tribunus militum anno ab vrbe 376.
 L. Veturius Craffus, II. Tribunus militum, anno ab vrbe 389.
 L. Veturius Philo, cos. collega Q. Cæcilij Metelli, anno ab vrbe 548.
 L. Veturius Lenius, cos. collega C. Luctarj Scæuolæ, anno ab vrbe 534.
 L. Veus Consul, collega Æmilij Æliani, anno ab vrbe 868.
 L. Vipsanus Publicola, cos. collega A. Vitelli, anno ab vrbe 800.
 L. Virginius, miles Romanus filiam interemit, vt liberaret eam ab Appij Claudij Decemviri libidine. Liu. lib. 3.
 L. Virginius Tricoftus, cos. collega Iulij Tullij, anno ab vrbe 320.
 L. Virginius Tricoftus, Tribunus militum, anno ab vrbe 367.
 L. Vitellius, cos. collega Pauli Fabij Prisci, anno ab vrbe 786. III. cos. collega Tiberij Claudij Cæfaris, anno ab vrbe 799.
 L. Visellius Varro, cos. collega Sexti Cornelij Cethegi, anno ab vrbe 776.
 L. Volumnius Flamma, cos. collega Appij Claudij Craffi, anno ab vrbe 449. II. cos. collega eiusdem Craffi, anno ab vrbe 458.
 L. Volusius Saturnius, cos. collega C. Cæfaris Caligulæ, anno ab vrbe 793. Ouans urbem

- natali suo ingressus, intra IIII. mēsem à Chærea interfectus. Suet. Iosephus lib. 19. cap. 1.
 Lucoretia, Prolem. Parisiorum vrbs est in Gallia, Leucetiam Iulianus vocat in Misopogono. Lutetiam Cæsar. A Marcellino vocatur Castellum Parisiorum. Vide LUTETIA.
 Lucretia, Romanæ pudiciæ præcipuum lumen, filia Lucretij Taciturni præfecti vrbs, vxor Tarquini Collatini: quam Sextus Tarquinius, cum precibus exorare non posset, vi oppressit. Stricto enim gladio in cubiculum irruens, mortem minabatur, ni voluntati suæ obsequeretur: addebaturque, se cum mortua iugulatum seruum positurum vt in sordido adulterio necata diceretur. Quibus minis illa perterrita, vt infamiam suspicionem effugeret, expugnari sese passa est. Postridie verò conuocatis patre, marito, cæterisque amicis, obortis repente lachrymis, tyranni flagitium detexit, & educto cultro, quem sub veste occultum habebat, sese itam confodit. Qua re moti pater cum marito & cæteris amicis, populo ad arma concitato reges expulerunt. Liu. ad finem libri 1. ab vrbe.
 Lucretilis, mons in Sabinis, de quo Horat. lib. 1. Carm. *Velox amœnum sape Lucretilem, Mutat Lycæo Faunus.*
 Lucretius, poëta antiquissimus, qui Ciceronis tamen aratem non inultò antecessit. Scripsit de rerum natura libros sex: qui etiam hodie leguntur. Perit annos natus supra XL. Eusebius tradit eum rãtum furore percitum fuisse assumpto amatorio poculo, vt propria manu se interfecerit.
 Lucinum, Dauniorum oppidum in Apulia. Strab. lib. 6. Pompon. lib. 2.
 Lucrinus, lacus Campaniæ in sinu Baiano, contra Puteolos, tam propinquus Auerno lacui, vt mari tempestatibus concitato quandoque soleant cõiungi. Dicitur à lucro. propter multitudinem piscium qui ibi capiebantur.
 Luctatus Daphnis, Q. Catulli libertus, Romæ professus est.
 Luctatus Catulus, Romanus ciuis, qui primo Punico bello trecentis nauibus aduersum Pœnos profectus, sexcentas eorum naues comœuibus & aliis oneribus impeditas apud Ægates inter Siciliam & Africam depressit, finemque bello imposuit: pacem petentibus hac conditione concessit, vt Sicilia, Sardinia, & cæteris insulis intra Italiam Africamque decederet, Hispaniam circa Iberum fluium abstinerent.
 Lucullus, vir clarissimus Romanus, qui præclaras res gessit. Hic nobilis, desertus & diues, munus quæstorium amplissimum dedit. Prætor Africam iustissimè rex. Aduersus Mithridatem missus collegam suum Cottam Chalcedone obsessum liberauit. Cyzicon obfidio

- fidione soluit. Mithridatis copias ferro & fame afflixit, eumque regno suo Ponto extulit: quæ rursum cum Tigrane rege Armeniæ subueniente, magna felicitate superauit. Hic (vt refert Athenæus) cum Romã post expeditionem Ponticam redisset, ad vitã sumptuosam & elegantẽ se conuertit: tantas enim opes parauerat, vt ædib. & prætoriis extruendis, hortis & cœnationibus amœnissimis, incredibilique sumptu paratis, & bibliotheca insigni vtriusque linguæ libris referta, atque omnibus obuia & patenti, opes bello quæsitæ conterere non potuerit, cum interim quotidiano epularum apparatus in prouerbia penè venerit. Nimiis in habitu, maximè signorum & tabularum amore flagrauit. Post, cum alienata mente desipere cœpit, tutela eius M. Lucullo fratri permiffa est.
 Luculli horri & villa, cuius meminit Plutarchus prope Neapolim: hodie *Cento Camerelle & Bagni d' Agnano.*
 Lucumo, viri nomen, à quo Lucumedi appellati, qui postea Lucurenses sunt dicti: hi fuerunt Tulci.
 Lucomones, Quidam homines ob insaniam dicti, quod loca ad quæ venissent, in festa facerent. Festus.
 Lucus, Celtarum rex, à quo Parisienses Lucij, seu Lucenses appellati sunt: forsitanque eorum vrbs, Lucoretia, ab eo cognominata fuit. Berol. lib. 5.
 Lucus Augusti, Ptolem. lib. 2. cap. 6. alio nomine Oluca. Hispaniæ Tarraconensis vrbs, *Lugo* vulgò. Aras Sextianas Plin. Augusti turrim Mela nominat.
 Lucus Feroniæ, Tuscorum colonia, Ptol. lib. 3. ca. 1. Bientina hodie.
 Lucus Feroniæ, promontorium Hetruriæ eidem Ptol. vulgò *Petra sancta.*
 Lud, filius Sæ. Gen. 10. lat. natiuitas vel generatio.
 Ludim, filius Mesraim. Gen. 10. idem, p. n.
 Ludouicus II. Romanorum imperator, anno salutis 815. Heroldum regno pulsum, victis Danis, patrio imperio restituit. Blöd Bernardus, Italiæ rex, suasu quorundam episcoporum imperatori rebellauit, quæ ideo imperator eum capite plecti iussit, alios exilio dånauit quosdam monasteriis perpetuò inclusit. Hic Ludouicus Lotharicus primogenitum imperij consortem declarauit. Pipinum secundo natum Aquitaniæ, Ludouicum iuniorem Bauariæ reges designauit, Britanniam igne ferroque vastauit. Contra hunc commotio & simultas filiorum eius & optimatum exorta est. A filiis captus, in vinculis habitus est. Rursus liberatus, militari se baltheo cinxit, & imperium reassumpit. Annales Franciæ.
 Ludouicus Romanorum imperator, anno salutis 856. Cum Sclauis, præliis multis pugnauit: captum demum eorum principem, nomine Ra-

- stim, propter rupra fœdera exoculauit.
 Ludouicus Balbus, v. r. Romanorum imperator & Francorum rex, anno salutis 879.
 Ludouicus Bauarus, IIII. Romanorum imperator, anno salutis 1316. Post Henrici imperatoris mortem inter electores variatum est in suffragiis, pars Fridericum Austriæ ducem, pars Ludouicum Bauarum creatum imperatorem iri volebant. Lecti Cæsares, primò apud Fræfordiam congressi, ad pugnam non venere. Deiu Leopoldus Austriæ dux, fratri auxiliaturus, Ludouico ad Spiram occurrit: fugit Ludouicus. Hinc apud Ellingam dubio Marte pugnatu est, vt neutri victoria cessisse videatur. Secundo ad Bruscam Alsatia fluium cõgressis, fugit Bauarus. Octauo demum anno Cæsares inter Milberg & Geringen congressi, victoria Bauarus potitus est, Friderico capto. Blond. lib. 9. Plat. Rerum potitus, Italia ciuitatibus, vicarios imperatorio nomine imposuit, primùmque vicecomites Mediolanenses ita fouit, vt Mediolano sint potiti.
 Ludouicus, Germaniæ rex, Abroditos à se deficientes bello perdomuit, anno salutis 845.
 Ludouicus III. à proceribus, rex Germaniæ designatus, regnauit annis x. anno salutis 902.
 Ludouicus VII. Caroli Simplicis filius, Fræcorum rex, anno salutis 929.
 Ludouicus, Lotharij filius, Francorum rex, anno salutis 987.
 Ludouicus Grossus, Philippi filius, Francorum rex anno salutis 1107.
 Ludouicus Iunior, Ludouici Grossi filius, Remis, præsentē patre vnctus est in regē, anno salutis 1131. Ad expeditionem aduersus Turcas se accinxit, Constantinopolim se contulit: seductus pariter ab Emanuele per Syriæ deserta summo cum periculo exercitum duxit difficultate & inopia rerum pressus, Antiochiam re infecta, lacerum exercitum ducere fuit coactus. Eleonoram vxorem dimisit, quam Henricus Northmannus sibi desponsauit: ob quas nuptias Aquitania, Andegauia, Cænomania & Turonensis Comitatus Hærico accessere. Ludouicus Constantiã Alphonfi Castellæ regis filiam vxorem duxit. Æmil. Tertiã duxit vxorem Alizam, Theobaldi Blesensis Comititis filiam. Huic natus est Philippus, quem Adeo datum nominauit. Sacri Cæsaris comitē cum sacro auro, quod populares, vt cuiusq; animus religioque ferebat, contulerat, misit in Asiam, vt senex Latinos Asiaticos eo subleuaret, quibus ipse ætate florens, armis ac lōginqua militia opem tulerat.
 Ludouicus D Ludouici pater, Francorum rex, anno salutis 1224. Gagui lib. 7.
 D. Ludouicus IX. Franciæ rex, anno salutis 1228. Proceres Franciæ ab eo defecerunt, quos vicit, superauit & in fidē reduxit. Cruce signatus ad iuuandas res Christianas cum ingenti

exercitu in Asiam nauigauit, ibique, cum He-
liopolim in Aegypto cepisset, ipse captus est
redemptusque pecunia: iterum cum tribus fi-
liis Christianæ rei augedæ gratia, magna clas-
se parata, exercitum in Africam duxit Tunc-
tum olim Carthaginem, vi cepit: pestilentia
hinc grassante, cum exercitum inuasisset, mor-
bo perit. Blond. Plat. Gaguin. Aemil.

Ludouicus Hutinus, Francorum rex, anno salutis
1313. Idem in Nauarræ regno matri successe-
rat. Aemil. lib. 8.

Ludouicus XI. Francorum rex, anno salutis 1462.
Ludouicus, VII. Aurelianorum & Valesij dux Frã-
corum rex, anno salutis 1497. Adepto regno
Iohannam primam vxorem repudiavit: dein-
de Caroli regis relicta vxorem duxit. Me-
diolanum cepit: regno Neapolitano cum Fri-
derico rege potitus est. Genuenses, qui ab eo
defecerant, deditioe recepit. Venetos vicit,
Brixiam, Bergomum, Cremam, Cremonam
in suam redegit potestatem.

Ludouicus, Vngarorum rex, anno salutis 1343. Ita-
liam ingressus, filij necem vindicaturus, Apu-
liæ regnum obtinuit. Relicto præsidio in Nea-
politano regno cum fidelissimo equitatu &
peditatu, tertio mense, quam venerat, in Vn-
gariam est reuersus.

Ludouicus, Vngariæ atque Bohemiæ rex, anno
salutis 1517. Mariã, Garoli archiducis Austriæ
sororem, vxorem duxit, anno salutis 1521.

Ludouicus, Tarëti princeps, à pontifice Clemë-
te Neapolitanus rex designatus est, anno sa-
lutis 1351.

Ludouicus, Bosonis filius, Italiæ rex, anno salu-
tis 906.

Ludouicus Andegauensis, rex Siciliæ à pontifice
Martino designatus, anno salutis 1422.

Ludouicus, Ludouici Romanorum imperatoris
filius, Bauariæ rex à patre designatus, anno sa-
lutis 821.

Ludouicus, Aquileiensis Patriarcha, Cardinalis,
primus equos & canes alere cœpit, anno salu-
tis 1444. Volat.

Ludouicus Andegauensis dux, cum exercitu xxx.
m. equitum Italiam intravit, vt Iohãnam Vn-
garorum reginam ab ipsis Vngaris liberaret
anno salutis 1382.

Ludouicus, Innocentij pōtificis nepos, à quo Pi-
ceni agri Marchio (& Firmanus princeps con-
stitutus est anno salutis 1406. Plat.

Ludouicus, Aurelianus dux, Parisiis interfectus
anno salutis 1407. Gaguin. li. 9.

Ludouicus, Episcopus Tholosanus, Caroli secū-
di Siciliæ regis filius, qui ea fuit castitate, vt
nulli profus fœminæ præterquam matri &
sororibus verba faceret: ne vel colloquio san-
ctitatem corrumpere.

Luentinum, Britannicæ vrbs. Ptol. lib. 2. cap. 3. Vul-
gò. *Prouesland.*

Lugdunum, emporiū totius Gallicæ Celticæ lon-

gè celeberrimum, à quo ea pars Gallicæ, Lug-
dunensis dicta est: à L. Munatio Planco, dum
Galicæ Comata præfesset, conditum, in colle
supra confluentem Rhodani & Araris immi-
nente: vbi etiam hodie non obscura antiquæ
vrbs extant vestigia. Habuit hæc vrbs tem-
plum insigne, communi Gallicæ totius impen-
sa extructum, & Cæsari Aug. consecratum, ea
parte ante vrbs, vbi amnes confluunt: ibi-
que ara dignitatis eximia erat, gentium sexa-
ginta titulo insignis, dicatis ibi totidem gen-
tium simulachris. Ad hanc aram à Caligula
Cæsare (vt in vita eius capite 20. testatur Sue-
tonius) institutū fuit certamen Latinæ, Græ-
cæque facundia: idque ea lege, vt victoribus
victi præmia conferrēt, eorumque laudes cō-
ponere cogere. Qui verò maximè displi-
cissent, scripta sua spongia linguæ delere
cogebantur, nisi ferulis verberari, aut flumine
proximo mergi maluissent. Huc spectasse vi-
detur Iuuenal. Sat. 6. Hæc autem vrbs tam in-
signibus, tōrque egregiis ornamentis nobili-
tata, teste Seneca in Epistolis, sub imperio
Neronis, centesimo anno à quo fuerat condi-
ta, vna nocte conflagrauit. Hodie verò in pla-
no sita est, magna sui parte Rhodano & Ara-
ri fluminibus inclusa.

Lugdunum antea Lugudunum appellatum est.
Alia etiã nomina obtinet apud veteres, à Ste-
phano Lugduna, à Luio & Plutarcho Insula,
in vetustioribus inscriptionibus Ciuitas Se-
quanorum, Rhodanusa & Araria à Sidonio
& aliis appellatur. Eã peculiari libello descri-
psit Symphorianus. Champetier, & Gallica
lingua Lugdunensem historiam prolixè per-
secutus est G. Paradisus. vulgò *Lyon.*

Lugdus, Celtarum rex, à quo prouincia & ho-
mines cognomen sumpserunt. Berol. lib. 5.

Lugeum, nomen admiradæ paludis quæ in Car-
niola fori Iulij vicina prouincia est. Hodie ab
incolis vocatur lacus *Czyrknitz* ab oppidulo
ei vicino sic denominato: Singulis annis fru-
mētum, venationem & piscationem exhibet.
Clauditur circumquaque montibus, & paret
ad sesquimiliariū, minus laxa latitudine. Ple-
risque in locis decē & octo cubitos altus est,
& vbi minimum profundus existit, iustā hu-
mani corporis æquat mensuram. Ex montibus
circumpositis riuus quidam ignobiles procur-
runt suo quisque alueolo: ab Orientali quidem
plaga tres, ab Australi quatuor. Singuli quo
longius flauit, hoc minus scatent aquis, terra
nimirum ipsos combibente, donec postremo
absorbeantur scrobibus saxeis, ita natis, vt hu-
mano opere excisæ videantur. Hic aquis ita
redundantibus vt recipi amplius non possint,
fit vt regurgitent scrobes, neque solum nihil
aquæ admittant, sed etiã quicquid receperint
effundunt tanta celeritate, vt refluxus impe-
tum equi quantumuis expedito & celeriter
fugienti

fugienti ægrè effugere liceat. Itaque quacun-
que pateat locus diffunduntur aquæ & lacum
efficiunt. Hæc aquæ postea non minus ferè ce-
lenter recedunt, quam accesserunt, at nō per
scrobes illas tantum, sed vniuersa penè terra
eas non aliter recipiente, quam si per cribrū
diffunderentur. Quod cum fieri sentiunt ac-
colæ, continuo grandioribus eius meatibus,
quoad fieri potest, obstructis, agminatim ad-
uolant ad piscationem, quæ ipsis non modò
iucunda, verum etiam perfructuosa est. Porro
siccato lacu fit messis, qua parte solum prius
constitutum erat: & idem rursus cōferitur, ante-
quam inundet. Graminis ita est ferax, vt post
vigesimalium diem secari soleat. Lazius. Georg.
V. veruherus.

Lugdunum, Ptol. li. 2. cap. 11. Germanicæ vrbs,
hodie Glogauia. Vulgò *Glogau.*

Lugodunum, Ptole. Batauorum vrbs in Gallia
Belgica. Vulgò *Leyden.*

L. uiba, Ricaredi filius, Gothorum rex, insidiis
Victerici de medio sublatus est, anno salutis
595.

Luiduuardus, Vercellensis episcopus, anno salu-
tis 890.

Luitbaldus, Bauariæ dux, anno salutis 907.

Luit, mons Lyrano & Hebræorum commenta-
tori in Commentariis super Isa. cap. 15 Euse-
bio verò Pamphilo, vicus inter Areopolim &
Ioaram. Aliis inter Petram & Segor.

Luna, Hetruricæ oppidum ad mare situm, fœcū-
dissimam candidi marmoris fodinis, quod ab
eo Lunense dicebatur, olim nobilitatum Lu-
can. li. 1.

-quorum qui maximus euo

Aruns incoluit desertæ moenia Luna, &c.

In hoc oppido casei genus conficiebatur, ma-
gnitudinis potius, quam bonitatis nomine
nobilitatum: quippe quod ad singulas millia
pondo non rarò præmeretur: vnde inter ser-
uorum obsonia numeratur à Martiale, li. 14.

Casauis Hetruscæ signatus imagine Luna

Præstabit pueris prandia mille tuis.

Luna, montis promontorium. Ptol. lib. 2. cap. 5.
Lustranæ locus. Vulgò *Ponte de Luna*, rectius,
punto de Luna, id est, *pointe.*

Lunarium: promontorium, Ptol. lib. 2. ca. 6. Alio
nomine mons Iouis. *Lunenburg.* Vide MA-
RONIS.

Lunenburgum, nobilis Saxonie vrbs, olim villa
in ciuitatē redacta ex ruderib⁹ Bardeuigi op-
pidi. Hæc autem villa à Iulio Cæsare cōdita
est, & à Luna sic dicta: Lunæ enim simulachrū
vsque ad Caroli Magni tempora illic reman-
serat, quod ipse deinde pietatis zelo commo-
tus sustulit. Ex comitatu in Ducatū erecta est
à Friderico 11. anno 1235. Nūc munitissima est
ciuitas, cincta fossis & vallis, figuram habens
quadratam, patens in longum, passibus circi-
ter m. cccc. l. & in latum nongentis. Nego-

tiatione salis diues admodum est. Munster.

Lupa, quæ & Acca Laurætia dicta est, vxor Fau-
stuli pastoris armæti regij, quæ geminis in-
fantes Vestalis filij Numitoris ad ripam Ty-
beris expositos aluit. Liu. lib. 1. ab vrbe.

Lupercal, locus sub Palatino mōte, Pani pasto-
rum deo consecratus, in quo solēnia quædam
sacra quotannis fiebant mēse Februario, qui-
bus Panos sacerdotes, qui Luperci dicebantur,
nudi per vrbs cursabant, mulierum pal-
mas, veterosque caprina pelle ferietes qua re
& fœcunditatem & facilem partum fieri pu-
tabant. Instituta autem putatur hæc sacra ab
Euadro, in honorem Panos Lycæi, quem Ar-
cades simili honore colebant. Quare autem
nudi discurrerent Luperci, Seruius hæc affert
rationem. Cum Romulus & Remus, ludicro
huic intenti essent, latrones interim occasio-
ne arrepta, pecora illorum abegisse: eaque re
intellecta, Romulum cum omni iuuentute,
abiectis vestibus, vt ad cursum expeditiores
essent, latrones esse inscutos, isq; oppressis
prædam recepisse. Quæ res quoniam feliciter
cessisset, mansisse deinde morem solennem,
vt Lupercalia à ludis celebrarentur. Hæc Ser-
uius, in illud Virg. 8. Æneid.

Hic exultantes Salios, nudosque Lupercos, &c.

Lupfurdum, Ptol. li. 2. ca. 11. Germanicæ vrbs. Ho-
die Misna: vulgò *Meyffen.*

Lupia, Germanicæ fluius. Pomp. li. 3. Coniectura
est eum esse, quem hodie Neccharū vocant,
qui haud longè à Danubij fontibus ortus, per
Vuitenbergensem Ducatum lapsus mōxque
in occasum, versus Rhenū seorsum illabitur.
Strabo longè secus quam Pōponius Lupiam
in Visurgim deferri ait, vt Lupiæ nominis nō
Neccharus, sed is amnis, quem hodie Fuldam
vocant, intelligatur. Tacitus (adeo in re tan-
tilla variat scriptores) libr. Augustæ historiæ
2. Lupiam vocat amnem, nō in Rhenum, sed
in Oceanum elapsam: Vide LVSP. IAE.

Lupicinus, consul, collega Iouini, anno ab vrbe
1220. Quo tempore Constantinopoli grandæ
miræ magnitudinis decidens, aliquot homi-
nes extinxit, & apud Arrebatas vera lana de
nubibus pluuia mixta defluxit. Pauf.

Lupus, Foroianorum dux, anno ab vrbe
1420.

Lupus, consul, collega Maximi, anno ab vrbe
984.

Lupus, Senonensis episcopus, qui tanta erat in
pauperes munificentia, vt nullum sibi relin-
queret thesaurum, sed omnes exhauriret in
id loculos. Volat.

Lurius Tuscus, rex Tuscorum, regnavit ann 25.
Hic Lucam vrbs Italiae condidit. Cato de
Orig. anno ab vrbe 40

Lurius Lupus, consul, collega. Aure. Probi Aug.
anno ab vrbe 1030.

Lurius Orphitus, consul, collega Fl. Antiochiani
anno

anno ab vrbe 1022.
 Lusatia, Saxoniz regiūcula, quamvis Bohemorum ditiori parens, tamen Saxoniz tribuitur: inter Albim, Oderam, & Bohemiz mōtes iacet. Vrbs præcipua est Gorlitia. Nissa fluius eam rigat. Richāmer.
 Lusfa, vna ex Hyacinthi filiabus, à qua *λυσίδες*, pertinens ad hunc vicum tribus Oeneidis. Stephan.
 Lusignanum, oppidum apud Pictauinos, à Melusina conditum, ac nominatum, Gallicè, *Lusignan*.
 Lusitania, tertia Hispaniz pars, quam Plin. lib. 4. ca. 12. à Durio anne finit, reliqua citeriori attribuens. In qua sententia & Ptolemus est: at Strabo cum Mela conuenit. Huius regionis (inquit) latus Australe Tagus cingit, ab Occasū verò & Septétrione Oceanus, ab Aurora Carpetani, Vetiones, Vaccei, & Callaici, famz maioris populi. Scribit Plin. lib. 3. cap. 3. Lusum Liberi patris ac Lysam cum eo debacchantē, nomen dedisse Lusitaniz. Hæc Oceano Occidentali aluitur, in qua est ciuitas Emerita, & Portugalliz regnum. Lusitanum litus pollet gemma ceraunio, quod Indicis præferunt: & aduersus vim fulgurū creditur opitulari. Belitani Steph. iidem cum Lusitanis sunt. Apud eundem legitur *λυσιτανία*, pars Baticæ: & Gentile, *λυσιτανιοι*. Lusus apud Celtiberos, eo tempore imperabat, quo Pharao Chæres in mari rubro perijt: à quo Lusitania id habuit nominis. vulgò, *Portugal*. Berof. lib. 5.
 Lusius, Bocatio, siue, vt quidam, Lysius, Arcadiæ fluius, quem penes est sepulchrum Æsculapij, Ælepi & Arsinoc filij: qui primus alui purgationem, atque dentis euulsionem adinuenisse dicitur. Lusius etiam Gentile est à Luffis.
 Lusius, Marij ex sorore nepos, qui cum virgini Trebonio vim & stuprum velleret inferre, ab eodem est interfectus. Plutarch. in Mario.
 Luspiæ, Pro. li. 3. cap. 1. Calabriae vrbs: Lupia Plin. vulgò *Leccio*, *Lezo*.
 Lussi, vrbs Arcadiæ, vbi Melampus Proeri filius lauit, & insulam liberauit. Ciuis, Lusius, Lusares, hufcus, Steph.
 Lusus, Celtiberorum rex.
 Lutetia Parisiorum, fertilissimi regni Francorū caput, magnitudine incredibili, nobilium, mercatorum, ciuium, & studiosorum frequentia, edificiorum & publicorum & priuatorum splendore, nō modò vniuersæ Galliz, sed maximis totius Europæ ciuitatibus, præfertur. Hæc à Paride, qui à Iaphet, filio Noe, successiue descendit, & xviii. Celticæ Galliz rex, quarundam narrationum monumentis declarat ur primū fundata, à quo & nomē sortita est. Posteaquam verò platez lapidū pauimento stratz non essent, has autem ingēs hominum multitudo contereret, oblitū quantitatē Lutetia denomiata dicitur. Alij tamē ab al-

bedine murorum, quam *λευκείων* Græci, Lutetiam vocari existimant. Eam Iulius Cæsar vsque adeo ædificiis auxit, tamq; fortiter cincta, Amplissimam hanc ciuitatem, Sequana fluius diuidens, tripartitā constituit, quarum prior Vniuersitas, Altera Ciuitas, Terria vrbs nominatur. Illā Carolus magnus Alcuini præceptoris sui instinctu anno Christi 796. ex Romana fundauit, & permultis prærogatiuis priuilegiis & immunitatibus splendidissime exornauit. Palatium regiū Philippo Pulchro ædificatum est, cura Enguerrantij Marignij anno Christi 1313. Lutetia Parisiorum templa habet 68. Mōnasteria 24. Xenodochia 9. Sacella 14. Innumera ferè fana. Collegia publica 20. Priuata 30. Portas habet 14. Pontes 5. Fontes 16. Suberbia 10. tam lata vt horum quædam cum magnis Galliz ciuitatibus certent. Vulgò *Paris*.
 Luteuani, qui & foro Neroniensis, Plinio Galliz Narbonensis populi. *Lodesne*, Pineto.
 Luti. Germaniz populi. Plin.
 Luria, oppulentum Hispaniz oppidum. Appia.
 Luza, i. amygdalus siue discessio, vel declinatio. ciuitas Chananæ in tribu Benjamin, Ios. 18. Quæ aliàs Genes. 28. & 35. nuncupatur Bethel à Jacob. Est secunda Luza, quæ cecidit in sortem filiorum, Ioseph iuxta Sichem, in tertio lapide ipsius Sichem, siue Neapolis, Iosue 16. Est & tertia Luza, in terra Hethim à veteris Luyæ proditore condita Iudicum 1.

L Y

Lycæus, vnum ex Liberi patris cognominibus, inde impostum, quod immoderatus vini vsus pariat, *λύκων*, hoc est, rixam & seditiones. Aut certe *πυρρὸν ἔλκει τὰ μέλη τῶν μεθύουσμένων*, hoc est, ab eo, quod ebriorum membra, vel curas soluat: vnde & *λυγμῆλις* à Græcis cognominatur. Virg. lib. 4. Aeneid.
Legifera Cereri, Phœbò que, patrique Lyao.
 Inde Lycæus, a, um, pro Lycæus. Virg. 1. Aenei.
Regales inter mensas, laticò que Lyæum.
 Lybarni, populi ab Hercule Lybio nominati & conditi.
 Lybum, Cœlesyriæ vrbs, Anto. inter Damascum & Laodiceam.
 Lycabetus, vel Lycambetus, Atticæ mons maximus. Plin.
 Lycæa, vel Lycartha, vrbs Arcadiæ: Gentile, Lycæus. Paul.
 Lycæus, cæci, Arcadiæ mons, Ioui sacer, teste Paulania in Arcadicis, olim etiam Olympus, & *ἱερό τρεφὸν* id est, sacer vertex ab incolis appellatus, quod Iouem ibi educatam existimarent. In hoc etiam mōte Iouis Lycæi ara fuit à Lycæone Pelasgi filio primū consecrata: quam cum postea mactati pueri sanguine resperisset, in lupum dicitur esse transformatus. Erat ibid. & Iouis Lycæi lucus, quem, si quis

quis lege spreta esset ingressus, annum superuicere negabatur. Leonis. Thom. lib. 3. cap. 44. Item fons insignis, nomine Agno, iam admirabilis naturæ, vt re diuina ibi curiosius peracta, quernōque ramo aqua leuiter commota, mox densus inde surgeret vapor; nebule affimilis, quæ non multo post effecta nubes, aggregatis item aliis, largos demitteret imbres. Hæc Pausanias. Constat tamen Lycæum montem non soli Ioui, vtrum etiam Pani sacrum fuisse. Virg. 1. Georg.
Ipsè nemus linquens patrum, saltusq; Lycæi,
Pan ouium custos, tua si tibi Menala cura,
Adsis o Tægæ fauens.
 Hinc etiam Pan Lycæus passim à poëcis cognominatur. Idem lib. 8. Æneid.
 — *gelida monstrat sub rupe Lupercal.*
Parrhasio dictum Panos de more Lycæi.
 Lycæa, sacra in Lycæo Arcadiæ monte in honorem Panos fieri solita: quæ postea ab Euanthro in Latium trāsata, Lupercalia dicta sunt, vt placet Ouid. lib. 2. Fast.
 Lycæus, Apollinis cognomen. Steph.
 Lycambe, Neobuli pater, qui cum filiam Archilochi poëtæ despondisset, posteaque penitentia ductus non tradidisset, tam acerbo carmine ab eo est perstrictus, vt vnā cum filia laqueo vitam finierit. Horatius in Epod. Ode 6.
 — *in malos asperimus*
Parata tallo cornua:
Qualis Lycambo spretus infido gener, &c.
 Hinc Lycambeus, a, um, Ouid. in Ibin,
Tincta Lycambeo sanguine tela dabit.
 Lycaon, Arcadiæ rex, Pelasgi filius, quem Iupiter quod aram suam in Lyceo mōte, mactati pueri sanguine resperisset, in lupum mutauit, vt scribit Paulan. in Arcadicis. Ouid. tamen lib. 1. Metam. omnino aliam tradit transformationis huius causam, quæ sic habet Iupiter aliquando cum multa de humani generis impietate inaudisset, neque tamen omnia crederet, vt rem omnem certius exploraret, relicto cælo in terram descendit: aliquotque regionibus peragratis, tandem sub noctem in Arcadiam peruenit ad Lycæonis regiam: Vbi cum se deum esse significasset, vulgusque se ad sacrificia accingeret, irridens credulitatem eorum Lycaon, ea ipsa nocte se periculū facturum esse dixit, deuinne, an mortalē hospitio suscepisset: conatusq; est noctu dormientem iniremere. Quod cum frustra tentasset, alia ratione rem aggressus est. Habebat obstitas à Molossorum gente ad semissos. Horum vnum iugulauit, partimque assum, partim elixum Ioui epulandum apposuit. Cuius rei immanitate indignatus Iupiter, regiam tyranni immisso fulmine exussis, ipsumque in siluas fugientem, in lupum trāsformauit. Hinc Lycaonius, a, um, vt Axis Lycaonius, hoc est,

Vrba maior, in quam Calisto Lycaonis filia creditur transformata. Ouidius 1. Trist.
Quæque Lycaonio terra sub axe iacet.
 Idem 1. Metamor.
Fœda Lycaonia referens conuiuia mensa.
 Lycaon, Nelei filius, & Nestoris frater, quem Hercules expugnato Pylo occidit. Alius Priami filius, ex Laothoe Altai Lelegentium regis filia; ab Achille occisus. Alius item Lycaon, Gnosius faber, & artifex ensis: quem Ascanius dedit Euryalo, vt ostendit Virgilius libro 9.
 Lycaonia, regio Asiæ minoris prope Phrygiam à qua montibus separatur, ad Taurum Cilicium & Pisidicum extēsa, medium quodam modo locum & arcem occupat. Sunt qui scribant Lycaoniam esse partem Arcadiæ cognominatam. Stephanus totam Arcadiam olim Lycaoniam dictam scribit, & à filio eius Hysumte Thyreum in Arcadia conditum. Idem alibi Lycaoniam Lyciæ & Isauriæ regionem esse tradit, quanquam & primus author eius inhabitandæ Lycaon dicatur. A Lycaonia sit lycaonius, a, um.
 Lycaones, populi Asiæ, Phrygibus & Gallogræcis, quos Galatas nominari antè scripsimus, vicini, Pompo. Mela li. 1.
 Lycapsus, vicus prope lydiam Steph.
 Lycas, vir quidam qui ab Hercule præcipitatus est, quod ei tunicam cruore Nessi tinctam & veneno imburam attulisset. Sabellic. & Ouid. in Ibin. Est item Asiæ & Coæ insulæ oppidum.
 Lycaste, filia Priami ex concubina, cuius amore flagrans Polydamas, Antenoris & Theanus sororis, Hecubæ filius, eam vxorem duxit.
 Lycaste, meretrix nobilis apud Drepanum Siciliae vibem, ob formæ excellentiā Venus appellata, quæ cum Butem, Amici Bebriciorum regis filium hospitio excepisset, eius concubitu vsa. Erycem ei peperit: quo factum est, vt apud posteros creditum fuerit, Butem ex Venere Erycem genuisse. Vide vites.
 Lycastos, vrbs Cretæ, sic à luporum multitudine dicta, quæ ibi esse creditur. Pomponius Mela lib. 2. & Strabo 10. Homerus. *Λυκατον μέλιτον τρεφὸν ἀγρίντα λύκωνον.* Ciuis, lycastus. Steph.
 Lycastum Cappadociæ vrbs. Plin.
 Lyces, fluius Scythiæ. Europæ, & vrbs Macedoniae. Valer. Flaccus, & Liu.
 Lyceum, gymnasij celeberrimi nomē iuxta Athenas, in quo Aristoteles frequentissimo auditorio philosophiam profitebatur, quemadmodum Plato in Academia Cic. Acad. Qui erant cum Aristotele, Peripatetici dicti sunt, quia disputabāt in ambulantes in lyceo. Idem alibi,
Indz Academia umbrifera, nitidò que lyceo,
 Ende

Fuderunt claras diuini pectoris artes.

Lyceum, gymnasium Ciceronis in fundo Tusculano à nomine scholæ Aristotelicæ ita dictum, de quo lib. 1. de Diui. sic refert, Nuper cum essem cum Qui. fratre, in Tusculano, disputatum est. Nam cum ambulandi causa in lyceum venissemus (id enim superiori gymnasio nomen est) per legi (inquit ille) tuum paulo ante tertium de Nat. deorum.

Lyceus. Vide LYCAEVS.

Lychas. Vide LICHAS.

Lychnidos, aliàs lychnitos, vrbs Illyriæ: Gentile, lychnidius, & lychnia palus, & lychnitis. Est etiam lychnitis, parua regio Armeniæ. Steph. Et vrbs Macedoniæ. Ptolem.

Lycia, regio minoris Asiæ inter Pamphyliam & Cariam sita: olim (si poetarum fabulis credimus, Chimerae monstri ignibus infestata. Cuius fabulæ occasionem præbuit Chimera eius regionis mons, crebro ignem exstans. Dicta est autem lycia à lyco Pandionis filio. Urbem habet Pataram, Apollinis oraculo celebratam, à qua Apollo Patareus cognominatur. Hinc lycius, Gentile. Virgil. 1. Æneid.

Vnam, quæ Lycios fidumque vobebat Orontem. Et lycia sortes. Virg. 4. Æneidos, id est, sortes Apollinis, qui in lycia apud Pataram responsa edebat.

Lycias, Rhætiæ flauius. Ptolem. *Lech*, hodie.

Lycidas, dæ, nomen Centauri, vnus ex iis, qui Pyriphoo Hippodamiam sponsam eripere conati, à Lapithis interempti sunt. Ouid. 12. Metamorph.

At non Eurynomus, Lycidæque, & Aratus, & Imbreus.

Effugere necem.

Est & nomen pastoris apud Virgilium nona Ecloga.

Lycimmus, frater Astyochiæ, auunculus Tleptolemi, à quo & ipse interemptus est. Hom.

Lycinia, amica Horatii, de qua ipse lib. 2. Carm. Ode 12.

Ne dulcis domina Musa Lycinia, &c.

Lycisca, canis nomen. à lyco lupo, vel quasi Lacæna, id est, ex Iaconia, quia inde veniunt optimi canes.

Lycius, Apollo dictus est à lyco, lupo, quod sicut lupi pecora rapiunt, ita ipse humorē haurit radiis. Prisci Græcorum primam lucem quæ præcedit solis ortum, *λύκην* appellarunt. *δὸν δὲ λύκην*, id est à luce. Idque tunc temporis. hodie quoque *λυκόφως* cognominant. Et lycij Apollinis oraculum: quia in lycia maximæ claritatis fuit, ob luporum interfectionem.

Lycia, vrbs Arcadiæ: Gentile, lycoates. Steph. ex Pauf. li. 8.

Lycianitis Diana dicta est à lycia ciuitate, vbi templum habebat. Pælaeph.

Lycomedes, Scyri insulæ rex, cui Thetis filium.

suum dormiēte præceptore suo Chirone claustrum, seruandū tradidit, vt ibi inter eiusdem regis filias (erat enim facie venusta & puellari, ita vt facili pro puella sese gereret) muliebri habitu indutus latitaret, ne ad bellum Troianum, à quo illum non reuersurum esse sciebat, proficisci cogeret. Ad quem cum delitesceret, Deidamiam regis filiam vitiauit, & ex ea Pyrrhum suscepit.

Lycomedes, Creontis filius. Homerus libro 9. Iliados.

Lycomedus, Africæ lacus. Ptolem. & Plin.

Lycōn, Aegypti vrbs. lib. Notit. Strabo & Stephanus habent Lycōn bis in Aegypto, vnam in Lycopolite Nomo, alteram in Sybennitico.

Lycōn. Hispaniæ oppidum. Liu.

Lycōn, Philosophus Pythagoricus.

Lycōn Socraticus, siue Peripateticus, eloquens, & in dicendo suauis adeo, vt pro lycōn, Glycon nominaretur, quod significat dulcedinem. Hic fuit cultus & vestium mollitie nitidissimus, lucta & pilæ ludo exercebatur. Perit podagræ morbo annos natus 74. Tertius lycōn fuit poeta. Quartus epigrammatum scriptor Laertius.

Lycōpolis. Vide LYCOPOLIS.

Lycōne, vrbs Thraciæ: Gentile, Lycōneus. Stephanus.

Lycophron, poeta, patria Chalcidensis, Sophoclis grāmatici, adoptione verò lyci Rhægini historici filius, inter septem poetas, qui Pleiades dicebatur à numero stellarum, Philadelpho Ptolemæo acceptus. Erant autem hi, Theocritus, Aratus, Nicander, Apollonius, Philecus, Homerus iunior, Lycophron. Author Suidas. Is scripsit Alexandram, poema valde obscurum, in quo meminit de varicinis Cassandrea, exorsusque ab Hercule, & rebus Troianis, profectus usque ad Alexandrum Macedonem. De huius morte Ouid. in Ibin, *Vt q̄ cothurnatum perijisse Lycophrona narrant, Hæreat in fibris fixa sagitta iuis.*

Alius fuit Perinthi Corinthiorum regis filius, qui matrem occiderat viuente adhuc patre: de quo vide multa apud Herod. li. 3. & Laert. in Perianthro.

Lycopolis, vrbs Aegypti, sic à lupis cognominata, eò quod Aethiopes agros Aegyptios incurstantes, lupi facta acie vsque ad ciuitatem Elephantinam repulerint. Sed ibidem ciuitatem construētes Aegyptij, vbi aciem struxerant, à bestiis illis lycopolim cognominarunt, ac pro diis lupos ipsos venerantur. Author Diodorus Siculus li. 2. Steph. *λύκων πόλις*, vna est in Lycopolite præfectura Aegypti: altera, in Sybennitica iuxta mare: Gentile, Lycopolita.

Lycorea, vicus in Delphis à Lycoreo rege, Cypis Lycorus.

Lycorus, Lycoreus, Lycorites. Est & Lycoreus Iupiter. Steph.

Lycoria, nomen Nymphæ apud Virg. 4. Georg. Lycoris, idis, Volumnij Senatoris liberta, vero nomine Citheris dicta, miserè à Corn. Gallo adamata: quo tamen spreto, Antonium in castra sequuta est. Virg. 10. Ecloga,

-tua cura Lycoris
Pérque nivas alium, pérque horrida castra sequuta est.

Lycormas fluius Aetoliæ, flauas arenas voluēs. Hic postea Euenus ab Eueno rege Aetoliæ, qui se in illum præcipitavit, appellatus est. Strab. lib. 7. Ouid. lib. 2. Metam.

Arfuris que iturum, Xantus flauusq; Lycormas.
Gentile, Lycormæus.

Lycosthène, vrbs Lydiæ, Steph. Gentile, Lycostheneus, vel Lycosthenites.

Lycosura, vrbs Arcadiæ in Lyceo monte, iade Lycosureus. Steph.

Lycosura, vrbs Thraciæ: Ciues, Lycozei. Steph.

Lycōnia, vrbs Cretæ insulæ. Torrel.

Lycōtus, Cretæ vrbs insignis, Idomenei patria: vnde ille Lycōtus cognominatur à Virgil. 3. Æneid.

Et Salentinos obsedit milite campos
Lycōtus Idomeneus.

Lycurgus, nobilis Spartiata, Polydectæ filius, & frater Eunomi Lacedæmoniorum regis: cui etiam in regnum successit, ignarus Eunomii vxorem grauidam reliquisse. Quod vbi primum cognouit, posito regis nomine, Prodicus, hoc est, tutoris nomen assumpsit, regique adulto (Charilao ei nomen erat) regnum fideliter restituit. Verum cum ciuitatem pessimè institutam animaduertit, ad constituendam salubrioribus legibus Rempublicam animam adiecit. Conscripsit itaque iis quæ longa peregrinatione didicerat ciuitati vtilia fore. Delphos sese contulit, vt dei quoque consiliū in re sanctissima exploraret. Cumque Pythia consilium eius à Phœbo maximè probari, deique potius, quam hominis inuentū esse respondisset, alacrior ad peragendum institutum factus, foro aliquot armatis occupato, leges suas perfert. Quibus cum iam ciues mediocriter assuefactos videret, vt quas tulerat leges, æternas quoque redderet, hæc ratione commētus est. Simulat arduum adhuc quiddam superesse, quod ad ciuitatis salutem pertineret, quod tamen inconsulto oraculo agrediendum non esset, eaque de causa se Delphos proficisci velle. Interim tamen Reip. interesse, vt leges, quemadmodum latae erant, in reditum suum inuolatae seruarentur idq; ita futurum, primum à Regibus, deinde à cæteris omnibus iusiurandum exegit. Profectus itaque Delphos, cum Pythiam respondētem audisset, nihil legibus illis absoluitus esse, foelicissimamque fore ciuitatem eam in qua

illa quam diutissimè seruarentur, constituit sibi amplius in patriam non esse redeundum: ne illi aliquando iureiuratio soluti, leges suas excuterent. Misso itaque Spartam oraculo, amicisque itineris comites amplexus, isque dimissis, Cirrham concessit, vbi mox suis sibi manibus necem consciiuit. Quamquam alij Crisæ, nonnulli etiam in Creta interiisse volunt, vbi etiam sepulchrum eius apud Pergameam urbem ostenditur. Spartani in ortuo sacellum consecrarunt, & ob singularia eius in patriam merita, diuinos ei honores tribuerunt. Vide latius vitam eius apud Plutarchum.

Lycurgus, Nemeæ rex, & pater Archemori, alūni Hyllipyles. Statius li. 5. & 6. Thebaidos.

Lycurgus, Thraciæ rex, filius Dryantis, qui quod Thracas immoderate vino deditos conspiceret, vites omnes toto regno excidi iussit. Plutarchus in eo opusculo, quod de poetarum vtilitate conscripsit. Hinc datus est poetis locus fabulæ, Lycurgum infestissimo Bacchum odio persecutum esse, adò vt nutrices illius in Nysa latentes persequerentur, & Baccho ipsi tantum terroris incusserit, vt præcipiti supra traiecto mari, in Naxum se receperit: ideoque iusta numinum ira lycurgum in furorem conuersum, cum vites quoque, ne Baccho in posterum liberatur, excidere vellet, tibias sibi succidisse. Hic est ille lycurgus, cuius meminit Virg. 3. Æneid.

Terra procul vastis colitur Mauortia campis,
Thracæ arant, acri quondam regnata Lycurgo.

Lycurgus, gigas ab Oliride in Thracia peremptus. Berol. li. 5. Diod. li. 1. de Fab. antiq. gestis.

Lycurgides, filius Lycurgi apud Ouidiū in Ibin, *Quique Lycurgiden* (Ancæum seu Angæum, intelligens, quamuis tamen hunc quidam Neptuni & Astypalææ filiū dicant, de quo supra) *lacerat ab arbore natum,*

Idmonaque audacem, te quoque rûpat aper.

Quem autem idem poeta eodem loco, Lycurgum Pentheiden vocat, inquires,

Qua sua Pentheidem proles est ultra Lycurgū,

Hæc maneat teli te quoque plaga noui.

Mihi non satis liquet, quamuis Guido, quiddam Morillonus hunc locum annotans, dicit, Buthen quendam Lycurgi Thracum regis filiū & Penthei nepotem, Bacchi sacerdotes in patris vindictam occidisse, contra reliquos omnes auctores, qui hunc Lycurgum Dryantis, non Penthei filium faciunt. Sit tamen cuique liberum iudicium.

Lycus, Bæotiæ rex, qui Antiopam Nyctei regis filiam vxorem duxit: quam postea, cum à Ioue in Satyrum conuerso compressam cognouisset, repudiavit, Ducemque vxorem duxit: quæ veritate Antiopæ cum Iyco in gratiam rediret, arctissimis eam in vinculis asseruauit: quibus Iouis miseratione dissolutis, in Cirræonem motem profugit, vbi Amphionem & Zetum

Zetum peperit: qui postea à pastore, qui ipsos nutriuerat, edocti, eum vnâ cum vxore interfecerunt, vt latius docuimus supra dictionibus Amphion & Dirce.

Lycus, exul Thebanus: qui id temporis, quo Hercules ad inferos descenderat, rei bene gerendæ occasionem sibi oblatam ratus, Creonte occiso, regnum Thebanorum occupauit: cumque iam Megaræ Herculis vxori vim inferre pararet, opportuno illius reditu oppressus est, & cum suis omnibus interfectus, vt latius est videre apud Senecâ in Hercule furere.

Lycus, nobilis Troianus, vnus ex comitibus Æneæ. Virg. i. Æneid.
Nunc Amici casum gemit, & crudelia secum Fata Lyci.

Lycus, fluuius Asiæ, non procul à Laodicea, qui cuniculis subterraneis absorbetur, & rursus emergit. Ouid. 15. Metam.

*Sic vbi terreno Lycus est epotus hiatu,
Existit procul hinc, aliòque renascitur ore.*
Item alius iuxta Heracleam Mariandinorum in Pontum Euxinum illabens. De hoc Ouid. lib. 4. de Ponto,
Huc Lycus, huc Sagaris, Peniúsque, Hispanis que Cratésque

Influit, & crebro vortice tortus Halys.
Rursus alius in Germania, Rhætos à Vindeliciis dirimens. Prol. lib. 2. cap. 12. Item in Macedonia, Plutarch. & in Cilicia, Plinio.

Lycus, Priami filius. Item vnus è Centauris. Item Lycus, fluuius Aslyriorum, qui Tigri immiscetur.

Lycus, medicus nobilis Neapolitanus, qui Atriplicem herbam contra cantharidas bibendâ cenfer, Plin. lib. 20. cap. 20.

Lycus, rex Lybiæ, qui cum hospites suos immolare cõsuesseret, à Callirhoë filia proditus fuit. Nam cum hæc Diomedé, qui direpta Troia in Libyam tempestate deiectus fuerat, amore deperiret, eum è vinculis emisit. At ille spreto salutis auctore, enauigauit. Ea autè vltro vitam laqueo finiuit. Plut. Par. Antimachi portæ vxor fuit, quam egregie animo charâ habuit, quæ quum mortua esset, elegiam, qua mærorem solaretur sibi fecit nomine Lyden, vbi enumeratis hæroicis calamitatibus & infortuniis, malis alienis ægritudinem sibi inuit. Huius meminit Plutarchus in libro de consolatione. Propert.

Nec tantum Clario Lyde dilecta poeta, &c.

Lydæ, Lyciæ oppidum. Prol.

Lydda, Palæstine Iudeæ vrbs, Prol. li. 5. ca. 16. Alio nomine Diospolis: hodie *Rama*.

Lydia, regio Asiæ minoris, Cræso rege & Pactolo auifero flumine notissima, quæ flexosis Mæadri amnis recursibus perfusa, super Ioniâ procedit, Phrygiæ ab exortu Solis vicina, ad Septentrionem Mæsiæ, Meridiana parte Cariâ amplectens. Lydia dicta à Lydo, Atyos, filio,

cum antea Mæonia vocaretur. Vrbes habet Philadelphiam, Hypepas, Magnesium & Sardis Cræsi regiam, totiusque regionis caput, Ouid. 6. Metam. *Lydia tota fremit, Phrygiæq; per oppida facti Rumor ijt.* Huius regionis incolæ Lydi dicuntur, qui Herodoto lib. 2. primi aurum, argentumque signarunt, primique caupones institorésque fuerunt. Horum improbitas maxima abiit in Prouerb. Lydi mali: post hos Ægyptij. vide Eras. in Chil. Est & nomen mulieris purpurariæ, de qua Act. 16.

Lydia, amica Horatij, cuius in Odis sæpè meminit.

Lydius, fluuius est, qui agrum Macedonicum & Botticeicum determinat. Prol.

Lydus, Herculis filius ex Iole.

Lydus, Atyos Mæoniæ regis filius, & frater Tyrheni, à quo Mæonia Lydiæ nomen accepit. Nam cum Atyos domi sibi multitudinè abundare videret, filiis suis hanc proposuit conditionem, vt inter se forte ducta, aiter onerosam multitudinem educeret, nouâq; sibi sedes quæreret, alter paterni regni successor remaneret. Quare cū fors ita cecidisset, vt Tyrrenus relicta patria nouarum coloniarû author fieret, in eam Italiæ partem sese cõtulit, quæ mare inferum spectans, ab eo Tyrhenia appellatur. Lydus verò domi relictus, paternique regni successor factus, Mæoniam de nomine suo Lydiam appellauit.

Lygamata, Libyæ interioris populi. Prol.

Lygdamum, Plinio li. 5. cap. 3. oppidi nomen.

Lygdanus, nomen viri. Perottus.

Lygus, fœmina quædam, quæ quâ metu militum filiam occultauisset, & illi per ciuciatu interrogarent, vbinam occulisset, vrerum ostendens, ibidem dixit latere: nec vllis tormentis cogi potuit, vt constantiâ vocis egregiè mutaret. Corn. Tacitus.

Lyle, vrbs Arcadiæ: Gentile, Lylæus. Steph.

Lylæus, Bithyniæ fluuius. Plin.

Limax, Arcadiæ fluuius. Pauf.

Lymnis, Cappadociæ oppidum. Marcel.

Lymba, Gotthorum rex, regnauit annis III. viuens in Hispania principatu fratri cessit, anno ab vrbe 1321.

Lymira, Lyciæ flumen, & eodem nomine ciuitas inquit Pomp. li. 1.

Lymphorta oppidum circa Gedrosiam. Plin.

Lynceæ, Macedoniæ vrbs. Helych.

Lyncestæ, populi à Brasida fugati, anno ab vrbe 230.

Lyncestus, Macedoniæ fluuius, cuius aqua pota non minus ebrietatem inducit, quàm si quis vino se ingurgitasset, Plin. li. 2. cap. 106. Lyncestis aqua temuleros facit. Hinc Lyncestius, stia, stium. Ouid. 15. Metamorph.

*Hinc fuit effectu dispar Lyncestius amnis,
Quem quicumque parû moderato gurgito traxit,
Haud aliter tuubat, quâ si mern vina bibisset.*

Lynceus,

Lynceus, Apharei filius, vnus ex Argonautis, tanta oculorum acie præditus, vt videretur vel parietem visu penetrare, atque adeo vsque ad inferos videndi vim visam exprimere, (vt ex historicis nonnulli prodiderunt) nouissimam Lunam, primamq; eodem die in signo Arietis conspiceret: quod paucis mortalium contigit vidisse. Vnde Valer. lib. 1. Argon. Paufan. Pind. Theod. Arist. & Horat.

— solus transibit nubila Lynceus.

Hunc Varro centum triginta millia passuum prospexisse scribit: solitumque exeuntem à Carthagine classem Punicam, numerumque nauium, ex Lybicana specula manifestissime notare.

Lynceus, frater Idæ, qui pro duobus Leucippi filiabus, quas ipsi desponsatas Castor & Pollux rapuerant arma sumferunt, in itaque pugna Castor Lyncei, Lynceus Pollucis manu occubuit. Idas verò, cum ipsum etiam Pollucem conaretur adoriri, immisso à Ioue fulmine interiit. Vide Ouidium ad finem libri 5. Fastorum. Apollonius tamen in Argonauticis, Idam à Castore interfectum tradit: idque Lynceum per abietem vidisse, & Castorem occidisse.

Lynceus, quem Ouidius alio nomine Limum appellat, filius Ægypti, & solus ex 1. fratribus misericordia Hypermestæ coniugis euasit à morte: qui postea expulso, vel etiam occiso Danao, regnauit apud Argos.

Lynceus, 11. Argiurum rex, regnauit annis 41.

Lyncus, vrbs Epiri à Lynceo nominata: Gentilia, Lyncius, Lyncistes, Lynceus, & fœmininum Lyncistes. Steph.

Lyncus, vt habet Ouidius: Lynceus, vt alij: Lynx, vt rursus alij, rex Scythiæ immanissimus, qui Triptolemum à Cerere missum, vt hominibus frugum vsum demonstraret, hospitio excepit: cumque nomen, patriam, viæque causam ab eo didicisset, vt tam præclari inuenti gloriam in se transferret, hostiorem obtruncare constituit. Cùmque iam noctu dormientem aggredi vellet, Ceres indignata in Lyncem feram eam cõuertit. Ouid. 5. Metamorph.

Rex ibi Lynceus erat, regis subit ille penates.

Lyndus, Homero, ciuitas Rhodi insulæ, in qua, vt ait Lactantius, Herculis sacra fiebant, quorum à cæteris longè diuersus est ritus. Siquidem non *δὲ φημί* (vt Græci appellât) sed maledictis & execratione celebrantur, eaque pro violatis habent, si quando inter solennes ritus, vel imprudenti alicui exciderit bonum verbum. Est & Herodoto ciuitas in Dorica regione.

Lynx. Vide LYNCEUS.

Lynx, vrbs Lybiæ iuxta Gade post Atlantem. Et insula Atlantis, & vrbs Lynxo: Gentile, Linxites, & Lyngius.

Lyra, signum celeste, stellarum nouem, inter genu & manum sinistram Engonasis situm. Oritur cum Sagittario: occidit autem exoriente Virgine. Ouid. 3. Fast.

Illâ nocte aliquis tollens ad sidera vultus.

Dicet, Vbi est hodie, quæ Lyra fulsit heri?

Qui poeticam astrologiam conscripserunt, volunt Lyram hanc esse à Mercurio primum inuentam in Cyllene Arcadiæ monte, & ab eo Apollini donatam: ab Apolline autem inuenta cithara Orpheo concessam, eoque interempto, à Musis in cælum translata.

Lyræ, populi Scythiæ, qui venatione victitant hoc modo: Conscendunt arboribus, quas habent frequentes, insidiantur feris. Singulis adest canis & equus in vëtre cubare edoctus, humilius subsidendi gratia: vbi quis feram ab arbore vidit, sagitta percutit; percussam, si fugiat, conscisso equo persequitur, comitante cane.

Lyrceus, siue Lyrceum, fons Arcadiæ sub Cynutia monte, ex quo Inachus fluuius oritur. Strab. li. 8. Star. Thebaid.

Aret Lerna nocens, aret Lyrceus, & ingens Inachus.

Stephanus Lyrceum agri Argiui montem esse ait, indeque vicinam regionem Lyrceam appellari. Hinc Lyrceus, a. um. Ouidius 1. Metamorph.

— iam pascua Lerna,

Constitaque arboribus Lyrcea reliquerat arua.

Item Lyrceus, a. um, per quatuor syllabas. Val. Flac. lib. 1. Argonaut.

— dominum Lyrceia tellus,

Antrâque deprensa tremuerunt conscia culpa.

Lyrca, Peloponnesi vrbs, quæ antea Lyncea dicebatur. Paufan.

Lycus, fluuius est Campaniæ ex Apenninis montibus illabens: Fregellas alluit, demum labitur in locum sacrum, quem Minturnenses religiosissime colunt.

Lynceus, oppidum Troadis, patria Briseidis, quam Achilles euerfa vrbe secum abduxit, occiso Mynete eius marito, ciuitatis illius principe. Hinc deducitur denominatiuû Lynceus, a. um. Ouid. in Epist. Briseidis.

Diruta marre tuo Lyrnessia mœnia vidi.

Item Lyrnessis, idis, quo poetæ vtuntur pro Briseide, ex Lyrnesso oppido orta. Ouidius 4. Tristium,

Fertur, & abducta Lyrnesside tristis Achilles.

Lyrus, fluuius Campaniæ, ex Apenninis montibus oriens, vrbe Minturnensium interfluit. item lucum eiusdem vrbs, quem incolæ religiosissime incolunt.

Lyrnata, Chersonesus & parua regio Lyciæ. Gentile, Lyrnaticus. Steph.

Lyrope, Ciliciæ asperæ in Phaphilia oppidum. Pto.

Lyfa, Arabiæ Petreæ vrbs. Ptolem.

Lyfa, Vide LYSITANIA.

Lyfan

Lyfander, dux Lacedæmon inuictissimus, cuius ductu Athenienses cum duce Conone nauali pugna cladem acceperunt. Ex quo Athenæ semidirutæ, impostumque iugum 30. tyrannorum fuit. Victus denique Lyfander à Conone ipso terrestri pugna, & interfectus, ubi Pausanias eius collega in exercitu suspectus, in exilium profectus est. Emicuit enim Lyfander tempore Pausaniæ & Agæfilai Lacedæmoniorum. Lyfander & rebus gestis, & animi magnitudine Syllæ comparatur. Plut. in Paralellis.

Lyfanius, orator Græcus. Alter fuit Arcas, qui Lycaonem regno expulit.

Lyfanius, procurator constitutus à Romanis super Abylenam regionem. Luc. 3.

Lyfanius, Ptolemæi Maneti, qui ad Libanum habitauit, filius.

Lyfiades, Atheniensis, Phædri philosophi filius. De quo Cicero Philippica 5. sic scribit, Lyfiadem Atheniensem plerique nouimus: est enim Phædri philosophi nobilis filius, homo præterea festiuus, ut ei cum M. Curio confessore eodem & collutore facillimè possit conuenire, &c.

Lyfias, Syracusanus genere, Cephali filius, vnus è decem oratoribus, natus Athenis, quò pater se transfulerat. Puer Thurion coloniam migravit, reddidit annos XLVII. interque principes oratores habitus. De quo sic Cicero in Bruto, Tum fuit Lyfias, inquit, ipse quidem in causis forensibus non versatus, sed egregiè subtilis scriptor atque elegans, quem iam propè audeas oratorem perfectum dicere: (nam planè quidem perfectum, & cui nihil admodum desit, Demosthenem facillè dixeris:) nihil acutè inueniri potuit in eis causis, quas scripsit: nihil, ut ita dicam, subdolè, nihil versutè, quod ille non viderit: nihil subtiliter dici presè, nihil enucleatè, quo fieri possit aliquid limatius: nihil contra grande, nihil incitatum, nihil ornatum, vel verborum grauitate, vel sententiarum, quo quidnam esset elatius. Hactenus Cicero.

Lyfias, princeps quidam exercitus, suè tribunus. 1. Mach. 3. Act. 24.

Lyfias, Ptol. Arcadiæ vrbs. *Crepa* hodie, Nigro. Est etiam Phrygiæ oppidum, Strabo, Syriæ quoque circa Apamiam, Ptolem. Apud Plinium est Cariæ vrbs.

Lyfidice, filia Pelopis & Hippodamiæ, Pitthæi soror, quæ Electioni nupsit, & ex eo Alcmenam Herculis matrem peperit, ut inquit Plutarchus. Alij verò, inter quos est commentator Homeri, matrem Alcmenes, non Lyfidicen Pelopis, sed Anaxo Anaxi cuiusdam filiam faciunt.

Lyfimachia, Stra. li. 10. vrbs Aetoliæ humi prostrata, & ipsa ad lacum adiacens: quæ prius quidem Hydra, hoc verò tēpore Lyfimachia.

nominatur. Verū Iustino vrbs est Hellepontica, quæ terræ motu corruit, 22. anno, postquam à Lyfimacho rege vno ex principibus Alexandri fuerat condita. Sed postmodum reedificata, causa fuit multarum cladum. Steph. vrbs est Chersonnesi in Thracia, (quam Sophianus Hexamili appellat) Cardia prius appellata: Ciuis, Lyfimachus.

Lyfimachus, Agathoclis filius, è successoribus Alexandri Magni Pergamo præfuit: vbi thesauri regis fuerunt. Hic illustri quidem Macedoniæ loco natus, virtute illustrior fuit, amore literarum ac philosophiæ ardebat adeò, ut Callisthenem tunc ab Alexandro afflictum, atque in vinculis habitum, de virtute discretè sepius audiuerit, poculumque ei, ac remedium miseræ optati propinauerit. Quod agrè ferens Alexander, Lyfimachum leoni obiecit: sed ille viribus fretus, rem posteris prodendam fecit. Manum amiculo conuolutam in os leonis inferens, ad reptam linguam feram exanimauit: quo facto, vehementius postea Alexandro dilectus, & apud eum in honore maximo fuit. Trogus libro 15.

Lyfimachus, natione Acarnanus, Alexandri pedagogus, secundas post Leonidem obtinuit, nullo vrbianitatis genere præditus, nisi quòd se Phœnicem, Alexandrum, Achillem, Philippum verò Peleum nuncupabat. Author Plutarchus in Alexandro Magno.

Lyfimachus, frater Menelai. 2. Mach. 4.

Lyfimelia, Siciliæ palus in agro Syracusano. Thucyd. *Pantanelia*, hodie.

Lyfinoe, Asiæ ciuitas circa Pamphiliam. Polyb. Liu.

Lyfippe, pes, vna filiarum Proeti, quæ quòd se Iunoni præferre non essent veritæ, tanto furore correptæ sunt, ut per agros discurrentes, se vaccas esse crederent. Vide *IPHIANASSA*.

Lyfippus, clarissimus statuarius, patria Sicyonius qui ad sexcenta decem opera fecisse traditur, quorū singula arti claritatè dare potuissent. Hic, teste Quintiliano, ad veritatem optimè accessit: quamobrem etiam Alexander ille Magnus ab vno Lyfippo se fingi voluit, ut pingi ab Apelle, Hora. lib. 2. Epist. ad Augustum,

Edicto vetuit, ne quis se, præter Apellem,

Pingeret, aut alius Lyfippo duceret ara

Fortis Alexandri vultum simulantia.

Propertius,

Gloria Lyfippo est animosa fingere signo.

Lyfippus, poeta comicus, cuius fabulas enumerat Athenæus Plin. lib. 7. cap. 37.

Lyfis, philosophus quidam: qui dixit Deum esse numerum ineffabilem, aut maximi intimiq. numeri summam, Origenes.

Lyfus, Asiæ fluuius, circa Pamphiliam. Liu.

Lyfi

Lyfistrate, Aristophanis comœdia.

Lyfistratus Sicyonius, Lyfippi statuarij frater primus statuas è gypso finxit, creuitque res in tantum, ut nulla signa statuæve sine argilla fierent. Quo apparet antiquiorem hanc fuisse scientiam quàm fundendi æris. Plin. capite 12. lib. 35.

Lyfius, Liberi patris cognomen apud Bœotios, *λῦς Ἰλίου*, hoc est, à soluendo impositum. Ferunt enim Bœotios aliquando à Thracibus deprehensos, partim captos, partim in fugam versos fuisse: ex quibus cum nonnulli ad Trophonij specum confugissent, visum est iis noctu astantem loci eius Deum, Liberi patris sibi auxilium promittere. Quo somnio alacriores redditi, Thracas ex insidijs adorti sunt: quos cum vino somnòque obrutos inuenissent, nullo negotio superarunt, receptisque suis, cum in patriam redissent, Dionysio, cognomento Lyfio, templum consecrarunt. Author Heraclides Ponticus. Iulius Pollux, deos omnes, qui auerruncandi mali gratia colabantur, Lyfios vocari ait, quos & *ἀλοῖς ἰσχυροῖς*, *ἀποτροφεύς*, Græci nominant.

Lyfius, Arcadiæ fluuius ad cuius radices est Æsculapij tumulus.

Lyfo, quidam Ciceronis hospes, ut scribit Epistolarum lib. 16.

Lystra, ciuitas in Lycaonia, Act. 14. Ciuitas item Lyciæ, Plin. lib. 5. cap. 27. Act. 27. Sed Græcè legitur Myra.

Lytæ, parua regio Thessaliæ, sic dicta, quòd Neptunus dissipatis diluuij aquis Tempe liberauit. Steph.

Lytarmis, Celticæ promontorium ad Scythicum Oceanum. Plin.

Lythyrambus, Bacchi cognomen: inde dictum quòd ex femore Iouis (cui interempta matre insertus fuerat) in lucem prodituro identidem Iupiter inclamarit, *λυθὶ βήρυμπα*, solue futuram.

Lyus, fluuius minoris Asiæ in pontum defluens. **Lyxea**, vrbs Acarnaniæ, à Lyxco quodam: Gentile, Lyxeus. Steph.

M A

M A. Vide MASSAURA.
Maacha, filius Nachor ex Reuma concubina, Genes. 22. Filia Tholmai regis Gesur, 2. Reg. 3. 1. Paralipom. 3. Filia Absalon mater Abiam regis, 3. Reg. 15. quæ 2. Paralip. 13. dicitur Michaiia: Concubina item Caleb. 1. Paralip. 2. Vxor Machir patris Manasse, primo Paralip. 7. Vxor Iahizæ, 1. Paralip. 9. Lat. compressa, vel attrita, aut fixa.

Maachati, pater Aasbai, 2. Reg. 23. Pater Iezoniæ, 4. Reg. 20. Ciuitas Amorrhæorum super Iordanem iuxta montem Hermon, Ios. 12. & 13. 1. Paralip. 4. Lat. compressus, vel attritus, aut

fixus, seu ventris contritio.

Maadi, nomen viri, 1. Esdr. 10. Lat. Soleninis, vel festiuus, aut ornatus, seu labilis, vel testificas, aut transiens.

Maai, nomen viri, 1. Esdr. 12. Lat. venter aut coaceruatio.

Maala, filia Salphaad filij Hephher filij Galaad Num. 26. Ios. 17. Lat. chorus, vel cithara, siue in firmitas: aut Syriacè, venia.

Maasai, filius Adiel. 1. Paral. 9. Lat. opus meum.

Maasia, siue Maafias, filius Achaz. 1. Para. 15. 2. Para. 28. nomen cuiusdam doctoris. 2. Paral. 26. Pater Sophoniæ. Ierem. 21. Princeps ciuitatis Ierusalem. 2. Paral. 34. Lat. opus Domini.

Maafias, pater Nerizæ patris Baruch & Saraizæ, Ierem. 32. & 51. Lat. protectio seu confidentia Domini.

Maaziau, nomen viri, 1. Paral. 24. Esdr. 10. Lat. fortitudo vel refugium Domini.

Mabsam, filius Ismahelis, Gen. 25. 1. Paral. 4. Lat. aromatizans, vel confundens eos.

Mabfar, vicus grandis Gabalenæ, pertinens ad vrbem Petram, Gen. 36. Lat. munitus, vel muratus, siue prohibens, vel auferens, aut vindemians.

Macæ, populi Arabiæ fœlicis, Carmanis oppositi in tractu nardum & myrrham ferente. Mela lib. 3. hodie pars regni *Orymus*.

Macanitzæ, Prole. Mauritaniæ Tingitanæ gens. Hos Xiphilim in Seuero Macennitas vocat.

Macar, filium habuit Erefum, qui Ereso Lesbi ciuitati nomen dedit. Steph.

Macara, insula Lyciæ. Steph.

Macara Siciliæ vrbs, vulgò hodie *Citadella*.

Macareæ, vrbs Arcadiæ, à Macaro Lycaonis filio. Romani Beatam vocant: Gentile, Macareates, Macareus, vel Macarieus. Steph.

Macareus, filius Æoli, qui mutuo Canaces sororis suæ amore correptus, cum ea concubuit, puerumque ex ea suscepit, cuius & pater erat & auunculus. Quam rē cum Canace patrem maximè celatum cuperet, sacris frondibus puerum tegit, curatque clanculum ad nutricem perferendum. Verum cum per Æoli aulam efferretur, vagitu suo puer proditus est, auq. iussu canibus obiectus. Filizæ autem pater ensem per satellitem misit, ut eo pro meritis vtetur, quo & necem illa sibi traditur consciuisse. Macareus verò re cognita, fuga salutem quaesuit: cumque Delphos venisset, Apollinis factus est sacerdos. Extat Epistola Canaces ad Macareum inter Ouid.

Macaria, Herculis filia, se pro incolumitate publica deuouit inferis, ad expiandum scelus, ut scribunt. Cælius & Eras. in Prouerb. Cyprus insula ob fertilitatem olim Macaria dicebatur.

Macaria, Ptolem. Cyprî insulæ vrbs, quæ Nigro *Ialines* appellatur. Est & fons in Marathone Atticæ regionis, Pausan. Tractus Peloponnesi

etiam, apud Strabonem. Et insula sinus Arabici, Ptolem.
 Macarius, nomen viri apud Homerum.
 Macarius, sub Decio Romanorum imperatore, martyrio apud Alexandriam coronatus, anno salutis 251.
 Macarius, Hierosolymorum episcopus xxxv. anno salutis 316.
 Macaron-nelos, Acropolis Thebarum in Bœotia, Hefych. & Herod. in Thalia.
 Macaros, nomen Cretæ insulæ, à temperie cœli.
 Macabeus. Vide MACHABEVS.
 Macaturæ, Pentapoleos regionis in Africa gēs. Ptolem.
 Maccaræ, regio super Pharfalum, Gentile, Maccareus.
 Maces, nomen loci. 3. Reg. 4. Lat. finis vel finiens, siue tædium, aut cuiusgilans, vel æstas, siue æstuanas, aut spinans.
 Mace, aliàs *μακ*, Celtica ciuitas: Gentile, Mancenenus. Steph.
 Maceda, ciuitas tribus Iudæ. Ios. 10. & 15. Lat. incendium, aut adoratio, vel incuruatio.
 Macci, Libyæ interioris populi. Ptolem.
 Maccocaling, Indica Brachmannorū gens. Pli.
 Maccuræ, Mauritanæ Cæsariensis populi. Ptol.
 Macednon, parua regio in Pindo. Steph. ex Herodoti lib. 1.
 Macedo, filius Ofiridis filij Iouis, à quo Macedoniam quidam dictam volunt.
 Macedo Philofophus, de quo Gellius lib. 13.
 Macedonia, latissima Europæ regio, duobus olim regibus & terræ imperio clarissima, antea Æmonia & Emathia appellata, quæ à tenuibus initiis, regum prudentia, gentiliq; fortitudine eò magnitudinis excreuit, vt domina centum quinquaginta facta fuerit populorum. Hanc à Septentrione, Dalmatia, Mœsiaq; montana seiungunt: ab Occasu mari Adriatico, siue Ionio, ab ortu Ægeo abluunt. Meridianam oram Epiroticæ gentes, & ipsa Græcia excipit. Dicta Macedonia à Macedone quodam Ofiridis, siue, vt Stephan. & Solinus scribunt. Iouis filio, & Thyriæ filia Deucalionis: Gentile, Macedo, donis. Item Macedonicus, siue Macedonius, possessiuum. Reperitur & Maceres. Et fœminina, Macedonis, Macesa, Macetis, vel Mæceta, Macetis. Steph.
 Macedonius, hæreticus, qui Spiritum sanctum creaturam esse, nō Deum dixit: quare *μακρονθεος* appellatus est. August. de hæres.
 Macella, vrbs Italiæ: Gentile, Macellæus. Steph. Barrius facit Calabriae ciuitatem episcopalem, hodie *Strongili* dictam.
 Maceloth, nomen loci, ad quem profecti sunt filij Israel de Harada. Num. 33. Lat. Ecclesiæ, vel cœtus, aut congregationes.
 Maceloth, filius Abigabon, filij Iahiel. 1. Paral. 9. Lat. virgæ aut baculi, siue voces, aut leuitates, vel despectiones.

Macenas, Sacerdos, 1. Paral. 15. Lat. possessio Domini, siue emptio domini, aut pecus vel armentum, siue nidificatio domini.
 Macer, poëta de herbarum viribus scripsit.
 Macestus. Vide MACISTVS.
 Macha, vel potius Maacha, nomen reginæ, 2. Reg. 10. Lat. compressa, vel attrita, aut fixa.
 Machabeus, filius Mathathie, Macha 2. nomē quo vocati sunt viri illi fortissimi, apud sacras literas celebratissimi. 1. Mach. 2. 4. Lat. Percutiens.
 Machageni, Scythiæ gens intra Imaum. Ptol.
 Machaziones, apud Spartanos dicti sunt Anticratis posteris, quod is Machæra, id est gladio, Epaminundam in bello strenuè contecisset. Cœl. lib. 13. cap. 7.
 Machærus, rantis, castellum Iudææ: Gentile, Macharita, Steph. ex Ioseph. & Plin. cap. 10.
 Machalaum, oppidum in Brixiano agro, Infubrium clade nobile.
 Machaon, filius Æsculapij & Arfinoes, alij Coronidis, alij Hefiones filia Meropis, alij Xanthiones filium faciunt, Podalirij frater, & medicus insignis, qui vnā cum reliquis Græciæ principibus ad Troiam profectus, tandem ab Eurypylo est occisus. Virg. lib. 2. Machaonem numerat inter eos, qui equo ligneo inclusi, Ilij portas suis reserarunt.
 Machaon Gereniæ, Laconia ciuitati, sepultus, cuius tumulus templo colebatur magnifico, quod variorum morborum hinc peterentur remedia: qui locus Rhodos nominabatur. Itē eiusdem simulachrum æreum erat, quod insignebatur corona. Quem quidem Machaonem quidam, nomine Eurypylus, interfecit: cuius homicidæ nomen in templo illo nominari fas erat. Pausan. lib. 3.
 Machara, Cyprus antea dicta est. Perottus. Melius Macaria.
 Machbanai, nomē principis, 1. Paral. 12. Lat. Miser, siue pauper filius meus, aut paupertas vel humiliatio filij aut intelligentiæ vel ædificationis.
 Machbena, nomen loci, 1. Paral. 2. Lat. paupertas, vel percussio filij eius, aut paupertas siue percussio intelligentis aut ædificantis.
 Machi, pater Guei, vel Gebuel principis tribus Gad. Num. 13. Lat. percussor, aut pauper, vel humilis.
 Machir, filius Manasse, Genes. 50. Pater Galaad Num. 26. 1. Paralip. 7. Filius item Ammiel, 2. Reg. 9. Lat. vendens, siue cognoscens.
 Machimos, Ciuitas extra hunc orbem, teste Æliano, cuius incolæ pugnaces sunt, armarique nascuntur, ac bellum assidue gerunt, collimitanos plurimum euertendo. Vide Cœl. ex Æliano lib. 17. cap. 35.
 Machiritæ, familia quædam. Num. 26. Lat. vendentes, siue cognoscens.
 Machmas, nomen vici magni siue oppidi in tribu Ephraim. 1. Reg. 13. Isa. 10. Lat. percussor, vel pauper ablatus, aut percussor, vel pauper palpans

pans siue tangens vel auferens.
 Machmas, oppidum quoddam tribus Ephraim ad australem plagam. 1. Esd. 2. Nchem. 7. Lat. occurratio, vel percussoris aut pauperis tributum.
 Machmes, Vide MAZIES.
 Machmethath, terminus tribus Manasse in forte Ephraim. Ios. 16. & 17. Lat. percussoris vel pauperis Donum, aut percussoris vel humilis mors.
 Machlyæ, populi, sunt Africae supra Nasamones, quos Androgynos esse tradit Calliphanes, vtri usque naturæ inter se vicibus cœnantes. His Arist. tradit dextram mammam esse virilem, læuam muliebrem, Plin. lib. 6. cap. 2.
 Machorbæ Arabiae felicitis portus, versus Ortum. Plin.
 Machurebi & Machures, Mauritaniae Cæsariensis gens, Ptolem. Macurebij, Plinio. Machuribi sunt eidem Ptolemæo Libyæ interioris populi.
 Machusij, Mauritaniae Cæsariensis gens Ptolem.
 Maci, circa Arachosiam populi. Plin.
 Macicratis, vrbs Ægypti, ab Atheniensibus condita, Euseb.
 Macidos, vrbs Thraciæ, quam Ptolemæus Madi nominat de genere vocabulo. Mela. li. 2. in descriptione Thraciæ. Madytos, Steph.
 Macistus, vrbs Triphylia, quam Gaucones inhabitant, à Macisto fratre Phryxi, à quo etiam Phryxa vrbs in alto monte Lepritiæ sita versus orientem Et alia Arcadiæ Pli Ciuis, Macisteus: Gentile, Macistius, inuenitur & Macestius. Lesbi etiam mons. Plin.
 Macium, Indiae prouincia, elephantis referta, quorum decem millia rex, ad bellum nutrit: ipse verò albo vehitur elephanto, cui catena aurea, gemmis distincta, colloque circumdata, ad pedes vsque propendet. Viri ac mulieres stylo ferreo variis coloribus, figurisque corpora pingunt: Idola omnes colunt lecto surgentes, ad orientem solem se conuertunt, & iunctis manibus orant: in oratione trini Dei opem petunt: serpentēque ascos in cibum pro deliciis habent Pius 2. Max. Pausan. Al. part. 1. cap. 10.
 Macna, Arabiae felicitis vrbs. Ptolem.
 Macodama, Africae propriae vrbs maritima ad Syrtim, Ptolem.
 Macomades Antouino, qui tres eiusdem nominis in Africa constituit.
 Macolicum, Hiberniæ insulæ oppidum mediterraneum Ptolem. *Milck*, Mercatori.
 Macoraba, Arabiae felicitis oppidum. Ptolem.
 Macra, fluius ex Apennino fluens, Liguriamque diuidens ab Hetruria, & iuxta Lunam ciuitatem in mare Ligusticum illabens. Plinius libro tertio capite quinto, & Strabo lib. 5. quinto. Est & insulæ nomen in Carcinis sinu. Plin. libro quarto capite 13. Ptol. Marcalla dicitur.

Macias, Campus in Coele Syria, Strabo, *Marsi*. Nigro,
 Macreni, Corsicæ insulæ gens. Ptolem.
 Macri, campi inter Bononiam & Rauennam, per quos Romam itur.
 Macrianus, imperator electus, in Illyrico ab Aureolo imperatore Illyrici exercitus, cum filio victus est, atque occisus, anno salutis 262.
 Macries, Vide MACRYES.
 Macria, insula Rhodiorum est Plinio. Teiorum item Promontorium in Asia Ionæ regionis. Pausan.
 Macrinus, cos. collega Ælij Celsi, an. ab vrbe 916.
 Macris, olim dicta est Eubœa, item Icarus, vna Cycladū, Macris olim & Doliche dicebatur. Steph. à Macris sit Macrieus, & Macreis, fœ. Pamphilij item & Rhodij maris insula. Plin.
 Macritius Cous, Sinopen in Ponto condidit. Stephanus.
 Macrobij, populi Aethiopiæ ultra Meroem, vt inquit Solinus, quib; dimidio protensior est vita quam nostra. Iustitiam colunt, amant æquitatem, plurimum valent robore, & forma pulcherrimi. Ultra hos populos desertæ inhumanaq; solitudines sunt, Apud eos lacus est, quo perfusa corpora, quasi vncta nitescunt, adeo liquidus, vt ne folia quidem sustineat. Macroborum insulas ad Gangem fluium, vbi Brachmanni habitant, habet Glycas.
 Macrobius, nomen viri, Latine longeuus dicitur. Nam *μακρός* longus & *βίος* vita dicitur. scripsit Saturnaliorum libros & commentarios in somnium Scipionis.
 Macroeni motes ab Istro flumine non longinqui. Pli. li. 4. c. 12. aliàs Macrocenij.
 Macrocephali, populi, Põponio, ad Bosporum. Steph. Colchis vicinos esse scribit. Circa Cerasum oppidum sunt Plinio.
 Macrochir, cognomen fuit Artaxerxis Assyriorū regis: ideo illi impositum, quod alteram manum haberet longiorem: Latini Longimanum vertunt.
 Macrō, oppidum est Thraciæ non procul ab Istmo Cherronensi, ita dictum à longo muro, quem Miltiades à Propontide ad Melianum sinū duxit, Cherronesum à reliqua excludens Thracia. Pli. li. 4. c. 11.
 Macrones, Pontica gens, ad flumē Abfarū, vt Pli. autor est: Bechitis Australior. Eustathio. Scythiis finitimos scribit Xenophō. Strabo & Steph. tradunt hos suo tempore Sannos vocatos.
 Macrōrychos, Plinio Thraciæ oppidum, sexaginta milliaribus à Byzantio. Suidas.
 Macropogones, gens circa Euxinū Pontū in Sarmatia Asiatica. Strabo.
 Macropolis. Vide EURYVELVS.
 Macryes, populi Libyæ. Steph.
 Maerynea, vrbs Ætolia: vnde Macrineus. Steph.
 Mactorium, vrbs Siciliae. Steph.
 Macua, Æthiopiæ sub Ægypto oppidum. Plin.

Macyberna, Herodoto, vrbs Sithoniæ.
 Macynia, oppidum Aetoliæ in Thaphiaffo monte, Strab. lib. 10. & Plin. libr. 4. cap. 2. apud Stephanum.
 Mithra, filius Iapheth, Gen. 10. Hic primum Medorum genti nomen indidit. lat. mensura, siue iudicans, aut indumentum.
 Madan, filius Abrahæ ex Cetura. Gen. 25. lat. litigium, siue iudicans, aut mensura, vel indumentum.
 Madaura, ciuitas in collimitio sita Getuliæ & Numidiæ, à qua Apuleius Madauræsis est appellatus. Ad hanc urbem scribit Augustinus lib. Confess. se contulisse, cum adolescens esset, discendarum ingenuarum literarum gratia, florente ibi gymnasio.
 Madaurense, Plin. lib. 5. c. 4. oppidum in Africa libera.
 Madi. Vide MACIDOS.
 Madia, nomen viti, v. Efd. 12. lat. solèntas vel festiuitas Domini, siue adornatio vel testimoniū aut fœdus Domini, vel transitus Dominus.
 Madian, filius Abrahæ ex Cetura, Gen. 25. à quo ciuitas trans Arabiam ad meridiem Iudææ sita, in deserto Saracenorum contra Orientem maris rubri, inde Madianitæ. Alii vrbs est iuxta Arnonem & Ariopolim, cuius nunc ruina tantum demonstrantur, vbi Hobab siue Ietro focer Moysis, sacerdos Madiæ habitauit, Exod. 2. Act. 7. Inde Madianitæ, Gen. 37. & Madianatis, fœm. gen. Name. vigesimo quinto. lat. iudicium, vel iudicans, aut litigans.
 Madmena, ciuitas trib. Iudæ. 1. Par. 2. quæ & Bersabee dicitur. Sunt tamē qui sentiāt nō ipsam esse Bersabee, verum in eius vicinia sitam. lat. mensura numeri vel muneris, aut indumenti munus, vel indumenti præparatio, aut numerus vel sterquilinum.
 Madon, ciuitas regis Iobab. Ios. 11. lat. iurgium, vel indumentum, vel mensura eius.
 Madytus, vrbs Hellepontii: Gentile, Madytius, vel Madyteus. Steph.
 Mæa, vrbs Hellepontii: Gentile, Mæatos. Steph.
 Mæander, fluuius Asiæ clarissimus, qui ortus è lacu in monte Aulocrene, plurimisque affusus oppidis, & repletus fluminibus crebris, ita sinuosus redditur flexibus, vt sæpè ad fontem credatur reuertī. Apamenam primum peruagatur regionem, mox Eumeneticam, ac deinde Bargylicos campos, & Cariam alluit: omnēque eos agros fertilissimo rigans limo, ad decimum à Mileto stadium illabatur in mare. Plinius libro quinto capite vigesimo nono. Vnde obliquitates omnes, Mæandros veteres appellarunt, vt cum res agitur non simpliciter, sed vasis & obliquis cōsiliis, sumpta metaphora à fluuio Mæandro, qui sinuosus ac flexuosus labitur, vnde & nomē habere videtur, quāsi oberret, quærēs hominum confortia, more Mæandri illud fieri dicitur

quod tortuose flexuosēque sit. Hūc poëtæ fingunt Oceani & Terræ filium fuisse, & Cyancē Nymphā genuisse: quam postea Miletus Solis filius compressit, & ex ea Caunum & Byblidem suscepit.
 Mæandria, Epiri oppidum, Plin. *Alandriana*, Pineto.
 Mæandrus, quæ & Mæandropolis, Magnesiæ vrbs. Steph. Item Cariæ oppidum & mons Indiæ extra Gangem, Plin.
 Mæata, Scotiæ populi apud Dionem, in Seuero, iuxta cum murum qui insulam in duas partes diuidit: horū regio *Laudonia* vocatur à Lhuydo. Picticæ gentis fuisse credit Buchananus. *Northumberland*, Camdeno.
 Mæcia, Castrī nomen in Italia, à quo Mæcia tribus. Sex Pompeius.
 Mædia, ciuitas Thraciæ, prope Macedoniam, à qua Mædi populi. Scribitur cum æ diphthongo, vt differat à Medis populis Asiæ. Hinc præfectura Mædica Thraciæ, vicina Pæoniæ. Horum nonnulli ad Macedonas migrauerunt, Mædolithyni dicti. Steph. Apud Aristot. de Mirabilibus, & libro nono historiarum. Mæc regio etiam per scribitur *μνδία*, vt magna Asia Mediar.
 Mænades, eadem quæ Bacchæ, hoc est mulieres infantium ritu Bacchi Orgia celebrantes, dictæ à verbo Græco *μαίνω*, quod significat insanire.
 Mænalus, siue Mænala, orum, Arcadiæ mons altissimus, Pani consecratus, & pinis refertus: ita dictus à Mænalo Lycaonis filio, vt annotauit Scholiastes Theocriti. Hinc Mænalius, a, um, id est Arcadicus. Est & nomen vrbs Arcadiæ. Steph.
 Mænalia, vrbs Galatiæ Steph.
 Mænaria, insula Balearici maris, è regione Palmæ vrbs, Plinius. Item insula iuxta Corsicam.
 Mænius, c o s. Roman. anno ab vrbe condita ccccxxx. deuictis nauali prælio priscis Latinis ac Antiatribus, eorum rostra nauium arata in foro posuit, appellarique forum Rostra cæpit. Liuius lib. 8. ab vrbe. Plinius libro trigesimo quarto capite quinto. Dicitur etiam Menias.
 Mænius, decoctor item quidam fuit, & luxuriosus, qui amplissimo consumpto patrimonio, & domo vendita, columnam tantum exceperat, vnde spectaret gladiatores, quæ propterea Mæniana dicta est.
 Mænobora vrbs Mastienorum: Gentile, Mænoboræus. Steph. qui alibi Mastianos ad Herculis columnas habitare scribit.
 Mænoles, dictus est Dionysius, quod Latine totum furentē significat, cui Bacchæ Orgia celebrant. Et crudas carnes comedentes, sacro furore initiantur, Euan Euan clamantes: quæ vox aspirata secundum exquisitam Hebræorum

rum linguam, fœminei sexus, serpente significat. Cœl. Rhod.
 Mænomena, sunt Ptolemæo montes in Sardinia insula, à Liuiio & Floro *Insani* appellantur. *Camelle*, Ortelio.
 Mæos. Tide MÆONIA.
 Mæonia, regio minoris Asiæ, postea Lydia dicta à Lydo Atyos filio, Phrygiæ ab exortu Solis vicina, ad Septentrionem Mysiæ, Meridiana parte Cariam amplectens, ad Occasum supra Ioniam excurrēs: ita dicta à Mæone fluuio, vt Stephano placet. Hanc Strab. lib. 2. *μανασίω* *μαναίω*, hoc est, exultam regionem vocat: eamque arboribus prorsus carere tradit, præter vitem, vini iucundissimi feracem. Summam autem camporum faciem cinerulentam esse, petrosam, & nigram, adustionis quandam similitudinem retinentem. Imminet autem Mæoniæ Tmoli montis rupes altissima, ex qua Pactolus fluuius defluit, aureas trahens arenas: vnde & Chrysothoas dicitur. Hinc Mæonius, a, um. Virgil. 4. Georg.
 — *cape Mæonij carchestia Bacchi.*
 Mæonij, Tusciæ populi. Sil. lib. 4.
 Mæonis, Gentile fœmininum, à Mæonia deductum, quo Poëtæ vtuntur pro Arachne, puella Lydia. Ouid. 6. Metamorph.
 Mæonius dictus est Bacchus à Mæonia minori Asiæ regione, in qua nullæ sunt arbores præter vitem: Virgil.
 — *cape Mæonij carchestia Bacchi.*
 Mæonus, fluuius qui circa Achaida fluit. Steph.
 Mæotæ, populi ad Mæotidem paludem. *Tartari*, Nigro dicuntur. Omnes populos hanc paludem adhabitanes, vno nomine Mæoticos appellati tradit Mela. Vide SCYTHIÆ.
 Mæotis, palus Scythica, in regione Septentrionali iuxta Phasidis ostiū, Cimmerico Bosphoro à Ponto Euxino discreta, hyeme congelata. Tanaim, aliosque innumeros ferè recipiens fluios: ita dicta ab accolis, qui Mæotæ appellantur, Lucan. lib. 3.
 Quasi *fretum torrens Mæotidos egerit undas.*
 Inde fit adiectiuum Mæoticus, tica, ticum. Virgil. 6. Æneid.
 — *iam nunc Caspia regna*
Responsis horrent diuum, & Maotica regna.
 Aliqui Tauricam insulam (vel potius peninsulam) Mæotim vocarunt. Steph. Hinc pisces Mæotides, seu Mæotici dicti, qui in Mæoti capiuntur, vel in genere omnes, vel, vt Steph. putat suæ speciei tantum: & Mæotica mella, apud Plin. Ouid. lib. 3. Trist. eleg. 12. primam corripit,
 — *annoq; peracto*
Longior antiquis visa Mæotis hyems.
 Varia nomina hæc palus apud Geographos obtinet. vulgò, *Mardelle Sabaccho*. Ab Italis *Mardella Tana*, & *Mar Bianco* à Scythiis olim *Temerinda*, id est maris finis. hodie, *Carpaluc.*

Mæpa, Armeniæ maioris vrbs. Ptolem.
 Mæpha, Metropolis Arabiæ felicis. Ptolem.
 Mæra, canis quidam dictus est Orionis, vt poëtæ narrant propriè tamen eo nomine capra, significatur *μαργαρίττα*, id est ex albo nigricans. Cælius lib. 17. cap. 28.
 Mæsa. Vide MOESIA.
 Mæsolia, Indiæ intra Gangem regio. Ptolemæo.
 Mætona, Persidis vrbs. Ptolem.
 Mætonium, Sarmatiæ Europæ oppidum. Ptolem.
 Mæson, quidam histrio comædiarum Megarensis: à quo natum Prouerb. Mæsonica dicitur.
 Megala, i. semita, vel circulus, aut rotunditas, siue currus, vel plaustrum, aut vitula. nomen loci. 1. Reg. 17. 20.
 Magalonenium ciuitatem in prouincia Narbonensi. i. habet lib. Notit. Moniipessulani episcopalis olim Sedia, nunc domus tantum cum templo in medijs stagnis.
 Magaris, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.
 Magarsus, maximus collis in Cilicia iuxta Malum: inde Magarsus & Magarsia Minerua, cuius illic templum est. Steph.
 Magdalena, mulieris nomen, Matth. 28. Luc. 8.
 Magdalgad, ciuitas tribus Iudæ. Ios. 5. Lat. turris felix, vel accincta, siue magnitudo felicitatis, vel magnitudo accincta.
 Magdalel, ciuitas in tribu Nephthali. Ios. 10. Lat. turris siue magnitudo Dei.
 Magdalon, vrbs Ægypti. Iere. 44. Exod. 14 Num. 33. Lat. turris, vel magnitudo.
 Magdiol, ciuitas Idumæorum principum, Gen. 36. 1. Paral. 1. Lat. annuntians, vel euangelizans Deum, siue pomum Dei, id est fructus electus Dei.
 Magdeburgum, Olim Parthenopolis, à Venere Parthenia, quæ ibi colebatur, sic dicta, primaria est vrbs Saxoniæ, sita ad Albim fluuium, Veneris simulachrum in curru stantis, cum tribus Gratis, hic colebatur, vnde nomen natum est, vt Parthenopolis, id est puellarum vrbs, diceretur, quod & Magdeborg vox Germanica, sonat. A Ptolemæo Mœuium appellata lib. 2. F. Irenicus.
 Magdulus, Ægypti oppidum apud Steph. cuius incolæ dicuntur Magdolitæ.
 Magedam, Matth. 15. in Græco, Magdala, ciuitas in littore stagni Genezareth, siue maris Galilææ. Hieronymus hæc regionem vocari Mæcedan contra Ierusalem scribit in locis Hebr. A quibusdam dicitur & Dalmanutha regio & Magdalon sita inter lacum Genezar & Thabor. Lat. turris vel magnitudo.
 Mageddo ciuitas in tribu Manasse. Ios. 17. quam reparauit Salom. 3. Reg. 9. 1. Par. 7. Locus in quo occisus est Iosias, 4. Reg. 23. Lat. annuntiatio,

vel Euangelizatio, aut pomum siue fructus electus.

Magella, Siciliae vrbs. Liu. hodie *Mungellino*.

Magelli Liguriae populi. Plin.

Mageth, ciuitas Galaad. i. Machab. 5.

Mageturbia, locus in Celtis, in quo Ariouistus Germanorum rex copias Gallorum praelio vicit, nou longe a paludibus: Rheno fluuio proximus, Gallicè *Taunt*. Vigenereo, *Montbelliard*.

Magi, populi circa Mediam. Steph.

Magia, fons Siciliae in agro Syracusano.

Magia, Steph. vrbs Illyriae: Gentile, Magiates, vel Magianus.

Magida, Carmaniae vrbs. Ptolem.

Magina, Pannoniae vel Norici oppidum. libr. Notit.

Magindana, Arabiae felicis oppidum. Ptolem.

Magiointum, vel Magintum, Angliae vrbs, Antonino *Aschen vvel*, Camdeno.

Magistrica, regio Tauriscorum iuxta Alpes: Incola Magistrices, vicini Germanis.

Magdolis, vrbs Aegypti: Gentile Magdolites: Stephano.

Magistus, Elidis vrbs in Peloponneso. Herodot.

Magitæ, Arabiae felicis populi. Ptolem.

Maglona, Britannicae insulae oppidum. libr. Notit. *Maclenith*, Camdeno.

Magna insula Lybica, quæ Lybum lingua *mag*, id est, Magna vocatur: Gentile Magnitres. Steph.

Magna Graecia. Vide IAPYGGIA & ITALIA.

Magnata, vrbs Hyberniae, a qua Magnatae populi vocati sunt.

Magnentius imperator Augustae a militibus salutus est, electusque, anno ab vrbe 1103. Vicit Lugdunum aufugit. Deinde in furorem conuersus, Desiderium fratrem vulnerauit, arrepto gladio: post quosdam amicos interfecit: tandem se gladio confodit, anno 1111. imperij sui. Eutrop. Tripart. hist. lib. 5. cap. 10.

Magnes, Atheniensis comicus antiquae comediae tempore Epicharmi, docuit fabulas nouem, vicit duabus.

Magnes, Smyrnes puer, praeter ceteris mortalibus formosus, poetica insuper & musica ornatus, corona insignis aurea, ac habitu molliore indutus ciuitates obibat, multis dilectus, praesertim Gygi Lydorum regi. Parentes autem probrum huiusmodi perosi, capta occasione comam eius inciderunt, vestem, ornatumque omnem lacerauerunt. Quare perturbatus Gyges, in Magnesium bellum mouit: quibus tandem superatis reuertens, Sardibus panegyricum celebravit magnificentissimum. Suidas.

Magnesia, Macedoniae regio, Thessaliae annexa. Plin. lib. 4. cap. 9.

Magnesia, Ioniae oppidum ad Meandrum fluuium, distans ab Epheso (sicuti scribit Plin. lib. 5. cap. 29.) xvi. m. passuum, circa quam L. Sci-

pio Asiaticus Antiochum regem magna clade affecit. Lucan. lib. 6.

Et Magnetes equis, Minye gens cognita remis.

Item femininum Magnesia. Horat. libro 3. Carm. Ode 7.

Magnesium Hippolitem dum fugit abstinet, &c.

Magnetis, filius Glaphyras, conditor Glaphyrorum vrbs Thessaliae. Steph.

Magnum promontorium, Ptol. Mauritaniae Caesariensis est. Item, magnum promontorium vltimus sacro, in Lusitania, Pomponio, & Plinio, cui & Vlyssiponense nominatur, Magnum promontorium etiam Siciliae apud Ptolem. & apud eundem magnum ostium Gangis fluminis, magnum litus, Arabiae felicis, & aliud Aethiopiae ad sinum Barbaricum. Ptolem.

Magnus, Olai filius, Dacorum rex. Polyb. lib. 8.

Magnus, Consul, collega Apollonij, anno ab vrbe 1213.

Magnus portus, apud Ptolem. lib. 2. cap. 3. Britanniae locus, vel portus Hannonis, vbi ciuitas *Southernampton*. Item Lybiae interioris vrbs, apud eundem.

Mago, castellum. Vide TAMNO.

Mago, authoris nomen, Plin. lib. 17. c. 10. & lib. 1. cap. 3. Item Varr. lib. 1. de re Rustica, cap. 1. Magones plures fuisse constat. Primus omnium rem ac disciplinam Carthaginensium auxit. Is ante Punicum bellum, vt Liuius & Trogus referunt, cum cxx. nauibus bello Tarentino auxilio venit Romanis, aeger ferens Italiam ab externis inuadi: cui acta a Senatu gratia, auxiliisque remissa. Duos moriens filios reliquit, Asdrubalem & Annibalem. Mago, Annibalis frater, causa victoriae apud Trebiam fuit: sed apud Locros a Manlio clausus, ab Annibale liberatur. Liuius quoque lib. 3. scribit Magonem Annibalis fratrem, in agro Insubrium vulneratum. cum in Africam per legatos reuocatus, nauigaret, apud Corsicam obiisse. Mago aliis a Scipione capitur apud Carthaginem in Hispania, Romamque per Laelium mittitur. Mago denique Afer qui de re Rustica scripsit, de quo Columella lib. 1 sic ait, Veruntamen Carthaginensem magonem vel rusticationis parentem veneremur. Nam huius 28. memorabilia illa volumina ex Senatusconsulto in Latinum sermonem conuersa sunt. Huius Magonis meminit & Seruius, quem Virg. in Georg. scribit immutatam.

Mago, oppidum in minoribus Balearibus. Pomp. in sine lib. 2. *Mahon* hodie.

Magoa, Persidis oppidum, circa Susianam. Plin.

Magog, filius Iapheth. Gen. 10. A quo Scythae genus ducunt, qui primum Magogi dicti sunt. Apocal. 20. Lat. regens, aut tegulans, vel tabefactus, vel liquefactus.

Magron, locus in extremo, Gabaad contra Machmas. Isa. 20. Lat. timor, siue horreum aut de gutture.

Magon,

Magon, Indiae fluius in Gangem effluens. Arrian.

Magontiacum, Tacito & Ammiano, Magonia, Eutropio, Mogontia recentioribus scriptoribus, Mocontiacum Ptolemæo, Germaniae vrbs Archiepiscopalis, ad Rhenum. Vide M O G V N T I A.

Maguda, Mesopotamiae vrbs, apud Ptolemæum.

Magulaba, Arabiae felicis oppidum. Ptolem.

Magura, Libyae interioris oppidum.

Magusa, Aethiopiae sub Aegypto vrbs. Plin.

Magustana, Maioris Armeniae vrbs. Ptolem.

Magusum, Arabiae felicis oppidum. Plin.

Magus, Samoïs filius, apud Celtas regnavit a quo illis oppida plurima sunt posita. Berof.

Mahalath, vxor Roboam, 2. Paral. 11. lat. chorus, siue infirmitas: aut Syriacè venia.

Mahalô, filius Elimelech Bethlehemitæ. Ruth. 1. lat. idem significat quod Mahalath.

Mahanaim, nomen loci, in quo obuiam facti sunt angeli patri nostro Iacob: ab ipso propterea impostum, quod duas turmas vidisset in eo loco, suam & Angelorum, Gen. 32. lat. castra, turma.

Maharai, nomen viri 2. Reg. 23. 2. Paralipomenon 11. lat. accelerans, siue delatio, aut montanus, vel de monte meo.

Mahath, filius Amasai filij Elcana. 1. Par. 6. 2. Paral. 29. & 31. lat. abstergens, aut dolens, siue confringens, aut formidans: vel Syriacè, percussio.

Mahaziorh, nomen viri, 1. Par. 25. lat. videns signum aut videns literam.

Maheleth, tertia vxor Esau, filia Ismaelis, Genes. 28. lat. chorus, vel cithara, aut infirma itas, vel Syriacè, venia.

Mahida, nomen viri, 1. Esd. 6. lat. ænigma, aut acumen, vel radex, siue abstergens manum: aut Syriacè, percussa manus.

Mahir, filius Caleb, patris Sur. 1. Par. 4. lat. pretium.

Mahol, nomen viri. 3. Reg. 4. idem significat quod Maheleth.

Mahometus Arabs, ex Hebraeis partim, partim ex Christianis noua desumptam doctrinam introduxit. Blond. libro 9. Pompo. anno salutis 625. Cuius vitam, mores, & genus, lege apud Polyd. Verg. lib. 7. cap. 7. de rer. inuent.

Mahometes, Turcarum v. imperator, anno salutis 1398.

Mahometes, Amuratis filius, Turcarum imperator 1x. imperauit annis xxx. anno salutis 144. Constantinopolim vi cepit & expugnauit. Hinc Constantinus imperator capite truncatus, sublatumque cum tota gente fuit. Is Mahometes ad Bellogradum, vel, vt alij, Taurinum oppidum, quod nunc Albam dicunt, ad confluentes Sauum Danubiumque situm, a crucis Christianis fugatus, caesusque castris exutus est.

Plat. Hic praeter Constantinopolitanaum & Trapezuntium imperia, quae subuertit, regna duodecim Christianis ademit, ducentas vrbes cepit, & in his Chalcedem insulam armis & Scodram deditione Venetis extorsit. Bellum maritimum annis multis cum nostris maioribus gessit. Capham Ponicam urbem expugnauit, Rhodum frustra tentauit, Italiae, capto Hydrunte, arma intulit. Egnat. libr. 5. anno salutis 3463.

Mahumites, nomen viri 1. Par. 11. lat. nuntians, vel delens, aut radens vel medulla.

Maia, Atlantis filia ex Pleione Nympha ex qua Iupiter Mercurium suscepit. Virgil. 8. Aeneid.

Vobis Mercurius pater est, quem candida Maia Cyllenes gelido conceptum vertice fudit.

Vt Maiam (auditis si quicquam credimus) Atlas, Idem Atlas generat, caeli qui sidera fulcit.

Horatius in Odis,

Mercuri sacunde nepos Atlantis.

Nonnulli etiam tradunt eam Vulcano nupsisse.

Significat & obstetricem, vt ait Suidas in Socratis vita. Est & dea, Fauni filia, cui in mellario vase non mel, sed vinum sacrificabant.

Maia, Hellepontii vrbs. Steph.

Maiani, Asiae populi quos a Parthis possessas scribit. Frogus Pomp. lib. 4.

Maicstas, dea, Honoris & Reuerentiae filia. Quid.

Donec Honor, placidoque decens Reuerentia vultu Corpora legitimis imposuere toris.

Hinc sacra Maicstas qua mundum temperat omnem.

Quaque die partu est adita, magna fuit: Nec mora consedit medio sublimis Olimpo, Aurea purpureo conspicienda sinu.

Maiman, nomen viri. 1. Par. 24. lat. dexter, aut aquas praeparans.

Maiocarum, Mesopotamiae vrbs. Lib. Notit.

Maiorianus, xlix. Rom. imperator, imperauit annis v. an. ab vrbe 1210. cos. collega Leonis Aug. in Africam mouit prociuctum. Cassio. Proco. lib. 3. de bel. Vandal. Haud procul a Tertrionensi ciuitate iuxta Hiriam flumen occisus est. Dio. Pomp. Cass. Iornandes, anno ab vrbe 1214.

Maiorica, insula.

Mais, Indiae fluius inter Gangem & Indum. Arrian.

Maittaonium, Galliae vrbs, inter forum Iulium & Aquas Sextias. Antonin.

Maius, mensis a maioribus dictus est, quia, vt inquit Macrob. in aiobibus consecratus erat, quorum consilio Respub. gerebatur: sicut Iunius a iunioribus, qui tem armis gerebant. Postquam enim Romulus populum Romanum in maiores minoresque diuisit, vt altera pars

consilio, armis altera Rempublicam tueretur, in honorem vtriusque partis hunc Maium, sequentem Iunium vocavit. Ouid.

Hinc sua Maiores tribuere vocabula Maio:

Iunius à Iuvenum nomine dictus adest.

Sunt qui Maium à Maiestate dea denominatum velint, quod flamen Vulcanalis Calendis Maij huic deæ rem diuinam facit. Alij à Maia Mercurij matre, propterea quod hoc mense mercatores omnes Maiæ pariter & Mercurio sacrificare soliti erant.

Malacha, vel Malacath, Libyæ interioris oppidum. Ptolem.

Malaca, seu Malaga, ciuitas in Hispania Bætica. Martianus Syga oppidum è regione Malacan urbem Hispaniæ contemplantur. Pomp. libr. 2. Gentile. Malacitanus. Steph. Hęc vrbs celeberrima est situ, emporio, rerumque omnium & necessitati & voluptati deseruentium copia. Hispaniarum rex armamentarium hic habet instructissimum, ex quo perpetuum præsidium in suis Africæ oppidis sustinet atque communit. A Phœnicibus constructum esse anno ante Christi aduentum M. C. C. C. XL, asserit Fr. Tarapha.

Malachias, nomen prophetæ. Mala. 1. Lat. Angelus, siue nuncius meus.

Malachus, poeta Syracusanus, qui nunquam melius aut doctius scribebat carmine, quam cum ira percitus ad carmen accedebat.

Malacia, ciuitas quam Philoctetes, quum ob Paridus necem morbum fœmineum incidisset, eoque nomine erubesceret: deserta patria cōdidit, & ex re Malaciam duxit. Vide Cæli. lib. 6. cap. 1.

Malæa, Arcadiæ vrbs. Paufan.

Malæi colon, Ptolemæo aureæ Chersonesii promontorium. *Malaca*, Varrerio.

Malalai, nomen viri. 2. Efd. 12. Lat. circuncisio vel locutio mea.

Malaleel, filius Cainan, Gen. 5. Luc. 3. Lat. laudans Deum, vel illuminatio Dei.

Malasar, nomen viri. Daniel. 1. Hebr. Meltfar. 1. Circuncisio angustia vel vinculi, siue dispensator.

Malatesta, Pandulfi filius, Pisauriensis, Senator Romanus à Pōtifice Benedicto datus est, anno salutis 1399.

Malanius, Oenotriorum vrbs Mediterranea. Steph.

Malceca Hispaniæ oppidum inter Cordubam & Emeritam. Anton.

Malchus, nomen illius, cui Petrus auriculam abscidit. Ioan. 18.

Malchus historicus, scripsit historiam à Cōstantino vsque ad Anastasium. Suidas.

Malcoæ, Libyæ interioris populi, Ptolem.

Malcolmus, Scotiæ rex, anno salutis 1154.

Malconfugio. Vide SCORDANA.

Malea, Lesbi promontorium, è regione Myty-

lenos. Thucyd. mons item Taprobanæ, apud Ptolemæum.

Malea, siue Malia, promontorium Laconicæ, per 50. milia passuum in mare protensum, aduersisque ventorum flatibus nauigationem reddens periculosam: vnde factus est locus pro-uerbio, Cum ad Maliam deflexeris, domesticos obliuiscere, Virgil. lib. 5.

Ioniòque mari, Maleæque sequacibus vndis.

Stat. lib. 7. Thebaid.

-Ranca circumsonat ira Malea.

Dicta Malea à Maleo Argiuorum rege, qui in ea templum pulchrum construxit, quod Maleaticum appellauit.

Malecena, Armeniæ minoris vrbs, Antonino.

Malena, Atarnitidis regionis locus. Herodot.

Maleos ex Ebudibus insulis vna. Ptolem. hodie *Mula*. Emporium etiam Aethiopiæ, in Analite sinu, Eidem.

Malethubalus, Mauritanicæ Cæsariensis mons Ptolem.

Maleuentum, Campaniæ vrbs, quam nunc teste Perotto boni ominis causa Beneuentum dicimus. Plin. lib. 3. cap. 10.

Maleus, Plin. lib. 2. cap. 73. in Indiæ gente Oretum mons est, iuxta quem vmbra æstate in Austrum, hyeme in Septentrionem iaciuntur.

Maliaca, Hispaniæ Tarraconensis vrbs, Ptolem. lib. 2. cap. 6. Vulgò, *Malgrado*.

Maliacus sinus Locrorum Epicnemidorum est è regione Eubææ, in quem Sperchius fluius influit. Ptol. Ita dictus à Malico oppido, cuius meminit Steph.

Maliane, Arachosicæ oppidum. Ptolem.

Malias, Hispaniæ oppidulum. Appian.

Maliartha, Arabiæ Petreæ vrbs. Ptolem.

Maliba, Indiæ vrbs extra Gangem. Ptolem.

Malichis Antipatrum veneno necauit, anno ab vrbe 711.

Maliea, vrbs Thessaliæ, à qua populi maliees, & mare vicinum Malienum dicitur. Stra. li. 13.

Μαλιός, Stephano, vrbs dicta à malo filio Amphictyonis, aut Amyri Bœoti. Hinc sinus maliacus. Gentile, malieus, & maleates, quod etiam à malea promontorio Laconicæ deriuatur. Steph.

Maliij, populi circa mesopotamiam. Strabo.

Malinus, Siciliæ mōs, malis, hoc est pomis, refertus. Theocritus.

Malippala, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Mallaba, Arabiæ felicis vrbs, apud Ptolem.

Mallada vrbs Persicæ: Gentile, Malladenus. Stephanus.

Mallæta, Indiæ intra Gangem vrbs, Ptolem.

Malli, populi Indiæ, ex illis qui cum Doriade Baccho restiterunt. Steph.

Mallois, entis, Apollo Lesbii: & Malois locus in quo templum Apollinis Lesbij *δὸς τῆς μίλης τῆς μαυτῆς*. Steph.

Mallophorus, Cereris est cognomentum in Megala-

Megaride, quod ab iis videtur impositum, qui mortalium primi oues conuincere cœperint. Siquidem lunam dicunt Græci *μαγάρην*, ex quo & Idam *μαγάρην* vocarunt. Cæli. li. 25. ca. 1.

Millos, Ciliciæ oppidum clarissimum, à Mallo conditore ita dictum, vt ex Callimachi sententia refert Steph. Lucan. lib. 3.

Mallos & extrema resonant naualibus Aegæ. Item Arcadiæ fluius. Pauf. & Aethiopiæ sub Aegypto vrbs. Plin.

Mallotæ, nomen populi. 2. Mach. 4.

Mallotes, à populis Indiæ Mallis. Aristoph.

Mallotes. Vide MALLI.

Malloch, filius Azabiæ filij Amasiæ. 1. Para. 6. lat. regnans, aut consulens.

Malot Tages, apud Ianigenas regnauit.

Malsane, vrbs fœlicis Arabiæ: Gentile, Malsanites, Steph.

Malta, vide Melita.

Maltanus, Tuscicæ portus. Anton.

Maltacoræ, Indiæ gens. Plin.

Malthace, insula haud procul à Corcyra. Plin.

Malua, fluius Africae, ex Atlante oriens.

Malus. Vide MALICIAE.

Mallus mons est in ea parte Indiæ, quæ est intra Gangem, à quo vicini populi, Malli appellatur. Plin. li. 6. cap. 17.

Malys. Vide MEMPTRICVS.

Mama, Aethiopiæ sub Aegypto vrbs. Plin.

Mamala, Arabiæ felicis vicus. Ptol.

Mamarcina, vrbs Aufoniæ. Gentile, Mamarcinæus. Steph.

Mamaus, fluius est Peloponnesi, in tractu Triphiliaco, non procul à Pylo, qui olim Amathus dicebatur. Strab. li. 8.

Mambliæ, oppidum Aethiopiæ, ab ea parte qua Africam spectat. Pli. li. 9. cap. 29.

Mambre, ciuitas. Gen. 13. quæ & Hebron & Arbe dicitur, Gen. 23. & 35. Sunt tamen qui dicunt locum esse in Hebron, dictum in quercub. procul sex stadiis ab Hebrone. Frater Eschol & Auer. Gen. 14. Heb. Manre. lat. rebellis, aut amans, vel commutans, vel permutans.

Mambres, vnus ex illis qui Mosi restiterunt, 2. Tim. 3. Græcè, Iambres.

Mambura, Mesopotamiæ oppidum. Ptol.

Mamelus, xvi. Assyriorum rex, regnauit annis xxx.

Mamercus, præsul Viennensis, qui, teste Ptolemæo Lucensi, anno ccccliii. supplicationes primus instituit, quas Rogationes vocant, ob frequentes terræ motus, quibus ea regio infestabatur. Volat.

Mamers, lingua Oscanum, dictus est Mars, detractione syllabæ, qui & Mauors etiam appellatur. Mamertus, prænomē Oscum, ab eo quod hui Martem, Mamertem appellant. Apud Lituum Mamertus Æmylius dictator, ex gente Mamerra. Quidam dicunt Æmyliam gētem à Mamerto appellatam, cui propter humani-

tatem ciuicam, cognomen fuerit Æmilio.

Mamertes Corinthius, filium fratris sui Sisaponis libidine regnandi interfecit, maximo suo malo. Nam vbi Sisapo factum rescivit, eum membratim discerpit. Ouid. in Ibin.

Mamertina, quæ & Messana, nomen vrbs.

Mamertinus, consul, collega Neuitæ, anno ab vrbe 1115.

Mamertini, populi Campani. Hi cum Messanam colonos misissent, ipsi quoque Mamertini potius quam Messanenses sunt vocati: & cū ager eorum vini feracissimus sit, Mamertinum vinum, non Messanense appellatum est. Martial. *Amphora Nestora tibi Mamertina senecta*
Si detur, quoduis nomen habere potest.

Dicti à ciuitate Mamertina, quæ à Lacedæmonis subuersa fuit, quod Messanij 50. virgines Lacedæmonas violare tentassent, & non consentientes eas occidissent. Plin. li. 14. cap. 6. De Mamertinis & Mamertina ciuitate, Cicer. in Verr. act. 4. & 3. de Oratore.

Mamertinum fretum, inter Siciliam & Italiam. hodie *Faro de Messina*.

Mamertinum, Steph. vrbs Italiæ.

Mamitus, xiii. Assyriorum rex, regnauit annis xxx. Is rursus milites exercuit, & assuefecit laboribus, & interpositis deliciis, vnguentis & opobalsamis, militiam & pugnas exequabatur, cœpitque formidini esse Syris & Aegyptiis. Berofus.

Mamius Papyrius, rex Sacrorum, anno ab vrbe 245.

Mammacutus, vir quidam fuit, sola illustri faturitate, sicut & quidam Melitides. Cæli. libro 17. cap. 4.

Mammæus pons, à Mammæa matre Seueri sic dictus: super Antienem fluium. hodie, *Ponte Mammolo*.

Mammenæ, puellæ alimentariæ, & Mammeani pueri ab Alexandro Seuero instituti. Lampri. anno ab vrbe 984.

Mammida, Persiæ vrbs, apud Ptol.

Mammilla, nomen mulieris, Telegoni filia, à qua Mammillorum familia est vocata.

Mammisea, Syriæ quædam Terrarchia. Plin.

Mampsarus, Africae Propriæ mons. Ptol.

Mamuchan, dux Persarum Est. 1. lat. paratus, vel certus, aut depauperatus, siue percussus.

Mamuda, Aethiopiæ sub Aegypto vrbs. Plin.

Mamuga, Syriæ vrbs, Pto. hodie *Mabuga*, Masio.

Mamurius, faber ærarius laudatissimus, qui tempore Numæ floruit, & Saliorum ancilia confecit, ad similitudinē eius, quod de cœlo deciderat. De hoc sic scribit Festus. Mamurij Veturij nomen frequenter in cantibus Romani frequentabant hac de causa: Numa Pompilio regnante, è cœlo cecidisse fertur ancile, id est scutum breue: quod ideò sic appellatum est, quia ex vtroque latere erat recisum, vt summum infimumque eius latus medio pateret, vna

vnâquaque edita vox est, omnium potentissimâ fore ciuitatem, quandiu id in ea mâsisset. Itaque facta sunt eiusdem generis plura, quibus id misceretur, ne inter nos cœlestis posset. Probatum opus est Mamurij Veturij, qui præmij loco petiit, vt suum nomen Salij inter carmina canerent. Hæc ille. Ouid. 3. Fa-
storum,

Inde sacerdote s operi promissa vetusto

Premia persoluunt, Mamuriumque vocant.

Mamurra, Formis nat⁹, eques Romanus, vt tradit Cornelius Nepos, primus Romæ in Cœli monte parietes domus suæ marmore incrustauit. Hic est qui Epigrammate Catulli proficissus est. Idem columnas ex Carystio marmore habuit. Plinius, Mamurra alter ante huc apud Oscos natus tēpore Numæ, ancilia, ple-
raq; Deorum signa ex ære composuit. Huius etiam meminit Ouid. in Fast.

Mamurræ, senatoria familia erat Romæ.

Manænan, Mauritaniæ Cæsariensis oppidum. Ptol. hodie *Miliana*, Marmolio.

Manæthus Aegyptius fuit ex Diospoli vrbe orus qui de Physiologia & Astrologia iudicaria carmen reliquit. Fuit & alter hoc nomine Mendesium sacerdos apud Aegyptios, vtriusque meminit Suid.

Manahath, filius Sobal filij Seir, Gen. 36. 1. Para. 1. Est & regionis nomen. 1. Par. 8. lat. requies, aut munus, siue preparata formido, vel cōfractio, aut numerus stuporis: vel preparata descētio, vel numerus descendens.

Manahem, filius Gaddi. 4. Reg. 16. lat. cōsolator aut ductor eorum, siue preparatio caloris, aut munus incensum, vel numerans calefactionē.

Manaim, ciuitas quæ est terminus tribus Gad. in regione Galaadite, Leuitis & cōfugio concessa. Ios. 13. & 21. 1. Paral. 6. lat. castra.

Manain, annis circa Gedrosiam. Plin.

Manaita, Armeniæ regio, eiusdem nominis idolo consecrata. Dion.

Manalis lapis, ostium Orci, per quod animæ inferorum ad superos manât, qui dicuntur Manes. Manalem lapidem etiam vocabât petram quandam, quæ erat extra portam Capenam, iuxta ædem Martis, quam cum propter nimiam siccitatem in urbem pertraherent, sequebatur statim pluuia: eumque quod aquas manaret, Manalem lapidem dixerunt. Festus.

Manapia, Hiberniæ vrbs, Pto. hodie *Waterford*. incolæ Manapij, eidem.

Manariciu, Antonin. *Manrich*, Simlero, Hollandiæ vicus est, Traiectensis diœcesis.

Manarmanis, Germaniæ port⁹ post Rheni ostia. Ptol. hodie *Murna*, Frisiæ pars longo tractu procurtēs vers⁹ angustias Scholbalchi. Ortcl.

Manasse, siue Manasses, filius primogenitus Ioseph. Genes. 41. Pater Esriel. 1. Paral. 7. Filius Ezechia, regis Iuda, filij Achaz, 4. Reg. 21. 1. Para. 3. lat. oblitus, aut obliuio.

Manates, Italiæ populi, in prima regione. Plin. Mancaleus, XIII. Babyloniorum rex, regnavit annis xxx.

Manchana, Mesopotamiæ oppidum. Ptol.

Mancinus, nomen viri, a quo Mancinates pro damnato, quod Mancius insignem domum habuerit, quæ eo interfecto publicata est.

Mancunium, Britanniæ vrbs. Anton. hodie *Manchestre*.

Manda, Indiæ intra Gangem fluius, Ptolem. *Menan*, Mercatorij.

Mandaeth, Aethiopiæ vic⁹, in Adulico sinu. Ptol. Mandagandeni, Troadis populi. Plin.

Mandagara, Indiæ intra Gangem oppidum. Pto. *Mongalor*, Castaldo.

Mandagara, & Mandagaris Mediæ oppida. Ptol. Mandagreū flumen, apud Scythas Asiaticos. Plin.

Mandalum, Aethiopiæ lacus circa Azaniū promontorium. Plin.

Mandane, Astyagis filia, quæ ei visa est per quietem tantum vrinæ facere, vt omnem ipsius urbem oppleret, atque vniuersam Asiam inundaret. Hæc Cambisi nupsit, ex quo genuit Cyrum. Herod. li. 1.

Mandanes, II. Medorum rex, regnavit an. 50.

Mandanis fuit Gymnosophista insignis, quem cum Alexander per internuncios ad Iouis filij epulum vocari iussisset, & partem amplissima præmia: detrectati verò grauissimum cruciatum proponeret, constantissimè ferunt respōdissè, nec illum Iouis filium esse magnæ parti terrarū imperare, nec se illius donis permoueri, cui nulla esset satietas: nec minas pertimescere, quod viuētī India abunde multa esset suppeditatura: mortem verò tantum abesse vt formidaret, vt multis etiam votis eam expeteret, quæ sese marcida senio carne liberatum, in puriorem melioremque vitam immutaret. Strab. lib. 15.

Mandara, pars Cytī Macedonia. Steph.

Mandarei, Sarmatiæ Asiaticæ populi. Plin.

Mandei, Indiæ populi ad Gangem. Plin.

Mandela, Pagus est in Sabinis, vt authores sunt Acron & Porphyrius. Horat. 1. Epist. 19.

--- gelidus Digentia riuus.

Quem Mandela bibit rugosus frigore pagus.

Mandepa, Traciæ vrbs. Procop.

Mandetrium, Dalmatiæ vrbs. Plin.

Mandiadini, Indiæ populi. Arrian.

Mandianitæ, Arabiæ populi. Steph.

Mādonius, dux Hispanus, & indibilis partes Romanorum cum Scipione Africano in Hispania iuuarunt, deinde Scipione ægrotante, seditionē agitauere, in Romanosque insurgere cœperunt. Quos quum Scipio morbo liberatus comprehendisset, veteris officij memor, tantum castigatos verbis dimisit. Liu. libro vigesimo nono.

Mandori, Lybiæ interioris gens. Ptol.

Mandreni & Mandranitæ, populi Arabiæ. Vtrū-
tur

tur autem Arabes duobus his typis Gētilium. Steph.

Mandro, nauicularius quispiam, qui aspirante fortuna, tandem factus est imperator: vnde etiam factus adagio locus in eos qui præter meritum ad opes euecti, pristina conditionis non meminerint.

Mandropolis, vrbs Phrygiæ: Ciuis, Mandropolites. Steph.

Mandrueni, circa Margianam populi. Plin. vide Mardyeni.

Mandrus fluius, Plin. circa Sogdianam, forte. Mons item Libyæ interioris, & fluius Indiæ intra Gangem, apud Ptolem.

Mandubij, Galliæ populi apud Cæsarem & Strabonem, quorum caput Alexia: Gallicè, *le pays d'Aulsois en Bourgogne*.

Mandnesledum, Angliæ oppidum, Anton. *Manchestre*, in Cornubiis, Camdeno.

Mandurium, vrbs Apuliæ: Ciuis, Mandurinus. Steph. Mandurium scribit Leander à Plinio, vocari Lacum in Apulia Daunia qui hodie *Andoria* dicitur.

Manæi, Hispaniæ populi, iuxta Bætis fluminis ostia. Auienus.

Manes, Manichæorum princeps, Perses, vita, & moribus barbarus, ingenio acer, Christi se nunc gerere formam conabatur ostendere, nunc seipsum Paraclitum esse prædicabat. Cuius imitatores Christum veram carnem sumpsisse negarunt, anno salutis 279. Euseb. lib. 7. cap. 27. August. lib. de Hæres. Viuus tamen excoriatus, scdè perit.

Manes, animas è corporibus egreas intelligimus, aut deos inferos, authore Seruio. Sunt autem, inquit, noxiæ, & dicuntur per antiphrasim. Nā manum bonum est. Alij Manes à manando dictos intelligunt. Nam manibus plena sunt loca inter lunarem & terrenū circulum vnde defluunt. Hæc ille. Augilæ, populi Africæ iuxta Syrtes, Manes tantum Deos putant, per eos deiciat: eos, vt oracula consulunt, precatique quæ volunt, vbi tumulis incubuere, pro responsis ferunt somnia. Verba sunt Pomp. Melæ li. 1. Manes etiam ad genios duos, quos cum vita sortimur, authore Seruio, retulit Virgil. 6. Aene. eo carmine, *Quisque suos patimur Manes, &c.*

Nam manes, *daimones*, sunt præfules corporibus humanis attributi, qui parentum semini- bus manauerunt. Inde Summanus, id est, summus inter Manes dictus est Pluto. Verū Manes, quoniā corporibus eo tempore tribuuntur, quo fit prima conceptio, post vitā iisdem corporibus delectantur, atque cum his manentes appellantur Lemures. Qui si vitæ prioris adiuti fuerint honestate, in Lares domorum vrbiūque vertuntur. Si animi deprauantur ex corpore, Laræ perhibentur ac Manes. Manes igitur tam boni quam truces sunt consti-

rati, quos Agathos & Cacodæmonas vocant Græci. Antiqui animam à corpore separatum Manendum vocabant. Apuleius de Socratis dæmone dicit, Manes animi dicuntur melioris meriti, quæ in corpore nostrō Genij dicuntur: corpori renūciantes, Lemures: cum domus incursionibus infestarent, Laræ appellabantur: contra si boni fuerint, Lares familiares. Festus ait, Manes Dij ab auguribus vocabantur, quod per omnia manare credebant, cōsque deos superos atque inferos dicebant. Cicero. libro 2. de legibus, Deorum manium iura sancta sunt.

Manes, fluius, vel potius torrens Locrorū Epicnemidiorum, Thronion præterfluens, interdum tam exiguus, vt transeuntis vix tingat pedes: interdum tam latus, vt in bina diffusa- datur iugera. Alio nomine Boagrius appellatur. Vide Strab. lib. 9.

Manesum, vrbs Phrygiæ à Mane ditissimo conditore. Steph.

Manethus Mēdes, Aegypti sacerdos: Alger eiusdem nominis è Diospoli Aegypti, scripsit philosophiam & apotelesmata versibus in astrologia, id est, effectus astrorum. Suid.

Manethusa, vrbs Cretæ insulæ, Pomponius Mela lib. 2.

Manezardum, Galatiæ oppidum. Anton.

Manfredus, regem Siciliæ se appellari, adorari, coronarique ex ritu & maiorum more curauit Blondus.

Manganur, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Mangon insula sinus Arabici. Ptolem.

Mania, niæ, vrbs Parthorum ab oriente hyberno. Plin. li. 6. c. 25. promontorium Lesbi. Ptol.

Mania, dea, Iarium mater, cui olim sacrificabāt, & Maniæ laræ quædam: quas nutrices pueris munitari solent.

Maniana Indiæ extra Gangem vrbs. Ptolem.

Manichæi hæretici quidā dicti sunt à quodam Persa, qui vocatur Manicheus: quamuis & ipsum, cum eius infana doctrina cœpisset prædicari (nam antehac Vrbeus vocabatur) discipuli eius in Græcia vitantes nomen infaniæ quasi doctores, & eo ipso mendaciores, geminata in Manichæum, quasi manna fundentem, pro Manichæo, id est infano, appellauerunt. August.

Manilius Octavius, à quo Manilij fluxere: is Tul. dux, & Tarquinij gener, ad quē ille post fugam se recepit, eiusque auxilio Romanis intulit bella. Liu. lib. 1.

Manilia lex illos etiam admittebat ad gerendos magistratus, quorum maiores in Romana rep. magistratum non exercuissent.

Manimi, Germaniæ populi, Tacito.

Maniola, insulæ, ex aduerso Indiæ, extra Gangem in quibus tradunt nauigia, quæ clauos ferreos habent detineri, nec ulterius progredi sinunt, nequando lapis Hercules, qui circa ipsas

ca ipsas gignitur, illa ad se trahat. Eas tenent Anthropophagi, Manioli dicti. Ptolem. lib. 7. Manis, Rex Phrygiæ vetustissimus, bonitate ac potentia perinignis, cuius de nomine Phryges etiam nunc illustria admirandaque omnia Manica nuncupant. A quibusdam Mafdes vocatur, Cæli. lib. 13. cap. 6.

Manius Marcius, ædilis plebis, primum frumentopulum in modios assibus donauit. Plin. lib. 18. cap. 3.

Manliana vrbs Lusitaniæ, Ptolem. Vulgò *Monte maior*. Manliana item, Tuscorum vrbs. Ptole. hodie Mallianum.

Manlius Capitolinus, prænomine Marcus, nobilis Romanus, qui re malè gesta à consulis ad Alliam contra Gallos Senones, videns in mœnibus vrbs parum esse præsidij, lecta mille iuuenum manu, arcem Capitolinam occupauit, & à vi hostium seruauit intactam. A qua tamen ipsa arce, quòd in affectati regni suspicionem venisset, postea præcipitatus est: cautumque est Senatufconsulto, ne quis ex Manlia gente Marcus diceretur. Historiam hanc laudat refert Lilius libro secundo ab vrbe, & Seruius enarrans illud Virgilij,

In summo custos Tarpeia Manlius arcis.

Plin. de fortitud. cap. 28. lib. 7. Haud minora, inquit, forent Manlij Capitolini decora, ni perdidisset illa exitu vitæ. Ante xxxii. annos bina ceperat spolia. Primus omnium eques coronam muralem acceperat, sex ciuicas xxxvii. dona. xxxiiii. cicatrices aduerso corpore exceperat: P. Seruilius magistrum equitum seruauerat, ipse vulneratus humerum ac femur. Super omnia, Capitolium, summamque rem in eo solus à Gallis seruauerat, si non regno suo seruasset.

T. Manlius Torquatus, cognomento Imperiosus, quòd sæuissimi exèpli auctor, insignem crudelitatis titulum occupaturus fuerit. Atque inde, Imperia Mæliana dicta apud Liliu Decadis primæ lib. 4. Gellius lib. 9. cap. 13. vel quòd filium, quòd contra edictum suum cū hoste pugnasset, virgis casum securi iussisset percuti. Erat in Chil.

Manlius Torquatus, qui ob ingenij & linguæ tarditatem à patre in prædia rusticana relegatus fuit, patremque iudicio exemit à Marco Pomponio accusatum, Lilius lib. quarto Decad. primæ.

Manlius Volsus. Lilius lib. 8. de bello Macedonico: Cn. Manlius Volsus, inquit, Consul in Asia acceptis à Scipione copiis & exercitu lustrato, contra Gallogræcos bellum gessit, eisque superatis reuertens, cum in æde Bellonæ triumphum peteret, decem legati, qui cum eo missi fuerant, restiterunt: inter quos L. Furius Purpurio, & L. Aemilius Paulus dicebant se legatos Cn. Manlio datos, pacis fœderis-

que cum Antiocho inuendi gratia: Manlium autem operam dedisse, vt eam pacem turbaret, multosque nobiles viros in exercitu, sua temeritate morti obiecit: vicit tamen, amicis atque cognatis suffragantibus, res feliciter gestas, & exercitum integrum reportatum dicentibus. Triumphus igitur ei decretus.

Manlius proconsul, ex Hispania reuertens, cum in æde Bellonæ triumphum ob res bene gestas peteret, exemplum obstabat, quòd ita comparatum more maioru erat, ne quis qui exercitum non deportasset, triumpharet, nisi perdomitam pacatamque prouinciam tradidisset successori: medius autem honos Manlio habitus est, vt ouans urbem intraret. Liu. libro 50.

T. Manlius, iuris Pontificij peritus, iudex inter Macedonas accusatores & filium constitutus, audita causa ita pronunciauit: Cùm probatum sit Silanum filium meum pecuniam accepisse, ipsum republica & prole mea indignum iudico, proinúsque è conspectu meo cum abire iubeo. Silanus itaque dolore animi percitus, nocte proxima se suspendit: neque pater exequiis interfuit: sed dum funus duce-retur, consulere se volentibus, sui copiam fecit, vacuasque præbuit aures. Valerius de seueritate.

Manlius Torquatus, Ciceronis temporibus, vir doctus, ex Rhodia disciplina Monolis, & natura ad dicendum nec satis solutus neque expeditus. Cui si vira suppeditasset, sublato ambitu Consul factus esset. Plus facultatis habuit ad dicendum quam voluntatis. Itaque studio huic non succedit. Hæc Cicero.

L. Manlius Torquatus, cui etsi non deerat (inquit Cicero) oratio, quæ Græci Politicen dicunt, erant in eo plurimæ literæ, nec eæ vulgares, sed interiores quædam & recòditæ: summa verborum, & grauitas, & elegãtia: atque hæc omnia vitæ decorabat grauitas, me quidem admodum delectabat. Padianus autem de eodem sic scribit: L. Torquatus, qui P. Syllam patris competitorum in consulatu accusauit, qua & ipse Sylla & collega damnati sunt. Rursus eum accusauit, quòd in coniuratione Catilinæ fuisset: defenditur à Cic. cuius extat oratio.

L. Manlius, pictor egregius, apud quem quum Seruilius fortè cenaret, filiosque suos de formis animaduertent: Nò similiter (inquit) Mæli fingis & pingis. Ad quem Manlius, In tenebris (inquit) singo, in luce pingo. Macrob.

Manlius Antiochenus, conditione seruus, arte astrologus ac poeta, vnà cū Plotio poeta mioru, & Taberio grammatice conseruus, ex Asia vna nauì aduectus describitur. Plinius li. 35. cap. 17. Fuit & cognomen eius qui Carthaginem vicit. Hunc Plinius maximis vtilium doctrinis nullo doctore fuisse prodidit.

Manlius

Manlius mathematicus apici gnomonis auratam pilam addidit, cuius vertice vmbra colligeretur in semetipsam, alia atque alia incrementa, iaculantem apice ratione, vt ferunt, à capite hominis intellecta. Plinius libro 36. capite 10.

Manlius Theodorus, consul, collega Sabiniani, anno ab vrbe 1258.

Manacarta, vrbs Arabiæ: Gẽtile, Manacartenus. Stephan.

Mannecos, regio media inter fluuios, in qua habitant Arabes Manneotæ. Steph.

Mannus, filius Tusconis dei, alias Teutonius, à quo Alemanni dici gloriantur. Vide ALEMANNI.

Manſveldia veteris Saxonie portio, putatur nomen à Manno secundo Germanorum rege sortitū, cū Manſveldt nil aliud sonat quam Manni campus. Habet hic tractus ab Oriente Salam fluuium, territorium archiepiscopatus Magdeburgensis, & diocesem Merseburgensem: Turingia illi à meridie est, ab Occidẽte respicit comitatum, Suartzburgensem, & alios quosdam principatus. Hic Manſveldiæ comitatus, quatuor alios comitatus in se cõ-tinet, *Arustet, Vvibra, Vvethin, & Quernfurt*, qui olim proprios & peculiare habuerunt comites, nūc verò præter Comitum, à Mâsfeldt neminem agnoscunt. Sunt etiã in hoc comitatu Palatinatus Saxonicus, & Principatus nonnulli. Primariæ vrbes sunt, Manſveldia, Iſlebia, Vvibra, & Leimbach. Regio est admodum metallifera. Scribit Mûlsterus esse in hac regione amplissimum lacum, cuius piscium, ranarum, aliorumque reptilium formas atq; figuras ad eò accuratè in Saxi fissilibus quæ hic reperiuntur effigatas atque à natura depictas cernunt, vt prima frõte illas dignoscere, atque singulas suis nominibus exprimere queas.

Mantalus, vrbs Phrygiæ, à Mantalo eius conditor: Gentile, Mantalenus. Steph.

Manthya, vicus Arcadiæ. Gentile, Manthyreus.

Mantineia, vrbs Arcadiæ, quæ postea Antigoniam dicta fuit, in adulationem Antigoni eius, qui Philippo Persæ patri curator regni fuit. Sed postea Hadriani imperatoris iussu rursus Mantineia fuit appellata, Strab. lib. 8.

Mantineam, Epaminondas superatis secūda pugna Lacedæmoniis, illustrem reddidit, in qua & ipse diem obiit: Gentile, Mantineus, & Mantineus fœm. Mantinicus, possessiuum.

Mantius, Melampi filius, ex Iphianassa filia Præti. Ex qua Homer. lib. 5. Odyss. Polyphidum & Clytum suscepit.

Manto, ùs, mulier fatidica, Tiresie Thebani filia, quæ cū post patris õbitum, Creõtis & Theſei tyrannidem fugeret, primum in Asiã venit, vbi Apollinis Clarij templum condidit.

Deinde in Italiã delata, ex Tyberi fluuio (vt poetæ fabulantur) aut certè ex Tiberino rege Ocnus peperit, qui postea ad Padum fluuiũ, vrbẽ condidit, quam à nomine matris Mantuam appellauit.

Mantua, vrbs Transpadanæ regionis clarissima, ab Ocnus filio Tyberis, & Mantus Tyresie Thebani vatis filie, ad Padum cõdita, & à nomine matris eius Mantua appellata. Virgil. lib. 10. Æneid.

Ille etiam patris agmen ciet Ocnus ab oris,

Fatidica Mantus & Tusci filius armis,

Qui muros, nutrisque dedit tibi Mantua nomẽ.

Sed ad verum sit, quòd vnquam in Italiã venerit, nolo nunc citare Pausaniam, Hellanicum, & Græcorum multitudinem magnam, Poetarum clarissimo illustrissimoque principe Virgilio Marone gloriatur Mantua: cuius foelix ingenium tam omnes efferre debent, quam imitari nulli possunt Mætuanus, na, nũ, à Mantua deducitur. Vnde Mantuanus Virgilius dictus est. Est etiam Mantua, oppidum Hispaniæ, olim Viseria apud Ptolemæum.

Manue, pater Samson. Iudic. 13. lat. requies, aut munus.

Maach, pater Achis regis Getli. i. Reg. 27. Lat. compressus, vel attritus, aut fixus.

Maõ, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15. Filius Sammai filij Recem, i. Paral. 2. Est & nomen solitudinis in campestribus ad dextram Iesimon, i. Reg. 24. Lat. habitaculum, siue delictum, vel de peccato.

Maonathi, filius Othoniel filij Cenes, i. Reg. 23. i. Par. 4. idem significat, quod Maon.

Maozim, nomen idoli. Daniel. 11. lat. fortificati, aut fortitudines, vel refugia.

Mapeta, Sarmatiæ in Asia vrbs, Pto. Vulgò *Copa*.

Mara, quinta Israelitarum mansio: ibi enim Moses iactu ligni, amaras aquas in dulcem vertit saporem. Exo. 15. Num. 33. lat. amara, vel amaritudo.

Marache, vrbs Indica. Gentile, Marachus. Steph.

Maraces, Ætolia: populi. Plin.

Maracodra, Bactriana: vrbs. Ptol.

Maraga, Arabiæ felicis vrbs. Ptol.

Marai, nomen viri, i. Para. 27. lat. accelerans, vel accelerario aut montanus.

Marai, Persiæ populi. Strabo.

Marai, nomen viri, 2. Esd. 12. lat. amaritudo, vel myrrha Domini, aut docens, vel præceptor Dominus.

Maraiorh, nomẽ viri, 2. Esd. 12. lat. amaritudines, vel rebelliones, aut commutationes, vel permutaciones.

Maras, nomẽ viri, apud Beroen Syriæ ciuitatem ditissimus, humanus & officiosus in omnem ciues, tum hospites. Erat. Vide Suidam.

Marane, Arabiæ felicis oppidum. Plin. Maranite, populi, ibidem.

Maranthis, Africæ vrbs in Pætapoli regione. Pto. Maraf

Marafdi, Arabiæ felicitis vrbs. Ptol.
 Maratha, Arcadiæ vicus, Pausan. Osihenæ vrbs,
 lib. Notit.
 Marathesum, vrbs Caria, Ephesi & Samiorum.
 Strabo. Steph.
 Marathi, gens vitra Thanaim. Arhen.
 Marathius, XIII. Sicyniorum rex, regnavit annis
 xxx.
 Marathō, hodie *Marafon*, Attici agri ciuitas, di-
 stans ab Athenis circiter decem millia passuū,
 nō procul à Tricorytho & Rhannunte, nece
 Icarī regis insignis, & Miltiadis gloria, qui ibi
 centum millia ex Darij Persarum regis exer-
 citu prostravit. Item Thesei victoria, qui tau-
 rum Marathonium ibi superavit. Ovi. 8. Me-
 tamorph.
-te maximè Theseu
Minata est Marathon Cretai sanguine tauri.
 Stephano Marathon, vicus est in tribu Leon-
 tide: possessiūm. Marathoniacus. Et alibi v-
 nam dicit ex Tetrapoli Attica. Est & oppidū
 hoc nomine iuxta Tricorythum & Rhamnē
 vrbs: in qua cfarum Nemesis templū fuis-
 se memoratur.
 Marathonia, vrbs Thraciæ, non procul Abderis.
 Gentile, Marathoniates. Steph.
 Marathos, vrbs Phænicia apud Melam. li. r. cap.
 12. Hæc hodie vocatur *Margath*, vt scribit
 Olinarius.
 Marathus, vrbs Acarnania: Ciuis, Marathenus:
 Gentile, Marathusius.
 Marathusa, insula quædā à copia scæniculi dicta,
 quæ & Clazomenia dicitur. Stephanus prope
 Clazomeniam esse scribit. Ciuis, Marathusius.
 Marathusa, oppidum, Pli. li. 4. c. 12.
 Maratus, XIIII. Sicyniorum rex, regnavit annis
 xx.
 Marca Anconæ hodie appellatur hæc Italiæ re-
 gio quæ olim Picenum dicta fuit. Ab Isauro
 flumine vsque Druentum amnem, inter Ha-
 driaticum mare, & Apenninum mōtem ex-
 porrigitur. Picanos, Umbros & Senones hūc
 tractum quondam incoluisse litterarum mo-
 numentis constat. Habet hæc regio agrum
 fertilem, omnis generis frugum copiam pro-
 ducentem, sed lignariis quàm frumentariis
 fructibus longè est præstâr. or. Silius eius lau-
 dem præcipuam in oleis prædicat. Vrbs pri-
 maria est Ancona. Item Aelia Ricina, quam
 hodie *Recanati* vocant. Nō longè abhinc est
 Lauretanæ imaginis phanū, validissimo mu-
 ro cum vico illi adhærente cinctum, & mul-
 torum totius Europæ hominum peregrina-
 tionibus religionis ergo celebre.
 Marcum, mons Troadis iuxta Geragithem. In-
 colæ, Marcæissij. Steph.
 Marcala, Armeniæ minoris vrbs. Ptol.
 Marcella, mulier Romana, quæ cum à matre ro-
 gara esset, gauderētne se nupsisse, Ita valde
 respondit, vt amplius nolim.

Marcella, Festa quædam instituta Syracusis in
 honorem Marcelli, quod in Siciliam optimè
 rexisset. Horum meminit Cic. 4. Verr. & Cæl.
 lib. 18. c. 12.
 Marcellinus, Consul, anno ab vrbe 1093.
 Marcellinus, alius Consul, cum Aureliano Aug.
 anno ab vrbe 1027.
 Marcellinus, Roma pontifex xxvii. ann. sal. 295.
 Marcellius, à Tiberio Cæsare Iudææ præfectus.
 Ioseph. li. 18. cap. 11.
 Marcellus, nomen viri clarissimi Romani pro-
 prium, cuius gesta & à Plutarcho, & ab aliis
 scripta sunt. Hic Gallorum ducem singulari
 certamine fudit, spolia legit, Annibalem pri-
 mus vinci posse docuit, Syracusas per tres an-
 nos expugnauit: quinquies cōsul in fidiis An-
 nibalis deceptus & occisus magnificè sepul-
 tus est. Vide Marcellus reliquos in MARCVS.
 Marcellus, prænomine Veiuis, Eques Romanus
 Neronis imperat. procurator: cuius prædia,
 hoc est, prata & oleæ, intercedēte via publica,
 in contrarias sedes fuerunt transgressa, quod
 maximè mirandum est. Plin. lib. 2. ca. 83.
 Marchadæ, Troglodytici populi in Africa, circa
 finem Arabicum. Plin.
 Marchia noua & vetus, duæ sunt Saxonie regio-
 nes. Noua, flumio Odera perfunditur. Vete-
 rem Albis interfecat, ad cuius ripam vrbes
 Vvitenberga, Magdeburga, Stendelum, O-
 sterburgum, Hamburgum, Lubecum, quod
 à ripa Albis aliquantum recessit. Noua ad Au-
 strum, in Bohemiam & Silesios vergit, cuius vr-
 bes Francofordia, Berlinum, Brandeburgum,
 Sterinum, Auelburgum.
 Marcia. Vide MENLARIA.
 Marcina, inter Sirenufas & Posidoniam, vrbs in
 Italia. Strabo.
 Marcion, hæreticus, Cerdonis hæretici discipu-
 lus, circa annum salutis 143.
 Marcus Sabinus, à quo Marcia gens Romæ tra-
 xit originem.
 Marcubij, Africa Propriae populi. Plin. Malchu-
 bi, Mauritanie Cæsariensis, Prol.
 Marclylas, latro insignis in sylua Dodonea, Tor-
 telius.
 Marcodana, Daciae oppidum. Ptol. *Marcoszeck*,
 Latio.
 Marcodurum, Vbiorum vicus, apud Tacitum,
Duren, hodie, Iuliacensis ducatus vrbs.
 Marcolica, nobilis Hispaniæ vrs. Liu.
 Marcomagum, Vicus, legio xxviii. inter Tre-
 viros & Agrippinam. Antonin.
 Marcomanni, interioris Germaniæ populi, Her-
 cyniæ sylvæ accolæ, qui hodie Moravi dicū-
 tur. Hi Ariouisto duce Rhenum transgressi,
 magna suorum strage à Cæsare fuerunt supe-
 rati *Merhern*, hodie.
 Marcomirus, Francorum Sicambrorum rex, pri-
 mus in Galliam impetum fecit, eamque ad
 Mosam vsque subegit.

Marcus

Marcus Acilius Auiola, consul, anno ab vrbe 13.
 Marcus Acilius Balbus, cos. anno ab vrbe 640.
 Marcus Acinius Balbus, cōsul, ann. ab vrbe 604.
 Marcus Aelius Antoninus, Philosophus, & L.
 Aelius Commodus Verus Diui F. AA. xviii.
 Rom. an. xix. Tum primū Romana Resp.
 duobus æquo iure imperium administranti-
 bus paruit. Eutrop. lib. 8. Iul. Capitol. in M.
 Anton. anno salutis 162.
 Marcus Aemilius Barbula, consul, ab vrbe con-
 dita 524.
 Marcus Aemilius Lepidus, consul, ab vrbe con-
 dita 468.
 Marcus Aemilius Lepidus Porcina, consul, ab
 vrbe condita 617.
 Marcus Aemilius Mamercus, II. tribunus mili-
 tum, ab vrbe condita 355.
 Marcus Aemilius Mamercus, consul, ab vrbe
 cond. 346. v. trib. milit. ab vrbe condita 380.
 Marcus Aemilius Paulus, magister equitum He-
 truscos vicit, triūphum egit, ab vrbe cōd. 452.
 Marcus Aemilius Scaurus, consul, ab vrbe con-
 dita 639.
 Marcus Aemilius Scaurus Hortensius, consul, ab
 vrbe condita 646.
 Marcus Albinus, tribunus militum, ab vrbe cō-
 dita 377.
 Marcus, Alexandrinæ Ecclesiæ Episcopus, Eu-
 menidis successor. Euseb. lib. 4. cap. 11. anno
 salutis 147.
 D. Marcus Evangelista, D. Petri discipulus & in-
 terpres, quæcunque meminerat ab eo dicta,
 conscripsit: non tamen per ordinem, ea quæ à
 Domino dicta sunt, vel facta, digessit: quia
 non ipse auditor Domini fuit, vel sectator:
 sed nouissimè Petro, adhæsit ad vsū ac mini-
 sterium prædicandi, non ad conscribendos
 Domini sermones. Itaque nihil peccauit in
 eo quod ita quædā scripserit, quasi qui spar-
 sum audita recordari videatur: & hoc solum
 satis egit, ne quid ex auditis omitteret, aut ali-
 quid falsum scriberet: ex ore enim D. Petri Eu-
 angelium scripsit. Euseb. lib. 3. cap. 4. & 39.
 D. Marcus. D. Pauli discipulus, primū Bauaris
 sacrum annuntiauit Euangelium. Ioannes A-
 uentinus scripsit, se legisse in Bibliotheca Pa-
 tauensi, quod Marcus quidam, D. Pauli disci-
 pulus, non Evangelista, Laureaci, & per ascen-
 sum Danubij, Christum prædicauerit.
 Marcus eremita ultra dæmones sapiebat: huic
 occasio conuersionis commissum homici-
 dium fuit. Nam cum puer esset, & oues pasce-
 ret circa Mareiam paludem, ludens, quendam
 cœteraneum interfecit: & metuens, fugit in so-
 litudinē. Qui cum tribus annis sub dio mo-
 raretur, postea paruū hospitium fecit sibi,
 in quo annis viginti quinque moratus est.
 Fuit valde mansuetus, sapiens, memoriæque
 scripturarum sacrarum clarissimus, Deo: tan-
 amabilis, vt cum ad Dominicum corpus acce-

deret, angelus ei sacramenta præberet, cuius
 manū vsque ad iuncturam Bracchi tantum
 modò se dicebat aspicere. Sozom. lib. 8. c. 1.
 Marcus Antonius orator. Vide ANTONIUS.
 Marcus Antonius Philosophus, patre Annio
 Vero, qui in prætura deceffit: potro Annio Ve-
 ro auo, qui Consul II. fuit, natus. Iul. Capit. an-
 no salutis 122. Qui etiam ab Antonino Pio
 Hadriani iussu cū L. Vero adopratus fuit præ-
 ceptores habuit in elementis primis Eupho-
 rionem, Geminum Commodum, Andronem
 musicum, & Geometram. Vltus est grammati-
 cis, Græco Alexandrino: Latinis, Troleo Apro,
 Pollione, & Eutychio Proculo Siccensi. Ora-
 toribus, Græco Annio Marco, Caninio Celere
 & Herode Attico: Latino, Frontone Cornelio
 Anno 12. ætatis habirum Philosophi sum-
 psit. Vltus est Commodo magistro, Apollonio
 Chalcedonio. Audiuit & Sextum Cheronen-
 sem, Plutarchi nepotem, Iunium Rusticum,
 Cl. Maximum, & Cinnam Carullum Stoicos,
 & Cl. Seuerum. Peripateticum. Iul. Capitol.
 Marcus Antonius Bacchum & Osirim se voca-
 ri voluit: & Cleopatram Isidem & Lunam:
 duosque ex ea suscepit filios, quorum vnum
 Solem alterum Lunam appellauit: quos Cæ-
 sar Augustus in triumphū egit, quasi Sole &
 Luna superior, eorumque victor. Amm. Marcel.
 Marcus Apuleius, Consul, anno ab vrbe 204.
 Marcus Aquilius, Consul, anno ab vrbe 625. &
 633.
 Marcus Aquilius, Iurifconsultus egregius. Cic.
 pro Cæcinnæ.
 Marcus Asinius Agrippa, Consul, anno salut. 26.
 Marcus Asinius Marcellinus, Consul, anno salu-
 tis 55.
 Marcus Attilius Glabrio, Consul, ab vrbe condi-
 ta 563.
 Marcus Attilius Metilius Bradua, Consul, anno
 salutis 109.
 Marcus Attilius Regulus, vir Romanus, egregia
 virtute, primò Carthaginenses pluribus præ-
 liis vicit, tandē tamen ab iis duce Xantippo
 Lacedæmonio victus captusque, Romam mis-
 sus est, de captiuis commutandis acturus, si-
 de data, se, si nihil perfecisset, rediturum. Cum
 autem Romæ in Senatu ita egisset, vt celeret
 è Rep. non esse captiuos cōmutandos factū-
 que esset in eius sententiā Senatusconsultū,
 amicis omnibus inuitissimis (vt fidem suā li-
 beraret) ad Carthaginenses rediit, ab iisq; est
 crudelissimis suppliciis interfectus. Cice. in
 Paradoxis, & aliis locis.
 Marcus Attilius Volsus, Consul cum M. Iunio
 Bruto, anno ab vrbe 576.
 Marcus Aufidius Fronto, Consul cum P. Corne-
 lio Anulino, anno ab vrbe 917.
 M. Aurelius Cotta, Consul cum L. Lucullo, an-
 no ab vrbe 680.
 Marcus Aurelius Cotta, alius Consul cum M.
 Messa

Messala, anno ab vrbe 772.
 Marcus Aurelius imperat. exercitui suo, siti periclitanti, Christianorum precibus à Deo pluiam obtinuit optatam: de quo Euseb. lib. 5. c. 5. hist. eccles. ita scripsit. Igitur, inquit, Antonini temporibus, Marcum Aurelium, bella inferentem Germanis & Sarmatis, tradunt historiam, cum siti eius periclitaretur exercitus, æstuantem, & quærentem, quid opus esset, reperisse in legione quadam milites Christiano: quibus, sicut & nostris mos est, flexis genibus, obsecrantibus, exaudisse Deum supplicationes eorum, ac subito, contra omnium spem, largissimis imbribus profusis, exercitus quidem periclitantis, pro quo orauerat Christiani, sitim sedatam: hostes verò, qui iam extialiter imminabant, fulminibus crebris, ac cælitus prolapsis ignibus effugatos. Tertullianus hæc commemorat, & apud Paganos Apollinaris.
 Marcus Bæbius Pamphilus, Consul cum Cornelio Cethego, anno ab vrbe 573.
 Marcus Cæcilius Metellus, Consul cum M. Æmilio Scauro, anno ab vrbe 639.
 Marcus Calphurnius Bibulus, Consul cum C. Iulio Cæsare, nullam partem iuris sui tenuit, collega omnia pro libidine agente tanta petulantia, ut aliquando Bibulum liberius sibi resistentem in carcerem duci curauerit, magna omnium bonorum indignatione. Hic legem agrariam tulit, & item aliam de iure trium liberorum.
 Marcus Claudius Crassus, Tribunus militum, anno ab vrbe 353.
 Marcus Claudius Marcel. Dictator. anno ab vrbe 428.
 Marcus Claudius Marcellus, Consul cum C. Nautio Rutilo, anno ab vrbe 466.
 Marcus Claudius Marcellus. Vide MARCELLVS.
 Marcus Claudius Marcellus, vir consularis, cum Pompeio fauisset, à Cæsare tamen per Senatû veniam impetrata rediens Romam, à familiari quodam suo occisus est. Extat elegans Ciceronis oratio: qua Cæsari, ob eius restitutione gratias agit.
 Marcus Claudius Marcellus, tres Consulatus gessit quorû primo Alpinos, Gallos domuit, anno ab vrbe 388.
 Marcus Cornelius Decemuir legiferendarum anno ab vrbe 304.
 Marcus Cornelius Cethegus, Cõsul cum L. Auitio Gallo, anno ab vrbe 394.
 Marcus Cornelius Cethegus, alius Consul cum P. Sempronio Tuditano, anno ab vrbe 550. Hic eloquens dictus est, ut Sempronius orat. 5.
 Marcus Cornelius Maluginensis, Tribunus militum Consulari potestate, anno ab vrbe 386. Iterum anno 389.
 Marcus Cornelius Maluginensis, alius Consul

cum L. Papyrio Crasse, anno ab vrbe 319.
 Marcus Craueicius, Bulgarorum princeps, prælio superatus à Pazaitis, patris mortem vlturo qui Pazaites magnam Bulgariæ partem sibi subiecit. Egnat. anno salutis 1378.
 Marcus Crassus, auaritiæ gurgis, & abyssus inexplebilis, cum templum Ierofolymitarum sacris thesauris expoliasset, à Parthis, apud Charram, vnà cum Romanorum exercitu, peremptus est. Plur. in eius vita. App. Parth.
 Marcus Curtius, nobilis Romanus, qui cum Romæ in foro, terra ingenti hiatu discessisset, respondissentque aruspices, deos Manes non aliter quàm humana victima posse placari, neque prius hoc barathrum claudendum esse, quàm si se aliquis in id sponte deiecisset, armatus equo insidens se diis Manibus deuouit, atque ita in aperta voragine se præcipitavit: quæ eo facto clausa est. Vide CARTIVS.
 Marcus Curius Dentatus. Vide CVRIVS.
 Marcus Fabius Ambullus, Tribunus militum consulari potestate, anno ab vrbe 375. & iterum anno 386. idem II. Consul cum M. Popilio Lenate, anno ab vrbe 400. Tarquinienfes & Faliscos superauit.
 Marcus Fabius Buteo, bis Cõsul fuit: semel cum L. Cæcilio Metello, anno ab vrbe 506. iterum biennio post, cum C. Attilio Balbo: primo Consulatu classem Punicam apud Aegimurum superauit.
 Marcus Fabius Dorsus, Consul cum Seruio Sulpitio Camerino, anno ab vrbe 411.
 Marcus Fabius Licinius, Consul cum M. Octacilio Crasso Messala anno ab vrbe 507.
 Marcus Fabius, cognomine Pictor, nobilis Romanus qui præter studia literarum & rei bellicæ, quibus insignis erat, etiam pingere didicerat, unde cognomen reportauit. Scripsit etiam historias, quarum fragmenta quædam etiam hodie extant. Fuit autem Consul cum D. Iunio Pera, anno ab vrbe 487.
 Marcus Fabius Vibulanus, Consul cum Posthumio Ebutio Helua, anno ab vrbe 313. Idem decennio post, Tribunum militum Consulari potestate.
 Marcus Folius Flacinator, Tribunus militum Consulari potestate, anno ab vrbe 323.
 Marcus Folius Floccinator, Consul cum P. Plautio, anno ab vrbe 436.
 Marcus Fronto, Consul cum Traiano Aug. anno ab vrbe 852.
 Marcus Fuluius Flaccus, Consul cum M. Plautio Hypsæo, primus omnium Ligures transalpinos bello domuit, anno ab vrbe 629.
 Marcus Fuluius Nobilior, Consul cum Cn. Mælio Volsone, anno ab vrbe 565.
 Marcus Fuluius Pærus, Consul cum T. Manlio Torquato, anno ab vrbe 454.
 Marcus Furius Camillus. Vide CAMILLVS.
 Marcus Geganius Mæcer, Consul cum C. Iulio Tullo

Tullo, anno ab vrbe 308. iterum cû T. Quintio Capitolino Barbaro, anno 312. quo anno Cluilius Volscorum imperatorem prælio victum cepit, & in triumpho duxit. tertium cum L. Seruio Fidenate, anno ab vrbe 310.
 Marcus Genutius Augurius, Consul cum P. Curatio Philone, anno ab vrbe 310.
 Marcus Germeus Achæorum dux primus, anno Romæ conditæ 498.
 Marcus Herennius, Consul cum C. Valerio Flacco, anno ab vrbe 661.
 Marcus Horatius Barbatus, Consul cum L. Valerio Potito collega, Decemuirorum tyrannidem fregit. App. Claudium vrbe pellendum curauit: de Volscis, Equis, & Sabinis triumphauit.
 Marcus Horatius Puluillus, Consul cum P. Valerio, eo ipso anno quo reges exacti sunt: nam cum Brutus, Cos. cum Aronte Tarquinio cõgressus, mutuo vulnere occubisset, Spuriusq; Lucretius in eius locum suffectus, paulo post esset etiam mortuus, Horatius ei successit, in id quod eius anni supererat, biennioque post iterum Consul factus est cum Valerio Publicola. Plutarch.
 Marcus Horatius Puluillus alter fuit, Pont. Max. tanta constantia, ut cum Capitolini Iouis ædem dedicaret, postemque tenenti allatum esset de morte filij, neque vultum mutauit, neque postem remisit, carmenve quod pronuntiabat interruperit, neq; prius quidquam nuntio responderit, quàm absoluta dedicatione. Valer. Max.
 Marcus, Iudææ præfectus, anno salutis 14.
 Marcus Iulius Tullius, Tribunus militum, Consulari potestate, anno ab vrbe 353.
 Marcus Iunius Brutus, Iurisconsultus egregius, scripsit tres libros de iure ciuili. Cicero de Orat.
 Marcus Iunius Brutus, Iurisconsulti filius ad cõ. à parente degenerauit, ut comeso patrimonio accusatoriam faceretur. Cice. de claris orator.
 Marcus Iunius Brutus, C. Cæsaris interfector. Vide BRVTVS.
 Marcus Iunius Pera, Cõsul cum M. Æmilio Barbula, anno ab vrbe 524.
 Marcus Iunius Pœnus, Consul, cum Q. Ælio Peto, anno ab vrbe 587.
 Marcus Iunius Syllanus, cos. cum Q. Metello, dum collega Iugurtham Numidia exnit, ipse interim à Cimbris fusus fugatusque est.
 Marcus Iunius Syllanus, Consul cum C. Octauiio Cæsare anno ab vrbe 629.
 Marcus Iuuentius Helua, Consul cum T. Sempronio Graccho, anno ab vrbe 591.
 Marcus Licinius Crassus. Vide CRASSVS.
 Marcus Licinius Crassus, alius Consul cum C. Octauiio Cæsare, anno ab vrbe 724. Item alius Consul cum L. Calphurnio Pisone, anno ab vrbe 779.

Marcus Licinius Crassus Frugi, Consul cum Q. Lecanio Bassa, anno ab vrbe 816.
 Marcus Licinius Lucullus, Consul cum C. Cassio Varo, anno ab vrbe 681.
 Marcus Liuius, Consul cum L. Æmilio Paulo anno ab vrbe 535.
 Marcus Liuius Denther, Consul cum C. Æmilio Paulo, anno ab vrbe 452.
 Marcus Liuius Drufus, Cõsul cum L. Pisone Cæsoniano, Scordiscos vicit, gentem à Gallis oriundam, anno ab vrbe 642.
 Marcus Liuius Drufus. Vide DRVSVS.
 Marcus Liuius Salinator, Consul cum Claudio Nerone, bello Punico secundo Asdrubalem ex Hispania ad fratris Annibalis auxilium aduenientem, college ope interceptum, vicit & occidit: quæ res præcipue annibalis animum debilitauit. Vide Claudius Nero. Idem cum Tarentum amisisset: atque apud Fabium Maximum quid illud recuperarat, gloriaretur sua opera receptum esse: Certè, inquit Fabius, nisi enim amisisses, nunquam id recepissem.
 Marcus Lollius, Consul cum Q. Lepido, anno ab vrbe 733.
 Marcus Manlius Capitolinus. Vide CAPITOLINVS. Item MANLIVS.
 Marcus Manlius Tullus, Consul cum Seruio Sulpitio Camerino, anno ab vrbe 255.
 Marcus Marullus, Consul cum Æliano, anno ab vrbe 936.
 Marcus Messalinus, Consul cum C. Lentulo Gætulico, anno ab vrbe 751.
 Marcus Minutius. Procos. in Macedonia Thracæ superauit, anno ab vrbe 645.
 Marcus Minutius Augurinus, consul cum Au. Sempronio Arratino, anno ab vrbe 257.
 Marcus Minutius Rufus, cos. cum P. Cornelio Afina, anno ab vrbe 533.
 Marcus Nonus Mutianus, cos. cum L. Annio Mutiano, anno ab vrbe 953.
 Marcus Oblitius Malleolus, cos. cum M. Æmilio Lepido, anno ab vrbe 521.
 Marcus Octacilius Crassus, cos. cum M. Valerio maximo anno ab vrbe 490. Iterum cum M. Fabio Licinio, anno ab vrbe 507.
 Marcus Papyrius Crassus. Vide POPYRIVS.
 Marcus Papyrius Mugillanus, tribun. militum, consulari potestate, anno ab vrbe 338. & iterum biennio post cos. cum C. Nautio Rutilio, anno 340.
 Marcus Perpenna Nepos Aristonicum Attali regis filium, victum prælio interfecit.
 Marcus Plautius Hypsæus, consul cum M. Ful. Flacco, anno ab vrbe 629.
 Marcus Patilius Libo, consul cum C. Sulpitio Longo, anno ab vrbe 441.
 Marcus Pomp. Matho, cos. cum Q. Fabio Maximo, anno ab vrbe 520. Iterum triennio post cum C. Papyrio Maffo.

Marcus Popilius Lenas, consul cum Cn. Manlio Capitolino, anno ab vrbe 397. Iterum cum Marco Fabio Ambusto, anno 400. Tertium cum Aulo Cornelio Scipione Aruina, anno 406. quo anno de Gallis triumphauit. Quartum cum Marco Valerio Coruino foedus cum Carthaginiensibus percussit, anno ab vrbe 408.

Marcus Portius Caro. Vide CARO.

Marcus Posthumius Regillensis, cum Tribunus militum consulari potestate multa egregia facinora fecisset, Equos vicisset, Volcas cepisset, ab exercitu superbiam eius peroso lapidibus obrutus est.

Marcus Posthumius Albinus, tribunus militum, consulari potestate, anno ab vrbe 353.

Marcus Pulcher Perpenna, cos. cum P. Claudio Pulchro, anno ab vrbe 662.

Marcus Pupius Piso Calphurnianus, cos. cum M. Valerio Messala duobus annis post Cicer. consulatum.

Marcus Quintilius Varus, trib. militum, consulari potestate, anno ab vrbe 353.

Marcus Robuleius, tribunus militum, consulari potestate, anno ab vrbe 304.

Marcus Sempronius Tuditanus, cos. cum C. Claudio Centone, anno ab vrbe 513.

Marcus Sempronius Tuditanus, cos. cum Appio Pulchro, anno ab vrbe 369.

Marcus Seruilius Geminus, cos. cum T. Claudio Nerone, anno ab vrbe 552.

Marcus Statilius Taurus, cos. cum L. Quintio Crispino, anno ab vrbe 796.

Marcus Suillius Seruilianus, cos. cum C. Antistio vetere, anno ab vrbe 802.

Marcus Syllanus, cos. cum L. Norbano Balbo, anno ab vrbe 771.

Marcus Terentius Varro. Vide VARRO.

Marcus Titinius, magister equitum sub C. Iulio Bubuleo Dictatore, de Equis triumphauit, anno ab vrbe 452.

Marcus Tullius Cicero. Vide CICERO.

Marcus Tullius Decola, cos. cum Cn. Cornelio Dolabella, sub Dictatore Sylla.

Marcus Valerius Coruinus, v. consul & Dictator. Vide VALERIVS.

Marcus Valerius Leuinus, consul cum L. Apustio, anno ab vrbe 528.

Marcus Valerius Leuinus, Cn. Cornelio Hispalo consule de mortuo in consulatu susceptus, bello Ligustico cecidit, cum prius Letum montem de hostibus cepisset, anno ab vrbe condita 578.

Marcus Valerius Maximus, consul cum Sp. Virginio, anno ab vrbe 298.

Marcus Valerius Maximus, alius consul cum P. Decio Mure, anno ab vrbe 443.

Marcus Valerius Maximus, alius consul cum Q. Maximilio Vitulo, anno ab vrbe 488. iterum biennio post, cum M. Octacilio Crasso. Fuit &

M. Valerius Maximus Dictator, qui de Hetruscis triumphauit, anno ab vrbe 452.

Marcus Valerius Messala. Vide MESSALA.

Marcus Valerius Publicola. Vide VALERIVS.

Marcus Valerius Volesius, consul, vna cum collega P. Posthumo Tuberto, de Sabinis triumphauit, anno ab electis regibus 5.

Marcus Vibullius Augurinus, consul cum Syluano, anno ab vrbe 908.

Marcus Viuitius Quartinus, iterum consul cum A. Cornelio Coruino, anno ab vrbe 796.

Marcus Vispanius Agrippa. Vide AGRIPPA.

Mardi, Asiae populi, Plin. lib. 6. cap. 1. ad Heracleam Cholcides, Achæos, Mardos & Cretas nominat: quamquam & apud Persas Mardi sunt. Alij tamen ab his Stephano, populi Hyrcanorum qui sagittandi periti sunt, & latrocinantur. Vide AMARDI.

Mardochai, nomen viri, 1. Esd. 2. Lat. amara contritio, vel myrrha contrita, siue docens contritionem, aut myrrha purissima.

Mardochæus, filius Iair filij Semei patruus Hester. Hest. 2. Esdr. 7. Idem quod Mardochai significat.

Mardones, gens Epirotica. Steph.

Mardonius, Persa, quem Xerxes, apud Salaminam victus cum exercitu reliquit, vt reliquias belli foueret, ab Arimnesto Spartiata saxo obrutus est. Plutarch. in Aristide.

Mare rubrum, Pomponio dicitur, siue quia eius coloris est, siue quia ibi Erythras regnauit, ἐρυθρὰν θάλασσαν appellat, procellosum, asperum, mare profundum, & magnorum animalium magis, quam cætera capax. Vide Pomponij Enarratorem Vadianum. Mare rubrum in duos diuiditur sinus Persicū & Arabicum, in quos varij fluunt amnes.

Marea, vrbs & Palus iuxta Alexandriam, alias Mareotis. Steph. Aliis, Æthiopiae ciuitas.

Mareotis, tidis, lacus in Ægypto Alexandriam à Meridie alluens, multis Nili fossis, tum à superioribus partibus, tum à latere adauctus, portum habens nobilem, eoque, qui ad mare est multò vtiliorem. Author Strab. lib. 17. Mareotis, præterea appellatur pars illa Libyæ, quæ est inter Cyrenaicam regionem & Ægyptum, à Ptolemæo Marmarica appellata. Eius descriptionem vide apud Plinium lib. 5. cap. 6. Est præterea Mareotis, pars Epiri, in qua vinum optimum nascitur: vnde Mareotides vug dictæ sunt, & Mareoticæ vites.

Mares, populi vicini Mosincæ. Steph.

Mares, nomen principis cuiusdam. Esth. 1. Lat. irroratio vel distillatio, aut Syriacè, apostema vel contractio.

Maresa, ciuitas in tribu Iuda, patria Michææ prophetæ, quam ædificauit Roboam, 1. Paral. 11. Lat. à capite, vel à principio, aut caput, vel principium, siue hæreditas, aut amaritudo mulieris, vel amara mulier.

Maresa,

Maresa, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15. 1. Par. 4.

Mareth, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15. lat. spelunca, vel euacuatio, aut effusio, siue discooperiens, aut euigilans.

Mareura, Indiae extra Gangem vrbs. Ptol.

Margea, nomen fontis apud Plinium, quo nomine etiam dicta est vrbs in Elide, Steph. Gentile. Margæus.

Margana, vrbs Indiae. Reperitur etiã μαργαναι, cui Gentile μαργανίς, Steph.

Margara, Indiae intra Gangem vrbs, circa ipsum fluuium. Ptolem. Mognan, Castaddo.

Margarita, Henrici vi. Anglorum regis vxor, magno animo foemina, virum ab hostibus, victum & captum, celerrimè comparata manu, victis hostibus, liberauit. Fuit autem Renati Andium Ducis filia.

Margarita, Caroli Burgundiae & Flandriæ domini filia & hæres, Maximiliano Cæsari nupsit.

Margisi, Mediae gens. Ptolem.

Margiana, regio Asiae minoris, inclytæ apricitatis (vt inquit Solinus) ambitu stadiorum 1500. difficilis aditu propter arenosas solitudine, in qua Antiochus Antiochiam extruxit, vt li. ix. & 11. Strab.

Margium, ciuitas Phrygiae, postea Apollonia dicta Steph.

Margus, fluuius Asiae, quam Ptol. libro 6. capit. 10. duobus fontibus ex montibus Seraphiis descendere tradit, & per Massagetas, qui Margianis vicini sunt, ac Dorbicas in Oxum amnem deferri. Est & Margus, fluuius per Seleuciam fluens.

Maria, rexaltata, vel amaritudinis mare, aut myrrha maris, siue doctrix vel magistra maris, aut ex Syro & Hebræo, domina maris, soror Aron & Moysi, Num. 27. Filia Ezra. 1. Par. 4. Nomen item virginis, quæ CHRISTVM tulit in vtero, Mat. 1. Soror item Marthæ sororis Lazari, Luc. 10. Ioan. 11. Heb. Mariam. De quadam Maria loquitur & Paulus Rom. 16. Fuerunt & aliæ duæ Iacobi & Salome vxores, CHRISTI sectatrices & administræ. Fuit & maria nobilissimulier, quæ Hierosolyma à T. Vespasiano obsecra, proprium filium, fame urgente, deuorauit. Iosephus li. 7. ca. 15.

Mariaba, metropolis Sabæorum iuxta mare rubrum. Strab. lib. 15. Steph.

Mariamnia, vrbs Phœnicum: ciues, Mariamnitæ Steph. ex Pau. lib. 6.

Mariana Colonia, Corsicæ insulae ciuitas: ita dicta à C. Mario sepries consule, qui eò coloniam duxit. Plin. lib. 3. cap. 6. hodie. *Marino*.

Marianæ fossæ, Narbonensis prouinciæ oppidum, quod hodie Aquas mortuas appellat, ita dictum à vicina fossa à C. Mario ad mare vsque ducta. Pto. li. 2. c. 10. Plin. lib. 3. c. 4. Strab. lib. 4.

Mariane, Asiae palus. Ptolem. *Lago de Ben demal*, Castaldo.

Mariandyni, Bithyniæ populi iuxta Pontum, olim

sub tyrannide Croesi regis, vt scribit Herodot. lib. 1. Strab. lib. 8.

Mariandynum, regio Asiae. Bithyniæ contermina, Acherusia specu nobilitata, per quam Hercules Cerberum canem tricipitem ad superos traxisse dicitur: quem ferunt ibi virulentam spumam in saxis euomuisse, ex qua ibi natum volunt aconitum. Nomen regionis est (inquit Stephanus) à Mariandyno quondam Æolico: Gentile, Mariadinus: & foeminina, Mariandynne, Mariandynis.

Marianus. Ptol. Hispaniæ Bæticæ mons, vulgò *Sierra Morena*. saltus Castulonensis.

Marici, Italiae populi, Ticini conditores. Plin.

Maricus: quidam ex plebe Boiorum qui ausus est se deum facere. Cor. Tacit.

Marica, Nympha, Liris fluminis accola in littore Minturnensium, quæ regi Fauno nupsit, eique Latinum peperit. Virg. 7. Æneid. Quidam per Maricam Venerem intelligunt, cui ibidem sacellum fuisse perhibent.

Maridunum, Britanniae insulae vrbs. Ptol. 8. cap. 3. *Caermardin*, Camdeno.

Marigeri, Æthiopiae sub Ægypto populi Plin.

Marimatha, Arabiae felicis oppidum. Ptol.

Marimuth, nomen viri. 1. Esd. 10. lat. amaritudo, vel myrrha mortis, aut altitudines siue fraudulentiae.

Marinianus, consul cum Paterno, anno ab vrbe 1020.

Marinianus alius, cosul cum Asclepiodoro, anno ab vrbe 1176.

Marinianæ, Pannoniæ vrbs. Anton.

Marinum, Vmbriæ vrbs, apud Strabonem, hodie, *S. Marini*.

Marionis, Germaniæ ciuitas. Ptolem. libro secundo capite 12. Vulgò *Luneburgum*. Item altera eiusdem regionis eidem authori: Vulgò *Laber*.

Marioris. Vide MAREOTIS.

Maris, fluuius Agathysforum in Istrum fluens. Herodot. lib. 4. Marus, mons Thraciæ. Vide MARONEA.

Maritha, Arabiae felicis mons. Ptolem.

Maritima Colonia, Galliae Narbonensis vrbs. Pto. *Martegne*, I. Poldo.

Marium, ciuitas Cypri, à Marico quodam: Arinoe postea dicta, Gentile, Marietis. Stcphanus.

Marius, prænomine Caius, vir strenuus fuit, ex municipio Arpinate humili loco natus, qui multos annos in villa Ciuernate vitam rusticam egit, procul ab vrbaniis deliciis. Hic per ordinem primis honoribus functus, legatus Metellum in Numidia criminando, Consulatum adeptus, Iugurtham captum ante currum egit, tantamque fortitudinis suæ opinionem Romanorum animis infixam reliquit, vt im-

minente Cimbrorum Teutonumque terrore quinque continuos Consulatus ei derulerint. Sextum eos cum Catulo factus, Cimbrum in Gallia, apud aquas Sextias, Teutonas in Italia vicit, de quo his triumphauit, victus à Sylla Minturnis in palude latuit: inuentus, & in carcerem coniectus, immixtum percussorè Galum vultus autoritate deterruit: Acceptaque nauicula in Africam traiecit, vbi diu exulauit. Mox Cinnana dominatione reuocatus, cæsis inimicis, septimo consulatu, morbo, aut (vt qui dam ferunt) voluntaria morte decessit. Hic cum in cruribus varices haberet, præbuit varicosum crus medico secandum: & dum secaretur, neque suspirans, neque supercilia contrahens, pertulit sectionem, fixisque oculis spectauit cruciabilem curationem. Cumque medicus alteri crus secare vellet minimè assensum præbuit, dicens, Curationem tanto dolore dignam esse non arbitror. Habuit filium Marium nomine, qui quæ esset viginti septem annorum, Consulatum inuasit: quem honorem mater tam immaturum hæuit. Hic patri fauitia similis, curiam armatus obsedit, & inimicos trucidauit: tandem & ipse crudelissimo mortis genere Catuli manibus infertus missus est.

Marius, Cimbrico bello profligatus, in somnio præmonitus est, victoriam se consecutum, si prius diis victimam filiam, nomine Calpurniam, faceret. Patriæ igitur charitati natura, postposita, eo facto victoriam comparauit. Duæ adhuc hæc temporibus in Germania aræ sunt, quæ eo tempore, quo victoriam Marius est consecutus, tubarum clangorem edunt. Plur. Paral.

Marium, vrbs fuit Cypri, quæ mutato nomine postea Arsinoe est vocata, Catullus masculinè protulit his verbis, *Quæ sunt Idalium Mariisque apertos*. In Arsinoe autem Veneris erat templum & lucus. Sed Plin. libr. 5. capit. 31. Marium cum Idalio coniungit. Quod autem Arsinocem à Mario separat, à Stephano non discrepat Nam, vt Strabo narrat, duplex est Arsinoe in Cypro.

Marma, filius Saharaim ex Hodis vxore, r. Parap. 8. lat. dolus, vel fraudulencia, siue altitudo, vel extollens se.

Marma, Arabiæ felicis vrbs, in rubro littore, Plinio. Phœnicia quoque ciuitas, apud Stephanum.

Marmaces, populi Æthiopiæ. Steph.

Marmarica, regio Africæ Nilo proxima, Ptol. li. 4. ab Occasu Cyrenaica prouincia, à Septentrione Ægyptiaco pelago terminata: ab Oriente Ægyptum habens, à Meridie interioris Libyæ partem, quæ Ægypto contermina est. In ea Nasamones & Libyarchæ populi: hodie Barcha dicitur. Hinc fit Marmaricus, ca. cum, id est Libycus. Plinius libro 5. capite 6. Marcō-

tidem appellat, incolas autem ipsos Marmaridas.

Marmaridæ, populi Africæ Ægypto contermini, qui vsque ad maiores Syrtis protenduntur. Plin. libr. 5. Horum opera vsus est Caro, quum reliquias Pompeiani exercitus per deserta Libyæ ad Iubam regem perduceret.

Marmarion, vrbs Eubœæ, Steph. cuius incolæ dicuntur Marmarij & Marmarini: vnde & Apollo Marmarinus dictus est, qui insigne ibi habebat templum. Strab. lib. 10.

Marmaridius, magi nomen apud Plinium libr. 3. cap. 1.

Marmax, fluuius in Peloponneso, Elidis regionis Pausan.

Marmessus, Mars est, manorum lingua ait Lycophronis interpres.

Marnan, templum Iouis Cretenfis in Gaza Palestinae. Vocantur autem puellæ in Creta Marnan. Steph.

Maro opifex fuit figulus, siue (vt alij putant) magni cuiusdam viatoris mercenarius, Virgilij Latinorum poetarum principis pater.

Maro, Virgilij poetæ cognomen. Vide VIRGILIUS.

Maro, Vide MENOPHIS.

Maronea, Stephano, Ciconum ciuitas, in Thracia, præstantissimo vino laudata. Inde Maroneus. Gentile, Maronæus, Maronites, & scem. Maronitis. hodie *Marogna*.

Maronias, Syriæ ciuitas, Chalcidicæ regionis. Ptolem.

Maronis, Germaniæ ciuitas. Vide MARIONIS.

Marora, Sargataufenæ in Cappadocia vrbs. Ptolemæo.

Marpesia, prima Amazonum regina. Iust.

Marpesia, filia Euini, & speciosa inter paucas Nympha, vxorque Idæ, omnium illius seculi virorum formosissimi: mater Cleopatraz pulcherrimæ sceminae, vxoris Meleagri. Hanc maritus tam tenerè fertur adamasse, vt cum eam Apollo rapere conaretur, sumpto arcu & sagittis, raptorem inuadere non dubitaret. Verum cum eius recuperandæ spes nulla superesset mater eam pro Marpessia Alcyonem nominauit, propterea quod fatum Alcyones simile sortita videretur. Hom. lib. 9. Iliad.

Marpessus, mons in Paro insula, candidi marmoris ferax. Hinc *Marpessia cautes*, apud Virgil. 6. Æneid. pro marmore Paro. Steph. Marpessiam scribit esse montem in Paro, à quo lapides excindantur.

Marrasium, Persidis oppidum. Ptolem.

Marriche, Parthiæ vrbs. Ptolem.

Marrubij, populi Italiæ, circa Fucinum lacum habitates, sic dicti vel à rege Marrubio, vel quod circa mare habitarent. Stagna enim & lacus veteres etiam maria appellabant. vrbs Marrubium. *Marmo*, Leandro.

Marru

Marrucini, populi Italiæ in regione Marforum. Sil. lib. 18.

Marrucino simul Frentanis amula pubes.

Mars, Deus belli ab antiquis creditus: dictus Varroni libro quarto de lingua Latina, quod maribus in bello præsit: aut certe à Sabina dictione Mamers, quo nomine illi Martem dicebant. A poetis Mauors dicitur per epenthesim, quod magna vertat. Hic Iouis & Iunonis filius fuisse fingitur: vel, vt Ouid. fabulatur, solius Iunonis. Cum enim olim Iuno turbata, quod animaduertisset Iouem percusso capite sine sceminae commercio procreasse Mineruam, versus Oceanum proficisceretur, vt scrutaretur quo pacto & ipsa sine viro parere posset, & in itinere fatigata, secus fores Floræ Deæ, coniugis Zephyri, consedisset, interrogata ab ea fertur, quam ob causam ad Oceanum pergeret: qua cognita, facturam se voti compotem Deam pollicita est, si id Iuno Iouem celaret. Quod cum Iuno iureiurando affirmasset, mox illam Flora monuit in campis Olenis florem esse, quo tacto statim conciperet sine viro. Id experta Iuno concepit, & peperit filium, quem Martem nominauit. Hunc ferunt postea cum Venere concubuisse, eosque Vulcani artibus, vt erant nudi, occultis laqueis irriteritos, deorum omnium risui expositos fuisse, donec Neptuni precibus motus Vulcanus eos dissoluit. Sororè habuit Bellonam, belli deam. Sacrum ei fecerunt lupum & picum: quos in Dei huius tutela esse credi voluerunt. Salios habuit sacerdotes & Flamines, qui ab eo Martiales dicebantur. Poniuntur sæpissimè pro ipso bello. Hinc Martius, tia, tium, id est bellicosus, vel bellicus. Est & stella vna ex septem errantibus, supernè Ioui proxima, quatuor & viginti mensibus & sex diebus orbem lustrans. Quid nomine Martis veteres poetæ & philosophi intellexerint prolixè docent in suis mythologiis Lilius Giraldus, Cartarus, & N. Comes.

Martius, mensis primus olim anni apud Romanos, quem Romulus genitori suo instituit. Ouid 3. Fast.

Marsana, nomen principis, Esther 1. Lat. amaritudo, aut myrrha rubi vel inimici, aut obtendens rubum vel inimicum.

Marsi, forum, populi Italiæ fortissimi, Picetibus, Æquiculanis & Samnitibus finitimi, à Marso Circes filio orti: qui salua sua serpentum moribus medebantur. Sunt & Marsi alij populi in Scythia. Herod. lib. 4.

Marsia, vel Marsias, fluuius Apameam præterfluens.

Marsia, fons in Phrygia, ad oppidum Cyllenarum.

Marsias, siue Marsius, Tuscorum rex, ante Romam conditam, anno 281.

Marsigni, Germaniæ populi apud Tacitum.

Marsippus, vrbs Phœnicia: Gentile, Marsippus. Steph.

Marsonia, Pannoniæ inferioris vrbs. Ptolem.

Marspiter, Marris pater, sicut Diespiter, dici patet. Gell. lib. 3. cap. 12.

Marsius. Vide MARSIAS.

Marsus regnauit in Tuscia, circa annum ante Romam conditam 318.

Marsus, Syriæ præfectus, sub Claudio Cæsare.

Marsya, vrbs Phœnicia: à Marso dicta. Steph.

Marsyaba, Rhamanitarum vrbs in Arabia felici videtur, apud Strab. lib. 16.

Marsyas, Peleus historicus, nutritus vnà cum Alexandro Magno, scripsit res Macedonicas libris decem, à primo rege vsque ad Alexandrum. De rebus Atticis libros duodecim. Marsyas Philippeus, item historicus. Marsyas Tabenus, qui scripsit de tranquillitate libros duodecim: fabulosa libris septem, & quædam alia de patria sua Suid.

Marsyas, fratrem habuit Cibyam: & Tabas in Lydia condidit. Steph.

Marsya, siue Marsyas, insignis tibicen, ex Celeni oppido Phrygiæ: Ouidius saryrum fuisse author est, qui tribus à Minerua inuentis, ausus sit Apollinem ad certamen prouocare, à quo victus & excoxiatus est, Ouidium lib. 6. Fastorum.

Marsyas, Phrygiæ fluuius, ab huius nomine dictus, quod Nynapharum lacrymis Marsyam desentium creuisset, apud Ouidium 6. Metamorph.

Martha, soror Lazari illius, quem suscitauit CHRISTVS. Luc. 10. Ioan. 11.

Marthama, Africae propriæ oppidum. Appian.

Marthula, Ponti. Cappadocici, ciuitas. Ptolem.

Martia, Catonis minor filia, quæ, cum quæreretur ab eo, cur post amissum maritum denuò non nuberet, respondit, non se inuenire virum, qui se magis vellet, quam suam: quo dicto ostendit diuitias magis in vxoribus eligi solere, quam pudicitiam.

Martia, Catonis Vticensis vxor fuit, quam postea, quum ex ea aliquot liberos sustulisset, Hortensio amico concessit: eoque mortuo sub initium bellorum ciuilium eam reduxit. Qua in re Cato maleuolorum reprehensione non caruit, qui vacuam & pauperem eam dimissam esse calumniabantur, vt postea Hortensij testamento locupletatam reciperet. Plut. in vita Caton.

Martia, Aqua vrbs Romæ. Plin. lib. 31. cap. 3. Clarissima aquarum omnium toto orbe, frigoris salubritatisque palma; præconio vrbs Martia est, inter reliqua Deum munere vrbi tributa. Vocabatur hæc quondam Anscia, fons autem ipsa Piconia.

Martiales, ministri publici Marris, atque ei Deo veteribus institutus, religionibusque Larinatium consecrari.

Martialis, poëta lepidissimus, ex Bilbili Hispaniæ oppido, cuius etiam extant epigrammatum libri doctissimi & festiuissimi.
 Martiana sylua in Germania est, Ammiano. *Schuurartsvwaldt*, vulgò.
 Martie, Hispaniæ locus inter Bracaram & Asturicam. Anton.
 Martini, Arabiæ desertæ gens. Ptolem.
 Martinus primus, Pontifex Roman. anno salutis 642.
 Martinus II. Pontifex Roma. anno salutis 883.
 Martinus III. Pontifex Roma. anno salutis 945.
 Martinus IIII. Pontifex Rom. anno salutis 1417.
 Martinus V. Pontifex Roma. anno salutis 1417.
 D. Martinus, ex Pannonia ortus, post D. Gratianum Turonensem, archiepiscopatum adeptus anno Domini 375. Multa disciebat Paganorum idola, altariaq; effregit. In episcopatu autem vixit annos 26. menses quatuor, atque dies septem. Sid. Apoll. eius vitam doctissimis libris editis perscripsit Sulpitius Seuerus.
 Martion, Smyrnæus, Plin. lib. 26. cap. 3. de simplicibus affectibus scripsit.
 Martis Castra, fanum, fons, lacus, siue transitus, vertex, villæ, reperiuntur varia loca apud veteres. Item Martius campus, Narbo, vicus.
 Martius Ancus, quartus Romanorum rex, æquitate & religione insignis, Latinos bello domuit, Auentinum & Martium montes vbi addidit, noua mœnia oppido circumdedit, syluas ad vsum nauium publicauit, salinarum vectigal instituit, carcerem primus ædificauit, Ostiam coloniam maritimis commeatibus opportunam in ostio Tyberis deduxit. Plin. lib. 31. cap. 3.
 Martius campus, Romæ dictus, quod Marti consecratus esset. Linius, Ager Tarquiniorum, qui inter urbem & Tyberim erat consecratus Marti, Martius deinde campus fuit.
 Marturgum Hassiæ metropolis, sic dicta à Deo Marte: vel à Marcomiro Marcomiri 26. Regis Francorum filio. Ptolemæo, autore F. Irenico Amisia dicitur. Hanc olim villam fuisse historiæ produnt. In præcelso mōtis culmine Principis sedes est: vrbs liberalium artium celebri Academia claret anno 1526. instituta, & à Philippo principe anno 1535. instaurata. vulgò *Marturg*.
 Marullus, Tribunus plebis, coronas Cæsaris Dictatoris statuis detraxit, eosque, qui primi Cæsarem regem salutauerant, in vincula duci iussit. Quamobrem Cæsar Marullum magistratu priuauit. Plutarch. in Cæsare.
 Marullus, poëta mimographus sub Antonino principe Spart. Pomponius Marullus, grammaticus, Romæ profitebatur, sermonis Latini exactor molestissimus, cum ex oratione Tyberion reprehendisset affirmante Atteio Capitone & esse illud Latinum & si non esset, futurum certe: iam inde mentitur (inquit) Capito:

tu enim Cæsar ciuitatem dare potes hominibus, verba non potes. Pugilem olim fuisse Aftinius Gallus hoc in eum epigrammate ostendit: *Qui caput ad lauam didicit, glossemata nobis Præcipit: os nullum, vel potius pugilis.*
 Marundæ, Mediæ & Indiæ extra Gangem populi. Ptolem.
 Marunthas, episcopus Mesopotamiæ, Isdigerem Persarum regem, grauiissimo capitis dolore, ac diutino, quem Magi profigare, ne mitigare quidem nequiuissent, precibus ita sanauit, ac liberauit, vt eum morbum postea rex nunquam persenserit. Socrat. li. 7. c. 8. hist. trip.
 Marus, mons Thraciæ.
 Maruuium, vide Marrubij.
 Marfati, Germaniæ populi. Tacit. hodie *Marsen*, Hollandiæ pagus, Ortelio.
 Masæsyliæ, regio Libyæ Maurusis conterminata: Gentile, Masæsylij, Masæsyliæ, Masæsyliæ. Steph.
 Masal, ciuitas in tribu Afer. i. Paral. 6. quæ Ios. 19. dicitur Messal. Lat. parabola, aut imperans, vel dominans.
 Masalia, Cretæ fluuius, Ptole. lib. 3. cap. 17. Hodie Mefano.
 Masaloth, nomen vrbis. i. Mach. 9.
 Masanorada, vrbs Cariæ, à Masanorado Cynardsi filio: Gentile, Masanoradeus. Steph.
 Masaris. Vide MASSAVRA.
 Masati, Libyæ interioris populi. Plin.
 Masca, vrbs Celtiberorum. Strab.
 Mascane, vrbs Scenitarum Arabum. Steph.
 Martia aqua, quæ & Aufeia, omnium toto orbe aquarum clarissima fuit: à nono lapide structis fornicibus in urbem producta: ita dicta ab Anco Martio Romanorum rege, qui eam primus in urbem ducere auspicius est. Vide supra Aufeia, & apud Plin. lib. 31. cap. 1.
 Mascorus, vrbs Libyæ, & alia prope Hesperides. Steph.
 Masdorani, Asiæ populi iuxta Parthiam, Carmaniam desertam incolentes. Ptol. lib. 6. cap. 5.
 Masdoranus, mons qui Parthos ab Aria separat. Prol. *Chiteliur*. Castaldo.
 Masepha, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15. quæ aliàs Maspha dicitur. Lat. speculario, siue specula, aut cooperimentum, vel expectatio.
 Maserephoth, in Hebræo est Maserephothmaim, i. adustiones, incendia, combustiones aquarum, locus est vbi excoquunt aquam ad ignem, refrigerandamque salem faciunt. Commentator Hebræorum super Ios. sic inquit, Salinæ sunt, vbi aqua maris trahitur ad fossas, ad hunc vsum factas, & sole siccatur. Ios. II. 13. Regio Sidoniorum.
 Maserei, filius Sobal filij Hui, primogenitus Caleb ex Ephrata concubina, i. Paral. 2. Lat. Stratum, siue offerens vel tangens socium, vel amicum, aut pastorem, vel militiam.
 Masés, vrbs Argiuorum, Hom. dicitur etiã Mafetus in recto: Ciues: Mafetij. Steph.

Mafetis, palus quædam & vicus, & insula. Stephanus.
 Mafices, Mauritaniæ Tingitanæ populi. Ptolem.
 Masij, Persiæ populi. Herodot.
 Masgaba, Masinissæ regis filius, rex Numidiæ.
 Masinissa, rex Numidarum, acerrimus primum nominis Romani hostis, postea verò fidelissimus socius. Hic ad extremam vsque senectam mira valetudinis prosperitate, vegetoque corporis robore vsus est, adeo vt nonagesimo ætatis anno filium genuerit. Linius libro 3. belli Punici.
 Masinissenses, Mauritaniæ populi, Ammiano.
 Masitholus, Libyæ interioris fluuius. Ptolem.
 Masius, mons supra Nisibin: incolæ, Masieni vel Masiani. Steph.
 Maslor Naum, Iudæorum dux, olympiade 5.
 Masma, filius Ismaëlis. Gen. 25. 1. Par. 4. lat. exauditio, siue audiens, vel obediens.
 Masmana, nomen viri principis. i. Par. 12. lat. pinguedo aut oleum eius, siue tangens vel aufereus præparationem vel munus aut numerum.
 Masobia, nomē loci. i. Par. 11. lat. statio Domini, vel stans Dominus, aut damula.
 Masouia regni Polonici regio, Samogitiæ ad Septentrionem, magni ducatus Lithuaniam ad ortum, Poloniæ versusque ad occasum & Russiæ ad meridiem conterminata est. Regibus Poloniæ feudalis: metropolim habet Varsouiam. vbi optimus cōsuevit potus ex melle cōstans, quem incolæ Medo appellant. Cromer. in Chron. Poloniæ.
 Maspha, ciuitas in tribu Iuda, quam ædificauit Asa rex Iuda, i. Reg. 15. quæ Ios. 15. Masepha dicitur iisdem consonantibus & punctis. Est & locus Galaad, i. Reg. 22. 4. Reg. 25. vbi pactum inierunt Laban & Iacob. Gen. 31. lat. idē significat quod Masepha.
 Masphath, ciuitas quæ & Maspha dicitur in tribu Iuda, i. Reg. 7. Ierem. 40.
 Maspij, gens Persica. Steph.
 Masreca, ciuitas Idumææ, regia Semlæ v. regis in Edom. Gen. 36. lat. sibilus, aut sibilas, vel attractio vanitatis, vel tangens vanitatem vel vanitatem, aut vitis.
 Massa, Libyæ fluuius. Ptol. hodie *Massarat*.
 Massa, filius Ismaëlis. Gen. 25. lat. onus siue assumptio, vel metaphoricè, prophetia.
 Massaca, vrbs Indorum: Gentile, Massacenus. Stephanus.
 Masæsyliæ Africa regio, à Mauris Mulucha fluuius (quam Molochar appellant) dirempta. Strabo libro 17. & Plinius libro 5. cap. 2. Huius regionis populi Masæsyli, vocati fuerunt, quos Plinius testatur sua ætate extinctos fuisse, regionemque eorum à Gerulis fuisse occupatam.

Massæliby, Africa propriæ gens. Strabo.
 Massaga, Indiæ vrbs, circa Guræum fluuium. Arrian. Curtio, Mazaga.
 Massagetæ, populi Scythici in Asia vltra mare Caspium, Orientem versus trās Araxem. vulgò Alani, & Hunni. Qui cum per deserta discurrerent, equorum suorum sanguinem cum lacte bibunt, quemadmodum & Bisaltæ populi. apud hos senio confecti, in frustra cæduntur: qui verò morbo intereunt, feris deuorandis abiciuntur. Strabo lib. 2. Infestissimi sunt hospitibus: neque cum vicinis populis vllam seruant amicitiam aut fidem. Vxores habent cōmunes, cum quibus in publico coire non ventur. Solē præcipuè venerantur, cui & equum immolant, cæteros habent neglectum. Vide SCYTHAE.
 Massala, Homeritarum vrbs in Arabia felici. Plin.
 Massalia. Vide MASSILIA.
 Massani, Indi fluminis accolæ. Diodor.
 Massaura, vrbs Lydiæ, à Ma quadam, quæ Rheâ sequebatur, cui Iupiter Bacchum nutriendum dedit. Et cum à Iunone interrogaretur, cuius esset infans, respōdit *ἄρτος*: id est, Martis. Vocatur autē Bacchus apud Cares Masaris. Rheâ etiam Ma vocabatur, & taurus ei immolabatur apud Lydos, vnde nomen vrbi, Gentile, Mastareus, & Mastaurites. Steph.
 Massia, vrbs pertinens ad Tartessos. Gentile, Massianus. Steh.
 Massia, Hispaniæ vltioris oppidum, vbi lateres fiunt, qui siccati, in aqua non merguntur. Plin.
 Massica, regio Bæticæ, Tartessis appositâ, hanc Vitruuius Maxiam appellat.
 Massicus, mons Campaniæ, optimi vini ferax, quod etiam Massicū dicitur. Plin. *monte Dracone*, nunc appellari scribit Leâder. Ipse Massicus mons hodie *Monte Marso* dicitur, & inde vinum Massicum, *Massacano*, vulgò.
 Massilia, vrbs Narbonensis prouinciæ, optimarum olim disciplinarum studiis florentissima, legibusque sanctissimis optimè constituta, Macedonibus Astyage, Hebræis verò Sedetia imperante condita, circa secundam & quadragesimam olympiadem, annis antequam virgo pareret, DCXIII. post obitum Dauidis regis annis CCCXXXIII. Diruta deinde, à Phocenibus instaurata est, qui Cyri tyrannidem fugientes, destituta Græcia, in hanc Galliæ oram sese contulerunt. Agrum habet vini præstantissimi feracē. Olim Massiliæ studia ingenuarum doctrinarum adeo floruerunt, vt Romani pro Attica peregrinatione Massilioticumpe terent gymnasium ad disciplinas capeffendas. Plautus in Casina Massilienses mores tanquã optimos, & probatissimos dixit, *Vbitu es, qui colere mores Massilienses postulas*. Fuit etiam rerū gestarum gloria, & opibus, & omni genere doctriinæ tã celebris & clara hæc

vrbs, vt à Cicerone libro 2. de officiis multis verbis lauderetur: tum etiam in oratione pro Flacco. A Massilia sunt Massiliensis, Massilianus, Massilioticus, Gal. *Marseille*.
 Massima, Gulussa filius, Masinisse regi, Numidia nepos, Romæ, ex infidiis, à Bomilcare quodam interfectus est.
 Massurius, Eques Romanus, tempore Tyberij, iure cõsultus non incelebris, qui publicè scripsit, Sabinus cognomine.
 Massyla, mediterranea est pars Mauritanie vt inquit Sernius, vnde non longè sunt horti Hesperidum & mons Atlas. Virgil. 4. Aeneid. *Hinc mihi Massyla gentis mōstrata sacerdos, &c.*
 Massyli, Stephano, populi Africae, Cæsariensi Mauritanie & Massælis proximi. Hi neque frænis, neque ephippiis vtuntur, sola contenti virga, qua equos regunt. Hinc Massylus, adiectiuum.
 Massili, idem cum Massylis.
 Mastia, Aethiopia sub Aegypto mons & ciuitas. Ptolem.
 Mastaura. Vide MASSAVRA: quanquam magis placet, vt Mastaura dicatur, à Ma, id est, Rheæ, & tauro: Lydiæ vrbs. Steph.
 Masthala, Arabiæ felicis vrbs. Ptolem.
 Mastiani, populi iuxta Herculis columnas, ab vrbe Mastia. Steph.
 Mastinus Scaliger, Veronæ dominus, Parmam, Lucam & Patauium in suam potestatem redegit: coniuratione tamen Italiæ totius perterritus, Patauium quidem fœdere isto dimisit, Parmam tamen & Lucam retinuit. Blond. Platina.
 Mastitæ, Aethiopiæ sub Aegypto gens, & in Aegypto. Ptolem.
 Mastramelle, vrbs & palus Celticæ. Steph.
 Mataurus, vrbs Siciliae à Locris condita: Gentile, Mataurinus Steph. Mataurus fluuius est, de quo infra.
 Matelgæ, oppidum Garamantum. Plin.
 Mateni, gens in Sarmatia Asiatica. Ptolem.
 Mater magna, Terra dicitur, & sus prægnans ei maetabatur, quæ hostia est propria Terræ. Dicitur & mater alma, quod omnia alat. Item mater deum, quod omnia generet. Vocatur item mater Phrygia, à monte Phrygiæ, quem plurali numero Dindyma vocant.
 Maternus, consul cum Bradura, anno ab vrbe condita 927.
 D. Maternus, D. Petri discipulus, Coloniae primus Christi fidem annuntiauit. Munst. libr. 3. Cosm.
 Mathan, Deiparæ virginis auus. Hieron.
 Mathan, pater Saphatiae, Ieremias. 38. 2. Par. 33. lat. donum, vel lumbus, sive mors eorum: aut Syriacè expectatio, vel spes.
 Mathana, solitudinis nomen. Num. 25.
 Mathanai, nomen viri. 1. Esd. 10.
 Mathania, siue Mathanias, filius Iosæ, patruus

Ioachim frater Ioacim siue Eliacim, à Nubuchodonozor Sedecias nominatus, 4. Regum 14. Filius item Micha. 1. Paralipomenon 9. 2. Par. 29. Lat. donum Domini, vel lumborum Dominus, aut spes Domini.
 Mathanian, nomen viri. 1. Par. 25. Idem significat quod Mathania.
 Mathar, pater Heli patris Ioseph. viri Mariæ, Lucæ 3. Lat. donum vel donans.
 Mathathai, Arabiæ felicis populi. Plin.
 Mathat, nomen viri. 1. Esd. 10. Lat. donum eius.
 Mathathia, siue Mathathias pater Iudæ Machabæi, 1. Mach. 2. Primogenitus Sellum Coriæ, 1. Par. 9. Sacerdos, 1. Par. 15. Lat. donatus à Domino, vel donum Domini.
 Mathera, vrbs Italiae, à Græcis destructa, anno salutis 979.
 Mathias Hierosolymorum VIII. episcopus, anno CHRISTI 109.
 Mathias, frater Ionæ, summus Iudæorum sacerdos, anno CHRISTI 45.
 Mathias, Huniadis filius, Vngariæ rex, circa annum CHRISTI 1460. magnam Bohemiæ partem subegit, posteaque Bohemorum rex electus est.
 Mathildis, Angliæ regis filia, Henrici v. Cæsaris vxor, anno CHRISTI 119.
 Mathildis, quædam virili animo mulier, Parmæ, Mantuam & Ferrariam cepit, anno salutis 1101.
 Mathitæ, Aethiopiæ sub Aegypto populi, apud Plin. Matises fortè Ptolem. quos in Libya interiori describit.
 Matho, Apher quidam qui supplicium formidans, quod multa feditiosè fecisset, primo Punico bello finito, sic in Carthaginenses inuectus est, vt qui aliter consulturus surgeret, non expectato orationis principio, coniectis lapidibus eum interficerent: quo pacto multi non solum duces, verum etiam priuati homines sunt cæsi. Cæli. lib. 29. cap. 2.
 Mathusael, filius Mauiael, Gen. 4. lat. mortem suam postulans, aut mors sua infernus vel sepulchrum.
 Mathusala, filius Henoch filij Iared. Genesis 5. Lucæ 3. Lat. mortem suam misit, aut mortis suæ arma: vel ex Hebræo & Syro mortem suam spolians vel mortis spoliolum.
 Martiana, pars Mediæ Strab. lib. 12.
 Matilicæ, Vmbriæ populi. Pli. hodie *Marelica*.
 Matinus, mons Apuleiæ, buxis abundans. Matini dicuntur populi circa eum habitantes. Luc. lib. 9.
*Et arua
 Vulturis, & calidi lucent & buxeta Matini.*
 Matiscona, Cæsari Aduorum ciuitas ad Ararim hodie, *Maicon*.
 Matissa, Corsicæ insulæ oppidum. Ptolem.
 Matium, Cretæ insulæ oppidum. Plin. libro 4. cap. 12. Themiscyriæ regionis vrbs. Plin.
 Matralia

Matralia, matris Marutæ festa.
 Matred, virga descendens aut virga imperantis, siue lectuli descensio vel imperium: aut Syriacè labor, Pater Meetabel vxoris Adar regis in Edom septimi. Gen. 36.
 Matreas, Alexandrinus quidam qui Romanis Græcisque admirationi fuit, quod diceret feram à se nutiri, quæ ipsa semet vocaret, vt vel anxie scrutentur multi, τὸ ματρὲς ἰνγίον τί ἐστὶ, id est, quænam sit Matræ fera. Plutar. lib. 16. histor. naturalis.
 Matrica, Pannoniæ inferioris oppidum, Anton. *Theten*, Simlero.
 Matrinus, fluuius in Piceno nõ procul ab Adria vrbe. Strab. lib. 5. & Ptol.
 Matra, Veneris cognomen apud Persas.
 Matrona Iuno dicta est quod his præsit mulieribus, quæ aptæ sunt, vt fiant matres.
 Matrona, fluuius est Galliae, in Lingonum montibus nascens, vnaque cum Sequana Belgicæ dirimens à Celtica, Gallicè *Marne*.
 Matthæus, nomē Apostoli, Matth. 9. qui & Leu dictus est, Marc. 2. Hic D. Matthæus Hebræis, propria eorum lingua conscriptum edidit Euangelium, cum D. Paulus & Petrus in vrbe Roma euangelizarent, atque Ecclesiæ inibi fundamenta solidarent: quod Pantænus apud Indos reperit detulit Aethiopiis Iesum Christum Saluatorem annunciauit. Euseb. li. 3. cap. 1. & 24. hist. eccles.
 Mattiaci, Tacito Galliae Belgicæ populi, in Batavorum obsequio, sed vltra Rhenum. hodie, Zelandi. *Ceux de Zelande*.
 Mattiacum, Germaniæ vrbs, Pto. Mattium Tacito est, quam Cathorū caput vocat. Situs huius vt Ptolemæus eam describit congruit cū *Martburg*. Hassiæ vrbe primaria, neque nominis allusio adeo dissona est.
 Mattiacum, oppidum in Germania calidis fontibus nobilitatum. Vnde Mattiacæ pilæ, quas Martialis pro sapone posuit, *Accipe Mattiacas quo tibi calua pilas*.
 Sunt & Mattiaci in Germania fontes trans Rhenum quorum haustus triduo feruet, circa margines verò pumicem faciunt aquæ. Plin. Mattiacæ item aquæ, Marcellino, & Mattiaci populi Tacito.
 Matufarum, Lusitaniæ vrbs inter Olyssipponem & Emeritam. Anton.
 Matuta, ab antiquis dicta est Aurora, quæ Græci λευκοθία appellunt. Hanc poetæ volunt fuisse filiam Cadmi, nomine Ino, Athamantis vxorem, quæ mariti insaniam fugiens, in mare sese præcipitavit vnâ cum Melicerta filio: quorum corpora cum nusquam inueniretur, pro diis marinis habiti sunt: & Ino quidem à Græcis λευκοθία, à nostris Matuta dicta est: Melicerta autem, Græcis Palæmon, à Latinis Portunus est appellatus.
 Matycetæ, gens Scythica Steph.

Matylus, Pamphiliæ vrbs. Ptol.
 Mauia, Saracenorum regina, circa annum salutis 876. Trip. li. 9. cap. 1.
 Mauritania, Hispaniæ citerioris regio, Plin. Quibusdam, *Marcia*.
 Mauma, Aethiopiæ sub Aegypto vrbs. Plin.
 Mauiael, filius Iared. Gen. 4. lat. annuncians Deum aut radès vel delens Deus: vel ex Syro & Hebræo, percussus à Deo.
 Mauman, nomen eunuchi cuiusdam. Esth. 1. lat. turbatus aut tumultuans, vel multitudo.
 Mauors. Vide MARS.
 Mauortius, consul, anno ab vrbe 1189.
 Maurenij, Mauritania Tingitanæ populi. Ptol.
 Mauregatus, Alphonfi regis Hispaniæ nothus, post patris mortem, Maurorum factione, regnum adeptus.
 Mauri populi, qui Mauritaniam Africæ regionem Occidentalem versus Gaditanum fretum incolunt. Eos fuisse Indos, & Hercule duce cum innumera aliarum gentium multitudine, in hæc loca peruenisse multi crediderunt, vt Strabo libro vltimo scribit. Sallustius certè in Iugurthino, Mauros & Numidas, reliquosque qui maritimam in Africam cultiorem reddiderunt, Medos, Armenios, Persas & Phœnices fuisse indicat. Hi Romanis bellis punicis, maximè autem rebus contra Iugurtham gestis, innotuerunt. Strab. lib. vlti.
 Mauricius, imperator Romanorum quinquagesimus octauus, à Phoca militum tribuno vna cum liberis & vxore crudeliter coram populo Constantinopolitano interfectus.
 Mauricius, Bracharensis episcopus, circa annum salutis 1114.
 Mauritania, Africa regio extrema, versus Gaditanum fretum & Occidentalem Oceanum, in qua Antæus gigas regnasse dicitur, ab Hercule victus. Est autem duplex: Cæsariensis à Cæsarea, & Tingitana à ciuitate Tingi. Dictaque est Mauritania, διὰ τὴν μαύρε, quod inter cetera significat obscurum vel nigrum, quod nigros habeat colonos. Gignit simias, dracones, struthiones & elephantes. Eius incolæ Mauri dicuntur. Inualuit autem iam apud nostros cõsuetudo, vt omnes Africæ aut Asiæ populi Mahometanæ superstitioni dediti, Mauri dicantur. Incolis *Numidia*, vulgò *Barbaria*, hodie.
 Maurusij, dicuntur Græcè Mauritanii: hinc adiectiuum Maurusius, sia, sum, & Maurisiacus.
 Mausoca, Hircaniæ vrbs. Ptol.
 Mausoli, Libyæ interioris gens. Ptol.
 Mausolus, Cariae rex, de quo Theopompus ait, nulla re abstinuisset, pecuniæ causa. Suidas. Fuit autem prouinciæ Græciæ præfectus, quem Sarrapam Persæ vocant, Artemisiam maritus, quæ illum tam ingenti amore prosecuta est, vt eius fato perfucti cineres vino permistos tradatur ebibisset. Ad hæc sepulchrū eidem sumptuosissimum extruxit, quod à nomine eius Mausoleum

soleum est appellatum, ob operis magnificentiam inter septem orbis miracula numeratum. Attollitur in altitudinem 25. cubitis, cingitur columnis triginta sex. Ab hoc sepulchro omnia pretiosa sepulchra Mausolea dicuntur. Vnde Suetonius sepulchrum Cæsaris appellavit Mausoleum, quod extruxit Augustus.

Mausos, vicus agri Corinthij. Steph.

Maxala, Africae Interioris vrbs, à Cornelio Balbo deuicta. Plin.

Maxentius, crudelissimus tyrannus, Romæ Cæsaris nomen inuasit, Seuerum à Maximiano Cæsare adoptatum, prelio fudit: postea tamè à Constantino victus, in Tyberi submersus est, Christiani nominis hostis teterrimus. Euseb. lib. 9. c. 9. hist. Eccl.

Maxera, Hircaniæ fluuius, Ptol. & Amm. & Maxera, gens.

Maxies, Africae populi, à Troianis, vt ipsi gloriatur, orti, qui dextram partem capitis comatâ gestant, sinistra radunt, & corpus minio tingunt. Herod. lib. 4.

Maxilua, Bœticae vrbs, in Turdetanis. Ptol.

Maxima Sequanorum, Galliae regio, apud Sex. Ruffum.

Maximianopolis, Aegypti vrbs, lib. Notit. Thraciae item & Pamphiliæ, Ammian. Anton.

Maximianus Galerius, imperator Roman. cum Constantio, patre Constantini Magni, Christianis infestissimus.

Maximianus Herculeus, imperator Romanus cum Diocletiano.

Maximilianus, imperator prudentissimus Caroli v. Cæsaris auus paternus.

Maximilla, montani heretici scortum, & pseudo-prophetissa, vnâ cum apostata & fornicatore sua ipsius industria laqueo vitam finiuit. Euseb. lib. 5. cap. 16.

D. Maximinus, Iuuanienſis episcopus, ab Herulis & Ostrogothis paribuli suspendio martyrium passus est, anno Christi 476. Munst. libro 3. Cosmograph.

D. Maximinus, Apostolorum discipulus, vnâ cū Lazaro, qui à Salvatore ex mortuis fuerat excitatus: venit in Gallias: qui in ciuitate huius nominis, in prouincia Narbonensi, sepultus.

Maximus Curio, cuius auctoritate curiae omnes Curionesque regebantur.

Maximus, Romanorum imperator cum Pupieno Balbino & Gordiano, Romæ in tumultu militari occisus.

Maximus pseudimperator Gratianum imperatorem Parisiis vicit, anno ab vrbe 1137.

Maximus Hierosolymorum episcopus 1111. anno Christi 148.

Maximus, consul cum Gordiano, anno ab vrbe 903.

Maximus, consul cum Orphito, anno ab vrbe 924.

Maximus, consul cum Apto, anno ab vrbe 959.

Idem 11. cum Aeliano, anno 975.

Maximus, consul cum Albino, anno ab vrbe 977.

Maximus, consul cum Lupo, anno ab vrbe 984.

Idem 11. cum Paterno, anno 985. idem 111. cum Urbano, anno 986.

Maximus Dexter, consul cum Numio Albino anno ab vrbe 1015.

Maximus, cognomine Momma, consul cū Plintra, anno ab vrbe 1172.

Maximus, consul cum Theodosio Augusto anno, ab vrbe 1186. Idem 11. cum Paterio, anno 1196.

Mazaca, Stephano, Plin. li. 2. ca. 108. ciuitas Capadociae sub monte Argeo, quæ nunc Cæsarea. Hinc Mazacenus, & Mazaces, zacis, in genitiuo.

Mazacæ, Sarmatiæ Asiaticæ populi. Plin.

Mazacyla, Marmaricæ vrbs. Ptol.

Mazena, vrbs Palestinae. Stephan. huius incolæ Mazæneni.

Mazæum, ciuitas in Bithynia Steph.

Mazæi sunt Pannoniae populi. Strab. li. 7.

Mazares, ex Medorum Sarrapis fuit, qui Prienses in Cyri ditionem redegit. Herod. li. 1.

Mazara, Siciliae fluuius, Diodor. Castellum item Seluntinorum. Stephan. Et Armeniae maioris vrbs. Ptol.

Mazaris, Siciliae vrbs. Anton.

Mazax, Africae populus, in torquendis missilibus non inferior Medis. Lucan. lib. 4.

Mazeras, fluuius in ora maris Hyrcani. Plin. lib. 6. cap. 16.

Mazenes, Cyri regis miles. Herodot.

Mazyes, Nomades Libyæ: alij sunt Maxyes: alij Machmes. Steph.

Mazzabanes, Hierosolymorum episcopus, 31. anno Christi 233.

Meandrius, Sami principatum obtinuit, pulso Silofonte. Olymp. 65.

Mearus, fluuius Hispaniae in ora Asturum. Pompo. lib. 3.

Mecades, Atheniensium princeps, circa annum ante urbem conditam 160.

Mecestus, Troadis fluuius, in Rhyndacum influens. Strab. li. 12.

Mecha, ciuitas hodie sic dicta in Arabia felice, quam Saraceni incolunt, Mahumeticæ superstitionis caput.

Mechlinia, pulchra ac nitida ciuitas, quasi cor ac centrum Brabantiae obtinere dicitur. Bruxella, Louanio & Antuerpia 1111. milliabus distat: situ & opere munita, incredibili aeris puritate gaudet, habet ædes sacras complures, sed duas quæ longè cæteris antecellunt: Deiparæ vnâ, & alteram D. Rumo di ornatissimâ, cum turri, quæ & magnifica est & altitudinè spectabilis. Optimus est huius reip. stat. nâ in ea Prin

Princeps suum imperium, optimates auctoritatem populus suâ vim potestatemque retinet. Est enim peculiaris princeps & duplex Senatus, in quorum altero optimatum auctoritas summa est, in altero totius populi vis & potestas apparet. Habet præterea tribunal nationale grauissimorum Iudicum, quod Parlamentum vocant, à Carolo Burgundo eius duce institutum anno 1472. Est hic etiam armamentarium regium incredibili machinarum, tormentorum, armorum, & rerum ad bellum necessariorum copia instructum. Varia quoque opificum hic inueniuntur examina, à quibus ænea conficiuntur tormenta, campanæ, naues, panni, artificiosæ picturæ & id genus alie, quæ in varias orbis partes, maximè in Hispaniam transportantur. Iuxta S. Catharinæ portam, quæ Antuerpiam itur, amplum monasterium est, muris, instar oppidi, cinctum, in quo liquores supra mille, quadragintæ sunt moniales. Anno 1546. ex puluere tormentario à fulgure incenso multum labefactata. Mechlinia fuit: nunc verò restaurata, solita pulchritudine & munditie claret.

Mechmas, i. percussor, vel pauper ablatus, vel palpans vel tangens siue auferens. nomen oppidi in tribu Ephraim. 2. Esdr. 11. qui i. Regum dicitur Machmas, iisdem consonantibus & punctis.

Mechnedebai, nomen viri, 1. Esdr. 10. Lat. percussor, vel pauper vouens, siue spontaneus, aut percussio vel paupertas vouentis; vel principis aut spontanei.

Mecholanum, vrbs Santonum ad Oceanum vergens, maxima ex parte arenosa, & agro tenui, hoc in loco sinus est, in Narbonensi litore Isthmum efficiens, vt sinum Gallicum eodem cognomine. Strab.

Mecilius Hilarianus, consul cum Pacatiano: anno vrbs 1094.

Mecistus, fuit ex sociis Aiakis Telamonij: Hom. li. Iliad. 13.

Mecistum, Triphyliae oppidum est, Strep. Est autem Triphylia Peloponnesi regio littoralis: quæ & Messenia dicitur.

Mecœnas, Eques Romanus, Augusto grauissimus, ab Hetruriae regibus oriundus: cui velut vnico studiorum patrono. Virgilius Georgica sua, & Horatius libros Carminum inscripsit. Delicatum hunc fuisse, non solum cultu ac moribus, sed etiam stylo commemorat: quare eum Augustus Melacinum vocabat, & exagitat frequenter, vt Cacoelum. Tranqu. Fuit vir hic in prouehendis cum omnium disciplinarum, tum præsertim poeticæ cultoribus adeo benignus, vt ab eo etiam hodie studiorum patroni, qui in subleuanda doctorum hominum egestate se munificos præbent, Mecœnates appellantur. Iste nobilis Romanus reperit notas quibus celeriter scribi posset,

& per Acilium Aquilamve libertum publicauit. Eius mollitiem Seneca philosophus irridet & exagitat.

Meccon, Steph. vrbs est Peloponnesi, nō procul à Corintho, quæ postea Sicyon est appellata Strab. li. 8.

Meculonius, pupillus quidam Romæ ditissimus. Cicero pro Flacco.

Mecyberna, Macedoniae oppidum: & Mecyberneus sinus, eidem oppido adiacens. Plin. li. 4. c. 10. Steph. vrbs Pallenes in Cherroneſo Thraciae. Ciuis, Mecyberneus.

Meda, vrbs est Thessaliae, Perottus.

Medaba, vrbs Nabatheorum: ciuis, Medabenus. Steph.

Medaba, vrbs Arabiae in tribu Ruben, Num. 21. Ios. 13. 1. Par. 19. Isa. 15. lat. aquæ doloris, vel ex Hebræo & Syro, Aquæ manantes.

Medad, nomen viri, super quem requieuit Spiritus Domini in castris. Num. 11. lat. mensurans, siue aquæ dilectionis vel vberum aut patrum.

Medama, Bruttiorum in Italia oppidum, Strab. Nicotera, Barrio.

Meddin, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15. lat. iudiciū, siue litigans, aut obiurgans.

Meddix, summi magistratus nomen erat apud Olcos. Ennius, Summus ibi capitur Meddix, occiditur alter.

Medea, filia Ætæ regis Colchorum ex Ipſei, vt alij, Idya coniuge, quæ Iasonem Colchos cū reliquis Argonautis profectū hospitio suscepit: cumque eius amore flagraret, verereturque ne incolumis non rediret, vt potè quæ pericula nosceret, habita sui coniugij ratione, docuit ipsum, qua ratione æripedes tauros domare, & iugo submittere, diaconemque perungilem sopire & deinde occidere, cuiusque dentes sulcis immittere, & vellus aureum rapere posset. Quo peractō cum eo fugam arripuit, trahens secum fugæ comitem Absyrtum, paruum fratrem. Quos cum pater persequeretur, neque quisquam insequentem remorari posset. Medea fratrem Absyrtum occidit, & articulatim disceptū passim per agros disiecit atque sic dum pater filij membra colligeret, illa cum raptore auſugit. Tandem post longos errores in Thessaliam cū Iasone peruenit, vbi eius precibus Aesonem patrem annis decrepitem, in robustiorem ætatem retraxit. Medeam Diogenes nō veneficā, sed prudentē foeminam fuisse dixit, quæ exercitijs gymnasticis molles & effoeminatos homines otioque corruptos ad integram sanitatem traduxerit, & laboribus in locis calidis firmaverit. Eam ob causam fabulae occasio data, quasi homines coquedo in iuuetutē restituerit. Cū autē Iasoni duos filios peperisset, in Pelie mortē suas filias armauit. Postremò ab ipſo Iasone repudiata est, qui aliā vxorē Creusam,

iam, videlicet Creontis Corinthiorum regis filia dixerat. Quod Medea ægerimè ferens, ignem in scrinio loco Creusæ misit, quo ipsa cum tota regia exusta est. Quotamen impio facinore Iason iratus, supplicium de ea sumpturus irruit. Medea verò arreptis filiis quos ex ipso susceperat, ipsos in patris conspectu iugulauit. Veneficiis sublata Athenas venit, vbi Ægeio iam senescenti nupsit, peperitque filium, quem de suo nomine Medum appellauit. Vide Iustinum libro 42. Tandem nescio quo pacto Iasoni conciliata, cum eo Colchos rediit, patremque senem & exultem Iasonis viribus in regnum reduxit. Alij verò referunt: eam non Iasoni reconciliatam, sed post susceptum ex Ægeo Medum filium nubes carminibus excitasse, iisque cum Medo filio inuolutam in eam Asiæ partem, quæ hodie Media dicitur, prouolasse. Diod. Sicul. 5. Plutarchus in vita Alexandri ignem quo Creusa exusta est ad Naphthæ Babylonicæ vim refert. Medæ fabulâ explicat eruditè N. Comes, mythologiæ suæ lib. 6. cap. 7. Medemena, ciuitas tribus Iudæ, quæ aliàs Bersabee dicitur. Ios. 15. Isa. 10. Sunt tamen, qui Medemena sentiant diuersam à Bersabee esse ciuitatem, sed tamen vicinam. Lat. mensura muneris vel numeri aut indumenti munus, vel indumenti præparatio, aut sterquilinum. Medeni, Africa propriæ populi. Ptolem. Medena, prouincia, de qua 1. Efd. 6. Hebr. Madai. Lat. mensura, vel abundans, vel indumentum. Medeon vrbs bæotiæ, & alia Phocidis, à Medeone filio Pyladis, filij Electræ: Gentile, Medeonius. Est & Epiri ciuitas & vicus. Steph. Medefcastes, filia Priami notha. Homer. Media, Asiæ regio latissima, à Septentrione Hyrcano mari, ab Occasu maiori Armenia & Assyria terminata: à Meridie Persidem, ab Oru Hyrcaniam habens & Parthiam, quæ Casfaorum montib. ab ea excluditur. Dicta Media (vt Solino placet) à Medo Medæ & Aegæi filio Strab. lib. 11. Mediam in duas diuidit partes: quarum alteram Maiorem vocat, cuius caput est Ecbatana: alteram Minorem, quæ & Atropatia dicta est, ab Atropato duce, qui eam à Macedonum impetu tutâ præstitit. Est autem Media, bona sui parte montosa & frigida, & ferè tota sterilis, excepta regione, quæ sub Caspijs portis in humili & concauo iacet solo, quæ opulenta est, rerumque omnium necessarium ferax, præterquam olei. In ea campus est latissimus, quem Hippoboton vocant: in quo equorum quinquaginta millia pasci dicuntur. Regium id armentum est. Ex Media primum allata est malus citrea, quæ inde Medica dicitur. Nascitur in ea regione Silphium, ex quo Medicus liquor, non multum inferior Cyrenaico colligitur. Item Medica

herba qua optimè pascuntur equi. Huit prouinciæ attribuit sacra scriptura Arachosiam, Parthiam, Assyriam, Persidem. In media fertur existere palus, cuius aquis quoddam nigricans supernatat virus, quo si quis dehibitus, ad ignem accesserit, statim inflammatur, & exurit. Leon. Thom. lib. 3. ca. 69. In de Medus, Medius, Medicus, fœmin. Medis. *Cordini*, nomē vulgò habere tradit Haithonus: & *Sernan*, Castaldus. Media, vrbs nomen est apud Isidorum: unde Media regio. Mediana Osioenæ regionis vrbs. lib. Notit. Medicara, Africa propriæ oppidum. Ptolem. Medidus, Medorum rex tertius circa quintam Olympiadem. Medimini, oppidum in Aethiopia sub Ægypto Plin. Medina cæli. Vide MEDIOLVIVM. Mediolanium, Ptolem. Aulerciorum Eburacorum vrbs. Aulercorum, Anton. *Magdunum*, Aimoino & Gaguino. *Mum*, vulgò. Oppidum item inter Coloniæ Traianam & Agrippinam, *Midelstun* pagus hodie: Ortelio. Est etiam Mœsiæ secundæ oppidum. Anton. Mediolanium, Ptolem. Britannia: vrbs: vulgò *Lancastre*. Item Mediolanium eidem, Germaniæ vrbs, hodie Monasterium. Vulgò *Munster*. Mediolanium aliud Xantonum vrbs, auctore eodem Stephano, Aquitania: incolæ, Mediolani: Gallicè *Xaintes*. Quæ ad Oceanum spectat inter Aquitanias maxima ex parte arenosa & agro tenui, ex milio alimoniam capiens, reliquis fructibus sterilis. Mediolanum, vrbs Cisalpinæ Gallia: metropolis, populi multitudine refertissima: dicta à sue dimidia lanata. Nam apud Ambrosium legitur in quadam epistola, Cum à Gallicanis populis initum cõsiliu foret pro cõstituenti vrbe, effosso solo, inuenisse suam dimidiã lanatam. Itaque à portento Mediolanum esse nuncupatum. Ferunt hanc urbem à Gallicis Senonensibus ante Christi aduentum annis 359. instauratam, seu conditam fuisse: hinc Statius Cæcilius comicus ortus fuit. Liu. lib. 5. Deca. 1. Mediolum. Ptol. li. 2. c. 6. Hispania: vrbs. Vulgò *Medina cali*. Mediomatrices, populi Germaniæ inferioris, ad ripas Mosellæ fluij, Treuiris finitimi, hodie Metenses. Cæsar. Pli. & Strab. Mediomatricos vocat. Gallicè, *Ceux de Mers*. Medion, vrbs iuxta Æroliam. Gentile, Medonius, fontè Medionius. Steph. Medioxumi, dii minores antiquis dicti sunt Plaur. in Cistellaria, *ita medij de aq. superi atque inferi & medioxumi*. Meditrina, medicamentorum dea Festo. Meditrinalia, sacra deæ Meditrinæ. Mos erat, ait Festus, Latinis populis, quo die quis primum gustat.

gustaret mustum, dicere omnis gratia. Vetus nouum vinum bibo, veteri nouo morbo medeor: à quibus verbis etiã Meditrinæ deæ nomen cõceptum, eiusque sacra Meditrinalia dicta sunt. Varro de lingua Latina lib. 5. Medius, quidam ex Alexandri adulatoribus, ac velut hexarchus, & Sophistes coryphæus in optimum quenque. Hic alios hortabatur, calumnias in quenvis audacter conflarent à Plutarcho, variis locis, ad vinum depingitur. Medma, Steph. oppidum in agri Brutij littore vna cum portu, Pli. li. 3. c. 5. Medinalus, vrbs Caria: Steph. Medma, vrbs Italia: à Medinæ fonteciuus, Medmaus. Est & alia Liguria: Steph. Medoacus. Vide MEDVA. Medod, vnus ex Centauris. Perottus. Medoe, insula Nili in Aethiopia sub Ægypto. Plin. Medon, notus Oilei, ex matre Rhena. Hom. lib. 2. Iliad. Medon, filius Codri regis Atheniensem, primus eorum princeps, siue regio nomine, circa annum ante Romam conditam 315. Medon Peloponnesi fluius. Strab. Medon, vnus ex procis Penelopes. Ouid. 1. Epist. Medoslanium, Germania: vrbs. Ptol. Medua, portus, Pli. lib. 3. ca. 5. inde Meduacus siue Medoacus, Venetorū fluius, Pataviū alluens: qui nūc vulgò *Brenta* dicitur. Nam ostia Padis, Pli. li. 3. c. 16. describēs ait, Proximum portum facit Brūdulum, sicut Edronem Meduaci duo, & fossa Clodia. Strab. lib. 5. scribit Meduacum vocari, & portum & fluium. Ibidem suprâ Venetos Carnorum & Meduatorum fuisse gentem tradit. Meduali, populi Alpini, Vocontis proximi ad eos montes, è quibus prodeunt fluij, Padus & Druentia. *La Morienne* Simlero. Medullia, Steph. Latij oppidum fuit, Albanorum opus. Pli. li. 3. c. 5. Medullina, virgo Romana, ab ebrio patre in tenebris violata, vt stupri authorem agnosceret, digito eius annulum detraxit: vbi ex pignore patrem esse comperit, eum ad aram gladio confodit. Plutar. in Para. Medullum, Vindelicia: vrbs. Ptol. *Medlingen* Lazio & Auentino. Medullus, Hispania: mons. Medus, Mediæ fluius in Araxen defluens. Strab. & Curtius. Medusa, filia Phorci ex Ceto marina bellua, quæ vnâ cū duabus sororibus Euryale & Sthenione, Dorcadæ insulas in Oceano Aethiopico tenuisse fertur. Vnde & Gorgonides appellantur. Hæc præter aliàs formæ insignis dentes, capillos habuisse fertur, proximè ad auri colorem accedentes: quorum splendore captus Neptunus, in Mineræ templo cum ea cõcubuit: ex quo concubitu postea natus est

Pegasus equus. Quam iniuriã Minerva graui & iniquo animo ferēs, Medusæ crines quibus maximè amatori suo placuerat, in angues mutauit: deditque, vt omnes eam aspicientes in lapides verterentur. Quamobrem cum nemo tam immane monstrum intueri posset, Perseus Iouis & Danaes filius Mercurij talaribus, & falcato ense accepto, Palladis ite scuto, vt ære repercussam effigie eius videre impune posset, ex improviso (cum ipsa anguesque sopiti essent,) eã adortus, vno validissimo ictu peremit: & in patriam rediens, cum eius caput secum deferret contigit, vt gutta sanguinis decedentes per solitudines Africa: mutarentur in serpentes. Lucan. li. 9. Quidam non ex marina bellua genitam tradunt, sed ex muliere Phorci vxore, cui nomen esset Ceto vel Cetho. Inde Medusæus, a. um. Vide PEGASVS. Medusæ fabulam explicat N. Comes, Mythologiæ lib. 7. cap. 11. Medyllia, vrbs ab Albanis condita, Romanorum colonia: Gentile, Medyllinus. Steph. Mectabel, vxor Adar regis in Edom septimi. Genes. 36. lat. quàm bonus Deus, siue benefaciens Deus. Mega, promotorium Mauritania: Casariensis. Ptolemæus. Megabifus, nobilis Persa, vnus ex septè, qui Magorum tyrannidem sustulerunt, à Dario rege dux exercitus in Europa relictus, Perinthum cepit, Pæones vicit, Thraciam omnè subegit, Macedonia frustra per legatos retinuit quos rex Amyntas vino obrutos interfecit. Megabyzi, siue Megalobyzi, Ephesia: Dianæ sacerdotes, quos eunuchos esse oportebat vnde & pro imbellibus ac mollibus poni cõsueuerunt, quales sunt spadones. Quint. li. 5. ca. 11. Megacles, Mulas pretio, vt sibi inseruieret, & honori ac decori forent, emit: quas omnia bonorum artium genera, maximè Musicã, edoceri curauit: vt patrem nomine Macdrè, Lesbiorum regem, morosum & ingenio difficilem, mitigarent: quarum vniciuque æream statuam erexit. Clemens Alexand. Orat. ad Gentes. Megaclides, philosophus Peripateticus tempore Protagoræ. Laertius. Megera, vna Furiarum, Noctis & Acherontis filia, ita dicta *δὲν τῆς μεγαλειῶν* quod odisse seu inuidere significat. Megalartus, Ceres dicta & culta est. Coelius lib. 9. cap. 16. Megalesia, dies qui dicatus erat Magnæ matris deorum ceremoniis. Ludi quoque qui celebrantur ante templum in ipso magnæ matris deum conspectu, Megalesia dicebatur, & ludi Megaleses. Liuius, M. Iunius Brutus ad Magnæ matris deum in palatio dedicauit, & ludo ob eam dedicationem factos Megalesia appellauit: *μεγὰ* enim magnum dicitur. Megal

Megalliotæ, populi quidam, vt videtur, apud Aristotelem in libro De poetica, nisi legendum sit *μεγαλιώται*.

Megalocometes. Vide *καλή ακτή*.

Megalopolis, vulgò *Λονδάρη*, vrbs Arcadiæ. Vocabatur autè dimidia sui parte Orestia, ab Orestis aduentu. Fuerunt autem non pauci clari Megalopolitæ, quorum aliquot à Stephano nominantur. Hinc possessiuum, Megalopoliticus. Alia est Cariæ ciuitas quæ nunc Aphodias, olim Lelegum vrbs, & Ninoc: ciuis Ninoetes Tertia est Iberiæ, Stephano.

Megara, Celei vxor fuit, ac Triptolemi mater, cuius sacellum erat non longè à puteo Bœotici, qui alio nomine Anthion dicebatur. Cgl. lib. 4. c. 17.

Megara Creontis Thebanorum regis filia, & vxor Herculis. Nam cum Erginus Orchomeniorum tyrannus Thebanos graui premeret ributo, Herculi filiam suam ea lege pactus est, si vrbes eo onere liberasset. Quo præmio inductus Hercules, Orchomeniis bellū intulit, vrbesque expugnata, tyrannum interfecit: victorque Thebas reuersus, Magaram, vxorē duxit, verum cum postea Eurystei iussu ad inferos descendisset, diutiūque ibi moraretur, Lycus exul Thebanus, rei bene gerendæ occasionem sibi oblatā ratus, regnum Thebanorum inuasit. cumque Megaræ animum ad nuptias suas inflectere nō posset, vim ei inferre parabat. Inter hæc opportunè ab inferis rediens Hercules, Lycum interfecit, regnumque Thebanorum Creonti restituit. Lyci autem necem iniquo animo ferens Iuno, tantū Herculi furorem obiecit, vt ille Megaram vxorē cum liberis ex ea susceptis interficeret. Hygin. Fab. Poet. cap. 32. & Seneca in Hercule furente.

Megara, ciuitatis nomē in Megaride Græciæ regione, iuxta Isthmum Corinthiacum, media inter Peloponnesum, Atticam & Bœotia, dicta à Megareo Apollinis filio, vel ab Aegeo Pandionis filio: in cuius agro præstantissimi proueniebant bulbi, qui inde Megarici dicti sunt. Illic schola fuit Megarensum Philosophorum, qui Euclidi Megarēsi Socratico successerunt. Strabo li. 9. Theognis etiam Megarenensis fuit. Huius meminit Cicero lib. quarto epistolarum. Effertur autem hoc nomē, Megara, garæ, singulari numero: vel plurali Megara, garorum. Columella lib. 10.

Iam Megaris veniant genitalia femina bulbi. Est item Megara, Siciliæ mons, apibus abundans, vrbes habens eiufdē nominis, in radice sita: à qua propinquus sinus Megarinus, siue Megaric⁹ nominatur, Hybla antè dicta, ab Hyblone rege. Alia est in Thessalia, alia in Ponto, alia Illyrica, alia Molossic: Gétile, Megareus, & scem. Megaris, Megareis possessiuū. Megaricus, inde Megarici *μέγαροι*. Steph. Hinc

fit Megarensis, & Megarus, ra, rum.

Megare⁹, pater Hippomenis, nepos Neptuni, ex Onchesto Bœotici oppido oriūsus, vel filius Onchesti: quæ controuersia ex eo orta est, qui locus est apud Ouidium li. 10. Metam.

Nanque mihi genitor Megareus Onchestius, illi Est Neptunus auus: pronepos ego regis aquarum. Alij ita legunt,

Nanque mihi genitor Megareus: Onchestus at illi, &c.

Fuit præterea eodē nomine vnus ex Apollinis filii, qui Megaris à se cōditis nomē fecit.

Megari, Indiæ populi, circa Indum fluium. Pli.

Megaricum, oppidulum Bithyniæ. Steph.

Megaris, regio Græciæ. Vide MEGARA.

Megaris, Nisæa vocabatur, à Niso Pandionis filio.

Megarfus, Ciliciæ ciuitas, Scythiæ & Indiæ fluius. Siciliæ item oppidum. Lycoph. Dionys. Stephan.

Megala, vrbs Libyæ: in qua *στροφάλγος & ἀστράτης*. Stephan.

Megbis, nomen viri. 1. Efd. 2. lat. eminens, siue altitudo.

Megdagascar. Vide MENVCIAS.

Meges, vnus ex Græcorum principibus, qui Dalichio & Echinadibus insulis præfuit, & cum nauibus 40. ad Troiam est profectus. Home. in Catal. nauium.

Megisba, Stagnum in Taprobana insula. Plin.

Megistanes, dicuntur proceres & primates. Cor. Tacit. Et Megistanes Armenios (qui primū à nobis defecerant) pepulit sedibus.

Megiste, vrbs & insula Lyciæ, à Megisteco quodam. Steph.

Megistias, patria Acarnanius Orimicus à Melapode clarus vaticinio: qui prospectis extis futura prædicebat. Floruit tempore Leonidæ Spartani. Herod. lib. 7.

Megistus, fluius in Aegeum mare decurrens. Suidas.

Megphas, nomen viri. 2. Efd. 10. lat. corpus compressum, vel congregatum, aut corporis vel vestimenti tinea.

Meherdates, rex Assyriorum, sub Cl. Cæsare.

Mehusim, pater Abitob. 1. Para. 8. lat. tacentes, aut festinantes, siue sensuales.

Meionis, olim Cyprus dicebatur. Steph.

Mela, Pomponius Geographus, cuius extat liber de situ orbis.

Melachraena, Sibylla Cumana à quibusdam dicta est. Arist. in mirabilibus.

Melæna, insula maris Ionij ante Epirū: quæ alio nomine Corcyra dicitur. Plin. lib. 3. cap. 26.

Melæne, Plin. li. 4. cap. 12. quondam Cephalene dicta.

Melæne, oppidū in Arcadia, à Melenæo Lycaonis filio, inter Heræā & Megalopolim. Steph. Gentile, Melenæus. Sunt & *μελαινάι*, vrbs Lyciæ: Gentile dici potest, Melænites.

Melæ

Melæneis, vicus in Antiochide de tribu Callimachus Melænas vocat Tribulis, Melæneus. Steph.

Melampea, vrbs Lydiæ: Gentile, Melampeus. Steph.

Melamphylis, insula in Samothracia, & Samos ipsa dicta est Melamphylos. Steph.

Melamphylus, exiguus mons Thessaliæ. Alias Melamphylum, insulæ nomen in Asia. Plin. lib. 5. cap. 31.

Melampus, filius Amythaonis & Dorippes. Homer. Odyss. lib. 23. Nomen autem cepisse fertur, eò quod mater infantem exposuerit toto corpore reatum præterquam pedibus, qui à sole, atro colore attracto, nomini causam dederunt. Augurio claruit: omnium auium, cæterorumque animalium voces nouit & intellexit: fuit & omnium medicorum præstantissimus, cui templum erectum, festaque solemnia, & sacrificia fuere statuta. Pausan. lib. 1. Biātem item iuuit in auferendis bobus Iphiclo, quas ille Neleo restituit: cuius beneficij memor Neleus filiam suam nomine Pero, ei vxorem tradidit. Filias quoque Præti furis agitata, sanitati mentis restituit, quarū vnā Iphianassam cognomine coniugem accepit.

Melampus, vnus ex canibus Actæonis, à pedum nigritie ita dictus. Ouid. 3. Meram.

Melampus, est etiā in tertio Europæ sinu, apud Ouid. 3. Metam. sicut & Melamchætes.

Melampygos, cognomen est Herculis, quasi nigro podice: quod eam partem corporis, non Lydorum more vulsam neque candidam, quemadmodum solent effæminati: sed nigris pilis hirsutam ac sylvosam haberet. Vide Erasimum in prouerbiis, Ne incidas in Melampygam.

Melanchæus, vnus ex canibus Actæonis *ἀπὸ τῆς μελαχμῆς χαιρῆς*, hoc est, à pili nigredine dictus. Ouid. 3. Metam.

Melanclæni, populi iuxta Bosphorum Cimmericum in Asia. *μελάνκλαινοι*, inquit Stephanus, populi Scythiæ, à vestibus nigris dicti.

Melandia, regio Sicyoniæ: Gentile, Melandius. Steph.

Melanc, Insula circa Ioniam. Plin.

Melanea, oppidum in Arcadia. Plin. libr. quarto, cap. 5.

Melanois, Eubœæ insulæ vrbs. Steph.

Melanes, vel nigri, montes iuxta deserta Arabiæ. Ptol. li. 5. c. 17. Hodie mons Sinai, mons S. Catharinæ: Sur desertum Hebræis, à Mauris Tur dicitur.

Melæneus, Euryti pater, à quo Eretria Melæneis olim dicebatur.

Melaneus, numeratur inter canes Actæonis apud Ouid. 3. Mera. Est & Centauri nomen apud eundem 12. Met.

Melange, Aruarorum emporium, Ptolem. in India intra Gangem: quod Castaldus Malipur

intelligit. vbi corpus D. Thomæ requiescere creditur.

Melangia, Arcadiæ oppidum. Pausan.

Melangitæ, Arabiæ felicis gens. Ptolem.

Melania, Ciliciæ oppidum. Straboni.

Melanis, Venus dicta est, quod ipsa tenebras amet, hominēque noctu sæpius cocant. Pausan. lib. 1.

Melanion, vir quidam tantæ castitatis, vt odio mulierum in solitudinem abierit, & per auia montium & nemorum cane, quo vno conuictore utebatur, feras insectaretur, nec vnquam domum reuocari potuerit: vide prouer. Melanione castior.

Melanippion. Pamphiliæ fluius. Steph.

Melano, Doridis insula in Ceramico sinu. Plinius.

Melanogætuli, Aethiopum gens in Lybia interiori. Ptolem.

Melanos, promontorium Besbici insulæ. Strab.

Melanthus fuit poëta Elegiographus, Cimonis ducis Atheniensium familiaris.

Melanium. Vide MELANYON.

Melanius. Vide MELANEVS.

Melanchia, filia Deucalionis ex Pyrrha.

Melanthij, scopuli maris Icarij, circa Samum. Strabo. *Fornelli*, Bordonio.

Melanthius, nomen viri, qui cum Gorgiæ inimicus esset, dixit, Hic nobis de concordia præcipit, qui tres in vna domo cōcordare non potuit. Est & nomen viri Troiani propriū, quem Eurypyl⁹ in bello Troiano interemit, vt scribit Homerus. Alius eiusdem nominis pastor apud Theocritum. Alius item pietor cura pingendi præcipuus.

Melanthius, caprarius Vlyssis, qui quod & rem domini absentis vnā cum procis absumpsisset, & tam heræ, quam herili filio molestum sese præbuisset, post reditum Vlyssis à Telemacho trucidatus est. Hom. Odyss. lib. 22. Ouid. in Epistola Penelopes ad Vlyssem.

Melanthius, Cappadociæ fluius. Plin. & Syriæ mons vbi Veltæ sanum. Cedren.

Melantho, filia Protei senis, cui cōsuetudo fuit, pō sitis vestibus dorso delphinū insidere, atque sic per maria patris vagari. Qua re sic cognita, Neptunus se in delphinum trāsformauit, illamque blandiendo illexit, vt dorso suo insideret: transectæque in aduersum littus stuprum obrulit. Ex quo concubitu Amycū natum fuisse quidam prodiderunt: quæ tamen Seruius Melites filium facit.

Melanthus, xvi. Atheniensium rex, circa annum ante vrbes conditam 367. Is erat Messenius, & cum ab Heraclidis in Peloponnesum reueris domo pulsus esset Athenas venit, vbi interfecto singulari certamine Borotorum hostium, cum quibus bellum tunc ab Atheniensibus gerebatur, duce Xantho, rege Thymæte abdicato ad regnum euectus est. Ab

eo Me

eo Melanthidarum familia orta. Idem Apaturia sacra Athenis instituit.

Melanyon, dictus est Hippomenes, eò quòd pomis certamen confecerit: *ἄπο τῆς μύλων*, hoc est, à malis, & *ἄπο*, perficio. Alij per iota scribere malunt Melanium, putantque compositum esse à nomine *μύλων*, & verbo *ἄπο*, ut Menalion dicatur, quasi mala è manu emittens. Hippomenes enim (vt supra retulimus) cum Atalanta cursu certaturus, à Venere mala aliquot aurea accepit, quæ inter currendum emisit, vt Atalanta iis colligendis occupatam interim præuenteret.

Melaria. Vide MELOS.

Melas, multorum fluuiorum nomen est: nam vnum esse in Mygdonia ostendere videtur Ouid. lib. 2. Metamorp. *Mygdoniisque Melas*. Alium esse eiusdem nominis in minori Asia, & Smyrnam circumeuntem Solinius scribit. Alium nauigabilem esse in Cilicia, & ipsius terminum, id est, qui Ciliciam à Pamphylia diuidat, scripsit Plin. lib. 5. Alij item in Thracia, vt in eodem libro idem Plinius confirmat. Alium præterea esse dixit Plinius lib. 2. in Bœotia: qui à Parnasso profuens, Minercæ facer dicitur à poëtis, quia ripæ eius oliuæ sint refertæ Is vnus omnium fluuiorum Græciæ ab ipso fonte nauigabilis, atque circa solstitium æstiuum, vt Nilus, statura accipiens incrementa, nec longius excurrit, sed in lacus & cuniculos delapsus, modica sui parte Cephysio infunditur. Statius lib. 7. Herod. lib. 7. Huius fluminis aqua potata, oues efficit nigras. Plin. ibidem.

Melas Pontus, id est nigrum mare, sic dictus est Melane Phryxi filio illapso vel à Melano fluuio eius loci. Pbst ipsam autem aiunt esse Sarpedoniam Petram.

Melcha, vxor Nachor filij Thale, filij Aran fratris mariti sui Nachor, Gen. 11. Filia item Sapphaad filij Hopher filij Galaad. Numer. 26. Lat. regina vel conciliatrix.

Melcha, in Græco scribitur Melea, pater Eliacim patris Iona. Luc. 3.

Melchi, pater Leui patris. Math. Luc. 3.

Melchiades, siue Melciades, Roman. episcopus xxxix. circa annum salutis 309.

Melchias, pater Phasur, Ier. 22. filius Amelech, Ier. 38. Filius Athanael filij Zana. Par. 6. Lat. rex dominus, aut consiliator Dominus.

Melchiel, filius Bærix filij Afer. Gen. 46. Par. 7. Lat. rex meus deus, aut regnum dei, siue consiliator meus deus.

Melchirâ, filius Iechonizæ filij Ioachim. 1. Paralip. 3. Lat. rex excelsus, aut consiliator, vel cõsiliarius excelsus.

Melchisedech, Sacerdos & rex Solymæ siue Ierusalem, Gen. 14. Heb. 7. Lat. rex iustitizæ.

Melchisua, filius Saul. 1. Regum 14. & 31. Paral. 8. Lat. rex Saluator, aut rex vel consiliarius sal-

uatoris, siue rex magnificus.

Melchom, Idòlum quòd colebant filij Ammon. 4. Reg. 23. 1. Par. 20. Ier. 49. Lat. rex eorum vel consiliarius eorum.

Melcomani, Dalmatiæ populi. Plin.

Meldæ, Ptolemæo Galliz Lugdunensis populi hodie *Meaux*, oppidum ad Matronam amnem. Meldi. Plinio.

Meldita, Africa Propriæ oppidum. Ptolem.

Meleaba, Aegypti vrbs. Lib. Noit.

Meleagenes, nobilis Architectus Atheniësis, qui sanum Mineruz extruxit.

Meleager, Oenei Calydonizæ regis filius, ex Althæa coniuge: quo receter nato, visa sibi est mater tres Parcas igni assidentes videre, manique stipitem tenentes, æqualem puero cum stipite vitam assignare. Recedentibus itaque Parcis, Althæa extinctum stipitè diligentissimè asseruauit. Adulto deinde Meleagro contigit vt pater eius susceptis frugibus, omnibus diis sacrificaret, omissa Diana. Quapropter dea irata, aprum immisit, omnes Aetoliæ agros deuastantem. Ad hunc igitur conficiendum, Meleager, collecta robustissimorum iuuenum manu, aprum interfecit, caputque eius Atalanzæ Iasij Arginorum regis filiz, quæ prima aprum vulnerauerat, velut partem spoliij dedit. Quod agrè ferentes Plexippus & Toxeus, Althææ fratres, Atalanzæ caput auferre conati sunt. Quamobrem Meleager iratus eos obruncauit, duxitque Atalanzam in vxorem, quæ ei Parthenopeiû peperit. Nuntiatæ itaque fratrum morte, Althæa doloris impatientia in furorem versa, fatale illud stipitem in ignem coniecit: quo exusto, Meleager etiam exustus intus intestinis omnibus consumptus est. Ouid. metam. lib. 8. Quæ de fatali stipite in ignem coniecto referuntur: intelligenda sunt (ait Sabinus) de execrationibus magicis quibus Althæa Meleagro imprecata est mortem. Nã Homerus testatur eam orasse Plutonium & Proserpinam, vt filio mortem inferreret: ex quo manifestum est eam magicis artibus vsam esse.

Melcagrea, Calydon vrbs dicitur: quoniã Meleager in ea imperauit. Perottus.

Meleagrides, Oenei & Althææ filiz, sorores autem Meleagri: quæ cum fratrem immoderatus iugeret, in Meleagrides aues sunt commutatz. Hyginus Fab. poet. ca. 174. & Ouid. li. 3. Meta.

Meleagrus rex Macedonia xxxi. circa annuam à Romæ condita 474.

Melch, filius Micha filij Merib-baal. 1. Paralipomenon 8.

Melogene, insula in mari Adriatico adiacet Dalmatiæ. Ptol. li. 2. c. 17.

Melox, rex Lydorum m. circa Olympiadem 19.

Melox, li. & leuis fluuius prope Smyrnam. Plin. li. 6. c. 29. Sicut vrbs à Marcello capta. Liuius.

Melesigenes, proprium nomen Homeri poëtæ, sumptu à Melete fluuio Smyrnæ propinquo, iuxta quem natus esse dicitur, postea Homerus appellatus.

Meleti sinus, à Meleto fluuio dictus, antea Smyrneus. Steph.

Meletius, præsul. in Ægypto Arianzæ sectæ sectator: qui sub Diocletiano in exilium pulsus est, quòd præter opinionem fidem nostram defendisset, cum tamen Ariana vellet tutari. Historia Tripartita.

Melia, vrbs Cariæ: Gentile, Melieus Steph.

Melilobus, Germaniæ mons apud Ptolem.

Melibœa, littoralis vrbs Magnesiæ, vt secundum aliquos, Thessaliæ, Herod. lib. 6. patria Philoctetæ Parantis filij: à quo Melibœus, a, um, nobilis ob purpuram quæ illic inficiebatur. Stephan. ex Strab. lib. 9. Thessaliæ urbem esse scripsit. Est etiam hoc nomine vicus in mari Laconico. Item Melibœus, nomen pastoris dictus, quòd bouum curâ habeat. Theocritus & Virgil.

Melibœus, Italiæ mons, vnde fuit Orrhontes fluuius. Itac. ad Lycophr.

Melicerta, siue Melicertis, Inûs & Athamantis Thebarum regis filius: cum quo mater, cum vitum furore correptum Learchum filium suum videret occidisse, in mare se præcipitavit: ambòque deorum miseratione in numina marina sunt commutati: Ino quidem in Leucotheam, quam & Matutam matrem vocant: Melicerta verò in Palæmonem, quem Latini Fortunum nominant.

Meliei, vel Melienfes, Thessaliæ populi. Steph.

Meligene, Melrusa à Polybio dicitur. Nos Melitem vocamus, de quo postea. Vide supra MELEGENE.

Melignis, vna ex Æoliis, Lipara aliàs dicta. Steph. Gentile, Meligneus.

Melina, vrbs in Argo: vnde Venus Melinea, Stephanus.

Melinophagi, populi Thraciæ. Steph.

Meliodonum, Germaniæ vrbs. Ptolem.

Melipia, Mæsiæ oppidum. Anton.

Melissa, Melissi Cretensium regis filia: quæ vna cum sorore Amalthea, Iouem caprino alluit lacte. Hanc primam mellificium ferunt inuenisse: vnde data est occasio fabulæ, Melissam in apem fuisse conuersam. Columel. lib. 9. c. 2. Nec sanè rustico dignum est, sciscitari, fueritne mulier pulcherrima specie, quam Iupiter in apem conuertit.

Melissa, Periandri Corinthiorum tyranni vxor: quam ille concubinarum delationibus temere credens, cum grauida esset, pedibus conculcans interemit. Laërt. in vita Periandri.

Melissa, filia Epidamni, Steph. in Dyrhachio. Et Melissionius locus, vbi ex Neptunè Dyrhachium peperit.

Melissa, vrbs Libyæ: vnde regio Melissæa. Est

etiam in Cyzico, Melissa vicus: Gentile, Melissenus. Stephan. vicus item Cyrenaicæ regionis, Steph. Et Phrygiæ ciuitas apud Athenæum.

Melissus, Cretensium rex fuit, pater Amaltheæ & Melissæ: quæ Iouem melle & lacte caprino aluerunt, vt latius supra docuimus in dictione Amalthea.

Melissus grammaticus, muneri datus Meccænati, & mansuissus ab eo Tranquillus.

Melissus Saminius, Parmenidis auditor, Philosophus. ciuibus suis charus, quibus præcepta plura dedit, Rempubl. administrauit, classique in bello præfuit. Apollodorus.

Melita, Cappadociæ vrbs nò procul ab Euphrate, Solin. *Malatia*, Nigro.

Melita insula Hadriatici maris prope Dalmatiam. Plin.

Melita, tæ: seu Melite, es, insula Siciliæ adiacens qua parte in Africam vergit, distans à Lilybæo cxxx. m. passuum. Plin. lib. 3. cap. 8. vt scribit Strabo, ante Pachynum sita, haud longè à Sicilia, periculoso tamen distinetæ mari. Ab Melita canes nobiles *μελιτæα κυνίδια* aliquando dicti. Strabo libro sexto, in deliciis habiti à fœminis: à quibus adagium natum, Melitæus carulus, de re hominè ad solam voluptatem comparato. In qua insula fuit oppidum eiusdem nominis Carthaginensium colonia: à quo non longè in promontorio sanum fuit Iunonis celeberrimum. Cicero Melitensem rosam commendat. Puluius, inquit, erat Meliteni rosa factus. Diodorus refert in Melita insula, pretiosam tenuitate ac mollitie telam fieri, & Cicero in Verrem, Act. 4. vestem & textrinum Melitense nominauit. A Melite fit Melitæus, a, um, & Melitensis, vt Canes Melitæi & Melitenses. Plinius libro trigesimo, capite quinto. Vide MELIGENE. Ea nostra ætate nobilitata est ab equitibus Hierosolymitanis, quos Rhodios vocant, seu Rhodienses: qui Rhodo à Solymano Imperatore pulsi, in eâ sedem fixerunt. *Malte*.

Melite, vicus in tribu Oeneide: Tribulis, Meliteus. Steph.

Melite, vna ex Pelagijs apud Ptolemaum.

Melite, Atticæ oppidum. Plin. vicum Plutarchus vocat, in Solone.

Melitea. Vide MELITTAEA.

Melitena, vrbs Armeniæ minoris, iuxta Euphratem, Ptolem.

Melitena, Sufanæ regiuncula. Ptolem.

Melitene, vrbs Cappadociæ, ciues, Meliteni, Stephan. ex Strab. lib. 11.

Melites, fluuius. Vide MELESIGENES.

Melitis, vnus est ex scilicissimis illis fatuis, quos Homerus suo carmine nobilitauit. Is non poterat numerare supra quinque, ductaq; vxore nouam nuptam non attingit, veritus, ne se il-

la accusaret apud matrem: cuius stultitia abiit in prouerb. Melitide stultior.
 Melito, episcopus Eusebius lib. 4. cap. 21.
 Melitta vrbs ab Hannone constructa ad Atlanticum mare. Hannon. in Periplo.
 Melitæa, vrbs Thessaliæ: Cuius Melittæus. Theopompus & Philon *μελιτταίω* vocant, vnde Melitteus. Steph.
 Melitus, nomen eius qui Socratem accusauit.
 Melitusa. Vide MELEGENE & MELIGENE.
 Melitusa vrbs Illyriæ: Gentile, Melitusæus, vel Melitusius. Steph.
 Melixandrus Melisus, Lapitharum & Centaurorum bellum scripsit. Ælian, de varia histor.
 Melizigara, Indiæ intra Gangem emporium. Arrian. in Periplo.
 Melizigeris, Indiæ intra Gangem insula.
 Meila, fluuius Galliæ, iuxta quem Amello herba frequens nascitur. Seruius in 4. Georg.
 Mellaria, vrbs Hispaniæ Bæticæ, in littore freti Gaditani, patria Pomponij Melæ, vt ipse testatur lib. 2. cap. 6. sub finem. hodie *Bejar de la Miel*. Alia est, Mellaria Plinij, Cordubensis conuentus.
 Mellicola, qui & Gargaris, regnauit in Hispania circa annum mundi 1382.
 Mellifurgis, Macedoniæ oppidum, inter Thessaloniam & Apolloniam. Anton.
 Mello, ambitus montis Sion interior, quem reges incluserant muro. Vel, vt alij volunt, vrbs non ita procul hinc, cuius ciues Abimelech regem sibi constituerunt. Iud. 9. Ab hoc loco Dauid cœpit munire terram, 2. Reg. 5. Salomon hanc reparauit, 3. Reg. 9. & 4. Reg. 12. 2. Paral. 32. Lat. plenitudo, vel repletio.
 Mellona, vel Mellonia, dea mellis Romanis putabatur.
 Mellorhi, nomen viri 1. Paral. 25. Lat. plenitudo, vel circuncisio.
 Melluch, nomen viri, 1. Esd. 10. Lat. regnans, vel consulens.
 Mellus, vrbs Græciæ condita eodem tempore quo Thafus & Paphus, anno scilicet ante Romanam conditam 675.
 Melo, nomen fluuij, qui & Milius & Geon appellatus est. Ausonius in Ænigmatibus, Melonis albam paginam.
 Melobosis, Nympha Oceani & Theryos filia, Hesiode in Theogonia, sic dicta ab ouibus pascendis.
 Melocabus, Germaniæ vrbs, Ptolem. lib. 8. cap. 11. Vulgò *Coburch*.
 Melodunum: oppidum inter Celtas, in insula fluminis Sequanæ positum, vicinum Lutetiæ, ab ea solum distans 20. miliaribus. Gallica *Melun*. Cæsar huius meminit.
 Meloëssa, insula ex Syrenis vna, non tam à pomorum, quam à pecorum abundantia dicta. Plin. lib. 3. cap. 10. Steph. *μελοεσσα*, insula est iuxta Iberos: Gentile, Melussæus.

Melopa, Gothili Gothorum regis filia, Philippi Macedonis vxor. Lycophron.
 Melon, nomen Astrologi apud Plutarch. in Nicia, qui cum esset militiæ adscriptus, videretq; pessimè suæ parti futurum insaniam mentitus est, atque etiam domum incendio dedit, vt missionem & militiæ vacationem impetraret. Plutarch. in vitis Alcibi. & Nicia.
 Melos, gen. scem. insula Cretæ adiacens, & vrbs in ea. Strabo, Melos insula inter Cretam Peloponnesumque interuallo æquali sita, à Peloponneso promontorium Scylleum, à Creta Dictynneum habens. Inter Cycladas numeratur à Pomponio lib. 2. capite 1. Hanc prius (inquit Stephanus) Phœnices habitauerunt: vnde & Byblus vocata est à Bybliis Phœnicibus: item Zephyria. Hinc Diagoras Melius, & Socrates, & Aristophanes. In Thessalia verò populi quidam Melienses dicuntur. Est & vicus Acarnaniæ, à quo Melicus, vel Malicus Doricè. A Melius etiam formatur Melieus, Meliacus, & regio Melis, Stephano. Vide MALIEA.
 Melos & Melaria, duo oppida in finibus Hispaniæ, à malis sic dicta, fertur enim Hercules aurea mala illuc ex Libya attulisse. Steph. in Belo. Vide MELOESA.
 Melpes, vel Molpes, Italiæ fluuius, Plin. circa Columnam regiam.
 Melpia, Arcadiæ vicus. Pausan.
 Melpis, Straboni fluuius in Latio, iuxta Aquinum oppidum. *Melisa*, Leandro.
 Melpum, Insulariæ oppidum, Plin. opulentia præcipuum, sed deletum à vicinis *Melci*, Leandro.
 Melus oppidum Thessaliæ, quod Niceas Atheniensium dux obsedit, expugnauitq; non tam machinis bellicis quam fame: vnde natum prouerb. Fames Melia.
 Melus, filius Mantus, à quo Melois, Lesbi locus, Steph.
 Melpomene, vna ex Musis, tragœdiarum inuentrix, à modulando nomen trahens. Virgil. de Musarum inuentis.
 Melpomenos Bacchus dictus est ab Acharnensibus, quasi dicas cantu oblectabilem.
 Melsus, Hispaniæ fluuius, in cuius vicina æstuarium est, quod Cantabros ab Asturibus diuidit. Strabo.
 Melsus. Vide MESEMBRIA.
 Meltias, nomē viri, 2. Esd. 3. Lat. liberatio Domini.
 Melus, Vide MELOS.
 Melussa, iuxta Iberos insula. Steph.
 Melyenses, Asiæ minoris populi. Herodot.
 Memalius, vnus ex Cadmi sociis, Theram insulam condidit. Steph.
 Memblarius, insula prope Therā & Anaphem: à Memblario Phœnice, Cadmi socio, qui Theram habitauit. Dicitur etiā Bliarus per apharesim: Gentile, Mémblarius. Steph.
 Membrum, Africæ propriæ vrbs. Anton.

Mem

Memmius, ciuis Romanus, ambitu postulatus à Q. Curtio. Cic. ad Qu. fratrem lib. 3. Hic quum ageret Tarracina, deperibat quandam mulierem, non sine Largio quodam riuali: cum quo quum aliquando rixa incidisset, eo iracundiæ pronectus, est Memmius, vt ipsi Largio brachiū mordicis arripuerit: vnde fluxit adagium in vulgus, *Lacerat lacertum Largij mordax Memmius*.
 Memnium, vel Menniū, Assyriæ ciuitas, vbi Curtius libr. si scribit fontes esse bituminis, circa Babylonem.
 Memnō, Homero, filius Tithoni, fratris Laomedontis, ex Aurora susceptus: qui cum maxima orientalium populorum copia in auxilium venit Priamo, & in pugna ab Achille occisus, vel (vt alij tradunt) à Thessalis insidiis occisus est, qui quū in rogo cremaretur, precibus Aurora in auem mutatus est, ex eademque pyra multæ aliæ aues euolarunt, quas Memnonias vocarunt, quæ quotannis ex Æthiopia in agrum Iliacum dicuntur aduolare, Memnonisque sepulchrū ter iustrare, deinde duas in partes diuisæ, rostris vnguibusque concurrere, & generis sui authori sanguine suo parentare. Ouidius 13. Metamor. Strabo libro 15.
 Memnō, Darij Persarū regis dux exercitus, Chiō, Methymnam, Eresam, ac Pyrrham & Mytilenem vel occupauit, vel vi cepit, quo tempore Alexander primū in Asiam traiecit.
 Memnones, populi Æthiopici. Steph.
 Memoria, fons mirus, de quo sic Plinius. In Bœotia ad Trophonium, iuxta fluuium Orchomenum, duo sunt fontes, quorum alter memoriā alter obliuionem adfert, inde nominibus inuentis.
 Mempheus, mons circa Thessaliam.
 Memphi, populi Memphim habitantes.
 Mēphis, vrbs Ægypti regia ab Ogdoo rege cōdita, & à nomine filie eius ita appellata. Hæc inter omnes Ægypti vrbes secundum ab Alexandria locum obtinuit, pyramidibus, regum sepulchris imprimis insignis. Eius ambitus traditur fuisse centum & quinquaginta stadiorum. Sita est in loco totius Ægypti opportunissimo, vbi Nilus in duas scissus partes, literæ Δ speciem præbet. quo fit, vt portuosissima sit, omnibusque penè nauigijs aditū præbeat. Vulgus hodie *Alcayrum* vocat. Hinc fit Gentile Memphites, phite Item memphitis, tidis. Item Memphiticus, ca. cum. Gall. *le Grand Caire*.
 Memphis, Ptolemæo lib. 4. cap. 5. in finibus Arabiæ ciuitas, quæ Neophet & Migdol Hebræis. Hodie *Messer*.
 Mempricus, rex Britanniæ, qui fratrem Malym exuit vita, vt eo mortuo regnaret. Volaterran.
 Mena, apud Romanos dea, quæ mensuris floribus præesse putabatur. Quo etiam nomine dictus est piscis quidam breuis, qui hyeme can-

didus, ætate nigrior fit: sed tunc Mæna cum diphthongo scribitur. Cic. li. de finib. Qui voluptatem contemnunt, eis licet dicere se accipenserem Mæna non antepone. Mena, primus Aegyptorū rex, circa annum mundi 2151. Diodo. Sicu.
 Mena, insulæ duæ, in Hippadis pelago. Ptolemæo.
 Menæ, Siciliæ oppidum mediterraneum. Ptolem.
 Menæchmut, philosophus Platonicus, Proclonius Eudoxi auditor, vixit temporibus Platonis & scripsit libros tres in libr. Platonis de Republica.
 Menæchmus, Sicyonius historicus, scripsit historiam Alexandri Magni. Suid.
 Menais, fons Leontinorum, per quem ciues eius loci timent iurare. Vibius.
 Menala, Seruius enim sine diphthongo scribit. Vide MAENALA.
 Menalcas, pastoris nomen apud Virg. in Ecloga tertia.
 Menalippe, Antiopes Amazonum reginæ soror. Hæc ab Hercule capta fuit in bello, quod contra Amazones gessit: qua quum Antiopæ sorori restitueret, accepit pretium, arma reginæ & baltheum. Nam hæc quoque ex eo bello reportare fuerat iussus ab Aristeo.
 Menalippides, poeta Melius genere, scripsit Dithyrambicorum plures libros, & poemata epica, & epigrammata, & elegos. Huius ex filia nepos Menalippides iunior, item poeta, scripsit Lyrica & Dithyrambica. Vixit mortuūque est apud Perdicam regem Macedoniæ. Suid.
 Menalippus, ciuis fuit Thebanus, qui cum Tydeo ad Thebas vulnus lethale infixisset, ille sibi hoc mortis solatium à suis præstare petiit vt antequam moreretur, Menalippi caput ad se referrent, quod cum non exiguo suorum, tum hostium sanguine obrinisset, feræ ritu dentibus dilaniauit, tandemque, veluti vindictæ satur, æquiore animo expirauit. Stat. Thebaid. 8.
 Menalippus, Tydei frater, quæ Tydeus in venatu fertur peremisse, obque id fratricidium exulasse.
 Menalippus Troianus, ob virtutem, à Priamo filij loco amarus.
 Menander, Atheniensis, comicus nouæ comædiæ, strabo fuit mēte acutus, amore in mulieres insanus, scripsit fabulas LXXX. & epistolam vnam ad Ptolemæum regem, aliāque nonnulla soluta oratione. Hæc Suidas. Quintilianus autem de eo, sin libr. 8. Menander, inquit, meo iudicio diligenter lectus, ad cuncta quæ præcipimus efficienda sufficit. Ita omnem imaginem in vita expressit, tanta in eo inueniendi copia, & eloquendi facultas, ita est omnibus, personis, affectibus accommodatus, vt omnibus eiusdem operis authoribus tenebras

obduxerit. Porro tanto fuit in pretio vt etiam inuiritus sit à regibus Aegypti, oblati magnis honoribus & diuitiis.

Menader, Laodiceus sophista, scripsit commentarios in artem Hermogenis, & in Præexercitamenta Mintiani. Suid.

Menander alius, Simoni Mago successit: non solum eius referens impietatem, sed longè superans, maioribus portentis efferebat, se se seruatoreni distitans, ex Olympo ad hominum salutem demissum, docensq; nullo pacto angelos ab hominibus vinci, aut cogi posse, quam artis magicę disciplina & baptismo ab eo traditis, ex quibus immortalitas humano generi proueniat. Iustinus & Euseb. lib. 3.

Menander, Pergamenus historicus.

Menanini, Siciliae populi. Plin.

Menapia, Bactrianæ vrbs. Ptolem.

Menapij, populi, qui ad vtramque Rheni ripam habitant iuxta Neruios, sed ad mare proximi, qui hodie vocantur Geldreses, siue, vt alij volunt, Iuliacenses, qui sub duce Cleuensi sunt. Strab. lib. 4. Gallicę *Gueldres* & *Cleues*, & *Iuiliers*, quibus Brabantos & Flandros adiicit. Ortelius.

Menaria, melius per diphthogum æ scribetur, insula, Plinius libr. 3. capit. 5. contra Magonem sic dicta à piscium multitudine, qui manæ dicuntur.

Menas, Samnis quispiã, qui in solitudine ac paupertate vixit curandis apibus intentus: neque tamen deerant adeunium dona, quæ ad bonam frugem solebat conuertere.

Mende, vrbs Siciliae prope Palicos, inde Mædæus Stephan.

Mendæi Thraciæ gens. Pausan.

Mende, vrbs Thraciæ, à Mède vel Mendi muliere. Inde vinum Mendæum. Steph.

Mendela, Indiae intra Gangem vrbs. Ptolemæus.

Mendes, vrbs Aegypti, iuxta Lycopolin, vbi Pana & hircum colunt. Hircus Aegyptiorum lingua Mendes appellatur. Ciuis, Mendæus, aut Mendites. Steph.

Mendescium, vnum ex Nili ostiis. Plin. libro 1. cap. 20.

Mendæus, vrbs Aegypti, à qua Mendesium vnguentum dicitur. Vide, MENDES.

Mendicula, Lusitanæ vrbs. Ptolem.

Mendus, circa Cariem vrbs. Porphyrogenneta.

Mendoza, familia illustris in Italia, à Roderico quodam originem traxit.

Menæceus, Creontis Thebanorum regis filius. Stat. 7. Thebaid. - *video qua noster signa Menæceus.*
Qua noster gerat arma Creon.

Menæcheus, oraculo edito largitus est patriæ suæ sanguinem. Cic. in Tuscul. quæst. circa finem lib. 1. Vide MENOCEVS.

Menæcina, vrbs Oenotriæ in Mediterraneis, aqua

Menæcinei & Menæceni populi. Steph.

Menæcis, vrbs Phocensium vltima, quæ ad occasum vergit.

Menæcrates, Syracusanus medicus, nullã dicitur accepisse mercedem medendi. Curabat in primis sacrum morbum, tantũ hac mercede contentus, vt liberati, se ipsius esse seruos faterentur: se verò Iouem appellabat.

Menæcrates, comicus poëta. Suid.

Menædemium, vrbs Lyciæ: Gentile, Menædemius vel Menædemieus. Steph.

Menædemus, Philosophus nobilis inter Socraticos, Phædri discipulus, pauperis architecti filius, ex Eretria ciuitate, à quo philosophi Eretriaci dicti sunt. Eretria verò in Eubœa est. Strab. li. 9. Hic militiam primò exercuit, postea ad Platonem concessit: fuit honestate & grauitate insignis: status corporis in eo sene, vt in iuene, fuit firmus & validus. Et cum primum ab omnibus ludibrio haberetur, postea in tanta admiratione habitus est, vt ciuitatis gubernacula ei traderetur. Obiit vitæ suæ anno septuagesimo tertio.

Menædemus Lampfacenus, Cynicus, qui in tam prodigiosam venerat superstitionem, vt sumpto habitu furia, prodiret, dicitas se exploratorem ex inferis venisse, delaturum daemonebus mortalium peccata. Pullatus ambulabat cum tunica talari adstricta balteo puniceo. Arcadium pileum gestabat, cothurnos tragicos, virgam in manu. Laertius.

Menegere, Africae Propriae vrbs. Anton. item Menegeses, oppidum apud eundem.

Menelaiũ, parua regio Spartæ: Gentile, *μενελαϊς* Possessuum, Menelaicus: sed ab Aegyptia vrbe Menelaites dicitur. Steph.

Menelaus, filius Atrei & Aeropes, vt Homerus tradit, Plithenis verò, vt Hesiodus, & frater Agamemnonis, rex Spartæ: qui Helenã Iouis & Ledæ filiam vxorem habuit: quam cum Paris Priami filius, eo absente rapuisset, legatos ad Paridem misit, qui illam repeterent: qui cū re infecta redissent, omnes totius Græcię principes ad bellum conuocauit, qui collecta mille nauium classe, ad vnum sub Agamemnone rege in excidium Troianũ cõiurarunt. Quinque iam tota Phrygia atque Mysia deuastata. Ilium Priami regiam, decennali bello oppugnassent, tandem fraude magis, quàm viribus expugnauerunt: atque sic egregiam suam coniugẽ recepit, conscensq; nauis post octauum erroris annum domum rediit. Tantæ molis erat infame reducere scortum. Home.

Menelaus, vrbs Aegypti, Straboni li. 14. & regio, Menelaitus.

Menelaus quidam, cum sacerdotium Iudæorum per fraudem adeptum duodecim annis occupasset, ab Antiocho Epiphane, Syriæ rege interfectus est. i. Mach. 14.

Menæleus, vnus ex Centauris.

Mene

Menæleus, vnus ex canibus Actæonis. Ouidius 3. Metamorph.

Harpalos & Menæleus, hirsutaq; corpore Lachne.

Menenia gens Romæ fuit, ex qua Agrippa Menenius C. F. Lanatus cos. cum P. Posthumio anno ccl. Cassiodorus.

Menephron, viri proprium, qui cum mare concubuit. Quid. 7. Metam.

Menes Herodoto, primus omnium hominum in Aegypto regnauit, sub quo tota Aegypto præter Thebas plaga palustris fuit.

Menestheus Petei filius, Erechthei regis nepos, vndecimus Atheniensium rex, annos 24. regnauit. Hic seditione in absentem Theseum regem Athenis excitata, regnum occupat ope Tyndaridarum, quorum sororẽ Helenam illa rapuerat, & cum cæteris Græcis ad Ilium expugnandum profectus moritur.

Menesthius, Arithoi & Philomedusæ filius, ex Arna ciuitate, quem Paris in bello Troiano occidit. Homer. initio lib. 7. Iliad.

Menestho, nomen Nymphæ, à memorando dicta. Vnde Menestheus, proprium nomen aurigæ Diomedis. Vide MENESTHVS.

Menestratus, sculptor præstâtissimus, qui Ephefi in templo Dianæ Hecaten tanta marmoris radiatione insculpsit, vt in eius contemplatione æditui admonerent oculis parcere.

Menia columna, locus Romæ Cicer. pro Sestio.

Meninx, insula, Pii. lib. 5. cap. 7. circa Africam clarissima, longitudine xxxv. m. passuum latitudine xxv. ab Eratosthene Lotophagitis appellata. Stephanus insulam & vrbem esse scribit iuxta Syrces. Gentile, Meningius.

Menippus, Phœnix, philosophus Cynicus, nihil memoria dignum edidit: porro ipse, liberique eius ridendi. Cùmque habendi cupidissimus esset, bonis amissis laqueo vitam finit. Diogenes Laertius.

Menippus, poëta comicus. Suid.

Menippus, Stratonicensis, in tota Asia disertissimus, præceptor Ciceronis vt ipse in Bruto testatur. Alium præterea eius nominis Macrobius adducit Menippum, quem philosophum & seruum fuisse tradit: scripsitq; libros, quos in Satyris Marcus Varro imitatur, quas Menippeas nominauit: alij verò Cynicas.

Menimuni, populi Æthiopiæ, qui viuunt lacte cynocephalorum, quorum armenta pascunt, maribus interemptis nisi sobolis gratia.

Menius, Lycaonis filius: qui cùm patre in lupum verso, & domo confligente, Iouem detestaretur, ab eo fulmine percussus est.

Menius, Consul Roman. anno ab vrbe 430. deuitis nauali prælio pũctis Latinis ac Antiatibus eorum rostra nauium ærata in foro posuit, appellatq; forum Rostra cepit. Liuius lib. 8. Plin. 34. cap. 5.

Menelaria, Hispaniæ vrbs, vulgò *Marcia*. Ptolem. lib. 2. cap. 6.

Menlascus, Hispaniæ Tarraconensis fluius, quem Pompon. Magrada vocat. *Orza*, hodie.

Menna pater Melcha, siue, vt Græcè habetur, Melea. Luc. 3.

Menna episcopus Byzantinus, anno CHRISTI 536.

Menneianæ, Pannoniæ vrbs. Anton. *Mansburg*, Lazio.

Menni, nomen regionis. Ierem. 51. Lat. præparatio, vel munus, aut numerus.

Mennith, vrbs in terra Gad. Iudic. 11. idem sign. quod Menni.

Menobardi, Armeniae Maioris populi. Plin.

Menocaleni, Alpium incolæ inter Tergestum & Polam. Plin. *Mingestri*, Lazio.

Menodorus, medicus insignis ætate Serapionis, cuius meminit Gaditan. in Therapeut.

Menæceus, iuuenis Thebanus, filius Creontis: qui pro patriæ salute sanguinem suum, atque adeo vitam ipsam sponte profudit. Nam cùm Thebanis eo tempore, quo ab Argiuis obsidebantur, redditum esset oraculum, vrberem saluam fore, si vltimus ex Cadmi posteris, spontanea se morte manibus eius deuoueret, intelligens Menæceus oraculum illud ad se pertinere, nihil cunctatus, suo sibi gladio necem consciiuit. Stat. 10. Thebaid. Cic. 1. Tuscul.

Menæcis. Vide MENECEVS.

Menætes, vnus ex sociis Æneæ, qui gubernator fuit nauis, cui nomen erat Centauro. Virg. 5. Æneid.

Menæcius, Homero, filius Actoris ex Ægina, quam vitiatam Iupiter illi coniugem dederat. Hic postea relicta Ægina matre, in Opuntem Locrorum se contulit, ibique Patroclum ex Sthenele vxore suscepit, qui ab eo Menætiades appellatur.

Menoba, ciuitas in Hispania inter sacrum promontorium & columnas Herculis. Strab.

Menoida, Palestinae vrbs lib. Notit.

Menoles, dictus est Dionysius. Vide MAENOLLES.

Menon fuit arrogantissimus sophista Socratis ætate Plut. in libello de multiplici amicitia.

Menophilus, Eunuchus, cui Mithridates à Pompeio victus filiam seruandã dedit in arce quadam: quam cùm Manlius Priscus obsidisset, defensorẽque deditorem parantes Menophilus sentiret, gladium in viscera sua compexit, veritus ne captiua puella raperetur & violaretur. Ammianus Marc. 16.

Menophilus, alter apud Martialem. lib. 7.

Menophis, rex Aegypti circa annum ante Romam conditam 662.

Menosca, oppidum Vardulorum in Tarraconensi Hispania. Plin. lib. 4. cap. 20. Ptolem. lib. 2. cap. 7.

Menotharus, fluius in Mæotim influens. Plin. lib. 6. cap. 7.

Menofgata, Germaniæ vrbs, Ptolemæus. hodie, *Egra*, in confinibus Bohemiæ.
 Menofteus, portus in infula, quam Bætis bipartitus efficit. Strabo.
 Menralia, Cœteftanorum in Hispania vrbs. Ptol.
 Menfaria, Ptol. lib. 2. cap. 6. Hispaniæ vrbs. Vulgò *Marcia*.
 Menta, Plutonis concubina, quam Proferpina zelotypia impendit laborans, in herbam eius nominis commutauit. Strab. lib. 8.
 Mentaurus. Vide MOLVS.
 Mentercosa, Hispaniæ vrbs, Ptol. vulgò *Petraxa de la Sierra*.
 Mentefani, qui & Oretani, Hispaniæ populi. Pli. lib. 3. cap. 3.
 Mentifa, Hispaniæ vrbs, Ptolemæo, alio nomine Mentafa. vulgò *Iaen*.
 Menroas, fluuius olim dicebatur, quem nunc (Eustathio in Dionysium teste) Istrum siue Danubium appellamus.
 Mentor, vasis celandis mirus artifex. Plin. lib. 12. cap. 11. Hinc Mentoreus, rea, reum.
 Mentor, Asiæ maritimæ præfectus, sub Artaxerxe Perfarum rege, omnes eius regionis ciuitates vi aut dolo regi subiecit.
 Mentores, populi fuerunt in Illyrico. Plin. lib. 3. cap. 21.
 Mentyrna, vrbs Samnitum in Italia: Gentile, Mentyrneus.
 Menuthias, infula Australis, Prole. lib. 5. cap. 9. ad Æthiopiæ. hodie *Madagascar*, siue insulam S. Laurentij nominant, licet accolæ sint Mahomeritæ: Gentile, Menuthicus.
 Menuthis, vicus Ægypti iuxta Canoba. Gentile, Menuthites. Steph.
 Menus, vir fuit inter Samnites natus, qui mirè solitudinē amabat, in qua ne quid per otium perperam faceret, apes curabat.
 Menus, Bocatio, Germaniæ fluuius est, in quo silurum aiunt piscem equos innantes deorsum trahere. Mœnus potius per œ, qui Francfordiam alluit, nec procul inde Rheno iungitur. Vide MOENVS. Vulgò *Mein*.
 Mephaad, ciuitas Leuitarum in tribu Ruben, in terra Moab. Ios. 13. & 11. Iere. 48. Lat. aquarum apparitio, siue aquarum impetus.
 Mephitis, Dea odoris grauissimi, id est graueolentis. Alij Mephitim Deum esse volunt, Leucotheæ connexum: sicut est veneris Adonis, Dianæ Virbius. Alij Iunonē intelligunt, quam aërem esse constat. Omnis autem putor, Mephitis appellatur.
 Mephtes, rex Ægypti circa annum mundi 230.
 Mera, sacerdos Veneris. Stat. 8. Theb.
 Mera, Prœti & Antiæ filia, quæ cum venationi dedita, Dianam per nemora sequeretur, à Ioue conſpecta est, & adamata: qui cum nulla ratione castissimæ puellæ animū ad sui amorem posset pellicere, ad dolum confugit, Dianæq; figura assumpta, vim ei intulit. Quam-

obrem cum Dianæ consortium illa deinde fugeret, nec vocanti deinceps Deæ parere veller, suspicans, ne Iupiter aliquis sub eius imagine lateret, telis eius est confossa tandemque deæ eiusdem miseratione in canem mutata. Ouid. 7. Metam.
 Mera, canicula Erigones, quæ cum Icarium herum suum à pastoribus interemptum videret, & in puteum coniectum, ad filiam herilem rediit, vestique eius mordicus arrepta, ad patris cadauer eam perduxit. Cumque Erigone patris desiderio, dolorisque impatientia laqueo sibi necem consciuisset, Mera quoque dominis suis spiritu suo parentauit, Iouisque miseratione in cœlum est translata, & in stellam Caniculæ conuersa. Vide ICARIUS & ERIGONE.
 Meraioth, filius Achitob, 1. Paral. 9. filius Zariæ filij Ozi. 1. Paralip. 6. Lat. amaritudines, vel rebelliones, aut permutationes.
 Meralia, limes Zabulonæ tribus. Ios. 19. Lat. sopor, vel inebriatio, aut amaritudo ascensionis vel holocausti, aut myrrhæ holocaustum siue folium, aut docens holocaustū vel ascensum.
 Merari, filius Leui filij Iacob, Gene. 46. 1. Paral. 6. Lat. amarus, siue irritatus, aut prouocatus.
 Mercemanni. Vide MARCOMANNI.
 Mercuria, mulier propter religionē Christi sub Decio imperatore, apud Alexandriam supplicio affectata. Eccl. hist.
 Mercurius, Iouis & Maiæ filius: ita dictus à mercibus, eò quod negotiatoribus præsidere existimaretur. A Græcis Hermes dicitur, ἄνθρωπος ἄγανός, hoc est, ab interpretando Variis à Poëtis appellatur nominibus: nam modò Ligius dicitur, modò Argiphontes, modò Nomius, modò Cyllenius. Præter hunc tres alij fuisse Mercurij dicuntur: vnus Cœli & Diei filius: alter Liberi & Proserpinæ: tertius Iouis & Cyllenes, quem fama est ob Argi cædem profugum, literas Ægyptiis ostendisse. Verùm omnes ad Maiæ filium referuntur: cui idcirco alas in capite & pedibus attribuunt, eo commento significare volentes, velocem ferri per aëra sermonem. Ideò autem deorum nuntium dictum, quoniam per sermonem omnia cogitata enuntiantur. Dictus est Deus facundiæ, quòd hominibus eloquentiam præstare putabatur. Habitus est etiam Deus mercatorum, lucri, palæstræ, furum, Lyræque inuenit. Hermaphroditum ex sorore venere genuit: Martem è duris carceribus liberauit: Argum interemit: Prometheum in Caucaſo religauit. Est etiam Mercurius vnus ex septem planetis, cuius corpus cunctorum siderum minimum, ferè semper subest radiis solaribus, à quibus non recedit longius, quam viginti octo gradus. Astronomis ἄλκυον dicitur, quòd est radians. Vnde etiam perustus fingitur, quòd Soli vicinior sit, quam

quam reliquæ stellæ. Cicero tertio de Natura deorum.
 Mercurius Trismegistus Philosophus Ægyptius antiquissimus, scripsit plurimos libros de philosophia diuina: quorum quædam fragmenta hodie etiam extant.
 Mercurius Grammaticā inuenisse creditur, pluribus rebus nomine dato.
 Mercurius, qui & Ioannes LIII. Rom. episcopus, sub annum salutis 532.
 Merecrates, medicus Syracusanus: qui nullam ab eis mercedem accipiebat quibus medebatur. Curabat in primis morbum regium hac lege, vt liberati se esse ipsius seruos fateretur, eumque Iouem appellaret: feruntque in id tumoris fuisse euectum, vt quandoque ad Ageſilaū Spartæ regē hoc modo scriberet: Merecrates Iupiter Ageſilaō regi salutem. Subridens Ageſilaus respondit: Ageſilaus Merecrati sanitatem. Plur. in Apoph. & Cœl. capit. 38. libro 6. Dicitur & alio nomine Manecrates de quo supra.
 Mered, filius Bethiæ filiæ Pharaonis, 1. Paralipomenon 4. lat. rebellis, vel descendens, aut imperans.
 Meremoth, 1. amaritudo, siue myrrha mortis, aut altitudines, vel deceptiones. nomē viri. 1. Efd. 8.
 Meres, Aethiops, rex Ægypti. Olympiade 22.
 Meribbaal, filius Ionatham filij Saul. 1. Paralip. 8. 9. lat. rebellio vel impugnatio idoli vel dominantis siue subiicientis aut possidentis.
 Merimuth, vel Meremoth, 1. fraudulentia, aut amaritudo, vel myrrha mortis, siue altitudines. Nomen viri. 2. Efd. 3. & 10. & 12.
 Meribanes, Iberiæ rex, sub annum salutis 362.
 Meriones, auriga Idomenei, & cum eo dux nauū quæ è Creta veniant ad Troiam, fortitudinis Marti, vel Marti ipsius iudicio, comparandus. Homerus in Catal.
 Meritus, mons est in tertio Europæ sinu.
 Mermerois, dux exercitus Perfarum, sub Cosroe rege.
 Mermeros, Centaurorum velocissimus, qui ea in pugna, quam in Pyrihoi nuptiis aduersus Lapithas commiserunt Centauri grauius vulneratus, vix fuga salutem quæsiuit. Ouidius 12. Metam.
 Mermessos, vrbs Troica, patria Erythræ: Sibyllæ: Gentile, Mermessus & Mermesseus. Stephanus.
 Mero dictus est Tiberius Nero per iocum, quòd impendio vinosior esset. Tranquillus in Tiberio.
 Merob, primogenita regis Saul. 1. Reg. 14. lat. pugnans, siue obiurgans, aut multiplicans: vel Syriacè, Magisterium.
 Merobandes, consul cum Gratiano Aug. anno ab vrbe 1130. Iterum cum Saturnino sexcentio post.
 Merodach, rex Babyloniorum. Isa. 39. qui 4. Re-

gum 29. dicitur Berodach. lat. amara contritio, vel mirrha, cōtrita: aut ex Hebr. & Syro, myrrha purissima.
 Merodacus, Sicambrorum rex XIII. Olympiad. 164.
 Meroc, roes, infula Nili, omnium, quæ eo fluuio ambiuntur, longè maxima: quippè cuius longitudo ad tria millia stadiorū, latitudo ad mille extendatur. Urbem habet eiusdem nominis insulæ torius caput, à Cambyse cōditam, & de nomine sororis ibi defunctæ, Meroc appellatam. De hac ita scribit Herodotus. Meroc fuit olim regni caput: clypei figuram ea infula imitatur, ad tria millia stadiorum cum Nilo protensa. Accolunt pastores eam qui passim venantur, & agricolæ qui aurifonidas habent. Effodiuntur in ea aurum, argētum æs, ferrum, ebum: præterea fert & lapidum multiplex genus: distatque à Syene quinque millibus stadiorum vltra quam est ad torridam Zonam. Alia est Meroc Antiochiæ iuxta Daphnem orientem versus, Gentile, Merocæus, aut Merusius. Possessuum, Merusiacus. Est & Meroc, ciuitas Lyciæ. Stephan. Vide MERVSIVM.
 Herom, 1. altitudines, aqua seu flumen in terra Chanaan, iuxta quod gentes conuenerant aduersus Israelitas. Ios. 11. Hier. in locis Hebraicis Merum vicum fuisse dixit in XII. milliaro vrbs Sebaſte, iuxta Dothaim.
 Merome, 1. altitudines, siue amaritudo aquarum. nomen loci, Iud. 5. Vbi alij interpretes pro in regione Merome, legunt, in excelsis campi.
 Merone, olim dicta infula, quæ postea Siplinus. Steph.
 Merope, infula dicta (vt quidam existimant) à Merope terrigena, Triopæ filio. Plin. libr. 5. cap. 31. Merope enim dictus est vnus ex terrigenis gigantibus illis, qui affectasse regnum caeleste finguntur, hoc est, qui turrim Babel extruxerunt, in qua ædificanda, cum interuenerit linguarum confusio, vocumque diuisio, qui eam moliebantur, dicti sunt Merope, id est diuersarum vocum.
 Merope, es, vna filiarū Atlātis ex Pleione Nympha, cuius stella ex septem Pleiadibus obscurissima apparet, quòd cum sorores omnes diis nupſissent, sola Sisypho nupserit homini mortali. Ouid. 4. Fast.
 Meropeia vna est infula Cycladum: quæ aliis nominibus & Siphnos, & Acis appellatur. Plin. lib. 4. cap. 17.
 Merope, infula est Carix adiacens: quæ notiore nomine Cos appellatur. Plinius libro 5. cap. 31.
 Meropeus, mons Græciæ, iuxta Theſſaliam, variis præruptus anfractibus, vnde & nomen habet. Nam cum ex variis anfractibus, vndique referēte Echo, voces diuersas reddat, ab effectu ery-

mologix appellationem sortitus est.
 Meros, siue Merus, mons in finibus Indiæ, in cuius radice Dionysius in Indiam proficiscens, Nyfam urbem condidit. Curtius libro 6. Inde Greci mentiendi traxere licentiam, Iouis femore Liberum patrem fuisse celatum Græcè enim *μυρτος* femur significat.
 Meroueus, Francorum rex tertius à Pharamundo. Annal. Francia.
 Meroz, vrbs Galilææ, Iud. 5. Lat. secretum, vel macies.
 Meres Aethiops, Aegypti rex, Olymp. 22. Vide Meres.
 Merthes, rex fuit Aegypti: qui Cornicem habuit vsque adeò cicurem, vt quoquò iussisset, ille, epistolas deferret, non ignorans quò transuolandum esset, & vbi confidendum.
 Merula, fluuius qui Albinge ciuitatis latus alluit, alio nomine Centena dictus, quia centenis amnibus augeatur.
 Mersium, parua, regio, cuius incolæ Mersij. Diana quoque *μωρσιων* cognominatur. Locus abest Syracusis per stadia septuaginta. Aliqui à Meroe Aethiopiæ dictam volunt, Steph.
 Mes, filius Aram, Gen. 10. qui 1. Par. 1. dicitur Mosoch. Ab hoc Meones traxerunt originem. Lat. auferens, vel tangens.
 Mefa, rex Moab, 4. Reg. 3. filius item Caleb, fratris Ierameel, 1. Par. 2. Lat. salus vel aqua salutis, aut aquas aspiciens.
 Mefa, fluuius notus, per Leodium fluens, & per Brabantiam ac Gueldriam, vulgò tamen *Mosa* dicitur, & coniungit secum Rheno.
 Mefacus, qui & Mefech, Mefam veterem condidit: quæ Cappadocia appellatur.
 Mefanites sinus nominatur à Marciano in Persici maris descriptione. Steph.
 Mefapia, Apulia à Mefapo rege dicta Strabo lib. 9. Bœotia etiam, Stephan. teste, *μωσαπία* prius vocabatur: item insula quædam de qua in Calabria, pro qua mefapia aliàs per duplex s. scribitur.
 Mefapia, Stephan. regio Apuliæ, Tarento vicina Gentile, Mefapius.
 Mefapus, Neptuni filius, inquit. Seruius per mare ad Italiam venit. Vnde Neptuni dictus est filius, quem inuulnerabilem ideò dicit, quia nusquam periit, nec in bello. Ignem autem ei nocere non posse propter Neptunum dicit, quia aquarum deus est. Ab hoc Ennius dicit se originem ducere. Seruius in septimo Aeneid.
 Mese, ses, ventus inter Boream & Cæciam medius, vnde & nomen habet. Plin. lib. 2. cap. 47. Vide MESSENE.
 Mefech. Vide MESACVS.
 Meseleamia, nomen viri, 1. Par. 26. Lat. pax Domini, aut perfectio Domini, vel retributio Domini, aut parabola Domini, vel dominium Domini.

Mesembria, vrbs Pontica: Ciuis, Mesembrianus.
 Mesembria, vrbs Thraciæ, Megarensum colonia quam antea Menebriam vocabant, quasi Menapolim, id est Menæ ciuitatem. Eius enim ædificator Menas appellabatur. Bria verò, sermone Thracio, ciuitas vocatur, vt refert Strab. lib. 7. Hinc Mesembriacus.
 Mesene, vel Melenia, eadem regio quæ Adiabena. Vide infra MESSENE.
 Mesentius. Vide MEZENTIVS.
 Mesezebel, pater Barachiæ 2. Esd. 3. Lat. auferens fluxum Deus, vel ex Hebr. & Syro, liberatio vel salus Dei.
 Mefia, prouincia, quæ Pannoniæ iungitur ad Pórum vsque cum Danubio decurrens.
 Mefia, Pompon. lib. 3. palus est. Sunt qui hoc nomen cum œdiphongon scribunt, alij cum ypsilo. Vide infra.
 Mefizabel, nomen viri. 2. Esd. 10. idem significat quod Mesebel.
 Mefoa. Vide MESSOA.
 Mefola, vrbs Laconix, vna ex quinque. Gentile, Mefolates, vt à *μωπία*, Mefotes. Steph.
 Mefoli, cuiusdam filius fertur Dexamenus. Vide DEXAMENVS.
 Mefollam, filius Saphatiæ, 1. Par. 9. filius item Sadoch, ibidem.
 Mefomedos, poeta Adriano principi charissimus, scripsit in laudem Antinoi liberti sui. Suidas.
 Mefon, astrologus ex his vnus, qui Atheniensibus adscriptus fuit nauigaturis in expeditionem Siciliæ, onus detractare cupiens, tempestatem futuram prædixit. Cùmque propterea minimè proficeret, simulauit insaniam. atque hoc modo missionem impetrauit. Aelianus de varia historia.
 Mefopontius, Neptunus, in Ereso Lesbi ciuitate colitur. Steph.
 Mefopotamia, regio Asiæ latissima, Tigrim habens ab Oriente, Euphratem ab occidente, à Meridie Babyloniam, à Septentrione Caucasum. Mefopotamia dicta ab eo, quòd media sit inter duos fluuios, Tigrim & Euphratem. Hæc regio etiam dicta est Seleucia, vt refert Plin. lib. 6. Gentile, Mefopotamites. Ab Hebræis dicitur *Aram Naharaim*, 1. Syria fluuiorum s. duorum: nam dictio ipsa dualis est numeri. Item dicitur. *Padan Aræ*. 1. redemptio ædis: vel Syriacè coniunctio ædis. Nunc dicitur *Helapua* teste Oliuar. in Melam. Mefopotamiam fertilem efficit Euphrates, in quam quotannis quasi novos agros inuehit. Cicero. 2. de Natura deorum.
 Mefpanense, vnum ex ostiis Rhodij fluuij aliàs Rhodani.
 Mefphar, nomē viri. 1. Esd. 2. lat. numerus, vel narratio, aut librari⁹ vel scriba, siue tributū taurus.
 Mefpharath, nomē viri. 2. Esd. 7. lat. numerus, vel narras, aut tributū fructificatio vel augmentatio Mefphe,

Mefphe, in monte Iarim prope Silo domicilium Samuel. Vide MASEPHA & MASPHE.
 Mefraim filius Chā, Gen. 10. Ab hoc Ægyptus Hebræa lingua Mefraim nuncupatur: quæ & sæpè in sacris literis dicitur terra Chā, à Chā filio Noe. Psal. 105. Hieronymus in quæstionibus Hebraicis. lat. angustia, siue tribulationes.
 Mefsa, regio Iudææ, Hiero. in locis Heb. in qua habitauerunt filij Iectan. Ge. 10. lat. Deus, vel assumptio, & aliquādo transitiuè, Prophetia.
 Mefsa, nomen viri. 3. Reg. 11. lat. eradicatio siue conculcatio.
 Mefala, vrbs Carum: Gentile, Mefabeus. Stephanus.
 Mefal, ciuitas in tribu Afer, Ios. 19. quæ & Mefal, 1. Par. 6. dicitur lat. postulas, vel postularus, aut commodatus, siue sepulchrum, vel infernus, aut fouea, siue ablatio, aut tactus Dei.
 Mefala, dictus est Valerius Coruinus, quia Mefana in Sicilia vicit, & vrbs capte in se translato nomine, Mefana primò, paulatimq; vulgò permutante literas, Mefala dictus est. Vnde & Mefalarum familia Romæ florentissima, ex qua Mefala Coruinus orator nobilis ortum habuit. Hic cum prouectior foret, ante biennium quàm moreretur, adeò memoriæ sensum amisit, vt vix pauca verba coniungeret & nominis quoque sui immemor esset. Tādē verò vlcere ori innato, seipsum inedia confecit. Cælius & Crinitus. lib. 1. ca. 12. Is orator fuit (Fabio teste lib. 10. cap. 1.) nitidus & candidus, & quodam modò præ se ferens nobilitatem suam, viribus tamen minor.
 Mefalemeth, mater Amō regis Iuda. 4. Reg. 27. lat. solutio, aut pacificatio vel perfectio, aut retributio, vel parabola mortis, aut dominium mortis.
 Mefalina, filia Barbari Mefale, cōsobrini Claudij imperatoris. Quæ cum adulescētula esset, ipsi Claudio seni nupta fuit, summæ libidinis mulier, ita vt innumeris adulteriis se submiserit, & mutata veste lupanaria celebrauerit. Quinetiā cum scorto famoso aliquādo certauit, & superatam à se meretricè gloriata est, & se inter diem & noctem viginti quinque passam cōcubitus affirmavit: præterea sese labore potius fessam, quàm concubitu fatiatā destitisse. Tādē ab ipso Claudio supplicio affecta est, cum C. Silio nupsisset. Trāquillus in Claudio. Prodigiousam huius libidinem lege apud Iuuenalem Satyra 6. Tacitum lib. 11. & Plin. lib. 10. cap. 62.
 Mefsalinus, Consul cum Largo, anno ab vrbe 899.
 Mefsaliani, hæretici, sub tempore Valentis & Valentiniiani AA. omne opus manuum fugiebant, nihilque honorum operum, præter orationem probabant, innumeris superstitionibus dediti.
 Meflana, vrbs Siciliæ, propinqua Peloto pro-

montorio, à Mefleniis Achaia populis cōditata, & à nomine relicte ab illis vrbs ita appellata. Huius incolæ primùm Meflanenses dicti sunt: postea verò quum Mamertini natio Campana, eò colonos misissent, ipsi quoque Mamertini potius, quàm Meflanenses sunt vocati. Apud hos vinum nascebatur præcipuè nobilitatis, quòd & ipsum Mamertinū dicebatur. Clarissima autem est ex bellis Punicis & Atticis etiam: fuit enim causa primi belli.
 Meflanicus. Vide PADVSA.
 Meflapeç, parua regio Laconica, vbi colitur Iupiter *μωρσαπείος*, Steph.
 Meflapia, idem quod Calabria insula. Vide supra per simplex s.
 Meflapiion, Eubcæ insulæ mons, dictus à Meflapi quodam, qui inde in Italiam coloniam deduxit. Steph.
 Meflapus, vnus ex fortissimis Italiæ ducibus: qui Turno aduersus Æneam suppetias tulit. Virgil.
At Meflapus equū domitor, Neptunia proles, &c.
 Vide supra MESAPVS.
 Mefapius, Sicyoniorum rex nouus, circa annū ante Romam conditam 1213.
 Mefseis Thessalia fons, non procul à Pharfalo oppido, cuius meminerunt Plinius lib. 4. ca. 8. & Strab. lib. 9.
 Meflene, ciuitas Græciæ in Peloponneso, à qua Meflenij. De qua Hieronymus contra Iouinianū, Spartiata & Meflenij diu inter se habere amicitias in tantum, vt ob quædam sacra etiam virgine, ad se mutuo mitterent. Tādē verò Spartani Meflenios, propter frequentem defectionem, in seruitutem redegerunt, eòsque duris etiā quàm reliquos seruos tractarunt, ne denuò res nouas molirentur. Hinc adagium natum. Seruilior Meflena. Hi se nota literæ M, nobiles reddebant. Plinius lib. 4. cap. 5. Frequentius Mefene per simplex s, scribitur. Vide Meflana & Mefenia.
 Meflias, Hebraicè, Græcè, Christus, Latinè, vnctus dicitur.
 Mefloa, vrbs Laconix & tribus eiusdem: Gentile, Mefloates. Steph.
 Meflogis, mons Lydiæ: inde Meflogite optimi vini ferax. Steph.
 Meflulam, pater Afalia patris Sapham scribæ. 4. Reg. 22. lat. pacificus, siue perfectus, aut retribuens, vel parabola eorum, siue potestas eorum.
 Mefthees, Homero, vnus ex his ducibus qui in Troianorum auxilium venerunt. Homerus 2. Iliad.
 Mefuium, Prol. lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs, vulgò *Maydeburg*, in Saxoniam.
 Metabeel, nomen viri 2. Esd. 6. lat. Quàm bonus Deus, aut benefaciens Deus.
 Metaboli. Vide ISAEVM.
 Metabus, Priuernatiū tyrannus, Camillæ pater, qui

qui à suis per seditionem regno pulsus, filiam fugæ comitem assumpsit, quæ & Dianæ consecrauit, Virg. 11. Aeneid.
 Metabus, Sisyphi filius, nepos Aeoli, qui Metapontum in Italiæ sinibus condidit. Steph.
 Metachœum, castellum Bœotix, inter Orchomenum & Coroneam: aliàs Metachœrum. Steph.
 Metageitnia, sacra quædam in honorem Apollinis Metaneitnij apud Græcos instituta, quæ fiebant secundo Græcorum mensē, de quibus Gyraldus lib. 17. hist. decorum.
 Metagonium, promontorium Africam à Numidia diuidens, dictum quod angulare sit. Steph. vrbs est Libyæ: inde Metagonites.
 Metapa, vrbs Acarnaniæ: Gentile, Metapeus, vel Metaparus. Steph.
 Metapinum, vnum ex ostiis Rhodani. Plin. lib. 3. cap. 4.
 Metapontis, insula. Vide SYME.
 Metapontum, Italiæ oppidum in sinu Tarentino, à Pylis, qui Nestore duce à Troia nauigauerunt conditū: adeo terræ prouentu & agri colatione foelix, vt ea gratia auream æstatem Apollini Delphico aliquando donum obtulerit. P. ap. Ptolemæo Metapontiū dicitur. Steph. à Merabo Heroe dictū scribit, qui Sisyphi filius fuerit Metapontum autem barbaros Metabum vocare. Ciuis, Metapontinus vel Metapontius.
 Metas. Vide METAVM.
 Metasthenes, Persa, historicus, floruit Olympiade 124.
 Metaum, vrbs Lesbi: quæ Metas Tyrrenus cōdidit. Steph.
 Metaurus, Umbriæ fluuius, per Flaminiam decurrens, & inter Fanum Fortunæ & Senogalliam in mare defluens: iuxta quem Claudius Nero Consul & Liuius Salinator Afrubalem cum copiis vniuersis deleuerunt.
 Metelis. Vide METILIS.
 Metellus, pontifex Roman. quæ adeo impeditæ ac balbutientis linguæ fuisse tradunt, vt multis mēsis fatigatus, totūque fuerit, dū meditatur in æde Opifera dicere Multis diebus in pontificatu vixisse perhibetur. Is Metellus prænomine Lucius, conflagrante æde Vestæ, Palladium Troia aduectum subtraxit ab incendio, magna quidē pietate, sed euentu misero, nam dum in flammis audis se coniceret, orbatū est visu. Plin. lib. 7. ca. 44. Hic Metellus etiā primo bello Punico, de Pœnis speciosissimum egit triumphum XIII. ducibus hostium, & cxx. elephantis in eo ductis.
 C. Metellus, à domita Macedonia Macedonicus vocatus, prætor Pseudophilippū & Achæos, quos bis prælio fudit triumphandos Mumio tradidit. Inuisus plebi ob nimiam seueritatem, & ideo Consul agrè factus. Liuius libro 30. Memorantur alij plures Metelli, vt Balea-

ricus, Vittacus, quem Plinius Diadematum vocat.
 Metellus, præterea Numidicus dictus, quod de Numidiæ rege Iugurtha triumphauit, Cic. & Aul. Gel. ca. 6. lib. 1. & lib. 9. cap. 1.
 Metellus Creticus, à denicta Creta dictus Plut. in Pom. Metellus Dalmaticus, à deuictis Dalmatis. Pædianus act. 3. contra Verr.
 Metelli, plebei fuere, vt ait Liu. li. 9. verum clari victoriis & magistratibus, Cæciliisque omnes appellati.
 Metellus, Pœnis & Siculis, socia aduersus Romanos arma parantibus, imperator cum esset creatus omnibus diis, excepta dūtaxat Vestæ, sacrificium fecit. Quæ cum aduersos classis ventos immisisset, Caius Iulius vates eos cessaturos dixit, si antea filiam immolasset. Ille vrgentibus rebus, filiam nomine Metellam, immolaturus abduxit. Dea verò adolescētulam miserata, bucculam supposuit, puellamq; ad Lanustum pater deferēs, sacerdotem eius, qui in eo loco colebatur, draconis fecit. Plutarch. Par.
 Metenses, populi Germaniæ inferioris. Vide MEDIOMATRICES.
 Methca, nomen loci in quo castrametati sunt filij Israel, profecti de Thare, Num. 33. lat. Dulcedo, aut suauitas.
 Methone, ciuitas littoralis Peloponnesi, in Magnesia regione: quæ cum obsideret Philippus rex Macedonū, Alexandri Magni pater, oculum amisit, ictu sagittæ quæ iecerat Aster oppidanus, cui inscriptum erat, Aster telum Philippo immisit in oculum. Ptolem. lib. 3. cap. 6. Hodie Modona: via peregrinantium Hierosolymam à Venetiis.
 Methone. Stephan. vrbs Thraciæ. Ciuis, Methoneus. Alia est Macedoniæ. Abundat vino, quod Græci μέθυ vocant, vnde nomen. Alia est Laconiæ, cuius Gentile, Methonæus. Quarta, Persidis. Quinta, Eubææ.
 Methuriades, insula inter Æeginam & Atticam prope Træzenē: Gentile, Methuricus, Steph.
 Methydrium, vrbs Arcadiæ: Ciuis, Methydrius: & alia Thessaliæ ciuitas. Steph.
 Metymna, Aetoliæ oppidum.
 Methymna, vel Methymne, vrbs Lesbi, à Methymna Macharis filia vxore Lepydni: hinc Methymnæus, Stephan. Ab hac vrbe orrum habuit Arion, citharcedus nobilis, quem Herodotus à prædonibus in mari obrutum, & à delphine incolumen deuectum, in porrum ad Tænarum fabulatur. Illic nascitur optimum vinum. Ouidius 1. de arte, *Gargara quot segetes, quot habet Methymna racemos.*
 Metilius Bradua, cōsul cū Vero, an. ab vrbe 912.
 Metia, vna ex xxxv. tribubus populi Romani.
 Metianus, Iurisconsultus tempore Alexandri Augusti.

Metilis,

Metilis, vrbs Ægypti prope Alexandriam, quæ nunc Bechis vocauit. Hinc μετιλις vrbs. Fortè etiam pro vrbe μετιλις legendum. Stephanus.
 Metiochus, Miltiadis Atheniensis ducis filius, qui à Phœnicibus captus, & Daro Persarum regi, contra quem pater bellum gerebat, oblatas, nullo modo læsus fuit, sed eum donauit Darius pulcherrimo palatio, multis possessionibus & diuitiis, atque vxore Persiba, ex qua liberos suscepit. Herodotus lib. 6.
 Metis, Hesiodo in Theogonia, Nympha, sic dicta à consulendo (μητις enim consilium significat) vna ex filiabus Oceani & Thetyos.
 Metis, antiquissima Galliæ Belgiæ vrbs, quam Mediomatricum vocant ciuitatem. Nam populi Mediomatrices eam regionem quodam incoluerunt: sic dicti, quod eorum metropolis medium teneret locum inter tres ciuitates, Tullum, Viridunum, ac Treuerim. Gallicè *Toul, Verdun, & Treues*. Habet autem Metis Treuerim ad Septentrionem, Tullum ad meridiem, & Viridunum ad occasum. Scribunt autem sic appellatam à Metio Romano qui hanc vrbs à Iulio Casare expugnatam, ampliavit, murisque cinxit: quam vrbs Henricus 2. Francorum rex, suscepto contra Carolum 5. imperatorem bello, cepit, anno à Christo nato 1552. Munstr. libro secundo Chm.
 Metiscus, Turni auriga. Virg. lib. 12. Æneid. *Aurigan Turni media inter lora Metiscum Excubit, &c.* Sunt qui scribendum putent Methyscus, etymon eius deriuantes à Græco verbo μεθύω quod est inebrior.
 Metius Carus, delator insignis. Plin. 1. epistol. ad Veconium, & lib. 6. ad Hispanum.
 Merius Geminus, dux Tusculanorum, superatus à Romanis bello Latino.
 Metius Curtius, Sabinorum dux contra Romulum, ob raptas Sabinas acriter pugnavit.
 Metius Suffetius, Albanorum Dictator, tempore Tulli Regis Romanorum: qui quod ex præscripto foederis ad belli societatem contra Fidenates vocatus, euntibus in hostem Romanis, suos prælio eduxerat, iussu Tulli, duabus admotis quadrigis, discerptus est.
 Metra, Erichthonis Thessali filia, quæ à Neptuno vim passa, hoc muneris ab eo impetrauit, vt in quascunq; vellet species, transmutaretur. Quare cum pater fame coactus eam vendidisset, illa statim in piscatoris habitum conuersa, seruitute se exemit. Qua occasione vsus Erichthon, iterum atque iterum illam vendidit. At illa modò bouis, modò cerui, modò auis specie assumpta, prorsus sese afferebat in libertatem. Ouidius ad finem libri octauo Metamorpho. Reuera autem Metra nobi-

lis fuit meretrix, quæ nondum inuento auro, aut gemmarum vsu, bobus aut equis, aut alterius generis pecoribus noctes suas locabat: vnde factus est locus vulgi fabulæ, vt Metra diceretur transmutari in ea omnia, quæ ab amatoribus accipiebat: indeque manauit prouerbium, Mutabilior Metra.

Metranus, sub Decio apud Alexandriam, martyrio coronatus est.

Metri, nomen viri. 1. Reg. 10. lat. pluuia, siue custodia, vel carcer.

Métrocles, philosophus Maronites, frater Hiparchiæ, Crateris leuir. Tortel.

Metrodorus, Lampfacenus, Epicuri discipulus, fidelissimūque amicus. Strab. Diogen.

Metrodorus Atheniensis, Carneadis auditor, pictor & philosophus. Cicero libro 1. de Oratore.

Metrodorus Sceptus, è Philosophica vita inciuilem mutatus est: magna ex parte in suis scriptis oratoriè loquitur: & nouo quodam dicendi genere vsus est, quo multos deteruit. Propter nominis famam, quanquam pauper erat, clarum tamen coniugium apud Carthaginenses adsequutus est: atque vti Carthaginensis viuebat. Quinque amicitiam Mithridatis regis sibi conciliasset, ad illum cum vxore discessit, & honore maximo adfectus est. Strab. lib. 13. Huius summa memoria à Cicerone commendatur. 1. Tusc.

Metrodorus Chius, qui vniuersum sempiternum esse dicebat. Nam si factum esset à non ente, infinitum etiam esse oportere: quoniam sempiternum, cum non habeat principium vnde incipiat, nec exitum habebit quo terminetur. Immobile quoque asserit, quoniam moueri non possit, quod non transeat: transire autem necesse est aut in plenum, aut in vacuum, in quorum alterum transitus fieri non potest: ex æthere autē nubes fieri densatione aquæ, quæ solem decurrens extinguit ipsum, quibus terrefactus, rursus accenditur. Solē, siccitate constipatum ex aqua splendida, stellam efficere. Dicit etiam diem ac noctem inde fieri, quod sol extinguitur atque accendatur. eclipsim quoque extinctione fieri. Euseb. lib. 1. 7. & 14. de præp. Euang.

Metrodorus Melicus, artem memoriæ ita consummauit, vt nihil non iisdem verbis redderet auditum. Plin. lib. 7. c. 24.

Metropolis, vrbs Phrygiæ, à matre Deū condita. Est & alia rursus in Phrygia. Itē aliæ octo sequentium regionū Lydiæ, Thessaliæ, Acarnaniæ, Doridis, Mosynicorum, Ponti, Scythiæ, Eubææ, superioris Thessaliæ: Gentile, Metropolitæ. Steph.

Mettinus, rex Tyri, anno à mundo 3061.

Meuania, Umbriæ oppidum, in clyrum Propertio alumno,

alumno, ad viam Flaminiam, armentorum, & gregum ferax. Meuanates populi hinc dicti. Plin. lib. 55. cap. 41.

Meuius, poeta ineptissimus, Virgilij & Horatij temporibus, vtrique æque inuisus, quod poemata illorum insectaretur, & ex alienæ laudis obtrectatione gloriam aucuparetur: vnde & Virgilio mastix vulgò appellatus est. Virg. 3. Ecloga,
Qui Baniū non odit, amet tua carmina, Meui:
Atque idem iungat vulpes, & mulgeat hircos.
 Horat. lib. 1. Carm.
Mala soluta nauis exit alite
Ferens olentem Meuium.

Mexico, siue Temixtita, in Hispania noua Mexicanæ prouinciæ opulenta & celeberrima ciuitas, viginoso & salso in lacu mirabiliter constituta, ampla & visu iucundissima, vici omnes suos habent exitus, vt ab vno, ad aliū, aquā permeare possint. Maior (quam vocant) platea, porticibus vndiq; cincta est, vbi quotidie vltra 60. hominum millia, vendentium ementiumque cernuntur. Idola ex farina & humano sanguine conficiunt, quibus multa hominum corda ex viuientium corporibus extracta, quotidie offerunt. Dominus Ciuitatis Mutezuma appellatur. Huic maior pars noui orbis parit. Plura lege apud noui orbis neotericos descriptores. Theatr. vrb.

Meza, filius Rahuel filij Esau. Gen. 36. Lat. distillatio, vel aspersio: vel Syriacè, incensio vel consumptio.

Mezaab, pater Matred patris Meetabel vxoris Adar, regis in Edom septimi. Genes. 36. Lat. de auratus, vel aqua auri, siue quid aurum?

Mezadez, vi. Atheniensium iudex circa annum mundi 3021.

Mezentius, Tyrrenorum rex summus deorum contemptor: qui cum tyrannidem domi crudelius exerceret, à suis per seditionem pulsus vnà cum Lauso filio ad Turnum sese contulit, id temporis bellum aduersus Aeneam gerentem. Quo in bello, cum magnā tam Troianorum, quam Hetruscorum stragem edidisset, vnà cum filio ab Aenea est interceptus. Virg. 10. Aeneid.

Miacorus, vrbs Chalcidica: Ciuis, Miacorius Ste.
 Miagrus, deus erat muscarum. Aliter vocabatur Myodes & Achor, Plut.

Miamin, nomen viri 2. f. d. r. 10. lat. dexter, aut aquas preparans.

Mibahar, nomen viri. 1. Par. 11. lat. electus siue electio, aut iuuentus.

Micca, virgo Eliensis præclarissima, Philodemi filia, moribus & forma excellentissima, quam Lucius quidam, tyranni satellites, adamauit. Igitur misso nuncio, virginem statuto tempore ad se venire iubet, itēque parētes necessitate compulsi, virginem, vt id faceret, hortaban-

tur: verum ipsa vt erat naturā prudēs, tum ingenuē educata, paternis genibus aduoluta, rogat ne se in turpissimum flagitium proficisci pateretur: vtque mortuam potius, quam amissa virginitate, turpiter viuentem aspicere vellet. Longior itaque mora cum traheretur, libidine simul atque ebrietate furens Lucius, ipse domum virginis proficiscitur, eamque paternis genibus apposito capite hærentem offendens, se statim vt sequeretur, minitabundus imperabat. Quod illa cum facere cunctaretur, laceratis vestibus, Lucius nudatam grauissimis plagis cecidit: quæ tam forti animo dolorem perferēbat, vt ne gemitum quidem ad plagas vllum omnino ederet. At parentes tam acerbo spectaculo grauiter commoti, flentēque postquam nihil orando se proficere animaduertent, hominum, deorumque auxilium clamoribus implorantes, indignis se cōtumeliis affici quærebantur. Tunc ira, vinōque percitus Barbarus, virginem, vt in paterno sinu posito capite constiterat, iugulauit. Plut. de clar. mulier.

Micha, pater Abdon. 2. Par. 34. qui 4. Reg. 22. dicitur Michaia, filia Ioel. 3. Paral. 5. Filius Meribbaal filij Sonatham. 1. Par. 8. Filius Miphibosech, 2. Re. 9. lat. pauper aut humilis aut percussus vel percussus, siue quis hic? aut aque hic.

Michael, filius Izrahia filij Ozi filij Thola filij Issachar. 1. Para. 7. Pater Galaad. 1. Par. 5. Pater itē Sthur principis tribus Afer. Num. 13. Est & nomen Angeli, Dan. 10. lat. Quis sicut Deus? aut humilitas siue paupertas Dei, vel percussio Dei, siue percussio Deus.

Michael, Constantinopolitanus imperator, anno CHRISTI 812.

Michael Balbus, Constantinopolitanus imperator, sub annum CHRISTI 822.

Michael Theophili, cum Theodora matre, 11. annis Constantinopoli imperauit, sub annum Christi 846. Blond.

Michael Athenacus, Constantinopolitanus imperator, sub annum Christi 2024. Blond.

Michael Paphlagon, occiso Romano Constantinopolitano imperatore, imperium arripuit sub annum salutis 1036.

Michael Calaphates, Zoes Augusta adoptione Constantinopoli, imperator factus in insulā eam relegauit: sed ab ea postea & regno & oculis priuatus est. Blond.

Michael Senior, vno anno Constantinopoli imperauit, sub annum salutis 1038.

Michael Patapinaceus, Constantini ducis filius, Constantinopoli imperauit, sub annum salutis 1076.

Michael Palæologus, Balduino pulso, Constantinopolitanum imperiū arripuit: quem mortuum Græci sacerdotes (quia se Romanæ ecclesiæ, in concilio Lugdunensi, subiecerat, se-pultura arcuere, Blond.

Michael Cathalaicus, Constantinopolitanus imperator, sub annum salutis 1009.

Michaia, pater Achobor, 4. Reg. 22. Filius Meribbaal filij Ionathaa. 1. Par. 8. Mater item Abiam regis Iuda. 2. Par. 13. que 3. Reg. 15. dicitur Maa-cha. lat. Quis sicut Dominus? aut paupertas vel humilitas Domini, siue percussio Domini, vel percussio Domini.

Michale, Centaurea mulier, quæ docuit Thessalas remedium amoris. Seneca, *Hæc docta Michale Thessalas monuit virus: Vnam inter omnes, lima quæ se sequitur magnā Afris relicta.*

Michas, nomen viri de monte Ephraim. Iudic. 17. idem signif. quod Michaia.

Michæa, siue Michæas, filius Geraniæ filij Saphia scribæ, Jerem. 36. Filius item Iemla. 3. Reg. 22. 2. Efd. 12. Idem signif. quod Michaia.

Michæas, nomen Prophætæ. Jerem. 26. Mich. 1. Heb. Micha, & eiusdem signif.

Michel, nomen filia: minoris regis Saul. 1. Reg. 14. eadem vxor David. lat. quæ omnia? q. d. tu, aut quæ perfecta vel consummata? q. d. nulla nisi tu siue aqua tota, aut aquarum perfectio vel consummatio, seu prohibitio.

Micipsa Numidarum rex, Massinisse regis filius: qui Iugurtham Manastabalis fratris filium, vnà cum Adherbale & Hyempsale filiis regni participē reliquit. De quo Salustius, Fuit enim Iugurthæ patruus. Alias Micypsa.

Midæ, vel Midaeum, vrbs Phrygiæ: Hinc Midæus, Midaeus. Steph.

Midas Gordij bubulci filius, Phrygiæ rex pecuniosissimus: qui cum Bacchū hospitio suscepisset, iussuque esset petere quicquid vellet, mox voti cōpos futurus, nihil æquē se optare respondit, quàm vt protinus, quicquid attingisset, in aurum verteretur. Quod cum Bacchi benignitate obtinisset, solidas arces & regias solo contactu in aurum conuertit. Verum cum vrgente fame cibum sumere conaretur, atque illum quoq; in aurum mutari videret, sensit tandem stolidus, se parum sapiēter optasse: petiitq; à Libero patre, vt munus illud, quantumuis speciosum sibi adimeret. Misertus itaque eius Bacchus, iussit vt in Pactolo fluuio se ablueret. Cui cum morem gessisset, ipse quidē pristino restitutus est statui: ceterum Pactolus ex eo tempore aureas arenas voluere cepit: vnde & Chrysothoas est appellatus. Post hæc cum Pan Apollinem ad cantus certamen prouocasset. Tmolusque iudex electus secundum Apollinem pronuntiaffet, approbantibus iudicis aequitatem cæteris, qui aderant, omnibus, vnus inuentus est Midas, qui panem Apollini præferre non dubitaret. Tmolusque sententiam, tanquam iniustā reprehenderet. Quamobrem indignatus Apollo, asininas ei auriculas addidit: quas tã scitè occultauit, vt nemo sciret, præter solum tonsorem: qui cum rem inauditam tacere non

posset, fossam ingressus proclamauit, Aures asininas habet rex Midas. Deinde fossam terra adpuerit: eoque in loco temporis processu creperunt arundines, quæ commotæ vocem, quam tonsor infoderat, reddiderunt: vt latius fabulatur Ouid. 11. Metam. Alij tamen malūt, Midam inter Apollinem & Marsyā decertantes iudicē constitutum, cum pro Marsya sententiam tulisset, auriculis asininis à Phœbo fuisse donatum. Hinc natum est prouerbum, Auriculas asini Midas habet: quo vtimur in stolidos, & crassis auribus, pinguique iudicio homines. Alij rursus sic narrant. Cum præteriret aliquādo Midas Liberi patris asinos, atque eos afficeret iniuria, iratū Bacchū auriculas ei asininas addidisse. Sunt qui dicant huic aures natura prælongas fuisse, & asinarum instar prominentes, atque hinc fabulæ locum ortū esse. Quāquam pluribus placet, hac allegoria significatum Midam, vt potē tyrannum, corycæos ac subauscultatores dimittere solitum, per quos, quæcunque per omnem regionem vel fierent, vel dicerentur, cognosceret, nimirum illis vtēs aurium vice. Proinde cum vulgus admiraretur, ab illo resciri etiam ea, quæ clam ac procul fierent occasione fabulæ datā esse, vt Midas diceretur auriculas asini habere: vel quod nullū aliud animal acrius audiat, quàm asinus excepto mure: vel quod aures habeat omnium longissimas.

Midea, vrbs olim in Argo, nunc vicus.

Midea, Haloei filia, Persæpolis quondam dicta. Hinc Mideates & Midæus. Alia est Persæpolis in Perside, de qua infra. Est etiam Bærotiæ Midea. Homer. Est & alia Lyciæ. Steph.

Mieza, oppidum Macedoniæ, quod olim Strimonium vocabāt. à Mieza Beretis filia cognominatum: Gētile, Miezeus & Miezeus. Steph.

Milamon, vir quidam quem ferūt poetæ in leonem fuisse commutatam. Palæph. lib. De Fab.

Milestus cognomen Apollinis: cuius & Strabo & Lactantius meminerunt. Hic consultus aliquādo vtrum Christus homo esset an Deus respondit,
 Θνητός ἦν καὶ σάρκα, σοφὸς τε καὶ ἰσθόθεν ἔργων
 Ἀλλ' ὑπὸ χυλδαίων κριτῶν ὁπλοῖς συληθεὶς,
 Γόμφους, καὶ σιγῆς ὄνει πινεὶ ἀνέλυσε τελευτῶ.
 Id est, Mortalis erat secundum carnem, sapiens portentosis operibus, sed sub Chaldaicis iudicibus armis comprehensus, clavis & cruce amarum tolerauit finem.

Miletia, vna fuit ex filiabus Scedasi, qui fortuna pauper Leuctra habitabat, quæ vnà cum sorore à iuuenibus Spartanis constuprate, ambæ mox interemptæ, in puteum quandam sunt deiectæ. Meminit huius historiæ Plutarchus & Pausanias.

Miletropolis, vrbs inter Cyzicum & Bithyniam, iuxta Pyndacū. Alia est in Perside. Ciuis, Miletopolites. Stephanus ex Strabonis lib. 12.

Milerus, filius Apollinis, & Argeæ Cleochi filii, vel vt Ouidius habet, Deiones: qui cum Mino Crentium regem iam senē regno priuare vellet, à Ioue territus, in Samum, deinde in Cariā Asiæ regionem fugit, ibique oppidū condidit, quod de suo nomine Mileton appellauit, cuiusque incolae Milesios. Ouid. libr. 9. Metam. Alij tamen Miletum cōditum malūt à Sarpedone Iouis filio, Minois ac Rhadamanti fratre, & ab eo Miletum appellatam fuisse, ab altera eiusdem nominis vrbe, quam in Creta reliquerat. Strab. libro 14. Vrbem hanc præstantissimæ lanæ prouentus nobilitauit, ex qua fiebant Milesia stragula, & vestes Milesiæ, ob insignem molliem in matronarum deliciis habitæ.

Milerus, vulgò *Melaxo*, vrbs in finibus Ionix & Carix, Herodoto, à Neleo ædificata, decē stadiis ab ostio Meædri amnis secreta. Hanc autē Anactoria nominata super octoginta urbium per cuncta maria genitrix, vbi oraculum fuit antiquitus Brachidarum appellatum, postea, Apollinis Dindymei. Pomp. libr. primo. Miletus (inquit) vrbs quondam Ionix totius belli, pacisque artibus princeps, patria Thaletis Astrologi, & Timothei musici, & Anaximadri physici, aliorumque ciuium inclytis ingeniis merito inclyta. Ab hac Milesij, populi dicti sunt, qui quum prius potentes essent & opulenti, deliciis dediti, & opes & potentiā amiserunt. Stephanus. Prius Lelegeis vocabatur, quod Leleges inhabitarent, deinde Pityusa, à Picceis arboribus, & quod picca primum illic nata dicatur. Postea Anactoria nominata est, ab Anactore, (sic enim legendum videtur in Stephano) Terræ & Cœli filio. Alia fuit eiusdem nominis vrbs in Creta. Hom. libro secundo. Iliad.

Milias, Herodoto, locus in Asia, cuius populi iā tunc appellabantur Solymii. His postquam imperauit Sarpedon, Termilæ sunt appellati, tantisper dum Lycus Pandionis filius à fratre Aegæo Athenis pulsus ad Sarpedonem in Termilæ abiisset, factumque esset, vt temporis progressu ad Lyci nomen Lycij vocarentur, *μυλων* Stephano per *v* in penultima. Dicuntur etiam Milyes à Milye, vxore Solymii & forore, postea vxore Gragi. Gentile, Milyeus & Milytes. Vide Termilæ & Solymii.

Milichius, Bacchus dictus est, quod non solum vini, sed & ficorum & fructuum propè omnium inuentor fuit. Nam Milicha ficos olim significabant.

Milichæ, fons in agro Syracusano. Plin. li. 2. c. 8.

Milicho, nomen viri, 2. Esdr. 11. lat. regnum vel consilium eius.

Milinus, in Creta prædo & pyrata crudelissimus, ab Hercule Libyco interfectus. Berof.

Milissia, vrbs, Epidaurus postea dicta, vt supra ex Stephano diximus.

Milo Crotoniensis, homo tantę fortitudinis vt in Olympico certamine bouem retento anhelitu per stadium portauerit: quem ictu pugni interfecit, vnōque die integrum deuorauit. Malum tenenti digitis nemo poterat extorquere dum constitisset, nemo vestigio educere. Quum autem nimia neruorū fiducia arborem in parte media hiantē diducere vellet, brachijs hinc inde constructis, & deficite conatu retentus, lupis fuit præda. Cicero, Valer. Max.

T. Annius Milo, è Lanuuiio municipio, familia Papia, adoptatus à Tito Annio, auo materno: qui cum P. Clodium Tribunus plebis multa seditiosè in repub. molientem occidisset, frustra à Cicerone defensus elegantissima illa oratione, quæ etiā hodie omnium manibus recitur, Massiliam damnatus in exilium profectus est. Pædianus. Hic cum ob eam causam exularet Massiliæ, vidissetque Ciceronis orationem pro se scriptam, longè meliorem ea quæ habita fuerat, dixisse fertur, Si sic orasset Cicero, non ego Massiliæ (alij legunt Umbilicos) lumbricos legerem. Dion. in Romanorū historia. Est item nomen motis. Indiæ, in quo homines nascuntur auersis plantis, octonos digitos in singulis pedibus habentes.

Milonia, vrbs Samnitum clarissima: Gentile, Miloniates. Steph.

Milthas, vates in quo explicadis prodigijs. Dion. vsus est. Plaut. in Cimone.

Miltiades, dux Atheniensis clarus, qui decē milibus suorum ciuium, & Plateensibus auxiliarijs mille, profligauit Persarum sexcēta millia in campis Marathonis. Iustin. li. 2. Postea tamen peculatus dānatus, in carcere & vinculis mori ab Atheniensibus coactus est. Valerius Maximus li. 5. cap. 3. Alij duo fuere Miltiades, principes seu Archontes annui Atheniensem, qui longè ante vixerunt, nempe circiter 28. & 30. Olymp. prælium autem ad Marathonem incidit in Olymp. 72.

Miltiades, Doloneorum tyrannus. Olymp. 57.

Miluius, Nomen proprium parasiti, apud Horatium 2. Sermon. 7. 8. *Miluius* & *scurra*, &c.

Milcorus vrbs Chalcidica in Thracia. Stephanus.

Milyæ, Milyas. Vide MILIAS.

Mimalces, populi Libyæ. Steph.

Mimalion, adolescens, qui Atalantem puellam venatricem, in Arcadia amauit. Sunt qui eundē & Meleagrū fuisse putēt. Propter. li. 1. Ele. 1.

Mimallis. Plin. lib. 4. cap. 12. à Callimacho insula dicitur, quæ ab alijs Melos, à nonnullis Zephyria.

Mimallones, Straboni, mulieres Liberi patris orgia celebrantes, quæ & Thyades dicitur, & Menades, & Bacchæ, Mimallones autē dicitur putantur, à Mimantē Ionix monte, Baccho sacro: vel à verbo Græco *μιμῶδες*, quod est imi

est imitari eò quod thyrso & cornua ferentes, Indicam Bacchi expeditionem viderentur imitari. Eadem & Mimallonides dicuntur. Hinc Mimalloneus, a, um.

Mimas, mons minoris Asiæ (vt docet Hom. in Hymnis) vel Thraciæ (vt Suid. ait) haud procul à Colophone, cōtinuis obfessus imbribus vnde futura tempestates sentiuntur. Solinus. In hoc monte quotannis Baccho sacra facere consueuerunt, à quo mulieres sacrificulæ Mimallones & Mimallonides dicuntur.

Mimnermus, Suidæ, Ligytidæ filius, poeta Colophonius, aut (vt alij malunt) Smyrncus, Elegiarum scriptor, Olymp. XLVII. natus: quamquam nō desunt qui eodem tempore vixisse velint, quo in Græcia septem Sapientes flourerunt. Propert. lib. 1. Eleg. 9.

Mimnedus, vrbs Lydorum. Gentile Mimnedius. Minas, gigantis nomen, quem Iupiter fulminauit. Horat. lib. 3. Carm. Ode 4.

Sed quid Tiphæus & validus Minas, &c.

Minæi, Stephan. populi in regione Arabiæ, mari rubro adiacentes, qui primi commercium thuris facere, nec præter hos Arabes alij thuris arbores vident. Vnde ab ipsis thurs, ipsum Minæum dictum est. Plin. lib. 12. cap. 14.

Minalium. Vide MILANYON.

Mincius, Venetorum fluius, qui ex Benaco lacu profluens, alium prope Mantuam lacum efficit: & inde rursus, multis torrentibus auctus, influit in Padum. Virgil. 4. Georg. *Hic viridis tenera prætexit aridæ ripas Mincius, &c.*

Minedus. Vide MINNEDVS.

Minerua, sapiētix & bonarū omnium artium dea, ex Iouis cerebro sine matre procreata. Ferunt enim Iouem, cum lunonem sterilem videret, ne prorsus sine prole esset, cerebrum suum percussisse, indeque Mineruam profiluisse. Quo commento illud significare voluerunt poetæ bonarum artium disciplinas, humani ingenij non esse inuentum, sed ex Iouis cerebro, hoc est, inexhausto diuinæ sapiētix fonte in humanum vsu esse depromptas. Dictam autem Mineruam quidam existimant à minando, quasi vim minetur. Solet enim simulachrū eius fingi ægide & hasta formidabile. Vnde & Pallas à Græcis dicitur, *δῶδ' ἔπειθεν*, propterea quod hastam tenens, eam veluti vibrare videatur. Eadem & Tritonia appellatur, eò quod Ogygis regis temporibus, circa Tritonidem Africæ paludem virginali facie dicitur apparuisse. Ab Homero peculiari epitheto *γλαυκῶπις* dicitur, à glauco oculorum colore: vnde & Cæsiam nostrī cognominant. Hæc prima lanificij inuentrix creditur extitisse, deque artis eius præstantia cum Arachne puella Lydia contendisse, cumque iam penè ab ea vinceretur, radio percussam in araneam eam commutasse. Olei quoque vsum pri-

ma putatur ostendisse, diuinōsque ob id honores meruisse, dignamque ideò iudicatam esse, quæ Athenarū vrbi nomē imponeret, reiecto Neptuno, qui edito equo nascenti vrbi potentiam bellicā promittebat. Vulcani nuptias constantissimè fertur repudiasse, virginitatemque perpetuò illibatā seruasse: vnde & innubam peculiari epitheto appellant poetæ. Augustianus & Berofus scribunt eam Ogygis temporibus ad lacum, qui Tritonis dicitur, virginali apparuisse ætate, de hac etiam in dictione PALLAS. Hanc filiam Iouis ac virginē putauerunt, quod & incorruptibilem aiunt esse naturā, & extremum locū vniuersi obtinere contendunt. Tritoniam verò appellatā quoniam ter in anno spatio, vere, æstate, hyeme commutatur, *γλαυκῶπις* id est, glaucoculam, non quia glaucos habeat oculos (quod vocabulum ipsum denotat) sed quoniam acris visum animalibus præbeat. Quinque autem Mineruæ fuerunt. Prima Apollinis mater. Secunda orta Nilo, quam Ægyptij Saitæ colunt. Tertia, quam à Ioue generatam supra diximus. Quarta à Ioue nata, & Corpæ Oceani filia, quam Arcades Coriam nominant, & quadrigarum inuentricem ferunt. Quinta, Pallantis, quæ patrem dicitur interemisse, virginitatem suam violare conantem, cui pinnarum talaria adfingunt. Cic. lib. 3. de Natura deorum.

Mineruæ, promontorium Campaniæ, Ptolem. libr. 3. cap. 1. vulgò *Capo Minerua* & *Capo de Minerua*. Aliis Athenæum dicitur. Latine Minervarum.

Mineus, vir quidā Thebanus, cuius filix in verspertiliones sunt commutata. Ouid. 4. Meta.

Mineias, seu Mineis, Minei filia. Ouid. loco supra citato.

Minilus, mons Thessaliæ, postea Orchomenus dictus.

Minio, fluius Tusciæ, non procul à Cærete oppido.

Miniata, populi Italiæ Florentinorum ditionis. Blond. lib. 10.

Minus, fluius Hispaniæ, à colore pigmenti quo plurimum exundat.

Minus Rasaranus, Hispanus, vnus ex quatuor iudicibus, quos Hispani, post defectiōnē ab Ordonio rege, crearunt. Ritius.

Minnæi. Vide MINÆI.

Minoa, vrbs in Amorgo insula Cycladū, Steph. in Amorgo. Est & altera in Sicilia. Itē Megarensium emporiū fuit, duodeuiginti stadiis distās ab vrbe, quod & Nisea appellatur. Str. li. 9. Steph. Gaza Palæstina quoque Minoam olim dictā, author est. Et alia quoque est in Siphno vna Cycladum. Et alia Arabiæ, cuius ciues Minoitæ, à Minoe. Itē insula Megarēsum emporio, de quo iam diximus.) Parus etiam

etiā vocabatur *μινωα*, vnde ciues Minoæ. Step. Infrā Minoe, nois, legitur pro Paro. Minois, insula Cycladum, quæ notiore nomine Baro appellatur. Plin. lib. 4. cap. 12. Minos, filius Iouis ex Europa, vt poetæ ferè omnes asserunt. Alij vero nonnulli affirmant non Iouis, sed Xanthi regis Cretensium ex Europa filium fuisse, cui in regno successit. Herod. verò lib. 1. dixit cum fratre Sarpedone de regno Cretæ discessisse, sed illo fugato regnum obtinuisse. Idem primus Cretæ sibus leges dedit. Arist. Polit. 1. Pasiphaen Solis filiam matrimonio sibi iuxit, & ex eo filios, filiasq; progenit. Maxima bella gessit aduersus Megareses & Athenienses, quòd filium suū & Androgæum occidissent: atq; Megaram quidē Scyllæ puella prodicione cepit, quæ amore Minois capta Nisum patrem fatali capillo spoliavit: Athenienses autem eò necessitatis compulsi, vt septem quotannis iuuenes in Cretam mittere cogentur, Minotauro monstro obiciendos. Dædalū quoq; Atheniensem patria exulatem hospitio suscepit, qui cum ingenio, artibusq; fabrilis peritia plurimum valeret, labyrinthum ei extruxit innumeris viarum ambagibus intricabilem: cui & Minotaurum inclusit, monstrum ex tauro & Pasiphae vxore susceptum. Verum cum postea didicisset, Dædalum vxori suæ in tam nephando concubitu adiutorem sese præbuisse, vaccamq; ligneam fabricasse, cui illa inclusa tauro fuerat commissa, labyrinthis inclusit: cumque illi alis cera conglutinatis inde euolassent, classe eos in Siciliam vsq; est persequutus: vbi apud Camerinum, seu Camicum oppidum à filiabus Crocali seu Cocali regis occisus est. Alij tamen à Cocalo rege per prodicionem captum, & in thermis suffocatum tradunt.

Minotaurus, monstrū bifforme, partim habens formam hominis, partim tauri, natum ex pasiphae vxore Minois, quæ opera Dædali cum tauro concubuerat, iussu Minois Labyrintho inclusum, humanis carnibus vescitur. Huic quotannis Athenienses ex præscripto fœderis septem ex suis liberis mittebant deuorandos. Sed tertio anno Aegei filius Theseus forte missus, Minotaurum occidit, & ab Ariadne accepto filij glomere, fuga euasit. Seruius interpretatur Taurum, scribam fuisse Minois, qui absente rege, cum Pasiphae concubuit in domo Dædali: & quia Pasiphae eodem tempore gemellos peperit, quorum alter Minois, alter Tauro esset similis, factum esse; locum fabulæ, vt Minotaurum bifforme monstrum peperisse dicatur. vide Plurarch. in Theseo.

Minoum, oppidum est Cretæ insulæ, à Minoe rege ita appellatum. Plin. lib. 4. c. 12.

Minthe, à poetis Cocyti filia fuisse fingitur: quæ cum Persephone cum Platone deprehendit.

set, in herbam sui nominis commutauit. Nam *μινθη* à prisca Græcis dicebatur herba, quæ postea ab odoris suauitate *διδωμπος* appellata fuit. Latini vnus tantum literæ immutatione Mentham vocant. Ouidius 10. Metamorph. Minte, mons, vt scribit Strab. lib. 8. dictus à Plutonis pellice, quam Proserpina in herbam Mentham mutauit.

Minurnæ, Ptolem. oppidum in Campania inter Sinuesam & Formias, ad Lyrim fluuium: habens propinquas paludes, in quibus Marius delituit, fugiens persecutionem Syllæ. Plutar.

Minutia, Vestalis, quæ propter corporis elegantem cultum in suspicionē venit libidinis, vnde & viua defossa est. Liu. li. 8.

Minutia porta quædam Romæ, dicta ab ara Minutij, cui erat proxima.

Minutianus, sophista Atheniensis, qui artē Rhetoricam & præexercitamenta scripsit.

Minutius Fundanus, Asiæ Procos. sub Hadriano Cæsare.

Minutius Augurinus. Trib. pleb. qui Sp. Melium regnum Romæ affectantem reum peregit. Huic, quòd farris pretiū trinis nundinis ad eū uilitatem redegisset, vt affe dius ueniret, tantum à plebe est habitum honoris, vt colata in capita stipe uinciarum, ænea ei statua extra portam Trigeminam fuerit collocata. Plin. lib. 37. c. 5. & lib. 28. c. 3.

Minya, vrbs Thessaliæ, à Minyo dicta, quæ prius Almonia dicebatur. Inde Minyates, populi. Est & altera in Phrygia: Hinc Minyon, Minyæis, Minyæus: Gentile, Minye. Stephanus.

Minyæ, populi Thessaliæ, aut certe Magnesiæ, quæ est regiuncula Thessaliæ ab ortu annexa qui Iasonem in Colchos proficiscentē sequuti sunt. Dicti Minyæ, à Minya Orchomeni rege, Chryse filio. Alij, populi Bœotiæ circa Iolicum montem habitantes.

Minyas, Cryse filius, à quo Minyæ, quibus imperauit, nomen acceperunt. Hic quū omnes mortales suæ ætatis opibus superaret, primus omnium gazophylacium recondendarum pecuniarū gratia construxit. Pausan. & Cæsar. Rhod. li. 20. c. 25.

Miphiboseth, filius Ionathæ filij Saul. 2. Reg. 4. 9. Fuit itē alter, filius Saul ex Respha, 2. Reg. 19. & 21. lat. de ore ignominia siue confusio, vel oris ignominia siue confusio, aut uerecundia, vel mora.

Minyæus siue Minyæus, Homero fluuius Thessaliæ, postea Orchomenus dictus. Plin. li. 4. cap. 8. Hunc Strabo lib. 8. eundem facit cum Anigro. Home. li. 11. Iliad. iuxta Atenem in mare desuere tradit.

Miracles, fuit nescio quis concinnatulus, qui uigentatos auratosque capillos fertur habuisse. De hoc Val. Flac. li. 2. Argon. *Simul armigeribat Semiuir, impubemque gerens sterilē inueniam.*

Mirandula, Italiæ ciuitas, Ioanne Pico Comite nobilis.

Mirirus, exiguus mons Thessaliæ.

Mirobriga, vrbs Hispaniæ vltioris in conuentu Cordubensi, Ptolem. Plin. lib. 3. cap. 1. Mirobriam vocat.

Misaam, filius Ephaal filij Mehufum. 1. Par. 8. Lat. Saluator eorum, siue respiciens eos, aut aufrens, vel tangens populum, vel Syriacè, lenitas eorum.

Misach, vnus ex tribus pueris, de quibus Daniel, qui & Misael dicitur, Dan. 1. qui vnà cum aliis duobus Anania & Azaria in fornacem ignem coniectus, hymnum Domini ibi cecinit. Est item filius Oziel filij Gath. Exod. 6. Misach, 1. prolongans, siue attrahens, aut vallans aquas vel sepiens. Misael, 1. quis commodatus aut postulatus? siue quis postulans aut commodans? siue abstulit vel recessit Deus.

Miscelus, Crotonis conditor. Vide SYRACVSÆ.

Miscellus, vir fuit cui redditam ferunt sortem ex adytis: Conditurum eum ciuitatem vbi in serenitate ipsum excepisset pluuia. Id nunquam futurum coniectatum ab eo, ob rei absurditatem. Quum tamen in Italiam appulisset, ac maxima euentus fluctuaret incertitudine, assedit illi pellex vberius flens mœstiq; Quod conspicias Miscellus, sinem habere oraculum suspicatus, ciuitatem cedere adortus est. Cæsar. lib. 12. cap. 4.

Miscera, vrbs Sicania: Gentile, Miscereus. Stephanus.

Miscates, Persarum rex, sub annum salutis 300.

Miscenus, Æoli filius Hectoris tubicen, in ciēdis militum animis præstantissimus: vnde Virgil. *Quo non præstantior alter, Aere ciere viros.* Quo mortuo Æneam secutus est in Italiam. Hic cum deos marinos ad tubæ certamen prouocaret, à Tritone submersus est: sed postea ab Ænea inuentus, ab eo in monte quodam Italiæ sepultus est, qui deinde Miscenus vocari cœpit. Virg. lib. 6.

Miscenus, promontorium est Campaniæ, nō procul à Cumis, nomen habens à Misceno Acneæ tubicine illic sepulto. Virgil. 6. Aeneid.

Misetus, vrbs Macedonia: Gentile, Misetiis.

Misgetes, populi Iberum. Steph.

Misgomene, vrbs Thessaliæ, Gentile, Misgome-nius.

Misna, Carthagenensium nauale dicitur. Cæsar. lib. 18. cap. 38.

Misnia, superioris Saxonie prouincia, inter Salam & Albim fluuius posita est. Hanc olim Hermanduri & Sorabi Sclauorum natio habuerunt. Misnia autem à Mesia lacu, ad quem olim fortassis habitauerunt, aut à Misna vrbe nomen habet. Vrbes Misna, Chemnitium, à fluuio qui præterfuit dictum, Suiccania, Lipsia Academia celebris, Altenburgum Santo

Annæ mons. Huius regionis montana sunt foeta mineris, Amnes, Molta, Albis & Salas.

Mispila, vrbs Medorum: Gentile, Mispilares. Stephanus.

Missenia, regio Peloponnesi, in qua est ciuitas Messenæ, cuius incolæ Messenij dicuntur. Ouid. lib. 12.

Misseffus, Armenius, Constantio Cæsare à se interfecto, Cæsar appellatus à militibus, ab iisdem paulò post est interfectus, sub annum salutis 691.

Mistillus, nomen coqui apud Martialem.

Mithra, à Persis dicitur sol. Strabo lib. 15. Ponitur aliquando pro primario sacerdote. Apuleius libro vltimo. Ipsūque mithram illum suum sacerdotem præcipuum sacrorum ministrum decernit.

Mithriaca, sacra solis siue Osiridis de quibus Lamprid. in Commodio, sacra Mithriaca homicidio verò polluit, cum illi aliquid ad speciem timoris vel dici, vel fingi soleat.

Mithridates, rex Ponti, vi tanta & animi & corporis, vt sex iuges equos regeret, duarum & viginti gentium ore loqueretur. Hic dissidentibus Romanis sociali bello, Nicomeden Bithynia, Ariobarzanem Cappadocia expulsi: Græciam insulasque omnes, excepto Rhodo, occupauit: Ciues Romanos tota Asia negotiantes, nocte vna occidendos curauit. Q. Op-pium Proconsulem, & Apuleium legatum in vincula coniecit: sed à Sylla apud Dardanum fufus, cum L. Lucullo apud Cyzicum cōgressus, tanta suorum clade superatus est, vt rebus suis diffidens, ad Tigranem Armeniæ regem confugerit: cuius ope cum bellum instaurasset, à Pompeio omnibus prorsus viribus est exutus, tandemque à Pharnace filio in regia obsessus, veneno vitam abrumpere tentauit. Verum cum ea via parum proficeret, quòd corpus multis antea antidotis aduersus venena firmauisset, immisum percussorē Gallum, auctoritate vultus eius territum reuocauit, & in eadem suam manum trepidantis adiuuit. Hic Mithridates arguitur maximæ crudelitatis: nam Laodicem coniugem & sororē, præterea matrem, fratremque, ac tres filios impuberes, totidemque filias interfecit.

Mithridates alius, Bruti epistolas collegit, quæ impressæ sunt ab Aldo.

Mithridates, filius Gazabar, 1. Esd. 1.

Mithridates, Arfaces, Parthorum rex, Olympiade 139.

Mithridates, rex Pergami. Olymp. 183.

Mithridates, Hiberus, Parthorum rex, Olymp. 203.

Mithridates, Armeniæ rex. Olymp. 206.

Mitylene, nes, & Mitylenæ, arum, vrbs maxima in Lesbo iuxta Methymnam: à cuius nomine nūc omnis insula Mitylene appellatur: in qua fuerunt olim duæ nobilissimæ ciuitates, hæc

videlicet & Methymna. Hanc eandem insulam pridem Lesbum dictam volunt, ab urbis nomine, quæ in ea potentissima fuit. Dicta Mitylene, Diod. lib. 4. à Mitylene Macari filia. Hæc nunc Mitallinum dicitur, urbs clara Pitaco ex septem sapientibus vno, & Alceo poëta, & Antimenide fratre eius, & Diophane oratore, & Theophane rerum scriptore, qui Magno Pompeio admodum familiaris fuit. De hac scribit Vitruvius lib. 1. quod magnificenter & eleganter ædificata fuerit, sed non prudenter posita: in qua Auster cum flat, homines ægrotant: cum Corus, tussiuunt, cum Septentrio, restituantur in salubritatem. Mitylene, Stephan.) quanquam prima per 2, secunda per 1, apud eum scribitur) à Mitylene Macaris (sic enim legendum videtur, non Cæsaris) aut Pelopis filia, vel à Mityle conditore, vel à Mytone Neptuni aut Mitylenes filio, proximo continenti abest quinquaginta septem millia passus. Act. 20. In hac insula nullus omnino, post aduentum eò D. Pauli serpens visus est.

Mityls, vir quidam, cuius statua eum, à quo interfectus fuerat Mityls, collapsa oppressit. Aristot. cap. 10. de poëtica.

Mitterim, insula ultra Britanniam, sex dierum navigatione, vt lib. 4. Plin. scribit. In ea candidum plumbum prouenit.

Mizraim. Vide MEZRAIM.

M N

Mnas, pirata, qui temporibus Pompeij oram Italię proditoria classe infestabat. Plut. in Ant. Mnasirtheus, Pictor fuit non ignobilis, patria Sicyonius, cuius meminit Plin. lib. 3. 5. cap. 11.

Mnasirium, locus est in Rhodo insula non procul à Lyndo oppido. Strab. lib. 14.

Mnemofyne, Nympha Pieria, quæ Ioui nouem Musas peperit, Hesiodus in Theogonia, Latine Memoriam interpretari possumus: quam ideo Musarum matrem fingunt poëtæ, quod omnium sciëtiarum thesaurus memoriæ beneficio & acquiratur & conseruetur.

Mnesarchus, inter principes philosophorum Ciceroni numeratur, Academ. quæst. lib. 4.

Mnesimachus, poëta comicus, cuius tres fabulæ enumerantur à Suida.

Mnason, Elatensium tyrannus fuit, qui pro duodecim diebus, dedit Asclepiodoro pictori, in singulos mnas trecenas: idemque Theonmesto, in singulos heroinias mnas centum Plin. libr. 35. cap. 16.

Mnester, Agrippinæ, quæ Neronis iussu interfecta est, libertus. Is, Agrippina à satellitibus Neronis interempta ferro se transfixit: incertum charitate in patronam, an metu exitij. Cornel. Tacit. lib. 14.

Mnestheus, nomen proprium viri Troiani. De quo Virgil.

Mnestheumque vocat, &c.

Is ab Assaraco rege originem traxit, vt idem Virgil. auctor est 12.

Et genus Assaraci Mnestheus.

Nonnunquam verò causa metri additur e post m, Mnestheus. Virg. 10. Æneid.

Nec Clycio genitore minor, nec fratre Mnestheo.
Nec aliter potest stare versus, vt annotauit Seruius.

Mnestheus, qui & Peteo, xi. Atheniensium rex, anno ante Romam conditam 450.

Mneus Suida, bos Soli sacer: quem Heliopolitæ pro Deo colebant, in sepro eum nutientes. Strab. lib. 17.

M O

Moab, filius Loth ex filia sua maiore. Genes. 19. A quo urbs Arabia (quæ aliàs, vt Euseb. refert, Areopolis dicitur) & regio nomen acceperunt, Isa. 11. Est & regnum filiorum Lot ad Orientem Iudææ situm, proximum mari mortuo & Iordani. Est præterea nomen regis, 1. Reg. 12. & 20. 1. Paral. 4. Lat. de patre: quoniam de patre eum filia concepit.

Moadia, nomen viri, 2. Esd. 12. Lat. solennitas, vel festiuitas Domini, siue adornatio vel testimonium aut foedus Domini, vel transitus Domini.

Moba, pars Arabiæ, pro Moaba: vnde Mobeni & Moabites. Steph. Vide MOAB.

Mobonnai, nomen viri, 2. Reg. 23. Lat. filius vel filiatio, siue ædificatio, aut intellectus vel intellectio.

Mocarus, parua regio Thraciæ. Steph.

Mocata, urbs Bithyniæ. Steph.

Mochona, ciuitas. 2. Esd. 11. Lat. basis vel sustentaculum, aut præparatio.

Mochori, pater Ozi. 1. Paral. 9. Lat. venditio, vel cognitio.

Mocle, vicus Phrygiæ. Incolæ, Mocleni. Steph. Modestinus, alias Herennius, iuriconsultus, Alexandri Aug. temporibus.

Modestus, consul cum Arintheo, anno ab urbe 1125.

Modin, ciuitatis nomen in monte sitæ, vt videtur Baala, super torrenti qui apud Secronam effunditur, patria Machabæorum, vbi est eorum memorabilis sepultura, septem pyramides ex quadrata mole surgentes. 1. Machab. 2.

Modona. Vide METHON.

Mœcenas, vir quidam fuit Augusti temporibus potens, qui omnium primus in urbe calentium aquarum natoria struxisse fertur. De hoc historici & Poëtæ plura. Interea illud est adnotandum Mœcenatis nomen per se scribi in Græcis exemplaribus, etiam & malint alij, quod marmora comprobant peruerusta. Cæl. lib. 12. cap. 16.

Mœmagus, Ptolemæo, Galliæ urbs: hodie *Nemours*.

Mœnus, Germaniæ fluius in Rhenum fluens Pompo. li. 3. Huius fluij meminit & Tacitus.

Mœragetes, Iupiter dictus est, quod quæ à Parcibus morta

mortalibus destinata sunt, non ignoret. Paulanias auctor est in templo Apollinis simulachra duarum Parcarum fuisse, Iouemque pro terra asituisse, cognomēto *μοιογενέτην*, & eodē cognomine ibi Apollinem fuisse, Palæph.

Mœris, veneticus. describitur Virgilio in Bucol. Itē est insula in mari Lycio, de qua Pin. lib. 5. c. 31. Fuit & rex Ægyptiorū, cuius opus est lacus inter Arsinoichem & Memphisem manu factus, circuitu cccci. pass. qui ab illo Mœridis lacus appellatur. Plin. li. 5. c. 9.

Mœlia, Europæ prouincia, quæ Pannoniæ iungitur, ad Pontū vsque cum Danubio decurrens. In Mœlia Asiatica sunt Dardani, Mœsi, & Triballi, Pontōque contermini Scythæ. Hæc tamen à multis per y scribitur Mysia. Vide infra & supra MESIA.

Moga, primum dicebatur, quæ postea Cappodocia, nūc autem Cæsarea à Cæsare, vt refert Ioseph. & supra dictum est in Cæsarea.

Moguntia Metropolitica Germaniæ ciuitatū præcipua, Ptolemæo Neouagus, nomen sortitur à Mogano fluuio. Hanc Troianus quidam Mogūtius condidisse fertur. Olim hinc Romanorū munimenta fuerunt cōtra Alemānos ad ipsam Rheni ripam: Mogūtia vetus paulò remotior à Rheno fuit, quemadmodum adhuc ruinę testatur. In loco admodū amœno iacet, vbi Mœnus fluuius, quæ alij Moganum vocat, ex Fræconia descendēs, Rheno commiscetur. Agrum habet ab vtraq; Rheni ripa fecundū, & præstantissimo vino luxuriantē. Magna est, bene munita, populosa ea parte quæ Rhenus aluit, immēsa lōgitudinis. Aedes amplissimæ sunt Romanorū more. Nulla est in Rheni tractu ciuitas quæ plura quàm Mogūtia, antiquitatis monumenta ostendat. Archiepiscopū ex vii. Viratus ordine dominum agnoscit. Academiā habet. Huic urbi artis Typographicæ inuentio deberur, circa annum 1450.

Moguntia, oppidum Transalpinæ Galliæ. Vulgò *Maintz*, ad Rhenum, *Maience sur le Rhin*.

Mogus, Samotis filius, apud Gallos regnavit sub annum à diluuiō 330.

Mohola, nomē viri. 1. Par. 7. lat. chorus vel cithara, siue infirmitas: aut Syriacè, venia.

Moholi, filius Merari filij Leui. Exod. 6. lat. idem signif. quod Mohola.

Molada, ciuitas, quæ in tribu tam Iudæ, quam Simeonis reperitur, Iosue 15. & 19. 1. Par. 4. lat. natiuitas, vel generatio.

Molæ, Dææ, quædam antiquitus dictæ sunt, filia Martis, de nomine Molarum appellatæ, quod Mars vt molis fruges, sic bellis homines frangat & comminuat. De his meminit Gellius, quas in Romanis comprecationibus nominari solitas esse Molas Martis scribit.

Molathi, siue Molathites, 1. Regum 18. 2. Regum 21. idem signif. quod Mohola.

Molo, orator Alabādenis, qui Rhodi claruit Cic.

ætate. Plut. in vita Cic. & Strab. lib. 14. Moloch, idōlum Ammonitarum, cui filios proprios immolabant Israelitæ. 4. Reg. 23. Act. 7. quod & Melchom dicitur. lat. regnans, aut cōfiliarius.

Molochath, flumen. Vide MVLVCHA.

Molchom, filius Saharim ex Hodes vxore, 1. Par. 8. lat. rex vel consiliarius eorum.

Molid, filius Abisur filij Semei filij Onam, 1. Par. 2. lat. generatio, vel natiuitas, aut circuncisio manus.

Molio, Iupiter dictus est ab hospite quodā Molione.

Molorcus, pastor feniculus in agro Cleoneo; qui Herculem illac iter facientem comiter hospitio suscepit. Cuius beneficij gratiam vt hospitium repēderet Hercules, leonem Nemeæum interfecit, qui circumiectam regionem latissimè deuastabat. Huic feni sacra solennia instituta, quæ Molochea dicebantur.

Molossia, pars Epiri, à Molosso Pyrrhi & Andromaches filio nominata, quæ postea Helenus, de nomine Chaonis fratris sui, quem in venatione imprudens occiderat, Chaoniam appellauit. Hinc Molossus, s. s. sum. Hæc regio præstantissimos educabat canes, qui & eodem quo gens ipsa, vocabulo Molossi dicebantur. Hos canes, poëtæ fabulantur originē traxisse à canē aneo, à Vulcano fabricato, quem ille Ioui, Iupiter Europæ, Europa Procridi, Procris Cephalo dono dedit. Iulius Pollux li. 5. c. 5.

Molossus, pes dictus est ab eius patrię saltatione. Vel quod eo metri genere odas, in templo Iouis ad laudem canere consueuerunt ad memoriam Molossi filij Pyrrhi & Andromaches: à quo postea festa Molossia sunt dicta. Vel, vt alij volunt, quod Molossi, id est, Thessali ad bellum procedentes, huius modulata compositione utebantur, constat autem tribus longis, vt Aeneas.

Molus, vxorem habuit Siden, Mentauri filium, & nomen dedit insulæ. Steph. in SIDA.

Molucha. Vide MVLVCHA.

Molus, Hom. vir Cretensis, Merionis aurigæ & Idomenei pater.

Molybdana, urbs Mestianorum. Steph.

Molycria, urbs Aetoliæ. Str. libro 10. Hinc Molycrius, Molycrius, Molycrius, Molycria, Molycrias. Steph. Vide RAION.

Molyndea, urbs Lyciæ, à Molyndeo: Gentile, Molyndaus. Steph.

Molyris Aristoteli locusta genus, quæ frumenta depopulatur.

Molys, urbs Libyæ: vnde Molytes & Molyates. Steph.

Mombaza insulare oppidum, elegās ac nitidum in sinibus Africa: Quod Christiani anno 1505, vi occuparunt. Cum enim Fraciscus Dalmaida nauigaturus in Indiam, tributum ab Oppidanis, regis Lusitaniæ nomine exigeret,

Afri verò armata manu recusarent, id circo Christiani oppidum deuastantes totum exuferunt: quod nūc ab Afris restauratum & pristino nitore redditum aiunt. Theatr. vrb.

Momemphis, vrbs Ægypti: vnde Momemphitis præfectura. Steph.

Momus, deus quidam à poetis fingitur, Nocte matre, vt inquit Hesiodus, ac Sōno patre progenitus: cuius naturæ proprium esse ferunt, ipsum quidem nihil operis edere, sed aliorum deorum opera curiosis oculis conspiciari, & si quid est omissum, aut perperam factum, id summā cum libertate carere: vnde & nomen accepit. Nam *μῶμος* Græcè, reprehensionem sonat. Vide de eo fabulam apud Lucianū Dialogo de sectis. Vide prouerbium, Momo satisfacere.

Mona, insula, inter Angliam & Hiberniam sita, vt Ptolemæus, Cæsar & Plinius eam describunt. Mōna, geminato nn. Xyphilinō in Nerua. Hæc olim Druidū sedes fuit, Tacito auctore. Hodie incolis Britannis, qui austram linguā retinent, *Mon* vocatur: Angli verò Saxonica lingua imbuti, *Anglesey* vocant, teste H. Lhuydo & Lælando. Hæc insula angusto vado tantum à Britaniæ continēte disiuncta conspiciuntur: ex quo quis fortasse, hunc non esse Cæsarum Monā, quam medio cursu inter Britaniā & Hiberniam statuit, possit suspicari: sed potius eam quam Anglo Saxones hodie *Man* nominant, de qua vide MONAŌEDA.

Monabæ, vrbs Isauriæ: Gentile, Monabates. Stephanus.

Monacrīs, Arcadiæ mons, quasi solus vertex, siue sola summitas, Tortelius.

Monacū, Germanicè *Munchen*, Ptolemæo Abadiacū: vrbs præclarissima Bauariæ, iuxta Isaurum fluuium sita. Habet amœnum situm, & arcem in plano ornatissimam, Ducum Bauariæ sedem. Auentinus.

Monæsis, Parthorum rex quidam, de quo Hora. 3. Carm. Ode. 6.

Monacæda, Prol. lib. 2. cap. 2. insula iuxta Orientalem plagam Hybernæ: alio nomine Monarina dicta.

Monasterium Germaniæ superioris apud Francos oppidū: de cuius origine & episcopatu hæc Mūsterns in Cosmographia: Carolus magnus tertiam Episcopalem Ecclesiam erexit in mediterraneis Saxoniz, nūc Vvestphaliæ in Myningode, loco qui postea ab insigni ibi fundato Monasterio, Monasteriū denominatus est: ita vt paulatim abolito veteri vocabulo, inceperit dici Ciuitas & Ecclesia Monasteriensis, quod nomen præualuit in hodiernū vsque diem. Hæc vrbs anno 1533. maximā cladem ab Anabaptistis accepit, qui eam ciuibus expulsi inuasērūt, Regēque ex eorum colluue creato, vrbem contra eius Episcopum, Archiepiscopum Coloniesem & ducem Cli-

uenssem, qui illam valido exercitu obsederāt, per annum quasi tenuerunt. Sed Episcopus tandem cum suis superior factus iustum supplicium de Anabaptistis, & Rege illorum, sumpsit.

Moneſio, ære à Vulcano fabricatus canis Cephalii. Poll. 5.

Moneta, Iunonis cognomētum apud Romanos, à monendo impositum. Cicero primo de Diuinatione. Nam cum vrbs maximo terræ motu concuteretur, nec quisquam nosset qua victima id mali posset expiari, vox ex Iunonis templo audita est, quæ sacerdotes monuit, siue grauida terræ motum esse procurandum. Plutarch. Liu.

Monerium, oppidum Iapodum prope Istriam. Stra. libr. 7.

Moluccæ Oceani Orientalis iuxta Indiam Insulæ circulo æquinoctiali qui eas interfecat proximè adhærentes, ob maximam Aromatum copiam, quam per totum terrarum orbem transferūt, celebres: sunt quinque, nempe Tarenate, Tidore, Motir, Machian & Bachian: auicula Manucodiatta (quam nos paradyfi auem vocamus) nobiles.

Monna, insula Britaniæ proxima. Tacitus de Sue. Paulino. Est & eius nominis insula in Rheno fluuio Phrysiæ proxima.

Monodos, Prusiæ filius, qui dentium loco os vnū cōtinuum habuit, *ὀδὸς* enim dens: vnde Monodos, quasi vnicus dens: quemadmodū Pyrrhum Epirotarum regem habuisse Plinius & Plutar. referunt.

Monæcus, portus & statio Liguriæ, paucarum nauium capax, ab Albinga oppido distans stadiis quadringentis & octoginta. Nomen ab Herculis æde accepisse putatur, quod is in ea solus coleretur, quasi *μόνος ἡγεμῶνος οἶκος* Arcem habet munitissimam, non procul à Nicea, quam hodie Itali vocāt *Monicho*. Dicitur portus Herculis, quia (teste Seruio) pulsus aliis, illic Hercules solus habitauit, vel quod in eius templo alius deorum non colitur. A Monæci porru vsque in Tusciam vniuersum litus continuum omnino sine portu est, exceptis quibusdam paruis stationibus ad iactandas anchoras.

Monogissa, locus mutilus est in Steph. Hinc Diana Monogissena, cui tēplum Dædalus extruxit. Megissa enim lingua Carum lapidem sonat. Nūc verò crustaceis & molles lapides, Gissa nominamus. Steph.

Monomeri, Populi sunt apud vltimas Oriētisteras, singulis cruribus saltatim curretes viuacissimæ pernicitatis. Gellius lib. 9. cap. 4.

Monophaga, erāt sacra apud Æginēses, quæ copiose describūtur à Plut. in quæstionibus Græcis, & Athenæo.

Monosceli, homines Indici singuli cruribus. *σκέλος* enim crus dicitur: qui & Sciapodes vocantur,

vocantur, quod in maiore æstu humi iacentes *σκιάπῶδες*, hoc est, umbra pedis se protegant. Plib. 7. cap. 2.

Monothelitæ, hæretici quidā, qui duas in Christo voluntates negabant, diuinam scilicet & humanam, quum tamen res aliter se habeat. Contra hos celebrata est sexta synodus, anno salutis 1035. Princeps sectæ fuit Sergius præsul Constantinopolitanus. Author Paul. Diac. de gestis Longob.

Mons Ferratus, regio Italia, cuius fines sunt, hinc Padus, inde Apennius & Tartarus amnis ex superiore parte, montes proximi Moncalerio, vbi Pedemontium incipit.

Montpeſſulanus, Galliaz Narbonensis oppidum, vulgò, *Montpeſſier*, in agro admodum fertili positū decē. miliaribus à mari mediterraneo distat. Episcopatu & Academia celebratur: in qua olim Iurisprudentiæ, nūc Medicinæ florent studia. Amplissimo Medicorū collegio decoratur, quod ab Urbano pōtifice Romano fundatum est, & copiosis ornatū redditibus.

Mons sanctus. Vide PENTRIS.

Mons Iouis in Hispania, nunc *Monim*, dicitur. Eius partem occidenti aduersam, eminentia cautum, quæ inter exigua spatia vt gradus subinde conſurgunt, Scalas arabalis appellant. Pompon. Mela lib. 2. cap. 6.

Mothaburum, castellum munitissimum in Germania, à Basano Sicamborum rege constructum, Olymp. 131.

Montanus, poëta quidam, Ouid. 4. de Ponto, Elegia 16.

Montanus, hæreticus quidam, sub annum Christi 173. Eusebius libro quinto capite 16. histo. eccles.

Montanus, alius hæreticus, sub annum salutis 254. à quo Montani, qui & Cathari. Euseb. lib. 6. cap. 34.

Montes, Hannoniæ Belgij prouinciæ vrbs potens & ampla, in colles asturgens & vallibus depressa virorum & adium frequētia ad maximum numerum locupletata, natura & propugnaculis munitissima, Sagariam exercens negotiationem. Vulgò, *Monts en Hainant*.

Monycha, chæ, vel Monica, nomen matris diui Augustini, cuius vitæ sanctimoniam & ipse diuus Augustinus & Mapheus Vegius Laudensis vates literis mandauere.

Monychia, apud Steph. Munichia legendum videtur. Vide MVNICHIA.

Monychus Centaurorum fortissimus, corporis robore iam tantum pollens, vt vel procerissimas arbores humo euelleret, & pro telis in hostes vteretur. ductum est autem hoc nomen à Græco *μόνος*, quod perinde est, ac si Latinè solungulum dicas. Hoc autem proprium equorum est epitheton, qui vnica, eaq; solida vngula pedes habent calceatos. Quo fit, vt & Centauris tribuatur, quibus poëta-

rum fabulæ equinos tribuerunt pedes.

Monyma, Mithridatis vxor, quæ in desperatione rerum profligatarum, detractum è capite diadema, illud collo circumligasse traditur, seseque suspendisse: & cum corporis pondere laqueus ille diruptus esset, dixisse. Execrandum diadema, neque in tam tristi ministerio mihi profuisti: mōxque cum semper illud humi abiectum insputasset, eunucho regio iugulandam sese obtulisse Plutarch. in Lucullo.

Monymus, Corinthij cuiusdam trapezita seruus qui cum philosophiæ amore teneretur, ceperetque maximè operam dare Diogeni, neque tamen hoc à domino posset impetrare, simulata insania monetam cepit spargere, eoque modo dimissus, ad philosophiam se conuertit, Diogenemque securus est. Laert.

Moos filius Ram primogeniti Ierameel. 1. Paral. 2. Lat. lignum, vel ligneus, siue consiliarius.

Mophim, filius Benjamin. Genes. 46. Lat. ex ore, vel cooperimenta.

Mophis, rex India, ab Alexandro Magno deuctus.

Mopſi focus, locus Ciliciæ iuxta Pyramum fluuium à Mopſo vate: Ciuis, Mopſceates. Stephanus.

Mopſion, ciuitas Pelasgitidis regionis Theſſaliaz. Strab. lib. 9. Gentile, Mopſius.

Mopſistia, vrbs Ciliciæ, à Mopſo condita.

Mopſocrenæ, vrbs in Cilicia, à Mopſo condita.

Mopſopia, Arica regio, à Mopſo rege sic dicta, Strabo.

Mopſos, liberum Ciliciæ oppidum ad Pyramum fluuium situm, Plin. lib. 5. cap. 27. Strabo lib. 14.

μὸψος vocat.

Mopſus, vates Theſſalus, Ampyci & Chloridis filius vnus ex Argonautis Hyginus Fab. poet. c. 14. Fuit & alius eiusdem nominis, Apollinis & Mantus filius, à quo Colophonē conditam voluit. Hic cum in Calchantem vatem incidisset, de artis peritia cum eo certauit, victorque euasit. Quam rē tam agrè tulit Calchas, vt ex dolore, ægritudine contracta, vitam finierit. Vide CALCHAS.

Moraſti, vicus contra orientem Eletheropoles, patria Michææ Prophetæ. Ierem. 26.

Moraſthites, idem. Lat. hæres vel paupertas aut de paupertate, vel de hereditate.

Moraui, regio Germaniæ, nunc regno Bohemico adiuncta, hanc veteres Marcomanniam vocabant, quia fines Germaniæ, qua Danubio in Pannoniam pergitur, terminabat. Nam Germanis *Mark* limes dicitur, atq; inde Marcomanni limitum finiumq; accolæ appellati. De quibus Arrianus in commemoratione Germaniæ: Earum Gentium, inquit, postremi sunt Quadi ac Marcomanni, &c. Hodie quoniam Moraui circumscriptos Moraui fluuius habet fines ab eodē fluuius incola Moraui, &

ipsa regio Morauia appellatur. Eam nunc tribus e partibus limitant iuga montium, sylvarum saltusque, & fluij, ab Oriente videlicet ab Hungaris, ab Occidente a Boëmis, ab Aquilone a Slesitis. Nam a meridie Austriam versus plana est a qua dirimitur Thaysa flumine intermedio. Fluiuis multis decoratur. In agris numismata M. Antonini, Commodiq; & aliorum nonnullorum Cæsarum, tam aurea quam argentea reperiuntur, quæ fidem bellorum cum Marcomannis olim in Morauia gestorum manifestâ facere videntur. Thus & Myrrha ibi inuenitur vno tantum in loco, non ex arbore defudante, vt alibi, lecta, sed è solo terræ erura. Regionis positio quatenus interius patet, campestris est: campi que sunt molli & pingui solo, ideòque segetibus valde idonei, sicut colles vinetis, propter terrâ vineis magis quam in Boëmia amicarum. Culta verò tota, cultoribusque adeo referta est, vt nullum gregibus armentorum, quæ nisi in solitudinibus còmodè pasci queunt, locum reliquerit. Bohemica lingua Morauia vruntur. Dubrauius & Æneid. Siluius in hist. Bohem.

Mordiaum, ciuitas Pifidiæ, Apollonia postea dicta. Steph.

Morgentium, vrbs Italiæ: vocatur etiam Morgentina: Gentile, Morgentinus & Morgites. Steph.

Morges in Italia regnavit sub annum mundi 2349.

Morgina, vrbs Siculorum: Gentile, Morginæus Stephan.

Motia, collis, i. Par. 3, qui Terra visionis, Gen. 22. dicitur, a latere montis Sion. Lat. amaritudo vel myrrha Domini, aut potius doctrina siue timor Domini, siue dominatio Domini.

Morici, populi Indiæ, ligneas domos habitantes, Stephan.

Morcus, est fluiuis ab Alpibus defuës, vnus eorum qui a Pado excipiuntur. Plin. lib. 3. c. 16.

Morini, populi inter Belgas ad Oceanum Britannicum, Caleribus & Neruiis vicini, quorum oppidum mediterraneum, Ptol. teste, fuit Tarruanna, etiam hodie nomen retinës. Hi a Virgilio 8. Æneid. extremi hominum appellantur, quod (vt iam diximus) Oceano sint proximi, breuissimisque ab eis, vel ipso Cæsare teste, in Britanniam sit traiectus.

Moriseni, Thraciæ populi circa Ponti littora incolentes: Plin. lib. 4. cap. 11.

Morpheus, Somni minister, qui (vt in fabulis est) iussu domini quoscunque vultus hominum fingit, verba ipsa, mores item & gestus imitans. Ouid. lib. 11. Metam.

Morpho, apud Lacedæmonios Venus dicta est, ἄμορφος, id est, a forma. Huius simulachro Tyndarus pedicas imposuit, non quod Venerem vixerit, vt deæ in filias opprobria vlcisceretur, quod nonnulli putarunt: sed vt

per illas denotaret, mulieres domi manere debere maritorum dicto audientes. Palæph. li. 2.

Morta, vna ex Parcibus quod qui nascuntur ante tempus, vel post tempus, quasi monstra habeantur. Parcibus autem, Latini Nonam, Decimam & Mortam vocitarunt. Vide PARCÆ.

Mortuum mare, sic dicitur, quia nihil viuum gignit, Lacus est Syriæ in prouincia Pentapoli, qui nihil præter bitumen gignit, nihil in eo graue submergitur. Ideò Asphaltus vocatur, quod omnia in eo tuta sint.

Morylij, Macedoniae populi in occasum vergentes, iuxta Allatenfes & Lyncestas. Plinius lib. 4. cap. 10.

Morychus, cognomen Bacchi apud Siculos: cuius faciem vindemiæ tempore musto & recentibus ficis oblinere consueuerunt, Eras. in prouerb. Morycho stultior.

Mosa, filius Caleb ex Ephra concubina, i. Par. 2. filius Zamri filij Ioada, i. Par. 8. Lat. Azymum, aut inuentus, vel exitus, siue exprimens, vel emungens.

Mosa, i. Par. 8. filius Saharaim ex Hodis vxore. Lat. Onus, siue assumptio, vel prophetia aliquando translatiue, vel aquarum eleuatio.

Mosa, vulgò *la Meuse*, fluiuis insignis Galliarum Belgicarum, ex Vogeso monte, non procul a Lingonum finibus profuens, & per Eburonum, Menapiorum, ac Sicambrorum agrum labens, tandemque in finibus Batavorum accepto Rheno in Oceano se exonerans. Plin. lib. 4. cap. 14. & 15. Tacitus lib. 2. & 20. & Cæsar. de bello Gall.

Moschi, populi Asiæ, Albanis & Iberis finitimi: a quibus pars Tauri montis in Septentrionem declinans, Moschij nomen accepit. Plin. lib. 5. cap. 27. & lib. 6. cap. 10.

Moschus, regio Asiatica, prope Phasim fluiuum tripartita: vnam Colchi, alteram Hiberes, & tertiam Armenij inhabitant.

Moschus, grammaticus & poeta Syracusanus, Aristarchi familiaris: hic secundus a Theocrito scripsit carmen Bucolicum. Suid.

Moschus, fluiuis, nunc vulgò *Morava*.

Moscovia seu Sotius Russia hodie appellatur vniuersum imperium magni Ducis Moscouiæ, quo mari glaciali a Septentrione terminatur, ab Oriente, Tartaros, a Meridie Turcas & Polonos, ab Occidente verò Liunos & Suetiæ regem: vicinos habet. Huius omnes Regiones singulatim describit Sigismundus baro ab Herbestain, in Moscouitica historia, apud quæ multa de Religione, ritu viuendiq; more totius gætis, quæ magis seruitute quam libertate gaudet. Omnes se principis seruos farentur. Rarò illi est quies: nam aut bellum Lithuanis, aut Liouoniensibus, aut Tartaris infert, aut si nullum bellum gerit, præsidia collocat circa Tanaim & Occam fluiuos ad reprimendas Tartarorum prædationes Tunicas oblongas, sine

sine plicis, manicis strictioribus, Hungarorum ferè more gestant Moscouitæ. Ocreas ferè rubras easque breuiore, vt quæ genua non attingant soleasque ferreis clauiculis munitas habent. Ventrè nequaquam, sed fœmora cingunt, atque adeò pube tenus, quo magis promineat venter, cingulum dimittunt. Iustitiam strenuè exercet in prædones. Furta & homicidia raro capitali pœna puniuntur. Monetam argenteam habet non rotunda, sed oblonga & ovali quodammodo forma. Pellibus nobilibus ac preciosissimis, quæ hinc per totam Europam exportantur, regio abundat: & vbique ferè syluosa est.

Mosella, fluiuis qui circa fines Lingonum in Celtis oriens, Metensem ac Treuirenses vrbes præterfluit. Tacit. li. 11. Gallicè *Moselle*.

Mosera, nomen mortis vbi Aaron mortuus est & sepultus. Deut. 10. qui Hor. Num. 20. & Moseroth, Num. 33. dicitur. Lat. eruditio siue disciplina, aut vinculum: vel Syriacè datio, siue traditio.

Moseroth, locus in quo castrametati sunt filij Israel profecti de Hesmona, Num. 33. Eadem quæ Mosera dicitur.

Moses, i. attractus, vel assumptus, subaudi de aquis, vt Exod. 2. 10. legitur, filius Amram filij Cath filij Leui, i. Par. 6. & 23. Act. 13. 20. nomen inlyti Iudæorum ducis. Vir sapientissimus, primus cuiusuis hominis vetustissimi Hebræorum vitas conscripsit: ciuilem, atque actiuum viuendi modum historica narratione docuit. Hoc igitur, quod Plin. lib. 11. scripsit, ridiculum est, videlicet, Pherecydem Syrum profam orationem condere primum instituisse tempore Cyri regis. Nam Pherecydes multo posterior Mose fuit, vt ait Euseb. lib. 11. de præpar. Euang. Magus Hebræorum imperator fuit Moyses: qui cum ex Ægypto Israelitas in patriam terram reduceret, statim atque mare rubrum diuinitus cedentibus aquis, transgressus est, diuino afflatus numine, carmen hexametrum inuenit, quod in laudem Dei, gratiarumque actionem edidit. Ioseph. lib. 1. Antiq. Instrumenta bellica dicitur inuenisse, Ioseph. ibid. lib. 2. Literasque, quas inueniat, Iudæis tradidit. Euseb. li. 8. & 10. de præp. Euang. quas tamè Philo Iud. ad Abraham refert. Mortuus est Moyses in monte Abarim: & non apparuit, nec inuentus est eius corpus, quod sepeliuit Dominus angelorum ministerio, quod ideò factum esse autumant Hebræi, ne eum ipsi pro Deo colerent, quia proni ad idololatriam erant. Comest. in ca. 24. Deut.

Moses, patruus Orcanis regis Turcarum Calepini filij, quia eundem Orcanem suæ fidei commissum & interfecit, & regno spoliavit.

Moses, Æthiops quidam, qui vbi multa furta commisset, tandem in solitudinem se contulit, vbi 75. annos vixit, cellulam quædam annis se-

ptem nusquam egressus.

Mosobab, nomen principis i. Paralipomenon 4. lat. reuersus, aut auersus, vel conuersus.

Mosoch, filius Iaphet, Genes. 10. Ab hoc Cappadoces originem traxerunt. Ezech. 27. Filius item Aran, i. Par. 1. qui Genes. 10. dicitur Mes. lat. attrahens, vel prolongans, aut vallans, vel sepiens.

Mosollam, pater Salo. i. Paralipomen. 3. 5. 8. 9. Prepositus instauratoribus templi. 2. Paralipomen. 34. lat. pacificus, siue perfectus aut retribuens, vel parabola, siue potestas eorum.

Mosollamith, filius Emmer. i. Par. 9. lat. pacifica, siue perfecta, aut retribuens, vel parabola mortis, aut dominium mortis.

Mosollamoth, pater Barachia principis. 2. Paral. 28. Dicitur & Moseus. Moiseusque, lat. pacificatio, aut perfectio, siue retributio, aut parabola vel dominium mortis.

Mosylon, promontorium & Emporium Aethiopiæ. Steph.

Mosyni, vel Mosynæci, populi Asiæ versus Septentrionem qui (vt Pomponius lib. 11. refert) turres ligneas subeunt, notis corpus omne persignat, in propatulo vescuntur, promiscuè concumbunt, & palam reges deligunt, vinculisque arctissima custodia tenent. Stephanus a domiciliis quæ habitant, dictos scribit: possessiuum, Mosynæcius.

Motho, vicus Arabiæ, in quo Antigonus Macedo a Rhabilo rege Arabum occisus est. Significat autem Arabum lingua locum mortis incolæ, Motheni. Strabo.

Motieni, parua regio Iberiæ colonia a Romanis deducta, Phlegon Murienum vocat: Gentile, Motienus. Steph.

Motye, vrbs Siciliae, a Motya muliere, quæ Herculi prodidit illos, qui boues eius abegerant. Philistus maritimum Siciliae castellum esse scribit: Gentile, Motylæus. Steph.

Motylæ, castellum Siciliae iuxta Motyem. Gentile, Motylæus.

Moyes. Vide MOSES.

Mozel nomen regionis. Ezech. 27. lat. ambulans, vel vadens.

M V

Mucillus, vrbs Cappadociæ. Steph.

Mugius, cognomen Romani cuiusdam, a frequenti murmuratione, a quo Mugiola porta, cui ipse aliquando præfuit, nominata est. Vide MUGONIA.

Mugonia, porta Romæ, a mugitu, quod per eam venale pecus intraret. Hæc & Trigoniam appellata est, hoc est, trium angulorum.

Mulciber, Mulciberis, & per syncopem Mulciberis (est enim tertij ordinis, non secundij) idem qui Vulcanus, deus ignis præses, a mulcèdo dicitur, quod ignis omnia mulceat, id est molliat, vincat ac domet. Apud Ciceronem lib. 2. Tuscul. ex vetusto aliquo poeta legitur genitiuus

Mulcibri secundæ declinationis , & trium syl-
labarũ, Iouisque numen Mulcibri adsciuit ma-
nus. Donatus putat Vulcanum Mulciberem
dictum à mutilando ; quòd claudus à poeris
singatur , & mutilatus. Fuit enim Mulciber
Iouis ex Iunone filius, quem cum parentes in-
felicissima forma esse vidissent , ex cœlo in
Lemna insulam præcipitarunt : ex qua sui-
na intorto pede fertur claudicationem con-
traxisse. Homerus fingit eum à Ioue idè præ-
cipitatum , quod Iunonẽ matrem ex eius ira-
ti manibus eripere conaretur.
Muliadas, fluuius Hispaniæ, post Tagum fluens.
Strabo.
Mulucha , fluuius Numidiam à Mauritania diri-
mens. Strab. lib. 19. Plin. lib. cap. 2.
Mumastis , vrbs Cariæ : Ciuis, Mumastites. Ste-
phanus.
Mummus, vir Romanus, qui Corinthum urbem
Achaïæ nobilissimam euertit, vnde Achaici
cognomen tulit.
Munda, oppidum Hispaniæ Bæticæ, memorabi-
li illo prælio inter Cæsarem & Pompeij libe-
ros gesto nobilitatum, quo quidem in præ-
lio tanta vtrinque edita est strages, vt Cæsar
victor, hostes, qui fuga sese in urbem receper-
ant, obsidens, congestis corporibus vallum
extruxerit.
Mundus, adolescens quidam, qui, cum Pauli-
nam Saturnini cuiusdam vxorem, quam de-
peribat, flectere non posset, eam in Iudis tem-
plo, adnitentibus sacerdotibus pecunia, cor-
ruptis, constuprauit. Iosephus libro 18. ca-
p. 10.
Munim, nomen viri. 1. Esd. 2. lat. habitacula, siue
afflicti, aut delinquentes, vel respondent.
Munychia, ciuitas, tumulus est in Cherronesi for-
mam curuatus, ingressum habens augusto
ore à quo murus x. stadiorum longitudine
protendebatur, Athenarum urbem cum Pi-
ræo, duobusque alijs portibus connectens.
Hinc Munychius possessiuum. Fuit item Mu-
nychia, Dianæ cognomen, quæ apud Pygel-
lam, non procul ab Epheso colebatur. Strabo
libro 14.
Munychia, Munychiorum, festa Palladis. Inde
Munychius portus extra Athenas dictus, Hel-
lanico teste, à quodam Munychio rege Pen-
treuclei filio.
Munichiates, Ptolemæo lib. 5. cap. 17. Petraræ
Arabia vrbs, hodie *Medina Talnabi*, vbi Ma-
humeri sepulchrum.
Murcea, dea, quam ita appellarunt, quòd præter
modum faceret hominum murcidum, id est,
desidiosum. Cui contraria erat dea Strenua
quæ faciebat homines strenuos.
Murena, cognomen viri Romæ, ab eo pisce de-
ductum, qui Murena dicitur. Vnde Ciceronis
extat pro Murena oratio.
Murgantia, vrbs in Samnio à P. Decio IIII. con-

sule capta, Liuius.
Murgis, Plinio lib. 3. capit. 1. Bæticæ sinus, à quo
Murgitana regio.
Murita, vir quidam Christianæ religionis defen-
sor acerrimus, qui ab Arianorum principe in
exilium missus, ibidem fame & frigore extin-
ctus extremum diem obiit.
Mureola, Ptol. lib. 2. cap. 15. Pannoniæ superioris
vrbs: vulgò *Moretz*.
Murranus, priscus Latinorum rex, à quo postea
Latini omnes reges Murrani sunt dicti. Ser-
uius.
Murrhanus, fuit quispiam, qui de generis nobili-
tate apud Vergilium gloriabatur.
*Murrhanum hic atanos & auorum antiqua so-
nantem
Nomina, per reges actum genus omne Latinum.
Præcipitem scopulo, atque ingenti turbine saxi
Excudit.*
Mursa, vrbs Ionix, ab Adriano condita : Gen-
tile *Mursæus*. Dicitur etiam Mursum. Ste-
phanus.
Murtius, Auentinus, mons, quòd è lapidibus &
veluti muro constaret. A quo Murtia dea
Venus.
Murtia, tiæ, Veneris cognomentum, à mirtho
arbuscula illi sacra impositum: vnde primùm
Myrtæa dicta est, & deinde corrupto nomi-
ne Murtia. Plin. lib. 15. capit. 29. Ara fuit Romæ
vetus Veneris Myrtææ, quam nunc Mur-
tiam vocant. Festus hanc deam Murceam ap-
pellat, & sub Auentino eam sacellum habuisse
tradit. Murceam autem dictam vult, siue
quòd homines murceos, hoc est ignauos &
inertes redderet, siue quòd Auentinus, sub
quo sacellũ habuit, olim Murcus fuerit appel-
latus.
Musa Antonius, Augusti medicus fuit. Horat. li.
1. epist. ad Vallam. Plin. lib. 19. cap. 8.
Musæ, Iouis & Mnemosynes filix, in Pieria na-
tæ, sedemque habentes in Helicone, qui mons
Bœotix est Phocidi vicinus : à quo Heliconi-
des, & per epenthesim Heliconiades appel-
lantur. Distat autem Helicon non procul à
Parnasso Phocidis monte, æmulus illi & alti-
tudine & ambitu, rupem vt ille saxeam ha-
bens. Quin & Parnassum habitare dicuntur.
Vnde & Parnassides dictæ, vel à Parnasso,
Cleodoræ nymphæ & Neptuni siue Cleopom-
pi filio. Et quoniam Phocidi confinis Aonia
est, etiam Aonides appellantur. Alio etiam no-
mine dicuntur Cithærides, vel Cithæriades, à
Cithærone, Atticæ regionis monte, quem si-
militer Musis sacrum esse dicunt. Corycides
quoque appellatæ sunt, à colle vel antro po-
tius Corycio in Parnasso Delphis proximo.
Pierides item dictæ sunt à Pieria, quæ regio
est Macedoniæ, Emathia antè dicta. Hæc Mu-
sarũ patria, domusque est à nemore ita appella-
ta, cui nomen est Pieris. Vel dictæ sunt Pieri-
des à

des à Piero monte vt ait Festus, aut à Pieria
monte Thraciæ in quo versatus est Orpheus,
aut à Pieria mōte Macedoniæ quemadmodũ
tradunt Græci expositores Hesiodi. Pieriæ itè
dictæ sunt à Pieri & Anippes filiabus quæ cũ
veris Musis aufc sunt decertare, vnde victæ in-
picas mutatæ fuerunt, teste Quidio libro v.
Metam. Pierum etiam vetustissimum poetam
legimus, à quo Græcorum nonnulli Musas
aiunt lepidis carminibus adeò celebratas, vt
ab eo etiam Pieriæ nuncupatæ sint. Alij verò
quod Pierus Macedo à quo mons cognomi-
natus est, cum Thespias profectus esset, pri-
mus nouem Musas statuerit, id quod in Bœo-
ticis scribit Pausanias. Itè dicuntur Thespia-
des, à Thespia oppido Heliconi propinquo.
Item Pegasides & Hippocrenides, ab Helico-
nis pulcherrimo fonte, cuius aquas vocales
fuisse plurimi scripsere Græcorũ : à quibus vt
videtur, Sidoni⁹ loquaces denominat. Ab eo-
dem etiam fonte Aganippides frequenter ap-
pellatæ, quoniam & fons ipse Aganippe co-
gnominatus est. Hunc fontem autem nostri
Cræcam dictionem Hippocrenem imitantes,
fontem Caballinum vocarunt, quòd Pegasus
eo loco saxũ vngula feriens, fontem dicatur
aperuisse. Ilissides quoque & Ilissides Musæ
nuncupatæ sunt ab Atticæ humine Ilissio, vt
in Atticis Pausanias docet: aut ab vrbe Ilisso
vt Steph. existimat. Rursus Musæ Libethrides
vocatæ sunt, à fonte Libethra, Musis sacro, in
ea Thessaliæ earte, quæ Magnesia dicitur. Itè
Pimpleides, seu Pimpleæ, à Pimpla Thraciæ
mōte, vel à fonte Pimplæo in radice eius mō-
tis sito. Item Castalide, à fonte Castalio, in ra-
dicibus Parnassi, Musis sacro, qui à Castalia
Nympha nomen assumpsit. Mnemosynides
item vocatæ sunt à matre earũ Mnemosyne,
quæ est memoria. Pateides quoque vt ait Fe-
stus Pompeius à fonte Macedoniæ propter li-
quoris eius vnicam subtilitatem. Dicuntur &
Ligiæ, vt in Phædro scribit Plato, siue propter
speciem cantus, siue propter musicum genus
canorum quod ligium nūcupatur. Olympi-
das & Varro nominat ab Olympo mōte, imi-
tatus Homerum qui multis in locis inuocat
musas *ἀλιμπια δάμουτ' ἔχουσις*. Hesiodum itè
in Theogonia à quo etiam vt à ceteris poetis
sepissimè *ἠδύφρυ δίδυς*, id est, filix Iouis appellā-
tur. Sunt demum Ardalides Musæ cognomi-
natæ aut Arraliorides ab Ardalio Vulcani fi-
lio, vt asserūt Plu. in Symp. & Steph. Item in-
terdũ Mæonidæ ab Quidio vocantur, à Mæo-
nia, vt putatur, regione. Nouem autem Musæ
singuntur, quibus hæc nomina imposta fue-
re. Primam enim à bonitate vocis dixere Cal-
liopen: vel vt Phurnutus ait *ἀπὸ τῆς κλέους* pro-
pter gloriam quam erga doctos, & ipsi erga
alios habet: vel propter gloriam quæ ex poe-
tarum laudibus oritur, vt ait Diodor. Sicul.

Secundam Clio, à gloria & celebritate rerum
gestarum quas canit. Tertiam Erato, vel à ca-
nendis amoribus, vel quòd cantus ab omni-
bus desideretur. Eā autem esse *ἀπὸ τῆς ἔρωτος*
deductam innuit Quidius lib. 2. de arte:
Nunc Erato, nam tu nomen amoris habes.
Diodorus verò id nominis sortitam esset ait,
quod docti amantur. Quamquam Phurnutus
dicat nomen obtinuisse ab interrogando &
respondendo, id est, *ἔρωτὸς καὶ ἀποκρίνεσθαι*, hæc
enim duo à maximè disputantibus conue-
niunt. Quartam à voluptate ac lasciuia catus
Thaliam: *θάλας* enim virere, germinaresflo-
rere est. Et vt ait Phurnutus, *διὰ τὸ θάλασιν τὸν
βίον αὐτῶν*, i. quod reuiuiscere faciat ipsorum
(poetarum) vitam. Vel, vt idem subiungit,
quoniam & in conuiujs ipsos virtutẽ habe-
re, & honestè in eis cõuerfari suadet: vel quo-
niā in longum tempus (vt alij scribunt) poe-
tarum laus parta virefcatur. Nonnulli Thaliæ
comœdias attribuunt, alij Geometriā : expo-
sitores Argonauticorum ipsam inuenisse Ag-
ricolationem & plantarum curam docuisse
tradunt. Quintam Melpomenem à Græco
μὲλα πῶδός, quod est canere seu modulari: vnde
& Tragœdiis præsidere purabatur. Vel quasi
μὲλῆτιν ποιεῖμένην, id est, meditationem faciẽ-
tem. Phurnutus tamẽ *ἀπὸ τῆς μολπῆς*, i. à dulce-
dine vocis dictam existimat. Sextam Terpsi-
choren, *ἀπὸ τῆς τέραςσιν τοῦς χοροῦς*, hoc est, à de-
lectãdis choreis : vnde à quibusdã dicitur Ci-
tharistria. Septimã Euterpen, à suauitate con-
centus. Hæc ab aliquibus Tibicina dicta est,
& peculiariter tibiarum cantui creditur præ-
sidere. Alij dialecticæ. Apollonij expositores
μοθίμωπι, i. disciplinas inuenisse affirmant,
Octauam Polyhymniam, à multitudine can-
tus: siue Polymnciam, à magnitudine memo-
riæ. Historiæ illi attribuunt, quod multarum
rerum sit memoria. Quidam etiam lyra præ-
esse putant. Nonam Vraniam, quasi celestem,
vel à caelestium rerum cantu, vel à cantus di-
uinitate. Vnde autem dictæ sint Musæ, inter
scriptores non satis conuenit. Plato in Craty-
lo, *ἀπὸ τῆς κριθείας* dictas putat, hoc est, ab in-
quendo: vnde ab antiquis interdũ vocatæ sunt
Mosa. Quidam Musas per concisionem quasi
melusas à *μῆλω* declinari voluerunt. Alij Mu-
sas dictas putat, quasi *ἀμυθισσας*, quod inter o-
mnes disciplinas similitudo sit, & quasi co-
gnationis vinculũ, quo inter se omnes cõiũ-
guntur & copulantur: vnde & Musæ ita pingi
solent, vt se mutuò tenentes, choros ducant.
Sunt etiam qui Musas dictas putent, *ἀπὸ τῆς
μυθῆς*, quod significat, bona, honestaque disci-
plina instituire. Cicero libro tertio de Natu-
ra deorum de Musis sic scribit: Iam Musæ
primæ quatuor natæ Ioue altero, Telxiope,
Aœde, Arche, Melete. Secundæ Ioue tertio &
Mnemosyne procreatæ nouem. Tertiæ Ioue
tertio

tertio Pierio natæ & Antiopa, quas Pieridas & Pierias solent poetæ appellare iisdem nominibus, eodē numero quo proximæ superiores. Aliqui tamen Cœli & terræ filias dixerunt, vt Alcæon & Phurnutus, quibus in quodā hymno astipulatur Pindarus, sic Musam alloquens, *Ἀρχὴ δὲ ἄρχαυδ' ἑστ' ἄρχη*. i. incipe cœli filia. Nonnulla alia musarum nomina ordine descripta alphabeticō reperies.

Musæus, poeta insignis, Orphei tempore, cuius & discipulus & filius putatus est. Primus, teste Diogene, Deorum genealogiam versibus tradidisse fertur, sphaeramque inuenisse. Scripsit amores Herus & Leandri hexametris qui extant. Decessit Faleriis, vt indicat epigramma, *Eumolpi exanimem Musæum terra Falerum*
Continet hoc tumulo pignora chara patris.
Vnus fuit ex Argonautis, de quo extat versus.

Ancus erat Roma quo Martius optimus ano
Musæus Gracis floruit in patribus.

Quod Epigramma si verum est, Musæus non fuit vnus ex Argonautis, qui expeditionem fecerunt in Colchon, ante tempora Troiana. Musæos tres Suidas commemorat, vnum Eleusenium, Antipheni filium, versificatorem, discipulum Orphei, qui scripsit *ἑσθῆρας*, id est, vitæ præcepta, ad Eumolpum filium versuum ferè IIII. millibus. Alterum Thebanum Thamiræ filium, ante Troianum bellum, qui poeta Melicus fuit, scripsitque hymnos & cantica. Tertium Ephesium item versificatorem, qui tempore fuit Eumenis Attali Pergami regum, scripsitque res Pergamenses, præterea de Perfide libro decimo. Suid.

Musæum, locus circa Olympum in Macedonia. Stephan.

Musarni, populi Italiæ antiquissimi, à Libyco Hercule conditi.

Musca, poëtria fuit: lyrica, quæ & epigrammata & odas scripsit. Cæl. lib. 8. cap. 1.

Muschianus, Consul cum Paulo, anno ab vrbe 2166.

Musi, filius Merari filij Leui. Exod. 6. 1. Par. 6. lat. auferens, vel tangens, aut recedens, vel ablatas.

Musolani, Africæ populi à Casso duce exercitus Octauij Cæsaris victi. Orof. libro sexto capite 21.

Musonius, Philosophus fuit non incelebris: de quo vide Gellium, Noct. Attic. libro 16. cap. primo.

Mustela, viri nomen, qui Ciceronem plurimum dilexit, vt ipse scribit ad Atticum 12.

Mustela alius, gladiator. Cic. Philip. 2.

Mutieni. Vide MOUTENI.

Mutina, Straboni, ciuitas Galliæ Cisalpinæ in Flaminia, Romanorum colonia, in qua Antonius D. Brutum obsedit: quam tamen Hir-

tius & Panfa Cōsules, victo Antonio, liberarunt. Inde Mutinensis color dictus est à Mutinensibus lanis, ex quibus natiuo colore panni fiunt, & Mutinenses vestes. In Mutinensi agro duo montes inter se concurrerunt, crepitu maximo assultantes, recedentesque, inter eos flamma, fumoque in cœlum exeunte interdium, spectante è via Æmilia magna equitum Roman. familiarumque, & viatorum multitudine. Eo concursu villæ omnes elisæ, animalia permulta, quæ intra fuerunt, exanimata sunt, anno ante sociale bellum: quod haud scio, an funestius ipsius terræ Italiæ fuerit, quàm ciuile. Plin. libro secundo capite 83.

Mutininus, Deus erat, cuius sacellum Romæ fuit, cui velatæ togis prætextatis solebāt sacrificare.

Mutius, nobilis Romanus, qui accepta potestate à Senatu, in castra Porſenæ regis, tum temporis Romanos obsidentis, solus intrauit, eo animo, vt regem occideret. Sed cum regem non cognosceret, vnum ex purpuratis pro rege occidit. Propter quod comprehensus, & ad regem perductus est: qui cum extrema illi supplicia comminaretur, Mutius iniecta in foculum dextera, sponte sibi eam exussit: partim vt eo specimine doceret, se vel exquisitissima supplicia facile posse contēnere, partim vt pœnam eam à dextera sua exigeret, quæ in cede aberrans, satellitem purpuratū pro rege occidisset. Hinc postea Scævola cognomen traxit, quod sinistra manu pro dextera vteretur, *σκαίω* enim Græci sinistram vocāt. Admiratus itaque hominis fortitudinem Porſena, liberum eum misit. Cuius beneficij nomine cum regi gratiæ aliquid vellet rependere, indicauit illi trecentos iuuenes simili modo in eum coniuurasse. Quare territus Porſena, acceptis obſidibus, bellum paci mutauit. Fuerunt præterea alij Mutij, quorum historiam multis prosequitur Raphael. Volaterran. libro 17. ex Liuio, Plutarcho, & aliis.

Muronus, aliàs Mutonus, deus qui & Priapus dicitur.

Muruscæ, Sabinorum ciuitas, quæ & Tribula & Suffena appellata est. Hanc quoque postea Trebiam dictam Seruius in libro 7. Æneid. testatur, vbi Annibal Romanos maxima clade affecit. Virg. lib. 7.

Oliniferaq; Mutusca, &c.

Muzirum, Indiæ emporium. Plin. libro sexto capite 23.

Myagrus, nomen viri proprium, cuius meminit Plin. lib. 34. cap. 4. Quo etiam nomine dictus muscarum deus, qui aliter vocatur Myodes & Achor, vt scribit Plut. Plin. libro 10. cap. 28. Inuocant & Aegyptij Ibes suas contra serpētium

tium aduentū, & Elei Myagron Deū, muscarum multitudine pestilentiam afferente, quæ protinus intereunt, qualitatū est illi die.

Mycale, nomen venificæ mulieris, apud Ouid. lib. 12. Metam. Est præterea, Herodoto, promontorium continenti situm. Stephanus vrbs est Cariæ. Hinc Mycalesius, Mycaleus, & fœm. Mycalesis. Didymus montem esse scribit. Nomen inde natum est, quod reliquæ Gorgones *μυκώδρα*, id est, mugientes eo in loco, dum Perseum insequerentur, caput Medusæ reuocarint. Aliqui Mychalem nominat quod sita sit *ὁ μυχῶ δ' ἰσπερμῆς ἄλλος*, id est, in recessu Carici marici. Steph.

Mycalesia, Ceres dicta est, à Mycalesso mari, iuxta quod templum habitat: vel à Mycalesso ciuitate Bœotia, secundum mare. Illud verò memoratu dignū, quod Mycalesiæ Cereris templum singulis noctibus ab Hercule aperiri rursusque claudi putabatur. Quin etiam fama erat omnes fructus autumnio colligi solitos, si ante pedes Mycalesiæ Cereris depositi fuissent, toto anno integros manere.

Mycalesius, vrbs mediterranea, Bœotia, Thucyd. lib. 7. sic dicta, quod vacca, quæ Cadmum cum exercitu Thebas duxit, mugitum illic ediderit. Est & alia Cariæ. Gentile, Mycalesius, & fœm. Mycalesis. Est item mons è regione Sami. Steph.

Mycenæ, narum, & Mycena, næ, penult. producta, vrbs Peloponnesi, quam Perseus Danaes filius extruxit, regiuncula, in qua regnauit Agamemnon, à Mycena Nympha sic appellata. Steph. dictus scribit à Mycenæo Spartonis filio Phoronei fratre, vel à capulo gladij, Græci *μυκῆνα* vocant, quem Perseus geitabat, quo delapso, Mercurij iussu urbem condidit. Vel quia Io bos illic muguerit. Hinc Mycenæus, Myceneus, & fœm. Mycenis.

Mycerinus, Cheopis Aegyptiorum regis filius, qui postquam patri successit in regnum, ita paterna facta perosus est, vt populo ad extremum calamitatis afflicto res suas agendi fecerit potestatem: quinetiam præ regibus omnibus iustitiam exercuisse dicitur. Herodot. lib. 2.

Mychale, Vide MYCALE.

Mychthonia. Vide MYGDONIA.

Myci, populi, de quibus, Hecateus, *ὁ μυκῶν εἰς ἀρχαῖον πότι*. Steph.

Myciberna, vrbs Helleſponti, à Philippo Macedonia per prodicionem capta. Did.

Mycithus, Anaxilai Rheginorum tyranni seruus, cui cum dominus moriens & regnum & liberis suos commendasset, tutelam eorum tam sanctè gessit, imperiumque tam clementer obtinuit, vt Rhegini à seruo regi non dedignarentur: adultris deinde pueris & bona & impetium tradidit, ipse paruo viatico sum-

pto profectus est: & Olympiæ, cum summa tranquillitate consenuit. Macrob. Saturn. lib. 1. cap. 11.

Mycon, medicus fuit, qui aduersus serpentes nihil esse efficacius hippomarathro scripsit. Cæl. cap. 38. lib. 6.

Mycon, nomen pictoris egregij. Fuerunt autem duo Mycones, vnus Atheniensis, Syracusanus alter.

Mycone, nes, seu Myconos, ni, insula maris Aegæi, vna Cycladum, sub qua Poëta fabulantur sepultos esse Gigantes, postremò ab Hercule interfectos: vnde factus est locus proverbio, Omnia sub vnam Myconon congerere: quod in eos dici consuevit, qui res natura diuinctas, eodem libro vel titulo conatur complecti. Scribit Seruius, hanc iasulam terræ motu diu laborasse: quo cessante, è vicinis insulis populos venisse, qui eam tenerent & incolerēt. Hinc Myconius, nomen possessiuum. Huius insulæ incolæ, Myconij dicti sunt, de quibus literis proditum est, caluos esse solere. Hinc factum est, vt Myconium proverbiali metaphora pro caluo accipiamus. Plin. lib. 11. cap. 37.

Mydia, insula, quæ etiam Delos dicitur: vna ex Cycladibus, vbi primum ignis inuentus fuit.

Mydon, teste Hom. lib. 5. Iliad. Atymnis filius, Pylemenis ducis Paphlagonum auriga, ab Antilocho Nestoris filio in bello Troiano interemptus.

Myes, Myeris, vrbs Ionica. Gentile, Myesius. Stephanus.

Mygdon. Vide MYGDONVS.

Mygdonia, regio Macedonia in Thraciam vergens trans Argum fluiuium, teste Plin. lib. 4. cap. 10. Huius incolæ Mygdones dicuntur, qui in Asiam transgressi, in ea parte Mysiæ conſederunt, quæ Troadi superiacet, Thyndaro amni & Dascylitico lacui propinqua, eamque regionem de nomine relicta patriæ Mygdoniâ appellarunt. In hac regione Nioben natam voluit poetæ.

Mygdonus, frater Otrei, ac (teste Porphyrio in Iliad. 3.) Hecubæ regis Priami vxoris, Cissei filij, ambo reges in Thracia: & è Mygdone, eius filius Chorcæbus, Mygdonides dictus est. Malim Mygdō, qui fratrem habuit Edonum, à quo Edoni Thraciæ populi, Steph. & alibi, A Mygdone, inquit, Mygdonia dicta est, vt etiā Herodoto à Mygdone rege. Mygdon filium habuit Gerastū. Steph. in Parthenopoli Mygisi, vrbs Cariæ. Hinc Mygisia Minerua, & Mygisais. Steph.

Myle, vrbs Sicilia: Ciuis, Mylites. Sunt & Myla in Thessalia: vnde Mylaus. Steph.

Mylaces, gens Epirotica. Lyc. phron.

Mylatia, promontoriū in Cæmīro Rhodi: Hinc dij Mylanij. Fuit autem illic Mylas quidam qui molæ vsu primus reperit. Steph.

Mylas, vrbs est Cariæ, à Mylaso Chrysaoris filio hinc Mylaseus. Steph.
 Mylafa, liberum Cariæ oppidum dictum à Mylaso Æoli abnepote. Plin. lib. 5. cap. 29.
 Myle, Oppidum, de quo Senec. lib. 4. Nat. quæst. Circa Messaniam & Mylas fimo quiddam simile mare profert, feruetque & æstuat non sine calore fædo. Vnde illic stabulari Solis boues fabula est. Eadem penè ad verbū scribit Plin. lib. 2. cap. 98.
 Mylissin, gens Phrygiæ. Steph.
 Mylitta, Venus dicta est apud Assyrios, ad cuius templum mulieres indigenæ semel in vita cum externis hominibus consuetudinem habere lege cogebantur: hospitem verò illum, qui pecuniam in sinum mulieris iniiciebat, dicere oportebat, Tanti ego tibi deam Mylittam imploro.
 Mylon, vrbs Ægypti: Ciuis, Mylopolites. Steph.
 Mylon fuit poëta comicus. Hesyehius.
 Mymnernus fuit poëta Colophonius Elegiographus, qui dicebat, Nihil esse iucundum sine amore & iocis, Horat.
*Si Mymnernus uti censet sine amore iocisque,
 Nil est iucundum, viuas in amore iocisque.*
 Propertius,
Plus in an. ore Mymnerni versus Homero.
 Idem fuit tibicen clarissimus. Strab. lib. 14.
 Myndus, vrbs Cariæ. Est & alia antiqua Myndus in Cariæ: Gentile, Myndius.
 Myndoncs, populi Libya. Steph.
 Mynes, etis, Lyrneffii princeps, maritus Briseidis, quem Achilles capta vrbe occidit, vxorémq; eius abduxit, quæ postea ab Agamemnone ei erepta, implacabilis inter eos odij causa extitit. Hom. 3. Iliad.
 Mynetes. Vide MENETES.
 Mynias, fuit quispiam sua ætate mortalium ditissimus, qui primus thesaurum recondendis pecuniis struxisse fertur.
 Myon, vrbs Locrorum in Epiro: Ciues *μυωνες* vel *μυωνεις*. Steph.
 Myonia, vrbs Phocidis. Steph.
 Myonesus, vrbs vel parua regio inter Teon & Lebedon. Insularis, Myonesus. Steph.
 Myra vrbs Lyciæ, Strab. lib. 14.
 Myrandrus, ciuitas Syria, iuxta Phœniciam Stephan. vnde sinus Myrandricus.
 Myrgetæ, populi Scythiæ. Steph.
 Myrcinus, locus & vrbs apud Strymonem flumiū condita. Steph. Gentile, Myrcinnius.
 Myrica, Macedoniæ ciuitas eadem quæ Amphipolis. Steph. Et alibi *μυρίκη*, inquit insula est in mari rubro.
 Myrice, à qua genus suum duxit Imilce vxor Hannibalis, vt scribit Silius lib. 3.
 Myricus, vrbs Troiæ è regione Tenedi & Lesbi. Ciuis, Myricusius. Steph.
 Myrina, regina Amazonum, quæ 30. millia pedum, & 2. millia equitum in exercitu habuisse

dicitur. Dio. lib. 4. Fuit præterea Homero vrbs in Aetolia, & alia in Lemno. Steph. Vide MYRINAEVS.
 Myrinus, Apollinis cognomentum, à Myrina Aeolidis vrbe, in qua religiosissimè colebatur. Vnde & Myrini campi appellati.
 Myrinus, nomen proprium. Martialis,
Nuper cum Myrino peteretur Mysia Iaso.
 Myrinura. Vide MYRINVS.
 Myrlea, Plinius libro 5. cap. 32. oppidum Bythiniae quod Apamea postea dictum est, à Myrrho Colophoniorum duce, vel à Myrlea Amazone Nicomedes autem Epiphanes, Prusiae regis filius, de matris nomine Apames, Apameam vocari voluit. Alij à Myrlea Amazone. Hinc sinus Myrleanus, & regio Myrleanis. Strab. Steph.
 Myrmecides, nomen viri proprium, de quo Cicero in Academicis. Vt etiam inter deos Myrmecides minorum opusculorum fabricator fuisse videatur.
 Myrmecium oppidum Tauricæ: inde Myrmecius, vel Myrmecius.
 Myrmex, Epimethi vxor, filium habuit Ephyrum: à quo Corinthus olim Ephyra dicta Stephanus.
 Myrmidones, populi Thessaliæ, qui Achillem ad bellum Troianum secuti sunt. De horum origine variè fabulantur poëta: alij enim sic dictos putat à Myrmidone rege, Iouis & Corymole Nymphæ filio, quem etiam post Cecropem Atheniensium regem fuisse tradunt. Alij à Myrmice puella, in Attica regione: quæ cum ob castimoniam & solertiam gratissima esset Mineræ, contigit, vt aratrum in odium Cereris à Minerua conditum omnibus ostenderet: quapropter dea irata eam in formicam transformauit, quæ cum multitudinem procreasset, euenit, vt morientibus Thessalis, regnante Aeaco, in homines mutarentur: Nam (vt inquit Seruius in 2. Æneidos) Æacus, cum in arbore fici formicas, id est *μυρμικας* vidisset, optauit tot sibi socios euenire: & statim formicæ in homines versæ sunt. Ouid. lib. 7. Metamorph. dicit ex formicis homines factos, precibus à Ioue postulante Aeaco, postquam pestilentia ipsius totus populus periisset, & inde Myrmidones dictos. Aeginetas autè Myrmidonas dictos constat, teste Strabone libr. 7. quod agricolæ strenui essent, perpetuòque infodienda terra formicarum more versarentur.
 Myrmillus, vrbs iuxta Lampfacum inde Myrmillus.
 Myron, statuarius insignis, Ageladis discipulus: qui cum multis alijs operibus, tum præcipuè bucina ex ære verè vacca simillima claruit, multis poëtarum versibus celebrata. Ouid. 3. de Ponto. Alter Atheniensis fuit, vt scribit Pausan. Vnde Propert.

Atque

*Atque aram circumsteterant armenta Myronis,
 Quatuor artificis inuida signa boues, &c.*
 Myron, vrbs Lyciæ, à Myrone vel Myro fluuiio præterfluente, vel potius à Myra. Vsurpatur in fœm. & neut. gen. Gentile.
 Myronis, insula in Arabico sinu est: Gêtile, Myronestites, vel Myronosæus. Steph.
 Myrrha, filia Cynaræ Cypriorum regis, quæ patris sui nefando amore flagrâs, nutricis auxilio cum eo concubuit, peperitque Adonim filium. Pater verò cum illud nefas cognouisset, filiam suam gladio interficere voluit: sed illa fugiens per Arabiam, deorum commiseratione in arbusculam sui nominis commutata est. Vide supra, CYNARAS. item ADONIS, &c.
 Myrrina, vrbs Asiæ terræ motu euersa, anno salutis 105.
 Myrsilus, Myrsi filius, vltimus ex Heraclidarum genere Lydiæ rex, alio nomine Cædaules appellatus: qui cum vxorem haberet formosissimam, non contentus secreta suarum voluptatum frequentia, Gygi cuidam ex suis satellitibus nudam eam ostēdit. Quod indignè illa ferens, Gygem ad viri necem impulit: seseq; illi & Lydorum regnum tradidit. Herod. li. 1.
 Myrtea, Venus dicta est, à Myrto Veneri dicata, quod Myrtus odorifera sit, & Venus odoribus vnguentisque delectetur. Paleph.
 Myrsinus (alias Myrsum) Hom. ciuitas in Peloponneso. Steph. vrbs Elidis, postea Myrtoiu dicta. Gentile, Myrtusius.
 Myrsus, Herod. pater Candaulis Sardium tyranni: à quo Myrsilus dictus est.
 Myrtis, oppidum est in ora Lusitaniæ ad Oceanum, cuius meminit Plin. lib. 8. cap. 22.
 Myrti⁹, Mercurij ex Phaetusa, seu Myria Amazone filij⁹, auriga Oenomai: qui à Pelope curuli certamine cum Oenomao certaturo pollicitis corruptus, axi vectem nō obiecit, vt ratione Oenomai currus dissolueretur, & Pelops victor euaderet. Quæ res cum Pelopi ex sententia successisset Oenomai, curru delapsus, ceruicem fregit, iamq; animā agens, Pelopem obscurauit, vt vicem suā vlcisceretur. Quare cum pactum sibi perfidiæ præmium à Pelope reposceret, ab eo in mare proiectus est: quod inde Myrtoum est appellatum.
 Myrtoum pelagus, pars maris Ægæi, seu eius quod est inter Aegæum Tonium, nomen habens à Myrtylo Mercurij filio: qui cum Oenomai auriga esset, herūmque in certamine curuli prodidisset, à Pelope victore cum perfidiæ præmium reposceret, in hoc mare precipitatus est. Pli. rāmen lib. 4. c. 11. appellatum mauult à Myrto exigua insula, non procul à Caristo Eubœæ oppido sita, quæ cernitur à Gerasto Macedoniā petentibus. Incipit à

Megarico sinu, Cretamque abluit, & Atticā, occiduamque Cariæ oram: habetque insulas plurimas, Cythera, Calauriam, & quæ Aeginam cingunt, & Salaminem, & ex Cycladibus plerasque.
 Myrtoium. Vide MYRSINVS.
 Myrtus, Asia est Lydia, vel quod idem est, Mœonia. Sic autem regio à Sardis Tmolū & Caystrum vocatur, vuida & vliginosa, & Myrteris aptissima. Illic & Asium pratium erat, & Asia palus. Turneb.
 Myrtussa, mons Lybiæ, vnde Myrtusius, & Myrtusius. Vide MYRSINVS.
 Myrus, fluuius. Vide MYRO.
 Mys, Myos, proprium nomē viri qui claruit argento celando. P. item Decius hoc fuit cognomine.
 Mysia Ceres dicta est à Mysia regione, vel à Mysia quodam. Palæp.
 Mysia, regio minoris Asiæ ad Hellespontū, Troadi contermina: cuius incolæ Myssi dicti sunt abiectissimæ conditionis homines, sortisque adeo contemptæ, vt cesserint in prouerbium. Quoties enim hominem nullius pretij volebant deponere, Mysorum vltimum esse dicebant, vt est author Cicero in oratione pro L. Flacco Strabo etiam Mysos constituit in Europa in confinio Pannoniæ, ad Danubiū fluuium putatque Mysos, Asiæ populos ab his vt originem, ita & nomen duxisse. Sed hi à Plinio non Myssi, sed Mœssi appellatur: in Hypiis etiam montibus sub Pontica Heraclea Mysos habitare aiunt. Steph. Apud eūdem *Moesia*, regionis & vrbs nomē est, vnde Myssi, Myssij, & Myssadij, Aeolicè. Mysos alij Thracas, alij Lydos fuisse dixerunt. Et quoniam Lydiphagū acetosā (quæ multa nascitur in Olympo) Mysiam vocauere, ab eo Mysos dictos putarunt, quibus sermo fuit ex Lydo, Phrygiòque permixtus, Phryges & Myssi, inquit Stephanus vtriusq; Phrygiæ incolæ dicuntur. Vide NISIA & MŒSIA. Sunt qui dicant transisse ex Europa Melas & Brigas & Hunnos, à quibus appellantur in Asia Myssi, Phryges & Bithyni.
 Mysomacedones, sunt populi Asiæ in tractu maioris Myssi à Macedonibus oriundi, vnde & nomen habent. Pli. li. 5. c. 28.
 Mystia, vrbs Samnitum: Ciues, Mystiani. Stephanus.
 Mytilene, Mytanides, Mytonides, Mytile, Myton, &c. Vide supra in Mytilene, cum prima per iota.
 Mytiferata, castellum Sicilia: Gentile, Mytiferatinus. Steph.
 Mytistraton, oppidum iuxta Carthaginem: Gêtile, Mytistratus. Steph.
 Myus, untis, vrbs Ioniæ, Strabo libro 12. Ciuis, Myusius.

Naera

Naxra, vna ex pedisequiis Cleopatrae reginae, quae vna cum Charmione spontanea Cleopatrae mortem est imitata: Vide Plutarch. in vita M. Antonij, & Prouerb. apud Eras.

Naxra & Charmione.

Naalol, ciuitas Leuitarum in tribu Zabulon Ios. 19. & 21. Iudic. 1. lat. laudatus, siue lucidus, aut stolidus.

Naama, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15. Mater item Roboam. 3. Reg. 14. lat. pulchra siue decora, aut mouens valde.

Naaman, filius Benjamin, Gen. 46. qui 1. Par. 8. dicitur Noha. lat. pulcher siue decorus, aut motum praeparans.

Naaman, princeps militiae regis Syriae, qui cum Ieprosus esset, a rege in Iudaeam missus, ab Heliſaeo Propheta curatus est, 3. Reg. 5. Luc. 3. Filius item Bela filij Benjamin, 1. Par. 8.

Naara, siue Naaratha, terminus tribus Ephraim. Ios. 16. Altera vxor Ashur. 1. Paral. 4. lat. puella, siue iuuenis, aut excusio, vel vigilans.

Naari, nomen viri. 1. Par. 11. lat. pueri mei, vel iuuenes mei, siue excutiētes, aut milites mei.

Naarda, vrbs Syriae iuxta Euphratem, vnde Naardanus. Steph.

Naaria, filius Semeiae filiae Secheniae. 1. Paral. 3. & 4. lat. puer Domini, aut excusio Domini siue vigil Domini, vel vigilans Dominus.

Naas, ciuitas. 1. Par. 4. Rex Ammonitarum. 1. Reg. 12. 1. Par. 10. Est & nomen cuiusdam viri, de quo 1. Reg. 11. 2. Reg. 17. lat. coluber, vel serpens, aut augurans, vel diuinans, siue aeneus.

Nabatoth, filius Ismaelis, Gen. 25. Ab hoc omnis regio ab Euphrate vsque ad mare rubrum, vsq; hodie Nabathena dicitur, quae pars Arabiae est. Isa. lat. loquelae, siue prophetiae, aut fructus, vel germinationes.

Nabal, viri nomen, cuius vxor Abigail dicebatur. 1. Reg. 25. Is omnium Iudaeorum ditissimus, cum Dauidi esuriēti escas denegasset eum ita iratum reddidit, vt in animo haberet domum eius euertere: fecissetque, nisi Abigail eius vxor obuiam progressa, eum placasset. lat. stultus, vel incipiens.

Nabalia, flumē trans Rhenum, Phrysiū & Guedrensem agrum alluens. Tacitus.

Nabat, pater Ieroboam serui Salomonis. 3. Reg. 15. lat. aspiciens, siue intuens.

Nabatha, ciuitatis cuiusdam nomen.

Nabathæa, Steph. regio orientalis, ab Arabia incipiens, eamque intra se continens: quae vsq; ad mare rubrum ex latere dextro, Persicū ex sinistro, Indicumque ex superiori parte protēditur. Nomen habet a Nabath Ismaelis primogenito. Huic metropolis est Petra. Hinc Nabathæus, adiectiuū. Et quia Nabathæa regio orientem spectat, factum est, vt Nabathæus accipiatur pro orientali. Ouid. 1. Metam.

Eurus ad Aurorā, Nabathæaque regna recessit.

Nabis, Lacedaemoniorum tyrānus, cum Romanis bellum aliquandiu gessit, mox pacem impetrauit, sub annum ab vrbe condita 560.

Nabius, Tarraconēsis Hispaniae fluius, Ptol. li. 5. c. 6. Narium dicit Mela.

Nabo, ciuitas in terra Moab, in tribu Rubē, Isaie 15. Jerem. 48. quam aedificauerunt filij Ruben, Num. 32. Est & nomen montis eiusdem nominis. Dicitur & Nebo, Idoli praeterea nomen, Isa. 46. lat. loquela, siue prophetia, aut loquēs, vel prophetas, siue fructificans vel germinans.

Naboth, vir Iudaeus, per iniuriam & dolum ab Achab rege circumuentus & interfectus: quia ei vineam suam vendere noluerat. 3. Reg. 21. idem significat quod Nabo.

Nabrissa, Ptol. lib. 2. c. 4. alius Nebrissa, hodie Veneria cognominata, Hispaniae ciuitas.

Nahu, nomen vnus ex principibus regis Babylonis, Jerem. 39. idem signif. quod Nabo.

Nabuchodonosor, i. Genitus siue plactus iudicij, angustiae vel pressurae, siue coactans iudicij, angustiae vel pressurae, rex Chaldaeorum, Qui (inquit Origenes) gentibus innumeris, propinavit mœroris potum, superbe ac crudeliter, quod domini fiebat virtute, sibi arrogantius. ascribens.

Nabusez baz, nomen viri, Jerem. 39. idem signif. quod Nabo.

Nabuzardā, princeps exercitus regis Babyloniorum, 4. Reg. 25. Is reliquias Iudaeorum in Mesopotamiam abduxit. lat. Germinatio vel prophetia extranei siue ventilati aut effusi iudicij vel dominij aut basis.

Nachon nomen loci. 2. Reg. 6. lat. paratus vel certus.

Nachor, filius Sarug. Genes. 11. Luc. 3. filius item Thare, Gen. 11. lat. raucus, vel aridus, aut iratus, vel incensus: aut Syriacē, suffocatus.

Nachoragas, dux exercitus Persarum sub rege Cosroe.

Nacolla, aliās *vanglia*, vel *vauheria*, vrbs Phrygiae: a Nacolae Nympha, vel a Nacolo Dascoli filio, aliās Nacolae. Gentile, Nacoleus. Strabo, libro duodecimo.

Nacone, vrbs Siciliae: Gentile, Naconæus, Stephanus.

Nacria. Vide **NVCRIA**.

Nadab, filius Aaron, Exod. 6. filius item Semei filij Onam, filij Ierameel, 1. Paralipo. 2. filius Iahiel, 1. Paralipom. 9. filius Ieroboam 3. Reg. 14. lat. Spontaneus, aut vouens, vel princeps.

Nadabia filius Iechoniae filij Ioachim. 1. Par. 3. lat. votum Domini, siue spontaneus aut princeps Domini.

Neniam de veteres coluere: cui sacellū, authore Festo, extra portam viminalē fuerat dedicatū.

Naxsus, vrbs Thraciae, patria Constantini regis, a quo etiam condita est: Gentile, Naxstanus, vel Naxitanus. Steph.

Naxia,

Naxia, nomen mulieris, a Nauo sic appellatae. **Naxia**, sylua quaedam prope urbem Romam. Festus.

Naxius, poeta comicus Roman. stipendia fecit primo bello Punico: idque bellum versibus descripsit.

Naxius Turpio, Verris in omni calumnia praecursor & emissarius. Cic. 7. in Verrem.

Naggé, i. claritas, vel splendor. Nomen viri, Luc. 3. 25.

Nagis, vel Nagidos, vrbs inter Ciliciam & Pamphiliam a Nagide gubernatore condita: Gentile, Nagideus. Est & insula Nagidusa. Steph.

Nagnata, Hiberniae vrbs insignis, Ptol. lib. 2. c. 2. Magnata legimus in codice manuscripto vt supra.

Nagnia, Vilybrorum vrbs in Italia, Ptol. lib. 3. c. 1. prius Nequinū, Narnia hodie. Vide infra.

Nahabi, filius Vapſi. Num. 13. Lat. occultus vel absconditus, siue dilectus meus, aut quiescens mecum, siue ductor mecum.

Nahahel, locus vbi castra fixerunt Israelitae. Num. 21. Lat. torrens Dei, siue hereditas aut vallis Dei.

Naham, frater Odaiae mulieris: & filius Caleb filij Iephone. 1. Paralip. 4. Lat. pulcher siue iucundus aut mouens eos.

Nahamani, i. consolator, siue poenitens, aut requiescens munus vel numerus, siue requies praeparatio. Nomen viri. 2. Esdr. 7.

Naharai, i. Naris, siue nasus, aut hinniēns, vel calesfactio, siue ariditas, vel raucedo: aut Syriacē suffocatio. Armiger Ioabi, 2. Reg. 23. & 1. Paral. 11.

Nahasson, Idem filius Aminadab, frater Elizabeth vxoris Aaron. Exod. 6. 23.

Nahaath, i. requies vel ductor: aut Syriacē, descensio, filius Rahuel filij Elau, Genes. 36. & 2. Paral. 31.

Nahor. Vide **NACHOR**.

Nahum, i. consolator: siue poenitens, aut ductor eorum. Nomen Prophetae. Nahum. 1. & 2. Esdr. 7.

Naiades, siue Naiides, Nymphae fontium & fluuiorum: *ἄδὸν τῶν νάδων*, quod est fluere, Ab his sit Naiacus, ca. cum. Propert. li. 2.

Supposita excipiens Naica dona manu.

Naim, ciuitas Galileae, duobus millibus distans a monte Thabor. Hic Iesus Christus puerum viduae virginicum ex mortuis, ad vitam excitauit.

Naioth, nomen loci, 1. Reg. 19. lat. pulchritudo, siue decor, aut habitaculum.

Nais, fluius, qui ex Tauro monte nascens, in Pontum mergitur.

Nais, meretrix insignis. Steph. in Eucarpia.

Nais, Nympha aquatica fuit, a *νεία*, quam Statio Nympha vocat.

Lubricam, alibi: & Virgil. Candidam.

Nalcua, vrbs Britanniae Ptolemæo: nunc vulgò

dicitur *Ossiforda*.

Namnita, siue Namnetes, populi Galliae Celticae ad Ligeris fluminis ostia, quorum ciuitas Conduicum. Ptol. li. 2. c. 8. Vulgò *Nantes*, en *Bretaigne*

Namsi, pater Iehu regis Israel. 3. Reg. decimono no. lat. ablatas siue auferens, aut tangens, vel dominatoris munus.

Namuel, filius Simeonis filij Iacob. 1. Par. 4. qui Gen. 46. 10. dicitur Iamuel. lat. dormiens Deus, vel dormitio siue somnus Dei.

Namuelita, idem Num. 26.

Nancium oppidum in Lotharingia, iuxta quod Carolus Dux Burgundiae a Duce Lotharingiae praelio commisso superatus est. Gallicè *Nancy*.

Nanea appellabatur Diana, lingua Persica. 2. Machab. 1.

Nanius Actius, vir Romanus, tanta augurandi peritia, vt a Tarquinio Prisco Romanorum rege accersitus, & interrogatus, an id quod cogitasset, fieri posset, capto augurio, posse responderit: cumque illi cotem se nouacula diuidere velle dixisset, id quoque fieri posse confirmari, tanta erat artis fiducia: ac denique cotem allaram nouacula diu ferit.

Nannacus, rex ante Deucalionem fuisse narratur, qui diluuium futurum prauidit. Vnde ob eius antiquitatem natum est Prouerb. A Nannaco.

Nannes, rex Galliae, sub annum ante Romam condita quingentesimum. Maneth. in Suppl. & Ann. in com. Bero.

Nannetes. Vide **NAMNITAE**.

Nannium, Meretricula fuit, Proscenium, vt scribit Athenæus, cognominata, quod vestium & auri cultu plurimo speciosa videbatur, quum exuta foret vel turpissima. Hæc item, si Siadae credimus, facetè dicta est & capta, quod Thalli cuiusdam cauponae faciētes bona deglucisset, tanquam germina hordeis obici solita in pastum, quae Thallos Graeci vocant.

Nansberga, mons Comitatus Tirolensis, tribus miliaribus a Tridento distans, extendit se in longitudinem 12. miliarium, & 3. in latitudinem. ccc. l. parochiales Ecclesias, xxxii. Castra habet. Praeter sal & aromata, in eo proueniunt affatim omnia ad victum necessaria. Munster.

Nantuates (qui a quibusdam Antuates dicuntur) sunt populi Germaniae circa Rhenū fluium, per quorum fines longo spatio quasi ab orru suo Rhenus ipse citatus fertur: proximi Heluetis ac Sequanis. Hi sunt quos Constantienses appellamus. Ciuitas est episcopalis Maguntinae prouinciae. Horum meminit Plin. li. 3. c. 20. & Stra. li. 4. Gallicè, *Le pays de Vaud*.

Napeæ, sylvarum Deus, quae & Dryades dicuntur. Nam *νάπη* siue *νάρπη* saltum significat. Aliis sylvarum, seu collium & florum deæ, sicuti

ficuti Dryades arborum, & Nymphæ sunt fontium, vt scribit Seruius.

Nape, vrbs Lesbi, vnde Apollo Napæus. Sunt etiam Napæi in Epiro.

Nepæi. Vide NAPE.

Napatæi, populi in Æthiopia. Stephan. Napatæ vrbs est Libyæ iuxta Æthiopiã: Gentile, Napatæus. Vide NAPITAE.

Napheg, filius Isaar filij Caath filij Leui, Exo. 6. Filius item Dauid, 1. Paral. 14. Lat. imbecillis, aut remissus, vel laxans.

Naphis, filius Ismaëlis. Genes. 25. 1. Paral. 5. Lat. anima, vel refrigeratus, aut requiescens: vel Syriacè, multiplicans.

Napitæ, populi in Scythia, quorum caput vicus Napis, qui & Napatæ nominantur. Steph. vicus est Scythiæ: Incolæ, Napates aut Napites. Vide NAPATAEI.

Nar, Stephano, fluuius Vmbriæ, qui per Narniam effluens, Tyberi immiscetur. Est & alius hoc nomine, qui à Danubio videtur deriuari. Virgil.

Sulphurea Nar albus aqua. Strab. hunc Narnanem vocat. Plin. lib. 30. cap. 5.

Nar, Sabinorum fluuius, à Viscello monte oriens aquis sulphureis miscetur. Alius item in Dalmatia, qui & Naro dicitur. Vide NARANE.

Narane, fluuius Dalmatiæ, ab Epidaurio distans centum milibus passuum. Vide NAR.

Naracustoma, secundum Istri fluminis ostium. Plin. 4. cap. 12.

Narbais, vrbs in Hispania, & æstuarium.

Narbis, vrbs Illyriæ, Steph.

Narbo, cognomento Marius, olim amplissimum fuit Galliæ Braccatæ emporium, teste Strab. lib. 4. hodie tutissimum Galliarum aduersus Hispanos propugnaculum: à quo tota ea pars Galliarum, quæ olim Romanorū fuit uincia, nomen accepit. Marius autem Narbonem ex eo dictum putant, quod eò Cæsar ex Martia legione colonos deduxerit. Marianus Narbonensiam vocat: Gentile, Narbonites. Est & Narbonis palus. Hecaræus Narbos nominat. Steph.

Narbonensis Gallia, à Narbone ciuitate dicta est. Hæc olim Braccata Gallia dicebatur. Amne Varo ab Italia & Alpibus discernitur: à reliqua verò Gallia, montibus Gebenna & Iura, agrorum cultu, virorum morumque dignatione, amplitudine opū nulli provinciarum postferenda. Mela. lib. 2. cap. 5. & Strab. lib. 4.

Narcæa Minerua dicta est à Narce quodam Græcorum principe, qui vbi bellum cum finitimis gessisset, magnamque potentiam fuisset adeptus, Mineruæ Narcææ templum de suo nomine condidit. Palæph.

Narcasus, vicus & vrbs Cariæ: inde Narcasus. Stephan.

Narcissus, Hierosolymorū episcopus vndecimus, sub annum salutis 180. de quo hunc in modū scripsit Euseb. li. 6. c. 7. hist. eccl. Accidit aliquando, inquit, in die solēni vigiliarū Paschæ, oleum deesse luminaribus: cumque id per ministros innotuisset, mæror plebi maximus fuit. Sed Narcissus fide fidēs, ministris imperat aquam haurire, sibi que deferri. Cumque derulissent, orauit, & benedixit aquam, & infundi luminaribus præcepit: tū repētē, miro & seculis inauditō genere virtutis, natura aque in olei pinguedinē versa splendorem luminum etiam reddit clariorem. Is præterea, cum inter cætera virtutum suarum bona esset valde constantis animi, & iusti rectique indeclinabiliter tenax; quidā homunculi nequam, & malè sibi conscij, metuentes, ne criminum suorum, si arguerentur, non possent effugere vindictam, præueniunt, & factionibus circūuenire parant eum: cuius iudicium verebantur, Concinnant igitur aduersum eum infame satis, & noxiū crimen: conueniunt auditores: & ex semetipsis produunt, qui sub sacramētō iuramenti, quæ obiciēbātur, confirmarent: alius ne in ignem incideret, vera se dicere testabatur: alius ita, ne regio morbo corrūperetur: tertius ita, ne luminibus orbaretur. Et quanuis ne iuramenti quidē istis quisquā fidelitū, ac Deum timentium crederet, eo quod: vita Narcissi, & institutio, ac pudicitia ab omnibus nosceretur, ipse tamen eorū, quæ mora sunt, indignitatem, ac molestiam nō ferens, simul & secretam, ac philosophicā vitā semper habere desiderans, subterfugit ecclesiæ multitudinē, & in desertis locis, atque agellis secretioribus delitescit annis quam plurimis: At non ille magnus diuinæ prouidentie oculis quiescit in longum, sed impios ultionem per ea, quæ sibi in perituri statuerant maledicta, molitur. Primus namque ille testis, parua ignis scintilla, noctis tempore, domo sua succensa, cum omni genere suo, omnique familia, flammis vlticibus conflagrauit. Alter repētē ab imis pedibus, vsque ad summum capitis verticem, morbo regio, quo fuerat imprecatus, repletur, atque consumitur. Tertius autem priorum exitum videns, & oculum diuinum non se latuisse perspicies, prorumpit in medium, & audientibus cunctis, fera pœnitentia, vniuersum concinnati sceleris ordinem pandit. Tantis autem lacrymis commissum facinus deslet, & in tantum die, noctūque perdurat in fletibus, vsquequò luminibus orbaretur. Hi igitur figmenti sui huiuscemodi pœnas dederunt, & Narcissus episcopatu restitutus. Hæc ibi Euseb.

Narcissus, puer formosissimus, Cephissi amnis & Liriopes Nymphæ filius: quo recens nato Cephissus Tiresiam vatem de pueri fato consu-

consultuit, responsumque accepit, tandiu victurum, quādiu à sui cōspectu abstineret. Quod responsi genus quamuis primū ridiculum videretur: euentu tamē ipso est approbatum. Nam cum Narcissus iam adultus, à Nymphis compluribus & præcipuè ab Echo adamaretur, mira omnes cōstantia est aspernatus. Verū cum aliquando æstu defatigatus, ad limpidissimum fontem bibendi gratia se contulisset, imagine sua in fonte cōspecta, sui amore captus est: cumque nulla potiundi amoris spes esset, nimio desiderio cōtrahit, & in florem sui nominis est conmutatus. Ouidius 3. Metam. Monumentum eius fuit in ora Bœotiarum, per quod transeuntibus silebant, vnde Taciturnum vocabant. Sapienter ab Ouidio fingitur Nemesis, insolentia & arrogantia vindex, repetere pœnas à Narcisso seipsum amantē, vt suam ipsius vmbra admiraretur. Diuinitus enim punitur sui amantes hac dementia, vt etiam incitiam suam esse sapientiam arbitrentur. Mutatus in florem ostēdit quā leuis & euanida sit inanis gloria mundi, & serò florescens monet ne nimis maturè & ante tempus sapere incipiamus, ne nos aut nostra nimis amemus atque admiremur.

Narcissus, nomen fluuij.

Narcissus Claudij imperatoris libertus, potentissimus & ditissimus apud principem.

Narcissus, nomen viri, cuius meminit Paulus, Rom. 16.

Naritia, & Narix, Brutiorum ciuitas in Italia ab Aiace Oilei focus condita, à qua Naritij dicuntur populi, & Naritius, tia, tum. Est & Naritia, insula in mari Ægeo, sub Vlyssis imperio. Vide NARYCIUM.

Naryx. Vide NARYCIUM.

Narius. Vide NARIUS.

Narmalis, vrbs Pisidiæ: Gentile, Narmaleis.

Narna, vel Narnia, Strab. lib. 5. Vmbriæ: ciuitas, per quam Nar labitur, à quo & nomen accepit. Linius lib. 10. à Nare flumine Narnia appellata. Vide NAGNIA.

Narnienses, Narniæ populi. In Narniensi agro quædam terræ imbribus sicciores fiunt, quod admirandis suis inferuit M. Cicero, siccitate lutum fieri, prodens: imbre autem, puluerem. Plin. lib. 31. cap. 4.

Narnienses, vna ex xxxv. tribubus populi Romani.

Naro, fluuius Dalmatiæ, iuxta Epidaurum in mare Adriaticum influens. Vide NAR.

Narona, fluuius Dalmatiæ, Ptol. lib. 2. cap. 17. Melæ Nar dicitur, hodie Narenta. Vide NAR & NARANE.

Narfes, Eunuchus Iustiniani principis cubicularius, patriarcha prius, deinde ob animi virtutem patricius honore auctus, vir religione pietatēque præditus. Is in locum Belisarij ducis in Italiam missus, decem annos variis

euentibus pugnavit, Volaterr.

Narfes, Persarum rex, sub annum salutis 294.

Nartes, populi Vmbriæ, qui & inter Amnates. Plin. lib. 3. cap. 4.

Nartheccis, parua insula prope Samum, ad dextram appellentibus ad urbem. Virgilius 4. Æneid.

Hic & Narycij posuerunt mœnia Locri.

Abundant autem pice optima, vt testatur Virgil. 2. Georgicorum.

Et iuuat vndantem buxo spectare Cytorum

Naryciæque picis locus.

Narthe caula est insula in mari Carpathio. Plin. lib. 5. cap. 31.

Narycium, quod & Naryx, & Naryce, dicitur oppidum Locrorū vetustissimum, vnde Aiæ. Et Narycij populi. Steph.

Narycia, insula in mari Ægeo vel Ionio, quæ fuit Vlyssis. Abundat autem pice optima, vt testatur Virgil. 2. Georg. Hinc dicta est pice Narycea. Vide NARITIA.

Nasamones sunt populi Libyæ, nauium Syrtibus inuolutarum spoliatores, & viuentes rapto. Herod. lib. 4. Lucan. lib. 8.

Quas Nasamō gēs dira legit, qui proxima Pōto, Nudus rura tenet, quam mundi barbara dānis Syrtis alit: nam littoreis populator arenis

Imminet, & nullos portus tangente carina

Novit opes: sic cum toto commercia mundo

Naufragijs Nasamones habent, &c.

& Plin. lib. 5. Stephan. à Nasamone quodam dictos scribit. Inde Nasamonis, fœmininum. Apud hos moris erat, vt cum quis primū vxorem duxisset, sponsa, nocte prima, cum singulis conuiuis coiret, ac mox perpetuò castitatem seruaret. Polyd. Virgil. lib. 1. cap. 4. de rerum inuent.

Nasia, nomen viri. 1. Esdr. 2. Lat. victor siue æternus, aut fortis.

Nasibus. Vide NISIBIS.

Nasica Scipio dictus est, nobilis Romanus, qui Gracchum seditiosum virum occidit. Cicero primo Tusculanarum.

Nasium, Ptolem. libro 2. cap. 9. Galliæ Belgicæ vrbs.

Napsus, vrbs Thraciæ: alias *Νεσος*. Steph.

Nastes frater Amphimachi, vnus ex his qui in auxilium Troianorum venerunt. Homer. lib. 2. Iliad.

Natalis, confessor egregius, qui propter Christum innumera tormenta passus fuerat, tandem ab hæreticis deceptus, eorum constitutus fuit episcopus: sed in somnis frequenter admonitus à Domino, quia misericors Deus & Dominus noster Iesus Christus. volebat martyrem suum, qui sibi in multis passionibus testis existerat, de ecclesia perdere. Sed cum negligentius suscipere visiones, turpis lucri deuictus illecebra, ad vltimum à sanctis angelis per totam noctem verberatus, & pœ-

nis grauibus ex cruciatus, malè confurgens, cilicio se induit, & cinere conspergit, ac multis lachrymis errorem suum desens, ante pedes Zephyri episcopi seipsum prosternit, & vestigiis omnium, non modo clericorum, sed etiam laicorum, multa cum lamentatione, prouolutus in lachrymas & lamentationes omnem prouocauit ecclesiam, vt indulgentiam sibi à Christo, continuis & iugibus pro ipso precibus implorarent, ostendendo simul in conspectu omnium liuores corporis sui & cicatrices, quas pro nominis ipsius confessione susceperat, vix aliquando in communionem corporis Ecclesiae reuocatus est. Euseb. lib. 5. cap. vlt. hist. eccles.

Nathan, filius David, 2. Reg. 5. 1. Paralip. 3. Nomen item Prophetæ, 3. Reg. 7. Filius item Ethæi, filij, filia: Sefan ex seruo 1. Paralip. 2. Lat. dans, vel donatus.

Nathanael, frater Semæi & Chonenæ, 2. Paral. 35. filius Suar, princeps tribus suæ Issachar, Num. 1. Quartus filius Isa. 1. Para. 2. Lat. donum Dei.

Nathanael, frater Philippi Apostoli.

Nathania, siue Nathanas, pater Imaclis. 4. Reg. 25. Lat. Donum Domini.

Nathanmélech, nomen Eunuchi, 4. Reg. 23. Lat. donum regis siue consilij.

Nathon, 1. dare vel dando, nomen ciuitatis in tribu Zabulon. Ios. 19.

Natio, dea à nascentibus dicta, quòd Matronarum partus tueretur. Cicero tertio de Natura deorum.

Natiso, Veneriæ fluius, Ptolem. lib. 3. cap. 1.

Nauaethus, Italiæ fluius, à nauium exustione sic nuncupatus, quod scribit Apollodorus quia Laomedontis filia, ac Priami sorores, Athylla, Astioche, Mydesicaste, cum captiuis aliis illuc appulsæ, naues incéderunt, ex quo & ipsæ Nauprestides nuncupatæ. Rhodig. lib. 24. cap. 5.

Nauaha, Ptol. li. 2. cap. 11. vrbs Germaniæ, Vulgò *Suoll*.

Nauaria, pars Hispaniæ. Septentrionalis, versus Arcton Vasconibus adiacet: ad Meridiem verò Tarraconiam habet regionem.

Nauolus, Laij regis Thebarum auriga. Statius, *Nauolus Hipasides tuus ô mitissime Lai, Hospes adhuc currus securaq; lora tenebat.*

Naucrates dicitur Ægyptios docuisse animalium, arborumq; figuris scribere: hunc, Mercurium Trismegistum, quem Thyeth dicunt, fuisse Ægyptij crediderunt, vel Mercurium, aliam Ioue & Cyllene natum, fugientem in Ægyptum Argo interfecto.

Naucratis, Grammaticus, qui docuit Athenis sub Commodò p̄ncipe.

Naucratis, Stephano, oppidum Ægypti, à Milesis maris imperium tunc obtinentibus, appellatione indira, cuius incolæ Naucratis &

Naucratis dicuntur. Strab. lib. 17.

Naulium, ciuitas in Liguria, portu ac turribus incluta, & vadorum Sabatorum portus, à quo decem millibus distat. Sabatia.

Naulochum, dicta est olim Smyrna Ioniæ vrbs, Stephan.

Naupaetus (hodie Lepanthum dicitur, per Turcas Veneris ereptum) vrbs Achaïæ apud Locros, Ptolem. lib. 1. cap. 15. Steph. dictam scribit à fabricatione nauium per Heraclidas. Inde Naupaetus.

Nauserius, Aquitanæ dux, temporibus Pipini, patris Caroli Magni.

Nauplia, vrbs in Argo. Strab. lib. 8. dicta, quòd eò naues adnauigent.

Naupliades, patronymicum, id est, Nauplij filius.

Nauplius, filius Neptuni, & Amymones filia Danai Argiuorum regis. Item rex Eubœæ, pater Palamedis, qui cum filium, Vlyssis opera, iniquo iudicio circumuentum, & ab exercitu lapidibus obrutum audisset, necis eius vliscendæ auidus, per totam Græciam vagare cœpit, vxorèq; principum, qui ad Troiam militabant, in iuuenem adultera pellexit: futurum sperans, vt grauissimis ea de causa inimicitijs inter ipsos exortis, mutua cæde Palamedis necem expiant. Nec eo contentus, Græcis capta iam Troia in patriam redeuntibus, & tempestate laborantibus, ex Caphareo monte ignem ostendit, bonamq; classis partem ad ignem, tâquam ad vicinum portum, adnauigantem, in asperrimos scopulos pellexit, miserandòque perdidit naufragio. Postea verò cum intellexisset Vlysses & Diomedem, quibus eas insidias potissimum struxerat, incolumes euasisse, doloris impatientia seipsum in mare præcipitem dedit.

Naupontus, amnis, qui & Pampontus etiam à Strabone vocatur, ex Illyrio nauigabilis defertur in Sauum.

Nauportus, Istriæ fluius. Plinius libro tertio, cap. 18.

Nauſicae, Alcinoi Phæacum regis filia & Aretes: quæ cum fortè cum pedisequis suis extra ciuitatem se contulisset, vestes in flumine abluta, incidit in Vlysses naufragum in littore sedentem, nudum, arborum ramis circumrectum, cui supplici & vestes dedit, & in regiam patris sui cum perduxit.

Nausimenes, vir Atheniensis: cuius vxor cum liberos in incestu deprehendisset, indignitate facinoris perterrita vocem amisit.

Nausithous, Rex, Phæacum, filius Neptuni & Peribæ, Eurymedontis filia. Hesiod. tamen Vlyssis & Calypsus filium facit. Hic pater fuit Alcinoi, qui ei in regno successit.

Nautij, Romæ dicti sunt à Naute Æneæ comite.

Nauis Accius, insignis augur fuit, qui sub Tarquinio Prisco Romanorum rege floruit. Liu. lib. 1.

lib. 1. ab vrbe condita. hic nouacula cotem discidit.

Nautes, nomen est vatis Troiani apud Virg. libr. Æneid. qui dum incensæ ab Iride in Sicilia comburentur Æneæ naues, docuit hoc fieri Iunonis odio, vt Latio Troianos auerteret: monuitque Aeneâ ipsum, vt nõ succumberet calamitatibus, sed inuictò perseueraret animo.

Naxiportus. Vide HERACLEA.

Naxia, vrbs Cariæ: Gentile, Naxieus, vel Naxiartes. Steph.

Naxium, cores in insula Cypro genitæ. Pli. lib. 36. cap. 7.

Naxos, insula in mari Ægeo, vna ex Cycladibus cæteras superans, antea Strongyle dicta. Hæc Dia post appellata fuit: verum cum Cares ex Lamia profecti, duce Naxo eam occupassent, à duce Naxon appellarunt. Hanc Dionysium, à vinearum fertilitate dici scribit Pli. li. 4. cap. 12. vel quia (vt alij volunt) solæ Naxiæ mulieres octauo mense pariant, quoto & Liber pater natus creditur: siue quia fons in ea vino fluat, distat à Delo septem millibus. Hinc Naxius, xia, xium, Vnde Naxius ardor apud Columellam, quo significatur Bacchi coronæ syndus: nam, vt ferunt poetæ, in insula Naxo, relicta Ariadne à Theseo, nuptias cum Baccho fecit, donatâque corona, inter sydera relata fuit. Alij Siciliam minorem, alij Callipolim appellarunt. Virg.

Bacchatâque iugis Naxum, viridèmq; Donyſam.

Vide DIA. Est oppidi nomen apud Plin. li. 3. c. 8. Steph. insula *vñeos*, insula præclara inter Cycladas, à Naxo Carum duce dicta, vel à Naxo Endymionis filio, vel *παρὰ τὸ νάξου* quod interpretantur sacrificare.

Nazaræus, cōsecratus dicitur, & à Nazareth, Nazarenus CHRIS TVS filius Mariæ, Seruator & Deus noster. Nazareni autem dicebantur, qui votum ad tempus habebant in Lege, Augustinus. Vnde Samsoni iussum est, vt ferrum non ascenderet in caput eius. Ioseph. lib. 4. antiq. & Origen. super Numer.

Nazareth, viculus Galiliæ, iuxta montem Thabor, in quo fuit nutritus I E S V S noster, Matth. 2.

Nautulphus, puer natura cæcus qui precibus sancti Henoch visum recepit, author Grego. Turon.

Nea, insula, Plin. lib. 2. c. 87. de insulis enatis, inter Lemnum & Helleſpontum Nea.

Neæ, Stephano, insula prope Lemnū, in qua Philoctetes, secundum aliquos ab hydro morsus est: sic dicta, quòd Hercules ad eam adnatauerit: Gentile, Neæus. Est etiam Nea, vicus & castellum Mysiæ. Steph.

Neæra, nomen foeminæ seu Nymphæ formosissimæ.

mæ, quæ peperit Soli duas filias, Phaethusam & Lampeciam, quæ armenta Solis tranſeunte Vlyſſe iuxta Siciliam ostendebat, Hom. Odyſſ. 12. Est etiam mulieris cuiusdam nomen proprium, apud Virg. Ecloga 3.

-ipse Nearam Dum fouet.

Neæra, ancilla Cleopatrz reginz, quæ vnâ cum Charmione spontaneam dominæ mortē imitata est, ac semiuua reperta, doming iam mortuæ capite coronam delapsam reponens. Plur. in Antonio.

Neæthus, fluius Crotonis, sic dictus quòd Græcorum naues olim in eo exustæ sint. Vide ΝΙ ΑΒΤΟΣ.

Nealces, pictor, qui Venerem pinxit, Naumachiam Ægyptiorum & Persarum. Item Asellum bibentem in littore, & Crocodylum ei in fidiante m.

Neandria, vrbs Troadis in Helleſpōto, aliàs Neandrium in neutro genere: Ciuis, Neandrus. Strab.

Neanthus, vir quidam qui propter Chelym Apollinis temerè affectatam deo vindice à canibus discerptus est. Politian. in Nutricia.

Improbis hanc stultè Chelym affectare Neanthus Ausus, Apollinea pendente sustulit ade: Quem tamen inducto ferientem pollice chordas Vindice discerpit rictu nocturna canum vis.

Neapolis, ciuitas Cariæ aut Thraciæ, Act. 16. Hanc vocari Sichem, testis est Hiero. in Hel. quæstion.

Neapolis, Campaniæ vrbs clarissima, secundum maris litus in longitudinem extensa, à Cumana iuuentute cōdita, primūque Parthenopē appellata, de nomine vnus Sirenū, eo in loco sepultæ. Verum cum frequentius habitari cœpisset, veriti Cumani, ne patria sua desereretur, Parthenopē diruerunt. Non multò tamen post, grassante pestilentia, cum oraculum ea de re consulerent, responsūque accepissent, vt nouam urbem instaurarent, splendidius eam restituerūt, & ex verbis oraculi accepto nomine, Neapolim, id est, nouam urbē appellarūt. Gall. *Naples*.

Neapolis, Africae oppidum, Pomp. l. 2. Est item eius nominis Cariæ vrbs ad Iasium, sinū, eodē authore.

Neapolis, quæ & Leptis magna. Ptol. l. 4. c. 3. vrbs Syrcis paruz. Vulgò *Tripoli* in Barbaria. regia ciuitas.

Neapolis, colonia, Ptol. li. 4. c. 3. vrbs Africae. Vide PHANTISON. Samaria Iudææ etiam inquit Steph. postea dicta est Neapolis: itē Tripolis, Cariæ ciuitas.

Neapolitanum regnum hodie continetur inter Hadriaticum & Tyrrhenum mare, ab amne Truento, & fundis, vsque ad fretum Messanæ:

continētque nouem opulētissimas, amœnissimāsque Italiæ regiones. Ex sunt, Latij pars, Cāpania, Lucania, Calabria, Magna Græcia, Salentini, Aprutiū, Apulia, Peucetia & Apulia Dannaia, quarum omnium recentia nomina vide in Italia.

Nearchus, iuuenis eximie pulchritudinis. Hor. li. 3. Carm.

Nebahaz, Idolum Heuæorum. 4. Reg. 17. lat. fructificans, vel germinans visionem, aut loquēs, vel prophetans.

Nebai, nomen viri. 2. Esd. 10. idem signif. quod Nebahaz.

Neballar, ciuitas. 2. Esd. 11. lat. prophetia, siue loquela inuoluta, vel abscondita, aut germinās, vel fructificans: siue prophetans inuolutē vel absconditē.

Nebis, Prol. li. 2. ca. 6. Tarraconensis Hispaniæ fluiuius, vrbis Straboni dictus.

Nebo, vrbs & mons terræ Moabitarū supra Iordanem contra Ierichuntē ciuitatem, in sorte tribus Ruben. Num. 33. Deut. 34. Par. 5. Nomen viri. 1. Esd. 2. & 10. Vide NABO. Idem enim significat.

Nebriſſa. Vide NABRIASSA.

Nebrodes, mons in Sicilia, cui Damarum copia nomen dedit.

Nebrophonus, Nomen canis venatici apud Quid. lib. 3. Metam.

Nebrophonusque valens, & thrax cum Lœlape Theron.

Interpretari licet hinnulorū interfectorē *μαγὸς τὸν νεβροφῶν*, quod est hinnulus, & *θραξ*, occido.

Nebros, clarissimus ex Aflepiadis fuit in Co insula, vel Pythiæ testimonio: vnde Nebridæ dicti, ex quibus & Hippocrates. Steph. in Co.

Nebſan, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ios. 15. lat. loquela, siue prophetia, aut germinatio dormitionis vel mutationis, siue germinatio vel loquela dentis vel eboris.

Necch, ciuitas tribus Nephtali, quæ & Adami dicitur. Ios. 19. lat. foramen, aut maledictio, siue vocatio, aut nominatio, vel explicatio.

Neceps, nomen medici: de quo Firmicus li. 8.

Necepsus, rex fuit Ægyptiorū in astrorū cognitione peritissimus, de quo Aulo. scribit.

Quique magos docuit mysteria vana Necepsi.

Iulius Firmic⁹: Necepsus, inquit, Imperator iustissimus Ægypti, & Astrologus valde bonus, per ipsos decanos omnia vitia valetudinēq; collegit.

Nechao, nomen Pharaonis regis Ægypti, illius videlicet cui Iosias rex Iuda fuit in occursum, 4. Reg. 23. lat. claudus, vel percussus.

Nehac, qui & Necepsos, Ægypti rex. Olympiade 40.

Nechia Pharao, Ægypti rex, is qui Abrahamo xorem suam abstulit. Ioseph. de bello Iudai. li. 6. cap. 18.

Necho, rex Ægypti, à Nahuchodonosore victus

ad Euphratem.

Necoda, nomen viri. 1. Esd. 2. lat. depictus, siue varius, aut punctuatus, vel pastor, aut incuruatus, vel incensus.

Necos, filius Psammitichi, Ægypti rex, cui filius Psamis in regno successit. Herodorus libro 2.

Necropolis, vrbs Ægypti, distans ab Alexandria xxx stadiis, vbi Cleopatra, anguibus admotis vrberibus, se extinxit, ne in triumpho duceretur ab Augusto.

Nectanebus, Ægypti rex, Platonis temporibus.

Necunia, vrbs Vmbrorum: Gentile, Necuities, Stepha.

Neda, fluiuius, in Messeniorum ora, qui populū sunt Græciæ. Huius visuntur fontes in Lycæo monte. Cæll. li. 18. c. 9.

Nede, vrbs Arcadiæ, à Nede Nympha. Steph.

Nedō, vrbs & loc⁹. Laconia: vnde Minerva Nedusia, Steph.

Negla, oppidulum Arabiæ: Gentile, Neglius vel Neglites. Steph.

Nehel-eschol, i. torrens aut vallis botri. nomen torrentis. Num. 13. Vocatus est locus ille torrens Eschol, qui torrens est in vicina Hebrōnis. Eo irrigatur vallis dicta Botri. Vide ESCHOL.

Nehemias, nomen viri. 1. Esd. 2. lat. consolatio vel requies Domini, aut pœnitens Dominus, siue directio Domini.

Nehiel: ciuitas, quæ terminus est Aſer. Ios. 19. lat. commotio vel motus Dei.

Nehusta, mater Ioachim filij Ioacim. 4. Reg. 24. lat. ænea, vel ærea, aut augurās, vel serpens, aut serpentina.

Neis. Vide ITYLVS.

Neium. Vide CROCYLION.

Néium, mons Ithacæ, à quo Naiades dictæ, vel vt alij volunt, quod versentur *ἐπι τὰ νεύματα*, id est aquas.

Neleidas, patronymicum à Neleio, & Neleius, possessiuum. Ouid. 12. Meta.

Neleus, Nepruni filius ex Tyro Nympha Salmo nei filia, qui à Pelia fratre Theſſalia pulsus, in Laconiā venit, vbi Pylon vrberē cōdidit. Home. Odyſſ. 2. Huic vxor fuit Chloris, Amphionis Orchomeni regis filia, ex qua duodecim filios suscepit, quos postea omnes præter vnicū Nestorem, tum sorte ablegatum, Hercules euerſo Pylo interfecit. Ouid. 12. Meta.

Nemausus, Galliæ Narbonēſis ciuitas. Arecomitorū metropolis, & omnium in eo tractu clarissima olim: quatuor enim & viginti vicis eiusdem nationis subditos habuit, virorū fortitudine excellentissimos, Strabo lib. 4. Steph. *νεμαύσις* vrbs est Italiæ, à Nemauso Heraclide: Gentile, Nemausus, vel Nemausus. Gallicè *Nismes*.

Amphitheatrum antiqui operis adhuc ibi superest.

perest. Illic etiam ostenditur subterraneus meatus, qui per transuersum Rhodanum sub ipſo alueo ductus, in procul distitam peruenit ciuitatem. Est & basilica Plotinæ quam Hadrianus Imperator exadificauit, auctore Spartiano. Tribus milliariibus à Nemauso pons est Gardius (Gall. *Le pont du Gar*) à fluuio Gardon nomen habens, mundi miraculum: triplici serie, mira & impensæ innumeræ industria fornicatus, quarum prima hominibus atque iumentis transitum præbet, altera aquæ ductum sustinet. I. Poldo.

Nembroth, filius Cham, filij Noe, post diluuium cum homines à Dei timore, aquarum vim interminantis, auocare conaretur, spem suam in virtute propria ponendam ratus, turrim altissimam ædificandam suadebat, quam aquæ superare non possent. His itaque opere iam incepto ita insanientibus, Deus discordiam immisit linguarum: vt per multas obsonāsq; voces intellectu inter se carerent. Hæc igitur tor linguarum, quibus etiam nunc homines vtuntur, diuersitatis est origo. Ioseph. libro 1. antiq. Nembroth (inquit Berofus li. 3.) assumpto filio Ioue Belo, cum coloniis, furatus est rituales Iouis Sagi, & cū populo venit in cāpuit Sennaa, vbi designauit vrberē, & fundauit maximam turrim, anno salutis ab aquis diluuij centesimo primo: regnauitque annis quinquaginta sex: ac deduxit turrim ad altitudinē & magnitudinem mōtium, in signum atque monumentum, quod primus in orbe terrarum est populus Babylonicus, & regnum regnorū dici debet. Hæc Berofus. Itemque Comest. in cap. 10. Genes. de ipſo sic ait: Nembroth, gigas 10. cubitorum, qui cœpit primus potens esse in terra, & robustus venator coram Deo, id est, oppressor, & extirpator hominum, dominandi & regnandi cupiditate: & cogebat homines ignem adorare. Vnde proverb. Fortis & malus vt Nembroth.

Nemea, mæx, seu, Nemeæ, mees, sylua Achaicæ, seu regio syluosa, in ter Cleonas & Phliuntē, in qua Hercules miræ magnitudinis leonem interfecit, qui à loco cognominatus Nemeus, Vnde ibi in honorem eius instituta sunt solennia quædam certamina, quæ & ipsa à loco Nemeæ dicta sunt. Quanquam non desunt, qui ea potius in honore Archemori instituta velint, Lycurgi Nemeæ regis filioli, quæ cum Hypsipyle nutrix, Argiuis Langiam fontem ostensura in gramine deposuisset, serpens è proximis virgultis arrepens interfecit.

Némertis, Nympha marina, dicta quasi incorruptibilis.

Nemesis, amasia Tibulli.

Nemesis, dea scelerum vltrix, & bonorū remuneratrix, Iouis & Necessitatis filia, cuius sedem theologi Ægypti supra Lunam constituerent, vt inde, veluti è speculo, in inferiora

despectaret. Stat. 13. Thebaid. Hæc & Adraſtea cognominatur ab Adraſto Argiuorum rege, qui primus ei templū erexit. Eadem & Rhamnusia dicitur, quod Rhamnunte Arica oppido templum habuerit, Phidiaco simulacro nobilitatum.

Nemetes, Germaniæ populi, Galliæ tractum incolentes circa Rhenum fluiuium: vbi hodie est Spira vrbs, inter Argentinam & Moguntiam sita. Cæsar in Comment. bel. Gal. & Plin. lib. 4. cap. 17.

Nemina, fons est in agro Reatino, vario ortu annonæ mutationem significans Plin. lib. 2. cap. 103.

Nemetobriga, Ptol. lib. 2. cap. 6. Hispaniæ Tarraconensis vrbs. vulgò *Valdenebro*.

Nemorenſe. Vide ARTEMISIVM.

Nemotocerna oppidū in Gallia Belgica, dictum fortè à Nemetibus, nunc Spirensibus.

Nemptai, vrbs apud Arimphæos populos, cuius ambitus triginta millibus passuum continetur, eaq; omnium populosissima. Pius 2. Max. Pont. in part. 1. Asiæ cap. 15.

Nemra, ciuitas Num. 32. Lat. Leopardus, siue rebellio, aut amaritudo, siue commutatio.

Nemrim, locus terræ Moab. Isa. 15. idem, p. n.

Nemrod, filius Chus Genes. 10. Lat. rebellis, vel dormitio descensionis, aut dormiens dominās. Neobule, Lycambis Thebani filia, quam cum pater Archilochus poetæ despondisset, posteaque facti pœnitens tradere eam reculeret, tam acri Iambo ab Archilochus fuit perfrictus, vt doloris impatientia morrem sibi laqueo credatur consciuisse. Vide ARCHILOCHVS & LYCAMBES.

Neocæsarea, vrbs Pontica. Gentile, Neocæsareus. Eadē Adrianopolis dicebatur. Est etiam Bithyniæ. Stepha. alta item Syriæ aut Euphratensis. lib. Notit. Neocæsareæ item in Euphratis ripa.

Neocles: philosophus Atheniensis, frater Epicuri, scripsit de secta sua. Diog. Laert.

Neodunum. Ptol. lib. 2. cap. 8. Galliæ Lugdunensis ciuitas, vulgò *Leondul*. Scribitur & Neodunum.

Neomagus, Lexubiorum in Gallia vrbs. Proſem. *S. Saluator*, Villanouano.

Neomagus, Regnorum ciuitas in Britannia. Pto. hodie Guldifordia, Lhuido.

Nemagus, Ptol. Tricastinorum in Gallia Narbonensi vrbs. *Nion*; I. Poldo.

Neomagus Antonini; in Germania ea vrbs est, quæ nunc *Vdenheim* dicitur, ad Rhenum sita. Herold.

Neomagus, oppidum in Gallia Belgica vicinum Trevis & Lutetiæ, vulgò *Nogean sur Seine*.

Neon, vrbs Phocidis. Hero. lib. 8. Gentile, Neonius & Neonæus, Steph.

Neoptolemus, cognomen Pyrrhi Achillis filij, inde impositum, quod admodum adoleſcen-

tulus primum tirocinium in bello Troiano posuit: *νεοπύλας* enim Græcis tyronem sonat, seu militem nouitium.

Neoris, Iberiæ oppidum in signe iuxta Harma-stim fluium. Plin. lib. 6. cap. 10.

Neotichitæ sunt populi Æolis: quorum vrbs *νεοτιχίτη*, hoc est noua mœnia, commemorantur à Steph. item Phocidis Thraciæ, Carizæ & Sarmatiæ Europeæ.

Neoterius, Consul cum Valentiano Aug. anno ab vrbe 1183.

Nepeta, ciuitas Hetruriæ, à qua Nepesini.

Nepthath-dor, ciuitas in tribu Manasse, eadem quæ Dor dicitur. 3. Reg. 4. ex Hebræo vertendum erat, In omni termino Dor.

Nephalia, erant quædam Græcorum sacrificia, quæ sine vino celebrabantur, vt testes sunt Iulius Pollux, & Suid.

Nephele, filius Dauid. 2. Reg. 5. 1. Paral. 3. Lat. imbecillis, aut remissus, vel luxatus.

Nephele, vxor Athamantis, mater Phryxi & Helles: à quo Ouid. 11. Metam. Hellem Nepheleida cognominat.

Nephele, Ciliciæ vrbs. Ptolem.

Nepheleococcygia, confectum vrbs nomen apud Aristoph. comicum. Steph.

Nepheonitæ, Sarmatiæ Asiaticæ populi. Plin.

Nepher Cheres, Ægypti rex, sub annum ante Romam conditam 180.

Nepherites, rex Ægypti. Olymp. 93.

Nephtali, nomen loci. 3. Reg. 4. 4. Reg. 15. Sextus filius Iacob ex Bala ancilla Rachel vxoris suæ, Gen. 30. Lat. comparatio, aut retorsio, vel tortuositas.

Nephtalitzæ, populi in oriente. Ioseph. Steph.

Nephthoa, nomen fontis, Ios. 15. & 18. Lat. aperto, siue sculptura.

Nephtuim, filius Mesraim, Gen. 10. Lat. apertura, siue sculptura.

Nephusim, nomen viri. 1. Esd. 2. Lat. diminuti aut dilacerati.

Nepista, Carmaniæ vrbs. Ptolem.

Nepos, nomine Cornelius, vir multæ facundiæ, scripsit vitas illustrium virorum.

Neptianus quidam, Romæ imperator salutaris 28. post die interfectus est, sub annum vrbs 1104.

Neptunalia, Neptuni sacra, quæ & Salatia à Salo dicuntur.

Neptuni aræ in Africa Propria vrbs maritima, Ptolem.

Neptuni fanum, Straboni & Melæ circa Cenchreas, & Ptol. iuxta Patras. Item in Calauria insula, Plutarch. in Demosth. Circa Mantineam & in Caria. Polyb. Plin.

Neptunium promontorium in Campania, & in Arabia felici. Diodor. in Eustath.

Neptunius mons & fons, in Sicilia & Tarracina. Solin.

Neptunus, mons Siciliæ.

Neptunus, Saturni & Opis filius, cui in orbis totius diuisione maris regnum obtigit: vnde & tridentem gestat, peculiare eius regni sceptrum. Vxorem habuit Amphitritem, multarum Nympharum matrem, quarum nomina exequitur Hesiodus in Theogonia. Hinc deducitur, Neptunine, patronymicum fœmin. Catul. in Argonaut.

Tene Thetis genuit pulcherrima Neptunine?
Hinc Neptunius, niam, nium, possessuum. Neptunus equos primus omnium domuisse, artemque equitandi tradidisse fertur. Diod. Sicul. li. 6. Alij volunt ipsum hominibus equum antea ignotum primum edidisse, quod asserit Lucanus dicens,
*Primus ab aquorea percussis cuspide saxis,
Thessalicus sonipes belli feralibus omen
Exiit.* Et Virg. lib. 1. Georg. sic ait:
*— tūmque, o cui prima frementem
Fudit equum magno Tellus percussa tridenti
Neptune, &c.*
Quid Neptuni nomine intellexerint veteres prolixè docet N. Comes, mythologiæ lib. 2. cap. 8.

Nequinum, oppidum, quod nunc Narina dicitur, ob incolarum libidinofam inertiam. A quo Nequinates, qui nunc Narnienses. Vide NAGNIA & NARNIA.

Ner, pater Abner, 1. Reg. 19. Pater Cis patris Saul, 1. Paral. 8. Filius Iahiel, 1. Paral. 9. Lat. Lucerna, siue nouale.

Nerabus, vrbs Syriæ: Gentile, Nerabius. Steph.

Neratus, iuriconsultus clarissimus, cuius scriptorum fragmenta extant in Pandect.

Neregel, vnus ex principibus regis Babylonis, Ierem. 39. Lat. explorans, vel pedester, siue lucerna discooperta, vel coaceruata, aut nouale discoopertum vel reuolutum.

Nereides, maris Nymphæ, Nerei & Doridis filij humanam effigiem habentes: quarum nomina sunt Nesea, Cymothoe, & infinita alia, quæ vide apud Hesiod. in Theogonia. Nominatiuus singularis est Nereis.

Nereffus est oppidum in Lea insula, cuius meminit Æchines epist. 1. ad Polyc.

Nereus, Deus maris (Hesiodus in Theogonia) Oceani & Terhyos filius, qui ex Doride vxore, eademque sore, maximam Nympharum turbam suscepit, quæ à nomine patris Nereides appellantur. Hunc Orpheus in Argonaut. deorum antiquissimam appellat: vnde & Grandæuus à Virg. dicitur 4. Georg. figuratè accipitur pro mari. Persius Satyra 1.
Et qui caruleum dirimebat Nerea Delphin.
Vide N. Comitè Mythologū doctiss. lib. 8. c. 6.

Nereus, nomen viri Rom. 16.

Nergel, idolum Cuthæorum. 4. Reg. 17. idem signific. quod Noregel.

Neri, pater Baruch, filius Maasæ. Ierem. 32. Lat. lucerna, vel nouale.

Nerias

Nerias, idem. Ierem. 36. 4. & 51. 59.

Nericus, vrbs Acarnaniæ, quam Homerus vocat *Νηρίον*, quæ Acarnania est, Luperco Neritus vocatur, vt mons: Cuius, Nericus, & possessuum à monte Neritus. Steph.

Nerio, rionis, vel Nericene, rienes: & apud antiquissimos Neria, rix, Martis vxor: Plautus in Trucul. Gell. lib. 13. cap. 21. docet Sabinum esse vocabulum, quo significatur virtus & fortitudo: vnde & pro vi, potestate, & maiestate Martis accipitur.

Neripi, Asiæ Sarmaticæ gens. Plin.

Neris, nomen vrbs Peloponnesi in agro Messeniaco. Steph.

Neritum, Ptolem. Salétinorum vrbs Niger Nerido vocat.

Neritus, riti, mons in Ithaca insula, Strab. lib. 10. & Pli. li. 4. c. 12. à quo Vlysses Neritus passim cognominatur à poetis. Est itè Neritus, siue, vt apud Plin. legitur, Neritis, peninsula Acarnaniæ adhærens: alio nomine Leucadia appellata, opere acollarum olim à continenti abscissa, denuoque reddita ventorum flatu congeriem arenæ accumulantium.

Neritus item, siue Neritum, neut. gene. peninsula huius oppidū est, quod recentiores Leucaden appellantur. Pli. lib. 4. c. 1.

Nerium, Ptol. li. 2. c. 6. promontoriū Tarraconensis Hispaniæ: Artabrorum promontorium, alio nomine. Nunc vocatur *Finis terra* in Cōpostella.

Nero, Gellio lib. 12. cap. 21. verbum Sabinum est, quo significatur virtus & fortitudo. Itaque ex Claudius, quos à Sabinis oriundos accepimus qui erat egregia ac præstanti fortitudine, Nero appellatus est. Sabinus autem id nomen à Græcis accepisse videntur, qui vincula & firmamentum mæbrorum, *νερός* dicunt, nostri neruos. Hoc nomine fuit imperator Romanorum omnium, quos terra sustulit, crudelissimus. Hinc proprium nomē in appellatiuum commutatū est, vt Nerones nunc crudeles dicamus. Fuit & Sextus Nero, cuius apophthegmata Erasmus scripsit inter cætera. Huius Neronis imperatoris temporibus, amnes retro fluere vni sunt. Plin. libr. 2. cap. 103. Ille in tantum sceleris est progressus, vt ne à propriis quidem ac domesticis temperarit: sed & in matrem, in fratres, in vxorē, atque in omnes sanguinis proximos parricida extiterit: & ipse primus ex imperatoribus Romanis in Deum, impietatis arma conuertit, &c. Euseb. libr. 2. capit. 24. hist. Eccles.

Nero caluus, maledictis populi appellatus est Domitianus, quod scruitia Nerouem vel exquaret vel superaret, ac Nero aliter esset. Et quia caluus erat, vt à superiore distingueretur, Nero caluus est vocitatus. Iuuenalis,
— & caluo seruiret Roma Neroni.

Nertobriga, Bæticæ vrbs, Turdetanorum. Appiā,

Celtiberorum in Hispania Tarraconensi oppidum. Ptol. hodie, *Almunha*.

Nerua XIII. Rom. imperator, Flauio Domitiano, cui successit, dissimillimus, animoq; verè paterno erga populum affectus. Hic quū liberis sibi nullos genuisset, Aeliū Traianū sibi adoptauit, qui illi etiam imperio successit.

Nerua, Ptolem. Cantabrum, in Hispania fluius. hodie, *Nansa*.

Neruij, populi inter Belgas, in finibus Ambianorum: qui semper reliquos Belgas increpitabāt quod se populo Romano dedissent, se autem neque legatos ad Cæsarē missuros, neque vllam pacis conditionem accepturos affirmabant. Tandem difficillimo & periculosissimo bello à Cæsare victi. Lucan. lib. 1.
— nimiumque rebeli
Neruius. &c. nunc Tornacenses dicuntur. *Cenx d'alentour de Tournay*.

Nerulani, populi in Latio iuxta Romam. Plin. libro 3.

Nerulum, oppidulum in Lucanis, vi captum repentino aduētū Aemilij. Liuius li. 9. Inde Nerulonenses, Sueton. in Augusto.

Nesa, regio montana iuxta Aetnam.

Nesæus, cāpus est, à quo apud Medos cāpi Nesei Steph. Vide NISAEVM.

Nesea, Nympha, à natādo sic dicta: *νέω* enim nato significat. Hesiod. in Theog.

Nesi, populi in Scythia Europeæ, optimis, quondā equis abundantes. Pli. li. 6. cap. 20.

Nesib, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15. lat. stans, siue statio, vel erectio. salicuius tumuli: aut Syriacè, plantatio.

Nesibus, Vide NISIBIS.

Nesium, insula in Campano litore, inter Paustlypum, & Puteolos: quæ alio nomine dicitur Nesus.

Nespetus, vrbs Italiæ: Gentile, Nespesinus. Stephanus.

Nesroch, Hebr. Nifroch, i fuga vel tentatio tenera aut delicata, vel vexillum delicatum: aut Syriacè, tabula tua, idolū quod adorabat Sēnache rib. 4. Reg. 19. Ios. 37.

Nesson, vrbs Theffaliæ: Gentile, Nessonites. Stephanus.

Nestos, vrbs & fluius Illyriæ: Hinc Nestius. Ste. Vide NAPVS & NESTVS.

Nessus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius qui cum Herculi ad Euenum fluium operam suam obtulisset, ad Deianiram in ripam vltiorem traiciendam, iamque trahentem vim inferre pararet, ab Hercule sagittis est cōfossus: cuius quidem corpus suo ipsius fœtore totam fœdauit & infestauit regionem, quæ ob id Ozolis, quasi putida, nomen habuit, incolæ verò Ozolæ dicti. Hic cum iam mortem imminet videret, Deianiræ vestem tradidit, sanguine suo infestam, vim amatoriā illi inesse simulans, virūque alterius fœminæ

Rr 4

amore captum, ad ipsius amorem posse reuocari. Cuius verbis illa temere fidem adhibens, Herculi in Oeta monte sacrificanti, per Licham puerum vestem eam misit: quam cum ille induisset, veneno statim per viscera serpente, doloris impatientia in ardentem sese rogum coniecit: Hinc Nefelus, Nefsea, Nefseum.

Nefus, Thraciæ fluius. Ptolem. *Nefso*, hodie Sophiano.

Nesocles, statuarius fuit, Phidiæ æmulus, cuius tempore floruit, Olympiade nimirum 83, vt scribit Plinius lib. 34. cap. 8.

Nestor, filius Nelei & Chloridis, Homer. libro *Odyss.* 2. qui adhuc adolescens bellum gessit, etiam tum viuo patre, aduersum Epeos Peloponnesi populos, qui postea Elii dicti sunt: & deinde cum Pirithoi nuptiis interesset, aduersus Cætauros, qui Hippodamiam iam rapere conabantur, strenue pugnavit. Postremo belli Troiani tempore, iam senior effectus, vt idem Homer. lib. 2. *Iliad.* scribit, quinquaginta nauibus cum reliquis Græcis principibus ad Troiam venit, cum iam tertiam hominis ætatem viueret. vt ipse refert apud Ouid. lib. 12. *Metamorpho.* vbi ex cõsiliij dexteritate tantum Græcorum rebus profuit, vt Agamemnon profiteri non dubitaret, breuile Ilium fuisse expugnaturum, si decem sibi contigissent Nestores. Nam præter summam prudentiam ætatis diuturnitate collectam, tanta præterea eloquentia excelluit, vt ex eius ore, melle dulcius fluere diceretur oratio. Vxorem habuit Eurydicem Clymeni filiam, ex qua septem filios & vnicam filiam suscepit.

Nestor, poeta è Lycia regione pater Lyfandri poetæ, tempore Seneri principis scripsit *Iliad.* Triphiodorus verò *Odyssæam* ad imitationem Homeri.

Nestor Alexandrinus Grammaticus, qui Marcelum Augusti sororis filium erudit.

Nestorius, episcopus Constantinopolitanus, qui hæresim Nestorianorum protulit.

Nestus, fluius Thraciæ à Strymone secus Abderam urbem fluens, vt Diomedis fabulis infamis, ita Democriti patria, quam præterfuit, clarus. Diomedis, qui hospites apud Nestum equis suis deuorandos dabat, meminit Hesiodus in *Theogonia*, Meminit & huius Plinius multis in locis.

Nesus, vrbs Iberica. Steph.

Nesus, Thraciæ fluius. Vide *NESTVS*.

Netium Peuceciæ oppidum in Italia Strabo.

Netophati, nomen loci. 1. Par. 2. Lat. Gutta siue distillatio, aut gummi.

Netupha, nomen loci. 1. *Esd.* 2. idem.

Netuphati, nomen loci. 2. *Esd.* 12. idem.

Neua, Cæle Syriæ vrbs, inter Capitoliam & Damascum. Anton.

Neuceria, vrbs Vmbriæ. Vide *NUCERIA*.

Neuius, poeta comicus. Hic epigramma sibi posuit plenum superbæ Campaniæ:

Immortales, mortales si foret fas flere,

Fleerent diu Camæna Neuium poetam.

Itaque postquam Orco traditus est thesauro,

Obliti sunt Roma Latina lingua loquier.

Gell. libro 1. capite 24. Varro autem in libro de poetis, dicit eum stipendia fecisse primo bello Punico, idque bellum carmine scripsisse Neuita, Consul cum Mamertino, anno ab vrbe 1115.

Neumenius, filius Antiochi. 1. Machabæorum 12.

Neuola, flumen in Sentinati agro.

Neuri, populi in Scythia Europæa. Vadianus in Melam. Herm. in Castig. & Plin. lib. 4. cap. 12.

Stephano, populi sunt Sarmatiæ, qui & Neuritæ: Regio, Neuris.

Neuris, insula, quæ aliàs Alone, apud Stephanum, itera eadem Proconneso.

Neustria, vel Vvestria, Galliæ Celticæ regio, sic dicta quod totius Galliæ pars proximè ad occidentum solem vergat: nam Germano & antiquo Gallorum idiomate, *Vuostrich*, idem est, quod occidens: postea Normania cognominata à Normanis, quibus federe cum Francorum rege percusso, hæc prouincia cessit. Müst. li. 2. Cos. Neustria est quicquid à Parisiis & Aurelianis interiaceret, inter ligerim & sequanam inferius ad Oceanum.

Neut, Ægypti Nomus. Ptolem.

Nia, fluius in Libya interiori. Ptolem.

Niaccura, Antonin. vrbs in Comagena, Syriæ regione.

Niathos, fluius Thebcrito, quem enarratores ipsius dicunt esse in Sicilia. Vide *NEATHVS*.

Nibis, vrbs Ægypti: Gentile, Nibithes. Steph.

Nicaea, vrbs Bithyniæ, Botticorum colonia, quæ prius Ancore dicebatur: deinde Antigoniam, postea à Lyfimachi vxore Nicaea. Sunt & aliæ octo, nempe Locrorum, Epicnemidiorum, Illyriæ, Indiæ, Corsicæ insulæ, Leuctrorum Bœotiæ, septima Galliæ, Massiliensium colonia, octaua Thraciæ. Sunt & aliæ iuxta Thermopylas & Thracas. Stephan. qui etiam claros aliquos viros Nicaenses enumerat. Vide *NICIA*.

Nicaarchus, pictor, sua ætate eximius. Hic inter alia Venerem inter Gratias & Cupidinẽ pinxit, & Herculem tristem infaniæ pœnitentia, Plin. lib. 35. cap. 11.

Nicama, Indiæ intra Gangem metropolis. Ptol. Nicander, Colophonius grammaticus, poeta & medicus, tempore Attali iuuenis illius, qui Gallogræcos vicit, scripsit de Theriaca contra venenum: De agricultura, Curationum collationes: Prognostica Hipp. versib. edidit, aliisque complura. Suid. Cic. de Orat.

Nica

Nicanor, natione Cyprius, vnus ex septem Diacanis ab Apostolis in diuinum ministerium selectus. Act. Apost. cap. 6. apud Cyprum martyrio coronatus.

Nicanor, Medicus apud Græcos, qui de medicina multa scripsit.

Nicanor Alexandrinus, Grammaticus sub Hadriano principe. Suid.

Nicanor, dux exercitus, Demetrii regis Syriæ, à Iuda Machabæo prælio victus & interfectus, 1. Mach. 7.

Nicanor, Clodomiri filius, Sicamborum rex, circa Olymp. 138.

Nicarchus, Philos. fuit Corinthius sub Periandro. Plut. in Symp. septem sapientum.

Nicasipolis, vide *THESSALONICA*.

Nicasia, parua insula iuxta Naxum: inde Nicasius, quod & proprium nomen viri est. Steph.

Nicates, à Liuius appellatur mons ille Italiæ qui hodie *Maiella* & *Mathefo* dicitur, vt M. Niger autumat.

Nicatorium, Assyriæ mons circa Arbelam. Stra.

Nicanor, cognominatus est Seleucus, qui vt Apianus inquit, Syriacis in bellis semper inuictus extitit. Fuit autem is Syriæ rex.

Nicanoris, vrbs Syriæ iuxta Euroeam à Seleuco Nicatori condita. Inde Nicatorites. Steph.

Nicea, Macedoniæ vrbs inter Heracleam & Lychnidum. Antonin.

Nicedorus Mantyneus Pyctes, qui ab adolescentia totum se palæstræ dedit: factus senior cepit philosophari, legibusque ac institutis incumbere.

Nicephoriũ, vrbs circa Edeffam, quæ aliàs Constantina: Gentile, Nicephorus. Stephan. Vide *ZEDOTIVM*.

Nicephorus, Constantinopolitanus imperator, sub annum salutis 803.

Nicephorus alius, cognomine Phocas, item imperator, anno salutis 961.

Nicephorus 111. cognomine Botoniatæ, etiam imperator, anno salutis 1083.

Nicetes, Smyrnæus, sophista, Adriano principi gratus, ab eoque Musæo Ægyptio adscriptus. Quum causas tentaret, foro etiam aptissimus videbatur. Adeo ingenium ad vtranque dicendi rationem accommodauit, vt iudiciale sophistica quadam facultate exornauerit: sophisticum verò & vmbatile forensibus aculeis roborauit, genus dicendi antiquum & politum retinuit: lasciuus nihilominus, & dirhambicus visus. Philostr.

Nicepsos, rex Ægypti, circa Olym. 27.

Nicer, Germaniæ fluius. Ammia. hodie *Neckar*, Rhenano. In Ducatu Vvitembergenfium est.

Nicia, Plinio Italiæ fluius. *Lenza* nunc, in Lombardia, Nigro & Leandro, aliis *Nura*.

Nicia & Niega, nomen duarum urbium, quarum vna est Galliæ, alia Asiæ & Bithyniæ metropolis. Strabo libro 4. Nicaia primus Antigo-

nus Philippi filius condidit, & Antigonam nominauit: postea Lyfimachus à nomine vxoris Antipatri filie Niceam appellauit. Urbis ambitu stadiorum xvi. fuit figura quadrata, in cæpo sita: habuit quatuor partes ad rectos angulos, ex lapide, qui circa mediũ gymnasium positus erat, omnes quatuor portæ cernebantur. Hic iubente Constantino famosa illa Synodus celebrata est trecentorum decem & octo episcoporum, & perfidum Arii dogma recitum. Vide *NICAEA*.

Nicia, vicus in Ægypto est: Gentile, Niciores. Stephan.

Nicias, Pyrrhi medicus, qui olim ad Fabritium veniens, ei promisit Pyrrum veneno necaturũ. At ille auersatus facinus, Pyrrho rescripsit, vt à Nicia sibi caueret. Plutarch.

Nicias, grãmaticus Romæ, familiaris Pompeio & Ciceroni, qui eius in epistola quadã ad Articum meminit: item in epistola ad Dolabelam. Tranquillus.

Nicias Atheniensis, gẽte clarus. Aristoteles scribit tres viros Athenis eodem tempore æque potentes fuisse, Niceam Nicerati, Thucydidem Milesium, & Teramenẽ Agnonis. Thucydides his natu aliquantulum maior multa cum Pericle clara pro Republica gessit. Post mortem Periclis ad Niciam primæ partes delatae sunt. Missus igitur imperator vnã cum Demosthene altero duce cõtra Syracusanos, qui Gilippum Lacedemoniorum ducẽ auxilio acceruerant, infeliciter pugnatẽ ambo à Syracusanis in bello capti sũt, in carcerẽque coniecti, sibi manus attulere. Ex Plutarcho. Nicias Marco Crasso ex nostris comparatur à Plutarcho in Parallelis: quod & diuitiis abundauerit, & eundem ferẽ exitum hic apud Siculos, ille apud Parthos inuenit.

Nicias, Atheniensis pictor, qui Plin. lib. 35. cap. 2. diligentissimè mulieres pinxit, lumen & vmbas custodiuit, atque vt eminentẽ tabulis picturæ, maximè curauit. Hic etiam in artem rãta cõtrectioe animi incubuisse dicitur, vt cibũ sumere sæpè oblitus sit. Ælia. de varia hist. Nicij, Ægypti inferioris metropolis, Ptolem. ad Nilum siti.

Nico, vnus ex XIII. principibus Tarentinorum, qui coniurarunt contra Annibalem: tandem comprehensus cum Philomene, ad Annibalẽ deductus est Liu. Decad. 3.

Nicochares, poeta comicus Græcus, Athenicis, Philonidis filius, coæuus Aristophanis, qui multas fabulas scripsit.

Nicotheon, ontis, Cypriorũ tyrannus, qui Anaxarchum Philosophum malleis ferreis cædi iussit. Vide *ANAXARCHVS*.

Nicocris, vel Nitocris, Assyriorum regina, quæ multis annis post Semiramidem floruit. Hæc Euphratem fluium, qui mediam Babylonem rectus præterfluebat, fecit tortuosum, supràque pontem

pontem erexit trium stadiorum difficilimum factu propter paludes, quæ vrbē ambiūt: fecit ingētes cauernas ad exēpiendū fluminis impetū, egeſitque quicquid erat limi ad iaciēda fundamenta. Author. Herodot. & Curtius.

Nicodemus, nomē viri Pharifæi, Iudæorū principis. Iohan. 3.

Nicolaitæ. Vide NICOLAUS.

Nicolaus, vnus ex ſeptē diaconis, qui electi ſunt à CHRISTI diſcipulis, vt egenis miniſtrarēt. Is author fuit Nicolaitarum hæreſeos, cuius ſumma dogmatis fuit, vxorum communitio. Euseb. lib. 3. cap. 29. hiſt. eccl.

Nicolaus, philoſophus Peripateticus, patria Damascenus, moribus ſuauiſſimis & iucundiſſimis, procerō quidē, ſed non indecoro corpore, bene doctus: nam hiſtoriam librorum cētum triginta quatuor cōſcripſit. Eo maxime delectabatur Octavius Cæſar. Plin. lib. 13. ca. 4.

Nicolaus I. pontifex Romanorum, ann. ſal. 859.

Nicolaus II. pontifex Rom. anno ſalutis 1059.

Nicolaus III. pontifex Rom. anno ſalutis 1277.

Nicolaus IIII. pontifex Rom. anno ſalutis 1288.

Nicolaus V. pontifex Ro. Frāciſcanus, an. ſal. 1448.

Nicolaus Tolleranus, omniū ſui tēporis abſtinentiſſimus: qui pane & aqua ſemel tantum die veſcebatur, procul ab omni ocio & verborum vanitate.

Nicomach⁹, pater Ariſtotelis philoſophi. Nicomachos ſex tradit. Suidas. Primum ex Alexandria Troiadis, poetam tragicum, qui ſcripſit tragedias vndecim. Secundum Athenieſem, item tragicum, qui vicit Euripidem & Theogenem. Nicomachū inter medicū, Machaonis filium, Aſculapij nepotem, qui ſcripſit de medicina libros ſex, & philoſophia vnū. Reliquos duos, patrem & filium Ariſtot. ponit: ambos medicos, quorum filius ſcripſit commentarios in Phyſicam patris. Sextum addit Plin. pictorem, Ariſtodemī filium & diſcipulum, qui pinxit raptū Proſerpinae, quæ tabula fuit Romæ in delubro Mineræ in Capitolio ſupra ædiculam Iuueturis, Scyllamq; quæ erat in templo Pacis. Plin. lib. 35. cap. 2.

Nicomedes, nomen proprium regis Bithyniæ, Rom. amici, qui olim raſo capite ſumpſit pileum & ſe Romanorum liberium vocauit.

Nicomedia, ciuitas Bithyniæ, à Nicomede rege clariffimo, Zeſē filio, qui eam cōdidit, appellata. Prol. libro quinto capite 1. Turcis hodie dicitur *Nichor*. Olim etiam Olbia vocabatur. Ciuis, Nicomedius, & poſſeſſium Nicomedius. Stephan. In huius ciuitatis villa Magnus Conſtātinus obiit, qui cum veller in Iordane fluuio baptizari, atque idcirco Hieroſolymā peteret, morte præuentus, ab Eusebio Nicomediensī Epifcopo, Ariane perſidiæ ſectatore baptizatus eſt: quæ res Chriſtiani principis fidem apud plerōſque in dubium vertit. Sed nō eſt veriſimile eum principem, qui per omnē

vitam ſuam Ariani dogmatis hoſtis fuerat, in extremo ſpiritu ei dementia cōſenſiſſet, quā ſummo ſtudio de ſuo império prius eliminauerat.

Nicomedium, emporium Bithyniæ. Gentile, Nicomedeus. Steph.

Nicon, pater Galeni fuit, qui Geometriæ & Architecturæ erat peritiſſimus.

Niconia, vrbs in Ponto iuxta Iſtri oſtia. Strabo. lib. 7. Gentile, Niconiates. Steph.

Nicophanes, nomē pictoris, quaſi vir illuſtris: & fuit ſanē is pictor elegās & concinnus, ita vt vetuſta opera pingeret propter æternitatem rerum: impetuōſi animi, & cui pauci comparantur. Corhurnus ei, & grauitas artis. Plin. li. 36. cap. 10.

Nicopolis, vulgò, *Gallipoli*, ciuitas Epiri, à victoria Auguſti ſic appellata, quia Cleopatram & M. Antonium apud Actium prælio ſuperauit. Alia eſt in Aegypto. Item Alexander Iſſum urbem inter Ciliciam & Syriā Nicopolin appellauit, quod ibi Dariū viciffet. Steph. Eſt & Bithyniæ Nicopolis, & alia minoris Armeniæ: Ciuis, Nicopolites. Steph.

Nicopolis, Thraciæ ciuitas, quæ Hiſtro flumini imminet. Tit. 3. hodie, *Nicopoli*.

Nicoſtratus, Macedo, orator inter decem ſecūdas tempore Marci Antonij & Dionis Chryſoſtomi, Ariſtidis oratoris equalis ſcripſit nō nulla, vt author eſt Suidas. Fuit item alter Nicoſtratus, poeta comicus, Athenæus in Diſpoſoph. Nicoſtratus citharæduſ & Laodoc⁹, quū inter ſe certarēt, dixit Nicoſtratus Laodocum eſſe in magna arte paruum, ſe autem in parua magnum, ſatiūſque non domū diuitiis, ſed artem ſtudio & diligentia augere. Aelianus de varia hiſtor.

Nicoſtrata, mater Euandri Arcadis, futurorū vaticinatrix, quæ à carminibus, quib⁹ Phœbi oracula ſignificare volebat, Carmēta ſeu Carmentis Latine dicta fuit: vel, vt alij nonnulli voluerunt, à Carpento quo vtebatur.

Nidum, Angliæ vrbs apud Anto. *Neath* Cădeno.

Nigdeni, populi in Africa Propria. Ptol.

Niger Peſcennius, Proceſſul Syriæ, Didio Iuliano interfecto, cum Septimo Seuero de imperio certauit, & victus eſt. Herodianus.

Niger, cognomen prophetæ cuiuſdam. Act. 13.

Nigidius Figulus, philoſophus Pythagoricus, Romæ floruit Cæſaris tempore. Hic doctiſſimus in Grammatica multa ſcripſiſſe fertur, quæ in vulgus non prodierunt.

Nigilgia, Mauritanæ Cæſarienſis oppidum. Ptolem.

Nigintini, Africę Propriæ populi. Ptol.

Nigris, fluuius Libyæ inferioris, eiufdem cū Nilo naturæ. Ptolem. lib. 4. cap. 5. Hodie fluuius de *Seneca*. Iouio, *Gambra*.

Nigramma, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Nigris, fluuius eſt, à quo Nigrites. Steph. populi Libyæ

Libyæ cognominati ſunt. Dictus Nigris, propter ſolitudines nigri pulueris, eminentibus interdum velut exuſtis cauitibus.

Nigris fons in Æthiopia, quem nonnulli caput Nili eſſe autumauerūt, quod ſit eiufdem cum Nilo naturæ: calamum enim & papyrus, eodemque gignit animantes, & iſdem temporibus augeſcit. Plin. lib. 5. cap. 8. & Ptole. lib. 4. cap. 5. Dionyſius.

Nigritæ, Æthiopes ſunt Ptolem. & Plin.

Nigroz, populi ſunt qui regem habent monoculum. Herod. Plin.

Nilis, lacus eſt inferioris Mauritanæ, non procul ab Oceano, quem Nili aquæ ſtagnantes efficere creduntur. Plin. lib. 6. cap. 9.

Nilopolis, Ægypti oppidum. Ptolem. & Steph.

Nilus Ægypti fluuius, à Nileo rege ſic dictus, vel à nouo luto, quo totam feracem reddit Ægyptum. Vnde Seruilius Nilum dici exiſtimat, quaſi *νεον ἕλον*; hoc eſt, nouū trahentem limum, quod obliet, hoc eſt, limo obturet Ægyptum, & opprēat. Naſcitur in monte inferioris Mauritanæ; non longè ab Oceano, ſtagnante ibi lacu, quē vocant Nilidem: deinde cōdit ſe itinere aliquot dierum, ruſſumq; erumpit alio lacu maiore in Mauritaniam Cæſarienſi, iterumque arenis receptus, per deſerta viginti dierū ſpatio fertur ad proximos Æthiopas, & denuò proſilit fonte, qui Nigris dicitur: inde Africam ab Æthiopia diſterminans, medios ſecans Æthiopas, ſic plerāſque inſulas facit, quarum clariffima eſt Meroe, cuius metropolis etiam Meroe vocatur: poſtquam ſe aquis omnibus auxit, Nilus appellatur. Tandem ſeptem oſtiis in mare ſe exonerat: vnde modò ſeptem geminum, modò ſeptemſium vocant poëtæ. Oſtiorum nomina ſunt, Canopicum, Bolbiticum, Sebenniticum, Pharnaticum, Mēdeſicum, Taniticum, & Peluſiacum. Plin. lib. 5. cap. 9. Ægypti inferiorem partē dextra læuāque diuiſus, amplexu ſuo determinat. Canopico oſtio ab Africa: ab Aſia, Peluſiaco: propter quod aliqui Ægyptū inter inſulas p. ſuere, ita ſe diuidente Nilo, vt triquerrā terræ figuram faciat, idcirco multi Ægyptum Δ Græcæ literæ ſimilitudine Delta vocauerūt. Multis nominibus apud veteres hic fluuius notatus eſt. Dicitur namque & Ægyptus (vnde regioni nomen) Oceanus, Aetus, id eſt Aquila, Nigis: Melas vel Mello, Siris, Triton, Chryſorhoas, Dyris. Noym ab Ægyptiis quoque vocari, auctor eſt Orus Apollo. In Sacris Bibliis, Phifon vt quidam volunt. Plinius vndecim oſtia Nili in mare ſe exonerantis numerat, ſed quatuor falſa, ſeptem verò celeberrima. Ptolemæus nouem. Et horum ſeptem nomina apud ſcriptores permurantur. Tota autem hæc de numero & qualitate horū oſtiorū apud veteres diſcrepantia naſcitur ex locorū, pro ſucceſſu

tēporis, immutatione. Quiſque enim ea deſcripſit ſecundū quæ habebāt hæc littora ſua tēdore ſitū, quen læpius ex maris æſtu & inūdatione, arenarūque nunc aggeſtione, nunc depulſione, aliā atque aliā formā per aliquot annorū interualla induere, veriſimile eſt, & norunt ij qui propiores. Oceano habitant, quibus mirum nō eſt fluminū oſtia alueum ſedēſque mutare, interdūque arena obturari, nouāque (vbi quondā nulla erant) vada quærere: & quæ olim minus nauigabilia, breuiſque plena, nunc profunda & nauigationi apta videre. Hunc fluuium cæteros omnes qui in orbe terrarum ſunt dulcedine ſuperare, ait Diodorus: quam ſententiam quondam confirmauit Peſcennius Niger Imp. qui militibus limitaneis vinum petentibus reſpondit, Nilum habetis, & vinum quæritis. Augetur Nilus certis diebus mirum in modum, & per totam ſpatiaris Ægyptum, fecundiffimus innat: pluuia loco atque roris eſt Ægypto: ſiuit ac reſiuit inſtar maris. A Nilus ſunt adiectiua, Niloticus, Nilotica, Niloticum: vt Nilotici, piſces: & Niliacus, Niliaca, Niliacum.

Nilus, vrbs Ægypti, vel & Nili fluuij templum: Gentile, Nilopotes vel Nilæus.

Nimblis, inſula non longè à Gyro, quam Callimachus, Agathyrſam vocat.

Nimphis, Heracleotes, hiſtoriographus fuit, qui res geſtas ab Alexandro libris 24. ſcripſit. De Heraclea 13. vſque ad euerſionē Tyrannorum.

Ninæa, vrbs Oenotrorum mediterranea: Gentile, Ninæus, vel Ninæus. Steph.

Niniue, vrbs Aſſyriorum, quæ & Ninus dicitur, quam ædificauit Aſſur, egrediens de terra Sennaar, à Nino rege ſic dicta, vt ſcribit Auguſtinus. Eſt & alia ciuitas Iudæorum in angulo Arabiæ, Populi, Niniuitæ. Eſt autem ſita iuxta Tigridis amnis parrem. Prol. Ionæ prophetæ prædicationem audiuit. Nunc tota vaſtata eſt. Haitonus libro de Tartaris, cap. 11.

Ninoc, vrbs Cariæ, aliās Aphrodiſias, quam Leleges Pelafgi condiderunt, à quibus etiam Lelegum vrbs vocabatur, deinde Megalopolis, poſtea à Nino Ninoc. Gentile, Ninoctes.

Ninos, Steph. vrbs Aſſyriorum, quam condidit Ninus Semiramidis maritus in Aturia. Ciues, Ninij. Strab. initio lib. 16.

Ninus, filius Beli, primus Aſſyriorum rex. Nam Beluſ ſolam habuit Babylonem: Ninus verò rotam Aſſyriam.

Ninus, Iouis Beli filius, III. rex Babylonæ regnauit ann. 52. Hic omnibus ſuis viribus ſumptis armis patris ſui, omnibus bellum intulit, nulli parcens. Omniū primus regnum Babylonicū propagauit: & primus templum Belo patri, & matri Iunoni, & Rheæ auia, & ſta.

statuas in oppidi medio erexit, Ber. libr. 4. Igitur idololatram in orbē inuexit. Hic Nirus à Chaldæis quoque dicitur Hercules, Assyriis Iupiter, quibus oppidulum paternum retrapolim, & caput imperij statuit: ab ipso Assyrij dicti sunt. Xenoph. de æquiuioc. Fundator Ninives ciuitatis, & inuentor idololatricæ, bellique author primus ab vxore Semiramide de medio sub latus. Diod. Sicul. lib. 3. cap. 1. Mortuus est anno Abrahæ 11. Comest. in cap. 2. Genes. & cap. 11.

Niobe, filia Tantali, soror Pelopis, vxor autem Amphionis, regis Thebanorum, quæ cum viro suo sex filios, totidemque filias peperisset, animo elata, Latonæ seclæ præferre non dubitauit. Quamobrem indignata dea, Apollinis & Dianæ sagittis liberos eius ad vnum omnes interficiendos curauit. Niobemque ipsam sibi conuictantem turbine venti in Asiam rapuit, & iuxta Syphilum urbem (quæ illi patria erat) in saxum transformauit. Ouid. 6. Metam. Alia fuit Phoroinei filia, ex qua Iupiter Alpm, qui postea Osiris & Serapis dictus est, genuit. Per saxum in quod Niobe mutata est, intelligitur immodicus dolor qui tandem in stuporem & indolentiam conuertitur, fecitque vt Niobe dirigerit, & veluti lapis immota steterit: vel lapidea statua, quam orba liberis sibi erexit, in monumentum, vt refert Palæphatus.

Niobe, Laconicæ fons. Plin.

Niosum, Sarmatiæ Europææ vrbs. Ptolem.

Niphæus, nomen viri proprium, ab equis interfecti, apud Virgil. 10. Æneid.

— quin ecce Niphæi

Quadrupes in equos, aduersaq; pectora tendit. Atque illi longè gradientem, & dira fremētem, Vt videre metu versi, retroq; ruentes, Effunduntque ducem, rapiuntque ad littora curvus.

Niphanda, Paropanisi vrbs. Ptolem.

Niphates, mons diuidens Armeniam maiorem ab Assyria, ex quo Tigris fluuius oritur. Quidam verò maioris Armeniæ fluuium esse putant, qui ex eodem mōte defluens in Tigrim defertur. Strabo lib. 11. Dicitur Niphates à niuibus. Stephanus. Alij Scythiæ fluuiū faciunt.

Niphanandra, Mediæ vrbs. Ptolem.

Niphe, phes, vna ex comitibus Dianæ, à niueo candore appellata Ouid. 3. Metam.

Nipsa, vrbs Thraciæ: Ciuis, Nipsæus. Steph. ex Herodiano. Vide NYPSÆI.

Nireus, rex Naxi, Charopi & Aglaiæ filius quem omnium formosissimum ad Troiam venisse Hom. tradidit.

Nisa, Hom. lib. Iliad. 2. vrbs Hellados. Est etiam nomen sceminæ, de qua Virgil. in Damone, *Mopso Nise datur.*

Nisan, vexillum, siue probatio, aut tentatio, vel fuga: aut Syriacè, miraculū. Mensis Hebræo-

rum, respondens nostro Maio. 2. Efd. 2. 11. Nisæa, nauale Megaridis: & ipsa Megaris, à Niso, Pandionis filio. Steph. Est item Nysæa Parthyenes regio, cuius caput fuit Alexādropolis ab Alexandro conditore donominata. Plinius libr. 6. cap. 26. Hæc regio præstantissimos alebat equos, qui ab ea Nisæi appellabantur. Strab. li. 11.

Nisæe, nomen Nymphæ. Virg.

Nisæo, Sprôque, Thaliâque, Cymodocæque.

Nisarus, vir fuit apud Rhodiginos, mollitie plusquam muliebri infamis, de quo Cæl. Rhod.

Nisæus, Syracusanorum tyrannus, totus luxui deditus; hic enim vbi ab aruspibus didicisset se breui moriturum, quicquid superuit vitæ comestationibus & ebrietati id totum impedit. Volat.

Nisia, montana regio Siciliæ iuxta Aetnam.

Nisibis, vrbs iuxta Tigrim fluuium, sita in regione Perææ: Reperitur etiam Nesibus & Nabisibus Ptolem. Strabo. Steph.

Nisope, insula Lesbi, quæ Sigrim portum efficit. Gentile, Nisopæus. Steph.

Nissa, vrbs quæ ad Mediterraneam iacuit supra Tralleis ad Orientem, & maxima ex parte monti accubuit, torrente quodam diuisa, qui conuallem efficit. Ex hac fuerunt Apollonius philosophus Stoicus, Panetij familiaris, & Menecrates, Aristarchi discipulus, & Aristodemus eius filius. Strabo item Sôstratus, Aristodemi frater, & alius Aristodemus, eius consobrinius, qui Magnum Pompeium erudiuit.

Nisæa, quæ & Megara, Ptol. Achaïæ vrbs est, ad sinum Saronicum.

Nissos, oppidum circa Pallenē Macedoniæ peninsula.

Nisua, Africæ propriæ ciuitas maritima. Ptol. Nisus, Megarensium rex, purpureo capillo insignis, à quo cum regni sui fatum pēdere posset, diligentissimè eū asseruabat. Verum cum postea Megarenses vna cum Atheniensibus, inuidia correpti, Androgeon Minois filium, palæstritem insignem interfecissent, Minosque eam ob causam Megarēsis bellum inferret. Scylla, Nisi filia, hostis amore correpta, patrem purpureo capillo spoliavit, vnaque (vt erat in fati) patriā hosti tradidit. Quam rem tam iniquo animo tulit Nisus, vt doloris impatientia extabuerit, deorumque miseratione mutatus sit in Haliæstum auem, ex genere accipitrum. Scylla autem cum sese præter spē à Minos (quem patriæ prodicione satis se demeruisse putabant) deseram videret, in Cirim auem cristatā conuersa est, cum qua Haliæstus etiam hodie intersecinum odium exercet. Ouid. lib. 8. Metamorph.

Nisus, Hyrtaci filius, indissolubi amicitiae vinculo coniunctus Euryalo: quorum historiam satis copiosè describit Virgil. libro 9. Æneid. Nisyros

Nisyros, Hom. insula est in mari Carpathio, vna Sporadum: quam Poetæ fabulatur olim Coo ad hæsisse, Nepruniq; sceptro inde fuisse auulsam, in qua optima vina sunt, inter Cycladas numerata, celsa, saxosa, & molendinariis abundas lapidibus In ea Nepruni aliquando templum, & subrus iacens Polybotes, gigas à Nepruno victus, vt veteres tradiderunt fabulæ. Nā thermas habet abundè scaturientes. Strab. libro decimo vrbs in ea est eiusdem nominis. Hinc Nisyrius & Nisyriaticus, aliàs Porphyris, à purpuris, vel purpurarum piscatoribus dicta est Stephano. Strabo libr. 20. inter Sporadas numerat.

Nitazum, Galatiæ vrbs apud Anton. Niteris, natio Africæ interioris, à Corn. Balbo deuicta. Plin. Horum vrbs primaria Nitibrum ab eodem appellatur.

Nitiobriges, populi Narbonensis Galliar, vicini Ruthenis: vocant hodie Montem Pessulanū. Vulgò *Montpellier*. Ex Marliano & Glareano. Cæsar bel. Gal. lib. 7.

Nitocris, Babyloniæ regina, Nabuchodonosoris vxor, quæ Babyloniæ multa præclara opera fecit. Herod. lib. 1.

Nitria, Aegypti regio, & nomen duarum vrbiū supra Memphim. Strab. lib. 17. Stephano locus est Aegypti, Gentile, *νιτρίης*. Hinc & Nitriotis præfectura.

Nitriæ, Indiæ emporium extra Gangem. Ptole. Nitrites Nomos, Straboni præfectura est in ea parte Aegypti, quæ est supra Memphim, nomen habes à duabus Nitriis, quod plurimū fuerunt nitri. Plin. lib. 5. cap. 9. & Strab. lib. 6.

Niuaria, insula vna ex fortunatis à perpetua niue cognominata. Plin. li. 6. ca. 32. *Gomera* hodie Baccio. Est item Hispaniæ vrbs inter Salmaticam & Compluticam. Anton.

Nixij Dij, erāt nixuum in puerperio adiutores. Festus.

Nixus, xi. sidus cœleste, quod Iulius Firmicus Ingeniculū vocat. Cic. in Ara. Hunc Hyginus Hercule esse ait, qui dextro genu nixus, sinistro pede, capitis Draconis dexteram partem opprimere conatur.

N O

Noa, filia Salphaad filij Ephraim filij Galaad, Nū. 16. Ciuitas item quæ terminus est tribus Zabulon. Ios. 19. lat. mouens, vel commota.

Noa. Vide NOE.

Noadia, i. testificatio, vel certus aut cōgregatio Domini siue ornatus Domini, aut transiens Dominus: vel ex Syro & Hebræo, oblatio Domini.

Noa, vrbs Siciliæ: Gentile, Noeus. Steph.

Noas, Thraciæ fluvius est, ex Hæmo mōte nascens & in Istrum influens. Herod. lib. 2.

Nobe ciuitas sacerdotum, 1. Reg. 22. lat. loquela siue prophetia, aut loquens vel prophetans, siue fructificans vel germinans.

Nobe, ciuitas in tribu Dan vel Benjamin. I. Sa. 10. 1. Reg. 21. & 22.

Nobe, ciuitas quæ & Canath dicebatur in tribu Manasse. 1. Reg. 21. lat. latrans, vel latratus.

Noctiluca, Lunæ cognomē, quod noctu luceat. Horat. 4. Carm. Ode 6.

Nodab, nomen viri. 1. Par. 3. lat. vouens, siue spontaneus, aut principalis.

Nodinus deus, quem D. Augustinus in libro de Ciuitate Dei ex Varrone scribit cultum fuisse à veteribus Roman. putantibus Proserpinam frumenti præpositam germinantibus, & proserpentibus: geniculis verò nodisque culmorum deum Nodinum: in volucris autem illis folliculorum deam Volatiuam: cum folliculi patescunt quo exeat spica, deam Patelenam: cum segetes nouis aristis exa quatur, Hostilinam deam, quia hostire ac hostimetum veteribus exæquationem significabat, Floram quoque adicit & Lactucinam ac Matucam, quæ florentibus, lactantibusque ac marurescentibus præsent frumentis.

Noe, i. cessatio, vel requies: filij Lamech, vir Deo gratus, cui, cum homines ei⁹ tēporis perdere vellet, iussit vt nauem siue arcam fabricaret: cuius beneficio ab aquis cū familia tutus, cæteris submersis hominum genus restituit. De quo sic Berosius li. 1. scribit: Venus, inquit, inter gigantes erat, qui deorū veneratior, & prudentior cunctis, reliquus ex probis erat in Syria: huic nomē Noa, cum tribus filiis, Sein, Iaphet, Chā, & vxoribus, Tyrea magna, Vladora, Noela, & Noagla. Is timēs, quam ex astris futuram prospectabat, cladem, anno 78. ante inundationem, nauim instar arcæ cooperam fabricare cœpit. Anno igitur 78. ab inchoata nauis, ex improviso exiit Oceanus, & omnia maria mediterranea: flumināq; ac fontes ab imo ebullientes, inundauerunt supra omnes montes, accedentibus item impetuossimè, & supra naturā, è cælo copiosissimis imbribus, multis diebus corruentibus. Ita omnne humanum genus aquis suffocatum, excepto Noa cum sua familia, quæ nauis recepta est: nā eleuata ab aquis, in Gordiei montis vertice quieuit, cui⁹ adhuc dicitur aliqua pars esse, & homines ex illa bitumen tollere, quo vritur maximè ad expiationes, Præterea idē Beros. de eodem lib. 2. sic ait: Noam Scythiæ omnijū deorum maiorum & minorum patrē appellauerunt, & humanæ gētis authorē, & Chaos, & semen mundi: Tyream verò, eius vxorem; Aretiam, id est, terram, nominarunt, in quam semen Chaos posuit, & ex qua tanquā ex terra, cuncti prodierūt homines. Hęc Bero. Noe autem non iniuria, nauigandi, & condendarū nauium vsum primus prodidit: ante quem (quod memoria proditum sit) nemo mare tentauit. Ios. lib. 1. Antiq.

Noega, oppidum est Hispaniæ, Tarracōnensis in tractu

tractu Asturum in peninsula Pisici. Plin. libr. 4. cap. 20.
 Noema, filia Lamech ex Sella vxore. Genes. 4. Hæc texturæ variegatæ inuenit. Comest. in ca. 4. Gen. lat. pulchra, siue decora, aut moues valde.
 Noemachus. Ptolem. libro 2. cap. 10. Narbonensibus vrbs prope Gebennam.
 Noeman, filius Balæ filij Benjamin. Num. 26. lat. pulcher siue decorus, aut motum præparans.
 Noemi, vxor Elimelech, Bethlehemitæ. Ruth. 1. lat. pulchra, siue decora.
 Neodunum. Vide NEODVNVM.
 Noes, fluuius Thraciæ in Istrum fluens, Herod. libro 2.
 Noga, filius David. 1. Par. 3. & 2. 4. lat. claritas, siue splendor.
 Noha, filius Benjamin. 1. Paralip. 8. qui Genes. 46. dicitur Naaman. lat. requiescens, aut ducens, vel ductor.
 Nola, vrbs Campaniæ, quæ prius Sidicinum dicebatur. Plin. libr. 2. cap. 5. Gentile, Nolij vel Nolani. Nomen retinet hodie.
 Nomades, populi in Scythia Europæ, quorum vita omnis in pascendis gregibus habetur. Nunc Tartari dicuntur, iuxta quos Sauromatas locat Plinius. Meminit eorum etiã Strab. libro 11.
 Nomades, Asiæ populi ad sinistram, in Caspium intranti. A nostris hodie appellantur Dæ, & cognomento Parni. inquit Strabo.
 Nomades, Africae populi, inter Zeugitanam regionem & Mauritaniam siti, qui postea litteris aliquot mutatis Numidæ appellati sunt. Hos scribit Salustius ex Persis ortum traxisse, qui Herculem in Hispaniam sunt comitati: eoque mortuo, in Africam traiecit, locaque occupasse Oceano proxima, alueosque nauium inuentos pro toguris habuisse: deinde paulatim per connubia sibi Gerulos miscuisse: posteaque Numidiæ nomen propter multitudinem à parentibus digressos, possidisse ea loca, quæ proximè Carthaginem Numidia appellatur. Hæc ille. Dicitur sunt Nomades, *ἄνθρωποι*, hoc est, à pascendo, quod pastionibus præcipuè vacaret, herbisque in vno loco depastis, papilionibus suis curribus alio transueherent. Virg. 4. Æneid.
 Nomaxi, Thraciæ populi, qui postea Scythæ dicti sunt. Steph.
 Nomantia. Vide NVMANTIA.
 Nomastæ Scythiæ intra Imaum populi. Ptol.
 Nomba, vrbs Iudææ: Gentile, Nombæus. Steph. ex Iosepho.
 Nomennum, oppidum in Latio non procul ab vrbe Roma. Hinc Nometana via Romæ, qua itur Nomentum, & Nomentani, qui Nomentum habitant. Dicitur Nometum à Nomento conditore. Habuit autem vrbs hæc

colles vitiferos, vino non omnino pessimo nobilitatos.
 Nomij, montes Arcadiæ, apud Pausan.
 Nomistorium, Germaniæ vrbs. Ptol.
 Nomius dicitur esse Apollo, *ἄνθρωπος*, id est, à pascuis, hoc est pastor, non ex officio pastoralis, sed quia Sol pascit omnia, quæ in terris gignuntur: Siue, vt alij volūt, quod olim iuxta Amphrysium Thessaliæ fluuiū diuinitate, ob interfectos Cycoplas, priuatus, Admeto regi armenta pauit.
 Nona, vna ex Parcibus. Latini Nonam, Decimam, & Mortam, Parcibus dixere. Gell. li. 3. c. 16.
 Nonacris, mons Arcadiæ, Stygem fontem ad radicem habes, cuius aquæ ob frigus immoderatum nullo neque aureo, neque argenteo vase, neque æneo, neque ferreo contineri possunt, neque alia vlla re, quàm vngula mulina. Stephano vrbs est Arcadiæ. Hinc Nonacrius, a, um. Item Nonacrius & Nonacrites: vnde Mercurius Nonacrites dicitur est.
 Nonius Asprenas, consul cum Laterano, anno ab vrbe 846.
 Nonius alter, consul cum Valentiniano Cæsare anno ab vrbe 1198.
 Nonius Marcellus grammaticus, cuius libros habemus de Latinorum nominum origine.
 Nonnus Panopolita, poeta egregius, qui carmine hexametro Ioannis Euangelium scripsit. Volaterran.
 Nonymna, vrbs Siciliæ. Ciuis, Nonymneus. Stephan.
 Nora, vrbs Sardinia: Gentile, Noranus, Stephano.
 Noracus, vrbs Pæoniæ: Ciuis, Noratus.
 Nophe, nomen loci. Num. 21. lat. insufflatus aut tumidus, vel illaqueans.
 Nopherth, vrbs in tribu Manasse. Ios. 17. lat. fau?, aut cribrum, siue distillatio.
 Noraan, nomen loci. 1. Par. 7. lat. Puer, vel iuuenis, siue excutiens aut vigilans, vel mouens canticum.
 Norba Cæsarea, Lusitaniæ vrbs. Ptol. lib. 2. cap. 5. vulgò *Alcantara*.
 Nordlinga, antiqua imperialis ciuitas, in medio ferè Rhetiæ inferioris sita, putatur nomen sortita à Claudio Tiberio Nerone, cum incolæ eam *Nereling* appellent. A Ptolemæo Ara Flauianæ vocatur. Munster.
 Noricum, regio Germaniæ (quam nunc bona ex parte Baviarum appellant) habens ab Occasu Ænum fluuium, qui medius est inter Vindlicos & Noricos: à Septentrione, Danubium, ab Ortū solis motem Cecium, qui Pannoniã superiorem determinat à Norico: à Meridie montem Curuancum, qui est supra Istrum. Hinc Noricus, ca, cum: hodie Gall. *Le pays de Baviere*.
 Normani, Gallia: Celticæ populi, antea in Nodvergia, seu Normania habitantes, qui tandem

dem cum Danis, suis vicinis, diuturno bello, vltro citroque habito, ac denique victi, & subacti, sedes nouas quærere maluerunt quam subiici, & extraneo obedire principi: ac proinde circa annum Christi 700. excursions ac depopulationes horrendas fecerunt in Saxonia, Fisiã, Scotia, Gallia, Aquitania, & cætera omnia loca igne & ferro deuastantes: in fensu vbique Christianis. Fuit autem inter alios crudeles duces Haddingus, regio sanguine cretus, vir animo feroci, ad arma natus, qui fortem exercitum exposuit in Gallia prædabundus, incendens omnia quocumque se verteret. Ecclesiasticarum incendia, matronarum stupra, puellarum raptus, virorum neces, sine numero peregit. Displicuit illi præda, quam non sanguis commendabat. Sæuissima istorum hominum crudelitas tantum iniecit terroris agricolis, vt diu nemo inueniretur, qui exercitum opponeret grassabundis. Durauit ad multos annos ista hominum crudelium debacchatio. Sub Ludouico 2. Lotharij filio, fuerunt ex iis in Frisia prostrati circiter millia decem. Deinde circa annum Domini 880. Normani ad Ligerim fluuium grassantes, ad nouem millia caesa fuere. Tandem post multa facinora ab istis commissa, Gotfridus, eiusdem gentis princeps, cum sacro baptismate, Frisiam omnem à rege Carolo, huius nominis tertio, dono accepit. At nec sic istorum hominum cessauit insania, quin Ambianum, Cameracum, Neomagum, Leodium, Traiectum, Tungros, Coloniam Agrippinã, Aquigranum, &c. exusserunt, & fœdarunt. Tandem post multa incendia, ac deuastationes cum viderent Galli gentem inuisctam, & quam ferro & armis nemo pellere præualet, pactis cum ea conditionibus agere cœperunt, vt acceptis sedibus in regno, Christum inciperent venerari. Princeps iraque gētis istius, nomine Rollo, sacro lauacro tinctus, fidei Christianæ rudimentis imbuitur, commutato Rollonis nomine in Robertum. Datur illi Neustria, quã exinde de suo nomine Normani dixerunt Normandiam. Deinde post aliquot secula hic Ducatus degenerauit in Comitatum: ac subinde regibus Fræciæ permixta est maior pars eius. Postea verò magnū exarsit bellum aliquot seculis continuatum inter Francorum & Anglorum reges ob hanc terram: ac tandem Angli victi, ex Normania, totaque Gallia abacti sunt, ex quo tēpore Francorum regis ditioni subdita permanfit. Hist. Normand. c. 53.
 Norossi Scythiæ intra Imau genus & Norossus ibidem mons. Ptolem.
 Nortgoia Baviarum Palatinatus & pars vltra Danubium ad Bohemicam excurrens sylvam: cuius Nureberga metropolis est, vnde regioni, secundum quosdam, datum nomen. Ha-

bet hæc regio plurima oppida, monasteria & villas, quæ pro maiori parte sunt principum Palatinorum. In hac regione inter Bambergam & Narenbergam, ad Orientem, versus oppidum Eger, situs est mons magnus dicitur. Fichterberg, ex quo profluunt, quatuor insignes amnes, Mœnus, Nabus, Sala & Eger. Extrudit mons iste varias metalli species, & gignit optimū cœruleum colorem, quæ vulgò *azur* vocant. In summitate montis inuenitur stannum. Tota illa regio in summa turget mineris, potissimum ferri. Munster. in Cosmographi.
 Northumbria, regio Septentrionalis, Angliæ & Scotiæ finitima.
 Noruegia, regio in Europa, Septentrionalis, versus Oceanum Germanicum sita. Sub imperio est Danorum. Interpretatur Septentrionalis via *Nort* enim Germanica lingua Septentrionem significat, *veg* viam. Fuit regnum Noruegiæ aliquādiu admōdū florens, Imperiumque tenuit per Daniam, Frisiam, insulasque adiacentes, donec domesticū imperium per hæreditariam successionem administratum fuit. Postea sub inter regno, consensu procerum institutum est, vt reges per electionē susciperentur. Estque hoc tēpore sub potestate Danorū. Tractus totius littoralis Noruegiæ est micis, mare non congelatur: nec nives diu durant. Olæus Magnus.
 Noroa, insula rubri maris. Insularis, Noforenus. Steph.
 Noscopion, Lyciæ vrbs est, apud Plinium lib. 5. cap. 27.
 Nostana, Drangianæ oppidum. Ptolem.
 Nostia, vicus Arcadiæ, alias Estania: Gentile, Estanicus. Steph.
 Notium, vrbs in Ætolia, Hom. 2. Iliad.
 Notium, Hyberniæ promontorium, Ptol. lib. 2. c. 2. Steph. vrbs Ioniæ.
 Notus, ti, ventus Meridionalis, Auster dicitur: *νέφελος* enim, Latine humor dicitur: & est hic ventus nebulosus & humectas, vt docet Gellius.
 Noua ciuitas, olim vocabatur Carthago, tum illa Africa: tum altera Hispaniæ, in qua & vetus Carthago fuit.
 Nouana, Piceni vrbs. Plin.
 Nouantæ, Albionis insule populi Ptolem. *Gallovidiani*, & Scotiæ. Lhuydo & Nouantū peninsula & promontoriū Septentrionalis partis Albionis insule, apud Ptolemæū. Mula, i. rostrum, Gallouidiæ promontoriū à Buchananano dicitur.
 Nouarmentia, Sarmatiæ vrbs in Europa. Ptolem. libro tertio cap. 5. Hodie Album Castrum. *Vviffenburg*.
 Nouanus, fluuius in agro Picinate, trans Apenninum qui æstiuis solstitiis supra modum augetur & circa brumam siccatur. Vide Plin. lib. 2. c. 103.

Nouaria, oppidum Italiae Transpadana. Plin. lib. 3. cap. 17. Vulgò *Nouara*.

Nouellus, Mediolanensis quidam temporibus Tyberij Caesaris, qui gestis honoribus à prætura ad cōsulatum usque peruenit, & tricongius cognominatus est, quòd tres congios vini vno impetu epotauerit.

Nouemontum, oppidum Myliæ, quæ nunc Seruia dicitur.

Nouendum, seu Nouendiale, sacrificiū erat funebre, quod fiebat nono die post mortem alicuius. Horat.

Nouendiales dissipate pulueres.

Nouennia, ciuitas Thraciæ, quæ & Amphipolis dicitur.

Nouensiles Dij, à Sabinis Romam deducti existimantur, atque iis à Tatio rege ex vno ædes dicatae fuerunt. Varro de lingua Latina. Sunt qui Nouensiles deos appellatos putent, Herculem, Vestam, salutem, fortunam, &c. quod nouissimè in Deorum numerum recepti sint, quasi nuper aut nouissimè salientes, hoc est in numerum deorum ascendentes. Liu. lib. 8. in Decij pro legionibus deuotione. Alij (quod verisimilius videtur) numina peregrina sic appellata fuisse existimant. Solebant enim Romani deos omnes vrbium superararum, partim per familias spargere, partim publicè consecrare: ac ne aliquis deorum multitudinè aut ignorantia præteriretur, breuitatis & compendij causa vno pariter nomine cunctos Nouensiles inuocabant. Sunt præterea nonnulli qui ex hominibus diuos factos hac appellatione designari affirmant: vt Hercules, Romulus, Æneas, &c. Arnob. libro 3. adu. Gentes.

Nouesium, oppidum Germaniæ, nunc Misnia dictum, Colonienſis diocesis, Rheno fluuio & Cliuenti Ducatu proximum, citeriores Rheni ripas attingens. Tacit. hodie *Nuiff*.

Nouidunum Ammiano circa Danubium vrbs est. Ptolemæo autem Mæſiæ inferioris oppidum, vbi Danubius in ostia effunditur. Item Pannoniæ vrbs, Antonino, quam *Neumarcb*. Lazius vocat.

Nouiodunum, oppidum Galliæ Belgicæ, Sæſſionibus finitimum. Vulgò *Noyon*.

Nouiodunum, olim oppidum Biturigum. Cæs. lib. 7. *Neuniſſus Baruffon*, hodie.

Nouiodunum, oppidum Heduarum olim ad Lygeris ripas, nunc Nouenſium caput.

Nouiomagum, Antonino est inter Borbitomagum & Tabernas. Spira, Simlero. Aliud idem habet xxv. m. pass. supra Bingium, circa Rhenum: item aliud inter Borbitomagum & Argentoratam, quod Neullenburg putat Ortelius.

Nouiomagum, vrbs super Vabalim fluuium qui Batavorum insulam à parte meridiana præterfluit. Eginhar. hodie *Nimmeghen*.

Nouiomagus, Biturigum Vibiscorum vrbs, in Gallia. Ptolem. Item Antonino est vrbs in Gallia Belgica, inter Sueffones & Ambianos. Et Nouiomagus in Gallia Lugdunensi circa Iuliobonam. Angliæ item oppidum, x. m. p. à Londino. Antonin.

Noiioregum, Aquitaniæ vrbs. Antonin.

Nouium, Ptol. li. 2. c. 6. Tarraconensis Hispaniæ vrbs.

Nouius, fluuius Britannæ, & Libyæ interioris. Ptol. li. 2. c. 3.

Nouocomenses dicti sunt, quos Comum Cæsar inquilinos ad habitandum deduxit. Fuerunt enim quinque millia, è quibus quingenti illustrissimi Græci fuerunt, qui oppido nomen relinquentes, & Nouu comu appellates, Nouocomeses oppidanos vocauerunt. Hos ciuitate donatos in habitatorum numero descripsit.

Nuba, rex Daniæ, ab Henrico primo Cæsare ad Christianismum vi adactus.

Nubæ, populi Lybiæ iuxta Nilum. Dicuntur & Nubæi, & Dabæi, & Numides. Steph.

Nubia regio Turcarum imperio & Aegypto ad Septentrionem adiacens: Presbyteri Ioannis Aethiopiæ imperatoris regno in multas prouincias distincto vndique cincta, olim Christianam religionem professi, nunc absque religione manet. Regio est ditissima auro atque ebore: faccari & frumeti feracissima. Præcipua vrbs est Dâgala, cuius incolæ sunt admodum diuites, & cum Aegypti mercatoribus negotiantur. In ea Sandali & Zibetti maxima copia. Domus cretæcæ stramineisque tectis.

Nuceria, ciuitas Campaniæ in Italia, ix. millibus passuum à mari distans.

Nuceria, colonia, Vmbrorum vrbs, Ptolem. lib. 3. capit. 1. hodie *Alphatena*. Vide *NEUCERIA*.

Nuceria, inuenitur etiam Næcria, vrbs Tusciæ. Gentile, Nucrinus. Steph.

Nudipedalia, ludi quidam, seu spectacula, Lacedemone instituta circa annum à cōdita Roma 82. & hæc nudis pedibus celebrantur à sacerdotibus.

Nuithones, Tacito Germaniæ populi, quorum regionem Rhenanus *Nuitbland* vocat in Heluetia est.

Numa Pompilius, ex Curibus Sabinorum vrbe ortus, secundus à Romulo, Romanorum rex, iustitia & pietate insignis: qui pacatis finitiorum odium, quo traces esseratque longa similitudo animos ad pacis artes traduceret, ad Deorum cultum animum adiecit: primitumque ad infimum Argiletum Iani templum condidit, quod apertum bellum, clausum, pacem indicaret. Deinde Dialectem, Martialem & quiritalem Flamines creauit: Salios item duodecim Marti assignauit: virgines Vestales sacrauit. Pontificem maximum primus declarauit, dicitur.

dies fastos, nefastosque; cōdidit, annum in duodecim menses diuisit. Quæ omnia quòd maiore apud imperitam plebem in veneratione essent, simulauit sibi cum Ægeria Nympha nocturnos congressus esse, eiusque se monitu que acceptissima diis essent, sacra instituerunt. Postremò vbi maxima cum reuerentia & suorum, & finitiorum 40. annis regnasset, diem obiit. Liu. r. ab vrbe condita. Plutarch.

Numana, oppidum Piceni in Italia, vt scribit Mela lib. 2.

Numanus Romulus, fuit quispiam Rutulus, qui cum multum sibi tribueret, & immodicè placeret, Troianos in Italia arguebat molliciei & ignauiæ: sic enim apud Virgil.

Is primâ ante aciem digna atque indigna relatu Vociferans, tumidâsque nouo præcordia regno Ibat, & ingentem sese clamore ferebat.

Numantia, vrbs Hispaniæ Tarraconensis, alias Celtiberiæ, circa viginti annos bellum cum populo Romano gessit, & à Romanis obfesa per annos 14. cum haberet tantum quatuor hominum millia non solum sustinuit, sed etiam vicit 40. millia Romanorum: tandem tamen à Scipione posteriore post longam & arctissimam obsidionem deleta. Cum enim fame laborarent, nec eis daretur iusti certaminis copia, omnia sua & seipſos igni immiserunt. Florus li. 2. Vnde Scipio Numantinus cognominatus est. Numantini, ciues. Steph.

Numantius Flaccus, Pompeiani nominis defensor. Hic obfessus à Cæsare in Hispania, & inclusus. Atingentium mœnibus, omnibus eius oppidi ciues, quos Cæsari fauere intellexerat, iugulatos ex muris dedit præcipites: foeminas verò virorum illi aduersantium vnâ cum liberis interfecit. Alios infantes in conspectu parietum humo infixit, alios superiacctos pilis excipi iussit. Plur.

Numerianus, Roman. imperator, cum Caro & Carino.

Numerius, à numero prænomen deductum.

Numucius, fluuius in Latio, in quo repertum fuit cadauer Æneæ, & in quo Anna soror Didus sese submersit. Hic postea decreuit, & in fontem redactus fuit, qui & ipse postea exccatus est, sacris etiam Vestæ (cui non nisi ex hoc fluuio libari fas erat) vnâ interceptis.

Numidia, pars Africae, inter Cæsariensem Mauritaniam, & Carthagenensem regionem, cuius populi à Latinis Numidæ, à Græcis Nomades dicuntur, quasi in pascuis inter armata degentes, dicitur & *Numidæ*, quod est pascere. Erat enim ea gens rei pecuariæ imprimis studiosa, & ob id ad laxiora pabula subinde magalia sua transferebat. Habebant olim alueos nauium conuersos pro tuguriis, vt est apud Sallustium. Numidia habet ab ortu Syrtes quasdam paruas: vnde regio Carthagenensis incipit à Septentrione mari, quod versus Sar-

diniam tendit, ab occasu Mauritaniæ, & à meridie Aethiopiæ: nec præter marmoris Numidici ferarumque prouentum aliud insignis habet. Sunt in ea claræ vrbes, Hippo & Rhegium. Ea regio, vt Pomponius scribit, spatio angustior est, quàm Mauritania, sed magis culta, & durior, vbi Numidicū marmor effoditur. Hinc Numidicus, ca, cum: vt Lapis Numidicus, qui inter generosa marmora annumeratur: à Papinio Libycus silex appellatur. Et pauimenta Punica à veteribus dicebantur, quæ ex marmore Numidico strata erant. Et Numidæ populi. Hi à Virg. lib. 4. Aeneid. Infrani appellantur, quòd equos non freno, quemadmodum nos consueuimus, sed virgula duntaxat regerent.

Numitius amnis est non longè à Lauinio. Vide *NUMITIVS*.

Numitor, filius Proci, Albanorum regis, quem Amulius frater minor naru regno pepulit Lausumque filium eius interfecit, filiamque eius Rheam Syluiam virginem Vestialem legit, vt sub specie honoris perpetua virginitate spem partus ei adimeret. Verum cum illa ex Marte (vt Romani credi voluerunt) grauida facta esset, ipsam quidem in Tyberis ripa viuam defodit: pueros autem in fluuio mergi iussit: quos cum in sicco destitutos Faustulus inuenisset, Accæ Laurætiæ vxori suæ educandos tradidit. Hi postea adulti Amulium interfecerunt. Liu. Plutarch. in Rom. regnumque suo Numitori restituerunt.

Numius Albinus, consul cum Max. Dextro, anno ab vrbe 1015.

Numius Tuleus, consul cum Amulino, anno ab vrbe 1048.

Nun, pater Osee, Num. 13. Pater item Iosua. Ios. 1. Filius Elisama filij Ammiud. 1. Paral. 7. Lat. postestas, vel stirps, aut filius, vel æternus, siue permanens: aut Syriacè pisfis.

Nuncoreus, Sesostridis filius, qui obeliscum illum, qui postea Romæ situs fuit in Vaticano curauit exquidendum. Plin. lib. 36. cap. 11.

Nundina, næ, Romanorum dea, à nono die nascetium dicta qui & Iusticus dicitur. Erat autem Iusticus dies, quo infantes Iustrabantur.

Nupſia, oppidum ad Nilum fluuium, in tractu Syenitarum, cuius meminit. Plin. lib. 6. cap. 29.

Nupſis, oppidum est Arabiæ, Nomadibus proximum. Plin. lib. 6. cap. 100.

Numberga vrbs tota Germania & Europa celebris, emporium Germaniæ amplissimum, magnificisque operibus publicis & priuatis ornata. Arcem habet regiam in colle vrbis imminenti sitam vetustissimam, ex qua in urbem & extra patet prospectus, à qua ciuitati nomen inditum putatur. Castrum. Noricum appellant, quòd vrbs huc usque pro custodia habuit. Interluit urbem amnis Pegnicus cum multis pontibus lapideis, duas vrbes partes con-

iungentibus. Opificibus ingeniosiss. & negotiatoribus variarum mercium gaudet. Habet etiam Rempubl. optima politia illustrem, & in Burggrauorum, S. Imperij ordine, alterum dignitatis locum obtinet. Myster vulgò *Nürnberg*.

Nursia, Sabinorum ciuitas in montibus sita. Ptolem. lib. 3. cap. 1. Hodie Notica.

Nursia, Piceni ciuitas, à Virgilio frigida dicta. Hinc Nursinus, na, num, adiectiuum.

Nursia, vrbs antiqua in Umbria.

Nursia, ciuitas Germaniæ, ad Rhenum, non longè à Colonia Agrippina.

Nurum, Africae propriæ oppidum. Ptolem.

Nus, Ciliciæ fluuius, ad Cescum oppidum. Plin.

Nusaripa, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Nycea, vrbs in Corsica insula, à Nycio Ethruviae rege condita.

Nycius Fesulanus Tuscorum rex, sub annum 300. ante Romam conditam.

Nycij, Africae propriæ gens. Ptolem.

Nigbenitæ, populi Æthiopiæ sub Ægypto. Ptolem.

Nigdosa, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Nyctelius, vnum ex Bacchi cognominibus, tractum ab eo, quò nocturno tempore eius sacra celebrabantur, quæ Nyctelia dicta sunt.

Ouid. 4. Metam. & Virgil. 4. Æneid.

Vbi audito stimulant Tritæica Baccho

Orgia, nocturnis que vocat clamore Cytheron.

Nycteus, Neptuni filius ex Celæne Atlantis filia quem ex Amalthea Cretensi Nympha Antiopeam & Nyctimenem suscepisse ferunt. Ex his Nyctimene scædo patris amore capta, opera Nutricis cum eo fertur concubuisse: tandem agnita, cum pater eam occidere vellet, Mineræ miseratione in noctuam esse conuersam. Ouid. 2. Metam.

Nyctelia, sacrificia quæ Baccho fiebant, à nocturno tempore dicta.

Nyctime. Vide NYCTEVS.

Nyctorix, regina Babyloniar, à Herod. lib. 1. post Semiramam regnavit sola.

Nyphæ, aquarum deæ, quasi lympharum numina, quamuis etiam latius Nymphæ nomen accipitur pro montium deabus, quas Orcaedæ vocant: & pro iis, quæ arboribus & syluis putabantur præsidere, quas Dryades vocabant, & Hamadryades, & Napæas.

Nymphæa, insula iuxta Adriam, vbi Calypso habitauit: Gentile, Nymphæus, Steph.

Nymphæum, Macedoniae oppidum. Vide NYMPHAEVS & LYSSVS.

Nymphæus, Italiae fluuius iuxta Velitras: & Nymphæum, Proconnesi promontorium: author vtriusque Raphael Volater. Nymphæum montem semper ardere, eiusque craterem bitumen egerere omnium dilutissimum, Strab. author est lib. 7.

Nymphæum, vrbs Taurica inter Ponticæurum metropolim & Theodosiam. Strabo. Hinc Nymphæus, Nymphæus, Nymphæites. Steph. Nymphæus, in Arcadia est. Pausan. lib. 8. Inde fons Nymphæus. Steph.

Nymphon, vir quidam Colophonius. Cic. ad Q. fratrem lib. 1.

Nyrax, vrbs Celtica: Gentile, Nyracius. Steph.

Nysa, fuit nutrix Bacchi, quam Plin. ait sepultam fuisse prope Scytopolin.

Nysa, vrbs Arabiae, siue, vt alij putant, Ægypti, Arabiae propinqua, apud quam Bacchus, vt Diodoro placet, à Nymphis est educatus: vnde & Dionysius dictus est, ex Ioue & Nysa conflatum vocabulo. Plin. lib. 8. cap. 13. Nysam Indiæ montem esse tradit, lacertas immensæ magnitudinis alentem.

Nysa, etiam non tam mons, quam ciuitas in India, à Libero patre, vt refert Strab. lib. 15. condita, carminibus poetarum celebratissima,

sita sub radicibus montis, quem Neron, aliàs Nerum, incolæ appellant. Alia est Nysa in Bœotia. Hom. Plin. in Caria. Strabo vicus in Helicone, vbi simili modo colitur Bacchus.

Ptolem. in Ionia ac Lycia. Steph. in Thracia. multi tamen Nysæ, arum declinant. Vide

THESTIDIUM.

Nysa, vnus ex verticibus Parnasi montis, Baccho consecratus. Steph. Nysæ decem enumerantur: Prima in Helicone: secunda in Thracia: tertia in Caria: quarta in Arabia: quinta in Ægypto, sexta in Naxo: septima Indiæ: octaua in Caucaso monte: nona Lybia: decima Eubœæ, vbi eodē die vitem florere aiunt, & botrum maturescere. Hinc Nysæus, Nysæus, Nysæus, & femininum Nysatis: Possessiuum, Nysæus. Steph.

Nysa, proprium hominis. Cice. 3. de natura Deorum, Dionysios multos habemus, primum Ioue & Proserpina natum: secundum Nilo, qui Nysam dicitur interemisse.

Nysæa, Herodoto & Curtio, vrbs clarissima in India, à Libero patre condita, sub radicibus montis, quem Neron, aliàs Neron vocant. Eadem quæ Nysa.

Nysæa, Megarensium emporium, duodeuiginti stadiis ab vrbe, quod & Minoa vocatur.

Nysæus, Bacchi cognomentum, à Nysa vrbe (siue ea Arabiae est, siue Indiae) impositum.

Nysæos. Vide NISIOS, sic enim legendum est.

Nysa. Vide PYTHOPOLIS.

Nysus, Megariensium rex, qui obsessus à Minoe rege Cretæ, proditioe Scyllæ filia (quæ Minois amore tenebatur) fatalem amisit crinem: atque ita ab hoste interfectus est. De vtroque Ouid.

Filia, ne ve magis capiti sit fida parentis

Quam tua vel Pterela, vel tua Nyse fuit.

Vide NISVS.

OA, vicus

A, vicus Atticæ in Pandionide tribu, aliàs *das*.

Oanus vrbs Lydiæ Steph. & Siciliae fluuius, Pind. hodie *Frascolari*.

Oani, Taprobanæ insulæ gens.

Ptolem.

Oarus, Scythiæ Europæ fluuius. Herodot.

Oasis, Ægypti vrbs. Herodot.

Oasi, ciuitas Ægypti. Vide *diuers*.

Oaxis, fluuius Cretæ insulæ, ab Oaxe Apollinis filio sic vocatus: vnde & Oaxia tellus. At Seruius putat esse fluuium Mesopotamiæ, quem non sequuntur alij Virg. enarratores.

Oaxus, ciuitas Cretæ, ab Oaxo Minois ex Acallide filia nepote: vel à situ loci, quòd crepidines Græci Axos vocent. Herodot. quoque libro 4. Oaxum vrbem Cretæ facit, in qua Etearchus pater Phronimæ matris Batti regnavit, qui Cyrenem Libyæ vrbem ædificauit. Ciuis, Oaxius.

Obada, regio parua Nabateorum, vbi Obades rex, quem inter deos numerant, sepultus est. Stephan.

Obadia, filius Arnam filij Raphaia filij Iesaiæ. 1. Par. 3. Filius Izrahia filij Ozi, 1. Par. 7. lat. seruus vel operarius Domini.

Obal, filius Iectæ, Gen. 10. lat. peruersitas vetustatis, aut peruersitas fluxus.

Obareni, pars Armeniæ, circa Cyrum fluuium, inquit Quadratus: quem Obarenitæ & Otenii habitant, qui magna pars Armeniæ sunt. Stephanus.

Obdia, siue Obdias, filius Afel filij Elasa, 1. Paral. 8. 9. & 12. lat. seruus siue operarius Domini.

Obed, pater Gaad, Iudic. 9. Filius Booz, pater Isai, Ruth. 4. 1. Paralip. 2. Filius Ophal filij Zabath, 1. Paral. 2. & 11. lat. seruus vel operarius.

Obed-edom, nomen viri. 2. Reg. 6. latine seruus hominis, vel terreni, aut sanguinei, vel rufi.

Obedia, nomen viri. 1. Esd. 8. idem sig. quod Obdia.

Obolcon, vrbs: Gentile, Obolconites, Steph.

Oboth, nomen loci. Num. 21. 36. Israelitarum mansio, cum ex Ægypto proficiscerentur in terram Chanaan, Num. 33. lat. Pythones siue vtres, aut patres, vel desideria.

Obrima, vnum ex tribus fluminibus, Apamiam vrbem, in Asia celeberrimum ambientibus. Plin. li. 5. c. 29.

Obrimo, vnū est ex cognominibus Proserpinæ. Sic autem dicta est, quod quum vim ei videretur illaturus Mercurius, mugit altius, vnde factum, vt is manum abstineret. Cæli. libro 26. cap. 20.

Obris, nomen fluuij. Pompon. libro 2. Secundum

Bæterras Obris fuit. Ptolem. Obrium vocat. Gal. Orb.

Ocalea, lea, siue Ocalee, es, Bœotiae oppidum. Hom. in Catalogo nauium. Est autem prope Haliam, sic dicta à breuitate viæ à Thepsiis in Thebas, oppidum Ocaleæ proximum: Gentile Ocaleus.

Occam, Theologus insignis floruit sub annum salutis 1330.

Occasio, à poetis dea fingitur, rerum gerendarum opportunitati præsidens. Huius simulachrum ita fingebatur, vt pennatis pedibus, volubili rotæ insisteret, vertigine quadam velocissima se in orbem circumagēs, priore capitis parte capillosa, posteriore glabra. *Fronte caperata est sed post occasio calua.* Quo cōmento Occasionis breuitatem & inconstantiam voluerunt denotare, quæ nisi, cum primum sese offerat arripiatur, statim elabitur è manibus: nihilque nobis remanet præter pœnitentiam, quæ perpetua Occasionis fingitur esse comes. De Occasionis effigie extat elegans Epigramma apud Aufonium.

Oceanus, Cœli & Vestæ filius, maris deus, maritus Tethyos, fluuiorum fontiumque omnium pater. Propriè tamē Oceani nomine intelligimus vastissimū illud mare, quo vniuersus ambitur terrarum orbis. Dictus Oceanus ab *ὠκεος* quod est velox, testib. Solino & Seruio. Quod & neutro genere Oceanum dicitur, præsertim si mare sequitur. Falsam autem illam opinionem velocitatis maris Lusitani, id est, Portugalesij, hac nostra ætate deprehenderunt. Nam Columb. Nauarchus, vltra stades Oceanum ingressus, vltra torridam Zonam penetravit per Oceanum ad Indos, vsque ad Beatorum insulas, non tamen istam velocitatem deprehendit. Et quamuis sit nomen proprium Oceanus, aliquando tamē pro appellatiuo ponitur, quando partes eius significat. Quo modo mare, cum totum significat, proprium est: cum partem, appellatiuum. Nam à littoribus plerumque accipit nomen, ac dextram siquidem, vbi primum terram intrat, Atlanticus dicitur: ad sinistram Gaditanus: illinc Arabicus, Persicus, Indicus: hinc Britanicus, Germanicus, Scythicus. Poetæ tamen Oceanum pro quocunque mari usurpant. Virgil.

- Et ruit Oceano nox.

Hinc deducitur patronymicum femininum, Oceanitis, idis, & Oceanus, nianium.

Oceanus Babylonicus rex, an. 15. post Nimbrotum fuit, qui multos ex sorore Thetide edidit liberos Ber. lib. 4.

Ocelum, Hispaniæ Tarraconensis vrbs, Prol. lib. 2. cap. 6.

Ocelum (quod & Oselum seu Ocella) est ceterioris prouinciæ extremum, à quo per alpes in vltiorem Galliam, Létionēque (nunc Taren-

tasios) ac Garocles, Laturiges, Vocōrios & Allobrogas transitus est, Auillanæ & Seclusæ vicis proximum: nunc, vt cōiectura est, Noualefium nuncupatur. Seclusa autem, vt nonnullis placet dicitur quasi citeriorem Galliam ab vltiori secludens: Diocesis est Taurinēsis. Cæsar in Comment. vulgò, *la Noualaise*.

Ocha, mons in insula Eubœa, à quo insula quæque ipsa quandoque dicta Oche. Calep. Vide in Ca. isto.

Ochelus, Aetolorum dux, vir longè præstantissimus, qui in bello Troiano interemptus est. Homerus.

Ochozat, amicus Abimelech regis Geraræ. Genesis 26. Hebr. Achuzath, i possessio vel apprehensio, siue possessio, aut fratris oliua.

Ochosias, filius Achab regis Israel. 3. Reg. 22. Filius Ioram regis Iudæ. 4. Reg. 8. 1. Par. 3. lat. possessio aut visio Domini.

Ochrâ, pater Phegiel principis tribus Afer, Num. 1. lat. turbidus vel conturbans.

Ochus, rex Persarum, auaritiæ nota, qui adeo laborauit, vt urbem nūquam iniret, ne mulieribus cōgiarium impartiretur. Nam Cyrus lege sanxerat, vt vbi primū rex Persarum ingrederetur, mulieres quotquot adessent, singulos aurinum ab ipso rege acciperent.

Ochus Artaxerxes, rex Persarum, qui Ocham sororem eandem & socrum viuam capite defecit. Patrum cum centum liberis & nepotibus relis imperauit transigi, quod in his maximam apud Persas probitatis laudem videbat consistere.

Ochus, fluuius, qui in Indiæ montibus ortus, per Acarnaniam fluit. Plin. lib. 6. cap. 16. Idem lib. 31. c. 7. Præterea apud Bactros amnis Ochus & Oxus, ex oppositis montibus deferunt salis ramenta.

Ocnus, filius Tyberis & Mantus filia Tiresiæ vatis. Hunc Mantum condidisse tradunt, & Æneæ in auxilium venisse aduersus Turnum Maro testatur libro decimo. Idem hunc Bianora vocat, Ecloga 9. teste Seruio. Vide **BIANORA**.

Ocnus, nomē cuiusdā apud inferos multis insignium artificum dicturis celebrati, quem effinxerunt perpetuò torquētem funem astante assella: quæ quantū ille torssisset, statim præroderet. Inde ortū est prouerbiū. Ocnus funiculum torquet: quod cū in eos omnes cōpetat, qui nō profuturam in re aliqua operam collocant, tū in eos præcipuè, qui cum nihil neque laboris, neque industriæ ad augendam rem familiarē prætermittant, nihilo tamen redduntur ditiores, quod domi habeant assellam, hoc est, vxorē prodigam quæ quicquid miscellus multis sudoribus corrahit strenuè profundit.

Ocila, portus Gebanitarum in Arabia felici. Plin. Ocinarus, Calabriae fluuius. Lycoph. hodia, *Sabatia*.

Ocolum, parua regio Eretrienfium: Gentile Oconus.

Ocra, Alpiū pars humillima, qua ad Carnos accedunt: Ptolem. Strabo. Est etiam Venetorum vrbs, apud Plinium.

Oczazapes, qui & Alcrazapes, rex Assyriorum xxxv. ii.

Ocricola, vrbs Tuscorum. Gentile, Ocricolanus: Steph.

Ocriculum, oppidum Italiæ, in monte sitū, quod Strabo inter Sabinos ponit, Plinius inter Umbros. Sūt qui Ocriculum scribāt, sed corruptè, vt docti putant.

Ocrinum, Britannia promontorium. Prol. li. 2. ca. 3. Vulgò *Mons S. Michaelis*.

Octapitarum, Albionis insulae promontorium. Ptolem. S. *Dauid's Head*, Camdeno.

Octapolis, Lyciæ oppidum. Prol.

Octauia gens à Velitris originem accepit, quam assentationis gratia propter Augustum excellere dixerunt. Ipse autem Augustus nihil amplius quàm equestri familia ortum se scribit, vetere ac locuplete, & in qua primus senator suus pater fuerit. M. Antonius libertinum ei proauum exprobrat Restionem è pago Turino, & auum argentarium. Tranquil. Cicero in Epistola quadam, cum nepotem argentarij, & filium ad stipularis vocat. Vt cunq; sit, constat Augusti patrem honestissimum virum fuisse, magnaque laude Macedoniam prouinciam administrasse, ex ipsius etiā testimonio Ciceronis, qui ad Qu. fratrem scribens hortatur, vt promerendis locis vicinum suū Octauium imitaretur.

Octauia, Octauij Cæsaris soror, Antonij Triumviri vxor, ab eo postea repudiata. Plut.

Octauia, Claudij Cæsaris filia, Neronis vxor ab eo interfecta. Sueton.

Qu. Octauius à Lucio Cinna suo collega interfectus, Pædianus.

Octavius Auirus & Pœtelius Faustinus, surta Virg. adnotantur, notantes vnde quæque carmina surriperentur, vt ait Seruius.

Octodurum, Prol. lib. 2. c. 6. campus Gotthorum, alio nomine. Vulgò *Toro*: Hispaniæ Tarracōnensis vrbs.

Octodurus, vicus Veragrorum: hodie dicitur S. Mauricij, extra Celtas, Belgas & Aquitanos in Sabaudia, inter Sedunos, Antuates & Allobrogas, in valle non magna adiecta planitie: altissimis montibus vndique continetur in duas partes Rhodano fluuiō diuisus, Diocesis Sedunensis. Vulgò, *S. Mauris en Valais*.

Ocyalus, vnus ex Phæacibus, tempore Alcinoi regis, Hom. Odyss. 7.

Ocypete, vna Harpyarum, à celeri volatu nomen habens. Sorores habuit Aello & Celæno, cum quibus Strophadas insulas fertur incoluisse. Vide **HARPYIA**.

Ocyron, fluuius in finibus Arcadiæ.

Ocyroe,

Ocyroe, Nympha, Chironis centauri & Chariclis Nymphæ filia: ita dicta à celeriter fluendo, quod in rapidi fluuij ripis nata esset. Augurij fuit peritissima: Æsculapium enim vniuerso orbi profuturum prædixit, & patrem optaturum mortem, seseque equam futuram quæ omnia euenerit. Ouid. lib. 2. Metam. Hesiod. in Theogon.

Odaia, siue Odaias, soror Naham. 1. Paralip. 4. 2. Esdr. 9. Lat. laus siue confessio Domini.

Odaren, nomen viri. 1. Mach. 9.

Oded, nomen viri prophetae, 2. Paralip. 15. & 28. Lat. sustentans, vel tenens, aut erigens.

Odenatus, princeps Palmyrenorum, multa aduersus Saporem Persarum regem præclara gessit.

Odeffos, vrbs in Mœsia inferiori. Pompon. lib. 2. Steph. vrbs est in Ponto iuxta Salmydessum. Apollodoros magnum montem esse scribit. Ciuis Odeffites, & Odeffus.

Odeua, nomen viri in toto cap. 2. Esdr. 20. scribe Odaia. Lat. laus siue confessio Domini.

Odia, nomen viri. 2. Esdr. 8. Idem signif. quod Odaia.

Odites, vnus ex centauris, Ixionis ex Nube filius, à Mopso interfectus in nuptiis Pyrithoi. Ouid. 12. Metam.

Odiua, quidam in Dalmatiis, ab Odoacro tyranno victus, sub annum salutis 483.

Odiupolis, regio Heracleæ iuxta Pontum: Gentile, Odiupolites. Steph.

Odius, Halizonum dux, quem Agamemnon in bello Troiano interfecit. Homer. Iliad.

Odoacer tyrannus, cum arripuisset imperium Romanum, præclaras res gessit per aliquot annos: tandem tamen à Theodorico obsessus Rauennæ per triennium, cum se dedidisset, occisus est sub annum salutis 493.

Odædocus. Vide **CALLIARVS**.

Odoia, nomen viri, 1. Paralip. 5. Lat. laus siue confessio Domini.

Odollam, ciuitas in Iudæa, à Roboam constructa. 2. Paralip. 11. Mich. 1. Videtur esse eadem quæ Adullam dicitur. Nomen item speluncæ. 1. Reg. 22. Lat. testimonium siue ornamentum illis, aut testimonium siue ornamentum suæ miseræ, vel transitus aut præda suæ miseræ.

Odomanti. Vide **HODOMANTI**.

Odones, populi Thraciæ Medis vicini, Dioynys. in Bassaricis, Steph. sunt populi Thraciæ, vt supra diximus.

Odoia, siue Oduia. 1. laus, siue confessio Domini filius Asana. 1. Paralip. 9. Filius Elipenai filij Naaria. 1. Paralip. 5. & 1. Esdr. 2.

Odryæ, populi Thraciæ, vrbs Odrisa, Strab. libro 17. quorum olim amplissimum fuit regnum, ab Abderis Thraciæ vrbe vsque ad Pontum Euxinum & Istrum fluuium exten-

sium. Thucyd. lib. 2. Inde Odrysius, Odrysites, Odryses, Odryfides: & fœminina, Odrysis, Odryfias, Stephano.

Odyssæa. Vide **OLYSIPPO**.

Oea, Africae ciuitas, vna ex tribus quæ à numero Tripolim illam Africanam fecerunt. Solinus. Achæi Tripolim lingua sua signant, de trium vrbum numero, Oeæ, Taphræ, Lepis magna, &c.

Oeagrus, pater Orphei, à quo Oebris fluuius Oeagrius cognominatur, epitheto satis longè petito, ab Orpheo nimirum Oeagri filio, quem cum Ciconum matronæ disceperissent, caput eius in Hebrum fluuium proiecerunt. Vel Oeagrus fluuius Thraciæ, pater Orphei vatis, vt scribit Seruius; vnde & Hebrus, quod ex eo fluat, Oeagrius dicitur.

Oeanthe, vrbs Locrorum alias *isambæ* Stephan. Vide Plin. lib. 3. cap. 3.

Oebalia regio Peloponnesi, Laconia pars: ita dicta ab Oebalo Arguli filio, Lacedæmoniorum rege. Hinc Oebalus, lia, lium. Agri quoque Tarentini tractū poetæ nonnunquam Oebaliam appellant, respicientes nimirum ad vrbs eius originem, quæ à Lacedæmoniis condita putatur. Ab Oebalia, Laconia regiuncula, Castor & Pollux. Oebalidæ dicuntur.

Oebates, Darij stabularius, cuius industria ipse Darius Persarum regnum adeptus est.

Oebalus, Arguli filius, rex Laconia, ab se Laconiam prouinciam Oebaliam dixit.

Oebalus, Telonis regis caprearum insulae prope Neapolim filius, & Nymphæ Sebetidis. Seruius apud Virgil. 7. Æneid.

Oebale, quæ generasse Telon Sebetide Nympha.

Oebatis, nomen viri proprium. Tortel.

Oechalia, vrbs Bœotia, Euryti regia, ab Oechaleo fluuiō eam præterfluente ita dicta. Hanc Hercules funditus euertit, cum Eurytus patrem ipsi certaminis lege filiam Iolem tradere reculasset Homeri interpret. 5. Iliad. Virg. 8. Æneid. Fuit & alia eiusdem nominis vrbs in tractu Messeniaco. Plin. lib. 4. cap. 9. Item alia in Eubœa insula, postea Chalcis dicta. Plin. li. 4. cap. 12. Alia in Trachine, & in Thessalia, & in Arcadio Ciuis, Oechalius, Oechalioes, Oechalius, & fœm. Oechalis. Steph.

Oecides. Vide **BYRA**.

Oecyrnes, vir Argiuis, qui donauit Agamemnonem thorace pulcherrimo. Homer. Iliados 11.

Oecus, Cariæ vrbs: Gentile, Oecusius. Steph.

Oedantium, vrbs Illyria: inde Oedantes, & terra Oedantica. Steph.

Oedipodoniis, ab Oedipus deducitur.

Oedipus, Laij, Thebanorum regis & Iocastæ filius, quem pater, cum ex Apollinis oraculo futurum intellexisset, vt à filio occideretur, pastori occidendum tradidit: qui misericor-

dia commotus, cum iuuitus regiae stirpi manus inferret, neque tamen regis imperium auderet derectare, perforatis gladio plantis, vimineque traiecto, ex arbore suspendit, futurum putans, ut ita inedia moreretur. Ceterum cum Phorbas, Polybij Corinthiorum regis pastor, illac iter faceret, audito vagitu, eò accurrens, puerum seruauit, reginaeque, quae liberis carebat, magni muneris loco obtulit, à qua, veluti puer caelitibus missus, filij loco est educatus, & à pedibus ex vulnere tumentibus, Oedipus appellatus. Grandior deinde natu factus cum audisset se non Polybij filium: patrem perquirere statuit, & consulto oraculo accepit se in Phocide patrem inuenturum. Quò cum venisset, orta inter Phocenses seditione, Laium conantem reprimere tumultum, incognitum interemit. Postremo tanquam oraculo lusus, Thebas petens in itinere in Sphingem incidit, quam problematibus solutis cum occidisset, Thebas intrauit: & quoniam Polybij filius credebarur, Iocastam matrem insciens uxorem duxit, & ex ea quatuor filios genuit. Postea verò cum se matrem sibi coniugio copulasse, patremque occidisse cognouisset, dolore percitus, sibi ipsi in poenam oculos eruit, quem postea caecum Antigona filia duxit, & se occidere volentem custodiuit. Alij dicunt, quòd repudiata matre, Astymedusam uxorem duxit. Athenas autem in voluntarium concessit exilium. Declinatur autem Oedipus, Oedipodis, vel Oedipus, Oedipi. Vide SPHINX.

Oena, vrbs Tusciae munitissima, in cuius medio altus collis est 3. stadiorum, aquas & varias arbores supra se habens. Aristoteles de mirabilibus: Gentile, Oenates. Steph.

Oenania, vrbs Sarmatiae in Asia. Ptolem. libro 5. Hodie S. Sophia. alias Oenanthe, Plin. libro 3. cap. 3. Aetoliae item vrbs maritima. Polyb.

Oenarea, vrbs Tuscorum: in cuius medio collis erat altissimus. Vide OENA.

Oeniade, in Acarnania vrbs ad os Acheloi. Pausan. *Dragamesto* hodie, Sophiano.

Oenus, Calædoniae rex, filius Pathaonis, qui ex Althæa Thestij filia Meleagræ, Tydeum, & Deianiram genuit, Herculis postea uxorem. Hic cum Dianam in sacrificiis suis per contemptum præterisset, indignata dea, miræ magnitudinis aprum ei immisit, qui regionem vniuersam latissime deuastauit, donec Meleager collecto iuuentutis flore eum interfecit. Ouid. 8. Metam. Hinc Oenides, & Oeneis patronymica: & Oeneius, ia, eium, adiectiuum.

Oeniade, ciuitas & populus Acarnaniae iuxta Acheloi, quæ *ἑνωϊα* dicebatur. Regio etiam Oeneas vocatur. Steph.

Oenipons, Comitatus Tirolensis metropolis vulgò, *Inbruck*, sedes principum, Camera & par-

lamentum regionis & regionum Austriacarum, Ibi tectum prætoriae domus, magna impensa deauratum videtur.

Oenisteria, Atheniensium sacra fuerunt, quæ peragebantur ab ephœbis pubescentibus, antequam lanuginem comamque tonderent. Herculi verò vni certam mensuram offerebant ac libabant. Horum meminit Iulius Pollux & Hesychius.

Oenoanda, vrbs Lyciae. Plin. li. 5. cap. 17. Gentile, Oenandus. Steph. Apud Strab. lib. 13.

Oeno, vna fuit ex filiabus Anij & Doripes, quibus id impartiuerat Dionysius, ut quicquid attingissent, in triticum statim verteretur & vinum & oleum: vnde dictæ Cœnotrophæ quasi in nouas formas omnia vertentes. Cæl. lib. 7. c. 15.

Oenochema, mons in finibus Africae.

Oenochonus. Herod. li. 7. fluius in Thessaliam defluens sicut Peneus.

Oenoe, vna ex duabus vrbus Icariae: Gentile, Oeneæus. Vide SICENVS. Itæ vna ex tetrapoli Attica. Steph. Est etiã Elidis regionis in Peloponneso ciuitas. Strab. Et Arcadiae, apud Suid.

Oenomaus, Hippodamiae pater, Elidis rex, & Pilsæ, ex Marte & Harpina Afopi, seu ut alij tradunt Eurythoe Danae filia progenitus: qui cum ex oraculo se à genero interfectum iri didicisset, & filia tamen à multis procis ob formæ præstantiam ambiretur: curule certamen procis proposuit, ea lege, ut filia victori in matrimonium cederet, victus mortem subiret. Tredecim igitur victis & occisis, Pelops, Tantalus filius, amore puellæ captus, Myrtilum aurigam pretio corruptit, ut ares infirmos & fragiles curru subiungeret. Quo facto Oenomaus vnâ cum curru corruit, membrisque omnibus è ruina collisis, iamque morti vicinus, Pelopen precatus est, ut vicem suam vicisceretur. Quare cum Myrtilus pactum sibi perfidiae præmium à Pelope contumeliosius exigeret, ab eo in mare est præcipitatus: còque modo & puella & regno potitus Pelops, totam Chersonesum de nomine suo Peloponnesum appellauit.

Oenon, portus Locridis: Gentile, Oenoneus. Steph.

Oenone, duo Attici pagi, sic dicti, auctore Strabone libro 8. alter ad Eleutheras, alter Marathonis vicinus.

Oenone, Nympha Idæa, mutuo amore Paridis capta, cum ille adhuc incognitus, circa Idam Phrygiae pecus pasceret. Hæc mulier fatidica fuisse fertur, Paridisque in Græciam nauiganti prædixisse futurum, ut inde patriæ incendium secum referret. Extat epistola Oenones ad Paridem inter Ouidianas, quas illum ad sui amorem conaretur reuocare. Author est Dictys Cretensis, Paridis interempti cadaver ad Oenonem fuisse reflatum, ut ab illa sepulturæ mandaretur: illam verò pristini a-

moris

moris recordatione ad primum statim cadaueris conspectum mortuam concidisse, eodemque cum illo funere sepultam fuisse. Stephano, insula est, Acacidarum vna: Incolæ, Oenonæ.

Oenoparas agri Antiochiæ Syriacæ fluius. Strab.

Oenopedes, vir Mathematicus ex Chio insula, Anaxagora aliquantò minor.

Oenophyta, Bœotiae vrbs. Thucyd.

Oenopia, Insula est quæ alio nomine Aegina dicitur. Ouid. 7. Metamorph.

Oenopiam veteres appellauerunt, sed ipse

Aeacus Aeginam genitricis nomine dixit.

Oenops, vir Peloponnesius, Homerus.

Oenotri, Mesopotamiae populi. Steph.

Oenotria, Italiae pars maritima, à freto Siculo ad Tarentinum vsque & Posidoniarem sinum extensa: à præstantia vini (quod *οἶνος* Græci vocant) nomen sortita: vel ab Oenotro Arcade, ut ait Pausanias lib. 8. vel, ut Varro putat, ab Oenotrio Sabinorum rege: quanquam temporis processu id nominis vniuersæ Italiae sit communicatum. Strab. lib. 5. Incolæ, Oenotrij dicuntur.

Oenotrius Ianus dictus est, vel quòd in Oenotria ante Saturnum regnauerit, vel quòd primus in Latio vinum ad religionis & sacrificiorum usum inuenerit, quod etiã Iani interpretatio denotat. Nam Iain Hebræorum lingua vinum significat.

Oenotrides, duæ insulae contra Velis, Pontia scilicet & Isacia. Plin. lib. 3. cap. 7.

Oenus, fluius Rhœtiae. Tacit.

Oenus, oppidulum Laconiae: Gentile, Oenuntius. Steph. fluius item.

Oenussa, olim vocabatur Carthago. Steph. Sed Oenufa, insula est proxima Chio: Gentile, Oenufaeus, & Oenufius. Steph. insula iuxta Samum & Lesbum. Plin.

Oeon, vicus in Leontide tribu. Steph.

Oeos, oppidulum Tegeae: Ciues, Oeatae. Steph.

Oeseus, Triballorum ciuitas in inferiori Mœsia. Ptolem.

Oesporis, Africae propriae vrbs Ptolem.

Oesyme, vrbs Macedoniae. Thucyd. libro 4. quæ nunc Aemathia: Gentile Oesymentus. Homer. Aesymentus vocauit. Steph.

Oeta, mons in finibus Thessaliae, Doridi à tergo incumbens, morte & sepulchro Herculis nobilitatus: vnde factum est nomen Tragediae Senecae, quæ Hercules Oetæus inscribitur. Ibidem elleborum optimum nascebatur. Plinius libro 15. capite 5. A Parnasso vsque Pindum pars in Thermopylas vergens, proprie Oeta vocatur. Hinc Oetæus, tæa, tæum, Oetætes, & foemininum Oetæis, Stephanus: qui Oetam montem iuxta Thrachinum esse scribitur: & ciuitatem Meliensium eiusdem nominis.

Oeta, mons Doridos, Plinius libro 4. cap. 27. & li. 35. cap. 11.

Oeta, vrbs Italiae, olim à Zacharia pontifice de Luitphrado Longobardorum rege recepta ex foedere.

Oetenij, Myriae inferioris populi. Ptolem.

Oetes, Meliensium vrbs. Diodor. & Trachiniae mons ac populus. Steph. Thucyd.

Oeteus, frater Ephialtis, Aloei filius, pugnavit in Creta, ut Sallustius refert. Vnde Oetij capi dicti sunt. Vide OETVS.

Oethyni, populi iuxta Pontum. Perottus.

Oetoscyros, lingua Scythica Apollo dicebatur.

Oerus, frater Ephialtis, gigantis, filius Aloei. Virgil. 6. Æneid. Vide OETVS.

Oerylus, vrbs Laconiae, vel Oerylum, neut. gen. ab Oerylo heroe. Gentile, Oerylius. Steph.

Oezenis, vrbs Pontij, quæ deinde Trapezus dicta est. Steph.

Og, rex Bafan. Num. 21. gigas immensæ magnitudinis à Iosue deuictus & interfectus. Lat. subcinericius panis, aut subfannatio, vel Syriacè, derentus aut impeditus.

Ogdolapis, fluius nauigabilis, ex Alpibus fluxus, Strab. lib. 6.

Ogdami, Marmaricae nomi gens. Ptolem.

Ogdous, Aegypti rex, Vohæus cognominatus, qui Memphim condidit à nomine filiae. Hic prius Venerus cognominatus fuit. D. o. lib. 2.

Ogenus, antiquus quidam deus: vnde Ogenidæ & Ogenij pro antiquis dicuntur. Steph.

Oglamus Marmaricae mons. Ptolem.

Ogyges, Thebanorum rex, qui Thebas Bœotias condidit, circiter mille & quingentos annos ante urbem conditam. Sub hoc rege fuit diluuium magnum, teste Augustino de Ciuitate Dei, non illud quidem maximum, quod Noe temporibus contigisse sacrae literæ testantur: sed tamen maius eo, quod Deucalionis seculo bonam terræ partem inundauit. Hinc Ogygius, gia, gium. Thebæ Ogygie, & Ogygidia, ipsi Thebani:

Ogyges, à quibusdam dicitur idem qui & Ianus, & Noa, vel Noë.

Ogyges fuere plures: primus, quem Babylonij Gallum cognominarunt, qui in inundatione prima etiã superstes alios eripuerit, & genuerit. Aliter verò Atticus in tertia, Xenoph. deæquiuo. *Sub primo aurea caepit ætas.* Fab, Pict. de orig. urb. Rom.

Ogygia, insula inter Phœnicium & Syriacum mare, ab Ogyge Thebanorum rege, qui in ea regnauit appellata: Calypsus Nymphæ sedes, quæ Vlystem tempestate eò adactum hospitio & lecto excepit, eiusque amore capta, septem annos apud se detinuit, tãdemque Ioue iubente eum dimisit. Homerus libro 1. Odyss. Bœotia etiam & Thebe. Stephano prius *Ὠγοζία* vocabatur, ab Ogyge filio Termeræ: item tota Attica, & Lycij. Ogygij.

Ogylus, insula inter Peloponnesum & Cretam.

Gentile, Ogylius, Steph.
Ogyris, insula ante foelicem Arabiam, Erythraei regis monumento nobilitata, Plin. libro 6. cap. 28, Stephano, insula rubri maris: Gentile Ogyrites.

Oham, rex Hebron. Ios. Io. Lat. v. eis, siue tumul tuans, vel conturbans.
Obel, filius Zorobabel filij Phadaia. I. Par. 3. Lat. tabernaculum, siue tentorium aut splendor.
Obolai, filius Sefan filij Iesi filij Appham. I. Paralip. 2. Lat. deprecans, vel expectans, aut incipiens, vel dolens siue frater mihi.

Oicles, filius Antiphatis, Melampodis filij, pater Amphiarai, vatis Argiui. Homerus 15. Odyss.
Oileus, Locorum rex, pater Aiakis, quem ab ilius nomine Virg. Oileum cognominat.

Olabi Aethiopiae sub Aegypto populi. Plin.
Olachas, fluius est in Bithynia, cuius gurgite periuri norantur pati velut flammam vrentē.
Olane, alterum Padi ostium. Plin. *Volana*, Leandro. Item Armeniae maioris vrbs. Strabo.
Olanus, Noruegiae rex, à Canuto rege Daciae victus, sub annum sulutis 1017.
Olarfo, Hispaniae vrbs. Plin. *Oliz*, hodie, in Nauarrae regno, vt Beutherus existimat. vide ORASO.
Olba. Vide OLBA.
Olbasā, Ptole. nomen vrbs in Cilicia, Cappadocia & Pamphilia.
Olbelus, vrbs Macedoniae, Gentile, Olbelius.
Olbi, vrbs Aegypti, iuxta Libyam: Gentile, Olbites. Sreph.
Olbia, Ptolemæo libro 5. capite 5. vrbs Galliae Narbonensis. Stephano, ciuitas est Troglodytica, Arsinoe postea dicta. Est & alia Ponti vrbs, de qua in Borysthene & Nicomedia. Et alia Bithyniae ab Olbia Nympha. Alia Pamphiliae, vt Philoxenus scribit: at non Pamphiliae est, sed Salymorum terrae, neque Olbia, sed Olba vocatur: ciues autem Olbaei vel Olbij. Alia est Iberiae, alia Sardiniae, alia Illyriae, alia Hellefonti, alia Ciliciae, alia denique Liguriae, cuius vicinus etiam mons Ollianus est. Ciues, Olbiopolitae, Olbiani. Dicitur etiam Olbenus & Olbiacus. Stephano. Vide SELEVCIA.
Olbisinij, populi quidam. Steph.
Olbius, rex Galliae, anno ante Romam conditam 540.
Olbisij, populi circa columnas Herculeas. Steph.
Olbius, Arcadiae fluius. Pausan.
Olcachites, Ptole. lib. 4. cap. 3. Zeugitanae regionis sinus: hodie *Alcum ciuitas*.
Olcades, Hispaniae populi intra Iberum fluium. Stephanus Ocapa, hodie, Nebrifensi.
Olcades. Vide HOLCADES,

Olcion, vrbs Tyrrenorum: inde Olcietae & Olciēs. Steph.
Oldericus, Bohemorum rex. Henricum III. imperatorem vicit.
Oleastrum, Hispaniae vrbs, Ptole. lib. 2. cap. 4. alio nomine *Oleaestro* dicta. promontorium item Mauritaniae Tingytanae, & Turdetanorum oppidum in Bætica: Antonino etiam est ciuitas inter Tarraconem & Dertossam.
Olearius. Vide OLARIOS.
Oleaurum, Hispaniae vrbs circa Saguntum. Strab.
Olenacum, Britanniae insulae vrbs. Lib. Notit. *Elenborrovo*, Camdeno.
Olenus, oppidum Achaiae Propriae, non procul à Patris & Araxo promontorio: vbi Iouem Amaltheae caprae lacte, quae inde Olenia dicta est, educatum ferunt. Nomen habet ab Oleno Iouis & Anaxithea filio: non amplius autem extat.
Olenus, Bœotiae vrbs, sic dicta ab Oleno Vulcani filio. Fuit & alia vrbs in Aetolia, iuxta quam fuit Calydonius. Strabo. Steph.
Olerus, vrbs Cretae, in alto loco sita, vltra Hierapytnam. Hinc Minerua Oleria, & festum Olerium, in eius honorem. Steph.
Olganus, filius Beretis Macedonis. Stephanus in *μίζα*.
Olia, Mesopotamiae vrbs. Ptolem.
Oliarios, insula in mari Aegeo, vna Cycladum, Stephanus Sidoniorum coloniam esse scribit, & distare à Paro stadiis LVIII, Gentile, Oliarius.
Oliba, Ptole. lib. 2. cap. 6. Hispaniae Tarraconensis vrbs. Vulgò *Olit*.
Olicana, vrbs Britanniae, Ptole. lib. 2. cap. 3. Vulgò *Otelei* Camdeno.
Olina, Gallie Lugdunensis fluius. Ptolem. Item Callaicorum Lucensium vrbs in Hispania Tarraconensi.
Olina, vrbs iuxta Caspiū mare: Gentile Olinæus. Steph.
Olisipo, inter antiquissimas Hispaniae vrbes à vetustissimis scriptoribus annumeratur. Hæc Varro Olisiponem, Ptolemæus Oliosiponem, Plinius Salatiā & Iuliam felicem appellant. Strabo verò Vlyseam, & ab Vlysse conditam ex verbis Myrliani videtur asserere. Hodie *Lisbona* vulgò appellatur. Florentissimum Portugalliae emporium & totius regni caput. Antiquae vrbs Olisiponis situs, collem excelsum ad Tagi ripam deductum vsque, antiquitus solummodo occupabat: nunc verò plures montes ac valles magnitudine complectitur. Ab hac parte qua meridiem respicit, vetus Regia amplissima, magnificoque opere pulcherrima cōspicitur: Verfus Aquilonare vrbs cornu, nobilissimum vestalium D. Claræ cœnobium. ad Tagi crepidinem fermè attingit: Meridionale vrbs latus mari alluitur: reliquæ tres partes habent aditū à terra

à terra. Vniuersus eius ambitus septem millibus passuum designatur. Domorum amplius quam viginti millia habet, ædificia labore elegantia & incredibili sumptu cōstructa. Qua parte mari alluitur, portis XXI. distincta est. Pars verò quæ continentem respicit, XVI. habet. Turribus autem per murorum gyrum LXXVII. munitur. Parochias XXV. numerat. Peculiari libello accuratissimè hanc urbem descripsit Damianus Goes, eques Lusitanus.
Olit. Vide OLIBA.
Olitingi, Hispaniae oppidum, Melæ, in Lusitania intra ostia Bœtis & Anæ fluminaum.
Oliueti mons, siue mons oliuarum, siue oliuetum, mons ad orientē Ierusalem, torrente Cedron interfuerente, sabbathi habens iter ab Ierusalem. Act. I. Luc. 29.
Olizon, vrbs Thessaliæ. Homerus. Inditum est ei nomen à paruitate. Thessali enim paruus, *ὄλιζον* vocant. Gentile, Olizonius. Steph.
Olla, pater Haniel. I. Para. 7. lat. eleuatio, vel holocaustum, aut infans, vel paruulus, aut foliū.
Olliculani, Italiae populi. Plin.
Ollina, vrbs iuxta Caspium mare. Steph.
Ollius, Lombardiae Transpadanae fluius *Oglia* hodie Leandro.
Olizones, gens in Thracia. Suidas.
Olmi & Olmium. Vide supra cum aspiratione.
Olmones. Vide HOLMONES.
Olobaga, vrbs Macedoniae: Gentile, Olobagus. Steph.
Olochæra, Indiae intra Gangem vrbs. Ptole.
Oloessa, insula circa Rhodum. Plin.
Olondæ, gens in Sarmatia Asiatica. Ptole.
Oloosus, vrbs Magnesiæ. Homer. Ciues, Oloosonij. Steph. Perrhebiae, Straboni. Thessaliae, Hesyph.
Olophyxus, vrbs in Thracia iuxta Athon.
Olpa, castellum Acarnanum, & prætorium Amphitochium: qui inhabitat, Olpæus. Steph.
Olurus, oppidulum Achaiae, non procul à Pallene. Steph.
Olus, vrbs Cretae: ciuis, Olontius. Steph.
Olybrius, Consul cum Protino, an. ab vrbe 1148.
Olyca, vrbs Macedoniae: Ciuis, Olycæus. Stephanus.
Olycræ, vrbs circa Naupactum: Gentile, Olycræus. Steph.
Olympe, vrbs Illyriae: Gentile, Olympæus, vel Olympeus. Steph.
Olympia, pia, vrbs erat inter Olfam & Olympum montem, non procul ab Elide & Pifa, ciuitatibus Græciae, vt erat templum Ionis Olympij, aliàs Olympici. Fuit etiam mercatu famigerata, & celebritate illa quinquenniali ludorū incluta. Strabo libro octauo. Eadem hæc dicitur etiā Arpina, vt Nicanor scribit à matre Oenomai. Stephanus etiam hanc ipsam urbem, Pifam prius vocatam tradit. Vide ARPINA.

Olympia, orum, ludi ab Hercule instituti in honorem Iouis, circa Olympiam Eleæ regionis urbem: à quo & nomen habent. Hercules enim, Augea Elidis rege superato, repurgatōque eius stabulo, in campis Olympiae vicinis iuxta Alpheum fluium, sacrum certamen instituit, quod quinto quoque anno, (vel vt Lycophronis interpretes asserit) quinquagesimo mensē celebrarentur, idque eo concilio, vt in illo certamine, Græciae iuuentus sese pentathlo, siue quinquertio exerceret, cęstibus scilicet, cursu, saltu, disco, & palæstra: iisque veluti meditationibus vero certamini præluderet. Huic certamini quinto die finis imponebatur, & victor, qui Olympionices vocabatur oleastro, vel, vt Aristoteli placet, olea, quæ *ὄλιζον* dicitur, coronabatur: tantumque ei honoris habebatur, vt non per portas vrbs, sed per ruinas murorum, sublimis in curru in patriam reuertetur. Hinc Olympiacus, ca, cum irem Olympicus.
Olympias, adis, quinque annorum spatium, quod à Romanis Lustrum dicitur. Exinde Græci tempora per Olympiadas supputare cœperunt, ita numerantes: Olympiadis primæ, aut secundæ, aut centesimæ, anno primo, vel secundo, vel tertio, vel quarto. Atque vt consules, ita & in Olympiis victores iterum & tertium dicimus.
Olympias, Magni Alexandri mater. Plutar.
Olympias, ventus in Eubæa flans. Pli. li. 17. c. 24.
Olympicus, ca, cum, quod est Olympi, vel quod ad Olympum pertinet: vt Iupiter Olympicus. Dicitur autē Iupiter Olympicus, ab Olympo, à quo eruditus, & ad virtutem institutus sit. Alij verò à cœlo quem Olympum Græci vocant, in quo regnare fertur.
Olympicum, locus in Delo: quem cum Athenienses Adriani sumptu condidissent, nouas Athenas Adrianas vocauerunt: Gentile, Olympicus, vel Olympius. Steph.
Olympiodorus, nomen viri proprium, eius qui docuit Epaminundam cantare tibiis.
Olympionices, siue Olympionicus, qui in Olympiaco certamine victor euasit: *ὄλιζον* quippè victoria dicitur. Ælianus de varia historia libro 10. Duxit ad Olympicum certamē filiū suum Pherenice scœmina, prohibentibus eam spectare qui præsidebant. Licere id sibi persuasit, quæ patrem & fratres treis haberet Olympionicas. Cic. pro L. Flacco refert, quod apud Græcos esse Olympionicem, iudicatur propè esse maius & gloriosius, quam Romæ triumphasse.
Olympius, pia, pius, id est cœlestis, possessiuum ab Olympo.
Olympius Mysus, tibicen, & poeta melicus, & elegiarū, Marsæ Satyri discipulus, qui citharæ legē dedit, modōsque pulsandi reperit & docuit. Floruit ante bellum Troianum, à quo & mons

- & mons in Mysia nomen accepit. Fuit item alius iunior è Phrygia tibicen, tempore Midæ regis. Suid.
- Olympius Nemesianus, qui (ait Vopiscus) in vita Cæsarium, scripsit Halieutica, Cynegetica, Nautica.
- Olympias præsul, natione Hispanus, inter Christianos scriptores commemoratur à Gennadio. Edidit librū aduersus eos qui naturæ non arbitrio culpam referunt.
- Olympius, Exarchorum Italiæ vnus.
- Olympus, mons editissimus, in ea parte Thessaliæ, quæ in Macedoniam vergit, cuius vertex vsque adeò attollitur, vt nubes penetrare, cæliumque ipsum attingere credatur. Quo factū est, vt Olympum Poetæ pro ipso accipiant cælo. Dictus Olympus, quasi ὄλυμπος eo quod claros habeat solares radios, nullisque omninò nubibus offuscetur. Sūt autem quatuor montes hoc nomine. Primus mons altissimus inter Thessaliam & Macedoniam, qui tamen Thessaliæ ascribitur. Alter in Gallogræcia, vel in Cypro. Alius apud Mysos, ad cuius radices Prusa ab Annibale condita. Quartus, ad mare Rubrum in Æthiopia, haud longè ab Heiopolis oppido, qui oriēte Sole vsq; ad quintam diei horam flammam emittit. Ab Olympo tum Mysiæ monte, tum vrbs Pamphiliæ (cuius meminit Strab. lib. 34.) Gentile fit Olympenus. Steph.
- Olympus, plura significat: nam omnis mons cuiuslibet regionis altior, Olympus à Græcis dicitur. Vnde & plures Olympi dicti, quasi toti Iympidi. Xenoph. de æquiuoc.
- Olynthus, vrbs Thraciæ iuxta Atticam regionē sub Atheniensium imperio: quam cum Philippus Macedonum rex obsideret, nec tamen vi capere posset, eius custodes auro corrupit, atque hoc modo suæ ditioni adiecit. Postea verò ab Atheniensibus delata fertur: quanuis non desint, qui à Philippo euersam tradant. Eam autem à Chalcide, quæ in Eubœa fuit, coloni condiderunt. Stephano, vrbs Thraciæ iuxta Sithoniam Macedoniæ ab Olyntho Herculis filio: Ciuis, Olynthius.
- Olyras, fluuius prope Thermopylas, quæ fabulantur conatum esse Herculis rogam extingueret. Strab. lib. 9.
- Olyste, Cretæ vrbs, sub Phestiis. Strabo.
- Olyssippo, vel Olyssippum, oppidum in Lusitania ad Oceanum apud montem Tagū: vbi quædam è vento Fauonio tempore certo concipiunt equæ, quarum pulli non plus triennio viuunt. Hæc vrbs Vlyssia Straboni & Vlyssippo Pro. dicitur, felicitas Iulia. Plinio. Lisboa hodie vel *Lisboa* ab incolis vocatur. Pli. li. 4. ca. 21. Vide OLISIPO.
- Omana, vrbs felicitis Arabiæ: Gentile, Omaneus. Steph.

- Omar, filius Eliphaz filij Esau ex Ada vxore. Genes. 46. lat. dicens vel loquēs, siue amarus, vel exaltans.
- Omarium, vrbs Thessaliæ, in qua Iupiter & Minerua colūtur: Gētile, Omarius, Omareus. Steph.
- Ombri, Ægypti vrbs, Ptol.
- Ombri, populi iuxta Illyricum, ex quorū agris, Capris & Albis fluuij in Istrū cadunt. Herod. lib. 3. Stephan. Italiæ populi iuxta Adriam inter Padum & Picentiam. Est & Ombros, fluuius. Apud hos, inquit Aristoteles libr. de Mirabilibus, bis anno pariūt pecora: & terra fructus ac fruges omnes magno cū fœnore reddit, & fœminas habent perquam fœcundas: quæ rarò singulos, plerq; geminos aut trigenos fœtus edunt. Steph. Vide VMBRIA.
- Ombrios, vna & prima ex Fortunatis insulis habens in montibus stagnum, & arbores ferulæ similes. Pli. lib. 6. ca. 32. *Isola di ferro*, quibusdā.
- Ombrones, populi in Sarmatia Europæa. Plin.
- Ombros, Italiæ fluuius. Steph.
- Omenogara, Indiæ intra Gangem vrb. Ptolem.
- Omiza, Gedrosiæ oppidum. Ptol.
- Omnæ, oppidum Omanorū in Arabia felici. Pli.
- Omnæ, Arabiæ felicitis in sinu Persico insula. Pl.
- Omole Thessaliæ mons. Steph. & Thraciæ vrbs. Apoll. Scholiastes.
- Omophagia, Græcorū erant festa, Bacchanalibus haud absimilia, de quibus Arnobius lib. 5.
- Omphace, vrbs Siciliæ: Gentile, Omphacus, Stephanus.
- Omphale, nomen reginæ Lydiæ, cui Hercules propter amorē seruiuit, multisque ab ea muneribus est donatus, quod ad Sagarim fluuiū, serpentem multos homines interficientem, interemisset. Hæc, vt tradit Donatus in Terentium, ipsum Herculem sibi seruientem etiam ad lanificium compulit, cum ipsa calathum & colum, cultusque fœmineos, sagittis & claua leonisque tegmine mutasset. Alij dicunt, quod ob Iphiti Euryti regis filij cædē à Mercurio, iussu Iouis, Omphalæ Lydorum reginæ fuerit ia seruitutē venditus, & inde esse, quod illi seruisse, & calathos subministrasse dicatur. Omphale ista fuit, quam Lydi obscœna affecterunt contumelia (ea enim turpiter abusi fuerant: ob id in eos tyrannidē grauem exercuit, præteritāsq; vlscisci percipiens iniurias, matronas, & virgines illorū in dulcē angulū (sic enim obscœnitatis spurcitiæque suæ locū quendam amœnum vocitabant) coniectas, & conclusas, omnimodè sanè libidini exposuit: & ab eorundē etiā seruis illud cōstuprativè cōegit: eoque vltionis modo ab illis præteritarum cōtumeliarum sumpsit pœnas. Leonica. lib. 3. cap. 96. Vide HΥDRE.
- Omphaliū, locus Cretæ prope Thénas & Cnosū. Aliud Thessaliæ: Gentile, Omphalites. Steph.
- Omrari, pater Amri. 1. Paral. 9. lat. dicens, vel loquēs, aut exaltans, siue amarus, aut Syriacè, agnus.

- Onaba. Vide ONOBALISTVRIA.
- Onan, filius Soba filij Seir Horraei. Gen. 36. filius item Ierameel ex Ataræ vxore, 1. Paral. 2. Lat. dolor, aut fortitudo, siue iniquitas eorum.
- Onan, filius Iudæ ex Sue vxore sua. Gen. 36. Lat. dolor, siue iniquitas aut fortitudo.
- Onæum, Illyridis oppidum. Ptolem.
- Onca, portæ Thebarum. Nam Onca secundum Phœnices, Minerua est. Steph.
- Onca, ciuitas Arcadiæ. Isac. in Lycophr. oppidū, Thebarū eidē: & pagus Bœotia, Phauorino.
- Oncaum, parua regio Arcadiæ ab Onco illic dominante. Incola, Oncaus. Steph.
- Onchestus, Epiri portus, Ptole. *Santi quaranta*. Nicolaio.
- Onchestus, filius Neptuni, qui Onchesten ciuitatem Micalisso promontorio propinquam condidit, deque suo nomine appellauit. Vide COPE & MEGAREVS.
- Onchestus, Bœotia vrbs, non procul à lacu Copaide, vbi Amphictionum concilium cogi solet. Strab. lib. 9. Condita putatur ab Onchesto heroe, Neptuni filio, & ab eo nomen accepisse. Homer. in nauium Catalogo.
- Onchiston, locus in finibus Thebanorum. Homer. Iliad. 2. ὄνχις, Stephan. de quo Homerus ὄνχις ἢ ἰεθὺν ποσειδῆϊον ἀγλαδὸν ἄλλοις, in Haliartorum regione templum est ab Onchesto Bœoto conditum, teste Hesiodo. Est & vrbs Bœotia, Pausan. libr. 9. Apollonius Rhodius magnam urbem esse scribit inter Haliartos & Græphios. Est etiam fluuius Thessaliæ. Ciuis Onchestus.
- Onchobrice, insula Arabiæ felicitis. Plin.
- Onchoe, vrbs Phocidis: Gentile, Onchæus vel Oncheus.
- Oncium, Arcadiæ regiuncula. Pausan.
- Ondicæouæ, Galliæ Lugdunensis populi, Andegau, Pli. Andes, Cæsari. hodie, *Anguins*, Gall.
- Oneabates, vrbs Ægypti. Steph.
- Onenses, Hispaniæ citerioris populi. Plin.
- Onescritus, philosophus & historicus Aeginensis: vt autē Demetrio Magnesi placet, Astypalæus è Diogenis schola. Similitudinē quædam cum Xenophonte habere videretur: vt enim hic cum Cyro, ita ille cum Alexandro militauit: Xenophon Cyri pædiā, Onescritus Alexandri incunabula & originem scripsit. Similiter & vterque principis sui persequitur laudes, stylus insuper vtriusque simillimus. Diog. Laert. Fuit item medicus.
- Onesimus Cyprius, seu Spartiata, tempore Constantini Magni scripsit de Rhetorica, De statuum differentia, Præexercitationes, Declarationes & alia. Suidas.
- Onesiphorus, vir quidam fidelis. 2. Tim. 1.
- Oneuatha, Phœnicia vrbs. lib. Notit.
- Oniabates, vrbs in Ægypto. Steph.
- Onias, summus sacerdos apud Iudæos. 1. Machab. 12.

- Onna, emporium felicitis Arabiæ: Gentile, Onnæus. Steph.
- Ono, ciuitas quam ædificauit Samad filius Elphaal. 1. Paral. 8. In 1. Esd. 2. & 2. Esd. 6. fit mentio vallis Ono, lat. dolor, aut fortitudo, siue iniquitas eius.
- Onoba, ciuitas inter sacrum promontorium & Herculeas columnas. Plin. libro. 3. ca. 1. & Poin. lib. 3.
- Onobalistoria, Ptolemæo libro 2. capite 4. Hispaniæ vrbs, alio nomine Onaba Lusturia. Vide ONOBA.
- Onochonus, Thessaliæ fluuius, vnus ex iis quos Xerxianus exercitus traditur ebibisse. Herodot.
- Onomacritus, sortilegus fuit apud Athenienses, & Musæi socius, quem Hipparchus Athenis expulit. Author Herod. in Polihym.
- Onophrius, vir quidam, qui vsque adeò solitudinis erat amator, vt anno 1 x. hominem non viderit: vnde & ex illa solitudine agrestis adeò factus est, vt superiore corporis parte totus & barba & capillis tegetetur, pudendis arborum cortice & foliis coopertis. Vixit annos xxx. herbis & baccis syluestribus contentus. Eidem cœlitus quotidie dimidiarius panis afferebatur, vt Paulo. Hunc cum reperisset Panutius, extimuit, Satyrum esse suspicatus.
- Onthyrius, vrbs Thessaliæ iuxta Armen: Gentile, Onthyrius. Steph.
- Onuphis, vrb celebris Ægypti: Ciuis, Onuphites. Steph.
- Onychion, locus Cretæ, ab vngue anchoræ in eum infixio, cum Amyclæi coloniā misissent. Steph.
- Onytes, nomen viri proprium, quod Donatus, inquit Seruius, dicit aut Gentile esse, aut Patronymicum: sed hoc non procedit, quia neque patronymicum in res exit, neque Onytes, à qua gente veniat, vsquam lectum est. Proprium ergo est, &c. Hæc Seruius in 12. Æncidos.

- Ooli, pater Zabad. 2. Paral. 11. Heb. Oholli. lat. deprecans siue expectans aut incipiens, vel dolens, siue frater mihi.
- Ooliab, filius Achisamech. Exo. 31. lat. tabernaculum, vel tentorium patris aut splendor patris.
- Oolibama, vxor Esau, filia Anæ. Gen. 36. Ciuitas Idumæorum principum. Ge. 36. 1. Paral. 1. lat. tabernaculum vel tentorium meum excelsum, siue splendor excelsum.
- Oonæ, insulæ in Oceano Septentrionali, in quibus vt Plin. refert. lib. 4. cap. 13. ouis auium, & auenis incolæ viuunt.
- Oopellum, Britannia insulæ vrbs. Ptolem. lib. 2. ca. 3. Vrellum aliis dicta, hodie Cestria: vulgò *Chestre*, *Vochestre*.

Oozam, filius Ashur ex Naara vxore ipsius. i. Paralip. 4. Lat. apprehensio eorum, siue possessio aut visio eorum.

Opalia, dies festus, Opi deæ dicatus. Et erāt post Saturnalia, vel eodem die quo Saturnalia, quoniam Opem Saturni cōiugem esse crediderunt.

Opharus, fluuius apud Cantabros.

Ophel, nomen muri, 2. Paral. 27. & 33. Aut potius turris Ierolymæ, non procul à templo. 2. Esd. 3. Lat. turris, aut obscuritas, vel nebula.

Opheltes, filius fuit Lycurgi regis Thracum, alio nomine Archemorus à serpente necatus. Vide HYPSPHILE.

Ophera, ciuitas in tribu Benjamin. Ios. 18. Lat. puluis aut plumbum, vbi hinnulus.

Ophi, nomen viri. Iere. 40. Lat. lassus, aut volens, vel Syriacè, plicatus, aut folium.

Ophim, filius Benjamin. Gene. 46. Lat. thalamus, siue cooperus, aut littus maris.

Ophioneus, Messeniorum vates, qui à natali die lumine captus, publicè & priuatim futura prædicere solitus est.

Ophiogenæ, genus hominum in Helleponto, quos Crates Pergamenus scripsit, serpentum ictu tactu leuare solitos, & manu imposita venena extrahere corporibus. Plinius libro 2. cap. 2.

Ophion, socius Cadmi ex illis qui è dentibus serpentinis nati fuerunt: ideòque & nomen habet à serpente, qui Græcè ὄφις dicitur.

Ophion, vir, qui cum Eurione vxore, quam genuit Oceanus, ante Saturnum rerum potitus est, quem Saturnus fugauit. Claud. 3. de raptu Proserp.

Ophir, i. cinis vel incineratio, aut fructificatio. filius Iectan, Gen. 10. Inde Ophira regio, 3. Re. 9. quæ, vt refert Ioseph. lib. 8. etiam aurea terra nūcupatur. vnde autem Ophirizum, quod Obrizum vocant. Quidam Auream Cherfonnesum esse existimant, i. omnem eam oram quæ Pegusis, Malaca & Samotra continetur Cephala est aliis. Goropius, Arias montanus & alij Peruanam regionem nuper inuentam esse autumant.

Ophitæ, à serpente dicti sunt quidam hæretici. Hunc autem Christum arbitrabantur, sed habebant etiam verum serpentem, quem venerabantur & nutriebant.

Ophiuchus, sidus cæleste, stellarum sexdecim, quod poetarum Latinorū nonnulli verbum verbo reddentes, Anguitesentem appellarūt. Qui Astronomicum poeticum conscripserūt, Herculem esse putant: qui adhuc in cunis vagiens, angues à Iunone immisos manibus præfocauit.

Ophiusa, insula in mari Balearico, Ptolemæo,

ex duabus Pytiuis minor, nam maior Ebusus dicitur, propter serpentum copiam inculca: vnde & Colubraria à Latinis appellatur. Rhodus quoque insula, aliquando propter serpentum copiam Ophiusa dicta fuit. Strabo libro 14. Hinc Ophiusus, sia, sium: vt Ophiusia arua.

Ophiusa, insula non procul à Creta. Plin. libro 4. cap. 12.

Ophiusa, oppidū Sarmatiæ Europææ, ad Thyræam amnem, Plin. loco iam citato.

Ophial, filius Zabab filij Nathan filij Ethei. i. Paral. 2. Lat. iudicans, vel orans.

Ophni, filius Heli sacerdotis. i. Reg. 1. Hebr. Haphni. Lat. pugillus, aut cooperiens.

Ophni, nomen ciuitatis, Ios. 18. Lat. volens siue lassitudo, aut Syriacè, plicatio.

Ophra, filius Maonathi filij Othoniel filij Cæna. i. Par. 4. Lat. puluis aut plumbum, vel hinnulus.

Ophrateus, Assyriorum rex xxxv.

Ophthys, vrbs Libyæ, Ægypto adiacens: Gentile, Ophthites. Steph.

Ophyon, nomen proprium viri, qui ante Saturnum rerum potitus est, quem Saturnus fugauit.

Opia: populi iuxta Indum fluuium. Steph.

Opici, Italiæ populi, quorum sermonem confusum esse aiunt: aliqui à serpentibus dictos volunt. Steph.

Opigena, ab Ope dicta est Iuno, quæ matronæ colebant, quod eam ferre opem in partu laborantibus credebatur.

Opilio, consul cū Vincomalo, ann. ab vrbe 1206.

Opilius Macrinus, cū Diadumeno filio imperator ab exercitu salutat, post mortem Caracallæ, annum aut non multo diutius, in imperio fuit: ab exercitu enim vterque interfectus est.

Opinum, Corsicæ insulæ oppidum. Ptolem.

Opis, huius Opis, Nympha, Dianæ comes. Virgilius libro 11. Est item nomē ciuitatis, iuxta quam Tigris influit in mare rubrum. Strabo li. 1. & Herod. lib. 1.

Opisina, Thraciæ vrbs mediterranea. Ptolem.

Opiter Virginus Tricostus, consul, Cameriam cepit, anno vrbis 253. ab eiectis verò regibus octauo.

Opitergium, Carnorum oppidum. Ptolem. libr. 3. cap. 1. hodie *Oderfo*.

Opiter, Argiui proprium, quem Hector in bello Troiano interfecit.

Opitulus, dictus est Iupiter, quasi opis lator rebus dubiis & malis. Festus.

Opius, Ponti Cappadocici vrbs.

Opizum, Thraciæ vrbs. Anton.

Opon, promontorium Crætae in Occidentem vergens.

Opotura, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Oppia, vna ex Vestalibus, quæ conuicta stupri,

v. i. a.

vina defossa est: Cuius scripsit epitaphium Stroza filius,

Vestalis virgo, lasi damnata pudoris.

Contegor hoc viuens Oppia sub tumulo.

Liuius lib. 22. hanc Opimiam vocat.

Oppidium, Mauritanie Cæsariensis oppidū. Ptol.

Oppianus, poeta patre Agesilao matre Zenodota, genere à Zerbo Ciliciæ ciuitate. Scripsit ἀλιευτικά & κρηνητικά elegantissimis versibus quæ Antonio imperatori Seueri filio obtulit, non sine doctrinæ suæ maxima commendatione. Obiit Zerbi, sæuiente illic peste.

Ophraganeus, Assyriorum rex xxxvi.

Ops, Opis, filia Cæli ex Vesta, soror & coniunx Saturni, quæ & ῥέα dicitur Græco vocabulo, ῥωδὸ τῆ ῥέειν, quod est fluere: propterea quod terra rebus omnibus affluat. Eadem Cybele appellatur, vel à mōte atque oppido Phrygiæ Cybello, vbi sacra eius primò instituta sunt: vel ἀπὸ τῶν κυμβάλων, quibus in sacris eius vtebantur sacerdotes. Ops autem idcirco dicta putatur, quod terræ ope vita hominū sustentetur: Vel ab antiquo adiectiuo Ops, quo veteres pro diuitie vtebantur, quemadmodum contrā inopem dicimus pauperem & egenū. Veteres enim quorū opes præcipuè in re pecuaria & agricultura consistebant, terrā huiusmodi opum largitricem diuinis profecuti sunt honoribus Opemque, hoc est opulentā nuncupauere.

Opicella, Cantabriæ in Hispania vrbs. Strabo.

Opiletis Minerua dicta est ab oculis, quos ὀφθαλμοί, Dores appellant. Refert enim Plut. in vitis, cum Lycurgus priuatorum luxum sustulisset, diuitibusque ob hoc factus esset inuisus, quendam insolentem hominem Alcandru nomine alterum oculū Lycurgo eruisse, posteaque Lycurgū in huius calamitatis memoriam Mineruæ templum statuisse, quam Opiletim vocauit.

Opus, Opuntis: ciuitas Locrorum Epicnemidiorum, non procul à Astopo fluuiō. Hinc Opuntius, tium: vt sinus Opuntius in Aegæo. Opuntij populi, Phocensibus Bæotia finitimi. Dicimus Opus, Opuntis, & Opois, vt annotat Vadianus. De Opuntis populis Plin. lib. 4. Opuntem dictam ferunt ab Opoete quodam Eleo. Vide OZOLAE.

Opus, Achaicæ ciuitas: & alia Elidis: Ciues, Opuntij. Steph.

Ora, Indiæ vrbs, ab Alexandro expugnata. Arriā.

Oraba, Osroenæ regionis vrbs. Lib. Notit.

Orani, gens in Sarmatia Asiatica. Plin.

Orata, cognomen Sergij cuiusdā, de quo Cicero in libris de oratore.

Oratha, vrbs Messenes, Tigride flumine inclusa Gentile, Orathenus. Steph.

Oratianus, cōsul cū Gadalaipho, anno vrbis 1119

Oratorius, Alemānorū rex, sub annū vrbis 1109.

Orbana, Dea quæ Romæ ad ædem Latium arā habuit. Pli. lib. 2. cap. 7.

Orbanassa, Pamphiliæ vrbs. Ptol.

Orbelia, regio ab Orbelo monte dicta.

Orbelus, mōs in Macedonia, Plin. lib. 4. cap. 10. Ab hoc Orbelia regio.

Orbelina, Armeniæ minoris regio. Ptol.

Orbilus, Beneuentanus, grammaticus, tempore Ciceronis profitebatur, vir acer in discipulos, ac plagosus propterea ab Horatio appellatus. Vixit propè ceterimum annum, amissa iam pridem memoria relicto ex sese Orbilio, & ipso grammatico. Tranquil.

Orbita, populi Indiæ. Steph.

Orcehis, vrbs Hispaniæ. Ptol. li. 2. ca. 7.

Orcha, Babyloniorū vrbs, iuxta paludes, & desertam Arabiam. Ptol. li. 6. Vrchoa dicitur ab aliis. Ipsa est Vr Chaldæorum Abrahæ patria, aliā Orchoa.

Orchades, pen. cor insulæ Oceani & Septentriionalis vltra Britanniam & Hyberniam, numero triginta, secundum Pomponium, parum inter se distantes, non longè ab insula Thule. Hodie parent regi Scotorum, Incolæ lingua Gotica vtuntur. *Orcknzi*, vulgò.

Orchanes, Turcarum imperator, Prusiam Græci imperatoribus ademit, sub annū sal. 988. Orchanus, Assyriorum rex, Achæmenidis filius, qui ex Eurynome coniuge Leucothoen filiā suscepit, quā postea viuam defodit, quod cū Sole concubisset. Domitius in Commētariis in Ibin Ouidij, & Ouid. ipse 4. Metam.

Orcheni, secta quædam Chaldæorum astronomorum.

Orchimus, filiam habuit Cydippen. Stephan. in Lindo.

Orchomenus, Thessaliæ fluuius, a ntea Minyeus appellatus, Pli. li. 4. cap. 8.

Orchomenus, siue Orchomenum, Thessaliæ oppidum, ad sui nominis fluuium sitū, olim potentissimum, vtpotè cui & Thebani aliquādo tributum pependerint.

Orchus, à veteribus inferorum deus est existimatus, quem & Plutonem & Ditem patrem vocabant. Aliquando tamen figuratè pro ipso inferorum loco ponitur.

Orchus, Homer. 2. Iliad. Thessaliæ fluuius è Stygia palude profluēs, aquis adeò pinguibus, vt Peneo fluuiō, in quem illabitur, olei in modū supernaret. Hinc fact⁹ est locus fabulæ, vt Orcus inferorū fluuius esse dicatur, cuius apud deos sanctissimum semper habitum sit iuramentum. Festus Orcum ab vrgēdo dictū putat, quod ad mortem homines vrget. Alij δὲ τῆ ὄρεα, hoc est à iuramento, dū malūt, q̄ nullū iuramentum apud superos firmiter esset, aut religiosius, quā cū per Stygiā paludē iurabāt, aut per Orcum fluuiū, qui ex Styge profluit.

Orcus, Molossorum rex, anno ferè ante Romam conditam 717.

Orri-

Orcynus, Theophrasto, Lesbi mons, Ordinus dictus.

Ordca, vrbs Macedoniae: Gentile, Ordi & Ordaei, Stephan.

Ordeffus, fluius maximus Scythiae qui ab Oriente profuit: miscetur cum Istro. Hero. li. 3. Ordinus. Vide ORCYNIVS.

Ordolucæ, populi in Anglia, arduis montibus proximi, apud quos, vt Tacitus scribit, Ostorius dux Romanus Caratacum in Anglia imperatorem prostravit.

Ordonius, I. Hispaniae rex, an. sal. 828.

Ordonius, II. Hispaniae rex, cum quatuor nobilissimos rotius Castellae viros, per interpositam fidem circumuentos in carcere necasset, seditionem principum aduersus se concitauit, qua & regno pulsus est, & magistratus constituti, qui totius regni negotia administrarent.

Ordonius III. Hispaniae rex, anno salutis 916.

Ordouices, sunt populi in Anglia arduis montibus proximi, apud quos Ostrius dux Romanus Caratacum in Anglia imperantem prostravit. Tacit.

Ordouicū, ciuitas, à qua Ordouices, quos Iulius Agricola debellauit. Tacit. in vita Agricola.

Oreades, Nymphæ montium, *ὄρεα τῶν ὄρεων* quod montem significat. Strabo libro 10. Ouidius libro 8.

Talibus agrestem compellat Oreada dictis.

Orebatis, Ptolem. libro 6. cap. 4. vrbs Persidis in mediterraneis.

Oreges, vnus ex colliculis Imai montis. Plin. li. 5. cap. 13.

Oreni, populi Celtiberis proximi ab Austro.

Oreos, vrbs Euboeae: Gentile, Orites. Steph.

Oreb, mons Arabiae, qui & Sinai dicitur. Iuxta hunc montem Moyses tactu virgæ à saxo summam aquarum copiam erumpere fecit in omnium Hebraeorum salutem. D. Hierony.

Oreb, vir Madianita à tribu Ephraim interfectus. Iudic. 7. & 8. Psal. 82. Isa. 10. lat. coruus, vel suus, aut fideiuissor, vel commissarius, seu vespertinus.

Orestrophus, vnus ex canibus Actæonis, ita dictus *ὄρεστροφὸν* quasi in motibus educatus Ouid. 3. Metam.

Orestæ, populi in Molossia. Nam cum Orestes infania liberatus, præ pudore cum Hermione & Oreste filio fugerit, in hanc terram peruenit: vbi ab eius filij imperio Orestæ nominati sunt.

Oreste, vrbs cuius Hecataeus in Europa meminit: Gentile, Orestæ.

Orestes, Agamemnonis & Clytemnestrae filius, sic appellatus, ob ferinam atque agrestem, & quasi montanam naturam: cui foror Electra necem parari ab Aegistho: qui patrem Agamemnona interfecerat, matremque constuprauerat præuidens, ipsum per pædagogum in Phocidem clam ablegat ad Strophium Pho-

cæsum principem, qui Agamemnonis forem duxerat. Illic XII. annos moratus, cum pædagogo suo Argos rediit: vbi sub specie hospitij Phocensium, quos Strophius miserat, vt Orestis obitum nuntiarent, inromissus ad Clytemnestram, eam cum Aegistho adultero concilia Electra in vltionem patris occidit. Sophocles in Electra, & Euripides in Oreste. Deinde Pyrrhum quoque Macari sacerdotis ope in templo Apollinis interficit, eod quod Hermionem Menelai filiam, sibi prius desponsatam, rapuisset. Propter quæ scelera agitat. est furis, quibus non ante purgari potuit, quam ad aram Dianæ Tauricæ à Pylade perductus, perpetrata facinora expiasset. Vide IPHIGENIA. Amicum habuit Pyladem perpetuum omnium suarum profectioum comitem, periculorumque omnium socium: cum quo tam sancte amicitiam coluit, vt alter pro altero mori non recusat. Cicero de Amicitia. Cum ignorante rege, Thoante, vter eorum esset Orestes, Pylades Orestem se esse diceret, vt pro illo necaretur: Orestes autem, ita vt erat, Orestem se esse perseueraret, morsus à vipera, in Arcadia loco, quem Orestion vocat, moritur. Orestis corpus oraculi iussu refoffum, septem cubitorum fuisse monumentis traditur. Plin. lib. 7. cap. 19.

Orestes præfectus Sardibus, sub Magorum imperio postea iussu Darij Histaspis interfectus. Is Polycratem Samiorum tyrannum in crucem egit. Vide POLYCRATES.

Orestes, XIII. rex Macedoniae.

Orestes, cos. cum Lampadio, anno ab vrbe 1283.

Orestes, cognomen familiae cuiusdam de gente Aufidia apud Romanos.

Oresthasion, vrbs Arcadiae, ab Orestheo Lycaonis filio. Pausanias libro 8. Ciuis, Oresthasius. Stephan.

Orestia, vrbs Orestis, in monte supra Macedonia eminentem, in qua natus est Prole. Lagi filius, primus Aegypti rex. Ciuis, Orestieus. Alia Arcadiae Orestia, quam nonnulli *ὄρεστια* vocant. Vide MEGALOPOLIS.

Orestis, idis, pars Macedoniae.

Oretæ, gens Indica, Strab. li. 15. post Arbim amnem Arianorum: quos Plin. li. 6. cap. 2. ait non Indorum, sed propria vti lingua.

Oretus, Siciliae fluius apud Panormum.

Oreus, dictus est Liber pater, à motibus, in quibus ei fieri sacrificia solebant.

Orgalema, vrbs iuxta Istrum: Gentile, Orgalemeus. Steph.

Orge, fons nobilis in Narbonensi prouincia. In eo herba nascuntur tantum expetitæ bobus, vt morsis capitibus totis eas quarant. Sed illas in aqua nascentes certum est non nisi imbribus ali. Plin. libro 18. cap. vigesimo secundo ad finem.

Orgia, orum, apud Græcos, teste Seruio, primum dicta

dicta fuerunt quæuis sacra. Erat enim Orgiorum appellatio generalis, quemadmodum apud Latinos Cæremoniarum. Postea tamen abusu factum est, vt peculiari hoc nomine Liberi patris sacra nominarentur *ὄργια*, hoc est à furore, vt quidam putat, quod hæc præcipue sacra à mulieribus furore correptis celebrarentur: vel *ὄργια*, hoc est à montibus, in quibus potissimum fiebant, idque tertio quoque anno: vnde Trieterica dicta sunt, id est, triennialia.

Orgomene, vrbs Illyriae: Gentile, Orgomenius. Steph.

Orgon, insula, prope Thusciam, Gentile, Orgonius. Steph.

Oriadas Arabum rex. Olymp. 191.

Oribasius Sardinianus, Iuliani principis familiaris, à quo & Quæstor Constantinopolitanus factus est. Scripsit libros medicinae LXXII. ad Iulianum: eorum epitomen in libris nouem ad Eustachium filium, de regno & de affectibus. Hæc Suidas. Eunapius verò, Græcus author in lib. Sophist. eius vitam pluribus sequitur. Oribasius, ait Pergamenus genere, in eloquentia pariter & medicina profecit, Iulianoque propterea vt medicus fuit accessit. Inuidia deinde succedentium principum, bonis priuatus, ac in exilium ad Barbaros missus, animum philosophi semper in calamitate retinuit. Tanta apud eas nationes gratia & opinione ob doctrinae & medicinae experientia perseueravit, vt pro Deo penè coleretur.

Oribasus, Nomen canis apud Ouid. 3. Metam. vocatur ita quod montes velociter ascendat *ὄριβας* enim mons est, *ὄριβας* ascendo.

Oricos, siue Oricum, siue Orithos, ciuitas Epiri à Colchis condita, in confinibus Macedoniae. Plinius libro 3. cap. 23. iuxta quam nascitur terebinthus, nigrum lignum habes, & solidum in buxi speciem. Vnde Oricia terebinthus, apud Virgilium libro decimo Æneidos.

Oricos, Stephano, vrbs est in Ionio sinu. Hecataeus in Europa, Oricum portum Epiri nominat post Butthrotum. Oricij, inquit Polybius lib. 7. primi ad dexteram occurrerunt in Adriaticum nauiganti. Hinc Orizia regio, & mulier. Steph.

Origenes author ecclesiasticus, cuius dogmata damnata sunt, cum in varios errores incidere, quos Augustinus libro de Hæreticis commemorat. A quo Origeniani dicti sunt, qui eos imitatur. Fuit & alius Origenes Adamantius cognominatus, qui virilia sibi amputauit, ne molestam sibi viderem experiretur. Imitatus Hierophantas Atheniensium sacerdotes qui sorbitione cicuta se castrabat, quod castius in sacerdotio viuerent.

Origo, Arbuscula, & Cythoris, nobiles meretrices eodem tempore fuerunt.

Orion, onis, Iouis, Neptuni & Mercurij filius ex vrina procreatus: de cuius ortu sic fabulamur poetæ: Tres hosce deos, cum terras peragraret: superueniente nocte ad pauperem quandam, Hyreum nomine, diuertisse: qui cum benignè eos hospitio excepisset, bouem quem vnicum habebat, iis mastrasset, Iouem hominis pietatem admiratum, optionem ei fecisse petendi quicquid velleret: cumque ille respondisset, se nihil æquè cupere, ac filium, vxorem tamè ducere nolle, quod defunctæ coniugi fidem dedisset, cælibem se in posterum vitam acturum: deos hospitij sui votis obsequentes, in bouis paulò antè immolati tergo lotium reddidisse, iussisseque vt id terra obrueret, nec ante legitimum tempus retegeret. Itaque decimo tandè mense puerum natum esse, quem à re ipsa Vrionem vocauit, qui deinde literæ vnus mutatione dictus est Orion. Hic postea adultus, strenuus venator exiit, Dianæque adhæsit. Verum cum corporis robori plus satis fidens, iactaret nullam esse feram, quam conficere non posset, Terra hominis insolentiam non ferens, scorpionem peperit, cuius ictu Orion interiit. Diana autem comitis sui necem ægrè ferens, in cælum eum trāstulit, & iuxta Tauri sydus constituit. Contra tamen Lucanus scorpionem hunc à Diana immissum tradit, aliorumque deorum miseratione in cælum fuisse trāstulatum. Horatius autem Dianæ eum vim inferre voluisse tradit, ideoque telis eius confossum occubuisse. Constat autem Orionis sidus stellis omnino sedecim, quarum tres in capite sitæ sint, in vtroque humero singulæ, in cubito dextro vna, in manu vna, in zona tres, in gladio item tres, sed obscuriores, in vtroque genu singulæ lucidæ, in pedibus quoque singulæ, sed obscuræ. Creditur autem hoc sidus ex ortu suo maximas concitare tempestates: Vnde Nimbosum Orionem appellat Virg. Æneid. Seruius autem hanc fabulam longè aliter tractat, dicens, Cenopionis Siciliae habitum esse filium, qui cum Candiopen (quam Christophorus Landinus Meropen vocat) sororem vitiaffer, à patre excæcatus est. Consulto igitur oraculo responsum accepit, Si per pelagus ad orientem pergeret, & oculorum concuities semper haberet soli expositas, lumina recuperaturum. Quod quum facere conaretur, audito strepitu, ad Cyclopa peruenit, ex quibus vnum humeris suis imposuit, cuius ductu in solem incidens oculos recepit. Hesiod. Neptuni & Euryales filium facit, & à patre datum fuisse, vt in summo maris incederet. Alij rursus hanc fabulam diuersè tradunt. Ferunt enim postquam oculis ab Oenopione priuatus esset, in Lemnum insulam venisse, & ibi à Vulcano caballo accepto, ad ortum solis perrexisse, &

se, & sic visum recepisse, postea verò reuersum Oenopionem vlcisci statuisse: sed quum hic à ciuibus suis sub terra occultaretur, in Cretam profectum, vbi ob insolentiam à scorpione immisso occisus est. Sunt qui Græcè ab aquarum inundatione sic dictum velint, quòd habeat ortum hyeme, & mare ac terras tempestatibus turbet, *ὄρωνα* enim, turbo & concitro significat. Plautus Iugulam vocat, quòd sit armentorum gladius, stellarum fulgore terribilis. Hic si fulget, serenitatem: si obscurat, tempestatem denotat. Orionis corpus in Creta, terræ motu rupto monte inuentum est stans 46. cubitorum, quod alij Eetionis fuisse tradunt. Plin. libro 7. capite 19. fabulam Orionis ad naturalem philosophiam doctè applicat & explicat N. Comes, mythologiæ lib. 8. cap. 13.

Orisia, vrbs Iberiæ: Gentile, Oritanus, Artemidorus.

Oritæ, populi Indiæ liberi, Stephano ex Strab. lib. 15.

Orithea, Nympha, dicta quasi hortans ad cursum.

Orithos, vrbs inter Macædoniam & Epirum. Vide ORICOS.

Orithia, Homero, filia Erichthei Athenarum regis, quam cum Boréas adamaret, neque bona cum gratia nuptias eius posset impetrare, vi eam rapuit, rapinamq; tulit in Thraciam & ex ea Zethen & Calaim suscepit, qui cum Argonautis in Colchos nauigauerunt, & Harpyias fugauerunt. Vide CALAIS. Hoc etiam nomine dicta est Amazonum regina, quæ Marpesiæ matri successit in regno. Iustin. lib. 2.

Ormeniús, Homero, Magnesiæ ciuitas. Plin. lib. quinto.

Ormisdates, Persarum rex, sub annum salutis 273.

Ormus, Persiæ inclita ciuitas, situ elegantiore, ac vnionum copia, nulli vrbiū secundæ, sita est in insula, & omnibus maritimis ciuitatibus præferenda abest à continenti, spatio duo decim mille passuum, aquarum potu suauis, annonæque mira caritas: inuehantur ferè omnia quæ victum incolis suppeditat. Illinc itinere trium dierum leguntur conchæ, quæ pariunt margaritas venustiores, grandioresque cæteris baccis. Expugnata est hæc vrbs anno 1506. à Lusitanis regis præfecto marino, qui eam Lusitanico regi ingès pendere tributum annuatim coegit.

Ornan, nomen viri. 2. Par. 1. qui 2. Reg. 25. dicitur Arcuna. lat. exultans, siue arca earum aut lux filij, vel lux siue maledictio permanens.

Ornea, sacra Priapi, quem Corinthij Orneum vocabant. Celebrabant hæc festa Nymphæ iuxta Colophonem.

Orneus, Ixionis & Nubis filius, vnus ex Centauris. Onid. 12. Meta.

Ornithiæ, Columellæ lib. 11. cap. 2. venti Septentrionales.

Oroandes, mons, ait Plin. lib. 5. cap. 27. non longè ab Imao montesimò vnus ex colliculis Imai.

Oroantis, aliàs Oroatis, fluius in sinu Persico Meridiem versus. Ptol. lib. 6. cap. 3. Plin. lib. 6. cap. 23.

Oroba, Ptol. li. 6. ca. 1. vrbs Assyriæ in mediterraneis.

Orobatis, vrbs Persidis in mediterraneis. Ptol. li. 9. c. 4.

Orodes, rex Parthorū, qui Crassum Romanum cepit & occidit. Plut. in Crasso.

Orodes, apud Virg. à Mezentio interfectus.

Oromasdes fuit deus Persarum. Plutar.

Oromedó, nomen est Gigantis apud Propertium li. 3. scribentem: *Te duce vel Iouis arma canam calòque minantem Caum & Phlegrais Oromedonta iugis.*

Oronaim, duo vici, qua via est ad Assyrios, siue duæ vrbes Moabitarum: vna superior, altera inferior. Isa. 15. lat. iræ, vel furores, aut Syriacè, liberrates.

Orontes, fluius Cœlesyriæ, qui non procul à Seleucia Pieria, & Libano monte nascens, deinde terra absorptus, rursus emergit in agro Apameno, & præter Antiochiam fluens, in mare Seleuciæ proximū defertur. Dicitur Orontes de nomine eius, qui primus ponte eum constrauit, cum antea Tryphon diceretur. Strab. li. 14.

Orontes, Lyciorum dux in bello Troiano, qui capto Ilio cum Aenea in Italiā nauigans, naufragio periit. Virg. 1. Aeneid.

Orope, Eubœæ ciuitas, Apollinis templo clarissima, Steph.

Oropus (Gẽtile, Oropeus, vel Oropius) vrbs Macædoniæ, patria Seleuci Nicanoris: & alia Bœotia: dicta ab Orope filio Macædonis, filij Lycaonis. Et alia Eubœæ vrbs, quã alij Græan vocant: vel locus iuxta mare Eubœæ & Eretriæ, Alia in Syria iuxta Amphipolin, à Nicanore condita, aut potius restaurata, & Oropus dicta ab vrbe Græciæ eiusdem nominis, Alia in Argo postea cõdita. Alia in Thesprotia, scilicet in Nicopoli. Thucyd. lib. 2. Vide GRAEA.

Orori, ciuitas, 2. Reg. 23. lat. montanus.

Orosius, natione Hispanus, historias Romanas scripsit sub Arcadij & Honorij Cæsarum tẽpora.

Orpha, vxor Chelion filij Elimelech Bethlehemitæ. Ruth. 1. lat. cernix, vel ceruicosa, siue suscitatio oris, vel denudatio oris.

Orpheus, Musicus & poeta insignis, genere Thrax, Calliopes & Apollinis filius: quanquã non desunt qui Oeagri filium faciant, quẽ à Mercurio, siue, vt alij habent, à patre Apolline lyram accepisse ferunt, eaq; tantum valuisse vt illius cantu syluas & saxa mouerit, fluuiorum

rum cursum inhibuerit, feràsque mitiores reddiderit. Eurydicen vxorem habuit, quæ Aristæum vim sibi inferre volentẽ fugiens, à serpente occisa est. Cuius mortem ægerrimè ferens Orpheus, accepta lyra ad inferos descendit, Plutonemque & Proserpinam suo carmine tantopere demulsi, vt Eurydicen sibi restituerent, id tamen ea lege, ne antè eam, quàm ad superos peruenisset, intueretur. Quam legem cum ille amoris impotentia esset præuaricatus, Eurydice rursus ad inferos retracta est. Quam iacturam egrè ferens Orpheus, cœlibem deinde vitam agere statuit: cumque iam multas nuptias reiecisset, aliòsq; in super à mulierum consortio deterreret, atque in puerorum amores pelliceret, à Mænadibus inter Bacchi sacrificia iuxta Hebrum fluium occisus & disceptus est, cuius membra passim per agros sparsa, Musæ collegerunt, dederuntque ea sepulturæ: lyra verò & caput in Hebrum deiecta, ad Lesbos insulã delata sunt, vbi caput ab incolis sepulturæ mandatum est, lyra autè in cœlum assumpta. Alij Orpheum, Ciconum regem, Oeagri (à quo Oeagrius appellatur) & Polymnias filium dicunt, atque cum Argonautis Colchos nauigasse, ideòque assumptum, quòd iuxta vaticinium Chironis, Sirenes prætereire non poterant nisi præsentè Orpheo. Orpheus & Linus, ambo diis geniti, musici insignes fuere, cum alter eorum rudes atque agrestes hominũ animos demulceret, cãntuque, iuauitate non feras modò, sed saxa etiã, syluasque duceret. Vnde Horat. in Art. poet. *Syluestres homines sacer, interpretisque deorum Cadibus & victu sacro deterruit Orpheus: Ob hoc lenire tigres, rapidosque leones,* Virgil. Eclog. 4.

Non ma carminibus vincet, nec Thracius Orpheus,
Nec Linus: huic mater quamuis, atque huic pater adest.

Orphi Calliopeia Lino formosus Apollo.

Sunt qui duos Orpheos fuisse dicunt, quorum alterum Colchos nauigasse perhibent. De Orpheo plura, obseruatu digna, vide apud N. Comitem, mythologiæ lib. 7. cap. 14.

Orpheus, vt Cecrops Ægyptius, vel Prometheus quemadmodum suis locis notatum, literas Græcas reperisse dicitur.

Orphaus, phæa, phæum, idem quod Thracius, Martialis.

Orphitus, consul cum Prisco anno ab vrbe 901.

Orphnæus, vds ex equis Plutonis, à tenebris nomen habens.

Orrea, Ptolem. lib. 3. cap. 9. Britannia: vrbs: vulgò *Neucastel, Moncastre*, vbi carbonum copia.

Orsia. Vide ORISIA.

Orsilochus, filius Idomenei. Hic patrem sequutus ad expeditionem Troianam, quò per totum bellum ex voto omnia successissent, in

exitu rei ob insolentiam, dum obstaret totis viribus, ne ex præda capti Ilij fors debita daretur Vlyssi, ab eo occisus est.

Orsilochus, Hom. lib. 5. Iliad. Filius Alpei fluminis, qui lato gurgite terram interfluit Pyliorum. Est etiam Troiani cuiusdam nomen de quo Virgil. lib. 11.

Orthia Diana dicta est apud Lacedæmonios in cuius sacrificiis adolescentuli, qui Bomonica dicebantur, aris superpositi contendere solebant, quis plura verbera sustineret. Plutarch.

Orithocorbantij, populi quidã Scythiæ in Asia. Herod. lib. 3.

Orthopolis, Sicyoniorum rex annis ante Romam conditam ferè 870.

Orthosia, vrbs Syriæ, Ptol. li. 5. cap. 15. hodie Tortosia, prius Antaradum.

Orthosia, nomen loci. Mach. 15.

Orton, Ptol. lib. 3. cap. 1. Pelignorum vrbs, hodie Ortona.

Ortopsa, Dalmatiæ vrbs, Ptol. lib. 2. cap. 17. Ortopula hodie.

Ortygia, insula in mari Ægeo, omnium Cycladum clarissima, Apollinis alumna, templo & mercatu nobilis. Dicta Ortygia ab Asteriæ Latonæ sorore, primùm in cothurnicis, quam Græci *ὄρτυγα* vocant, & deinde in hanc insulam commutata. Nicæder ab Ortygia oppido dictam putat. Hæc etiã dicta est Delos, quòd cum antea sub aquis mersa esset, Latonæ sorori suæ tutũ pariendi locum quærenti subitò se ostenderit: nam *ὄρτυγα*, ostendo significat. Ab aliquibus præterea Pыррyle nominatur, ab igne ibi primùm reperto ab aliis Cynthia, ab aliis Asteria, ab aliis Cynæus, teste Plin. lib. 4. cap. 12. Vide Ouid. Metam. lib. 15. & N. Comitem, mythologiæ lib. 9. cap. 6.

Ortygia, insula in Sicilia, Syracusanorum pars, reliquæ vrbi ponte coniuncta, quæ fontem habet Arethufam. Hæc ex opposito Plemmyrij Siciliae amnis sita est. Virg. 3. Aeneid.

Ortygia, Ephesus olim dicta. Steph.

Orus, Ægypti rex, ante Romam conditam annis plus minus 830.

Orus Apollo. Vide HORVS supra.

Orychion, locus Atticæ: inde Orychius.

Osaias, nomen viri 2. Esd. 12. Iere. 42. Lat. Saluator Dominus, aut salus Domini.

Osca, dux Saxonum, à Britannis victus & interfectus, sub annum salutis 492.

Osca, Ptol. lib. 2. cap. 6. Hispaniæ ciuitas, Isca dicta: vulgò *Cinesca*.

Oscella, Lepontinorum in Alpibus Scutiis vrbs Ptol. lib. 3. cap. 1. hodie *Secusa*.

Osci, Italiæ populi antiqui in Campania, ab oris fecditate dicti. Vnde oscena verba, id est impudica, quia frequentissimus fuit Oscis, libidinum spurcarum vsus

Oschophoria, Atheniensium sacra erant, in qui-

bus pueri ingenui pubescentes eligebantur, qui ferent *ὄστος*, id est ramos ac palmite cum suis racemis in templum Mineræ Sciriados. Hesychius Nicandri interpret.

Oscus, Thufcorum rex, sub annū ante Romam conditam 540. Eius insigne fuit serpens.

Oseo, filius Ela, 4. Reg. 15. nomen item prophetæ filij Beerī, Osee i. Filius Nun, Num. 13. qui ibidem dicitur Iosue à Moysē. Lat. Saluator, aut salus.

Osiris, Iouis filius ex Niobe, Phoronei filia: licet eum fuisse Ægyptium multis verbis referat Diodor. Græcus histor. lib. 1. Hic, ut Græci & nostri affirmant, quū Phoroneo auo in regno Argiuorum successisset, & plures annos regnasset. Ægialum fratrem regno Achaiæ præfecit, ipse verò maioris gloriæ cupidine in Ægyptū nauigauit, & ea ditioni suæ subacta, Io (quam postea Isidē vocarunt) Inachi primi regis Argiuorum filiam duxit uxorem. Vbi, quū illa literas Osiris varias artes Ægyptios docuisset, ambō diuinis honores meruerunt. Tandem à Typhone fratre clam occisus, ab Isidē diu quaesitus, postremò apud Phialam iuxta Syenem laceratus reperus est: curauitq; eum Isis sepeliendum in Abato, insula eius padidis, quæ Memphi proxima est: quam etiam Stygem, id est, mœrorem appellauit: nec nisi sacerdotes, certis diebus, eòsq; miratos eò accedere voluit: sed cū apparuisset Ægyptiis deinde bos quidam eximia specie, Osirim putarunt, adoraueruntq; ut Deum, & vocauerunt Apim, id est, bouem, eorum lingua. Idem & Serapis dicitur. Ferunt Osirim apud Ægyptios mustum, viniq; usum comperisse. Hūc Berosus Iouem Hammonem fuisse dicit, patrem Libyci Herculis, eumque toti orbi imperasse. Vide APIS. De Osiride plura apud Plutarch libro peculiari, qui extat.

Ossimi, populi sunt inter Celtas ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus, proximi Lexobis, Vnellis, Nannetibus, Curiosolis & Rhedonibus: horum littora Britanico sunt mari aduersa, ut refert Pompon. Mela. Gallicè *Le pays de Lendriquer en Bretagne.*

Osochor, rex Ægypti, anno ante Romam conditam circiter 170.

Osothron, rex Ægypti, anno fere 110. ante Romam conditam.

Osquidates, Populi sunt Gallie Aquitanicæ, apud Plin. lib. 4. cap. 15.

Osoeni, populi, Herodian. sub finem lib. 6.

Ossa, mons in finibus Thessaliæ, Centaurorum stabulum, quem Seneca dicit Olympo olim fuisse coniunctum: Herculis autem opera abscissum, ab ea parte, vbi per Tempe fuit Peneus fluuius. In hoc esse fertur tanta pinorum copia, ut inflexione atque reflexione ramorum tonitrua referantur. Hinc Ossæus, læa, sæum, denominatiuum.

Oseburgum, siue Osnabrugum, insignis Saxonie ciuitas à Iul. Cæsare erecta. Duobus Canonicorum collegiis celebris: multum sibi lucri ex cinericio & lineo panno comparat: sub paucis annis munitior facta, situ amœnâ obtinet vallem, amnīque Hafa irrigatur. Carolus Magnus Saxonibus triginta trium annorum bello edomitis VVidekindi etiâ arce, huic vrbi vicina, expugnata, eaque imposito præsidio firmata, decem in Saxonia Episcopatus instituit, quorum præcipuum Osnaburgensem esse voluit. Summè etenim hanc urbem, præ cæteris coluit, cui priuilegium nouè scholæ concessit, in qua Græcæ & Latinæ literæ à viris doctis traderentur. Munster.

Ostigitania, regio Hispaniæ Batiçæ vicina Plin. lib. 3. cap. 10.

Ostionoba, Lusitanie ciuitas, Ptolem. lib. 2. cap. 5. alio nomine Siluera.

Osteodes insulæ, Siciliae adiacentes ab ea parte qua Africam spectat. Plin. lib. 3. cap. 8.

Ostia, vrbs in ostiis Tyberinis sita, ab Anco Martio cõdita (inquit Linius) in ipso maris fluminisq; confinio: ut totius mudi opes illo, veluti maritimo vrbs hospitio, reciperentur. Ab hac Ostienses dicti, & Ostiensis ager. Prol. li. 5. c. 1.

Ostiensis porta Romæ, eo quod Ostiam versus ducatur. Ea nunc sancti Pauli porta appellatur.

Ostrogothi, dicuntur Gothi qui Orientem versus habitant.

Ostracismus species iudicij popularis apud Athenienses. Heraclides ab Hippia tyranno, Pistrati filio, aduersus eos qui tyrannidem appetere institutum scribit. Ælianus verò à Clisthene, quod verisimilius videtur. Fuit enim ille tyrannorum inimicus acerrimus. Ostracismus verò ad intolerandas ciuium liberè ciuitatis opes abiciendas, & superbos eorum, qui se excellētius in repperere viderentur, frangendos spiritus, decem annorum exterminatio fuit. Est autem *ὄστρακισμός* dictus ab *ὄστρακον* testula, quam nomen eius, quem pellere vrbe cupiebant inscriptam pro suffragio ferebant. De hoc iudicio plura vide apud Plutarch. in Aristide & Pollucem lib. 18.

Otanes Persa, vir nobilis, vnus ex his qui cum Dario in Magum coniurarunt. Herod. lib. 3. Is ora maritimæ à Dario præfectus, post Megabysum, Byzantium, Chalcedonē, Antandrum, Lamponiā, Lemnū & Imbrū cepit. Herod. li. c.

Otene, pars Armeniæ, circa Cyrū fluuium. Steph.

Otha, dux, Saxonum, à Britannis prælio victus & interfectus, sub annum salutis 492.

Othei, filius Ammiud filij Amri i. Paralip. 9. Lat. tempus vel hora mea, aut iniquitas mea.

Othir, nomen viri, 2. Paral. 25. Lat. excellens siue residuus, aut remanens.

Othni, nomen viri, 1. Paralip. 26. Lat. tempus, siue hora mea.

Otho

Otho Syluius, ex Hetruscorum regum genere eques Romanus, Galba imperatore ingulato per scelus adeptum imperium, cum aduersus Vitellum tueri non posset, sibi vim attulit, vir per totam vitam paulò mollior, in sola morte fortis visus. Plutarch. Tacit.

Otho Iunior, Rom. imperator, sub annum salutis 962. Ioannem Pontificem Roma pepulit, Leonemque creandum curauit: quem postea à Romanis pulsum, obseffa & capta vrbe restituit, pulso Benedicto v. Saracenos item expulit Italia.

Otho II. Rom. imperator, Bauaros rebelles subegit: Græcos imperatores adortus, ab iis Saracenorum auxilio victus, cum scapha effugisset, animi dolore interiit.

Otho II. Rom. imperator, aduersus Crescentium in Italia præclare se gessit. Ferrando Flandriæ Comiti aduersus Francos auxilio veniens, ingenti prælio victus, vix effugit, capto Ferrando, amissūque penè omni exercitu.

Otho v. ex Saxonū duce imperator factus, cum pontificis Romani ditionem inuasisset à pontifice deuotus, & imperio pulsus, obiit tertio imperij anno.

Otho, Germaniæ rex, sub annum salutis 938 Bauaros, Bohemos, Hungaros, frequentissimis cladibus affecit.

Otho, Bauarorum dux, Hungariæ rex factus, à Ladislao Transiluanie præfecto captus, & in carcerem coniectus est.

Othocarus, Bohemiæ rex circa annum salutis 1271.

Otholia, filius Ieroam. 1. Paral. 9. lat. tempus siue hora Domini.

Othomani, Turcarum imperatores dicti sunt, ab Othomano quodam, qui primus eius gentis imperator fuit. Chron. Turc.

Othoniell, filius Cenez, frater Caleb, Ios. 15. 1. Paral. 4. quartus dux Israelitarum. lat. tempus Dei siue hora Dei.

Othronus, vrbs, vel insula ad Meridiem Siciliae, aut, secundam alios, Malitenæ. Incola, Othronius. Steph.

Othryades, Spartiata fuit, qui quum inter Argiuos & Spartiatarum cõuenisset, ut trecenti utrinque delecti de agro Tyreate inter se decernerent, & utri superiores, exitissent, earum regio foret: vnus hic tantum victor è Spartiatis superfuit. Quū duo qui ex Argiuis, reliqui erant, fugissent, castris suorum relictis, aunt Othryadem, spoliatis prius hostium corporibus, & ad sua castra relatis armis: deinde erecto trophæo, cruoreque suo insignito, & Ioui dicato, & in scuto suo quum adscripsisset vici, quū puderet Spartam reuerti, ob socios interfectos, sibi mortem consciuissse Valer. lib. 3. ca. 2. Plut. & Ouid. in Fastis.

Othrys, Thessaliæ mons, non procul ab Oeta. Centaurorū olim sedes, & Lapitharum. Strab.

libro 9. Vide HOMOLE.

Othus. Vide OTVS.

Orieis pars Cypriorum. Steph.

Otreus, Cissei filius, frater Mydonis & Hecubæ & patruelis Polymnestoris. Porphyrius in 3. Iliados.

Otrarus, rex Bohemiæ: qui ignauie infimulatus & timoris ab vxore, quod cū Rodulpho Cæsare fœdus iniisset, bellum mouit, in quo profligatus est.

Otus, Neptuni filius ex Iphimedia Aloci vxore, frater Ephialtis, quos poetæ fabulantur nono ætatis anno in nouem iugerum altitudinem excreuisse, quo corporis robore freti, ausi fuerunt etiam diis bellum mouere, montesque montibus imponentes, cælum ipsum oppugnare, donec Apollinis telis confixi, temeritatis suæ pœnas dedere. Hom. 11. Odyss.

Orys, Paphlagonum rex. qui à Persis ad Agefilaum defecit. Xenoph. lib. 4.

O

Ouidius, poeta satis ex iis notus, quæ scripta ab eo in manibus habemus.

Quinius Paternus, consul cum Flauio Claudio Augusto, anno vrbs 1021. Aureolum vicit variis præliis, trecenta viginti Gotthorum milia cecidit.

Quinius Gallicanus, consul cum Septimo Basso, anno vrbs 1069.

O

Oxæ, insulæ, eadem quæ Echinades, Stephano in Dulichio.

Oxæas, Hercules ex Megara filius, Bocat.

Oxos, Asiæ fluuius, per deserta Scythiæ fluens. Pomp. lib. 3. & Strab. lib. 11.

Oxus, amnis ortus in lacu Oxia, inquit Ptol. siue Oxo, ut Solinus.

Oxus, Plinio libro 31. capite septimo, apud Bactros amnis.

Oxybij, pars Libyæ. Steph.

Oxydracæ, populi Indiæ: à quibus cum Alexandrum liberasset Ptolemæus, Soter, id est, seruator cognominatus est. Alij fabulosa esse tradunt, quæ de Oxydracis feruntur. Stephan. Plutarchus, lib. de Alexandri fortuna horum populorum meminit.

Oxyntes, Atheniensium rex, sub annum ante conditam Romam 390.

Oxyrynch⁹, Stephano, ciuitas Ægypto, dicta ab Oxyryncho pisce, qui ibi cẽplum habuit. Ceterum Ægyptij omnes Oxyrynchum piscem colunt. Nam quædam animalia sunt quæ Ægypti vniuersi colunt, quemadmodum ex terrestribus tria, bouem, canem, fœlem: ex volatilibus accipitrem atque ibin: ex aquatilibus duo, lepidotum piscem & Oxyrynchum. Strabo lib. 17. Alij Oxyringum scribunt, sed perperam.

O

Ozai Horti nomen, 4. Reg. 21. Nomen viri, 1. Paralip. 2.

ra. 6. & 8. lat. fortitudo aut capra.
 Oza, filius Abinadab, 2. Reg. 6.
 Ozan, pater Phaltiel principis tribus Issachar.
 Num. 34. lat. fortitudo aut capra eorum.
 Ozaziu, nomen viri, 1. Par. 15. & 27. lat. fortitudo
 Domini.
 Ozē-sara, vrbs cōdita à Sara filia Ephraim. 1. Par.
 37. lat. auricula carnis, vel consanguinitas, aut
 auricula fermētata, vel remanens, siue statera
 carnis vel consanguinitatis aut residui.
 Ozi, filius Bocci filij Abisue, 1. Paralip. 6. Filius itē
 Thola filij Issachar. 1. Par. 7. & 9. lat. fortis vel
 fortitudo mea, aut hircus meus.
 Ozi, nomen viri, 2. Efd. 3.
 Ozia, filius Amasia, regis Iuda, 3. Reg. 26. qui 4.
 Reg. 15. dicitur Azarias. Filius Caath filij Le-
 ui, 1. Par. 6. Lat. fortitudo siue hircus Domini.
 Oziau, nomē viri, 1. Par. 6. Lat. fortitudo Domini.
 Oziel, filius Bela, filij Benjamin filij Iacob, 1. Pa-
 ralip. 7. Filius Caath filij Leui, Exod. 6 & 1. Pa-
 ral. 4. 2. Paral. 29. Lat. fortitudo siue hircus Dei.
 Ozni, filius Gad, filij Iacob, Num. 26. Lat. auris siue
 auctulatio mea, siue statera.
 Ozolæ, Locridis populi, pars vna ē tredecim,
 quorum regio Ozolis.
 Ozriel, pater Jerimoth, 1. Par. 27. Lat. adiutorium
 siue atrium Dei.

Acatianus, consul cum Mecilio Hilario, anno vrbs
 1084.
 Pacatus Minutius, grammaticus, qui scripsit de tragi-
 cis & comicis dictionibus:
 item de proprietate Atticæ & Doricæ lin-
 guæ.
 Pachetes, Atheniensis quidam belli peritissimus,
 qui Mitylenem & Lesbum de Persis recepit.
 Olymp. 89.
 Pachiri, montes in minori Asia.
 Pachinus, siue Pachynum, promontorium Sici-
 liæ, Peloponnesum spectans: ab aeris crassitu-
 dine nomen habēs. Nam *παχυν* pingue & cras-
 sum dicitur.
 Pachomius abbas, seu pater eremitarum, in Scy-
 thia florebat: à iuuetute ad seniu vsque opti-
 me conuersatus: quem neque circa corporis
 sanitatem, neque circa animæ passionem dæ-
 mon aliquando decepit Sozom. lib. 8. c. 6. hist.
 trip.
 Pachylos, fluius Siciliæ, civilis sanguinis notatus
 infamia.
 Pacidianus, gladiator nobilis, socium habens æ-
 qualem sibi Efernium nomine, à quibus na-
 tum est prouerbiū, Efernius cum Pacidia-
 no. Cicero de perfecto Oratore: A me autem
 (quod maximis minima conferā gladiatorum
 par nobilissimum inducitur, Acichines tan-
 quā Efernius, non spurcus homo, sed doctus

& acer, cum Pacidiano hic componitur, opti-
 mus longè post homines natos.
 Pacinus, vnus ex nepotibus Volturni regis, co-
 gnomēto Luculli, à quo Pacinates Italiæ po-
 puli.
 Pacorus, Suid. Orodis regis Parthorū filius, eius
 qui Crassum dolo circumuentum interemit.
 Quam maculam postea Ventidius Bassus An-
 tonij legatus deleuit, Pacoro cum toto exer-
 citu ad interuentionem cæso.
 Pactia, eadem quæ Paros, insula Cycladum. Cā-
 dido marmore nobilis, distans à Delo 37. m.
 passuum. Pli. lib. 4. c. 12. Steph.
 Pactias, Agri Ephesij mons est, Mycalæ incum-
 bēs, & ab ea ad mediterranea deflexus, Strab.
 libro 14.
 Pactiæ, oppidum Thraciæ ad Propontidem, non
 procul à Cherroneso, Plin. lib. 4. c. 11. Sunt item
 Pactiæ insulæ, in mari Lycio apud eundem li.
 5. cap. 31.
 Pactius, flumen. Pli. lib. 3. cap. 11. quod ex monte
 Pactio oritur, vt refert Strab. lib. 14.
 Pactolus, fluius Lydiæ, ex monte Tmolo nas-
 cens, & per Sardianum agrum in Hermū in-
 fluēs. Alio nomine Chrysothoas, ab eo quod
 aureas trahat arenulas: in quo cum se Midas
 rex lauisset, aureis arenis fluere cæpit. Vide
 M. D. A. S.
 Pacuuius, Brūduſinus poëta Tragœdiarum scri-
 ptor, Ennij poëta ex sorore nepos, Romæ pi-
 cturam exercuit, ac fabulas venditauit: inde
 Tarentum transfessus, propè nonagenarius
 diem obiit. Eius epitaphium extat apud Gel.
 lib. 1. cap. 24. in hæc verba,
*Adolescens tametsi properas, hoc te saxum ro-
 gat
 Vt se aspicias: deinde quod scriptum est, le-
 gas:
 Hic sunt poëta Pacuuij sita Marci
 Ossa: hoc volebam, nescius ne esses. Vale.*
 Hic (vt Quintilianus ait) grauitate sententia-
 rum, pōdere verborum, autoritate persona-
 rum clarissimus fuit, citra tamen nitorem.
 Padua, Venetorum vrbs, à Padi vicini tate dicta,
 quæ & Patauinum dicitur, quasi Padauiu. Vel
πᾶδι & *πᾶδι*, id est, à volando, quod captato
 augurio dicatur conditū. Vel à petendo, quod
 telo auem Antenor petiisse dicatur, eoque in
 loco vrbs condidisse. Primò Antenorea di-
 cta est: vnde Antenoxidæ, postea Patauini &
 Paduani. Patauij natus est Titus Liuius histo-
 ricus celeberrimus, qui res Romanas summa
 facundia perscripsit. Similiter Stella & Vale-
 rius Flaccus poëta, & Paulus Iureconsultus.
 Ferrus quoque Volusius poëta Patauinus, qui
 post Ennium, rerum gestarum populi Roma-
 ni annales carmine descripsit.
 Padus, fluius ē gremio Vesuli montis, finibus
 Ligurum Gabiennorum, visendo fonte pro-
 fluens, condensque sese cuniculo, & in Foro
 iulienſium agro iterum exoriēs, nulli amniū
 clarita

claritate inferior, à Græcis dictus Eridanus,
 pœna Phaetontis illustratus. Augetur ad Ca-
 nis ortus, liquatis niuibus, agris quàm nau-
 giis torrentior. Plin. lib. 3. cap. 16.
 Padusa, sã, fossa ex Pado Rauennam vsq; ducta,
 quam Messanicium olim appellarunt. Plin.
 lib. 3. cap. 15.
 Padinates, populi, in octaua regione Italiæ, Plin.
 lib. 3. cap. 15.
 Pæadrus, regio montana Iberiæ, trans Cyrum.
 Strab. lib. 11.
 Pæan, anis, hymnus in laudem Apollinis, sicut
 Dithyrambus in laudē Bacchi, qui teste Pol-
 lucedorū malorum causa cani solebat. Virg.
 6. Æneid. *Καὶ ὅτε Παιῶν* tamen pro omni Deo-
 rum laude ponitur. Vnde opus suum Pinda-
 rus de deorum omnium laudibus Pæana in-
 scripsit. Accipitur item quandoque Pæan pro
 ipso Apolline, *ὃς ἔσται Παιῶν*, hoc est, à meden-
 do, Medicinæ enim inuentū antiquitas Apol-
 lini tribuit.
 Pæantiades, & Pæantius Philoctetes, id est, Pæan-
 tis filius.
 Pædaretus, proprium nomen viri *ὃς ἔσται Παιδῆτας*
καὶ ἀρετῆς, hoc est, à disciplina & virtute.
 Pæon, nomen viri, medicinæ artis peritissimi,
 quem Hom. lib. 5. Iliad. scribit cūrasse Pluto-
 nem grauius ab Hercule vulneratum, à quo
 Pæonia herba dicitur, quam inuenit. Et Pæo-
 nia, nium, id est medicinalis, &c.
 Pæonia, regio in Europa, à Pæone Endymio-
 nis filio, Epei fratre, qui victus cursu ab Epeo
 (sicut inter eos conuenerat) imperium victori
 dedit, & in Macedoniam seu Thraciam ad
 amnem Axium discessit. A quo Pæonia regio
 dicta, quæ ex regis nomine Æmathia, pars
 Macedonia, à qua Pæones populi. Iust. lib. 7.
 Quādoque Pæonia ponitur pro Macedonia,
 sicut Æmathia, cuius litoris regio iuxta Si-
 thoniam & Thermopontum Pallene voca-
 tur. In hac regnasse fertur Telegonus.
 Pæonia, Minerua dicta est, ab arte medendi,
 bonæque valetudine, quam præstare crede-
 batur.
 Pæsarca, populi sub Caucaſo. Steph.
 Pæstum, oppidum Lucaniæ, rosarum abundan-
 tissimum, vbi ob cœli clementiam bis in an-
 no producebatur fructus, Maio scilicet & Se-
 ptembri. Huius mœnia prope mare magni
 spatij adhuc integra videatur, latitudine &
 altitudine miranda, A Tuscis cōditum, Possi-
 doniam dixerunt, & eius sinū Possidoniatem.
 Postea Romani, missis huc colonis, amplia-
 uerunt, vt ait Strab. Hinc Pæstanus, na, num.
 Pæsus. Vide A P A E S V S.
 Pæthia, pars Thraciæ: Gentile, Pæthiotes. Ste-
 phanus.
 Pætinus, Consul cum Cassio Aproniano, anno
 vrbs 875.

Pætonium, vrbs Pannoniæ superioris, id est,
 Austriæ, Ptolem. libro 2. cap. 15. Pætonionem
 Tacitus scribit lib. 19. alij Pætoniam. Vulgò
Betta.
 Pætus, vir quidam fuit, qui in Ægyptum causa
 pecuniæ eōparandæ nauigans, submersus est,
 de quo sic Propert. lib. 3. pecuniam alloquens:
*Tu Patum ad Pharios tendentem linteus portus
 Obruis insano terq; quaterq; mari.*
 Pagæ in plaga Locrenſi, oppidum famosissi-
 mum. vnde Peloponnesi profilit cernix. Plin.
 li. 4. cap. 3. Hinc Pagæi populi, de quibus idem
 Plin. lib. 4. cap. 7.
 Paganus, rex Bulgariæ, anno salutis 764.
 Pagala, Plin. (*παγαλά* Ptolem. & Strab.) oppidum
 Thesaliæ non procul à Pello monte, à quo
 propinquus sinus Pegasicus appellatur, Plin.
 libro 4. cap. 8. Iuxta hanc vrbs Argonautis
 ædificata fuit, quam inde poëta Pagalæam
 cognominant. Ouid. 7. Metam.
 Pagida siue Belus, riuus in Phœnicia ad Carme-
 lum promontorium, viri fertiles arenas par-
 uo litori miscens. Ipse ē palude Cendeuia à
 radicibus Carmeli profuit. Plin. lib. 5. c. 19.
 Pagoargas, oppidum ad mare rubrum Troglo-
 dytici & Æthiopici sinus. Plin. lib. 6. c. 29.
 Pagus, antiquum nomen Corinthi. Steph.
 Pagyris, nomen fluij & ciuitatis, à qua Pagyti-
 tæ populi. Quidam tamen Pacyrium dicunt.
 Plin. lib. 4. cap. 12. scribitur Pacyris.
 Palæmon, filius Athamantis & Inus, alio nomi-
 ne Melicertes dictus. Huius mater cum vi-
 rum tantum furore correptū videret, vt Lear-
 chum alterum ex filiis saxo allideret, iamque
 sibi similem exitum videret imminere: alte-
 rum filium nomine Melicertem vnus com-
 plexa, in mare præcipitauit, ambòque dij ma-
 rini facti sunt: mutatisque nominibus, mater
 Leucothæa hoc est, alba dea, dicta est: credi-
 turque eadem esse cum Aurora, quæ & Matur-
 ta à Latinis nominatur: ille verò à Græcis Pa-
 læmon à nostris, quod portubus præesse pu-
 tetur, Portunus est appellatus. In Palæmonis
 honorem Isthmia celebrantur, à Theseo pri-
 mū instituta, quorum præmia erant coronæ
 ex pinu cōfectæ, quæ à Palæmone dictæ sunt
 Palæmoniæ. Erat autem hoc vnum ex qua-
 tuos sacris certaminibus, quæ magno totius
 Græciæ concursū celebrabantur: quorum duo
 dicata erant diis immortalibus, Ioui Olympi-
 a, Apollini Pythia: duo itidem mortalibus,
 Nemæa Archemoro, Palæmoni autem Isth-
 mia. Ouid.
*Et Inuenem possim separare Palæmona nando,
 Miraq; quem subito reddidit herba Deum.*
 Vide N. Comitum, mythologiæ lib. 8. cap. 4.
 Alius item grammaticus Vicentinus, qui Ro-
 mæ vixit sub Tyberio & Claudio principi-
 bus, tāta vir arrogantia, vt M. Varronem por-
 cum appellaret: secum autem & natas & mo-

rituras literas iactaret. Luxuriæ ita indulfit, vt sæpius in die lauaretur, nec fufficeret sumptibus. Tranquil.

Palæpaphaus, Cyprî vrbs, Veneri sacra: inde Palæpaphia vocatur Venus à Virg. in Cyri.

Palæphatus, scriptor antiquus, patria Parus, aut (vt alij malunt) Priæzus, Artaxerxis tempore natus teste Suida, qui *ἀπὸ τῆς*, hoc est, rerum incredibilium volumina quinque conscripsit. Hinc Palephatius, tia, tium.

Palæscamâder, fluuius Troadis, qui effecto prius lacu in Achæorum portum inluit. Plin. lib. 5. cap. 30.

Palæscēpsis, ciuitas in Æsani conualle, quam Rhodius fluuius, præterfluit. Strab. lib. 13.

Palæstina, prouincia Syriæ, Arabiæ contermina dicta à Philistim vrbe metropoli. In ea, inquit Pli. lib. 5. c. 13. & 20. (nâ & Herodo. Syriam alteram Palæstinam vocat.) quinque ciuitates cõtinebantur, Gaza, Ascalon, Geth, Acaron & Azotum. Palæstina etiam (inquit Steph. in Iope) Phœnicia dicebatur. Est & altera Palæstina prope Phæaciam: de qua Lucanus lib. 5.

Palæstina, olim Chanaan dicta, Iudæam, Samariam & Galilæam complectitur: tamen si Iudææ nomine tota Palæstina sæpius accipiatur. Ea ab Ortu habet Libanum montem: ab Occasu in mare Phænicium à Septentrione Phœnicen: à Meridie Arabiam petream. Olim terra promissionis, nunc Sancta appellatur. Eam post sacra Biblia descriferunt Iosephus Vadianus, Zieglerus, & alij.

Palatyrus, vocabatur antiqua Tyros Phænicia: vrbs, in continente sita è regione nouæ Tyri quæ in mari erat condita. Steph.

Palæstrium oppidum, in Macedonia. Plin. lib. 4. cap. 10.

Palamedes, Nauplij Eubææ regis filius, acerri- mus Vlyssis inimicus, à quo tandem iniquo iudicio circumuentus est, & ab exercitu lapidibus obrutus. Nam cum omnes totius Græciæ principes ad bellû Troianum cõuocarentur, Vlysses, quem vxoris iuuenulæ amor domi retinebat, insaniam simulauit, & quò melius rei fidem faceret, iunctis diuersæ naturæ animalibus, salem ferebat. Palamedes autem vt viri astutiam deprehederet, Telemachum filiû aranti obiecit: quo viso Vlysses aratrum subito suspendit, ne eum læderet. Quo argumento simulatione deprehensa inuitus est pertractus. Deinde cum in Thraciam frumētatum missus esset Vlysses, & nihil inde attulisset, neque quicquam sese inuenisse diceret: Palamedes eodem missus, plurimum frumenti aduexit. Quamobrem Vlysses, inuidiæ stimulis agitatus, adulteriam Priami agmine epistolâ scripsit, in qua agebat Palamedi prodicionis gratias, commemorabatque secretum auri pondus esse transmissum, quod ipse Vlysses per corruptos seruos in tabernaculo

eius infodi curarat. His igitur literis in Græcorum cõcilio recitatis, Palamedes, prodicionis accusatur. Ibi Vlysses reo adesse simulans, hostilibus literis nihil fidei habendû contendit: eâsq; re ipsa facile posse coargui, si Palamedis tabernaculum scrutaretur: in quo si aurum inueniretur, nullû illum supplicij genus recusare. Missi itaque, qui tabernaculum eius perscrutarentur, cum aurû inuenissent, Palamedes veluti prodicionis conuictus, lapidibus obrutus est. Ouid. lib. 13. Hic fertur Troiano bello quatuor literas inuenisse, scilicet, *θ, ξ, ρ, φ*. Quin & idem, eodẽ bello Troiano, fertur sexdecim inuenisse, *α, β, γ, δ, ε, ι, κ, λ, μ, ν, ο, π, ρ, σ, τ, υ*. Huic Seruius adscribit literas superius notatas *θ, ξ, φ, κ*. Præterea calculorum ludum, & mēsurarum, & ponderum rationem excogitasse: & suffragia, quibus in deliberando, iudicandõq; nunc vitimur, primus omnium reperit. Polyd. Virg. Astrologiæ insuper peritus fuisse dicitur, annûque ad cursum Solis, & menses ad cursum Lunæ accommodasse: primûsq; in castris visam atque reformidatam Solis eclipsim, naturalem, minimèque timendam esse docuisse. Præterea ordinem aciei & tesserarum, hoc est symbolum bellicum & vigiliarum inuenisse. Quæ omnia à gruibus fertur didicisse. Illæ enim non nisi acie instructa volant electo duce, quem sequantur, depositûsq; in extremo agmine, qui gregem voce contineant, & quinto noctu, ceteris dormientibus, excubias obeant. Inter volandum etiam mutatis subinde ordinibus, literas quasdam videntur effingere, quas etiam ab eis primus obseruasse fertur Palamedes. Hinc à Poëtis Palamedis aues, grues dicuntur.

Palamedes Eleates grammaticus scripsit Onomasticum de tragicis & comicis dictionibus, ac de proprietate Atticæ & Doricæ linguæ. Suidas.

Palante, Claudij libertus ditissimus, de quo Plin. lib. 33. cap. 10. Palas. Tacito.

Palanteum, vrbs in Palatino monte, à balatu ouium dicta *κατὰ ἀλλήθρηον*, quasi Balanteum, vt Varroni placet: aut certè à Pallante Euandri proauo, vt Virgil. lib. 8. Æneid. Stephano, vrbs est Arcadiæ, à Palante vno filiorum Lyncæonis apud Hesiodum. Aliqui Palantiadem vocant. Gentile, Palantius.

Palantia, vrbs Hispaniæ Tarraconensis, vt ait Ptol. lib. 2. ca. 6. Vacceorum colonia, à qua Palantini dicti: vt à Numantia, Numantini. Alias Pallencia. Ciuis, Palancius. Stephanus. Est & nomen fluminis in Valentino littore.

Palatium, vnus ex septem vrbs Romæ montibus, nomen habens ab eo, quòd ante vrberum conditam pecus in eo pasceus balare consueuerit (sic enim vox eius animalis exprimitur) quasi Balatium: qua etiam voce vitur Næuius. Aut certè à palando, siue quòd ibi palare, id

re, id est, errare pecudes soleant: siue quòd palantes Arcades cum Euandro ibi confederint. Alij à Palentia Latini matre, qui ibi habitauerit, Palatium dictum volunt. Alij à Pallante Euandri auo. Alij à filia Euandri Palantia, ab Hercule vitata, & postea illic sepulta, vel certè à Pallante eius filio illic sepulto. Plinius à Palantio Arcadiæ oppido, patria Euandri, dictum existimat. Ferunt enim Euandrum ob patris eadem domo profugum, in Latinum venisse, montemque, in quo consedit, Palatiû appellasse. Alij à Pale, pastoralis dea, nomen inditum autumant. Hinc Palatinus, na, num, vt Palatinus mōs, & Euander Palatinus. In eo reges primò deinde consules, post imperatores maiore ex parte sedem habuerunt.

Palatinus Apollo dictus est à Palatio, vbi Augustus Apollini post Aruspicum responsa ædem construxit, porticibus & Bibliotheca Latina Græcæque valde celebrè: vnde est illud apud Horatium, *Scripta Palatinus quacunque recapit Apollo*. In eo templo fuit Columna quædam quinquaginta pedum: dubium prætionè an pulchritudine nobilior, cortinæque aureæ ab Augusto constaris omnibus aliis imaginibus Apollini Palatino dicatæ.

Palatium, vrbs Diocletiani, quam nunc nauatæ Spalatû vocant. Euseb. in Chronicis, Diocletianus haud procul Salonis in villæ suæ Palatio moritur.

Palatua dea in cuius tutela Palatium esse putabatur.

Palatuel, sacrificium erat quod Romæ fiebat in Palatio.

Palatalis, flamè dictus est, qui ad sacrificandum ei deæ constitutus erat.

Palatuus, Celtiberorum rex, anno ferè ante Romam conditam 550.

Palbus, mons est Africae.

Palæses, Homero, Dulichij, Androni, Cephaleni, populi sunt in Asia. Strab. li. 10.

Palepharus, Atheniensis poeta, qui scripsit de situ orbis & contentione Mineruæ cum Nepruno ad mille versus. Veneris quoque & Amoris sermones quinque millib. versuum. Item de crine Latonæ, & quædam alia.

Pales, pastorum vel pabuli dea. Hæc quidam, teste Seruio, Vestam, quidam deorum matrem appellat. Hanc Virg. gen. fœm. vocat. Alij inter quos Varro, mascul. gen. vt hic Pales. Huic sacra soluuntur, quæ Palilia vocantur, de quibus infra Seruius.

Palesimundum, nomen oppidi & prope labæris fluminis in Taprobane insula. Plinius libro 6. cap. 22.

Palfurius Sura, orator & caufidicus, Martialis & Lucani amicus, sed ob suspicionè, quòd cum Vitellianis sensisset, Senatû à Domitiano fuit amotus.

Palibotra, Oppidum ad Gangem situm. Plin. lib. 6. cap. 17. & 19.

Palibroti, Reges Indorum à magnanimo Palibrotto cognominati multo tempore fuerunt, sicut olim apud Ægyptios Pharaones: apud Romanos, Cæsares, ab Augusto Octauio, Augusti, à Vespasiano, Flauij, Plu. Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 2.

Palicenus, Stephan. fons in Sicilia, dictus quòd iuxta Palicos fratres sit. In eum mittitur tabella à iuratis: quæ, si verum dixere, fluitat: si falsum mergitur: & periturus incenditur. Vide PALICI & PALISCORVM.

Palici, quasi Palisci, gemini fratres, Iouis filij & Thaliæ Nymphæ, (vel vt alij volunt) Aetræ. Tradunt enim hanc Nympham à Ioue in Sicilia iuxta Simethium fluuium non longè à Catina vrbe cõpressam, meru Iunonis opafse vt sibi terra dehisceret, & à Iunonis ira sese occultaret. Quibus precibus exauditis, terra molliter dehiscens, intra viscera sua eam recepit, vbi illa legitimo tempore gemellos peperit, quos terra denuò sese aperies in lucem edidit: vnde & Palici dicti sunt *ἀπὸ τῆς παλίου ἰκεδῆς*, quòd in terram demersi denuò sint reuerfi. Ostendunt accolæ duos lacus, ex quibus fratres hocse putant emerfisse, eosque Dellos appellant: qui tanta olim in venerationè habiti sunt, vt circa eos iuramenta exigi solerēt, si quis in furti suspicionè incidisset, prius tamen accepto fideiussore: qui si iurati quid accidisset, præstaret, quòd exirus ostenderet. Nâ quû rei negatæ fides quærebatur, & iusiurandum à suspecto petebatur, vterq; ab omni cõtatione mundi ad Crateras accedebat, deinde loci numine inuocato iurabat, quòd si iure fiebat, discedebat illæsus, si verò malè iurati esset, mox in lacu peribat periturus. Magna præterea veneratione erat Palicorû templû, quod cum Siciliam sterilis annus arefecisset, diuino Palicorû respõso admoniti Siculi, certum sacrificiû fecerunt, post quod statim reuerfa est vbertas. Quapropter Siculi omne genus frugû congesserunt in aram Palicorû: ob id pinguis vocitata est. Palice, Stephano, vrbs Siciliae. Theophilus Palicenum fontè esse scribit, & iuxta templum Palicorû dæmonum, quos Æschylus filios facit Iouis & Thaliæ Vulcani filia: Silenus Vulcani & Oceani filia: & Palicos esse dictos, quòd mortui iterû in homines rediissent. Palicorum fons decaclinos, id est, magnitudine, quæ decem lectos caperet, esse fertur: cuius aqua ad sex cubitorum altitudinem exiliit, ita vt spectantes diluuium loci metuant, iterû verò intra se colligatur. Ciuis, Palicenus. De fonte eadem Aristoteles in mirabilibus.

Palilia, vel Parilia, Palis deæ festa. Hæc à Pastoribus in agris fiebat. 1. Calend. Maij, quo die Romulus vrberum fundauit, ad lupos accen-

dos. morbósque à pecore pellendos seu pro partu pecoris. In hoc die festo. palearum accésu acerui certo ordine in loco plano collocabantur, quos astóres saltando transliebant, vt ait Ouidius lib. 4. Fastorum,

*Móxq; per ardentés stipula crepitantis aceruos
Trajicias celeri strenua membra pede.*

Palimbotri, Indiæ cis Gangem popul. Steph.

Palimbothra, vrbs Indiæ: Cuius Palimbothrenus.

Palinurus, Lucaniæ promontorium, haud longè à Velia, ita dictum à Palinuro, naus Aeneæ gubernatore, qui somno oppressus, vna cum gubernaculo in mare decidit: totóque triduo fluctibus iactatus, quarto idem die ad litus Velinum adnauit: iamque terram tenebat, cum loci eius accolæ spe prædæ impetum in eum fecerunt, occisumq; & spoliatum denuò in mare abiecerunt. Quod ob facinus cum Velini postea graui pestilètia laborarèt, oraculo moniti, vt Palinuri Manes placarent, lucum ei consecrarunt, cenotaphiúmque exerunt in promontorio, quod ab eo Palinuri nomen obtinuit. Virg. 6. Æneid. Dicitur autè Palinurus, quasi iterum meiens, πάλιν enim iterum: ἔπος, vrina. Ad quam etymologiam alludit Martialis lib. 3.

Minxisti Pauline semel corrente carina:

Meiere vis iterum, sic Palinurus eris.

Paliscorum, stagnum in Sicilia, sulphurei odoris. Apud Stephanú legitur *πρήνη τις ἐν πολικαίς*, quod magis probò: apud Aristotelem verò in mirabilibus, *ἐν πολικαίς*. Vide Palicenus & Palici.

Palla, vrbs Ptolemæo, à latere meridionali Corsicæ.

Pallades, Virgines erát Thebanæ, quæ pellicum more, cum quib. voluerant, coibant, vsque ad naturalem corporis purgationè. Post purgationem viro dabantur: sed priusquam nubarent, post pellicatus tempus, vt mortuæ lugerantur. Strabo lib. 17.

Palladium, Palladis simulachrum, quod Romæ in æde Vestæ fuit, cuius meminit Herodianus, lib. 1. Id fuit è ligno compactum, mouens oculos, atque hastam quam manu gestabat, vt scribit Seruius. Nam quum apud Troiam in honorem Palladis arx, & in eius summo templú illi ædificaretur, è cælo cecidit, & locum sibi qui in eo templo delegit, nondum cooperta æde: móxque ab Apolline redditum est oraculum, eius ciuitatis futurum exitiú, si id simulachrú extra mœnia portaretur. Ouid. 5. Fast. Quo factú est, vt tẽpore belli Troiani Diomedes & Vlysses cuniculis, vel (vt alij dicunt) cloacis ascenderint in arcem, & occisis custodibus simulachrum sustulerint.

Palladius, nomen viri proprium, qui de Agricultura scripsit.

Pallanteum, vide Palantheum, per l, simplex.

Pallantias, vt Callimachus refert, lacus, aliò nomine Triton, ex qua Palladem genitam volunt.

Pallas, nomen paludis in Africa.

Pallas, adis, filia Iouis, ex cerebro eius prognata, sapientiæ, disciplinarúmque omniú dea, quam Latini Mineruam vocant: dicta, quòd Pallantem gigantem interfecerit, cum prius Tritonia vocaretur à Tritone palude, vbi primùm visa est. Vel à πάλω vibro, quatio. Fiebat enim eius simulachrum galea & scuto terribile, & hastam manu tenens, quam veluti vibrare videbatur. Vide MINERVA.

Pallas, Claudij Cæsaris libertus, ditissimus, qui Crasso fertur ditior vicies & quinquies centenis millibus.

Palladius, dia, dium, quod est Palladis. Vnde Palladium forum Romæ, quod erat propinquum templo Palladis. Et forum iudiciale etiã fuit Athenis quod Palladium nuncuparút, in quod eisdem Argiui de cæde inconlulta & insidiis iudicabant.

Pallas, lantis, filius Euandri, quem cum pater iis copiis, quas Aeneæ auxilio misit, præfecisset, magna iam hostium strage edita, à Turno est interfectus.

Pallas, Pandionis filius. Ouidius 7. Metamorph. Hunc Steph. scribit habitasse in Diacia, tribu Atticæ.

Pallene, ciuitas, à Pallena Sithones filia, vxore Clethi dicta, quam alij Thraciæ, alij Macedoniæ ascribunt, ob regionem vicinam, vbi gigantum bella fuisse memorantur. Herod. lib. 7. Gentile, Pallenius. Hæc Phlegra olim dicta fuit, à gigantibus inhabitata, cum quibus dum Hercules pugnaret, tonitrua & fulmina cælitus emittebantur: vnde conficta est fabula pugnæ deorum contra gigantes. Hæc vrbs Cheronesus est, triángulam basim meridiei obuersam habens.

Pallene, vicus in Antiochide tribu Atticæ: tribulis, Palleneus. Steph. Vide PELLENE.

Pallenenlis Isthmus, Macedoniæ regio, in qua est Cassandria colonia. Plin. lib. 4. cap. 10.

Palma, Ptolem. libro 2. cap. 7. oppidum in Hispania.

Palma, ciuitas in maiori Baleari. Vide IAMNO.

Palma, c o s. cum Sosio Senecione, anno vrbis 851.

Palmaria, insula vltra Tyberina ostia, in mari Tyrrheno. De ea Plin. lib. 3. cap. 6.

Palmyra, Syriæ vrbs inter Romanorum ditionè sita, & Parthorum, Ptol. libro 5. cap. 15. & Plin. lib. 5. capit. 25. Stephano castellum est Siciliæ Gentile, Palmyreni, qui & Adrianopolitè nominantur, restaurata ciuitate ab imperatore Adriano.

Palmyra, regio Syriæ, in qua metropolis est Palmyra. Illic regnauit Zenobia mulier eruditissima.

Palmy

Palmyrenses, Populi in Oriente. Alex. ab Alex. li. 1. cap. 2. Sola mulier Zenobia Palmyrensum regina, quum Orientis, regnum tueretur, armata in virili veste, exercitui præfuisse & Imperatoris nomen tulisse dicitur.

Palmytius, Ægyptiorum Deus, vt est apud Hesichum, lib. 1. Syntag.

Palois, oppidum in Arabia. Plin. lib. 6. cap. 29.

Palpos, Pomponio & Straboni oppidum est Syriæ, hodie Gibel vocatur. Oliuar. in Melan.

Palscium oppidum in Istria. Pli. lib. 3. ca. 19.

Palsum, flumen Britannia. Pli. li. 5. cap. 1.

Palsus, fluius in Mauritania. Plin. li. 5. cap. 1.

Palthos, Pom. & Stra. oppidum Syriæ. Cuius, Palthenus. Vide CARNE.

Paltus, locus in Syria, circa quem Memnon sepultus est, ad flumen Badum. Strab. lib. 15.

Pambotades, vicus Atticus in Erechtheide tribu, & tribulis similiter.

Pamenothus, ab Ægyptiis Aprilis mēsis appellatus, sicut & Chronius & Antesterion Alex. ab Alex. Genial. dierum. lib. 3. cap. 24.

Pamifus, Thessaliæ fluius, dictus quasi totus odiosus, ob damna quæ agris inferebat. Plin. lib. 4. cap. 5.

Pammilia, sacra erant apud Græcos: de quibus copiosè Gyraldus.

Pamphagi, Aethiopiæ populi, omnibus rebus vescentes.

Pamphili, tribus Doriensum. Stephanus in Dymman.

Pamphile, mulier textrix peritissima. Pli. lib. 21. cap. 22.

Páphilus, Neoclidis filius, Platonis auditor. Cic. de natura deorú. Plato circa Phædonis principium, dicit illum inter eos qui in acie ceciderunt, decem dies iacuisse, triduoque postquam inde sublatus fuerat, impositú rogo reuixisse, ac mira quædam tempore mortis visa narrasse.

Pamphilus, presbyter, Eusebij Cæsariensis necessarius, tanto bibliothecæ diuinæ amore flagrauit, vt bonam partem voluminum Origenis sua manu descripsit. Extinctus idè martyr, apud Cæsaream Palæstinæ sub Maximo Hierony. Suidas autem tres Pamphylos commemorat, duos grammaticos, quorum alter Sicyonius genere, de grammatica, picturáq; ac pictoribus claris scripsit. Alter Alexandrinus Dictionarium edidit, quod Pratur appellauit, id est variarum rerum collectanea Tertius Atheniësis fuit, reipublicæ expilator. Vnde prouerbium natum est, Pamphili furtum.

Pamphilus, Alexandrinus, grammaticus, qui scripsit Dictionarium, quod vocauit Pratum.

Pamphilus Sicyonius, grammaticus, qui scripsit de pictura & claris oratoribus.

Pamphilus, pictor egregius, Apellis victor, qui neminem minoris talento in disciplinã admitterebat, nec minori tẽpore quã annis decè.

Pamphilia, Ptolem. lib. 5. regio est minoris Asiæ inter Ciliciam & Syriam ab occasu Lyciam, & Asiæ minoris partem, à Septentrione Galatiam & Cappadociam, à Meridie Mediterraneum mare, quod illic Pamphilij maris nomen habet. Hæc tota montana ex Tauro in mare procumbit. In ea (vt Pom. refert) est fluius Melas, nauigabilis & Eurymedon: apud quem Cimon Atheniësis Perlas nauali pugna superauit.

Pamphilia, Steph. regio Ifauriæ contigua, dicta à Pamphile Rachij & Mauritii filia. Incolæ, Pamphiliij Possessiuum, Pamphiliacus. Dicitur etiam Pamphilis, fœm. gen.

Pamphilia, vrbs Macedoniæ. Steph.

Páprepus, Panopolita poeta, qui scripsit de Erymologiis, & Ifaurica, soluta oratione. Floruit ætate Zenonis principis.

Pan, Panos, à Poetis pastorum, atq; ad eò totius naturæ deus esse fingitur: vnde etiam à Græca dictione πᾶν, quæ idem significat, quod totú vel omne, nomen accepit: quòd putabát vno naturam nomine omnia complecti: vnde etiã ita Pana pinxerunt, vt nihil ex toto vniuerso in eo videatur prætermisum. Habet enim cornua in radiorum Solis, & cornuum Lunæ similitudinè: rubet eius facies ad ætheris imitationem: in pectore Nibridem habet stellã, ad stellarum imaginem: pars eius inferior hispida est: propter arbores, virgulta, feras. Caprinos pedes habet, vt ostendat terræ soliditatè. Hic Demogorgonis filius creditur fuisse & fistulam composuisse septem imparibus calamis simul cõiunctis, propter harmoniam cæli. Vnde Virgil. in Corydone. *Pan primus calamos cera coniungere plures Instituit, &c.*

Pan, Latinè incubus dicitur. Incubiverò sunt nocturna phantasmata mortalibus terrorem incurientia. Traditur & cum Cupidine aliquando pugnasse, à quo superatus incidisse in amore Syringis seu Syringæ virginis: quam, cum transire Ladonem Arcadiæ annè non posset, Nympharum precibus in palustrè calamum muratam vidisset, ex hoc statim composuisse fistulam, quæ ex illius nomine apud Græcos est vocata. Hunc præterea prodiderunt, cornua in fronte habuisse in similitudinem radiorum Solis & cornuum Lunæ: prolixam barbã, faciem instar aeris rubentè, partemq; corporis inferiorè esse hispidam propter virgam, quã manu gestare solebat: pedibus præterea caprinis, & assiduo risu insignem fuisse. Colebatur per totam Arcadiã, potissimùm tamen in Lyceo & Mênalo montibus. Festa eius dicebantur Lupercalia, fiebantque in Auentino monte, mēse Febuario, quorú author fuit Enàder.

Panachæi. Vide PANELLENE.

Panacra, montes Crete Callimachus. Gentile, Panacre: & Panacris, fœm. gen est etiã Panacreus, vrbs Cypri: Gentile, Panacreus, vel Panacrius. Pana-

Panacton, castellum Atticum. Steph.
 Panai, gens, ab Edonica non procul.
 Panætius, nomen proprium philosophi Rhodij
 Stoicæ sectæ, Is fuit Scipionis præceptor, quæ
 imitatus est Cicero in Officiis.
 Panætius senior, item Rhodius cuius inter phi-
 losophos multa mētio, scriptaq; feruntur. Suid.
 Panætius, primus in Sicilia tyrannus. Olymp. 42.
 Panætolium, quasi totam continens Ætoliā,
 mons Ætoliæ altissimus. Plin. lib. 4. cap. 2.
 Panæura, vrbs iuxta Indum fluiuium. Gentile,
 Panæureus. Steph.
 Panæus, pictor, Phidiæ frater, pinxit prælium
 Atheniensium apud Marathonā factum. Plin.
 lib. 35. cap. 8. Induxit & Mineruæ lacte & cro-
 co subactum. Plin. lib. 36. cap. 23.
 Panæga Diana dicta est, quod vagaretur, & per
 nemora montesque oberraret. Quin domici-
 lium etiam subinde mutat, nunc ad superos,
 nunc ad inferos agēs. Ne specie quidē semper
 eadem, sed nunc pleno orbe, nūc mutila, nūc
 nulla: vnde natum Prouerb. Panæga Diana.
 Panathenæa, festa Athenis, à Thesēo instituta in
 honorem Mineruæ, quæ à Latinis Quinquā-
 tria appellatur. Hisce ludis gymnicum certā-
 men per præconē & tubicinem indicebatur:
 à cuius spectatione mulieres arcebantur. Pue-
 ri quoque & puellæ sese manibus complexi,
 Pyrrhicam in theatro saltabant. Erant autem
 duplicia, Maiora quinto quoq; anno celebrati
 solita: & Minora, quæ quotānis peragebantur.
 Pancale, insula vna Cycladum, aliās Amorgus.
 Stephan.
 Panchæi, populi, qui vt Pomp. refert lib. 3. deser-
 ta Saba habitant, & Ophiophagi vocantur,
 quoniam serpentibus vescantur.
 Panchaia, quasi tota dehiscens, regio Arabiæ to-
 ta arenosa, in qua arbores sponte natæ thus
 emittunt. Virgilius,
Totāque thursiferis Panchaia pinguis arenis.
 Seruius scribit Panchaiam, Arabiam, & Sabæo-
 rum gētem eadē esse, apud qua nascitur thus.
 Panda, Dea seu Pantica, à Romanis summa in
 veneratione habita est, sic dicta quod pādat,
 id est aperiat viā. Panda item dicta dea pacis,
 à pandendis & aperiēdis Iani portis. Gellius.
 Panda oppidum non procul ab Alexādia, quod
 est Sogdianorum Plin. lib. 6. cap. 16.
 Pandæ, Indiæ populi, qui cum Deriade contra
 Bacchum pugnaverunt, hi soli reguntur fœ-
 minis. Stephan.
 Pandænus, sculptor & pictor egregius. Strabo
 libro 8.
 Pandana, porta Romæ, à pādo dicta, quod sem-
 per pateret ad res, quæ in vrbs ferebantur.
 Eadē dicebatur Libera, à liberrate.
 Pandaria, insula in sinu Caietano parua, à con-
 tinenti ducentis quinquaginta stadiis distās,
 habitaculis frequens. Strabo.
 Pandarus, is qui Lycaonides in dura egit prælia:

erat enim Rex Lyciorū, quum apud Troiam
 pugnatum est. Homer. lib. Iliad. 5.
 Pandathara, insula in Puteolano sinu, seu in ma-
 ri Tyrreno, vt lib. 2. scribit Ptolemæus. Vide
 Pandana, aliās Pandatria, Ptol. lib. 3. cap. 1.
 Pandemus, meretriculæ cuiusdam fuit nomen,
 authore Cælio.
 Pandion, Erichthei Athenarum regis filius, qui
 patri successit in regno. Huius filia fuerunt
 Progne, & Philomela: quarum Prognem Te-
 reo Thracum regi, cuius ope Ponti regem
 profligauerat, vxorem dedit: qui postea &
 Philomelam violauit, prætextu visendæ so-
 roris, à patre abductam, vt docebimus infra
 in dictionibus Philomela & Progne. Hinc
 Pandionius, nia, nium, idem quod Atticus.
 Pandora, ræ, Hesiōdo fingitur prima mulier, à
 Vulcano Iouis iussu fabricata, quā singuli dij
 donis suis ornauerunt. Pallas enim sapientiæ
 donum ei contulit. Venus formæ, Apollo mu-
 sices, Mercurius eloquentiæ. Inde dicta fuit
 Pandora, quasi omnium donum, vel quasi ab
 omnibus donata, vel omnium rerum genere
 dotata. Hanc postea cum pyxide clauā mis-
 sam fuisse tradunt ad Epimetheum (cum hu-
 mano generi malè cupiebat Iupiter, ob Pro-
 methei audaciam, qui ignem è cælo furatus,
 ferulæ inclusum detulerat in terras) qui illa
 recepta, & pyxide aperta, cui omne malorum
 genus inerat, terram mōrbis calamitatibusq;
 repleuit. Est & nomen maris Deucalionis, à
 qua Thessalia, Pandora dicta est. Hoc nomi-
 ne dictæ sunt gentes in conuallibus Indiæ:
 quæ, vt ait Plinius lib. 7. cap. 3. ducentos an-
 nos viuunt, in iuuentute capillos candidos
 habent, in senectute nigros.
 Pandora, filia Erichthei Atheniensium regis,
 quæ vnā cum Protogenia sorore, in gruente
 Bœotio bello, se pro patriæ salute vitrò im-
 molandam præbuit. Quod factum est in pa-
 go Hyacinthos vnde & virgines Hyacinthi-
 des sunt cognominatæ.
 Pandoræ, Indorū populi, qui degunt in conual-
 libus. Viuunt annos ducentos: in iuuentute
 sunt cōdido capillo, in senectute verò nigro.
 Pandosia, Plinio lib. 3. cap. 1. Lucanorum in Ita-
 lia vrbs, in qua Alexander Epirotæ (aliās Ae-
 tolus) occubuit, Dodonæo deceptus oraculo,
 Acherontem atque Pandosiam cauere iubente
 cum similis appellationis loca in Thes-
 protio monstrantur agro. Est etiam altera, vt
 idem testatur lib. 4. ca. 1. eius nominis in Epi-
 ro, Oenotriorum quoque regum regiam fuis-
 se Pandosiam, memoriæ proditum est. Steph.
 Brutiorum castellum esse scribit: Gentile,
 Pandosenus, vel Pandosianus.
 Pandosius, Arcadiæ lacus.
 Pandrosos, filia fuit Cecropis Atheniensū regis
 soror Aglauri & Herfes, de quib. Oui. li. 2. Metā.
Pars secreta domus, ebore & testudine cultos.

Tres

*Tres habuit thalamos, quorum tu Pædrose dex-
 trum,*
Aglauros lauum: medium possederat Herse.
 Paneada, fons in monte Libani, vnde Iordanis
 fluiui erumpit. Ioseph. lib. 3. cap. 18.
 Paneas, oppidulum Phœniciæ. Ciuis, Paneates.
 Panebij, populi in Arabia, de quorum regibus
 ac moribus, sic scribit Alexander, Panebij, si
 quando rex moritur, corpus quidē defodiūt,
 caput verò auratum in templo augustissimo
 consecrant dicantque. Alex. ab Alex. libro 3.
 cap. 2.
 Panellenes, Homero, vt Panachæi, pro omnibus
 Græcis, per synedochē partis pro toto. Hel-
 lenes enim proprie sunt Homer. qui Phthio-
 tin Græciam habitant, aliās Myrmidones &
 Achæi dicti.
 Panelus, vrbs circa Pontū, sic dicta ab Heracleo-
 ta quodam (ex posteris Penelei ducis in bello
 Troiano) qui illuc ex Bœotia venit. Steph.
 Paneus, pictor egregius, frater Phidiæ, qui pin-
 xit Ægidem Mineruæ.
 Panæus, fons sub Libano monte, in quo si qua
 natantia proiciantur, in lacu cui Phiala no-
 men est, cuncta reperiuntur. Vide Iordanem
 & Paniū. Est etiam hoc nomine Colchorum
 fluiuius, Bocatio, cui oppidum imminet sui
 nominis, habens post se Homochorum mul-
 timodas gentes.
 Pangæus, quasi totus terra, ob nimiam fertilita-
 tem, promontorium Thraciæ, Bessis conter-
 minum & Macedoniæ coniunctum, in quo,
 vt scribit Herodotus lib. 7. aurea sunt & ar-
 gentea metalla: & ad eius radices Nestis am-
 nis defluit. In singulari est generis masculini,
 in plurali neutri. Hinc Pangæus, græca, græum:
 vt arua Pangæa. Hinc Pangæus mons, apud
 quem Cæsar à Pompeianis fere ad deditio-
 nem coactus est.
 Panhellenia: sacra totius Græciæ: Panionia to-
 tius Ionæ etant, de quibus Strabo & Suidas.
 Panhormus, & Panhormum, & Panhormium
 ciuitas Siciliæ, & portus, Stephano ex Poly-
 bio, dicta à nauium applicatione, quæ vndi-
 que illuc conueniunt: est enim ðgmos portus
 pars. Inde nauæ dicuntur hormizare, id est,
 nauem anchoris & retinaculis instruere, quod
 secura sit in portu à repetinis procellis. Hinc
 Panhormita, Panhormitanus & Panhormius
 Ptolem. lib. 3. cap. 4. vulgò, *Palermo*.
 Pania, vetus nomen Arcadiæ. Steph. Alibi verò
 nauale esse scribit Ciliciæ, circa campum Ale-
 ium: Gentile, Panieus.
 Paniada, quæ & Cæsarea, Philippi vrbs Iudææ, à
 Philippo filio Herodis condita.
 Panilas, fons è quo Iordanis amnis profluit, in-
 que Asphaltitem lacum prolabitur. Plin. lib. 5.
 cap. 15. Vide Paneada.
 Panias, oppidum Decapoleos, in regione Syriæ,
 Plin. lib. 5. cap. 74.

Panionium, locus sacer in Nycalæ promōtorio
 ad Septentrionem vergens, communiter ab
 vniuersis Ionibus Neptuno Heliconio dica-
 tus. Hunc in locum quot annis conueniebant
 Iones ad peragenda sacrificia, quæ & ipsa Pa-
 nonia dicebantur. Herodo. li. 2. Steph. téplum
 est & vrbs in maritima regione Ephesiorum
 & Samiorum. Ciuis, Panionius.
 Panionicus, ca, cum, denominatiuum.
 Panis, rex Chalcidis, qui quia satis impudenter
 Hesiodum Homero prætulerit, eius stultum
 ac ineruditum iudicium abiit in prouerbium
 Panidis suffragium.
 Panisci, dij syluestres, quasi per diminutionem
 dicti minutuli Panes, sicut à Satyō Satyriscus
 inclinatur.
 Panissa flumen in Thracia, non procul ab Apol-
 lonia Plin. lib. 4. cap. 11.
 Panium, specus Palæstinæ, è quo Iordanes fluit.
 Inde Panieus, Steph. Vide PANEVS.
 Panlateria, insula quam Tiberius Nero Agrip-
 pam vxorem relegauit. Gentile, Panlaterē-
 nus, vel Panlaterianus.
 Pannias, Assyriorum rex xxv.
 Pannonia, Ptolemæo, regio Europæ latissima.
 Danubio à Germania ad Septentrionem di-
 rempta, ab Oriente habens Mæsiā, quæ &
 Seruia & Bulgaria dicitur: ab Occidente No-
 ricum: à Meridie in Istriam vsque & Illyri-
 cum extensa. Diuiditur autem in superiorem
 & inferiorem. Pannonia superior ab Occasu
 Norico, à Septentrione Germania & Istro ter-
 minatur: ab Oriente habet Pannoniam infe-
 riorem, à Meridie Illyrim. Hodie hæc Panno-
 niæ pars Styria & Asturia appellatur, caput
 habens Viennā vrbs celeberrimam, firmis-
 simūque orbis Christiani propugnaculum,
 Inferior verò Pannonia à Septentrione Ger-
 maniam, Danubiūque: ab Occasu Panno-
 niam superiorem, à Meridie Liburniam, qua
 hodie Sclauoniam appellant prospicit: ab
 Ortu verò Iazyges Metanastas: quem tra-
 ctum hodie Septem castra vocant. Hæc Pan-
 noniæ pars hodie ferè vno nomine Hunga-
 ria dicitur. Veriusque regionis populi Pan-
 nones, siue Pannonij.
 Panolbus fuit Epicus poeta.
 Panōphæus, Iouis Epitheton, πᾶν & ὀμφή, vox,
 siue quod ab omni lingua colatur, siue quod
 omnium voces audiat. Ouid. 7. Metam.
 Panope, pes, siue Panopea, Nympha marina. Ne-
 rei & Doridis filia, ita dicta à perspicuitate
 visus
 Panon, vicus. Vide PANOS.
 Panopes, Acestæ regis Siciliæ comes, venator
 egregius: de quo Virg. 5. Aeneid.
*Tum duo Trimacrij iuuenes, Helymus, Panopēs-
 que,*
Assueti syluæ comites senioris Acestæ.
 Panormus. Vide PANHORMVS.

Panos,

Panos, Vicus iuxta rubrum mare est, qui Panon: Gentile, Panocomites.
 Panos insula, vrbs Æthiopum, quæ aliàs Adulis.
 Panos, ciuitas in Ægypto est, vbi & Panis simulachrum magnum habetur, pudendo ad seprem digitos erecto, quod dextra flagellum intrentat Lunæ, Ciuis, Panopolites. Steph.
 Panotea. Vide PHANOTEVS.
 Pantaces, nomen amnis, ab vsu medicinæ pecorum dicti. Est in Samo prope Calchantis & Podalirij, facella.
 Párænus, theologus eruditissimus, primus scholæ ecclesiasticæ præfuit apud Antiochiam, anno salutis 181. Euseb. lib. 5. cap. 10. hist. eccles.
 Pantagias, fluuius Siciliae rapidissimus, quem poetæ fabulantur ante Proserpinæ raptum, cum pleno ferretur alueo, vicina loca strepitu late impleuisse. Verum cum Cereri, filiam raptam quærenti, molestus esset, deam indignatam aquas eius imminuisse, & in posterum silentia fluere iussisse. Seruius. Dicitur autem videri pantagias, *παγὰ τὸ πᾶν τ' ἀγῶν*, quod rapiditate sua, obuia, quæq; prosternat, ac secum rapiat.
 Pantanus, lacus Apuliae, in Italia. Plin. lib. 3. c. 11.
 Panthea, vxor Abradate, Susij doctoris: sub Cyro maiore castissima, quam Cyrus expugnatis Assyriorum castris, ob pulchritudinem duxerat captiuam. Xenophon apud Cælium lib. 7. cap. 53. Et pædiæ lib. 5.
 Pantheon, templum Romæ (vt Dion historicus refert) sic dictum, quod in Martis Venerisque imaginibus, sub ipso templo constitutis, omnium deorum imagines effictæ erant. Siue quod templum ipsum rotundum sit, cæloque perfimile: & sic quoque omnium deorum habitatio censetur. Pantheon Ioui vltori ab Agrippa factum fuit. Hodie appellatur Templum diuæ Mariæ rotundæ.
 Panthesilea. Vide PENTHESILEA.
 Pantheus, & Panthus, nomen propriū filij Orrei fratris Hecubæ, qui fuit vir Troianus ex primoribus vrbis. Hom. Iliad. 2. Virg. 2. Aeneid. *Quo res summa loco Panthū quam prendimus arcem*: Inde fit patronymicum, Panthoides quos poetæ vtuntur pro Euphorbo, Panthoi filio Ouid. 15. Metamorph.
 Panthoides, Pythagoras philosophus dicitur, qui dicebat se fuisse Euphorbum Troianum Panthoi filium, Ouid. 15. Metam.
 Pantia insula parua, attamen habitabilis, non multum disiuncta à Pandataria, non procul à sinu Caietano. Strabo lib. 5.
 Panticapæum, maxima vrbis in Bosphoro, Metropolis cæterarū. Condita est ab Actæ filio, cui Agateus Scytharum rex hunc locum donauerat, & à præterlabente amne Panticape nominato. Ciuis, Panticapæus, & Panticapæates. Steph. Vide PANTICAPVM.
 Panticapes, fluuius Scythiæ, quiutus ab Istro

Herod. libro quarto.
 Panticapum, oppidū ibidem prope Bosphorū, eodem authore. Vide PANTICAPÆVM.
 Pantole, impostor nominatissimus. Eustath. in Homerum.
 Pantomatrium, oppidum Cretæ insulæ maritimum. Plin. lib. 4. cap. 12. Ciuis, Pantomatrius, vel Pantomatreus.
 Pantrepes, fluuius Scythiæ.
 Papæus, nomen, Herod. lib. 4. quo apud Scythas Iupiter vocatur.
 Papellius Ister, Consul, quo tempore bubo infasta auis Capitolij cellam intravit, propter quod Nonis Martiis, vrbs lustrata est eo anno. Plin. li. 10. cap. 12.
 Paphages, nomen regis Ambraciæ. Is cum obuiam factus esset lænæ catulis suis stipatæ, ab ea occisus est.
 Paphlagonia, regio minoris Asiæ, ad Septentrionale litus versa, supra Galatiam, cuius eam Ptolemæus partem facit: ita dicta, Stephan. à Paphlagonæ Phinei filio. Incolæ, Paphlagonæ: ex quibus fuerunt & Heneti, qui per seditionem patria pulsi, & rege Pylemene ad Troiam amisso, Antrenorem in Italiâ sequuti sunt, & pro Henetis, literæ vnus immutatione Veneti appellati. Liuius. lib. 1. ab vrbe condita. Paphlagonia (vt Solinus scribit) à Cyro monte confurgit, Porrecta in spatium trium & sexaginta millium. In ea Mithridates Eupatoriam condidit: quæ subacta à Pompeio, Pompeopolis nominata fuit.
 Paphnutius, homo Dei, Episcopus ex Aegypti partibus confessor, ex illis, quo Maximianus dextris oculis effossis, & sinistro poplite fucis, per metalla damnauerat. Sed in hoc tanta virtutū inerat gratia, vt signa per eum non minus, quàm dudum per Apostolos fierent. Nam & dæmones verbo tantum fugabat, & ægros sola oratione curabat: sed & cæcis visum dedisse dicitur, & paralyticos ad stabilitatem corporis reuocasse. Quem Constantinus imperator in tanta veneratione & affectu habuit, vt sæpius eum intra palatium euocatum complecteretur: & illum oculum, qui in confessione fidei fuerat euulsus, audioribus osculis demulceret. Ruff. lib. 10. cap. 4. hist. eccles. Is concilio adfuit Nicæno, vbi patribus suasis, presbyteros, qui ante adeptum sacerdotij ordinem duxerant vxores, eas nullatenus relinquere: sed eos, qui non habent, nulla profus lege ducere posse, Socrat. libr. 3. cap. 8. hist. eccles.
 Paphus, Cypri ciuitas, Veneri quondam sacra, in qua ante nuptias puellæ dotem quæsituræ, in honorem Veneriæ in litore se prostitutebant. Iustinus lib. 18. Pomponius libr. 2. Strabo 14. Plin. lib. 5. cap. 31. Hæc frequenti terræ motu lapsa nunc ruinarum tantum vestigijs, quid olim fuerit ostendit. Inde Paphius, phia, phiū. Ste-

Stephanus Paphum. Cypri vrbs, Erythram olim dictam scribit.
 Paphus, filius Pygmalionis, filij Cilicis, ex Eburnea matre. Cum enim olim Pyhmalio in Cyprium insulam peruenisset, comperissetque mulieres omnium libidini obsequentes, cœlibem vitam ducere statuit. Porro cum ingenio valeret, essetque sculptor insignis, dicitur sibi ex candidissimo ebore muliebri sculpsisse simulachrum, omnibus venustatis formæq; numeris, quoad fieri potuit, absolutū. In quo cum homo ingeniosus artem suam miraretur, in eius amorem incidit, orauitque Venerem, quæ summa cum veneratione id tēporis in Cyprio colebatur, vt vxorem sibi cōcederet, statū suæ eburneæ simillimam. Quibus precibus à Venerē exauditis, Pygmalion domum rediens, statuam suam animatam inuenit, seruatque iisdem lineamētis, eodemque candore, in formosissimam virginem transformatam. Cuius postea cōcubitu vsus, ex ea Paphum filium suscepit, qui & patri in regno successit, condiditq; vrbs in Cyprio, quam de suo nomine Paphum appellauit, constructo etiam in ea templo, & ara in honore Veneris, quæ à loco Paphia est cognominata, cui diu solo thure sacrificatum est.
 Paphia, ciuitas Insulæ, Ticiū alio nomine appellata, olim Ostrogothorum & Longobardorum regum sede. Et fluuius eodem nomine. Vide VICINVM.
 Papias, grammaticus, qui scripsit Dictionarium Latinum ex ordine literarum.
 Papias, D. Ioannis auditor, D. Policarpi cōdiscipulus & socius, Hierapoleos ciuitatis episcopus fuit: cuius quinque feruntur libri, qui inscribuntur. Verborum Dominicorum explanatio. Euseb. lib. 3. cap. 35. & 39. hist. eccles.
 Papinianus, Iurisconsultus, Seuero principi gratissimus, Scæuolæ discipulus, cui in aduocatione fisci successit. Is est, cui filios suos Seuerus moriens commendauit: deinde ab Antonio Caracalla securi percussus est. Causa necis traditur, quod Caracalla, interfecto fratre Geta, ei mandauerit, vt & in Senatu, & apud populum facinus dilueret: illum autē respondisse, non tam facile parricidium excusari posse, quàm fieri. Spartianus.
 Papinius Stadius, Neopolitanus, inter heroicos poetas relatus, haud ignobili genere orrus est. Quidam scribunt maiores eius oriundos esse Epiro, diūque versatos Sellis, nō sine admiratione ingenij & probitatis. Patrem Papinium habuit, qui ob insignem eruditionem, egregiasque virtutes, Neapoli ciuitate donatus est, in qua Stadius Papinius poeta natalem suum habuit. Composuit multa & varia poemata, Thebaidem libris duodecim quos cōsecrauit Cæsari Domitiano. Deinde aggregatus est scribere opus de Achille: præterea opus

Syluartum. Crinitus.
 Papis, aliàs Baal, vel Beelphegor, idolum quondam fuit, quod Israelitæ in monte Phagor adorandum crexerant: ob quam rem horrendam, ac Deo summo abominabilem, Iudæi toties à Deo grauiter culpantur, & in sacris literis reprehenduntur. Quod quidem idolum Romani sub nomine Priapi colebant. Arrian. libro 6. & 7.
 Papitium, vrbs Paphlagoniæ: Ciuis, Papitius. Steph.
 Pappippus, sculptor egregius, Praxitelis discipulus, qui Zetum & Amphionem, Dirceum, & Taurum insculpsit.
 Papiaria, siue Papiaria gens patricia Romæ fuit, ex qua tres nobilissimæ celebrantur familiæ, diuersis cognomentis insignitæ. Alij enim Papiarij dicebantur Mugillani, alij Crassi, alij Cursores. De omnibus frequens fit mentio apud historicos.
 Paprimis, vrbs Ægypti. Ciuis, Paprimite. Steph.
 Pappus, philosophus Alexandrinus, scripsit de situ orbis, & de fluuiis Africae commentarios in Ptolemæum.
 Papyrius, à velocitate Cursor dictus, quum Cōsulē se aduersis omnibus contra Samnites progressum esse sensit, ad auspicia repetenda Comum regressus, edixit Fabio Rutillano magistro equitum, quem exercitui præponebat, ne manus cum hoste confereret. Sed cum ille opportunitate ductus pugnasset ac vicisset, reuersus eum ferire securi voluit: ille in vrbs confugit, nec supplicem Tribuni tuebantur. Deinde parentis lachrymis, populus veniam precibus impetrauit. Papyrius item de Samnitibus triumphauit. Liu. lib. 9.
 L. Papyrius Cursor, superioris filius, de Samnitibus secundum patrem, omnium pulcherriam victoriam reportauit: ædem Fortunæ de manubijs faciendam locauit.
 Papyrius Crassus, quum Priuernates intra moenia fugasset, ac pro rebus bene gestis triumphus ei negaretur, in monte Albano triumphauit, & pro laurea, vsus est myrtea corona. Valer. lib. 4.
 Papyrius Carbo, cum dentibus natus. Plinius libro 7.
 Papyrius Prætextatus, nobilis adolescens, ex eo cognomen assequutus, quod in prætexta & adolescentia magnoperè visus est sapere. Cum enim à patre duceretur in curiam, in eaque fortè arcana quædam tractaretur, domum reuersus, interrogatusque à matre, quidnam in senatu actum esset, vt dux, inquit, vni nobere possint. At illa mane cōuocatis maronis, ad curiam properat: rogantque, vt eadem lege viros duos habendi licentia sit etiam fœminis. Re cognita ingenium & constantiâ pueri laudata est. Macrobius. Papyrius alius Publicium nobilem adolescentem, quod stuprum pati noller,

- nollet, contumeliis ac plagis afficiebat: re ad senatum delata, damnatus est. Lex deinde lata, ne quis in corpora libera ob æs alienum ius haberet. Liu. libro octauo. Valer. de pudicitia.
- Parabiston, locus Athenis in quo duodecim iudices confidebant. Alexander ab Alexandro libro secundo capite duodecimo. Fuit quoque Parastion maius, in quo undecim confidebant Iudices.
- Parabolani, plebeij quidam Familio vel ecclesiarum vel hospitalium xenonumve deputatij, & quasi adscriptitij Glebæ: vt sicut illis, omni vita, ab agrorum cultura recedere non licebat, ita his à seruitio agrorum qui in nosocomijs residebant. Dicuntur autem parabelani, qui se in periculum maximum coniciunt, vt qui ægrotos publicè in Alexandrina ciuitate curabant in nosocomijs, Grassante enim, vt non raro assolet, peste & ipsi rapiebatur, & id muneris contempta vita, suscipiebant.
- Parabolos, insula parua contra Phœnicem. Pomponius.
- Paracheloiatæ, diuersi populi, alij ad Acheloum in Phthia, alij in Ætolia. Steph.
- Paradisus, nomen oppidi Syriæ, supra Antardum, in Meridiem ad Libani Orientalis latus sita. Plinius & Strabo. Est & locus in Oriente longo tractu maris distans à continente, de quo Augustinus ad Orosium scribit sic, Paradisus in Oriente situs est, interiecto Oceano, & à nostro orbe longè remotus, in altissimo loco constitutus, perringens vsque ad Lunarem circumulum: vnde illuc aqua diluuij minimè peruenisse dicitur. Hanc opinionem D. Augustinus ex Platonis Phædone sumpsit, quam & Beda secutus est. Hic locus à primi hominis reatu interclusus est, nec vlli animalium datur in eum aditus. Amnis item Paradisi meminit Capella lib. 6. Est etiam vicus in Sicilia. Stephan.
- Parasitacenzæ, Populi sunt vltimi in Media, montani & latrones, ac Persis contigui. Strabo libro 11. Herodoto libro primo dicuntur Paratraceni.
- Parasus, vrbs condita à Paraso Minois cognato. Stephan.
- Paratracæ, vrbs Medica: Gentile, Paratracenus. Stephan.
- Parætonium, Lybiæ Marmariæ oppidum, stadiis ferè nongentis distans à Catabathmo, portumque habens ingentem, x l. ferè stadiorum, Strabo libro 17. Hinc Parætonius, nia, Lucan. lib. 3.
- Parotonium, vrbs prope Alexandriam, quam vocant Ammoniam. Steph.
- Parali. Vide EPVIA.
- Paralus. Plin. lib. 7. nomen eius, qui primus longam nauem inuenit. Sunt & Parali in Attica, qui Paraliam incolunt, Stephan. Plutarchus,

- Paralos factionem vnam è tribus, quæ Athenis erant, Solonis tempore, intelligit. Est etiã παρῶλη, vrbs Meliensium in Thessalia. Ciues, Parali. Steph.
- Paramedidæ, agreste hominum genus, qui Bactrianis ad Occidentem sunt coniuncti. Tuguria latere primo struunt in montibus foramine supernè relicto, vnde lumen accipiunt. Altis præmuniuntur montibus.
- Parapatius, vnus ex Parthorum regibus, qui sibi Arfacis nomen, cognomento attribuit, tanta fuit Arfacis virtus, Alex. ab Alexan. lib. 1. cap. 2.
- Parapiani, populi sunt in India, regione Capisene, non procul ab Indo fluuio. Plin. libro 6. cap. 23.
- Parapotamia, regio Tigri proxima. Plin. libro 6. cap. 27. Stephano, vrbs Phocidis. Ciues, Parapotamij.
- Pararencho, Nomen viri, Sext. Pomp. lib. 12. Non omnibus dormio, prouerbium videtur à Cappio quodam, qui Pararencos dictus est, quod simularet dormientem, quò impunitius vxor eius mæcharetur. Alciatus lib. 4. parerg. ca. 27. Parahinctus, inquit παρῆκτος dictus est, quòd rostro seu naso sterteret, & sumnum in mensa simularet vt riuai vxoris suæ morem gereret, vt est apud Festum, quod & à quodam Galba factum fuisse Plutarchus est author, dum C. Mæcenati in vxoris suæ amorem effuso, obsequeretur: vnde ortu prouerbium, Non omnibus dormio.
- Parasius filius Philonomiæ cuiusdam, quæ cum pastoris cuiusdam concubitu prægnans facta gemellos enixa esset, Parasiam videlicet & Lycastum, metu patris abiecti in Erymanthum, vbi in concauem quercum delati lupam reperierunt, quæ abiectis propriis eisdem lactauit. Author. Plutarch.
- Parauæi, populi Thesprotiæ, sic dicti, quòd iuxta Anum fluuium habitent. Rhianus libro quarto Thessalonicorum.
- Parcæ, deæ fatales, humanæ vitæ stamina dispensantes. Dicitur autè putantur Parcæ à partu, teste Varro, eò quòd nascentibus hominibus bona malaque conferre censeantur. Alij à parcendo κατ' ἀκρίφροντι dictas putant, propterea quòd nemini parcant. Hæ autem tres esse finguntur. Clotho, Lachesis, & Atropos, Erebi & Noctis filæ: quarum primam colunt volunt gestare, secundam nendo humanæ vitæ terminum præfinire, tertiã filiam incidere: hoc est, vitam tempore staturo abrumper. Hinc sorores lanificæ à poetis appellantur. Apuleius ternarium Parcarum numerum à triplici tempore ductum existimat. Nam quod in fuso perfectum est, præteriti temporis habet speciem: & quod torquetur in digitis, momenti præsentis indicat spatia: & quod nondum ex colo tractum est, futuri & con

- & cõsequentiis seculi posteriora videtur ostendere. Lachesis dictam esse putat, ab eò quòd λαιχωνία Græcè, fortior, designat. Atropos, quia verti, hoc est mutari aut flecti non possit, ab α privatiua particula, & verbo τροπω, quod est verro. Clotho, quoniam contorta & cõuoluta omnia teneat: à verbo Græco κλωθω, quod significat neo, vel circumuoluo. Latini veteres earum tria nomina fecerunt, Nonam Decimam, & Mortam.
- Paremphis, vrbs Ægypti: Ciuis, Paremphites. Steph.
- Parentalia, erant sacra funesta, quæ fiebant ab antiquis in honorem mortuorum: cuiusmodi sunt Anniuersalia nostra.
- Parentium, Istriæ vrbs, Ptole. lib. 3. cap. 1. Vulgò *Parentio*: Gentile, Parentinus.
- Paralitacini, populi montani, & latrones Persis contermini. Strabo lib. 11.
- Paretaceni, gens in Media. Herod. lib. 1. Melius Paratracæ, per æ, vt supra.
- Pariani, populi in Hellesponto, qui Amorem inter deos venerantur.
- Paricani, vrbs Persica: Gentile Paricanij, & Paricani. Steph.
- Pariedrus, confractus maris à læua Tauri montis.
- Parinna, Ptolem. lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs, Vulgò *Frideß*.
- Parilia, deæ Palis festa.
- Parilitium, sydus vulgò ita appellatum: quia eo oriente Parilia celebrantur. Peritiores hoc sydus Hyadas vocant. Dicitur etiam Palilitium.
- Paris, ridis, Priami Troianorum regis & Hecubæ filius, alio nomine Alexander appellatus, cuius matri, cum illa se faciem ardentem parere somniaisset, coniectores responderunt fore, vt filius quem in vtero gestabat, causa esset Troiani excidij. Qua re cognita, Priamus puerum, vbi primum fuit natus, Archelao seruo exponendum tradidit. Contra, Hecuba cum materno affectu, tum infantuli forma commota, curauit vt furtim nutritur à pastoribus in Ida monte. Vbi cum adoleuisset, Oenonem Nympham amauit, & compressit, suscepitque ex ea duos filios. Porro quum in dirimendis controuersijs esset æquissimus, maximam iustitiæ famam sibi comparauit, adeò vt orta inter deas, Iunonem, Palladem & Venerem disceptatione de formæ præstantia, propter aureum malum à Discordia ad Pelei nuptias illatum, in quo scriptum erat, Detur pulcherrimæ: iudex sit constitutus. Quas cum vidisset nudas, sententiam tulit secundum Venerem, quæ pulcherrimam foeminarum sibi promiserat, neglecto regno, quod pollicebatur Iuno, & contempta, quam Pallas offerebat, sapientia. Præterea cum esset fortissimus, in

agonali certamine, quod ad Troiã agebatur, cum aliis omnes superauit, tum ipsum etiam Hectorem: qui cum ægrè ferret à pastore se esse superatum, gladiumque in eum stringeret, Paris illi aperuit, se eius fratrem esse germanum, quod & allatis crepundiis protulit. Sic igitur cognitus, à patre receptus est. Deinde, constructis viginti nauibus sub specie legationis ad repetendam Hesionem, in Græciam missus est, vbi à Menelao hospitio est susceptus. Verum cum ille necessaria de causa in Cretam nauigare cogeretur, Paris sibi occasionem rei bene gerendæ oblatam ratus, Helenam, quam mutuo amore depererat, rapuit, & in Asiã abduxit. Herodotus tamen author est in Græciã venisse, absente Menelao, Helenæque pulchritudine captum, Spartã expugnasse, illamque etiam renitentem, & omnes regios thesauros rapuisse, & ob id postea Helenam à viro recipi meruisse. Ex quo raptu deinde secutum est bellum Troianum, in quo, singulari certamine, cum Menelao congressus, cum penè vinceretur, à Venere pugna subtractus est. Postremo, Hectore & Troilo fratribus occisis, cum ipse sumpto arcu & sagittis, quibus plurimum valebat, Achillem sub prætextu desponsandæ Polyxenæ sororis in templo Tymbræi Apollinis interfecisset, ipse quoque à Pyrrho, siue (vt aliorum est opinio) à Philoteete occisus est, post cuius mortem Helena Deiphobo nupsit. Hunc Homerus vbique parum strenuum inducit, amoribusque & citharæ, quam tractandis armis, aptiorem. Vnde est illud apud Ouidium in Epistola Helenes,

Bella gerant alij, tu Paris semper ama.

- Paris, rex Galliæ, anno ferè ante Romam conditam 660. Hic urbem Parisiensem, omnium florentissimam, condidit, ac de suo nomine nominauit. Maneth. & Ann. in Commentar. eiusd.
- Paris Histrio, libertus Domitiæ, Neronis amantissimæ, qui solebat Neroni luxus intendere cœnæ tempore, eiusque animum demulcere, Cornelius Tacitus. Tranquillus scribit à Nerone eum fuisse interfectum, quasi grauem aduersarium. Idem scribit Domitianum vxorem repudiasset, Paridis Histrionis amore perditam.
- Parisades, rex Ponti, sub Darij vltimi & Alexandri Macedonis tempore.
- Parisij, orum populi inter Celtas, qui Senonensium prouinciæ attribuuntur, Senonibus, Bellouacis, Agendico ac Meloduno finitimi, Lutetiam habent oppidum, quam nunc Parisiensem, episcopalem urbem inhabitant, positam in insula fluminis Sequanæ. Cæf. lib. 6. Comment. Ptolem. lib. 2. cap. 8. Ad ortum verò & iuxta Sequanam Parisij: & vrbs, Parisiorum Leucotecia: vulgò *Paris*.

Parium, ciuitas Asiae, in regione Mysiae: ex qua fuit Neoptolemus, cognomento Glossographus, vir memoratu dignus. Strab. lib. 10. & 11. Pomponio Bithynia, Ptolem. Plin. Straboni, Propontidis in Hellesponto oppidum, à Miletis, Erithraeis, Parissque conditum. Stephanus à Pario Iasonis filio nominatum ait. Gentile, Parius: Ciuis, Parianus vel Parianeus. Iuxta hoc teste Plin. lib. 7. cap. 2. gentes sunt, quae Ophiogenes vocant, serpentum ictus leuare solitae, & imposita, venena extrahere corpori. Varro etiam nunc esse paucos ibi dicit, quorum saluae contra ictus serpentum medeantur. In eodem oppido, Plin. lib. 36. c. 5. Cupido nudus fuit par Veneri Gnidiae nobilitate & industria.

Parius, Tharsensis quidam quem supra Dianae aedem decumbentem febris adeo vehemens corripuit vt tandem oppresserit. De illo Hippocrates lib. 3. de morbis vulgaribus, eiusque interpretis Gale. Comment. lib. 3.

Parma, nomen fluij, à quo vrbs inter Placentiam & Cremonam sita, Parma appellata est. Plinius libro 2. cap. 1. Haec patria fuit Cassij poetae, & Macrobij viri ingenio & doctrina praestantis: Gentile, Parmeus, Parmanus, vel Parmensis.

Parmena, nomen diaconi. Act. 6.

Parmenides, Eleata philosophus, Xenophanis auditor atque amicus, cuius meminit Plato, qui eius nomine dialogum scripsit, vocauitque Parmenidem, siue de Ideis. Hic carmine Physiologiam expressit, sicut Empedocles & Hesiodus: duplicem eam esse dixit, vnam quae veritate constaret, alteram quae opinione. Primus deprehendisse dicitur eundem esse Luciferum & Hesperum: alij Pythagoram dicunt. Suid. Diog.

Parmenio, inter Alexandri comites maxime dilectus. Curtius & Plutarch.

Parmeniscus Astrologus, quam sapienter de Autumnio ac vindemiis scripserit, refert Plin. lib. 18. c. 31.

Parmenos apud comicos, nomen viri, quasi defes. à *παρῆς*, & *μένω* maneo.

Parnassus, mons Phocidis, Apollini & Musis sacer, duos vertices habens, quorum vnus Thithorea vocari, alterum Hyampeum, author est Herodotus in Vrania. Citharon autem & Helicon, quos Seruius male putauit esse Parnassi iuga, montes ab hoc diuersi & disuncti sunt: ille circiter quindecim passuum millia, Citharon vero triginta, ab eo distans. Ouidius 1. Metamorph. In hoc monte rupes vel maiestate numinis, vel situ ipso horrorem visentibus facit, vndique ferè praecipit, in formam theatri, hic est Apollinis Delphici templum, hic fons Castalius, musis sacer. Hic habitauere Pieres, natio Thracia, vnde Pierius mons, & Pierides Musae. Sub Parnasso habitauerunt

Hyantes populi. Vnde aquae Parnassi fontis, Hyantida dicuntur. Hic fontes Atticam versus, Hippocrene & Aganippe. Hinc Parnassius flumen: *Nec tantum Phoebo gaudet Parnassius rupes*. Parnassus Stephano mons Delphorum: Incola, Parnassius: foemininum. Parnassia Parnassias, Parnassis. Possessiuum, Parnassiacus. Vocabatur autem prius Larnassus, quod Larnax, id est arca Deucalionis illic appulisset. Alij à Parnasso vate dictum volunt, qui primus in Pythiis vaticinatus sit. Steph.

Parnes, mons Atticae: vnde Parnetius. Stephanus.

Parni, sunt Nomades, illi scilicet populi, qui Arface viro Scytha duce Parthiam inuaserunt atque obtinuerunt, quum antea Orchum accolentes Dacorum finibus miseris clauderentur. Strab. lib. 11.

Parnopius, Appollo dictus est apud Bœotios, siue à mure qui apud Aeoles *παρνοπίων* dicitur: siue à culicibus, qui sic apud Bœotios nominantur. Pausanias Parnopium vocat, quod infestas agro Atheniensis locustas, hoc est *παρνοπίων*, de regione propulsauerit.

Parnetes est cognomen Callistrati Atheniensium principis: qui quia instituit, vt in iudiciis & concionibus numuli distribuerentur, datus est Prouerb. locus, obolum repetit Parnetes.

Parnus, quidam qui ob amissam nauiculam, cum obuiis quibusque litigabat. Hinc Adagium, Disceptare ob Parni scapulam, id est, ob res minutulas, multum mouere litium & querelaram. Diogenianus apud Erasmus.

Parœtea, regio prope mare rubrum: Incolae, Parœtæi. Steph.

Paropamisadae, Ptol. lib. 6. cap. 18. populi Asiae, qui ab Occasu Aria, & ab Oriente parte Indiae, à Meridie Aracosis terminantur: sic dicti à monte Paropanisio, eis à Septentrione imminente. Torcastensis, Tartarorum regni pars, praeter oleum omnia proferens. Steph. ciuitas & mons Indiae: Incolae, Paropamisadaei, & Paropamisadae.

Parorea, vrbs Arcadiae. Ciuis, Paroreatae. Est etiam Macedonum vrbs: Gentile, Paroraei, vel Paroritae. Steph.

Paros, insula maris Aegaei, vna Cycladum, xxxviii. M. passuum distans à Delo: ita dicta à Paro, Iasonis filio, vel ab Arcade quodam Paro Parasi filio. Plin. lib. 4. c. 12. In hac insula marmor candidum proueniebat, ad Deorum simulachra maxime expetitum: idque à loco Parium dicebatur. In ea est oppidum etiam Paros vocitatum. Diuersa eius diuersis temporibus nomina fuerunt Pactia, Demetrius, Zacynthus, Hyria, Hyleessa, Minoa, & Cabarnis à Cabarno, qui filiae raptum Cereri prodidit. Ciuis Parius, non, vt Apollonius habet: Parianus. Hinc natum est prouerbium *ἀπαρπίου* de illis

illi qui pacta & conuenta violant, Steph. vel potius Erasmus in Chiliadibus.

Paros, insula Liburnorum. Steph.

Pararon, regio Aelidis in Asia, vbi Thucydidem obiisse ferunt. Aliqui Perinem vocant. Ciuis, Parparonius, vel Parparoniotus. Stephanus.

Parrhasia, Arcadiae oppidum, Plin. lib. 4. c. 6. non procul à Stymphalo, Lycaonis patria: à quo vniuersa Arcadia à poetis quandoque Parrhasia appellatur.

Parrhasia, Stephano, vrbs Arcadiae, si dicta à Parrhaso vno filiorum Lycaonis. Nicanor Parrhasiam olim vocatam scribit, propter Lycaonis paranomiam, id est, impietatem erga Iouem: Ciuis, Parrhasius, Parrhasieus. Stephanus. Item Parrhasis, Gentile foemininum, vnde Parrhasidem Vrsam, pro Septentrionibus poetae vsurpant, respicientes nimirum ad Castillo Lycaonis Parrhasiae regis filiam, in hoc sidus conuersam.

Parrhasiades, ob immodicam procacitatem dictus est Demochares, sicut ob morum ferocitatem Demosthenem Argem serpentis nomine vocitarunt. Alexand. ab Alexand. lib. 2. cap. 11.

Parrhasius, pictor insignis, qui primus symmetriam picturae dedit, primus argutias vultus, elegantiam capilli, venustatem oris expressit, & artificum confessione in ligneis extremis palmam adeptus est. Vide alia eius opera apud Plinium quamplurima: superarus tamen est à Timante in Aiace. Idem venit in certamen cum Zeuxide. Et cum ille derulisset vas pictas tanto successu, vt in scenam aues aduolarent: ipse derulisset linteum pictum traditur, ita veritate representata, vt Zeuxis alicum iudicio tumens, flagitaret tandem remoto linteo ostendi picturam, atque intellecto errore conderet palmam ingenio pudore, quoniam ipse aues sefellisset, Parrhasius autem se artificem. Plin. lib. 35. cap. 10.

Parthaon, pater Oenei regis Aetoliae, auus Delianus.

Parthenaspates, Parthorum rex à Troiano designatus, paulo post à Parthis pulsus est.

Parthenia, vicus prope Pontum. Stephanus. Samos etiam olim sic dicta est. Idem.

Parthenium, vrbs Euboeae, & alia Thraciae: Gentile, Parthenius & Partheneus. Steph.

Parthenius, mons Arcadiae. Plin. lib. 4. c. 6. ita dictus à Virginibus, quae in ea Veneri frequenter sacra facere solebant.

Parthenius, fluius Paphlagonum, in Pontum Euxinum influens.

Parthenius fluius, Stephanus, per mediam Amastriionum vrbs fuit: sic dictus, vel quod Diana virgo frequenter in eo venaretur, vel quod placido, tanquam virgineo gradu profuat, vel quod Virgo Palatini regis filia in eo

submersa sit. Est etiam promontorium prope Heracleam.

Parthenius, poeta Nicæus, Suidae, elegiacus, diuerforumque metrorum: à Cinna in bello Mithridatico captus, deinde ob ingenium manumissus. Vixit usque ad Tyberium Caesarem, qui eius scriptis admodum delectabatur. Huius Parthenij locos Virgilius quandoque mutuabatur: cuiusmodi est illud Glauco, & Panopeae, & Inoo Melicertae. Author Gellius. Fuit item alter Chius genere, filius Thestoris, qui vocabatur Chaos, Homero poetae prognatus: scripsit versus in laudem patris Thestoris. Suid.

Parthenopæus, vir, filius Meleagri & Atalantae. Nonnulli perhibent illum Marris & Menalippes fuisse filium, siue Melanionis, qui fuit rex Arcadiae, & Thebana bella puer admodum petiit, & in bello Troiano petiit, eumque apud inferos vidit Aeneas.

Parthenopæus, adolescens quidam formosissimus, Statij amasus.

Parthenope, vna Sirenum, quae praedolore, quod praetereuntem Vlysses cum sociis in scopulos cantu pellicere non potuissent, in mare se praecipitauerunt. Harum aliae alias in loca. Parthenope autem eò delata est, vbi postea condita fuit Neapolis, praecleara vrbs Campaniae, quae ab eius nomine etiam Parthenope est appellata. Neapolim autem: postea dictam fuisse hanc vrbs nonnulli putauerunt, quod ab Augusto fuerit instaurata: sed hoc verum esse non potest. Nam etiam apud Lycophronem, qui Ptolemaei Philadelphi temporibus multis ante Augustum annis claruit, Neapolis haec vrbs appellatur, & ciues ipsi, Neapolitani: quos scribit quotannis ad tumulum Parthenopes faces ferre consueuisse. Verisimilior est itaque aliorum opinio, qui hanc vrbs à Cumanis conditam tradunt: qui quum in eo loco Parthenopes corpus in veteri monumento conditum reperissent, nomen eius vrbi indidere. Sed postquam loci vbertate atque amoenitate maiorem in modum frequentari ciuitas coepit, veriti ne Cumae desererentur, diruendi Parthenopen consilium iniuere. Quo facto, mox immani pestilentia vexati, oraculo moniti sunt, vt nouam vrbs restituerent. Cui oraculo mortem gerentes, vrbs paulo ante dirutam, splendidius instaurarunt, & ex responsi verbis arrepto nomine, Neapolim, hoc est, nouam vrbs appellauerunt. Hinc Parthenopæus, Parthenopæa, Parthenopæum. Vide NEAPOLIS.

Parthenopolis, vrbs Macedoniae, sic dicta à filiabus Gerastis filij Mygdonis, quae cum agrestes & inhumanæ essent, pater, vt eas ad ciuiliorem vitam inuitaret, ciuitatem earum gratia condidit. Steph.

Parthenshieron, id est, Virginis templum, & Par-

thennacra, nomen loci & promontorij ante Cherronesum Bosphorij vrbesm. Strabo. vbi templum & simulachrum dæmonis cuiusdam est, locus patet stadiis centum. Incola, Parthenius.

Parthia, Asia regio, ab Occasu Media, ab Aquilone Hyrcania, ab Ortur Apiana, à Meridie Carmanix desertis terminata. Huius incolæ Parthi dicuntur, pertinacissimi olim nominis Romani hostes, qui Crassum infidiis circunuentum, cum vniuerso exercitu ad internecionem ceciderunt. Hi arcu plurimum valuerunt, quo vel fugientes hosti plurimum detrimenti afferbant.

Parthinî, populi Macedoniæ. Plin. lib. 4. cap. 23. in descriptione Macedoniæ.

Parthus, vrbs Illyrica: Gentile, Parthenus.

Πάρθης, Steph. regio Macedoniæ.

Partula, septimo Florenti Dea erat quæ Puerperis præesse credebatur, quæ quidem non alia est quam illa siue Gellij siue Varronis parca, quam quasi partam mutato t, in c, vocatam dicunt Tertullia. Hæc æstimandò etiam superstitio Romanam Deam finxit Alemnam, alendi in vtero fœtus, & nonam & decimam à sollicitioribus mensibus, & Partulam quæ partam gubernet, & Lucinam quæ producit in lucem: nos officia diuina, angelos credimus.

Parunda, Dea parientium, quam Terentius Lucinam vocat. Lil. ia Miscellan. Syntag. 1.

Parysatis, Plutarch. Cyri filia, Artaxerxis mater quæ famulam habuit. Gygem nomine, qua vtebantur ad veneficia.

Paschalis 1. Romanorum pontifex xcvi. anno salutis 817.

Paschalis 11. sub annum Christi 1100. multa bella gessit.

Paschasius, martyr, sub Genferico Gotthorum rege supplicio affectus.

Paschillus, Romæ vates ridiculus, aut potius statua lapidea cui prædictiones & saryras affigunt, item dictoria quæ in suo nomine, non audet quis euulgare. Lil. Syntag. 4. Histor. Deorum.

Pasiphae, filia solis, vxor Minois regis Cretæ, quam fabulæ ferunt tauri amore captâ fuisse, Dædalique opera, qui lignæ eam vaccæ includit, voti compotem factam Minotaurum peperisse media parte hominem, reliqua taurum referentem: quod monstrum postea in Cretensi labyrintho Theseus dicitur interfecisse, Ariadnes ope adiutus. Seruius Minois scribam tradit nomine Taurum, cum Pasiphae mutuo eius amore capta, in Dædali edibus concubuisse: expletisque legitimis mensibus, gemellos peperisse: quorum alter Minoi, alter Tauro scribæ similis extiterit: indèque factum esse locum fabulæ, vt Pasiphae monstrum biforme traderetur peperisse.

Pasithea, thea, siue Pasithee, es, quæ & Aglaia à quibusdam appellatur, vna Gratiarum, filia Iouis & Eurymones, soror Thaliæ, & Euphrosynes.

Pasithoe, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, Hesiod. in Theogon.

Pasithoe, Atlantis filia ex Æthra.

Pasiteles, sculptor egregius in Græcia natus, & ciuitate Romana donatus. Plasticem matrem statuariæ sculpsuræq; & cælaturæ esse dixit, & cum esset in omnibus his summus, nihil vnquam fecit ante quam finxit. Plin. libro 35. cap. 12.

Pasitigris, Plin. lib. 6. cap. 27. nomen quo tigris fluius, vbi remeauerit aquæ, appellatur.

Passa, vrbs Thraciæ: Gentile, Passæus, Steph.

Passala, nauale Mylasensium: Gêtile, Passalæus.

Passalus, filius Sennonidis, mulieris fatidicæ, frater Achemonis. Vide ACHEMON.

Passanda, parua regio iuxta Adramyreum vrbes & Cisthenem: Gentile, Passandæus. Steph.

Passa gardæ, ciuitas, quam Cyrus condidit eo in loco, vbi vicit Atyagem Si interpreteris, Persarum castra significat. Steph.

Passer, nomen loci, cuius meminit Martialis,

Non mollis Sinuessa feruidiq;

Fluctus passeris, aut superbus Anxur.

Passium, aut potius Pasinum, vrbs fuit in sinu Persico, olim dicta Chorax, post ab Alexandro, Alexandria, ab Antiocho, Antiochia nominem ab Pasino, aut vt alij volunt Spasimo, Spasimum: authores Dion in vita Traiani, Steph. & Plin. lib. 6. cap. 17.

Pastris, vrbs Ægypti Ciuis, Pasterites. Steph.

Pastona, ciuitas ad Euphratem. Plin. lib. 5. c. 24.

Pastophori, sacerdotes sacrosancti Ægyptiorum honoratiores cæteris. Dicti Pastophori, quod ferant pallium Veneris, cui nomen est Pastos. Pastophoros etiam Venus est appellata. Hinc Pastophorium, thalamus in quo habitat præpositus templi.

Pastor, presbyter castissimus, qui studio castitatis seruandæ matrem ad se venientem cella clausa repulit.

Pastor, cos. cum Æliano, anno vrbs 915.

Pastos oppidum ad Ægeum mare, non procul à Neapoli regione Thraciæ. Plin. libro quarto cap. 11.

Pataga, Syenitarum ciuitas in Arabia. Plin. lib. 6. cap. 29.

Patage, Insula aliis nominibus Platage, nunc Amorgos, inter Sporadas. Plin. libro quarto, cap. 22.

Patala, vrbs Indiæ: vnde Patalæus, & Patalemicus. Steph.

Patalus, insula vicina Cariæ: Gentile, Patalius, & fœm. Pataleis. Steph.

Patales, portus Indiæ celeberrimus, vbi sol dexter oritur, & vmbra in meridiem cadunt. Pli. lib. 2. cap. 73.

Patacion,

Patacion, vir quidam vsque adeo calumniator, vt leui de causa bonis viris calumnias strueret, eoque turpi questu rem domesticam aufereret. Hinc natum prouerbium, Patacione calumniosior.

Patara, vrbs Lyciæ, Patari opus, Strab. libro 14. in qua Apollo hybernis sex mensib. oracula edebat. Seruius in illud Virg. 4. Æneid. *Nunc Lycia sortes.* &c. Dicta à Pataro Apollinis filio & Lyciæ Xanthi filia, vel ab alio Pataro Lapeonis filio. Hinc Pararæus, ræa, ræum. Alexander scribit Salaciam puellam ex Ophionide, sacra Apollini in patera (sic cistam illi vocant) attulisse: videlicet bellaria, lyras, arcus & sagittas, quib. ille puer adhuc ludendo se oblectasset. Et cum quiescendi gratia vas deposuisset, illud v. eto in mare abreptum ad Lyciorum Chersonesum delatum esse, ac illic à quodam illorum qui ex Salacia fugerant, inuentum, qui bellaria omnia cremauerunt. Itaque Chersonesum Apollini consecraram, & à patera, id est, cista, illic inuenta denominatam.

Pataniū, ciuitas Veneriæ, recentiore nomine Padua appellata. Hæc Antenor ferrus condidisse, cum capta iâ Troia, vna cum Henetis & Paphlagonibus in intimum maris Adriatici sinu sese contulisset. Vide PADVA.

Patanium vrbs Italiæ ditionis Venetorum, in plano sita est, vndique amnibus irriguo. Vrbs admodum munita, lata & profunda fossa aquis repleta, validissimis muris cincta, & populo frequens. Pomæriū habet amplum: prætorium speciosissimum & plumbeis laminis opertum. Gymnasium celeberrimum à Carolo Magno inceptum, & à Frederico 11. anno m. cc. xxii. stabilium, & post xl. annos à Pontifice Urbano 1111. confirmatum. Est item in hac vrbe hortus (quem Medicorum cognominant) sphericus & amplus, omni exoticarum herbarum medicinalium genere confusus.

Patanius, ager (Marchiæ Treuifanæ portio) olim larius, nunc his terminis continetur. A Meridie Athesis fluius procurrit: à Septentrione Muso paruus amnis dilabitur: ab Oriente æstuarium Veneriarum: ab Occidente autè colles Euganei & Ager Vicentinus. Patet omnis hic circuitus centum & octoginta passuum millia: in quo spatium sunt trecentum & quadraginta septem villæ seu pagi. Ei subiacent hodie municipali iure septem insignia oppida, & sex vici. Huius agri Patauini tanta est fertilitas, vt ex abundantia frugum copia, vicinis quoque ciuitatibus, absque vlla suorum ciuium inopia, quæ ad vsum vite necessaria sunt, largè multa supeditat. Generositas vini magna est. Venationes, aucupia & piscationes frequentes. Adeo fluminibus rigatur, vt nullus agrestis vicus ultra quinque passuum millia distat à flumine. Quamuis Bononiensis ager ferax sit, à Patauino tamen fertilitate superari, Itali omnes vulgato

prouerbio asserunt.

Patauium. Ptolem. li. 5. c. 1. vrbs in Ponto siue Bithynia, quæ hodie *Polmen* dicitur.

Patellarij, dij ita dicti, quod Patellis, quæ vasa erant in sacrificiis vsurpari solita, placarētur. Plautus.

Dij me omnes magni Minutia & Patellarij.

Et Ouidius,

Fert missos Vesta pura patella cibos.

Paterculus, Romanus quidam, filia suæ Sulpitiæ castitate nobilis. Plin. lib. 7. c. 35.

Pateria insula, Plin. li. 4. c. 12. non procul à Læne, in sinu Scythico ad Hellepontum.

Paterius, cos. cum Maximo, anno vrbs 1196.

Paterniana, Ptol. li. 2. c. 6. Hispaniæ vrbs, quæ vulgò *Pastrana* dicitur.

Paternus, consul cum Maximo, anno vrbs 985.

Patmos, insula vna ex Cycladibus, vt docet Strabo, in mari Ægæo, quæ, sicut Plinius scribit libro 4. capit. 12. patet circuitu triginta millibus passuum, ad quam relegati ferunt Iohannem Apostolum à Domitiano imperatore Romano, Apocalypsinque scripsisse in ea, Apocalyp. 1. Eusebius libro 3. capit. 18. Ecclesiastica histo.

Patizites, vir Persa, magnus, Smerdim fratrem suum similem Smerdi fratri Cambysis, Persarum regem declarauit. Fuit enim præfectus Cambysis apud Persas.

Patracorij, Ptol. lib. 2. ca. 7. Galliæ populi, vulgò *Perigort.*

Patræarum, ciuitas in Achaia, quam Pausanias Aroen dici prius solitam affirmat, mox à Patre moenibus ampliatis nomen accepisse, quod nunc habet. Plin. lib. 4. c. 4. Ciuis, Patreus. Ibi D. Andreas est martyrium passus.

Patrasis, vrbs Pœtica: Gêtile, Patrasites, Patrasius, Patrasieus. Steph.

Patriamphes, vir Persa, Xerxis auriga. Herod. libro 7.

Patricius, vicus Romæ dictus, quod ibi Patricij habitauerunt iubente Seruio Tullo, vt si quid aduersus ipsum mollirentur, ex locis superioribus opprimi possent.

Patricij, dij octo erant, Ianus, Saturnus, Genius, Pluto, Bacchus, Sol, Luna, Tellus: qui & ipsi magnos in mundi administratione gerere putabantur magistratus.

Patricius, consul cum Hypatio, an. ab vrbe 1254.

D. Patricius, D. Martini sororis filius, anno Christi. 433. à Celestino Papa in Hiberniam missus, Hibernios ad Christi fidem assiduis sacri Euagelij prædicationibus, vitæ probitate, honestisque moribus, & exëplis apprimè Christianis, statim cōuertit. Vad. Ann. in lib. 3. Mel. Pomp.

Patrigada, locus Persicus: qui inhabitant, similiter. Steph.

Patroba, nomen viri. Rom. 16.

Patrobius, Neronis principis libertus, qui a-

nam Nili ad debellanda corpora, palestræ studiis sibi ex Ægypto aduehi faciebat. Plin. libr. 3. c. 13.

Patroclides, assentator Philippi Macedonũ regis.

Patroclus, Menœtij filius & Stheneles, qui occiso per ludum asfragalorũ Cleonymo, seu, vt aliis placet, Aene Amphidamantis filio solum vertēs, in Phthiam venit, vbi è Peleo propter generis propinquitatem susceptus est, & vnâ cum Achille apud Chironẽ educatus, cum eodem arctissima amicitia iunctus vixit: postea etiã cum Achille ad expeditionẽ Troianam profectus est, vbi armis Achillis indutus cum Hectorẽ pugnans, ab eodem confossus, occubuit. Quod cum rescuisset Achilles, tametsi propter ereptã sibi ab Agamemnone Briseida bello abstinere omninõ constituisset, nihilominus mutato proposito acceptis etiã à Thetide matre aliis armis à Vulcano fabricatis, ad bellum rediit, nec prius quieuit ex animo, quã socij mortem crudelissimẽ vindicasset. Homer. postremis libris Iliad.

Patroclus diues quidam fuit, sed maximẽ sordidus ac parcus. Hic enim postea quam ad summas opes euectus est, aut vt alij dicũt, ex quo natus est, nunquam est vsus balneo, parsimonia causa. Taxatur ab Aristophane in Pluto. Ab hoc natum est prouerbium, Patroclo sordidior, Erasim.

Patrocli insula iuxta Atticam est. Inde Patroclonesius. Steph.

Patronus Volusianus, consul cũ Gallieno Augusto, anno vrbs 103.

Patrecion, quispiã infamis calumniator: cui cum mos esset bonis viris calumnias struere, atque hoc tam foedo quæstu parare rem, tandẽ comprehensus conuictusq; pœnas capite luit. Huic fuit præcipuum studium, probati nominis iuuenibus negotium faceffere. Idem popularibus comitiis lapidatus est, quod fur esset, & ædiũ perffossor. Vide prouerbiũ, Patrecione calumniator.

Pattagia, fluius Siciliæ, δὲ τῆς πατρίδος id est, à sonitu, nam per saxa fluens clamare viderur.

Patraici, seu Patæci, apud Phœnices, Dij minuti quos in proris triremium circumuehere solebãt. Herodotus Pigneis similes Patraicos Deos dicit. Lil. Syntag. 1.

Patulcius, dictus est Ianus, quod tempore belli portæ templi eius pateant.

Patumus, vrbs Arabiæ: Gentile, Patumius vel Patumenus. Steph.

Parycus, vrbs Oenotrorum mediterranea: Gẽtile, Parycites. Steph.

Paurentia Dea, ab antiquis constituta, vt auerteret pauores ab infantibus: atque inde etiã appellata, authore D. Augustino.

Paulinus, Nolanus episcopus, adeo misericors, vt, cum in captiuis redimendis omnes fortu-

nas suas effudisset, filium viduę mulieris corpore suo in eius vicem seruituti addicto, redemerit. Diacon.

Paulinus, cos. cum Ioanne, anno vrbs 1251.

Paula Romana quædã mulier, quę mortuo marito, suas facultates indigentibus erogauit.

Paulus, cognomen familiæ Æmiliæ.

Paulus, Christi Apostolus.

In Cenchrus totondit comam, rasit caluitium, exercuit nudipedalia. D. Hierony. cõtra Iovinian. cap. 8. Barbam iridem aut comam, ne præsul, neve clerici nutrent, ex Mosis instituto, secundum Apostoli præceptum, primus veruit Anacletus, quintus à D. Petro Apostolo summus pontifex, teste Platina. D. Paulus quidem Romę capite celsus, ac D. Petrus Apostolorum princeps, ibidem in crucem actus, imperante Nerone. Euseb. libr. 2. capit. 23. hist. Eccles.

Paulus pontifex Romanus nonagesimus, anno salutis 757.

Paulus 11. pontifex, anno salutis 1494.

Paulus Asarta, præfectus vrbi Rom. sub annum Christi 769.

Paulus Guinifius, Lucæ dominus, dolo suorum ciuium captus, ad Mediolani ducẽ perductus, diuturno carcere afflictus est, sub annũ Christi 1429.

Paulus Fab. Priscus, consul cum L. Vitellio, anno vrbs 786.

Paulus Samosatenus, Antiochenus pontifex, idẽmq; hæreticus, CHRISTVM è cœlo descēdisse negauit.

Paulus primus Anachoreta, cui in latebris solitariam ferarum vitam agenti, coruus quotidie dimidiatum panem afferebat. Quum autem eõ venisset Antonius, vt Paulum ipsum videret, coruus integrum attulit panem, & propter nouum hospitem cibum duplicauit.

Non pauciores quingentis Monachos habes, trecentas orationes de vnoquoque die reddebat: & numero fortẽ delinqueret, trecentos lapides ponebat, & singulis orationib. lapidem mittebat in sinum. Expenfis verò lapidibus, orationes sciebat esse completas Sozom. libr. 8. hist. trip.

Pauor & Pallor, Dij à Tullio Hostilio figurati & culti. Augustinus, Hostilius certẽ Rex Deos & ipse nouos Pauorem atque Pallorem propitiandos nõ introduceret, si Felicitatem Deam nosset, & coleret. Liuius libro 1. & Lactant.

Paupertas, Dea quam Aristophanes in Pluto περιποιεσθαι & dicit & describit, à Gadareis summa in veneratione habita est, quod crederentur artes inuenisse, industriam & hominum ingenia acuire. Arrianus. Haec ore pallido, furia similem, nisi quod facem nõ præfert, pingunt.

Paula

Pausanias Macedo adolescens, qui Philippum Macedonem interfecit. Hic primus pubertatis annis stuprum per vim passus ab Artalo fuerat, & quod deterius est, conuiuis vti scortum vltro oblarus. De qua iniuria apud Philippum sæpe questus, cum eum ridentem facinus videret, iram in eum conuertit, & vltionem, quam ab inimico non poterat, ab iniquo iudice exegit. Trogus.

Pausanias Cæsariensis, Grammaticus, æqualis Aristidi, scripsit de cõstructione librũ vnum, Problematum item vnum. Suid. Philostr.

Pausanias, Cleombroti filius Lacedæmoniorum dux, rex multas bello feliciter, quos Lacedæmonis gessit. Cõtra Athenienses, qui bellum excitauerant, missus, eos pacatos reddidit, eiectis ex vrbe decem tyrannis.

Pausanias, rex Macedonum, Olymp. 95.

Pausias, pictor Sicyonius, Brietis filius, Pamphili Macedonis discipulus, qui Glyceram collarum textricem adamauit, eamq; depinxit humi sedentem, & coronas ex floribus plectentem: quod opus ex argumento Stephanoplocon appellauit. Hinc Pausiacus, ca, cum. Hic pictor primus, lacunaria & cameras pingere instituit. Eius tabulam Lucullus duobus talentis emit.

Pausilyppum, villa Campaniæ, sic dicta ab amœnitate non procul à Neapoli, δὲ τῆς ἀμύσης, hoc est, à curæ mœrorisque cessatione.

Pax Iulia, Ptol. Lusitanæ vrbs.

Pazaites, Turcarum imperator, Constantinopolim decem annis frustra obsedit.

Pazaites, x. Turcarum imperator, aduersus Ægyptios infeliciter pugnavit, feliciter aduersus Christianos, quibus Methonem, Naupactum & Dyrhachium ademir: tandem à filio Selimo, imperio pulsus est.

Peda, vrbs Aulonæ: Gentile, Pedanus. Steph.

Pedæus, Antenoris filius nothus. Hom. Iliad. 7.

Pedalij, Indorum populi, qui in sacrificiis nihil aliud à Deo petebant, quã iustitiam arbitrari se omnium rerum compotes futuros, si eam consequerentur.

Pedana, regio Italiæ, non procul à Roma dicta à Pædo antiquo oppido.

Pedasa. Vide PEGASA.

Pedasium, promontorium est non procul à Cypro, Strab. lib. 4.

Pedasus, Homero lib. 6. Iliad. Bucolionis, maximi filiorum Laomedontis filius, frater Ælepi ex Abarbarea Nympha. Est & eius nominis ciuitas, Pylo vicina, vini feracissima, vt idem Homer. est author lib. 9. Iliad. Vide CORONE & PEGASVS.

Pedasus, vnus ex equis Achillis, vt idem tradit Iliad. 16. quem præ cæteris egregium tãquam equorum immortalium comitem habebat.

Si quidem hunc Podarge inter equas rapidissima, cum in verno prato palceret, ad Oceanum ex Zephyro genuit: eoque ventos, vnde originem traxerat, cursu & quasi volatu æquabat.

Pedemontana regio, olim regio Taurinorum, nunc Pedemontium vocant, tanquam pedemontium: quoniam ad radices Alpium est, quæ Galliam, Sabaudiamque ab Italia diuidunt. Fines eius ponũt geographi, ab Oriente, Padum, à Meridie, Ligurum Alpes ab Occidente, Galliæ Alpes, à Septentrione Duriam Ripariam. Agros habet amœnis fructiferisq; collibus plenos, qui frumentum aliãque fruges, & optima vina, cum nobilissimis fructibus producant. Urbibus, Oppidis, Pagisq; perhonestis nitet. Ducatus Taurinus, sub Longobardis appellabatur, à quibus in prouinciæ formam, cui dux præerat, redactus est. Longobardorũ verò imperio deleto primũ in Italiæ regũ, quos Imperatores Cæsaris institueret, potestatem venit: post in Regulorum diuersorũ, diũq; seculis vltimis ditioni Principum, Comitum, Ducũque Sabaudia fuit habita, donec anno 1536. partẽ eius Franciscus 1. Gallia rex cœpit. nunc verò Sabaudia duci restituta est. Metropolis est Ciuitas Taurinũ, ad ostium in Pado Duria. Ad Padi fontẽ versus Ripellum & Paisana sunt marmorum nobilium lapidina. Ad capitis Padi dextram, incipit planities quædam amœna, vallis Padi vel Luserna dicta, ab oppido nimirum, quod habet, Luserna, cuius incolis instituta horrẽda & nefanda attribuit Leander, cuius audentem impudentiam satis cõfutat Lusernatum vita inculcata. De regione Pedemontana, plura extant apud Dominicum Nigrum.

Pedias, tribus Atticæ. Steph.

Pediani. Vide TRACHEA.

Pedianus Asconius vir doctus, vt testantur eius scripta: Floruit paulõ post Ciceronẽ, in quem & notulas scripsit. Plin. lib. 7. cap. 48.

Pedicali populi in Italia, Apulis & Salentinis cõtermini Plin. lib. 3. cap. 5. Pediculorum agrum & oppida vide apud eundem lib. 3. cap. 11.

Pedius. Qui pictor, mutus, Qu. Pedij consularis triumphalisque filius fuit. Plinius libro 35. capit. 4.

Pædo Albinouanus dictus poëta fuit, qui epigrammata & iocos scripsit. Floruit temporibus Augusti & Neronis, præcipuẽ amicus fuit Ouidio, qui Pedonium eum vocat libro 4. de Ponte, & postea Sydereum.

Pedyli, populi cauum alpi incolentes, vnâ cum Quaris (vel Cauaris, vt Pli. ait) Vocontis, Paconis, Iconis, & Allobrogum portione, integrum Delphinatum statuentes. Strab. lib. 4.

Pedieis, vrbs Cariæ: Gẽtile similiter, vel Peditia. Pednilissus, vrbs Pisidia: Gẽtile, Pednilissus. Steph.

Pedum, oppidum in Latio, olim à Camillo Cō-
sule captum. Liu. lib. 2.

Pegæ vicus Megarensium: Incolæ, Pegæi. Est &
vrbis in Cyrenia Cypri, Steph.

Pegafa, vrbis Caria: aliqui non rectè Pedafa per
scribunt Ciues, Pegasei.

Pegafa Theffalia oppidum, quod postea De-
metrias dictum est. Propter quod naus lon-
ga Argonautarum Pegafæa nūcupatur, quòd
Iafon, qui eam ædificauit, fuit filius Ælonis
fratris Pelæ, regis Theffalia. Hinc Pegaficus
sinus, in Theffalia appellatus.

Pegafides, Musæ dictæ à fonte, qui *πηγάς* dici-
tur quem Pegafus ictu vngulæ fingitur ape-
ruisse.

Pegafides, Nymphæ, quæ & Naiades.

Pegafus, (sed videtur Pedafus legendum per d,
vt etiam Gentilia) vrbis supra Idam, quam
Achilles diripuit. Ciuis, Pedafus, & Patrony-
micum, Pedafides. Steph. Fuit item Pedafus,
vnus ex equis Achillis: quem euerfis Thebis
Eurioneis equis suis immortalibus comitem
addidit, vt placet eidem. Hom. lib. 16.

Pegafus, equus alatus, ex Medusæ sanguine pro-
creatus, ita dictus *πυγῆς*, id est, à fonte,
quòd iuxta *πηγάς*, id est, fontes Oceani natus
fit, vbi Gorgones habitabant. Hic cum in He-
licona euolasset, saxum vngula feriens ape-
ruit, qui ex eo Hippocrene, id est, fons equi-
nus est appellatus. Postea verò cum ex Pirene
Corinthio fonte biberet, à Bellerophonte, qui
id temporis expeditionem in Chimæram pa-
rabat, captus est. Cùmque is rerum terrestrium
tædio ductus, in cælum euolare conaretur,
indèque terram despiciens, timorèque percul-
sus è sublimi decidisset, Pegafus nihilominus
cursum seruans, in cælum dicitur euolasse,
ibique inter sidera constitutus, Arcticum cir-
culum spectare, pedibusque æstiuo orbi adni-
xus, extremo ore caput Delphini tangere, &
Aquatij manum dextram ceruici suæ adiun-
gere. Fuit & hoc nomine Iurisperitus: vnde &
Pegafianum Senatusconsultum. Pompon. de
Orig. iuris.

Pegafus, Triarchi filius, cuius naus Pegafæa mo-
numentum accepit. Est & viri nomen apud
Maronem lib. 11.

Pelagia, mulier Antiochena, voluptatibus & il-
lecebris primùm deditissima, vt quæ nulli rei
attentius vacaret, quàm corpori commendo.
Tandem tamen meliore ducta spiritu, asper-
nari cepit quod ante amabat maximè.

Pelagiæ, septem insulæ, Sachalite sinu India.
Steph.

Pelagius, Hæresiarcha, sub annum salutis 415.

Pelagius, Pont. Max. quinquagesimus octauus,
anno Christi 551.

Pelagius 11. anno salutis 583.

Pelagius, Hispaniæ rex aduersus Saracenos ele-
ctus, anno salutis 710.

Pelagonia, regio Sicilia: Gentile, Pelagonæus:
Incolæ, Pelagones. Steph.

Pelagria, regio Græciæ, circa extremam partem
Macedoniæ, versus Achaïam, olim Theffalia
dicta, inter duo maria propter angulosos re-
cessus. Plin. lib. 4. cap. 4. A qua Pelagii populi,
quasi Pelargi, id est ciconiæ, quoniam erra-
bundi ritu ciconiarum per multas nationes
iuerunt: vel à Pelasgo Iouis filio. Plin. libro 4.
cap. 36. Vide PARRHASIA. Stephano, regio
est *Πηλαγία*, à Pelasgo quodam condita. Gen-
tile masculinum Pelasgus, non autem Pelas-
gius: licet in fœminino vsurpetur Pelasgia &
Pelasgiotis, masculinum quoque Pelasgio-
tes. Hinc Argos Pelasgicum & Pelasgiacum.
Stephan. Poëtæ tamen Pelasgos indifferenter
vsurpant pro quibusvis Græcis. Steph. Delam
insulam olim Pelasgiam dictam meminit.
Item Iliam Lesbi vrbem, & aliam in Creta
pensilem, quæ aliàs Larissa.

Pelasgis, regio est Achaïæ, vndique à mari re-
mota, quæ prius Drymodis dicebatur. In-
de Pelasgus, ga, gum. Dicta quoque est
Pelasgis Arcadia, vt annotat Hermolaus in
Plinij castigationibus, à Pelasgo rege, ma-
gno & sapiente viro scilicet, quia vitæ cul-
tioris eius author fuisset, & victum ex stirpi-
bus herbarum, arborumque frondibus tran-
stulisset ad grandem maximèque fagineam.
Steph.

Pelasgis, Ceres dicta est à Pelasgo Driopæ filio
Palæph.

Pelasgus, rex Sicyoniorum xxv. anno ferè antè
Romam conditam 430.

Pele, nomen duarum ciuitatum Theffaliæ: qua-
rum vna Eurypylo, altera Achilli parebat. A
Pele fit Peleia.

Pele, parua insula quædam: Gentile, Peleus. Ste-
phanus.

Peleces, vrbis in Libya: Gentile, Pelecites. Ste-
phanus.

Peleg, siue Phaleg, filius Hebri, pater Ragul. Ge-
nesis 10.

Pelagonius heros. Vide PELAGONIA.

Pelenaria, Ciuitas in Troglodytico sinu ex Afri-
cæ latere non procul à Pindis. Plinius libro 6.
cap. 29.

Pelethronij, cognominati sunt Lapithæ, à Pele-
thronio oppido, Pelio monti subiecto. Hi pri-
mi omnium frænorum vsum inuenisse dicun-
tur, & domandorum equorum artem. Seruius
in illud Virgil. 3. Georg.

Frana Pelethroni Lapytha, gyròsqw dedere.
Est item oppidum Theffaliæ. Stephan. mons
Theffaliæ: Incolæ, Pelethronius.

Pelethronius, nomen eius, qui primus (vt scribit
Plin.) frænos & strata equorum inuenit.

Pellethronium, oppidum Theffaliæ, vbi primum
domandorum equorum repertus est vsus,
Seranus.

Peleus

Peleus Acaci, & Æginæ filius, qui ex Thetide
genuit Achillem, qui Pelides dicitur.

Pelias, Iadis, & Achillis hasta, quam nemo præ-
ter Achillem vibrare ob magnitudinem po-
terat. Hanc à Pallade decorticatam & poli-
tam, à Vulcano cuspidatam fuisse ferunt.

Pelias, liæ, filius Neptuni & Tyrus, Salmonei re-
gis filia, frater Ælonis, Theffaliæ rex: qui Ia-
sonem fratris sui filium, cuius indolem formi-
dabat, cum eum perditum vellet, ad Colchi-
cam expeditionem incitauit. Quod tamen
consilium tantum abest vt illi ex sententia
sucefferit, vt aureo vellere potitus Iafon,
magna cum gloria in patriam redierit: Pelias
autem tandem filiarum suarum manibus sit
interfectus, idque instinctu Medæ, quæ inte-
græ ætati se illum restitutum simulabat.
Ouid. 7. Met.

Peligni, populi in quarta regione Italiæ, Mar-
sis finitimi, quorum caput fuit Sulmo, Ouidij
poëtæ patria. Ibi pessima nascuntur vina. Inde
Pelignus, gna, gnum.

Pelignianus, Consul cum Pompeiano, anno vr-
bis 983.

Pelinna, vrbis Theffaliæ in Phthiotide, à Pelino
Oecliaei filio dicta.

Pelinus. Vide PELINNA.

Pelion, Theffaliæ mons, in sinum Pelasgicum in-
cumbens, verticem habens pineto, reliquam
partem quærneo nemore rectam.

Pelió, Stephano, vrbis Theffaliæ: Inde Peleus, Pe-
lieus, Pelites, Peliottes. Ex fœminina, Peliotis
Pelia. A monte verò eiusdem nominis, genti-
le fœmininum sit Pelias: vsurpatur etiam Pe-
lioticus, possessiuum.

Pelion, ciuitas. Illyriæ: Gentile, Pelenus. Steph.

Pelios quidam, quæ Acastus Pelia Iafonis parui
filius falsò apud se de stupri appellatione ab
vxo accusatum, in Pelió monte omnib. ar-
mis spoliatum, feris deuorandum reliquit. Vi-
de ACASTVS.

Pella, vrbis Macedoniæ, in littore Ægei maris, il-
lustrata maximè natalibus. Philippi Macedo-
num regis & Alexandri. Vnde vterque Peleus
à poëtis cognominatur.

Pella, vrbis Theffaliæ, Achaïæ Cœlesyriæ quæ &
Butis vocabatur. Macedonica verò Bunomus
antea dicebatur, & Bunoma, deinde Pella à
conditore. Ciuis Pellaus: Gentile Pellenus.

Pella, mons Æthiopiæ.

Pella, ciuitas Syriæ, quæ aliàs Apamea, à Pella
Macedoniæ sic dicta, Steph. Hæc & Berenice
postea dicta est. Eò omnes Christiani, cū à Ro-
manis obsideretur Hierusalem sese receperūt.

Pellacontas, fluuius in Media ad oram Arabiæ
quod Buram oppidū præterfluit. Plin. li. 6. c. 26.

Pellaon, Adriatici seu Veneri sinus oppidū. Plin.
lib. 3. cap. 10.

Pellæa, gula apud Martialem pro deliciis Mace-
donicis. libro 13.

Princeps Niliaci raperis Coranice macelli:

Pellæa prior est gloria, nulla gula.

Pelleneus, mons in Chio, & possessiuum
Pellæneus similiter. Steph.

Pellæus, pagus est intimi sinus Persici, cui hoc
nomen à sua patria dedisse Alexandrum ma-
gnum Plin. lib. 6. cap. 27. commemorat.

Pellene, oppidum Achaïæ, Strab. li. 8. quod à ma-
ri 1 x. stadia distat à quo Pellenæi populi. Et
Pellenæa vestis: versa in prouerb. de prisco
cultu. Item lanæ Pellenicæ. Vide Eracl.

Pellene, vicus, Strab. à quo Pellenicæ, vbi Chlæ-
næ vestes ad agonas victoribus præmia pro-
ponebantur.

Pellina. Vide PELLENE.

Pelodes, sinus Susiæ insulæ. Vide TAXIANA.

Pelonia, Dea à pellendis hostibus sic dicta.

Pelope, vicus Lydiæ iuxta Phrygiam, Gentile,
Pelopeus. Steph.

Pelopæa, Thyetæ filia, quæ à patre grauida fa-
cta insigni forma infantulum peperit, quem
recenter natum, ne turpitudine sua palam fie-
ret, feris deuorandum in syluis reliquit. Eue-
nit tamen diis ita volentibus, vt pastor qui-
dam illac iter faciens, in puerum incideret,
qui misericordia motus, domum suam illum
detulit, lacteq; caprino educauit. vnde & Ac-
gisthus appellatus est.

Pelopia, vrbis in Epheso, quæ Lyco flumine allui-
tur. Plin. lib. 5. cap. 29.

Pelopidas, Lacedæmonius vir clarissimus, cuius
vitam lege apud Plutarchum.

Peloponneia, mulier quædam quæ quinquies
quaternos enixa est, à Paulo Iureconsulto cõ-
memoratur in l. 3. ff. Si pars hæredit. per.

Peloponnesus, nobilissima totius Europæ pen-
insula, Isthmo angustissimo Græciæ annexa,
inter duo maria, Aegeum & Ionium, platani
folio similis, angulosis recessibus duos effi-
ciens sinus, ab ortu Saronicum, Crisæum, siue
Corinthiacum ab occasu, sex millium angu-
stis diremptos: olim Apia & Pelasgia appel-
lata. Postremò Peloponnesus dicta à Pelope
Tantali filio, qui cum Oenomaum Eleorum
regem curuli certamine superasset, Hippoda-
miam filiam eius vxorem duxit, regnumque
dotale accepit: totamque illam peninsulam
Peloponnesum appellauit. vt latius docebi-
mus in dictione sequenti.

Pelops, opis, Tantali Phrygiæ regis & Taygetes
filius, cuius pater cum deos in terris peregrin-
antes hospitio exceperet, vt certo aliquo
argumento diuinitatem eorum experiretur,
filium suum illis epulandum apposuit: à cu-
ius esu cum dii cæteri abstinuissent, sola Ce-
res humerum eius dextrum assumpsit. Quem
cum Iupiter deinde ad vitâ reuocasset, ebur-
neum humerum ei restituit. Ad quem qui-
dem humerum, post eiusdem Pelopis mor-
tem, varia morborum sanabantur genera, &

multiplicia edebantur miracula. Plin. libr. 28. cap. 3. Hic cum postea adoleuisset, in Elidem se contulit, cui Id temporis Oenomaus imperabat. Is cum filiam vnicam haberet, nomine Hippodamiam, eamque formosissimam, & regni totius hæredem, iisque nominib. multis procis ambitam, nulli tamen eam voluit collocare, quod à genero suo se interfectum iri intelligeret. Hanc itaque ratione excogitavit, ut procis curule certamen proponeret (habebat enim equos velocissimos ex ventorum flatu procreatos) eamque certaminis legem, ut victor filiae nuptiis potiretur, victus morrem subiret. Cumque iam multos certamine victos neci tradidisset, tandem Pelops amore Hippodamiae incensus, cum equis suis parum fideret, Myrrylum Oenomai aurigam pecunia corrupit, ut axes fragiles currui subiungeret. Quo facto Oenomaus aurigæ perfidia fracto curru collapsus, membrisque omnibus ex ruina collisis, cum se morti vicinum esse animaduerneret, Pelopem orauit, ut vicem suam vlcisceretur. Cui ille morem gerens, Myrrylum perfidiae præmium importunius exigentem in mare præcipitavit, quod deinde de nomine eius Myrtoum est appellatum. Pelops autem vxore & regno potitus, vniuersam Cherronesum a nomine suo Peloponnesum appellauit. Strab. lib. 8.

Pelops mentio fit lib. 6. Metamorph. & arbitratur nonnulli hunc insigni atque atroci aliqua iniuria afflictum & laceratum fuisse à Patre Tâtalò, eamque esse causam cur Ouidius fingat illum patris manibus dissectum & appositum fuisse diis epulandum. Multis verò ingentibus beneficiis Deum leuasse iniuriam innocenti factam, videlicet magnitudine opum, celebritate nominis ac potentia. Ebur enim diuitias, & humerus vires seu potetiam significat. Hinc apud Homerum omnia magni pretij finguntur vel eburnea vel aurea. Et fuisse Pelopem opibus affluentem indicat prouerbium, *Pelops talenta*, quod de immensis opibus dici solet, adhæc, eundem magni nominis & præpotentem fuisse testatur Peloponnesus ab eo subacta & cognominata, vbi ipse auri fodinas reperit, quibus ita diratus. De Pelope plura apud N. Comitem, mythologiae libro 7. cap. 17.

Peloria. Vide AZOTVS.

Peloris, idera quod Pelorus.

Pelorus, vnum ex tribus Siciliae promontoriis, quod in Italiam vergens, Scyllae aduersum est: ita dictum à Peloro Annibalis gubernatore, quem is, in Syriam fugam parans (ut Pomponio placet) ibi interemit, se ab eo proditum ratus, eò quod procul intuenti continua videbantur esse littora, pelagusque minimè peruium. Valerius lib. 9. cap. de Temeritate, Pelorum hunc ab Annibale interfectum arbitratur

eo tempore, quo is à Petilia soluens, in Africam reditum parabat, à suis reuocatus, ut patriæ periclitanti opem ferret, aduersus Scipionem. Quæ sententia videtur multò verisimilior. Non enim video quid ex Africa Syriam petenti in Siculo freto fuerit negotij: nisi quis hoc prætexat, ut tempestatis eò fuisse appulsum: quam legimus etiam antè Pelorum dictum.

Pelorus, Siciliae promontorium, hodie *Cabo de la torre del faro* vocatur, Castaldo teste.

Peltae, vrbs Phrygiae maioris. Gentile, Pelteneus. Stephanus.

Peltini, Lycaoniae populi. Plin.

Pelua, Pannoniae oppidum. Anton.

Pelus, insula iuxta Cium: Gentile Pelusius. Stephanus. Mons item Tusciae, apud Catonem.

Pelusiota, populi Pelusium habitantes.

Pelusium, sive oppidum in extrema Aegypti ora, quæ Casiotidi contermina est: à quo & extremum Nili ostium, quo Aegyptus ab Asia terminatur, Pelusium, seu Pelusiacum appellatum est. Hanc urbem condidit Peleus, Achillis pater, monitu deorum, post fraternalis caedis lustrationem. Clauis Aegypti cognominat Suidas. hodie *Damiata*, Castaldo & Zieglero. Alii *Tenesse* dicitur. Hinc fit Pelusius, sive, sive, & Pelusiacus, ca. cuius ambitus fuit xx. stad. Virg. I. Georg.

Nec Pelusiaca curiam aspernabere gentis. Martial.

Accipe Niliacum Pelusia munera gentem.

Pemima, oppidum in Arabia. Plin. lib. 6. cap. 29.

Pempre, vrbs Aegypti: inde praefectura Pemptitis. Steph.

Penates, Seruio, omnes dii qui domi coluntur. Virg. Sic dicti sunt, inquit Cic. de Nat. deo. 2. quod penes nos nati sint, vel quod non longè absunt ab hac vita, siue quod penitus insidēt.

Penates quid sint perspicue exponit N. Comes, mythologiae lib. 4. cap. 2.

Peneleus, vnus è quinque Bœotorum ducibus. Hom. Iliad. 2. Vide PENELEVS.

Penelope, Icarij filia, Vlyssis vxor, inexpugnabilis castitatis mulier, ac pudicitiae exemplar, quæ absente totos viginti annos marito, nullis aut parentum precibus, aut procorum pollicitationibus adduci potuit, ut fide, quæ viro discedenti dederat, secundis nuptiis violaret. Cum autem proci acris instarent, atque adeo vim illaturi viderentur, tantum moræ ab illis sibi pepigit, quantum telæ, quam tum in manibus habebat, absoluendæ sufficeret. Quod cum impetrasset, mulier astuta, quicquid interdum texerat nocturetexebat: eoque commento eorum cupiditatem in reditum mariti distulit: qui ab illa sub mendici habitu hospitio susceptus, procos ad vnū omnes interemit. Homer. in Odyss. Dictam autem volunt Penelopen ab auibus, quæ Penelopes dicuntur, siue Meleagrides, cum antè Arneam dice

diceretur, quasi abiecta & repudiata. Ferunt enim cum ab Icario, Peribœaque parentibus esset exposita, ab hoc auiv genere fuisse educatam. Huius fabulam, diuersimodè ab Homero aliisque traditam late explicat N. Comes, mythologiae lib. 8. cap. 24.

Penefta, populi Thessaliae. Steph.

Peneftia regio est Illyrici. Liu. lib. 3. 5. Decadis. Tertio inquit die ad Vcana Peneftianæ terræ, ea maxima vrbs est.

Peneus, fluuius Thessaliae, inter Ossa & Olympum decurrens, collibus dextra, læuâque mollior curuis hodie *Salampria*, Sophiano. In eo cursu sunt Tempe, ad quinque millium passuum longitudinem, & ferè sefquiugeris latitudinem extensa. Ouid. 1. Metamorph. Strab. lib. 7. 8. & 9. Plin. lib. 4. capit. 8. Hinc Peneus, nea, neum: & Peneus, a, um, per quatuor syllabas: vnde Daphne ab Ouidio Peneia dicitur, quod in Penei fluminis ripa in laurum fuerit commutata.

Peneius, Elidis Peloponnesi regionis fluuius. Pro. *Igliaco* à M. Nigro dicitur. Est item Siciliae fluuius, ut tradit Theocriti Scholiastes.

Peneia, paupertatis Dea, de qua Plato refert fabulam in symposio, quæ nouam rationem affert cur Veneri semper hæreat Cupido.

Penna. Vide PINNA.

Penne, locus est Antonino inter Augustam Praetoriam & Augustam Rauracorum. Simlerus *Neurvenstadt* vocat ad Lemani lacum, vulgò hodie, *La Villeneuve*.

Penno crucium, Angliae oppidum, Anton. hodie *Penriche* Camdeno.

Pentagramma, Indiae intra Gangem vrbs, Ptol. Pentapolis, Syriae regio ad Orientem Indiae, à quinque ciuitatibus, Sodoima, Gomorrha, Adama, Seboim, Segor (quibus olim fuerat inclyta) appellata, igne & sulphure euerfa. Gen. 13. & 19. Hanc regionem, ut Solinus scribit, de caelo tactam testatur humus nigra, & cinere soluta. Nascuntur ibi poma quæ comedi non possunt, licet matura videantur, quod leniter manibus pressa fumum exhalent, & in puluerem fatiscant.

Pentapolis, regio in Lybia, à quinque ciuitatibus dicta, quæ & Cyrenaica vocatur. Plin. lib. 5. cap. 5. Cyrenaica, inquit, eadem Pentapolitana regio, illustratur Ammonis oraculo, vrbs maximè quinque Berenice, Arsinoe, Ptolemaide, Apollonia, ipsa Cyrene.

Pentateuchus, sic vocantur à Graecis quinque libri Moysi, Genesis, Exodus, Leuiticus, Numeri & Deuteronomium.

Pentadactilos, mons in Troglodytico sinu. Plin. lib. 6. cap. 29.

Penthesilea, Amazonum regina, quæ, teste Iustino lib. 2. Otteræ, siue (ut alij) Orithyæ successit in regno: eiusque Troiano bello inter fortissimos viros, cum auxiliū aduersus Graecos

ferret, magna virtutis documenta extitere. Hæc, ut ait Seruius, dicta est furens, quia sororem suam in venatione confixit, simulans se ceruam ferire. Cum Troianis opem ferret, ab Achille occisa est. Prima, inquit Plinius, securim inuenit.

Pentele, vicus in Antiochide tribu: possessuum Pentelicus.

Pentheus, Ouid. in Metam. filius Echionis, ex Aegæe coniuge, filia Cadmi: qui cum Liberi patris sacra aspernaretur, ira numinis matre & sorore id furorē versis, laceratus est. Inde Penteus, thea, theum. N. Comes, lib. 5. mythologiae, ca. 13. hanc fabulam explicat, & Penteum laudatum regē fuisse verisimile est qui quod ebrietatē tollere conaretur, à furiosis subditis male exceptus & cõuitis tum publicis, tum priuatis disceptus sit. Non pauci etiam inter Ethnicos fuere, qui horū superstitiones Deū redarguerent, opprobriis variis sunt affecti.

Pentile, vrbs Lesbi, à Penthilo quodam Steph.

Penthylus, filius Demonoi, qui è Papho naues duodecim in auxiliū Xerxis eduxit, quas oborta tēpestate amisit. Ipse verò captus, multa de exercitu Xerxis Graecos edocuit. Hero. li. 7

Pentri, Italiae populi in Samnitibus. Liu. 9.

Peparethos, insula vna Cycladum, cum vrbe eiusdem nominis. Cuius, Peparethius scem. Peparethis. Steph.

Peperina, Indiae intra Gangem insula. Ptolem. *Qualpeneu*, Castaldo.

Pephton, vrbs Laconiae. Apollodorus insulam esse scribit. Vsurpatur etiam in foeminino & neutro genere. Hinc Pephnius, Pephnites, Pephnaeus. Steph.

Pepinus, Francorum rex, Caroli magni pater, Longobardos Romanorum agros assiduis bellis vexantes, prælios aggressus vicit, & oppressit, quippe qui ob amplissima beneficia in Romanos pontifices, & in ecclesiam collata, Augustum Christianissimi regis titulum sibi, & successoribus suis meruit in hodiernam usque diem. Munster. lib. 2. Cosm.

Pepuza, Phrygiae vrbs, apud Callistum, vnde Pepeziani haeretici.

Pepromene, Faum siue Parca sic dicta, quod omnia terminet, & nihil eorum quæ sunt in tactum relinquat. Lil. Syntag. 6.

Pepylichnus, Ptolemæo fluuius est quo Macedonia ab Australi parte terminari scribit.

Pera, vrbs Pisidia. Gentile, Peraeus. Steph.

Peraea, Plin. li. 5. cap. 14. Iudæa pars vltior, Arabiae Aegypto proxima, asperis dispersa montibus, & à cæteris Iudæis Iordanae amne discreta. Vide Nisibus. Est & Syriae oppidulum, Gentile Peraeus. Steph. item regio continentis aduersus Rhodum insulam. Polyb. Mirylenæorum etiam colonia. Liu. 37.

Perantia, vrbs Aetoliae. Steph.

Peræbus. Vide PERRHÆBE.

Perasia. Vide CASTABALA.
 Perce, antiquum nomen Thraciæ. Steph.
 Perfes, Hispaniæ fluius, ab incolis sic dictus, aliàs Bætis. Steph.
 Percope, ciuitas iuxta Pontum, quæ Troianis auxilium misit. Hom.
 Percote, res, quæ & Percope olim dicta fuit, vrbs Troiadis. Steph.
 Percosius, Troianorum amicus, omnium longè doctissimus scientia diuinandi futura. Cuius filij Adraustus & Amphius, quos neque admiranda patris doctrina, neque paterna sollicitudo à morte subtrahere potuit, cum eos retinere conaretur, ne ad Troianum bellum, vbi morituri erant, proficiscerentur. Illi enim (nam sic misera fati necessitas trahebat) nec parere imperio, nec credere consilio senis toties monentis voluerunt.
 Perdicas Macedo, inter comites Alexandri magni, qui etiam in regni partem successit, tanta vir audacia simul & fortitudine, vt læna præsentente, carula è cubili per vim auferret. Ælia. de varia historia.
 Perdicas IIII. Macedonum rex. Olymp. 11.
 Perdicia, regio & portus Lyciæ. Steph.
 Perdix, venator fuit infando matris Polycastes amore correptus, quam & cõtaminauit: vnde Perdiciis libido abiit in prouerbium, pro efferrata, turpi ac infami. Author Cæl.
 Perdix, dicis, Dædali nepos, quem cum ferræ vsum primus reperisset, à patruo inuidia percito, ab excelsa quadam turri ferunt præcipitatum, deorumque misericordia in auem sui nominis transformatum: quæ etiam nunc ruinæ illius memor, virat sublimia, humi nidum construens. Ouid. 8. Metam. Hęc possent esse historica: metamorphosis verò conficta est ex similitudine nominis, & ad perdiciis naturam accommodata.
 Percia Thessaliæ regio. Steph.
 Peregrinus, Consul cum Æmiliano, an. vrb. 996.
 Perennius præfectus prætorio, sub Cõmodo imperatore, eiusq; satellites crudelissimus. Lamp.
 Perfector Iupiter & Perfectorix Iuno dicti sunt, quòd hi primi duces perfectoresque rerum omnium crederentur.
 Perga, oppidum in Pamphylia à quo Diana Pergæa dicta est, propter templum illi dicatum. Pomp. lib. 1. Apud Stephanum Diana Pergæa nominatur.
 Pergama, morum, arcus Troianæ, quæ quoniam altissimæ erant, omnia alta ædificia pergama sunt appellata, Seruio. Ponitur item pro ipsa Troianorum vrbe, quæ proprie Ilium fuit appellata. In eadem etiam significatione legitur Pergamos, siue Pergamus. Hinc Pergameus, mea, meum, hoc est Troianus.
 Pergæa, Diana à Perga oppido Pamphiliæ, vbi templum habebat operosissimum, & in eo fiebant celeberrima quorannis festa.

Pergamensis, Æsculapius cognominatus est & Pergameus à Pergamo celebri vrbe Asiæ, vbi summo cultu venerabatur. Inde Marcialis, Pergameno posuit dona sacrata Deo.
 Pergamum, siue Pergamus, ciuitas Asiæ insignis, diu sub Attalicis regibus fortunata, & postea Romanorum prouincia facta. Apud quam chartæ vsus inuentus est, quæ nunc quoque vulgò Pergamena dicitur ab Artalo, vt Ælianus: vel ab Eumene, vt Plinius ait. Ex Pergamo Galenus medicus celebris & Apollodorus fuit. hodie Pergamo.
 Pergamum, Idæ promontorium, vt Pergamus, ciuitas minoris Asiæ, thesauros seruabat Lyfimachi Agathoclis filij, qui vnus fuit ex successoribus Alexandri. Strabo lib. 13.
 Pergantium, vrbs Ligurum: Gentile, Pergantius Stephan.
 Pergale, vicus in Erechtheide tribu: Incola, Pergaleus. Stephanus. De Pergasia Diana. Vide PERGA.
 Perge. Vide PERGA.
 Pergus, Sicilia lacus, in finibus Ennæ cinitatis, vbi à Plutone Proserpinam raptam fuisse fabulantur. Hic circum septus nemoribus à Claudiano describitur. Pergusa Ouid. 5. lib. Metam. Hunc locum, quia ad Eunnensiu nemus in medio insulæ est, Umbilicum Siciliae nominari Cicero in Verrem testatur. hodie, Lago de Goridam.
 Perialla, antistes fuit mulierum apud Delphos vaticinantium ætate Cleomenis.
 Periada, vrbs in Eubœa insula. Strabo, lib. 10.
 Periander, Corinthiorum rex, vnus à septem sapientibus, Cypselo patri in regno successit, regnavit annos quadraginta. Rogatus cur in tyrannide perseveraret, quòd esset sapiens: respondit, Et sponte, & inuitu cedere, periculosum. Crudeliter igitur & magna suspitione agebat stipatus semper militibus, otiosos in foro & oscitantes vsque formidans. Quapropter cõtinuò erat in bellis naualibus præsertim. Dicitur & Isthmum voluisse profodere, & vxorè adeò dilexisse, vt etiã cum mortua concubuerit. Scripsit *ὑποθήκας*, i. humanæ vitæ præcepta. Huius illud est, Irã compece. Diogenes. Suid.
 Peribœa, Eurymedontis Gigantis filia, ex qua Neptunus Nausithoum suscepit, Alcioni patrem. Hom. 7. Odys.
 Pericionius, Bacchus cognominatus, cuius cum alij meminere, tũ ei imprimis Orpheus hymnu concinuit, adolens aromata. Lil. Syntag. 8.
 Pericles, vir clarissimus Atheniensis, qui republicã 40. annis gubernauit. Pollebat, n. authoritate & eloquẽtia. Olympiũ poetæ comici vocat, quòd tonare in cõcionibus ac fulmẽ ciere videretur. Habuit in administratione reipublice aduersariũ Thucydidẽ Milesiũ, virum nobilem ac potentem. Suggestum ascensurus, diis vota faciebat, ne verbum se imprudente aut inuito

inuito efflueret, quod ad rempublicam minus pertineret. Quũ Sophoclem haberet in magistratu collegam, ac simul aliquando nauigasset, collaudassetque Sophocles formam pueri prætereantis inter graues sermones, Non solũ, inquit, ò Sophocles, magistratum decet manus, sed etiam oculos habere continententes. Thucydide quondam vociferante, quòd nimis multa ex publico pro ædificiis erogasset, ipse ad populum dixit: Si ita eis videtur, de suo erogaturum, modò eius nomen inscribi in operibus paterentur. Responderunt, sumptus omnino fieri debere. Quidam dicunt ab eo institutum, vt declamationes fierent exercitationis causa vtque extemporalis oratio haberetur. Plutarch.
 Periclymenus, Nelei filius, frater Nestoris & Chromij, Homero II. Odys. Cui à Neptuno ano concessum erat, vt in quas ei visum esset formas se posset transformare. Quum igitur Hercules bellum contra Neleum gereret, ipse in muscam versus, ab Hercule consilio Palladis, quæ illum prodebat, claua interfectus est quum ille aculeum Herculi, ceu solent muscæ grauiore, immisisset. Ouid. libro 12. Metamorph. fabulatur Periclymenum in Aquilam versum, ab Hercule, quem plurimum vnguibus vnus infestabat, sagitta in sublimi confossum.
 Perierbidi, Sarmatiæ Asiaticæ gens. Ptolem.
 Perillus, Athenienses faber ingeniosissimus, qui Phalaridi Agrigentinarum tyranno taurum ex ære fabricauit: cui ianuam in latere posuit, vt quum inclusus reus subiectis ignibus torqueretur, mugitum, non hominis vocem, videretur emittere: pro quo inuento, cum vnus à crudelissimo tyranno Phalaride, qui nouis hominum tormentis delectabatur, postulasset, in eo ipse vt eam pœnam primus experiretur, includi à tyrãno iussus, ac suppofitis ignibus exustus est. Plinius. libro 34. capite octauo.
 Perimule, nympha in insulam versa, Ouid. Metam. lib. 8. cuius figmenti explicationem vide in voce ECHINADES.
 Perimula, Indiæ promontorium, vbi est celeberrimum emporium. Plinius libro sexto capite 20.
 Perimula, Auræ Chersonesi vrbs. Ptolem. *Patanæ*, Castaldo & iuxta hanc Perimulussinus.
 Perine. Vide PAPPARON.
 Perincari, Candionorum vrbs intra Gangem Indicum. Ptolem. *Pelagonga*, Castaldo.
 Perinthus, clara vrbs in Propontide, olim Thraciæ metropolis, quæ hodie dicitur Heraclea, ab Heracleo Constantinopolitano cognominata: in qua Vespasiani, Domitiani, Antonini que Palatia fuerunt ingentia, & amphitheatrum ex vno marmore magnum & miran-

dum: quod inter septem orbis miracula numeratur. hodie, *Heraclea*.
 Perinthij, Perinthe, ciuitatis incolæ circa Hellefontem, authore Herod. circa initium libr. 5. Inde Perinthus, thia, thium.
 Perion, fluius iuxta Indicum sinum, vbi Chædramotix habitant. Steph.
 Peripatetici, Philosophi Athenis, quorum originem ita assignat Cicero Academicarum questionum libro primo, Platonis autem auctoritate, qui varius & multiplex & copiosus fuit, vna & contentiẽs duobus vocabulis Philosophiæ forma instituta est, Academicorum & Peripateticorum, qui rebus congruentes, nom nibus differebant. Nam quum Speusippum sororis filium Plato Philosophiæ quasi hæredem reliquisset: duos autem præstantissimos studio atque doctrina, Xenocratem Chalcedonium, & Aristotelem Stagiritẽ: qui erant cum Aristotele, Peripatetici dicti sunt, qui disputabant inambulantes in Lyceo: illi autem qui Platonis instituto in Academia, quod est alterum gymnasium, cœtus erant & sermones habere soliti, è loci vocabulo nomen habuerunt. Sed vtrique Platonis vbertate completi, certam quandam disciplinæ formulam composuerunt, & eam quidem plenam ac refertam.
 Periphanes, nomen Comici Græci.
 Periphantas, Thessalus quidam, pater Lapithæ: à quo Lapithæ nomen acceperunt. Stephanus.
 Periphantas, Virg. nomen cuiusdam ex comitatu Pyrrhi, quẽ vnã cum illo Priami regiam oppugnantem inducit. 2. Æneid.
 Periphoretus, Artemonis cuiusdam cognomen fuit, deliciis adeò effœminati, vt nunquam nisi lectica pensili circumularus, domus suæ limen transiret, dictus *ἄνθρωπος ἐπιπέδου* quasi circumlatilis.
 Periphosius, Libyæ interioris portus. Ptolem.
 Peripolium, oppidum Locrorum Epizephyriorum in Italia. Thucyd. lib. 3. hodie *Amygdalia* vocari scribit Barrius.
 Peritheusa, ignobile oppidum circa Ephesum. Plin. lib. 5. cap. 31.
 Peristherides, ciuitas iuxta Smyrnã. Plin. lib. 5. cap. 31.
 Peristhenes, vrbs in Ponto condita. Olymp. 34.
 Peripolitas, vates fuit ex Thessalia, qui Opheltē regem suosque in Bœotiam populos duccens, familiam multis deinde temporibus nobilissimam ex se reliquit.
 Perisadyes, Illyrici populi, circa Damastiũ. Strabo.
 Peristere, vrbs Phœnicum: Gentile, Peristerites. Stephanus.
 Peristerides, insula ante Smyrnã. Plin.
 Perithædæ, vicus in tribu Oenide: Incola, Perithædes. Steph.
 Perithous,

Perithous, viri proprium. Vide **PIRITHOVS**.
 Permessus, fluvius Bœotia ex Helicone proueniens per Bœotia in Copaidem lacu fluens. Phœbo & Musis sacer, Strab. 9. Declinatur etiam hic Permessus, fides vel fidos.
 Perne, vrbs Thraciæ, è regione Thasi: Gentile, Perneus. Steph.
 Pero, rûs, Nelei filia ex Cloride filia Amphionis, soror Nestoris & Periclymeni, eximia pulchritudine: quam cû multi certatim proci vxorem sibi deposcerent, Neleus, qui id temporis irreconciliabili odio ab Hercule diffidebat, negauit se cuiquam illam desponsurum, nisi prius boues Herculis abactos ad se adduxisset. Quod cû Bias Amythaonis & Aglaia filius, à fratre Melampode adiutus præstitisset, vxorem eam accepit, Homer. II. Odys.
 Peroe, fons in Bœotia. Pausan.
 Peronticum, Thraciæ vrbs. Ptole. *Verdiso*, Mercatori.
 Perotus, Plinio lib. 5. cap. 8. populi Æthiopum in sine Mauritania: qui, vt idem testatur libro sexto, capite tricesimo, quadrupedum ferarum modo vagi sunt, earum visceribus vescuntur.
 Perozes, Persarum rex, anno Christi 457.
 Perpenna, vir Romanus, bello Sertoriano à Pompeio in Hispania victus. Hic cû partes Marianas sectaretur, Quintû Sertorium quo cum prius magna amicitia demicauerat, inter epulas nihil sibi timentem interfecit, vt solus imperio potiretur in Hispania. Plutarc. in Sertorio.
 Perperena, vicus in Asia, non procul ab eo loco in quo Deas à Paride iudicatas esse dicunt. Strab. lib. 13.
 Perperuus, Consul cum Corneliano, anno vrbs 989.
 Perrhæbe, vrbs Theffaliæ. Steph.
 Perrhæbi, populi Theffaliæ, qui Lapitharû potentia fracti, fugerunt in Ætolia montana, Pindo môri proxima: quæ regio ab ipsi Perrhæbia dicta est. Ouid. 12. Metamor. In hac regione est Pindus mons, qui inde cognominatus est Perrhæbus.
 Perrhæsi, vrbs Tuscia, vna ex duodecim, quæ principales vocantur: Gentile, Perrhæsenus. Steph. forte Perusia.
 Perrhida, vicus in Antiochia tribu. Steph.
 Persa, vrbs iuxta Euphratem & Samosara Gétile, Persenus & Perseus.
 Persa, Oceani & Tethyos filia, ex qua Sol Aetâ fertur suscepisse. Hyginus in Fab. poet.
 Persaca, India intra Gangem vrbs. Ptolem.
 Persagadû vrbs à Cyro conditam habet Curtius lib. 5.
 Persæ, populi. Vide **PERSIA**.
 Persamenia, regio inter Persiam & Armeniam, ab vtraque nomen accipiens.

Persea, fons, circa Mycenæ in Peloponneso. Pausan.
 Persepolis, Persidis regia. Ptolemæus tamé hanc urbem Persepolim, non Persebolim vocat, & sic legendum opinor. Ptolem. li. 6. Vide Persepolis.
 Perseis, idis, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia, Heliod. in Theogonia.
 Persephone, Iouis & Cereris filia, Latinis Proserpina appellata, quam ab Orco in Sicilia raptam fuisse potest fabulantur. Ouid. 4. Fast. *At neque Persephone digna est pradone marito.*
 Perfes, rex Macedonum, qui ab Aemili victus, & in acie captus, ductus est in triumpho Romanam cum filiis: peritque in carcere animi mœrore confectus: vel (vt alij tradunt) vigiliis maceratus. Fuit & alter Perfes, solis & Persæ Nymphæ filius, pater Hecatus, rex Tauricæ regionis crudelissimus.
 Perfes, Hero. 7. filius Persei Danaes filij ex Andromeda Cephei filia, à quo Persas originé duxisse scribit. Hic Plin. lib. 7. cap. 5. primus sagittas reperit.
 Perfes Aferæus, Poeta, frater fuit Hesiodi.
 Persepolis, vrbs Persidis, à Perseo condita, vt apud Strabonem libro decimo quinto, quam postea Alexander ebrius demoliri iussit. Alia est in Argo, olim Persei vrbs dicta.
 Perseus, Iouis filius, ex Danae, Acrisij Argiuorû regis filia, quam Iupiter, commutatus in speciem aurei imbris, vitauit. Acrisius enim, cum ex oraculo didicisset futurum aliquando, vt à nepote occideretur, filiam munitissimæ turri inclusit. Iupiter itaq; Danaes amore captus, cû alius nō pateret aditus, assumpta specie aurei imbris, per tegulas turrim ingressus est, puellæque frustra iam arcta custodia seruata, stuprum intulit. Quo ex concubitu cû illa grauida effecta esset, indignatus Acrisius, filiam vnâ cum nepotulo arcæ includi iussit, atque in mare proici, futurum rarus, vt ventis vndisque obruerentur. Quæ res illi omninō cecidit præter opinionem: nã arca ad Daunia littus delata & à piscatore reperta est: in qua cû Danae cum filio inuenisset, vtrumque Pilumno regi obtulit: qui cû genus & patriâ eius didicisset, Danaen quidem vxorem duxit: Perseum verò Polydectæ Scriphi insulæ regi educandum tradidit, qui postea adultus, talaria & falcaturum, nomine Harpæ, à Mercurio, à Minerva autem ægidem accepit: quibus frater, expeditionem aduersus Gorgonas suscepit. Erant autem eæ sorores tres, Medusa, Sthenyo, & Euryale, Æthiopia extrema incolentes, angues pro capillis habentes, oculumque vnicum, quo vicissim videntes, quotquot eas aspiciant, in saxa vertebant. Id veritus Perseus, à Pallade ægidem accepit, ex ære fulgentissimo,

mo, in quo, veluti speculo, effigie earum impune intueri posset. Adortus itaque Medusam, cû & ipsa & angues sopiti essent, vnico ictu illam peremit: caputque eius abscissum in ægide collocauit: quo Atlantem Mauritaniam regem, hospitio ipsum excludentem in motem mutauit. Hoc etiam capite Serphisibus populis ostēso, eos omnes Perseus mutauit in lapides. Post hæc, Andromedam marino monstro expositam periculo liberauit, liberatamque vxorem duxit. Phineo, eiusque fautoribus, qui sponsam sibi præripere conabatur, partim occisis, partim in saxa mutatis. Postremò cum vxore in Seriphum insulam reuersus, Acrisium ibi offendit, quæ iactu disci imprudens interfecit. Hyginus tamen Fabularum Poet. ca. 63. author est. Danaen vnâ cû filio non in Italiam, sed in Seriphum insulam delatam fuisse, ibique Polydectæ regi nupsisse: vbi cû Acrisium auum suum iactu disci (vt iam diximus) imprudens interemisset, dolorisque impatientia extabesceret, Iouis patris sui miseratione in cælum est translatus.
 Perseus habitus est Iouis filius, propter rarâ felicitatē. Suscepit expeditionē aduersus Gorgonum gentē, cuius regina erat Medusa. Intulit inde bellū Mauritanie: decertauit armis cû Æthiopia, apud quos nuptias celebrauit cû Andromeda Cephei regis filia. Postea reuersus in Græciam occupauit regnum Argiuorum deuictō Præto suo patruo & Polydectæ, insulæ Serphi regulo, à quibus multis iniuriis erat affectus. Ad extremū constituit in Helicone ludū literariū: quo beneficio tantam consecutus est celebritatē, vt à Poetis & Mathematicis laudibus encomiisque in cælū vsque (vt aiunt) euectus & inter sidera collocatus est. Tantas autem cōfecit incredibili celeritate & versutia ingenij: ideoque fingitur talaribus & gladio Mercurij, galea Orci, & clypeo Palladis fuisse instructus. Nam talaria celeritatem gladius Mercurij calliditatē, galea Orci consilium testū, & Clypeus Palladis raram felicitatem significat. Per caput verò Medusæ, cuius aspectu omnes conuertebatur in saxa, significatur immensæ Gorgonū opes, quibus ille potitus omnes quos bello adortus est subegit: nã in insulis Occidentalibus vbi Gorgonum gens habitabat olim fuerunt maximæ opes totius orbis terrarū, teste Platone. Nonnulli referunt fabulâ Saxifici capitis ad admirandâ Medusæ pulchritudinē, cuius aspectu omnes sint in stuporem versi. Reliquas huius figmenti poetici partes expositas vide N. Comitē, mythologia li. 7. cap. 11. 12. 18.
 Perseus, vrbs Attica, & portus eiusdem nominis ab Atheniensibus conditus.
 Persia, sive Persis, idis, & Persida, da, Oriëntalis regio, à Perse, seu à Perseo rege sic dicta. Curtius de gestis Alexandri. Steph. à Perse Me-

deæ filio dictam scribit, cuius populi Persæ dicti sunt, luxu & deliciis corruptissimi. Hæc regio Ptolemæo lib. 5. à Septentrione Medis terminatur, ab Occasu Susiana, ab ortu solis duabus Carmaniis, à Meridie parte sinus Persici. Hinc Persicus, sica, sicum.
 Persarum imperium vti olim celebre, sic etiam, num hodie maximè clarum est, amplissimæque regiones comprehendit: nam omnem eū Asiæ tractum, qui est inter Tigridem fluium, Sinum Persicum, Mare Indicum (quod olim rubrum) Indum, & Iaxartem (hodie *Cheset*) fluuios, & Caspium mare, nostra ætate à Sôphis Persiæ regibus possidetur.
 Persica, mulier Paulo clarissima, Rom. 16.
 Persinus, Galatiæ ciuitas, à Gaio quondam Parsinunte dicta, vel à Rhyfcolle, vbi Marfyas sepultus est. Gentile, Persinuntius. Steph.
 Persius, doctissimus Romanorum. Cicero de Oratore: C. Lucillius homo doctus & perurbanus dicere solebat, ea quæ scriberet, neque se ab indoctissimis, neque à doctissimis legi velle, quòd alteri nihil intelligeret, alteri plus fortasse quàm ipse de se. qui etiâ scripsit, Persium non curo legere: hic enim fuit, vt noramus, omnium ferè nostrorum hominum doctissimus: Lælium Decimum volo, quem cognouimus virum bonum & non illiteratum, sed nihil ad Persium. Hastenus Cicero.
 Persius Flaccus, Volaterris Hetruriæ oppido natus, claruit iisdem ferè tēporibus, quibus Domitius Nero imperium vrbs Romæ suscepit. In grammatica præceptorem habuit Rhemmium Palæmonem Vincentinum, qui grauissimas inimicitias dicitur exercuisse cum Marco Varr. in Rhetorica Flauium Virginium: Anneum verò Cornuti, qui philosophiæ studio excelluit, magna diligentia, singularique obseruatione coluit, cûmque eo familiarissimè diu vixit. Satyras scripsit quæ extant.
 Persulenes, Ægypti rex, anno ante Româ conditam 160.
 Perra, oppidum in Galatia. Ptol.
 Perusia, Hetruriæ ciuitas, ab Achæis condita, in qua L. Antonius ab Augusto obsessus, cû extrema fame laboraret, coactus est deditiōnem facere. Hinc Perusinus, Perusina, Perusinum. vulgò *Perouse*.
 Pescennius, vir Ciceroni perbeneuolus, vt ipse ait scribens Terentiæ vxori lib. 14. Famil. 4. Pescennius est perbeneuolus nobis, quæ semper spero tui fore obseruantem.
 Pescendoræ, Æthiopia sub Ægypto gens. Ptol.
 Pesci, Hispaniæ Tarraconensis populi. Plin. Pesci, Ptolemæo.
 Pessinus, nuntis, Phrygiæ oppidum, ab Attalicis regibus splendide extructum, Matris deum templo & porticibus ex candido marmore egregiè nobilitatum. Hinc Cybeles simulachrum Romani in urbem adduxerunt: vnde
 & Pes

& Pessinuntia dicta est, Pli. lib. 5. ca. 32. Ibi Gordius nodus est ab Alexandro rescissus. Steph. est ciuitas Caucanidis, Arabyza prius dicta. Pessinuntia, dea Cybeles, Deum mater, ex Græcia Romam translata. Eius historiam vide apud Herodianum lib. 1. histor. Arnobium lib. 2. aduersus gentes. Philena hæc etiam Dea dicta est. Alex. lib. 6. cap. 4. Pessium, Iazygum Metanastarum vrbs. Ptol. Pefuri, Lusitanæ populi, accolæ Vaccæ. Plin. lib. 5. cap. 21. Petalia, Eubææ vrbs. Strabo. Petaliæ, Insulæ quatuor in Euripo Euboico. Plin. lib. 4. cap. 12. Petalus vnus ex his qui in aula Cephei regis Perseo vim inferre conati ceciderunt. Ouid. 5. Met. Petalus irridens, Stygiis cane cetera dixit. Petauonium, Superiorum vrbs in Hispania Tarraconensi. Ptol. & Anto. Vanenza, hodie. Peteo, qui & Mnestheus, rex Atheniensium, anno ante Romam conditam 410. Petelia, Lucanorum metropolis, occurrit apud Samnites, qua Roma in Græciam pedestri itinere iur. Strab. lib. 6. hodie, Policastro. Petenifus, Galatiæ oppidum. Ptol. Peteon, vrbs Bœotia: Gentile, Peteonius. Petefucus, Rex Aegypti, qui primus in Heracleopolite nomo ædificauit Labyrinthum. Plin. lib. 39. cap. 13. Petilia, Plinio, Ptolemæo, & Stephano, magnæ Græciæ vrbs, non procul à Lacinio promontorio: à Philoctete cõdita δὲ τῆς πέτρας. i. à volâdo, quod ex volatu auis sumpto augurio, ibi futuræ vrbi locus sit delectus. Virg. 3. Æneid. Parua Philoctetæ subnixæ Petilia muro. Inde πετῆλιῶδες, Steph. Petirgala, Indiæ vrbs intra Gangem. Ptol. Perorri, magna & populosa gens Libyæ. Steph. Petosiris, Ægyptius mathematicus insignis. Pli. lib. 7. cap. 49. & lib. 2. cap. 23. Perouio, Tacito colonia & oppidum in Carnis est, ad Drauū fluuiū. Petāvov, Lazio & Rhenano. Petra, Siciliæ oppidum, prope Hybla. Petræ Sireniū, vrbs Lucaniæ Pli. li. 3. c. 4. Surrentū quā promontorio Mineræ, Sireniū quondam sedes. Petra, Macedoniæ vrbs, item Agri Piceni oppidum, & locus Africæ Propriæ, item vrbs Mediæ, Sogdianæ, Galileæ superioris, & nomen variorum locorum, portuum, vt annotant veteres Geographi. Petra, Straboni lib. 16. Arabiæ oppidum, Nabatæorum metropolis. Vnde ea pars Arabiæ Petrea nuncupatur Steph. vrbs est tertiæ Palestina: Ciuis, Petreus. Petra deserti, arx & ciuitas principalis in regno Moab, in finibus Arabiæ sita. Isa. 16. Hebræi Selam dicunt. Ab hac, Arabia Petrea dicta est. Hegesippus lib. 1. cap. 14. Petrea, Nympha Oceani & Tetkyos filia Hesiodus in Theogonia.

Petreus, vir rei militaris peritissimus: Legarus sub C. Antonio Consule, Carilinā vicit & occidit: Legatus Cæsaris in Gallia multa præclara gessit: post à Cæsare, cum Pompeij partes sequutus esset, primū in Hispania, iterum deinde in Africa victus cum rege Iuba, se cum eodem mutuis vulneribus confecit. Cæsar. Sallust. Appianus. Petreus Atinas, Cimbrico bello primipilus sub Q. Catulo, exclusam ab hoc legionem suam, adhortatus Tribunum suum, dubitatem per hostium castra eripere, interfecit, legionemque eduxit: donatus propterea corona graminea ob seruatum exercitum. Petrinus, rex Cypri, sub annum salutis 1371. Petrogorij, sunt populi in Aquitania, proximi Pictauis ac Santonibus. Eorū ciuitas est episcopalis, nomen retinens, in prouincia Burdigalensi & Francorum regno sita. Gallicè *Petrigordins*. Horum meminit. Ptol. li. 2. cap. 7. Petronia, nomen vxoris Vitellij. Sueton. Petronia, nomen fluuij in Tyberim defluentis, dicti, quod per petras fluat, quæ magistratus auspiciato transeunt, cum in cæpo quid agere volunt: quod genus auspicij perenne vocant. Petronius, Aegypti præfectus, ab Augusto missus Cornelio Gallo successit, aduersus Aethiopes bellū gessit, quibus regina Candace imperabat, virili quidem animo mulier, sed altero capta oculo. Strab. lib. 17. Petronius Granius, centurio octauæ legionis, sub Cæsare bello Gallico militans, cum nauis eius, qua Quæstor designatus in Africam vehebatur, in Scipionis potestatem venisset, & cæteris interfectis, Quæstori Scipio incolumitatem polliceretur: respondit Cæsarianos aliis incolumitatem dare, non accipere consueuisse: quo dicto se gladio transfuerberauit. Plutar. in Cæsare. Petronius, Aelij beneficio ex humili loco ad equestrem ordinem peruenerat. Mox quum Aelius Placentiæ, ne in manus hostium veniret, gladio incubisset, Petronius quoque, qui morientem iuuerat, super eum cecidit. Valerius de amicitia. Petronius Consularis, moriturus inuidia Neronis, vt mensam eius exhæderet, trullā murrhinam ccc. sestertiis emptam fregit. Plin. lib. 37. cap. 2. Petronius, pater Vespasiani Cæsaris. Petronius Perpenna, Constantinianas thermas in pristinum splendorem restituit. Petronius Diodorus medicus scripsit Antilegomena: citatur à Plinio lib. 20. cap. 8. Petronius poeta, cuius aliqua de medicina versibus conscripta, ad nostram ætatem perueniunt. Volaterranus. Petrosaca, parua regio Arcadiæ: Gentile, Petrosacus. Steph. Petrossa, insula Ciliciæ: Gentile, Petrossus. Steph. Petrus

Petrus, nomen vnus Apostoli ex duodecim, à Christo sic cognominati. Ioan. 1. qui prius Simon dicebatur; Matth. 4. Marc. 3. D. Petrus, in Asia ecclesiis ritè constitutis, & in Antiochena ciuitate, ad maiora inde rerum initia, Romam (vt quidam existimant) anno Claudij Cæsaris secundo proficiscitur, prædicansque euangelium, primordia ibi nouæ fundat Ecclesiæ, cuius plures mox annos custos fuit: tandem iussu Neronis, eodem die, quo D. Paulus capite obruncatus fuit, pedibus in sublime elatis, cruci est affixus. Sic ambo, iactis iam validis ecclesiæ fundamentis, sunt martyrij coronam adepti. Euseb. lib. 2. cap. 15. Polyd. Virg. lib. 4. cap. 2. Petrus Belliperticus, natione Burgundus Bononiæ ius ciuile professus est, circiter annum 1030. Petrus Anchoranus, Bononiensis iureconsultus, ius ciuile professus est, circiter annum 1480. Petrus, episcopus Alexandrinus, anno salutis 302. Petrus, Lombardus, Parisiorum episcopus, summus Theologus, cuius extat opus Sententiarum Theologicarum, floruit sub Ludouico Crasso Francorum rege. Petrus Altissiodorensis, Græcorum imperator, ab Epirotarum duce ex insidiis captus est: sub annum salutis 1215. Petrus, Hispaniæ rex crudelissimus, cunctam Hispanorum nobilitatem, ac proximos, quosque de medio sustulit, sub annum salutis 1348. Petrus, Hungariæ rex, regno pulsus, ab imperatore Henrico restitutus est, sub annum salutis 1043. Petrus Aragonum rex, Sicilia potitus, anno salutis 1283. Petrus Angliæ rex, dimisso suis regno Romam venit, ubi in paupertate priuatus vixit. Petrus Gambacurta, Pisarum dominus, ab Apiano quodam, publico scriba, cum filiis interfectus, anno salutis 1392. Petrus Vrceolus, Venetorum dux, cū Gregorio Constantinopolitani imperatoris duce Saracenos bello victos, Italia expulit. Petubastis, rex Aegypti, anno ante Romam conditam 70. Peruscum, Palatij dicta est ea regio vrbs quam Romulus obuersionem posuit ea parte in qua plurimum erat agri Romani ad mare versus, & qua mollissimè adibat vrbs, quum Hetruscorum agrum à Romano Tyberis discluderet, & cæteræ vicinæ ciuitates colles, aliquos haberent oppositos. Festus. Peuce, parua insula in vno ostiorū Istriæ, quod ab illa Peuces appellatur. Plin. lib. 4. cap. 12. Peucestes, Alexandri magni seruator, tanta dignus gloria, vt ait Plin. lib. 34. cap. 8. Peucetia, insula. Vide CALABRIA.

Peucetij, populi sunt circa mare Ionium, vt ait Steph. Phabia, vrbs Cætolalatarum, à Fabio imperatore Romanorum condita: Gentile, Phabiates, Steph. Phabentia. Vide FAVENTIA. Phabiranum, Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs, vulgò *Bremen*. Phacee, filius Romeliæ, rex Israel. 4. Reg. 15. & 16. Hic vno die deleuit ex copiis Achab Iudæorum regis post Ioathan cxx. millia bellatorum, & ducenta vtriusque sexus milia captiua duxit. lat. aperiens. Phaceia, filius Manahem, 4. Reg. 15. lat. aperiens Dominus. Phacion, oppidum Thessaliæ, Thucydidi libr. 4. Gentile, Phacius, Steph. Phacussa, vicus inter Aegyptum & mare rubrū. Strabo libro 17. Hecataus in plurali Phacussa & Phocussa dicit. Sunt & Phacussa, insulæ, & Phacæ: Gentile, Phacussus, Steph. Phadaia, pater Zebda, matris Ioachim, 4. Reg. 23. filius Iechoniæ filij Ioachim. 1. Par. 3. lat. redemptio Domini. Phadassur, pater Gamaliel principis tribus Manasse. Num. 1. lat. redemptor fortis vel redimens petra, aut redemptio plasmationis. Phadon nomē viri, 1. Esd. 2. lat. redemptio eius, aut Syriacè, iugum vel iuga. s. boum. Phæa, proprium nomen suis Cremonia. Vide CREMYON. Phæaces, populi Phæaciæ, hoc est Coreyræ insulæ, otio olim luxurique dediti: vnde Phæacen pro homine bene curato, ventriq; ac gula addicto, vsurpat Horatius. Hinc Phæacius, cia, cium, & nonnunquam Phæacus, vna minus syllaba. Proper. lib. 3. *Nec mea Phæacas aquant pomaria syluas.* Phæax, filius Neptuni & Corcyræ filia: Alcopi, à qua insula etiā Corcyra vocata est, cum prius Drepane & Scheria diceretur. Est etiā Phæax gentile, & fœmininum Phæacis. Steph. Phædmus, cursor nobilis, de quo Stat. libro 6. *Et hic in Isthmiaca victor clamatus arena Phædmus, Alipedūq; fugam progressus equorū Antè Dimas.* Phædimus, Byzantius fuit Elegiographus poeta. Phædon, Atheniensis, in conuiuio à triginta Atheniensium tyrānis necatus. Huius filie virgines erant, quæ, vt virginitatem seruarent morte, inuicem se complexæ in puteum præcipitauerunt. Fuit & alius hoc nomine philosophus Elidensis. Gellius libr. 2. capite 18. Noct. Attic. & Laertius de vit. philosophor. Socratis auditor, ingenio liberali: qui (vt quidam scripserunt) seruiuit leoni, perinde quasi meritorius puer, quæstuariumque mancipium. Eū Cebeus Socraticus emisse dicitur, habuisseque

ſeque in philoſophorum diſciplinis : atque iſ poſtea philoſophus illuſtris fuit, cuius nomi ni Plato librum de immortalitate animæ de dicauit.

Phædra, Minois Cretenſum regis filia, vxor Theſei, quæ amore Hippolyti priuigni capta, cum ipſum adducere non potuiſſet, vt pater num thalamum conſpurcaret, apud patrem eum detulit, tanquam ſtuprum ſibi inferre voluiſſet. Cui delationi temerè fidem adhibès Theſeus, Neptunū inuocauit, vt de filio ſup plicium ſumeret. Cuius precibus exauditis Neptunus, Hippolyto in maris littore currum agitantem Phocas immiſit, quarum conſpectu territi equi, relicta via, currū per ſaxa & auia traxerunt, Hippolytūq; fruſtra renitentem, lorīq; implicitum, varias in partes diſtraxe runt, & iſta ſponte vitam laqueo finiuit. Plut. Paral. Extat inter Ouidianas epiſtolas Phæ dra ad Hippolytum.

Phædyma, Otanis nobilis Perſæ filia, Herodot. lib. 4.

Phædrus, vnus ex diſcipulis Platonis, cuius no mine Plato nobilem librum edidit, qui inſcri bitur Phædrus.

Phæmonoe, virgo prima Delphi Apollinis va tes fuiſſe dicitur, carmenque heroicum inue niſſe. Plinius libro 10. Phæmonoe Apollinis dicta filia, dentes ei fuiſſe prodidit. Lucan. lib. 5.

Phæmonoe errore vagam curruq; vagantem Corripuit, cogitq; fores irrumperet templi.

Phæniana, Ptole. lib. 2. cap. 12. Rhetia vrbs, alio nomine Phæbiana caſtra. Vulgò hodie *Beben huſum*.

Phæſtum, vrbs in Creta à qua Phæſtius quidam dictus eſt, quem adiutorem cōdendis legibus Solonis fuiſſe tradit Plutarchus, inſcltū vari cinio, & rerum diuinarum peritia. Condidit hanc vrbe Phæſtus, filius Ropali, filij Hercu lis. Ciuis, Phæſtus, & Phæſtias ſcēm. Eſt item Phæſtus vrbs Achaia: Gentile ſimiliter Phæ ſtius, & à Phæſtino Phæſtinus. Alia denique eſt Peloponneſi, quæ prius Phryxa dicebatur.

Phæſtus, Homero 5. Iliados, Bori Mæonij filius, ſiue Lydij: qui veniens in auxilium Troiano rum, ab Idomeneo interficitur. Eſt etiam mons Cretæ, ſiue promontorium circa Gor tynam vrbe. Idem Homerus 2. Iliad. & in Odyſſea, & Strabo libro decimo, Vide PHÆ STVM.

Phæſtus, ſiue Phæſtum oppidum Locrorum, co gnomēto Ozolarum, ad ſinum Criſſeum, ſiue Corinthiacū: vbi Apollo in ſigne habuit tem plum, à quo & Phæſtius eſt cognominatus. Plin. lib. 4. cap. 5.

Phæton, Solis filius ex Clymene: cui quū Epa phus Iouis & Iūs filius aliquando obieciſſet, falſo ipſum Sole patre gloriari: id enim à ma tre ipſius excogitatum fuiſſe, vt adulterij cul-

pam authore honeſtiore velaret, ægrè id fe rens Phæton, matris ſuaſu ad regiam Solis contendit: qui cum filio muneris eligendi po teſtatem fecerit, nihilque ſe ei negaturum per Stygiam paludem iuraſſet, Phæton petiit, vt currus ſui regendi poteſtatem vno die ſibi permitteret. Quod quamuis Phœbus filio ſuo exitiale fore videret, quoniam tamē diſ ſuadere ei non poterat, neque item pernega re, quod per Stygiam paludem iuraſſet, mo nitis quibus potuit optimis inſtructum, cur rui eum impoſuit. Verū cum ille aurigandi imperitus, cœlum & terram combureret, à Ioue fulmine è curru excuſſus, in Padum flu uium decidit. Ouidius 2. Metamorpho ſeon.

Phæthon, Luciano teſte fingitur Solis filios de cidiffe è curru paterno, eò quòd inueſtigauit curſum Solis, præuentūque morte artem re liquit imperfectam. Eius verò tempore de cœlo delapſæ ſunt flammæ, quibus (vt Ari ſtoteles meminit, lib. de mundo) multę regio nes ad Occidentem exuſæ ſunt. Hæc ob cau ſam fingitur orbis terrarum eo curru agente inflammatus. Fabula ad mores relata expri mit imaginem temerarij & ambitioſi princi pis, qui gloria & regnandi cupiditate incen ſus cogitat ſublimia & concipit æthera men te. In hac fabula pingenda, Ouidius Poſeos omnia ornamenta ſingulari quodam artificio adhibet. Reliqua vide apud N. Comitē, My thologia, lib. 6. cap. 1.

Phæthon, Sol dicitur (vt inquit Seruius libro 5. Æneid. idem libr. 6.) à luce ardoris ſui. Cic. 3. de Nat. deorum.

Phæthon, Ligurū rex vetuſtiſſimus, cuius mul tæ in Hetrufco littore coloniæ fuerunt, vt Cato eſt author, Berof. lib. 5.

Phæthontides, Clymenes & Solis filia, ſorores Phæthōris, quæ dum exinctum fratrem in ſolabiliter deſſent, conuerſæ ſunt in alnos ar bores, vt fabulatur, Virg. 6. Ecloga: vt verò 10. Æneid. in populos.

Phæthufa, vna ex filiabus Solis ex Neæra Nympa, ſoror Lampetiæ, quæ in Sicilia pa tris ſui, id eſt, Solis, armenta cuſtodiebant: ex quibus cum ſocij Vlyſſis contra Circes. mo nita boues aliquot maſtaſſent, ad vnū omnes naufragio perierunt, vt lib. 12. Odyſſeæ fabu latur Homerus Ouidius 2. Metamorp. Phæ thufam & Lampetiā Solis & Clymenes filias fuiſſe tradidit, ſorores Phæthontis, quæ cum fratrem fulmine percuffum, ſupra modum lu gerent, ad Eridani ripam in arbores conuerſæ ſunt lachrymarum ſobole electrum exudantes. Allegoriam huius fabulæ explicat N. Comes mytholog. lib. 6. cap. 1.

Phago, vir adeò gulofus & vorax, vt adhibitus menſæ Aureliani, aprum integrum, centum panes, veruicem & porcellum vno die come derit

derit, biberitque orcam vini. Flavius Vopi ſcus.

Phagres, vrbs Thracia: Gentile, Phagrefius & Phagrefæus. Steph. Thucyd. lib. 2.

Phagrorion, quæ & Phagriopolis: ciuis, Pha griopolites. Alexander Polyhiſtor, in Ægy ptiacis. Steph.

Phagroriopolis, à Phagris, opinor, piſcibus no men habet, ſicut & Phagroriopolitana præfe ctura & regio, ſita in ſinu Arabico ad mare rubrum. Strab. lib. 17.

Phahath Moab, nomen viri, 1. Eſdr. 2. Lat. dux Moab vel dux ex patre, ſiue fouea ex patre.

Phai, nomen vrbs Aſtar regis ſeptimi in Edom. 1. Paralip. 1. quæ Gen. 36. dicitur Phau. Lat. vlu lans, aut gemens, vel apparens.

Phalus, fuit athleta fortiſſimus, in cuius hono rem Alexander Macedo multas exuias do no Crotoniaſis dedit.

Phalacræ, cacumen Ida, in quo propter niuem nihil prouenit, ſed caluum eſt. Omnes autem montes caluos vocabant Phalacræ,

Phalacrus, vicus Libyæ.

Phalacron, promontorium Corcyræ. Steph.

Phalacrus, Æoli filius, Homer. 10. Odyſſ. Græ cis caluum ſignificat.

Phalæſia, vrbs Arcadia: Pauſ. lib. 2. Gentile, Pha læſicus.

Phalaia, nomen viri. 2. Eſdr. 8. Lat. miraculum ſiue occultum Domini.

Phalanna, vrbs Perrhæbiæ, à Phalāne filia Tyri. Hecærus Hippan vocat, Ephorus Phalan non. Alia eſt Cretæ: Ciuis, Phalannæus. Steph.

Phalannæa, nomen vrbs Cretæ: Ciuis, Phalan næus. Steph.

Phalanthus, vrbs & mons Arcadia: Pauſan. lib. 8. Gentile, Phalanthius. Steph.

Phalanthus, Lacedæmonius quidam, Tarenti in Italia conditor. Nam cum eo in bello, quod Lacedæmonij cum Athenienſibus geſſerunt, vtrunque vires attritæ eſſent, Spartani iuuen tute exhausti, edixerunt, vt virgines quibuſlibet nullo discrimine ſui copiam facerent. Sedatis autem bellis iuuenes incertis parenti bus nati, cum & patria & ſibi eſſent oppro brio (nam Partheniæ dicebantur) accepto duce Phalanto, octauo ab Hercule, patriam reliquerunt, delaſque ad breue oppidum Cal labriæ, quod Tharos Neptuni filius condide rat, id auxerunt, & priſco nomine Tarentum appellauerunt.

Phalax, Arachnes frater Atticæ, regionis in cola, vbi adoleuiſſet artem militarem à Pallade doctus fuiſſe dicitur: cum Arachne ſoror om nia illa diligenter didiciſſet, quæ ſpectant ad telæ conſciendæ & ad ſuendi artificioſum. At enim quum Phalax rem habuiſſet cum ſo rore, fama eſt ita facti turpitudine cōmoram eſſe deam, tamque grauiter facinus tuliffe, vt amboſ in ſerpentes viperas verterit. Arachne

grauida ex ſtrate, iuſta eſt à Pallade non ſine maximo vitæ discrimine parere: quare à filiis corroſa fuit: quod etiam cæteris eiſdem ge neris dicitur poſtmodum accidiffe. N. Comes, mythologia, lib. 6. cap. 22. ex Zenodoto.

Phalara, ciuitas à Phalaro amne Ithomę Miner uæ proximo. Plin. lib. 4. cap. 7.

Phalara, vrbs Theſſalię prope Lamiam: Gentile, Phalareus. Steph.

Phalarica, genus erat teli, quod ex Phalis, id eſt turribus ligneis intorquebatur. Erat autē præ fixa ferro valido in modū haſtæ intra tubum, cuius haſta ſulphure, reſina, bitumine & ſtup pis conuoluebatur inſuſo oleo, quod incen diaryum vocabant, & è baliſta emittebatur.

Phalaris, crudeliſſimus Agrigentinarum tyran nus, qui præter cætera nouorum ſuppliciorum inſtrumenta, taurum habuit æneum, Perilli arte fabricatum: in quem immiſſi damnati, igneque ſubiecto, bouis mugitum edebant: cuius muneris nomine cum artifex non leue munus ſperaret, inſu tyranni in taurum con iectus, primus artis ſuæ ſpeciem præbuit. Ipſe quoque Phalaris, cum nimia eius atroci tas vterius ferri non poſſet, facto in eum vni uerſorum ciuium impetu, correptus, ei ipſi tauro, quo alios exuſſerat, inſuſus, viuis cre matus eſt.

Phalaron. Vide PHALERON.

Phalaſarna, vrbs Cretę, à Phalaſarna. Ciuis, Pha laſarnius. Steph.

Phaleg, filius Heber filij Sale. Gen. 10. Luc. 3. Lat. diuiſio.

Phaleha nomen viri. 2. Eſdr. 10. Lat. fragmen, vel fruſtrum, aut ſciſſura: vel Syriacè obſequium.

Phalel, nomen viri. 2. Eſdr. 3. Lat. cogitans, ſiue orans, aut iudicans.

Phaleron, vicus & nauale Atticæ Vocatur autem Phalereus quoq; tam vicus, quàm incola, qui & Phalærus, & ſcœmina Phaleris. Neapolis etiam vrbs in Opicis, in quam Parthenope Siren eiecta eſt, ſic vocabatur. Alia eſt Theſ ſaliæ iuxta Oetam, quam Rhianus Phalaron & Phaleron vocat. Steph.

Phalereus Demetrius philoſophus, dictus à Pha lero portu, ſiue à Phalaria prouincia Phano ſtrati filius, Theophrasti auditor, Athenis præfectus à Caſſandro Macedonū principe, cum eſſet ciuis: qui (vt author eſt Strabo) non modò popularē non deſtruxit potentiam, ſed etiam melius reformauit. Verūm tātum inui dia valuit, vt poſt Caſſandri obitum, in Ægy ptiū fugere coactus ſit, & eius inimici ſtatuas plures trecentis diſiectas conſlauere. Hic ran dem morſu aſpidis periit, cum multa apud Ptolemæum in calamitioſo otio ſcripſiſſet.

Phalereus quidam deploratus à medicis vomice morbo, cum mortem in acie quæreret vul nerato pectore, medicinam inuenit ex hoſte. Plin. lib. 7. cap. 50.

Phalerium, vrbs Tyrrenia: inde Phalerius, ria, rium, Steph. Vide PHALISCI & FALISCI.
 Phalerus, Plin. lib. 4. cap. 7. portus Athenis celebrat, à quo Demetrius Phalereus cognominatus est. Vide PHALERON.
 Phaler, filius Iahadai. 1. Paral. 2. filius Azmoth. 1. Paral. 2. Lat. liberatio siue expulsio.
 Phalerth, filius Ionathan filij Iada filij Onam. 1. Paral. 2. Lat. ruina, vel iudicatio.
 Phalga, vicus medius inter Seleuciam Pietria, & Seleuciam Mesopotamia: Gentile, Phalgenus, Phalgæus Steph.
 Phaliges, populi in Africa, Proemphanis, qui canem pro rege habent, proximi. Pli. lib. 6. c. 30.
 Phalisci. Vide FALISCI.
 Phallica, apud Athenienses Bacchi sacra dicebantur à Pegaso Eleutheriensi instituta. Quum enim Pegasus Bacchi imagines ex Eleutheris ciuitate Bœotia in Atticam regionem portaret, irrisus est ab Atheniensibus: quod Bacchus ægrè ferens pudenda hominum morbo gravissimo infestauit. Sciscitantibus iis autem quo pacto liberari possent, responsum datum est vnicum remedium esse, si cum honore & pompa Bacchum exiperet: quod factum fuit. Ex ea re tum priuatim, tum publicè, lignea virilia thyrifis alligantes per eam solennitatem gestabant: fuit enim Phallus vocatum membrum virile. Phurnus. Vide N. Comitum, mythologia, lib. 5. cap. 13.
 Phallu, filius Ruben filij Iacob. Gen. 46. 1. Paral. 5. Lat. mirabilis aut occultus.
 Phalora, vrbs Theffalia: inde Phalorenfis & Phalorites: Rhianus Phaloriam vocat.
 Phaloria, vrbs Locridis: Ciuis, Phalorieus, ea, eum. Steph.
 Phalti, filius Raphu. Num. 13. filius Lais, 1. Reg. 25. Est & nomen vrbs, 2. Reg. 23. Lat. liberatio, siue expulsio.
 Phaltias, filius Anania filij Zorobabel filij Phadaia. 1. Paral. 3. & 4. Lat. liberatio Domini, aut expulsio Domini.
 Phaltiel, filius Oxan. Num. 34. princeps tribus Isachar: filius Lais. 2. Reg. 3. Lat. liberatio Dei, aut expulsio Dei.
 Phamizon, vicus Amasæ, australior Amiso. Incolæ Phamizoniæ, regio Phamizonitis, quæ & Neapolis. Steph.
 Phamizonium oppidum in Cappadocia fuit ad Irim flumen. Plin. lib. 6. cap. 3.
 Phana, vrbs Italia. Vide FANVM.
 Phenæ, promontorium Chij, sic dictum quod Latonæ illic apparuerit, Incolæ, Phanæi. Steph.
 Phanæus, mons est in promontorio Chij, vitibus constitus, sic dictus à Phanæo rege. Seruius. Vide PHANEVS.
 Phanagora & Hermonassa, insulæ adiacet Taurica. Stephan, Phanagorcia, inquit ciuitas, à Phanagora. Est & insula eiusdem nominis, Phanagoreia, vel Phanagore. Itē φαναγορεία,

ἡ, emporium: Gentile, Phanagorites.
 Phaneas, nobilis Carthaginensis, qui bello Punico tertio ad Romanos defecit. Liu.
 Phanes, vir Halicarnassus, qui cum diu in amicitia & societate Amasis regis Ægypti fuisset, tandem accusatus ex Ægypto ad Persas transfugit, & Cambysæ traicere volenti in Ægyptum adhæsit, eiusq; consilio Cambyses vltus est: & quum viam non satis commodam ad traiciendum comperiret, hic eum docuit per Arabiam iter facere. Herodot. lib. 3.
 Phanesij, populi in insulis Oceani Septentrionalibus, qui (vt Solinus ait) habent aures adeo effusas, vt reliqua viscera contegant illis.
 Phaneta, Græci apparentem dicunt Deum, quoniam cum adhuc nihil esset, primus ex infinito apparuit. Etiam Sol dicitur, quia quotidie apparet nouus.
 Phaneus, mons in Chio insula, ferax optimi vini. Vide PHANAËVS.
 Phania, vir quidam fuit, qui quia falsam de se præbuit opinionem, quasi multam diuitiarum vim domi constructam ac reconditam haberet, eius dissimulatio abiit in Prouer. Phania ianua.
 Phantias, libertus Appij Pulchri. Cicer. Epist. fam. 3.
 Phantæus, vrbs Phocidis. Steph.
 Phantia, vrbs Troadis, à Cumanis condita. Gentile, Phanteis. Steph.
 Phanus fuit quispiam, qui quum vxorem haberet adulterij suspectam, atrij fores sic occultas, vt non nisi cum stridore sonitūque possent aperiri: verum cum illa per regulas adulterium admitteret, vicini per iocum dicebant, Phani ostium. Quo prouerbio innuebant aliquid seruatum frustra.
 Phaniel, locus iuxta torrentem Iacob in sinibus Amorrhæorum, in Rubenia sorte: vbi Iacob, qui deinceps Israel, tota nocte luctatus est cum Angelo, Gen. 32. ita appellatus, quod vidisset illic Dominum. Hæc ciuitas Gedeonis exercitui panes negavit: cuius turrim destruxit Gedeon & habitatores occidit. Iudic. 8. Hanc Strab. lib. 16. faciem Dei appellat. Est autem continua Tripoli, apud eamq; mons Libanus desinit. Ieroboam ipsam ædificiis reparauit. 3. Reg. 12. Fuit hoc nomine filius Sefac, 1. Paral. 8. Pater item Annæ Prophetissæ, Luc. 12. Lat. videns Deum, siue facies Dei.
 Phaon, iuuenis Lesbicus, qui à Venere alabastrum vnguenti dicitur accepisse, eoque oblitus, omnium formosissimus euasisse, eximiaque pulchritudine cum aliis mulieres Mitylenæas, tum præcipuè Sappho Poëtriam ad sui aniorum allexisse. Extat epistola Sapphus ad Phaonem inter Ouidianas.
 Phara famulus Gedeonis. Iudic. 7. Nomen item vrbs, 1. Mach. 9. Lat. frugifer, vel fructificans aut crescens, siue vacca.

Pharæ,

Pharæ, vrbs in Creta, à Misenis condita. Pli. li. 4. c. 2. Steph. vrbs Messenes, ex qua erant Apharitia-dæ: Gentil. Pharaites. Alia Achaia: Gêtile, Phareis, vel Phareis Alia Bœotia: Gêtile, Phares, etis. Alia Cretæ, colonia illius quæ in Messene est. Possessuum, Pharaicus. Alia sunt Phæx, vnde Phæxus Steph.
 Pharai, nomen viri, 2. Reg. 23. lat. hiatus, vel apertio.
 Pharam, rex Jerimoth. Ios. 10. lat. onager eorum, vel ferocitas eorum, aut fructificatio matris, vel taurus matris.
 Pharamûdus, anno Christi 428. vigesimus quartus Francorum rex, à Francia Orientali in Franciam Occidentalem suam transtulit sedem legemque tulit, quam Salicam vocant. Munst. li. 2. Cosm.
 Pharan, nomen oppidi. Gen. 14. Item nomen deserti Saracenorum trans Arabiam contra australem plagam, per quod Israel perrexit transiens ex Ægypto in terram Chanaan duce Mose in quo sunt multa loca terminata, xvii. scilicet mensiones, quarum vna est Haferoth, Num. 10. 12. 13. Accipitur Pharam pro prima parte deserti Arabiæ prope montem Sinai: At Deute. 1. pro vltima parte versus terram promissionis. Et Haferoth est in medio, Genes. decimo quarto 21. Num. 33. dicitur desertum, Sin. lat. pulchritudo, siue laus, aut gloriatio, vel propagines.
 Pharan, mons Sinai contiguus, Abat. 4. Deuter. 33.
 Pharan, vrbs inter Ægyptum & Arabiam. Possessuum, Pharaeticus: Gentile, Pharanites, Steph.
 Pharaon, 1. dissipans, vel dis Kooperiens, vel Syriacè, vindicans, aut nudas: rex Ægypti, cui nomen Nechao. 4. Reg. 23.
 Pharaones, appellabantur Ægypti reges, quod cognomen fuit dignitatis, vt scribit Euf. Et Ioseph. 8. Antiq. Pharaonis nomen secundum Ægyptios significat regem. Et reges cum primùm conueniebant ad imperium, hoc nomen accipiebant. Manet. in princip. Supplen.
 Pharares, Rex fuit apud Parthos. Strabo libro 15.
 Pharithon, ciuitas in Ephraim in monte Amalec, Iudic. 12. lat. dissipatio, vel raptura, aut denudatio eius vel Syriacè, vindicta eius.
 Pharithus, vrbs Galilææ, Gêtile, Pharithonites, Steph.
 Pharbæthus, vrbs Ægypti. Ciuis, Pharbæthites, Steph.
 Pharbelus, vrbs Eretrienfis: Gentile, Pharbelius. Steph.
 Pharcedon, Theopompo Pharcadò, vrbs Theffalia: Ciuis, Pharcedonius: fœmininum, Pharcedonis & Pharcenis. Steph.
 Pharenses, populi in Asia ad fluium Melam, regione Ionia. Strab. li. 8.
 Phares, filius Iudæ ex Thamam nuru sua. Gen. 38.

1. Para. 4. lat. diuisio.
 Phares, 1. Par. 7. filius Machir ex Maacha vxore. lat. eques, aut diuidens, siue exponens, vel declarans.
 Pharia, Prolemæo, Plinioq; Straboni verò Pharus, insula contra Dalmatiam & Iaderam, quæ nunc vulgò *Lisna*, Illyrico sermone dicitur. Est & vrbs in ea, à qua Pharienses populi. Pro. lib. 2. cap. 17.
 Phario, vnus ex illis fluminibus, qui Tygrum in Armenia influit. Plinius libro sexto, capite 27.
 Pharis, vrbs Laconia: Ciues, Pharithæ, Pausania: vel Phariatæ, Homero.
 Pharisæi, secta quædam apud Iudæos, orta temporibus belli Punico tertij: cuius sectæ homines, non modò victu, vitæque instituto à reliquo vulgo secreti erant, sed etiam veste & corporis cultu: quapropter Pharisæi dicti sunt quæ dictio idem Hebræis sonat, quod Latinis separati, Eius generis hominum tanta fuit fastiditas, vt multo plus laborarent probi videri, quam esse: tanta superbia, vt neminem alterius sectæ virum bonum existimarent: quapropter CHRISTVS vbique exagitat eorum vanitatem. Erant autem apud Iudæos tres sectæ, Pharisæorum, Sadducæorum & Essæorum. A Pharisæus fit Pharisæicus, ca, cum. Horum frequens mentio apud Evangelistas.
 Pharmacotrophi, populi sunt Asia Margianis & Susianis finitimi, qui se veneris alere consueverunt: vnde & nomen illis inditum est. Pli. li. 6. c. 16. Pompo. Mela li. 1.
 Pharmacus, duæ insulæ exiles, iuxta Atticam regionem in mari Salaminiaco, in quarum altera, Straboni lib. 9. sepulchrum Circes visitur. Alia est supra Milerum, in qua Attalus occisus est: Gentile, Pharmacusæus, vel Pharmacusius Steph.
 Pharnacea oppidum Themiscyrenæ regionis Cappadocia. Plin. castellum appellat. libro 6. cap. 4.
 Pharnaces, Mithridatis Ponti in Asia regis filius, qui quum, vt ait Florus magis discordia ciuili inter Pompeium & Cæsarem fiducia, quam virtutis suæ, infesto in Cappadociam agmine rueret, hunc Cæsar aggressus, vno & nō toto prælio obtriuuit more fulminis, quod vno eodemque momento venit percussit, abscessit. vnde est illud Suetonij in Cæsare, c. 37. Pontico triumpho inter pompæ ferula triū verborum prætulit titulum, Veni, Vidi, Vici, non acta belli significantem, sicut ceteris, sed celeteriter confecti notam.
 Pharnaces gens quædam in Ægypto, quæ præterquam quod geminas pupillas habet, aspectu etiā nocet. Pli. li. 7. ca. 2. Haud dissimile his genus Pharnacum in Aethiopia prodit Damon, quorum sudor tabem contactis corporibus afferat.

X x 2

Pharnach, pater Elifapham principis tribus Zabulon. Num. 34. lat. taurus percutiens vel percussus, aut contusus, siue fructificatio aromatum.

Pharnacia, regio & vrbs Põtica, Trapezunti cõgna: Gentile, Pharnaceus.

Pharnacium, vrbs in Phrygia. Steph.

Pharos, olim insula Ægypti oblonga, paruaque Canopico Nili ostio obiecta, dieiq; vnus nauigatione (si Homero credimus) à continente dirempta, hodie verò Alexandriæ ponte coniuncta. Cuius mutationis causam quidam Nilo assignant, cuius ostia magnam perpetuò limi vim ad proxima aggerunt vada. Ouid. Met. lib. 15.

Fluuius am'it a fuer'nt Antissæ, Pharosque Et Phoenissæ Tyros: quarum nunc insula nulla est.

vide Plin. lib. 2. c. 85. Habuit hæc insula turrim ingentem ex candido marmore, in perra sitam, octingentis talentis à Ptolemæo Philadelpho Solitarii Gnidij architecti opera extructam, quæ & ipsa Pharos dicta est: in qua noctu accensæ faces nauigantium cursum regebant. A cuius similitudine cæteræ quoque speculæ similem in vsum constructæ, Phari appellatæ sunt. Hinc Pharius, ria, rium, id est, Ægyptius: vt Pharij tyranni, pro Ægyptiorum regibus: & Phariacus, tiaca, cû, vt supra Phariaca. Scribit Hegesippus lib. 4. à Græcis Latinisq; Pharon appellari ipsius rei vsu, eò quòd longè videatur à nauigantibus, tanquã phanos, quòd significat lucidû, immutata litera Phatos dicatur. In hac Alexander nouam urbem condere statuit, sed cum magnæ sedis capax non esset, ex illius aduerso condidit Alexandriam. Eadè insula palmis abundat. Ouid. lib. Amorum 2. Eleg. 13. Ipsa etiam Alexandria Pharos dicebatur. Est etiã insula in Adriatico mari Phariorum structura, cum fluuius eiusdem nominis. Item ciuitas Illyriæ, & alia Perhæbiæ. Gentile, omnibus commune, Pharius. Steph.

Pharos, nomen viri. 1. Esd. 2. & 3. lat. pulex, vel cullex, siue fructus tinea.

Pharphar, nomen fluuij Damasci. 4. Reg. 5. lat. cõminutus aut fructificatio fructus, siue taurus tauri.

Pharphariades, Plin. lib. 5. c. 17. pars vna Tauri montis.

Pharthalios. Vide PHARSALOS.

Pharsalia à Pharsalo oppido dicitur tota Thessaliæ, Lucanus lib. 1.

Diros Pharsalia campos Impleat.

Pharsalos, Thessaliæ oppidum, in ripa Enipei fluminis situm. Hinc vicini campi Pharsalici dicti, in quibus duorum ingentium bellorum ciuiliu procellæ detonuerunt: primum inter Cæsarem & Pompeium; alterum inter Augustum & percussores Cæsaris, Brutum & Cassiû. Hi postea Philippici dicti sūt siue à Philippo rege, siue à Philippis vicina vrbe, quã alio no-

mine Thebas Thessalicas nominant, à Pharsalo Acrisij filio: Gentile, Pharsalius, & Pharsalis foem. Alia est Pamphylia vrbs, dicitur etiam Pharthalios per duplex r. Steph. Vide PHASELIS.

Pharsandatha, filius Amã, filij Amadatha. Esth. 9. lat. reuelatio menstrui, vel commotionis suæ, aut Equus commotio, siue stercus mēstruorum, vel commotiones eius.

Pharua, nomen viri. 3. Reg. 4. lat. floridus, aut Syriacè, volens.

Pharuda, nomē viri. 1. Esd. 2. lat. separatio, vel dispersio.

Pharusij, Pharusi, Plinio libro quinto capite octauo & Pomponio libro 1. populi Africæ vltra Mauritaniam, quondam Persæ comites fuisse dicuntur Herculis ad Hesperidas tendentis. Pomponio in fine lib. 3. nunc inculti, & nili quòd pecore aluntur, admodum inopes. Qui fabulosa narrat, Thebano hæc Herculi tribuunt: at qui historiam veritatē profequuntur, Ægyptio Herculi, qui Libycus cognominatus est, potius adscribenda censent. Meminit & horum Strab. lib. 17. vbi de Mauris mentionē fecit. At Pharusij qui vltra hos habitant, Hesperis Æthiopicis vicini, sagittant quemadmodû Æthiopes: falcatis quoque curribus vtuntur: miscentur nonnunquã Mauris Pharusij, per deserta aquarum vtres equis portantes, nonnunquam per loca quædam palustria & lacus Cyrtam veniunt. Quidam ex eis Troglodytarum more sub terram habitare, & æstiuis imbribus abscondere, hyeme verò siccitate laborare. Nonnunquam ex iis barbaris, serpentum ac piscium coriis, indumentis ac stramentis vtuntur.

Pharycadon, vrbs in Istæorum plaga, quam aluit Peneus fluuius. Strab. lib. 9.

Pharyge, vrbs Locridis, quam Homerus Tarphe vocat, vel à Tarphe in Pharigis, vel à desitate arborû. Hinc Iuno Pharygæa, Steph. Vide Tarphe.

Phasaelis, vrbs Iudææ, ab Herode primo Iudææ rege, nomine fratris eius condita: Gentile, Phasaelites, Steph. ex Iosepho.

Phasania, oppidum est Africæ supra minorem Syrtim. Plin. libro 5. cap. 5. Vnde & Phasanijs populi.

Phasca, nomen viri. 1. Esd. 2. lat. transitus.

Phaselida, nomen loci. 1. Mach. 15.

Phaselis, Pamphylia vrbs in monte sita, piratarum olim perfugium. Cicer. act. 6. in Verr. Hi quia solerent pisciculos falsos diis sacrificare, citra sanguinem, eorum tenuis ac fordidus sacrificandi mos abiit in prouerb. Phaseliarum sacrificium.

Phaselis illa quem cepit P. Seruilius, non fuerat vrbs ante Cilicum atque prædonum: Lycij illam Græci homines incolebant, sed quòd erat eiusmodi loco, atq; ita proiecta in altum,

vt &

vt & exeuntes è Cilicia prædones sæpe ad eam necessariò deuenirent, & quum ex hisce locis se reciperent, eodem deferrentur, asciscerunt illud sibi oppidum piratæ, primò commercio; deinde etiam societate. Hactenus Cicero. Stephano, vrbs Paphylia, Pityussa prius dicta, & postea Pharsalos: Ciuis, Phaselites. Solus Herodianus insulam esse scribit.

Phaselus, Hierosolymæ præfectus ab Antipatro Herodis filio, anno vrbs 710. Ioseph.

Phaselus, Antipatri ex Cypride filius, Herodis Iudææ regis nepos.

Phaselussa, duæ insulæ Libyæ prope Sirin fluuium. Insulares, Phaselussei. Steph.

Phasga, nomen montis Moabitarum. Num. 21. Iosue 13. Lat. collis, siue altitudo, aut munitio.

Phasianæ, Dea à Phidia fabrefacta, cum cymbalo in manu & leonibus sub eius throno: Lilius, Syntag. 4.

Phasis, maximus Colchorum fluuius ex Armenia montibus nascens, & in Pontû Euxinum illabens. Plin. lib. 6. c. 4. Nauigatur Phasis quãlibet magnis nauigijs 18. mill. pass. Inde minoribus longo spatio, pontibus centû viginti peruius. Ex hoc fluuius ab Argonautis ad nos Phasiani, aues notæ, afferuntur. Hinc Medea ipsa Phasias à poetis cognominatur. Est & oppidum. Plin. lib. 7. cap. 4.

Phasis, Steph. vrbs Ææi iuxta Phasin fluuium in Colchis, à Milesijs condita. Hinc Phasiates, Phasiaticus, Phasianus.

Phasis, fluuius in Taprobane, Steph.

Phaspha, filius Iether. 1. Paralip. 7. Lat. diminutio oris, vel os diminutum.

Phassur, sacerdos filius Emmer. Ierem. 20. Hebr. Passur: filius item Melchiaz, Ierem. 21. 1. Paral. 9. Pater Gedeliæ Ierem. 38. Lat. extendens, vel multiplicans libertatem vel principatum, aut expandens foramen, vel albedinem.

Phastæa, vrbs in Sacis: Gentile, Phastæus. Steph. Phatuel, pater Ioelis Prophetæ. Ioel. 1. Lat. buccella Dei, siue persuasio Dei, aut dilatio Dei.

Phathures, nomen loci in Ægypto, Ierem. 44. Idem videtur esse quòd Phethros, cum Hebræis iisdem punctis & consonantibus scribat: Lat. buccella roris, aut persuasio siue dilatio ruinæ, vel distillationis.

Phati, nomen vrbs Adar regis vrr. in Edom, Gen. 36. quæ 1. Paral. 1. dicitur Phai. Lat. vulans aut gemens, vel apprensus.

Phauda, vrbs in Sidena planitie, post Themiscyram, iuxta Pontum. Strab. lib. 12.

Phazemon, vicus, à quo Phazemonetica regio & Phazemonenses populi, apud quos Neapolim Pompeius ædicasse creditur. Strab. lib. 2.

Phaurinus Philosophus, licet Eunuchus foret, & Androgynus, adulterasse tamen viri consularis vxorem creditus est. Cæl. Rhod.

Phaurinus, philosophus, genere Arelatensis cuius rories meminit Aulus Gellius in Noct. Artic.

Phaurusa, regio Africa. Vide PHARISII.

Phea, vrbs Elidis: Homero: Gentile, Phæus. Vide PHIA.

Phebol, insula iuxta Arabicum sinum. Aristot. de Mundo.

Phedael, filius Ammiud princeps tribus Nephthali. Num. 34. Lat. redemptio Dei.

Phedalia. Vide PHIDALIA.

Phedius Delphico oraculo sapientissimus iudicatus, atque felicissimus, vt qui pro patria occubisset. Plin. lib. 7. cap. 46.

Phegæa, vicus in tribu Ægeide, & Phegæa, alius in tribu Pandionide: Gentile vtriusque, Phegeus. Steph.

Phegea, vrbs Arcadiæ, à Phege rege Phoronei fratre condita. Prius vocabatur Erymanthus, postea Sophis. Ciuis, Phegeis. Steph.

Phegeus, pater Alpheisbææ, qui Alcmeonem, cum iussu patris matrè occidisset, & ob eam rem Furijs agitaretur, purgavit, eique Alpheisbæam filiam matrimonio locauit. Ouid. 9. Metam. & supra Alcæon.

Phegiel, filius Ochran princeps tribus suæ Afer. Num. 1. Lat. obuiatio Dei siue deprecatio Dei.

Phegor, lingua Hebræa Priapus appellatur, inquit Hieronymus contra Iouinianum.

Phegus, vicus in tribu Erechtheide: tribulis, Phegusius. Steph.

Pheldas, filius Nachor ex Melcha, Genes. 22. Lat. ruina aut iudicium tritura.

Pheleia, filius Elioenai filij Naariæ. 1. Paral. 3. Lat. miraculum Domini.

Phelelia, nomen viri. Nehem. 11. Lat. cogitans Dominum, aut orans Dominum, siue iudicium Domini.

Phelessei, populi vicini Vmbris iuxta Iapygiam. Steph.

Phelestheus, Corinthiorum rex 11. anno ante Romam conditam 1377.

Pheleth, pater Hon. Num. 16. Lat. ruina siue iudicatio.

Phelethi, nomen populi siue legionum quarundam Dauid, 2. Reg. 8. & 20. 1. Paral. 18. idem.

Phellas, mons Atticæ, & cuiusuis loci habentis saxa, & super iis terram pinguem, ac oliuetis idoneam. Steph.

Phellus & Antiphellus, regiones Lyciæ. Steph. & alibi apud eundem, φελδς, vrbs Pamphylie, aut Lyciæ, authore Alexandro Polyhistore: Ciuis Phellites.

Phelvi, nomen viri. 2. Esd. 12. Lat. liberatio, vel expulsio.

Pheltia, siue Pheltias, nomen viri. 2. Esd. 10. Filius Banaia, 1. Zech. 11. Lat. liberatio aut expulsio Domini.

Phemix, vrbs Arnææ, à Phæmio Ampecis filio: Gentilia, Phemæus, Phemiatas. Steph.

Phemonoe, prima Apollinis Delphici sacerdos, teste Pausania, quæ carmen heroicum dicitur inuenisse. Est & Phœbados nomen apud Lucanum libro 5. Sunt qui Phœbi filiam dicant fuisse. Meminit eius Hesiodus in Theogon.

Phenebetis, vrbs Ægypti, patria Herapollinis. Steph.

Pheneum, oppidum in Arcadia, vbi nascitur illa herba contra omnia veneficia præfens remedium, quam Homerus à diis Moly vocari putat. Plin. lib. 4. cap. 6. & hb. 27. cap. 4.

Pheneatæ, populi, Pheneum incolentes, qui adorant Mercurium quintum. Cicer. 3. de Natura Deorum de Mercuriis, Quintus quem colunt Pheneatæ, qui & Argum dicitur interemisse, &c.

Phenenna, i. gēma, siue facies nostra, altera vxor Eleanæ, patris Samuelis. 1. Reg. 1. Est item vrbs Azaniæ, Clitoria vicina, Boream versus.

Pheneus, lacus Arcadiæ, in Alpheum defluens: cuius aqua nocturno tempore perniciofa, diurno tempore salutaris est.

Pheræ, rarum, oppidum Theffaliæ, ad Bœbedem lacum, vbi Magnesia à Pelasgicis campis dirimitur. Homerus in Catalogo, à Pherete filio Crethei, qui pater Admeti fuit, vel à Phera Æoli filia. Sunt & aliæ Phæræ veteres, quæ distat à nouis per octo stadia. Aliæ item Apuliæ & Æoliæ & Parthorum. Est enim eiusdem nominis oppidum in Achaia propriè dicta, non procul à Patris. A Pheris deducitur adiectiuum Phæræus, ræa, ræum; id est Theffalus: & oppidum Atticæ inter Megaram & Thebas.

Pheraulas, vir quidam fuit qui ex paupere diues à Cyro factus, desiderio tandem pristina tranquillitatis affectus, ac molestiarum quas sibi diuitias importasse, querebatur, multitudine offensus, omnium bonorum suorum possessionem in Sacam transtulit, hoc sibi tantum excipiens, vt ab eo tanquam hospes, atque etiam parcius aleretur. Vide Xenoph. libro de Cypri pædia, 8.

Phereclus, fuit nauis architectus, qui naues Paridis ad raptum Helenæ ituri fabricauit: vnde & nauis proprio epitheto Phereclea dicta est.

Pherecrates, Atheniensis poëta comicus, militauit sub Alexandro Magno, docuitque fabulas xvii. Suid. alter item fuit Pherecrates à Deucalione ortus, Cicer. 1. Tuscul.

Pherecydes, Philosophus & poëta tragicus, ex Scyro insula, teste Strabone lib. 10. qui Seruio Tullo Romæ regnante dicitur floruisse. Hic primus soluta oratione traditur scripsisse (vt est author Apuleius in Floridis) repudiato versus nexu. Perit pediculis toto corpore enascentibus, q. genus morbi medici phthiasia appellat. Hunc Pythagoras magistrum coluit. Hic etiam nullum magistrum habuit, tamen per se multum eruditionis est conse-

cutus. Suidas. Quanquam, Diogenes Laertius eum Pittaci auditorem dicat exiisse. Vide in Cadmo, de literarum inuentione.

Pherecydes, alter à Diogene ponitur, antiquior etiam superiore, Atheniensis, & philosophus qui ab Orpheo multa didicit, scripsitq; Theogoniam libris 10. item libellum de reru principio. Pherecydem alium Lerium genere, historicum scripsit. Suid.

Pheredus, Atheniensium rex octauus, anno ante Romam conditam 110.

Pherenice, mulier de qua Ælianus lib. 10. de Varia histor. Duxit ad Olympicum certamen filium suum Pherenicem femina, prohibentibus eam spectare qui præsidebant. Licere id sibi persuasit, quæ patrem & fratres treis haberet Olympicos. Spectauit, & victorem filium reduxit. Vide BERENICE.

Pherentius. Vide BERRENTIVM.

Pherezei, populi qui Samariam, & Gabaon vrbis regionem tenent. Gen. 15. Lat. rurales.

Phermetta, filius Aman filij Amadatha. Esth. 9. Lat. ruptura fundamenti, vel rupturam ponens, aut ex Hebr. & Syro, taurus anniculus.

Pheron, Sesostris filius, rex Ægypti, cum in Nili inundatione telum in medios vertices fluminis torsisset, cæcus factus est: vndecimque post anno, oraculo monitus, vt oculos ablueret lotio mulieris, quæ vnicum virum cognouisset, paruit, & visum recepit. Hero.

Pherora, Herodis Iudæorum regis frater veneno periit.

Phesdomim, nomen loci. 1. Paralip. 11. Lat. portio vel diminutio sanguinum, aut diminutio tacentium, vel assimilantium.

Pheshur, nomen viri. 1. Esd. 2. Lat. extendens, vel multiplicans libertatem vel principatum.

Phesse, filius Esthon. 1. Paral. 4. Lat. transitus, siue claudicatio.

Phestus, Sicyoniorum rex xxxi. anno ante Romam conditam 490.

Phetheia, nomen viri. 1. Paral. 24. Lat. porta Domini, siue aperuit Dominus.

Phethros, nomen regionis, quæ Arabia Petrea dicitur. Isa. 11. Idem videtur esse quod Phathures, cum Hebræis iisdem punctis & consonantibus scribatur. Lat. buccella roris, aut persuasio, vel dilatio ruinæ vel distillationis.

Phethrusim, filius Mesraim, Gen. 10. idem, p. n.

Phia, vrbs de qua Messenij & Lacones pugnaverunt iuxta Iordanem fluuium, vt scribit Homerus. Hinc Phieus, Phiates, Phieus. Stephan. Vide PHEA.

Phiale, vna ex comitibus Dianæ, Ouid. 3. Metamorph.

Phialia. Vide PHIDALEA.

Phiceon, mons Bœotia. Steph.

Phidalia, vxor Byzantis. Vide Stephanum in Gynæcopolis.

Phidene. Vide FIDENA.

Phida

Phidamus Epicureus, fuit poëta admodum lasciuus.

Phidias, diæ, nobilis statuarius, qui in ebore scalpendo citra æmulum claruit: diis tamen (vt inquit Quintilianus) quam hominibus efficiendis melior. Inter huius opera maximè commendata est Mineræ statua, quam Athenis ex ebore fecit, xxvi. cubitorum altitudine, in cuius clypeo Amazonum pugnam & Gigantomachiam insculpsit. in soleis verò, Centaurorum & Lapitharum certamen. Proximam commendationem meruit Iupiter Olympius, & ipse torus ex ebore, & Romæ in porticibus Octauia, Venus. Plin. libro 35. cap. 8. Hic etiam statuum Nemesidis deæ denum cubitorum apud Rhamnuntem Atticæ oppidum fecit, quæ in manu mali ramum tenebat, ex quo parua surgebat cõplicatio: vbi, teste Antigono, inscriptum erat, Agoracritus Parius fecit. Hic enim discipulum suum Phidias adeo dilexit, vt nomen eius inscripserit operi, ex quo prouerbium, Rhamnusia Nemesidis. Hic Phidias initio pictor fuit, pinxitque clypeum Mineræ Athenis.

Phicol, princeps exercitus Abimelech regis Gerg. Gen. 21. lat. omnis lingua, aut oris perfectio, siue consummatio.

Philippus, proprium viri filij Theffali. Homer. Phigalea, vrbs Arcadiæ. Rhianus 5. Messeniaco-rum Dicitur etiam Phialeia sine g, à Phialo quodam. Et item *quarta*, Bithyniæ. Gentile prioris, Phigaleus & Phigaleites. Huius populi vino adeo gaudent, vt non alibi, quam in cauponis habitent, hospitibus domos elo-cantes cum vxorib. Hostilis tubæ ne in somno quidem sonum perferunt.

Phihahiroth, nomen loci, in quo castrametati sunt Hebræi, reuertentes de Ægypto. Exod. 14. siue quarta mansio Hebræorum. Numer. 33. lat. os vel labium libertatis, aut os sculptum.

Phila, vrbs Macedonia, quam Demetrius Antigoni filius, Gonatas cognominatus, iuxta Peneum, matris nomine condidit: Gentile, Philæus. Est etiam insula Ægypti, Herod. libro 4. iuxta magnum fluuium Tritonæ, qui in maximum lacum Tritonidem exit: Gentile, Philares. Ste. Vide TACOMPEVS.

Phila, insula in mari Gallico. Pli. li. 3. c. 5.

Philace fuit amasia Stratoclis, authore Plut.

Philadelphia, ciuitas in Mysia, regione Asiæ, proxima Lydiæ, quam Strabo lib. 12. circa finem ait terræ motib. vexari. Cuius incolæ in agris magna ex parte debebant. In hac fuit vna ex septem ecclesiis. Supra Philadelphiam Orientem versus exusta regio patet, stadiis longa quingentis, quadringentis lata: vbi nullæ arbores præter vitem inueniuntur, quæ exustum vinum fert, ita elegans, vt nulli cedat. Summa corporum facies cinerulenta est: mōtana, pe-

trofa, & nigra: quidam ex crebro fulminum ictu id contigisse arbitrantur, nec dubitant, quæ de Typhone dicuntur, hoc in loco fabulari: sed credibilis est subterraneum ignem, qui postea defecerit, regionem exussisse. Alij dicunt esse ciuitatem Lydiæ ad radices Tmolli montis. Vide RABBATH. Stephano vrbs Lydiæ, ab Attalo Philadelpho conditore. Item regionis combustæ, quam Myfi & Lydi tenet. Strab. li. 12. Alia est Ægypti, tertia Syriæ insignis ciuitas, quæ prius Ammana, deinde Astarte, demum Philadelphia à Ptolemæo Philadelpho dicta est. Ciuis, Philadelphus & Philadelphenus. Iosephus li. 10. Iudaicæ antiquitatis. Steph.

Philadelphus, nomen regis Ægypti, qui bibliothecam fecit Alexandria ferè 5000. librorum continentem. Idem libros Moyfi curauit per 70. interpretes ex Hebræo in Græcū sermonem verti.

Phile, vrbs iuxta Nilū, paulo supra minores cataractas: centū fortasse stadiis distans à Syene & Elephantine. Heliodorus 8. histor. Ethiopie.

Phila, Philarū, insula aspera, & vndique prærupta, adiacēs Ægypto, duobus in vnū coituris amnibus cingitur, qui Nilo mutantur, & eius nomen ferunt. Philæ autem Straboni li. 17. infra Meroë sunt, ad quas ipse Strabo se ex plaustro per plana aliquando vectum scribit.

Philemon poëta quidam, qui quū videret asinū ficus mensæ paratas comedere, tanto diffixit gaudio, vt statim expirauerit. Valer. Maxim.

Philæni, fratres Carthaginenses, qui pro finium suorum propagatione se viuos sepeliri sustinuerunt. Nam cum inter Carthaginenses & Cyrenenses de finibus controuersia incidisset placuit vt certo tempore duo viri ex vtraque ciuitate egrederentur, & vbiunque sibi obuij fierent, ibi vtriusque ditionis termini essent. Itaque Carthagine egressi Philæni, cum aliquot passuum millia in fines Cyrenensium processissent, indignati aduersarij se esse præuentos, optione Philænis proposuerunt, mallentne ad fines suos retrocedere, an eo in loco viui defodi: illisque respondentibus, se patriæ salutem vitæ anteferre, à Cyrenensibus, qui viribus superiores erant, viui ibidem sunt defossi. Quo in loco Carthaginenses, ne eximia illorum in patriam pietas, vlla temporū iniuria obliteraretur, duas illic aras constituerunt, quas à fratrum horum nomine Philænorū aras vocauerunt. Sallust. in bello Jugurth.

Philagrius, medicus fuit insignis Gelemi cõtemporaneus, natione Epirota, Naumachij discipulus, cuius scripta recenset Suidas.

Philagrus, Sophista Cilix, auditor Lolliani, iracundus maximè. Nam & dormitanti quandoque auditori pugnum in mala fertur impegisse. Cæli. 11. c. 41.

Philaïda, vicus in Ægeide, à Philæo filio Aiacis

& Lyfides filia Coroni, filij Lapithæ. Tribulis, Philaides. Steph.
 Philammon, filius Apollinis ex Chione: Nympha, clarissimus carmine & cithara. Vide CHIONE.
 Philarchi populi sunt in Arabia felici, Mesopotamis contermini, ad Euphratem descendentes. Strabo lib. 2.
 Philaretus, Nomen viri proprium.
 Phileas, regio Byzantiæ; Gentile, Philiates. Aliqui Phineam, alij Philean vocant. Steph.
 Philelphus, nomine Franciscus, omnium suæ ætatis poetarum, excellentissimus, Romam ætatis artis oratoriarum præcepta, ad Ciceronis imitationem, quosdam ingenuos adolescentes docuit, inter quos & Alexandrinus Alexander se plurimum profecisse apertè ore pronuntiat: tanta est accepti eius muneris habèda recordatio & gratia. Alex. lib. 1. cap. 23.
 Philenorium, vrbs in Arnæa: regione Bœotia; à Philenore Aetolo. Gentile, Philenorius. Stephanus.
 Philemon, poeta comicus: quâvis (inquit Quintilianus) pravis sui temporis iudicis, Menandro sæpe prælatas, consensu tamen omnium meruit secundus credi.
 Philemon, rusticus quidam qui cum Iouem & Mercuriam hospitio excepisset sub paupere recto, vna cum Baucide vxore in arborès cõuersus est, & domus eius in tẽplum, vt refert Ouidius. Metam. lib. 8. Fabula hæc docet hospitalitatem & frugalitatem esse Deo gratam: & apud Poetam (cuius nonnulli existimant Philemonem hunc fuisse villicum) extant elegantissimæ rerum rusticarum hypotypofes.
 Philenis, meretrix fuit, quam Philocrates poeta Græcus suis carminibus lacerauit. De hac etiã Mar. lib. 7.
 Phileros, tabellarius quidam, de quo Cic. ad Pætum, lib. 9. Epist. Macedoniæ vrbs. Plin.
 Phileus, cognomen Apollinis, Bocar. lib. 3. Philefia quoque templa vocauit Bocatius Apollini consecrata, quæ ab osculo Branchidis, siue à certamine puerorum Philefia vocari dicit. Græci φιλία, amabilem dicunt, quia lumen solis exoniens, amabili veneratione oculorum consalutamus.
 Philera, circa Cariam vrbs. Porphyrog.
 Phileras, poeta elegiographus ex insula Co; philippi & Alexandri Macedonum ætate floruit. Præceptor Ptolemæi Philadelphi. Suis carminibus celebrauit Battidem puellã, quam adamauit. Fuisse fertur corpore adeo tenui, vt necesse fuerit ei plumbum adhibere, ne ventorum flatu raperetur.
 Philethus, vir quidam, qui à fide CHRISTI excidit. 1. Tim. 2.
 Phileus, Antiochenus episcopus, anno salutis 224.

Phileum, Ptol. lib. 12. cap. 1. ciuitas Germaniæ, in regione, quæ hodie Frisia vocatur. Vulgò Grueningen.
 Philia insula. Vide TACONPSVS.
 Philia, promontorium Thraciæ ad Pontum Euxinum. Ptolem.
 Philicus insula, ante Taprobanam. Ptolem.
 Philides, quidam equorum nutritor, à quo quum Themistocles equi dono postulasset, passusque esset repulsam, minatus est se domum eius continuo ligneum equum facturum. Quo ænigmate significabat se propinquorũ accusationes & crimina in eum coniecturum Plutarch. in Themist.
 Philippi, ciuitas Thraciæ vel Thessaliæ, quæ Dathos antea dicebatur, quam Philippus Macedonum rex ædificauit, & à nomine suo Philippos nominauit. Iuxta hanc sunt campi Philippici, in quibus Cæsar & Pompeius primo, deinde Augustus & Cassius pugnauerunt.
 Philippi, Siciliæ ciuitas, à Philippo sic dicta, cum prius Crenides vocaretur, Steph. Idem alibi Philippi vrbs Macedoniæ, Crenides post dicta: deinde Philippi à Philippo, cum Crenitis aduersus Thraces auxilio fuisset, Thessaliæ Philippi dicti sunt, & Gomphi Thesprotiæ: Gentile, Philippeus, & apud Polybium Philippenus. Steph.
 Philippicus Bardanus, Romanorum imperator, secundo imperij anno ab Anthemio excæcatus, & in carcerem cõiectus, sub annum salutis 713.
 Philippides, comicus poeta, haud ignobilis ætate iam prouecta, quum in certamine poetarum præter spem vicisset, gaudio repente mortuus est: quod & Diagoræ Rhodio accidit Suid.
 Philippides, Atheniensis cursor, ea nempe tempestate, qua in Græciam Persarum venit exercitus, vnica noctis spatio, mille & quingenta stadia, pedibus confecisse perhibetur (quæ 93. Frâcias conficiunt leucas) vt Lacedæmoniis Persarum aduentum palam faceret, eoque vt præstò adessent, admoneret. Leon. Thom. li. 3. cap. 29.
 Philippopolis, vrbs Macedoniæ, quam Philippus Amyntæ filius condidit: Ciuis, Philippopolites. Steph.
 Philippus vi. Macedonum rex, Olymp. 34.
 Philippus, Amyntæ filius: Alexandri Magni pater, Macedonum rex, rei militaris peritissimus, rebûsque gestis clarissimus, qui Macedoniæ regnum, quod angustiis antea finibus continebatur, adeo ampliãuit, vt centum quinquaginta populi in Macedonum ditone numerarentur. Hic à Pausania quodam adolescente fuit interfectus: qui cum de stupro sibi per vim ab Attalò illato, apud regem questus esset, & pro rei indignitate vltionem frustra postulasset, seque etiã irrideri animaduertisset, irã in regem conuertit, & vltionem, quam ab inimico non poterat, ab iniquo indice sumpsit. Natus fuit Pellæ, quæ Macedoniæ ciuitas est, regũ sepulchris nobilitata: vnde passim Pelleus à poetis cognominatur. Puer, quondã bis obses datur ab Alexandro fratre, primum Illyrius, deinde Thebanis, conciliandæ pacis gratia. Quo tempore per triennium in domo Epaminondæ summi ducis, pueritiæ rudimenta exercuit. Diodorus & Trogus lib. 7. 8. & 9.
 Philippus Alexandri Magni frater, Macedonum rex, Olympiadis iussu interfectus, alio nomine Aridæus.
 Philippus, Demetrii filij, rex Macedoniæ, à T. Quinto Flaminio victus. Is cum videret Annibalem feliciter in Italia res gerentem, legatos ad eum de societate misit: quibus in reditu, à Marco Valerio Flacco præfecto classis interceptis cum literis, missisque ad Senatum: statim Leunius consul contra eum mittitur, qui regem agentem Apolloniæ, incautum, semique sopitum nocte intempesta adoritur. Ille in Macedoniã cum exercitu terrestri itinere fugit, incensis prius, ne hostis porretur, suis nauibus. Liuius primo belli Macedonici.
 Philippus, medicus Alexandri Magni. Curt. lib. 2. Plutar. in vita Alexandri. Hic grarus vsque adeo erat Alexandro, vt cum Parmenio literas ad Alexandrum dedisset, quibus eum monebat, vt ab insidijs Philippi velut ab hoste Dario corrupti, sibi in ægritudine caueret, Alexander exploratam habens medici fidẽ, poculum ab ipso Philippo datũ hausit, & literas Parmenionis eidem legendas tradidit. Philippus etiam Romanos, viros claros legimus, inter quos L. Philippus orator, Crassi aduersarius. Cic. 3. de Orat.
 Philippus, primus ex Rom. imperatoribus Christianus fuisse perhibetur.
 Philippus, frater Herodis, procurator Ituræ & Traconitidis constitutus à Romanis. Luc. 3.
 D. Philippus, qui fuit vnus ex Apostolis Domini, Hierapoli dormiuit. Sed & duæ eius filia inibi virgines confenuere, & alia eius filia, Spiritu sancto repleta, permansit apud Ephesum. Euseb. lib. 3. cap. 31. hist. Eccles. Ex Bethesda fuit oriundus: primus Euangelium Samaritæ prædicauit, & ad fidem ciues diuino sermone conuertit. Act. cap. 8.
 Philippus, genere Cæsariensis, vnus ex 7. diaconis, qui & Euangelista cognominabatur: cuiusque filia erant prophetissæ, vt D. Lucas ait. Act. cap. 21. & 24.
 Philippus, ix. Hierosolymitanus episcopus, anno salutis 112.
 Philippus imperator, Gordiano successit, qui tã seueri & tristes animi fuisse dicitur, vt iã tum à quinquenni ætate nullo cuiusquam com-

mento ad risum solui potuerit, aut ab inflexi natura toruitate dimoueri. Author Sex. Aurelianus,
 Philippus, imperator Occidentis, victo Othone competitorè, sub annum salutis 1200.
 Philippus, Henrici filius, Francorum rex, anno salutis 1060.
 Philippus, frater Alphonsi x. Hispaniæ regis fuit, qui Christianam Daciæ regis filiam, & fratris sui vxorem sibi per vim copulauit: preter religione ac sacerdotio, cum esset abbas & præsul Hispalensis.
 Philippus, Francorum rex bellicosissimus, ob idque Augustus cognominatus, in Asiam nauigauit, Aconem & Ptolemaidem expugnauit, sed paulo post morbo coactus, rediit. Northmanniam & Aquitaniam bello de Anglorum rege cepit. Othonem III. imperatorem Ferrando Flandrensi auxilium ferentem ingenti prælio fudit, in quo & Ferrandus captus, & innumera hostium millia cæsa sunt. Iudæos Francia expulit. Floruit autem sub annum salutis 1212. Annal. Franciæ.
 Philippus, D. Ludouici filius, Francorum rex anno salutis 1271. Annal. Fran.
 Philippus Pulcher, Francorum rex, annis xxviii. Flandrenses varijs præliis domuit, à Bonifacio pontifice sacris interdictus, & à Benedicto xi. absolutus est. Annal. Franciæ.
 Philippus Longus, Franciæ & Navarra rex, anno salutis 1316. Annal. Fran.
 Philippus Valesius, Francorum rex, successus in locum Philip. Pulchri, cui sine liberis mortuo, genere proximus erat. Flandros ingenti clade affixit, qua ceciderunt fere viginti hominum millia: postea nõ eadem fortuna sapius cum Anglis congressus terra marique victus, Calisum Anglis inuitus permisit. Annal. Fran.
 Philippus, Syriæ rex, xxi. sub quo Syriæ regnum defecisse dicitur. Olymp. 171.
 Philippus, Gaulanitidis tetrarcha, sub Octauiò Cæsare.
 Philippus, cognomine Augustus, princeps optimus, ciuitatem Andegauensem dirutam restituit. Annal. Franciæ.
 Philippus, Austriæ dux, filius Maximiliani Cæsaris, rex Hispaniæ, pater Caroli v. Cæsaris.
 Philippus Audax, filius Ioannis Franciæ regis, frater Caroli quinti, Burgundiæ dux, & Flandriæ comes. Chron. Burgund.
 Philippus cognomine Bonus, Burgundiæ dux, eius Ioannis filius, qui ad Monterellum occisus est: & multos in Francia motus excitauit, sub regibus Carolo vi. & vii. vixitque vsque ad imperium Ludouici xi. Chron. Burg.
 Philippus dux Mediolani, sub annum CHRISTI 1420. Iouius hist. ducum Med.
 Philippus Maria, Papiæ dominus, Galeatij Mediolani ducis filius. Hist. Mediolan.
 Philiscus, Atheniensium tyrannus. Olym. 23.

tionem frustra postulasset, seque etiã irrideri animaduertisset, irã in regem conuertit, & vltionem, quam ab inimico non poterat, ab iniquo indice sumpsit. Natus fuit Pellæ, quæ Macedoniæ ciuitas est, regũ sepulchris nobilitata: vnde passim Pelleus à poetis cognominatur. Puer, quondã bis obses datur ab Alexandro fratre, primum Illyrius, deinde Thebanis, conciliandæ pacis gratia. Quo tempore per triennium in domo Epaminondæ summi ducis, pueritiæ rudimenta exercuit. Diodorus & Trogus lib. 7. 8. & 9.
 Philippus Alexandri Magni frater, Macedonum rex, Olympiadis iussu interfectus, alio nomine Aridæus.
 Philippus, Demetrii filij, rex Macedoniæ, à T. Quinto Flaminio victus. Is cum videret Annibalem feliciter in Italia res gerentem, legatos ad eum de societate misit: quibus in reditu, à Marco Valerio Flacco præfecto classis interceptis cum literis, missisque ad Senatum: statim Leunius consul contra eum mittitur, qui regem agentem Apolloniæ, incautum, semique sopitum nocte intempesta adoritur. Ille in Macedoniã cum exercitu terrestri itinere fugit, incensis prius, ne hostis porretur, suis nauibus. Liuius primo belli Macedonici.
 Philippus, medicus Alexandri Magni. Curt. lib. 2. Plutar. in vita Alexandri. Hic grarus vsque adeo erat Alexandro, vt cum Parmenio literas ad Alexandrum dedisset, quibus eum monebat, vt ab insidijs Philippi velut ab hoste Dario corrupti, sibi in ægritudine caueret, Alexander exploratam habens medici fidẽ, poculum ab ipso Philippo datũ hausit, & literas Parmenionis eidem legendas tradidit. Philippus etiam Romanos, viros claros legimus, inter quos L. Philippus orator, Crassi aduersarius. Cic. 3. de Orat.
 Philippus, primus ex Rom. imperatoribus Christianus fuisse perhibetur.
 Philippus, frater Herodis, procurator Ituræ & Traconitidis constitutus à Romanis. Luc. 3.
 D. Philippus, qui fuit vnus ex Apostolis Domini, Hierapoli dormiuit. Sed & duæ eius filia inibi virgines confenuere, & alia eius filia, Spiritu sancto repleta, permansit apud Ephesum. Euseb. lib. 3. cap. 31. hist. Eccles. Ex Bethesda fuit oriundus: primus Euangelium Samaritæ prædicauit, & ad fidem ciues diuino sermone conuertit. Act. cap. 8.
 Philippus, genere Cæsariensis, vnus ex 7. diaconis, qui & Euangelista cognominabatur: cuiusque filia erant prophetissæ, vt D. Lucas ait. Act. cap. 21. & 24.
 Philippus, ix. Hierosolymitanus episcopus, anno salutis 112.
 Philippus imperator, Gordiano successit, qui tã seueri & tristes animi fuisse dicitur, vt iã tum à quinquenni ætate nullo cuiusquam com-

Philiscus, cælator egregius, qui Venerem in O-
ctauæ portæ: item Latonam, Dianam, Mu-
sas nouem & nudum Apollinem inculpfit.
Philiscum oppidum Parthorum ad Euphratem
non procul à Damasceno campo. Plin. lib. 5.
capite 26.
Philistæ, sive Philistim, populi Iudæis finitimi,
quorum regio postea dicta est Palæstina.
Philistinæ fossæ, quod alij Tartarum vocant, in-
quit Plinius. Vnum ex Padi ostiis. *Fossæ*, ho-
die Leandro & G. Fabricio. Tartari fluminis
etiam Tacitus meminit.
Philistion, Nicæus, poeta comicus, qui Socratis
æetate floruit, nimio risu mortuus est.
Philistion, medicus Locrensis, cuius meminit
Gel. lib. 17. cap. 12.
Philistus Milesius, musicæ primùm operam de-
dit, euasitq; clarissimus tibicen. Ad oratoriã
demum conuersus, auditor fuit Ilocratis.
Philistius Syracusanus, historiographus, pro-
pinquus Dionysij tyranni, scripsit res Siculas
libris XII.
Philix, nutrix Domitiani principis. Sueton.
Phillis, Thraciæ regio circumiæta Pangæo
monti. Herodot.
Philyra, mater Chironis centauri, à qua Chiron
Phillyrides dictus, Seruio apud Virgilium 3.
Georgic.
Philo, is fuit, qui ex Proserpina filia, quam in
balneis conspexerat, sustulisse creditur Mer-
curium: quem cum vellent exponere, cõsuluit
mathematicam quandam, à quo hoc accepit
responsum, puerum futurum maximum re-
rum dignitatem interpretem. Quo nomine
eum seruauit & diligenter educavit. Hic au-
tem Mercurius, non erat is Mercurius quem
cuiusdam poetæ Iouis & Maiæ fuisse filium, sed
Hermes ille, qui Trismegistus appellatur. Pa-
læph. lib. 11.
Philo Academicus, Chytomachi discipulus, Ro-
mæ profitebatur, quò profugerat Mithrida-
rico bello, atque à Cicerone cultus est.
Philoboros, mons Bæoriæ in Elaticis campis.
Plutarch. in Sylla.
Philo Herennius, Byblii genere, grammaticus
tempore Adriani, de cuius imperio scripsit:
præterea de ciuitatibus & viris claris libros
10. Suidas.
Philo Iudæus, Alexandria natus, disciplinisque
omnibus eruditus, in nostrâ & Græcorum phi-
losofia bene versatus. Eloquentiæ Platonis
adeo æmulator, vt prouerbium fuerit, Aut
Plato Philonizat, aut Philo Platonizat. In di-
uinis autem legibus & patriis institutis quã-
tus fuerit, ex his quæ nobis librorum suorum
tradidit monumentis, palam est. Igitur
temporibus Caij quanta acciderint Iudæis
mala descripsit, quibus & suam legatio-
nem pro Iudæis apud ipsum imperatorem
retulit.

Philo, statuarius, Hephestionem expressit, Ta-
tianus.
Philocalia castellum in Themiscyrena, nõ pro-
cul à Tripoli fluuio & castello. Plin. lib. 6. c. 4.
Philocandros, insula Cycladum. Ptol.
Philochorus Atheniensis, vir doctissimus & va-
tes, tempore Eratosthenis, extinctus insidiis
Antigoni Macedoniae regis, ob amicitia sus-
picionem cum Ptolemeo rege. Scripsit Athi-
dis libros 17. qui continent res gestas Athe-
niensium, & reges & magistratus, vsque ad
Antiochum cognominatum deum, aliæque
cõplura. Suid.
Philocles Atheniensis poeta Tragicus fuit, non
ita multo post Euripidem, Æschyli ex sorore
nepos, ab iracundiæ vitio Bilis appellatus. Fa-
cie fuit imprimis fœda, capiteque in cristæ
formam acuminato. Scripsit fabulas centum:
reliquit filium nomine Morsumum, & ipsum
poetam Tragicum. Suidas.
Philocrates, vir Atheniensis, proditiõnis nota
infamis, apud Demosthenem.
Philocrete, Bithyniæ oppidulum apud Grego-
ram. Maritimum est Laonico. Circa Nicæam
videtur.
Philoctetes, æteris, vel ætæ, Pæantis filius, co-
mes Herculis, cui idẽ moriens in Oeta môte
mandauit, ne corporis sui reliquias cuiquam
indicaret: idque iurare eum adigit, deditque
pro munere phœtræ & sagittas Hydræ fel-
le intinctas. Quare cum postea Delphico-
raculo moniti essent Græci, ad euertendam
Troiam sagittis Herculis opus esse, inuentus
Philoctetes, & de Hercule interrogatus, ne-
gauit primùm se scire quid illi accidisset: cum
verò illi vehementius irgerent, eadẽ mor-
tuum esse confessus est: cumque illi instarent,
vt sepulchrum eius sibi indicaret, ne iusiurã-
dum violaret, ictu pedis locum ostendit. Post
hæc, cum ad bellum Troianum deduceretur,
quod ipse solus Lerneis sagittis uti posset vi-
nius sagittæ casu, in pede, quo Herculis tumu-
lum monstrauerat, vulnere penè immedica-
bili affectus est: cuius fœtor cum à Græcis fer-
ri non posset, in Lemno relictus est. Verùm
oeciso Achille, Vlysses in Lenum regressus, ad
Troiam illum reduxit, vt inquit. Quid. lib. 13.
Metamor. vbi & Paridem, singulari certami-
ne ab eo prouocatus, sagittis interfecit. Euer-
sa autem Troia, pudore, ne in patriam æger
rediret, impeditus, in Calabriam venit, ibique
Pentiliam condidit. Tandem opera Machao-
nis medici sanatus est.
Philogonus, Antiochiensis episcopus, anno sa-
lutis 322.
Philolaus, Pythagoricus quidã philosophus, cu-
ius tres libros Plato, cum tenui admodum esset
pecunia decẽ millib. denarium mercatus est,
quod pretiũ à Dione Syracusano acceperat.
Philolaus, Corinthius, leges Thebanis dedit, ex
familia

familia Bacchiadum, amicus Dioglis, qui
Olympia vici: sed vbi ille ciuitatem deseruit,
commotus ob amorem matris Alcinoe, The-
bas migravit, atque ibi ambo defuncti sunt.
Habituauit igitur ob huiusmodi causam apud
Thebanos, legesque illis descripsit & de aliis
quibusdam, & de sobole procreanda, quas illi
proletarias appellant. Et hoc est præcipue ab
illo prouisum, vt numerus hæreditatum con-
ferueretur. Aristot. 2. Politicorum.
Philologus, nomen viri. Rom. 16.
Philombrotus Atheniensium princeps seu Ar-
chon annuus, Olympiad. 46. cuius anno se-
cundo, Pediaz, Diacrij & Paralij seditionem
nouam propter æris alieni, quo demersi
erant, magnitudinem Athenis excitarunt,
cui malo cum finis nullus appareret, Soloni,
cui Atheniensi, eidemque è nouem sapient-
tibus vni seditiõ componenda, & res publica
nouis legibus constringenda, commissa est.
Plutarch.
Philomela, Pandionis Atheniensium regis filia,
quam Tereus Thraciæ rex, qui Prognem so-
rorem eius vxorem duxerat, visendæ sororis
prætextu à patre abductã, in itinere violauit:
& ne flagitium cuiquam indicare posset, lin-
guam ei præcidit, arctissimãq; custodiã eam
includit. Verùm illa (vti erat lanificij peritissi-
ma) rem ornamem, quo gesta erat ordine, in te-
la depinxit: eamq; per famulam ad Prognem
misi: quæ quamuis sororis iniuria grauissi-
mè commota, vltionem tamen in Orgiorum
tempus distulit: quo tempore magna mulie-
rum carera comitata, thyrissque & pellibus
instructa sororem carceri eripit, & in regiam
perducit: vbi communicato cum illa consilio
Itym filium suum iugulat, patriq; comeden-
dum apponit: illoque epulit ram nefandis
iam satiato, sub finem cœnæ pueri caput in
conuiuium affert. Quo agnito, Tereus furore
percitus, cum stricto gladio vxorem insequi-
tur, in vpupam commutatur, etiam nunc cri-
stam militarem in capite gerentem, Progne
autem in hirudinem, Irys verò in phasianum,
Philomela denique in lusciniam, etiam hodie
de Tereii iniuria suauissimo cãtu conque-
rentem. Quidam hanc fabulam ad cãtus har-
moniam & sonorum qui ex auibus audiun-
tur varietatem referunt. Alij ad mores, & di-
cunt hanc fabulam docere cohibendos esse
effrænatos animi affectus quibus homines ad
furorem compelluntur: Imperus autem vene-
reus & vindictæ cupiditas reddunt homines
insigniter immanes. Ac tyrannus libidinum
sordib. inquinatus, rectè fingitur in vpupam
commutatus. Vide TEREVS.
Philomelium, vrbs magnæ Phrygiæ. Strab. libr.
12. Gentile Philomelus. Steph.
Philomelus, Phocensium dux, templum Del-
phicum occupauit, Locrenses vici ad Petras

Phedriades. Olymp. 106.
Philomenes, Paphlagonũ rex, à quo insequen-
tes principes cognomentum sumpserunt sibi,
sicut ab Hellene Thessalorum Reges dicti
sunt, Alex. lib. 1. cap. 2.
Philomolpus, Asia minoris oppidum. Nicetas.
Philonides, Melitensis quispiam, qui quia erat
prægrandi corpore, cæterum insulsus & indo-
ctus, abiit in proverb. Indoctior Philonide.
Philon, medicus fuit nobilis, qui quum medica-
menta quædã ad medendi vsum exquisitissi-
ma concinnaret, & egregias quasdam Alexi-
pharmacas facultates, eas Deorum manus ap-
pellabat, velut diuinas & salutare. Cæll. lib. 16.
cap. 10.
Philomelus, nomen citharedi cuiusdam, cuius
meminit Mart. lib. 3.
*Plus habuit Dydimus, plus Philomelus ha-
bet.*
Philonis pagus, in Ægypto, inter Nilum & si-
num Arabicum. Strabo. Pentapoleos regionis
vicus in Africa, Ptolem. Item Libyæ nomi.
Philonomia, Nyctini & Arcadiæ filia, dũ in ve-
nationibus cum Diana versaretur, in Marrem
incidit, qui sumpta pastoris forma, granidam
puellam effecit. Ea verò gemellos enixa, pa-
tris metu in Erymanthũ eiecit infantes, qui
deorum prouidentia illæsi, delati ad cauam
quandam quercum, dicuntur: vbi cum lupa
quædam lustrum haberet, propriis abiectis in
fluentum catulis, infantibus vbera præbuit:
quod quidem Tyliphus pastor cõspicatur, su-
sceptos pueros educavit vt suos: & alterum
quidem Lycastum, alterum verò Parrhasium
appellauit. Hi deinde Arcadiæ regnum suc-
cessione consecuti sunt. Plut. Para.
Philopœmenes Megalopolitanus, dux Achæo-
rum præstantissimus Lacedæmonios & Messe-
nios multis cladibus afflixit, vt est author
Plutarchus. Linius in bello Macedonico lib. 5.
Philos, insula contra Persidem, non procul à
Calandra. Plin. lib. 6. cap. 25.
Philostratus Lemnius, temporibus Seueri prin-
cipis, eiusque vxoris Iuliæ, epistolarum ma-
gister, vt ipse planè monstrat in vita Apollo-
nij Tyanei, scripsit vitas sophistarum ad Se-
uerum, de vita Apollonij lib. octo, præterea
Heroica quæ hodie extant.
Philostratus, huius pater, Athenis docuit Nero-
nis tempore: scripsit Panægyricos plures, &
declamationes oratoribus valde probatas,
compluræque alia quæ à Suida commemo-
rantur.
Philostratus tertius, superioris filius, docuit A-
thenis: scripsit Panathenæicum, Troiam, Pa-
raphrasim Homerici clypei, Iconas huic
multi referunt. Suid.
Philotas, vnus ex comitibus Alexandri Magni,
cui post eius mortem, Ciliciæ regnum sorte
obtiguit.

Philotera, vrbs iuxta Troglodyticam à Satyro condita. Apollodorus Philoteridem vocat. Est etiam Philotera Cœlesyria; aliàs Philoteria: Gentile, Philoterius: ab Ægyptia verò Philoterites dicitur. Steph.

Philoteris, ciuitas in littore sinus Arabici, aliàs Arsinoe dicta, vt supra indicatum est. Alia videtur dicta in Philotera.

Philotimus, Ciceronis libertus, vt ipse scribit Appio. lib. 3. 9.

Philotis quæ & Tutela, vel Titula; ancillarum Dux apud Romanos, quum Fidenates vltima victoria superati sunt. Illi enim quum sibi matronas postulassent; ac Tutela cum ancillis ad hostes habita matronarum esset, eos vino & venere obrutos Romanis prodidit. Plutarchus Lilius 3. 5. Syntag.

Philoxenus, philosophus, qui gruis collum sibi exoptabat, quò diutius ciborum & poculorum sapore oblectaretur.

Philoxenus, grammaticus Alexandrinus, Romæ scripsit de monosyllabis verbis, de hellenismo, de genere linguarum, & alia. Suid.

Philoxenus, Eretrienſis pictor, Nicomachi discipulus, cuius tabula nullis postponenda, Cassandro regi picta, continuit Alexandri prælium cum Dario. Idem pinxit & Lasciniam, in qua tres Sileni comestabantur. Hic præceptoris celeritatem sequutus, breuiores etiamnum quasdam picturæ vias & compendiaras inuenit. Plin. lib. 35. cap. 10.

Philoxenus, poëta lyricus, scripsit lyrico carmine Æacidarum genealogiam. Hic quum aliquando apud Dionysium tyrannum ageret, tragicæ diæque eius, in quibus ille ambitiosissimus erat, minimè laudaret, coniectus est in Latomias, indeque Tarentum aufugit. Dionysio verò eum per literas reuocare conanti, respondit hoc tantum monosyllabum, Non, sæpius iteratum. Suid.

Philoxenus, cos. cum Probo, anno vrbs 1278.

Philyra, filia Oceani, ex qua Saturnus in equum conuersus, Chironem Centaurum dicitur suscepisse, qui à matre Philyrides & Philyreius dicitur. Hanc fabulam ad medicinæ & Chirurgiæ artem refert N. Comes, mythologiæ lib. 4. cap. 12. Vide CHIRON. Scribitur autem hoc nomen, & eius deriuatiua, simplici l, Poëtiæ tamen suo iure, vt primam syllabam extendant, geminant hanc consonantem.

Philyres, populi iuxta Pontum; à Philyra matre Saturni. Hinc Phyliretes, fœmininū Philyris & Phyliris. Steph.

Philysthenis filius Thyestæ, quem Atreus vnâ cum Tantalos fratre interfectum Thyestæ patris epulandum apposuit. Vide Senecam in Thyeste.

Phina oppidum in Macedonia ad oram Heraclæam. Plin. lib. 4. cap. 10.

Phinees, filius Eleazari, filij Aarō. Exod. 6. filius

item Heli sacerdotis. i. Re. i. Lat. aspectus aut facies confidentiæ vel protectionis.

Phineum, locus Ponti à Phineo conditus: Gentile, Phineicus. Steph.

Phineus, Agenoris filius, Hellenico: Hesiode Phœnicis & Cassiopeæ, Agenoris nepos, frater Cilicis Dorycli & Atamini. Hic igitur rex Arcadiæ, vel, vt alij, Thraciæ, vel, vt rursus alij Paphlagoniæ, vxorem duxit Cleopatram (quam quidam Sthenobœam vocant) ex qua genuit Orythum & Crambum, vt Sophocles: vt alij, Mariandinum & Thynum: vel, vt rursus alij, Palæmonem & Phinea: quibus, mortua priore coniuge. Harpalicem, Calais & Zethæ sororem, nouercam superinduxit: quanuis Flaccus non Harpalices, sed Cleopatram Boreadam sororem appellet: cui etiam Apollonij Commentarius subscribit, qui lib. i. dicit, Phineum Cleopatram Boreæ & Orithyæ filiam vxorem duxisse, secundam verò Idæam Dardani filiam nouercam superinduxisse: cuius suauis filios suos ex Cleopatra susceptos excæcauit. Quapropter & ipse excæcatus est à diis, & Harpiæ contra eum missæ, quæ cibos & mensam eius turpissimè fœdarunt. Postea verò aduentibus ad ea loca Argonautis, à Calai & Zethæ fratribus alatis, rursus ad Strophades insulas fugatæ sunt, vt supra docuimus in dictione Calais. Postremò occisus est ab Hercule, cum is in solitudine liberos Phinei offendisset excæcatos, comperissetque eos calumniis nouercæ eiectos fuisse. Hinc Phineus, a, um, & Phineius, a, um.

Phinæ, fabulâ refert ad auaritiæ effecta N. Comes, mythologiæ lib. 7. cap. 6. libro autem 6. cap. 8. de Iasone & Argonautis agens, post Apollonium in Argonaut. Phinæi vaticinia explicat.

Phinon, ciuitas Idumæorum. Gen. 36. Lat. gemma, siue aspiciens, aut os æternitatis, vel os filij: aut ex Hebr. & Syro, os piscis, ab ore non ab offe.

Phinopolis, vrbs Ponti à Phineo dicta: Gentile, Phinopolites. Steph.

Phinthia, Siciliæ fons, in quem, vt Apion refert, nihil immergi potest sed omnia fluitant, Plin. lib. 31. cap. 2.

Phinthia, amicus fuit Damonis cuiusdam, vt ex Plutarcho inuenimus. Itaque apud Ciceronem in Officiis, & Valerium Maximum, Phinthia reponi debet loco Pythiæ.

Phintonis, insula inter Sardiniam & Corsicam, Plin. & Ptolem. *Isola rossa*, Ortelio.

Phiræsi, Scandiæ insulæ populi, Ptolem. Ofranci, Turnebo, cuius opinionem reiicit F. Hotoman. in Francogallia, & merito quidem, vt à vero alienam.

Phison, i. oris mutatio; siue multitudo aut extensio magnum Indiæ flumen, è paradiso fluitans.

Gen. 2. quod ab Eusebio & Hierony. in quæst. Hebr. Ganges dicitur, siue Gerha, Ioseph. lib. 1. cap. Iud. antiq. Salomonis commentator Nilum vocat. Gen. 2.

Phithom, i. buccella eorum, aut oris consummatio, siue persuasio vel dilatio eorū, vrbs quam ædificarunt filij Israel Pharaoni regi Ægyptiorum. Exod. 1.

Phithon, filius, Micha filij Meribala, i. Par. 8. & 9.

Phla, Herod. lib. 4. insula in Tritonide palude grandi. Aiunt Iasonem posteaquam sub Pelio Argos exædificauit, impositis in ea cum aliis solenibus hostiis, tum verò tripode æreo, circumfisse Peloponnesum animo Delphos eundi: eumque cum teneret cursum circa Maleam: abreptum à vento Aquilone, & abductum in Africam, & priusquam tellurem cerneret, in aspretis paludis Tritonidis astitisse, eique hæsitanti de egressu apparuisse Tritonem, ac iussisse sibi dari tripodem, quòd diceret ostensurum se illis exitum, atque incolumes remissurum. Cætera vide apud Herodotum.

Phlanon, vrbs & portus iuxta Absyrum insulam post Aloum, Artemidorus, unde totus ille sinus Phlanonicus vocatur. Gentile, Phlanonites. Steph. Vide PHLANOTES.

Phlanotes, populi, Plin. lib. 3. cap. 22. à quibus nomen sinui est inditum, quem modò nauarum Quærnariū appellant, alij Gernariū propter naufragia, procelloso ferè semper transitu. In recessu eius Senia vrbs, cuius à tergo specus sunt, unde vehementer nulla ferè nō horæ venti perflant, eaq; res infamem eum sinū reddidit. Per hæc forè loca id genus temporis est, de qua Plin. lib. 2. cap. 45. In Dalmatiæ, inquit, ora specus vasto in præceps hiatu, in quem deiecto leui pondere, quauis tranquillo die, turbini similis emicat procella. Dicitur Phlanotes ab oppido Phlano; inter Polæ coloniam & Iaderam. Vide PHLANON.

Phlegeton, fluius infernalis flammis æstuantibus rapidus, à φλέγω, ardeo.

Phlegon, vnus ex equis solis δῶν ἔ φλέγειν quod est ardere, dicitur.

Phlegon Trallianns, libertus Augusti (nonnulli Adriani dicunt) historiam scripsit Olympiadum libris sedecim vsq; ad Olympi. xxix. De fastis Romanorum lib. 4. Item de nominibus locorum vrbs Romæ, & Epitomen Olympionicorum libris duobus. Suid.

Phlegon, viri nomen. Rom. 16.

Phlegra, græ, vel Phlegre, gres, vrbs Macedoniæ, Pallene proxima. Plin. lib. 4. ca. 10. aut, vt Eudoxus mauult, eadem cum Pallene, & valis circa hanc vrbs in qua Gigantes olim eū cælestibus conflixerunt. Vide Pallene. Steph. vrbs Thraciæ, quam Eudoxus postea Pallenem dictam scribit. Hinc Phlegraus, a, um, & Phlegrus, gra, grum.

Phlegraei, campi duo fuere, alter in Græcia, Phle-

gra Thessaliæ valle, vbi Gigantes cum cælestibus pugnauerunt. Vel δῶν ἔ φλέγειν, quod est vrere atque inflammare. Alter in Campania prope Cumas, in quo Gigantes Herculem superasse dicuntur. Plin. lib. 3. cap. 5. & Strab. lib. 5. Theagenes verò & Eudoxus, qui ad historiam fidem pugnam hanc conatur reducere: Pallenem, inquit, quæ veteri nomine Phlegra vocabatur, homines tenuerunt, quibus immanitas & superbia morū Gigantum cognomen peperit. In hos ineunte præliū Hercule, fulmina de celo missa sunt, donec ij fugere coacti sunt, sicq; ingenti victoria superati. Ex hac re rumor in vulgus ortus, vt Gigantes mouerint bellum diis. Id autem ideo hæc est, quoniam ea regio tota sulphure pluitima scaturit. Hinc fit, vt ventorum impulsu exciteretur passim ignis, qui cum exitum è cauernis natura expetat, dū luctatur assidue, terram tandem quatit & commouet, exuritq; frequenter: unde & nomen sortitur, φλέγειν enim Græcè exurere, arderéque significat.

Phlegraus, vnus ex Centauris, Ixioni; & Nubis filius.

Phlegya, Steph. vrbs Bœotia, à Phlegya Martis & Chryses filio: Cuius, Phlegyas & Phlegyus, gyea, gyeum. Regio quoque Phlegyantia nominatur.

Phlegyas, Martis filius, rex Lapitharum in Thessalia, pater Ixionis & Coronidis Nymphæ: quam cum ab Apolline vitiatam sensisset, cōfestim ira percitus, templum eius Delphis incendit. Quapropter Apollo iratus, ipsum sagittis interfectum ad inferos deuulsi: vbi hac pœna afficitur: vt sub ingenti saxo ruinam minitante sedens, semper illud casurum suspicetur & timeat.

Phlegya, populi insulani Thessaliæ, à Phlegya Ixionis patre cognominati. Hi cum sacrilegi essent, deòsque & homines sperneret, ab irato Neptuno immisso diluio, submersi sunt, quorum apud inferos meminit Virg. lib. 9.

Phlias, vnus ex illis qui in nauis Argo fuerunt, filius Baëtu, vt Valer. habet i. Argon.

Phlius, vrbs in medio Sicyonij Argiūque agri, Strab. lib. 8. vbi religiosissimè colebatur Hebe. Castellum Phlium nominat. Plin. lib. 4. cap. 5. Hæc olim Arethyrea dicta est, Steph. & Arantia Phlius dicta à Phliunte Bacchi & Chthonophyles filio, vel à Phliante. Gentilia, Phliuntius, Phliusius, Phliasius. Vel nomen habet à φλέιν, quod est fructibus abundare. Nam & Lacedæmonij Phliasium mensem vocant, in quo fructus terræ vigent. Dicitur Phliuntis fœmininum.

Phloria, Mauritaniæ Casariensis oppidū. Ptolem. Phlyeis, vicus in Cecropide tribu: tribulis, Phlyeus. Steph.

Phlygadia, mons Illyrico & Adriæ obuersus. Strabo. *Fliez*, Lazio.

Phlygonium, vrbs Phocidis : Ciuis, Phlegonius & Phlygonius. Steph. Paul.
 Phobator, filius Somni: apud Ouid. 11. Metam. Dicitur est Phobator, à verbo Græco φῶβος quod est perterrefacere. Icelos autem, quia omnium animantium formam inducere possit: est enim μελαγχολία similis.
 Phocæ, arum, insulæ Cretæ adiacentes, Plin. lib. 4. cap. 13.
 Phocæa, Ionæ ciuitas, Atheniensium colonia ita dicta à phocarum multitudine, quæ urbem condentibus circa hoc litus apparuerunt. Strabo libro 14. Incolæ Phocæi & Phocenses, qui assiduis Persarum bellis exagitati, communi cōsensu patriam reliquerunt, diisque execrationibus se deuouerunt, si quando eò redi conarentur. Varia deinde fortuna vsi, tandem in Galliam delati sunt, vbi Massiliam condiderunt.
 Phocaria, insula maris Ægei, ex aduerso Articæ Plin.
 Phocarum insula in sinu Arabico, Strabo.
 Phocas, Romanorum imperator, sub annum salutis 606.
 Phocæ, es, oppidum est Bœotiæ.
 Phocæas, agri Leontini in Sicilia oppidum. Thucyd.
 Phocenses, Græciæ populi apud Strabonem.
 Phocereith, nomen viri. 1. Efd. 2. lat. oris exterminatio vel oris concussio.
 Phoces, populi Ionum, qui primi longis nauibus vsi sunt.
 Phoci, gēs Ichthyophagis vicina. Agatarchides.
 Phocias, Thessaliæ fluius, Vibio. Phœnix legit Simlerus.
 Phocion, Atheniensis vir clarus, cognomento Bonus, sēper pauper, cum ditissimus esse potuisset, propter frequētes ei delatos honores. Hic neque ridere, neque lachrymare ab vilo vnquam est visus. Et in cōcione, cum quis dixisset, Cogitabundus videris, ὀ Phocion: Recte, inquit, coniectas. Cogito enim, si qua valeo in his breuitate vsi, quæ apud Athenienses dicturus sum. Huic cum legati Philippi Macedonū regis ingentia munera offerrent, hortarenturq; vt ea acciperet: (quanuis enim ipse facile his careret, liberis tamen eius essent necessaria, quibus difficile foret in summa paupertate ad paternam gloriam peruenire.) Si mei, inquit, similes erunt, idem hic agellus alet illos, qui me ad hanc dignitatem perduxit: si dissimiles nolo meis impēis illorum ali augeriq; luxuriam. Plut. in Phocione.
 Phocion, Peripatericus Hispanus, scripsit librum Cornucopiæ, multæ variæque doctrinæ refertissimum. Gellius.
 Phocidis, idis, exigua Græciæ regio, sinui Crisæo adiacēs, Delphico oraculo, & Helicone, Parnassōque montibus incluta. Huius incolæ dicuntur Phocenses, à quibus nonnulli putant

profectos esse Massiliæ conditores, nō (vt alij existimant) à Phocensibus Ionæ populis. Cui etiam sententiæ non obscure subscribit, Plin. lib. 3. cap. 4. vbi Massiliam Græcorū Phocensium coloniam appellat, ad discrimen, vt videtur, Asiaticorum. Hinc Phocæicus, ca, cum.
 Phoclis, Arachosia vrbs. Ptol.
 Phocra, mons Mauritaniæ Tingitanæ. Ptol. vulgò, *Gebelheladich*, i. mons ferreus.
 Phocus, Phocionis filius, qui quū paternas opes prodigo luxu dilapidasset, Atheniensibus vsquadeò inuisus factus est, vt occurrētes omnes diffamatorem sui generis nuncuparent.
 Phocus, filius Aeaci. Ouid. 7. Metam.
 Phocusa, Plin. li. 4. ca. 12. insula vna ex Sporadib.
 Phocusa insulæ duæ, Ptol. in Aegypto Pelago.
 Phocylides Milesius, poeta Græcus, qui floruit post bellum Troianum, scripsit 58. elegias, & quasdam sententias ad vitæ institutionem.
 Phoda, oppidum in Arabia felici. Plin.
 Phœbas, adis, Phœbi sacerdos, quæ diuino correpta furore, consulentibus ex tripode oracula edebat. Sidonius.
 Phœbe, eadē quæ quæ Diana siue Luna, à Phœbo fratre ita dicta. Ouid. 2. Metam.
 Phœbé & Elaira, Leucipi filia. Stephanus in Aphidnis.
 Phœbea palus, æstuarium Argiæ regionis. Paul.
 Phœbatis, Macedoniæ vrbs. Polyb.
 Phœbe, insula in Propontide. Plin.
 Phœbi, Mauritaniæ promontorium. Ptol.
 Phœbia, oppidum Sicyoniōrum: Gentile, Phœbias, aut Phœbianus. Steph.
 Phœbigena, cognomē Aesculapij, à patre Phœbo. Virg. 7. Aeneid. *Fulmine Phœbigenam Stygias detrusit ad vndas.*
 Phœbus, idem qui Apollo, siue Sol, Iouis & Latonæ filius, eodem partu cum Diana editus, diuinationis & musicę deus à poetis habitus, & medicinæ repertor. Dicitur Phœbus, quasi φῶς & βίβη, hoc est lux vitæ.
 Phœmon, lacus Arcadiæ. Ouid. lib. 13. Metam.
 Phœmonoc, filia Phœbi, & vates, quę prima carmen heroicum cecinit, vt est author Hesiodus in Theogonia.
 Phœnebytis, Panopolitanę prefecturę vicus. Sui.
 Phœnices, populi Syrię, Iudæis cōtermini, quorū præcipuæ vrbes fuerunt Tyrus & Sidō, & quę cum his Tripolim efficit Aradus. Horū regio Phœnice dicitur, à Phœnice quodā Neptunū & Libyes filio. Steph. Hos Strab. lib. 16. arithmetica & astronomia, naualibus ac bellicis artibus insignes scribit. Rufus ex Dionysio.
 Phœnices iidē ab Iudæis proximis, siue à Phœnice Agenoris filio, literas accepere, Tyrj maxime, vnde & Phœnicia γερμανία, ἡμερῶν τῶν λέγονται dicuntur à Timone Pyrrhonio.
 Phœnicæum, mons Corinthi: Gentile, Phœnicæus. Steph.
 Phœnicia, vel Phœnice, Asiæ regio: sic dicta à conditore

conditore Phœnice, Agenoris, Neptuni & Libyes filio. Steph. Iosephus etiam author est, Phœnices inuenisse Græcas literas.
 Phœnicus, vrbs Cretæ, & insula iuxta Lyciam. Est & Phœnicus, stagnum Thucyd. li. 8. Gentil. Phœnicuntius, & Phœnicusius, Steph.
 Phœnicussæ, duæ insulæ in Libycō sinu iuxta Carthaginē, Insulares, Phœnicussæ. Est etiam ciuitas Phœnicum in Syria. Steph.
 Phœnix, Cretæ insulæ vrbs Ptolem. *S. Niqueta*, Nigro. Vrbs item & mons non procul à Rhodo, Lyciæ portus, Ægypti vicus, Siciliæ oppidum, Thessaliæ & Achaiæ fluius. Plin. Strab. Ptolem.
 Phœnix, Agenoris filius, Cadmi frater, qui Phœnicibus imperauit, a quo Phœnicia.
 Phœnix, Amyntoris filius, præceptor Achilles, qui cum matris suæ hortatu cum patris concubina rem habuisset, diris impetitus à patre, relicta Hellade in Thessaliam sese cōtulit ad Peleum regem, qui illi Dolopum procurationem commisit, filiūque Achillem in disciplinam tradidit, quem etiam ad bellum Troianum comitatus est, vt ipse narrat apud Homer. lib. 9. Iliad. Hic oculus tandem captus est, vnde Ouid. in Ibin, *(Ister, Id quod Amyntorides videas trepidumq; minipratentes baculo luminis orbis iter,* Istum memorant literas Græcas reperisse, vt Cecropem Ægyptium, vel Prometheum, aut Orpheū, siue Danaū, vt suis locis notauimus.
 Phætiæ, vrbs Acarnaniæ, à Photio filio Alceonnis, filij Aphiarai, Polybius lib. 4. Dicitur quoque Phætium: Gentile, Phætius & Phætij. Steph. Phogor, mons in terra Moab in supercilio Libyadis, respiciens solitudinē, in quem Balac rex Moab Balaam artolem duxerat ad maledicendum Israel, Num. 23. In hoc Baal à Gentibus fuit cultus, Numero 25. Iuxta hunc in valle sepultus est Moses, Deuteron. 34. Est etiam idolum Moabitarum. Num. 25. Deut. 32. & 4. Ios. 22. hiatus vel apertio dicitur etiā. Phogor, & est idoli nomen.
 Pholegandrus, insula vna Sporadum, à Pholegandro filio Minois. Hanc Aratus ferreā vocat propter asperitatem. Ciuis, Pholegādrius. Steph.
 Phollathi, nomen viri 1. Par. 26. lat. opus meum.
 Pholoe, mons Arcadiæ syluosus, oppidum habens eiusdem nominis. Plin. li. 4. cap. 6. in quo Centauri morati sunt. Est etiā famulæ cuiusdam textricis nomen apud Virg. 1. Aeneidos, *Olli serua datur operum haud ignara Minerva Cressa genus Pholoe, geminique sub robere nati.*
 Pholoe, nomen est Nymphæ apud Stat. libro 2. Syluarum.
 Pholon, vrbs Arcadiæ, à Pholo Centauro. Gentile, Pholoeus. Steph.
 Pholus, vnus ex Centauris, Ixionis ex Nube filius, qui Hercule ad Pirithoi nuptias euntem

hospitio excepit, eoque in tumultu, qui inter Lapthas & Cerauros iisdem in nuptiis exortus est, occubuit. Ouid.
 Phora Armeniæ maioris vrbs. Ptolem.
 Phoraphul, rex Babylonis, Iosepho: aliis Phul dicitur.
 Phoratha, filius Aman filij Amadatha. Esth. 9. Lat. fructificatio, siue multiplicatio, aut sortilegus.
 Phorbæ, vrbs Achæorum, in Thessalia: Gentile, Phorbantius.
 Phorbantia insula prope Siciliam Ptol. *Lauenso* Fazellus eam vocat.
 Phorbantium, mons Træzenis Steph.
 Phorbas, bātis, filius Priami & Epithetiæ, Stasippi Mygdoniæ regis filia, inter fratres natu maximus, adeò vt Priami frater potius, quam filius videretur. Quam ob causam cum pater eum, veluti emeritum, à prælio iuberet abstinere, illo tamen inuito non semel in pugna descendit, & post multa egregia facinora, fauente Mercurio edita, tandem à Menelao est obruncatus. Huius imagine assumpra, Somnus deus Palinurum decepit. Virg. 5. Aeneid. Seruio dicitur fuisse Triopæ filius, pater Ilionei Troiani, qui fuit comes Aeneæ, cum quo in Italiā quoque capto Ilio nauigauit. Alius item pastor Polybij Corinthiorum regis. Vide DEXAMENE.
 Phorbas, v. Atheniensium princeps, anno ante Romam conditam ferè 200.
 Phorbas, v. Arginorum rex, anno ante Romam conditam ferè 830.
 Phorcus, ci, vel Græco more, Phorcys, aut etiam Phorcyn, cynos, filius Neptuni & Thesæ Nymphæ, rex Corsicę & Sardinie insularum: quem ab Atlante nauali prælio victum, vndaque obrutum, postea locij superstites, in marinū deum cōuersum dixere, eiq; diuinos honores exhibuere. Hic pater fuit Medusæ, quæ ob id nomine patronymico Phorcynis dicitur. Nōnunquā etiā Phorcys, Phorcycos.
 Phorcynus, portus vbi antrum Nympharū, quæ Naiades vocantur, in Ithacensi agro. Homer.
 Phorcys, is fuit, quem fabulantur poetę tres habuisse filias, quæ vicissim vno oculo, quem duntaxat inter omnes habebant, cum videre illi opus erat, utebantur, atque ita fiebat, vt quoties ex illis vna oculo vti vellent, capiti suo illum infereret, sicque videret: quo quidem cum illa satis vsa fuisset, alius eum vicissim tradere cōsueuerat, ita vt omnes hoc pacto viderent. Cum autem ad illas Perseus forte accessisset, atque eam quę tunc oculum habebat, cunctanti gradu à tergo adortus esset, denudato ense, vt sibi Gorgona ostenderent, petiit, mortēque iis, nisi eam vti que manifestarent, imitatus est. Illo verò mortem formidantes, eam protinus indicarunt. Palep. lib. de fabulis.

Phorentanum, vrbs Italiae: Gentile, Phorentanus, Stephanus ex Strabonis libro 5. Ferentinum. Phorentini etiam Italiae populi dicuntur. Steph.

Phoriam, locus Elidis inter Parthenium insidiis aptus, ut potè in angusto situs. Steph.

Phorica, vicus Arcadiae: Gètile, Phorieus. Steph.

Phoristæ, Asiae populi Mela.

Phormani, vrbs Italiae: Gentile idem. Steph. Vide FORMIAE.

Phormio, Crotoniata dux, bello nauali Lacedaemonios vicit. Theopom. in Philippic.

Phormio, dux Atheniensium in bello Peloponnesiaco. Thucyd. lib. 2.

Phormio, philosophus, Cice. 2. de Oratore, Peripateticus. Cùm Annibal Carthagine expulsus, Ephesum ad Antiochum venisset exul, & eius nomen erat magna apud omnes gloria, inuitatus esset ab hospitiibus suis, ut Phormionem audiret: se velle dixit, locutus esse dicitur homo copiosus aliquot horas de imperatoris officio, & de omni re militari: tum, cùm ceteri qui illum audierant, vehementer essent delectati, quærebant ab Annibale quidnam ille ipse de illo philosopho iudicaret. Hic Pœnus non optimè Græcè, sed tamen liberè respondisse fertur, Multos se deliros senes sæpè vidisse: sed qui magis quàm Phormio deliraret, vidisse neminem. Vide Annibalis vitam.

Phormus, Syracusanus comicus, Geloni tyrânno familiaris, & filiorum ipsius alter, docuit fabulas septem, quas commemorat Athenæus.

Phornacis, Bætidæ vrbs in Turdetanis. Ptol.

Phorobrentarium, vrbs Libya: Gentile, Phorobrentarienus, Steph.

Phoroneus, filius Inachi fluij, Argiuorum rex, qui initio dispersos populos in urbem coëgit, quam appellauit Argos Phoronicon. Hinc Phoronis, nidis, Patronymicum fœmininum, quod poëtæ vsurpant pro Iside Inachifilia, Phoronei sorore. Item Phoroneus, nea, neum.

Phoroneus, Atheniensium rex, anno ferè post inundationem aquarum 500.

Phoronis, Asiae minoris oppidum in Cariae finibus, circa Ioniam Plin.

Phorum, portus in Attica, Psyttalliae insulae oppositus. Strabo.

Phorunna, vrbs Thraciae, Polyb. libr. 9. Gentile, Phorunneus. Steph.

Phosech, filius Iephlat filij Heber filij Bariae. 1. Paral. 7. Lat. fragmentum tuum, siue diminutio tua

Phosphorion, portus quidam Byzantij: causam nominis indicat. Steph. in Bosphoro.

Phosphorus, Latine Lucifer stella, Cic. 2. de Natura deorum. Marcial. lib. 8. 22. Phosphore reddidit, &c.

Phostonia, vna ex Halcyoniis Suidas.

Photinæon, vrbs Thessaliae. Steph.

Photinus, Lugdunensis episcopus, annum agens ætatis 80. religionis ergo supplicio affectus, anno salutis 169. D. Polycarpi discipulus fuit. Euseb. lib. 5. cap. 2. hist. eccles.

Phorinus, hæreticus, sub annum salutis 355. diuinam Christi naturam negauit. Tripar. hist. lib. 5. cap. 5.

Photinus & Achilla, Pompeij Magni ex acie Pharsalica fugientis, imperio tamen Prolo-mæi pueri regis Aegyptiorum, interfectores fuerunt. Alex. lib. 1. cap. 2. Hic est enim Ptolemæus ille puer, qui Pompeium Magnum ex Pharsalo fugientem Ministro Achilla & Photino miseranda nece affecit. Plutarch. in Pompeio.

Phouibagina Trocmorum in Galatia oppidum Ptolem.

Phraapsa, vrbs Mediae: Gètile, Phraapsenus. Steph.

Phraates, Parthorum rex, anno salutis 342. De quo vide Strabonem lib. 6.

Phrada, vrbs in Drangis, quam Alexander Pro-phthasian nominauit. Steph.

Phragandæ, populi Thraciae videntur apud Liuuium, lib. 26.

Phragmon, statuarius & pictor egregius, sicut & Polyclerus.

Phrangi, populi Italiae prope Alpes, Parthenio Phocaensi lib. 1. Steph.

Phranicates, Parthorum imperator ille, qui cum Ventidio apud Trapezunta decertauit. Strabo lib. 16.

Phraortes, rex Indorum, ad quem Apollonius Tyaneus peruenit: quem cùm de victu interrogaret, respondit: Tantum vini bibo, quantum Soli sacrifico: quæ autem venædo acquirunt, pasuntur alij: mihi sat fuerit ipsa exercitatio. Cibus mihi olera & palmæ fructus: multa mihi quoque ex arboribus nascentia, quæ manus hæc plantauerunt. Philostratus in vita Apollonij.

Phrati, Bactrianae vrbs. Ptolem.

Phrearrhi, vicus Athenis in tribu Leontide, à Phrearrho insigni heroe Athenis. Tribulis, Phrearrhius. Steph.

Phreata, Garsauria in Cappadocia oppidum. Ptol.

Phregella. Vide FREGELLAE.

Phregena, ciuitas in Hetruria, altera in Latio: vnde Phregenates populi.

Phretes, populi Libyci. Steph.

Phretomanorum, Italiae urbem, habet Diodorus lib. 19. quam refert à Q. Fabio expugnatam. Samnitum videtur.

Phricion, mons Locridis supra Thermopylas, cuius incolæ Æoles & Phricanes dicuntur, cùm Phricies potius dicendum esset: fœmininum, Phricias. Dicitur à Phricio Centauro, quem occidit Hercules, olim Drios dicebatur. Est & Larissa Phriconis cognominata, uel Phriconitis: Incolæ, Phricones.

Phrico

Phriconitis Cuma, ciuitas quædam. Steph.

Phrinicus Bithynicus Sophista, qui libros aliquot de dictionibus Atticis scripsit.

Phrinicus, fuit Lacedæmoniorum proditor quem verus comædia carbone notauit. De quo extat prouerb. Phrynichi iusta.

Phrixa, vrbs Peloponnesi, Phæstus post appellata. Distat ab Olympia stadiis 30. Pherecydes in Arcadia ponit: Gètile, Phrixæus. Steph. Vide MACISTRVS.

Phrixus, Macisti frater, à quo Phrixa vrbs. Vide MACISTO.

Phrixus, ciuitas Lyciae: & Prixi portus iuxta fauces Ponti in Chalcedonia vltiore. Gentile, Phrixus vel Prixeus.

Proilla, Hispaniae rex, anno Christi 751.

Phronyma, nomē puellæ cuiusdam, filia Etearcho regis Cretæ, quæ suauis nouerca in aquas ab Etearcho patre iussa est præcipitari, Themisone quodam sceleris ministro. Herod.

Phrudis, Ptolem. Galliae Belgicae fluius, Some à Becano, *ambre* à Cœnali interpretatur.

Phrugundiones, in Sarmatia Europæa gēs. Ptol.

Phrurentani, populi Italiae. Steph.

Phruri, Scythica gens, Dionysio. Iuxta Caspium mare habitant.

Phrurium, Cypri insulae promontorium. Ptolem. *Cubo blanco*, Mercatori. Indiae est etiam intra Gangem vrbs. Ptolem.

Phryges, fluius Asiae minoris, Plinio: in Heremum defluens, Phrygiamque à Caria disteminans Regioni nomen dedit.

Phrygi, Illyridis populi, circa Cerannios. Strabo.

Phrygia locus Otæ, sic dictus, quod Hercules in eo tostus & exustus sit. Steph.

Phrygia minoris Asiae regio, Caria, Lydia, Misia, & Bithyniae finitima: quarum omnium fines ita coeunt, ut difficulter possint distinguantur. Strabo lib. 13. Dicta est autem Phrygia à Phrygiibus populis, è Thracia oriundis, qui antea Bryges dicebantur: vel à Phrygio amne, qui eam à Caria diuidit: vel à Phrygia Cecropis filia. Duæ tamen feruntur Phrygiae, maior scilicet & minor, quæ Epictetus dicta fuit. Phrygia ab Aquilonis parte est Galatiae collimitanea, à Meridie Lycaoniae, Pisidia, Mygdoniaeque contermina. In ea est Ida mōs, & Tmolus, & Pactolus fluius.

Phrygia, locus inter Bœotiam & Atticam: vnde Phrygius. Steph.

Phrygius, fluius. Vide Phrygia. Est & adiectiuum, significans quod Phrygia est.

Phryna, nomen meretricis apud Athenas, de qua Quintilian lib. 2. cap. 15. Et Phrynennon Hyperidis actione: quanquam admirabili, sed conspectu corporis, quod illa speciosissimum alioqui deducta nudauerat tunica, putant periculo liberatam.

Phrynicus, Atheniensis tragicus, Thespiadis discipulus, qui primus vultum fœmininum

protulit in scenam, & tetrametrum reperit filium habuit, Polyphragmonem poëtam & ipsum tragicum: docuit tragœdias nouem. Alter item Atheniensis comicus, inter secundos antiquæ comœdiae, qui docuit fabulam vnam. Tertius eiusdem nominis Bithynicus Sophista, qui scripsit de Atticis dictionibus. Suid.

Phrynis, Citharædus nobilis fuit, patria Myrtilenus, discipulus Aristoclidis qui genus suum ad Terpandrum referebat. Hic primus Athenis visus est Citharædus Callia summum magistratum gerente. Vide Suidam.

Phryndas hospes Atheniensis, homo veltutus, maleficus, impostor summus, rerum malorum artifex, cuius improbitas effecit, ut hominis vocabulum in rei transferit appellationem. Etenim quoties insigniter malum accipi volebant Phryndam appellabant. Vide prouerbiam, Phryndas alter, apud Eras.

Phryx, ygis, Gentile à Phrygia deductum: cuius fœmininum est Phrygia. Virg. 9. Aeneid.

Phryxus, filius fuit Athamantis & Nephelus, qui vnâ cum sorore Helle, cùm defuncta matre Inus nouerca insidias timerent, consensu aurei velleris ariete, quem antea à matre, ut quidam volunt, ut alij, à patre acceperat, pontum ea parte, qua angustior est, transfretare cœpit. Sed Helle vndarum strepitu in pontum decidit, & submersa est, à qua deinde pars illa maris Hellespontus dictus est. Phryxus verò incolumis in Cholcos ad Ætâ regem peruenit. Iustinus lib. 42. vbi arietem Ioui, vel, ut alijs placet, Marti immolauit, vellusque illud aureum in templo suspendit, quod postea Iason Medæ arte adiutus abstulit. Arietis verò inter sidera locatus, pristinam effigiem tenuit, qui à Phryxo Phryxeus appellatus.

Phtha, Vulcanus dictus est, quatenus sine mendacio peragit omnia, & artificiosè simul cum veritate. Phalaph.

Phtheleon, Græciae vrbs ad Pagaseum sinum. Pomp.

Phthembutis, Ægypti nomus. Ptolem.

Phthenotes, in Ægypto nomus. Ptolem.

Phthia, vrbs Thessaliae, patria Achillis: à qua Phthius & Phthiota.

Phthia, Marmaricae portus. Ptolem. vrbs item in Asia circa Pontum Euxinum. Dionys.

Phthinthia, Siciliae ciuitas. Ptolem.

Phthioris, tidis, vna ex quatuor Thessaliae partibus. Strab. libro 9. in hæc verba: Cæterum Phthioris tractum continet Australem ad Oetam à sinu Maliaco & Pylaico vsque ad Dolopiam oramque Pindi protensum; in latitudinem verò porrectum vsque ad Pharsaliam planaque Thessalica.

Phthira, Cariae mons. Steph.

Phthiographi, populi, de quibus Strab. lib. 11. Ex

Y y

gentibus quæ Dioscuriadem conueniunt, est Phithiophagorum natio, cui nomen à sordibus ac fame datum est: his proximi sunt Soanes nihilo fama meliores, robore autem meliores: nam vi ac potentia penè præstant. Hi gentibus circunvicinis dominantur, Caucafi extrema obrinentes.

Phthonthis Ægypti vicus. Ptolem.

Phthuris, Æthiopiæ oppidum vnum ex his quæ C. Petronius quum ab Augusto Ægypto præfectus esset, expugnauit. Plin. lib. 10. cap. 29.

Phua, filius Ifachar. Gen. 46. Lat. Hic, aut os oris. Phua, nomen obstetricis cuiusdam Hebræorum Exod. 1. Lat. gemens vel vlulans, aut apparens. Phua, pater Thola ducis in Israel, Iud. 10. Filius Ifachar filij Iacob. 1. Paral. 7. Lat. angulus aut coma.

Phul, rex Assyriorum. 4. Reg. 15. 1. Paral. 5. ad Ionæ Prophetæ prædicationem conuersus, & vna cum ciuibus suis pœnitentiam egit. Lat. rina aut faba.

Phulassar, Babyloniorum rex, qui Iosepho Taddaphassar, Olymp. 7.

Phuibelochus, rex Babyloniorum, anno ante Romam conditam ferè 7.

Phunda. Vide FVNDÆ.

Phunon, nomen loci, in quo castrametati sunt filij Israel profecti de Salmona. Num. 33. Lat. gemmâ suæ aspiciens.

Phurnita, vrbs Libyæ: Ciues, Phurnitani, Steph. Phur, filius Cham. Gen. 10. à quo Libyes. Lat. Africa, aut Syriacè crassa vel pinguis.

Phuth, inde Phuthzi, Iosepho, Mauritaniæ populi. Fuit autem Phuth Chamii filius, cuius pater Noeus (ita enim à Græcis vocari dicitur, quem Hebræi Noe dicunt) vel potius Chamoch.

Phuthi filius Sobal filij Hur primogeniti Caleb ex Ephratha concubina. 1. Paralip. 2. Lat. seducens, aut buccella, sine latitudo.

Phutiel, nomen viri. Exod. 6. Lat. pinguedo Dei. Phutiphar, Eunuchus Pharaonis, Iosephi herus. Gen. 27. Lat. saginatus taurus, vel pinguedinis fructificatio.

Phutiphar, sacerdos vrbs Heliopoleos, focer Ioseph filij Iacob. Gene. 41. & 46. Lat. pinguedinem dissipans, vel pinguedinis denudatio: aut Syriacè pinguedinis vindicta.

Phycus, untis, Cyrenarum præmontorium Plin. lib. 4. cap. 12. Steph. vrbs Libyæ, & promontorium. Strabo. lib. 17. contra Tænarum Laco-niæ seu Peloponnesi. Hinc stagnum Phycusium.

Phycussa, insulæ Libyæ: dictæ, quod plena sint fucis, id est algis. Insulares, Phycussæ, aut Phycussij. Steph.

Phygela, oppidum in Pannonia à fugitiuis conditum. Plin. lib. 5. cap. 29.

Phygelus, vir quidam, de quo Paulus 2. Timothei 1.

Phyla, Atticæ regionis Castellum, Tanagriæ finitimum. Trogus.

Phylacæ, oppidum Phthioricæ, regionis Thes-saliæ. In hoc Protefilaus regnauit, vnde ipse Philacides cognominatus est, & Laodamia eius vxor Philacera, dicta à Phylaco Delonis filio: Gentile, Phylaceus, Stephan. Est etiam vrbs Molossidis, Liiuo. Et Pieriæ oppidum in Macedonia. Ptolem.

Philacensis, Bithyniæ populi. Ptolem.

Phyle, vicus in Oeneide tribu: tribulis, Phylasius. Phyleus, vnus è ducibus Græcorum, qui ad Troiam nauigarunt. Hom.

Phyliræ, gens Indiæ intra Gangem. Ptolem.

Phylleus, mons, vrbs, & regio Piresiæ in Macedonia. Apollon. 1. Argon.

Phylleon, mons Macedonia. Vide PIRESIÆ.

Phyllira, Oceani filia, ex qua Saturnus Chironem suscepisse dicitur, qui à matre Phyllirides & Phyllireus dicitur. Vide Philyra.

Phylliridæ, Europæ in Venetia populi. Vibio.

Phyllis, Lycurgi Thracum regis filia, quæ Demophoonta Thesi filium, ex Troiano bello redeuntem, hospino, lectoque excepit, accepta prius ab eo fide, vt domi compositis rebus sese vxorem duceret. Profectus itaque Demophoon, cum vltra statutum tempus variis districtis negotiis in patria detineretur: Phyllis & amoris impatientia & doloris impulsu, quod se speratam esse crederet, laqueo vitam finiuit, & conuersa est in arborem amygdalum sine foliis. Postea reuersus Demophoon, cognita re eius amplexus est truncum, qui (velut sponsi sentirent aduentum) folia emisit. Vnde etiam Phylla sunt dicta à Phyllide, quæ antè Petalia dicebantur. Extat Epistola Phyllidis ad Demophoontem inter Ouidianas.

Phyllis, amnis Bithyniæ à quo Phylli, Phylliensisque, dicitur Straboni & Stephano. Quid. in Epistolis.

Phyllis, apud Herod. lib. 7. regio Thraciæ, apud Paugæum montem. Steph.

Phyllis, nutrix Domitiani Imperatoris. Sueton. in Domit. cap. 17. Cadauer eius populari sandapila per vespillones exportatum, Phyllis nutrix in suburbano suo Latina via funerauit.

Phyllus, oppidum Thesaliæ, inde Phylleis. Stephanus, Strabo.

Phiscæ, Migdonidis in Macedonia vrbs. Ptolem. Phisce, Mœsiæ inferioris oppidum. Ptole. *Chosabet*, Nigro.

Phyccella, Macedonia vrbs ad Mecybernæum sinum. Pomp. Plin.

Phyccia, vrbs Lyciæ in alto monte: Gentile, Phyccius. Steph.

Phyccus, vrbs Locridis, à Physco filio Ætoli filij Amphictyonis, filij Deucalionis. Alia Phyccus est Cariæ, & portus Rhodi. Hinc Phyccus,

cus, Physceus. A Physco Leleges, Locri nunc dicti, descēderunt, quos Rhianus Physceas vocat. Alia est Macedonia, cuius incolæ Physei. Item fluuius. Steph. Physcus etiā apud Theocritum Idyllio quarto, montis nomen.

Phycoia, mater Narcei cuiusdā, de quo vide supra Narceæ.

Phythæum, vrbs Aetoliæ. Polyb. 11. Gentile, Phythæus. Steph.

Phyteum, Elidis vrbs, Steph.

Phythalmus Neptunus dictus est à Trœzeniis, à quibus extra muros templum Neptuno ereptū fuerat, quod eorum precibus motus, non amplius aquam salis frugibus inspergeret, Helychius idem cognomē ioui tribuit: & certè Iupiter à poetis subinde appellatur hominum fator atque deorum. Nam *φθεῖν*, idem quod sero seu planto.

Phyteus, vrbs Elidis cauæ, à Phytæo quodam: Gentile, Phyteates, Steph.

Phytonia, Tyrreni maris insula. Mela.

Phyxium, Elidis in Peloponneso vrbs Polyb.

Phyzania, Africa regio. Ptolem.

Piacus, vrbs Siciliæ: Ciues, Piaceni. Steph.

Piadæ, populi in Scythia, qui cum Parthis ex quo viuunt ac degunt, Plin. li. 6. c. 17.

Piala Cappadociæ in Ponto Galatico vrbs. Ptol. Pialia, vrbs Thesaliæ, supra Cereticum mōtem. Steph.

Piarenis, Mysiæ inferioris gens. Ptolem.

Piastræ, populi iuxta Pontum. Steph.

Piacularis, porta Romæ appellata, ob quædam piacula, quæ ibi fieri solebant.

Piasus, Pelasgonum dux, de quo vide Strab. libro 13.

Picardia, Galliæ Belgicæ prouincia, nitidissimis, cultiss. & populosis admodum vrbus nobilibus, quarum caput est Ambianum. Annal. Gal.

Picendaca, Indiæ intra Gangem vrbs. Prol.

Picentes quæ & Picensi dicuntur, populi in quinta regione Italiæ, ad mare Adriaticum siti. Prætutianis finitimi: à quibus Heluino amne dirimuntur, Plinio li. 3. c. 13. Horum regio Picentū appellatur, olim vberimè multitudinis quippe ex qua ccc. x. hominum millia aliquando in fidem populi Romani venere. Dicti Picentes, Straboni. li. 5. à Pici Martij homine, qui in vexillis eorum è Sabinis (à quibus originem traxerunt) Asculum commigrantium dicitur infedis. Horum metropolis, Picentia, hodie *Vicentia* Leandro.

Picentini, populi ad mare Tyrrenum, Lucanis proximi. inter Surrentinum promontorium & Silarum amnem incolentes, à Picentibus maris Adriatici accolis originem trahentes. Horū oppida Picentia & Surrentum. Strab. li. 5. & Plin. li. 3. c. 5.

Picenum, regio Italiæ, in qua est Asculum, à Pico Martio aue dicta, cuius ductu & auspicio Sa-

bini, cum Asculum proficisceretur, in vexillo earum picus confederat. Nam sicut Strab. li. 5. scribit, cōditores Picentium è Sabinorum terra profecti sunt.

Picenum, regio Italiæ trās Apenninū, ab ipsiis montibus vsque ad mare Adriaticum extensa inter Aesim & Leuſtrum fluuios. Strabo. libro 5. Hodie ab Ancona celeberrimo emporio Marchia Anconitana appellatur. Vrbes habet præcipuas Pisaurum, Fanum fortunæ: Senam Gallicam, Vrbinum: Camerinum, Asculum, ipsamque Anconam, à Syracusanis, Dionysij tyrannidem fugientibus conditam, Huius populi Picentes & Picensi appellantur, diuersi à Picētinis, maris Tirreni accolis. Hinc Picenus, cœna, cœnum: vt Ager Picecus, & Oliua Picena. Plin. libro 15. cap. 3. In hac Picena regione lapidibus pluit, qui strages illas indicabant futuras, quas Italiæ intulit Annibal. Tit. Liu. li. 1.

Picantes, populi Italiæ, Stephano, nimiram Picentes.

Pictaui siue Pictania, Ptolemæo Augustoriturum, venaculo idiomate *Poitiers*, Pictauiorum seu Pictonum metropolis. Sunt, qui Agathirsis atque Gelonis filiorum Herculis successores (qui Picti à Poëtis vocantur) eius fundationem attribuunt. Hi etenim ob concitatas seditiones domesticas patria pulsati in Angliam deuenere: inde numero & potentia aucti, nouis quærendis sedibus, in Galliam traicere, vbi à suo nomine Pictones populos, hanc quoque ciuitatem condidisse feruntur. Aliter alij scribunt, cum ex Pomponio Mela & Plinio constet, ante etiam multo, quàm hi ex Anglia venerint, Pictonum extitisse memoriam. Urbem circumdat Clanius fluuius, qui in Viennam delabitur. Theatr. Vrbiū.

Picti, populi Septentrionales, qui olim Britannia insulam subegerunt. Polyd.

Pictoreus rex, trecentos annos vixit. Plin. libr. 7. cap. 48.

Picuentum, Histriæ vrbs mediterranea. Ptol. *Pinguento* hodie, Leandro.

Picumnus, deus, qui in sacris Romanis adhibebatur. *Æmilius* Macer in Theogonia.

Picus, rex Latinorum, Saturni filius, Fauni pater, Larini regis auus, auguriorū peritissimus: qui, à Circe adamatus, cum spreto eius coniugio Canentem Nympham duxisset vxorē, ab irata dea, virga percussus fertur, & mutatus in auem sui nominis. Quod idcirco fingi creditur, quoniam primus hac aue vsus est auspiciis. Ouid. 14. Meta.

Picus, equorum domitor apud Virgil. libro septimo.

Lanaque Ancyle gerebat Picus equum domitor: Pida, Ponti Galatici vrbs in Cappadocia. Prol. Piden, oppidum in Aethiopia ad sinum maris

rubri ab Arabibus habitatum. Plin. libro 6. capite 29.
 Pidibotas, Aethiopiae sub Aegypti oppidum. Plin.
 Pidorus, vrbs circa Athon montem. Herodot.
 Pidosus, insulae nomen, haud procul ab Halicarnasso. Plin.
 Pidytes, vir Percosius: ab Vlyse, vt ait Homer. Iliad. 7. in bello Troiano interemptus.
 Piengitae, Sarmatae Europae gens. Ptolem.
 Piephigi, Daciae populi. Ptolem.
 Piera, Peloponnesi fons, inter Elide & Olympiā. Pausan.
 Pieres, Macedoniae populi circa Dardanos. Plin.
 Pieria, mōs & ciuitas Bœotiae, quam primus Pierus Lini pater aedificauit, Musis sacer.
 Pieria, regio in finibus Macedoniae, inter Axium & Aliocmonem fluuios, quā Macedones pulsis indigenis occuparunt. Pli. li. 4. c. 10. Aemathia ante dicta, a nemore ita appellata, cui nomen est Pieris. Hinc Musae Pierides dictae creditur, quod in Pieria ex Ioue & Mnemose natae sint.
 Pieria, mōs Thraciae in quo versatus est Orpheus. Apollō. Schol. Syriae mōs in Cassioidae regione, Ptol. Bœotiae vrbs, Trezza. Locus item in Lacedaemonia. Steph.
 Pieria, Stephano, vrbs in regione eiusdem nominis. Ciuis, Pierietes, Pierites, & Pierius. Alij ex Graecis Pieriam Thraciae montem esse scribunt, in quo versatus sit Orpheus.
 Pierides, Musae dicuntur propter amoenitatem ac solitudinem Pieris mōris, quo eae secretis locis, propter studia liberalia delectantur, vt inquit Sextus Pompeius. Dicuntur etiam a Pieria, regione Macedoniae. Cic. 3. de natura Deorum, Pierias & Pieriades a poetis appellari, quod Pierio patre ex Antiopa natae sint, auctor est.
 Pierus, fluuius Achaiae Propriae, qui Pliaras aluit Pausan. Thessaliae item oppidum. Plin.
 Pierus, mons Thessaliae post Pheras, in Macedonia vsque protensus, Pli. li. 4. c. 8. In loco monte quidā Musas natas volunt, atque inde Pieridas appellatas, quāquam alij a Pieria regione, & alij rursus a Pieri filiabus, quas cātu vicerunt, dictas malunt.
 Pierus, Macedo quidā praediues, qui ex Euipe vxore nouem suscepit filias, quae Musas ad certam cātu prouocare ausae, & ab illis superatae, in totidem picas sunt mutatae: vnde postea Musae earum nomen velut trophaeum vsurpantes, Pierides sunt cognominatae: quauis alij a Pieria, quae est Macedoniae regio, alij a Piero Thessaliae monte sic dictas velint. Ouid. 5. Metam.
 Pietas Iulia. Vide FOLA.
 Pigelafus, vrbs Cariae: Gentile, Pigelafes. Steph.
 Pigiada, vicus Cariae: Incolae, Piginde, Steph.

Pigmaliō, Beli regis Tyri filius fuit, frater Didonis; qui dum ardentissima auri cupiditate flagraret, animū ad Sichaei paruelis sui opes appulit, illumque spe potiundi auri ante aras, clam & dolo interemit: cuius caedis cum certior in sompnis a marito Dido facta fuisset sumptis thesauris fugit & Carthaginem condidit.
 Pila, nomen loci, Soph. i. lat. cōtufio, vel mortariolum.
 Pilatus, nomen procuratoris Iudaeae a Romanis constituti, Luc. 3. qui Christum morti adiudicauit Matt. 27. Luc. 3.
 Pigrēs, Halicarnassus, frater Artemisiae vxoris Mausoli Suid.
 Pilūnus, Iouis filius, eius Apuliae partis, quae postea Daunia dicta est, rex, qui Danaen Acrisij filiam, ad Apulum litus, vna cum Perseo filio delatam, vxorem duxit, & Daunum ex ea suscepit Turni patrem. Seruius Picumnus & Pilumnus fratres fuisse ait, quorū ille stercoreorum agrorum vsu inuenerit, vnde & Sterculinus dictus est: Pilumnus verō, pilandi frumenti rationem: vnde & ab ipso nomen volunt accepisse.
 Pimolisa, castellum Ponticae regionis intra Halyn, a quo regio Pimolisena: & Ciuis, Pimoliseus. Steph.
 Pimpa, mons, ciuitas, & fons, Macedoniae, olim a Thracibus possessus, in cuius radicibus fons fuit Pimplaeus, & antrum Pimplaeum, Musis consecratum.
 Pimpleides & Pimpleae, dicuntur Musae a fonte Macedoniae Pimpleo, propter liquoris eius vnicam subtilitatem. Sunt tamē qui a Pimpla loco quodam iuxta Parnasum montem (de quo modo diximus) sic appellatas tradant.
 Pinamus, vrbs Aegypti, Gentile, Pinamytes. Stephanus.
 Pimprania, vrbs circa Indi fluminis partes superiores. Arrian.
 Pinara vrbs maxima supra Casū Ciliciae montem: Gentile, Pinareus, Steph. Vide ARTIMNEVS. apud Steph.
 Pinara, Lyciae vrbs. Strab. & Pieriae in Syria, Cyrrhesticae regionis Prol.
 Pinaria, insula maris Aegei. Plin.
 Pinarius & Potitius Arcades duo senes, quibus qualiter coli vellet ostendit Hercules, scilicet vt manē & vesperi ei sacrificaretur. Perfecito itaque matutino sacrificio, cum circa solis occasum essent sacra repetenda Potitius prior aduenit, Pinarius postea, extis iam comestis. Vnde iratus Hercules statuit vt Pinariorū familia tantum ministra esset, epulantibus Potitiis & complentibus sacra, vnde & Pinarij dicti sunt. *δὸν τῆς κομῆς*, id est a fame. Nam senem illum Pinarium constat alio nomine nuncupatum. Seruius.
 Pinarius, fluuius iuxta Iffum vrbe, inter Ciliciā & Syriam,

& Syriam, Stephanus. Vide THEMILE.
 Pincia, Ptolem. lib. 2. cap. 6. hodie Vallisolerum, & vulgò Valladolid, nobiliss. totius Hispaniae oppidum, Regis, Procerum & nobillium sedes est: ac proinde magnificis aedificiis, tam nobilium vsui quā rebus sacris nitidiss. cōstructis, praeter ceteris Hispaniae ciuitatibus superbissimē exornatur. Ex opificum & mercatorum frequentia, ex vbertate soli & praeterfluente amne. Priserua, haud contemnendas utilitates percipit.
 Pindarus, poetae Thebanus, Lyricorum apud Graecos princeps, Aeschylī Tragœdi aequalis. Scripsit lingua Dorica Olympia, Pythia, Nemea, & Isthmia, quae etiam hodie extant. Fertur imprimis sublimis, verborumque & sententiarum copia. torrentis instar affluens: vnde & inimitabilem esse affirmat Horatius libro quarto Carminum, Ode secunda. Duas suscepit filias: a patre tibiam primum, in ox ab Hermione lyram edoctus est. Lacedaemonij in reliquam Bœotiam saeuientes, Thebis pepercerunt. Huic etiam tantum tribuit Alexander, vt cum Thebas euerteret, & in omnes sine discrimine sauiret, vnus Pindari penatibus familiae quae parci iusserit. De morte eius tradit Valerius, quod in gremio pueri adamati expiravit.
 Pindarus, Ephesiorum tyrānus, qui capta Epheso postea a Cræso auunculo suo iussu discedere, secessit in Peloponnesum cum parte substantiae, dimisso domi praeside amico. Aelianus de varia historia.
 Pindarus, mons Troadis, in quo Cetius fluuius nascitur, qui Pergamum praeterfuit. Plin. lib. 5. cap. 30.
 Pindenissum, oppidum, quod M. Cicero imperator quum esset, oppugnauit, nomenque ex eo oppido sibi dari, sicuti est Numantia deuicta dictus est Numantinus Scipio, exoptauit. Cic. ad M. Caelium, Oppugnauit quinque & viginti diebus aggeribus, vineis, turribus, oppidum Pindenissum munitissimum, tantis operibus vt mihi ad summam gloriam nihil desit, nisi nomen oppidi.
 Pindictora, Aethiopiae sub Aegypto oppidum. Plin.
 Pindus, mons Perrhaeborum, inter Arcadiam & Thessaliam, Lapitharum olim sedes, quem nonnulli etiam inter mōtes enumerant. Musis consecratus.
 Pindus, Lapitharum sedes, mons Thessaliae, Apollini Musisq; sacer. Acarnaniam ab Aetolia diuidit, vt inquit Solinus: in eo inuenitur lapis Galactites. Sunt tamen qui hoc nomen cum ypsilo scribunt. Est & nomen vrbs Thessaliae, a Pindo monte appellata, iuxta quam est fluuius eiusdem nominis. Strab. li. 9. Scholiastae aliqui poetarum apud Graecos Pindum Arcadiae montem esse scribunt, aut fluuium:

alij montem esse Perrhaebiae iuxta mare: alij Thessaliae fluuium.
 Pinerum, locus non procul ab vrbe Rauenna, P. Diacono & Iornandi. La Pineda adhuc hodie vocatur, spaciosissimus tractus ab vrbe Rauenna Ferrariā versus, pinis arboribus occupatus.
 Pinetus, Callaicorum Braccariorum vrbs. Ptol. in Hispania.
 Pingus, Dardanorum fluuius in Moesia Europaea. Plin.
 Piniana, vrbs in Rhætia. Lib. Notit.
 Pinna, Vestinorum, qui Praegutiis finitimi magis sunt Orientales, in Italia vrbs: hodie Penna, Inde Pinnenses. Plin. lib. 3. cap. 12.
 Pinon, Daciae oppidum, Ptolem. *Phisthona*, Nigro.
 Pinfium, palatium Romae est, ad Collatinam portam, quae & ob id Pinfina porta dicta est. Alexander lib. 4. cap. 16.
 Pintia, vrbs Callaicorum in Hispania Tarracoenfi, & in Vacceis. Ptol. Vide PINCIA.
 Pintia, Siciliae vrbs, Ptolem. in qua olim Pollucis templum. *Terra di Pulici*, Leandro.
 Pinton, insula est inter Sardiniam & Corsicam.
 Pinyrus, Cretensiam episcoporum clarissimus, floruit sub annum salutis 176.
 Pinythus, nobilis grammaticus Romae vna cum Epaphrodito liberto Neronis. Pausan.
 Pinzon, Thraciae oppidum. Procop.
 Pion, mons circa Ephesum, Plin. & Pausan.
 Piones, populi, in Mysia Asiae quae supra Caicum amnem sita est, ab vrbe dicti, quam Pionis conditor Pionias vocauit.
 Pior, Monachus insignis, cum de domo patris ad philosophiam conuersionis exiret, promissit denuò nullum se propinquorum fore visurum. Post quinquaginta verò annos cum soror eius ipsum videre vellent, non cessabat, donec eum inspiceret. Quam dum episcopus loci iam gradatam propterea videret affligi, scripsit praesulibus eremi, vt Piorum mitteret: ille autem obediens, & quendam assumens, venit ad patriam. Cumque ad ianuam domus suae accessisset, & suum nuntiaffet aduentum, veniente germana, clausis oculis dixit: Ecce ego sum Pior, quantumvis (ô soror) aspectu fatiare. Tum illa, gratias actis, Deum laudauit. At ille, oratione facta rediit in eremum. Is verò ambulans comedebat: cur autem id faceret, a quondam interrogatus, ita respondit: Non (inquit) volo veluti necessario vti cibo, sed tanquam extraneum aliquid agere. Pro qua re ab alio rogatus, ait, Ne dum comedo, anima voluptatē sentiat corporalem. Socrat. lib. 8. cap. 1. hist. tripart.
 Pipinus, Caroli magni pater, Francia regnum virtute adeptus, cum ex regio genere natus non esset, ob ignauiam scilicet eius qui tum regnabat. Annales Francia.
 Piquentum, Ptol. lib. 3. cap. 1. vrbs Isthiae.

Piræa, ciuitas insignis Amifus olim dicta, vt testatur Strabo lib. 12. Milesij eam condiderunt prius, deinde Cappadocus princeps, vt refert Theopompus: postea ab Athenocle & Atheniensibus habitata fuit & Piræa nominata.

Piræus, dictio trisyllaba, cu diphthongum habens in vltima, portus Athenarum, 400. capax nauium, muro duorum millium passuum vrbi coniunctus. Dicitur & Piræus. Steph. Est enim *παραπυρρος*, vicus in Hippothoontide tribu, cuius tribulis similiter Piræus, possessiuum Piræicus. hodie, *Portolione*.

Piræus, portus Corinthiæ regionis: inueniuntur & alia deriuatiua, Piræates, Piretes, Piretis, & locus in Delo, item Hippothoontidis tribus. Steph.

Piræia, Vide PIRESIA.

Piræe, nes, Straboni & Suidæ, fons ad radicem Acrocorinthi, Mutis sacer non copiosus ille quidem, abstramen perspicuas, potuque suauissimas, habens aquas.

Piræia, Theflaliæ ciuitas, olim Asterion dicta. Steph. & alibi vrbs Magnesiæ: inde Piræicus, fœmin. Piræis dicitur etiam Piresius. Inuenio & alibi apud Græcorum Scholiastes *πυρραία*, regionem, aut ciuitatem esse prope Phileum Macedoniæ montem.

Piræias egregius sculptor in paruis imaginuliculis. Plin.

Pirides, insulæ in mari Ægeo. Antonin.

Pirina, Sicilia oppidum. Antonin.

Pirithous, Ixionis filius, non ex nube, quem admodum Centauri, sed ex legitima vxore firmissimo amicitia fœdere Theseo cōiunctus: cuius etiam ope Centauros, qui sibi Hippodamien sponfam præripere conabantur, superauit. Mortua autem Hippodame, ita illi cum Theseo conuenit, vt vxorem, nisi ex Ioue nasam, nullam ducerent: & cum tam Theseus Helenam Iouis & Ledæ filiam rapuisset, nec alia eo temporis nosceretur, quæ Iouis esset, præter Proserpinam Plutonis coniugem ad rapiendam illam simul profecti sunt ad inferos. Verùm Pirithous primo impetu à Cerbero interfectus est: cui cum Theseus opem ferre conaretur, viuus in Ditis potestatem peruenit, & ab eo in catenis est seruatus, donec Hercules ab Eurytheo ad inferos missus, eum liberauit.

D. Pirminius ex Augia maiore, Germaniæ insula, omnes venenatas effugauit bestias, adeo vt in hodiernum vsque diem in ea non inueniantur, & illarum non maneat, aut moriantur. Munst. lib. 3. Cosm.

Piroboridaua, Mysiæ inferioris oppidum, Ptol. *Βυραϊνο* nominatur à Nigro.

Pirous, nomen fuit herois cuiusdam. Homerus Iliad. 1.

Pirum, Daciæ vrbs, Ptolem. *Birthalmen*, Lazio.

Pirus, Lambrasi filius, Thracium princeps, pro-

fectus ad bellum Troianorum, à Thoante Ætolorum rege interficitur. Homer. 4. Iliad.

Pirustæ, Casari, Ptolemæo & Lituio, Illyridis populi sunt versus Macedoniam. Pannonum vocat. Strabo.

Pisa, Pisæ ciuitas in Elide, Peloponnesi regione, iuxta Alpheum fluuium, circa quam quinto quoque anno celebrantur certamina Ioui sacra, quæ Olympia dicebantur. Ex hac vrbe ortum traxerunt, qui Pisas in Tuscia condiderunt. Hinc Pisæus, sæ, sæum.

Pisa, Steph. fons Olympiæ & regio, in qua constructum est Iouis templum, vbi Olympiacum certamen celebratur. Aliqui Pisam dictam scribunt à Pifo Apharei filio, vel à Pisa filia Endymionis: postea Olympiadem appellatam & Pisæi Iouis templum habuisse. Gentile, Pisates & Pisæus.

Pisæ, Pisarum, Tusciæ oppidum inter Arnun & Auferem amnes, à Pisæis conditum, Elidis populis. Strabo lib. 5. qui Nestorem ad Ilium secuti, in reditu tempestate disiecti, alij quidem Metapontum, alij littus Tyrrenum tenuerunt, vbi à nomine relictæ patriæ Pisas condiderunt. Virgil. Pisas Alpheas cognominat.

Pisander filius fuit Bellerophonis, quem in Solimo bello cecidisse Homerus ait Iliad. 9.

Pisander Camireus (Camnus autem ciuitas est. Rhodi) Eumolpi tempore, poëta, vt nonnullis placet, antiquior Hesiodo.

Pisander Lycaonius, sub Alexandro Mammea verficator scripsit variam historiam.

Pisander Nestoris filius. Suid.

Pisandris, Venetorum classis ductor, anno salutis 1379.

Pisaon, in Pelagonia est: Gentile, Pisæus. Steph.

Pisaurus, fluuius Piceni, à quo Pisaurum ciuitas Vmbriæ ei superposita, nominata est. hodie *Pesaro* dicitur. Seruius verò scribit Pisaurum dictum, quod illis aurum pensatum sit. Nam quum Camillus Gallos interemisset, aurumque, quod Galli à Romanis acceperant pro Capitolio non euerfo, recepisset, & signa ciuitati appendisset, ciuitati nomen dedit Plin. lib. 3. cap. 4.

Pisca, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Piscena, Galliæ Narbonensis oppidum, Plinio. *Pesenas*, I. Poldo.

Piscuri, Asiæ populi inter Dahas. Strabo.

Pisenus, Centaurus, Ixionis & Nubis filius.

Pisæus, rex Tusciæ, anno ante Romam cōditam 260. æneam tubam inuenisse dicitur. Plin. lib. 7. cap. 56.

Pisidiæ, antea Solymi vocati à Solymo Iouis & Chalenæ filio: populus est barbarus iuxta Apendam & Ciliciam habitans, vt ait Steph.

Pisidia, diæ, Asiæ regio, Lycaoniæ, Isauriæ, & Pamphiliæ finitima, cuius oppida enumerantur Selga, Sagalassum, Petnelissum, Adadata, Brias, Grenna, & alia nonnulla, Populi Pisidiæ antea

antea Solymi dicti. Plin. li. 20. c. 27.

Pisidon, Portus in Africa Propria, Ptolem. *Zoaras*, Marmolio.

Pisilis, Cariæ oppidum, inter Calbin fluuium & Caunum vrbem. Stra.

Pisirates, Vmbriæ populi. Plin.

Pisinda, Africa Propriæ & Pamphiliæ vrbs. Ptolem.

Pisingara, Armeniæ minoris oppidum Ptolem.

Pisinoe, vna Sirenum.

Pisis, vrbs & mons Armeniæ vel Susianæ: Ciuis, Pisideus. A Pisidia fit etiam Pisideus. Stephanus.

Pisistrati insulas tres habet Plinius circa Ephesum, quas nominat Anthinæ, Myonnesos, & Diareusa.

Pisistratus, Hippocratis filius, Atheniensis tyrannus, clarus genere, eloquentia verò tanta, vt ea deliniti Athenienses, libertate, qua nihil clarior habebant, se sponte exuerent, illiusque faciundia sanctitatem Solonis, qui numen fuerat ciuitatis, posthaberent. Artes liberales maxime fouit: Bibliothecam primus Athenis publicauit, quam Xerxes vrbe positus, ad Persas transtulit. Eam deinde multis post annis Seleucus Nicanor restituendam curauit. Trog. lib. 2.

Pisistratus, Larissæus historicus. Suid.

Pisistratus, Nestoris & Eurydices filius, quæ pater Telemacho comitem addidit, in Laconiâ profecturo, vt Menelaum de patre percontaretur, Hom. 3. Odyss.

Pisistratus, Orchomeniorum rex, cum nobilitatem odio insectaretur, plebis studiosus erat: quare in senatu eum necare decreuerunt. Discerptum igitur, intra sinus condunt, ac solum emundant. Plebeia dehinc multitudo concepta suspicione, in curiam aduolat. Regis autem filius ætate minor, nomine Telemachus, conspirationis conscius, ex curia turbam extraxit. Patrem enim supra mortalem speciem ad Pisæum montem, magna velocitate, deferricommentus est, eaque fraude plebem abduxit. Plut. Paral.

Pisones, appellati sunt quidam Romani nobiles, quod optime pisa fererent, sicut à lente Lætuli. Et hi quidem à Calphurniorum prosapia fuere, quæ à Muma rege descendit. Calphurnius enim Numæ filius fuit, vt ait Festus.

Pisonis villa, prope Baias, quam ferunt Neronem sapius animi gratia adiiisse. Tacit. annal. 15. hodie, *Truglio*.

Pisonos, Armeniæ minoris vrbs. Antonin.

Pisiantini, populi in Macedonia. Polyb.

Pisirus, vel Pistyrus, Thraciæ vrbs. Herodot.

Pistirum, Thraciæ emporium. Steph.

Pistor, Iupiter dictus est, quod Romanos, quo tempore à Gallis obsessi propter famem de deditione cogitabant, in somnis admonisset, vt ex omni frumento quod habebant, panes fa-

cerent: eosque in hostium castra iacerent. Ira enim futurum, vt desperata victoria Galli animis confiderent, atque ipsi superatis hostibus obsidione liberarentur. Ouidius 6. Fattorum, *Esse Ceres visa est, iaciunt Cerealia dona: Iacta super galeas, longaque scuta sonant. Posse fame vinci spes excidit hoste repulso: Candida Pistori ponitur ara Ioui.*

Pistoria ciuitas, quæ Ptol. ponit inter mediterraneas Tusciæ ciuitates: est enim inter Florentiâ & Lucam Aqua Pistoriensis, Plin. li. 3. c. 4. hodie *Pistoia*.

Pistris nomen nauis apud Virgilium libro 5. Æneidos.

Pisyæ, vrbs Cariæ: dicitur etiam Pityæ: Gentile, Pisyetes & Pityates. Capito Pityussam vocat, Pitane, siue Pitana, vrbs Æolidis in Asia, non procul à Caici fluminis ostio, duob. insignis portubus: cuius incolæ Pitanzæ & Pitanzæ nominantur. Ouidius 7. Metamor. Fama est apud Pitana lateres inuictos esse, qui super aquas innatarêt, quod & de aliis locis traditum est. Ouid. 7. Metam. *Aeolicam Pitane à laua parte reliquit.* Hinc Pitane regio, & Nympha Pitane. Steph.

Pitane, Laconiæ oppidum: cuius incolæ Pitanzæ dicuntur. Hermolaus apud Plin. Est item vrbs Troadis, apud Strab.

Pitanzæ, vrbs sita in ripis Eurotæ, à Pitana heroina Eurotæ filia. Pindarus in Olympiis.

Pitanus, Corsicæ fluuius apud Ptolem. *Talabos* hodie.

Pitaon, Cariæ vrbs. Steph.

Pitaopolis, vrbs Cariæ, à Pitao Phrygiæ Mediamico dicto: Gentile, Pitacis. Steph.

Pitara Æthiopiæ sub Ægypto oppidum. Plin.

Pitea, Vide LAMPACVS.

Pithecon colpos, hodie est, Simiarum sinus, portus in Libya iuxta Carthaginem: Gentile, Pithecolcolpites. Steph.

Pithecula, sæ, vel Pithecuse, sarum, Stephano, insula Campano littori adiacens, non procul à Neapoli, à Virgilio Inarine dicta, à quibusdã etiam Ænaria, à statione nauium Ænææ. Dicta Pithecusa (vt Ouid. li. 14. fabulatur) à Cercopibus deterrimo hominum genere, quorum fraudem periuriæque exosus Iupiter in simias eos commutauit, & in hac insula collocauit. Græci enim simias, *μύκκω* appellant. Verùm hanc nominis rationem tanquam fabulosam reiecit Plin. lib. 3. c. 6. docetque Pitheculas non à simiis appellatas, sed à siglinis doliariorum. Dolia enim Græci *μύκκω* vocant. Habet autem hæc insula in vertice oppidum eiusdem nominis.

Pitheus, vir quidam fuit Xerxis temporibus omnium suæ ætatis ditissimus, qui auro semper inhians, aurifodinas iugiter exercebat. Is

quum aliquando ex peregrinatione domum esset reuersus & cœnam parari postulasset, eius vxor auream mēsam illi apponi iussit, in qua omnia erant ex auro fabrefacta obsonia: ac primo quidem aspectu gauisus est Pitheus: quo tandem satiatus, quam esurire se vociferaretur, neque se aurum id tēporis exposcere diceret, inquit vxor, Tu nullius rei, præter hanc vnam, habendæ facultatem præbes. Historiam narrat pluribus Plutarchus: Plinius vocat Pithicum libro 33. capite 10.

Pithnissa, vrbs Lycaonia: Gentile, Pithnissæus: Steph.

Pitho, dea flexanima, illa dicendi præfes, quam Ennius Suadam, Quintilianus persuadendi deam, Horatius Suadelam & poetica mella. Cicero leporem appellat Plinius, Colebatur Diana cognomine Pitho Corinthi: vna ex Atlantidibus.

Pithodemus, luctator egregius, cuius statuam fecit Dinonenes. Plin. lib. 34. cap. 8.

Pitholai promontorium circa Arabici sinus fretum in Aethiopia. Strabo.

Pitholeon Rhodius, poeta triualis & abiectus, qui quum in confinio vtriusque linguæ natus esset, confuso sermone Epigrammata quædam futilia conscripsit, in quibus perquam ridiculè Græca Latinis miscuit, cuius meminit Horatius primo Sermo. Satyr. decima.

Pithonabaste, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptol.

Pithonofcome, locus in Asia, in campis patentibus, vbi primo aduentus sui tempore ciconiæ congregantur, & eam quæ vltima aduenerit, lancinant vniuersæ, atque ita abeunt.

Pithos, vicus in tribu Cecropide: Incola, Pitheus. Nomen est *δοτόπιον*, id est, à vasis seu dolis quæ illic fiunt. Steph.

Pithumus. Vide P I L V M N V S.

Pitnum, Vmbrorum Mediterraneum oppidum Ptolem.

Pitnissa, oppidum in Lycaonia, Steph.

Pitracus, Philosophus Mitylenus, vnus ex septè Græcæ sapientibus, qui ex Lesbo tyrannum Melanchrum depulit, exortoque deinde inter Athenienses Mitylenæosque bello, Phrynonem hostium ducem ad singulare certamen prouocauit, relique quod occultè secum attulerat, implicitum facillè superauit. Qua ex pugna Retiariorum & Mirmillonum factiones originem sumpsisse putantur: fuit autem tempore Cræsi regis. Huius illud, Prouidere ne casus veniant: si fortè venerint, æquo animo tolerare. Fuit alter Pitracus legislator (Faunorinus & Demetrius in Homonymis) qui minor est appellatus. Aelianus de varia historia, Pitricum quendam commemorat, qui de mola pistrina encomium cōscripsit, vt in paruo argumento vim dicendi ostentaret. Idem de sapiente dicit, cum in templo Fortunæ sca-

lam constituisse, vt eius exprimeret effectum cum multi in vitâ mortales ascendant descendantque.

Pittheus, thei, Thesei auus maternus, qui Troæne regnavit: de quo vide Plutarchum in vita Thesei. Hinc Pittheis, patronymicum fœmininum, quo poetæ vtuntur pro Aethra Pitthei filia, matre Thesei. Ouid. in epist. Ariadnes ad Theseum.

Pitulani, Plinio sunt Vmbræ populi, quos cognominat Pisuerres & Mergentinos.

Pitulum, Latij oppidum. Plin.

Pityæ, Vide P I S Y A E.

Pityallus, Pifidiæ vrbs. Strabo.

Pityea, vrbs inter Parum & Priapum. Stephanus. Liburnidis item insula in Hadriatico mari Apoll.

Pitynda, metropolis Indiæ intra Gangem. Ptol. Pityonesus, insula Peloponnesi, contra Epidaurum. Plin.

Pityus, oppidum opulentissimum in regione Colchica, è regione Sarmatarum: qui Caucasii montis iuga incolunt. Plinius libro 6. cap. 5. Item eiusdem regionis fluius.

Pityusa, insula quæ Miletus dicitur, & vrbs Lampfacus postea vocata, vt supra diximus.

Pityussa. Vide M I L E T V S & P I S Y A E. Phaselis etiam vrbs Pamphiliæ, Pityusa prius dicta est Steph.

Pityussa, insulæ à Græcis dictæ à frutice pineo, monumentis scriptorum inclytæ. Steph. insulæ diuersæ sunt. Alcman *πιτυσσει* vocat.

Pius Romanorum episcopus nonus, anno salutis 144.

Pius II. Romanorum episcopus, vir doctrina & ingenio clarus, Æneas Syluius antea dictus, ann. 1459.

Pius III. pontifex Romanorum anno salutis 1503.

Pius Metellus nominatus, quod à Furio tribuno patris reditum exorauit. Antonius quoque Imperator Pius dictus est, quod animam à belli ferocitate alienatâ haberet, malletque viuū, vt aiebat, ciuem seruare, quam mille hostes trucidare. Dion. Alex. li. 1. cap. 9.

Pixodorus, vnus ex filiis Hecatomi Cariæ regis, frater Artemisæ eius quæ Mausolum cōstruxit. Strab. li. 14.

Pixus, oppidum Lucaniæ, à Latinis Buxentum appellatum. Plin. li. 3. cap. 5.

P L

Place, vrbs Helleponti. Ciuis, Placius: Gentile, Placianus. Steph.

Placencia, Hispaniæ vrbs in Castellæ regno. Vauxus.

Placencia, Stephano, ciuitas Liguriæ, ad Trebiū amnem, nec procul à Pado. Plinius lib. 3. ca. 15. vnde Placētius, possessiūm. Cicero de clar. Orat. *Placenza*, hodie. Gall. *Plaisance*.

Placia, Mysiæ oppidum, iuxta Cyzicum Milefiorum

rum oppidum. Plin. lib. 5. cap. vlti.

Placiadæ, Atticæ municipium. Suidas.

Placidia virgo, Valentini imperatoris & Eudociæ filia, quæ repudiatis opibus, nulli rei præter quam salutem studebat.

Placiadæ, sunt incolæ vici cuiusdam regionis Atticæ, apud quos moris erat, adulteros punire grauius: impactis in pudendam corporis partem raphanis, qui apud illos miræ magnitudinis esse dicuntur. Quod si raphani fortasse non fuissent ad manum, Stelæo utebantur, id est ligonis ligno. Vide prouerbium Placiadæ apud Erasmus.

Placideianus, seu Pacidianus, fuit gladiator, & quidem præstantissimus, vt ex Lucilij versibus apparet, quos profert Nonius Marcellus in declaratione verbi compone.

Placidianus, consul cum Ann. Tacito, anno vrbis 1025.

Placidus, eos cum Romulo, anno vrbis 195.

Placilla, Theodosij Magni imp. vxor, non regni fastigiis clara est, sed potius amore succensa diuino. Repente ergo vt venit ad purpuram, claudorum atque debiliū maximâ habebat curam, nõ seruis, non aliis ministris vtens, sed per seipsam agens, & ad eorum habitacula veniens, & vnicuique, quod opus haberet præbens. Sic etiam per ecclesiarum xenodochia discurrens, suis manibus ministrabat infirmis, ollas eorum tergens, ius gustas, offerens coclearia, panem fragens, cibosque ministrans, calices abluens, & alia cuncta faciens, quæ seruis & ancillis mos est solenniter operari. Illis autem, qui ei talia nitebantur prohibere, dicebat: Aurum distribuere, imperij est opus: Ego autem pro ipso imperio hoc opus offero bona mihi omnia conferenti. Nam viro suo sapè dicere erat solita, Oportet te semper, marite, cogitare quid pridem fueris, quid modò sis: hæc si semper cogitaueris, ingratus benefactori non eris, sed imperium, quod suscepisti, legitime gubernabis, & harum rerum placabis auctorem, Theod. lib. 9. cap. 31. hist. trip.

Placus, vel Placulus, Ciliciæ mons. Hesych.

Pladaræi, populi Septentrionales: Gentile, Pladaræus, vel Pladarites. Steph.

Plagia, Liguriæ portus, xv. m. p. à Vintimilio. Anton.

Plagiaria, Antonino Hispaniæ vrbs, inter Olyssipponem & Emeritam.

Plamus, vrbs Cariæ: Gentile, Plameus. Steph.

Planaria, insula vltra Corsicam, à specie sic dicta quod æqualis frero existat, ideoque nauigiis fallax. Plin. lib. 3. cap. 6.

Planasia, Straboni insula est post Stœchades. Fazellus eam *Sarduni*, vocari ait. Sed I. Polido vrbs est Occitana, quam vulgò, *Le Pont S. Esprit* appellant. Vide STœCHADES.

Planasia, insula in mari Tyrreno, non lōgè ab

Iliua. Ptol. lib. 3. cap. 1.

Planesia, Hispanica insula exigua, circa Ferrariæ promontoriū, aut Dianū, vt Strab. vocat, lib. 3.

Plancius, Romanus quidam, cuius extat epistolæ luculenter scriptæ. Qui (teste Eusebio) cū Galliam Comatā regeret, Lugdunū condidit. Plagenfes, Vmbræ gens, apud Plin.

Plaræi, populi Epiri. Steph.

Plarasia, vrbs Cariæ: Gentile, Plarasseus. Steph.

Platææ, arum, Stephano, ciuitas Bœotiæ, sub Cithærone monte, non longè à Thebis Dicta à latitudine remorum. Strab. lib. 9. Platæenses autem remigatione victum queritabant. Nō procul ab hac vrbe Pausanias & Aristides Mardonium Xerxis ducem & consobrinnū superauere. Stat. 6. Thebaid. Eodem nomine est insula in mari Libyco, quasi opposita ad Cyrenem. Herodot. lib. 4. cuius ciues, inquit Stephanus *πλαταιεύς*: regio Plataica dicitur. Cæterum à Platæis Bœotiæ, quas Homerus in singulari *πλαταιών* nominauit, similiter Platæis vel Plareatis.

Platage, insula inter Eubœam & Andrum quondam Patage, nunc Amorgos appellatur. Plin. lib. 4. cap. 12.

Platomodes, Peloponnesi locus à Coryphæo distans cxx. stadiis. Strabo.

Platæus, Bithyniæ fluius. Plin.

Platanistus, promontorium est Peloponnesi, cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 5. Est item Arcaidiæ fluius, Steph. & Æolidis promontorium, Plin. Item Pamphiliæ aut Ciliciæ maritimus locus, Straboni.

Platanus, Bœotiæ flumen. Paul.

Platanodes, Achaicæ promontorium.

Plate, insula ante Troadem. Plin.

Platea, insula in mari Aegæo, quæ & Paros Minois dicitur. Est item insula Libyæ: Gentile, Plateates & Plateites. Steph.

Platanos, vrbs Phœniciæ: Gentile, Plataneus. Stephan.

Plateis, insula iuxta Lyciam: Gentile, Platæus.

Platiæ, insulæ Creticæ, ante Sammonium promontorium. Plin.

Platina, homo doctus & antiquitarum studiosus, scripsit de vita & moribus pōtificum Romanorum. Alex. li. 3. cap. 9.

Platius Sylluanus, consul cum Iulio Seuero, anno vrbis 593.

Plato, Philosophus insignis, sectæ Academiæ princeps, Aristonis & Parectoniæ filius, ex humerorū latitudine sic dictus, cum antea ex aui nomine Aristocles vocaretur. Hic adhuc adolescens palæstra se exercuit: picturæ operâ dedit: Tragœdiâque & poemata quædam cōscripsit. Post hæc ad Socratem sese contulit, sub quo breui tātum in Philosophia profecit, vt non immeritò diuinus Plato, & philosophorum Homerus fuerit appellatus. Is quod ad Dialecticam pertinet, primus res ipsas distinxit,

stinxit, seperauitque in disputatione: quo modo plurimas, quas habuere antiqui, dubitationes sustulit. Fuit varius, multiplex, & tantę eloquentię, vt Iouem (si Gręce voluisset) Platonice loquururum philosophi diceret. Athenis primum Socrati dedit operę. Deinde dum licuit per Gręcã, in Italiã profectus est, vt Pythagoreos audiret, vbi Philolai Crotoniatę librum de secta Pythagorea centũ minis etiã in rei familiaris difficultate mercatus est, ex quibus multa in suum Timæum transtulit. In Ægyptum deinde properans, vt audiret Gymnosophistas, oleum (ait Plutarch.) secũ mercaturę gratia vexit, vt viatico suppeditaret, vbi libros Mosis legisse creditur. Ter in Sicilia nauigauit, primum Ætnę flagrantis visendę gratia, vt Apuleius ait. Reuersus, apud Æginã captus est a piratis, ac minis triginta venundatus: deinde a Nicere Cyrenęo redemptus. Iterum rediit sub iuniore Dionysio, spe liberandi Siciliam. Sed paulo post expulso Dione & ipse suspectus remigravit. Tertio, quũ maximę nollet, rogatus ab Archyta, vt Dionem tyranno reconciliaret, iter ingressus, ab eodem Dionysio obuiam procedente, quadrigis exceptus est. Demum in suspicionem veniens, vix rogante & spondente pro eo Archyta, dimissus. Dialogum primus illustravit, licet prius, vt aiunt, inuentũ a Zenone Eleate, vt Aristoteles tradit: vt Favorinus, ab Alexandro Teio. Decessit annos natus 81. morbo, vt fertur pediculari. Vita fuit cęlebs, ac castus, vt Augustinus scribit: de quo plura vide apud Plutar.

Plato alter, Atheniensis, poeta prisca comędię, tempore Aristophanis & Eupolis, cuius fabulas Suidas & Athenęus commemorant in Diphnosophistis. Tres item alios Diogenes Laertius commemorat: vnũ Rhodium philosophum, discipulũ Panętij: aliũ Peripateticũ, de Aristotelis ludo: tertium Praxiphani discipulum.

Plato, Martyr quidã fuit, qui pro fide Christiana imperante Maximiano passus est, paternamq; hereditatę, dũ viuere, pauperibus est largitus.

Plautianus, consul cum Geta Cæsare, anno ab vrbe 955.

Plautius, poeta comicus. Gell. lib. 3. cap. 3.

Plautius, Romanus quidã: qui quum ob vxoris obitum dolore incredibili torqueretur, mortemq; appeteret, in rogũ se coniecit, quę togatũ calceatũque corpori vxoris iunxerũt amici. Author Valer. Max. de amore cõiugali.

Plautus, poeta comicus Farfimas (cũ vulgõ Sarcinas corrupte scribatur) Plotus ab initio teste Festo, appellatus a pedũ planitie, quos plotos Vmbri vocant. Si quando a mola asinaria vacabat, cui addictus ob paupertatę erat, fabulas cõponebat, quas vendidaret. Hic ceteris comicis p̄fertur, sententia multorũ, p̄sertim Varronis, qui ait, Si Musę Latine loquerentur, Plautino sermone loqueretur.

Plaxura, Nympha, Oceani & Tethyos filia. Hesiodus in Theogon.

Plecura, ancilla Dianę fuit, cuius meminit Martial. lib. 2.

Et cecidit sc̄tis ista Plecura comis.

Plegerium, Indię oppidum ad Choaspen fluium. Strabo.

Plegra, templi Delphici incensor, anno ferẽ ante Romam conditam 700.

Plegra, Paphlagoniorum in Sicilia vrbs. Ptol.

Pleiades, septem stellę, inter os Tauri, & caudã Arietis sitę, Higyn. in Astron. poetica, quę ortu suo primę nauigationis tempus ostēdunt: vnde Gręce Pleiades dicuntur, *ἡσπὲρ Πλειάδων*, quod est nauigare. Latine Vergilię dicuntur, a verni temporis significatione, quo oriuntur. Nã circa æquinoctium vernum, earum ortus matutinus est. Has poetę Atlantis filias faciũt ex Pleione Nympha: vnde & Pleiadũ nomen tractum esse quidam existimant. Sũt qui putent Pleiades dictas, quasi *πλειόνας*, hoc est plures, quod nunquam singulari apparent, sed omnes simul, p̄ter Meropen, quę vix conspici potest. Pherecides has tradit septę sorores fuisse, Lycurgi filias, ex Naxo insula, Liberi patris nutrices, ab Ioue inter sydera relatas. Harum nomina putantur, Electra, Alcyone, Cælano, Maiu, Astrapte, Taygete, Merope: quarũ septima vix cerni potest, cuius rei causam afferũt, quod cũ reliquę sorores diis nupsissent, sola Merope mortali viro Sisypho nupsit: quam ob causam, veluti pudibunda, latitat. Alij putant hęc esse Electrã, & idcirco obscuritatem videri, quod excidiũ Troianum spectare nõ potuerit, sed oculis manũ opposuerit. Alij ferunt eas in cælum assumptas, & in stellas esse mutatas ob pietatem, quod Atlantis calamitatę perpetuo steru profectę sint, vel quod cũ perpetuã virginitatem seruare decreuissent, & ob id Dianę studia sequerentur: Orionem verõ, qui illatũ amore captus, eas persequeretur, effugere non possent, implorato Iouis auxilio, in stellas mutatae sunt.

Pleidum fabulam explicat N. Comes, mythologia, lib. 4. cap. 7.

Pleione, Nympha Oceani & Tethyos filia, vxor Atlantis, ex qua Pleiades suscepti.

Plemmyrium, fluius Sicilia, agrum Syracusanũ, per quem labitur, crebris rigans inundationibus: vnde & nomē videtur accepisse, *ἡσπὲρ Πλημμύριον*, quod est exũdare. Steph. castellum Siciliae esse scribit per simplex m, perperam vt videtur: Incola, Plemmyriates, vel Plymiriatae. hodie S. Martiani, Fazello.

Plenneus, Sicyoniorum rex xi. anno ab inundatione aquarum 634.

Pleræi, circa Damatiã gens. Strabo.

Pleumosi, populi sunt inter Belgas, sub imperio Neruiorum, proximi Gordunis, Leuacis, Grudiis, ac Centronibus in Diocesi Tornacensi siti.

siti. Flandri sunt Marliano. Contracenses. H. Leodio.

Pleuratus, Thraciã rex, Olymp. 142.

Pleuron, Stephano, Ætoliã vrbs, Plin. lib. 4. c. 2. Meleagri patriã. Stat. 4. Theb. in ea vrbe Cõbe, quum Ophius filij occiderentur, deorum misericordia in auem mutata est. Ouid. lib. 7. Metam.

Pleuronia Regio, in Ætolia, a Pleuronibus id est Curetibus, sic dicta. Curetes erant comati populi: sed quia ab Ætolis bello exagitati, semper interiori coma decapillabantur, ceperant ab occipite tantum nutrire comam: vnde *ἄπὸ τῆς κεφαλῆς*, id est tonsura, *κεφαλῆς* appellatos fuisse, memoriã proditum est, id est Deronfos. Strab. lib. 10.

Pleutauri, populi sunt, in Lusitania extreme Hispaniã regione, apud Strabonem lib. 3.

Plexaure, res, Nympha, Oceani & Tethyos filia. Hesiod. in Theogon.

Plinius secundus Veronensis, temporibus Vespasiani vixit, cuius negotia administrabat: noctibus verõ & successijs (vt ipse inquit) temporibus, opus de rerum natura conscripsit, vnus omnium parcissimus temporis. Perit in montis Vesuii incendio, dum eius causam indagare cupit. Eius vitam diligentius narrat nepos eius ex forore Cæcilius Plinius, cuius extat liber Epistolarũ, & Panęgyricus, Traiano Cæsari dictus, quo gratias agit consul ab eo factus. Quintiliani filiam dote iuuisse, & Martialem poetam secedentem viatico profectum fuisse, testatur ipse in epistolis. Volat. lib. 18. In Pliniorum memoriã hęc elogia in fronte ardis D. Marię virginis a gratis ciuibus pietatis ergo marmoribus incisa sunt. A dextra valuarum: ordo populũsque Comensis, C. Plinium secundum mactum ingenio virum, dignatione clarum, doctrina admirabilem, vt qui olim imp̄. Cæss. Vespasianorum amicitiam meruerit, officia maxima gesserit, ac scriptores vnuerfos copia & varietate superauerit, municipem suum incomparabilem statua & elogio ornauere. Distichon additur: *Tantus honor dulcisque iuuat mox fama secundum: At magis conciuēs hac possuisse meos.* A sinistra valuarum: C. PLINIO. Cæcilio secundo, qui Consulatu, auguratu, militia gestis, ac orandis causis, poematibus & historijs conficiendis, Cæsare Traiano Augusto luculentissimę laudando, adficiendaque immensa liberalitate patria sua, eidem immortale contulit ornamentum, ordo Comensis conciu suo desiderabili, honore accepto monumentũ posuit. M. cccc. lxxxviii. KAL. MAI. Adduntur versus: *Functus eram, sed tum veteri praeclarus honore. Viuebam perij, nunc quoque vita mihi est.*

Plinthine, vrbs Ægypti, a Samaria: Ciuis Plinthinites. Steph.

Plione. Vide PLEIONE.

Plistarchia, vrbs Cariã, quę antea & postea iterum Heraclea vocata est: Gentile, Plistarchites. Steph.

Plisthenes, Pelopis filius ex Hippodamia, qui cũ iuuenis moreretur, Agamēnona & Menelaum filios suos paruulos Atreo fratri commendauit qui eos suscepit, filiorũque loco edũcauit, & ob id Atrei habitũ, Atridę sunt appellati.

Plistonax, Pausaniã filius & Lacedæmoniorum Rex, cuius res gestas vide apud Thucydidem.

Plistonius author, de quo Athenęus. Fuit & Apion quidam cognominatus Plistonius, non multo tempore Plinio superior, vt idem vltimo volumine testatur. Quin & Plistonices quandoque scribitur, sicut Olympionices.

Plitaniã, insulã ante Troadem. Plin.

Plotę, insulã duę ad Occidentale latus Pelopõnesi sitę, non procul a Zacyntho, Meridie versus. postea Strophades dictę, a conuersione Zethę & Calais, qui Harpyas in eas vlque insulas sunt profecti. Plin. libro quarto, capite 12.

Plotia, vicus in tribu Ægeide. Tribulis, Plotieus & Plotieus. Steph.

Plotina, Traiani Cæsaris coniux, sanctitate, probitate, & omnibus quę in muliebrem sexum cadunt, virtutibus celebrata. Hęc tonso capillo virum mentita, coniugem comitata est in exilium euntem imperterrita.

Plotinopolis, Thraciã vrbs, Ptolem. & Anton. *Plotin.* Nigro.

Plotinus, philosophus Platonius, Aegyptius natione, e ciuitate Lyco, discipulus Ammonij, p̄ceptor Porphyrij, Galeni, Taciti & Probi temporibus. Fuit corpore gracili, tenui valetudine, morboque sacro obnoxius. Suid.

Plotius Gallus, patria Lugdunensis: dicendi p̄ceptor, Romę profictebatur, a quo se Cic. libr. de Oratore vnã cum Q. fratre Lavinias literas edoctum fuisse testatur: a Tranquillo autem inter rhetores ponitur.

Plotius Crispinus, quem Aeralogum fuisse cognominatum, quod garrula scripserit carmina Porphyrius est author.

Plotinus, postea Plautus dictus, poeta comicus. Vide PLAVTVS.

Plubium, Sardinia insulã oppidum. Ptol.

Pluitaia, Ptol. vel Pluualia. Plinio vnã ex fortunatis insulis, quam A. Bacius *Isola del Ferro* vocari scribit.

Plumbaria, Hispaniã insula circa Hemeroscopium. Strabo.

Plutarchus Cheronensis, Philosophus, floruit sub Traiano & Hadriano imperatoribus. Nam Traiano libros Apoththegmatum dedicauit, vir eruditissimus, a Traiano in Illyricum missus consulari potestate, iussũque omnibus illyri

illyricis magistratibus, ut absq; eo nihil agerent. Eius opera doctissima Græca extant, in Latinum & Gallicum sermonem à doctis viris conuersa.

Plutarchus Nestorij filius, Atheniensis sophista, præceptor Syriani, qui scholæ præsidebat Atheniensi sub Iuliano principe. Suidas.

Plutarchus, discipulorum Origenis primus, qui per ipsum ad fidem de perfidia conuersus, non solum perfectæ vitæ instituta seruauit (verum etiam quæ est summa beatitudinis) martyrij consecutus est palmam. Euseb. libro 6. cap. 3. hist. eccl. 1.

Plutia, Siciliae vrbs. Cicero in Verrem. *Plutia*, Aretio.

Plutium, vrbs Tyrhonorum: Gentile, Plutinus. Stephanus.

Pluto, Saturni filius ex Ope coniuge, frater Iouis atque Neptuni: qui cum ad regni diuisionem venissent, Plutoni, qui natu minimus erat, & Agefilaus vocabatur, pars Occidentis obtigit, secus inferum mare: Ioui plaga Orientalis. Nepruno insula. Hinc datus est locus fabulæ, Ioui imperium cæli, Nepruno maris, Plutoni inferorum obtigisse. Dicitur Pluton *ὁ πλούτης*, hoc est à diuitiis, eo quod opes omnes ab inferis, hoc est, ex intimis terræ visceribus eruantur. Eandem etiam ob causam Latini Ditem appellarunt. Cic. 2. de Nat. deo. Vragus ab vrgendo, Vedius Iupiter, idem Quietalis est appellatus, quasi mors quies sit ætænarum. Huius vxorem fuisse Proserpinam Cereris filiam ex Claudiano poeta satis constat. Idem & Summanus dicitur, quasi summus deorum Manium. Idem Orcus, quasi Vragus, ab vrgendo, quod omnes in interitum vrgat. Hinc Plutonium, nia, nium.

Plutus, à Græcis fingitur diuitiarum Deus: quem in aduentu claudum esse voluit, recessu alatum: hoc nimirum innuertes, quod seruis quidem opes contrahantur: partem autem, nisi frugaliter dispenses, velocissimè dilabatur. Eundem & cecum faciunt, & iudicij experte, propterea quod indignissimum quæque opibus affluere videamus: probos autem & condignos in re tenuissima versari. Huius domicilium constituit Posidonius in subterraneis Hispaniæ locis, eo quod regio ea metallorum fecunditate reliquis antecellat.

Pluuialia vna ex insulis fortunatis. Plin. lib. 6. ca. 32. Ab ea tantundem ad occasum versus, Pluuiariam Caprarumque in Pluuialia non esse aquam nisi ex imbribus. Vide Pluuialia.

Pluuius, dicitur esse Iupiter, quod Athenis esset simulachrum à Ioue pluuiam præcantis: ut est apud Tibullum,
*Te propter nullos Tellus tua postulat imbres
Arida nec Pluuius supplicat herba Ioui.*

Plyneæ, insula Nilii: Gentile, Plyneus & Plyneatos, Steph.

Plynteria, festa erant Cereris apud Græcos, qui dies inter nefastos sunt repositi. Pollux libro 8. In his à Solone permittum fuit tria iurare numina, Icesion, Catarion & Hecasterion, quæ sunt Iouis cognomina. Xenoph. libro 1. Hellenicon.

Plysenum, Thraciæ oppidum. Procop.

Pnebebis, vrbs Ægypti. Gentile, Pnebebites. Steph.

Pneuentia, Piceni oppidum. Strabo.

Pnigeus, vicus in Ægypto, prope Phenicium portum è regione Pedoniæ insulæ iuxta Parætonium. Strab. lib. 16.

Pnups, Æthiopiæ vicus circa Nilum. Ptolemæus.

Pnyx, fori siue locus iudicij Athenis, sic dicitur *πύξιν τὸ πύκνον*, id est, à densitate ædium pervicos olim conuinctarum. Qui inhabitat, Pynites: & fcemininum Pynæa. Steph.

Podargus à pernicitate dicitur esse: Aetho & Podargus duo aurigæ Hectoris apud Homerum.

Podalirius, Aesculapij filius, ob insignem medicinæ peritiam è Creta insula vna cum fratre Machaone ad bellum Troianum euocatus. Dicitur à pedum magnitudine. Est etiam Itali cuiusdam nomen apud Virg. 12. Aeneid.

Podalia, vrbs Lydiæ prope Limyra. Steph.

Podarge, vna Harpyiarum, à pedum velocitate nomen habens, ex qua Zephyrus ventus. Xanthum & Balium Achillis equos genuit. Homer. 16. Iliad.

Podagri, populi Thraciæ. Steph.

Podolia, Poloniae regio ad Orientem & meridiem Lithuanicæ & Russiæ contermina. Agro tam fertili est, ut eius gramen perticâ tribus diebus supercrescendo contegat, & aratrum in locis graminosis derelictum paulo pluribus sepiat & cooperiat. Mellis quoque ibi maxima copia. Præcipua huius vrbs est Camyenes. Cromerus.

Pœan,antis, pater Philoctetis, qui ab eo Pœan & Pœantiades à poetis appellatur.

Pœcilasium, vrbs Cretæ. Ptol. lib. 3. cap. 17. vulgò *Penlalo*.

Pœcile, Plin. lib. 35. cap. 9. porticus clara Athenis quam Polygnotus Thasius gratuito pinxit, cum partem eius Mycon mercede pingeret, in qua Stoici philosophabantur. Latine dicitur potest varia, siue variegata, à multiplici pictura. Græci enim *ποικίλος* variū dicunt. Vnde & lapis Similitis (forè Sinites vel Sinadicus, vide infra) vocatus est Pyrrho Phœcilos, à varietate rubentium. In hac autem porticu Zenon philosophus discipulos docebat. Vnde & Stoica secta nomen accepit, & Philosophi Stoici nuncupati, qui antea Zenonij ab ipso doctore appellabatur: *πὸν* enim Græcè, porticus.

ticus vocatus. Fuit & in Helide porticus Pœcile, quæ à Plinio Heptaphonos appellatur, quoniam septies eadè vox in ea reddebatur. Pœcessa, vrbs in Ceo: Cuius, Pœcessus. Steph.

Pœcilasium, Cretæ insulæ vrbs. Ptolem. *Penlalo*, Mercatori.

Pœmandria. Vide TANAGRA.

Pœmaninum, vrbs siue castellum. Est etiam parua regio Cyzici. Steph.

Pœmen, mons Ponticæ regionis, à quo Parthenius profluit per mediam Amastriam. Incolæ, Phœmenij. Est etiam mons Macedoniae Pœmanium, cuius incolæ similiter Pœmenij. Steph.

Pœmenis, canis fcemina, ex eorum canum numero, qui Aethonem lacerarunt: ita dicta quod in seruandis gregibus, pastoris quodam modo officio fungeretur. Ouid. 3. Metam.

Pœna & Beneficiū pro diis habitos apud quosdam Æthiopiæ populos legimus. Sunt qui non ab Æthiopia, sed ab Assyriis & Persis Pœnam & Beneficiū cultos fuisse asserant: allam, quod malorum: hunc quod bonorum largitorem esse opinentur. Alexan. ab Alexan. lib. 18. cap. 11.

Pœni, iidem qui Carthaginenses: ita dicti quasi Phœni, Seruio, propterea quod à Phœnicibus originem traxerint: qui ob Pygmalionis fcuitiam relicta Tyro, duce Elisa in Africam appulerunt, & primū Byrsam; deinde Carthaginem condiderunt. Hinc Punicus, canis, quasi Phœnicus, ce in u conuerso.

Pœninae Alpes, Tacito, Straboni & Plinio: Pœnæ sunt Ptolemæo. Liuius Peninū appellat. Vocantur à Leandro & Schudo *Monte maggiore de S. Bernardo* aut *Gross. S. Bernhartsberg*, Ger. Gallicè, *le grand S. Bernard*. Leander etiam *Monte di Ioue* habet. Gal. *Mont de Iou*. Lupanus *Mon Senise*, Gall. *Mont Senis* interpretatur. Vide ALPES.

Pogla, Pamphiliæ vrbs. Ptol.

Pogoargas, Æthiopiæ sub Ægypto oppid. Plin.

Pogon, Græceniorum portus in Peloponneso. Strabo.

Pola, Istriæ ciuitas, vbi Polaticus sinus est, quodam à Colchis cõdita, sed postea facta colonia Romanorum. Pietas Iulia. Plin. lib. 3. ca. 19. in descriptione Istriæ. Stephanus *πολά* (sed legendū potius per simplex λ.) Gentile, Polates.

Poleades. Vide CYNADIPPE.

Polemarchus, apud Athenienses dicitur esse qui belli præfectus erat & aderat regibus ut Pausanias indicat cum scribit Eretheum regem Ione Xuthi filio in bello Elenfinio Polemarcho vsū esse. Munus eius tempore pacis fuit ius inter ciues & peregrinos dicere. Iul. Pollux.

Polemæus, consul cum Viso, anno vrbs 1090.

Polemon, rex Lyciæ, anno salutis 35.

Polemon, philosophus Atheniensis, Philostrati filius: qui cum in iuuentute petulans esset, &

aliquando ebrius, & coronatus Xenocratis scholam ingressus fuisset: eius oratione quæ tunc de pudicitia erat, adeo mores immutauit, tantumque in philosophia profecit, ut Xenocrati in schola succederet. Gellius. Diogenes eum multa scripsisse testatur. Suidas nihil scriptum reliquisse asserit.

Polemon, cognomento Helladicus, genere Illicus, historicus nobilissimus, æqualis Aristophanis Grammatici, Panætij discipulus, scripsit de origine ciuitatum Phocidis, Põti, Laconia, Geographiam, & de cursu solis libros tres. Suidas.

Polemon alius è Laodicea Caria, qui Smyrnæ vixit ac præcepit, æqualis Herodis Attici, sub Adriano principe, ad quem legatus quandoque Smyrnæorum missus, ab eoque honorificè exceptus, & Musæo Ægyptio adscriptus est.

Polemonium, Ptol. libro quinto cap. 7. Cappadocia vrbs. Vulgò *Leona*, Steph. portus & ciuitas in Ponto: Gentile, Polemonius & Polemoniens. Est & pontus Polemoniæ provincia.

Potentia, vrbs Liguriæ, Ptolemæo libro 3. cap. 1. Vulgò *Palanza*. Est castellum in maiori Baleari. Vide IAMNO.

Polesij, ciuitas quædam, & Ciues similiter. Stephanus.

Poles internūtius Epidauriorum ad Illyricos: de quo Alex. ad Alexand. lib. 4. cap. 10. Proditum est de Epidauriis mirum, quod quum Illyricos mores osos haberent, nec illorum commercia vitare possent, ut se à contagione accolarum seruarent immunes, ita casu ut vinum seligerent ætate grauem, qui solus ad illos penetraret cum quo commercium haberent, quem Poles dixerunt.

Poleto flumen in Mauritania Cæsariensi.

Poleur, India intra Gangem vrbs. Ptol.

Polianus, Macedoniae mons, circa Epirum. Strabo.

Polias, Minerua dicta est, quasi vrbana, quod ea delectaretur vrbibus ad differentiam eius quæ extra muros ædes sacras habebat. Meminit Lucianus in Lapythis huius cognominis, *ἡ πόλις*, inquit, *ἢ τῆς πολιᾶς* (id est, iuravi per Poliadem me non capisse).

Polibij, insula in sinu Arabico. Ptol.

Polichna, vrbs Troadis. Ciues, Polichnæi. Est & vrbs Cretæ: Cuius, Polichnites. Steph.

Policum, vrbs Italiæ, quæ prius Sitis dicebatur: Gentile, Policius. Stephanus. Vide SIRS.

Polygonus, Thasius pictor, qui primus mulieres lucida veste pinxit, instituit os adaperire, dentes ostendere, vultum ab antiquo rigore variare. Pinxit Delphis ædem, & Athenis porticum.

Polimartium, ciuitas in Italia, in diui Petri, quod vocant, patrimonio. Blond.

Polis, nomen urbis Aegyptiæ: qui inhabitat, Polites & Polieus: hoc enim nomine Iupiter illic colitur. Fœmininum, Polias, Steph.

Polisma; ciuitas in Rhetia ad Simœntis ripas, Strab. lib. 13. Attypalienses itaque, qui Rhetiū tenuerunt, primi oppidum iuxta Simœntem habitauere, quod tunc Polisma nominabatur, in loco non valde idoneo.

Polites, Priami filius, ex Hecuba: quem Pyrrhus capta vrbe, in conspectu patris interfecit. Virg. 2. Aeneid.

Politia, vrbs Achaia. Steph.

Politorion, vrbs Latinorum: quam Martius rex Romam transtulit. Gentile, Politorites. Stephanus.

Polium, locus in Lesbo.

Polla Argætaria Lucani fuit vxor, mulier doctissima, quæ iuuit maritum in emendandis tribus primis libris Pharsaliæ. Stat. lib. 1. Syl. *Huc casta titulum decusque Polla iuunda Dabis allocutione.*

Pollentia, dea potentia, quæ à Rom. colebatur. Pollentia, Plinio, oppidum in maiore Balearum insula. Fuit & altera Pollentia iuxta Alpes, in clyta lanarum nobilitate. Fuerunt & Pollentini in Piceno, in quinta regione Italiae, non multū distantes à Tolentiniabus. Plin. lib. 3. Pollia, tribus Romani ex loco, Pollio, dominata.

Pollio. Vide ASINIVS.

Pollustini, populi sunt in Latio, non procul ab Albano monte. Plin. lib. 3. cap. 5.

Pollux, Iouis filius & Ledæ, frater Castoris, qui cum immortalis esset (vrpotè eodem ouo cū Helena prognatus) à Ioue ferrur petiisse, vt sibi cum fratre iam vita functo immortalitatem suam partiti liceret: qua re impetrata, alternis mori dicuntur & reuiuiscere. Cui fabularum occasionem dedit Geminorum signi natura, quorum altero oriente, alter occidit. Vide CASTOR.

Pollux Iulius Naucrator, Grammaticus sub Commodi principe præcipiebat Athenis. Decessit annos natus LVIII. Scripsit ad Commodum Onomasticon libris decem: scripsit & alia quædam quæ non extant. Suid.

Polmen. Vide LIBYSSA.

Polonia, quæ à planitie terræ (quam ipsi vernaculè etiamnum *Pole* vocant) nomen habet, vasta regio est, quæ Schlesiæ ad Occidentem proximat. Hungaris, Lithuanis ac Prutenis contermina. Diuiditur in maiorem & minorem. Maior dicitur quæ Septentrionem aspicit, habetque Gnesnam, Posnauiamque insigniora loca. Minorem vocant, quæ ad meridiem vergit, habetque nobilem urbem Craconiā ad caput vistulæ, quæ regionem diuidit, sitam: reliquæ ciuitates parum nitidæ. Ex maceria domos ferè omnes componunt, pleræque luto linunt. Plaga regionis

palustris est & nemorosa. Potus genti cereuisia. Vini rarissimus vsus, nec vineæ cultura cognita. Equitatu in bello maximè præstat. Ager frumenti ferax: multa genti armèta: multa ferarum venatio. Melle abundat: habet & salis maximam copiam, quod ex terra eruitur. Habet & æris fodinas in iugis montium, nec non sulfuris. Sub regno Poloniae continetur Lithuania, Samogitia, Masovia, Volhinia, Podolia, & Russia quæ Meridionalis cognominatur, & Ruthenia quoque à nonnullis dicitur. Cromerus. Bonfinius. Munster.

Polymbria, Steph. ciuitas Thraciæ.

Polus, histrio illustris in Græcia, qui gestus & vocis claritudine & venustate cæteris antebat. Egit Tragædias poetarum: Athenis etiam Electram Sophoclis poetæ vnam cum Orestis ossibus gestantem. Quem actum scitè adeo ac doctè absoluit, vt imagines rerum verbis exprimens, spectatores ad fletum & lachrymas compulerit.

Polyænus Sardinus, temporibus Cæsaris dictatoris & Antonij Triumviri, scripsit orationes iudiciales, triumpho Parthici M. Antonij libros tres. Fuit & alter eiusdem nominis Macedo genere: qui de Thebis scripsit, & de re militari. Suid.

Polyægos, insula à caprarum multitudine. Plinius.

Polyani, à Polyano quodam dicti sunt Pindi accolæ. Strab. lib. 7.

Polyara, vrbs Cariæ: Ciuis, Polyareus. Stephanus.

Polybius, rex Corinthiorum: qui cum liberis careret, Oedipum, Laij patris iussu in sylua expositum, & à pastore inuentum, pro suo educauit, vt latius docuimus in dictione Oedipus.

Polybius, è Megalopoli ciuitate Arcadiæ, præceptor Scipionis Africani, Ptolemæo Evergetæ apud Agyptum regnante. Scripsit Romanam historiam libris quadraginta. Incipit à fuga Cleomenis Spartiæ & Persei Philippi filij Macedonum regis, posthac Romam attigit. Suid.

Polybius, vates Corinthius, qui filio Troiam proficiscenti, & multis aliis mortem prædixit. Author Cicero.

Polybotes. Vide NISYROS.

Polybus, Sicyoniorum rex, anno ante Romam conditam 550.

Polycarpus, Smyrnenfis episcopus, anno salutis 91. Hic pro Christiana fide palam & spectante populo in Amphitheatro combustus est. Volaterran. Euseb. libro quarto, capite quinto. hist. eccles.

Polycaste, Nestoris filia.

Polycletus, statuarius eximius, diligentia & decore supra cæteros facilè vincens, vt inquit

Quin

Quintilianus. Nam ex ære signa fecit, nobilitata scriptorum præconio. Cum primis fecit astragalizontes, hoc est, talis ludentes, quo opere nullum absolutius iudicant. Fuit Sydonius, & discipulus Ageladis. Duas eodem argumento statuas fecit: alteram arte sua, alteram verò de vulgi opinione, quam de sententia cuiusuis prætereuntis cœlauerat. Quibus perfectis turbam admittit, ac primum sua ostensa magnoperè laudatur: altera deinde non æquè. Atqui scitote, inquit, quod hanc quam tantoperè laudatis, ego feci: quam verò vituperatis, vos fecistis. Ælianus de varia historia.

Polycrita, quædam nobilis mulier è Naxo insula, quæ insperato gaudio penè exanimata, vltimum spiritum emisit. Plutarch. de claris mulieribus, & Arist. apud Cell.

Polycrates, tyrannus qui regnauit in Samo insula. Hic & opibus & felicitate apud historicos inclutus, qui quoad vixit, non tam fortunæ alumnus dici potuit, quam partus. Nam aliquando, vt aliquid aduerfitatis habuisse videretur, anulum proiecit in mare, quem tamen cocus eius redinuenit in pisce. Sed mors infamis & ærumnosa docuit neminem ante obitum meritò dici posse felicem. Ad postremum enim à Persarum satrape Oronte dolo captus est ac crucifixus. Strab. lib. 14. Herod. lib. 3.

Polycrates, Ephesorum præsul, temporibus Seueri principis. Hieronym.

Polycrates, episcopus Ephesus, anno salutis 191.

Polydamas, artis, nobilis Troianus, Antenoris Theanüs sororis Hecubæ filius, qui quamuis Lycaem Priami filia &, ex concubina susceptam vxorem duxisset, cum Antenore tamen patre suo & Ænea, urbem Troianam Græcis dicitur prodidisse.

Polydamas Troianus, Panthoi filius, socius, magister, & æqualis Hectoris. Ælianus. Homerus scribit Iliad. 10 hunc eloquentia, Hectorè armis valuisse.

Polydamas, Pancratiaestes, æmulatus Herculem, leonem inermis amplexus superauit: taurum ingentem apprehensis extremis pedibus retro tenebat: currum agitatum sese opponendo altera manu apprehensum ex cursu retrahabat, in equosque insiliebat deiecto auriga. Accersitus à Dario Artaxerxis magni filio, ter apud eum ex prouocatione victor fuit. Postremò post cœnam in cauerna, cum saxū in vertice ruinae minaretur, diffugientibus conuiuis, confusus, ipse viribus ac manibus posse illud sustinere putaret, oppressus est. Pausan.

Polydectes, Magnetis filius, rex Seriphi insulæ. Hic Perseum Iouis & Danaes filium educauit. Cuius tandem ingenium veritus, audaciā-

que & felicitatem, sub prætextu æternæ gloriæ illum ad superandum Gorgonem Medusam impulit: qua deuicta, redeunti Perseo cū semper detraheret, conuersus est ab illo in filicem, monstrato capite Medusæ. Ouidius 5. Metam.

Polydice, mulier quædam, quæ Pterelæ patrem Thebarum regem Creonti prodidit, & occidi suavit. Seruius interpres Virgil.

Polydora, Nympha. Oceani & Tethyos filia. Hesiod. in Theogonia. Est & Plin. lib. 9. cap. 32. Insula Propontidis. Steph. insula iuxta Cyzicum Gentile, Polydoreus.

Polydorus, Priami filius ex Hecuba, quem pater initio belli Troiani incertum cōmunis Martis exitum metuens, cum magno auri pondere educandum tradidit Polymnestori Thraciæ regi, antiquo hospiti amico & genero suo. Sed ille delecta Troia, cæterisque Priami ferè omnibus liberis interfectis, auri cupiditate adductus, Polydorum in litore spatiantem telis aggreditur, & frustra fidem deorum, hominumque implorantem occidit, cæsoque tumulum iniecit, cui postea myrretum increuit, sanguineis guttis distillans. Virg. lib. 3. Aeneid. Quod cum mater Hecuba intellexisset, simulauit se ingens adhuc auri pondus velle illi secretò indicare, quod pro filio acciperet. Quod auarus rex verum existimans, mox ad Hecubam profectus, illius vnguibus obcæcatus est. Extat tamen & alia de Polydoro opinio, nempe Græcos per Thraciam venientes hunc cepisse. Priamum autem redimentem filium. Græcis pro eo dedisse urbem, quæ post ea ab euentu Antandros dicta est: qua accepta, illos tamè nihilominus Polydorum lapidibus obruisse. Seruius in 3. Aeneid. Alius fuit Polydorus, Priami filius ex Laothoe Altai Lelegum regis filia: quem Achilles cū fratre Lycaone in bello Troiano interfecit.

Polyenus, insignis quidam fuit mathematicus qui Epicurum postea sequutus est, totamque Geometriam falsam credidit. Cic. li. 4. Quæst. Acad.

Polygius, Mercurius dictus est, cui Herculem clauam consecrasset, eamque paulò post iterum pullulasse, quod esset ex oleastro, refert Pausan.

Polygnotus, patria Thasius, nonagesima Olympiade floruit, pictor antiquissimus. Quintil. 12. de institutione oratoria: & Plin. lib. 7. cap. 35. Is in picturæ tenuitate valebat, pilicas vestium, mollitiæque signorum imitabatur. Ælianus. Is pinxit Ocnum torquentē spartum, & asinam propè rodentem. Quod sanè ænigma est eius, qui frustra laborat, si vxorem habet prodigam. Hic primus mulieres lucida veste pinxit. Delphis eodem pinxit & Athenis porticum, quæ Pœcile vocatur, idq; gratuito

Poli

Polyhistor, Latine multiscius dicitur. Hoc nomine appellatus fuit Appion. Gellius libro 5. cap. 14.

Polyhymnia. Vide **POLYMNIA**.

Polyidus, medicus qui Glaucum Minois filium mortuum ad vitam reuocauit porrecta herba, cuius usum didicerat à Dracone, quem viderat Draconi cuidam mortuo herbam illam porrexisse, eumque illius herbae opera ad vitam reuocasse. Palæph. lib. de fabulis.

Polymedia, Plin. lib. 5. cap. 3. Troiads oppidum Helleſponto adiacens.

Polyneſtor, Milesius puer, quum à marre locatus eſſet ad caprarios paſtus, ludicro leporem conſecutus eſt, & ob id ſtatim productus à gregis domino Olympiade ſexta & quadrageſima victor in ſtadio meruit coronam.

Polus Agrigentinus, ſophiſta, Gorgiæ auditor, primus in oratione inueniſſe dicitur para & antitheta & ſimiliter deſinentia: quod minime verum, ſed iam inuenis ſapè uſum fuiſſe conſtat. Hæc Philoſtratus. Suidas ſcribit eum genealogiam eorum qui ad Troiam profecti ſunt, ſcripiſſe, ſimul & nauium catalogum.

Polycarmus, cælator eximius, qui Venerem lanantem ſeſe & Dædalium altantem inſculpiſit marmore. Plin.

Polydorus Rhodius, cælator nobilis: qui ex vno lapide fecit Laocœontem & liberos, nexuſque mirabiles. Plin.

Polymnaſtus, poëta quidam primeuæ ætatis, vnde quaque doctiſſimus, & cuius maxima eruditio in proverbium abiit. Quidam exiſtimant Homeri eſſe epitheton, ac ſi dicas multificium aut multi memorem. Sunt qui Homerum hunc faciunt. Strab. lib. 14.

Polymneſtor, Thracum tyrannus, qui Polydorum Priami filium, quem pater euntem belli metuens, eius fidei cum magno auri pondere crediderat, auri cupiditate occidit. Quod ubi cognouit Hecuba, accito tyranno, tanquam aliud ei auri pondus vellet indicare, à mulieribus Troianis adiuta, vnguibus ei oculos eruit. Eurip. in Hecuba.

Polymnia, ſue Polymneia, vna Muſarum à magnitudine memorie dicta. Nam Græci, *πολυμνία* memoriam vocant. Sunt qui à *πολύ*, & *μῦσος* deducunt, quod eſt laudatio, quia laudationibus præſtat: & ſcribunt Polyhymnia. Ouid. Faſtor. 4.

Polynices, filius Oedipi, Thebanorum regis, ex nephando Iocæſtæ matris concubitu, frater Eteoclis: quibus pater ſponte in exilium proficiſcens, regnum ea lege reliquerat, vt alternis annis regnaret. Verum cum Eteocles, cui vt pote natu maiori, Polynices priores regnandæ vires conceſſerat, fratri ſuo regno cedere recuſaret, ille Argos ſeſe contulit ad Adraſtū regem, qui filiam ſuam, nomine Argiam vx-

rem illi deſpondit, cōtractiſſque, quàm maximas potuit, viribus, vnà cum Tydeo altero genere Thebanis bellū intulit: cuius is fuit exitus, vt duo fratres ſingulari certamine cōgreſſi, mutuis vulneribus caderent. Quinetiā cadaueribus rogo impoſitis, flāma ſe dicitur diuiſiſſe, tanquam implacabile illud odium, quod inter viuos extiterat, ne morte quidem potuerit finire. Stat. in Theb. & ſuprà in dictionibus Adraſtus & Eteocles.

Polypoctes, filius Pirithoi & Hippodamiæ. Hom. Iliad. 12.

Polyphemus, Cyclops, Neptuni filius, ex Thoofa, Phorci filia, ingēti corpore, qui vnum tantum oculum, eumque in fronte habuit. Hic Galateam Nympham fertur adamafſe, Acinque puerum, quem ſibi illa præferebat, faxo interemiſſe. Vlyſſem quoque vi tempeſtaris in Siciliam delatum antro ſuo incluſit, quatuorque ex comitibus eius deuorauit, reliquos eodē mortis genere perempturus, niſi præuertens Vlyſſes vino nigro eum inebriaſſet, altorque ſopore obruto, aduſto ſtipite oculum cœuiſſet. Homerus 9. Odyſſ. Virg. 3. Æneid. De quo Seruius ſic ſcribit: Multi Polyphemum dicunt vnum habuiſſe oculum, alij duo, alij tres: ſed totum fabuloſum eſt. Nam hic vir prudentiſſimus fuit, & ob hoc oculum in capite habuiſſe dicitur, id eſt, iuxta cerebrum, quia prudentia plus videbat. Verum Vlyſſes eum prudentia ſuperauit, & ob hoc eum cæcaſſe ſingitur.

Polyphontes, rex quidam qui fratrem interfecit quod intellexiſſet ab eo ſibi parari indi-

Polypodufa, inſula Cnidia. Gentile, Polypodufæus Steph.

Polyren, vrbs Cretæ, quod habeat multas oues, quas *πύρες* vocant. Steph.

Polyſtephanus, Græcus fuit historicus non parua authoritatis inter ſcriptores veteres. vide Gell. lib. 9. cap. 4.

Polyſtephanos, olim dicebatur Tybur, Italia: vrbs. Steph.

Polyteba, oppidum Meſopotamiæ.

Polytes, Priami filius. Vide **POLITES**.

Polyxena, Priami filia formoſiſſima, ex Hecuba coniuge, quam Pyrrhus Achillis filius, Troia capta, ad patris ſui tumultum iugulauit. Ferunt enim Achillem, cum ad Troiam bellum gereret, Polyxenā fortè in mœnibus cōſpectam adamafſe, eamque ſibi vxorem poſtulafſe. Quod cum Priamus annuiſſet, placuit vt in Thybraei Apollinis templum cōuenirent, pacis nuptiarumque fœdera iniri. Quod cum reſcuiſſet Paris, poſt Apollinis ſimulachrū ſeſe occultauit, Achillēque nihil tale opinantem ſagitta interfecit. Capta deinde Troia, cum & Polyxena viuā in hoſtium manus perueniſſet, Achillis vmbra Græcorum

corum proceribus in ſomnis apparuit, præcipiens vt Polyxena, cuius nuptiarum prætextu erat interfectus, inferias ſibi mitteretur: cuius crudelitatis Pyrrhus ſe miniſtrum præbuit. Ouid. 13. Metam. Hinc Polyxenius, xenia, xenium.

Polyxenus, inter Græcorum duces numeratur, Homer. Iliad. 2.

Polyxo, xūs, mulier ex Lemno inſula, Apollinis vates, quæ Lemniaci ſceleris dux, & hortatrix fuit. Nam cum Lemni mulieres ob ſperam Venerem hircum olerent, maritumque earum ex Thracia vxores ſibi eam ob cauſam aſciſcerent, Polyxūs inſtinctu omnem virilem ſexum interemerunt, ſola Hypſipyle excepta quæ Thoanti patri ſuo pepercit. Stat. 5. Thebaid.

Polyxelus, poëta comicus Græcus, cuius fabulas enumerat. Suid.

Polyxenus Athenienſis, cum quendam iuuenem humana ſpecie anguſtiorē, cōſpexiſſet, impudicè amiſſo viſu, cæcus factus eſt. Plutarch. Paral.

Pomarius Hercules dictus eſt, quod apud Bœoros Herculi malis ſacra fieri mos eſſet. Vide Prouerb. Pomarius Hercules.

pomerania VVandalica regio ad mare Balthicum ſita, à primis cultoribus, patria lingua, hoc eſt VVandalica, Pamorzi appellata eſt. Ab indigenis inhabitata & propriis dominis gubernata, alienis autem nunquam ſubiecta fuit. Hæc eſt vbique fertilis, aquis irrigua, ſtagnis abundans, nauibus perua, diues agris, paſcuſ, pomis, lignis, riuis, montibus, venatione, pecore, piſcibus, frumento butyro, melle, cera, & aliis ſimilibus rebus. Eſt quoque optimè culta ciuitatibus, oppidis, arcibus & vicis: nec vllus eſt locus in ea vacuus, aut incultus, niſi quem aut lacus aut montes occupat. Vſa eſt ante ſuſceptum Chriſtianiſmum lingua VVandalica, moribusque propriis vixit, donec Rom. Imperio ſubacta eſt. Tunc enim vna cum religione, Saxonica linguam amplexa eſt, quam in hunc vſque diem retinet. Munſterus.

Pometia, vrbs olim in Italia, Latinorum colonia.

Pometina, vna ex triginta quinque tribubus populi Romani.

Pomona, Nympha Latialis, hortorum dea, quam cum Vertumnus miſere deperiret, in alias atque alias identidem ſeſe formas tranſmutauit, vt ſaltem amatae conſpectu frui poſſet. Tandem in animum conuerſus multis ei argumentis perſuaderè cōſtat, vt Vertumno nubat. Verum eam nihil aliud, quàm operam ſe lūdare animaduerteret, priſtina reſumpta figura, non admodum inuita vim intulit, nuptiæque eius eſt poſitus. Ouidius 14. Metamorph. Eana Picus Latinorum rex adamauit: propter quod Circe coniunx illum in auem ſui no-

minis tranſmutauit; vt ſuperius oſtendimus. **Pomonalis**; flamen Pomonæ pomorum deæ erat. Alex. Alexand. lib. 6. cap. 12. Poſt aliquot verò tempeſtates, aucta ciuitate, quum augeri ſacerdotia oporteret, quindecim flamines conſtituti fuere, qui omnes à Diis, quibus ſacra faciebant cognomēta ſortiti ſunt, quorum primus Dialis, vltimus Pomonalis.

Pompæia, ciuitas in Neapolitana Græciæ finitima regione, quam præterlabitur Sarnus fluvius. Strabo lib. 5.

Pompeia Plautina, Imperatrix optima, quæ Iulianum Imperatorem maritum ſuum diuertit ab extorquenda populo pecunia, & colligendo ſiſco. Author Sex. Aurēl.

Pompeia Q. Pompeij filia, & neptis Syllæ, vxor Iulij Cæſaris, quæ à Iulio Cæſare repudiata fuit, quod veniſſet in ſuſpicionem adulterij commiſſi cum Clodio inter ſacra Bonæ deæ. Pompeianus Lupercus, conſul cum Attico Attiliano, anno vrbs 881.

Pompeianus alter, conſul cum Lolliano Auito, anno vrbs 961.

Pompeij, populi, quos Sarnus amnis alluit, incolentes oppidum eiufdem nominis. Inde Pompeianum, id eſt prædium circa Pompeios.

Pompeij, oppidum Campaniæ, non procul à Puteolis & Neapoli. Mela. lib. 2.

Qu. Pompeius contra Numantinos miſſus, ab eisque ſuperatus, turpem & ignominioſam pacem fecit. Author Florus lib. 2. Huius filius ſue nepos Cn. Pompeius Strabo, Magni Pompeij pater, Nonocomum coloniam deduxit: in bello ſociali imperator creatus, de Piſcentibus triumphauit, vir admodum duræ diſciplinæ.

Cn. Pompeius, huius filius, qui ex rerum geſtarum magnitudine Magni cognomen inuenit, L. Syllæ partes ſequutus, ab eoque ad vlcificandos inimicos in Africam miſſus, Domitium primū expugnauit, deinde & Iarbam regem cepit, de quo triumphauit ante legitimam ætatem. Quare ab exercitu Syllæ Magnus eſt ſalutatus, Inde contra Sertorium in Hiſpaniam profectus, Merelli copiis ſeſe coniungens, eum cum tota factione ſuſtulit. Mox delectus imperator ad bellū piraticum, tribus menſibus id conſecit. Dein ſucceſſor L. Lucullo miſſus, de Mithridate triumphauit. Tigranem Armeniæ regem ei ad genua procumbentem, in regnū reſtituit. Inde Iberos, Albanos, Iudæos debellauit, capto eorum rege Ariſtobulo. Extingta vxore Iulia, Cæſaris filia, Corneliam Scipionis filiam, à P. Craſſo M. filio, viduam relictam vxorem duxit. Neapoli demum acutiſſima febre correptus, parum abfuit à morte: quæ ſi contigiſſet, melius cum eo actum fuiſſet, ob inſequētis belli citiſſis calamitatem. Nam Pharſalica pugna à Cæſare copiis longè inferiore ſuperatus, in

Ægyptum fugiens, regis perfidia ab Achilla præfecto interfectus est. Filios reliquit Cn. & Sextum Pompeios: quorum ille apud Mundam Hispaniæ urbem terrestri, hic apud Siciliam nauali prælio superatus fuit.

Sext. Pompeius alius, vir prætorius, sub quo Valerius Maximus militasse se dicit, & quem Ovidius de Ponto, pluribus locis laudat. Huius pater Sextus Pompeius, Hispaniæ citerioris princeps, quum horreis suis ventilandis præsideret, correptus dolore podagra, merfit in triticum sese super genua, leuatúsque siccatibus pedibus mirabili modo, quo postea remedio usus est. Plin.

Qu. Pompeius Rufus, Syllæ è filia nepos. Trib. pleb. cum T. Numantio Planco aduersissimus Miloni: in cuius causa dixerat paucis post diebus, quam Clodius esset occisus, Milo dedit quæ ex Curia desideretis: ego dabo quem ex Capitolio mulctetis. Idem Milonem ad se venientem in hortos aspiciens, misit nuntium ne veniret.

Qu. Pompeius, Bithynicus, summo studio dicens, multaque doctrina, incredibilisq; labore atque industria. Huius actio non satis commendabat orationem: in hac enim satis erat copix, in illa leporis parum. Cicero, Festus quoque de eodem sic ait: Pompeius Bithynicus è supellectili regia signum Ephebi mirram tenentis, arenamque tuentis, exercitationis gratia, more Græcorum, Romam portauit & in Capitolio posuit.

Pompeius Lenæus, Pompei Magni libertus, qui de herbis & plantis scripsit.

Pompeopolis, Ciliciæ vrbs. Melæ libro 1. in descriptione Ciliciæ: deinde vrbs est à Rhodiis Argiuisque, post piratis, Pompeio assignantes possessa: nunc Pompeiopolis, tunc Soloe. Quæ etiam Solino teste, postea Traianopolis est appellata; mutato nomine, postquam in ea fato cedere Traianus coactus est. Steph. vrbs Paphlagoniæ. Inde Pompeiopolites.

Pompelon, Ptol. lib. 2. cap. 6. Martua dicta: Pampilona, Hispanicè *Pamplona*, Pompeiopolis, caput regni Nauarræ.

Pompelonenses, populi Hispaniæ Segiensibus contermini, qui adhuc Pompelonam (quam Pampelonam dicimus) inhabitant. Plin. lib. 3. cap. 3.

Pompilius Theophrasti peripatetici seruus fuit, qui post inter illustres philosophos est habitus. De hoc Gell. lib. 2. cap. 18.

Pompilius Secundus Romanorum Rex.

Pomponia, nomen matris Scipionis: alij Pompeiam nominant.

Pomponiana, alio nomine *Meser*, insula vna ex Stoechadibus ante Massiliam sita. Plin. libro 3. cap. 5.

Pomponius Articus: nobilis eques Romanus, excellenti ingenio, amicus Ciceroni in pri-

mis fuit, vnde Articus Ciceroni est appellatus. Qui postquam vidit Cinnæ tumultu Rempublicam esse turbatam, secessit Athenas, vbi longo tempore moratus, & ciuitatem, & omnium gratiam moribus elegantissimis promeruit linguam ita probè didicit, vt Attici nomen adsequeretur. Humanitate diuitiisque simul præditus fuit, quibus amicos libenter impartiebat. Nam & Ciceronem ab vrbe pulsum opibus iuuit, & Brutum ab vrbe fugientem, minis centum est prosequutus. Erat alioqui grauissimus, vt quæ religiose polliceretur præstare niteretur. Mendacium nec ipse dicebat, nec pati poterat. Plutarch. Cornelius Nepos.

L. Pomponius Bononiensis, Attellanarum scriptor, quem Solinus ait, vt mirum, nunquam iustasse.

Cn. Pomponius orator, patronus acer, acerbúsque dicendo, & lateribus pugnans. Cicer. in Oratore. Iulius item Pomponius secundus tempore. Quintilianus inter Tragicos longè princeps, quem senes Pindarum tragicum putabant, compositione atque nitore præstare confitebantur Quintilianus. Plin. lib. 4. c. 4. eum cœnam C. principi Germanici filio dedisse ait, in qua vinum centum sexaginta annorum fuit.

Pomponius Iuriconsultus, ex Pandectarum libris notissimus.

Pomponius Mela, insigni opere De situ orbis clarissimus.

Pomponius Bassus, consul cum Aurelio Fusco, anno vrbs 1010.

Pomponius Victorinus, cōsul cum Aurelio Probo Aug. anno vrbs 1034.

Pomponius Ianuarius, consul cum Maximiano Aug. anno vrbs 1040.

Poneropolis, vrbs Thraciæ: Sub Rhodope monte sita, deinde Philippopolis: ab instauro & postremò Trimontium à situ dicta. Plinius libro 4. capit. 11. Ciuis, Poneropolites. Steph.

Pontia, Romana mulier castissima, quæ nullis verborum lenociniis aut pollicitationibus ad adulterium cum Octauio Trib. plebis impelli vnquam potuit, quin ab eo interfici maluit. Cor. Tacitus.

Pontia, insula Tyrreni maris, Ptol. lib. 3. cap. 1. vulgò *Porce*, non longè à Palmaria, in sinu Caietano, in qua turtures ac coturnices, cum ad Italiam veniunt, prima volatura requiescendi causa paucos dies morantur. Varro.

Pontia, insula in mari Tusco. Plin. lib. 3. cap. 6.

Pontianus, Roman. episcopus xvii. anno salutis

233.

Pontianus, cōsul, anno salutis 999.

Ponticus, annorum ferè quindecim puer, martyr fuit admirandus, vide in verbo, BLANDINA.

Ponticus,

Ponticus, poeta quidam qui de bello Thebano scripsit, vt inquit Propert. lib. 1. eleg. 7. Ouid. quoque lib. 4. Trist. eleg. 9. huius meminit.

Pontiā, Volscorum palus, iuxta forum Appij, hūd lōgè à Tarracina, distat ab vrbe viginti passuum millibus, quam Plin. lib. 3. cap. 5. non longè fuisse à Circeis dicit, quem locum 24. vrbum fuisse Murianus ter consul prodidit. Exiccata est à Cornelio Cethego cōsule, cui ea prouincia obuenerat: agerq; ex ea factus. Liu. lib. 47. Insequentibus deinde seculis, iterū exiccata à Theodorico Gothorum rege, vt ex eius inscriptione in eo loco cernitur. Latrunculorum autem fuisse sedem. Iuuenal. Satyra 3. ostendit.

Pontinus, vir fortissimus laborum, periculorum, consiliorum Ciceronis socius, vt ipse testatur de Prouinc. consu. Modo ille meorum laborum, periculorum consiliorum socius C. Pontinus fortissimus vir, ortum repente bellum Allobrogum, atque hanc scelerata coniuratione excitatam, preliis frēgit, eoque domuit qui lacefferunt: vt ea victoria contentus, Reipub. metu liberata quieuit.

Pontius, præstantissimus diaconus, D. Cypriani scripsit vitam, quæ eiusdem Cypriani libris adscripta legitur.

Ponus, Nerei filius & Neptuni, Euseb. libr. 1. Præparat. Vnde pontus mare dici videtur.

Pontius Aufidianus, Romanus ciuis, qui vbi resciuit filiam à Fannio Saturnino pædago suo corruptam, vtrumque morte puniuit. Valer. Maximus.

Pontus totum illud mare, quod à palude Mæotide vsque in Tenedum protenditur. Sed vbi primum se arctat, à Tenedo incipiens, à casu Helles vocatur Hellespontus: vbi se expādit, Propontis: vbi iterum arctatur, Thracius Bosphorus: vbi autem latissime diffunditur, Pontus Euxinus, qui curuatus in figurā Scythici arcus, committitur ostio Mæotidis paludis: idq; ostium Cimærius Bosphorus vocatur. Figuratè autè pro quouis mari ponitur.

Pontus, regio Asiæ minoris, à Ponto rege sic cognominata, ad Occidentem Hali flumine, ab Oriente Colchide clausa: à Meridie, minori Armenia: à Septentrione, mari Euxino terminata. Strabo. Ptolemæus verò lib. 5. paulò aliter: Pontus, inquit, ab Occasu, ore Ponti, & Thracio Bosphoro: à Meridie, regione quæ propriè Asia dicitur: à Septentrione, parte Euxini maris terminatur. Est autem hæc regio venenorum in primis ferax, vnde & fabula de Medæ veneficiis locū videtur arripuisse. Virgil. Eclog. 8. Hinc Ponticus, ca, cum: vt Ponticum absynthium.

Propanium, vrbs Tyrrenorum, Aristoteles in mirabilibus.

Popilij, à Popiliis diuersi leguntur, quorū princeps M. Popilius: qui cum cōsul esset, eodē-

que tempore sacrificium publicum cum lana faceret, quod erat flamen Carmentalis, plebis cōtra patres cōcitatione & seditione nūtiata, vt erat lana amictus, ita venit in concionem seditionēque cum auctoritate, tū oratione sedauit. Cic. in Bruto. Hic etiā secundo. cōsul cū M. Fabio Ambusto factus, Tyburtis bello vicit, agris eorum vastatis. Liu.

M. Popilius, à Numantinis, cum quibus pacem factam irritam censuerat, cū exercitu fusus fugatusque est. Liu. li. 55. Hic deinde ob rem sua culpa malè gestam in exilium est actus.

Popilius, legatus ad Antiochū, qui Ptolemæum regē, amicū populo Romano obsederat, missus nuntiatū, vt à focis populi Romani abstineret: cunctantem, resposūque differentē, virga circūscripsit, ne vltra spatium illud differendo exiret, ex quo territus Antiochus, bellum omisit. Liu. li. 45. & Valer.

Popilius Lanatus Ciceronem occidit, patronum suum in causa capitis. Valer.

Popularia sacra erant, quæ ab omnibus ciuibus fiebant, nec erant priuatarum familiarum, sed omnium communia, vt à diis impetrarentur quæ spectabant ad communem populi salutem.

Populifugia, festa erant quæ Romæ mense Iunio celebrabantur, vt docet Macrob. & Varr. Sunt autem ideò dicta, quod eo die repetitum tumultu fugeret populus Rom. in bello Galorum cum Romanis.

Poppea, fuit Neronis vxor, quæ iumentis suis soleas ex auro induebat. Alias eiusdē intēperies describunt Suetonius & alij historici.

Populifugia, funesta populi Romani festa, quibus suas fugas Romanus populus, hostiū repēnis incurfionibus exagitatus, testabatur. Varro & Macrobius.

Populonia, Iuno dicta est, quod ex maris & scæminæ coniunctione cui præesse credebatur, noui subinde populi creentur. Palæp. li. 2.

Populonia, vrbs Etruriæ, iuxta Pisas, Melæ li. 2. (hodie Plumbinū appellata) à populorū multitudine, quæ in eius agrò est: vel à populando, quod frequentibus piratarum populationibus pateret.

Populonium, Tuscorum promontorium. Ptol. li. 3. c. 1. Baractus portus hodie.

Porcius, cognomen Catonis familiaris, tractum à porco.

Porcius, Præses Palæstinæ & Iudææ, cognomēto Festus. Act. 24.

Porcia, Catonis Vicensis filia, M. Bruti vxor, nuntiata viri sui morte, cum illi ferrum ad se conficiendam negaretur, furibunda ad ignem accessit, auidēque, haustis accensis carbonibus, sibi necem intulit. Plutarch. Vide P O R T I A.

Pordoselene, insula iuxta Lesbū cum vrbe eiusdem nominis: Ciuis, Pordoselenitis. Steph.

Z z 2

Pornopioni Apollini sacra facere dicitur Bœonij, ne muribus prouincia obnoxia reddatur. Alexand. ab Alex. lib. 1. cap. 13.
 Pososelene insula, cum eiusdem nominis oppido, in Ceramico sinu. Plin. lib. 5. cap. 31.
 Porphyreon, vrbs Phœnicæ. Gentile; Porphyreonius & Porphyreonites, Steph.
 Porphyrio, onis, Gigas vastissimus, vnus ex iis qui superis bellum intulerunt. Claudianus in Gigantomachia. Fuit item hoc nomine aurga Prasinæ factionis, Neronis tempore. Hoc etiam nomine dicitur, qui in Horatium commentatus est.
 Porphyrione, insula in Propontide ante Cyzicum, Plin. lib. 5. cap. vlt.
 Porphyris, Plin. lib. 4. insula in sinu Laconico, à Maleæ promontorio quinque millibus passuum distans, ancipiti mare propter angustias. Eadem postea Cythra appellata est: ob memorabile templum Veneris, quod in eo constructum fuit.
 Porphyrite, oppidum est in ea parte Arabiæ quæ Ægypto contermina est. Steph.
 Porphyrius philosophus, Tyrius genere, clara ortus prolapia, à puero vsus præceptore Longino, viro doctissimo: prius Malchus vocabatur: deinde ob vestem regiam purpuream, qua ob nobilitatē utebatur, Porphyrius appellari cæptus est. Romam postea profectus, Plotinum audiuit, vnâ cū Origene & Amelio condiscipulis. Inde in Siciliam nauigans, apud Lilybæū morbo correptus, à Plotino magistro, qui eò se contulerat, & præsentis & philosophica oratione recreatur, adeo vt statim conualuerit: moxq; Romam simul repetens, ibi diem obiit, relictis operibus, in quibus contraria & pugnantia inter se videtur asserere. Causa putanda est, quod quæ prius probauerat, ea postea retractauerit. Eius opera sunt, De diuinis nominibus, liber vnus. De principiis, duo. De materia, sex. De anima, quinque. De animalium abstinencia, quatuor. De cognoscendo seipsum, quatuor. Quod vna fuerit Platonis Aristotelisq; secta, libri septem. In historiam Iuliam Chaldæi philosophi, libri quatuor. Contra Christianos, libri quindecim. In dialecticam Isagoge, aliaq; complura. Floruit Aureliani Cæsaris temporibus, vsq; ad Tacitum & Probum principes. Suidas. Aduersus autem libros, quos contra nos edidit, Methodius, Eusebius, & Apollinaris 30. voluminibus apologiam edidit. Hieronymus.
 Porphyryssa, insula. Vide PORPHYRIS & CYTHERA.
 Porrima, soror siue comes Carmentæ matris Euandri, Ouid. 1. Fastorum,
Porrimæ placatur, &c.
 Porfena, rex Herulicorum, qui pro restitutione Tarquiniorum Romanis bellum intulit: cumq; iam ex Ianiculo in urbem irrueret, Horatij

Coclitis virtute est remoratus, donec pons à tergo solueretur. Post hæc cum urbem obsidione cinxisset, nihilq; se proficere intelligeret, acceptis obsidibus, ad sua se recepit, incredibili Romanorum virtute perterritus, cuius specimē viderat in Q. Mutio, qui solus castra hostium ingressus, vnum ex purpuratis per errore pro rege occidit: statimq; captus cum Porfena exquisitissima illi supplicia, comminaretur, dextrâ in foculum iniecit, nullaque vultus mutatione exulit, partim vt regi fidē faceret, nullis sese tormentis posse pertereri: partim vt de dextera sua, quæ in cæde aberrans, purpuratum satellitem pro rege occiderat, poenam sumeret. Plura in Luitio & Plutarcho, Virg. 8. Æneid. mediâ dictionis huius syllabam consonante licenter geminata extendit.
 Porta Augusta, Hispaniæ oppidum. Portæ Caucasæ, locus in Albania, quo se Caucasus mons findeus, ad amnis Dyriodori trāsitus, portarum speciem refert. Caspias quidam eas portas nuncupant, sed errore inducti. Plin. lib. 6. c. 11.
 Porthumio, vicus ad ostium Mæotidis paludis Gentile, Porthumieus.
 Portinos, idipsum est, quod nos Gaditanum dicimus. Est & oppidi in Eubœa nomen. Plin. lib. 3. c. 5. & lib. 4. c. 12.
 Portia, filia fuit Catonis, quæ audita morte Bruti mariti apud Philippos interfecti, ferro sibi mortem intulit: cuius mortem describit Martialis. lib. 1. Epigram.
*Coniugis auisset fatum quum Portia Bruti,
 Et subtracta sibi quareret arma dolor.
 Nondum scitis (ait) mortem mihi posse negare,
 Credideram satis hoc vos docuisse patrem.
 Dixit, & ardentes auido bibit ore fauillas,
 I nunc, & ferrum turba molesta nega.*
 Plutarch. & Valer. Maxim.
 Portius Licinius fuit scriptor Epigrammatum: Ex cuius versibus sequentes maximè probantur,
*Custodes ouium teneraque propaginis agrum
 Quaritis igne? ite huc, quaritis? ignis homo est.
 Si digito attigero, incendiam syluam simul omnē:
 Omne pecus flamma est, omnia qua video.*
 Portuensis porta, vna è Romanis portis, de qua ac similibus Alex. lib. 4. c. 16.
 Porragallia improprie Lusitania appellatur, cum alioqui nec tota Portugallia, Lusitaniæ sinibus circumscripta sit, nec tota Lusitaniâ completitur: illud tamen negari non potest, potiorè Lusitaniæ partē Portugalliæ regi parere. Diuiditur verò Portugallia in Transtaganâ, Cistaganâ, & Interanem. Transtaganâ Beticæ partē carpit, eâ scilicet, quæ ab Ana fluuio ad regni limites porrigitur. Interanem appellant Portugalliam, quæ est inter Duriû & Minium fluuios, regio non minus amœna quam fertilis. Hæc Interamnis tota extra Lusitaniâ est, nisi repudiata descriptione posita, Straboni magis

magis accedamus, qui ait, maximam Lusitanorum partem Callaicos esse appellatos. Regnum inter alia amœnissimum, quippe quod in 24. milliariû longitudine & latitudine ultra viginti quinque millia fontium perennium contineat. Vassæus. Munsterus. I. Barrus cap. 1. Decad. Asiaticarum.
 Portunalia, inter quatuor Græciæ celeberrima certamina numerantur, in honorem Palæmonis, quem Latini Portunum vocant instituta. Eadem & Isthmia dicebantur, ab Isthmo Peloponnesiaco, vbi solebant celebrari.
 Portunus, Deus maris à Græcis dictus, à portibus quibus præsidere putabatur, nomen habens. Hunc poetæ fabulantur fuisse Meliceram, Inus filium quem mater Atamantis furorē fugiens, vnâ cum illo se in mare præcipitem dedit: Itaque ipsa quidem in deam marinam mutata, à Græcis Λορθηα à nostris Maruta appellatur: ille autem in Deum marinum similiter conuersus, Græcis Παζαμο, nobis Portunus nominatur. Hinc & Iudi ipsi in honorem Παζαμονis, siue Portuni instituti, Portunalia à Romanis vocabantur, quæ Græci à loco Isthmia appellabant. Vide Athamas, Ino, & Melicertes.
 Portus magnus, oppidum ciuium Rom. Plin. lib. 5. cap. 2.
 Portus Veneris est in sinu salso inter Pyrenici promontoria. Mela lib. 2. cap. 5.
 Porus, Indiæ rex miræ proceritatis, ab Alexandro Macedone superatus, deinde & suorum dolo interemptus. Plutarch.
 Posideon, mæsis qui dicitur à Latinis December.
 Posideum, Ioniæ promontorium, Pompo. lib. 1. in descriptione Ioniæ. Stephano, vrbs inter Ciliciam & Syriam: Gentile, Posideus. Vide POSIDIVM.
 Posidiana, in Baiano sinu sunt aquæ calidissimæ, de quibus, quoniam incredibiles naturæ vires alioqui manifestant effectibus variis, vide Plin. lib. 31. cap. 2.
 Posidippus Cassandreu, comicus, docuit anno tertio post Menandi mortem, cuius fabulas triginta commemorat Suid.
 Posidium, Syriæ oppidum Ptol. lib. 5. cap. 2. Vide POSIDIVM.
 Posidonia, à Neptuno dicta (qui Græcè ποσειδών dicitur) aliter Ionia dicitur, ab Ione Zethi filio. Stephano, vrbs Italiæ: Gentile, Posidonia, vel Posidonius. Vide Sireusæ apud Steph.
 Posidonias, olim vocabatur Trœzen, Peloponnesi vrbs. Steph.
 Posidonius, Philosophus Apamiensis, discipulus & successor Panætij, ex Syria (vt Strab. lib. 14. author est) sed Rhodius existimatus, quia Rhodius vixit ac Philosophatus est, sicut & Apollionius Molo dictus est Rhodius, cū esset Alabandensis: vtrumq; audiuit Cice. Hic cum aliquando morbo articulari laborasset grauissimè,

fertur sæpè dixisse (erat enim Stoicus) Nihil agis dolor quauis sis molestus: nunquā te esse confitebor malum. Venit etiam Romam M. Marcelli tempore, scripsitque multa, Plur.
 Posidonius, Olbiopolita, historicus, scripsit post Polybium historiam libris 111. vsque ad bellum Cyrenaicum & Ptolemæi. Præterea declamationes rethoricas, argumenta in orationes Demosthenis. Suidas. Hunc Strabo testatur suo tempore fuisse.
 Posidonius, Africæ præsul, Augustini contubernalis, cuius etiam vitam scripsit, præterea Homiliarum libros septem, Epistolarum totidem, aliarumque rerum complures. Author Ptolemæus Lucensis.
 Posidonius, nomen viri, 2. Mach. 14.
 Posthumia, virgo Vestalis, de incesto causam dixit, crimini obnoxia ob suspicionem cultus elegantioris, ingeniumq; liberius quam virginē deceret, parum abhorrens à fama. Tandem sententia pontificis maximi absoluta, qui eam abstinere iocis, colique sancto potius, quam scite iussit. Volat. ex Plutarcho.
 Posthumia, Seruij Sulpitij vxor, cuius sæpè meminit Cicer. Epist. lib. 4.
 Posthumius Albinus, missus ad Iugurtham, ab eoque corruptus auro, patriam magno damno affecit. Idē de Vaccæis & Lusitanis triumphauit. Liu. lib. 64.
 A. Posthumius, Dictator in bello Latinorum, quod Tarquinij fuga excitauit, confugientis ad generum suum Manlium ducē Tusculanorum. Itaque collatis signis ad lacum Regillū, cum victoria vtrinq; nutaret, magister equitum Romanis equis frenos detraxi iussit, vt irruocabili impetu ferrentur in hostes, vbi tandem aciem Latinorum, Romani fudere. In eo prælio visi sunt duo iuuenes acriter pugnare, quos post pugnam ad præmia quæsitus, Dictator reperire non potuit. Rarus itaque eos Cassorem & Pollucem, eis cōmuni titulo templum dedicauit. Author Cælius ex Luitio.
 Posthumius Tubero, magister equitum Æmiliij Mamerci Dictatoris in prima dictatura contra Volscos: mox in eodem bello à Q. Cincinnato consule eius genero, Dictator dictus, de eis triumphauit: quam victoriam funestauit. mors filij viri magna virtute: quem quod in iussu eius occasione rei bene gerendæ pugnam iniisset, securi percussit. Liu. lib. 4.
 L. Posthumius, post Cannensem pugnam Consul in Galliam profectus, à Boiis cum exercitu profligatus, ne caperetur, magno studio cadere in prælio contendit. Cuius inuenti caput præcedentes Barbari, ouantes in templo obtulerunt, idq; sacrum vas erat, in quo in solennibus libarent. Liu. lib. 22. Vide LITANA.
 Sp. Posthumius, & T. Veturius eos apud Furdas Caudinas, deducto in locum iniquum exercitu, cum nulla euadendi spes esset, se dextra cum

Samnitibus factis, & sexcentis equitibus Romanis obsidibus datis, ita exercitum abduxerunt, ut omnes sub iugum mitterentur: idemque auctore ipso Posthumio, qui in senatu suaserat, ut eorum deditione, quorum culpa tam turpe foedus ictum erat, publica fides liberaretur, cum duobus tribunis plebis, & omnibus qui foedus sponderant, dediti Samnitibus non sunt recepti. Liuius.

Posthumius Ebutius Helua, cos. cum M. Fabio Vibulano, anno urbis 313.

Posthumius Cominius Auruncus, consul cum T. Largo Flavio, anno urbis 253. Iterum cum Sp. Cassio Vicelino anno 261.

Posthumus, qui & Syluius, filius fuit Aeneae, ex Launia, quae Aenea mortuo, Ascanij timens infidias, grauida confugit ad sylvas, & illic enixa est Syluium qui Posthumus, quod patre mortuo, latus esset, dictus est. Sed quum Ascanius flagraret inuidia euocauit nouercam & ei concessit Laurolauinium: sibi vero Albam constituit, qui quoniam sine liberis perierit, Syluius qui & ipse Ascanius dictus est, suum reliquit imperium.

Postia, Italiae ciuitas, a Samnitibus obsessa, Lenate & Rutilio cos.

Postueta, dea apud Romanos, vna ex Carmenibus, quae partui foeminarum praesidebat, & Prosa altera: a recti peruersiq; partus & potestate & nomine. Vide Gellium, lib. 16. c. 16. sub finem.

Postueta, dea Romanorum, quae futura prospiceret.

Potamiens, Origenis discipula, formosissima foeminarum, & martyrum. Etenim, inquit Euseb. lib. 6. c. 5. hist. eccl. in nostram vsq; memoriam ab incolis loci perennis virtutum. Potamiens fama celebratur, quod imensos, & innumeros agones, primo pro virginitate, & pudicitia defudauerit: deinde etiam pro martyrio exquisita, atque inaudita tormenta pertulerit: atque ad vltimum, vna cum venerabili matre Marcella, ignis supplicii consummata est. Et carnificem Basilidem in tormentis existens ad Christi confessionem & fidem conuertit: Inde ipse quoque coronatus est martyrio.

Potamo lacum. Stephano, Sacon, nomen fluij & insulae Aelidis.

Potamus, oppidum Atticae. Plin. lib. 4. cap. 7.

Potentia, Ptol. lib. 3. cap. 1. Picenorum vrbs. Vulgo *S. Maria di Loreto*.

Potidaea, Macedoniae vrbs, ante Cassandria dicta, Plin. lib. 2. c. 58. & lib. 4. cap. 10. Steph. vrbs Thraciae: Ciues, Potidaeatae, vel Potidaeis.

Potidonia, vrbs Aetoliae: Gentile, Potidoniates, Steph.

Potina, dea quam veteres a potando dixerunt.

Potina, Stephano, ciuitas Boeotiae, ex qua Glaucus fuit, & a qua Potineus dictus. Straboni fons prope Thebas Boeotiae. Plin. tamen lib.

4. cap. 19. oppidum in Magnesia statuit, circa quod, ut idem testatur lib. 25. cap. 8. aini pasti, rabie inflammantur.

Potioli. Vide PUTEOLI.

Potitius & Pinarius, sacerdotes Herculis. Nam cum Euander aram maximam Herculi, vbi nunc Roma est, post interfectum Cacus, aedificasset, & Hercules de suo armento boues ad sacrificia dedisset, inuenti sunt senes duo a quibus se qualiter coli vellent, ostendit, statuitq; ut mane & vesperi sacrificarent. Perfecto itaq; matutino sacrificio, cum circa Solis occasum essent sacra repetenda, Potitius prior aduenit, Pinarius postea, extis iam editis. Quare iratus Hercules statuit, ut Pinariorum familia tantum ministra esset epulantibus. Potitiis, & compluribus sacra. Seruius, Fenestella & Liuius lib. 1. Vide PINARIUS.

Potnia, Magnesia oppidum, Plin. lib. 4. cap. 9. in quo Glaucus Sisyphi & Merope filius, equas humana carne pauisse dicitur, quo cupidius ferrentur in hostem: Verum cum pabuli eiusmodi copia deesset, versa in rabiem equae dominum ipsum deuorant. Hinc Potnias quadrigae, Virgil. 3. Georg. Inde Potnias, Potnieus, & foeminum Potnias: possessiuum, Potniacus. Hanc aliqui etiam Hypothecas vocant. Steph.

Praaspa, vrbs Atropatens: Gentile, Praaspenus. Steph.

Praces, vel Praciae populi a Prace, qui relicta Epiro Laconiam inhabitauit: Gentile, Praces & Praceni. Steph.

Pracnus, vrbs Illyriae: Gentile, Pracnij. Steph.

Practius, ciuitas Ponti, quae Troianis auxilia misit. Hom.

Practius, fluuius Troadis, Strab. lib. 13. inter Lampfacum & Abydum, in Hellespontu influens, Hom. in Catal.

Practores, Athenis dicti sunt qui multam ciuitati & fisco adiudicatum inscribebant. Demosth. orat. 1. adu. Aristogit.

Pracia, Romana mulier, venustate formae nulli secunda, quae sua pulchritudine Cethegum sibi deuinxit, adeo ut nihil probaretur Cethego quod Pracia non iussisset. Plutarch. in Lucullo.

Pracipites, milites a Mario constituti, qui illius custodiam studiose faciebant. Mos enim regum hic fuit, & est, ut ad sui corporis custodiam fideliores quosdam homines deputarent, de quo vide Alexand. ab Alex. libro 6. cap. 22.

Pracconius L. Aelius Stilo ob id cognominatus, quod praeco purpura latiore tunicae vsus fuerit. Plin. lib. 33. cap. 1.

Pradator Iupiter dictus est, quod ei de praeda deberetur aliquid. Virg. 3. Aeneid.

Ipsumq; vocamus in praedam, patremq; Iouemq; Praefecti

Praefecti muros Athenis erant instituti ut muros veterum instauracionem curarent. Praefecti aquarum, qui aquas in urbem perdendas saragebant. Praefecti operum publicorum, ut viarum fontium & eiusmodi erant etiam apud Athenienses. Praefecti etiam iuuenum, numero decem *Σαφρονιδαι* dicti sunt. De his Socrates in Axiocho: vbi vero in Ephebos, inquit, inscriptus sit, omne adolescentuli tempus Sophronistis & Arcopagi celsurae tribuitur. Sigonius, li. de Repub. Atheniens.

Pragutij, Italiae populi, Maris magis Orientales, Ptol. lib. 3. cap. 1. Hodie Praecutini: *Abruz* vulgo.

Praemostatrum, locus est iuxta oppidum, nomine Laudunum, in Gallia Belgica, vbi anno Christi 1120. ordo monachorum Praemonstratensium inchoatus fuit: vulgo *Praemontre*. Auctor vero huius ordinis ferrur fuisse quidam presbyter, nomine Northbertus, natione Lotharingus, quem probauit Celestinus 2. Papa anno domini 1170. Amiciuntur autem Praemonstratenses alba tunica, cum linea toga, sub candido pallio, quo potissimum a canonicis differunt. Munst. li. 2. Cosm.

Praeneste, vel Praenestis, oppidum Latij edito in loco naturaque munito, situm: ita dictum (si Step. credimus) a Praenesto conditore, Latini filio, Vlyssis & Circes nepote. Alij *Πραηστου*, id est, ab illicibus, quae illic abundant: nomen accepisse existimant. Festus nominis huius originem ad loci situm refert, eod quod motibus praeter: vnde & altum Praeneste a Virgilio dicitur 7. Aeneid. Fuerunt qui a Caeculo, Vulcani filio condita putarint, quorum sententia ibidem quoque subscribit Virg. Strab. li. 5. Graecae urbes esse tradit, cuius rei argumentum hoc affert, quod olim Polystephanus dicta fuerit. Habuit hoc oppidum nobile Fortunae templum, cuius pauimentum lithostrotis strauit L. Sylla. Plin. li. 36. c. 25. Hinc Praenestinus, nomen, possessiuum: ut dea Praenestina, apud Ouidium sexto Fastorum. Fortuna Praenestina apud Lucanum li. 2. Et Sortes Praenestinae.

Praepenisus, vrbs Mysiae maioris in mediterraneis

Praepesinus, insula vna ex Cycladibus.

Praefens, cos. cum Rufino, anno urbis 905.

Praefens, cos. cum Albino, anno urbis 998.

Praefidius, cos. cum Asterio, anno urbis 1247.

Praefius, vrbs Cretae: Gentile, Praefius & Praefus Steph.

Praeftes, Minerua, quod praerer & se velut ducem homini exhiberet. Dicebatur etiam Astes, quia astat viro honore, laterique eius haeret fidus comes Macrob. Martian. & Festus.

Prætertia: parua regio ab Adria non procul: Incola, Praeterianus.

Praetextatus, cos. cum Attico, anno urbis 994.

Praetides, filiae fuerunt Praeti Argiuorum regis,

quae cum Iunoni auderent se praefere ab eadem feruntur in vaccas transformatae. Alij fabulantur hoc factum, quod Venetum spreuissent.

Praetores Atheniensium, non solum urbanam iurisdictionem adepti erant, verum etiam quaestiones multas, & quidem omnes ad rem bellicam pertinentes domi exercuerunt, ut refert Demosth. in oratione de Antidosi, & ad Laeritum.

Praetores plures habuerunt Romani. Praetor urbanus, seu iudicialis qui & maior dicebatur praerant foritioni iudicum, & aetario. muneri etiam eius cura tutelaru aedium atque ludorum incumbabat. Munera etiam solebat dare legatis, ex aetario sumpta, seruis liberatē publicē dabat, populos etiam in libertatem iussu senatus, vel imperatoru restituebat. Absentibus, consulibus conuocandi senatu facultate habebat. Praetores peregrini quatuor generum fuere. Primum, qui peregrinorum in vrbe populorumque externorum causas tractabat, & semper in vrbe manebat. Secundum, qui iurisdictionem iudicandi inter peregrinos ciuesque habebat coniunctam. Tertium, qui extra urbem constitutus in prouincia ius dicebat. Quartum, qui & proprie praefectus praetorio dicebatur, constituto primum imperio creatum: qui pluribus simul prouinciis, hoc est integro limiti, vel pluribus limitibus, nomine Romanorum Augustorum praesidebat, a quo prouocari non poterat, & qui praeter ciuiles criminalisque causas, belli quoque armorumque administrationem tractabat. Erant extra urbem alij praetores quidam, videlicet exercitus Romani, classis, & comitatus Augustalis. A Praetore exercitus, Praetorium in castris & porta Praetoria cognominata fuere. Fuisse legitur & in classe Praetor, a quo Praetoria insignior in classe nauis denominata est. Praetor Comitatus Augustalis, qui & Palatinus dicebatur & Praefectus praetorij Augustalis, in aula ius dicebat. Et ab huiusmodi praetore Praetoriani milites siue cohortes praetorianae nominatae videntur, quibus Imperatoris comitatus inclinante potissimum imperio sequebatur. Quae florente imperio, Romae semper pro custodia Imperatoris, vbi is aderat, vel pro vrbs tutela, vna cum cohortibus urbanis excubabant: habebantque Romae castra muro circumdata, in quibus extincto Imperatore, alium de ipsorum arbitrio Senatusque confirmatione subrogandi facultatem habebant. De his omnibus plura apud Lazium libro secundo Comment. de Republ. Rom. Vbi eorum sedes, ornamenta, insignia ministeria, familiae, satellites fusillime ex Romanis historicis describuntur.

Praetutium, Ptolemaeo, oppidum est in Piceno, Sil. lib. 15.

Praga, Regni Bohemiarum urbs primaria, Ptolemaeo Callurgis dicitur. Eam aggere atque muro Primillaus tertius Bohemorum dux cinxit, & ab eius uxore Libussa, à limine, quod Bohemicè Praha, inditum urbi nomen. Quæ nunc Regi Pontificique honesta sedes, neque minor, neque ignobilior Etrusca Florentia, tres in partes diuisa: quis nomina indidere, paruum Pragam, veterem ac nouam. Parua sinistram latus Multauiæ fluminis occupat, collique coniungitur, in quo sita est regia. Verus Praga, in plano iacet, vniuersa magnificis operibus adornata. Iungitur minori Pragæ lapideo ponte, IIII. & XX. arcuum, & c. Aen. Syluius. Pras, urbs Perrhæbiarum: Gentile, Prantes. Stephanus.

Prasæ, vicus Athenis in Pandionide tribu. Est etiam oppidulum Laconiarum: Incola vtriusque Prasus. Steph.

Prasias, palus in qua Pæones habitant prope Obelum montem.

Prasij, Indiæ populi, Plin. libr. 6. cap. 18. Sed omnium in India propè non modò in hoc tractu, potentiam, claritatemque antecèdunt Prasij, amplissima vrbe ditissimaque Palibotra. Stepha. Indiæ populus, qui contra Bacchum militauit.

Prasinus, equus Commodi, cui mortuo, sepulchrum in Vaticano sumptuosissimum fecit princeps, sicut olim Bucephalo suo fecerat Alexander, aut Octavius Aug. Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 14.

Prason, promontorium iuxta mare rubrum: Incola, Prasij: Steph.

Praspenus. Vide PRA ASPA.

Prasæbi, gens Thesprotica. Steph.

Prastillus, urbs Macedoniae, alias Crastillus. Steph.

Prasutagus, Iagnetorum rex, qui Neronem cum filiabus suis, fecit hæredem.

Praxafpes, nobilis Persa, qui Smerdim Cambyse fratrem insu regis occidit. Herod. lib. 3.

Praxeas, hæreticus Asiaticus, qui plures negabat personas in Trinitate: sed eundem Patrem & creasse omnia & in cruce pependisse: quod (vt dicebat) communicata pluribus monarchia auctoritatem principatus minuat. Huius argumentis respondit Tertul.

Praxidice, Nympha, ex Tremilete filium habuit Cragum, qui Lyciæ monti nomen dedit. Stephanus.

Praxilla, fuit quædam Sicyone poetria, quæ in suis cantionibus Adonidem inducit ab inferis interrogatum, qui apud superos reliquerit, respondere Solem, cucumeres, mala. Quod cum vehementer insulsum videretur, cucumeres & mala cum sole componere, abiit in Proterb. Stupidior Praxillæ Adonide.

Praxillus, urbs Macedoniae: Gentile. Praxillus Steph.

Praxiteles, marmoris sculpendi insignis artifex

duplici præcipue Venere nobilitatus, Gnidia, & Coa, quæ ob artis præstantiam, magnam mortalium, vim eas in insulas ad sui spectaculum allexerunt. Sed Gnidia vafano amore iuuenis cuiusdam insignis, qui deliruit in templo, simulacroque cohæsit: tum Nicomedis æstimatione regis, grandi Gnidiorum ære alieno permutare eam conantis. Natus est in extrema Italiæ ora, quam Magnam Græciam olim appellabant: deinde ob artis excellentiam ciuitate Romana donatus, quam plurimis etiam egregiis signis ornauit. Scripsit (teste Varrone) quinque volumina nobilium operum in toto orbe. Eius Romæ opera Triptolemus, Flora, Ceres in hortis Seruilianis, Boni euentus, & Bonæ fortunæ simulachra in Capitolio: item & Mænades, & quas Chyades vocant & Caryatidas, & Sileni in Afinijs Polionis monumentis, & Apollo & Neptunus. Plin. lib. 36. cap. 5. Claruit autem potissimum candido marmore, quod ab insule nomine, in qua effodiebatur, Parium dicebatur. Propert. libro 3. Praxiteles Satyrum ex Pario marmore, & Cupidinem ex Pentelico lapide, summa industria cum elaborasset, Phrynen meretricem, insignè que scortum, amore deperisse fertur: à qua interrogatus, quodnam opus haberet pretiosissimum? Tacuit ipse: spondens autem ei, quod eligeret, se daturum. Techna autem quadam Phrynes seruus accurrit, officinam Praxitelis ardere nuntians. Intentus itaque Praxiteles, impendio resistere sperans, foras repente sese proripuit, inquiens, Nihil mihi ex laboribus superest, si Satyrus, & Cupido conflagrarint. At Phryne, Ne festines, inquit: calliditate tantum mea circumuentus es. Tali itaque astutia Cupidinis simulachrum Phryne à Praxitele dono accepit. Id autem, ea mortua, à Thespiensibus octingentis auri minis comparatum, & Cerissi seruatum, Caius Cæsar Romam aduexit: quod postea à Clodio imp. remissum, Nero denuò abstraxit. Plut. in Hyper. Athenæus libro 12. cap. 22.

Preciani, populi in Aquitania, proximi Bigerriomibus & Hispaniæ citeriori, in regno Francorum siti.

Precus lacus est Ciceroni pro Milone, Qui cum ab equite Romano splendidissimo & forti viro T. Pacanio non impetrasset, vt insulam in lacu precio venderet, repente lyntribus in eam insulam materiam, calcem, cæmenta atque arma conuexit.

Præmissum, alio nomine Athenæum, id est Minervium non procul à Vesuuii monte. Strab. lib. 5.

Pretanides, Martiano & Ptol. insulæ Britannicæ vocatæ. Steph.

Priæsus, urbs Cretæ: Ciuis, Priæsius, & Priæsius. Steph.

Priamus,

Priamus, filius Laomedontis, qui Ilio ab Hercule euerso, vna cum Hesiione sorore in Græciâ abductus est captiuus. Postea tamen auro redemptus, Ilium instaurauit, simul & exornauit: regni que limites vsque adeo protulit, vt non solum Troiæ, sed totius ferè Asiæ rex videretur. Hecubam filiam Cissei regis Thraciæ uxorem duxit: habuitque, teste Cicer. Tulcu. 1. filios quinquaginta, quorum decem & septem ex iuxta uxore: ex quibus fuit & Paris, qui repetiturus Hesiionem sororem, in Græciam profectus, Menelao Helenæ uxorem eripuit: qua de causa motum est bellum decennale à Græcis in Troianos, in quo vidit filios suos ferè omnes ab hostibus interfectos. Tandem capto Ilio, & ipse à Pyrrho Achillis filio occisus est, propè aram Iouis Hircæi, in sanguine Politæ filij. Virgilius lib. 2. Æneidos. A Priamo fit Priamides patronymicum, & Priameius, iam.

Priamus, Politæ filius, superioris nepos, quem Æneas ex Troiæ excidio secum in Italiam duxit. Virg. 5. Æneid.

Priapeia, carmen obscenum, quod nonnulli Tibullo, alij Ouid. adscribunt.

Priaponesos, insula in sinu Ceramico. Plin. lib. 5. cap. 32.

Priapus, Liberi patris & Veneris filius, quem superstitiosa antiquitas hortorum præsidè credidit. Idem & Lampacenus dicebatur, à Lâplaco non ignobili Troadis vrbe ad Hellepontum sita, in qua & natus creditur. Ferunt enim Venerem Liberi patris amore captam, ei ex India redeunti obuiam prodissse, coronamque illi ex rubenti rosa, tum primum ex sanguine suo enata obtulisse, eaque illum coronatum, tamquam sponsum suum sequi se iussisse. Verum cum ex illius concubitu grauidam sese, & partui vicinam animaduertisset, Lampacum sese contulit, vt ibi partus tempus expectaret. Inno interim zelotypia exagitata, cum se parturienti opem ferre simulat, peracta prius incantatione, deinde & vtero eius tacto, sortum eius cum ceteris omnibus partibus deformem, tum prægrandi pene dehonestatè reddidit. Quem cum mater recens natum vidisset, pudore affecta, pro neglecto habuit, Lampacique reliquit. Verum cum postea adultus Lampacenus mulieribus nimium gratus esset, à ciuibus eiectum ferunt. Ob quam rem, quum nescio quo malo postea premerentur, templa ei & sacra constituerunt, factusque etiam hortorum Deus est. Immolabant ei asinum, quod cum olim in festo Magnæ matris, ad quod omnes dii conuenerant, epulisque satiati noctem lusibus ducebant, Lotidi Nymphæ, siue, vt aliis placet, Vestæ humi dormienti vim inferre conaretur, intemptiuo asini, quo Silenus vehabatur, clamore excitata virgo, manu eum re-

iecerit, magno omnium, qui aderant risu. Ouidius primo Fastorum. Higinus verò tradit, ob id Lampacenos asinum ei immolare consueuisse, quod ab eo, cum de magnitudine pudendi certarent, superatus videretur. Diod. libro quinto.

Priapus, Hellepontii urbs. Plinio lib. 5. cap. 32. à Priapo superiore, Liberi & Veneris filio condita: seu, vt alij volunt, à Mulesis comine Priapi, cæptus est enim ibi colli ob vineta vberissima, que iuxta in Pariana & Lâplacena regione sunt. Strab. Ciuis, Priapenus: regio, Priapis. Priene, Ioniarum urbs olim maritima, postea limo Meandri fluminis decursu inuecto mediterranea effecta: Biantæ alumno nobilis. Inde fit Prieneus & Prienensis.

Primigeni, populi in Anglia Antonæ, & Sabrinæ flumini propinqui. Hos socios aliquando Romanorum memorat Tacitus.

Primislaus, bubulcus primum, deinde verò factus est rex Bohemorum. Volat.

Primus, episcopus Alexandrinus, anno salu. 110.

Prinassus, urbs Cariarum: Gentile, Prinassus. Stephanus.

Priola, urbs prope Heracleam: Gentile, Priolæus, Stephanus.

Prisca, adiutor Pauli. Rom. 6.

Prisca & Maximilla, duæ mulieres pseudoprophetissæ, & Montani hæretici meretrices: de quibus ita scripsit Euseb. li. 5. c. 16. histo. Eccle. Montanus, inquit, in tantum temeritatis progressus est, vt etiam duas quasdam mulieres insani spiritus, quo ipse replebatur, participes sibi faceret, & ad insanendum secum pariter edoceret, quò facilius vterque errorem per vtrumque caperetur. Dicuntur etiam Montanus, & ambæ istæ mulieres, ipso demone, quo inspirabatur, adigete, diuersis quique temporibus, vitâ laqueo finiuisse, hæc Euseb.

Priscæ, Latinæ Coloniarum appellatæ sunt, vt distinguerentur à nouis, quæ postea à populo dabantur. Festus.

Priscianus, Cæsariensis, claruit Athenis tempore Iustiniani principis: scripsit de arte grammatica ad Iulianum consulem: ad Cosroen verò Persarum regem librum De naturalibus questionibus. Conuertit in Latinum sermonem Dionysij De situ orbis carmina. Sunt qui scribant hunc ab initio Christianum, deinde fidei desertorem fuisse. Volat.

Priscilla, vxor Aquilæ Pontici. Act. 18.

Priscinus, consul, anno urbis 845.

Priscus Eluidus, sub Nerone quæstor Achaiam administravit, quæstoriusque adhuc à Pæto Thrasea gener adscitus: è moribus soceri nihil æquè ac libertatem hausit, opum cõtemptor, recti pernicax, constans aduersus metum. Erant quibus appetentior fame videretur. Quinetiam sapientibus, cupido gloriæ nouissima exiuitur. Tacitus. Probus quoque grammaticus:

maticus: Priscus, inquit, post damnationem Thraseę foci sui, interdicta sibi Italia, Apolloniam concessit. Sed post interfectum Neronem restitutus a Galba, non aliter quam liberę ciuitatis statu egit. Idē postea Vespasianum in studio libertatis offendit, ut putaret, id optante Clodio pristinum libertatis statum posse reuocare. Quo nomine reus, ac præter spem absolutus est.

Priscus alter, Planites genere, sophista Theodosij iunioris epistoliarum magister: qui se scribit a Cæsare missum fuisse oratorem in Scythiam, ad Attilam Hunnorum regem, ac eius regiã pulcherrimē describit, magnifico opere, sumptuosū quē factum. Scripsit historiam Constantinopolitanam, & ipsius Attilę, lib. 8. Præterea declamationes, & Epist. Suidas.

Priscus, venator quidam: de quo Mart. lib. 12.
*Parcius utaris moneo rapiente veredo,
 Prisce, nec in lepores tam violentus eas.
 Sapē sarisfecit præda venator, & acri
 Decidit excussus, nec rediturus equo.*

Priuernum, Stephan. vrbs Volscorum, Camillę patris. Virg. 11. Æneid. Abundat optimo vino, quod Priuernatum dicitur. Vnde Priuernates.

Priuernus, viri nomen, apud Virgilium libro nono.

Proareffus adolescens, è Cæsarea Cappadocię, Antiochiam venit, per motus fama Vlpiani dicendi magistri, apudque eum primas tulit. Cum quo, paruo post tempore Athenas profectus, sub Iuliano Sophista adeo profectus, ut primus inter auditores esset. Ephætionem condiscipulum amicum, comitem sibi adiunxit. Accersitus inde in Galliam a Constantino principe, apud eum fuit in honore. Romã postea petit, vbi aliquot annos magna nominis fama moratus: tandem opibus ac honoribus auctus, Athenas rediit, vbi magno exceptus applausu, extemporalem orationē habuit in Theatro. Suid.

Proana, vrbs Thessalię. Gētile, Proaneus. Steph.

Proba Falconia, Romana puella, Gręcis Latinisque literis eruditissima: quę truncatos Virgilij versus, ad fidem & mysteria catholice fidei conuertit, fecitque de Christi gestis, & eius morte opus nobilissimum, quod Centones appellauit.

Proarna, vrbs Melienfium: incolę, Proarnij. Stephanus.

Probalinthus, vicus in Pandionide tribu. Inde Probalinthius, Step. vna ex Tetrapoli Attica.

Probatica, locus vbi pecora sacrificanda tenebantur Ierosolymis. Ioan. 5.

Probianus, Consul cum Leonē Augu. anno vrbs: 1224.

Probinus, cos. cum Olybrio, anno vrbs 1148.

Probus, cos. cum Arcadio Augu. anno vrbs 1139.

Probus, consul cum Auieno iuniori, anno vrbs 1256.

Probus, cos. cum Clementino, anno vrbs 1267.

Probus, martyr, propter religionem a Genfericho Gothorum rege supplicio affectus, anno salutis 1439.

Probus, imperator Roman. qui bello Sarmatico transmissio Danubio multa fortiter egit. Donatus est hastis puris quatuor, coronis vallaribus duabus, ciuica vna, vexillis puris quatuor, aureis armillis duabus, torque aureo vno, patera vna librarum 5. ad rem diuinam.

Probus, Berytius, grammaticus, Romę docuit non tamen ut magistri personam sustineret, vnum & alterum, vel cum plurimum, tres aut quatuor pomeridianis horis admittere solebat, cubansque inter lōgos & vulgares sermones legere quædam, idque perraro. Nimis parua & exigua de quibusdam minutis questuiculis edidit. Reliquit autem non mediocrem sylvam obseruationum sermonis antiqui: ab initio enim ad studia se contulit, postquam in militia diu centuriatum frustra petisset. Tranquil.

Procas, rex Albanorum, pater Amulij & Numitoris, auus Romuli & Remi. Liuius 1. ab vrbe condita. Virg. 6. Æneid.
Proximus ille Procas Troiana gloria gentis.

Procerastis, oppidum Bithynię ad Bosphorum Thraciū è regione Bizanti quod notiore nomine Chalcedon appellatur. Pl. li. 5. ca. vltim.

Prochone, insula, quę aliās Alone apud. Steph.

Prochorus, nomen Diaconi. Act. 6.

Prochyra, insula in mari Tyrreno, non procul a Puteolis Cępanię vrbe, vna ex Æoliis. Dicta autem Porchyra, quāsi profusa, *δὲν τῷ πορχίον*, quod est profundere. Ferunt enim Inarimes vicinię insule montem terrę motu concussam, insulam hanc fudisse. At Dionys. li. 1. scribit, Prochyram dictam esse a nutrice Aeneę eiusdem nominis.

Procius, grammaticus, vir suis temporibus doctissimus. Cū de peregrinandis regionibus loquitur, commemorat apud Memphim, in aurea columna Aegyptiis literis scriptum, tūc demum Aegyptum liberã fore, cū in eam venissent Romani fasces. Lamprid.

Procle, vrbs Lydię: Gētile, Procleus. Steph.

Procles, frater Eurysthenis, qui per totum vitę tempus inter se dissenserunt, & mutuum inter se odium foverunt.

Proclus, Lycius, discipulus Syriani, philosophus Platonicus, præfuit scholę Atheniensi: cuius discipulus & successor fuit Marinus Neapolitanus. Scripsit plura in grammatica & philosophia commentarios in totum Homerum, in Hesiodi *Ἔργα καὶ ἡμέρας*, in Rempublicam Platonis, præterea contra Christianos Epicheremara xviii. Hic est Proclus, qui post Porphyrium secundus contra nos latrauit,

latrauit, aduersus quem Ioannes cognomento Grammaticus scripsit Apologiam, dictitans eum, quanquam in rebus Gręcanicis magnum, stultum tamen esse, & in hac parte indoctum. Suidas. Is etiam est, cuius hodie commentarios in Platonem habemus. Præceptor item L. Antonini, qui eum ad consulatum vsque prouexit, ut scribit Spartianus.

Proclus, Malleotes patria, scripsit in Sophismata Diogenis, & contra Epicurum.

Proclus, cognomento Procleius, è Laodicea Syrię, qui scripsit Theologicum in Pandorę fabulam Hesiodi, in Aurea carmina, Isagogem in Arithmeticam Nicomachi, & alia quædam geometrica. Proclum Naucraticam his Philostratus addit, qui dicit vnum fuisse ex suis præceptoribus, ac docuisse Athenis, filiūque habuisse luxui deditum: in quem non modò non seuerus fuit, sed vsque adeo indulgens, ut in alendis canibus, auihusque adesset, dictitans has nugas eum citius cum senibus dimissurum, quàm cum æqualibus. In docendo hunc omnino seruasse morem, ut initio ab discipulis centum drachmas pro totius temporis mercede acciperet, bibliotheca domi publicata, ut illi solūm lectio intenti, dum cogentur, minimè per otium (ut moris est in ludo) inter se sibilent aut iurgentur, pueris cum pædagogis, ac adolescentibus in medio constitutis. Philostratus apud Volaterranum.

Procomefia, ancilla est apud Plin. quę eiusdem diei coitu alterum domino similem, alterum eius procuratori peperit infantem.

Proconnesus, insula in Propontide, quam solam inter alias habitari plerique dixerunt. Plinius libro 5. cap. vltim. Insulę in Propontide ante Cyzicum Elaphonnesus, vnde Cyzicenum marmor. Eadem Neruis & Proconesus dicta. Stephano, Proconesus per n simplex, vna Sporadam est in Propontide: Ciuis, Proconesius.

Procopius, è Cæsare Palesthinę, orator & sophista, scripsit res Iustiniani, quas in Oriente aut Occidente, aut Africa per Belisarium patricium gesserat, cuius scriba & comes in cūctis expeditionibus fuit. Composuit item alterum librum, quem inscripsit *ἀνέκδοτα*, id est, non edēda, siue nō edita: vbi Comædia quædam Iustiniani, & eius vxoris Theodorę vituperationem describit. Suid.

Procopius, scriba & comes Iustiniani.

Procopius, tyrannus Constantinopolitanus, insurgens contra Valentem principē apud Natioliam Phrygię ciuitatem, in eius potestatem cum exercitu venit, proditus a duobus militibus: alligatusque deinde duabus per vim reflexis arboribus, discerptus est. De proditori-

bus etiam sumptum supplicium. Ex historia tripartita.

Procopius, Bithynię præses, sub Valente Augusto imperium inuasit: paulò tamen post militibus ab eo deficientibus, ad Valentē ductus, capitali pœna affectus est Ammian. lib. 26.

Procris, Erechthei Atheniensium regis filia, foror Orithiæ, Cephali vxor, quam Cephalus certo iaculo emisso interemit, ratus feram esse. Vide Proverbium, Procridis telum. Vide CEPHALVS.

Procrustes, Plutarcho in Theseo, latro insignis in Attica regione, ad Cephissum flumen habitans: qui cogebat hospites super lectum aliquē ascendere, quo si longiores fuissent, pars supereminēs; amputabatur: qui verò breuiiores, distendebatur: a qua re etiam nomen illi inditum putant. Hunc postea Theseus interfecit.

Procleius, Acroni, Horatij interpreti, eques Romanus, Augusti amicissimus, qui pius sic erga fratres suos Scipionem & Muranum fuit, ut spoliatis bello ciuili patrimonium suum ex integro diuideret, quod cum eis iam antè diuiserat. Plutarchus in vita Antonij, ait Antonium, paulò antè quàm expiraret, admonuisse reginam Cleopatram, ut maximè omnium, qui cum Augusto erant, Procleio se dederet. Mortuo Antonio Augustum Procleium misisse, ut curaret Cleopatram viuam in suam potestatem habere. Demum quum illa arrepto ense voluisset sibi mortem inferre. Procleium ense è manibus ademisse.

Proculus, vir nobilis & clarus, hoc apud plerū de Romuli morte slymento est vsus. Senatus enim finitimis bellis implicitus, consuetam annonę largitionem plebi subtraxit: Romulus indignatus, plebi restituit, & complures ex primoribus supplicio affectis. Hi postmodum in senatu minutim obruncati intra sinum condunt. Plebs igitur cum facibus ad curiam decursans, ab Aëtio Proculo reuocata est, cum eius orationi fidem adhibuisset. Is enim primarius in ciuitate vir, se Romulum in monte aspexisse dixit, qui humana augustior forma diuinitatem affectus erat. Plut. in Romulo.

Proculus, imperator vsque adeo libidinosus fuit, ut centū Sarmatas virgines bello captas diebus 15. ut ipse gloriabatur) grauidas reddiderit, magno libidinis argumento. Flauius Vopiscus. Sabellicus in Exemplis.

Proculus, cognomen eius, qui natus sit patre peregrinante a patria procul.

Proculus, Iurisconsultus celeberrimus, temporibus Alexandri Cæsaris.

Proculus Virginius Rutilius, Consul cum Sp. Cassio Vicellino, anno vrbs 268.

Proculus Geganius Macerinus, Consul cum L. Mene

Menenio Lanato, anno urbis 315.

Proculus quidam, sub Aurelio Probo Cæsare, in Gallia imperium attriuit, sed ab eo victus est.

Procuri, vrbs in insula Taprobana. Ptolem.

Procyon, sidus æstiuum, Canis ortum præuertens: vnde etiam à Latinis verbum ex verbo exprimentibus, Antecanis appellatur. Cice. 2. de natura deor. Antecanis tamen nomen videtur minus vñtatum fuisse, & à Cicerone primùm confictum: vnde etiam Plinius libro 18. cap. 20. sidus hoc nomen Latinum habere negat, nisi quis (inquit) Caniculam velit appellare, Columella tamen libro vñdecimo, capite secundo Caniculam manifestè distinguit à Procyone, huius ortum Idibus Iuliis, illius vñ. Calendas Augusti assignans: Caniculam nimirum appellans, quem nos Canem dicimus.

Prodicus Cous, sophista, cuius quanta fuerit auctoritas, ex Xenophonte deprehendere licet: qui in Bœotia captus, vadem pro reditu dedit. In concilio Atheniensium magnam est laudem adeptus, quamquam voce grauiore atque absona. Conatusque est in ea ciuitate primarios ex quaq; nobili familia adolentes sibi deuincite, quorum hospitium vsui sibi & voluptati foret. Hæc ex Philostrato. Suidas autem dicit eum Chium fuisse, Democriti ac Gorgiæ temporibus, librūmq; edidisse, qui inscribitur *Ἠθική*, in quo finxit Herculem, virtuti pariter ac voluptati congressum, vtraque hunc ad se trahente: tandem à virtute persuasum, alteram spreuisse.

Prodicus orationem ipsam, quæ soluta erat primus, pedibus construxit, & communes locos tractauit, vt Proragoras.

Prodicus, medicus fuit, auctore Plin. Æsculapij discipulus Selybriæ natus, qui medicinam instituit, quam Iatralapticem vocant.

Prodromi, venti dicuntur, qui in ortu Caniculæ statim anni temporibus spirare solent. Lucret. *Puluerulenta Ceres & Etesia flabra Aquilonum.*

Proerna, Phthiotidis vrbs. Strabo.

Proetides, Proeti Argiuorum regis & Antix filix, quæ cum forma essent præstantissima, se Iunoni ausæ sunt præferre. Quare irata dea talem eis immisit furorem, vt vaccas se esse arbitarentur, & ad sylvas confugerent. Postea autem helleboro sanata: à Melampode dicuntur: vnde quoddam hellebori genus, Melampodij nomen accepit. Plin. libro 25. cap. 5. Virg. in Sileno.

Proetus, Abantis regis Argiuorum filius, ei successit in regno. Hic teste Homer. 11. Odyss. Antiam habuit vxorem, ex qua filias quatuor habuit: quæ quum forma se Iunoni prætulissent, offensa dea eis furorem talem immisit, vt vaccas se esse arbitarentur, & aratra timē-

tes, sylvas peterent.

Progasia, Lydiæ oppidum. Steph.

Progne, insula circa Rhodum. Plin.

Progne, Pandionis regis Atheniensium filia, vxor Terei Thraci regis: qui cum Philomelæ, alteri Pandionis filix, sub prætextu visenda sororis à patre abductæ, vim intulisset, vitiataque linguam abscidisset, tam impotenter id tulit Progne, vt Iym communè filium dilacerarit, patrique epulandum apposuerit, **Quare tandem cognita, ex pueri capite sub finem cœnæ in conuiuium illato, Tereus furore correptus, gladiū stringit, vxoremque iam occisurus, in hirundinem eam videt conuersam.** Philomelam autem in auem sui nominis. Item verò in phasianum. Quinetiam ipse, dum nouas hæc suorum transformationes admiratur, in vupam mutatus est, quæ auis etiam nunc militarem quandam cristam in capite retinet. Ouid. 6. Metamorph. Vide PHILOMELA.

Promachus Macedo & Nouelius Tricongius rata gloriæ inter bibacissimos fuerunt: ille enim quod quatuor ingurgitasset cantharos vno haustu ab Alexandro corona donatus est: hic tres vini congios prandiolo vno ebibisse commemoratur. Promachum Macedonem triduo post vim furor enecauit. Alex. li. 5. cap. 22. 12.

Promeris, regius quidam minister fuit, is Euripidem tragicum poetam supra modum exosum habebat, delatus ab eodem aliquando nescio quo nomine apud regem. Quare postea canes quosdam feros in poetam soluit, à quibus deuoratus interit. Vide prouerbium, Promeri canes.

Prometheus filius Iapeti ex Asia coniuge, pater Deucalionis, primus hominem ex luto dicitur finxisse: cuius ingenium admirata Minerva, se illi daturâ promisit, quicquid apud superos esset, quod ad operis perfectionem pertineret: cumque respondisset Prometheus, conicere se non posse, quæ apud superos essent operi suo vtilia, nisi præsens singula esset intuitus, Minervæ opera in cælum sublatus est: vbi cum corpora omnia cælesti igni videret animata, operi suo id vtilissimū fore ratus, ferulam, quam secum attulerat, rotæ Solis admouit, eaque accensa, ignem detulit in terras, lateumque suum hominem eo animauit. Quod Promethei furtum ægrè ferens Iupiter, Pandoræ, Epimethei vxori, pyxidem tradit ad virum perferendam: quam cum ille aperuisset, mille morborum aliarumque calamitatum generibus genus humanum impleuit: Prometheus autem ipsum per Mercurium in Caucaſo monte religandum curat, aquilamque adhibet iecur eius assidue dependentem. Verum postea cum Iupiter Thetidis amore captus vxorē eam ducere vellet, Prometheus

metheus futurorum præcius, à nuptiis eiusmodi magnoperè eum deterruit, quod in factis esse diceret, quicumque ex Thetide nasceretur, patre suo maiorem fore. Memor itaque Iupiter eius exempli, quod ipse in Saturnum patrem suum ediderat, verisusque ne similiter à filio de cæli possessione depelleretur, à Thetidis nuptiis abstinuit: memorque beneficii, quod in se Prometheus cōtulerat. Herculem ad Caucaſum mittit, qui interfecta aquila, Prometheus vinculis liberauit. Narrant alij, Iouem idē Prometheus iratum fuisse, quod conuiuium quodam eum sefellisset. in diuisione carniū, ossa pinguedine obducta ei apponens, melioremque interim partem sibi referuans. Hæc autem omnia non sine ratione finguntur. Nam Prometheus vir prudentissimus fuit. Vnde etiam Prometheus dictus est, *ὄψις ἄριστος*, id est, à prouidentia. Hic primus Astrologiam Assyriis iudicauit: quam residens in monte altissimo Caucaſo, nimia cura & solitudine deprehenderat. Hic autem mons positus est circa Assyrios, vicini penè syderibus. Vnde etiam maiora astra demonstrat, & diligenter eorum ortus occasusque significat. Dicitur autē aquila cor eius exedere, quod *ἄχος* est solitudo, quæ ille adfectus, syderum omnes deprehēderat motus. Et hoc quia per prudentiam fecit, duce Mercurio, qui prudentiæ & rationis deus est, ad saxum dicitur esse religatus. Deprehēdit præterea rationem fulminum, & hominibus indicauit: vnde cælestem ignem dicitur esse furatus. Nam quadam arce ab eo monstrata, supernus ignis eliciebatur, qui mortalibus profuit, donec eo bene vsi sunt. Nam postea malo hominum vsu in perniciem eorū versus est. A Prometheus fit patronymicum Promethides. Vide Ouid. Metam. lib. 1. & N. Comitem mythologiæ lib. 4. cap. 6.

Prometheus, vt Cecrops Ægyptius, literas Græcas reperisse dicitur.

Promona Liburnorum vrbs. Appian.

Promontorium Mineræ est iuxta Surrētum in quo olim Sirenes habitasse feruntur. In illius autem extremo est Athenæū, hoc est Mineræ Sacellū, quod Vlysses ædificasse narratur. Pronaxta, antiqui populi Bœotix. Steph.

Pronectus, vrbs Bithyniæ, quam Phœnices condidere. Steph.

Pronomus fuit quispiā tibicē, cuius proluxa barba, gestamine tamen non admodū apposito professioni, abiit in prouerb. Pronomi barba.

Propalæ, vrbs Siciliæ: Gentile, Propalæus. Steph.

Propontis, vulgò *Le canal de Constantinople*, Acquor patens diffusum. Dicitur propōtis quasi ante Pontum.

Propontis, vno nomine dicitur totum illud mare, quod ab Helleſpōti angustiis ad Traciam vsque Bosphorum protēditur. Nam Geogra-

phi primas angustias maris Ægei se coarctatis Helleſpontum vocant. Inde expatiatur. æquor, quæ laxitas Propontis appellatur. Vbi iterum in arcū conit & stringitur, Bosphorus Thracius nuncupatur. Deinde vbi rursus diffunditur, Pōtus Euxinus dicitur, qui curuatus in figuram Scythici arcus, committitur ostio Mæotidis paludis: idque ostium Cimmerius Bosphorus vocatur. Quid. 4. de Ponto. Propōtis etiam (inquit Steph.) Byzantiorum terra vocatur. Incola, Propontides & Propontius. Propertius, elegiarū poeta, ex Mæuania oppido oriundus, quod in Vmbria est. Sunt qui scribāt eius patrem equeſtri dignitate, ornatum, ac triumphali potestate fuisse: tum inter eos connumeratum, qui L. Antonium secuti Perusia capta ex Octauij Cæsaris auctoritate, ad aram Iulij perducti, ibi occisi fuerunt. Illud omnino constat, hunc Propertium magna ex parte amissis bonis Romam se recepisse, quū patrem adhuc in tenera ætate amississet.

Prophthasia. Vide PHRAſIA.

Prophetides, filia Amathuntæ aspernatæ Venerem, triuuis vulgauerē corpora, ob cuius dæ iram: quia verò pudore induruerant, nouissimè in lapidem sunt transfigurata, vt inquit Laëtantius. Quid. quoque lib. 10. Metam. Fabulam pulchrè describit, *Sunt tamen obscana Propatides ausæ, &c.*

Fabula hæc impudentiam pulchrè adumbrat. Prosa dea, cui ara deprecandi gratia periculosa ab ægro partu constituta est, Gell. lib. 15. cap. 16. Huic altera aduersaria erat Postuerſa, nominata à peruerso partu.

Proschion, regio Aetoliæ. Steph.

Profelene, Phrygiæ minoris vrbs. Ptol.

Profelini, Arcades dicebantur. Inde Profelena, fœmininum. Steph.

Proserpina, Iouis & Cereris filia, quæ cum in campis Ennæis flores legeret, à Plutone rapta est. Quæ cum Ceres diu frustra toto terrarū orbe inuestigasset, tandē à Cyane Nympha rem omnem edocta, petiit à Ioue, vt cōmunem filiam ab inferis sibi reducere liceret: quod ea duntaxat lege impetrauit, si nihil illa cibi apud inferos gustasset. Quare cum Ascalaphi indicio palam factum esset, aliquot mali punici grana illam gustasse, omnis reditus spes illi fuit interclusa. Quod ægrè ferēs Proserpina, Ascalaphum commutauit in bubonē, noctis auem, & tristium semper rerū nuntiam. Postea tamen Ceres à Ioue dicitur impetrasse, vt Proserpinæ senis quorannis mensibus secum apud superos, & totidem apud inferos cum marito esse liceret.

Proserpina fœcunditatem fœminum significat. Hæc cum aliquando desuisset, ac terra sterilitate quasi mœreret, Poeta fabulati sunt filiam Cereris, i. fœcunditatem, quæ à proserpēdo Proserpina esset dicta, raptam apud inferos

feros detineri. Traditur item, postquā rapta est, sex menses apud Plurōnem & totidem apud superos manere: eo quod semen terræ cultæ hiemis tēpore sub terra est, ætate autē prosperit & excreuit. Nonnulli Mythologici ad Lunæ naturam referunt (quā Proserpine nomine intelligunt) quæ æquali temporis spatio superius & inferius hemisphærium illustrat. Seruius. Cice. in Verrem. lib. 6.

Profoditæ, Marmariæ nomi gens. Prol.

Profenses, Arcadiæ populi. Paul.

Profopis, insula in Delta Nili, in qua est ciuitas Atarbethis, vt ait Herodotus. Stephano vrbs est Ægypti: Gentile, Profopites: quod etiam sit à Profopon, quæ insula est non procul à Carthagine: quanquam & Profopius ab ea dicatur. Steph.

Prospalea, vicus in Acamantide tribu: Incola, Prospaltius. Steph.

Prosper, Rhegynus præsul, qui scripsit de vita solitaria, de temporibus ab Adam vsque ad sua tempora.

Prostaterius, Apollo dictus est, quod ante Ianuas statueretur.

Prostropæa, vrbs Sicilia: Gentile, Prostropatus, Stephan.

Prosummus, iudex inferorum de quo vide Arnobium lib. 5. aduersus gentes.

Prosymna, pars Argolicæ reg: onis: Incola, Prosymnus. Steph.

Prota, insula Bolphori Thracij. Steph.

Protagoras, Abderites, Democriti auditor, natus Menandro patre, Thracum locupletissimo, qui & Xerxem aduersus Græcos proficiscentem, domo muneribusque excepit: ob quam liberalitatem Magi qui cum eo erant, facta à rege potestate, eius filium Protagorā runc adolescentem, sua disciplina erudierūt. Nam iniussu regis eam communicare nō licet, quod de his haud bene sentiant, dubitareq; se dicant eos esse. Illis quoque clā sacrificant, ne clara religionis professione illis seruire, aut per illos non nihil posse videatur. Ex hac igitur cōsuetudine & ritu Protagoras ab Atheniensibus cōdemnatus est: vt autem placeret nonnullis, tātum accusatus, spontē exiit. Cūque sparsas toto orbe triremes Atheniensium videret, paruo se nauigio credens, insulas lustrauit, vbi tunc mercede dicitur primus omnium profiteri cœpisse. Igitur Plato cū videret eum arte rhetorica intumescere, verbāque ex poetica plus iusto ostentantem, eius ideam lōgo sermone expressit. Plalost. De eo secus scribit Gellius cap. 3. lib. 5.

Protagoras vnus est ex his qui solutā orationē pedibus prius constrinxerūt, & cōmunes locos tractarunt. Is primus mercede docuit, vt superius notatum, minas centum exigens, vel quantum discipulus æstimasset arrem. Sophistā se dixit quod eloquens sibi esse videretur.

Protagoras, astrologus, in quē Euphorion Epicedium scripsit. Alius item Stoicus, Laertio.

Protagoras, Salaminis rex, Persis se dedit, Olympiad. 107.

Prôte, insula vna ex Stæchadibus tribus, in Ionio mari contra Aetoliam sita, Plin. lib. 3. cap. 5. Stephano, insula, à Spacteria & Pylo non procul: Gentile, Protæus.

Prôteas, natione Macedo, homo bibacissimus fuit: cui Alexander, cognomento Magnus, in symposio quodā, cū paulo liberius hausto mero comiter incaluisset, scyphum bicongiū acceptum, vinōque repletum propinauit, qui quidem Proteas scyphum hilariter accipies, multa prius in regis laudem clara effarus voce, illum, omnium conuiuatarum profusissimo cum applausu impigrè totum hausit: pauloque post, eundem scyphum spumanti plenum mero, idem Proteas exoptulauit, ac primoribus degustatum labijs Alexandro propinauit. Quem accipiens rex, generose quidem illum ebibisse dicitur. Indeque in morbum incidit, quo paulo post extinctus est. Quamobrem nonnullis inde datum fuisse loquendi ansam contenderint, qui Alexandrum Dionysij, id est Bacchi, indignatione, immatura ætate extinctum fuisse prodiderunt. Quoniam is patrias Bacchi sedes, Thebarum scilicet urbem funditus euertisset, & ob illius æmulationem gloriæ, Indis bellum intulisset. Leon. lib. 3. cap. 89.

Protemplaris Minerua dicta est, de qua sic Herodotus. Saxa quæ à Parnasso deciderunt, adhuc ad nostram vsque memoriam integra extant in fano Mineruæ Protemplaris locata. Palæph. lib. 2.

Proteruia fuit sacrificij genus, in quo quicquid ex epulis supererat, incendio dabatur. Auson.

Capripedas agitatur quum lana Proteruia Parnas.

Albidius adolescens quum vniuersum patrimonium decoxisset, & ædes vnas (quæ supererant) rerum desperatione dedisset incendio, ferunt Catonem hoc in eum cauillo vsurum fuisse: Hic proteruiam facit. Escere autem proteruiam, adagium est in prodigos, qui omnia absumunt vsque ad assem.

Protesilaus, filius Iphicli, vnus ex Græciæ principibus: cui, quamuis oraculo prædictum esset primum omnium in bello Troiano periturum, si eò proficisceretur: contemptis nihilominus vaticinijs, vna cum cæteris ducibus eò profectus est: cūque omnium primus e nauī in terram exisset, & in Hectorem incidisset, primus Græcorum omnium ab illo est interfectus. Vocatur & Phylacides, à Phylace Thessaliæ oppido. Vxorem habuit Laodamiam, Acasti filiam, quæ cū eius

eius interitum rescisset, hoc vnum doloris sui solatium petiit, vt mortui vmbra posset inueniri: quod cū à dijs impetrasset, in illius amplexibus expirauit. Extat epistola Laodamiæ ad Protesilaum, inter Ouid. Sunt ex aduerso Helienis vrbs iuxta Hellespontum in Proteilai sepulchro arbores, quæ cū intantum accreuerit, vt Ilium aspiciant, inarescunt, rursusq; adolefcunt. Plin. lib. 16. cap. 44. Proteus, Deus marinus, Oceani & Tethyos filius, Neptuni phocas in mari pascens, idēq; vaticiniorum peritissimus, & in quolibet formam sese transmutans. Proteum aliquando in Carpatho insula regnasse, Pallene vrbe Thessaliæ relicta, ad quam tamē reuersus est postea, Seruius author est. Virg. lib. 4. Georg. *Est in Carpathio Neptuni gurgite vates Caruleus Proteus.*

Alij ferunt hunc captum amore Pomonæ, in omnigenam speciem se variasse. Hinc Latinis Vertumnus dicitur, à versō mutatoque cursu fluminis Tyberini. Propert. lib. 4.

Quid mirare meas tot in vno corpore formas? Accipe Fortuna, mi signa paterna Dei. Huic, vt idem author est, olim frugum primitiæ dicebatur. Vide proverbium, Proteo mutabilior.

Proteus, Ægypti rex, patria Memphites, qui Pheroni in regnum successit, regnavitque belli Troiani temporibus. Tradit enim Herodotus libro secundo Paridem, cū rapta Helena patriam repeteret, vi tempestatis ad Canopicum Nili ostium fuisse appulsum, captūque à Thomi regionis eius Præfecto ad Proteum regem missum fuisse: qui cū exseruis Alexandri cognouisset, mulierem, quam ille secum vehebat, hospitis illius vxorem esse, absentēque viro raptam fuisse, perfidiam hominis detestatus, illum quidam triduo finibus suis excedere iussit. Helenam verò cum omnibus opibus, quas ille direpta Sparta secum vehebat, Menelao integram seruauit. Expugnato itaque Ilio, cū Menelaus reuera cognouisset, vxorem eò nunquam aduectam fuisse, sed à Proteo retentam, Canobi gubernatoris ductu in Ægyptum nauigauit: qui cum ibi diem suum obiisset, Canopico ostio nomen fecit. Menelaus autem adito Proteo, vxorē suam liberalissimè ab eo habitam, cum opibus vniuersis recepit. Ad quam opinionem videtur respicere & Virgilius lib. 11. cū ait,

Atrides Protei Menelaus ad vsque columnas Exulat.

Quæ verò de Protei mutabilitate poetæ sunt cōmenti, ab Ægyptiorum regum cōsuetudine videtur emanasse. Illis enim, teste Diodoro, mos erat aut leonis, aut tauri, aut Draconis priorem partem in capite ferre, insignia principatus: quandoque verò arborem, aliquando ignem, quandoque redolētia supra caput vn-

guenta. Hæc tum ad decorē spectabāt, atque ornatum: tum stuporem ac superstitionē quandam aspicientibus iniiciebāt. Vnde factus est locus fabulæ, Proteum in ea omnia, quæcunque capite gestabat, solere transformari. Alij, inter quos Virgilius ad intelligentiam referunt, quæ se in omnes quasi species transformat. Plato in Euthydemo exponit de fallacijs quibus Sophistæ in disputando vtuntur. Alij ad naturam rerum referunt, Horatius ad inconstantiam vulgi, quidam ad veritatē ipsam accommodant, vt videre est apud Calcagninum & A. Bochium in Symbolicis quaestionibus. Vide etiam N. Comitem, mythologiæ lib. 8. cap. 8.

Prothenor, Hom. Iliad. 2. vnus ex quinque Bœotiorum principibus, qui ad Troiam cum Græcis profecti sunt.

Prothous, vnus è Græcorū ducibus, qui ex Magnesia ad Troiam venit. Hom. Iliad. 2.

Protogenia, filia Erichthei Atheniensium regis, Vide supra PANDORA.

Protogenes, significat aliquem primi generis, & à quo genus incipit. Et à poetis sumitur pro eo qui se talem confingit. Iuuenalis,

Non est Romano cuiquam locus hic, vbi regnat Protogenes aliquis.

Pictor nobilissimus, cui patria fuit, Caunus, gens Rhodij, subiecta. Palmam habet tabulatū eius Ialysus, qui est Romæ dicatus in templo Pacis, quæ cū pingeret, traditur, madidis lupinis vixisse, quoniam simul famē sustinerent & sitim, ne sensus nimia dulcedine obstrueret. Huic pictura quater colorem induxit. subsidio iniuriæ & verustatis, vt decedente superiore, inferior succederet. Est in ea canis mirè factus vt quem pariter casus & ars pinxerit. Non iudicabat se exprimere in eo spumam adhelantis posse, cū in reliqua omni parte (quod difficillimum erat) sibi ipse satisfecisset. Displicebat autem ars ipsa, nec minui poterat, & videbatur nimia, ac longius à veritate discedere, spumaque illa pingi, non ex ore nasci, anxio animi cruciatu, cū in pictura verum esse, non verisimile veller, absterferat sapius mutaueratque penicillum, nullo modo approbans. Postremò iratus arti, spongiam eam impexit inuiso loco tabulæ, & illa reposuit ablatos colores, qualiter cura optauerat, fecitque in pictura fortuna naturam. Plin. libr. 35. capite 10.

Protogenes, martyr admirandus, instructus notariorum scientia, inuento idoneo loco, vbi ludū aperire & instruere posset pueros, magister iuuentutis effectus est, imbuq; illam diuinis literis, dictata proponens Davidica carmina, ediscendōsq; tradens conuenientes Apostolicæ doctrine locos. Vno autem fortè puero morbo correpto, venit ad eum Protogenes egrotantē, & dextera ipsius apprehensa, ora

ia, oratione depulit morbum, quod cum aliorum quoque puerorum parentibus innotuisset, eum deducere. Et ipsi eum orabant, ut infirmis succurreret. At ille negabat, prius se supplicaturum Deo, ut morbum fugaret, quam infirmus domum sacri baptismatis suscepisset. Cupidè igitur parebant patres, virgente desiderio sanitatis suorum: atque ita coniunctim corporis & animi sanitatem percipiebant. Theodoret. lib. 4. cap. 18. hist. trip. & eccles.

Protogenia, Deucalionis & Pyrrha filia. Aristarchus 10. Odyss.

Protomacra, Bithynia oppidum. Ptolem.

Protropij populi, alio nomine Abellinates in Apulia non procul à Benevento. Plin. libro 3. cap. 11.

Protus illustris cuiusdam Phocensis nomen, qui à Gallis benignè exceptus Massiliam non procul à Rhodani ostio condidit. Plutarchus in Solone.

Prouincia Gallia Romanorum, finitima erat Rhodano filio, qui eam à Celtis diuidebat ac mari Lygustico & Alpibus, quas maritimas dicimus, & Allobrogibus, quibus limitibus etiam Delphinatus pars ac prouinciæ seu metropoles Ebredunensis, Tolosana, & Narbonensis, pro parte includebantur, licet Viennensem urbem Strabo Allobrogibus ascribat.

Proxenyopolis, urbs iuxta Nauratiam. Cuius, Proxenyopolites. Steph.

Prusia, monasterium in quo Lotharius imperator, cum rerum curam filiis reliquisset, reliquum vitæ tempus exegit.

Prusia, urbs apud Myrsis, ad radices Olympi, Strab. lib. 12. quam Prusias condidit, qui cum Crete bellum gessit. Hinc ortus est Dionysius philosophus, qui de regno scripsit, & Traiani tempore claruit, eodem propter familiaritatem curru dignatus. Est & altera Prusia sub Hippo monte, seu fluuio, ut apud Ptolemæum. Hoc autem discrimine à Prusia, quæ sub Olympo est, dirimitur. Hæc enim à Plinio Perusia dicitur, quæ Chios quondam fuerit: aqua Prasienses vocantur.

Prusias, rex Bithynia, apud quem Annibal exulauit, postquam victus à Romanis (tanquam rupti foederis author) deposcebantur ad pœnas. Liu.

Prusias, ciuitas Bithynia, à Prusia Zielate, Bithynorum rege condita, Cio olim dicta: Cuius, Prusiens. Steph.

Prussia, latine Borussia, olim vocata Hulmigeria, sicut adhuc quædam portio regionis iuxta Vistulam, appellatur Culmigeria. Est regio frumenti ferax, aquis irrigua, & hodie colonis plena, habens multa ambitiosa oppida, sed & multi maris sinuosi flexus reddunt eam amœnam. Est in ea pecorum in-

gens vis, multa venatio, atque diues piscatio. Habet autem Prussia ab Oriente Lithuaniam, à Meridie Poloniam, ab Aquilone Livoniam, & ab Occidua parte Pomeraniam. Maritima eius hodie in vrbus & arcibus Teutonica sunt: at in rure interiori, pauci prisca linguæ homines manent. Habet autem maritimas vrbes, Montem Regium, vbi principis nunc sedes est, Elbingen & omnium nunc locupletissimam Gedanum (Dantiscum vulgò vocant) urbem insignem, magnamque mercatorum emporium. Munsterus, Cromerus 3. lib. historia Poloni. Erasmi. Stella, de Borussia antiquitatibus.

Pryminas, 1111. Corinthiorum rex, anno ante Romam conditam ferè 240.

Prymnesia, vrbs Mœonia, in finibus Lydia, siue Phrygia ac Mysia. Ptolem. lib. 5. cap. 2. Steph. vrbs Caria, à Mimertho condita: Gentile, Prymnesicus.

Prymno, sis, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia, Hesiod. in Theogon.

Prymnos, Nympha Oceani filia.

Prytaneum, locus Athenis in arce dignissimus, in quo de ferro, aliisque rebus inanimatis, vnde mors esset cõsequuta quæstio habebatur. Demost. ad e. Arist. erat. In Pritanéo alebantur publicè, qui bene meriti erant de Republica, qui honos maximus habebatur. Cic. 1. de Orat. Sic dictum quasi πρὸς ταμίον, tritici promptuarii, velut horreum publicum. Dionysius Prytana vocat Curias, in quibus sacra fiebant ab iis, qui maximam in vrbe habent potestatem.

Prytanes dicti erant qui his iudiciis & concionibus Proedris & Epistratis præerant. Erant autem Prytanes quinquaginta, Proedri nouem, Epistrata duo, vnus senatus, alter populi, in sortem omnes coniecti, qui senatum & concionem indixerunt, conuocarunt, dimiserunt, priuatos, legatosque audierunt, & in senatum concionemque prodixerunt, ad eos consilia retulerunt, & si quid aliud fuit quod cum senatu, populoque agendum esset, id ipsi pro sua autoritate omnia moderati sunt.

Pfamathe, fons apud Thebas. Valc. 1. Argon. Qui tenet Vndisonam Pfamathem. Ponitur etiam pro vrbe & monte.

Pfamathe, Nympha fuit, Nerei filia & Phori mater, de qua Quid. 11. Metam.

Pfamathe, Croropi Argiuorum regis filia, quæ ab Apolline compressa, Linum peperit, quem inter sentes occultarum canes dilacerarunt. Stat. 1. Thebaid.

Pfamathus, vrbs Laconica, post Tænarum: Gentile, Pfamathuntius & Pfamathusius. Steph.

Pfamme

Pfammenitus. Herod. lib. 3. Amasis filius, Ægyptiorum rex, qui à Cambyse victus, e poro sanguine taurino exspirauit.

Pfammetchus, nomen regis Ægypti, cuius scintilla (vt inquit Herodotus) vna cum Diodoro ducenta hominum millia ex Ægypto in Æthiopiam profugere. Strab. lib. 16. Tenessis regio vocatur, quam qui Pfammetchum fugerunt, obtinent, & Sebritæ nominantur, hoc est aduentæ. Huius filias rapuerunt Crocadili, inquit Ælianus, propter quod ipsum animal sanctum credidit.

Pfammetchus, Ægyptiorum rex, cum regnum adeptus esset, incesit ei dignoscendi cupido, qui re vera primi hominum extitissent, ex eo tempore didicerunt Ægyptij Phrygas primos fuisse, se verò secundos. Pfammetchus enim cum haud aliter id deprehendere posset, duos pueros recens natos, inter pecora educandos pastor tradidit, iubens neminem coram eis vocem edere, ne alicuius sermonem perdiscerent: vt qualis esset prima vox, quæ erumperet, intelligeretur. Pueri itaque post bimatum tempus, passim ianua (intus enim à capris nurriebantur) ambo porrectis pastoribus manibus, *Eecchus*, clamitarunt. Quo quidem verbo, Phryges constat panem appellare. Tali igitur negotio, Phrygas primos omnium natos compertum est. Herod. libro secundo.

Pfammis, Ægyptiorum rex, Olymp. 44.

Pfammites, Ægyptiorum rex, Olymp. 98.

Pfammis, rex Ægypti, anno ante Romam conditam 38.

Pfaphis, Oropiorum ciuitas in confinio Atticæ & Bœotia. Hic situm erat Amphiarai oraculum, vbi Amphiarum fugitantem, vt Sophocles ait, scissa Thebana Tellus hausit ipsis cum armis curruque quadriungo. Strabo libro nono.

Pfapho, vir quidam in Libya, qui diuinitatis opinionem affectans, quamplurimas aues cepit vocales, & humani sermonis dociles, quas docuit sonare hæc verba, *μὲγας θεὸς ψάφον*, id est, magnus Deus Pfaphon: atque ita doctas emisit in montes. At illæ quæ didicerant canebant: ac reliquas iam aues sonare docebat. Porro Lybes cum ignorarent commentum, credentes id diuinitus accidere, Pfaphoni rem diuinam facere instituerunt, ipsumque in deorum numerum retulerunt. Vnde prouerbum: Pfaphonis aues.

Pfæbo, regio interior; quam Æthiopia, quinque itineribus ab ea distans. Artemidorus stagnum esse scribit: Gentile, Pfæbætes. Stephanus.

Pfællus, nomen Authoris, qui scripsit de ratione victus.

Pfænaco, vicus in Athribite præfectura. Incolæ, Pfænaccæ. Steph.

Pfenerus, vicus Ægypti: Gentile, Pfenerites.

Pfentris, Ægyptius vicus: Gent. Pfentrites. Stephanus.

Pfessi, populi Taurina. Steph.

Pfædartace, collis in Scythia, post montem qui sanctus appellatur: Inde Pfædartacæus, seu Pfædartacenus, Steph.

Pfædocorasium, litus magnum inter Corycum & Seleuciam Isauricam, tria stadia longum, luniforme, suspectum. Steph.

Pfæusenes, Ægypti rex, anno ferè ante Romam conditam 225.

Pfælas, Bacchus dictus est, quasi pennatus apud Amiclas, quod homines non minus attollantur vino, quam aues plumis. Pausa. & Pausan. lib. 5.

Pfæle, insula circa Ephesum. Plin. lib. 5. cap. 3.

Pfælon, fluuius inter Thyniam & Bithyniam. Est & alius Pfælis, fluuius Bithynia, in Euxinum Pontum effluens. Inde Pfælites: sed consuetudo obtinuit, vt ab vtroque fluuio Pfæliani dicantur.

Pfæmada, regiuncula Isauria. Steph.

Pfænapthos, Ægypti oppidulum Gentile, Pfænapthites. Steph.

Pfænectabis, vicus Ægypti: Gentile, Pfænectabites. Steph.

Pfættace, vrbs iuxta Tigrim, vbi Pfættacia fructus nascuntur. Hinc Pfættacius & Pfættacenus, Stephanus.

Pfættachemmis, vicus Ægypti: Gentile, Pfættachemmites. Chemmis etiam, vt supra diximus, Ægypti vicus est. Steph.

Pfættchemmis, oppidulum Ægypti: Gentile, Pfættchemmites. Steph.

Pfæphis, idis, Arcadia ciuitas, non procul à Mantinea, à Pfæphide, Lycaonis filio, aut (vt alij malunt) à Pfæphide, Erycis Siculi filia nomen habens. Pfæphis, Acarnania vrbs verus dicta: tertia Achaia: Cuius, Pfæphi, dius, cum Pfæphites potius dicendum fuisset. Alia etiam Libya: vnde Pfæphites. Pfæphis quoque Corinthiorum arx dicebatur. Pausa. lib. 9. Steph. In insula Venetorum, Zacyntho, arx ipsa vocabatur Pfæphis, & alia multis locis. Hermolaus in Plinium.

Pfæchia, insula vna Cycladum, alias Amorgus, Steph.

Pfægnū, portus ingens est ad radices Elephantes montis, apud Cynocephalos. Strabo lib. 16.

Pfæylli, Libya interioris populi, Garamantibus proximi, à Pfæylo rege sic dicti. Plinius lib. 7. capit. 2. Horum corpori virus ingenitum fuit serpentibus omnibus exitiale: vnde & recens natos infantulos læuissimis obiciebant serpentibus, eoque argumento coniugum suarum pudicitiam explorabant; partum adulterio conceptum iudicantes, cuius solo odore serpentes non fugarentur. Author est Plutarchus in vita Catonis, per deserta Libya

iter facientem Catonem, Pſylos ſecum duxiſſe, qui morſibus ſerpentum mederentur, partim ore exugentes venenum, partim ſerpentes cantibus ſopientes. Lucan. libro 9. Horum finibus cum aliquando Auſter perquam validus & diuturnus fluiſſet, eoque ſtatu vniuerſa eorum aqua exaruiſſet, dolore moti iniuriam illam vlcifci decreuerunt. Itaque communi edicto omnes ſumptis armis in Auſtrum perinde, quaſi hoſtem, iure belli profecti ſunt. Atque ita profectis ventus magno ſpiritu agmine venit obuiam, eoſque omnes cum omnibus copiis & armis cumulis arenarum & montibus operuit. Author Herodorus.

Pſyllicus, ſinus in Libya magnus & profundus, nauigationis trium dierum.

Pſyllis fluius; in Boſphoro ponti Euxini Plin. lib. 6. cap. 1.

Pſyllium, Ptolem. lib. 5. cap. 1. vrbs Bithyia, vulgo *Picello*.

Pſyra, Strab. lib. 14. inſula in Chio, iuxta Melaniam promontorium, & in ea vrbs eiuldem nominis, in quo vinum non prouenit: vnde natum prouerb. Pſyra Bacchum.

Pſyttalea, parua inſula inter Salaminem & Epirum ſita. Herodianus Pſittalem vocat: hinc Pſyttaleus, nomen a Pſyttalo quodam inditum. Steph.

P T

Ptelea, Ephelus olim dicta, vide ſupra ex Steph. Eſt & vicus in tribu Oeneide, vnde Pteleus, Steph. ab Epheſo Pteleus.

Ptelium. Vide HELOS.

Pteleum, vrbs Ioniae & Troadis, & maritimum Achiuorum ab vlmorum copia ſic dicta. Hinc Ptelea, Pteleuſij. Steph.

Ptera. Vide PTERIVM.

Pteria, Herod. libr. 1. vrbs Cappadociae omnium munitiſſima, quam Cyrus expugnauit. Vide PTERIVM.

Pteria, vrbs Sinopes: a qua Pterius, Pterienus. Stephano.

Pterium, vrbs Medorum. Aliqui verò Pterea, arcem Babylonis vocant. Dicitur etiam Pteria in ſæminino genere.

Pterophorus, regio apud Riphæos montes. Ibi creduntur eſſe cardines mundi, extremique ſyderum ambitus. Hæc ira dicta eſt ab aſſiduo niuis caſus ſimilitudine Pinnarum. Plin. lib. 4. cap. 12.

Pteros, Arabiae felicitis inſula in Indico mari. Pli. Pterum promontorium Mœſiae inferioris poſt oſtium ſacrum Danubij, Ptolem.

Ptimyris. Vide DELTA.

Ptiſciana, Mauritaniae Tingitanae vrbs mediterranea, Ptolem.

Procoſtota, Oenotri. Vide Stephanum in Dryis. Proembari, Africae populi, qui nullum regem præter canem habent, quem illi ſtudioſe ac

mirificè obſeruant, ex illius motu & nutu imperia, & quæ ſint placita, augurantes. Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 2.

Ptoemphanæ, populi Africae, qui canem pro rege habent, motu eius imperia augurantes, ſicut & Ptoembari.

Ptolederma, Arcadiae oppidum. Pauſan.

Ptolemas, oppidum in margine Rubri maris ad primos elephantorum venatus, a Ptolemæo Philadelpho conditum in regione Troglodytarum. Plinius lib. 7. cap. 73. Ptolemæus enim Troglodyticem primus excuſſit ad venatus elephantorum, quæ ideo Epitheras a Græcis cognominata eſt: eidem Plinio libro ſexto capite 29. Ptolemas, Phœniciae vrbs, colonia Claudij Cæſaris, quæ quondam Acca dicta eſt. Plinio libro quinto, capite decimonono. De iſtis quinque vrribus hæc dicit Hieronymus ad Eutochium, Per arenas Syriae peruenit ad Coum, quæ nunc Ptolemas dicitur: altera eſt in Æthiopia: tertia in Phœnicia: quarta Nili fluminis: quinta in Cyrenaica prouincia Aphrica. De Ptolemaide ciuitate Pentapoleos Libya, vide in BARCAE, Ciuis, Ptolemaites, & Ptolemæus. Stephano.

Ptolemas Ciliciae vrbs. Strabo. Vrbs item Arſenoitis Nomi in Ægypto. Ptolem.

Ptolemas, anus quædam, quæ quoad vixit, lites agitabat, nec vnquam a cauſis dicendis feriabatur: vnde prouerb. Lis Ptolemaica.

Ptolemæum, Athenis Gymnaſium erat, Cicero in ipſo ſtatim initio lib. 5. de Finibus. Quum audiſſem Antiochum, Brute, vt ſolebam, cum M. Piſone in eo gymnaſio, quod Ptolemæum vocatur, &c.

Ptolemæus, Lagi gregarij militis filius maximæ authoritatis apud Alexandrum Macedonem poſt cuius mortem Ægypto & Alſhrica, & magna Arabiae parte poſitus, regnauit annis quadraginta: a quo deinceps Ægyptij reges, Ptolemæi appellati ſunt. Hic duos filios habuit, Ptolemæum Philadelphum, & Ptolemæum Ceraunum. Deceſſit in rerum geſtarum gloria, cum paulò antè regni abdicata adminiſtratione regem filij conſtituiſſet Philadelphum. Trogus lib. 15. Philadelphus itaque in regno patris ſucceſſit, vir doctiſſimus, Stratoniſ discipulus: qui bibliothecam illam celeberrimam inſtituit, quæ vſque ad primum Alexandrinorum & Romanorum bellum durauit. Regnauit annis xxxviii. obiitque relicto ſucceſſore Ptolemæo, cognomento Euergete, quod Latine beneficum vertere poſſumus. Hic xxvi. annis regno poſitus, moriens ſucceſſorem habuit Ptolemæum Philopatorè, qui xvii. annis regnauit. Poſt eum Ptolemæus Epiphanes regni gubernacula ſuſcepit, eaque tenuit annos xxxiii. Poſt hunc Ptolemæus Philometor, quum xxxv. annis

nis Ægypti regnum tenuiſſet, fratrem ſuum Euergetem alterum, moriens regem conſtituit. Euergetes, qui & Phyſco dictus eſt, regnauit annis xxix. cui Ptolemæus cognomento Lathyrus ſucceſſit: Lathyrus Auletes, Cleopatrae pater. Poſt hunc Ptolemæus cognomento Dionyſius, Cleopatrae frater, qui Pompeium poſt Phariſalicam cladem in Ægyptum fugientem, interimendum curauit. Strabo lib. 17. Eſt autem hoc nomine *Διονύσιος Πτολεμαίου*, hoc eſt, a bellâdo deductum. Hinc denominatum Ptolemæus, Ptolemæa, Ptolemæum.

Ptolemæus Alorites, Alexandro xix. Macedonum rege per dolum interfecto, regnum eius occupauit: idem tamen aliquot annis poſt a Perdicca paſſus eſt circa Olymp. 103.

Ptolemæus Ceraunus, xxx. Macedonum rex, a Gallis victus, periit, cum anno dumtaxat regnaſſet, Olymp. 125.

Ptolemæus, miles, ſub Decio apud Alexandriam Chriſtianae religionis ergo ſupplicio affectus.

Ptolemæus filius Dorymini. 1. Mach. 3.

Ptolemæus aſtologus, natione Ægyptus, Alexandriae profectus eſt: liberalium artium ac Græcarum literarum ſtudiis clarus, temporibus Antonini. In aſtologiæ ſciencia priorum nulli ceſſit. Primus enim apud Græcos cœli rationem diligentius explicuit: inuentaque ab Hipparcho inſtrumenta clariùs demonſtrauit. De muſica & rebus aliis tum de geographia abſolutiſſimè ſcriptit. Fuerunt & alij hoc nomine, vt Pyrrhi regis filius, & Cypriorum rex, qui ſuis diuitiis Romanorum locupletauit ærarium. Ptolemæos quoque ſex alios commemorat Suidas, quinq; Grammaticos, & vnum verſificatorem: quorū opera ad nos minimè peruenerunt. Joſephus item alium ponit Abobi filium, Simonis ducis Iudæorum generum, quem ſocet Iericho tempore belli Machabæorum præfecerat. At ille incenſus regni cupitate, inuitatum ad cœnam, incautum interfecit.

Ptolemæus, ſuadente Ariſtarcho, primus populo Romano fertur ſcripſiſſe.

Ptolemæus, fluius in Troglodytico ſinu. Plin. lib. 6. cap. 29.

Ptoſus, mons Bœotiae. Pauſan.

Proſus Apollo dictus eſt, a Proo monte, vbi certiffima reddebat oracula: vel a Proo Athamantis & Themiffiſ filio, Palaph. lib. 1.

Prua, vrbs in Armenia minori. Prol:

Psychia, inſula iuxta Corcyram. Gentile, Pſychieus. Steph.

P V

Puani, Arabiae felicitis vrbs. Ptol.

Pubaſtus, ciuitas Ægypti, Ezech. 30. Appellatur & vicus Iudæorum.

Publicola, cognomen Publij Valerij, qui primus cum Bruto poſt expulſos reges Conſul declaratus eſt, quod coleretur a populo, ſeu quod ipſe populum coleret.

Publia, D. Ioannis Chryſoſtomi mater, pulſata iuſſu Iuliani Apoſtata a ſatellite quodam quod contra illius edictum virginum choros pſallentium haberet. Theodorit. lib. 6. c. 36. hiſt. trip.

Publius & Laberius, poëtae mimorum, Iulij Cæſaris familiares ambo, ſed Publius acceptior. Nam Laberij maledicentia, ſimul & arrogancia, Cæſar magnopere offendeſatur. Is Publius genere Syrus fuit, cõditione ſeruus: puer enim & forma & ingenio a Domitio manumitti & erudiri meruit. Romam venit ad ludos Cæſaris, vbi mimos ſuos legit, magno ipſius populi applauſu. Authores Gellius, & Macrobius. Publius prænomen eius qui populo gratus fuit.

P. Aelius Ligo, cos. cum C. Popilio Lenate, anno vrbs 582.

P. Aelius Pærus, cos. cum C. Sulpitio Longo, anno vrbs 419.

P. Aelius Pærus, cos. cum Cn. Cornelio Lentulo an. vrbs 553.

P. Alphenus Varus, cos. cum P. Vinitio, anno vrbs 754.

P. Cæpio: cos. cum Q. Voluſio Saturnino, anno vrbs 808.

P. Claudius Pulcher, cos. cum L. Pottio Licinio, an. vrbs 570.

P. Claudius Pulcher, cos. cum M. Perpenna, anno vrbs 662.

P. Cornelius Aruina, cos. triginta millia Samnitium prælio interfecit, an. vrbs 448.

P. Cornelius Afina, cos. cum M. Minutio Rufo. an. vrbs 533.

P. Corælius Coſſus, Trib. mil. Conſulari poteſtate, anno vrbs 341. iterum anno 350.

P. Cornélius Dolabella Maximus, cos. Gallos, Samnites, Lucanos, Brutios Hetrufcos, inita ſocietate Romam petentes, deleuit, anno vrbs 47.

P. Cornelius Falco, cos. cum T. Sæpronio Graccho, anno vrbs 515.

P. Cornelius Lentulus, cos. cum Cn. Auſidio Oreſte, an. vrbs 683.

P. Cornelius Lentulus, cos. cuius opera præcipue factum eſt, vt Cicero ab exilio rediret.

P. Cornelius Lentulus Caudinus, cos. cum Licinio Varo, an. vrbs 517.

P. Cornelius Maluginenſis, Trib. mil. Conſulari poteſtate, an. vrbs 352.

P. Cornelius Naſica, cos. Dalmatas domuit, an. vrbs 599.

P. Cornelius Rufinus, cos. cum M. Curio Dentato, an. vrbs 463.

P. Cornelius Scapula, cos. cum P. Plautio Proculo, an. vrbs 427.

P. Cornelius Scipio. Vide SCIPIO.

- Publius Cornelius Rufus, dormiens oculorum visum amisit, cum id sibi accidere somniaret. Plin. lib. 7. cap. 50.
- P. Carinus Philotinus, patronum adeo dilexit ut haeres omnibus bonis institutus, in eius rogum seipsum iaceret Plin. lib. 7. c. 36.
- P. Curvius Phyllo, cos. cum M. Genutio Augurino, anno urbis 310.
- P. Decius Mus, cos. bello Latino cum Tito Manlio Torquato, cum oraculo responsum esset eam partem superiorem futuram: cuius dux se ultro diis manibus deuouisset, ita cum collega pactus est, ut cuius ex duobus cornu prius pedem retulisset, is se deuoueret: cumque prior ea pars, in qua constiterat, hosti cederet, ipse soleni se certamine deuouit pro salute exercitus, atque ita equo concitato: in cōsertos hostes se immisit, suaque morte, suis victoriam peperit. Plut. Paral.
- P. Decius Mus, superioris filius, patris exemplum imitatus, quarto Consulatu se pro exercitu deuouit anno urbis 48.
- P. Decius Pyrrhicus, cos. de Pyrrho victo nomen reportauit.
- P. Fabius Maximus, cos. cum Qu. Tuberone, anno urbis 743.
- P. Furius Philo, cos. cum C. Quintio Flaminio, anno urbis 531.
- P. Furius Phyllo, cos. cum Sex. Attilio Serano, anno urbis 618.
- P. Furius Medullinus, cos. anno urbis 282.
- P. Gallus Camerinus, cos. cum Qu. Louiano, anno urbis 787.
- P. Genutius Scipio Nasica, cos. de Boiis triumphauit, anno urbis 563.
- P. Horatius Decemuir legibus scribundis, anno urbis 303.
- P. Horatius Trigemini, cos. cum Sexto Quintilio Varo, anno urbis 301.
- P. Iulius Apulus, cos. cum L. Cornelio Lentulo, anno urbis 555.
- P. Licinius Caluus, primus ex plebe Trib. militum consulari potestate, anno urbis 356.
- P. Licinius Crassus, cos. cum P. Scipione, anno urbis 548.
- P. Licinius Crassus, cos. cum C. Cassio Longino, anno urbis 583.
- P. Licinius Crassus, cos. cum Cn. Lentulo Clodiano, anno urbis 657.
- P. Lucretius, Tricipitinus, Tribunus militum Consulari potestate, anno urbis 339.
- P. Manlius Capitolinus, Trib. mil. Consulari potestate, anno urbis 356.
- P. Manlius, cos. cum C. Papyrio Balbo, anno urbis 634.
- P. Manlius Capitolinus, Trib. mil. Consulari potestate, anno urbis 389.
- P. Melius, Trib. mil. Consulari potestate, anno urbis 356.
- P. Menenius, Trib. militum Consulari potestate

- anno urbis 356.
- P. Minutius Augurinus, cos. cum T. Gegasio Macerino, anno urbis 262.
- P. Murius, Scenoia, cos. cum Sp. Posthumio Paulo, anno urbis 580.
- P. Pinarius Rufus, cos. cum C. Julio Tullo, anno urbis 255.
- P. Plautius Proculus, cos. cum P. Cornelio Scapula, anno urbis 427.
- P. Popilius Lenas, c. o. s. cum C. Sulpitio Galba, anno urbis 622.
- P. Posthumus Albinus. Vide POSTUMIUS.
- P. Posthumus Tubertus, c. o. s. cum M. Valerio Voleto collega de Sabinis triumphauit, anno urbis 249. Iterum cos. cum Agrippa Menenio Lanato, de Aruncis triumphauit biennio post.
- P. Rutilius Lupus, cos. bello sociali interfectus, anno urbis 964.
- P. Rutilius Rufus, cos. cum C. Manlio Maximo, anno urbis 949.
- P. Rutilius, morbo leui impeditus, nuntiata fratris repulsa in Consulatus petitione, expirauit illico. Plin. lib. 7. c. 36.
- P. Scipio Nasica, cos. cum C. Martio Figulo, anno urbis 592.
- P. Scipio Nasica Serapion, cos. anno urbis 616.
- P. Scipio Nasica, cos. cum L. Calphurnio Bestia, anno urbis 643.
- P. Sæpronius Sophus, cos. cum P. Sulpitio Auernione, anno urbis 450.
- P. Sempronius Sophus, cos. cum Appio Claudio Rufo, anno urbis 485.
- P. Sempronius Tuditanus, cos. in Brutiis Annibalem fudit, anno urbis 550.
- P. Seruilius, Cilicia a prædonibus liberata, Isauri urbe capta, Isaurici cognomen reportauit.
- P. Seruilius Geminus, cos. cum C. Aurelio Cotta, anno urbis 501. Iterum cum eodem, anno 505.
- P. Seruilius Priscus, cos. Volcos Sabinosque superauit, anno urbis 259.
- P. Sestius Varicanus, cos. cum L. Menenio Lanato, anno urbis 302.
- P. Sestius Decemuir legibus scribundis, anno urbis 303.
- P. Silius Nerua, cos. cum Appio Iunio Syllano, anno urbis 780.
- P. Sulpitius Auernio, cos. cum P. Sempronio Sopho, anno urbis 450.
- P. Sulpitius Decemuir legibus scribundis, anno urbis 303.
- P. Sulpicius Galba, cos. cum Cn. Fulvio Centimale, anno urbis 543.
- P. Sulpitius Longus, Trib. mil. Consulari potestate, quo anno Roma capta est a Gallis, anno urbis scilicet 366.
- P. Sulpitius Quirinus, cos. cum M. Messala, anno urbis 742.
- P. Pyllius Nerua, cos. cum M. Apuleio, anno urbis 734.

- P. Titinius Trib. mil. Consulari potestate, anno urbis 356.
- P. Valerius Asiaticus, cos. cum L. Cornelio Syllano, anno urbis 798.
- P. Valerius Flaccus, cos. cum M. Attilio Regulo, anno urbis 527.
- P. Valerius Leuinus, cos. a Pyrrho rege, auxilio elephantorum, victus. Plutarch. in Pyrrho.
- P. Valerius Potitus, Trib. mil. Consulari potestate, anno urbis 370. Iterum biennio post: Tertium, anno 376. Quartum, anno 380. Quintum, anno 388. Sextum, anno 389.
- P. Valerius Publicola. Vide PUBLICOLA.
- P. Valerius Publicola, cos. de Sabinis, Veientibus & Etruscis triumphauit, anno urbis 279. Iterum cos. cum C. Claudio Sabino a Seruis concitatis, qui Herdonio duce, Capitolium occupauerant, interfectus est; xxv. annis post priorem Consulatum.
- P. Vaticanus, cos. cum Q. Eufio Galeno, anno urbis 707.
- P. Veturius Geminus, cos. cum T. Ebatio Helua, anno urbis 255.
- P. Venitius, cos. cum P. Alphenio Varo, anno urbis 754.
- P. Virginius Trib. mil. Consulari potestate, anno urbis 354.
- P. Volumnus Auentinus, cos. anno urbis 397.
- P. Hierosolymorum episcopus tertius, anno salutis 145.
- Pucialia, Bætitanorum urbs in Hispania. Ptol. Pucinum, oppidum est Histriae in Mediterraneis. Ptol. lib. 3. cap. 1. hodie *Prosecho*.
- Pudicitia Dea a Romanis culta. Festus.
- Pullaria, insula in Illyrico. Plin. lib. 3. cap. vlt.
- Pulcheria, beata & pia imperatrix, obdormiuit in Christo, anno Dom. 459. omnia sua pauperibus reliquit bona: multa autem construxit oratoria, domosque pauperibus, nec non sepulchra peregrinis edificauit; intra quæ sancti Laurentij martyris templum construxit. Niceph. hist. Eccl.
- Punicum, oppidum Histriae in mediterraneis. Ptol. lib. 3. cap. 1. Vide & Punicum vinum dicitur, quod crescit in Adriatico sinu in saxo colle. Plin. lib. 14. cap. 6.
- Pudens, nomen viri, 2. Timoth. 4.
- Punicus. Vide POENVS.
- Puppius, poeta tragediographus (inquit Acron apud Horatium) affectus spectantium admo-uit, ut eos flere compelleret. Inde huius poemata lachrymosa vocauit Horatius Epistol. lib. 1.
- Pupilla, tribus Romana. Alexan. ab Alex. libro 1. cap. 17.
- Pupinia, tribus, ab agro Pupinio propè Tybur.
- Purpuraria, insula in Æthiopico mari, non procul a Fortunatis insulis. Plin. lib. 6. cap. 30.
- Pupulum, urbs a latere meridionalis Sardiniae. Puteoli, Steph. urbs Tyrrenorum. Plin. libro 3.

- cap. 4. ciuitas Campania, ab aquæ calidæ putore dicta, ut inquit Festus: licet alij purent a multitudine puteorum, earum aquarum gratia factorum. Hæc etiam vocata est Dicarchia, a iustitia administrationis & gubernationis, a Samis condita, ut voluit Eusebius, eo tempore quo Tarquinij a Bruto sunt expulsi. Hinc Puteolanus, adiectiuum. hodie *Puzzele*.
- Puficius, Martyr insignis, qui super omnes Persarum regis artifices erat, ubi consistens, & videns Ananiam trementem, cum præpararetur ad necem, ait: Paululum, o senex, claude oculos, & securus esto: mox enim Christi videbis aspectum. Cumque dixisset hoc, repente comprehensus; ad regem ductus, & Christianus esse manifestatur, eo quod pro dogmate fuisset locutus libera intentione martyribus. Tunc rex extraneo quodam, & crudeli modo eum mori præcepit, ita ut perforata ceruice, exinde linguam eius eicerent. Hoc itaque factum, quibusdam accusantibus, etiam eius filia, virgo sacra, tunc comprehensa est, & perempta. Sozom. lib. 3. cap. 7.
- Pufio & Secundila, prodigiosi corporis homines. Plin. lib. 7. cap. 16.
- Puticuli, appellati a puteis, quod ibi cadauera in puteis obruerentur: vel quod in his corpora putrescerent. Romæ extra Exquilias, fuit locus publicus, dictus Puticuli quoniam illic erat commune sepulchrum miseræ plebi. Varro de lingua Latina lib. 4.

- Pyanesia, sacra erant apud Athenienses, a Pyanis fabis nuncupata, dicata Apollini. Hæc verò Panopsia a cæteris Græcis dicebantur, & Octobri mense celebrabantur. Suid.
- Pyenus, Cretæ fluius. Ptol.
- Pyda, Macedoniae urbs. Steph.
- Pydes, urbs & fluius Pisidiæ: Gentile, Pydesius. Steph.
- Pydna, Macedoniae oppidum; Ptolemæo. *Chitro*. Sophia.
- Pydna. Vide CYDNA.
- Pyenis, urbs Colchorum: Gentile, Pyenites. Stephanus.
- Pygela, urbs Ioniæ: Ciuis, Pygelens. Steph.
- Pygmaei, populi in extremis Indiæ montibus habitantes. Plin. lib. 7. c. 3. salubri cælo, semperque vernante fruentes, ternos doctantes non excedentes: unde & Pygmaei dicti sunt, quasi *πυγμαίοι* hoc est, cubitales: *πυγος* enim cubitum significat. Horum mulieres quinto anno pariunt, & senescunt octauo. Fama est, infidentes arietum caprarumque dorsis, armatos sagittis, veris tempore vniuerso agmine ad mare descendere, & oua pullorumque gruum consumere ternis eam expeditionem mentibus confici, aliter futuris gregibus non resisti. Ca-

fas eorum luto pennisque & ouorum putaminibus construi. Plin. præterea lib. 4. cap. 11. in Thracia Pygmæos fuisse scribit, urbemque Geraneam tenuisse, donec à gruibus fugiti, nouas sibi sedes quærere sunt coacti. Stephano teste, qui Pygmæos dictos scribit à Pygmæo filio Dori, nepote Epaphi. Pygmæos adhuc hodie inueniri in Septentrionalibus partibus asserit Olaus magnus. Sed fides esto penes authorem.

Pygmalion, onis, Suidæ, Beli Tyrionum regis filius, frater Didus, qui cum ardentissima auri cupiditate flagraret, ad Sichæi patruelis sui, & sororis suæ viri opes animum adiecit: illumque spe potiundi auri, ante aras dolo interemit. Cuius cædis cum in somnis à mariti umbra certior facta esset Dido, clam sublatis thesauris, fugæque comitibus absumptis, naues cõscendit: & in Africam appulsa, primùm Byrsam deinde & Carthaginem condidit. Virgil. 1. Æneid.

Pygmalion, Cilicis filius, qui ex eburnea statua, Veneris beneficio in puellam transformata, Paphum suscepit, Paphi Cypriæ urbis conditorem. Ouid. 3. Metam.

Pylacæum, Phrygiæ urbs. Prolem.

Pylades, dæ, vel dis, Strophij Phocensis filius, indissolubili amicitia vinculo cum Oreste coniunctus. Nam cum Clytemæstra ab Ægistho adultero adiuta, Agamemnonem occidisset, Strophius Orestem adhuc puerum certissime neci subduxit, & in regno suo vnâ cum Pylade educavit. Posteaque cum Orestes, gratia vindicandæ paternæ mortis matrem peremisset, eamque ob rem in furorem conuersus esset, Pyladem perpetuum omnium suarum profectioum comitem habuit, & socium periculorum: tantaque sese mutui amoris vehementia sunt prosequuti, vt alter pro altero mori non recusaret. Vide ORESTES.

Pylæ, locus Arcadiæ: Gentile, Pyleites Pylates. Et urbs Cappadociæ, Euagrie. Item montes Æthiopiæ sub Ægypto, Ptol. hodie *Amar* dicti, vbi recentiores scribunt Preto Ioannis filios à præsidibus custodiri. Vide THERMOPYLE.

Pylæmenes, dux Paphlagonum, ex his qui uenerunt in auxilium Troianorum, atque in bello à Menelao interfectus. Scribitur & Pylæmenæus Homer.

Pylæus, mons in Lesbo Straboni.

Pylagora, Ceres dicta est, quod Pylagoræ, id est legati, quos ciuitates Græciæ bis in anno ad cõcilium Amphictionum mittebant de maximis rebus consulturos, prius *cũ pylais*, id est, ante portas huic dææ rem diuinam religiosissimè facere consueuissent. Palæph. lib. 2.

Pylarres, vir Troianus, ab Aiace in bello interfectus. Hom. Iliad. 11.

Pylene, Ætolia oppidum. Hom. 2. Iliad.

Pylleon, Thesalia urbs. Liu.

Pylora, Perfidis insula. Arrian.

Pyloros, Cretæ mediterranea urbs. Plin.

Pylus, agri Messeniaci oppidum in tractu occidentali Peloponnesi, Nestore alumno (qui inde Pylus cognominatus est) nobilitatum. Sunt præterea alia duæ eiusdem nominis urbes in Peloponneso. Strab. lib. 8.

Pyndis, Æthiopiæ sub Ægypto urbs. Plin.

Pyracmon nomen vnus ex Vulcani ministris, quorum opera in fabricando vitur. Dicitur Pyracmon, quod ab incude, ferroque ignito non recedat. Nam *πύρ* Græci ignem, & *ἀκμονας* incudem appellant. Virg. lib. 8.

Pyra, Latij oppidum circa Minturnas. Plin.

Pyra, pars Thesaliæ, à Pyra nominata: qui habitat Pyraeus. Steph.

Pyrachmes, rex quondam, fuit Eubœæ, quem Hercules, florenti adhuc ætate, bellum Bœotiis inferentem vicit, victumque pulis equinis ita alligauit, vt in duas discerperetur partes inseparatimque iaceat. Locus adhuc Pyrechmæ pulli vocatur. Est autem hic locus penes Heraclium fluuium, vbi potantibus aquis hinnitus emittitur. Plut. Parall.

Pyraei, Dalmatiæ populi. Plin.

Pyramides, in Ægypto nihil aliud fuerunt quam regum pecuniæ otiosa & stulta ostentatio. Plinius libro vigesimo sexto, capite duodecimo quippe cum faciendi eas causa à plerisque traditur, ne pecuniam successoribus aut æmulis insidiantibus præberent. Plures in Ægypto passim extiterunt, nullæ tamen clariores tribus illis, de quibus Pomponius Mela scribit, quæ orbem impleuere fama cõspiciæ vndique adnauigantibus, sitæ in parte Africæ, monte saxeo sterilique inter Memphim oppidum & Delta. Turres autem sunt (inquit Solinus) fastigatæ ultra excelsum omnem, quæ manu fieri possit. Sub Pyramidibus fuerunt Ægyptij reges sepulci. In Pyramidum structuram, inquit Stephan. 15. millia talentorum insupra sunt, pro capis duntaxat & allijs & caseo. Nominata autem sunt *ἀπὸ τῆς πυρῆς*, hoc est à tritico, quo illic per regem collecto, magna annonæ caritas per Ægyptum sequuta est.

Pyramus, adolescens Babylonius, qui Thysben mutuo amore prosequutus est; verum cum adeo à paratibus vterque obseruaretur, vt nullo modo se complecti possent, egredi urbem ad cõstitutum locum decreuerunt. Quo quidem cū prior peruenisset Thysbe, à lægna illic transeunte perterrefacta, in antrum vicinum cõfugit. Pyramus deinde adueniens, cum velum, quod fugienti Thysbe à capite deciderat, cruentatum reperisset, eam putans à feris fuisse dilaniatam, gladio quem secum habebat, sub moro arbore incubuit. Thysbe autem ex an-

tro

tro egressa, cum Pyramum vulnere confectum vidisset, eodem se gladio confodit. Vtrumque autem sub moro arbore occisum volunt, eiusque fructus, cum antea candidi essent, ex eorum sanguine atrum colorem traxisse. Ouid. 4. Metam.

Pyramus, fluuius, qui per angustias Tauri montis per Ciliciam defertur, de quo & Cydno digna sunt lectu in Ariano & Curtio. Ste. fluuius Ciliciæ, Leucosyrus antea dictus.

Pyrauder, quæstor Atheniensis, à populo saxis obrutus quod tempore belli triticum parce suppeditaret. Plutar.

Pyranthus, urbs parua, aut vicus Cretæ iuxta Gortynem: Incolæ, Pyranthij. Steph.

Pyrasus, ciuitas fuit munitissima, quæ & portum habuit munitiois eiusdem. Strab. li. 9.

Pyrasus, vir Troianus, ab Aiace bello interfectus. Hom. 2. Iliad. Steph. urbs Phthiæ, dicta quod regio sit *πυροφόρος* id est, tritici ferax: Gentile, Pyrasæus. Steph.

Pyrechmes, rex Eubœæ, qui cum bellum inferret Bœotiis, ab Hercule victus, equis discerpèdus traditus est apud Heracleum fluuium. Author Plut. in Paralel.

Pyrechmes, luctator fuit Aetolus, qui Degmentum Epeum singulari cerramine vicit. Hero. lib. 6.

Pyreicus, pictor nobilis, qui humilia secutus, humilitatis tamè summam gloriam adeptus. Pinxit tonstrinas, sutrinæ, afellos & obsonia. Plinius.

Pyrenæa, urbs Locridis, Steph. Vide P Y R O N A E A.

Pyreneus, Prole. & cæteris mons qui Hispaniam à Gallia diuidit. Hispani vulgò, *Los Pireneos*. vocant. Est item mons Germaniæ & pars Alpium, in Tyrolensi Comitatu. Appianus.

Pyrene, Bebricis regis filia, iis in montibus, qui Gallia ab Hispania dirimunt, ab Hercule cõpressa: quæ postea à feris laniana, ibidemque sepulta, fecit, vt torus ille tractus moranus ab eius nomine Pyrene diceretur. Alij tamen montis huius nomen *ἀπὸ τῆς πυρῆς* deducere malunt, hoc est ab igne: siue quod crebris fulminum ignibus feratur: siue quod Pyrenæi montis syluæ (vt author est Diodorus libro 6.) iniecto à pastoribus igne, olim vniuersæ conflagrauerint. Strabo libr. 3. Pyrenes inquit, latus in Hispaniam vergens, confutum est variis arboribus materiæ multitudine, & quæ semper virens germinet: alterum autem Galliam spectans, nudum omnino. Diodorus libro 6. vbi de Pyrene. Ferunt, inquit, præcis temporibus igne à pastoribus iniecto, montanas omnes regiones fuisse combustas, qua ex re montes aiunt cognominatos Pyrenæos.

Pyrene Acrocorinthi fons haud affluens aquas habens, cæterum perspicuas ad imum potuque

suauissimas. Strabo.

Pyreneus, Phocidis rex, qui cum Musas ex Helicone in Parnassum proficiscètes hospitio accepisset, vim his inferre est cõnatus: cumque illæ assumptis alis effugerent, Pyreneus conatus insequi, è fenestra delapsus fregit ceruicem. Ouid. 5. Metamorph.

Pyrethi, quidam magi in Cappadocia, qui non cultro sed stipite mactant. Strab. lib. 15.

Pyrganum, Thuscæ locus maritimus. Anton.

Pyrgenses, Achaia: populi. Plin.

Pyrgessa. Vide P Y R G V M.

Pyrgi, urbs Mænes: cuius Gentile, Pyrgites, Steph. Vide P Y R G V M.

Pyrgi, orum, oppidum in ora Tusciæ, inter Antium & Grauiscas. Plin.

Pyrgo, nutrix filiorum Priami, Virgilius quinto Æneidos.

Pyrgum, Tusciæ oppidum (Stephano oppidulum Italia) quod & Pyrgi numero plurali dicitur. Plinius libro 3. cap. 5. vnde Gentile, Pyrgæus.

Pyrgoteles, gemmarum sculptor artificiosissimus, à quo tantum Alexander Magnus se in gemmis sculpi passus est, edicto que alios vetuit. Plin. lib. 7. cap. 37.

Pyriciades, vel Pyritidias, rex Assyriorum, anno ante Romam conditam 125.

Pyridus, urbs Caria. Steph.

Pyritidias. Vide P Y R I C I A D E S.

Pyrnus, urbs Caria: Ciues, Pyrnij, Steph.

Pyro, Nympha Oceani & Tethyos filia Hesiodi in Theogonia.

Pyrodes, Cilicis filius, qui primus è silice excussisse ignem dicitur, quemadmodum asseruasse in ferula. Prometheus. Plin. lib. 7. cap. 56.

Pyrois, Pyroentis, vnus ex equis Solis: sunt enim quatuor, Pyrois, Eous, Aethon, & Phlegon. Ouid. 2. Metam.

Pyrois, Pyroentis, Martis sidus, ab igneo colore dictum.

Pyrolabes, quod ea quæ ignita sunt, capiat.

Pyronæa, urbs Locridis, à Pyrone quodam dicta: Inde Pyronæus. Steph. Eadem videtur, quam paulò antè *πυρνήγειον* vocauit.

Pyrous, vnus ex equis Solis, quasi ardens, nam quatuor esse perhibentur: Pyrous scilicet, Aethon, Phlegon. Zous. Columella libro 10. Ouid.

Pyrypyle, insula sic dicta, quod ignis ibi primò repertus fuerit: hanc Delon dicunt esse.

Pyrrha Caria: ciuitas iuxta Myrtorum pelagus, & insula circa Mæotim, quam pontus abstruit. Plin. cap. 92. lib. 2. Steph. urbs est in Lesbo, Ciuis, Pyrrhaeus. Est & Liguriæ vicus, item Phocidis, Magnesiæ, Lyciæ & Caria: opida apud Plin. & Ptol.

Pyrrhæi, Aethiopum gens in Libya interiori. Prolem.

Pyrrha, Deucalionis vxor, quæ post diluuium vnâ

cum marito, iactis post terga lapidibus, humanum genus fertur reparasse. Vide DEVCALION.

Pyrrander, fuit quispiam Sycophanta insigniter virtuosus, notæque malitiæ. Aristoph. in Equitibus, *ἄλλοι δὲ τὸν ἄλλο τὸ πρὸς τὸν ἀνδρῶν τὸ μὴ εἶναι*, id est, Ac per Iouem fuit quidem Pyrrandrica ista techna.

Pyrrhias, quidam Ithacensis negotiator, qui senem quendam ex Piratarum manibus dato pretio redemit: non ob id quod eo sibi foret opus, sed partim quod miserus esset senilis fortuna, partim hominis oratione persuasus. Emit autem vna cum senex cados fœtiles plenos pice, quos senex ille secum aduehebat, idque authore senex. Deinde profectis Piratis quod Pyrrhiæ gratiam referret senex, quod non ob lucri cupiditatem, sed ob benevolentiam sese liberum fecisset, indicauit in cãdis multam pecuniæ vim pici admixtam abditam esse. Qua reperta, cum Pyrrhiæ derepentè diues esset redditus, cum magnificè collaudauit senis erga se gratitudinem: tum eidem bouem immolauit officij præmium. Vide Prouerb. Nemo benemerito bouem immolauit, præter Pyrrhiam.

Pyrrhius, Laconum, vrbs libera. Pausan.

Pyrrhidæ Molossorū reges, à Pyrrho dicti. Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 2.

Pyrrho, Philosophus, à quo Philosophi Pyrrhoni dicti, quos Græco cognomento *σκεπτικῶν*, id est, consideratores appellat: nihil enim decernunt, sed in querendo semper, considerandòque sunt, ac ne videre, quidem planè quicquam neque audire se putant. Aiuntq; veritatem incomprehensibilem videri. Idem *ἀπορητικῶν*, id est, ambigentes dicuntur, quoniam nihil affirmant, & de omnib. ambigunt, Hic tria Elidensis fuit, primò pictor deinde Anaxarchi discipulus; vixit annis ferme nonaginta.

Pyrrhodes, Elidensis Philosophus, Philistarchi filius: Hunc Apollodorus prius fuisse pictorè dixit, qui in sapiente *ἀπορητικῶν* nō admittebat. Cic. Acad. quæst. 4.

Pyrrhus, Achillis filius, ex Deidamia Lycomedis filia: ita dictus à fuluo colore capillorum, teste Seruio. Hic & Neoptolemus appellatus est, propterea quod admodum adolescentulus ad belli Troiani reliquias factus perductus. Erat enim in fati, sine *Ἄεαδάρτα* aliquo Troiam capi non posse. In Ilij autè expugnatione primùm Politem, Priami filium, deinde patrem ipsum interfecit, Polyxenā Achillis patris sui Manibus inferias misit. Andromachem verò, quæ in prædâ sibi cesserat, aliquandiu iusta vxoris loco habuit: quam deinde, Hermionem Menelai & Helenes filia ducturus, Heleno Priami filio vxorem tradidit. Erat autem Hermione multò antè à Tyndareo auo Orestis desponsata, cuius etiam mu-

tuo amore tenebatur. Aegre itaque ferens Orestes vxorem sibi eripi, ex insidiis Pyrrhum obtruncavit, vt apud Virg. refert Andromache 3. Æneid.

Pyrrhus, rex Epirotharū, materno genere ab Achille, paterno ab Hercule oriundus: qui quū à suis ob odium paternæ crudelitatis, ad necem quæreretur, clā à matre subductus, ad Illyricos defertur, traditusque Heroæ, Glauci regis vxori, nutriendus fuit. Quumque natus annos vndecim esset reuocatus à suis, tanta virtute creuit, vt quum (sicut Cæcilius scribit) imperium orbis ageretur, & Romanos potentes videret, Apollinē de bello consuluerit: Ille ambiguè respondit, *Aio te Aencida Romanos vincere posse.* Hoc ad se dictum putans, auxilio Tarentinis contra Romanos venit aduersus quos vario euentu pugnavit. Periit ictu regulæ percussus, cum Argos cepisset. Vide vitam eius latius apud Plutarch.

Pyrrhus, xxviii. Macedonum rex. Olymp. 259.

Pyrrhus, Dædali filius, in Græcia omnium primus picturam inuenit, vt Aristoteli placet.

Pyrrum, Pannoniæ vrbs. Antonin.

Pytira, insula antè Smyrnam. Plin.

Pythagoras, Samius, Mnesarchi gemmarū sculptoris filius, Italicæ Philosophiæ princeps, auditor Pherecydis Syri: post cuius mortè Hermodamanti iam seni, Creophili negoti, se in disciplinā dedit. Sub quo cum satis profecisse videretur, in Aegyptum nauigauit, vt illorum Theologiam, ritus, & morèque cognosceret. Deinde Astrologiæ Chaldaicæque disciplinæ cupidus, Babylonem sese contulit: vbi syderum cursus, eorumque in genituris hominum effectus est edoctus. Auditores fertur habuisse non pauciores sexcentis, qui noctu ad eum confluabant: ex quibus clarissimi fuerunt Architas Tarentinus, Alcæon Crotoniata, Hippasus Metapontius, & Philolaus Crotoniata. Primus *τῆς ψυλῆς ψυχῶν* hoc est, transfusionis animarum in alia corpora, astructor fuit, idque, vt facilius persuaderet, primum se Aethalidem Mercurij filium fuisse affirmabat. Cumque à patre optio sibi facta esset petendi quicquid vellet, excepta immortalitate, se ab illo petiisse, vt & viuens, & vita functus, omnium quæ contingerent, memoriam haberet. Eamque ob causam se omnium, quæ in vita gessisset, meminisse, eandemque memoriam post obitum seruasse. Post Aethalidæ mortem Euphorbum se fuisse aiebat, & deinde Hermotinum, postea Delium quendam piscatorem, nomine Pyrrhum mortuūque Pyrrho, se factum esse Pythagoram. hanc opinionem de migratione animarū accepit ab Aegyptiis teste Herodoto, quos festiuè irridet Lucianus in dialogo Galli & Mycilli. Crotoniatis & Metapontinis leges cōscripsit: populòsque luxuria diffuentes auctoritate & doctrina

ctrina ad frugalem cultum reuocauit, adeo vt & mulieres integritate eius, vitæq; seueritate adductæ, auratas vestes, ornamentaq; lasciuiora, in templo Iunonis consecrarent. Postremò cum multos annos Crotone egisset, Metapontum commigravit, vbi & supremū diem obiit: quanquam, aliis alia tradentibus, de mortis genere non satis constat. Quanti autem illum viuum fecerint Metapontini, post obitum eius declararunt, ædes eius pro templo ei consecrantes, diuinisq; honoribus mortuum prosequentes. Ab animalium omnium carnibus & à fabis religiosissimè abstinebat. Iuuenalis. Sat. 15.

Pythagoras, primus omnium Philosophiam, seuque philosophum appellauit, non autem sophum, id est sapientem se dici voluit: quod Deus solus sit sapiens. Philosophus enim id est est, quod sapientia studiose, seu cupidius omnes verò homines sapientiam appetere debent, Laer. in Proem. libri 1. Laet. lib. 3. Pythagoras harmoniam in cœlestibus terrenisque rebus esse docuit: nam quo pacto vniuersum consisteret, nisi certa ratione numerisq; præfinitis ageretur: Polyd. Virg. lib. 1. cap. 9. de rerum inuent. Mundū ingenitum, & in corruptibilem, genūque hominum absque villo ortus principio ab æterno fuisse, opinatus est. Cæsar. in. Deum definiuit, animum esse per naturam rerum omnem intentum, & cōmestem, ex quo omnia, quæ nascuntur, animalia vitam caperent. Polyd. Virg. lib. 1. cap. 1. de rerum inuent.

Pythageli locus in Aegypto, quem illi Elephantorum venationem appellant. Strab. libr. 16.

Pythermus, Phocensis, cum Ionum, Æolumque legati Spartam appulissent, ex omnibus delegatus, qui postulata proponeret: purpureaq; veste indutus, in Spartatarum conuentum processit: hortatūq; est Lacedæmonios multis verbis ad auxiliū Ionibus ferendū. Hero. li. 2.

Pytes. Vide PYTROPOLIS.

Pythia, thiorum, ludi Apollinares, in Apollinis honorem instituti in Pythio Macedoniæ loco, ob eadem Pythonis serpentis nocentissimi: aut, vt Strab. lib. 9. scripsit, hominis sceleratissimi, cognomèto Draconis. Ouid. 1. Metamorph. Victores huius certaminis, teste Luciano, lauro coronabantur, additis pomis ex Apollinis templo desumptis.

Pythia, nomen est sacerdotis Apollinis, eaque virga, quæ in machina templi Apollinis Delphici consistens, Dei spiritu afflabatur, respōsūque consulentibus reddebat. Hæc autem tandiu ex virginibus eligi consuevit, donec vna fuit ab Echerata violata. Palæph. lib. 1.

Pythis, pictor fuit egregius, qui de picture præstatiā certauit in Timagorani Chalcidicem.

Pythium intus olim locus Gortynæ in Creta: vel iuxta Astacenum sinum: vnde pocula

Pythiana. Steph. Vide CYTEVM.

Pythius, Apollinis cognomen, à Pythone serpente, quem sagittis suis adhuc puer dicitur interemisse. Aut certè *ἄλλο δὲ τὸν ἄλλο τὸ πρὸς τὸν ἀνδρῶν τὸ μὴ εἶναι*, hoc est, à consulendi vsu: vnde & Pythiarum, Phœbi sacerdotum, nomen tractum esse existimat. Strab. lib. 9. Alij tamen Pythium dictum putant, *ἄλλο δὲ τὸν ἄλλο τὸ πρὸς τὸν ἀνδρῶν τὸ μὴ εἶναι*, hoc est, à putrescendo, eò quod sine vi caloris nunquā fiat putrefactio.

Pythodorus, sculptor eximius. Plin. lib. 36. cap. 5.

Python, serpentis miræ magnitudinis proprium nomē, ex putredine terræ post diluuiū Deucalionis nati. Hic à Iunone Latonæ ex Ioue grauidæ dicitur fuisse immisus, nullamq; ei parienti quietem concessisse, donec illa ad Asterien sororem suam peruenisset, nō multò ante in insulam commutatā: à qua suscepta, Dianam & Apollinem peperit: quarū illa vix dum nata, protinus matri obstericis officium præstitit, fratremque nascentē excepit: qui postea memor iniuriæ, qua Python matrem suam affecerat, sagittis suis eum conxit. Cuius rei memoria ne villo tēporum lapsu obliueretur, sacra certamina instituit, quæ à nomine serpentis Pythia appellauit. Ouid. 1. Metā.

Python draco post diluuiū è terra natus significat, immensam exhalationis vim quæ exiit post inundationem, donec à Soie consumeretur. Iouian. Pontan. in Vrania. Dicitur autem Python à putredine seu putrefactione. Et quia Sol consumit omnem putredinem terræ, eiusque circulo emicant radij in modum sagittarum, ideo Apollo fingitur sagittis Pythonem interficere.

Python, Solino, locus est in Asia, in cãpis paten-tibus, vbi primo aduentus sui tempore aduolant ciconiæ. Atque eam, quæ vltima venit, laniat vniuersæ. Plin. lib. 10. ca. 23. Vide PYTONOS-COME per iota, quanquā per y scribendum sit.

Python, orator Byzantius eloquentissimus, apud Philippum Macedoniæ regē: cuius meminerunt Alcines & Demosthenes in orationib.

Pythonoscome, locus est in Asia, quo primo aduentus sui tempore conueniunt ciconiæ, & eam vltimā aduenit laniant vniuersæ, Plin. lib. 19. cap. 23.

Pythopolis, ciuitas Asia, pars eius, quæ Mysia vocatur, Steph. in Antiochia vndecima. Idem alibi: Præter Pythopolin Mysiæ, alia est in Caria, sic dicta à ditissimo viro Pythe, qui Xerxe suscepto, singulis militibus sex Daricos aureos distribuit. Hæc postea Nyssa dicta est.

Pexirates, Euphrates fluius versus scaturigines suas dictus est. Plin. lib. 5. cap. 34.

Pyxis, vrbs in mediterranea parte Oenotrorum: à qua sit Gentile, Pyxius. Steph.

Pyxites, fluius in Themiscyrena ad Trapezuntem. Plin. lib. 6. cap. 4.

Pyxus, vrbs Siciliæ à Miantho condita cuius Gentile, Pyxuntius. Steph.

Quadi,

Quadi, Bohemorum olim gens fuit & Marcomanni. Hieronymus: Sarmatae, Quadi, Vandali, & innumerabiles aliae gentes, eorum & vulpium carnibus delectantur.

Quadragesima viri, Iudices erant apud Athenienses qui de verberibus & vi quaestiones exercebant. Demosthenes ad Pantanetum: multa, inquit, mihi grauius obiecit. Si quidem & contumeliam & verberationem & vim, & puellarum haereditum iniuriam. Harum vero rerum cuiusque separatim actiones sunt, neque apud eundem Magistratum, neque eadem poena: sed verbera & vis apud quadraginta viros intenduntur, &c.

Quadrata, Romae locus in palatio, ante templum Apollinis dicitur, ubi reposita sunt, quae solent adhiberi, boni omnis gratia, in vrbe condenda, quia saxo munitus est initio in speciem quadratam.

Quadrata, Anton. Germaniae oppidum. Et Italiae mediterranea vrbs. lib. Norit.

Quadratus, Apostolorum discipulus, praesul Atheniensis, vna cum Philippi filia, prophetico spiritu clarus Hieronym. Euseb. lib. 3. cap. 37. hist. eccles.

Questores deae & deorum, *οἱ τοῦ τεύχους θεῶν καὶ θεῶν*, Athenis nominabantur decem viri sorte lecti ex iis quos **Quinquemodiales** vocabant. Hic pecunias quae multae nomine pendebantur, accipiebant praesente senatu, usque habebant multae delendae, si iniuste esset a magistratibus irrogata. Demosthenes contra Timocrat.

Questores militares erant qui receperunt aera seu militaria non solum quae in vultu militiae ex publica administratione conuersa sunt, sed etiam quae ex tribus belli nomine collatis redacta sunt. Demosthenes contra Neeram & Polyclem.

Questores Theoricarum dicti sunt inter Athenienses, qui pecunias in ludos & spectacula consumptas administrabant. Has pecunias theatrales Vlpianus in Olynth. scribit a Pericle primum, cum diuites loca in theatro sibi pretio compararent, pauperes autem, ne id facerent artis inopia impedirentur, esse indutas, lege lata, ut pecuniae ex publicis redditibus confectae theoricae fierent. Hoc idem confirmat Plutarch in Pericle.

Questor populi, gloriae atque auctoritatis magnitudine Athenis florebat. Hic a populo in quinquennium creabatur, atque iterum, & tertium dum infinita prope congerendae & distribuendae pecuniae publicae potestate refici solitus est. Curam praecipue habebat pecuniae quae concioni & iudicibus mercedis loco numerabatur. Pollux. Demosthenes ad Timocrat.

Quadrurbs, ciuitas quae ex quatuor vrbus in vnam coaluit, velut Athenae.

Quadurcum, nobile emporium **Quadurcorum** in Aquitania Galliae parte tertia. Hodie **Ca-hors**. patria poetae Gallici Clementis Maroti. Sunt qui Cadurcum scribunt.

Quari, Galliae Narbonensis populi inter Salios & Vocontios. Strab. lib. 4.

Quariates, populi Galliae Narbonensis, alio nomine **Cauarum**, a cauo, optnor, alium dicti, quorum metropolis est Auenio, hinc Valentia, nunc inferi Delphinates appellantur. Vide Plin. lib. 3. cap. 4.

Quartus, nomen viri. Rom. 16.

Querquetulana, vna ex portis vrbs Romae.

Querquetulanae, Nymphae querceto praesidentes. Graecis Dryades dictae.

Quietalis Pluto dictus est, quod quies ad mortuos maxime pertineat: aut potius quod mors quies sit arumnarum omnium.

Quiloa, pulchra est in Africa ciuitas, in insula posita, continenti vicina, Mahumeticae sectae Regulum semper habuit, summum Christianorum inimicum. Ad hanc urbem cum Fran. Dalmaida anno 1505. cum Lusitania classe peruenisset, Regem ad se accersiri iussit, qui morbum simulans ad defensionem, sese parauit. Iraque 700. Lusitani ad ciuitatis oppugnationem armantur, qua deuicta, regemque in fugam conuerso, aliaque gubernationis administratione instituta, ciuitatem hanc Portugalliae regi tributariam fecerunt.

Quinquatria, orum, festa Romae, Palladi sacra, non dissimilia iis, quae ab Atheniensibus *πενταθεα* vocabantur, dicta a numero quinq; dierum, quibus celebrabantur: quorum primo fiebant sacrificia: secundo: tertio & quarto, gladiatorum spectacula edebantur: quinto vrbs fiebat lustratio. Videtur autem primus ex hisce diebus fuisse quintus post Idus Martias, hoc est, xiii. Calend. Aprilis. Varro quinto de lingua Latina, auctor est, antiquitus vnum tantummodo festi huius diem fuisse, post quintum scilicet Idus Marcias: eumque **Quinquatum** vocatum fuisse, tracto vocabuli exemplo a consuetudine vicinorum populorum, qui dies post sextum & septimum Iduum Sextatum & Septimatrum appellauerunt: paulatim tamen nominis errore consuetudinem irrepisset, ut quinque dies crederentur. Varronis sententiae Festus quoque subscribit, vnde apparet non nisi mera esse somnia, quae a recentioribus Grammaticis de vocis huius etymo sunt excogitata, qui **Quinquatria** inde dicta tradiderunt, quod celebrarentur quinque diebus continuis post diem atrum, qui erat postridie Iduum: cum probatissimum, quos iam adduximus, authorum testimoniis satis constat, Atrus siue Atria, particulas in hisce vocibus

cibus nihil significare, sed solas esse nominum productiones. Fuerunt & minora **Quinquatria**, siue (vt Festus appellat) **Quinquatus** minusculae, quae Idibus Iunius a tibicinibus personatis celebrabantur.

Quintilia, amasia Licinij poetae.

Quintilianus, rethor, Hispanus ex ciuitate Calaguritana: quam obrem ipse quoque Hispanos prouinciales suos vocat. Romam cum Galba venit, breuiter tempore Domitiani principis nepotes erudit. Ludum Romae aperuit, primusque est fisco salarium tulit. Scripsit Institutiones rethoricas ac declamationes.

Quintilis mensis ideo dictus, quod ordine quintus esset a Martio, qui apud antiquos primus anni mensis erat, sed postea in honorem Iulij Caesaris Dictatoris, Marc. Anton. cos. legem ferente, Iulius appellatus est.

Quintus, cognomen. Vnde **Quintia** porta trans Tyberim a **Quintio** Cincinnato dicta. **Quintiorum** autem familia Romae multiplex fuit, ex qua Cincinnati, Flamini, Crispini, Martij, diuersis temporibus claruerunt. Volater.

Quintus, cognomen. Vide **CA TVLLI**.

Quintilius, cos. cum **Commodo** Caesare, anno vrbs 930.

Quintilius, cos. cum **Prisco**, anno vrbs 911.

Quintilius, cos. cum **M. Iunio** Peno, anno vrbs 587.

Quintilius, cos. cum **P. Fabio** Maximo, anno vrbs 743.

Quintilius, cos. cum **C. Iunio** Bruto **Bubulco**, anno vrbs 437.

Quintilius, cos. cum **C. Fabricio**, anno vrbs 471. iterum cum eodem, anno 475.

Quintilius, Trib. mill. Consulari potestate, anno vrbs 334.

Quintilius, cos. cum **M. Valerio** Coruino, anno vrbs 453.

Quintilius, cos. cum **Asiatico**, anno vrbs 877.

Quintilius, cos. cum **L. Veturio** Philone, anno vrbs 548.

Quintilius, Achaeos ad Thermopylas primum, hinc in Phocaeis deuicit. Pseudophilippum in suam potestatem redegit, Macedoniae recepit, vnde & Macedonicus cognominatus est. Secundo Consulari primum a Gallis victus, postea eos vicit, caeciditque ex iis quinque milia.

Quintilius, cos. Baleares vicit, vnde Balearicus est cognominatus, anno vrbs 631.

Quintilius, cos. cum **L. Afranio**, anno vrbs 694.

Quintilius, cos. cum **P. Lentulo**, quibus referentibus Senatusconsultum de Ciceronis reditu factum est, anno vrbs 697.

Quintilius, Numidicus dictus a Iu-

gurtha Numidiae rege deuicto, tantae constantiae fuisse perhibetur vt in exilium abire maluerit, quam in leges per vim a Mario rogatas iurare, vnde postea est a populo commoto ob filij eius **Q. Metelli** lachrymas (qui ob eam rem **Pij** cognomen tulit) reuocatus.

Quintilius, cos. cum **L. Manlio** Regulo, anno vrbs 497.

Quintilius, cos. cum **M. Valerio** Coruino, anno vrbs 464.

Quintilius, cos. cum **Ful. Flacco**, anno vrbs 619.

Quintilius, cos. cum **A. Manlio** Torquato, anno vrbs 590.

Quintilius, cos. cum **T. Largio** Flauio, anno vrbs 256.

Quintilius, filius **Aemilij** Pauli Macedonici stater Africani inferioris, in Fabiorum familiam adoptatus.

Quintilius, cos. cum **M. Claudio** Marcello, anno vrbs 571.

Quintilius, magister equitum, quod contra praecipuum **L. Papirij** Dictatoris pugnasset, ab eo penes securi percussus, vixque tandem populi precibus dimissus est. Vide **PAPYRIVS**.

Quintilius, cos. **Allobroges** & **Biturum** eorum regem perdomuit, vnde **Allobrox** dictus est, anno vrbs 633.

Quintilius, cos. **Lusitanos** deuicit, sed fidem eis datam violauit, anno vrbs 612.

Quintilius, vel **Quintilius**, vir tantae prudentiae, vt primus ex Romanis ducibus Annibalem armis inuictum vicerit, non alia magis re, quam abstinendo a pugna, adeo vt inde **Cunctatoris** cognomen tulerit: Dictaturam & quinque Consularibus clarus. Plutarch. in eius vita. Vide **FABII**.

Quintilius, vir egregiae virtutis, Dictaturam & quinque Consularibus gessit, de Etruscis, Samnitibus, Vinbris & Gallis saepius triumphauit, quos variis praeliis ferè ad internecionem caeciderat. Gessit autem quintum Consularium cum **P. Decio** filio, qui eo se anno deuouit, vrbs scilicet 458.

Quintilius, cos. cum **Ser. Cornelio** Maluginensi, anno vrbs 269. Iterum cum **C. Iulio** Tullo, anno vrbs 272.

Quintilius, cos. cum **T. Aemilio** Mamercio, anno vrbs 287. Iterum biennio post cum **T. Quinto** Capitolino Equos deuicit. Tertium, cos. cum **L. Gornelio** Maluginensi de Equis & Volscis triumphauit.

Quintilius, Trib. mil. Consulari potestate, anno vrbs 342. Iterum anno 349.

Quintilius, cos. cum **Appio** Caudice, anno vrbs 489.

Quintilius, cos. anno vrbs 575. **Ligures** vicit, & de iis triumphauit.

Quintilius.

- Q. Fulvius Flaccus, cos. cum L. Cornelio Lentulo, anno vrbis 516. Iterum cum T. Torquato, anno 530. Boios in deditionem accepit. Tertiò cum Appio Pulchro, Pœnos ad Beneuentum cœcidit. Quarto cum Fabio Maximo Tarentum recepit, anno 545.
- Q. Fulvius Nobilior, cos. cum T. Annio Fusio, anno vrbis 601.
- Q. Fufius Calenus, cos. cum P. Vaticano, anno vrbis 707.
- Q. Haterius Antoninus, cos. cum D. Iunio, Syllano, anno vrbis 805.
- Q. Hortensius Nepos. Vide HORTENSIVS.
- Q. Lecanius Bassus, cos. cum M. Licinio Crasso Frugi, anno vrbis 816.
- Q. Lepidus, CONSVL cum M. Lollo, anno vrbis 733.
- Q. Lucatius Catulus Cercus, cos. cum A. Manlio Attico, anno vrbis 512.
- Q. Lucatius Catulus. Vide CATVLVS.
- Q. Quintus Mamilius Vitulus, Consul cum Valerio Maximo, anno vrbis 488. Iterum cum L. Posthumio, anno 491.
- Q. Martius Philippus, cos. cum L. Æmilio, anno vrbis 472.
- Q. Martius Philippus, cos. à Liguribus victus, anno vrbis 568.
- Q. Quintus Martius Rex. Consul Saruios, gentem Alpinam, superavit, anno vrbis sexcentesimo trigésimo sexto.
- Q. Martius Thermus, cos. cum L. Casare, anno vrbis 690.
- Q. Martius Tremulus, cos. de Hernieis triumphavit, anno vrbis 448.
- Q. Martius Varia, cos. cum L. Metello Cretico, anno vrbis 686.
- Q. Maximus Eburnus, cos. cum C. Licinio Geta, anno vrbis 638.
- Q. Minutius Rufus, cos. cum Cn. Cornelio Cethego, anno vrbis 557.
- Q. Minutius Thermus, cos. cum L. Cornelio Merula, anno vrbis 571. Ligures vicit fuditque.
- Q. Mutius Scaevola. Vide MVTIVS.
- Q. Nautius Augurinus, cos. cum C. Horatio Pulullo, anno vrbis 297.
- Q. Niger, cos. cum T. Aproniano, anno vrbis 769.
- Q. Nouianus, cos. cum P. Gallo Camerino, anno vrbis 787.
- Q. Opimius, cos. Transalpinos Ligures subegit, anno vrbis 600.
- Q. Pedius, cos. cum puero Octauio in locū Hir-cij & Panse, qui in Mutinensi prælio occubuerant, susceptus.
- Q. Pædo, cos. cum Valerio Messala, anno vrbis 867.
- Q. Petilius Spurius, cos. cum Cn. Scipione Hispano, anno vrbis 578.
- Q. Pompeius Nepos, cos. anno vrbis 613. à Nu-

- mantinis superatus, ignobilem pacem fecit.
- Q. Pompeius Rufus, cos. cum L. Sylla, anno vrbis 666.
- Q. Publius Philo, cos. cum L. Aemilio Mamercio, anno vrbis 317. Iterum cum L. Cornelio Lentulo, anno 428. Tertiò, anno 434. Quarto, anno 448.
- Q. Quintilius Varus, in Germania bellum gerens sub Octauio Casare, cum tribus legionibus ad internecionem casus est. Suet.
- Q. Seruilius Cæpio, cos. cum Q. Martio Philippo, anno vrbis 585.
- Q. Seruilius Cæpio, cos. cum C. Lælio, anno vrbis 614.
- Q. Seruilius Fidenas, Trib. Mil. anno vrbis 354. Iterum, anno 358. Tertiò, anno 361. Quarto anno 366.
- Q. Seruilius Priscus Dictator Equos & Labicanos vicit, anno vrbis 338.
- Q. Seruilius Hala, cos. cum L. Genutio Auentinensi, anno vrbis 391. Iterum cum eodem triennio post. Idem dictator, anno 396. Tertium cos. cum C. Martio Rutilio, anno vrbis 414.
- Q. Sulpitius Camerinus, Trib. Mil. anno vrbis 354. Iterum, anno 358.
- Q. Sulpitius Camerinus, cos. cum C. Popeo Sabinio, anno vrbis 761.
- Q. Sulpitius Cossus, cos. cum M. Manlio Capitolino, anno vrbis 322.
- Q. Veranius, cos. cum C. Pompeio Gallo, anno vrbis 801.
- Q. Volusius Saturnianus, cos. cum P. Cæpione, anno vrbis 808.
- Quirinalia, vocabant diem quo sacra Quirino fiebant. Fiebant autem 12. Cal. Maij. De his Ouid. & Varro.
- Quirinalis collis, Romæ dictus, quod in eo Quirini templum esset, siue quod in eum cœmigrauerant Sabini, à Curibus venientes: & Quirinalis porta, quod ea in collem Quirinalem itur, vel quod proximè eam esset Quirini templum. Hodie Itolorum vulgus à duobus equis marmoreis, Phidie & Praxitelis operibus, in hoc colle sitis, *Monte cavallo* appellat.
- Quirinus, n. Romuli cognomen, ab hâsta, qua assidue vrebatur: quam Sabini (inquit Festus) Curim, siue Quirim vocabant: vel à Curibus, hoc est, Sabinis, quos in vrbis partem recepit. Varro quarto de Lingua Latina, Quirinum à Quiritibus appellatum existimat. Alij Quirinum dici existimant, ob generis nobilitatem à patre suo Quirino, hoc est Marte. Romani enim Martem, dum sciret, Graduum dum tranquillus esset, Quirinum nominabant. Vide Ouid. 2. Fastor.
- Quirites, Romani dicti, à Curibus Sabinorum vrbe. Romulus enim, inito fœdere cum T. Tatío Sabinorum rege, eoque in partem regni,

- gni, Sabinisque in vrbis portionem receptis, vt nouorum incolarum benevolentiam aliqua sibi ratione conciliaret, mistam Romanorum Sabinorumque gentem vno nomine Quirites appellauit. Liu. 1. ab vrbe.
- Quintia Iuno mensalis dicta est apud Romanos, Alexander ab Alexan. lib. Genial. dierum 1. cap. 17.
- Quiza Xenitana, Plinio, Buiza, Ptol. Mauritanie Cæsariensis vrbs maritima, hodie *Oran*.
- Quiza, Carmanie portus, Arrian. & Ptol.
- R A
- Raab, Psalm. 86. Ægyptum esse, quidam memorant. lat. superba, aut fortis, vel tumultuans.
- Raab, meretrix Chananaea, in Iericho ciuitatis deuastatione sola serua ta, cum tota sua familia, & omnibus que possidebat: quod absconderit nuntios, quos eò miserat Iosue Israelitarum dux sapientissimus, ad ciuitatis explorationem. Ios. cap. 6.
- Raaiia, filius Subal filij Iuda. 1. Paralip. 4. 1. Esdr. 2. lat. visio Domini.
- Raamias, nomen viri, 2. Esdr. 7. lat. tonitruum Domini, siue malum à Domino, aut socius à Domino, vel pastor à Domino.
- Raba, vrbs ad sinum Ionium: Gentile, Rabæus. Steph.
- Rabathmoma, vrbs tertia Palæstinae, quæ nunc Areopolis. Ciuis, Rabathmomenus. Steph. Vide Areopolis.
- Rabba, licet diuersè à Rabath scribarur, videtur tamen eadem esse ciuitas. Ier. 49. lat. multa, siue magna, aut iurgium, siue impugnatione.
- Rabbath, idem metropolis filiorum Ammon, quæ hodie à rege Ægypti Ptolemeo, cognomento Philadelpho, qui Arabiam tenuit cum Iudæa Philadelphia nominatur.
- Rabbathamana, Steph. vrbs montanae Arabiae: profertur etiam in neutro genere. Huius autem Gentile est, Rabbathamenus.
- Rabienus, antea Lambienus mutato suo nomine, quod omnes passim laceraret. Cæl. libro 11. cap. 13.
- Rabboth, ciuitas in tribu Issachar. Ios. 19. lat. fœnus, vel vsura, aut multitudo, vel iurgium, siue impugnatione.
- Raborthe. Vide PHOENICE.
- Rabritius, eques Romanus, perduellionis, id est, læsæ maiestatis accusatus à T. Labieno tribuno plebis, quod Saturnium virum sceleratum & hostem patriæ in tumultu occidisset, de quo extat oratio Ciceronis.
- Rabilus. Vide MOTHO.
- Rab-mag, princeps quidam. Ier. 39. lat. magister vel princeps excidens vel demergens aut liquefaciens.
- Rablaces, i. magister vel præpositus bibentium,

- aut magistri osculum vel facculus; siue multum bibens aut osculans, vel magnus faccus, princeps in exercitu Sennacheribi. 4. Reg. 18. 17.
- Rablaces, siue Rablaris, magister vel præpositus Eunuchorum. Nomen principis Babylo-nici. Ierem. 39. 3.
- Rachal, ciuitas, quam Dauid suorum spoliis participè fecit. 1. Reg. 30. lat. Sufirro, aut aromatarius, siue negotiator.
- Rachel, i. Ouis. filia Laban, altera vxor Iacob. Gen. 29. Sepulta est in via, quæ Bethleem ducit: quæ sola inter cognatos suos honore sepul-turæ cum Abraham, viro suo, habere non meruit. Erexitq; Iacob titulum super sepulchrum eius, qui in hodiernum vsque diem visitur. In quo loco (vt aiunt Hebræi) templum edificatum fuit. Ad D. Hieronimus ait, locum esse iuxta Bethleem, vbi angelorum rex in natiuitate Domini cecinit, & in quo Iacob suos ponit greges. Comest in cap. 35. Gen.
- Rachisius, Longobardorum rex, sub annu Christi 793. cum propè 7. annis regnasset, monachus effectus, regnum Astulpho fratri reliquit.
- Racilius, Tribunus plebis, qui de Clodianis facinoribus est questus in Senatu. Cic. in Epistola ad Qu. fratrem.
- Racole. Vide CATIZI.
- Radagisus, Gothorum rex, Arcadij & Honorij Cæsarium temporibus, dicitur habuisse in exercitu sub signis supra ducenta bellatorum millia. Paul. Diacon.
- Radamanthus, vide Rhadamanthus.
- Radamirus, Galleciae rex Christianus, Hispaniæ regem Saracenum bello vicit, anno CHRISTI 944.
- Raddai, quintus filius Isai. 1. Paralip. 2. lat. descendens, vel dominans.
- Ragau, filius Phaleg. 1. Paralip. 1. qui Reu. Gen. 11. scibitur, Luc. 3. Heb. Reu. lat. socius aut pastor eius, siue malum vel contractio eius.
- Rages, ciuitas apud Medos. Tob. 1.
- Raguel, sacerdos in vrbe Madian, socer Moyfi. Exod. 2. qui Exod. 3. dicitur Iethro. lat. pastor aut amicus vel contractio Dei.
- Rahab, mulier quæ hospicio suscepit exploratores missos à Iosue Iericho. Ios. 2. lat. lata, siue dilatata aut platea.
- Raguel, pater Saræ, vxoris Tobia iunioris. Tob. capite 8.
- Rahabia, nomen viri, 1. Paralip. 26. lat. latitudo siue platea Domini.
- Rham, filius Samma filij Hebron. 1. Paralip. 2. lat. vulua siue misericordia.
- Rahelaja, nomen viri. 1. Esdr. 2. lat. sopor Domini, aut Socius vel pastor Domini.
- Rahuel, filius Esau ex Basemath vxore, Gen. 36. Filius Iebanæ. 1. Paralip. 9. idem signifi. quod Raguel.
- Raia, filius Sabal filij Iuda, 1. Paralipomenon 4. 1. Esdr. 2.

Ram, filius Esrom filij Phares, 1. Paralip. 2. Filius item Serameel primogeniti Esron, 1. Paral. 2. lat. excelsus, vel sublimis aut proiciens.
 Rama. Vide RAPHIA.
 Rama ciuitas in tribu Benjamin, haud procul à Gabaon, Ios. 18. Iud. 4. 19. quam reedificauit Baasa rex Israel in Iuda, 3. Reg. 15. lat. excelsus, vel sublimis, aut proiecta.
 Ramatha, vrbs Syria: in monte Ephraim. 1. Reg. 1. 15. Hieronymus in Tamnitica regione iuxta Diospolin sitam scribit. Vocatur etiam Ramatha. Idem significat quod Rama.
 Ramathæ, ciuitas, 1. Mach. 11. Eadem quæ Ramatha & Ramathaim.
 Ramathaim, ciuitas eadem quæ Ramatha: dicitur & Arimathæa. 1. Reg. 1. idem quod Rama signif. sed numero duali.
 Ramath-lechi, nomen loci. Iud. 15. lat. eleuatio maxillæ.
 Rameffes, i. tonitruum vel exprobratio tineæ aut malum delens siue dissoluens, aut cōfractus à tineæ. ciuitas in extremis finibus Ægypti ab Israelitis condita olim (vt Hieronymus ait in Hebraicis quæstionibus) pagus Arsenoitis dicta. Gen. 43. Num. 33.
 Rameth, ciuitas in tribu Issachar. Ios. 19. idem signif. quod Rama.
 Rameus, Propheta sub Ieroboam, rege Israel. Iosephus.
 Ramises, rex Ægypti (cuius ætate captum est Ilium) Obeliscum fecit 40. cubitorum, & aliū longitudine vndenis pedibus, per latera cubitis quatuor, quem fecisse dicuntur viginti hominum millia. Cuius operis admiratione factum est, vt cum Syenem oppidum expugnaret Cambyses rex, ventumque esset incendio ad crepidines Obelisci, extingui igne iuberet, molis reuerentia.
 Ramitha. Vide LAODICEA.
 Ramætes, tertia pars fuere populi Romani temporibus Romuli.
 Ramyrus, filius Varamundi, rex Hispaniæ, qui fratrem Garfiam adhuc impuberem regni consortem assumpsit, eo fuit erga fratrem amore. Euseb.
 Ramoth, ciuitas sacerdotum atque fugitiuorum in tribu Gad, non procul à monte Galaad. Ios. 13. 1. Reg. 3. Idem signif. p. n. quod Roma f.
 Ranses, regnauit in Ægypto annis LXVI. vixit autem anno ferè ante Romam cōditam 560.
 Rapha, filius Benjamin. 1. Paral. 6. qui Genes. 46. dicitur Echi. Filius item Baana, 1. Paral. 8. 20. lat. medicina vel medicus, aut relaxatio, vel gigas.
 Rapha, nomen viri. 1. Par. 7. lat. relaxatio laquei.
 Raphael, nomen viri, 1. Par. 26. lat. medicina Dei.
 Raphael, iurisconsulti duo celebrantur, alter Fulgofius: Commenis alter, quorum vterque Parauij ius ciuile profectus est, circiter annum 1420.

Raphaia, filius Iesaiæ filij Phaltia, 1. Paral. 3. 4. Filius Thola, 1. Para. 7. Filius Baana, 1. Para. 9. lat. medicina siue relaxatio Domini.
 Raphaim, populi quos Moabitæ, Enim: Ammonitæ Zomzōmim vocant, Deu. 2. Vide ENIM. Item nomē vallis iuxta Ierusalem, Ios. 1. Isa. 17. Eadem quæ Sephela dicitur, forsan latius patens ad austrum. lat. Gigantes, vel medici, aut relaxati.
 Raphanæ. Vide Rbaphanæ.
 Raphia, Ptolemæo lib. 5. cap. 16. vrbs Idumææ Palestine prope Iordanem fluuium, à Iudæis Roma appellatur. Steph. vrbs Syria, Gentile. Raphiotes.
 Raphidim, locus in solitudine, non procul ab Horeb monte, vbi vndecima Israelitarum mansio fuit. Exod. 17. Num. 33. lat. Reclinatio, siue stramenta, aut remissæ manus, vel medicina manuum.
 Raphon, locus trans torrentem, opinor Iacob, 1. Machab. 5.
 Raphu, pater Phalti. Num. 13. lat. medicina vel relaxatio aut gigas.
 Rapla, oppidum in Pentapoli seu Cyrenaica regione. Plin. lib. 5. cap. 5.
 Rarentum, vrbs Italiæ: Gentile, Rarentinus. Stephanus.
 Raschia. Vide DACIA.
 Rasias, nomen viri, 2. Mach. 14.
 Rasin, rex Syria, 4. Reg. 16. 1. Esd. 2. lat. voluntas, vel voluntarius, aut cursor, vel veredarius.
 Rasis, genere Arabs, institutione & educatione Africanus, philosophorum, & medicorum sui temporis facit princeps. Gesner.
 Ratiatum, Ptol. lib. 2. cap. 7. Lemouicum vrbs, vulgò, *Limoges*.
 Ratisbona, vulgò *Reinsburg*, insignis & vetusta Bauariæ vrbs, ad ripas Danubij sita, & tribus aliis fluminibus qui in Danubium fluunt decorata: ab Auentino Augusta Tiberia nominatur. Quondam metropolis Romanorum militum excubantium in imperij limitibus, vnde & Colonia Quartanorum dicebatur, quod quarta legio Italica hinc stationem firmam haberet. Hanc Theodo dux Nortgoiæ vna cum Christianis expugnata. Ratispona, anno salutis 508. dissipauit & perdidit. Deinde verò Arnulphus imperator vrbe restauratam adauxit. Firmissimo ponte lapideo plurimorum arcuum ciuitas hæc cum suburbio iungitur. Munster.
 Ratous, fluuius in Ionia, Asiæ regione in Austru fluitas, donec in sinu Ioniū influat. Strab. li. 7.
 Ratumenna, auriga, qui cum in ludis Circensibus excussus fuisset, equi eius cū corona & palma in Capitolium peruenerunt, sedemque terlustrant. Ex quo factum est, vt porta, per quam intrauerunt, Ratumenna diceretur.
 Rauduscula, porta Romæ appellata, à raudo, id est ære, quod ærata sit.

Rauen

Rauenna, vrbs in octaua regione Italiæ, in litore maris Adriatici, c. 11. M. pass. ab Ancone, palustri in loco sita, aere tamen innoxio, propterea quod crebris tum fluuiorum, tum maris inundationibus sordes abluantur: vnde gladiatoribus educandis exercendisq; locum hunc veteres præcipuè delegerunt: Strab. lib. 5. qui eam à Theffalis conditam tradit: qui cum perpetuis Tuscorum incurfionibus pares non essent, Vmbros in partem ciuitatis receperunt. Plinius tamen lib. 3. cap. 13. Rauennam Sabinorum coloniam facit. Olim tota ligneis compacta ædificiis, aquis diffusa, pontibusque ac lembis peragrata. Hanc urbem vetustam esse, res ab Ostrogothis geste commemorant, qui eam sibi regiam posuere. Lianas autor est, ab Augusto muris cinctâ fuisse, quæ Valentinianus imperator ampliavit, cuiusque archiepiscopo duodecim ciuitatum episcopos subiecit, Arimini, Cæsena, Fori Liuji, Fori Cornelij, Faentia, Btiucij, Bononia, Mutina, Regij, Parma, & Placentia, quæ ciuitates deinceps sub Exarchatu fuere. Et Alaricus subinde eam magnificauit, sic Theodoricus, qui octo & triginta annis regni sedem habuit.
 Rauraci olim multorum sententia inter Rhenum, Byrsam, & Arolam fluuios iisque montibus, qui à monte Iurasso huc pertingunt, comprehendi fuere. Hodie magna ex parte sunt ditionis Basiliensium. Adhuc pagus extat, ad Rhenum, milliæ Germanico ab vrbe Basilea distans, nomine Augst, metropolis quondam huius populi, & Augusta Rauracorum dicta. Nunc autem in pagum ignobilem desit. Multa tamen ruinarum vestigia antiquitatem eius etiamnum restantia, in eo supersunt. Regio est rupibus aspera, & crebris syluis occupata, habitatoribus tamè frequentissima & culta: adeo vt in montibus, præter læta pecorum pascua, quibus abundat, optimi vini & frumeti feracissima sit. Cæsar in Com. Plin. lib. 4. cap. 17. Gallicè, *Le pais à l'entour de Basle*.
 Raymirus, Hispaniæ rex, sub annum salutis 822.
 Raymirus, 1. Hispaniæ rex, anno salutis 896. Is Alphonsum fratrem, qui Christianam fidem abnegaret, persecutus cepit, eumque effosis oculis in vincula coniecit.
 Raymirus, 111. Hispaniæ rex, sub an. sal. 932.
 Raymirus, primus Aragonum rex, anno salutis 1016.
 Rezenua, Deus erat Ethruscorum, qui coniugis præerat.
 Razon, filius Eliada, 3. Reg. 11. Lat. tennis siue macilenus, vel secretum, aut Secretarius, siue princeps.
 Reate, oppidum Sabinorum, Italiæ vmbilicus, vnde Reatini populi. Plin. li. 1. ca. 12. & Reati-

na præfectura. Val. Maxim.
 Rebe rex Madianitaru, Nū. 31. Ios. 13. Lat. quartus, vel quadratus, siue accubans, vel accubatio.
 Rebecca, filia Bathuel filij Nachor, vxor Isaac. Gen. 22. Lat. Saginata, siue impinguata, aut contentio obtusa vel contentio impedita.
 Rebca, siue Reblata, ciuitas Syria, Numero. 3. 4. 4. Reg. 23. 25. quæ postea (vt Hieronymus tradit) Antiochia dicta est, sunt tamen qui id negant. Postremò Iustiniani principis tempore (Volaterra libro 11. authore) Theopolis dici cepit. Lat. tixa, vel magnitudo illi, aut iurgiu inueteratum vel conturbatum, siue iurgium: defluens.
 Recanetum, ciuitas in Iealia, quæ à prisca Recinata.
 Reccath, ciuitas in tribu Nephthali. Ios. 19. Lat. vacuitas, siue spurum, aut salua, vel tempus quod pars capitis est.
 Recem, ciuitas in tribu Benjamin Ios. 8. nomē ducis, Ios. 13. filius Hebron, 1. Par. 2. Rex item Madianitarum Num. 31. quem Ioseph. libr. 4. scribit sui nominis in Arabia cōdidisse vrbe: à Græcis postea Petram dictâ. Lat. vacuus aut vanus, vel pictura varia, aut salua eorum.
 Recha, nomen viri, 1. Par. 4. Lat. tenera vel delicata.
 Rechab, pater Ionadab, 4. Reg. 10. filius Remmon Berothica, 2. Reg. 4. 1. Par. 2. Lat. quadriga, aut equitatus vel equitans.
 Redarij, populi Germaniæ, ab Henrico imperatore victi, anno salutis 631.
 Rediculus, Deus extra portam Capenam, à Romanis tum excogitatus, quādo Hannibal dimissa vrbsi obsidione, ex illo loco castra mouit, quibusdam præstigijs perterritus. Alexan. ab Alex. lib. 2. cap. 4.
 Reema, regio sic dicta à Regma filio Chus Ezechiel. 27. Lat. Tritoniu, siue exprobratio, aut malum quoddam, siue quædam societas aut contractio.
 Reg. Azar, Babyloniorum rex 11. Olymp. 55.
 Regericus, Gothorum rex, anno salutis 417.
 Regiacu, oppidū vicinū Ambianis, vulgò *Arras*.
 Regifugium vt. Calen. Aprilis, sacrum verò vt. Calen. Iulij celebrabatur in commemoretionem Regum exactorum. Ouid.
 Regillianus, imperator Romanus fuit, miro fortunæ ludibrio ad tantæ dignitatis fastigium euectus. Nam quum forte milites aliquot apud ipsum cænant, exortaque esset quæstio, vnde Regilliam nomē deductum foret, Grammatista qui fortè aderat, deflectere hoc nomen à rege exorsus est: qua voce, veluti omine quodam excepta succlamatum est protinus à militibus: Merito itaque rex eris. Quum itaque postridie in publicum prodisset, ab vniuersis Imperator est salutat. Regillus, vrbs Sabinorum. Steph.
 Reginfridus, Danaorum rex, anno salutis 813.

Regif

Regiusindus, Gothorum rex, anno salutis 650.
Regium, Siciliae ciuitas maritima, viginti milia passuum à promontorio Peloro secreta. Act. 28.
Regium, oppidum Galliae Cisalpinæ, à Lepido adificatum, vnde & Regium Lepideum vocatur. Regium autem propter pulchritudinem & amicitiam. Ab eo fit adiectiuum Regiensis, Regienfe. Sed Calepinus à Rhegyo, inquit, quod per h aspiracionem & ypsilon scribitur, de quo infra: Rhegiensis deducitur. A Regio autem Reginus. Vide Plin. cap. 15. lib. 3.
Regiucampus, locus prope Rhenum inter Rysam Arulamque, Helueticorum flumina Æm. lib. 8.
Regma, filius Chus. Genes. 10. idem signif. quod Reema.
Regom, filius Iahaddaj, 1. Paralip. 2. Lat. lapidans aut lapidatus, vel purpureus.
Regulus. Vide Marcus, item Attilius.
D. Regulus, Dionysij Areopagitæ discipulus primus Syluaneæ, Gallicæ, Senlis, episcopus, ad cuius aduentum omnia corruerunt idola: quo quidem miraculo magno hominum caterua ad Christi fidem statim est conuersa. Annal. Franciæ.
Regulus Attilius, nobilis Romanus, cuius historiam vide apud Gellium lib. 6. cap. 4. Plinium de viris illustribus & Valerium Max. libro 4. cap. 5.
Rehum, nomen viri, 2. Esdr. 2. Lat. pius, misericors, aut Syriacè, amicus.
Rei, nomen viri, 3. Reg. 1. Lat. socius, aut pastor, siue contractio.
Reia, filius Ioel, 1. Paralip. 5. Lat. visio Domini.
Remeia, nomen viri, 1. Esdr. 10. Lat. excelsus Dominus, aut proiectio Domini.
Remismundus, Sueuorum rex, anno urbis 469.
Remoboth, monachorum genus, apud Ægyptios deterrimū, quibus mos est, vt bini ternive habitent simul, suoque viuant arbitrio, cōquisita in medium conferentes. Verum apud eos omnia affectata, laxæ manicæ, follicantes caligæ, vestis crassior, crebra suspiria, inquit Hieronymus.
Remonium locus extra urbem, quæ ad inauguranda templa Remus cepit. Alex. libro 6. Genial. dier. cap. 11.
Remon, ciuitas in tribu tam Iudæ quàm Simeonis, Ios. 15. 19. Itæ Petia in tribu Benjamin, Iudic. 20. Vallis itæ apud Zachariã, 14. siue ciuitas secundu Lyranū, non procul à Mageddo, quæ à quibusdam, nūc Maximianopolis dicitur. Sic vocabatur & pater Baana & Rechab serporum Isbofeth, 2. Reg. 4. nomen idoli, 4. Reg. 5. lat. magnum granatum, siue altitudo.
Remmō phares, decimasexta Israelitarum māsis. Num. 33. lat. malignanti diuisio, vel malū granatum diuisionis, aut altitudinis diuisio.
Remmono, ciuitas sacerdotum in tribu Zabulō.

1. Par. 6. lat. malum granatum eius, siue altitudo eius.
Remoria, locus in summo Auētino, vbi Romus de vrbis conditiua fuerat auspiciatus. Stephano. vrbis est prope Romam; Centile, Remurates & Remurianus.
Rempha, Idolus. Act. 7. pro hoc in Heb. legitur Chijun; quod interpretatur placenta, 1. torta adipe cōspersa, siue preparatus aut cōpositus.
Remulinus ager, dictus à Remo, possessiuum.
Remuria. Vide REMORIA.
Remus, frater Romuli, primi Romanorum regis, qui quod noua vrbis Romæ moenia per ludibrium trāsiliisset, à fratre est interfectus. Liu. ab vrbe condita, aut certè, vt Ouid, manul. lib. 5. Factorum, à Celere quodam Tribuno. Post cuius mortem oborta pestilentia, cōsulto oraculo responsum est, placando Remo manes Remi: ob quam rem sella curulis cum sceptro & diademate, & cæteris regni insignibus, semper iuxta Romulum quiduis faciētem ponebatur, vt mortuus etiam Remus pariter imperare videretur.
Remus Syluius, Latinorum rex, qui præsidium Albanorum inter montes posuit, vbi nunc Roma est: ob impietatem fulmine ictus creditur.
Renunciata insula in Aethiopico mari, quæ, vt Plin. lib. 6. scribit, ita diues est, vt equos talentis auri incolæ permutent.
Reseph, nomen viri, 1. Paralip. 7. lat. volucris, aut sagitta ignita.
Reseph, 4. Regum 19. Isa. 37. Vrbis Syriæ, vt ait Hieronymus. Alij dicunt fuisse Perram, Arabiæ ciuitatem, Vide RECEM. lat. pauimētum vel extensio, aut carbō ignitus.
Resen, ciuitas ab Assur adificata inter Chale & Ninuem, Gen. 10. lat. frænum.
Resia, filius Olla, 1. Par. 7. lat. voluntas aut voluntarius, siue cursor vel veredarius.
Respha, concubina Saul, filia Aia, 2. Reg. 3. lat. extensio, siue pauimētum, aut calculus ignitus.
Resia, nomen loci in quo castrametari sunt filij Israel profecti de Lebna. Num. 33. lat. irrotatio vel stillicidium.
Retana, ancilla Romana, quæ consilio & stratagemate effecit, vt Romani suarum ancillarum coitu Gallos vicerint, vide in verbo. Atepomarus.
Rethma, locus. ad quem venerunt filij Israel de Aferoth. Num. 33. lat. luniperus, siue sonitus, aut strepitus.
Reuocatus, vir quidam, qui pro fide Christiana leopardis deuorandus traditus est, imperantibus apud Romanos Valerio & Galeno sub Taruntio præside.
Reu, filius Phaleg. Gen. 11. qui Ragau. 1. Par. 1. dicitur: iisdem tamen consonantibus & punctis apud Hebræos. lat. socius vel amicus, aut pastor, siue malum, aut contractio.

Rha,

Rha, Ptol. lib. 5. cap. 9. Sarmatiæ fluius in Europa: alio nomine Volga, à Tartaris Edel nuncupatus. Hinc nomen Rha Ponticæ radici.
Rhaba oppidum est ad sinum Ionium, à quo Rhabæus.
Rhabilus, Arabum rex. Vide MOTHO.
Rhacelus, vrbis Macedonia. Steph.
Rhacola. Vide CATIZI.
Rhachotes, Alexandria prius vocabatur. Inde Rhacotites. Steph.
Rhadagifus, Gothorum rex, Stiliconis opera Italiam ingressus, cum eam vastasset, tandem in Fesulanis montibus conclusus, captus & occisus est cum multis suorum millibus.
Rhadamanthus, Iouis ex Europa filius, rex Lyciæ, qui quod fœuerus fuerit iustitiæ executor fingitur à poetis apud inferos nocentum explorare culpās.
Rhadamistus, Pharasmanis Hiberorum regis filius, cum Mithridatem Armeniæ regem dolo cum vxore & liberis interfecisset, ab Artabano Parthorum rege fusus fugatusque est, sub annum salutis 52.
Rhadhanusia, vrbis Massilia: Gentile, Rhadanusiæ. Steph. Fortè à Rhodani vaticinitate dicta. Vide RHODANVSIA.
Rhadara, oppidum Sienitarum, in Æthiopia in quo felis aurea, pro Deo collebatur. Plin. lib. 6. cap. 29.
Rhadina virgo quædam quæ Corinthio dedita tyranno dicitur è Sanio flante Zephyro nauigasse, & Strabo lib. 8.
Rhadina, vrbis non procul à Corinthio in qua Stefichorus poema scripsisse videtur.
Rhaga, Medico. vrbis à Nicanore condita Strab. lib. 11.
Rhaa, vrbis inter Scythiam & Hyrcaniam, Gentile, Rhææus, Steph.
Rhætia, Stephano, Europæ regio: quæ vt libro 2. Ptolemæus refert, ab occasu limites habet montem Adulam, & fontes Danubij & Rheni: ab ortu Lycum fluium, qui in Danubium exit, & Rhæciã à Vindelicia diuidit: à Septentrione Danubium: Meridie Alpibus terminatur supra Galliam Cisalpinam. Post Rhætiam versus Orientem sequitur Vindelicia: cui Noricum adhæret, Æno tantum fluuiio disiuncta. Diuiditur hodie Rhætia in duas partes, superiorem & inferiorem. Superior Rhætia appellatur totus ille tractus, qui ab Helueticorum finibus initium sumens, bonam Galliæ Cisalpinæ partem ad Larium vsque lacum occupat, cuius incolæ vulgò Grifones appellantur. Inferior à Lyco amne, qui hanc à superiore diuidit, sumit principium, & vsque ad Ænum fluium porrigitur, qui Rhætia & Norici terminus est: quam hodie incolunt Boiarij. Vtriusque regionis incolæ Rhæri dicuntur, à Tuscis, vt creditur, oriundi, qui à Gallis sedibus suis pulsi, loca vtrinque Alpi-

bus vicina occuparunt. Apud hos præstantissima nascébatur vna, & præcipuè in ea Rhætiæ parte, quæ ab Alpium radicibus Veronam Comumque pertingunt: quæ à regionis nomine Rhætica dicuntur.
Rhagæ, arum, ciuitas Medorum, ab auulsione terræ motus: vnde Rhagenus. Condita fertur à Seleuco Nicanore. Olim Europus vocabatur, deinde Arface, ab Arface rege Persarum.
Rhamitha. Vide LAODICEA.
Rhammes, etis, regis & auguris nomen, qui Turni partes sequutus, noctu dormiens à Niso est interemptus. Virg. 9. Æneid.
Rhamnas, untis, Atticæ regionis vicus in tribu Æantide, Amphiarai templo, & Nemesis Phidiacæ simulachro insignis: quæ ab hoc vico Rhamnusia dicta est. Hæc indignationis dea putabatur, ab iis pœnas repetens, qui præsentibus bonis se indignos præbuisent. Ouid. 5. Trist.
Rhamnusia, indignationis dea, quæ Græci νεμεσις vocant: nam quum Narcissus formæ præstantia abuteretur, rectè fingitur hæc dea irata aduersus eum, qui præsentibus bonis sit indignus. Ouid. 5. Trist. eleg. 9.
Rhampsinitus, rex Ægypti, post Protea, qui tantam pecuniarum copiam habuit, quantum nemo regum posterorum adæquauit. Her. lib. 2.
Raphael. Volaterranus vir insignis doctrinæ & virtutis, proximo æuo excelluit: de quo vide Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 7.
Raphaneæ, oppidulum Syriæ: Ciuis, Rraphaneotes. Steph.
Raphia. Vide RAPHAIA.
Raphij. Vide RAPTAE.
Rhaptra, portus quidam: item metropolis Barbariæ, Steph.
Rhaptus, fluius quidam. Steph.
Rharium, campus in Eleusine: vnde Rharia regio, & Ceres Rharias. Steph.
Rhauchus, vrbis in mediterraneis Cretæ. Gentile, Rhaucius. Steph.
Rhax, insula Lyciæ: vnde Rhagius. Steph. Vide ARSACIA.
Rhea, Cœli & Terræ filia, aliis nominibus, Cybele, Ops, Vesta, Magna mater, Dindymene, & Berecynthia appellata. Rhea autem dicta putatur à verbo Græco ρηω, fluo, eò quod nullo non bonorum genere affluat. Vide OPS & CYBELE.
Rhea, Numitoris Albanorum regis filia, alio nomine Ilia appellata: quam cum Amulius patruus eius Vestæ virginem legisset, à Marte compressa, Romulum & Remum peperit: vt latius docuimus supra in dictione ILIA.
Rhebanus, fluius in faucibus Bosphori Thracij, vt scribit Orpheus in Argon.
Rhebas, vel Rhebanus, apud Orpheum in Argonauticis, fluius ad fauces Bosphori. Plin. B. b.

cap. 1. libro sexto. Stephanus scribit fluuium esse iuxta Pontum: item regionem: Gentile, Rhebzai.

Rhecas vnus ex iis ducibus qui Laconas Henochoiam deduxerunt. Strab. lib. 11.

Rhecareduus, Hispaniæ rex, anno salutis 615.

Rhedones, Galliæ populi in ducatu Britannia. Cæsar in Commentariis. *Renes en Bretagne* Munst. lib. 2. Cosm.

Rhegium, siue Region, Stepha. extremum agri Brutij oppidum: deinde nomen habens, quod ibi Sicilia ab Italia credatur esse auulsa: *in yub-vay* enim Græcis rumpere est. Ciues Rhegini. Steph. cum à Regio Galliæ Cisalpinæ oppido dicantur Regientes.

Rhegma; ciuitas quædam. Idem sinus iuxta Persicum sinum: Gentile Rhegmatites Stephanus.

Rhemi, Galliæ Belgicæ populi. Mediomatrici-bus & Leucis finitimi, magna à Cæsare strage apud Gergobiam victi. Hi iaculandi, sagittandique peritia cæteris Galliæ populis creduntur præstitisse. *Ceux de Reims en Campagne* Mane. in Sup. Berof.

Rhemus, rex Galliæ, à quo Rhemi populi dicti, fratre & consanguinei proximique Sueffionibus, finitimi Veromanduis. Ciuitas est metropolis, nomen hoc retinens: in qua Rex Francorum vngitur & consecratur, in regno Francorum sita.

Rhemnius Palæmon, Grammaticus, qui gloriabatur secum natas esse literas, ac secum demum morituras. Idem M. Varronem Porcum appellare non est veritus.

Rhene, insula vna ex Cycladibus in Ægeo, deserta olim, in quam defunctos suos Delij inferebant: cum in Delo, vt Thucydides lib. 4. scribit, nec parere, nec sepelire fas esset, sicut nec canem alere. Hermolaus. vnde Rhenius, Rhenæus.

Rhenus, fluuius, insignis, Germaniam à Gallia dirimens, qui de iugo Rheticarum Alpium defluens, circa Batauorum fines in tria cornua diuiditur, rotidémque ostijs partim in Mosam fluuium, partim in Oceanum se exonerat. Tria Rheni cornua, teste Glareano in Cæsarem, Germanis hodie nominantur, Lecca, Vuallis, & Isella: quorū postremum olim non erat: sed à Druso aduersus Germanos bellum gerente, ducta fossa à Rheno ad mare effectum est, vt munimentum esset aduersus incursus Barbarorum. Quare mirum non est, si tertium hoc ostium Virgil. fuerit ignotum, qui Rhenum vocet bicornem, quasi duo ostia habentem. Horat. de Arte poet. Rhenum protulit neutro genere.

Rhenus, Italiæ fluuius apud Bononiam. Plin. lib. 16 lib. 3.

Rhesala, vrbs Vmbrosum. Gentile, Rhesalenus. Stephanus.

Rhesina, vrbs circa Aborum fluuium: vnde Rhesinates, vel Rhesinæus. Steph.

Rhesus, filius Strymonis & Euterpes Musæ, rex Thraciæ, qui albis equis in auxilium Troianorum venit, sed prode Dolone speculatore Troiano, à Diomede & Vlysse, qui & ipsi speculatum venerant, prima nocte occisus, antequam eius equi Xanthum bibissent, cum vespere tum primum aduenisset, & clausis iam portis in littore tetédisset, fuerat enim responsum illi oraculo, si ipse & equi ipsius Xanthum bibissent, Troianaque pabula gustassent, inuictam fore Troiam: sed illi rege occiso, statim abduxerunt equos, à quibus pendebant fata Troiana.

Rhetico, conis, mons in Rhetiis, Pompon. lib. 3. Vulgò *Prettignen*.

Rhetinum. Vide RHITYNNA.

Rhetus, gigas, quem Dionysius in leonem conuersus occidit, vel Centaurus quidam, Ixionis filius.

Rhexenor, Nausithoi filius, frater Alcinoi, pater autem Aretes, quam Alcinoi, fratre Apollinis sagittis interfecto, vxorem duxit. Hom. circa initium 7. Odys. Hic ab Apolline percussus obiit.

Rhimotalces, Thracum Rex, qui ab Antonio ad Augustum Ostauium transferat. Hic quum Cæsari Ostauio petulantius crebriusque inter pocula societatem & conuictum exprobraret, illud ab indignato Augusto reportauit, Amo prodicionem proditores verò odi. Plutarchus. Vide Cælium Rhodig. libro 8. cap. 3.

Rhinocura, vrbs Ægypti, sic ab antiquis incolis dicta. quorum nasi erant mutilati. Gentile, Rhinocuræus & Rhinocurorites. Stephanus.

Rhion, Ætolicæ promontorium. Plin. lib. 4. cap. 2. Promontorium (inquit) Antirrhii, vbi ostium Corinthiaci sinus, minus mille passuum latitudine influentis, Ætolisq; dirimentis à Peloponneso. Promontorium quod contra procedit, appellatur Rhion.

Rhipe, vrbs Arcadiæ. Gentile, Rhipæus. Stephanus.

Rhiphæi, montes Septentrionales Scythiæ, Plin. libro 4. capite 12. Græci hoc nomen in secunda syllaba non aspirant, quòd *ῥῆφαι* ἢ *ῥιφῆαι*, hoc est, à flatuum vi deductum putent: quòd ibi vehementissimi esse dicantur Boreæ flatus. Latini tamen tenuem mutant in aspiratam: ad differentiam Rhipæorum montium, teste Seruio, qui in Arcadia collocantur. Hinc fit Rhiphæus a, um, id est, Scythicus & Aquilonaris, vt Riphæus populus, & Riphæa nix.

Rhipheorma oppidum in Arabia. Plin. libro 6. cap. 28.

Rhipheus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius

filius. Ouid. 12. Metam.

Rhipheus Troianus, iustitiæ nomine Troianis omnibus prælatus. Virg. 2. Æneid.

Rhitymna, Ptol. li. 3. c. 17. vrbs Cretæ: hodie Rhetinū, vulgò Aretina Steph. *ῥιθυμνῆς* inde Rhithymniates & Rhithymnius.

Rhizenia, vrbs Cretæ, Ciuis, Rhizeniates. Stephanus.

Rhizis, promontorium magnum quod Troglodytæ habitant: Rhizij inde, & Rhizitæ, & Rhiziatii dicti Steph.

Rhizon, vrbs & fluuius in Illyricâ. Steph. Ciuis, Rhizonites Steph.

Rhizus, vrbs Thessaliæ: Gentile, Rhizuntius. Steph.

Rhoda. Vide RVDIÆ.

Rhodanus, fluuius Galliæ rapidissimus, à Rhoda colonia, Rhodiorum nomen habens. Plin. lib. 3. c. 4. Nascitur in Alpib. Rhæticis, non ita longè à Rheni fontibus: ferturque per Lemanium lacum: deinde versus Occidentem per Galliâ fluens, Ararim apud Lugdunum suscipit. inde ad meridiem conuersus, Isarâ Druentiâque admittit: tandemque apud Heracleam vno ostio, & paulò vterius duobus aliis in mare Massilioticum euoluitur.

Rhodanusia (melius quâ Rhadanusia, vt suprâ, licet vtrumque apud Stephanum diuersis locis reperitur) vrbs Massiliæ. Ciuis, Rhodanusus.

Rhode, vrbs Iberiæ: Gentile, Rhodæus. Steph.

Rhodericus, rex Gothorum, in bello quod gefit contra Saracenos, perdidit DCC. millia hominum.

Rhode, nomen puellæ. Act. 12.

Rhodia, Nympha, Oceani & Tethyos filia, Hesiode in Theogonia. Stephan. vrbs est Lyciæ. Gentile, Rhodiæus, Rhodieus, & fœmininum, Rhodias.

Rhodigia Iacoba, mulier quædam Rhodigina malo genio correpta, à Cælio compatriota deprehensa est mendax in futurorum admonitionibus. Demoni male nomē erat Cincinnatulus. Cæli. li. 8. c. 18.

Rhodoæ, vrbs Indica: Gentile, Rhodoetes. Steph.

Rhodogone, filia Dari, quæ post mortem viri, nutricem, quæ illis secūdas nuptias suabebat, occidit.

Rhodope, mons Thraciæ, à Rhodope Thracum regina, in hunc montem (vt Ouidius fabulatur) conuersa, vel (vt aliis placet) ibi sepulta: vel à Rhodope, Strymonis amnis filia, ex qua Neptunus Athō gigantē genuit, qui & ipse monti nomen dedit. Vnde Rhodopeius Orpheus cognominatus est.

Rhodope, siue Rhodopis, Suid. meretrix nobilissima ex Thracia, Æsopi fabulatoris aliquandiu conserua, & postea à Charaxo Sapphūs poetriæ fratre, qui eius amore tenebatur, ingenti pecunia redēpta. Hæc, teste Pl. li. 36. c. 12.

tantas opes meretricio quæstu corrasit, vt pyramidem insignem suis sumptib. extructam reliquerit.

Rhodopē, Steph. (Gentile, Rhodopeos) Ioniæ ciuitas.

Rhodopis, meretrix fuit Thraciæ miræ pulchritudinis, quæ vnâ cum Æsopo captiua fuit, eam Charaxes Mitylenæus, frater Saphus, maxima pecunia redemit, vt Herodotus scribit lib. 2. Hanc Plin. libro 36. cap. 12. Pyramidem laudatissimam construxisse scribit, ne quis opes Regum miretur: vt maiore sit miraculo eam tantas diuitias, meretricio quæstu conquisisse.

Rhodophone, Syria dicta, ea parte, qua transit Taurum montem.

Rhodūria, regio prope Getam: Gentile, Rhodūrius. Steph.

Rhodus, insula nobilissima in mari Carpathio, Cariz adiacens, ambitu CXXX. M. passuum. Hæc insula inter Asiaticas insulas tertia numeratur. Nam Lesbus & Cyprus maiores habentur. Solinus author est, nullum toto anno diē tam nubilum esse, quo in hac insula sol non cernatur, Plin. lib. 2. cap. 62. In ea autem tres fuerunt vrbes, Rhodus, Lyndus & Chamyrys.

Rhodus, vel Rhodos, vrbs in Carpathio mari in insula eiusdem nominis, olim admodū celebris: dicta à Rhodia puella, ab Apolline adamata, vt fabulatur Diodorus libro quinto, siue ab eo quòd capulo rosæ illic inuento sit edificata. Gymnasium habuit Asiatica eloquentia, & mathematicis studiis clarissimum. Ideò Aristipp⁹ philosophus Socraticus clarissimus cum naufragio eiectus in Rhodiensum littus animaduertisset Geometrica schemata descripta, exclamasse ad comites ita dicitur: bene speremus, hominū vestigia video. Vitruu. li. 7. in ea fuit admirandæ magnitudinis colossus. 70. cubitis altus, Soli dicatus: à quo postea Rhodij appellati sunt Colossenses, vt quidam opinantur. In ea etiam vrbs opulentissima Lyndus, ex qua Cares statuarius, qui colossum extruxit: apud hoc olim sacrificium quoddam fiebat, vbi res iurgis & vrbis malè ominatis peragebatur. Quum Dianæ Lyridiæ sacrificabant dies aliquot apud aram deæ conuiuia peragebant, atque inibi perpetuò manebant. Percelebrem hanc urbem cum vniuersa insula anno 1522. Solymanus Turca inuasit & occupauit.

Rhodussa, vrbs Argiæ terræ. Vnde Rhodussius & Rhodussæus. Steph.

Rhœbus, equus Mezentij. Virg. 10. Æneid.

Rhœdius, fluuius Macedonia, qui in Axium influit. Plin. li. 4. c. 10.

Rhœtaces fluuius in Armenia. Strabo li. 1.

Rhœteum, siue Rhetus, promontorium Troiæ, in quo sepultus fuit Ajax Telamonius. Inde

Rhœtus & Rhœteius, a, um.
 Rhœtus, Cycladum insularum nobilissima, quæ distat à portu Asiæ nonaginta millib. passuū. Act. 1. Est etiam ciuitas Troadis. Ciuis, Rhœteus: fœm. Rhœteas, Rhœtis.
 Rhœti, populi quos Strabo li. 4. & Vindelicos in iis Alpium partibus collocat, quæ ad Orientem & Austrum spectant, vt sint Heluetiis & Boiis finitimi.
 Rhœtia, vrbs Bactrorum: Gentile, Rhœtianus vel Rhœtienus. Steph.
 Rhœtus, Marrubiorum rex in Italia, qui Anchemolo filio Casperiam superduxit nouercam: hanc priuignus stuprauit. Quo cognito, cum eum pater persequeretur, & ad pœnam vocaret, fugiens ille se ad Turnum contulit. Seruius.
 Rhœtus, gigas, qui cum Iouem de cœli possessio ne deicere conaretur, à Dionysio in leonem transfutato interceptus est. Hor. 2. Carm. Vi. de RHETVS.
 Rhœtus, nauale Ciliciæ, iuxta ostia Sari fluij: Gentile, Rhœtius, aut Rhœtites. Steph.
 Rhon, vrbs Scithiæ Gâdaricæ: Gentile, Rhonius, vel Rhonites. Steph.
 Rhogane, vrbs Indiæ. Steph.
 Rhoge, insula iuxta Lyciam: Gentile, Rhogæus, Steph.
 Rhogmi, nauale Ciliciæ: Gentile, Rhogmites. Steph.
 Rhondra, gens Thraciæ: Vide GONDRAE.
 Rhondæi, Steph. populi Thraciæ.
 Rhopes, populi quidam. Steph.
 Rhos. Vide LAODICEA.
 Rhofus, nominatur à Steph. nec explicatur: cuius Gentile est Rhofus vel Rhofeus: possessiuum Rhoficus, vt scopulus Rhoficus. Stral. l. 14. Rhofum scribit ciuitatem esse in Illico sinu.
 Rhotinus, Britonū rex, an. salutis 469. Stephan. vrbs est Messenes, vel Achaicæ, & alia Ætoliæ quæ Molierium etiam vocabatur.
 Rhoxalani, populi in Scythia. Plin. li. 4. ca. 12.
 Rhoxane, amasia Alexandri, Satrapis Barbari filia, quam Alexander totius penè orientis victor & Imperator, ob solam eius pulchritudinem matrimonio sibi iunxit. Vide Curtium lib. 5.
 Rhoxia, regio Septentrionalis, quam Poloni & Sarmatæ suam esse dicunt.
 Rhoxolani, populi Scythici vltra Danubiū, quos quidam Rhutenos esse putant.
 Rhoxonocra, ciuitas quædam Steph.
 Rhodiæ, vrbs in Apuleia celebris, de qua vide Alexandrum ab Alexandro lib. 1. Genial. dier. ca. vltimo.
 Rhuteni, populi Gæniæ Aquitanicæ (vt inquit Plin.) contermini Narbonensī prouinciæ. vulgò *ceux de Rhodes*.
 Rhybdus, castellum Siciliæ: Gentile, Rhybdius. Steph.

Rhymnus, fluius, à quo populi & mōtes Rhymnici dicti sunt. Hermolaus in Plin.
 Rhyndæ, parua regio Eubœæ: Gentile, Rhyndæus. Steph.
 Rhyndacus, fluius qui in Pontū euoluitur: Hinc Rhyndacius, a, um. Iuxta hūc oppidulum est, quod Artæi murus vocatur.
 Rhyndacus, fluius, Strabo libro 12. ex Araniti de ortum habens, qui assumptis ex Abretana Mysia cum aliis, cum etiam Mecesto, ab anchora Abasitica in Propontidem iuxta Lesbicum insulam emittit. Metrodorus verò, vt ait Plin. lib. 8. cap. 14. scribit circa Rhyndacū amnem in Ponto serpentes in tantam magnitudinem adulescere, vt superuolantes, quamuis alre perniciterque, alites haustu captas absorbeant.
 Rhyndachus, Steph. vrbs inter Phrygiā & Hellepontum. Vnde Rhyndacenus, Rhyndacites & fœmininum Rhyndacis.
 Rhyntachus, vir Thracius, cuius ex eplo (ait Plutarchus in vita Romulī) Cæsar sæpè dicere consueuerat, amare quidem se prodicionem, sed proditores magnoperè abhorrere.
 Rhynton, Tarētinus nugator vilissimus, in agēdis præcipuè fabulis: à quo Rhyntonice fabulæ dictæ sunt. Varroni & Columellæ, modò Mython, modò Rynthon dicitur.
 Rhyppæ, vrbs Achaica. Vnde Rhypps, Rhyppæus: & possessiuum Rhyppicus. Steph.
 Rhyta. Vide HYSIA.
 Rhytius, Cretæ ciuitas, Home. 2. Iliad. Steph. Ciuis, Rhytius: à Rhytiasso, Rhytiafæus.

Ribai, pater Ithai. 2. Reg. 23. lat. pugnans vel oburgans, siue multiplicans.
 Ricardus, Angliæ rex, cū Philippo Augusto Francorū rege sapius bellum pacemque fecit: aliquando verò ex fœdere in Asiā cum eo profectus, cum non satis se ei fidū præstaret, meritò suspectus, regem optimū naues conscendere coegit. Ipse autem post rediens, tēpēstare in Austria delatus, ibi à Leopoldo duce captus est, diūque in vinculis habitus, vixq; tandem pecuniā numerata dimissus. Vir ingenio maximè versatili, fide leuissima, fortuna virtutibus eius dignissima.
 Ricardus II. Angliæ rex, an. salutis 1377.
 Ricardus III. Anglorum regnū, quod dolo adeptus erat, fratris filiiis trucidatis, eadem penè fortuna amisit, victus interfectusque ab Henrico Richemondicæ comite, anno salutis 1485.
 Richardus, Valliæ princeps, & Aquitanicæ dux, Anglorū regis Edouardi filius, vir bello clarissimus, multis egregiis victoriis celebratus, inter quas ea nobilissima fuit, qua Ioannem Franciæ regem cepit: periit Burdigalæ, aqua intercuti diu vexatus.
 Ricardus, Visigothorum rex, in conuentu Tolitano

tano Arianorum dogma damnatum, Hispania expulit, circa annum salutis 593.
 Richardis, Caroli Crassi imperatoris vxor, ab eo propter adulterij suspicionem repudiata, in monasterio conuenit.
 Richomerus, cos. cum Clearcho. anno vrbs 1137.
 Riciarius Sueuorum rex, cum Hispanias inuassisset, victus, in fuga occisus est, anno salutis 457.
 Ricina vna ex insulis quæ Hiberniæ adiacent, Ptol. lib. 2. Plin. Ricina dicitur.
 Ricina. Lege Ricina.
 Rigiacum, auct. Ptol. lib. 3. cap. 9. Atrebatum ciuitas. Vide ALEXIA. vulgò *Arras*.
 Rigodulum, locus est inter Belgas supra Mosellam fluium, non longè à finibus Treuitorum editus: vbi Petilius Cerialis Romanus copias Treuitorum & Germanorum magis casu quam prouidentia fudit, proximus Metensium finibus, montibus & Mosella fluuiio septus. Tacitus.
 Rinna, filius Simeonis. 1. Paral. 4.
 Ripaala, Britannicæ locus, Ptol. lib. 3. ca. 2. Vulgò *Roxemburg*.
 Ripepora, ciuitas ex Cordubensi conuentu populo Romano fœdere coniuncta. Plin. lib. 3. c. 1.
 Riphæa. Vide RIPHÆI.
 Riphæi. Vide RIPHÆI.
 Riphathi, filius Gomer, Gene. 10. Ab hoc Riphæi dicuntur, qui Paphlagones cognomen tum sortiti sunt. Lat. medicina, siue relaxatio, vel bouile.
 Rira, fluius in Thracia. Plin. lib. 4. cap. 11.
 Risardis portus in Mauritania è regione Gaditani freri. Plin. lib. 5. cap. 1.
 Rirolta sicca, locus, vbi contra Venetos Galli pugnarunt, non procul ab Abdua, Italiæ flumine. Cælius lib. 1. cap. 1.
 Rissium, Liburniæ vrbs, Ptol. lib. 2. cap. 17. hodie Rhiſſinum.
 Riufiana, Ptol. lib. 2. c. 11. Germaniæ vrbs: vulgò *Gengen*.
 Rizon, vrbs & fluius Illyriæ.
 Rizonicus, sinus Liburniæ, Ptolem. hodie Catharum.

Roaga, filius Somer filij Heber. 1. Paral. 7. Lat. Sarratus, vel inebriatus meditatione vel eloquio aut abstractione siue separatione.
 Robertus Bauarus, imperator Rom. anno salutis 1410.
 Robertus Constantin. imperator, anno salutis 1220.
 Robertus, Franciæ rex, regis Hugonis filius, vir pietati admodum deditus, omnibusque disciplinis præsertim sacris, Burgundiam regno suo adiecit, ex Henrici regis testamento.
 Robertus, rex Neapolitanus, anno salutis 1308.
 Robertus Bruscius, Scotorum rex, vir bellicosus

sinus, Anglos perpetuos hostes innumeris cladibus affectit: vixit autem sub annum salutis 1314.
 Robertus, Saxonicæ dux imperator electus, sapius cum Henrico Cæsare varia fortuna congressus ad postremū victus & interfectus est.
 Robertus Guiscardus, Northmannus, Apuliæ rex, bello clarissimus, in omnibus bellis victoria potitus Calabriam, magnamque Siciliæ partem cepit: Græcos, Venetos, & Alexium Constantinopolitanum imperatorem pluribus præliis fudit. vixit autem sub annum salutis 1080.
 Robertus Stuartus, Scotiæ rex, anno salutis 1366.
 Robertus, Aquitanicæ dux, apud Sueſſiones, à Carolo Simplicis rege Francorum victus, anno salutis 922.
 Robigo, ginis, siue Rubigo, dea Romanorum, quæ ideo colebatur, vt vitium segetum, quod robiginem siue rubiginem appellamus, auerteret. Varro 1. de re Rust. ca. 1. Robigum Deum facit eumque Floræ coniungit: cui etiam Robigalia festa publicè instituta asserit, quem admodum Floræ Floralia: Author est Plinius lib. 18. cap. 29. Robigalia, siue Rubigalia à Numâ Pompilio fuisse instituta: anno regni sui vndecimo, eaque ad septimum Cal. Maij celebrari solita: quo tempore segetes rubigini maximè sunt obnoxie. Tales sunt nostro tēpore supplicationes Ambrubiæ & Ambruales quæ sunt vt fructus terræ agrorum voto respondeant.
 Roboam, filius Salomonis, cuius cum avaritiâ & crudelitate Iudæi, quibus imperabat, ferre nullo modo possent, ab eo defecerunt ad Ieroboam, præter duas tribus, Iudæ scilicet & Benjamin: quæ regni diuisio in posterius etiā regibus durauit, vt alteri reges Iudæ, alteri reges Israel dicerentur, 3. Reg. 11. 1. Paralip. 3. Lat. dilataus populum, aut latitudo vel platea populi, siue odor vel odorans cum populo.
 Rodericus, Hispaniæ rex, anno salutis 708.
 Rodericus Cidus, nobilis Hispanus, Valentiam urbem, pulsus Saracenis, recuperauit, anno salutis 1030.
 Rodoaldus, Longobardorum rex, anno salutis 657. is in adulterio deprehensus à marito adulteræ interfectus est.
 Rodolphus, Rom. Imperator, anno salutis 1273.
 Rodolphus Burgundus, regnauit in Gallia annis duobus, anno salutis 927.
 Rodolphus, Bohemiæ rex anno salutis 1306.
 Rodolphus quidam, Gondaga cognominatus, quum vxorem adulterij compertam haberet, eam vnâ cum adultero in concubitu deprehensam occidit.
 Roccus, Plastes Samius, quem in Samo primum omnium Plaston inuenisse refert Plin. lib. 35. cap. 11.
 Roffredus Iurifconsultus Beneuentanus: ius ci-

uile professus est Bononiæ, deinde Aretij, circiter annum 1200.
 Rogatianus, senator Romanus, qui semel tantum in die cibo dabat operam. Volat.
 Rogel, fons propè Ierusalem in tribu Iuda ad Septentrionem, Ios. 15. 18. 3. Reg. 1. Lat. pes, siue pedestris aut explorans, vel delator, siue accusator: aut Syriacè, consuetudo.
 Rogelim, oppidum Galaad, videtur esse in vicinia Mahanaim, 2. Reg. 17. idem p.n. quod Rogel.
 Rogerius Roberti Guiscardii filius, Apuliæ rex.
 Rogerius, Siciliæ Comes, per quadraginta sex amplius annos varia fortuna regnavit, Apuliam & Calabriam subegit: qua re elatus, Italiæ regem se appellari voluit: vnde à Lothario Cæsare pulsus iterum eam recepit, in Africam classe delatus: Saracenos multis cladibus eò compulit, vt tributum sibi quotannis penderent. In Græcos quoque incitatus, Corcyram, Corinthum, Thebas, Eubœamque cepit Constantinopolim obsedit: vnde cum soluisset in Siciliam rediturus, à Venetorum classe spoliatus est.
 Rogon melech, princeps Darij regis, Zach. 7. Lat. lapidans regem aut consiliarium vel purpura regis aut consiliarij.
 Rohob, ciuitas Leuitarum in tribu Aser, Ios. 13. 19. Paral. 6. rex Soba. 2. Paralip. 8. Lat. latitudo, siue dilatatio, aut platea.
 Rohobia, filius, Eliezer, filij Moyfi, 1. Par. 23. Lat. latitudo siue dilatatio aut platea Domini.
 Rohoboth, ciuitas Idumæ propè flumen, patria Saulis, Idumæorum regis, Gen. 36. Lat. latitudines, siue dilatationes aut plateæ.
 Rollo Danus, nouas sedes quærens, cum magna iuuentutis manu in eam Galliæ regionem cum venisset, quæ Rothomago vicina est, eamque occupatam Northmanniam à sui populi nomine dixisset, fœdus cum Carolo Simplici, Francorum rege, fecit: eiusque filiam vxorem duxit, assumpta Christianorum religione: ab eo deinde Northmannorum principes profecti sunt. Annal. Normandiæ.
 Roma, regina vrbiū, & totius propemodum orbis olim caput, à iuuentute Albana condita, ducibus Romulo & Remo, Numitoris nepotibus. Alij multis ante Romulum seculis conditam volunt, primūque Valentiam appellatam. Romam autem dici cœpisse post Euandri & Æneæ aduentum, qui Latina voce in Græcam eiusdem significationis translata, *ῥώμη* appellarunt. Sunt qui existimēt Æneæ neptem & Ascanij filiam, nomine, *ῥώμη* huic nomen indidisse. Nec desunt, qui Troia capta Argiuos quosdam ea in loca venisse asserant: cumq; in Palatino monte oppidum condidissent, à nobili captiuæ nomine *ῥώμη* appellasse. Plura apud Festum Pompeium libro 16. Id certè constat, à tenuissimis ortam esse

principiis: primūq; in Palatino monte conditam fuisse: sæpiūque deinde pomœria eius fuisse prolata. Scribit enim Plin. lib. 3. cap. 6. Vespasiani temporibus ambitum vrbs fuisse xlii. m. cc. pass. Vopiscus autem tradit, Aurelium imperatorem ambitum eius ad xxx. m. passuum ampliassè. Septicolis dicta est, quòd septem colles habeat, Palatinum; Quirinalem, Auentinum, Cælium, Viminalem, Exquilinum, Tarpeium, siue Capitolinum.
 Romanum Imperium primò sub regibus septem, Romulo, Numa Pompilio, Tullio Hostilio, Anco Marcio, Tarquinio Prisco, Seruio Tullio, Tarquinio Superbo, per annos 243. non amplius quàm vsque Portum atque Hostiam intra 18. miliarium Romanum processit. Sub Consulibus verò, inter quos interdum Dictatores, & Decemviri, ac Tribuni militares fuerunt per annos 447. Vsq; trans Padum Italia capta est: Africa Hispaniæque subactæ: Gallia & Britannia tributariæ sunt factæ: Illyrici, Histri, Liburni, Dalmatæ sunt domiti. Ad Achaiam transitum est: Macedones expugnati: cum Dardanis, Mœsis & Thracibus eis bellarum. Ad Danubium est peruentum: ac in Asia (pulsò Antiocho) primò pedem posuerunt Romani. Mithridate victo, regnum Ponti est captum, cum Armenia minori quam idem tenuerat. In Mesopotamiam progressum est, & cum Parthis fœdus in initum: contra Carduenos, Saracenos ac Arabas pugnatum: Iudæa victa: Cilicia & Syria in potestatem redacta: ac tandem in Ægyptum peruentum. Sub Imperatoribus ab Augusto ad Theodosij superioris & Honorij atq; Arcadij eius filiorum tempora, per annos 440. Cantabri, Astures, totaq; Hispania sub iugum missa est. Alpes maritimæ, Coccinæ, & Rheticiæ, Noricum, Pannoniæ & Mœsiæ, imperio accesserunt. Omnis ora Danubij in prouincias est redacta. Pontus omnis, & Armenia maior, Mesopotamia, Assyria, Arabia, & Ægyptus, in Imperij Romani iura concessere. Atque hoc modo his Principibus viris, & populi Romani virtute, ac immortalis eorum gloria, hoc Augustiss. Imperium ad summum fastigium perductum est. Cuius limites fuere ad Occidentem Oceanus, à Septentrione Rhenus & Danubius, ab Oriente Tigris, à meridie Atlas mons.
 Roma, concubina Nachor fratris Abraham, Gen. 22. Lat. excelsa, siue sublimis, aut Rhinoceros, vel intuens nimis.
 Roma Itali filia, quæ Romam primū in Palatino monte, vt quidam volunt, constituit, anno à diluuiò 681. Berol. lib. 5. Dionys. Halicarnass. in prin. hist.
 Romanus, Ptolemæo lib. 2. cap. 9. populi sub Rothomago, quos Northmannos esse Volaterranus scribit hodie. Veromandui, *Vermandois*

dois. Aliàs Romandui, vt Volaterranus habet.
 Romaniam, M. Antonius Sabellicus Thraciam vocat.
 Romanellus, Romæ filius, primus Montanorum Aboriginum rex, anno à diluuiò 727.
 Romanula porta, erat in vrbe habens gradus in Naualia ad ædem Volupiae.
 Romanus, papa, anno salutis 898.
 Romanus, Italiæ Exarchus, an. salutis 596.
 Romanus Diogenes, Constantinopolitanus imperator, an. salutis 1071.
 Romanus, classis præfectus, sub Constantinopolitanis imperatoribus, vir astutissimus, & rerum gerendarū scientissimus, cum animaduertisset Constantinum vii. Cæsarem, literis, picturæ & philosophiæ deditū, matre eius in vxorem accèpta, primò imperium (quasi vicarius) gerere cœpit: deinde, cum res magnas gessisset nò solum se imperatorū, sed & filios suos, Steph. & Constantinum, appellare ausus est: & imperauit etiã annos triginta nouè coniuente Constantino vero imperatore, donec à filiis potestate omni exurp. monasterio inclusus est.
 Romanus Iunior, nepos Romani Lecapeni senioris ex filia, vir fuit omnium ignauissimus, vino tantum, otio ac voluptatibus omnibus deditus. Vnde cuidã Iosepho Bringæ præfecto imperij cura, ob Cæsaris ignauiam tradita est. Eius incredibilis ingratitude, hunc ad mortem adegit. Volat. lib. 23.
 Romelia, pater Phaceg regis Israel, 4. Regum 15. 16. lat. excelsus Domini, siue celsitudo Domini, aut proiectus à Domino.
 Romenthezzer, nomen viri, 1. Par. 25. lat. Exaltas adiutorem, vel auxilium, siue exaltaui atrium.
 Romoaldus, Grimoaldi filius, Dux Beneuentanus.
 Romulensis, Colonia Romanorum in Celtica Hispalensium Pli. lib. 3. ca. 1. Et à læua Hispalis colonia cognomine Romulensis.
 Romuleo, vrbs in Italia à P. Decio Procons. de Samnitibus capta, anno vrbs 457.
 Romulus, Martis ex Ilia filius, nepos Numitoris, frater Remi, eodem cum illo partu editus. Erat enim Numitori frater nomine Amulius, præferoci ingenio: qui nò cõtentus fratri natu maiori imperium præripuisse, vt posteritati quoque suæ tyrannidem cõstabiliret, Lausum prolem illius masculam interemit. Iliam quoque vt spem omnem nepotum fratri eriperet, sub specie honoris virginem Vestalem legit, eoque modo perpetua virginitate damnauit. Ea tamen postea ex Marte (vt Romani credi voluerunt) grauida deprehensa, gemellos peperit: quos Amulius in Tyberim abiici iussit, matrem autem viuam in ripa fluminis defodi. Verùm cum id temporis Tyberis extra ripas restagnasset, nec adiri vsquam ad iusti annis cursum posset, qui mergendorum puerorum negotium susceperat, proxima eos

alluie, vbi postea Ruminalis fons fuit, expositos reliquit. Quo in loco à Faustulo regij pecoris magistro inuenti sunt, & Laurentiæ vxori educati traditi: quæ quòd vulgato corpore quæstū faceret, ideòque Lupa inter pastores vocaretur, factus est locus fabulæ, Romulum & Remum à lupa educatos fuisse. Hi postea cum adoleuissent, de genere suo à Faustulo edocti, Amulium trucidant: auumq; Numitorem in regnum restituunt. Nec ita multò post collecta magna pastorum manu, vrbem nouam in Palatino mōte, vbi educati fuerat, ædificant. Et quoniã fratres Gemini erant, nec ætatis verecundia differetiam facere poterat, orta inter eos contentione, vter nouæ vrbi nomen daret, & conditam imperio regeret, placuit rem auuū iudicio permitti: Cùmque Remo in Auëcino vultures sex priores, Romulo autem in Palatino duodecim, sed posteriores apparuissent: illo tẽpore, hoc numero se priorem esse asserente, exorta inter pastores primū altercatio est, quæ deinde ad manus peruenit. Ibi Remus ictus cecidit. Vulgarior fama est, ludibrio fratris Remum novos muros transfiliisse: inde à Romulo, siue à Celere quodam militi tribuno, Romuli iussu fuisse interfectū. Solus itaq; regno potitus Romulus vt vrbem incolis frequentiore redderet, Asylum aperuit, Senatores centū, quos ab honore Patres appellauit, conscripsit. Vicinis connubia negantibus, virgines, quæ ad Consualiū spectaculū conuenerant, rapuit. Ceninenses bellum inferentes prælio vicit, regemque obruncato, Ioui Feretrio opima spolia obtulit. Antenates deinde, & Sabinos prælio superatos in ciuitatem recepit. Fidenates acie fudit, & ad oppidū fugiētes insequutus, vrbem eodẽ impetu cepit. Veientibus quoque post aduersam pugnam pacem petentibus, centum annorum inducias concessit. Hisce rebus gestis, cum ad Capræ paludem concionem haberet, ingenti coorta tempestate, repente nusquam comparuit, parum, vt creditur, manibus discerptus. Ab huius nomine Romani dicti sunt Romulidæ. Vide Liuium & Plutarch.
 Romulus, c. o. s. cum Placido, anno vrbs 1095.
 Romus, Vlyssis & Circes filius. Steph.
 Romus, rex Galliæ, anno ferè ante Romam conditam 700.
 Romus, Celtiberorum rex, annis ante Romam conditam ferè 700. Maneth. in Supplem. Berol.
 Romylia, vrbs Samnitum in Italia. Gentile, Romylates. Steph.
 Ros, filius Benjamin. Gen. 46. lat. Caput, vertex, summitas, siue principium.
 Rosca, Festo, campus in agro Reatino, quia in eo arua rore semper humida feruntur, Aliàs Rosca sine c.

Roscus, histrio insignis, in arte sua usque adeo absolutus, ut si quem significare velimus ceteris sui generis hominibus præcellere, Roscium *ῥοσκῖον* appellemus. Hic cum obliquos haberet oculos, turpique esset aspectu, primus persona in scena usus est: populus tamen eum sine persona intueri malebat, ob pronuntiandi dulcedinem Cicero de Orato. Scripsit & librum in quo histrionicam eloquentiæ comparavit.

Roscus Amerinus in causa paricidij defensus à Cicerone.

Roscus Orho, in tribunatu suo legem tulit quæ equestrem ordinem à plebe distinxit, Equitibus XIII. gradus scorum assignans, in quos nemo reciperetur, nisi qui 400. sestertiorum censum expleret. Hæc lex à latore Roscia appellata est.

Rosimunda filia Cuii mundi Gepidarum regis, quæ maritum habuit Alboinum regem Longobardorum: cui cum aliquando inter pocula, patris caluaria per iocum propinasset, irata Rosimunda non prius minitari destitit, quàm cum curauerit necandum. Vno mortuo alium maritum Helmingem nomine sibi copulavit quem postea veneno necavit. Oros. P. Diaconus.

Rostochium vrbs maritima Saxoniam attingens, *ῥοστοχῖον* dicta à Ptolemæo, duci Megelburgensi subditur, populis ac diuitiis opulentissima, primum arx fuit rusticorum castellis septa, tunc circa annum 1170. communiri cæpit & vallo cingi atque in oppidi formam cõsur gere frequentibus seditionum moribus, incendio, aliisque calamitatibus sæpe deuastatum est. Academiam habet, Principum Megapolitanorum Senatus, & vicini populi liberalitate institutam.

Rostra templum Romæ in foro ante curiam Hostilium, in quo erat suggestus è rostris nauium Antiatum, ex quo cõcionabantur. Lucan. libro 1.

Rosus, ciuitas in Isthmo sinu. Strab. lib. 14.

Rotenburgum, ad Tubarum aninem elegans Franconiæ oppidum, Hierosolymitanæ vrbi situ respondere dicitur: à turrium & tegularum rubore nomẽ habens. olim propriis ducibus parebat, nunc imperio, post Friderici primi secula, accessit. vulgò *Rotenburg*.

Roth, ciuitas tribu Gad, data in possessionem, Num. 32. Heb. Atroch lat. Coronæ siue calamus inebriationis vel saturitatis.

Rotoris, Longobardorum rex, Arianæ hæresi ad dictus, præcepit ut singulæ ciuitates episcopos duos haberent: alterum Arianum, alterum Catholicum Blond.

Rothomagus, Ptolemæo libro secundo capite octauo, Galliæ ciuitas ad Sequanam. *Rouan*.

Rothomagus, Prol. li. 2. c. 8. Gall. *Rouan* Northima

niæ seu Normandiæ ducatus & Galliæ regionis Metropolis atque Parlameti sedes, ad flumen Sequanam. Ab ea parte qua Orientem respicit, iucundissimis irrigatur riuis duobus: Meridiem versus, Sequanam flumen propinquantate decorat. Iuxta Septentrionem alios habet montes, qui igni fomenta suppeditare solent. Nomen habet à fundatore Mago, II. Galliæ rege, & Rothidolo, cuius simulachrum Mello primus huius ciuitatis episcopus euerit. Agro etiam latatur optimo, fecundo & herbido: ita ut Iulius Cæsar opportunitate loci adductus, validis hæc vrbem muris cinxerit, & Romanorum præsidium ad totius prouinciæ defensionem in ea reliquerit.

Rotunda, proprium nomen templi eius quod Numa Pompilius Vestæ sacrarar. Festus.

Roxana, Darij filia, Alexandri concubina quæ cum prægnans esset, à sorore Satira in puteum demersa est, quod eam præcipuis honoribus Macedones cumularent. Plutarchus in Alexandro.

Roxicum, Corsicæ insulæ ciuitas, Ptolem. libro 3. capite 2. vulgò *Rogelo*.

Rubeas, promontorium est in Ponto. Plin. lib. 4. cap. 13.

Ruben, filius Iacob, ex Lia, Gene. 28. natu maximus, lat. videns filium, aut filij visio, vel filius visionis.

Rubensis Lacus in Narbonensi prouincia quem præterlabitur Atax, Plinius libro tertio capite quarto.

Rubi, orum, oppidum Campaniæ, à Ruborum frequentia, siue à Robore dictum: Inde Rubeus, a, um: ut, vimen Rubeum, virgæ Rubeæ, quæ Rubis afferebantur: fuscis textedibus vitiles.

Rubicon, Rubiconis, fluuius in octaua Italiæ regione, in Apennino monte nascens, & inter Ariminum & Rauennam in mare Adriaticum influens, antiquus Italiæ & Galliarum terminus.

Rubigo. Vide ROBIGO.

Rubicatus, Ptolemæus libro secundo cap. sexto Hispaniæ Tarraconensis fluuius: vulgò *Lubregat*.

Rubrum mare dicitur, quia aquas rubere credebant. Quidam à Solis repercussu existimabant talem reddi colorem. Alij ab arena terraque. Quod Latini Rubrum mare nuncupant, Græci Erythreum vocant: erythros enim rubrum, Latine dicitur, Curtius ab Erythro rege inditum esse nomen existimat.

Rudic, arum, Ptolem. (*ῥοδικῶν* Stephano) siue Rhudia, æ, Plinio, oppidum Pediculorum, siue Salentinorum, non procul à Brundisio, à Græcis conditum, patria Ennij poetæ, quæ idcirco Rhodium hominem vocat Cicero pro Archia poeta.

Ruellius,

Ruellius, incliti nominis Physicus ac medicus, qui scripsit de natura Stirpium.

Rufæ, oppidum Campaniæ, quod Turno auxilia misit aduersus Aeneam. Virg. 7. Aeneid.

Rufinus, consularis à Fabricio Censore damnatus, quod decem pondo argenti apud eum inuenta essent.

Rufinus alter vnà cū Stilicone & Gildone relictus à Theodosio seniore imperij administrator, pro tutela Arcadij & Honorij filiorum: Gildo in Africa, Stilico in Occidente, Rufinus verò in Oriente: omnes sanè cupiditate regni incensum, in suos principes arma cõuerterunt. ex quo diuersis modis oppressi periere. Volat.

Rufinus, consul cum Eusebio, ann. vrbs 1100.

Rufinus, cos. cum Laterano, ann. vrbs 944.

Rufinus Volastanus, cos. ann. vrbs 1086.

Rufus Albinus, cos. cum Constantino Cæsare, anno vrbs 1087.

Rufus Posthumianus, cos. cum Zenone. an. vrbs 1201.

Rufus, cos. anno vrbs 934.

Rufus, cos. cum Constantio, anno vrbs 1210.

Rufus Purpureo, legatus Rom in cõcilio Aetolorum. Liuius lib. 32. Rufus, Centurio sub Scipione Africano, cuius res gestas, & quæ in bello præparatur, scripsit Appian. Virgilius Rufus orator egregius interfectus à Nerone.

Rufus poeta Bononiensis, cuius meminit Martialis.

Rufus medicus, sub Troiano principe multa conscripsit, quorum nihil apud nos peruenit, sæpe tamen ab alijs testis citatur.

Rufus Corinthius, sophista, quanquam diuitiis & generis nobilitate pollebat: plus tamen ad eius laudem dicendi gloria, linguæque gratia contulit. Philostra.

Rufus Cyreneus, Simonis Cyrenæi, qui crucem Saluatoris nostri portauit, filius: quique postea verbi diuini felicissimus, & illustrissimus disseminator extitit. Marc. cap. 13.

Rufus, D. Pauli discipulus, primus Anenionis episcopus. Anto. par. I. tit. 6. cap. 28.

Rugisci, Alpini populi inter eos, quos max. ille Cæsar Iulius sub iugum Romanorum misit. Plin. lib. 3. cap. 20.

Rullus, Pli. li. 8. ca. 51. solitum aprum Romanorum primus in epulis apposuit, qui Ciceronis cõsulatum legem Agrariam promulgauit, neque tamen pertulit, resistente Cicerone.

Ruma, ciuitas in tribu Iuda, Iudic. 9. 4. Reg. 23. quæ aliàs Remphitis. item & Arimathæa, Eusebio vocatur. Legitur Ios. 15. Rum. iuxta I. xx. vbi ex Hebræo legendum Duma. lat. excelsa, siue sublimis aut proiecta.

Rumia, dea, quæ rumis, id est mammis, hoc est, pueris lactentibus præsidebat. Aug. 4. Ciuita. Varro 2. de re Rust. cap. 11. Non negarim, inquam, ideò apud diuæ Rumiæ sacellum à patribus satam ficum. Ibi enim, solent sacrifici-

care lacte pro vino, & pro lactantibus alio nomine dicitur Rumilia.

Ruminalis ficus, sub qua lupa Romulo & Remo dicitur mammam præbuisse, quæ & Romula vocitata est. Siue quod sub ea pecudes æstatis tempore frigora capientes, herbas ruminare consueuerant.

Ruminus, Iupiter dictus est, quod rumam, id est, mammam animalibus cunctis præberet.

Rumon præceps, in Tyberi locus. Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 26.

Runcalia, Locus est campestris ad Padum, haud longè à Piacentiâ. Hodie Romandiolan vocant.

Runcina Dea, frumeto præesse ab antiquis credita est. Lilius Syntag. I. Historiæ Deorum.

Rumoridis, cos. cum Theodosio Augusto, anno vrbs 1156.

Ruscino oppidum in extremis Galliæ finibus, non procul à Pyrenæis montibus. Plin. lib. 3. cap. 4. Vulgò, *Roussilon*.

Ruscada, solum à Ioanne Hontero in Africa recensentur.

Russia Poloniæ regio ad Meridiem montes & terminos regni Hungarici pettingens, abundat equis, bobus, gregibus ouium, pretiosissimisque pellibus. Potu vtuntur incolæ ex melle factò. Adducitur & vinum ex Pannonia, Moldauiâ & Vvalchia. Huius metropolis & caput est Leunpurg, quam Latini Leopolim vocant. Cromerus in Chron. Poloniæ. Vide Moscouia.

Rusticius, cos. cum Olibrio, anno vrbs 1217.

Rusticus Bolanus, cos. cum Calphurnio Pisone, anno vrbs 863.

Rusticus, cos. cum Vitali, anno vrbs 2273.

Ruth, vxor Maholon filij Elimelech Beth-lechem. Ruth. I. lat. saturata vel inebriata.

Rutheni, populi Galliæ Narbonensis non longè ab Auernis & Santonibus. Alij sunt Rutheni in Sarmatia Europæa, ultra Liuoniam: hodie Russi dicuntur, & eorum regio Russia. Vide RHVTENI. *Le pays à l'entour de Rhodex*.

Rutilia, Romana mulier, quæ constans usque adeo fuit, ut post amissum filium Cottam (quem in exilium fuerat sequuta) lachrymas nullas emiserit.

Rutilius Geminus, libros pontificales fecit. Cicero in Bruto, Rutilius in quodam tristis & seuerò dicendi genere versatus est, magnum munus de iure respondendi sustinebat. Sunt eius orationes ieiunæ, multa præclara de iure, doctus vir, & Græcis literis eruditus, Panetij auditor, propè perfectus in Stoicis. Rutilius primus legem pugnandi militibus tradidit. Is enim nullius ante se imperatoris exemplum secutus, ex ludo C. Aurelij Scauri doctoribus gladiatorum accersitis, vitandi atque inferendi ictus subtiliorem rationem legibus ingenauerat. Hic actus in exilium à partibus Syllanis & à

& à Sylla deinde redeundi potestate facta, respondit illud quod à Seneca in 6. De beneficiis ponitur, Malo ut patria mei exilij erubescat, quam reditu mereat. Vale. & Seneca lib. 6. de beneficiis.

M. Rutilius Censorinus, teste Valerio de moderatione, iterum Censor creatus, in concione populum corripuit, quod eam potestatem sibi detulissent, cuius maiores, quia nimis magna videretur, tempus coarctandum iudicassent.

Rutilius Lupus, rhetor, cuius meminit Quintilianus.

Rutuba, fluvius Liguriæ ex Apennino fluens. Plin. lib. 3. cap. 5.

Rutuli, antiquissimi Italiæ populi, qui eam partem Latij tenuerunt, in qua fuit Ardea, à Danaë Acrisij filia condita. Hi Turno duce bellum aduersus Aeneam gesserunt. Virg. lib. 6. Æneid.

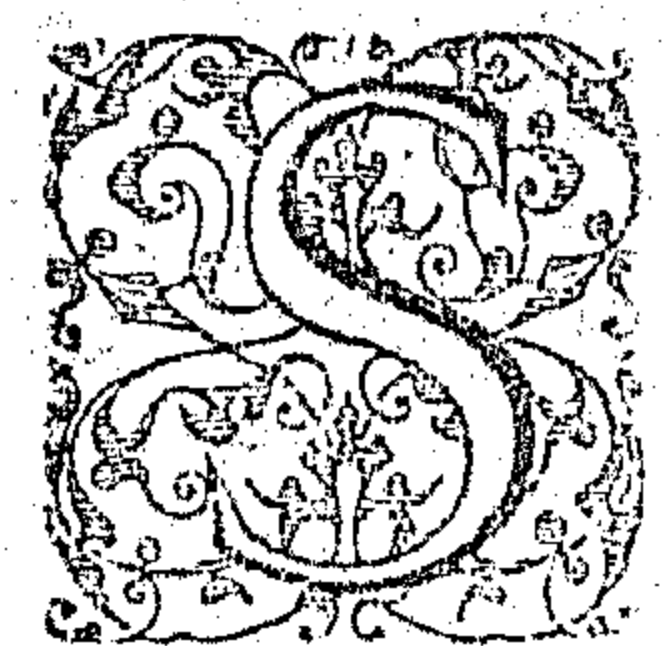
Rutupiæ, Ptol. Cantiorum oppidum, in tractu Orientali Britanniæ: à quo vicinum promontorium Rutupinum, littoræque adiacentia Rutupina appellantur.

Ruzatus, Augusti colonia in Tingitania. Plin. lib. 5. cap. 2.

R Y

Rysa, fluvius Heluetiorum, in Rhenum influens.

S A

Saaph, filius Iahaddai. 1. Paralip. 2. lat. cogitans aut preuolans.

Saal, nomen viri. 1. Esdr. 1. lat. postulans, siue postulator, aut commodatus, siue sepulorū, vel infernus aut fouea.

Saananim, ciuitas limes tribus Nephthali. Ios. 11. lat. motiones, vel motus dormientis.

Saaraim, ciuitas in tribu Iuda, in qua posterii Simeonis habitauerunt. Ios. 15. 1. Par. 4. lat. portæ, siue æstimationes, aut appreciationes, vel capilli, siue hordeum, aut tempestates, siue dæmones, aut pilosi, vel hirci.

Saba, filius Regma. Gen. 10. à quo ciuitas regalis Æthiopiæ nomen accepit. 3. Reg. 10. Isai. 60. Hanc Iosephus lib. 2. à Cambyse rege Meroë ex fororis vocabulo cognominatam scribit. Hanc Nilus circumdās in expugnabilem reddebat. Filius item Iectan. Gen. 10. Postremo, sic nominabatur filius Iectan. Gen. 25. lat. conuersio, siue captiuitas, aut canities vel sessio.

Saba, Gen. 10. 1. Paral. Psal. 71. Isa. 43. Filius Chus. Inde Sabæi populi, qui fœlicem Arabiam incolunt, dicti. lat. circuitio, vel ebrus, vel Syriacè, Senex.

Saba, Arabum metropolis in mōte sita, hoc vocabulo appellata, quod est reuereri, seu venerari: quia thus mittit, quo in sacrificiis utimur ut notat Seruius: & ideo thuriferam vocat Ptolemæus. Vel ἄρα ἢ ἰβειν, quod est sacrificare. Vide SABAEA & SABAEI.

Saba, eremita insignis, qui & Iulianus vocabatur, quo pacto mortem Iuliani Apostatæ procul absens, diuina reuelatione rescuerit, Christianisque nuntiauerit, vide in verbo, Iulianus Saba.

Sabaetaci, nomen viri. Matth. 27.

Sabachus, Æthiopum rex, qui Anisim Aegypti regem fugauit, & illius regnum quinquaginta annis obtinuit. Herod. lib. 2.

Sabacus, Aethiops quidam Vulcani sacerdos.

Sabæa, regio Arabiæ fœlicis, in qua sola thus nascitur.

Sabæi, populi fœlicis Arabiæ, ditissimi thure, & sylvarum fertilitate odorifera: corpora mortuorum non pluris faciunt quam stercora. Quinetiam reges ipsos inter sterquilinia reiciunt. Horum metropolis est Saba, quam Strabo libro 16. Metrabam vocat. vide Strabonem lib. 6.

Sabama, ciuitas quam ædificauerūt filij Ruben. Num. 31. Ios. 13. Locus hic vitifer in vicina Lazer. Isa. 16. lat. conuersio, siue captiuitas nimia, aut canities, vel sessio multa.

Sabania, nomen viri. 2. Esdr. 9. lat. conuertēs vel captiuans Dominus, aut intelligens vel ædificans Dominus, vel intellectus aut filiatio Domini.

Sabanus, Bulgarorum rex, Constantino Iconomacho quod consentiret, regno à suis exutus, Constantinopolim se recepit.

Sabarca, populi Indiæ, qui populi, non regnum imperio regebantur. Author Curtius.

Sabarim, locus trans Iordanem in terra Amorrhœorum, qui à frangendo hoc nominis inuenit: siquidem ibi Israelitarum acies fracta est. Ios. 7. lat. cōfractiones, siue expectationes, aut frumenta.

Sabarim, Ezech. quadragesimo septimo, nomen loci, qui est inter terminum Damasci, & confinium Emath. lat. circuitus altitudinis, aut Syriacè opinionēs vel cogitationes, vel spes.

Sabastianus, vir sanctissimus, cuius Mediolanensis, qui pro fide Christiana, sagittis confossus est sub Diocletiano imperatore. Volaterran.

Sabat, mensis quandoque Februario nostro respondēs. Zach. 2. lat. sceptrū vel virga aut tribus.

Sabata, Ptol. lib. 3. cap. 1. Sabatium. Plin. lib. 3. ca. 4. Sabatia Pomp. lib. 2. maritima ciuitas Liguriæ, vulgò *Sauona*.

Sabate, lacus: vnde fit Sabatinus, na, num.

Sabath, nomen propriū, à quo Sabatheni nominantur, qui à Græcis Haptabari, ut Ioseph. inquit.

Sabbatha, filius Chus. Genes. 10. lat. circuitus, vel causans, aut Syriacè, Senectus.

Sabatha, filius Chus. Gen. 10. lat. circuitus percussionem, vel causa percussionis: aut senectutis percussio.

Sabathra, Ptolemæo lib. 4. c. 3. vrbs parua Syrtis. Plinius. Sabathra dicta vulgò *Raxaniabes*.

Sabbath, Phœnicia: fluvius, qui cum reliquis die

diebus lentè fluat, Sabbato celerrimè, & maximo cum impetū decurrit, quod maxime mirum. Ioseph. lib. 7. cap. 24. Antiq.

Sabbathai nomen viri. 2. Esdr. 11. Lat. requies aut cessatio mea.

Sabbatia, vicus Celticus: Gentile, Sabbatianus vel Sabbatius. Steph.

Sabbatina, tribus populi Romani, vna ex triginta quinque.

Sabbazius, Bacchus dictus est à Sabasimis, id est tripudiis & furiosis saltationibus, cuiusmodi fiebant in huius Dei sacris L. Gyrald.

Sabe, Syrorum lingua, Mēsis Februarius dicitur.

Sabæz, ciuitas in tribu Simeon, Ios. 19. Lat. Septem vel Septimus, aut saturitas siue iuramentum.

Sabelli, populi Italiæ, à Sabinis oriundi, inter Sabinos & Marfos incolentes: alio olim nomine Samnites dicti, Steph. lib. 3. cap. 12. Hinc Sabellus, a, um.

Sabellus historicus, qui historiam vniuersalem ab exordio mundi vsque ad sua tempora scripsit, eamque per Enneades digessit.

Sabellius, hæreticus, Christum filium Dei esse negabat, vixit autem sub annum salutis 257. Socrat. lib. 6. cap. 20. hist. trip.

Saber, filius Caleb ex Maacha concubina, 1. Par. 2. Lat. contractio, aut spes, vel iuramentum.

Sabi, populi Phrygiæ: Phrygios etiam Bacchos appellant Sabos. Steph.

Sabidius, vir Romanus, gulæ deditus, plus vorabat quam posset concoquere: quocirca ita fœtebat eius halitus, ut nemo posset cum eo loqui, quem Martialis epigrammate insectatur.

Sabini, Arabes Deum appellant, & illi decimas mensura non pondere persoluunt.

Sabina, imperatrix Adriani imperatoris Romani vxor, quæ seruilibus iniuriis ab eo affecta adiit mortem voluntariam, quod tam immane ingenium, humanique generis perniciem (multos enim Adrianus cruenta morte extinxit) matrimonio sibi cōiunxisset, Author est Sextus Aurelius.

Sabini, populi in quarta Italiæ regione, nō procul à Roma, à religione & cultu Deorum cognominati: quasi Sebini, ἄρα ἢ ἰβειν. Silius verò, à Sabo authore gentis, Sabinos dici putat, libro octauo. Hos Plinius Apennini iugis vallatos vtrinque scribit. Strabo Sabinos ait angustum incolere agrum, in longitudinem protensū à Tyberi vsque Nomen tum oppidum stadiis mille vsque ad Vestinos.

Sabinianus, cos. cum Manlio Theodoro, anno vrbs 1038. Vide SAMNITES.

Sabinianus, papa, anno salutis 608.

Sabinillus, cos. cum Gallieno Augusto, anno vrbs 1018.

Sabinus, declamator tempore Senecæ, lepidus vir ingenio.

Sabinus, Vespasiani frater, interfectus à Vitelio, qui Vespasiano res contra Iudæos gerente, post Othonis mortem, Capitolium cum æde Iouis occupauerat.

Sabinus, sophista, sub Adriano principe, scripsit Isagogen ad materias & hypothèses, declamationum libros quatuor, præterea in Thucydidem enarrationem. Suid.

Sabinus Masurius, iurisconsultus, scripsit Fastorum & memorabilium rerum libros.

Sabinus Syrus, memoradē fortitudinis, qui tempore Titi, primus Hierosolymæ muros ascēdit. Ptoleph. lib. 6. cap. 1.

Sabinus Tyro, scripsit ἡδὲ ἡρωικῶν, id est, de hortensibus. Plin. lib. 19. cap. 10.

Sabinus, cos. cū Messala, anno vrbs 966. iterum cum Anulino biennio post.

Sabis, fluvius est inter Belgas, qui Neruios irrigat, & in Mosam fluvium penes Condruos seu Mamurcium oppidum Leodiensium infuit. Hodie Sambram vulgus nominat.

Sabiula, porta dicebatur, quæ rectā in Sabino ducebat.

Saboa, vrbs Arabiæ, in monte excelsa, à quo octo mansionibus differt regio eorum thurifera.

Sabriana, æstuarium Britannici maris, Ptolem. lib. 2. cap. 3.

Sabrina, fluvius. Cornel. Tacit. lib. 12. vulgò *Seruerne*.

Sabura, vir qui secundum post regem obtinuit locum apud Nuonidas. Lucan. lib. 4.

Sabus, primus, Aboriginum rex, à quo Sabini dicti.

Sabus, vir illustris, ferè statim à diluuiō Sabæam Arabiam fœlicem tenuit. Berol. lib. 4.

Sabilius, Gelæ vrbs Sicilia tyrannus post à seipso interfectum Cleandrum. Herodotus libro 6.

Sacæ, apud Steph. & Sacis fœ mininum, Scythiæ populi, quos Hero. tradit vocari à Persis omnes Scythas: item Plin. li. 6. cap. 17. Ultra, inquit, sunt Scytharum populi. Persæ illos Sacas vniuersos appellauere à proxima gente, antiqui Arameos: Scythæ ipsi Persæ, Chorfaros. Strab. lib. 11. Vide SACARVM.

Sacamaca, Ptol. lib. 4. cap. 3. vicus Syrtis magnæ, vulgò *Zedicho*.

Sacaram, Asiæ regio, Ptol. lib. 6. cap. 13. ultra mare Caspium, Sogdianis cōtermina: in qua nec vrbes, nec vicos esse testatur, cuius incolæ nemora & specus habitant, sagittandi arte peritissimi, qui olim Bactrianam prouinciam occupauerunt, & optimam Armeniæ regionem, (Strab. li. 2.) atque vsque ad Cappadocas processerunt. Sed quū ex spoliis festa celebrarēt. Persarū imperatores noctu eos adorti, funditus deleuerunt. Vide Saçæ. Hos quidam Sacastanos vocant.

Sacastani, Vide SACARVM.

Sacche

Saccheni, populi Arabiae. Steph.
 Sacer mons, locus ad tertium milliarium supra Anienem, quem plebs Romana post reges exactos, dum à potentioribus premeretur, occupavit. Cicer. in Bruto: & ibi creati sunt tribuni plebis.
 Sacerani, appellati fuerunt Reate orti, qui ex Neptimontio Ligures Siculos eiecerunt, dicta quòd iure sacro nati essent. Vide SACRANI.
 Sachacha, ciuitas in tribu Iuda. Iof. 15. Lat. v. m. braculum siue operimentum, vel protectio aut vnctio: vel Syriacè, speculario.
 Sachalita, populi Indiae: vnde Sachalites sinus, in quo Pelagiae septem insulae iacent. Stephanus.
 Sachar, nomen viri, i. Paral. 11. qui 2. Reg. 23 dicitur Sarar. i. Paral. 26. Lat. merces siue precium, aut ficera, vel ebrietas.
 Sacon. Vide POTAMOSACON.
 Sacos, vicus Pieriae in Lacedaemone: sic dictus quòd incolae scutum *βίσις* Graeci dictum, primi inuenerint. Gentile, Sacius, Steph.
 Sacrani, populi Italiae Romae vicini, qui à Corybante quodam, magnae matris sacerdote ea loca tenente, initium duxerunt: à sacrificando dicti. Corybantium enim erat Matris Deum sacra facere. Seruius tamen Ardeates intelligi putat, propter ver sacrum, quod apud eos immolationis genus erat, quo grauius periculis adducti, vouebant se diis sacrificaturos, quaecunque proximo vere apud se animalia nata essent. Seruius in 7. Aeneid.
 Sacra via, in vrbe Romana vocitata est, quòd in ea istum foedus sit inter Romulum & Tacitum. Hac triumphantes in Capitolium ibant: tendebat autem à regia vsque ad arcem. Hanc Horatius Sacrum cliuum nuncupauit.
 Sacrificij *ισγορμιοι* apud Athenienses vocabantur (vt notat Vipian. in orat. Demosth. ad Mediam) qui sacrificantes obseruaret, ne quam in sacrificans fraudem committerent, prouiderentque ne victima debilis esset & parum idonea. tribus autem Eumenedibus tres sacrificos ab Areopago fuisse delectos, quia eorum sacra Areopago essent commendata.
 Sacrum promontorium, Lusitaniae locus. Prol. lib. 3. ca. 2. Caput sancti Vincentij hodie dicitur, vbi Cuius ager.
 Sacrum Caesaris, vel Sacrum Cereris, Galliae Celticae ciuitas, vulgò *Santerra*.
 Sadalis, vrbs Aegypti. Gentile, Sadalires. Steph.
 Sadagefilius, Dagoberti regis Franciae praceptor: cui tã fauit fortuna, vt ex Iudi magistro Dux Aquitaniae factus fuerit. Volat.
 Saducei, dicti inter Iudaeos qui Saducaum quendam magistrum legis sequentes, neque resurrectionem credebant, neque Angelos, neque spiritus. Hist. Euangel.

Sadoc, filius Achitob. 2. Regum 8. i. Par. 6. Est & nomen sacerdotis, 2. Regum 16. Filius item Meraioth, 2. Par. 9. lat. iustus aut iustificatus.
 Sadyate, Ardyos filij Gygis filius, qui Herodoto libro historiarum 1. post patrem regnavit in Lydia.
 Sædene, mons Cumae. Gentile, Sædenus, & regio Sædene. Steph.
 Sæpinum, vrbs Samnitum. Hodie *Sepinum*: Ptolemæus lib. 3. cap. 1.
 Særabis, fluuius Ptolemæo libr. 2. cap. 6. Augusta Valeria alio nomine dicta. Sectanis olim, nunc Xatua.
 Sætæ, Indiae populi, quos argento abundare docet Plinius lib. 6. Fertilissimi, inquit, sunt auri Dardæ, Sætæ argenti. Sed omnium in India propè non modo in hoc tractu potentia claritatemque vincunt Prassi, amplissima vrbe, ditissimaque Palibotra.
 Sagæ, idem qui Sacæ antea dicti. Mela libro tertio.
 Sagalassus, vrbs Pisidiae. Vocatur etiam Selgeffus. Gentile, Sagalassus & Sagalassenus. Stephanus.
 Sagana, nomen veneficae mulieris, quae Varum puerum praetextatum suis veneficiis fascinauit. De qua sic Hora. *At expedita Sagana per totam domum spargens auernales aquas, horret capillis.* Eiusdem, ceu necromanticae, meminit Satyra 8.
 Sagaris Ptolemæo & Straboni fluuius Asiae, qui ex Dyndimo Galatiae monte nascens, & per Phrygiam Bithyniamque flexuoso cursu delatus, tandem influit in Pontum Euxinum. Ouid. 4. de Ponto, Eleg. 10.
 Sagartia, Cherronesus iuxta mare Caspium. Gentile, Sagartij.
 Sage, nomen viri, i. Paral. 11. lat. ignorans, siue comprehensens, aut attingens: vel Syriacè, multitus siue multiplicans.
 Sagitta, signum caeleste. Plinius libro 18. capite 26.
 Sagittarius, signum caeleste, quem alij Centaurum Chironem arbitrantur, alij Croci filium. Euphemis nurricis Musarum, & habitasse in Parnasso cum Musis, & venationi incubuisse, vnde & usum sagittis, & equo incedisse, post mortem precibus Musarum à Ioue inter astra relatum, & varia forma conscriptum. Idibus Februarij vespere occidit, ac vehementer hyemat. Columel.
 Sagra, fluuius in ora Magnae Graeciae in Italia. Plin. cap. 10. de Locris & Italiae fronte, libro tertio & Cic. libro secundo de Natura deorum.
 Saguntia, Ptolemæo libro secundo, capite 4. & Plinius lib. 5. cap. 3. Hispaniae vrbs. Vide SAGUNTIVS.
 Saguntus, vel Saguntum, Steph. Hispaniae ciuitas vltra Iberum fluuium à Zacynthiis condita:

data: quam Annibal contra populi Romani foedera diruens, belli Punici secundi suscitauit incendium. Fuit item populi Romani fidelissima societas, quam cum Annibal contra ius foederis obfatione premeret, maluerunt Saguntini se suaque omnia igni consumere, quam aut foederati populi amicitiam deserere, aut viui in hostis potestatem peruenire. Linius belli Punici. lib. 1.
 Sahar, filius Ashur ex Halaa vxore, i. Paral. 4. lat. lucidus aut candidus.
 Sahar, filius Simeon filij Iacob. Gen. 46.
 Saharaim, nomen viri, i. Paral. 8. lat. nigri, vel turbidi, aut matutinantes, vel mane euntes.
 Sais, vrbs Aegypti iuxta vnum ex Nili fluminis ostiis, quod ab ipsa Saiticum dicitur: & Saitæ, populi in Aegypto: huius loci incolae Mineruam colunt: Cic. 3. de Natura deorum. Ciuis, Saites, & praefectura Saitis: dicitur etiam Saitinus. & possessiuum, Saitus, vel Saiticus. Stephanus.
 Saitani, populi Asiae: de quibus sic scribit Alexander ab Alexandro libro tertio cap. 2. Genial. diet. Sicut Saitanis reges qui imperitarunt, intra septa templi sepelire assuetum erat, hoc sepulturae genus optimum, pietatis vltimum officium altimantes.
 Saixæ, populi iuxta Istrum. Steph.
 Sala, fluuius Hispaniae, & qui Bilbilis dicitur, quo temperatur ferrum, atque acius redditur.
 Sala, nomen sex vrbiū, & fluuij in Germania. Strab. li. 7. Inrer quem & Rhenum, cum Drusus Germanicus belligeraret, domitis hostibus victor oppetit.
 Sala, Germaniae vicus, non procul ab oppido, *Kunigshofen*: à quo Eraci dicti sunt Salici, qui circa hunc vicum, & flumium eiusdem nominis, habitauerunt. Verum leges Salicae non ab isto vico, seu fluuio, sed à Sala, dictione Fræca, quae Latine, palatium, seu aulam significat, hoc nomen habent. Munst. lib. 3. Colm.
 Sala, oppidum & fluuius Mauritaniae. Plin. lib. 5. cap. 1. Duplex eius nominis oppidum amnis interfecit, vetus & nouum, quod non ita procul ab Herculeo freto remotum vrbe Septa nomine respicit. Vetus anno 1514. multarum aedium structura, & mercaturae commodis admodum auctum, arcem habet amplam, & eminentiori in loco turrim, *Summatassem* dictam, quam eo potissimum nomine aedificant Saraceni, vt inde in Granatae oram pateat aspectus. Castrum huic ciuitati vicinum conspicitur, in quo est magnifica Regum felse sepultura. Hist. Afric.
 Sala, oppidum magnae Phrygiae, Pannoniae superis atque Armeniae, Ptolemæo libro 4. capite 1.
 Salabastæ, gentes sunt circa Indum. Plin. lib. 6. cap. 20.
 Salaboni, nomen loci. 2. Reg. 23. lat. vulpes intel-

lectus, vel filius, aut vulpis aedificium, vel pugilli aut pugnae aedificium vel intellectus: siue semita aedificij, vel intellectus aut filij.
 Salabria, quae & Sarabraea, ciuitas est Cappadociae, Ptolemæo. lib. 5. cap. 6.
 Salacia, quam quidam Salicam vocant, aquae dea, à silo ciendo appellata, Neptuni vxor, quam inferiorem aquam maris esse dicunt, quod in salum redeat: vnde à poetis pro aqua sumitur.
 Salacon, vir qui, cum pauper esset, se diuitem simulabat. Suid. Huius meminit Cic. 7. Epist. Ab hoc natum prouerb. Salacones.
 Saladinus, Turcarum rex bellicosissimus, circa annum salutis 1180. cum Christianis per xxx. amplius annos varia fortuna bellum gessit, sapius tamen victus, quam victor, donec Balduino Hierosolymorum rege mortuo multis partibus superior, Hierosolymam cepit, eiusque regno finem imposuit, Aegyptum Syriamque imperio suo adiecit.
 Salai, mater Azuba. 3. Reg. 22. lat. Missio vel mitens: siue ramus, aut propagines, vel telum, aut arma: vel Syriacè, spoliatus vel spoliatus.
 Salamantica, oppidum est in Orientali tractu Lusitaniae, in Hispania Verroum, vulgò *Salamanca*.
 Salamiel, filius Surisaddai, princeps suae tribus Simeon. Num. 1. lat. pax siue perfectio aut retributio Dei.
 Salamij, populi Arabiae, sic dicti, quòd foedus cum Nabathæis pepigerint. Salama enim pacem significat. Steph.
 Salaminus vnus ex iis Diis, qui Idæi appellantur. Lill. lib. 6. Hist. Deorum, Synt.
 Salamin, siue Salamis, Stephano, & Salamina, hodie Coluri, insula in Euboico mari contra Athenas sita, in qua vrbs est eiusdem nominis, vbi Telamon Aiakis & Teucris pater regnavit. Tacit. lib. 3. Horat.
 Salampsi, Mauritaniae Caesariensis populi. Ptol.
 Salanga, mons altissimus, mari imminens, inter Britanniam & Hyberniam, à Salanga, Barculani primi habitatoris Hyberniae filio dictus. Mons domini alio nomine vocatur hodie.
 Salaphitanum, vrbs Africae prouinciae. Plin. lib. 5. cap. 4.
 Salangus, gens Italiae. Est etiam alia Indiae. Stephano.
 Salamiana, Lusitaniae oppidum, inter Eboram & Pacem Iuliam. Anton.
 Salapæi, Thraciae populi. Appian.
 Salapeni, Arabiae felicitis gens. Ptol.
 Salaphitanum, Africae propria oppidum. Plin.
 Salapia, vrbs Apuliae. Plin. li. 1. cap. 11. hodie Salpi.
 Salapia, vrbs in Brundusio agro. Alex. ab Alexan. lib. 1. cap. vltim.
 Salapufius, à sale & pufus compositum nomen. Pufius enim, siue pufus & pufio, apud Latinos dicitur puer. Quo nomine dictus est Caluus,

nus, Catulli familiaris, tanquam puer, ob staturam puerilem, plenus falis & oratoriae mordacitatis.

Salaria via, Romae dicta, quod per eam Sabini sal à mari deferbant. Sipontinus.

Salaria, Baſteranorum vrbs, & Oretanorum, Prolem.

Salaris, insula Libyae: Gentile, Salarisus. Steph.

Salaffi. Vide SALISI.

Salaffi, Prol. lib. 3. cap. 1. populi Inſubriae: hodie Marchia Saluffianorum. Strab. lib. 4. vulgò *Saluffes*. aliis, *La val d'Oge*.

Salathi, nomen principis militum. 1. Para. 18. lat. ymbra, siue tinnitus, aut affans vel torrefaciens: aut Syriacè, orans.

Salathiel, pater Zorobabel ducis Iuda. Agg. 1. 1. Efd. 3. filius Iechoniae filij Ioachim. 1. Paral. 3. lat. postulatus siue commodatus Dei.

Saldæ colonia, Mauritaniae Caesariensis vrbs, Prolem. libro 4. cap. 2. hodie *Alger*, Barbarosæ regnum.

Salduba, Hispaniae Bœticae oppidum, item & Tarraconensis. Prol.

Sale, filius Arphaxad. Gen. 10. Luc. 3. Dicitur filius Cainan filij Arphaxad. lat. missic vel mittens, &c. idem quod Salai.

Salebim, nomen loci. Iudic. 1. 3. Reg. 4. lat. respiciens corda, siue pugillus aut vulpes vel semita in mari.

Salecha, ciuitas in Bafan. Iosue 12. Dicitur & Selcha. lat. canistrum tuum, aut eleuatio vel conculcatio tua.

Saled, filius Nadab filij Semei, filij Onam. 1. Par. 2. lat. afflicto, vel Syriacè. calefactio, aut adustio.

Salenis Bassus, Lyricus poeta, cui propter ingenium singularémq; eruditionem, auri quinquaginta sestertia Vespasianus imperator est largitus. Corn. Tacit. in dialogo de Clavis Oratoribus.

Salem, i. Consummata, perfecta, completa. 1. xx. interpretantur pacem. nomen vrbs in Sichemis, quæ est in terra Samariae, ciuitas Iacob, sita in finibus Ephraim. Videtur quoque dicta Sicheim. Hæc non est Ierusalem. Gen. 33. Alia fuit Salem. Vide IERUSALEM.

Salemoth, nomen viri. 1. Par. 24. lat. pacificatio, siue perfectio, aut retributio.

Salenæ, Caryeuchlanorum oppidum in Albione insula. Prol. *Salady*, Camdeno.

Saleni, Hispaniae Tarraconensis populi apud Cantabros. Pomp.

Salentini, populi in finibus Italiae, proximam Apuliae peninsulam incolentes, quæ est inter Tarentinum sinum & fauces Adriatici prorentis, circa Brundisium & Rudias in Isthmum contracta, latum stadia circiter treceta. Dicti à Salentino promontorio in extremis eius peninsulæ finibus sito: quod *ἀργον ιασηνίων* appellat. Festus tamen à salo dictos maualt, for-

tassis ob id, quod penè circumquaque mari ambiantur, tenui tantum Isthmo continenti annexi. Ortos autem putat à Cretenſibus & Illyricis, qui societate cum Locrenſibus inira, iis in locis confederunt. Hinc Salentinus, a, um. Virg. 3. Æneid. vulgò, *Terra d'Otranto*.

Salentinus, locus Salentinorum, iuxta Anduriã oppidum. Hic ad margines vsque plenus, neque exhaustis minuitur, neque superfusus augetur aquis.

Saleph, filius Iectan. Gen. 10. lat. Euaginans vel euellens, aut discalceans.

Salera, oppidum in Africa propria, à Scipione occupatum. Liu.

Salernum, Picentinarum oppidum in Italia.

Salesij, pars Pæonum. Steph. Fortè qui hodie Silesij, vel Slesij vulgò.

Saleres vna ex Louis filiabus, quam Nilo ortam Mineruã Ægyptij fabulantur. Alex. ab Alex. Genial. dier. lib. 6. cap. 4.

Saletio, vrbs Germaniæ, sex miliaribus infra Argentoratum. *Selza*, Rhenano. Huius meminit Antonin. & lib. Notit.

Salganeus, Persarum dux à Metabate non procul ab Euripo interfectus. Strab. lib. 9.

Salganeus, vrbs Bœotiae, Euripo contigua, post Chalciden sita. Inde Salganus vel Salganeites, & Salganeus Apollo. Steph.

Salgas, fluuius, & vrbs Salga, in Mauritania: Gentile, Salgæus, aut Salganus. Steph.

Sali, Sarmatiæ Europeæ populi, apud Ptol.

Salia, fluuius Hispaniæ ad oram Britannici maris: à quo Salieni accolæ dicti, quos Selinos Ptolemæum, lib. 2. cap. 6. nominasse existimat Hermolaus.

Salica lex, vide Salij.

Salica, insula nunc vocatur, quæ olim Taprobane. Steph.

Salica, Oretanorum in Hispania vrbs. Ptol.

Salici, populi in Cordubensi conuentu. Plin. lib. 3. cap. 1.

Salij, sacerdotes Martis, numero duodecim, à Numa Pompilio primum instituti, tuniceque pictis, æneoque pectoris tegmine exornati. Salij dicti, quod salientes ancilia per vrbs circumferrent. Vocantur etiam Salisubulij à Catullo Epigram. 17. ad Caloniam. Virgilius verò etiam Euandri temporibus eos fuisse dicit, lib. 8. nisi hæc poetica licentia dixerit, ad sua tempora respiciens.

Salij, Germaniæ populi, qui & Franci dicuntur, eius regionis incolæ, quæ vulgò Franconia vocatur. Sidonius. *Salus pede, falce Gelonius*. Ammianus Marcellinus libro 17. de Constantio scribens. Quibus, inquit paratis, petit primos omnium Francos, eos videlicet quos consuetudo Salios appellauit. Andreas Althamerus in Tacitum, suspicatur ita fuisse nuncupatos à Sala fluuio. Francia enim illa Orientalis irrigatur fluminibus Mæno, Radian

Radiantia, Æsto, Sala, Sinna & Tabero. Hi Gallis expulsis, eorum sedes occuparunt, Franciamque de suo nomine appellarunt. Ab his Salius putat Alciatus, legem Salicam nomen duxisse, quasi dicas Franciam.

Salim, nomen loci. 1. Reg. 9. Ioann. 3. Filius Roboam, 1. Paralip. 11. Lat. vulpes p. n. aut pugilli siue pugni, vel semitæ.

Salinæ, arum, vrbs Siciliae, iuxta Lilybæum, palmis abundans, quod iuxta eam salinæ fuerint, id est, fossæ in quibus sit sal. Item Suetriorum in Alpibus maritimis oppidum. Hodie Saluces quibusdam. Est item Daciæ vrbs. Prol.

Saliocanus, portus Galliae, vrbs Ptol. lib. 2. cap. 8. vulgò *S. Paulus*.

Salisa, regio est. 1. Reg. 9. Lat. trina siue principalis, aut ternaria, vel principissa aut ducissa.

Salisi, populi Alpini, Boiis Helueticis que finitimi, quos Cato Taurica gentis esse arbitratur. Salassos rectius appellaueris. hodie *die Ougstaler*. Meminit eorum Strab. lib. 1.

Saliuncanus portus, maritimum Galliae Celticae oppidum, ea in parte, qua Britanniam insulam spectat. Prol. lib. 2. cap. 8.

Salinus, nomen Arcadi, qui ab Ænea in Italiam tranſuectus, iuuenes Italos saltationem docuit. Polemon.

Salisso, oppidum inter Treuiros & Argentoratium. Anton.

Saliunca, Antrigonum vrbs in Hispania. Ptol.

Sallé, filius Nephthali, Gen. 46. qui Sallú, 1. Par. 7. dicitur. Lat. pax, siue perfectio, aut retributio.

Sallustius, insignis orator & historicus Romanus, qui mutuas gessit inimicitias cum Cicerone: quorum odium vide in duabus inuectiuis vtriusque. Eius opera exant.

Salluntum, Dalmatiæ vrbs. Anton.

Sallyes, Galliae Narbonensis populi, circa aquas Sextias. Strab. *Ceux d'autour d'Aix en Provence*.

Salma, Arabiæ desertæ & felicis tria oppida, apud Ptolem.

Salmacis, vrbs Cariæ. Stephan. & Arrian.

Salma, filius Nahasson filij Aminadab. 1. Par. 2. qui Salmon & Salma in sine 4. cap. Ruth. dicitur. Filius item Hur primogeniti Caleb ex Ephrata concubina, 1. Par. 2. idem signif. quod Sallem.

Salmacis, fons Cariæ limpidissimus, iuxta Halicarnassum, eo nomine olim malè audiens, quod lauantium in eo, aut ex eo bibentium corpora effœminaret. Cuius rei ratione poetæ ad huiusmodi referunt fabulã. Salmacide Nympham fuisse fonti huic præſidentem, quæ Hermaphroditi Mercurij & Veneris filij, pueri formosissimi, amore capta, cum nullis eum blanditiis ad concubitum posset adducere, simulato discessu sese post vepres occultauit: cumque vidisset illum, qui solum se esse existimabat, positis vestibus fontem ingressam esse, subito accurrens, abiectis indumentis,

artissimè eum complexa est. Verum cum ne sic quidem obstinatum iuuenis animum posset inflectere, à superis dicitur petiisse, vt ex duobus corporibus in vnum redigerentur. Quibus precibus vix finitis, ambo vnum in corpus coaluerunt, ita tamen, vt sexus vterque integer remaneret. Quam corporis sui mutationem cernens Hermaphroditus, partes suos dicitur inuocasse, & ab iis summi muneris loco petiisse, vt ea fonti natura maneret, vt qui vir eū ingrederetur, *αυρόρανος*, hoc est, vtrumque sexū habens; inde exiret. Ouid. 4. Metam. Vide HERMAPHRODITVS.

Salman, nomen regis cuiusdam, de quo Osee. 10. Lat. pacificus siue perfectus aut retributus.

Salmana, rex Madian. Iud. 8. Psal. 82. Lat. Vmbra prohibita, aut vmbra vel imago commotionis vel tinnitus commotionis, vel submersio prohibitionis aut commotionis.

Salmanasar, rex Assyriorum. 4. Reg. 17. Lat. pax ligata, siue perfectio aut retributio ligata: vel pax aut perfectio siue retributio nunc ablata vel nunc recedens.

Salmantica. Prol. lib. 2. cap. 5. alio nomine Salmancia, Lusitaniæ vrbs. Vide an sit Elmantica Stephani & Salmica.

Salmeni, gens solitaria. Steph.

Salmias, nomen viri. 1. Efd. 10. lat. Pax Domini siue perfectio aut retributio domini.

Salmon, filius Nahasson filij Aminadab. Ruth. 4. qui & ibidem, & 1. Par. 2. dicitur Salma. lat. pacificus, siue perfectus aut retributus.

Salmon, ciuitas maritima Cretæ insulæ. Act. 27.

Salmon, Hellenicus vocauit ciuitatem Bœotiae, quæ proprie *ἄλμων* vocatur. Steph. in Alcmō. Et alibi, *σάλμων* (inquit) vrbs est Bœotiae, cuius ciues Salmonij.

Salmona, locus in quo castrametati sunt filij Israel, profecti de monte Hor. Num. 33. Lat. vmbra: munus vel numerus, siue tinnitus numeri vel muneris, aut imago nostra.

Salmone, vrbs Pisatidis, & fons eiusdem nominis, à Salmoneo rege. Ciuis, Salmoneus, vel Salmonites. Steph.

Salmoneus, Æoli filius, non regis ventorū, inquit Seruius, sed cuiusdam apud Elidem, vbi regnauit: qui cum regia maiestate contentus non esset conatus est se Deū suis ostendere, & fabricato æneo ponte sublimi, adeo vt Elidis partē desuper regeret, super eo agitabat currus, ad imitanda tonitrua: & in quem iaculatus esset facem, eum iubebat occidi. Ob quam superbiam Iupiter iratus, eū vero fulmine ad inferos deturbauit. Virgil. Æneid. lib. 6. *Superborum principum typhus*.

Salmon. Vide SALMON.

Salmoxis (aut potius Zamolxis) Herodo. lib. 4. dæmon quidam Thracum. Vide in Z.

Salmica, vrbs iuxta Herculis colūnas: Gentile, Salmycenus. Stephanus. Vide Salmantica.

Salmydeffus, finus Ponti: Gentile, Salmydeffius & Salmydeffenus. Steph.
 Salo, Strab. lib. 7. litius Dalmatiae, & emporium. Vide Sala & Salonae.
 Salo, onis, fluuius apud Celtiberos, non procul à Bilbili oppido, ferri temperatura nobilis. Iustin.
 Salo, filius Mosollam. r. Paral. 9. Lat. Canistrū vel exaltatio, siue conculcatio, aut æquiparatus.
 Salobriase, populi sunt circa Indum. Plin. lib. 6. cap. 20.
 Salodurum, vide Solodorum.
 Salome, filia, Antipatri, Herodis filij.
 Salome, mulieris nomen. Marc. 15.
 Salomi, pater Ahiud principis filiorum Afer. Num. 54. Lat. pacificus, siue perfectus aut retribuens.
 Salomith, filia Zorobabel filij Phadaia. r. Paral. 3. & 53. Filius Roboam. 2. Paral. 11. Lat. idem significat quod Salomi.
 Salomon, vel Selomō, r. pacificus, filius Dauidis, rex Iudaeae omnes suae ætatis homines doctrina antecellens: Hierosolymis templum ornatisimum extruxit, quod de eius nomine vocatum est. tandem ad idololatriam ab vxoribus & concubinis fascinarus, defecit: qua de causa eius regnum paulo post est laceratum, vt ex historia sacra liquido constat.
 Salomon, Vngariae rex, Hunnos ingenti multitudine Pannoniam ingressos fudit: cum Graecis Bulgarisque congressus, eos ingenti clade superauit: tandem à Geisa quodam bello ciuili superatus, & regno exutus est, sub anno salutis 1075.
 D. Salomon, Britanniae Armoricae princeps, martyrio coronatus. Sigebert. in Chron.
 Salon, Strab. libro 12. regio Bithyniae, pascendis bobus idonea. Vnde & Salonensis caseus.
 Stephano, vrbs Bithyniae: qui inhabitat, Salonites vel Saloneus. Steph.
 Salona, oppidum est in Prouincia, medio itinere inter Auenionem Cauarum & Phocensium Massiliam nobilitatum Craucea lapidea. Craucea est planities quae cum quinquaginta miliaria per circuitum habeat, non possis tamen digito terram tangere, quin te saxum, impediatur: tantus est lapidum (quos ex Herculis pugna relictos fabulantur) in ea planitie numerus. Sunt & apud Salonam Marij monumenta & Caesaris: nempe callata via, murus Marius, Augusti lapides, & missilia multa passim inueniuntur, Gallicae, *Salonde Crani*.
 Salone acum, Stephan. vrbs, Dalmatiae, olim capta ab Africo Pollione: à qua & filium suum Salonium appellauit.
 Salonina, vide Salon.
 Saloniana, Dalmatiae vrbs mediterranea. Prole.
 Salonius, Afrius Pollionis Germanici exercitus ductoris filius, qui cum post captas Salonas

Dalmatiae ciuitatem, primò lauream, post etiam consulatum adeptus fuisse, eodem anno suscepit filium, quem à capta ciuitate Salonium vocauit, quem constat natum statim risse: quod parentibus omen infelicitatis fuit, vixit enim perparum. Seruius.
 Salphaad, filius Hopher filij Galaad filij Machir filij Manasse. Numer. 26. r. Paralipp. 7. Hebre. Salphaad. Lat. vmbra siue tinnitus formidinis, vel affationis. aut submersiois formido.
 Salpia, Ptol. lib. 3. cap. 1. Apulorum vrbs in Ionio pelago. Salapia. Plinio.
 Salpina, palus in Apulia, iuxta Salpian ciuitatem, me reuicio amore Annibalis inclytam. Liu.
 Salsos amnis in Cassandro Iudaeae. Plin. lib. 6. cap. 15. item Hispaniae flumen, Hirrio.
 Salsula, fons Narbonensis Galliae iuxta Ruscinonem, salisioribus, quam marinæ sint, aquis defluens. Pompo. libro 2. vbi est aræ munitissima regum Hispaniae ditionis. Gallicae, *Salses*.
 Saltia, populi iuxta Pontum Euxinum, à veteribus sic dicti: aliter *Φεισοφόροι* vocantur.
 Saltares insulae in Nymphæ sitæ sunt, ita dictæ, quod ad ictus saltantium mouentur, Plin. lib. 2. cap. 95.
 Saltzburgum, Latinis Iuuauia dicitur à iuuando. Nam Germanos Iulius Cæsar aggressurus, in faucibus montium arcem munitissimam extrui curauit, vt milites ex ea refugium, & satellitis iuuamē haberent. Inde castrū Iuuauenſe, Germanicè *Helffenberch* appellatum est. Fluuius quoque cui adiacet Iuuarius dicitur, arci nomen dedisse à quibusdā putatur, à quo & ciuitas Iuuauia dicta est. Ptolemæo ex sententia I. Auentini, Poedicū appellatur. Eam Attila Hunnorum rex destruxit, & à Roberto Episcopo restaurata est anno 380. Ex quinque episcopatibus Bauariae, Saltzburgensis primus est. Munster. Irenicus.
 Salu, pater Zamri illius qui cum Madianitide occisus est. Num. 25. Lat. canistrum, siue exaltatio, aut conculcatio, vel æquiparatus.
 Salua, Pannoniae inferioris vrbs. Ptolem. *Scalmar*, Lazio.
 Saluca, oppidum in Libya interiori. Ptolem.
 Salua mater Apuleij.
 Salua oppidum Triacensium in Italiae regione Ptolem. Alia, Leandro.
 Saluius Fufius inter eximij roboris viros recensetur à Plinio. lib. 7. cap. 20.
 Saluius Iulianus, iurisperitus nobilissimus, temporibus Commodi Caesaris.
 Salus, dea credita, vnde Salutatis porta Romae appellata, ab huius deae æde, quae ei proxima fuit.
 Salusa, filius Supha filij Helem. r. Paral. 7. Lat. trinus,

trinus, vel principalis, aut dux.
 Salyes, populi Occidentales, qui contra Romanos bellum gesserunt. Steph.
 Salyes, sunt populi, qui Salonam atque vicinos agros inhabitant.
 Sama, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15. Nomen item viri, r. Paral. 8. Lat. audiens vel obediens.
 Sama, filius Iechoniae filij Ioachim. r. Paral. 3. Lat. exauditus, siue ipse exaudiens vel obediens.
 Samaa, frater Dauid, 2. Reg. 21. Paral. 6. Filius Merari, r. Paral. 6. 12. Lat. audiens vel obediens.
 Samaa, filius Macelloth filij Abigabaon. r. Paral. 8. qui 9. dicitur Samaan. Lat. nominatus, vel appositus, aut perditio, vel desolatio.
 Samachias, nomen viri, r. Paral. 26. Lat. adhærens Domino.
 Samad, filius Elphaal, filij Mehusim. r. Paralip. 8. Lat. nomen matris vel gentis aut timoris, vel ponens timorem, aut appositus matri vel genti, aut ibi timor, vel mater aut gens.
 Samaia, siue Samaias, pater Semri patris Idaiae, r. Paral. 4. Filius Ioel, r. Paral. 5. Vir Gabaonites, r. Paral. 12. Lat. audiens Dominum vel obediens Domino.
 Samanei. Vide BRAGMANES.
 Samaoth, nomen viri, r. Paral. 27. Lat. desolatio vel perditio, aut stupor, siue ibi iniquitas, aut nomen iniquitatis, vel desolans aut perdens iniquitatem.
 Samara, promontorium in Oceano Orientali, vbi deficit Caucasus.
 Samarabae gentes circa Indum, authore Plin. lib. 6. cap. 20.
 Samaria, ciuitas in tribu Benjamin Ios. 18. Lat. medullae sarborum.
 Samarath, filius Semei. r. Paral. 8. Lat. custodia vel adamas, aut vepres, vel spina, seu fax.
 Samareus, filius Chanaan. Gen. 10. Hic Edeffam incoluit. Lat. lana, vel medulla sarborum.
 Samaria, mons. 3. Reg. 16. idem significat quod Samarath.
 Samaria, vrbs Syriae inter Iudaeam & Galileam media. Ios. lib. 3. cap. 2. ab Ami Israelitici populi rege condita, qui Simeron vel Same-ron montem à quodam Semer emit: ciuitatemque, quam in montis vertice extruxerat, à vendentis nomine Simeron, siue (vt transfudit noster interpres, 3. Reg. 16.) Samariam appellauit. Quae deinde reges Israelitarum pro regia vsi sunt. Alias vt Eusebius testatur, Ethenias est dicta. Mox post Hircani Iudaeorum pontificis expugnationem, ab Herode rege iterum aedificata: atque in honorem Augusti, Graeco vocabulo *σβαση* nominata est. Steph. quoque Neapolis, Ios. 11. 4. Reg. 6. Isa. 7. 10. hodie *Napolese*.
 Samaria, siue Samarias, r. Paral. 12. r. Esdr. 10. nomen viri. Lat. custodia aut adamas Domini, seu vepres aut spina Domini.
 Samaria, Palaestinae regio, Iudaeae contermina,

inter mare mediterraneum, & lacum Tiberiadis sita: habet vrbes Sichem aut Sichina, quae postea Neapolis, Capernaum in littore lacus Genezareth, Bethsaida ad Iordanem, Chorazim & Magdalum.
 Samarobrini, populi in Gallia inter Belgas: quorum praecipua vrbs est Samarobrinum, vulgò *S. Quentin* dicta, quae Samara fluuius praeterfuit: in qua etiam Cæsar Gallorum concilium indixit. Prole. lib. 2. cap. 9. tab. 3. Eur. vocat eam ciuitatem, Samarobinam: vulgò *Cambray*.
 Sambicus, latro insignis, qui templum Dianae expilauit in Elide. Quod flagitium cum fatenti nollet, annum integrum grauissimis cruciatibus vexatus est. Hinc proverbium, Sambico grauiora pati.
 Sambos, vrbs Arabum: Ciues, Sambī, vel Sambitæ. Steph.
 Sambracatae, Insulae & oppidi nomen in Chaldaeorum Arabia. Plin. lib. 6. cap. 28.
 Sambrateni populi circa Iudaeam teste Plin. lib. 6. cap. 20.
 Sambri, Aethiopiae sub Aegypto oppidum. Plin.
 Sambalos mons in Perside, Herculi Sacer. Alex. ab Alex. lib. 2. cap. 14.
 Sambroca, Hispaniae Tarraconensis fluuius. Pro. hodie *Sambucha*.
 Sambus Indiae fluuius in Gangem influens. Arrian. Et Arabiae oppidum, Steph.
 Same, es, insula in mari Ionio, ante Acarnaniam alio nomine Cephalonia dicta, vrbs habens eiusdem nominis, vulgò *La Cephalonia*. Vide SAMOS.
 Samedi, populi Nomadum. Steph.
 Samgar, filius Anath, iudex in Israel. 3. Iud. Lat. nominatus aduena, siue ibi peregrinus vel certans, aut nominis ruminatio, vel desolatio siue stupor aduena, vel ruminantis aut certantis.
 Samicum, vrbs Triphylliae: Gentile, Samiceus Stephano.
 Samir, ciuitas in tribu Iuda, in montanis Ephraim. Ios. 15. Iud. 20. Nomen viri. r. Paralip. 24. idem significat quod Samarath.
 Samma, filius Isai patris Dauid. 1. Reg. 16. qui 1. Par. 2. dicitur Simma. Filius Rahuel filij Esau. Gen. 36. r. Par. 1. Filius Supha filij Helem. r. Par. 7. Lat. perditio, siue desolatio, vel stupor, aut ibi siue nomen aut nominatus, vel appositus.
 Samma, r. Paralip. 2. 8. filius Hebron. Filius item Azaz, r. Paral. 5. r. Lat. audiens vel obediens.
 Sammai, filius Recem filij Samma. r. Paral. 2. Filius Ezra. r. Paral. 4. Lat. nomen meum: aut desolatio vel perditio mea, siue stupor, aut caeli.
 Sammua, filius Zechur, Num. 13. Filius Dauid. r. Paral. 3. Lat. audiens, vel obediens.
 Sammites, populi in Samnio, quod nunc Aprutium vocamus: quae regio est Italiae inter Picenum, Campaniam & Apuliam. Idem & Sabelli dicuntur, nomine per diminutionem à

Sabinis deducto. Strab. lib. 5. Ferunt enim Sabinos, cum aduersus Umbros bellum gererent, Marti votum fecisse, si victoria potirentur, se illi consecraturus quicquid eo anno apud ipsos nasceretur. Quare cum re bene gesta in patriam redissent, cum reliquum anni totius prouentum, tum etiam filios eo anno natos Marti consecrassent. Quos deinde, cum adoleuissent, duce Tauro in Campaniam ad sedes nouas quærendas emisserunt: vbi nullo propemodum negotio eiectione Opicis, sedes suas collocarunt: originisque suæ memores, Sabellos sese, quasi Sabinorum sobolem appellarunt. Hi grauiissima olim bella cum Romanis vario euentu gesserunt, Sp. Posthumium: consulem, cum collega, totoque exercitu ad furcas Caudanas locorum angustia circumuentos, ex fœdere sub iugum miserunt: quam tamen ignominiam Romani non ita multo post magna illorum clade deleuerunt, Samnitibus vicissim sub iugum missis. Postea cum sæpius rebellassent, tandem à L. Sylla Dictatore multis præliis fracti, cum ne sic quidem iugum ferre possent, funditus sunt deleti.

Samnites, rex Ægypti. Vide SAMNETICVS.

Samnium, vrbs Britanniae. Gentile, Samnius, Samnites: & possessuum, Samniticus. Steph. Samogitia, Polonici regni regio ad mare Balticum, Septentrionem versus sita est. Polonica lingua terra inferior est, habetque gentes proceræ & pulchræ staturæ, agrestes tamen & incultis moribus, parco victu viuentes. Nullus illic ædificiorum nobilium, sed tantummodo tugurij vsus, quorum ex ligno & culmo est structura. Largius ab imo sensim operis incremento ædificium in arctius cogitur, in carinæ seu galeæ maximæ similitudinem elaborata. In cacumine fenestra vna, superne lumen reddens, subter quam focus, cibos parabiles coquens. In ea domo, se, vxores, liberos, seruos, ancillas, pecus, armentum, frumentum, & omnem suppellectilem condunt. Cromerus. Munsterus.

Samonium, Cretæ insulæ promontorium, Rhodo auersum. Mela lib. 2.

Samorna, Ephesus olim dicta ab vna Amazonum. Vide supra in Epheso ex Steph. Gentile, Samornæus & Samornius.

Samos, nomen duarum insularum: quarum altera Ioniae adiacet è regione Ephesi, ambitu LXXXVII. M. pass. Ideo Iunoni consecrata, quod in ea nata fuerit & educata, & Ioui nupta. Scribit Varro, Samon prius Partheniam nominatam, ibique antiquissimum fuisse Iunonis templum, & simulachrum in habitum nubentis figuratum: vbi & sacra eius anniuersaria nuptiarum ritu celebrabantur. Altera quæ & Same dicta è regione Epiri non procul à sinu Ambracio, Cephalenia etiam dici-

tur, breuissimo maris spatio ab Actio dirempta. Tertia Samos, Thracia est, maris Ægei & Thraciæ opposita, Samothracia dicitur Ptolem. hodie, *Samandrachi*.

Samos, siue Same, oppidi nomen in eadem insula à Romanis diruti. Strabo lib. 10. De Cephalenia verò, quæ est tetrapolis, id est ciuitates habet quatuor, neque huius temporis nomine dixit, neque vlla de ciuitate, vna tantum excepta, siue Same, siue Samo: quod oppidum hodie deletum prorsus est. Plin. lib. 4. cap. 12. Cephalenia quondam Melæna dicta, x l. w. pass. abest: circuitu patet XLIII. Same diruta à Romanis, adhuc tamen oppida tria habet. Ex his satis constat, vanam esse eorum differentiam, qui insulam Samon, urbem verò Samen dicendam contendunt.

Samos vicus Messeniæ, Elidis vrbs & Lyciæ ciuitas. Strabo, &c.

Samofata, vrbs Asiæ ad Euphratem, authore Strab. lib. 14.

Samotes, primus Gallorum rex & legumlator anno à diluio 252. neq; quisquam illa ætate isto sapientior fuit: ac propterea, Samotes dictus est, Disque vocatus: eo missus à Iano, hoc est, Noa patre suo. Berof. lib. 3. & 4.

Samoth, nomen viri, 1. Par. 11. Lat. nomina vel desolationes, aut perditiones siue stupefactiones. Samothrace, siue Samothracia, Stephano, insula maris Ægei, Thraciæ adiacens ea in parte, qua Hebrus in mare influit. Olim Dardania dicta à Dardano Troiano, qui Palladium secum ferens, eo traditur confugisse, Aristoteles de Republica Samothraciæ scribens, ait eam olim Leucosiam dictam, deinde Samum (m litera interposita) à Sao Mercurij & Rhemes filio: postremo Samothraciam alicubi Samum vocat. Gentile, Samothrax, vel Samothracius.

Samonion, promontorium Cretæ. Ptol.

Samofata, vrbs Asiæ ad Euphratem, Straboni libro 14. Luciano alumno nobilis. Stephan. vrbs Comagenæ ad Euphratem. Ciuis, Samofareus.

Samphe, vrbs Phœniciae. Gentile, Sampheus, Samphirine. Steph.

Sampsa, vicus Arabiæ: Gentile, Sampsenus. Significat autem Sampsa Arabicè Solem. Steph.

Sampsceramus, Bassi Cæcilij filius fuit, qui iuxta Apamiam & Arethufam regnavit: Philarchæ quoque genti Emessinæ præfuit. Strabo lib. 16.

Sampstra, vrbs Ægypti. Gentile, Sampfireotes & Sampfirites. Steph.

Samri, nomen viri, 2. Paralip. 29. Pater Iedihel, 1. Paral. 11. Lat. custodiens, vel spina, aut fex, vel adamas.

Samsai, nomen viri, 1. Esdr. 4. Lat. sol meus, aut nomen muneris, siue ibi munus: aut Syriacè, minister.

Samfame,

Samfame, nomen loci, 1. Mach. 15.

Samsari, filius Ieroham, Par. 8. Lat. nomen cantatis, vel dominantis, aut ibi cantor, vel ibi dominans.

Sanfon, vir Hebræus, miro corporis robore à Deo donatus sed ea lege, vt tãdiu robur firmitatèq; corporis retineret, quandiu cæsariem. Itaque cum Philisthini innumeris ab eo claudib. afflicti, per mulierculã quandã, cuius amore tenebatur, perfecissent, vt ei capillus abraderet, facile ab eis cõprehensus & excecatus est: eam tamen ille iniuriam postea sua & hostium clade vindicauit. Nam cum capillo renascente vires redeutes dissimulans, à principibus eorum in amplissimo quodã triclinio conuiuium, agitantibus ludibrij. causa introductus, columnam quandam toras ædes fulgentem complexus, eamque summis viribus concutens, simul cū ædificio euertit. qua ruina & ipse & inimici eius omnes obruti sunt. Iudicũ 4. Lat. Sol eius, aut nominis iteratio vel secundatio, siue mutatio, vel nomen dormitis, vel Syriacè, seruitium aut ministeriũ eius. Samuel, Propheta, Iudæis quadraginta annos præfuit, eisque tandem petentibus, Saulem regẽ dedit, 1. Reg. 1. 1. Par. 6. Lat. positus à Deo, aut nomen eius à Deo.

Samua, filius Dauid. 2. Reg. 5. 1. Par. 14. qui Samua 1. Par. 3. dicitur, iisdem consonantibus & punctis apud Hebræos. Lat. audiens siue obediens.

Samula, nobilitata mulier ob diuturnam vitam (vixit enim centum decem annis) ab Alconio Pediaño primum, deinde à Plin. li. 7. c. 48.

Samydace, vrbs Carmaniæ. Gentile, Samydaceus. Steph.

Samylia, vrbs Cariæ, condita à Motilo, qui Helenam & Paridem hospicio suscepit. Gentile, Samylianus Steph.

Sanaballat, Samariæ præfectus, Alexandro Macedoni cum VII. millibus suorum se dedit, & ab eo impetrauit, vt sibi in mōte Garizim templum ædificare liceret, quod & perfecit. Est item nomẽ viri. 2. Esdr. 2. Lat. rabus in abscondito, vel in inuolutione, aut ex Syro & Hebræo. inimicus in abscondito vel in inuolutione.

Sana, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15. Lat. frigiditas, siue scutum, vel arma.

Sanates, dicti qui infra supràque Romã habitauerunt: quod nomen iis fuit, qui cum defecissent à Roma, breui post rediere in amicitia, quasi post sanata mente. Itaque XII. Tabulis cautum est, vt idẽ iuris esset Sanatibus, quod fortibus, id est, bonis, & qui nunquam defecerant à populo Romano.

Sanaos, Phrygiæ oppidum Apoloniæ metropolis, teste Strabone libr. 12. Ptolemæus *Vanida* appellat.

Sanagenes, Galliæ Narbonensis populi. Plin. Sanari, Sarmatiæ Asiaticæ gens. Ptol.

Sanctius Crassus, Hispaniæ rex portetosa obestitate, pace facta cum Abderamo, Saracenorum rege medicinæ perito, vt ab ea curaretur, Cordubam profectus est: ac postea rediens, regnũ suum, ab Ordonio cognomine Malo occupatum, Saracenorum auxilio recuperauit. Vixit. autem sub annum salutis 921.

Sanctius Desideratus, Hispaniæ rex, anno salutis 1157.

Sanctius IIII. Hispaniæ rex, anno salutis 1284.

Sanctius Abarca, tertius Nauarræ rex.

Sanctius Maior, v. Nauarræ rex, filiis suis tribus tria regna diuisit, Castellæ, Nauarræ, & Aragonum.

Sanctorinum. Vide THERASTA.

Santo Sebastianum, vulgò *Denofien*, precipui, oræ maritimæ regni Guipuzcoæ oppidum, ad ostium Menlasci fluminis, non procul opposita maris crepidine situm. Guipuzcoa autem Hispaniæ regio diuersa est ab ea quæ Biscaia dicitur, quamuis vtriusque incolæ & iisdem sint moribus & eadem ferè pronuntiatione vtatur in eo idiomate quod à reliquis Hispaniæ populis diuersum habent. Oppidum hoc porro amplissimo portu nobilitatur, in quo naues securam & à sagacis naturæ industria pulcherrimam stationẽ habent. Agrum habet frumenti, vini, & lanæ feracem. Ad milliaria Hispanica quatuor occurrunt iuga montium Pyrenorum.

Sancus, vnus ex iis Diis, quos in 16 cælorum ordinibus Martianus enumerat. Lil. Giral. 1. libr. Histor. Deorum.

Sandabala, Indiæ fluius. Ptolem.

Sandalion, parua regio Pisidiæ: Incola, Sandalioneus. Steph.

Sadaliotis, Sardinia insula denominata, ab effigie sandalij, hoc est soleæ, quam nonnulli Ichnusam vocat, à similitudine vestigij, quod Græcè *ixnos* dicitur.

Sandanis, vir quidam Lydus, qui Cræson suadere conatus est, ne Persis bellũ inferret. Herod. libro 2.

Sandanus, Thraciæ fluius circa Pallenẽ regionem. Plurarch.

Sandaraca, Bithyniæ portus, ad Euxinum pontũ. Strabo.

Sandaua, Daciæ vrbs. Ptolem.

Sando, vrbs Italiæ: Gentile, Sandonius. Stephanus.

Sanea, vrbs Indiæ: Gentile, Saneus. Steph.

Sane, vrbs Thraciæ, inter Athon & Pallenẽ: Gentile, Sanij & Sanæi. Steph.

Sanga, Pl. li. 4. c. 20. fluius Cantabrorum in Hispania citeriori. Est etiam serui nomen apud Terentium in Eunucho.

Sangarius, Ptolemæo & Straboni, fluius Asiæ alio nomine Coralius dictus, in Dindymo monte nascens, & per Phrygiam Bithyniamque in Pontum illabens. Quid. 4. de Ponto

Sagarim appellat.
 Sargibanus, Alanorum rex, anno salutis 453.
 Sanina, vrbs ad mare rubrum: Gentile, Saninaus vel Sanonites. Steph.
 Sanir, mōs qui & Hermō & Sarion dicitur Deuter. 3. Ezech. 27. 1. Par. 5. Vocatur & Siō. Deut. 4. Vide HERMON. lat. dormiens lucerna, vel nouale, siue iteratio vel mutatio, aut secundatio lucernæ vel noualis, aut mutatio vel iteratio, aut secundatio doctentis vel ostendentis.
 Sannaus, lacus, de quo Plin. lib. 2. cap. 102. Lacus, inquit Sannaus in Asia circunnalcente abinthio inscitur. A Ptolemæo Sannis appellatur Apud Græcos per simplex n inscribitur.
 Sanni, populi, antè Macrones dicti. Strab. li. 10. Vide MACRIS.
 Sannigæ, populi Scythiæ, Abasigis vicini. Steph.
 Samina, Mediæ vrbs, ad Hyrcanum mare. Ptol.
 Santicum, circa Noricum vrbs. Antonin.
 Sannitas. Vide SAMNITES.
 Santis, vrbs Celica: Gentile, Santites. Steph.
 Sātones, siue Santoni, populi Galliæ Aquitanicæ non longè à Tolōtium finibus. Hinc adiectiuum Santonicus. vulgò *Saintonge*.
 Santonicum, Gallicè *Saintes*, Galliæ Aquitanicæ ciuitas Ptol. lib. 2. cap. 7. tab. 3. Europ. & Strab. lib. 5.
 Santonū portus, Ptol. li. 2. c. 7. Galliæ vrbs, Gallicè *La Rochelle*.
 Sātonum promontorium, Ptolem. *Blaye*. Villanouano.
 Sanua, Albanicæ vrbs. Ptolem.
 Saorus, vrbs dicta à Saora Nympha. Vide ELEV-
 THERAE.
 Saos, insula Satorum, Steph. Dicuntur autem Saij, qui Sain Ægypti. urbem habitant.
 Sapæ, populi Thraciæ, aliàs Sapæi dicti & Sipij (Sinties forte legendum, vide infra) possessiuum Sapæus. Steph.
 Sapaudia, regio, non semel inter Galliæ Narbonnensis prouincias nominatur in lib. Notit. Qui buisdam Sabaudia est.
 Sapie. Vide SINTJES & SAPAE.
 Saperdion, altera Phryne. Coelius Rhodiginus li. 14. cap. 15. Scribit Apollodorus. Phrynes fuisse duas: quarum alteram Claufigelora cognominarunt, Saperdion alteram.
 Saph, nomē gigantis, 2. Reg. 21. lat. peluis, crater, phiala, imā, postis qui vtrinque in porta erigitur: finis vel cōsummatio: iuncus vel pelagus.
 Saphai, nomē propriū gigantis, 1. P. 20. qui, 2. Reg. 21. dicitur Saph. lat. limē vel superliminare, aut hydria vel phiala, seu finis vel cōsummatio.
 Sapham, filius Gad. 1. Par. 5. lat. barba siue labiū, aut ripa vel cōfractio siue solitudo eorum.
 Saphan, feriba quidam filius Asalia. 4. Reg. 22. lat. Horicius aut cuniculus, vel charogtyllus, siue absconditus, aut labiū vel ripa, siue cōfractio eorum.

Saphar, vrbs regia Arabum. Plin. l. 6. c. 23.
 Saphatani, equi apud Vegetium.
 Saphat filius Huri, Num. 13. Pater Elisei 3. Reh. 18. Filius Semeiæ filij Secheniæ, 1. Par. 3. Filius Gad. 1. Par. 5. lat. iudex, vel iudicans.
 Saphatia, siue Saphatias, filius Dauid ex Abital, 2. Reg. 31. Par. 3. Filius Rahuel, 1. Par. 9. Vir Aruphites, 1. Par. 12. Vide Ierem. capit. 38. 2. Eldr. 7. lat. iudicans Dominus, siue iudicium Domini.
 Saphon, nomen loci. Ios. 13.
 Sapiri, appellantur (teste Orpheo in Argonautica) populi iuxta Pontum. Steph. populi in mediterraneis Ponticæ regionis, nunc Sabites dicti.
 Sapis, Flaminicæ fluius, subter Senogalliam urbem Isauro se coniungens.
 Sapore, Persarum rex, notissimus cladib. ab imperatoribus Romanis acceptis & illatis maxime tamen insignis victoria de Valeriano imperatore parat, quem bello captum tam miserè habuit, vt quoties currum conscenderet, eius humeris pedibus inniteretur.
 Siphira, vxor Ananias illius qui Deo mentitus ad verbum Petri mortuus est. Act. 5.
 Sapphirine, insula in Arabico sinu, è qua Sapphirus gēma, Ste. licet corruptè legatur. Sāphiri-
 Sappho, Samariæ vicus. Ioseph. (ne.
 Sappho, insignis Poetria, carminis inuentrix, quod ab ea Sapphicum appellatur. Ferunt nonnulli fuisse duas hoc nomine, quarū vna Erisia fuit, eodémque tēpore floruit quo Tarquinius Priscus Romæ regnauit: quā tempestate Alcæus etiam & Therpsichorus claruerūt. Eaplectrum prima inuenit, Maritum habuit: Cerisyam ditissimum virum ex Andro, ex quo filiam suscepit Clio nomine. Scripsit Lyricorum libros nouem, præterea Epigrammata, Elegias, Iambos & Monodia: carmini Sapphico, cuius inuentrix fuit, dedit nomen. Sunt qui aliam dicunt fuisse Lesbiam, siue vt alij tradunt, Mitylenæam, poetriam quoque longè iuniorem, cuius pulcherrimum opus ad amicū Phaonem extat. Scripsit & alia multa apud Græcos, vt immeritò non inter Lyricos poetas annumeretur. De huius morte memoriæ proditū est, quod cum à Phaone, quē miserè deperibat, contēneretur, doloris impatiētia ex Leucade sese in mare præcipitauerit. Vtracunque fuerit, vnam tantum commēdant Latini poetæ. Extat epistola Sapphus ad Phaonem inter Ouidianas.
 Sapuri, montes Scythiæ intra Imaum. Ptol.
 Sara, Aureæ Chersonesi emporium. Ptol. *Selūgos*, hodie, Castaldo teste. Vrbs, itē. Cappadociæ, apud Antonium.
 Sara, vxor Abraham, Gen. 17. lat. Domina, vel princeps. Antea Sarei dicebatur, 1. Domina mea vel princeps mea.
 Sara, Genes. 46. Num. 26. 1. Par. 7. Filia Aser filij Iacob

Iacob. Lat. odorans, vel canticum odoris, aut domina odoris.
 Sara, siue Saraa, Ios. 19. Iud. 13. 16. 2. Eldr. 11. Ciuitas in tribu Dan. Eadem & Sarea, Ios. 15. dicitur. Lat. Lepra, aut scabies.
 Sara, 1. Paral. 7. Filia Ephraim. Lat. caro vel sanguinitas, aut fermentum, siue residuum vel remanens.
 Sarabias, siue Sarabia, nomen viri, 1. Eldr. 8. Lat. siccitas Domini, vel præualens cum Domino, aut psallens in Domino vel cum Domino.
 Saraca, Ptol. lib. 6. cap. 2. oppidum in mediterraneis Mediæ. Est & eidem lib. 5. cap. 10. Sarace ciuitas in Colchide, Steph. regio est Arabiæ post Nabathæos: Incolæ, Saraceni. Vide SARACENI.
 Saracus, sinus Indiæ extra Gangem. Ptolem. *Golfo Saualas*, Castaldo.
 Sarabris, Hispaniæ Tarraconensis vrbs. Ptolem. *Camora Clusio*. Alii autem, *Toro* dicitur.
 Sarabus, Indiæ intra Gangem fluius. Ptolem.
 Saracena, Arabiæ Perreæ regio, apud Ptol. Saraceni sunt in Arabia felici, Ptol. & Plinio, qui eorum urbem Arram vocat. Hi olim Agareni & Ismaelitæ, irem Arabes & Scenitæ dicebantur. Hebr. Chasluhim.
 Saraga, Sinarum vrbs, apud Ptolem.
 Saragina, Marmaricæ vicus. Ptolem.
 Saraguri, Gens Asiatica. Suidas.
 Sarai, 1. leprosus, vel scabiosus, Nomen viri. 1. Paral. 2. 2. 4.
 Saraia, siue Saraias, filius Cenez. 1. Paral. 46. 2. Reg. 8. Filius Ezriel, Iere. 36. 4. Reg. 25. 1. Paral. 6. 1. Eldr. 2. Lat. Princeps Domini, vel Canticum Domini.
 Sarangæ, populi sunt Caucasi iuga incolentes, apud Plin. lib. 6. cap. 16.
 Sarapani, populi sunt Colchidis, de quibus scribit Strab. lib. 10.
 Sarapara, populi circa Caucalum, non procul ab Hyrcano. Plin. lib. 6. cap. 16.
 Sarapoda, homo lacos pedes habens, qualem Alcæus Pittacum fuisse refert: à Naturæ quippe deformitate, multi cognomina sua traxerunt Alexand. ab Alex. lib. Genial. diē. cap. 11.
 Sarapis, insula in sinu Indico: Gentile, Sarapites. Steph.
 Sarapta. Vide SAREPTA.
 Sarap, pater Ahiam, 2. Reg. 23. qui 1. Paral. 11. dicitur Sachar. Lat. umbilicus, aut cogitatio vel insidiatio, siue cantans, vel Dominus.
 Sarasar, filius Sennacherib. 4. Reg. 19. Isa. 37. Principis cuiusdam nomen. Zach. 7. Lat. præpositus thesauri vel collarij, aut psallentis thesaurus vel cellarium, seu qui videt angustiam: aut ex Hebræo & Syro, Castriemeratio angustiantis.
 Sarastes, populi. Vide Sarnul: sed meli⁹ Sarastes.
 Sarath-afar, ciuitas in tribu Ruben in monte Bethphégor. Ios. 13. Lat. plasmatio matutina,

aut angustia vel colligatio matutina, siue angustia vel figura nigredinis.
 Sarathai, nomen viri. 1. Paral. 4. Lat. leprosus, vel scaber.
 Sardabala, fluius Tingitanicæ prouinciæ. Plin. lib. 5. cap. 2.
 Sardana, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.
 Sardanapalus, vltimus Assyriorum rex trigessimus à Nino, omni libidinis molliēq; genere effœminatissimus: adeo vt non erubuerit inter scortorum greges nere, & muliebri habitu fœminas omnes lasciuia anteire. Quamobrem indignum rati Assyrij tali fœminæ parere dūce Arbace desciscētes, bellum Sardanapalo intulerunt. Qui victus in regiam se recepit, & extructa pyra, rebusque omnibus clarissimis eò congestis, seipsum vna cum regia combussit. Herodot. Iustin.
 Sardanis. Vide SANDANIS.
 Sardemisos, Tauri montis promontorium, quod inter Lyciam & Pamphiliam in nostrum pelagus imminet. Plin. cap. 27. lib. 5.
 Sardene, mons ad Hermon fluium & nouum murum. Herodot.
 Sardessus, vrbs Lyciæ prope Lyrnessum, vbi Sardessus Iupiter colitur. Steph.
 Sardenna, Armeniæ minoris oppidum. Ptol.
 Sardiæ, Dalmaticæ populi. Polyb.
 Sardiæ, quo pacto à Smyrniæ, ancillarū coitu, victu fuerint, vide in dictione Smyrniæ.
 Sardica, Thraciæ vrbs mediterranea apud Ptol. *Triadixza* Soppiano. Daciæ item oppidum, Eutrop.
 Sardinia, insula in mari Ligustico, à Corsicæ extremis nouem tantum millium passuum freato dirēpta, ab Austro Libyco mari abluta: ita dicta à Sardo Herculis filio (sicut Strabo & Solinus scribunt) qui è Libya veniens, cum multitudine colonorum, insulam occupauit, mutatoque nomine Sardiniam appellauit, ab effigie solæ, quam Græci *συνδελιον* vocant: & Ichnusa, à similitudine vestigiij, quod Græcè dicitur *ιχνη*. Huius latitudo est millium passuum nonaginta octo, longitudo ducetorum viginti, quauquam alij stadia multa adiciāt, hodie Italis *Sardegna* Gallis *Sardaigne* dicitur. Habet hæc insula à Septentrione montes editissimos, qui prohibent, quò minus à Borea possit perflari: quò fit vt aeris pestilentie maxime sit obnoxia. Quo nomine olim tam malè audiuit, vt M. Cicero Quintum fratrem moneat, etiam tum cum optimè valeret, meminisse eum debere, in Sardinia se esse: & alibi Tigellium quendam Sardum hominē esse ait patria sua pestilentiozem. Martialis quoq; Sardiniam Tyburi, tanquam saluberrimo loco pestilentissimum opponit.
 Nullo (ait) *fata loco possis excludere, cum mors Venerit, in medio Tybure Sardinia est.*
 Mirum, in ea insula neque lupum gigni, neq;

serpentem reperiri. Habet ciuitates multas: sed omnium præclarissima Calaris est, Austrum spectans, qua in parte Sardinia ad Libycum mare pertingit, vbi coraliolum piscatio est. In qua diu Augustini ossa tandiu conquirere, quoad Helioprando rege Papiam translata sunt. Hæc ciuitas Iole à priscis appellabatur, ab Iole illa, quam Hercules perditissime amauit. Insulam Pœni occupauere, sed à Romanis expulsi, tandem primo bello Punico amiserunt. A Sardinia Sardus, Sardous, & Sardiensis, adiectiua fiunt. Multa in ea insula insignia sunt: at nihil magis quam quæ adagio locum præbuit herba Sardoia, cuius ex varia opinione scriptorum meminit Erasmus in Chiliad. Mela angustius spectare eam in ortum, quam occasum ait, littoribus videlicet medio contractis: in vniuersum autem vbique spatiosorem esse, quam Corsica sit, etiam tractu quo latissima est. Fertilissima est frumenti. Huius insulæ incolæ ob insignem vilitatem nequitiamque in prouerbium abierunt. Sardoia lex in otiosos constituta est, quæ pœnas ignauitæ & fœcordiæ infligebat, & vnumquenque laborum, victus totiusque vitæ rationem reddere cogebat. Author Ælianus de varia historia.

Sardes, Sardium, vrbs Lydiæ insignis, ad Tmoli montis latus sita, Cæsi olim regia. In ea Ecclesia fuit vna ex septem Asiæ, quarum Ioannes meminit. Ciuis, Sardinianus: possessiuum Sardinianicus.

Sardonici, montes Liburniæ, Ptolemæus libro secundo, cap. 17. vulgò *Maranai*. Vide SCARDONA.

Sardonix, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Sardus, Hercules filius, à quo Sardiniam voluit nominatam. Hic adhuc puer ab Iolao eorum furori subtractus est, quos Hercules viuens lacefferat cum fratribus aliquot in Sardiniam insulam peruenit, & eam quæ antea Sandalioris seu Ichnusa vocabatur, à nomine suo Sardiniam creditur appellasse.

Sardus, vrbs Illyriæ: Ciuis, Sardenus, Steph.

Sarea, olim vocabatur Cappadocia. Stephan. in Cabasso.

Sareas, filius Thanehumeth, Ierem. 40. Lat. princeps aut canticum Domini.

Sarebias, nomen viri. 2. Esd. 9. idem signif. quod Sarabias.

Sared, filius Zabulon, Gen. 46. Lat. ablatio dominiij aut descensionis: aut Syriacè, Cortina.

Sareda, patria regis Ieroboam, 3. Reg. 11. Lat. angustia, vel colligatio dominiij vel descensionis, aut plasmatio dominiij vel descensionis.

Saredatha, nomen loci, 2. Paral. 4. idem.

Sareptha, Plinio lib. 5. cap. 29. vrbs Sidoniorum vbi diuinus vates Helias esurientem viduam miraculo pauisse creditur. Hinc Sarepranus, 2. um, Heb. Sarphatha. Lat. Angustia buccellæ,

vel panis siue conflatio vel conflatorium, aut angustia dilatatio vel peruasio.

Sares, frater Phares filij Machir. 1. Paral. 7. Lat. radix, vel catenula.

Sargacæ, populi, Pompo. iuxta Mæotidem, quorum oppida Murmetion Põticapæum, Theodofia, Hermisium.

Sargantha, vrbs Iberiæ: Gentile, Sarganthenus. Steph.

Sarganthis, vrbs & arx in Ægypto. Ciuis, Sargantites. Steph.

Sargapise, Tomyris filius, à Cyro Rege Persarum captus, cum manicas & brachiorum vincula eximi sibi imperrasset, seipsum interfecit. Herodotus.

Sargaurasana regio Cappadociæ apud Plin. lib. 6. cap. 3.

Sargon, nomen regis, aliàs Sennacherib dicti. Isa. 20. Lat. auferens protectionem, vel corpus aut colorem, siue auferens hortum: aut Syriacè, reru vel retiaculum.

Saria filius Asel. 1. Paralipomenon 8. 9. Heb. Scaria, Lat. porta Domini, siue æstimatio aut capillus Domini, vel hircus siue hordeum aut tempestas Domini, vel Dæmonis Dominus.

Saria. Vide SAREA.

Sarias, idem quod Sareas.

Saricha, vrbs Cappadociæ: Gentile, Sarichenus, aut Saricheus.

Sarid, terminus Zabulonæ tribus. Ios. 19. Lat. relictus, vel remanens, aut principis manus, siue canticum manus.

Sarinensem portum descripsit Claudianus: idem fortè Saronicus infra dicitur.

Sarion, mōs à Sidoniis sic vocatus, quem Amorhæzi Sanir vocant. Deutero. 3. Lat. Lorica vel planities, aut canticum columbæ.

Sariphi, montes in Asia, è quibus Oxus fluuius exit. Ptolem.

Sarisabis, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Sarita, Arabiæ felicitis gens. Ptol.

Sarmagana, Ptolem. Ariæ regionis in Asia vrbs, quæ Nigro *Samarchant* est.

Sarmatia Tolistobogiorum in Galatia vrbs. Antonin.

Sarmatia regio latissima, ab ipsi Germaniæ finibus, & Vistula amne in Hircaniam vsq; extensa: cuius incolæ Sarmatæ, siue Græco nomine Sauromatæ dicuntur. Sunt autem duæ Sarmatiæ, Tanaide fluuii diuisæ: quarum quæ Occasum spectat, Europæa: quæ Ortum Asiatica cognominatur. Habet autem Sarmatia Europæa à Septentrione Oceani partem; quem Sarmaticum ab ea appellamus: ab Occasu Germaniæ partem & Vistulâ amnem à Meridie Iazigas Metanastas: ab Ortum verò (vt iam diximus) Sarmatiâ Asiaticam & Tanaim fluuium. Quem tractum hodie tenent, quos Polonos, Ruthenos, & Tartaros appellamus. Sarmatia

Sarmatia Asiatica ab Ortum Hyrcania terminatur; à Septentrione terra incognita: ab Occasu, Sarmatia Europæa, & Tanaide fluuii: à Meridie verò Ponti Euxini parte. Habet autè vtraque populos efferatissimos, partim mōtes & saltus incolètes, partim plaustris pro domibus vtètes, qui inde Hamaxobij dicuntur, partim rapto viuentes, sanguinèque equino cum lacte commisto in ediam tolerant. Pascuntur lacte equino, vnde quidam eos *ισσομυιλγες*, hoc est equarum mullores alij *γαλακτοφάγες*, hoc est lacte vescètes appellat. Sunt etiã quidam interius habitantes quos vocat Gelonos. Virgil. 3. Georgicorū. Item Sarmatæ alij sunt, qui cruda farina equino sanguine mista è cruris venis aluntur. Alij etiam qui pro victimis homines immolant. Alij bellorum & cædis amatores, quibus bellantibus mos est cruore eius, quem primum interemerint, ex ipsius vulneribus bibere: & vt quisque plures interemerit, ita apud eos eximius habetur. Sunt & in Scythiæ extremis Sarmatæ, qui carne equina vescuntur, alij qui humanæ carnis alimento vitam ducunt, propter quod vocantur antropophagi, *ἀνθρωποφάγειν τῆς ἀνθρώπων*, hoc est, ab hominibus edendis. Hi, vt author est Mela libro secundo, auri & argenti ignari, vice rerum commercia exercent: atque ob sæua hyemis admodum assidua demersis in humum sedibus, specus aut suffossa habitant. Torum brachati corpus, & nisi qua vident, etiam ora vestiti Plinius libro quarto, capite decimo secundo & Strab. li. 11. Dicti Sauromatæ ab oculis lacertarum: *σαυροὺς* enim lacerta est, *ὄμμα*, oculus. Idola hæstent colunt. A Sarmatia fit Sarmatis, tidis, & Sarmaticus.

Sarmatica insula, iuxta Danubij ostiū, Calostoma dictum. Plin.

Sarmentus vir qui scurrilitate claruit, cuius meminit Horatius 1. Serm. Saty. 5.

Sarnaca, Troadis vel Mysiæ vrbs. Plin.

Sarnada, Pannoniæ oppidum. Anton.

Sarnia, Britannica insula, Anton. *Garnsey*, Camdeno.

Sarnius, Asiæ fluuius, in limitibus Hyrcaniæ. Strabo.

Sarnus, fluuius Capaniæ, in Sarno monte nascens, inter Pompeianum argum & Salernum, iuxta oppidum in Sarni montis radicibus positum, primò magno cum murmure defluit, mox in paludes amplas desinit, quæ graues incolis nebulas toto anno emittit: deinde coactis rupibus, Vesuum montem radit, & inde paruo contentus cursu, in Tyrrhenum mare influit. *Scafari* nonnullis hodie dicitur.

Sarnus, vrbs Illyriæ. Gentile, Sarnusius. Steph. Nucerinæ mons apud Vibium.

Saro, naua quidam, qui moribus suis inelegantibus & inurbanis prouerbio locū fecit, Saron

ne magis nauticus.

Sarohen, ciuitas in tribu Simeon Ios. 19. lat. princeps gratiæ, siue principis gratia, vel gratiæ canticum.

Saron, siue Sarona, regio, teste Hieronymo, inter Tabirinum mōtem & lacum Tyberiadis, à Cæsarea vsque ad Ioppem se extendens. Hæc pinguis & fertilissima est; 1. Par. 27. Isaiæ 33. Act. 9. Est & vrbs nomen, in qua filij Gad habitauerunt, 1. Par. 5. lat. planities aut canticum eius.

Saron, locus Træzenis: vnde Saronius & Paronicus. Steph.

Saronia, olim vocabatur Træzen, Peloponnesi vrbs.

Saronicus portus in Achaia, ad Isthmum Corinthiacum. Ptolemæus sinum facit Saronicum, Pli. quoque li. 4. c. 5. Sinus, inquit, Saronicus olim querno nemore redimitus, vnde nomen, ita Græcia antiqua appellante quercū. Multi à Sarone Deo marino. Nam Saron è fuisse regem, qui illic Atlepiæ marinæ regioni imperauit, in Corinthiacis scribit Pausanias. Vide Sarienensis, & Saron.

Saronites, nomen viri. 1. Par. 27. lat. planities, vel planus siue cantans.

Sarophages, gentes Indiæ sunt, accolæ Indi fluminis, authore Pli. li. 6. c. 27.

Sarpedon, Iouis filius ex Laodamia Bellerophōtis filia, vt est author Hom. 16. Iliados: aut, vt Herodotus tradit in Polymneia, eiusdè Iouis filius ex Europa, frater Minois. Hic cum Lyciæ rex esset, & in armis strenuus Priamo supplicias tulit aduersus Græcos: vbi cum multa edidisset virtutis suæ documenta, tãdem à Patroclo est interfectus. Corpus autè eius Iouis iussu ab Apolline è medio pugnatium sublatum est, & flumine ablutum, ambrosiòque respersum liquore, ac regia indutum veste, ad sepulturam suis restitutum.

Sarpedon, Ciliciæ promontorium, sinis aliquando regni Sarpedonis, quod Ciliciam à Paphlialia distinguit. Pomponius li. 1. in descriptione Ciliciæ Step. vrbs est Thraciæ. Gentile, Sarpedonius, item insulæ nomen, Suidæ.

Sarpedonia petra. Vide MELAS PONTVS.

Sarra, vrbs in Phœnicia, deinde Tyrus dicta, pisce quodam qui illic abundat, quæ Sara appellat, ex cuius sanguine fericum in purpurâ tingebatur. Inde Sarranæ vestes, Tyriæ dictæ sunt, quæ & ostrinæ & purpureæ.

Sarraca, nomen duarum vrbiū, quarum vna in Media, altera in fœlici Arabia. Vide SARACA per simplex r.

Sarraceni, populi post Nabatheos, à Sarraca (vt Stephan. inquit) quæ est pars Arabiæ. Horum mores sic describit Ælianus. Omnes, inquit, pari sorte sunt bellatores semipudi, coloratis sagulis pube tenus amicti, equorum adiumento perniciousum, graciliumque camelorum

per diuersa reptantes in tranquillibus vel turbidis rebus. Nec eorum quisquam Struam apprehendit, vel arborem colit aut arua subigendo victum quaritat: sed errant leper sine lare sine sedibus fixis, aut legibus. Vita est illis semper in fuga, vxoresque mercenariæ, conductæ ad tempus ex pacto. Atque, vt sit species matrimonij, dotis nomine futura coniunx hastâ & tabernaculum offert marito.

Sarranates, Italiae populi, vt regionis. circa Vmbriam. Plin.

Sarrastes, populi circa Sarnum fluium.

Sarro, adhuc Iano, hoc est, Noa superstitite, apud Celtas regnauit, qui, vt contineret ferociam hominum tum recentum, publica literarum studia instituit. Berol. lib. 4. & 5.

Sars, Hispaniæ Tarraconensis fluius, Pompon. Sarsachim, vnus ex principibus regis Babylonis Ierem. 39. lat. propositus cooperimentorum vel vnctionum.

Sarsaga Armeniæ minoris vrbs. Anton.

Sarsenna, pater & filius, nobilissimi scriptores quos Pli. commemorat: damnasæ arbutorum rationem ad vites subleuandas, libro 17. capite 23.

Sarsina, vetus ciuitas in Aemilia, vberimis pacis nobilitata. Hanc nonnulli Plauti Poetæ patriam faciunt, indeque Sarcinatem dictum volunt. Quamquam non desunt ex eruditioribus, qui Farsinatem dicere malint.

Sarte, dicitur vrbs iuxta Athon. Gentile, Sarteus. Steph.

Sartha, amnis Cenomanorum urbem præterfluens, & apud Northmannos scaturiginem habens, ipsos à Cenomanis suo ipsius cursu separat.

Sarthan, vel Sarthana, locus non procul à Iezrahele. 3. Reg. 47. lat. tribulatio siue angustia, aut colligatio siue plasmatio, vel figuratio, siue angustiam dans.

Sarug, filius Reu. Gen. 11. Luc. 3. lat. palme vel sarmentum, siue ramus aut conuolutio.

Saruia, mater Abisai, filia Isai patris Dauid. 1. Regum 26. 1. Par. 2. lat. angustia vel tribulatio Domini, aut colligatio siue plasmatio vel figuratio Domini.

Sarus, fluius. Vide RHODVS supra.

Sarus, Pelignorum fluius. Ptolem.

Sagus, Straboni. Item Ciliciæ, Carmaniæ & Minoris Armeniæ amnis. Plin. Ptol. & Procopio.

Safabasar, princeps in tribu Iudæ. 1. Esdr. 1. & c. lat. Gaudium in tribulatione vel angustia, aut gaudij perhibitio vel munitio, siue gaudium vindemiæ, vel sexta angustia, aut linum vel byssus angustia.

Safagazi, Eunuchus regis Assueri. Esth. 2. Hebr. Saafagaz. lat. qui facit transitum vel tansionem aut respiciens transeuntem vel tondentem, siue comprimens vellus.

Safon, insula inter Epirum & Brundisium, quin-

que ab vtroque millia passuum distans, Strab. lib. 9. est & fluius in mare Adriaticum influens.

Saffina. Vide SARCINA.

Saffumini, populi in Aquitanica Gallia, apud Plin. lib. 4. cap. 19.

Safari gentes sunt in India, autore Plin. libro 6. cap. 19.

Sattagitæ, populi in Asia Scythica, vt libro 4. testatur Herodotus: alias cum y in penultima.

Satata, vrbs Armeniæ Gentile, Satalæus. Stephanus.

Satarchæ, populi in Scythia Europæa, iuxta Mæotidem: qui (vt Solinus refert) damnato auri & argenti vsu, se à publica avaritia abdicarunt. Hi bellicosissimi sunt: de quibus Valerius Flaccus lib. 6. *Iaxamatæ, Torinique & flauii crine Satarchæ.*

Satarnei, gentes sunt circa Mæotin. Plin. li. 6. c. 7.

Sataros, notiore nomine Patara, vrbs in Lycia, apud Pli. li. 5. cap. 27.

Sataspes, Persæ Theaspis filius à Xerxe rege cruci adfixus est, quod Zopyri filij Megabyzi filiam virginem vitiaffer, quodque etiam totâ Africam non peragrasset, quod se fecisse ad diluendum stuprum dixerat. Herodotus lib. 4.

Saticola, Italiae vrbs Steph. Saticula Samnitum vrbs. Liu.

Saticuli, populi Campaniæ, moribus asperi de quibus Virgil. lib. 7.

Paritêrque Saticulus Asper.

Satio, Macedoniæ oppidum, circa Lychnidem paludem. Polyb. 5.

Satnius mons, apud Lycophronem. Steph.

Satorchæi, inquit Stephanus, inhabitasse dicuntur Traphas regionem, iuxta Mæotim paludem.

Satra, vrbs Cretæ, Eleutherina deinde dicta. Cuius, Satræus. Stephanus. Vide LEVTHERENA.

Satræ, populi Græcorum in littoribus Thraciæ. Herod. lib. 7.

Satraides, Asiæ populi ad Occidentem ostiorum Indi fluminis. Dionys.

Satraparum, regia, oppidum Mesopotamiæ apud Plin.

Satrapeni, Mediæ populi militantes sub Tigra-ne, quos Lucullus fugauit. Plutarch.

Sattia, vrbs Italiae, Gentile, Satrianus.

Satrocéntæ, populi Thraciæ. Steph.

Satricula, oppidum Samnitum à Romanis captum, anno vrbs 439.

Satricum oppidum in Italia, à Camillo cos. captum, anno vrbs 370.

Satron, rex Galliæ, anno à diluuiio 350. Is primus publica literarum studia instituit.

Sattagydæ Asiæ popul. Herodot.

Sattala, Phrygiæ vrbs. Ptolem.

Satula, vrbs in Arabia felici. Ptolem.

Saturnæ,

Saturæ palus, quæ & Pontina, iuxta Circeios, xxiii. olim vrbum locus, vt ex Mutiani sententia tradit, Plin. lib. 3. cap. 5. Hæc ad viam vsque Appiam pertingebat, vbi & nauibus traieciabatur, inter Apij Forum & Tarracinanam.

Saturium, siue Satureium, Stephano, vrbs Calabriae non procul à Tarento. Hin Satureianus, a, um. Quidam etiam Satyrum scribunt. Vnde & nonnulli agrum, in quo Tarentum conditum est Satyrum vocari affirmant.

Saturnalia, festa septem, seu quinque dierum, mense Decembri Saturno dicata, quibus Romani synthesin vestem sumebant, seruisque discumbentibus inferuebant: munerâque vltro citroque miti, remitti que solebant. Hinc Saturnalitiis, a, um.

Saturnia, oppidum Latij, à Saturno conditum. Ferunt enim Saturnum Iouem filium fugientem, nauim in Italiam fuisse aduectum, Ianumque, qui id temporis in Latio regnabat, agriculturam docuisse: eiusque beneficij memorem Ianum in partem regni eam suscepisse: duoque ab iis oppida condita fuisse, quorum alterum à Iano Ianiculum, alterum à Saturno Saturnium appellarunt. Ediciora etiam loca, (vt Diodorus scribit) Saturnia dici consueuerunt: *sarúgna*, inquit Stephanus, Italia primùm dicebatur. Gentile, Saturninus, quod & proprium viri est, apud historicos Romanos.

Saturniana colonia, Tuscorum vrbs. Ptol. lib. 3. cap. 1. Hodie Saturnia.

Saturniani, heretici à Saturnino quodam nominati, qui mundum solos Angelos septem præter conscientiam Dei patris fecisse dicebant. Eccl. hist.

Saturninus mons quondam dicebatur, qui postea Tarpeius. Est & Gentile Saturnia. Stephanus.

Saturninus, Syriæ præfectus, anno vrbs 749.

L. Saturninus, homo seditiosus, cum Trib. pleb. legem Agrariam per vim ferre vellent: itaque cum suæ factionis hominibus sibi adiunctis Capitolium occupasset, iussu Senatus est interfectus. Liu.

Saturninus Antiochenus hereticus, verâ Christi humanitatem pernegabat: vixit autem sub annum salutis 134. Eccl. hist.

Saturnus, Cæli & Vestæ filius, qui opem Sororem suam matrimonio sibi coniunxit, & patri Cælo virilia execut: ex quibus in mare adiectis spumâque agitatis nata est Venus, quæ inde dicta est Aphrodite. Fratrem habuit Titanem maiorem natu, qui cum parenti, vti par erat, succedere deberet, animaduertens tamē matrem sororesque in Saturnum proniores esse, iure suo cessit, ea tamen lege, ne Saturnus prolem masculâ tolleret, sed regnum ad suam stirpem rediret. Saturnus igitur ex pacto

cum fratre inito, liberos suos masculos vbi primùm nati essent deuorabat. Verùm cum Ops vno partu Iouem ac Iunonem edidisset, Iunonem quidem Saturno ostendit, Iouem verò clam nutriendum ablegauit, adhibitis interim Corybantibus qui cymbalorum tympanorumque pulsû obstrepebant, ne pueri vagitus audiretur. Saturno autem, cum ille puerum deposceret, vt & ipsum deuoraret, Ops lapidem ostendit pannis inuolutum, eumque partu illo à se editum simulabat: quem ille acceptum sine mora deuorauit. Post hæc cum & Neptunum illa peperisset, eum quoque clam Saturno educandum curauit. Tertio deinde geminos enixa Plutonem & Glaucam, Glaucam rursus Saturno ostendit, Plutonem autem abscondit. Verùm detecta tandem fraude, cum Titan resciaisset, fratri prolem masculam esse, suosque ea ratione regni successione pullos esse, vnâ cum filiis, qui Titanes à patre cognominabatur, bellum aduersus Saturnum suscepit: cuius exitus is fuit, vt victoria potius Titan, Saturnum, Opemque vtriusque sororem, in potestatem suam redactos, muro incluse-rit, donec Iupiter adultus, deuictis Titanibus eos liberauit. Post hæc Saturnus cum ex oraculo didicisset, fore vt à filiis regno pelleretur, cum ob hoc Ioui insidias strueret, ab eo regno pulsus, in Italiam profugit, vbi aliquandiu apud Ianum regem latitauit: vnde ea pars Italiae Latium dictum est. Hoc regnante atatem auream fuisse fabulantur, terramque sua sponte expertem vomeris & aratri peperisset fruges, communisque id temporis, & nullis distinctas limitibus agrorum possessiones fuisse. Quid Saturni nomine veteres intellexerint, latè explicat N. Comes, mythologiæ. lib. 2. cap. 2. & lib. 10. Physici hanc fabulam ad temporis & cæli motum referunt. Ethici ad tyrannorum mores & tragicos exitus. Nonnulli Saturnum à Satione deducunt, quoniam agriculturâ primus in Europa edocuisse fertur. Astro-nomiæ periti ad Planetarum cursum fabulam accommodant. vide Lucian. in libello de Astrologia: Quidam item, Metamorph. lib. 1. Quidam Saturnum Græcè Cronon, dictum existimant, à satietate intellectus, eo quod Græcis satietas *κρόνος*, intellectus vero siue mens, *χρόνος* dicitur. Hinc Saturnus, nia, nium, vt Iuno Saturnia, quæ fuit filia Saturni. Versus quoque quos olim Fauni vatesque canebant, Saturnios antiqui nominabant, vt ait Varro.

Saturnus, idem fuit, quod Nembrothus. De quo Berofus li. 3. ita scripsit. Anno, inquit, 131. à salute ab aquis diluuij, prima omnium gentium, & ciuitatum, fundata est à Saturno Babylónico vrbs, & gens nostra Babylonica, multiplicataque est nimis numero posteritatis, magisque studuit paci & religioni Saturnus Deorum, quam opulentiis: & turrim quidem ædificauit,

ficauit, sed non compleuit, nec designatam urbem fundauit: quia post quinquaginta sex annos subito non comparuit, trāslatus à diis, &c. Saturnum omnium Deorum parentem vocauerūt Ethnici: qui ex Ope Iouem, Iunonem, Neptunum, Plutonem & Glaucam filios suscepit: qui cum de mortalibus plurimum essent bene meriti, dii habiti sunt. Lactan. lib. 1. diu. Instit. & Enn. hist. sacr. Saturnij dicitur familiarum nobilium, & regum, qui vrbes condiderunt, senissimi: & eorum primogeniti, Ioues & Iunones: Saturnorum patres, cœli: vxores, Rheæ: & cœlorum Vestæ. Quot ergo Saturni: tot cœli, Vestæ, Rheæ, Iunones, & Hercules Xenoph. de æquioc. Saturni temporibus, hoc est, aureo seculo, nullus hominum carnes comedit: sed vniuersi vixerunt frugibus, & pomis. D. Hieron. contra Iouian. Saturnus nummos æreos Latinis primus instituisse fertur. Eutr. lib. 1.

Saturum vrbs Calabriae fuit, non longè à Tarrento.

Satyri, Africae interioris gens vaga & semifera. Solin.

Satyri, sylvarum numina habita sunt, Syluanis & Faunis similima, humano capite, sed cornuro, pedibus caprinis, toto corpore villoso, sylvarum latebris gaudetia, lasciuia in primis & in venerem procliuia: vnde & Satyri dicti putantur à membro virili, quod *σάτυρον* prisci Græci appellabant.

Satyrorum insulae, sunt tres contra Indiam, extra Gangem sitæ, Ptol. lib. 7. cap. 2. quas qui habitant, caudas habere dicuntur, quales Satyri pinguntur. Apud eundem, Satyrorum promontorium est in Æthiopia ad Arabicum sinum, & in Sinarum regno.

Satyrius, fluij nomen in Aquitania. Lucanus li. 1. Atyrus, Turnebo.

Satyrius apud Græcos histrio, qui Demosthenis lingua præpediti, ac propterea ingrati populo, sic formauit vocem, vt non prior Demosthenes, sed alter videretur. Author Plutarchus.

Satyrius vir quidam sanctissimus, qui quum nullis tormentis nullisque cruciatibus ab orthodoxæ fidei cultu auocari posset, leonibus deuorandus traditus est. Valeriani & Galeni temporibus sub præside Tauurrio. Volat.

Saua, vicus Arabiae fœlicis. in cosq̃, Saueni, Steph.

Saua, Arabiae desertæ vicus. Ptol.

Sauara, Assyriæ oppidum. Ptol.

Sauarabatis, Indiae intra Gangem regio. Ptol.

Sauari, Sarmatiæ Europæe gens. Ptol.

Sauaria, Hungariæ fluius, Sauus Ptolemæo. *Die Sauu* Lazio.

Sauaria, Pannoniæ superioris Ciuitas. Pto. *Gretz* Villanouano.

Sauatra, Ifauriæ in Galatia ciuitas. Pto. *Soutraferi*, Nigro.

Saubana, Armeniae maioris vrbs. Ptol.

Saubatha, Arabiae fœlicis metropolis. Ptol. Sabatha, Arriaco. Sabotha fortè Plinij.

Sauciua, Pannoniæ vrbs. Anton.

Sauca, ciuitas siue vallis, Genes. 14. quæ & vallis regis ibidem dicitur.

Sauera, vicus est Lycaoniæ, qui postea in urbem magnam euadens, metropolim regionis obtinuit, Strab. lib. 12.

Saufeus prænomine Apius Romanus quidam, qui cum à Balneo reuersus mulsum bibisset, ouumque forberet, morte repentina absorptus, à Plinio libro 7. capite 33. commemoratur.

Sauia, Pelendonum vrbs in Hispania. Ptol.

Saul, sextus rex in Edon, qui fuit ex Rohoboth, Gen. 36. Filius item Simeonis filij Iacob. Gen. 46. 1. Par. 4. 6. Filius postremò Cis, rex primus Israetarum. 1. Reg. 9.

Saulus, dicebatur Paulus Apostolus ante conuersionem. Act. 7.

Saunis, vrbs Arabiae. Steph.

Saunite, Vide SAMNITES.

Saunius, fons circa Bulidem urbem, in Phocide. Pausan.

Sauo, fluius in finibus Campaniæ. Plin. libro 3. capite 5.

Sauona, Ptol. lib. 3. cap. 1. Sabbatum Plin. Sabbatia Pomponio, vrbs Liguriæ notissima: hodie Genuentium ditionis: vulgò *Sauone*.

Saura, vrbs Samnitum: Gentile, Sauramis. Stephanus. Susianæ item ciuitas, Ptol.

Sauræ, Thraciæ gens. Phaurin.

Saurium Hispaniæ Tarraconensis flumen. Pôp.

Sauromatae, populi Septentrionales, qui & Sarmatae dicuntur: quorum alij Asiatici sunt, alij Europæi, Tanai fluiuo discreti. Vide SARMATIA.

Saurus, nobilis statuarius, cuius opera commemorat, Plin. lib. 36. cap. 5.

Saus, siue Sauus, Pannoniæ fluius in Danubium se exonerans, hodie vulgò *Sauu*.

Sauus, Mauritanæ Cæsariensis fluius Ptolem. *Saffaya*, Maimolio.

Saxetanum, Boetiæ vrbs inter Murci & Menobam. Anton.

Saxi, iuxta Pontum gens. Steph.

Saxinæ, Troglodytarum gens in Æthiopia. Pli.

Saxo Grammaticus, rerum Danicarum scriptor notissimus.

Saxoforatum. Volat. Vide SAXVM FERRATVM.

Saxones, illustres Alemaniam populi, qui Angelæ reginæ auspicio Angliam deuicerunt. Hos Ptolemæus non longè à Cimbris in Oceani Septentrionalis littoribus & paludibus inuis constituit, lib. 3. cap. 3. 1. Steph. collocat eos in Cambrica Chersoneso.

Saxonū natio antiquū nomen retinēs, terminatur ab occasu Visurgi fluiui, ad Aquilonē Danos siue Cymbros habet, & mare Balticū: ad Ortum

Ortū Odera qui veteribus Viadrus, Prutenis & Silesitis excipitur: à Meridie Mœnū & Bohemiā respicit. Cōplectitur Saxonia Thuringiā, Misniam, Lusatum, Marchiam nouam & veterem. Amnes præcipuos habet Albim, Oderam, Salam, Molram, Nissam & Sueuum, nūc Sprée appellatum. Descripserunt Saxoniam Æneas Syluius, Munsterus & Cranzius.

Saxum ferratum, oppidum in Piceni atque Vmbriæ finibus situm, ita appellatum à ferro, propter fodinas ferrarias, quas eo loco multas fuisse earum reliquæ ostendunt. Sentinum à veteribus dicebatur, à Sentino amne iuxta mœnia habente, quem nunc quoque incolæ Sentinum vocant. Hoc oppidū nobile factum est duorum virorum ortu, Bartholi scilicet & Alexandri: quorum prior Cæsarearum legum interpretatione clarissimus, alter in sacris literis eminentissimus, qui cum in omni doctrinæ genere, vitæq̃ sanctimonia summus haberetur, Augustinianæ religioni magno omnium consensu præfectus est, nec multo post rebus præclaris gestis, cardineis insignibus à Pio pontifice maximo decoratus: alio nomine Saxoforatum. Vide SENTINA.

Sazantium Indiae intra Gangem oppidum. Ptol.

Sazarana, Thraciæ vrbs. Antonin.

Sazi. Vide Saxi.

Scabala, regio Eretrienisum: Gentile, Scabalæus. Steph.

Scabalis alio nomine præsidium Iulium: municipium ciuium Romanorum, & colonia in Oceano Lusitaniæ, à qua Scalabitanus conuentus legitur apud Plin. lib. 4. cap. 22.

Scabinus & Scabini, consules ciuitatum, seu rectores: Gallicæ, *Escheuins*. Hi etiā possunt vocari iurati, secundū Insulanum: quod verbum extat etiam in pontificio iure capit. 1. §. 1. De immunitate ecclesiæ li. 6. Decret. &c. 2. De alienat. iudic. mutan. caus. fact.

Scadira, Aegei maris insula. Plin.

Scadorna, insula in mari Adriatico, adiacens Illyrico (vt Ptol. li. 2. refert.) In ea sunt duæ vrbes Colentum & Arba.

Scæa, vrbs Troianæ porta, fatali Laomedontis sepulchro nobilitata, ita dicta (vt Grammaticis placet) quòd ad sinistrum, hoc est Occidentale vrbs latus sita esset. In Auguram enim disciplina, quæ Ortū spectant, dextra. quæ Occasum, sinistra dicuntur. Strabo tamen li. 13. videtur sentire Scæa portæ nomē, à Scæis Throianos multa nomina cōmunia habuisse ostendit Virg. 3. Aeneid.

*Et arentem Xanthi cognomine riuum
Agnosco, Scæaq; amplector limina porta.*

Scæi, sunt Thraces populi, Scæus amnis, & Scæus murus. Steph. populi inter Troadem & Thraciam.

Scenitæ, Arabiae Petreæ gens. Plin.

Scænopegia, erant Tabernaculorū festan- q̃ uibus Iudæi extruebant Tabernacula ad similitudinem eorum in quibus habitāt, quum peruagarentur Aegyptum.

Scæua, Miles Cæsaris fortissimus, qui apud Dyrhachium, magna Pompeianorū manu oppugnatus, multisque vulneribus acceptis, adducti tamen non potuit, vt castelli sibi commissi custodiam desereret. Luca. l. 5.

Scæuola, Q. Mutij cognomen, inde tractū, quòd ex quo in Porfenæ castris dextram exuisset, eius loco sinistra fuerit vsus: *σκαίω*, enim Græci sinistram vocant. Vnde Scæuæ, & per diminutionem Scæuolæ dicti sunt, qui sinistra dextræ loco vterentur. Vide MYRTVS.

Scasia, Boeotiae oppidum. Procop.

Scaidana, Mysiæ inferioris oppidum.

Scalæ Annibalis apud Pomponium maritimus locus est Tarraconensis Hispaniæ inter Tarraconem & Barchinonem oppida. *Costa de Garaf*, nonnullis.

Scalauiscus, Ptole. lib. 2. cap. 5. Lusitaniæ ciuitas antea Iulium præsidium, siue turris Iulia: hodie Trofium: vulgò *Trugillio*.

Scaldis, fluius Galliae Belgicae ex Cæsaris commentariis notissimus. De quo Pli. lib. 4. ca. 17. *Sceldt* Germanis. Gallis *l'Escault* dicitur. Oritur in Veromandis & post varios cursus Oceanum Zelandicum per duo ostia ingreditur.

Scaldia, Zelandiæ insula, à præterlabente Scaldi flumine denominata.

Scaldis pons Antonino: *Valenciennes* est Mero.

Scamander, vel Scamandrus, fluius Troiæ ex Ida monte defluens, quæ Hesiodus *Ἰδίου σκάμανδρον*, id est diuinum Scamandrū appellat. Antea Xanthus dicebatur, quod & Homerus innuit, cum eum ab hominibus quidam Scamandrum à diis verò Xanthū vocari ait, suo more vetustiore appellacionem diis, recentiore hominibus assignans. In hoc fluiuo sponsa iam nupturæ sese abluebant. Scamandrum nominatim his verbis inuocates *καθέμεν σκάμανδρον ἐν τῇ παρθενίᾳ*. Qua occasione vsus Cimon quidam Atheniensis, cum generosa puellæ amore teneretur, quæ iam viro desponsata erat, in Scamandri virgultis sese occultauit, caputque arundine coronauit: cumque illa ex more lauaretur, carmenque solenne caneret, Scamandrum, vt virginitatem suam acciperet, inuocans: Cimon è virgultis prostruens, Ego verò inquit accipio lumbens: virginemque in ripam instulit, vbi & vitium ei obtulit. Videre poteris hac de re plura in Epistolis Æschinis.

Scamader, filius Hectoris & Andromaches, quæ tamen Troiani Astyanacta, hoc est, ciuitatis princi

principem vocare maluerunt, Hecatori id honoris tribuentes: cuius virtute Ilium nouem perpetuos annos fortissimè fuerat defensum. Hom. Iliad. 5.

Scamandria, Plin. lib. 4. cap. 30. vrbs. Troadis parua, à portu Ilij parum remota.

Scamandrus, Vide SCAMANDER.

Scambena, Mediæ oppidum. Ptolem.

Scambonidæ, vicus Atticæ in Leontide tribu.

Scamnos, Æthiopiæ sub Ægypto oppidum. Plin.

Scampis, Eordæatarum vrbs in Macedonia. Ptol.

Scandaria, Coæ insulæ promontorium. Strab.

Scandia, quæ & Scandinauia, Belta, & Basilia veteribus dicta, qui eam alterum orbem terrarum, propter eius magnitudinem, officinam, vaginamque gentium cognominarunt: est Peninsula & tractus magnus Septentrionis ad ortum Russiam, ad Occasum Occidentalem Oceanum & Americæ partem. Oceanum Germanicum ad meridiem, & mare hyperboreum ad Septentrionem respiciens. Cõprehendit hac atate tria regna, Noruegiam, Sueciam Gothiam, & partem regni Danici: aliâque multas prouincias: vti sunt, Bothnia, Finmarchia, Finlandia, Lapponia, &c. Olaus magnus.

Scandia, nauale in Cytheris. Steph. ex Pauli lib. 3. Insula item Britannica. Plin.

Scandania, insula Oceani Septentrionalis: sed Plin. lib. 4. cap. 11. insulam Ponti, incompertæ magnitudinis esse scribit. Eam gens habitans alterum orbem terrarum appellat.

Scantate, oppidum Zamarenorum, apud Nabataeos. Plin. lib. 6. cap. 28.

Scantia silua, apud Ciceronem. Aquas item Scantias ignem euomentes habet. Plin. lib. 2. c. 107.

Scapitani, Sardinia: populi. Ptolem.

Scaphusia, vulgò *Schaefhusen*, ab ariete aut Scha fa vt quidam volunt denominata. Ciuitas est ad dextrum Rheni latus elegantissima: tertio Rheni ponte Helueticorum terræ coniungitur. Rebus omnibus necessariis, & limpidissimis abundat fontibus. Ad fœderis Heluenci perpetui societatem recepta est anno M. D. I.

Scapos insula est maris mediterranei, non procul à Cherroneo. Plin. lib. 4. c. 12.

Scapris, Tusciæ portus. Antonin. *Scarino*, hodie.

Scaptenfula, locus in Macedonia, Festo dictus à *σκῆπτρον*, id est, effodio. Nam argentum illic fodi solebat. Steph.

Scaptefyle, Stephano, vrbs parua Thraciæ è regione Thasi. Gentile, Scaptesylitæ.

Scaptia, Plin. lib. 3. c. 5. oppidum in Latio, à quo Scaptris vocitata est.

Scarambantia Iulia oppidum Boiorum in Norico. Plin. lib. 3. c. 24.

Scardamilites. Vide CARDAMILA.

Scardona Ptol. libro secundo, cap. decimo septimo Liburniæ vrbs, hodie *Scardo*. Vide SARDONICI.

Scardus, mons inter Dalmatiam & Mœsiam inferiorem. Ptolem. Strabo. Scodrus, Liuio hodie, *Marina*.

Scari, vrbs Licis, Gentile similiter. Est etiam fons quidam sacer, &c. Steph.

Scarphe, vrbs Eubœæ Eteoneus prius dicta. Ste.

Scarphea, vrbs Locridis propè Thermopylas, à Scarphæa nominata. Gẽtilia, Scarpheus, Scarpheus, Scarphæus, Scarphius.

Scarphia, Procopio, Bœotia: vrbs, antea Eteonos appellata, teste Strabone, qui eam circa Aso-pum & Ismenum flumina describit. Est item insula Ægei maris, ex aduerso Atticæ, Plin.

Scarponna, Gallia: Belgicæ vrbs. XII. M. P. à Diouduro Anton. hodie *Scarpaigne*, Ortelo.

Scarchon, fluuius Asia: ex Pholoe in Heliensem agrum. viginti locis ferrur. Strabo, libro 13.

Scatebra, in Casinate fluuius. Plin.

Scatinia lex, à Scatinio latore nomen accepit qua præpositæ veneris vsus coercebatur. Iuuenal. Satyra 2.

Scaurus, cognomen familia: Romanæ, ex qua Æmilii Scaurus nobilis & pauper, sed eloquentiæ sua gloriâ peperit. Consul Ligures & Cantiscos domuit, atque triumphauit. Censor viam Æmiliam strauit, pontem Æmilium fecit, ac carbonariam ob paupertatem exercuit. Scaurum filium suum, quod in saltu Tridentino hosti loco cesserat, in conspectum suum venire vetuit, adolescens verecundiæ ignominia pressus, mortem sibi consciiuit. Plin. rursus de eo Scaurus (inquit) à Varro Tribuno plebis repetundarum accusatus & absolutus. Sallustius in Iugurthino, Scaurus homo nobilis, impiger, factiosus, audax, sed vitia sua callidè occultans, cum esset vir consularis, & in Senatu princeps, ab eo mittitur ad Iugurtham orator, vt eum ab oppugnatione Cirtæ, & seditione Adherbalis amoueret.

Scaurus alter superioris filius, de cuius ædilitate Plin. lib. 34. cap. 7.

Scaurus, Aurelius legatus, à Cimbris fuso exercitu captus est, & cum ad consilium ab his euocatus, eos deterreret, ne Alpes transirent, Italiam perituri, eò quod diceret Romanos vinci minime posse, à Bolo rege, feroci iuvene, occisus est. Liu. libro sexagesimo septimo.

Scacacirges, fluuius Cercetarum in Colchide ex Caucaii iugis defluens. Plinius libro 6. capite 1.

Scedalus, vir inter Bœotios diuissimus, cuius filias Hipponem & Miletiam quum impudici adolescentem per vim constuprasent, ac demum oculi: à di sceleris causa in puteum demersissent, Scedalus pater impatiens mæroris, ad earum tumulos seipsum confecit. Plin. in Pelopida.

Scelatiti, populi sunt in Africa: regionis Mauritania. Plin. lib. 5. cap. 1.

Scempfa,

Scempfa, vrbs Thraciæ: Gentile, Scempseus, Stephanus.

Scenæ Mandrorum & Veteranorum vrbs Ægypti. Anton. lib. Notit.

Scenæ, vrbs Persicæ insignis: Ciues, Scenitæ. Ex Strab. lib. 3. Vide SCENITÆ.

Scenici, ludi dicti à scena, in qua celebrabantur à Theatricis actoribus instituti sunt ob pestilentiam, accitis ex Hetruria histrionibus ad tibicinis modos saltantibus. Ludi scenici fiebant in Theatris venationes & gladiatorij in Amphitheatris.

Scenitæ, populi Arabiæ felicitis, Plin. lib. 6. cap. 28. vagi, & à tabernaculis cognominati, ciliciis metantur vbi libuit. De his & Solinus his verbis, Scenitæ causam nominis inde ducunt, quod tentorii succedunt, nec alias domos habent. Præterea carnis suillis abstinent. Sanè hoc animalis genus, si inuectum illò fuerit, motur illico. Vide SCENITÆ.

Scepstij, Dannonichitæ nominantur apud Stephanum.

Sceps, ciuitas Phrygiæ, quam quidam Æneæ regiam tradit. Hinc Scepstus, a, um. Ex hac fuerunt Metrodorus, qui artem memoriæ consummauit: & Demetrius Grammaticus, qui Troianam extructionem exposuit. Stephanus vrbs Troica, Xenophonti rerum Græcarum libro tertio sic dicta, quod illic Rea finxerit se lapidem pro filio peperisse. Gentile, Scepstus. Stephanus. Est & Plinio libro 5. cap. 30. vrbs Æolidis.

Scerdiletus, Iulij rex, anno salutis 334.

Sceua, vir Iudæus. Act. 19.

Schedia, Ægypti vicus, nauale habens, inter Nilum flumen & Alexandriam urbem. Strabo.

Schedius, Phocensium princeps fuit, cui & honorificum sepulchrum ædificatum in Daphno antiqua sua vrbe, ac diruta. Huic sepulchro nomen est, Schedicum. Strabo lib. 9.

Schenitæ, populi sunt qui Parthiæ montana incolunt. Strab. lib. 11.

Schenus, Doridis sinus, ad quem Hyla vrbs Pomponio.

Schera, Siciliæ vrbs mediterranea. Ptol. *Calametta*, hodie.

Scheria vocata est olim Phæacia, eò quod Ceres metuens, ne fluuij ex continente influentes continenti eam adiungerent, Neptunum rogauit vt amnes auerteret, quo facto non amplius Drepane, sed Scheria vocata est. Gẽtile, Scherijus: Incolæ, Scherij vel Phæaces. Stephan.

Schiathus, insula in sinu Pegasico. Plin. libro 4. capite 12.

Sciapodes, populi Troglodytis finitimi, qui & Monosceli à singulis cruribus sunt appellati, miræ pernitiatis ad saltum. Sciapodes inde dicti, quod in maiore æstu humi iacentes supini, vmbra pedum se protegant. August. in

libro de ciuitate Dei.

Sciathos, insula ad Artemisium, teste Herodoto in Polymnia. Valer. 2. Argon.

Schinis, aliàs Scinis, latro insignis, à Theseo dilaniatus. De quo Pausanias in Corinthiacis. In Isthmi initio locus hoc, vbi Schinis latro apprehensus piceas in terrâ flectebat, & quos pugna vicisset, hos alligatos sinebat in aerem efferri: quocirca cum vtraque arbor alligatum ad se traheret, vinculi que nodus in neutram laxaretur partem, sed vtrinque pariter cõueleret, eueniebat, vt qui alligatus esset, iaceretur. Eodem pacto ipsum quoque Schinin Theseus dilaniavit, viamque, quæ ex Trœzene Athenas ducit, latronibus infestam, tutam reddidit. Hactenus Pausanias.

Schinussa, Plin. lib. 4. cap. 12. insula vna ex Sporadibus. Phœnicæ item insula. Steph.

Schinussa, insula Phocidis. Gentile, Schinussus, & Schinussæus. Steph.

Scithæ, populi, Palæstinam vsque penetrarunt, Asiam occuparunt, Ægyptum molestarunt, Asianos annos xxxi. imperarunt. Herodot. libro 1.

Schœneus, rex Arcadiæ, pater Atalante, vxoris Hippomenis: quæ inde patronymico nomine Schœneis à Poetis appellatur.

Schœnos, vrbs Bœotia: à Schœneo Atalante patre sic appellata.

Schœnus, untis, flumen Athenis proximum (inquit Strab.) à iuncis dictum. Proindeque iuncarios in Hispania campos Schœnuntas vocat. Sed & in Arcadia Schœnuntas fit mentio ab amne, quem Schœnium appellant. Schœnus, Steph. parua regio est Arcadiæ, à iuncis dicta locus enim est palustris: vel à Schœneo Atalantæ patre. Cius, Schœneus, quod & conditoris nomen est, & fluuij à Schœneo Atamantis filio. Est & Plin. lib. 4. cap. 7. portus & oppidum Atticæ regionis.

Scia, oppidum Eubœæ. Steph.

Sciapodes, Stephano, populi Æthiopiæ, quasi vmbripedes: aliàs Sciopedes. Plinius libro 7. cap. 2. Hominum genus qui Monosceli vocarentur, singulis cruribus, miræ pernitiatis ad saltum, eisdemque Sciapodas vocari, quod in maiori æstu humi iacentes resupini, vmbra pedum se protegant: non eos à Troglodytis abesse: Rursusque ab his Occidentem versus quosdam sine ceruice, oculos in humeris habentes.

Scias, regio Arcadiæ: Gentile, Sciates. Item Eubœæ vrbs. Stephan. Sciathis, Arcadiæ mons. Pausan.

Sciathos, Steph. Eubœæ insula. Gentile, Sciathius. Vide SCYATHOS.

Sciathus, maris Ægei insula. Ptol. & Mela. *Sciato* appellatur à Sophiano.

Scidrus, vrbs Italia: Gentile, Scidranus, Stephanus.

Scillis

Scillis, quidam Sicyonius prodirur apud Græcos, omnium ea tempestate maximus vrinator, qui ex Aphetis Artemisium vsque, octoginta ferè stadia, natatu, breui spatio peregit. Alex. ab Alex. lib. 2. cap. 21.

Scillus, vrbs Triphylliz. Hinc Scillufus, Scillutius & Scilluntis. Steph.

Scingomagus, Vicus est trans Alpes, à quo Italia incipit. Strabo, lib. 4. *Suse*, nonnullis.

Scinis, latro crudelissimus Corinthius, qui arbores complicabat, hisque alligabat hominum brachia, vt sublimè redeuntes lacera membra dissecerent. Propert. lib. 3.

Arborèâsque cruces Scinis & non hospita Grauis.

Saxa, & curuatas in sua fata trabes.

Scinchi, Germaniz populi apud Claudianum de bello Getico:

Quæq; domant Scinchos, immanesq; Cheruscos.

Scione, Plin. lib. 4. cap. 10. oppidum Macedonia in sinu Thermaico: Stephano, vrbs Thraciz, vbi fertur Troianas captiuas, ne abducerentur à Græcis pro ancillis, incendisse naues: quibus illos destitutos necessariò mansisse, & vrbs Scionem habitasse. Cuius, Scionæus & Scioneus.

Scione, Pellene Cherronesi vrbs in Macedonia. Plin. Strabo. item vrbs insularis maris Aegæi, apud Arrian.

Sciopodes. Vide SCIAPODES.

Scios, pars agri Ezeriz, in Eubœa. Paul.

Sciopada, patronymicum, pro Scipionibus. Virg. 1. Georg.

Scipio Cornelius, à quo Scipionum gens patritia initium habuit, teste Macrobio, patrem luminibus carentem pro baculo regebat, què Scipionem grammatici appellant. P. Cornelius Scipio, cū quo primū imperatore Annibal signa in Italia contulit. Is cū multis esset in Hispania victorias consecutus, resque gessisset memoratu dignas, demum in quodam prælio aduersus hostes inuito, dum se offert, vbi plurimū periculi erat subito occiditur. Liuius.

Scipio Africanus, huius filius, cuius vitam ac res gestas C. Oppius & L. Reginus literis mandauerunt, puer certis diei horis secretum templi petere solebat: putabaturque apud vulgus cum Ioue loqui. Annum agens decimum scitum, à patre in castra ductus est principio belli Punici secundi. Constâtque iam tunc in congressu Annibalis primò circumuentum ab hostibus, ac faucium patrem liberasse, vt sunt authores Liuius & Plutarchus. Deinde in Hispania cū Carthaginenses vicisset nonnāque Carthaginem cepisset, in Africam traiecit, vbi victo Annibale Carthaginem vtrigalem reddidit. Liuius.

Scipio Aemilianus, qui & Africanus minor, ab

Africani maioris filio adoptatus (filius enim erat L. Aemilij Pauli) Carthaginem & Numantiam, duas vrbes populo Romano inimicissimas euertit: tandè immatura ætate domi suæ dormiens interfectus est, non sine suspitione dolo id Gracchorum factum. Liuius.

Scipio Nasica, Scipionis, qui vnā cum fratre in Hispania cecidit, filius, à Senatu vir optimus iudicatus, Matrem deūm tunc primū aduectam, apudque virum optimum ex oraculo diuertentem hospitio excepit. Cū aduersus auspicia consulere se à Graccho nominatum comperisset, magistratu se abdicauit. Censor status, quas sibi consul quisque in foro per ambitionē ponebat, sustulit. Consul Delminium Dalmatiz vrbs, superauit. Imperatoris nomen à militibus, & à Senatu oblatum triumphum recusauit. Eloquentia primus, iuris cōsultissimus, ingenio sapientissimus fuit: vnde vulgò *Corvulum* dictus. Ex Cæcilio. Liuius verò alia plura. Scipio item, qui Serapio cognominabatur, propter similitudinē Suariz cuiusdam negotiatoris. Ob id erat in tribunatu plebeis admodum gratus, dignusque Africanorum familia: nec erat in bonis funeris impensa. Asses ergo contulit populus, ac funus elocauit: quaque præferebatur, flores è prospectu omni sparsit. Hactenus Plin. lib. 21. cap. 3. Scipio, Africanus filius, ponitur inter eos apud Valerium, qui à parentibus claris degenerauerunt. Inter eruditos tamen à Cicerone in Bruto his verbis describitur: Scipio Africanus filium habuit illum, qui minorem Scipionem à Paulo adoptauit: qui si corpore valuisset, in primis esset habitus deserrus. Indican tum oratiunculæ, tum historia quædam Græca scripta de Cassina. Hæc ille. Plutarchus in Africano, nihil sanè de eo se compertum habere dicit, nisi eum Præturam gessisse, & in ea cōsequenda, à Circeo patris scriba adiutū fuisse. Hic Scipio Romæ primus aqua horas diuisit æquè noctium atque dierum: idq; horologium sub tecto dicauit, anno vrbs quingentesimo nonagesimo quinto. Ctesibius Alexandrinus horologium ex aqua primus reperit. Vitruui. lib. 9. de Arch.

Scipio, Pompeij Magni socer, post bellum Pharsalicum inter Pompeianos bellum refouentes, in Africam se recepit cum exercitu & Catone, Iuba etiam rege adscito, Qui primò feliciter aduersus Cæsarianos pugnans, victus tandem cum exercitu occubuit. Scipionem cognomento Salutionem è Corneliorum familia, alioquin virum despectissimum, inter præliandum in Africa, perinde ac exercitus ducem Cæsar præposuit: quòd cognosceret aduersarios vetusto quodam confidere vaticinio, vt semper in Africa vincere fatali Scipionum generi foret. Plutar. in Cæsar.

Scira, erant festa Atheniensibus peculiaria, in quibus

quibus vmbracula & Scenæ fiebant, de quibus Gyraldus copiosè in lib. de annis & mensibus.

Sciraphion, locus vbi conueniebant, qui tesseres ludebant, vt videtur Steph.

Sciras, Ægina quondam dicta est, vnde & Minerva Sciras appellatur, & locus alter Atticæ Scira & mensis Scirophorion. Strabo libro nono.

Sciressa, mons in Achaia notissimus: de quo Plin. lib. 4. cap. 5.

Sciri, populi Galatiz: Gentile, Sciricus, vel Scireus. Steph.

Sciritis, dodecapolis Cariz, qui habitant, Sciritæ. Stephan. A Scito & Arcadiæ vico Sciritæ dicuntur, regio in Peloponneso. Diodor. Xenoph.

Scironia saxa, scopuli sunt non longè ab Athenis de quibus Strabo lib. 9.

Scironides petra apud Sunium. Strabo ab initio fere lib. 9. Post Cromionem igitur Scironides Atticis finibus imminent petra iuxta mare transitum non relinquentes. Et paulò post: Hoc in loco Scironis res in monte gestæ, latronumque & flectentes ad terram arbores pinus, fabulis memorantur, quas Theus obrucit. Ab hisce locis extremis flantem, procellatque cientem sauum Gaurum produunt: Athenienses Scironem appellant. Vide SCIRON.

Sciron, latro, insignis, qui proximos Megaris scopulos insidens, in viatores prætereuntes nullo non crudelitate genere sauebat. Hanc tandem Theseus dicitur occidisse, & ossa eius in mare sparsisse quæ poetæ fabulantur in saxa quædam coaluisse, quæ à nomine eius Scironia dicuntur. Sunt autem Scironia saxa in Attica regione simul oppido eiusdem nominis, non longè à Megaris, iuxta mare ita sita, vt transitum non nisi angustissimum relinquât. Hinc Athenienses ventum procellosum, ab his locis flantem, Scironem appellant, quoniam spiritat à saxis, quæ Sciro latro incoluit. Hic paulò ab Argeste deflexus esse dicitur, & à quibusdam Olympius vocatur, ab aliis Hellespontius.

Sciros, locus habitatus in Arcadia, prope Menecos & Parrhasios. Incolæ Sciritæ (quòd etiam à Sciritis Cariæ vrbe sit) scirionum Sciritis. Est & aliud Sciro, loc⁹ Atticus) vbi *scirionides* petra: sunt, à Scirone dicta: aut ille potius à loco, locus autem à Sciro heroe.) Eo in loco meretrices agebāt. Foitè & Sciraphium locus aleatorum, & *sciraphion*, quod libidinosum & aleatorem significat, nomina acceperūt ab illis qui habitant in Sciro. Vocatur autem Scira (forè Sciros) vel quod Sciro (*scirionides*) Athenis immolatur: vel à sacris Cereris & Proserpinæ, quæ Episciria vocant: profertur etiam τὸ *scirion*. Steph.

Scirphæ, vrbs Phocica: Gentile, Scirphius & Scirphæus Steph.

Scitthari, Dalmatiz populi, Plin, Scirtiana, Macedonia vrbs inter Lychnidum & Heracleam. Anton.

Scirtonium, vrbs Arcadiæ: Gentile, Scirtonium. Steph. ex Pausan. lib. 8.

Scirus, vares fuit Eleusinius, à cuius nomine Minerva Sciras dicta est.

Scirus, Arcadiæ, vicus, Atticæ campus & fluuius mons inter Megaram & Corinthum, Steph. Pausan. Strab.

Scithæ, vrbs Thraciz prope Potidæam: Gentile Scithæus (quòd etiam à Sciathō fieri iam diximus.) Steph.

Sciti, populi Pæoniæ. Steph.

Scilauini, populi, ab Hercule apud Istrū superati sunt ac cæsi, anno salutis 548. A Vectari, Vincentiæ Comite fugati, anno salutis 770. A Vuilxo subiugati, ab vrbe condita 540.

Scilauonia, vrbs ab imperatore Othone Italiam petente, conscripto exercitu, capta, anno salutis 980. quem Huldencus Corinthiorum princeps Othocaro vendidit. Aeneas Syluius cap. 27.

Scilauonia, regio mari Hadriatico ad Occidentem contermina; olim Illyricum, in multas scissa est partes, nempe in Carinthiam, Istriā Croatiam, Carniam & Marcam Scilauonicam quam vulgò *Vindischmarck* vocant. Sunt qui illis etiam Bosnam annumerent, Posuerunt etiam veteres inter Illyrios, Dalmatas & Liburniam: sed hodie confusi sunt regionum & prouinciarum harum fines. Subicitur hæc regio hodie partim regno Hungarico, partim Venetis & principibus Austria: inhabitant incolæ plerunque lignea ædificia, culmo contacta, præter paucas littorales vrbes, in quibus humanius degunt & tellurem optimam colunt. Duobus præcipuis fluminibus tota regio irrigatur, Sauro & Drauo qui in Danubium corrunt. Munster. Scilauonica lingua quæ nonnullis *Vindisch*, & apud Latinos Illyrica appellari putatur, hodie omnium latissimè patet: vt quæ à mari Hadriatico ad Oceanum Septentrionalem extendi videatur. Nam ea vtuntur Istrij, Dalmatæ, Bosnenses, Morau, Bohemi, Lusatij, Silesij, Poloni, Lithuani, Prutheni, Scandinauiz incolæ, Russi longè latèque imperantes, Bulgari, multæque circumuicinz regiones Constantinopolim ferè vsque, adeo vt eius etiam inter Turcas frequentissimus sit vsus.

Scodra, Ptol. lib. 2. cap. 17. vrbs Liburniz, hodie *Scutari* vocant, sub Venetorum dominio.

Scolis, vrbs Achaiæ. Cuius, *σκολιεύς*, Steph.

Scolum, Bœotiz ciuitas, apud quam præstantes

stantes fieri panes consuetos, scribit Cælius lib.9.cap.16.
 Scolus, Straboni lib.9. pagus in ora Afopia, sub Cytherone sedes iniucunda atque aspera: indeque natum est prouerbum, Ad Scolon neque ipse vades, neque alteri comes ibis. Ex eo quoque loco deductum Pentheum, disceptum fuisse, memorie proditur. Est & vicus in Heracleia, quem præterfuit Afopus amnis. Steph. in feminino genere urbem Bæotie esse tradit, in masculino autem, vicum quendam. Cuius, Scolius & Scolieus.
 Scombraria, Herculis insula est ad Carthaginem spectans, quam à Scombrorum multitudinæ, qui inibi capiuntur, eo nomine appellatum Strab lib.3. notat.
 Scopa, nomen villæ in Libya.
 Scopadæ, Thessaliæ populi. Shol. Theocriti.
 Scopas, insignis marmoris scalpenti artifex, vnus ex iis qui Mausoleum cælauerunt. Plin.
 Scopa, Ætolorum Prætor, Acarnaniis arma intulit, anno mundi 3754.
 Scope, insula Rhodiensis pelagi. Plin. Vicus in Libyæ nomo. Ptolem.
 Scopelianus Clazonem. Herodis Attici prætor.
 Scopelus, maris Ionij insulæ, iuxta Cephale-niam, Ptolem. S. *Mazura*, Bordonio. insula item ante Troada, & in Propontide. Plin. vrbs item ad Varadanum fluium in Sarmatia Asiatica. Ptolem.
 Scopelus, insula quædam in Mediterraneo mari Ptolem. Scopulo, Sophiano.
 Scopi, Thraciæ vrbs. Steph.
 Scopium, Thessaliæ oppidum. Polyb.
 Scopijs, mons in Macedonia apud Plin. lib.4. c. 10. item Thraciæ mons & Bithyniæ fluius.
 Scordana, insula Dalmaniæ adiacens. Ptol. lib.3. cap.17. vulgò *Malconseglio*.
 Scordisci, populi Pæoniæ. Steph. Pannoniæ inferioris populi Ptolem. *Bessen*, Germanis hodie. Latinis *Bossina*, vel *Bosna*.
 Scordiscus, Cappadociæ mons. Ptolem.
 Scorpiani, populi. Stephanus ex Herodoti libro 7.
 Scorpiofera, Asiæ regionis pars. Ptolem.
 Scorpius, siue Scorpio, vnum ex XII. Zodiaci signis, quod à Sole subitur pridie Idus Octobris. Oritur autè eodem tempore, quò Orion occidit. Qui Astronomicum poëticū conscripserunt, hunc eum voluit fuisse Scorpionem qui Orientem interemit, cum ille iuuenili robore ferax nullam esse feram iactasset, quam ipse conficere nō possit. Quam hominis iactantiam ægerrimè ferens Tellus, in perniciem eius scorpionem protulit, qui infixio auctore eum interemit. Hunc autem Scorpionem à Ioue idè inter astra relatū voluit, vt mortalibus documentò esset, ne suis plus æquo viribus fiderent. Hygin. libro 2. de signis cælestibus.

Scoti, Britannia populi, quondã Anthropophagi: vt est author Hieronymus contra Iouinianum, libr.2. Quid (inquit) loquitur de cæteris nationibus, cum ipse adolescentulus in Gallia viderim Scotos gentem Britannicam humanis vesci carnibus, & cum per sylvas, porcorum greges, & armentorum pecudumque reperiant, pastorum nates, & fœminarum papillas solere abscondere, & has solas ciborum delicias arbitrari? Hæc ille. Cui diuus Chry-stomus in sermone Pentecostes, studio pietatis subscribit: Ante hoc (inquit) quoties in Britannia humanis vesciebantur carnibus? Nunc ieiuniis resciant animam. Lingua omnibus sibilata. Idè Strab. libro quarto. Britanos balbutientes vocat, quos ipse Romæ viderit. Olim nulla coniunx apud eos propria erat.
 Scotia, est eius insulæ, in qua est Anglia, suprema portio, in Aquilonem versa, fluminibus haud magnis, & monte quodam ab Anglia, discretæ. Ibi dies brumali tempore, est duntaxat horarum trium. Aiunt ibidem arborem esse, cuius fructus in aquam demersos, mox animatos enare, & in aerem plumis, pennisque euolare: attamen experientia comper-tum est, hanc famosam arborem, nō in Scotia, sed apud Orcades insulas inueniri. Pius 2. Pon. Max. Euro. cap. 46.
 Scotia, Septentrionalior Britannicæ insulæ pars, quæ antiquo vocabulo Albania, & ab incolis auitam linguam retinentibus (quos vocant agrestes & interiorum regionem habitant) *Albain* etiamnum appellatur: olim à Romanis Britanniam minorem & secundam fuisse dictam recentiores scriptores asserunt. Hæc regio Grampio monte aspero & informi (cuius Tacitus meminit) bifariam diuiditur. Is enim à Germanici maris littore ad ostia-dæ fluminis, latera Aberdoniæ abluentis, per mediam Scotiam, in Hibernicum mare tendens ad Lacum Lomundum sistitur. Hic mons olim Pictorum, Scotorumque regni ferè limes erat. Scotia multò quam Anglia montosior est & sterilior. Sed passim habet portus & aditus marinis aquis peruios. Sic enim maris Oceani brachia hanc scindunt, vt nulla domus in ea sit, teste I. Maiore, quæ ab aqua maris salsa vltra viginti leucas distet. In vallibus sunt lacus, paludes, fluij, fontèsque plenissimi piscibus. In ipsis montibus habet æquatam agri planitiem, pecoris pabulum vberim suppe-diantem, syluâque feris plurimum abundantes. Plurima habet miranda hæc insula, quæ apud H. Boethium videre licet. Incolæ qui cis Grampium montem meridionalem partem habitant, sunt bene morati & humaniores: lingua vtuntur Anglica. Qui alteram partem Septentrionem

versus accolunt, genus hominum asperum ac longè durissimum est. Syluestres dicuntur: hi sago & interiore tunica Hybernico more, tincto croco amiciuntur, nudisq; genu tibiis incedunt. Arma sunt, arcus & sagittæ cum ense admodum lato. Pugionem ex vno latere tantum acutum sub zona semper ferunt. Hi lingua Hybernica semper vtuntur. Sic duplex est in Scotia lingua, & mores gemini. Hos altæ terræ viros, reliquos (syluestres nempe) imæ terræ viros vocamus, inquit I. Maior. Scotus. Vrbes præcipuæ sunt, Edinburgum, S. Andreas in quo vniuersitas, & Abredonia altera vniuersitas. Est & in super Glasquæsis vrbs Archiepiscopalis sedes: & Perth oppidū quod S. Ioannis villa vulgò dicitur, solum inter Scotiæ villas muro cinctū. Vide H. Boethium & I. Maiorem in historiis Scoticis.
 Scotina, locus in Lacedæmone plenus quercubus: verum inde nomen non habet, sed à Ioue, qui nomine Scotinos illic honoratur Stephan. ex Pausan. lib. 10.
 Scotinus, Heraclitus Ephesius, vir nobilis & memoratu dignus, de quo vide Strab. lib. 14.
 Scotusa, Thraciæ vrbs, circa Topirim.
 Scotussa, Strab. lib. 7. vrbs est & regio Thessaliæ Pelasgiæ: Gentile, Scotussa. Steph.
 Scorussa, loca in Macedonia & Thessalia, quorum alterū insigne est victoria Romanorum contra Philippum regem, Flaminio duce. Plutarch. Strab. Liu. Ptolem.
 Scribonius Aphrodisæus, Orbilij seruus atque discipulus, mox à Scribonia Libonis filia, quæ prius Augusti vxor fuerat, redemptus & manumissus. Tranquillus.
 Scriptioni, populi, qui perpetuis ferè niuibus rigent, ferantq; carnibus vescuntur, quarum pellibus sibi indumenta conficiunt. Author Paul. Diaconus.
 Scrobilus, promontorium Africæ ad sinum Arabicum. Pompon.
 Scropha Tremellius, Varro de re rustica, lib. 2. cap. 4. primum appellatus est. Scropha: quod quæstor cum esset, Licinio Nerua prætor in Macedonia provincia relictus, qui præfess exercitui, dum prætor rediret, hostes arbitari occasione se habere victoriæ, impressionem facere cœperunt in castra. Tremellius quem hortaretur milites vt caperent arma, ac exirent contra: dixit celestiter se illos, vt scropha porcos, dissecturum: idque fecit. Nam eo prælio hostes ita fudit ac fugauit, vt eo Nerua prætor imperator sit appellatus, & ipse cognomen inuenit.
 Sculenna, Liu. & Plin. fluius Flaminia. *Panara* Leandro.
 Scupi, Myfiæ superioris vrbs. Ptolem. *Scopia*. Sophiano.
 Scurellur, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.
 Scurgum, Germaniæ vrbs, Ptolem. lib. 2. cap. 11.

Schmeben. Villanouano.
 Scrutara. Vide SCODRA.
 Scyathos, insula cum oppido in Ægeo mari prope Thraciam. Mela lib. 2. Melius cum iotta, vt supra.
 Scybis, Cretenis sculptor, qui Sicyone in exalpendo marmore floruit. Plin.
 Scybros, parua regio Macedonia: Gentile, Scy-brius. Steph.
 Scydissa mons asperimus & Moschicis montibus coniunctus, qui vltra Colchidem sunt, cuius summa ab Heptacometis obrinetur, & Paryadra, qui vsque in Armeniam protenditur, à locis Sidenæ Themisciræ proximis & orientale ponti latus efficit. Strab. lib. 12.
 Scydra, vrbs Macedonia, in Emathia regione. Gentile, Scydræus. Steph.
 Scylace, vrbs circa Cyzicum, inquit Hecataus. Pomponius lib. 1. Placia & Scylace parua Belasgorum colonie. Cuius, Scilacenus & Scylacius. Steph.
 Scylacenum. Vide SCYLLACEVM, & SCYLLETIVM.
 Scylæum, Brutiorum promontorium, Ptol. quod *Garosilo* Leander appellat. Oppidum est, Plin.
 Scylatium, Brutiorum ciuitas. Ptol. lib. 3. cap. 1.
 Scyletium hodie vulgò *Scylaxo*. Vide SCYLLAEVM & SCYLLETIVM.
 Scylax Cariandæus (Cariando autem Cariæ ciuitas est) Mathematicus & musicus, scripsit circuitum mensuramque maris extra columnas Herculis, telluris item: præterea Antigraphen ad historiam. Polyb.
 Scylax, Asiæ minoris fluius, in Iridem influens.
 Scylla, saxum in fletu Mamertino, inter Siciliam & Italiam, periculosum mare faciens nautis. hodie, *Scyllo*, Fazello teste. Brutiorum item oppidum apud Melam. *Siglio*, Leandro. Et insula deserta circa Thraciæ Chersonesum. Plin.
 Scylla, filia Nisi, regis Megarensium, quæ Minois paterni hostis amore capta, vt illum sibi beneficio aliquo demeret, patrem purpureo capillo, in quo situm erat regni totius fatum, spoliavit, eumque hosti obrulit, tanquam futuri coniugi dotem. Verum cum se ab illo sperni videret, doloris impatientia in Cirum auem commutata est: Nisi autem in aliam auem sui nominis: quæ veluti tantæ adhuc impietatis pœnas à filia repetens, etiam nunc eam vbique infectatur. Ouid. 8. Metam. Hæc fabula proditorum scelus & supplicia describit. Minos optimi principis est imago. Crinis fatalis significat secretum Nisi consilium, quo hostibus enunciato, Megariensium vrbs prodita & capta est.
 Scylla, Phœpi filia, quæ cum mutuo Glauci amore teneretur, indignata Ciræ, quæ Glaucum miserè deperibat, Scylla sibi ab illo præferri, fontem, in quo illa lauari solebat, noxiis herbis veneficisq; infecit. Cuius rei illa ignata, D. d. d.

cum lauandi gratia fontem ingressa esset, videret inferiorem corporis partem in caninos rictus esse commutatam: quam deformitatem tantopere exhorruit, vt sese statim in vicinum præcipitauerit fretum: vbi & in saxum mutata fingitur, Charybdi ex aduerso obiectum, præternauigantibus vehementer periculofum. Ouid. 4. Metam. & lib. 14. Porro, fretum Siculum, quia scopulosum & angustum est tanto feruet æstu, vt fluctus inter se concurrentes, scopulisque illis quendam quasi latratum referant, hinc fingitur Scylla à pube canibus & lupis succincta quam in freto scopulum esse constat.

Scyllaceum, oppidum in finibus Calabriae. Strab. lib. 6. Virgil. 3. Æneid. abiecto altero l, primam syllabam corripuit, cum ait,

Cautionisq; arces, & naufragium Scyllaceum.

Scyllæum (vel Scylleum sine diphthongo) promontorium in Peloponneso, vt Plin. Strabóque libro 6. testantur, sed sinu Argolico iuxta Hermionem, quò Scylla Nisi filia, fluctibus eiecta creditur: Gentile, Scyllæus. Steph. Est & oppidum Brutiorum in Italia. Mela lib. 2. Vide SCYLATIUM.

Scylletium, Strab. lib. 6. Atheniensium colonia eorum qui Mnestei comites fuere, hoc tempore Scylarium vocatur. Vide Scyllaceum. Steph. vrbs Siciliae: Gentile, Scyllenus: possessiuum, Scylleticus, item mons Cretæ, cuius accolæ Scyllæi. Illic enim Scyllius Iupiter colitur, & Curetes cum Spartiatis Iouem illic deposuisse feruntur. Steph.

Scyllias, Herodoto. lib. 8. vir quidam Scionæus, omnium ea tempestate hominum optimus vrinator, qui etiam in naufragio ad Pelium factò, multam pecuniam Persis seruauit, multa & sibi lucratus est. hunc Pausanias Scyllin vocat, de quo inquit: Scyllis Scionæus homo cum Cyane filia, classis Persicæ, qua Xerxes Græciæ bellum intulerat, anchoras natando vrinandòque præcidit ad Pelium montem & Sciiada Magnesiæ. Idque signum in Apollinis templum positum ab Amphictyonibus, quod erat commune Græciæ concilium, à Nerone principe Romam translatum.

Scyllis, & Dipœnus Cretenses, marmore sculpedo laudatissimi, Olymp. 50. fuerunt. Plin. lib. 36. cap. 4.

Scyllius. Vide SCYLLETIVM.

Scyllus, vntis, oppidum Achaia, (vt Strabo scribit) quo Xenophon donatus est à Lacedæmonis.

Scylurus, vir, qui (vt Plutarchus auctor est) cum relictis maribus filius octoginta, diem esset obiturus, hastilium fascem cuique obtendens, vt illum confringeret iubebat. Id autem singulis se posse negantibus, ipse singularim educta hastilia omnia facile confregit: ita docens illos, vbi vnà esse perseverarent, firmos

ac potentes fore, imbecilles autem, si separarentur ac dissiderent. Græci tamen per iota scribunt.

Scylurus Cherronesi rex, à quo multa castella condita fuisse commemorantur à Strabone lib. 7.

Scymniadæ, populi cum Getis habitantes. Stephanus.

Scymnitæ, populi in Sarmatia Asiatica. Ptolem. fortè iidem quod Scymniadæ.

Scyphia, oppidulum Clazomeniorum. Steph. Scyphius, equus Nepruni. Lilius Historiæ Deorum Syntag. 5. ex Probo Campi sunt in Thesalia Petrai, in quibus locus Petra nomine percussus tridente, Neptuni equum, qui Scyphius vocatus est, edidit.

Scyras, Laonicæ fluius se in mare euoluens. Pausan.

Scyrmus, vrbs in Dolionide prope Cyzicum. Ciuēs, Scyrmij. Steph.

Scyri populi sunt in Arabia Indorum lingua loquentes apud Plin. lib. 6. cap. 23.

Scyritæ, gentes inter Nomadas Indos, quæ narium loco foramina tantum habent. Plin. li. 7.

Scyron, latro insignis prope Athenas, qui hospites è saxo præcipites dabat in mare. Hunc interfecit Theseus & in mare deiecit, vbi eiusdem ossa mutata sunt in saxa, quæ propterea vocantur Scyronia.

Scyros, insula contra Magnesiā in mari Ægeo, vna ex Cycladibus, Lycomedis regis patriam: in qua Achilles puellari habitu educatus, Deidamiam regis filiam vitiauit, & ex ea Pyrrhum suscepit, quæ ab hac insula & ipsa Scyrias est appellata. Hinc Scyrius, a, um.

Scytha, cum Araxa matre sua, & aliquot coloniis qui Armeniam incolerent, rex primus relictus est, constituto summo pontifice Sabatio Saga, ab Armenia vsque in Bactrianos, quæ longitudo à nobis ab hac ætatem vocatur Scythia Saga. Berof. lib. 3.

Scythæ. Vide SCYTHIA.

Scythæ, & Ægyptij, diu de generis antiquitate contenderunt: in quo certamine superatis Ægyptiis, Scythæ antiquiores visi sunt. Iustin. lib. 2.

Scythas filius Herculis à quo & Scythæ dicti sunt: licet nonnulli dictos putent *δὲν τὸν σκυθῆν*, quod irasci significat: sunt enim Scythæ iracundiores. Cœl. Rhodig. lib. 18. lect. antiq. cap. 24.

Scytheni, populi prope Macrones. Steph. citans Xenophontis Anabases lib. 4.

Scythes, Herod. lib. 4. Hercules filius à quo Scythiam dictam putant. Plin. lib. 7. cap. 56. Iouis filius, qui primus arcus, sagittarumque usum reperisse dicitur.

Scythes, rex Scytharum, qui Opœnam nouercam duxit in vxorem. Auctor Herodot.

Scythes, thæ, qui ex Scythia est: vt Anacharsis Scythes,

Scythes, apud Ciceronem in Tusculana. Scythia, regio Septentrionalis latissima, in duas diuisa partes, Europæam & Asiaticam: quarum Europæa à Tanaidis ripis per Meotidis & Põti Euxini litora, vsque ad Istri ostia expanditur. Asiatica à limitibus oppositorum litorum in Orientem procurrit, Oceano à Septentrione, à Meridie Tauro terminata. Vtriusque variaz ac propè innumeræ sunt gentes, ad bella magis, quàm ad vllum humanitatis studium appositæ. De harum origine ac nominibus multa apud Plinium, Ptolemæum, Herodotum & alios. Strab. li. 1. scribit omnes cognitias regiones versus septentrionem vno prius nomine vel Scythas, vel Nomades appellatas. Item, lib. 11. refert veteres Græcos scriptores vniuersas gentes Septentrionales Scytharum & Celto-Scytharum nomine affecisse. Iis autem antiquiores ita diuiserunt eos, vt qui supra Euxinum, Istrum & Adriam incolerent, eos omnes Hyperboreos, Sauromatas & Arimaspos appellarent: qui trans mare Hyrcanum Sacas & Massageras. Regio quam nunc Scythæ incolunt, ea fertur olim fuisse Cimmeriorum, inquit Herodotus in Thalia. Vicinis inter se fines nulli: neque enim agrum exercet, nec domus illis vlla, aut tectum, aut sedes est, armenta & pecora semper pascentibus, & per incultas solitudines errare solitis. Vxores, liberòsque secum in plaustris vehunt, quibus imbriũ, hyemisque causa corio tectis, pro domibus, vtuntur. Iustitia gentis ingenis culta, non legibus. Nullum scelus apud eos furto grauius. Quipe sine tecto & munimento pecora & armenta habentibus quid saluum esset, si furari liceret? Aurum & argentum perinde aspernantur, ac reliqui mortales appetunt. Lacte & melle vescuntur. Lanæ iis vsus ac vestium ignotus. Dicta est autem Scythia (vt est auctor Herodot. libro quarto) à Scythe quodam Herculis ex muliere semiuipera filio, fratre Geloni & Agathyrsi, qui primus arcus sagittarumque usum creditur inuenisse: quibus Scythæ semper plurimum valuerunt.

Scythia, à fulminum casu est immunis, quoniam omnis regionis illius exhalatio rigens ac gelida, quicquid accipit ignei vaporis, extinguit. Plin. li. 2. c. 50.

Scythia, apud Ptolemæum duplex est, quæ Imao mote distinguitur. Inde intra & extra Imaum cognominatur. Regnum Cathay has Scythias hodie obtinere scribit Villanouanus, in suo Ptolemæo. Quæ intra Imaum est, videtur mihi magnam partem Tartaria occupare, inquit Ortelius. Quæ extra Imaum sita est, à Barbaris Mongal, & à iunioribus Tartaria antiqua dici, tradit M. Niger.

Scythia parua Straboni dicitur ea regio quæ intra Borysthenem & Tauricam Chersonesum est.

Scythicum littus, Pomponius vocat rotam eam oram littoralem vsque ad ostium Caspii maris, quo se in Scythicum mare exonerat.

Scythicum promontorium, Hispania in Cantabris, Mela auctore. A quibusdā in Asia collocatur.

Scythicus, sinus, maris Caspii, quæ Scythæ accollunt. Plin.

Scythias, olim dicta est Delus insula Steph.

Scythotauri, populi Scythiæ, Tauricæ regioni iuga incolentes. qui (vt Solinus refert) pro hostiis aduenas cadere consueuerunt. Meminit horum & Plin. libro quarto capite decimo secundo.

Scythopolis, vrbs Libyæ: Gentile, Scythopolites. Steph. Alia est Scythopolis vrbs in Decapolitana Syria, vt scribit Plin. lib. 5. c. 18. Strab. lib. 16. Galilææ proximam esse scribit. Steph. vrbs Palestine, vel Nyssa (si rectè legitur) in Cælesyria Scytharum ciuitas, illorũ qui Basi prius à Barbaris dicebantur. Gentile, Scythopolites.

Seba, siue Sebe, nomen viri, 1. Par. 5. Filius Bochri, 2. Reg. 20. lat. septem vel septimus siue saturitas, vel iuramentum.

Sebadius, Bacchus dictus est, quod idem putaretur cum sole, quasi tu dicas piũ & religiosum: nihil enim veteres putauerunt sole venerabilius. Palæph. li. 3.

Sebaste, vrbs Iudææ, antè Samaria dicta quam Herodes Bastam appellauit. Strab. li. 16. Plin. lib. 5. cap. 13. Est etiam *σεβαστη*, insula Ciliciæ. Vide Eleussa. Item vrbs Armeniæ, quæ nũc Sebastia vocatur: & oppidulum in Samaritide: & Cherronesus iuxta Corycem, Gentile, Sebastenus. Steph.

Sebastianus Zianus, Venetorum dux, anno salutis 1167.

Sebastopolis, Ponti Cappadocij vrbs, Ptol. lib. 5. cap. 6. vulgò S. Gregorius. Vide N I O S C O R V S.

Sebeda, portus Lyciæ: Gentile, Sebedeus. Steph. Sebendunum, Castellorum in Hispania vrbs. Ptolem.

Sebenia, sacerdos quidam, 1. Par. 15. nomen viri, 2. Esd. 9. 10. idem signif. quod Sabamias.

Sebenicũ, in littore maris Adriatici vrbs maritima ad Orientem sub Venetorum imperio. Ab antiquis Sicum appellatam quidam existimant. D. Niger.

Sebennytũ, Stephanò, vrbs in Aegypro, vbi & palus & amnis sunt cognomines. Vnde prefectura quoque Sebennytica, & Sebennyticum, Nili ostiũ vocari constat, quod, teste Herodoro li. 2. in duò alia diuiditur, scilicet in Sciticum & Mendesium. De Nili ostiis pulchrè Plin. li. 5. c. 10. & Strabo lib. vi. Hinc ciuis Sebennytæ, & Sebennytis prefectura. Steph.

Sebeo, pater Anæ patris Oolibama alterius vxoris Esau, de filiabus Chanaan. Gen. 36. lat. stans iniquitas, siue inflatio vel tumor peccati: aut Syriacè tinctus vel intingens.

Sebetos, fons apud Neapolim, cuius aqua vicatim decurrens, amnis ferè vsus Neapolitanis præstat.

Seberus, fluius sæpè à Iouiniano Pontano celebratus, prope Neapolis mœnia labitur.

Sebia, mater Ioas, filij Ochoziæ filij Ioram filij Achab. 4. Reg. 12. filius item Saharim ex Hoddes vxore. 1. Par. 8. lat. Damula, vel caprea, aut pulchra, vel præcipua, siue stans Dominus: aut Syriacè, voluntaria.

Sebichus, Ægyptiorum rex, anno mundi 3239.

Sebinus lacus Istris inclytus, quem facit fluius Lollius apud Sarnicum, vallis Celepinæ oppidum. Hodie vulgus lacum Isei appellat. Plin. li. 3. c. 19.

Sebnia, nomen viri. 2. Esd. 9. idem signif. quod Sabanas.

Seboim, nomè vrbis Gen. 10. lat. Damula vel caprea, siue pulchri, vel præcipui aut inflati: vel Syriacè voluntarij.

Sebritæ, populi qui aliquando Sembritæ, ab insula Meroe vicina.

Sebthai, nomen viri, 1. Esd. 8. lat. Sabbathum, siue requies, vel cessatio.

Sebusiani, populi inter Celtas extra Galliâ provinciam Romanorum trās Rhenum fluium primi, Allobrogibus Sequanisque ac Heduis, quorum erant clientes finitimi, inter Laufanensem & Lugdunensem dioccesin siti. Ciuitas est episcopalis in provincia Vefontina, Duci Sabaudia subdita. Alio nomine Segusiani appellantur. Cæf. in Com. Gallicè, *Le pays de Bresse*.

Secande, Æthiopiæ sub Ægypto oppidum. Plin.

Secerræ, Hispaniæ Tarraconensis vrbs. Anton.

Secela, vrbs Palæstinæ: Gentile, Seceli. Steph. ex Iosepho.

Sechem, filius Galaad filij Machir filij Manasse. Num. 26. 1. Par. 7. Ab hoc, metropolis Samariæ in tribu Manasse, quæ Sichern dicitur. Vide *SCHEM*. lat. pars siue portio, vel humerus, aut matutinat, vel itio matutina.

Sechenias, filius Obdiæ filij Auam filij Raphaia, 1. Par. 3. 2. 4. 2. Par. 31. lat. vicinus Dominus, aut habitatio Domini.

Sechia, filius Saharaim ex Hoddes vxore sua. 1. Pa. 8. lat. protectio vel ramus Domini, siue sepies aut vallans Dominus, vel cessatio Domini.

Sechra, ciuitas in tribu Dan. Ios. 15. lat. ebrietas, aut præcium, vel merces eius.

Secoanus fluius Massiliensium: vnde Gentile, *σηκωνοι*, Step. de Sequana fluius potius, & Sequanis populis accipiendum videtur. Vide Sequana.

Secor, Galliæ Aquitanicæ portus. Ptolem. *Luffon*,

Villanouano & Cænali.

Secundani, Galliæ populi, in quibus Arausio vrbs Plin.

Secundinus, Consul, anno ab vrbe condita 1265.

Seculares ludi in honorem Apollinis & Dianæ instituti, fiebant centesimo quoque anno, præcone per compita clamante: Venite ad ludos quos nemo mortaliū vidit, neque visurus est. Hos instituit Valerius Publicola ob exactos reges. Celebravit Philippus Impè. anno post vrbem conditam 1000. In quibus fuerunt elephantum xxx. alces x. tygres x. leones mansueti. xl. leopardi mansueti xxx. hyenæ x. Gladiatorium fiscalium duo milia, hippotami quoque, rhinoceros, arcoleontes, camelopardi, onagri & equi feri.

Secundus, nomen viri, de quo Act. 20.

Secundus, sophista Atheniësis, quem aliqui Epithyrum vocant, quod architecti filius fuerit, multæ quidem doctrinæ, mediocris eloquentiæ, æqualis æmulusq; Herodis Attici: ex quo Herodes illud Hesioidi eleganti mutatione in eum cauillatus est, Figulus æqualem exagitat, *ῥὸν τέλειον τέλειον*. Qui nihilominus senem postea morientem, & epicedio & lachrymis honorauit. Ex Philostrato.

Secundus alter, Tridentinus, vir sanctus, Agulphi regis Longobardorum tempore, scripsit breuiter Longobardorum historiâ, Author Paulus Foroiulienis.

Secusse, populi sunt in Alpibus, vt notat. Plin. li. 3. cap. 20.

Secussiani, Cæsari & Plin. Galliæ populi. *Le pays de Forest*, vulgò. Vide *SECUSIANI*.

Sedala, 1. latus eius, siue cibariū aut venatio eius. Terminus est tribus Iudæ. Num. 348.

Sedecias, filius Iosia regis, sic nominatus à Nabuchodonosor, cum prius Methanias diceretur. 4. Reg. 24. 1. Par. 3. Filius item Hanania. Iere. 36. Hoc nomine vocabatur propheta ille blasphemus, 3. Reg. 22. Filius Chanaan. Fuit & filius Ioacim filij Iosia. 1. Paral. 3. lat. iustus Domini, vel iustitia Domini.

Sedeur, pater Elisur principis tribus Ruben, Num. 1. lat. ager luminis vel ignis, siue vbera luminis aut omnipotentis lumē, vel deuatoris ignis.

Sedigitus Volcatus, illustris poeta, Sedigitus à sex digitis dictus est. Plinius, libro vndecimo cap. 43.

Seduni, populi in Alpibus, quos cōmemorat Plin. li. 3. c. 20.

Sedusij, vel Seduni, populi Germaniæ, si pro Sedunum vrbem incolentibus capiuntur, Heluetiis & Celtis finitimi, quod fluius Rhodanus irrigat: finitimi etiam Veragris inter montes, quibus nunc Briga & sancti Bernardi nomen est, non longè ab Antuatibus & Allobrogibus; Germanica lingua magna ex parte

parte vtentes. hodie Valesij vocantur. Gal. *Les Valesians*. Eorum præcipua ciuitas & episcopalis Sedusum, Germanis *Sitten* Gallis *Syon* dicitur, vrbs in media planitie, inter altissimos montes constructa. In Sedunorum autem finibus Rhodanus oritur, nec longè ab eis versus Curiensem & Tridentinâ dioccesim Rhodanus exoritur. Cæsar in Com.

Segalauni, populi Valentini. Gallicè, *Le pays à l'entour de Valence en Dauphiné*.

Segeda, Hispaniæ Bœticæ vrbs. Plin.

Segedunum, Britannicæ insulæ oppidum. Lib. Notit. *Seton* Camdeno. Est in Northumbria.

Segesta, oppidum Siciliæ, ab Ænea conditum. Cic. 6. in Verrem: alio nomine Acesta. Vide supra. Vide etiam Egesta & Epidamnus.

Segesta Tiguliorum, Liguriæ vrbs. Plin. *Specia*. Blond. vrbs item Carnorum. Plin.

Segetiadea, quam prius colebant, vt lætas faceret segetes.

Seginonenses, Hispaniæ populi. Plin.

Segni, inter Selgas populi ex gente & numero Germanorum, Condruis finitimi, qui ambo sunt populi inter Eburones & Treuiros Comitatu Namurcensi, Arduennæ syluæ & Ducatu Luxemburgensi, Mosæq; fluuio proximi.

Segobriga, oppidum Celtiberiæ, vbi Sertorius & Metellus prælium commiserunt. Strab. lib. 3. Stephanò, vrbs Celtiberorum. Gentile, Segideus. Strabo libro iam citato Segidam non Celtiberorum, vt Segobridam, sed Aruactorum oppidum facit.

Segodianum, Germaniæ ciuitas. Ptolem. hodie *Nuremberg*. Item Galliæ vrbs in Rhutenis. vulgò, *Rhodais*.

Segontiaci, Cæsari, populi in Anglia mari proximi, alio nomine Eboracenses dicti.

Segoncia, Hispaniæ vrbs inter Complutum & Cæsaraugustam. Anton. *Signencia*, vulgò.

Segor, oppidum Sodomorum, Genes. 19. Isa. 15. quod Gen. 14. dicitur Bala. Lat. parua.

Segoregij, populi Galliæ Narbonens de quibus sic Alexander, ab Alexan. lib. 1. cap. 24. Segoregiorum velut erat mos, vt paratis instructisq; mensis, inter epulas, virgo introduceretur: & cui ex conuiuiis aquam dederat, cum sibi virum delegisse videbatur.

Segouia, Areuacorum vrbs in Hispania Tarraconensi, & in Bœtica. Plin. *Segobia* hodie. Est item Germaniæ oppidum. Plin.

Segub, filius Hiel reedificatoris Iericho, 3. Reg. 16. Filius Efron filij Phares, ex filia Machir patris Galaad. 1. Paralip. 2. Lat. fortificatus aut exhalatus.

Segusium, Ptol. lib. 3. cap. 1. Segusianorum vrbs in Græcis Alpibus: vulgò *Sion*.

Segusiani, Galliæ Lugdunensis populi. Strab. & Ptol. qui eorū vrbem Lugdunum vocat. vulgò, *Le Lionnois & Forests*. Vide Secussiani.

Sehesima, ciuitas in tribu Issachar. Ios. 19. Lat. humilitatio ieiunij, aut fonea, siue meditatio ieiunij: vel superbia maris.

Sehon, rex Amorrhæorum. Num. 21. Ios. 3. Lat. eradicatio, siue conclusio.

Seia dea dicta à ferendo, alio nomine Segesta à segetibus. Simulachrum eius Romæ extabat ætate Plinij.

Seianus vir de quo multa Suetonius in Tiberio cap. 48. Iuuenal. Satyra 10. — *Seianus dicitur vnicè Spectantibus*.

Seir, mons Idumææ inter Asphaltitem & Ægyptum, qui ab Esau huius montis accola, eò quod esset hirsutus, nomen accepit. 1. Paral. 4. Isaia 21. Est & nomen viri cuiusdam Horraei. Gen. 36. Lat. hispidus siue pilosus, aut hædus, vel dæmon seu hordeaceus, vel tempestas.

Seira, ciuitas Idumææ 4. Reg. 8. Lat. parua, siue tribulata.

Seirath, nomen loci. Iud. 3. Idem quod Seir significat.

Seius, viri nomen, à quo Seianus equus, de quo Gellius libro 3. capite 9. & Erasmus in Chiliadibus.

Sela, filius Iudæ ex sua vxore. Genes. 38. 1. Paral. 4. Lat. dissoluens siue discalceans: vel Syriacè illudens.

Sela, ciuitas in tribu Benjamin. Ios. 18. Lat. costa siue latus, aut claudicatio.

Salahi, mater matris Iosaphat regis Iudæ. 2. Par. 20. Lat. ramus vel propagines, siue rasilio vel mittens, aut telum, vel arma s. missilia: vel Syriacè spolians, vel spoliatus.

Selaitæ, nomen familiae. Num. 26. Lat. discalceans siue dissoluens, vel Syriacè illudens siue decipiens.

Selasia vrbs à Lacedæmoniis occupata, anno mundi 3580.

Selcha, ciuitas regis Og in Basan Deuter. 3. 1. Paral. 5. Salechâ eadem appellatur. Lat. canistrum tuum, vel eleuatio aut conculcatio tua.

Selchim, Sicyoniorum rex 111. regnavit annis xx. ann. mundi 1969.

Selebin, ciuitas in tribu Dan. Ios. 19. Lat. vulpis intellectus, vel filius aut pugnus vel pugillus intellectus, siue semita intellectus vel filij, aut respicientis intellectus.

Selec, nomen viri. 2. Reg. 23. 1. Paral. 11. Lat. vrbis bra vel tinnitus lambentis vel percutientis: aut assans vel torrefaciens lambentem vel percutientem.

Selecti Dij, apud Romanos vocabantur præcipui & Summates qui habebant ampliorem potestatem, quique celebriores & in maiori haberentur cultu ac veneratione. A. D. Augustino ex Varrone viginti numerantur, duodecim videlicet mares: Ianus, Iupiter, Saturnus, Genius, Mercurius, Apollo, Mars, Vulcanus, Neptunus, Sol, Orcus, Liber pater: scæminæ octo, Tellus, Ceres, Iuno, Luna, Diana, Minerva.

rum altitudines, aut nominis sublimitas.
 Semla, v. rex in Edon. Gen. 36. lat. linteum siue sinistra eius, aut nomen illi vel stupor illi, siue appositus illi.
 Semlai, nomen viri. 1. Efd. 2. lat. linteum, vel sinister, aut nomen mihi, siue appositus mihi.
 Semna, filius Age. 2. Reg. 23. lat. perditio, siue desolatio, vel stupor, aut ibi: siue nomen, aut nominatus, siue appositus.
 Semmaa, pater Ionadab, frater David. 2. Reg. 13. lat. audiens, vel obediens.
 Semnefereus, Rex fuit Ægypti, quo regnante Pythagoras nauigauit in Ægyptum, vide Plin. lib. 36. cap. 9.
 Semones dij dicebantur, qui ob meritorum exiguitatem non omnino censerentur caelo digni cuiusmodi sunt Priapus & Verrumnus, quidam Semones dici putant eos, qui quicquid ab aere vsque ad terram interualli est, incolabant: quique vota mortalium ad superos deferebant, vt scilicet iidem essent cum Medioxumis. Diuus Augustinus, Ianum vocari credit Semonem, quod semini praesit, dum concipitur infans. Palaph. lib. 1.
 Semphe, vrbs Arabiae iuxta Euphratem: Gentile, Sempheus & Semphenus, Steph.
 Sempronius Arratinus 11. Consul, ab vrbe condita 331. Hic *σπρ* dictus est.
 Sempronius Ægypti praeses anno mundi 3939.
 Semran, filius Issachar filij Iacob. Num. 26. lat. custodia, vel adamas, seu vepres, vel spina, aut fax eius.
 Semri filius Samaia 1. Par. 4. & 26. lat. idem significat quod Semram.
 Semurium campus erat Romae propinquus, in quo, vt reor, templum erat Apollinis. Cicero.
 Sen, nomen loci procul a lapide adiutorij versus austrum, quantum lapis distat a Masphath. 1. Aeg. 7. lat. dens, aut ebur, vel mutatio, aut dormiens.
 Sena, vrbs Hetruriae, octingentis stadiis a Roma distans, quam Brennus Gallorum dux aedificauit, vt senes valetudinarios & armenta in ea collocaret. Profertur etiam numero multitudinis Senae, Senarum. Plin. cap. 5. libro 3. Vide SENOGALLIA.
 Sena, insula in Britannico mari aduersa litoribus Galliae. Pom. libr. 3. Stephano, vrbs Celtica est.
 Senaa, ciuitas. 1. Efd. 2. lat. rubus, vel Syriacè inimicus.
 Senaab, rex Adamæ. Gen. 14. lat. dens patris, vel mutationis pater, vel dormitio patris.
 Sene, rupes oppositam rupi Boses, 1. Reg. 14. lat. idem signifi. quod Senaa.
 Seneca, x. Hierusalem episcopus, anno mundi 4576.
 Seneca, Hispanus, patria Cordubensis, Stoicus philosophus, Neronis praceptor a quo diu-

tiis ingentibus auctus, cum in Pisonianæ coniurationis suspicionem venisset, eiusdem iussu incisis venis mortem obiit. Mun. libr. 2. Cosm. Eius opera extant quæ egregiam viri doctrinam, in ethicis & physicis eruditionem demonstrant.
 Seneca, Tragicus poeta, cuius fabulae decem ad nos peruenerunt.
 Senecio vir in Betica natus & ibi quaestor: cuius meminit Tacitus & Plin. Epist. 5.
 Seneia nomen viri. 2. Efd. 11. lat. rubus, vel Syriacè inimica.
 Senia, oppidum est Illyrici apud Plin. libro 3. cap. 21.
 Sennaar, campus Babylonis, in quo regnavit Nemrod, Genes. 10. quæ Babylonia siue Chaldaea interdum dicitur. Isa. 11. lat. dormientis vigilia, vel suscitatio, aut dentis euacuatio vel denudatio, aut excussio, vel dens æmulus, siue mutatio ciuitatis.
 Sennacherib, 111. rex Babyloniæ, Iudæa deuastrauit, Ierusalem obsedit. 4. Reg. 18. Isa. 36. lat. rubus destructionis vel gladij aut solitudinis seu siccitatis, aut ex Syro & Hebræo, inimici gladius vel destructio.
 Sennecer, filius Iechoniae filij Ioachim. 1. Paral. 3. lat. dentis vel eboris thesaurus, aut dormiens thesaurus, vel mutationis angustia, vel thesaurus aut inimicus angustiae vel tribulationis.
 Senogallia, ciuitas agri Gallici, infra Picenum. Plin. lib. 3. cap. 14. dicta a Senonibus Gallis, qui eam condiderunt, vnde & Senam Gallicam nonnulli appellarunt.
 Senogallia, Italiae vrbs, quam quidam in Vmbria constituunt. Eam vero Plinius & Ptolemaeus infra Anconam Ariminum versus, statuunt. Mela vero sitam esse ait ad Aterni fluminis ostia. Senones Galliae Celticae populi, Sequanis finitimi, Brenno duce in Italiam irruerunt, Romanosque ad Alliam fluuium sibi occurrentes ingenti clade profigarunt: vrbs defensoribus vacuum incenderunt: Capitolium quo sese iuuentus, veluti in arcem receperat, obsederunt: eoque angustiae obsessos redegerunt, vt suam vrbisque salutem auro redimere sint coacti. Verum cum in pendendo auro se immoderatus gererent, Brennusque ponderi etiam gladij capulum adiceret, eos interim adortus Camillus, ad internecionem cecidit. Plutarch. in Camillo.
 Senomani, Gallicè, *Les Mancaux*, prius Lemani vocati, a Lemano principe, qui Lemantum ciuitatem de suo nomine condidit, seu potius restituit, ac restaurauit. Antea enim istud oppidum Sartho, Samothæ nepos, condiderat, quod Sartham, vel Sartham nominauerat: istudque postea Druidæ bello in Lemanos moto diripuerant, ac solo funditus æquauerat, quod de hinc nomine Sarthamni, hanc vrbs al-

luceni,

luceni permanfit. Lapsu vero temporis, Lemani & Senones bello inter se concitati, multisque praeliis vtrunque commissis, pacem iactantem fecerunt: ea tamen conditione, vt nomine composito vocarentur: cuius nominis duæ priores syllabae Senones, duæ posteriores Lemanos significant. Itaque his de causis Senomani, non Cenomani, Latine scribi debent. Quod hæc inscriptio vetus, quæ hoc tempore in Castello, quod vulgò, *du Gue*, vocatur, satis indicat: quæ est huiusmodi. L. A. Marinio. E. Q. ob eius merita, plebs vrbana Senoman. Vide Tit. Liu. decad. 3. libro 1. & decad. 4. lib. 2. & lib. 8.
 Senones, populi Gallie finitimi Belgis, qui olim Brenno duce vrbs Romam incenderunt, & Capitolium obsederunt: quos Furius Camillus omnes ad internecionem redegit. Dicitur Senones, quasi *senones*, id est, noui quia noui venerunt ex Gallia Transalpina. Author Verrius. Senescoris, Ægyptiorum rex, Dynasta xx. regnavit annis xxi. anno mundi 3990.
 Senenna, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15. lat. Ramus, vel propagines, siue rubus rubi: aut ex Heb. & Syro, rubus inimici.
 Senta Fauna, filia Pici regis, coniunx Fauni fratris sui, teste Laetantio. Hanc Varro scripsit tantæ pudicitiae fuisse, vt nemo illam, dum vixit, praeter suum virum mas viderit, nec nomen eius audierit. Propter quod in opere mulieres illi sacrificabant, & Bonam deam nominabant. Veteres Faunam & Fatuam dixerunt.
 Senta, specus est in ora Dalmatiae, vasto in praecipue hiatu: in quem deiecto leui pondere, quantum tranquillo die, turbini similis emicat procella. Plin. lib. 2. cap. 45.
 Sentica, Hispaniae vrbs, Ptolemaeo libro secundae capite 6.
 Sentina. Vide XYLINE.
 Sentinum, Vmbriae oppidum, quod nunc Saxii ferratum appellatur. Vocatum Sentinum ab amne, qui Sentinus dicitur. Vide SAXOFERRATVM, & SAXVM FERRATVM.
 Sentinus Saturninus, Consul, anno mundi 1966.
 Sentinus, Augur poeta Romae natus, scripsit Epigrammata, in quibus secutus est Val. Catullum & Licinium Caluim.
 Senus, vrbs Ægypti: Cuius, Seneus, Steph. eiusdem meminit in Polis.
 Seon, ciuitas in tribu Issachar, Ios. 19. lat. Sonitus, vel strepitus, aut murus fortitudinis vel doloris.
 Seor, pater Ephron. Gen. 23. lat. Candidus, vel lucidus.
 Seorim, nomen sacerdotis, 1. Paral. 24. lat. portæ siue æstimationes vel appretiationes, aut capilli, siue hordeum, vel tempestates aut demones, vel pilosi, siue hirci.

Sepham, filius Hir. 1. Par. 7. lat. barba, vel labium eorum, aut ripa vel littus eorum, siue contractio eorum.
 Sephania, terminus Iudæ ad solis ortum. Numero 34. lat. Barba vel labium eius, aut ripa vel littus quoddam, siue conterens aut contracta valde.
 Sephamoth, ciuitas, quam David suorum superiorum participem fecit, 1. Reg. 30. lat. barbæ vel labia, siue ripa vel litus mortis, aut labium mortis, vel conterens mortem.
 Sephar, mons Indiae. Gen. 10. lat. liber, aut scriba vel narratio siue numerus: vel Syriacè, portus.
 Sepharnaim, ciuitas Assyriorum. 4. Reg. 18. lat. Scribæ, aut libri, vel narrationes, seu numeri: siue liber vel numerus maris: aut ex Syro & Hebræo, portus maris.
 Sephath, ciuitas, in qua filij Iudæ Chananeos ad unum interfecerunt, eamque Harma nominauerunt. Iud. 1. in tribu tam Iudæ quam Simeonis. Num. 21. lat. Specula, siue cooperimentum, aut enarratio, vel expectatio, siue fauus.
 Sephatha, nomen valis. 4. Par. 4. lat. idem significat quod Sephath.
 Sephei, pater Ziza principis. 1. Par. 14. lat. Inundatio, siue multitudo.
 Sepher, mos in quo castrametati sunt filij Israel proiecti de Ceelata. Num. 33. lat. tuba, vel pulchritudo: aut Syriacè, bonitas.
 Sephi, 1. Paral. 1. filius Eliphaz filij Esau: qui Genes. 36. dicitur Sephua, siue Sepho iuxta Hebræum. lat. Speculator, vel fauus, aut cooperimentum vel expectatio.
 Sephi, 1. Paral. 1. filius Sabal filij Seir Horraei: qui Gen. 36. dicitur Sepho. lat. solitudo, vel labium, aut ripa vel litus eorum, siue contractio.
 Sephim nomen viri, 1. Paralip. 26. lat. barba vel labium eorum, aut ripa vel litus eorum, siue contractio eorum.
 Sepho, filius Eliphaz Gen. 36. lat. idem significat quod Sephi.
 Sepho, filius Sobal filij Seir Horraei, Gen. 36. qui 1. Par. 1. dicitur Sephi. lat. Solitudo, vel desertum, aut labium, seu ripa vel litus, aut contractio.
 Sephon, filius Gad. Gen. 36. lat. Aquilo vel Aquilonaris, siue absconditus aut speculator.
 Sephor, pater Balac. Num. 22. lat. Auis vel passer, aut corona vel desertum: aut Syriacè manè, i. matutinum tempus, vel hædus.
 Sephora, nomen obstetricis cuiusdam Hebræorum, Exod. 1. lat. pulchra, aut tuba: vel Syriacè benefaciens, siue bonitas.
 Sephora, Exod. 24. & 18. filia Raguel siue Ietro sacerdotis Madian, vxor Moysis. lat. idem significat quod Sephor.
 Sephorim, vrbs ab Herode, & Antocratorida dicta, anno mundi 3977.
 Septa Lusitanis *Septa*, ciuitas a Romanis in faucibus freti Herculi edificata, olim totius Mauritaniae metropolis fuit: quare Romani eam nobili

nobilitarunt, fuitque in ea summa urbanitas, & ciuium frequentia. Deinde à Gothis occupata, principes in ea constituerunt, apud quos remansit principatus, donec Mahumerani Mauritanæ fines ingressi, hanc quoque usurpauerunt. Frequentia habuit templa & studioforum collegia, ciues literatissimos, & qui æneis operibus, singulari artificio fabricatis, cæteros excellerent.

Septimæ, pater Camule principis tribus Ephraim Numero trigesimoquarto. lat. Index vel iudicans.

Septuphan, nomen viri, l. Para. 8. Filius Bela filij Beniamin. lat. Ceraustes, serpentis genus.

Sepia, scopolus, Herodoto diuersis in locis, iuxta litora Atheniensium.

Sepias, Magnesiæ promontorium est. Herodotus lib. 6. & Plin. lib. 4. cap. 9.

Sepinates, populi sunt inter Samnites in quarra regione Italiae à Plinio collocati. Horum oppidum Sepinum commemoratur à Ptolemaeo lib. 3. cap. 1.

Sepinium, à Papyrio vi captum, ab vrbe condita 460.

Sepius, ciuitas, quæ nunc Sipontum dicitur, à Sepiarum multitudine fluctibus eiectarum.

Sepiussa, vrbs in Ceramico Asiæ sinu, apud Plin. lib. 5. cap. 3.

Seplasia, forum Capuæ, in quo vnguentarij negotiabantur. Hinc Seplasiatias, pro vnguentario & effœminato.

Septentriones, à bobus coniunctis appellatæ septem stellæ, ex quibus quasi iuncti Triones (hoc est, boues arandæ terræ idonei, quasi triones, inquit Varro) figurantur, vel quod hæc stellæ sic quidem sitæ sunt, vt terræ quæque stellæ proximæ inter se, trigonam, id est, triquetram figuram constituant. Et septem siquidem stellis duæ parites vno in loco videntur, quæ pro bobus accipiuntur: reliquæ quinque plaustrum figuram designant. Itaque & proximum huius sydus Bubulcus, id est, Bootes appellatur, qui more bubulci curram sequitur. Hoc sydus à figura, quia simile plaustrum viderur, antiqui Græcorum *ἑπταστήριον*, id est, plaustrum dixerunt. Ab his stellis ventus spirat, Austro obiectus, Larinis Septentrio, & Septentrionalis, & Septentrionarius. Græcis, quod ab Arcto flet, Arcticius dicitur. Cicero ad Atticum libro nono. Ex ea die fuere Septentriones venti.

Septicollis, vrbs Roma quod septem colles habeat, Palatinum, Quirinalem, Auentinum, Cælium, Viminalem, Exquilinum, & Ianicularem.

Septimius Bassus, consul, ab vrbe condita 1069.

Septimius Acyndius, consul, ab vrbe condita 1091.

Septimuleius, C. Gracchi interfecto, tametsi

antea familiaris. Is auro repensum caput Gracchi ad Opimiū tulit, plumboque in os addito, parricidio rempub. etiam circumscriptit. Plin. lib. 33. ca. 3. Plutarch. in Gracchorum vita.

Septimontium, festum Romanorum fuit institutum, cum septimus collis vrbi esset additus, in cuius celebritate in locis septem sacrum factum fuisse testis est Varro, Palatio, Suburta, Velia, Fagutali, Cælio, Oppio, & Cespio, quo die per urbem vehiculis vehi erat piaculum. Plutarch. in causis Rom.

Sepulueda. Vide SEPTUBIA.

Sequana, fluius Galliæ, Lutetiam Parisiorum mediam interfecans, vnaque cum Matrona Belgas à Celtis diuidens quo quidem flumine nullum in tota Europa fecundius, pacatius, atque salubrius videre licet: quod ex Voga Burgundiæ monte, iuxta Lingones, scaturit. vulgò, *la riuere de Seine*.

Sequani Cisiurani, à Iura monte ad Rheni fluminis vsque oram olim pertingebant. Hodie hæc pars Sugonia, & Alsatia superior nominatur, Principibusque Austriacis pro maiori parte obedit.

Sequani, Stephano, populi Galliæ, Heduis, Lingonibus & Heluetis finitimi: à Sequana fluuio qui apud eos oritur, nomen sortiti. Horum loca hodie tenent Burgundiones. Gall. *Ceux de la franche Conté, ou les Bourguignons*.

Ser, ciuitas in tribu Nephtthali. Ioue 19. Vide CERES. lat. angustia, siue tribulatio, aut vinculum, vel colligatio, seu plasmatio, vel fortitudo, aut petra.

Sera, insula in mari Britannico, &c. Legendum Sena, vt supra.

Sena, nomen vrbs in Asia Scythica.

Seranus, cognomen cuiusdam Romani nobilissimi, sumptum à sero, pro semino seu planto, quod agrum cum sereret, absens Dictator dicitur est. Plin.

Seraphim, id est, ardentes, vel igniti. Isai. 6. 1.

Serapion, Alianus dicitur, orator Alexandrinus multa scripsit. Vide Suidam.

Serapion, pictor, cognominatus Rhyparographus. Plin. lib. 35. cap. 10.

Serapion, præsul Antiochenus sub Commodò principe. Hieronymus.

Serapion quidam, pater fuit decem millium monachorum, quos omnes tempore messis pretio conducebat, vt sua opera iuuarent pauperum laborem: viuebat ipse pane, & aqua vnica veste contentus. Sozom. lib. 7. cap. 1. hist. trip.

Serapion, qui ob elegantiam ingenij, Scholasticus meruit cognominari: scripsit contra Manichæos, laudatus ob fidei constantiam sub Constantino principe Hierony.

Serapion, sub Decio, martyrio apud Alexandriam coronatus, ann. sal. 251.

Serapion, Alemannorum rex, an. sal. 359.

Serapis, deus Ægyptiorum, sub bouis figura colitur,

folitus, qui & Apis dicitur, & Osiris. Serapis, Deus, qui apud Græcos Pluto. Huius meminit Cic. lib. 3. de Natura deorum, & multis aliis locis. Cæli. Rhodig. cap. 34. lib. 1. antiq. Lectionum.

Serbonis, palus, iuxta quam est mons. Cassius. Herodot. lib. 2. Vide SIBRONIS.

Serebia, nomen viri. 2. Esd. 9. Lat. siccitas Domini vel præualens cum Domino, aut psallens in Domino vel cum Domino.

Seren, ciuitas Arabum non procul à Troglydytis. Plin. lib. 6. cap. 29.

Serena, ex Hispania oriunda, vxor fuit Stiliconis, focus Honorij Imperatoris, qui Mariam filiam ipsius, vxorem duxit. Huius Serenæ laudes eleganti carmine celebravit Claud.

Seres, populi Scythiæ Asiaticæ inter Tabim & Taugum montem, à Sera vrbe sic dicti, apud quos arbores sunt, lanam in frondibus ferentes tenuissimam ex qua vestimenta cõficiunt quæ Serica nuncupantur Virgil. 2. Georgic. *Valleraq; vt folijs despectant tenuia Seres*. Iustissimi sunt, & ducentissimum vitæ annum excedunt. Rutilus habent comas oculos cæruleos: frugalissimi sunt & vitæ pacatoris cultores, vitantes hominum cætus. Aduenis illuc euntibus, nulla sermonum vice, rerum pretia solis proponunt oculis: nihil ipsi comparant aduectitium.

Serefer, vnus ex principibus regis Babyloniorum Ierem. 19. Lat. princeps thesauri, vel cellarij, aut psallentis thesaurus vel collarium, vel qui videt angustiam: aut ex Syro & Hebræo, Castrametatio angustiantis.

Sereph, filius Ashur ex Halaa. 1. Paral. 4. Lat. angustia, siue tribulatio, aut vinculum, siue colligatio, seu plasmatio.

Sergestus, Æneæ nauta. Virgil. 4. Æneid.

Sergia Romana tribus legitur apud Alex. lib. 1. Genial. dierum, c. 17.

Sergianus, consul, anno ab vrbe condita 885.

Sergium, suburbanum in faucibus Ponti ad sinistram, Daphne aliàs vocatum. Steph.

Sernius, nomen proconsulis, cognomento Pauli. Act. 13.

Sergius LXXXII. Põtifex Romanus, an. salutis 685.

Sergius II. Rom. Episcopus, an. salutis 843.

Sergius III. Rom. Episcopus, an. salutis 905.

Sergius IV. Pontifex, an. salutis 1007.

Sergius monachus Constantinopolitanus, hæreticos Nestorianæ sectator & fautor, Mahumerum impostorem, & pseudopphetam in Alcorano cõficiendo & compilando iuuuit, eumque omnis summam impietatis docuit. Zonar. Tom. 3.

Sergius Galba orationem apud Latinos exornauit miseracionibus, cõmunibusque locis vsus, & egressus à proposito orandi causa, vt delectaret, animos promoueret, remque augetet.

Serua, mater Ieroboam serui Salomonis. 3. Regum. 11. lat. Leprosa, aut crabro.

Serua, mater Ieroboam serui Salomonis. 3. Regum. 11. lat. Leprosa, aut crabro.

Serua, mater Ieroboam serui Salomonis. 3. Regum. 11. lat. Leprosa, aut crabro.

Serua, mater Ieroboam serui Salomonis. 3. Regum. 11. lat. Leprosa, aut crabro.

Serua, mater Ieroboam serui Salomonis. 3. Regum. 11. lat. Leprosa, aut crabro.

Seria, Hispaniæ vrbs, Ptol. li. 2. c. 4. Plin. Fama Italia dicta. Alias vrbs Tuditanorum in Hispania.

Seriphus, insula exigua in mari Ægæo, vna Cycladum, viginti non amplius passuum millia distans à Delo, vt refert Plin. li. 4. c. 12. In hac insula ranæ prorsus mutæ esse tradunt: vnde proverbialiter Seriphia rana dicitur, in homines mutos, ac dicendi canendique prorsus imperitos. Plin. li. 8. c. 58. In eam relegabantur nocentes, vt in Gyaron.

Serius, fluius Cisalpinæ Galliæ, per Bergomarum agrum in Aduam fluens, à quo vallis Serania in eodẽ agro populosa, artificiosaque nominata est.

Sermyla, ciuitas in Sithonia Macedoniæ. Herodotus lib. 7. Steph. vrbs iuxta Athon. Gentile, Sermylus, Sermylæus, Sermyleus.

Seron, Princeps exercitus Syriæ, 1. Machabæorum tertio.

Seropta, ciuitas Phœniciæ, apud quam nascebatur vinum laudatissimum. Vnde Seroptanum vinum. Vide SAREPTA.

Seror, filius Bechorath. 1. Paral. 9. lat. angustians, siue vinculum, aut colligatio, vel lapillus.

Serrheum, promontorium Thraciæ, & ciuitas Samoethraciæ: Gætilia, Serreius, Serrheotes. Serrheates. Est & Serrheus murus. Gentile, Serrheotichites. Serrhei quoque montes, vnde Serrheius.

Serrhi populi sunt Colchidi vicini inter Cercetas & Cephalotomos siti, quorum meminit Plin. lib. 6. cap. 5.

Sertorius, à Nursia oriundus, partium Marianarum fuit vnâ cum Cinna: moderatius tamen se gessit, quam alij. Sylla redeunte è bello Mithridatico, vrbeq; potito, ipse quoque in Hispaniam aufugit: vbi breui tempore ob virtutem, sibi gratiam earum gentium conciliauit traditurque per eum Hispanos disciplinam rei militaris Romanam didicisse, ac fortiores deinde fuisse. Nam præter artem rei militaris abstinentissimus etiam voluptatum, tam religiosus est habitus, vt ceruam quandam secum in expeditionibus haberet sequentem, quam Dianæ numen dicebat esse, ex eaq; responsa accipere, resque gerendas auspicari. Quare dux Lusitanorum delectus, paruis copiis multas vrbes subegit. Sed & quatuor Romanorum duces contra se missos variis cladibus adflixit. Primum Cottam nauali prælio superauit: Phidiam, Hispaniæ prætorem cum duobus millibus ciuium Romanorum interfecit: Domitium proconsulem contriuit. Postremo Troianum à Metello missum cum toto exercitu deleuit. Denique Pompeio fortiter resistens, à Perpenna socio belli & eiusdem factionis per prodicionem in cœna interfecus est. Plutarch.

Serua, mater Ieroboam serui Salomonis. 3. Regum. 11. lat. Leprosa, aut crabro.

Seruandus, consul, exilio damnatus, ann. ab vrbe condita 1221.
 Serniam, urbem, à Venetis occupatam, Papa armata manu obtinuit, anno salutis 1309.
 Seruianus Marcellus 11. cos. ann. salutis 105.
 Seruilia, mater M. Bruti, Iulij Cæsaris adultera, cui sexagies sestertiorum gemmam mercatus est.
 Seruilius Asta, cos. ab vrbe condita 866.
 Seruilius Hala, magister equitum, Labicanos, Equosque Dictator vicit, ab vrbe condita 338.
 Spurium Melium ob regni affectari suspicionem inferent. Liu.
 Seruius Cornelius Dolabella, consul, ab vrbe condita 838.
 Seruius Cornelius Maluginensis, consul, ab vrbe condita 369.
 Seruius Cornelius Maluginensis, tribunus mil. ab vrbe condita 370.
 Seruius Cornelius Merenda, cos. ab vrbe condita 479.
 Seruius Cornelius Orphitus, cos. ab vrbe condita 803.
 Seruilius Cornelius Rufus, consul anno ab vrbe condita 289.
 Seruius Fuluius nobilior, consul, ab vrbe condita 498.
 Seruius Galba, consul, à Lucanis comprehensus, opera vnus mulieris liberatus. Flor. libr. 72. Orof. lib. 5. cap. 18.
 Seruius Sulpitius Camerinus, consul, ab vrbe condita 254.
 Seruius Sulpitius Galba, prætor, malè aduersus Lusitanos pugnavit, ab vrbe condita 604.
 Seruius Sulpitius Galba, consul, ab vrbe condita 78.
 Seruius Sulpitius Rufus, cos. ab vrbe condita 395.
 Seruius Tullus, vi. Romanorum rex annis regnavit XLIII. Hic Pensum primus omnium ordinavit, qui (vt Eutropius ait) adhuc per orbem terrarum incognitus erat.
 Serus, Indiæ extra Gangem fluius. Ptol. Mercatori. *Coromand.*
 Sefa, pater Abiæ. 3. Reg. 4. Lat. Sextus vel fenarius, aut marmoreus, vel iucundus, vel muneris elevatio.
 Sefac, rex Aegypti 3. Reg. 11. Lat. munus sacci aut osculi vel poculi siue femoris.
 Sefac, 1. Par. 8. filius Baria. Lat. Lini vel byssi Saccus, vel fenarius, aut sextus saccus, vel lætitiæ osculum seu poculum, aut femur.
 Sefach, rex Babylonis Iere. 25. & 51. secundum commentatorem Hebræorum super Iere. secundum Lyræum verò, rex Aegypti. Lat. linum, vel byssus tua, aut gaudium tuum, siue fenarius rous.
 Sefai, filius Enac. Ios. 15. Iud. 1. Lat. Senarius vel sextus, siue gaudens vel lætus, aut byssinus, vel lincus.

Sefamus, Stepha. vrbs Paphlagoniæ, in qua primus Phineus habitavit. Didymus insulam esse scribit. Gentile, Sefamenus vel Sefamites.
 Sefan, filius Iesi filij Apphaim. 1. Par. 2. Lat. Liliū, siue rosa, vel lætitia, aut linum vel byssus.
 Sefanium, oppidum Caraduporum in Arabia. Pl. li. 6. c. 29.
 Sefarasi, populi sunt in Phrygia, Strab. libro 7. Propè verò adsunt argenti fodinæ in Damaftio, vbi potentatum constituere Perysades, quos Eulchælios & Sefarastios nominant.
 Sefarethus, vrbs Taulantiorum. Gentile, Sefarethius. Steph.
 Sefata, Sinarum gens, corpore curta, lata facie atque sima. Arrian. in Periplo.
 Sefindium, vrbs Indiæ. Gentile, Sefindius. Stephanus.
 Sefithacus, Aegimeri filius Cheruscorum ductor is fuit. Strabo lib. 7.
 Sefostris, Aegyptiorum rex, Mœridis successor, qui subactis maris rubri accolis, alueum nauigabilem conatus est ducere ex Nilo in mare rubrum. Idem & Colchos & Getas creditur subegisse, regionisque omnes à se subactas trophæis insigniuisse, quorum aliquot se vidisse testatur Herod. muliebri pudendo insculpta.
 Sefites. Plinio Longobardiæ Transpadanæ fluius. Leander *Sensa* vocat, Scudus *Sesfa*, Merula *Siccia*.
 Sefiæ aquæ, oppidum in Narbonensi prouincia, hodie Prouinciæ caput, summo iudicium ordine insignis: vulgò *Aix*. Plin. lib. 31. cap. 2. Sextiæ potius scribendum videtur.
 Sefiaria, Manritaniæ Tingitanæ vrbs. Ptolem. *Galba*, Castaldo.
 Sefinates, Vmbriæ populi. Plin.
 Sefium, vrbs in mediterraneis Oenotrorum. Gentile, Sefius. Steph. Seracena, G. Parrio.
 Sefius, ciuis Romanus, à quo Sefiæ aquæ cognominata. Fuit & scriptoris nomen, item medici, quorum meminit Plin. Sextius fortè magis aptè ascriberetur.
 Sefius vrbs in littore Thracio, ab Abydo Asiæ vrbe, Helleponti angustiis dirempta, Leandri & Erïs amoribus nobilitata. Hinc Ero ipsa Sefias appellatur. Abydus in Asia, Sefius in Europa, Bogassar, Nigro, vel Bogazoffar: nam Turcæ ita appellant oppida in maris faucibus posita.
 Seflunij, populi inter Celtas, ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus, quæ Armorica appellatur, proximi Curiosolitis, Rhedonibus & Venetis. Hos quidam putant esse Exifinos, quæ ciuitas est episcopalis prouinciæ Turonensis in regno Francorum sita, Cæs. in Com.
 Seta, Rhefi foror, ex Marte Bithyn filium suscepit, à quo Bithyni populi Thraciæ. Stephanus.

Setabis, oppidum Hispaniæ, quod agrum habet nomine Spartarium; à sparto lini genere: inde fit Setabus, a, um.
 Setabis, amnis Hispaniæ: inde sudaria Setaba Catullus dixit. Quod de vrbe dictum (quam res indicat; fluium esse Setabin) Strabo, Plinius, Ptolemæus, & Pomponius testatur in descriptione Hispaniæ.
 Setæ, Indiæ populi, argenti ditissimi. Plin.
 Setæum, parua regio iuxta Sybarin, vbi Setæa vna ex captiuis Græcorum naues incendisse fertur, idè que illic crucifixa esse. Gentile, Setæus, quod etiam à Setis Bithyniæ deriuatur. Stephan.
 Setantiorum portus, in Albione insula. Ptolem. *Vuaandermer*, Camdeno.
 Seteia, ætus, eiusdem insulæ. Ptolem. *Deemouth*, Camdeno.
 Setelsis, Iaccetanorum in Hispania Tarracoenfi vrbs. Ptol. *Astarid*, Marinæo.
 Seth, filius Adam. Gen. 4. Num. 24. Luc. 3. lat. positus, vel posuit.
 Sethar, nomen ducis. Esth. 1. lat. explorans, aut purefactus, vel putrefaciens.
 Sethon, sacerdos Vulcani, Aegypti rex: Olympiad. 10.
 Sethri, filius Oziel filij Caath filij Leui. Exod. 6. lat. occultus, vel absconditus, aut demoliens, siue refugium meum.
 Sethron, vrbs Aegypti: Ciuis, Sethroites, Stephanus.
 Setia, vrbs Campaniæ, non procul à Tarracina, vino generoso nobilitata: quod ab eo Serinū appellatur. Mart. lib. 13. item Turdulorum in Bœtica vrbs. Ptol. & quoque Vasconum, apud eundem.
 Setida, Turdetanorum oppidum in Bœtica. Ptolem.
 Setidaua, Germaniæ vrbs. Ptol.
 Setiena, Galliæ Narbonensis arx Auien.
 Setiensis, Africæ Propriæ vrbs. Ptol.
 Setouia, Dalmatarum vrbs. Appiano.
 Setim, locus in campestribus Moab, non procul à Iordane & Phegor monte, vnde Iosue misit exploratores ad inuestigandam Ierichontis terram, Num. 25. lat. expansiones, aut diuertentes, siue flagella, vel spinæ. Vide *SITIM*.
 Setrai, nomen viri, 1. Par. 27. lat. exactor vel præpositus: aut Syriacè, obligatio vel contractus.
 Setubia, Ptol. lib. 2. ca. 6. vrbs Hispaniæ, alio nomine Sepulueda.
 Setundum, Aethiopiæ sub Aegypto vrbs. Plin.
 Seuaes, Norici populi. Ptol.
 Seueriani, Hæretici quidam fuerunt à Tatiano primum propagati, deinde & à Severo aucti, qui matrimonio penitus abstinentum prædicabant. Meminerunt horum Hierony. & Sophronius.
 Seueriani, Angliæ populi, qui incolis *Vvilsbyrienses* appellantur. Lhuyd.

Seuerinus, pontifex Rom. anno salutis 638.
 Seuerinus Boetius, vir Consularis, orator & Philosophus non ignobilis, satis ex scriptis suis notus, vixit circa annum ab vrbe condita 1275. eius opera typis edita extant.
 Seuerinus, episcopus Pataviæ clarissimus, anno salutis 476. reuelatione diuina monitus, ex Patavinis misit ad Iuuornense oppidum in Germania, nuntium, vt habitatores illud oppidum sine cunctatione relinquerent: alias, mox perituri, si contemnerent imperata. Instantius autem iussit admonere S. Maximum eius oppidi præfulem. At cum ille cunctaretur discedere, & cuperet præbere hospitalitatem nuntio, Heruli ea nocte insperatè oppidum ceperunt, qui omnia vastantes, plurimos duxere captiuos præfulem verò patibulo suspenderunt. Munst. lib. 3. Cosm.
 Seuerus, proprium multorum virorum nomen, vt Seueri Cæsaris, Seueri Attilij, at quem Lactantius scripsit duo epistolarum volumina, cuius meminit Hieronymus. Est & Seuerus, proprium montis in Italia, cuius meminit Virgilius, authore Seruio.
 Seuerus Lucanus, v. Rom. Imp. 1. regnavit annis 111. anno salutis 464.
 Seuerus, proprium nomen montis, Seruio in illud Virg.
Qui tetricæ horrentes rupes montemque Seuerū
 Seumara, Armeniæ ciuitas est. Strabo lib. 11.
 Seuri, Hispaniæ Tarracoenfis populi. Ptolem. Seurbi, Plinio.
 Seutes, Maritiorum princeps, anno mundi, 3568.
 Seus, apud Thyfcones regnavit, anno mundi 2219.
 Sex, Bœticæ ciuitas, ad pelagum Ibericum. Ptol. Hodie *Velez*, Malaga.
 Sexana, Siciliæ vrbs. Phaurin.
 Sexsignani, vel Sexfagnani, Galliæ Aquitanicæ populi. Plin.
 Sextani, Galliæ populi, in quibus Arelate. Pomp.
 Sextatio, Galliæ Narbonensis vrbs. Anton.
 Sextilius Lateranus, consul, anno mundi 4116.
 Sextius Caballus scurra maximus, à calcitratu Caballi nomen adeptus. Vide *TERTRIVS*.
 Sextus, Philosophus Chæronensis, Plutarchi nepos, qui doctor fuit Marci Antonini imperatoris.
 Sex. Aelius Catulus, consul, anno mundi 3966.
 Sex. Aelius Pætus, consul, ab vrbe condita 556.
 Sex. Apuleius, consul, ab vrbe condita 766.
 Sex. Attilius Seranus. Vide *SERANVS*.
 Sex. Aurelius Victor, consul, ab vrbe condita, 1122.
 Sex. Ecclesiasticus, vir nobilis, an. sal. 1500.
 Sex. Cornelius Cethegus, consul, ab vrbe condita 776.

Sex. Domitius Caluinus, consul, ab vrbe condita 630.
 Sex. Furius Medullinus IIII. Tribunus militum, ab vrbe condita 356.
 Sex. Iulius Cæsar, consul, ab vrbe condita 663.
 Sex. Julius Tullus, Tribunus militum, ab vrbe condita 332.
 Sex. Nonius Quintilianus, consul, ab vrbe condita 760.
 Sex. Papinius Gallienus, consul, ab vrbe condita 788.
 Sextus Pompeius, consul, ab vrbe condita 766.
 Sex. Quintilius Varus, consul, ab vrbe condita 301.
 Sex. Sulpitius Galba, Cæs. VII. regnavit mens. VII. anno mundi 2374.
 Seya, Fortuna Romæ templum habuit, à Seruio Tullio constructum, quod serua Seya natus ad regni fastigia conscendisset. Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 13.
 Sezeris, vrbs circa Mesopotamiam. Nicetas.

S F

Sfortia, vir exiguo loco natus ob rei militaris scientiam, cum in primis Italiæ clarus euasisset, in transitu Piscariæ fluminis submersus est, anno salutis 1423.

S I

Siaa, nomen viri. I. Esdr. 2. lat. motus, aut Syriacè, adiutorium.
 Siadæ, Antonino, à numero, *Saitz* enim septem lingua Britannica sonat: *les sept isles* hodie. Sic Camdenus in sua Britannia.
 Sia, vrbs in Armenia maiori. Ptol.
 Siagathurgi, populi, quorum meminit Martian. in descriptione Sarmatiæ. Steph.
 Siagul, Africa Propriæ vrbs maritima. Ptol. hodie *Sufz*.
 Siaha, nomen loci. 2. Esdr. 11. lat. splendor, vel candor, aut siccitas.
 Siala, Tyanitidis vrbs, in Cappadocia. Ptol.
 Siambis, insula in Oceano Britannico. Plin. lib. 4. cap. 16. *Sena*, *Mela*, *Sayn*, Camdeno.
 Siaticum, Norici vrbs. Ptol.
 Siara, Armeniæ minoris vrbs. Anton.
 Siarutada, Germaniæ oppidum. Ptol.
 Siauana, Armeniæ maioris regio. Ptol.
 Sibacena, Armeniæ maioris regio. Ptol.
 Sibaræ, Indiæ sunt populi. Plin. lib. 6. cap. 20.
 Siba, seruus Saul. 2. Reg. 9. Puer item Miphiboseth. 2. Reg. 16. lat. exercitus, vel militia, aut fortitudo, vel ceruus, siue nauis veniens.
 Sibæ, Indiæ populi, qui cum Cериade contra Dionysium pugnaverunt. Steph.
 Sibda, vrbs Cariz: Ciues, Sibdata: Gentile, Sibdanus & Sibdites. Steph.
 Sberene, vrbs Oenotrorum: Gentile, Siberenus.

Stephan. hodie vulgò, *S. Seuerina*, in Calabria.
 Sibini, populi contermini Sueuis, Mugilonibus & Butonibus. Strabo lib. 7.
 Sibor, Ægypti fluuius, aliàs Nilus. Sibor autem idem est, quod turbidus, vel cœnosus: quia hic fluuius sit huiusmodi naturæ. Apud Mosen, Geon vocatur, id est, vallis gratiæ. Gen. ca. 2. Francif. Ximenez interp. nom. Heb.
 Sibora, Cappadociæ vrbs. Anton.
 Sibirium, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.
 Sibrus, fluuius Lyciæ. Steph. in Tremile.
 Sibutzates, sunt populi in Aquitania, proximi Garumnis & Hispaniæ citeriori, in Francorum regno siti. Ptol.
 Siby, oppidum Elamitarum. Plin. libro sexto capite 28.
 Sibyllæ, fatidicæ mulieres omnes dictæ, quasi *διδασκαλῶν*, hoc est, Iouis consiliorum conficiæ. Decem fuisse, scribit Varro, Persicam, Libycam, Delphicam, Cumæam, Erythræam, Samiam, Helleponticam, Tyburtinam, Alburneam & Cumanam, nomine Amalthea, quæ postrema Sibyllinorum librorum author fuisse creditur: de quorum origine Gell. lib. 1. cap. 19. Hos autem Stilico, cum aduersus Honorium & Arcadium principes defectionem moliretur, exussit. Munst. libro 2. Cœsmog. multa & præclara eleganter scribit de Sibyllis. Vide etiam G. Peucerum, in commentario de variis diuinationum generibus.
 Sibyllates, Galliæ Aquitanicæ populi. Plin. vide Sibutzates.
 Sibynicum, Vngariæ regis ciuitatem vi cepit Pisaneus, Venetæ classis dux, anno mundi 3683.
 Sibyrus, vrbs Cretæ: Gentile, Sibyrus, Steph. ex Polbybij, lib. 13.
 Sicambri, populi Germaniæ, Menapis finitimi, Vtramque Rheni ripam incolentes, flauos natura habentes capillos, quos in humeros vsque olim promittebant, & artificio quodam in torquebat. Eruditi eos esse iudicabant, quos hodie Gueldrenses vocamus: quanquam videntur olim latiores fuisse Sicambrorum, quam hodie sunt Gueldrensum termini. Gallicè, *Gueldrois*.
 Sicane, vrbs Iberiæ: Gentile, Sicanius.
 Sicani, populi Hispaniæ, Sicoris fluuij olim accolæ, qui relictis sedibus suis, Sicano duce, in Italiam se contulerunt, pulsique Aboriginibus Latium occuparunt: ipsique postea ab ipsis pulsati, quos ante pepulerant, insulam vicinam Italiæ occupauerunt: & eam Sicaniam à suo nomine nuncupauerunt. Seruius in illud. Virg. 7. Æneid. *Auruncaque manus. Rutuli, veteresque Sicani*.
 Sicania, dicta est insula, Sicilia quædam pars in fini

finibus Agrigentinis, & amnis in ea Sicano olim fuit. Sed & insula quandoque tota Sicania dicta est, à Briarei Cyclopi filio Sicano, vel à Sicanis populis, qui primam eam insulam incoluisse feruntur. Vide DERA.
 Sicanus, filius Mallotæ, Getis Ianigenis imperauit, à quo Sicania Verulonia regio cognominata fuit, annis ante conditam urbem 345.
 Sicaris, fluuius in Hispania, à quo Sicani populi dicti sunt. Vide Sicani, & Sicoris, & Dera.
 Sicca, vrbs Numidiæ, Romanorum colonia, apud Plin. lib. 5. cap. 3.
 Siceleg, ciuitas in tribu Iudæ & Simeonis. Ios. 15. & 19. 1. Reg. 27. 1. Paral. 4. Lat. Effusio sextarij, vel mensuræ, aut coangustans sextarium vel mensuram.
 Siceleus apud Celtiberos regnavit, anno mundi 2409.
 Sicemus, vrbs Arabiæ, inde Sicemi, Sicemij, Sicemitar, Steph.
 Sicendus locus est Thessaliæ, mutas habens ranas quæ tamen aliò translatae coaxant, vocalesque sunt. Plin. lib. 8. cap. 58.
 Sicenus, insula iuxta Cretam, quæ prius Oenoe vocabatur: Incola, Sicenites. Steph. ex Strab. lib. 19. vbi Sicenus similiter legitur, non Sicyonius vt infra.
 Sichæus, filius Phlisthenis Phœnicis, sacerdos Herculis, maritus Didæ Phœnicum omnium locupletissimus, quem eius thesauris inhians Pygmalion, vxoris eius frater, sacrificiis intentum, interfecit. Virgil. 1. Æneid.
 Sicheu, metropolis Samariæ in limitibus Manasse, Genes. 12. Ios. 20. Act. 7. quam ædificauit Ieroboam, 3. Reg. 12. Hunc postea dictâ Neapolim Hieroay. in traditionibus. Hebr. refert. Filius Emor. Gene. 33. Lat. humerus, siue pars, aut matutina itio.
 Sichima, idem: eadèmetque metropolis, Iud. 21. Psal. 107.
 Sichimi, idem. Gen. 33.
 Sicilia, Tyrreni maris insula, à Thucydide Sicania dicta, frumētū adeo ferax, vt non immerito olim Romani imperij horreum fuerit appellata. Hæc olim agro Brutio creditur adhaesisse, posteaque imperu maris auulsa fuisse: inde nomen traxisse, quasi Sicilita, id est, resecta. Virg. 3. Æneid. Eadem & Triquetra à quibusdam appellatur, à figura triangulari. Item Trinacria, à trib. promontorijs, quorum quod in Meridiem vergit Pachynum appellant: alterum Pelorum, quod ad Septentrionem spectat, & ab Italia mille quingentis passibus distat: tertium Lilybeum Carthaginem maximè spectans, & ab Aphricæ littoribus cxx. millibus passuum distans. Hæc ab Oriente & Occidente, Septentrionèque Tyrreno mari, à Meridie Aphrico alluitur. Patet in longitudinem à Peloro vsque ad Pachynum, milli-

bus passuum centum octoginta septem, in latitudine centum octoginta nouem, in circuitu autem DCXVIII. vt ex Agrippæ sententia tradit Pli.
 Sicius Dentatus, strenuus bellator, ob ingentem fortitudinem. Achilles Romanus appellatus pugnasse dicitur centum & viginti prælijs. Cicatricè auersam nullam, aduersas quam draginta quinque tulisse. Coronis aureis octo donatus est. Triumphauit cum imperatoribus suis triumphos nouem. Gellius lib. 2. capite 11. Plin. libro 7. cap. 38. Item libro 22. capite 5.
 Sicoris, Hispaniæ Tarraconensis fluuius, non longè ab Ilerda fluens, iuxta quem Cæsar Afranium & Petreium Pompeianos duces, siti ad deditionem compulsi. Hirtius.
 Sicorus, rex Celtiberorum, ante urbem conditam annis 540.
 Siculus, apud Celtiberos Hispanos regnavit annis ferme LX. anno mundi 2485.
 Siculum mare, angustum atque anceps alterno cursu, modò in Tuscum, modò in Ionium pelagus influit, vorticofum, & Scyllæ ac Charibdis sæuitia inclytū Bocatio, ambit Sicilia à qua ita denominatur. Ab Occasu Sardum habet, ab Aquilone Tuscum, ab Oriente Ionium, à Meridie Africū. Hoc mare, teste Strabone lib. 1. eadem cū Oceani æstuarijs pati dicitur. Quolibet enim die ac nocte bis fluxum alternat, sicuti & Oceanus bis inundat, totisque recedit.
 Sicyon, insula quam Pli. li. 4. cap. 12. inter Sporadas numerat, vt etiam adnotauit Vadianus. Vide SICENVS.
 Sicyon, vrbs Archaiæ Propriæ, non procul ab Isthmo Peloponnesiaco, metallicis olim officinis & copioso olearum prouentu in primis nobilitata. Steph. Plurarch.
 Sicyonis, insula in mari Aegæo, ex opposito ad Epidaurum, alta quidem & eminens, vt refert Plinius. Ab hac insula Minerua Sicyonia dicta est, quod templū ibi haberet, quod Epopus ob partam contra Bœotios victoriam solenniter extruxit.
 Sida, Pamphiliæ vrbs, Pöp. lib. 1. in descriptione Pamphiliæ. Vide SIDA.
 Sidace, vrbs Lyciæ à Sydace, Amifodori filia, Gentile, Sidacenus, vel Sidaceus. Steph.
 Sidarus, vrbs & portus: Gentile, Sidaruntius. Steph.
 Side, vrbs Pamphiliæ, dicta à Side filia Mentauri, vxore Moli, à quo insula nominata est, Ciuis Sidetes. Steph.
 Sidele, vrbs Ioniz: Ciuis, Sidelenus. Steph.
 Siden, nomen loci. 1. March. 15.
 Sidene, vrbs Lyciæ: Gentile, Sidenus, Steph.
 Sidenum, fluuius, quo alluitur oppidum Polemonium in Themiscyrena regione, ab Amyso cxx. m. pass. distans.

Sideni,

Sidoni, populi, Plin. lib. 6. cap. 4.
 Siderani, populi sunt Africa, qui oras Carthaginiensium occupant. Strab. lib. 3.
 Sidia, regio quaedam, si recte legitur apud Stephan. cui Trios ciuitas est Sidia.
 Sidicinum, P. in oppidum Campaniae.
 Sidon, i. venatio, aut infidiatio, siue viaticum, vel cibarium, aut nauis iudicij. Filius Canaan, Genes. 10. 15. & 1. Paral. 1. 13. Est & vrbs in Phoenicia, ad mare sita in termino Iudae, a Sidon filio Chanaan condita, Ios. 11. 8. quae forte ducta tribu Afer obuenit. Ios. 19. 28. Matth. 11. 21. Matth. 27. 3.
 Sidon, vrbs in signis Phoeniciae, ad mare sita, ab iis qui mediterranea incolabant condita, qui cum perpetuis vexarentur terrae motibus, relicti suis sedibus, nouam urbem ad mare posuerunt, quam a piscium vbertate sua lingua Sidona vocauerunt.
 Sidonij, populi Sidonis vrbs. Sidones vero populi Thracum propè Hebrum, quos Pl. Sidones appellat. Sunt & alij Sidones in Scythia. Hi ab Ascaloniorum rege expugnati, Tyrum condiderunt. Iustin. lib. 18.
 Sidonia, vrbs Troadis: Gentile, Sidonius. Stephanus.
 Sidonius, Apollinaris poeta.
 Sidrach, nomen viri, qui & Ananias dicebatur. Dan. 1. Lat. mamilla tenera, vel delicata, aut deprædatio tenera siue ager delicatus: aut Syriacè, missus tuus.
 Sidrona, Ptolemæo lib. 2. cap. 17. Dalmatiae vrbs alij Stridona. vulgò *Strigna*. S. Hieronymi patria.
 Sidus, vicus Corinthi, aut Megaridis nauale: Gentile, Siduntius. Est etiam vicus circa Clazomenas, & alius rubri maris, & locus Pamphyliae: Gentile, Sidusius. Steph.
 Sidussa, vrbs Ioniae. Steph.
 Sidymo, vrbs Lyciae, a Sidymo quondam dicta: Ciuis, Sidymeus. Steph.
 Siga, ciuitas, colonia Mauritaniae Caesariensis, Ptol. li. 4. cap. 2. Siphaci, & Bocchi regia: hodie vulgò *Zerfen*.
 Sigalion, simulachrum apud Aegyptios in sacris Isis & Serapidis, quod digito labiis imprefso, silentium imperare videbatur: vnde & nomen accepit *ἄσπασσιον*, quod est silere. Alio nomine Harpocratem appellabatur. Vide HARPOCRATES.
 Sigarha, vrbs Libyae, Ciuis, Sigathæus. Stephanus ex Strabone li. 17.
 Sige, vrbs Troadis: Gentile, Sigites. Steph. qui & Sigeum, promontorium & oppidum Troadis, Aiæ sepulchro nobilitatū. Dictum *σιγῆος* vt quidam volūt, *ἀσπασσιον*, hoc est, a silendo, eo quod Hercules premio suo a Laomedonte fraudatus, dissimulato discessu, ibi se occultat, indeque silentio magno reuersus urbem impetente adortus cepit. Alij per anphitrasin

Sigeum dictum putant, quod nullum ibi vquam sit silentium, aquis se perpetuo magno cum murmure saxi illidētib. Hinc Sigeus, a, um, & Segeius. Virg. 2. Aeneidos.
 Sigillaria, vicus Romae, vbi sigilla vendebantur. Gel. lib. 5. apud Sigillaria fortè in libraria ego & L. Paulus poeta confederamus.
 Sigisbertus, Metensium rex. an. salutis 567.
 Sigisbertus, Dagoberti filius maior natu. Austrasianorum, Transhenanorumq; rex, Galliam Clodoueo minori nato concessit. Paulus Aemil. li. 1.
 Sigismundus Imperat. fratri Vincenslo in regno Bohemio successit anno salutis 1419. Qui in Turcas bellū mouit, obsessa arce Calobocz accepta clade, desideratis multis domum rediit Ritus, anno salutis 1421.
 Sigismundus, rex Bohemiae, anno salutis 1420.
 Sigismundus, Vngariae rex: Romanorum imperator xxxii. regnavit annis xxvii. an. salutis 1411.
 Sigismundus March. rex Vngariae, regnavit annis 11. Bosnam & Croatiam subegit, Modaniam domuit an. salutis 1387.
 Sigisvultus, cos. anno ab vrbe condita 1190.
 Sigias, mons Galliae Narbonensis a quo sinus Galliae incipit. Strabo lib. 4. Vernaculo idiomate *Puech, ou Pui de Sete*.
 Signia, Latij oppidum, in cuius agro vinum nascebatur mire austerum, ideoque vtris profluuiio sedando vtile: a loco Signinum appellatum. Martial. lib. 13.
 Signia, Plin. lib. 5. cap. 29. mons est, in cuius radicibus sita est Apamia. Est item Latij oppidum. Plin. lib. 14. cap. 6.
 Signini, populi Italiae, de quibus Plinius libro 35.
 Sigris portus, quem Nisope insula Lesbi efficit. Steph. Et alibi Sigrim, Lesbi portum esse scribit: vnde Sigrisus vel Sigris.
 Sigrum promontorium est Lesbiae regionis initium. Strab. lib. 13.
 Sigynnus, vrbs Aegyptiorū. Ciues, Sigynni. Ste. Apud hos sunt equi toto corpore hirsuti, pusilli tamen & gestandis viris inualidi, sed qui iuncti curru pernicissimi sunt.
 Siha, nomen viri. 1. Efd. 2. lat. splendor, vel candor aut siccitas.
 Sihar. Nilus Aegypti flumen, Ios. 19. & 1. Paralip. 13. lat. niger, vel turbidus, aut matutinus.
 Sila mons est Syluae Lucaniae. Virg. *Ac veluti ingenti Sila summoue Taburno*.
 Silanion, statuarius caelator. Plin. libro 34. capite 8.
 Silanius mons Hyberniae insulae altissimus a Silanio rege in vertice eius sepulto, dictus.
 Silanus, Claudij principis gener, qui erepra sibi Octavia, dataque Neroni, pra dolore gladio proprio se transiit, idque die nuptiarum ad augendam inuidiam. Author Cor. Tacitus li. 12.
 Silanus,

Silanus, filius T. Manlij pontificis, qui a patre repudiatus, quod pecuniam accepisset a Macedonibus, dolore animi se suspendit nocte sequenti: cuius exequiis neque pater interfuit, neque suadentibus vt adesset auscultauit. Author Val. Maximus de Seueritate.
 Silanius mons Hyberniae insulae altissimus, a Silanio rege in vertice eius sepulto dictus.
 Silas, nomen viri. Act. 15. & 18.
 Silarus, Italiae fluius, Picentinos diuidens a Lucanis, cuius ea fertur esse natura, vt virgulae & folia in ipsum decidentia lapidescant, Plin. lib. 2. cap. 107.
 Sileni populi sunt Indum accolentes autore Plin. lib. 6. cap. 20.
 Silenus, Bacchi nutritus & paedagogus, semper asino vehi solitus: quem Aratus in gratiam alumni inter sidera translatum dicit. Virgil. 2. Eclog.
 Siler. Vide SILARVS.
 Silesij. Vide SALESII.
 Silesia, Germaniae regio, diu fuit sub imperio Polonorum, sed tandem subiicitur Coronae Bohemiae, accipiens nomen ab amne Schleso, vel (vt alij sentiunt) a Schleso rege. Odera fluius perlabat eam. Latitudo eius patet itinerarium dierum, & longitudo quatuor dierum: extenditurque a regione Hungarica, vsque ad Brandeburgensem Marcham. Fuit Episcopalis sedes primum Nylae: deinde translata fuit per C. sumitum primum ad Vratislauiam metropolim prouinciae. Sermo populi Germanicus est: ab altera tamē parte Oderae fluius, vbi Poloniam respicit, lingua Polonica praualet. Habet regio duos praecipue Comitatus, vnum in Lignitz, cui magna pars terrae & populi subfunt: alterū in Schvveidnitz, qui parit Regi Bohemiae, & is habet in eo praefectum siue vice comitem, qui in oppido Lauer manere solet, & quatuor in anno vna cum reliquis nobilibus in vrbe Schvveidnitz celebrat iudicia. Multitudo ducum, inter quos paterna haereditas per capita diuisa fuit, lacerauit prouinciam in multas partes, vnde regio frequentes incurrit calamitates, & crebris exposita est atrocibus. Terra ipsa vallatur montibus, & multis inpergitur syluis, humectatur plurimis riuis, quos Bohemiae montes extrudunt, & ad Oderam destinant, vnde regio admodum fecunda redditur. Incola bibunt potum ex Cerere factum quem Bierram vocant. Reliqua ad vitam necessaria regio abunde inter omnes circumiacentes suppeditat. Munster. Sabellicus Ann. 10. lib. 2.
 Silia, fluius, de quo Strabo libro 14. In regione montana Siliam flumen esse, in quo nihil inater: quasquam id Democritus non credat, qui multam Asae partem peragrauit: sed nec id Aristoteles concedit: est autem quidam sunt adeo tenues, vt nulla in eis volatilia in-

ueniantur. Vide SILA.
 Silices, populi sunt montana Armeniae ad Tigridis ostia incolentes. Plinius libro 6. capite sexto.
 Silimnus. Vide SIMNI.
 Silindium, oppidulum circa Idam. Ciues, Silinditae & Silindiotae. Steph.
 Silis, amnis Venetiae primus in stagnum cadens, vbi tunc habetur suburbanae Venetiarum insulae, Murianum, Trocellumque.
 Silis, Plinio libr. 3. capite 18. fluius Venetiae ex montibus Turisanis fluens. Silis verò cum y Graeco, nomen est, quo, vt idem testatur, Scythae Tanaim fluium appellant, libro 6. cap. 7.
 Silius Italicus poeta, consul, anno ab vrbe condita 820.
 Silius Nerua, consul, anno ab vrbe condita 817.
 Silius Italicus, poeta praestantissimus, ex Hispania oriundus, natus est Romae & educatus, gratissimus Domitiano, cuius fauore ad tertium consulatum perductus est. Virgilij natalis quotannis celebrabat, Septuagenarius seipsum interfecit: dolore cuiusdam clauis insanabilis, Per. Crinitus.
 Sillo, Hispaniae rex, regnavit annis v. pulso Veremundo: habuit Egimandam, Aurelij sororem, vxorem, anno salutis 1770.
 Sillura, insula in Oceano Britannico (vt Solinus inquit) cuius homines numos refutant. Danitaeque res, & accipiunt mutationibus.
 Sillyos, vrbs Ioniae, iuxta Smyrnam, Gentile, Sillyeis. Steph.
 Silo, i. dissoluens, vel discalceans, seu pax aut abundantia: vel Syriacè, illusus aut decipiens. Ciuitas in tribu Ephraim, Ios. 21. 2. & 22. 9. Ierem. 7. 12. Iudic. 21. 19.
 Siloe, i. missus vel mittens, aut ramus, siue telum: aut arma, s. missilia: aut Syriacè, spoliatus, vel spoliatus, fons piscinae, aut amnis est ad radices montis Sion, perennis aquis ebulliens, cuius sit mentio Isai. 8. 6. dicitur & Sihon. 3. Reg. 33. & 2. Paral. 33. 39.
 Silon, insulam Indiae docet esse Augustinus de ciuitate Dei, lib. 12. Quae ex eo caeteris terris praefertur, quod omnis arbor quae in eo gignitur, nunquam foliis nudatur.
 Siloni, nomen viri, 1. Paral. 9. Lat. manens, vel pacificus, aut abundans: vel Syriacè, illudens aut decipiens.
 Silonites, idem. 2. Paral. 9.
 Silphij, populi Libyci ab insula Platea vsque ad eos Syrcium protensi; Herodoto libro historiarum 4.
 Siluanus, nomen viri, 2. Cor. 1. siue per y siue per i, scribas, non refert.
 Siluerius, i. vi. pontifex Rom. regnavit annum 1. menses v. dies xi. anno salutis 536.
 E t e.

Siluester, xxx. Rom. episcopus, regnavit annis xxx. anno salutis 314.
 Siluester II. pontifex cxlii. magicis artibus imbutus, regnavit ann. lxxi. mens. i. anno salutis 997.
 Simathis, Nympha, ex qua Faunus Acin suscipit. Ouid.
Acis erat Fauno, Nymphaq; Simehide creatus.
 Simæthus, Siciliæ fluuius, non procul à Cartanenſi vrbe: sed pro fluuiio melius cum ypsilo scribitur, vt infra.
 Simana, vrbs Bithyniæ inter duos fluuios: Gentile, Simanæus, & Simaneus. Steph.
 Simena, vrbs Lyciæ: Gentile, Simaneis. Stephanus.
 Simienus, cælator argenti apud Plin. lib. 34. c. 8.
 Simeon, Bulgarorum rex, cum Bulgaris Græcos incursionibus vehemèter afflixit. Quem Romanus filij sui Christophori filia, filio illius Petro, vxore data ab incæpto furore compescuit, & fœdere sociavit. Vnde & puella mutato nomine *epiphon* dicta est. Luitphran. libro 3. cap. 9.
 Simeon, secundus filius Iacob ex Lia, Gene 29. r. Paralip. 4. Fuit & nomen cuiusdam qui Christum nostrum suscepit in vlnas, cum inferretur in templum. Luc. 2. Lat. audiens vel exauditiō.
 Simeon, Cleophæ filius, & secundus Hierosolymorum episcopus, & per martyrium carnis vinculis resolutus. Nam à quibusdam hæreticis accusatus fuit, tanquam Christianus, & multis suppliciis afflictus per multos dies, ita vt etiam iudex ipse cum amicis, suis de eius patientia miraretur, & ad vltimum iuberet simili eum, quam dominus pertulit, passione vitam finire. Quod autem hic Simeon vnus fuerit ex ipsis auditoribus Domini, longævitas eius est indicio, & euangeliorum fides, vbi etiam mater eius Cleophæ vxor refertur. Natus igitur annos centū & viginti, supplicium crucis pertulit. Euseb. lib. 3. cap. 32. histo. eccles. ex Hegeſippo.
 Simerō, filius Issachar. Gen. 46. r. Par. 7. Lat. custodia, siue adamas, vepres vel spina, seu fex eius.
 Simerhis Nympha. Ouid. 13. Metam.
 Simichidas, pastor ponitur Theocrito in carmine Bucolico, quem enarratores ipsius Theocriti patrem dicunt fuisse.
 Similax, amasia, Croci. Plin. lib. 16. cap. 36.
 Simmaa, filius David, r. Paral. 3. qui 2. Reg. 5. dicitur Samua. Tertius filius Isai. r. Paralip. 2. qui 1. Reg. 16. 17. dicitur Samma, Lat. audiens, vel obediens.
 Simmias, Philosophus Thebanus, scripsit dialogos 23. qui ordine à Diogene Laertio commemorantur.
 Simoesius, vir Troianus, quod ad ripas Simoenſis fluuij sit natus. Is ætate florens, necdum vxorem sortitus, ab Aiace Telamonico in-

terfectus est. Hom. Iliad. 4.
 Simois, entis, fluuius Troadis, qui ex Ida monte labitur per campum Troianum, qui ab eo dicitur Simoesius, & mari appropinquas, commiscetur Xantho, atque in paludem cogitur: deinde exit in Helleſpontum iuxta Sigeum promontorium.
 Simon, filius Mathathiæ filij Ioannis, r. Mach. 2. Lat. audiens, vel obediens.
 Simon Magus, impostor, qui à Petro, Spiritus sancti gratiam mercari volebat: vnde Simonniæ nomen inditum, Act. 8. Nomen Apostoli. Matth. 10. Fuit & alius sic nominatus, qui post CHRISVM crucem coactus bajulavit. Matth. 27. Hic Simeon dicitur Cyrenæus, qui primus Carthagine in Africa salutis fidem feliciter prædicavit. Pet. de natal. lib. 4. cap. 146.
 Simon, r. ponēs vel positus, aut munus præparationis vel numeri, seu pinguedo aut oleum. Nomen viri, r. Paral. 4. 20.
 Simon, Herodis seruus, seditionis author, anno mundi 3969.
 Simon Oniæ filius, summus Iudæorum sacerdos, anno mundi 3779.
 Simon, summus sacerdos constitutus ab Herode, deposito Iesu, anno mundi 3940.
 Simon Asmonæus, frater Iudæ, dux & pontifex maximus, regnavit annis viii. Cum Romanis fœdus renouavit, eisque aureum clypeum mille minarum misit. Olymp. 159.
 Simon Iustus, pontifex maximus Iudæorum, annis 28. Olymp. 134.
 Simon Priscus, pontifex maximus Iudæorum, annis 13. Olymp. 119.
 Simon puer Tridentinus, à Iudæis martyrio coronatus: quare Iudæi variis suppliciis necati, debitam luerunt pœnam, anno mundi 3789.
 Simon Atheniensis, philosophus, Socratis discipulus, scripsit dialogos 34. Alius fuit qui scripsit de arte rhetorica. Alius medicus. Alius sculpsit, quorum omnium author Diogenes Laertius.
 Simon Magnesijs, musicus egregius, qui & ipse superiorem musicorum more correpto, Simodiam introduxit, quemadmodum etiam & Lyſis Lyſiodiam. Strab. lib. 14.
 Simon vel Simeon cognomine Metaphraſtes, Constantinopolitanus, ludi magister, annos abhinc circiter 200. composuit Græcè, id est, sanctorum vitas, quæ habentur in Bibliotheca Vaticana.
 Simonides Ceus, poëta melicus, primus artem memorandi inuenisse fertur. Cum enim cenaret in Theſſalia apud Scopam fortunatum hominem & nobilem, cecinissetq; id carmen, quod in eum scripsisset, in quo multa ornandi causa, poëtarum more, in Castorem & Pollucem scripta fuissent, nimis illum sordidè Simonidi dixisse, se dimidium eius ei, quod pactus

Et us esset, pro illo carmine daturum: reliquum à suis Tyndaridis, quos æquè laudasset, peteret, si ei videretur. Paulò post esse fertur nuntiarum Simonidi, vt prodiret, iuuenes stare ad ianuam duos quosdam, qui eum magnoperè euocarent: surrexisse illum ipsum, prodisse, vidisse neminem. Hoc interim spatio conclaue illud, vbi epulareretur Scopas, concidisse: ea ruina ipsum oppressum cum suis interiisse: quos cum humare vellent sui, neque possent obritos internoscere vilo modo, Simonides dicitur ex eo, quod meminisset, quo eorum loco quisque accubisset, demonstrator vnus cuiusque sepeliendi fuisse. Hac tū re admonitus inuenisse fertur, ordinè esse maximè, qui memoriæ lumen adferret. Cicero. Iambicum poetam Strabo fuisse dicit: Suidas verò Caryſtium, siue Erytheum, qui scripsit Græcorum apud Aulidem Conuentum, trimetrorum libros duos, & alia. Præter hos, alios duos ponit: vnum filium fororis Simonidis Cei, cognominatum Melicertam, qui ante bellum Peloponnesiacum fuit, scripsitque genealogiam libris tribus. Alterum Simonidem Magnetem, poetam Antiochi Magni tempore, cuius res gestas scripsit, ac bellum aduersus Galatas Suidas. Primus ille literas inuenit longas, *η, ω, quæ etiam Simonidi Ceo adscribuntur, & alio Simodini Syracusano, vel Epicharmo Siculo, ζ, ξ, & ψ.* præterea lyre tertium sonum. Plinius octauam chordam addidisse scribit.
 Simonides, poëta sapientissimus, à tyranno Hierone rogatus, quid, aut qualis esset deus, deliberandi causa sibi vnum diem postulauit: cum idem ab eo postredie rogaretur, biduū petiit: cum verò sæpius duplicaret numerum dierū, admiratūque Hiero quæreret, cur ita faceret: Quia quanto, inquit, diutius considero, tanto mihi res videtur obscurior. Quod si fecissent philosophi, qui more Andabatarum gladiū in tenebris ventilantes, tot deliramenta cōmentati sunt, profectò Deum creatorem suum tam impijs sententijs nõ offendissent. Sarius enim propè est, vera ignorare, quam falsa docere. Polyd. Virg. li. 1. de rer. inuent.
 Simonides, poëta Iambicus ex Amorgo insula, traditur primus fuisse apud Græcos lyricus, ad mouēdas lachrymas aptissimus: flebile carmè inuenit.
 Simplicius xlv. Rom. episcopus, annis xv. mens. 1. diebus vii. anno salutis 469.
 Simprij, Vide OMBRICI.
 Simpsimida, Parthiæ oppidum. Ptol.
 Simon xvi. filius Manue, de tribu Dan, regnavit an. xx. liberavit filios Israel à Philistinorū seruitute, quibus an. xl. tributa soluerant. Vir fortissimus, leonem manu suffocauit. Maxilla agni 1000. Philistinos interfecit, cæteris in fugā versis. Demum fraude Dalilæ deceptus, captus

ab hoste, excæcatus, ludēs corā Palæstinorum principibus, apprehensis columnis, quibus domus nitebatur, ædificiū subuertit, vbi perierūt 3000. Philistinorum, Iud. 13. Ioseph. li. 5. c. 10.
 Simundi insula, quæ postea Taprobane, vt infra dicitur.
 Simus pictor. Plin. li. 35. c. 11.
 Simylla, Indiæ intra Gangem promontorium & emporium. Ptol. *Sinticora*, Castaldo.
 Simyra, Phænicæ vrbs. Pompon.
 Simyra, Armeniæ maioris vrbs, circa Euphratis fontem. Plin.
 Simyrus, vrbs Syriorum. Gentile, Simyrius vel Simyreus. Steph.
 Sin, r. rubus. eremus inter Elim & Sinai, in qua octaua Israelitarum māsio fuit. Exod. 16. Num. 33. Latinus Ezechielus interpres pro hoc tranſtulit Pelusium, Ezech. 30.
 Sin, Num. 13. 20. 27. 33. 34. Deut. 32. Ios. 15. Desertum in terra Edom, quod aliàs Cades vel desertum Pharan dicitur. Vide CADES.
 Sina, Margianæ vrbs. Ptol.
 Sina, vrbs Mesopotamiæ, quo nomine etiā dictus est mōs Petræ & Arabiæ. Apostolus, Sina mōs est in Arabia, qui coniunctus est eius qui nūc est Hierusalem.
 Sinaca, Hyrcaniæ ciuitas. Ptol.
 Sinada, ciuitas Asiatica ad Cariæ fines, non magna, ante quā planities iacet oleis confita, sexaginta ferè stadiorum. Dicitur & Sinnas, adis, vt apud Sidonium. Sunt qui per ypsilon in prima scribant, & rectius, & per duplex n. Vide infra.
 Sinæ, populi sunt in India ad Septentrionē, Seribus, ad occasum Indis extra Gāgem finitimæ, terras incognitas deserratsque ad ortū & meridiem habentes. Horum caput est Ima. Prolemæus li. 7. c. 3. hodie. *La China*.
 Sinæus, filius Chanaan. Gen. 10. 1. Par. 1. lat. rubus, aut Syriacè, inimicitia.
 Sinalus, fuit medicus quidam, de quo Silius Italicus li. 5. Ipse olim antiquo primum Garamaticus Amnon, &c.
 Sinapatinga, vrbs Indiæ intra Gangem. Prolem.
 Sinapodes, populi in desertis Africa, qui vt Pōponius refert, inflexi lentis cruribus serpere magis, quàm ingredi traduntur.
 Sinarum regio, Ptol. li. 7. c. 3. terminatur à Septentrione parte Serum exposita, ab ortu solis atque meridie terra incognita, ab occasu India extra Gangem. Sinæ. Stephano, metropolis est Sinarum.
 Sinarus, Indiæ fluuius, quem Hydaspes in se recepit. Arrian.
 Sincar, Indiæ vrbs. Ptol.
 Sincium, Pannoniæ oppidum. Antonin.
 Sinda, vrbs iuxta magnum sinū Indiæ, vnde populi. Apud hos hic mos erat sepeliendi, vt tot pisces in sepulchra mortuorum mitterēs, quos hostes interfecissent. Steph.

Sinda, Pifidiæ ciuitas, Strabo. Et vrbs in confini-
bus Galatiæ & Cappadociæ, Plinio. Item in
India extra Gangem, Ptolem.
Sindaga, Parthiæ oppidum, Ptolem.
Sindarus, arx in Cyro oppido Syriæ, Steph.
Sindessus, vrbs Cariæ: Gentile, Sindessus vel Sin-
dessus, Steph.
Sindi, populi ad Meridiem Mæotidis. Alij Sindi-
cam gentem à Mæotis descendisse scribunt.
Stephano.
Sindia, vrbs Lyciæ: Gentile, Sindij, Steph.
Sindocanda, ciuitas Taprobaniæ, Ptolem.
Sindonæi, populi Thraciæ, Steph.
Sindones, populi Asiæ iuxta Mæotidem, Ioannes
Hunterus.
Sinera, vrbs Phœniciæ: Gentile, Sinereus, Steph.
Singa, Palladis nomen apud Phœnices, cuius no-
minis simulachrum Thebis Cadmus consti-
tuit, Pausanias.
Singa, Comagenæ regionis in Syria oppidum.
Ptolem.
Singæ, Indiæ populi apud Plinium.
Singar, vrbs Arabiæ iuxta Edessam, Cinis, Singa-
renus, Steph.
Singara Arabiæ vrbs, Rhetanorum caput, Pli. li. 5.
c. 24. & Mesopotamiæ, Ptol.
Singidava, Daciæ vrbs, Ptol.
Singone, Germaniæ oppidum, Ptol.
Sinnaca, Mesopotamiæ ciuitas est, in qua Surena
Parthorum Imperator, Crassum dolo captum
interemit, Plutarch.
Singya, vrbs Pamphyliæ: Gentile, Singyates
Steph.
Singus, vrbs iuxta Athon, hinc Singius, Singeus.
Singicus, Steph.
Sinna, vrbs circa Libanum mōtem, Strabo. Duas
huius nominis vrbes habet Ptolem. in Meso-
potamia.
Sinnaca, montana loca circa Carrhas, Appian. &
Plutar. in Crasso. Apud Strabonem vrbs vi-
detur.
Sinneat, regio plana, omnis generis deliciis abū-
dans, an. mundi 1765.
Sinoe, vrbs Sicilia: hinc Sinoeffæus, Steph. Vide
SINUESA.
Sinon, filius Sisyphi, nepos Autolyçi furis, qui cū
Vlyse ad bellum Troianum profectus, cū
Græci decimo demum anno diffidentes Ilium
vi capi posse, ad dolum proditiōemque con-
fugerēt, omniū maximè idoneus visus est, cui
ob ingenij astutiam fallendorum Troianorū,
equique aperiēdi negotiū imponeretur, Virg.
2. Æneidos. Plin. ait huius inuentum fuisse si-
gnificationem speculariam.
Sinonia, Pli. li. 3. c. 6. insula Corsicæ ultra Tyberi-
na ostia in Antiano, Ianuti, Pineto.
Sinope, nomen regis Numidarum.
Sinope, Afopi filia, quam Apollo raptam in Pon-
tum traduxit, & ex ea genuit Syrum, vnde Sy-
ri postea appellati sunt, tamen alij Martis &

Aegine, alij Parnasses & Martis filiū fuisse tra-
duunt: quidam autem non ab Apolline vitiatā,
sed ab eo & Ioue perpetuā virginitatem for-
titam, cū illi spe concubitus, quicquid postu-
lasset, ei duros se promississent.
Sinope, vrbs Ponti in colle peninsulæ cuiusdam
sita, ex vtraque Isthmi parte portus & statio-
nes habens, olim etiam frequenti gymnasio,
& rubricæ genere, quam Sinopicam vocant,
clarissima. Sinopem (inquit Strabo libro 12.)
vrbiū, quæ in Ponto sunt, clarissimam, Mile-
sij condidere: quæ classe comparata, mari
quod intra Cyaneas est, imperauit. Extra ve-
rò multorum certaminum particeps fuit cū
Græcis: & cū libera fuisset, tandem amissa
libertate, Pharnaci obtemperauit (fuit enim
obsidione capta) posteaque successoribus
eius vsque ad Eupatoem & Romanos, qui il-
lum sustulerunt. Hinc deducitur Gētile Sino-
peus.
Sinorium, nouum & vetus, oppida Dalmatiæ:
Strabo.
Sinsij, populi in Dacia, Ptolem.
Sintæ, Africæ Propriæ populi, Strabo.
Sinthus, vrbs iuxta Thermæum sinum, Steph.
Sinti populi Thracum, qui Samum insulam ha-
bitauerunt, Strabo li. 10.
Sintia, vrbs Macedoniæ iuxta Thraciam, Incolæ,
Sintij, vbi fluuius quidam est Pontus dictus in
quo reperiūtur lapides, quos aqua inspersa ac-
cēdit, flatus extinguit, graui odore, bituminis
ferē, dum vtuntur, & serpentibus omnibus in-
festo, Ste. ex Arist. mirabi. Dicuntur etiā Sintij.
Sinties & Sapæi, dicebantur Thracæ qui Lemnū
olim incoluerunt, Steph. Vide SAPÆ.
Sintæum, castellum Armeniæ à Galatis conditū:
Gentile, Sintæus, Steph.
Sinuesia, oppidū, Pli. li. 3. c. 5. noui Latij extremū,
non procul à Liri fluuiio, olim Sinope appella-
tum, Linius li. 10. ab vrbe, Cuius ager Sinuesia-
nus dictus est, copiosum apricis in saxis vinū
gignens.
Sinunia, Parthiæ vrbs, Ptol.
Sinus magnus Ptol. in India is est, quem mare
de Sur hodie vocant, ad quem Hispani versus
occidentem nauigando perueniunt, terrestri
itinere aliquot dierum interiecto.
Sinzita, Murianæ regionis vrbs in Armenia mi-
nori, Ptol.
Sioda, Albanæ oppidum, Ptol.
Sion, i. acervus, aut tumulus, vel specula, mōs Ie-
rosolymæ, qui aliàs mons Domini, itē & mōs
sanctus dicitur, in cuius vertice erat arx con-
structa, quæ è Dauide, ciuitas Dauidis est vo-
cata, 2. Reg. 4.
Sion, Deur. 4. nomen mōtis Amorrhæorum, qui
& Hermon dicitur. lat. sonitus siue strepitus,
aut minus fortitudinis aut doloris.
Sionia, vrbs Pontica: Gentile, Sionites, Steph.
Sior, ciuitas in tribu Iuda Iosue, 15. latin. paruulus
aut na

aut nauis vigilantis, vel suscitati, vel æmuli,
aut denudati.
Siphe vel Siphæ, nauale Thespiacæ: Gentile, Si-
phæus vel Siphæus, Steph.
Siphac, Ariæ vrbs, Ptolem.
Siphnus, vna ex Cycladibus in mari Ægæo. Pli.
Strabo & Mela lib. 2. Locupletissima erat, teste
Herodot. lib. 3. vt in qua auraria & argentaria
metalla essent. vnde tantum pecuniæ fiebat,
vt ex decima eius parte reponeretur apud
Delphos thesaurus locupletissimo cuique par,
Siphniis pecuniam, quæ quotannis conficie-
batur, distribuentibus. Hæc antè Merope &
Acis appellata est. Vide BYBLIS, Steph. insula
est circa Cretam.
Sipij. Vide SAPÆ.
Sipontum, vrbs Apuliæ iuxta Garganum mon-
tem à Diomede ædificata, quæ & Sipus, & à
Græcis (ob multitudinem sepiarum, quæ ibi
capiuntur) Sepius, untis, dicitur, Pomponius
lib. 3. cap. 1. Vulgò *Siponto*. Strabo lib. 7. Lucan.
lib. 4.
Sippata, Indiæ intra Gangem vrbs, Ptol.
Siphara, Mesopotamiæ vrbs: Ptol. *Vissaopatan*,
Castaldo.
Siphonos, Maris Ægei insula, Anton.
Sipylus, vrbs Phrygiæ, quæ regnante Tantalo,
terræ motu concidit. Ouid. 6. Metam.
Tum cū Maonium virgo, Sipylumq; colebat.
Sipylus, vrbs fuit in Ephelo, cui Archæopolis sub-
stituta est. Plin. lib. 5. cap. 29.
Sira, i. olla, labes, vel Spina, aut rebellio. Nomen
loci. 2. Reg. 3. 26.
Siraces, populi Meridiem versus, vsque ad Cau-
casi montes descendunt, Strab. lib. 11.
Siramnæ, Indiæ intra Gangem populi, Ptol.
Sirangæ, gens in Libya interiori, Ptol.
Sirbi, Sarmatiæ Asiaticæ gens, Ptol.
Sirbis, Xanthus fluuius, quem in Lycia cogni-
tum esse constat. Strabo lib. 14.
Sirbonis, palus in Palaestina, Stephano stagnum
est prope Casium montem. Possessiuum, Sir-
bonus. Vide SERBONIS.
Sirenes, monstra marina, poetarum fabulis ce-
lebrata, superiore sui parte virginis effigiem
referentia, inferiore verò in piscis caudam
desinentia. Hæ tres fuisse finguntur, Acheloi
fluuij, & Calliopes Nymphæ filia, Partheno-
pe, Ligea, & Leucosia, quæ cū litus Sicu-
lum incoherent, nautas præternauigantes suauitate
cantus in naufragiū pelliciebant, Vly-
ses autem cū illac iter haberet, sociorum
aures cera obturauit, seipsum verò malo nauis
iussit alligari: eoque modo periculum tu-
tus euasit. Sirenes itaque cū se contemni
viderent, impatientia doloris se præcipitauerunt
in mare. Homer. 12. Odyss. Ouidius 5.
Metam. fabulatur has fuisse comites Proser-
pinæ, eamque raptam diu quæsisse, eaque non
inuenta, doloris impatientia in monstra ma-

rina esse conuersas, superiore corporis parte
virginem formam, inferiore pisces referen-
tia, voce autem cithara & tibiis tam blandè
canentia, vt præternauigantes sopirent, sopi-
tos demergerent, demersos etiam deuoratēt.
Virgil. 6. Æneid. Sirenum fabula docet volu-
ptatum illecebras non posse nisi à sapiente
superari, & carnis delicias in exitium detrude-
re miseris mortales demonstrat.
Sirenuſſæ, insulæ in Italia iuxta fretum Siculum
in ipso promontorio loci auulsi sitæ, qui lo-
cus intra sinus suos continet Cymen & Posi-
doniam: vbi etiam templum Sirenum est in
magna veneratione. Gentile, Sirenuſſus & Si-
renuſſæus, Steph. Strab. lib. 5.
Sires, populi Thraciæ supra Bizantium, Steph.
Siricis, Armeniæ minoris vrbs, Anton.
Sirion, Galliæ Aquitanicæ vrbs, apud Anton. xv.
m. p. à Burdegala.
Siriopæones. Vide STRIS.
Siris, fluuius Lybiæ, prope insulas Phaselussas,
Stephanus.
Siris, magnæ Græciæ fluuius, apud Plutarch. &
Plin. hodie *Simo*, vel *Senno*.
Siris, ab Æthiopicis dicitur Nilus antequam
rotus confluat. Nam, vt inquit Plin. nec antè
Nilus dicitur, quàm se rotum aquis concordibus
iunxit. Dicitur Sirin autumat Stephan. &
Eustathius à Sirio, quoniam sub ortum canis
per introitum Solis in Leonem augeatur, vt
Hermolaus scribit.
Siris, vrbs Italiæ iuxta Metapontum, & fluuius,
Polieum quoque post appellata, à Minerua
Poliade in Ilio. Inde Sirenus (vel potius Siri-
nus) Sirites & Siritis fœin gen. Est etiam Si-
ris in Pæonia, de qua Gentile à gignendi calu
factum Siriopæones. Steph. meminit etiam
in Polieo, & alibi, Metapontum quoque olim
Sirin dictam.
Siritæ, magnæ Græciæ populi, Siritidis vrbs in-
colæ ne ipsis quidem Sybaritis luxu cedentes.
Cælius Rhodiginus lib. 7. cap. 10.
Sirites Nomadis cuiusdam nomen fuit in Libya,
primus aulicæ inuentor, qui & Matrea, hoc
est, magnæ matris sacra, primus fertur tibia
cecinnisse. Cæli. lib. 9. cap. 7.
Sirius, stella in ore Canis, quæ à Latinis Canicula
dicitur. Hyginus tamen in tractatu de Signis
cælestibus, Sirum diuersum facit à Canicula,
neq; in ore Canis, sed in capite eius collocat.
Hæc in cæli cætro cum Sole cōiuncta, æstum
eius duplicat, mortaliūq; corpora nimio ca-
lore languida reddit. Dicitur Sirius, vt quidam
volunt *δὸν ἔσπερην* hoc est siccando, pro-
pterea quòd & fluuios & fontes nimio calore
exiccat: vt alij, *δὸν ἔσπερ*, hoc est, ab euacuan-
do, quòd corpora nostra sudoribus euacuet.
Seruius enarrans illud Virgil. 10. Æneid.
Non secus ac liquida si quando nocte cometa.
Sanguinei lugubre rubent, aut Sirius ardor.

Sirius, inquit, stella est in ore Canis, quæ quatum in ipsa est, pestifera est, sed pro qualitate adiacentium aut vincitur, aut maioribus vitur viribus. Hinc est, quod cum tempore certo oriatur, non semper est noxia. Quin & Solem ipsum quidam Sirium, & astra omnia Siria appellarunt, vt annotauit Suid.

Sirmio, cuius Catullus meminit hoc versu, Pæninularum *Sirmio*, *insularumq; ocellæ*: hodie, *Sermione*. oppidulum est in pæninfula positum, ad lacum Benacum. Nunc quidem angustum, cum theatri latericij reliquiis.

Sirmium, Ptolemæo lib. 2. cap. 1. vrbs est Pannoniæ inferioris, non procul à Danubio fluuii: Gentile Sirmieus.

Sirnides insulæ aliquot ante Simmonium Crete promontorium iacentes. Plinius libro 4. cap. 12.

Sirorum, Libyæ nomi vicus. Ptolem.

Sirra, vrbs Thraciæ: Gentile, Sirrhæus.

Sis, cliuus, de quo legitur. 2. Paralip. 20. Lat. flos, aut germen, siue cincinnus aut aspectus: vel Syriacè, ala aut penna.

Sisai, filius Enach. Num. 33. Lat. fenarius, vel festus, siue gaudens, aut lærus, seu byssinus vel linceus.

Sisammes, Iudex, qui licet Cambyssi regi charissimus, tamen ob iniquam sententiam, quam pecunia corruptus tulerat, iussu Cambyssis excoeratus est, eiusq; pellis ante tribunal iudicum exposita, vt ea conspecta alij iudices aliena fruerentur infania, sibique cauerent.

Sisalo, Hispaniæ vrbs inter Emeritam & Cæsar Augustam. Anton.

Sisamoi, filius Elasa filij Helle. 1. Paralip. 2. Lat. equus, vel hirundo aquarum, aut tineæ aquarum: vel Syriacè, cæcitas.

Sisamus, vrbs Paphlagoniæ, Hom. Iliad. 2.

Sisapho Corinthius, frater Mamertis, qui vbi intellexisset filios suos à Mamerte fratre regnandi libidine interfectos, eum membratim discepit. Ouid. in Ibin.

Sisapo, Plin. lib. 3. cap. 1. oppidum Hispaniæ, vnde & Sisaponenfis regio in Bætica, vbi optimum minimum nascebatur, eodem Plin. libro 33. cap. 6.

Sisapone, Oretanorum ciuitas, in Hispania Tarraconensi. Ptolem.

Sisar, Mauritanæ Cæsariensis fluuius. Ptolem.

Sisara, palus in Africa Propria. Ptol. & locus circa Nisbin. Ammian.

Sisara, dux exercitus Iabin regis Chanaan, Iud. 4. Magister militiæ Acor. 1. Regum 12. Psalm. 82. Lat. hirundinem vidēs, aut tineam vel equum videns.

Sisaraca, Murbogorum in Hispania Tarraconensi vrbs. Ptolem.

Siscia, Pannoniæ superioris vrbs, Ptol. lib. 2. c. 15. hodie Lablatum, Lublana.

Sisecundus, Hispanorum rex, Suintrillæ filius,

excluso Germano fratre, regnum adeptus est: regnavit annis vii. anno sal. 627.

Sisanius, Assyriæ & Satrabanæ præfectus, anno mundi 3419.

Sisenna Statilius Taurus, cons. anno sal. 12.

Sisenna, antiquus scriptor historiæ Romanæ.

Sisidius, consul, anno ab vrbe condita 1241.

Sisigābis, vxor Darij vltimi Persarum regis, quæ nulli suæ ætatis fœminæ pulchritudine cessit, teste Curtio. Quam tamen victo Dario Alexander non solum non violauit, sed & summam adhibuit curam, ne quis captiuo corpore illuderet, Curtius Arrian.

Sisigyllis, vrbs magna prope Celticam. Gentile, Sisigylites. Steph.

Sisimus, LXXV. Pontifex Rom. diebus xx. anno sal. 6.

Sisolfenses, Italiæ populi. Plin.

Sisopa, Pannoniæ superioris oppidum. Ptol.

Sisibuta, Hispanorum rex, regnavit annis ix. mensib. vii. Is Christianam religionem mirificè amplexus, ampliavit. Classe in Aphricam traiecit, plures in ea gentes in suam redegit potestatem. Rit.

Sisualdus, Brentorum rex, fœdus cum Narsete percussit. Hinc ad Francos defecit, ann. sal. 557.

Sisyde, vrbs condita in Sicilia, anne à Roma condita 151.

Sisyphium, Locus in Asia, de quo sic scribit Strabo libro 8. sub ipsam inde Pyrenen Sisyphium iacet, siue sacellum quoddam siue regale domicilium, niueo constructum lapide, in quo non modica seruantur adhuc rudera. E summo autem cacumine in Aquilone Parnafus aspicitur & Helicen montes excelsi, atque inuales.

Sisyphus, Æoli filius, qui cum Atticam latrocinii infestaret, à Theseo occisus est. Hunc poëtæ fabulantur eo supplicij genere apud inferos plecti, vt saxum ingens in montis cuiusdam verticem cogatur prouoluere: quod cum ad summum penè extulerit, repente deorsum relabatur. Ouid. 3. Metam.

Sisyphus, Corinthiorum rex, cui Merope Atlantis filia nupsit. Ouid. 4. Fastor.

Sisyriba, pars Ephesi, à Sisyrbe Amazone dicta. Gentile, Sisyribites. Steph.

Sitace, Persica vrbs xv. stadiis à Tigri flumine. Xenoph. Steph.

Sitalces, Thraciæ rex, contra Perdiceam exercitum duxit, Macedoniam vastauit, quibusdam castellis captis, anno mundi 3554.

Sitana, Hispaniæ Tarraconensis vrbs. Sex. Auien.

Sithalcius, Germanorum terras, quas nunc Franci obtinent, depopulatus est. Iornand. lib. rerum Geticarum.

Sitheni, populi iuxta mare rubrum. Steph.

Sithon, filiam habuit Pallenem: quæ Clito nupsit, & Pallenæ Thraciæ vbi nomen dedit. Steph.

Sithon

Sithon, mons Thraciæ: ab eo Thracia dicta est Sithonia Seruius.

Sithonia, pars Thraciæ, Pli. li. 4. ca. 11. quæ ab Hæmorrhonte auersa, vergit in Pötum Euxinum. Herodotus verò li. 7. Sithoniam regionem in ora maritima Macedoniæ collocat, ad sinum Termæum: eiusque vrbes facit Toronā, Sermylam, Mecybernam, & Olynthum, Poëtæ autem Sithoniam pro ipsa Thracia ferè accipiunt: vnde Sithonias niues frequenter legimus, pro altissimis Thraciæ niuib. Virgil. 10. Eclog.

Sithoniæque niues hyemis subeamus aquosa.

Sitia, Hispaniæ Bæticæ oppidum in conuentu Tarraconensi. Pli. li. 3. c. 1.

Siticum, Italiæ oppidum. Steph.

Sitioenta, Mysiæ inferioris oppidum. Ptol. *Tulza*, Nigro.

Sitiogagus flumen est, pro Passargadas septimo die nauigatur. Oritur atq; fluit per Carmaniā. Pli. li. 6. c. 23.

Sitim, nomen torrentis Ioel 3. vbi legitur, Irrigabit torrentem spinarum. Vide *SEITIM*.

Sitipha, Mauritanæ Cæsariensis Colonia. Ptolem.

Sitiphis, Mauritanæ Tingitanæ metropolis. Procop.

Sitomagum, Angliæ vrbs, Antonin. *Thelford*, Camdeno.

Siton, Theffaliæ vrbs quam & Iton dici scribit. Steph.

Sitone, vrbs circa Athon montem. Plin.

Sitones, Scandiæ populi. Tacit. *Finlandt* Vvillichio.

Sitra, Orientis dux, anno salutis 534.

Sittacene, regio Asiæ, Medis ad Meridiem proxima, alio nomine Arbelitis dicta, Sittacene autè appellata à Sittace vrbe regionis totius capit. Pli. li. 6. c. 26. 27.

Sitaphius, Campus in Africa Propria. Ptolem.

Sitteberis, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptolem.

Sitrocates, Indiæ fluuius in Gangem fluens. Arrian.

Situa, Paphlagoniæ vrbs. Ptol.

Siuu, scriba regis Dauid, 2. Reg. 20. lat. vanitas, aut eleuatio, vel tumultus.

Siuu, nomen mensis. Esth. 8. vbi corruptè legitur Sihan. lat. rubus, vel spinosus.

Siuata, Galatiæ vrbs. Ptol.

Siur, Africa Propriæ vrbs. Ptol.

Sixus, vrbs Mastienorum. Steph.

Siza, pater Adina 1. Par. 11. lat. munus hoc, aut munus aspergens.

Sizara, Syriæ vrbs, alias Larissa dicta, Steph.

Sizyges, Serica gens. Ptol.

S K

Skiodus, Lotheri Danorum regis filius: qui quæ ab adolescentia venâdi studio flagraret, inma-

nem belluam, quam nemo aggredi audebat, subegit, quæ futuram in eo fortitudinè ominata est. Idem postea repertum miræ magnitudinis aprum cingulo detinuit, focisq; dedit occidendum. Saxo Grammaticus.

S M

Smaragdus, alter Exargus, Classense oppidum cepit. Longobarbos vicit, Beroaldum ducem cum militibus cepit, atque occidit. Blond.

Smaragdus, mōs in Ægyptio, ad sinum Arabicū. Ptolem.

Smendis, Ægyptiorum rex, regnavit annis xxvi. anno muadi 2960.

Smenus, Laconicæ fluuius, in Taygeto monte oriens. Pausan.

Smerdis, Cambyssæ Persarum regis frater, quem cum Cābyles per somniū vidisset regio throno insidentem, metuēs ne regnum occuparet, occidi iussit. Fuit & alter Smerdis, vt scripsimus in dictione PATIZITES.

Smeredus magnus III. Persarum rex, regnavit mensibus vii. anno mundi 3440.

Smila, Stephano, vrbs Thraciæ: Gentile, Smilæus.

Smilax, puella formosissima, quæ Croci pueri amore capta, cum ab eo sperneretur, mutata est in fruticem sui nominis, hederæ non dissimilem, aut certè in eius flores, candore odoreque lilium referentes. Ouid. 4. Meta.

Sminthe, vrbs Troiæ. Gentile, Sminthæus vel Smintheus Scribitur etiā per *ε* & *ay* diphthongum. Steph.

Smintheus, Apollinis epithetum, cuius duplicem originem refert Homeri interpres. Primam hanc fuisse in Chryse oppido Mysiæ Crinim sacerdotem Apollinis, cui deus iratus immisit in agros illius mures, qui fructus illius vastabant. A quo exoratus deus, cum rursus placatus pestem hanc tollere veller, ad Ordem pastore illius venit, à quo hospitio acceptus, pollicitusque mali remedium, mures sagittis omnes interfecit: eoque facto iussit pastorem Crinidi indicare, ipsum Apollinem humana specie apud se diuertisse, & ab eo mures occisos: quod audiens Crinis, templum deo construxit, vocauitque Apollinis Sminthei, quod eius linguæ dialecto mures *σμινθαι* vocantur. Altera talis est: Quom Cretenses aliquando coloniam deducturi essent, ab Apolline responsum acceperunt, vt ibi urbem conderet, vbi eis terra geniti obstitissent. Venientibus igitur ad Hellepontum, noctu mures clypeorum lora arroferunt, itaque manè cum id factum viderent, memores oraculi urbem posuerunt, quam Sminthiam appellarunt.

Sminthion, locus quidam. Strabo lib. 13. Incola, Sminthius, vel Smintheius, & regio Sminthia.

Smyrna, vrbs Ioniæ, Milete amne irrigata, Ho-

Ecc 4

meri (vt plurimi credunt) patria : qui inde à poëtis passim Smyrnæus cognominatur, Smyrna, inquit Steph. nominata est à Smyrna Amazone, quæ Ephesum occupauit: cum ante à Naulochon diceretur, condita primum & habitata à Tantalos. Hinc Smyrnæus, & sinus Smyrnaicus, *Smirne*, Sophiano.

Smyrnæi Sardinianos, castris circa mœnia positus, hoc stratagemate vicerunt Sardiniani igitur ad Smyrnæos mittunt legatos, se non antè discessuros, quàm vxores ad coitum cōcessissent. Cùm igitur Smyrnæi magnum ex necessitate probrū perpeffuri forent, ancilla quædam honesta facie ad horum Phylarchum accurrens, Mittite, inquit, ancillas ornatu liberali. Quo factis, earum defatigati coitu, capti sunt. Quamobrem etiam hoc tempore, apud Smyrnæos festum diem Dionii agitant, quem Liberalem vocant, in quo ancillæ dominarum ornamenta gestant. Plut. Paral.

Soacæ, Arabiæ felicis oppidum, Ptolem.
Soamus, Indiæ fluuius Arrian.
Soan, nomē viri 1. Par. 24. lat. Onix, lapis preciosus: aut Syriacè detentio vel mora eorum.
Soana, fluuius Asiæ Sarmaticæ, Ptolem.
Soana, Ptol. lib. 7. cap. 4. fluuij ostia in Taprobana insula.
Soanda vrbs est in Armenia minori libr. 14. & in Cappadocia, Anton.
Soanes Steph. populi strenui Asiæ, Caucafi extremi obtinentes, sicut Strabo refert li. 11. qui ducenta hominum millia cogunt in exercitum. Vide PITHIROPHAGI.
Soba, nomen loci, 1. Reg. 14. 2. Reg. 8. 1. Paral. 18. Pfal. 59. Iud. 13. lat. exercitus siue militans, aut præceptum in ea, vel inflatio, aut tumor.
Sobab, filius Dauid. 2. Reg. 5. 1. Par. 3. Filius Caleb ex Azuba prima vxore, 1. Par. 2. 14. lat. reuersus, aut auersus, vel conuersus aut Syriacè, scintilla.
Sobach, magister militiæ Adazeret regis 2. Reg. 10. lat. rete, aut cæcellus, vel captiuitas siue cōuersio tua, aut Syriacè, columbarium.
Sobal filius Seir Horrei, Genes. 36. Filius Hur primogeniti Caleb ex Ephratha concubina 1. Par. 2. Filius Iuda, 1. Par. 4. qui Genes. 46. dicitur Sela. lat. femita, vel spica, aut crura, vel femur, seu vana vestitas.
Sobala, vrbs Cariæ. Gentile, Sobaleus, Stephanus.
Sobec, nomē viri. 2. Esd. 10. lat. æquiparatus vanitati, vel appositus vacuitati, vel dissipationi, aut vana euacuatio: vel Syriacè, relictus.
Sobi, filius Naas de Rabbath filiorum Ammon. 2. Reg. 1. lat. conuersio, vel captiuitas aut sessio, vel sedens.
Sobna, nomen scribæ. 4. Reg. 8. 1. lat. sedēs nūc

aut connectere nunc, siue captiua nūc, vel qui intelligit, aut ædificans.

Soboba, filius Cos. 1. Par. 4. lat. exercitus, vel militia in ea, siue inflatio vel tumor in ea.

Sobochai, nomen viri. 2. Reg. 21. 1. Par. 20. lat. ramus, vel propagines, aut tugurium.

Sobolata, est Sabæorum ciuitas, ad mare rubrum includens suis muris templa sexaginta. Plin. li. 6. cap. 28.

Sobrius vicus Romæ: Paulus ex Festo, Sobrium vicum Romæ dictum putauit, vel quod in eo taberna nulla fuerit, vel quod in eo, Mercurio lacte, non vino supplicabatur.

Sochis Ægypti rex, qui numini Solis apud Heliopolin obeliscos quatuor quadraginta octo cubitorum longitudine dedicauit. Plin. lib. 36. cap. 8.

Socho, duæ sunt in tribu Iuda, huius nominis ciuitates, Ios. 15. vbi leges Socoth deprauatè, Re. 17. 19. 2. Par. 28. Vrbs constructa à Roboam, 2. Par. 11. lat. protectio, vel vallatio, aut ramus, siue cessatio.

Socion, Philosophus Peripateticus, genere Hispanus, scripsit *κέρως ἀμαλθωγίας*, id est Cornu copiæ, librum multæ variæque doctrinæ Gellius.

Socoth, tribus Gaddi ciuitas, montis Galaad in vicinia Penuel, in via fugæ Madiam, munitissima, inquit Iosephus & optima, Iosue 15. Cui Iacobus patriarcha hoc nomen imposuit, Genes. 33. Est & regio à Græcis *τρωγλοδύτης*, dicti, quæ ad Rubrum mare excurrit, vbi Troglodytæ habitant Num. 33. Prima mansio filiorum Israël, postquam reliquerunt primas sedes Ramasses, latine tabernacula vel tentoria.

Socoth-benoth, idolum Babyloniorum. 4. Regum 17. lat. tabernacula filiarum, vel ædificiorum vel ædificationum, siue auscultationes vel vñctiones filiarum vel ædificiorum.

Socrates, philosophus Atheniensis, Sophronici statuarij, & Phanaretæ obstetricis filius. Vxores eodem tempore duas habuit, Myrto, Aristidis Iusti filiam, & Xantippem mulierem molestissimam, quæ (ipso cum discipulis disserente) mensam non raro subuerit Naturalem philosophiam omnium primus in moralem trastulit, identidem inculcans, Quæ supra nos sunt, nihil ad nos pertinere. Accusatus tandem ab Anyto quodam diuite, & Melito poeta, & Lycone oratore, quod de diis malè sentiret: cum à iudicibus de more interrogaretur, quanam potissimum pœna sedignum censeret, Vt, inquit, in Prytaneo alar ex publico. Quæ eius voce irritati iudices, capitis eū damnauerunt, & ad bibendum cicutam compulerunt: quæ ille intrepidè accepta, supremum vitæ diem clausit. Iam valde senex, institui lyra non erubuisse dicitur. Fab. Quint. & primus omnium Philosophiam deuocauit è cœlo, & in vrbi

in vrbus collocavit, & in domos etiam introduxit: & coegit de vita & moribus, rebusque bonis, & malis quarere. Cic. lib. 5. Tuscul. quæst. Socrates pictor, inter cuius opera est Piger, qui appellatur *ἰων* spartum torquens quod asellus arrodit, Plin. lib. 35. cap. 11. Pausanias autem dicit hunc à Polygnoto pictum.

Socrates Constantinopolitanus, historiam Ecclesiasticam, à tempore Apostolorum vsque ad Chrysoctomum scripsit, quo tempore fuisse par est, vnum ex his qui in Tripartita connectitur historia.

Socratio, cinædus quidam, quem ob stuprum commissum. Piso prætor postposuit duobus aliis adolescentulis Veranioso & Fabulo.

Socratis, insula in sinu Arabico. Ptol.

Socunda, Ammiano, Socana, Ptolemæo, Hyrcaniæ oppidum.

Socus, vir Troianus Hippasii filius, generosus animo & corporis dignitate. Hic, teste Homero, magno animo Vlysssem vulnerauit, sed ab eo deinde ipse interfectus est.

Sodi, pater Geddiel. Num. 13. lat. secretum meū. Sodij, populi sunt in Iberia authore Plinio lib. 6. cap. 10.

Sodinus, fluuius Capissenæ est apud Plin. lib. 6. cap. 23.

Sodoma, mæ, & Sodomum, & Sodomia, eorum, i. secretum eorum, siue calx aut cæmentum eorum, oppidū Iudææ, de quo legitur in Genes. *σόδομος*. (inquit Steph.) metropolis erat decem oppidorum, quæ in Asphaltide lacu submersa sunt. Ciuis, Sodomites. Nam Sodomorum hæc regio versa est in lacum salis & sterilem, qui dicitur mare mortuum: quia nec pisces in eo viuunt. Nauem quoque non patitur, nec vllam sustinet materiam, quin supernatet, nisi bituminatam, propter homines intus viuentes: nam omne carens vita in profundum mergitur: si quid viuum arte aliqua immerferis, superexibit. Lucerna ardens supernatat, extincta mergitur: in quem ait Iosephus, grauissima quæque coniecta, in altum referri. Vnde Vespasianus imperator quosdā iunctis post tergum manibus, in altum proiici iussit, & omnes, tãquam spiritus, sursum repulsi, superfluitarunt. Multis in locis iste lacus nigras glebas bituminis vomit: & ideò lacus Asphaltidis dicitur. Poma item in arboribus nata si incidas, fauillas intus inuenies. Comest. in cap. 18. Gen.

Sodæ, Indi fluminis quidam accolæ Diodor.

Soducena, Armeniæ maioris regio. Ptol.

Soeta, Scythiæ extra Imaum vrbs, Ptol.

Sogdiana, prouincia Asiæ, quæ, vt lib. 6. ca. 12. ait Ptolemæus, à Septentrione paræ Scythiæ terminatur, ab Oriente Sacis, à Meridie & Occasu Bactriana. In ea sunt vrbes, Oxiana, Maruca & Alexandria, quæ vt Solinus ait, Alexander tertiâ condidit, ad cōtestandos iri-

neris sui terminos. Incolæ, Sogdij & Sogdi, Steph.

Sogdianus VIII. rex Persarum, regnauit menses VIII. anno mundi 3538.

Sodonacus, Parnis regis Arabum pater fuit qui Caracem vrbem Persici sinus intinam à fluminibus infestatam restaurauit. Plin. li. 6. ca. 27.

Sogiontij, populi in alpiibus, authore Plin. lib. 3. cap. 20.

Sogocara, Armeniæ maioris vrbs. Ptol.

Soha, nomen viri, 2. Esd. 7. lat. cador, vel siccitas.

Sohar, filius Simeon filij Iacob, Gen. 46. Exod. 6.

lat. lucidus, vel candidus.
Sohoria, filius Ieroham, 1. Pa. 8. lat. mane aut matutinatatio Domini, siue matutina itio Domini, seu niger Domini.

Soita, Armeniæ maioris oppidum. Ptol.

Solana, Serica vrbs. Ptol.

Solanidæ, insulæ Arabiæ felicis, circa plagam Orientalem. Plin.

Solci, vrbs in Sardinia. Steph.

Solcada, Indiæ populi, caucaso subiecti. Plin.

Solentia, insula inter Dalmatiam & Istriam.

Solenus, Indiæ intra Gangem fluuius. Ptol.

Solennus Orphitus, consul, anno salutis III.

Solerum, Calabriæ vrbs, Plin. hodie *Soleto*, Leandro teste.

Solicinium, Ammiano, Germaniæ vrbs, quæ ab Heroldo Solms interpretatur. Vrbs inter Treuerim & Moguntiam.

Solimanus XII. Turcarum imperator, anno salutis 1519. diadema accepit.

Solimna, vrbs Indiæ. Gentile, Solimneus, Stephanus.

Solimnia, Ægei maris insula. Plin.

Solinates, Vmbriæ populi. Plin.

Solitoclita, Galliæ Lugdunensis oppidum. Ant. xxiii. m. p. à Lutetia.

Solis fons. Vide FONS SOLIS.

Solis insula, est in mari Indico, semper rubens, & (vt Solinus refert) omni animantium generi inaccessa, quoniam eò ingresses vi circumfusi aeris confestim exanimat.

Solis mensa, Æthiopiæ locus, apparatus epulis semper referus: & quæ, vt libet (inquit Pöponius) vesci volentibus licet. Solis mensam appellant, & quæ passim adposita sunt, adfirmat nasci subinde diuinitus. Ad quem locum Puerus imperator, cum Alexandriam venisset, rei fama permotus, profectus est. Author Spartianus. Cælius lib. 16. Antiquarum lectionum scribit, Solis mensam, adagio dici diuinitum opulentorumque hominum domos, omni rerum copia vbertim adfluens, expositasque in opum necessitatibus & alimentis.

Solis mons, Mauritaniam Tingitanam promontorium, Ptolem. ad Oceanum Atlanticum. *Gabo Cantin*, Castaldo.

Solis ostia, Pöponio in descriptione Indiæ, loca sunt, ob æstū intolerabile, & aquarum longo tractu

tractu penuriam: sic dicta, propter periclitatū Alexandri illis locis exercitum, Diodo. lib. 17.
 Solis portus, in Taprobana insula. Prol.
 Solanidar, insula est maris Arabici, apud Plin. lib. 6. cap. 28.
 Soleadæ, populi sunt Indum fluuium accolentes, apud Plin. lib. 6. cap. 20.
 Solimnia, insula est in Pegasico sinu. Plin. lib. 4. cap. 12.
 Solinus historiographus Plinij summè emulus, scripsit de Geographia libros nobilissimos, quibus de situ orbis, inscriptionem dedit: præter opus præcipuum, narrat præclara multa, multa incredibilia.
 Sollium, Corinthi oppidum: Gentile, Solieus, Stephanus ex Thucydidis lib. 2.
 Soloce, magna ciuitas, quæ notiore nomine, Seleucia dicitur. Strabo lib. 16.
 Solæ, ciuitas insignis Ciliciæ, ab Achuis & Rhodiis ædificata, postea Pompeiopolis appellata à Pompeio, qui piratas in eam transtulit, quos dignos existimauit, ut seruarietur. Vide POMPEIOPOLIS. Stephanus à Solone conditam scribit, & à Pompeio restauratam. Dionysius in Bassaricis *σολων* vocat. Ab hac Solenses Aratus, Chrysipus Stoicus, & Philemō poeta comicus. Strab. lib. 14. Plinius ex Polycteri auctoritate tradit iuxta Solos fontē fuisse, cuius æque olei vicem præstiterint vrentibus. Currius Heliopolim, cū Solis ciuitatem nominat. Vide SOLVS. Eustathius Dionysij interpres, hoc oppidum ab epulante Solone colonis Atticis ornatum fuisse scribit, cum verò Barbari linguam Atticā paulatim coinquinassent, Solæcismi dicti sūt, & inde Solæcismi. Solentia, Libyæ interioris promontorium. Prol.
 Sologorgus. Vide HEREA.
 Solomatis, amnis in Gangem influens. Arrian.
 Solomon, III. Israelitarum rex, regnavit annis XL. anno mundi 2931. Pharaonis regis Ægypti filiam duxit uxorem, anno mundi 2932. Ætate vltima mulierum alienigenarum amore deceptus, deos adorauit alienos: quare decem tribuum regnum à posteritate eius ablatum. 3. Reg. II. Vide SALOMON.
 Solon, Allobrogum vrbs. Epitome Liuij Solonium Dioni.
 Solon, vnus ex septem sapientibus Græciæ, patria Salaminius, Athenis claruit, Tarquinio Prisco Romæ regnante. Gell. lib. 17. cap. 21. Atheniensibus leges dedit, tanto temperamento compositas, ut pacem gratiam à Senatu & plebe inierit, qui duo Reipu. ordines irrecconciliabili propemodum odio diffidebant. Draconis autem leges (iis exceptis, quæ in homicidas poenas statuebant) quod iusto atrociores videretur, omnes abrogauit. Tyrannū fugiens, primū in Ægyptum secessit, deinde in Cyprum, postremo ad Cræsum regē, qui cum opes suas ei ostentaret, rogaretq; num

quem sese foeliciores iudicaret: respondit, Tellum quendam pauperem admodum, alioqui iustum, Athenis agentem: qui in suo prædialo consenuerat, eius limices nunquam egressus erat. Fieri tamen posse, ut & Cræsus ipse olim inter foelicitissimos numeraretur. Ceterū ante supremum vitæ diem neminem beatum esse iudicandum. Quæ sententia nihil verius esse, Cræsus postea re ipsa est expertus. Nam cum Cyro, Persarum & Medorū regi bellum inferret, acie victus, viuis in hostis potestate peruenit. Quo tempore pyræ impositus, ut viuis exureretur, salubre Solonis consilium dicitur agnouisse, eiusque nomē in supremo illo vitæ discrimine sepius inclamasse. Quo audito, Cyrus ex suis misit, qui cognoscerent, quisnam esset deorū hominumve, quem ille summo in periculo solum inuocaret: rēque totā edoctus, memor & ipse humanæ vicissitudinis Cræsum ab incendio liberauit, summoq; quoad vixit, in honore penes se habuit. Decessit in Cypro insula, annos natus LXXX. mandauitq; ossa Salaminē transferri, ibique per regionem proici ac dissipari, ne Athenas inferrentur: quoniā discedens iureiurādo ciues adegerat, nō antiquaturos leges suas, donec rediret. Reliquit etiam conciones & epistolas quasdam. Hunc Athenienses sophistam primum dixerūt. Epigramma sepulchro eius inscriptum, Cicero in hanc sententiā commemorat, Tuscul. Quæst. lib. 1.
*Mors mea ne careat fletu, liquamus amicis
 Mærorem, ut celebrent funera cum lachrymis.*
 Ex Plutarcho & Diogene Laertio, Mercaturam exercuit, quia tunc tēporis non erat vilis, modo non tenuis esset, teste Plutarcho.
 Solona, à Gothis recepta, anno salutis 538.
 Solonates, VIII. regionis Italiæ gens. Plin.
 Solorius, mons Hispaniæ, quō Tarraconenfis à Bœtica & Lusitanica distinguitur. Plin. Omnibus Hispaniæ montibus altiore esse scribit Isidorus.
 Solophytus, iuuenis regius, qui cum Ilino regio simpliciter, per optimam factionē, domo regia pulsus, ingentem iuuentutem, secum contraxit, & in Cappadociæ ora concedit.
 Solothurum, vna ex præclaris & verustissimis Heluetiæ ciuitatibus, ad Arolam fluuium auferum sita, quam paulò post Treuerim constructam existimant, Antonino in Itinerario Solothurum vocatur, qui vero Soluturū scribunt, sic dictam putant ab antiqua turri, quæ adhuc in medio ciuitatis videretur, ut sit idem quod Solis turris. Sita est in agro plano culto & fertili. Ad fœderis perpetui societatem recepta est anno M. CCC. LXXXI.
 Soluense, oppidum, Plinius inter Noricas ciuitates numerat, etiam inter Colonias, hodie dirutum, cuius maceris quedā extant, vulgō incolis *Solueldæ*.
 Soluen

Soluentij, Libyæ inferioris gens. Prol.
 Solus vrbs Ciliciæ, sic dicta à Solunte prauo hospite, quem Hercules interfecit: Gentilia, Soluntius, Soluntinus: & fœminina Soluntina, & Soluntia, & Soluntis, quod postremum à Solis quoque diuerso Ciliciæ oppido fit. Step.
 Solyges, vicus Corinthi: vnde collis Solygeus, Stephano.
 Solyma, Solymæ, vel Solyma, Solymorum, vrbs clarissima Iudææ, quæ postea addito templo Hierosolyma dicta est. Inde Solymus, a. um.
 Iunenalis Satyra sexta, Interpres legum Solymarum.
 Solymi, orum, populi Asiæ, Lycidiis & Pisidiis proximi, à Bellerophonte subacti, postea Milyæ appellati. Strab. lib. 1. & 14. Plin. eisdem facit cum Pisidis, libro 5. cap. 27. Alij Solimos eisdem fuisse cum Liciis asserunt: quorum tamen sententia cum Homero non satis cōuenit, qui Bellerophontem à Lyciorum rege missum ait ad subiugandos Solymos.
 Somer, filius Moholi filij Musi, 1. Paral. 6. Filius Heber filij Bariz filij Afer filij Iacob. 1. Paral. 7. Lat. custos, vel adamas, seu vepres, vel spina, aut fax.
 Sommoria, filius Roboam ex Abihail. 2. Paral. 11. Lat. custodia Domini, siue adamas Domini, aut vepres vel spina Domini.
 Sondæ gentes sunt in India, apud Plin. li. 6. c. 20.
 Sontiates, populi inter Aquitanos, Tolosæ ac Narbonæ, ciuitatibus Galliarum prouinciæ Romanorum & Hispaniæ citeriori proximi, habentes oppidum natura loci ac manu munitum, in regno Francorum situm. Casar. *Ceux de Luedam*, nonnullis.
 Sopater, dux Philippi, anno mundi 3763.
 Sopater, sophista Iambici discipulus, Constantini Magni consiliarius.
 Sophac, princeps militiæ regis Adarezer. 1. Paral. 19. Lat. effundēs, vel effusus, aut vanus lecythus
 Sophaci appellati sunt Afri à Sophono qui in Africa regnauit.
 Sophai, filius Eleana, 1. Paral. 6. Lat. speculator, aut fauus, siue natio, vel cooperimētum, aut expectatio.
 Sophan, ciuitas possessa à filiis Gad. Numer. 32. Lat. cuniculus, vel chærogryllus, siue absconditus, aut conterens, siue contractio.
 Sophar, nomen viri. Iob. 11. Lat. matutinus, aut corona, seu circulus, vel passer: aut Syriacè Hædus.
 Sophene, regio Asiæ, Armeniæ maiori ab ea parte adiacens, qua vergit in Comagenem, iuxta Antitaurum & Masium montes. Huius regionis incolæ Sopheni à Plinio, ab alijs Sophenæ appellantur.
 Sopher, princeps exercitus regis Sedeciar. 4. Regum 25. Lat. scriba, vel liber, aut narrās, vel numerans.
 Sopheret, nomen viri. 1. Esdr. 2. Lat. numerans vel

narrans, siue narratio, aut librarius, vel scriba.
 Sophi, in agendis armentis puer victum quæritauit, postea verò rex fuit Percarum.
 Sophia, mulier quædam Romana, quæ tres filias imperante Adriano iugulari vidit cū gaudio.
 Sophilus, Sicyonius, vel Thebanus, comicus mediæ comediæ: ipsius fabulæ nonnullæ commemorantur apud Athenæum.
 Sophim, mons in tribus Ephraim, 1. Reg. 1. Lat. Speculæ, vel speculantes, siue cooperti, aut nantes, vel expectantes, aut fauus.
 Sophocles, poeta tragicus, patria Atheniensis, tāta orationis suauitate, ut vulgō *μέλιττα*, hoc est, Apis cognominaretur, æqualis Euripidis & Periclis, cuius etiam quandoque collega fuit in prætura. Natus fuit Olymp. LXXII. ante Socratem annis xvii. Primus tribus actoribus vsus est, adiecto eo qui vocatur Tritagonista, hoc est, tertium & vltimarū partium histrio. Primus etiam Choros ex iuuenibus quindecim introduxit, cum antea duodecim tantum introducerentur. Primus quoque tragicas contentiones ac compositiones instituit. Scripsit insuper Elegiam & Pæanas, atq; orationem profam, cum de Choro aduersus Thespim & Chærylum contenderet. Obiit autem sexto anno post Euripidis mortem, cui styli magnitudine præfertur, licet eius sententiis inferior. Filios habuit Iophontem, Leosthenem, Aristonem: Stephanus Meneclidem. Exhibuit fabulas centum viginti tres: quamquam alij dicant multo plures. Victorias autem viginti tres reportauit: quarum postrema cum præter spem illi contigisset, repentinò gaudio dicitur exspirasse, ut est author Valerius. lib. 5. Hinc Sophocleus, a. um.
 Sophocles, tragici cothurni princeps fuit, quem ob animi præstantiam, defunctum Liber pater sepeliri iussit, obsidentibus mœnia Lacedæmonius, Lyandro eorundem rege in quiete sepius admonito, ut pateretur suas humari delicias. Requisiuit rex, qui supremum diem Athenis obiisset: nec difficulter ex iis, quæ Deus significasset, intellexit: pacemque fieri dedit. Plin. lib. 7. cap. 29.
 Sophocles, dux Lacedæmoniorū, ann. mudi 3193.
 Sophocles, grāmaticus, interpres Lycophronis & quorundam aliorum poetarum.
 Sophonias, sacerdos, filius Maasæ, Iere. 21. & 37. Nomen item prophete filij Chusi filij Godoli. Soph. 1. Lat. absconditio Domini, siue secretum Domini: aut speculator noster Dominus: vel aquilo Domini.
 Sophron, poeta Syracusanus, cuius scriptis Platonem vsque adeo delectatum ferunt ut etiā moriens capiti ea habuerit subiecta. Scripsit Mimos viriles & fœmineos, & alia quædam non contemnenda, sed adeo implicita, ut à paucis intelligerentur.
 Sophronia, matrona Romana, altera Lucretia
 Chri

Christiana, cum vim Decij principis videret se passuram, consentiente viro, arrepto gladio seipsum transfixit, ac inter sanctas mulieres est relata. Euseb. lib. 8. cap. 17.

Sophoniata, magistratus quidam erant apud Athenienses, non dissimiles iis quos Romani Censores vocabant, licet longè plures essent & potestate aliquanto inferiores: legebantur enim ex singulis tribubus decem, qui iuuenum mores censerent. Sigonius.

Sophonium, nomen feminae, per diminutionem adulationis amatoriae prolatum.

Sopis, Rex fuit Indicae regionis eius, quam Sopithem appellarunt. Strabo lib. 15.

Sora, oppidum Campaniae, à Romanis captum. Plin. lib. 3. cap. 5. Steph. Soram alteram collocat in Phoenice.

Soracte, ctis, vel Soractis, ctis, mons Faliscorum, Apollini sacer, circa quem fiebat sacrificium annuum, in quo Hirpiae familiae super ambustam lignorum struem ambulantes, non adurebantur, vt refert Plin. libro 7. capit. 2. & libro 41. cap. 2. Varro ad Soractem scripsit esse fontem, cuius sit latitudo quatuor pedum: sole oriente eum exundare feruenti similem, autemque, quae gustauerint, iuxta mortuas iacere. hodie, *Monte di S. Siluestro*, Leandro & aliis.

Soractia, Omanorum in Arabia felici vrbs. Plinius.

Soranus, Ditis seu Plutonis cognomen: à voce Graeca *σωρος*, quae tumulum sepulchralem significat: vel à Sora oppido, ad Soractem montem sito. Tradit enim Plin. libro 2. capit. 92. eo in tractu tam pestiferos spiritus exhalari, vt auihus sint lethales. Vnde videri potest Pluto dictus esse Soranus, non dissimili ratione ab ea, qua Auernum pro inferis Poetae acceperunt.

Soranus Ephesus medicus, Alexandriae vixit, Deinde Romam venit, vbi artem exercuit, Traiani & Adriani temporibus. Suid.

Sorbora, populi Aethiopiae, apud quos homines creduntur esse octonum cubitorum.

Sordolibes, populi quidam à Graecis nominantur.

Sorec, torrentis nomen in tribu Dan, in terra Philistinorum, prope Esthaol, iuxta quae Samson adamauit Dalida. Iudic. 16. lat. vinea, vel vitis aut sibilus, vel sibilans.

Sorgae populi sunt in India. Plin. lib. 6. cap. 20.

Soti, nomen viri. 1. Paral. 15. lat. angustiator, siue vinculum, aut colligatio, vel plasmatio, aut resina, vel theriaca siue petra, vel forus.

Sorita, populi phthirophagi, quos Arabis fluuius ab Indis determinat, nullum alium cibum nocentes quam piscium, quos vnguibus dissectos torrent sole, panemque ex eis conficiunt.

Soroadios, Demonis nomen apud Indos pro Deo

habiti, quod in linguam Graecam translatum verbum *δυσωροδον*, id est vini factorem significat. Ca. li. 2. c. 7.

Soroga, Pannoniae superioris vrbs. Ptolem.

Sornus, Medorum rex superatus à Tauuasi, anno mundi 2734.

Sorona, Arcadiae silua, Pausan.

Sorthida, Babyloniae vrbs. Ptolem.

Soriodunum, Angliae vrbs. Antonin. *Old Salisbury*, Camdeno.

Sofandra, insula iuxta Cretam, sic dicta, quod cum Lycij aliquando noctu vrbes inuaderent, eos qui intus erant, conseruarent. Insularis, Sofandrius. Steph.

Sofarmom, III. rex Medorum, regnavit annis xxx. anno mundi 3217.

Sofarmus, II. Medorum rex, regnavit annis xxx. Euseb.

Sofarmus, xxvi. Assyriorum rex, regnavit annis xix. anno mundi 2712.

Sofias, Philosophus quidam impius, qui sublata penitus providentia, omnia temere fieri assererat: quo in errore Euhemerum Diagram Hipponem & Epicureum versatos accepimus.

Sosibianus, vir quidam, de quo sic Mart. *Et seruo scis te genitum blandèque patris, Quum dicis dominum Sosibiane patrem.*

Sosigenes, Astrologus fuit, quem Cesar dictator annos vitio Pontificum per intercalandi licentiam turbatos, ad solis cursum redigens, adiutorem sibi adhibuit. Plin. libro 17. cap. 25.

Sosibius, grammaticus Laconicus, cuius meminit Suidas.

Sosicles, patria Syracusius poeta tragicus circa nouissima Philippi Amyntae filij tempora vnus ex iis quos Pleiadem, appellarunt. Docuit fabulas 73. viatorias retulit 7. Suidas.

Sosicurae, Careorum oppidum, in India intra Gangem. Ptolem. *Taramcuri*, Castaldo.

Sosipater, nomen ducis, 2. Mach. 12. Filius item Pyrrhi. Rom. 16.

Sosipatra, femina vates doctissima è Libya, vxor Aedesij sophista. Author Eupapius.

Sosippus, Arabiae felicitis ad sinum Erythraei portus. Ptolem.

Sosirate, Susanae vrbs. Plin.

Sosithes Syracusanus, vnus de numero eorum, qui Pleiades appellantur apud Ptol. æmulus Homeri tragici. Suid.

Sosius, Syriae praefectus anno mundi 3925.

Sosinati, Sardiniae populi. Strabo.

Sosius, Siciliae fluuius. Ptolem. *Pulici*, Leandro.

Sosthenes, xxiii. rex Macedonum, regnavit annis 11. Gallos vicit. Iustinus lib. 24.

Sosthenes, princeps synagogae Iudaeorum. Act. 17. 1. Corinth. 1.

Sosthenis, Thessalorum in Macedonia vrbs. Ptol.

Sostiaca, Daciae Ripensis ciuitas. lib. Notit.

Sostrates, Gnidius, Pharum in Alexandria construxit.

struxit. Euseb. Vide *SOSTRATUS*.

Sostratus, vir Aegineta, Laodamantis filius.

Sostratus, architectus qui turrim excitauit in insula Pharo, iussu Ptolemæi Philadelphi, ad ostendendos nocturnos ignes nautarum curibus, eiusque nomen suum inscripsit. Fuit autem inscriptio huiusmodi: Sostratus Gnidius Dexiphani filius, diis seruatoribus pro nauigantibus. Nam quæ ora ex vtraque parte importuosa & humilis esset, & cautes & breuia haberet, signum aliquod necessarium fuit, altum & clarum, quo nauigantes ad portus ingressum dirigerentur. Hæc Strab. 17. Sostratus sculptor qui ex ære signa faciebat. Plin. lib. 36. cap. 12. Sostratus, vates, qui per furorem multa Graecis praedixit. Nam Bacchis Nanseus, Sostratus, Atheniensibus Xerxis aduentum praedixerunt, vt est author Herod. Sostratus item Sicyonius cognomento Acrocherites, vt scribit Suid.

Sosxetra, Gedrosiae vrbs. Ptol.

Sotades, Maconites, poeta turpissimus, scripsit iaborum libros quos appellauit Cinesos lingua Ionica, vbi libidinum lasciuia species & descriptio inerat. Fuere & alij duo Athenienses: alter comicus mediae comediae, alter Philosophus, qui scripsit de mysteriis librū vnū, Suid.

Sotai, nomen viri. 1. Efd. 2. lat. prauaricatio, siue declinatio.

Soter, xv. Romanae ecclesiae episcopus annis viii. anno 169.

Soterichus, faber fuit quispiam, cuius quia opera prisca & rudem simplicitatem praeseferbat, factus est Prouerbio locus, Soterichi lecti.

Soterichus, Asites poeta, sub Diocletiano, scripsit encomium Diocletiani, Dionysiaca, vitam Apollonij Tyanei, & alia. Suid.

Soteridas, Epidaurius, scripsit Musicae libros tres, vt ait Dionysius.

Soter, duodecimo loco ab Apostolis episcopus obtinuit sortem, & easdem, quas Apostoli tradiderunt, praedicationes, diuinitus fidei integras, illibatasque custodiuit. Euseb. lib. 5. cap. 6. hist. eccl.

Soterus, portus sinus Arabici, à latere Africano. Diodor.

Sotiani, Gallorum populi, quorum rex sexcentos habebat apud se ex prudentioribus, qui regi ipsi conuiebant, & commoriebantur, adeo cupidi, vt nullus eorum periculum subterfugeret. Athen.

Soticena, Iuno dicta est ab antiquis, quasi salutaris & sospitatrix.

Sotira, vrbs Arienorum, ab Antiocho Seleuci filio condita. Gentile, Sotirens. Steph. item Ariae oppidum. Ptol. & vrbs Cappadociae, apud Plinium.

Soxata, Carmaniae gens. Ptol.

Soza, Dandarica vrbs. Tacit.

Sozoa, Mediae vrbs. Ptol.

Sozomenus, historicus. Presbyter Pafloricensis, qui historiae vniuersalis amplissimum volumen scripsit.

Sozusa, tres vrbes, Phoenices, Pisdia & Aethiopiae. Steph.

S P

Spaco, nutrix Cyri regis: quae dictio, quoniam Medorum lingua canem significat, factum est vt Cyrus creditus sit nutritus à cane. Herodo.

Spacorum vicus Hispaniae, inter Bracaram & Asturicam. Anton.

Spada, vicus Persicus, in quo primum eunuchi facti sunt, qui inde spadi aut spadones nominantur. Gentile, Spadoneus. Steph.

Spalatum, oppidum à Venetis captum, an. salutis 1122.

Spalei, Sarmatiae Asiaticae populi. Plin.

Spalathra, Thessaliae vrbs, Steph. Spalathra Magnesia, Plin.

Spammus, rex Aegypti, regnavit x. Euseb.

Sparetus, xvii. Assyriorum rex, regnavit ann. xi. anno mundi 2406. Phoenices & Syros subegit, anno mundi 2438.

Spargapiles, Herod. lib. 1. filius Tomyridis Massagetarum reginae, qui captus à Gyro, seipsum interfecit.

Sparfus, fuit quispiam quem Seneca scribit inter scholasticos insanum, inter insanos fuisse scholasticum. Vide *CAELIVM*.

Sparta, Peloponnesi ciuitas nobilissima fuit Lycurgi legibus optimè olim instituta, ita dicta à Sparto, Phoronei filio, aut (vt alij malunt) à Sparta, Eurotae filia. cum antea Lacedaemon diceretur. Hinc Spartanus, a, um, Lacedaemonius. Virg. 1. Aeneid.

Spartacus, gladiator Thracius, qui vnà cū Chylo & Oenomaio, effracto Lentuli ludo gladiatorio, cum septuaginta gladiatoribus erupit Capua, manūque seruorum quasi iusto exercitu comparato, Ceruefium montem in Campania occupauit: vbi cū à Clodio Glabro obfideretur, ei castra diripuit, & Campaniam populatus, raptis Praetorum fascibus appellatus est Imperator. Inde Lentuli exercitum in Appennino dissipauit: apud Mutinam Cassij castra deleuit. Tandem cum de vrbe inuadenda deliberaret, à M. Crasso pulsus fugatusque, cum Brutium angulum occupasset, nec in Sicilia praenauium penuria traicere potuisset, cum suis omnibus fortissimè dimicans, occisus est Plurar. in Crasso.

Spartacus, vrbs Thraciae: Gentile, idem, vel Sparticus. Steph.

Spartacus, Bosphori rex, anno mundi 3609.

Spartacus, Ponti rex, anno mundi 3614.

Sparta, vicus & mons iuxta Pontum Euxinum. Steph. Et Armeniae oppidum, Cedreno.

Spartio, promontorium est Sithoniae in Thracia, nobile Orphei vatis origine, quod multi Sperichium esse volunt.

Spartolus, vrbs Macedoniae. Gentile, Spartolius, Steph. ex Thucyd. lib. 2.
 Sparon, frater Phoronei, filium habuit Mycenæum. Steph. in Mycenæ. Est & mons Sparon. Steph.
 Spatana, Taprobanae insulae portus. Ptol.
 Spaura, Mediae regionis lacus, è quo sales coguntur, qui pruriturum excitant. Strabo.
 Spelaitæ, Hercules, Mercurius & Apollo nominantur, quod eorum simulachra alicubi in speluncis colantur. Steph.
 Spellica, Cassiotidis regionis in Syria oppidum. Ptol. Arabiae ciuitas. lib. Notit. In Italia quoque Anton. inter Brundisium & Egnatiam.
 Sperchea, Macedoniae promontorium ad Meliacum sinum. Ptol. *Phthelia*, Sophiano.
 Sperchius, fluius Thessaliae, teste Strabone lib. 8, qui Pelio monte effusus, velocissimo cursu defluit in sinum Maliacum.
 Spermio, filius fuit Apollinis ex vxore Doripe, Cæl. Rhodiginus libro septimo, capite decimoquinto.
 Spermaphagi, populi in extrema Aegypto post Meroen. Strab. lib. 16.
 Spes Dea apud Romanos, cuius aedes in foro olitorio fuit, Liu. lib. 1. 3. Decad.
 Spensippus, Philosophus Atheniensis, Platonis ex sorore nepos, qui VIII. annos Platonicae scholae praefuit. Ferunt hunc senio confectum sibi mortem conscivisse, mœrore impulsus. Plutarchus verò scribit illum pediculis effervescens interivisse. Primus inuenit, quo pacto ex gracilioribus lignis fierent vasa capacia. Composuit dialogos à Diogene commemoratos.
 Sphaacteria, confinium Eleorum, versus Messeniam, sic dictum, quod illic Heraclidæ, mactatis hostiis, amicitiae & concordiae pacta iniuerint. Est etiam insula quaedam, cuius meminit Pausanias lib. 3. alias Sphagia dicta. Gentilia, Sphaacterius, Sphaacteriotes, Sphagieus. Steph. Vide PROTE.
 Sphagia, insula è regione Pyli, Messeniae, & Leproti. Strab. lib. 8.
 Sphagitis promontorium Scythiae. Steph.
 Sphaceia, Cyprus olim dicebatur. Steph. Est item Euboeae ciuitas Lycophron.
 Sphendale, vicus in tribu Hippothoontide: vnde Sphendaleus. Steph.
 Speria, Peloponnesi insula, Troezeniorum continenti adeo proxima, vt pedibus ferè in eam transiri possit. Pausan.
 Spherus, xv. Assyriorum rex, regnavit annis xx. Eusebius.
 Sphettus, vicus in Acamantide tribu, à Sphetto Troezenis filio: inde Sphettius. Stephanus.
 Sphinx, monstrum ex Typhone & Echidna natum, vt tradit Hyginus Fabularum poet. cap. 151. caput & faciem habens puellae, alas verò avium, reliquo corpore canis referens effi-

giem. Sedem habuisse dicitur in Sphincio monte iuxta Thebas, atque inde in viatores impetum facere solita. Qua de re cum Apollo consuleretur, non alium tanti mali finem esse respondit, quam si quis sphingis ænigma doluisset. Id autem erat huiusmodi. Quodnam id esset animal, quod manè quadrupes, meridie bipes, vesperi tripes esset. Quod cum plurimi id frustra conati dissolvere, à sphinge essent interempti: Creon, qui id temporis Thebanis imperabat, edicto per Græciam vniuersam promulgato, Iocastam sororem suam, Laij viduam, vxorè se ei darum pollicitus est, qui sphingis ænigma dissoluisset. Cuius rei fama excitus Oedipus, hunc in modum ænigma est interpretatus, vt hominem esse diceret, qui in infantia manibus & pedibus repens verius, quam incedens, quadrupes esset. Deinde in medio iuuentæ robore, non alio quam pedum adminiculo nitens, meritò, vt est, bipes dici posset. Ingravescente autem ætate, assumpto scipione, tripes deberet iudicari. Quam ænigmatis solutionem tam ægrè illa dicitur tulisse, vt protinus sese de saxo præcipitans, fregerit cervicem. Sed hæc fabulosa esse constat. Reuera enim sphinges teste Diodoro lib. 14. ex simiarum genere sunt, comis villosis, mammis prominentibus, forma haud dissimili ab ea, qua pinguntur, sed paulò pinguiores: natura autem mansueta, pluribus exercitiis disciplinisque apta. Palæphatus hanc fabulam ex Cadmi historia natam putat: qui cum vxorem haberet nomine Sphingem ex Amazonum genere, vnà cū ea Thebas peruenit: vbi occiso Dracone rege, Thebarum regnum inuasit: Harmoniamque insuper Draconis sororem matrimonio sibi coniunxit. Quam rem Sphingem tã ægrè tulisse ferunt, vt relicto viro, cum plerisque eorum, quos secum è patria adduxerat, Sphincium montem occupavit, indeque quotidianas in Thebanos fecerit excursiones, donec Oedipus, regis promissis excitus, motem noctu occupavit, sphingemque nihil tale suspicantem de medio sustulit.
 Sphyrigidium, antrum Nympharum, in vertice montis Citheronis, in Bœotia. Pausan.
 Spica, signum in cœlo oriens in Virginis parte x.
 Spiculus, gladiator Romanus, cui Romani statuam subiectam statuae Neronis posuerunt.
 Spina, nunc viculus in sinibus Græciae, olim maxima ciuitas Græca, à qua Spinesium Delphis thesaurus est dictus. Strabo lib. 5.
 Spina, Italiae vrbs circa Rauennam. Strabo & Stephanus. Est etiam fluius ibidem Halicarnassi.
 Spinæ, Antonino Britanniae insulae oppidum quod hodie *Neuburi* vocatur teste H. Lhuydo, *Spene*, Camdeno.
 Spinambri, Græciae populi, à quibus origines traxisse

xisse Tarquinius in Tuscia scribit Trogius.
 Spineticam vnum ex Padi ostiis, quo Claudius Cæsar è Britannia triumphans, prægrandi illa domo verius, quam naui intrauit Adriam. A Spina vrbe nomen habet, quam à Diomede conditam esse voluit.
 Spinther, histrio Romanus, à cuius nomine vocatus est Lentulus Spinther, quod eius similitudinem maxime referret.
 Spitigneus, rex Bohemorum, qui dominandi libidine bellum gessit cum fratre Vrauslao: Volaterranus.
 Spina, vrbs Italiae: Gentile, Spinates. Est etiam fluius Spinus. Steph.
 Spinaces, Aegyptiorum rex, annis 1 x. Euseb.
 Spintharus, nobilis architectus Corinthius Delphicum templum ædificauit. Pausan.
 Spio, Nymphæ marina, Nerei & Doridos filia: sic dicta à speluncis, in quibus Nymphæ habitare dicuntur, *spio* enim speluncam sonat.
 Spira, celestis admodum imperij & episcopalis in Germania ciuitas, cuius olim incolæ Nemetes, & vrbs ipsa Nemetum dicebatur. vulgò, *Spire*.
 Spira Taurica, locus sic dictus in Taurica Chersoneso, vbi Dianæ aiunt fuisse templum. Procop.
 Spiraum promontorium in Peloponneso. Ptol.
 Spiridion, Tremithutis in Cypro insula episcopus, rusticus, sed non propterea in rebus diuinis minor. Aliquando enim per noctem venerunt fures ad caulas eius ouium, qui subito vincti sunt, nullo ligate, quos cum inuenisset præsul, eos inuisibilibus soluit vinculis: essque dixit, ad meliora eos erudiens, Abite hinc, sumentes arietem. Quod quidem quilibet iuste poterit admirari: nihilominus etiam illud mirandū, quod sequitur. Apud filiam eius virginem, Irenem nomine, quidam notus eius, summam aliquam deposuerat: quæ sumens depositum, sub terra recondidit, vbi cautè credit custodiri. Contigit interea mori puellam, nihil confessam patri: venit homo depositum petens ignorante Spiridione, quid loqueretur. Cumque in tota domo requisisset, nec inueniret, vehementer angebatur animo: & nocti vicinus esse videbatur ille, qui deposuerat. Hæc Spiridion fieri videns, & cursum veniens ad filie sepulchrum vocauit nomine puellam: qua respondente de causa depositi requisivit. Et dum ab ea didicisset, reuersus & inueniens, vbi puella significauerat, reddidit homini, quod petebat. Illud etiam adiuuare non erit incongruum, quod sequitur. Mos igitur erat Spiridioni, ex frugibus, quæ nascebantur ei, alias quidem pauperibus, alias verò mutuari gratis volentibus. Sed neque per se dabat, neque per se recipiebat: sed solum cubiculum demonstrabat, inuitans petentes, vt quantum opus haberent, tollerent, ac denuo reporta-

rent quantum se nouerant abstulisse. Quidam verò dum murum percepisset, reuersus est post aliquantum, quod tulerat redditurus: quem dum secundum consuetudinem iussisset reponere in cubiculo, quod fuerat exinde mutuatus credens latere Spiridionem, non reddidit quod debebat, sed auferens debitum, quasi reddidisset, abstulit. Post certum namque tempus venit, rursus petens ab eo mutuum. At ille misit eum ad horreum, data potestate, vt ipse sibi metiretur, quantum opus haberet. Vacuum verò eundem locum inueniens, Spiridioni nuntiauit. Mirum, ò homo, quod loqueris: quomodo tibi soli visum est horreum necessariis defecisse? Sed considera potius apud te ipsum, ne fortè mutuatus alia vice, quod debueras primitus, non solueris: si enim hoc non est, indubitunter non priuaberis, quibus eges: sed rursus accedens, inuenies. Sic igitur ille captus, quod ei deliquerat, indicauit. Dignum est igitur, huius sacratissimi viri mirari puritatem & ecclesiastici ordinis custodiã. Dicitur itaque quodam tempore pro aliqua vtilitate in vnum Cyprios episcopos conuenisse, & inter eos fuisse hunc Spiridionem, & Triphyllium, Ledressem episcopum, virum eloquio, & sapientia clarum. Cum itaque collecta celebraretur, iniunctum est Triphyllio, vt haberet concionem in populo. Cumque ille locus in medium venisset, Tolle lectum tuum, & ambula, cubile dixit, pro lecto, mutans nomen. Spiridion autem indignatus in eum, & exiliens de Cathedra sacerdotali: Tu melior es, inquit, eo, qui lectum dixit, quia eius verbis vti vereris. Hoc autem fecit populo conspiciente, mediocritatem docens eum, qui eloquij supercilio prætumebat. Erat enim idoneus ad pudorem incuriendum, cum esset venerandus, & operibus gloriosus, simulque senex æuo atque sacerdotis officio. Sozom. lib. 1. cap. 10. hist. trip.
 Spledon, eademque Aspledon. Stephanus. Vide supra.
 Splandius fuit quidam Italus, Capua oriundus qui captiuos in bello bestiis laniandos obiecit. Author Polybius.
 Splenduslaus, rex Bulgarorum, anno mundi 4937.
 Spithumari, Pygmaeorum gens, quæ ternas Spithamas longitudine hoc est ternos dodrâtes non excedit & à gruibus infestatur. De qua vide Plin. lib. 7. cap. 2.
 Spodius Apollo à Thebanis nuncupatus, ab hostiarum multitudine.
 Spoletinum, Turderanorū in Bætica vrbs. Ptole.
 Spolegium, Vilibrorum vrbs in Italia. Ptole. hodie *Spoleto*.
 Spondolici, Sarmatiae Asiaticae populi. Plin.
 Spiramenes, barbarus quidam, quem somno & vino

- vino sepultum vxor in castris Alexandri ne-
cauit. Curtius lib. 7.
Splanchnople, Perielis seruus cui mortuo æreã
statuam dominus posuit. Plin. lib. 22. cap. 17.
& lib. 34. cap. 8.
Sporades, insulæ quædam circa Cretam, in mari
ri Carpathio, sicut Strab. lib. 10. scribit. Dictæ,
quod in mari sparstæ sint, non in orbem co-
arctatæ, quemadmodum Cyclades. Sunt au-
tem harum nomina, Helene, Phocusa, Phæ-
casta, Schinusa, Pholegadros, Thera, Anaphe,
Astypalæa, Lagusa, & Ios: in qua Homerus
fertur esse sepultus.
Sporgilus, vicus Atticæ: vnde Sporgilius, Ste-
phanus.
Spurina, dux regis Parthorum, qui Crassum in-
teremit. Itæ Mathematicus ac vates, qui Cæ-
sari prædixit, vt Martias caueret Idus, cuius
Tranquillus in Cæsare & Valerius memine-
re. Tertius huius nominis adolescens egre-
gia forma, qui cum fœminas virôsque ad libi-
dinem aspectu decoro inuitaret, oris pulchri-
tudinem vulneribus sponte dehonestauit. Va-
lerius de verecundia.
Spurius, inter prænomena antiquorum, duabus
literis notatur Sp. quasi sine patre.
Sp. Carbilus dedit Romanis literam G. primuf-
que dicitur Romæ ludum aperuisse.
Sp. Carvilius Maximus, consul, anno ab vrbe
condita 460. II. consul, anno ab vrbe condita
481.
Sp. Cassius Vicellinus, ob regni Romæ affectati
suspicionem interemptus.
Sp. Furius Medullinus, à plebe consul electus
Dionys. lib. 9.
Sp. I. Furius Medullinus, Tribunus militum, an-
no ab vrbe condita 378.
Sp. Herminius Continianus, consul, anno ab
vrbe condita 307.
Sp. Largius Rufus, consul, anno ab vrbe condita
248.
Sp. Lucretius Cinna, consul, anno ab vrbe con-
dita 25.
Sp. Melius, cum regnum Romæ affectare crede-
retur à Seruilio Hala, magistro equitum, ap-
probante. L. Quinto Cincinnato dictatore
interfectus.
Sp. Nautius Rutilius, consul, anno ab vrbe con-
dita 266. Tribunus militum, anno ab vrbe
condita 332. III. consul, anno ab vrbe condita
342.
Sp. Papyrius, Tribunus mil. anno ab vrbe con-
dita 347.
Sp. Posthumius Albinus, Tribunus militum, an-
no ab vrbe condita 362.
Sp. Posthumius Decemuir, anno ab vrbe condi-
ta 303.
Sp. Posthumius Albus, Tribunus militum, anno
ab vrbe condita 324.
Sp. Posthumius Lauius Regillensis, consul,

- anno ab vrbe condita 288.
Sp. Posthumius Paulus, cõsul, anno ab vrbe con-
dita 580.
Sp. Oppius Decemuir, an. ab vrbe condita 304.
Sp. Rutilius Crassus, Tribunus militum, ann. ab
vrbe condita 339.
Sp. Seruilius primus Romæ diuortiu fecit. Olym-
piade 64. Dionys. Hal. li. 2.
Sp. Seruilius Priscus, consul, anno ab vrbe condi-
ta 278.
Sp. Seruilius Structus, Tribunus militum, anno
ab vrbe condita 387.
Sp. Tarpeius Capitolinus, consul, anno ab vrbe
condita 300.
Sp. Virginius Cælimontanus, consul, an. ab vrbe
condita 298.

Squincij, Italicæ populi, quos Sabellos & Samitas
vocat Plin. li. 3.

- Stabiæ, Campaniæ oppidum bello sociali à Silla
deletum, Cn. Pompeio & L. Carbone Conf.
Plin. lib. 3. cap. 7.
Stabilinus, Deaster quidam, de quo Alex. ab
Alexandro lib. vltim. Genial. dierum, cap. vl-
timo.
Stabulum, Asiaticæ Myssiæ oppidum. Plin.
Stachir, Libyæ interioris fluuius. Ptolem. hodie
Zenegas.
Stachys, Pauli amicus, Rom. 16.
Staclia, olim dicta est Rhodos.
Stadisis, Æthiopiæ sub Aegypto oppidum, vbi
Nilus præcipitans se, fragore auditum acco-
lis aufert Plin.
Stagira Macedoniæ vrbs circa Athon montem,
Aristotelis patria. *Libanoua*, Sopiano. *Macra*,
Niceræ.
Staliocanus, portus Galliæ Lugdunensis ad ma-
re Britannicum. Ptolem.
Stamatus, homo Cretensis, qui sancti Marci the-
sauru Venetiis expilauit. Author Volaterran.
Stamene, vrbs Chalibum: Gentile, Stamenæus
& Stamineus, Steph.
Stampæ, Galliæ vrbs, super Iunna fluuium. vul-
gò, *Estampes.*
Stanacum, vrbs in Noricie. Antonin. *Vacennir-
chen*, Lazio.
Stao, Mediæ fluuius, in Caspium mare effluens.
Ptolem.
Staphilus, Sicheni, vel, vt alij, Siche filius, Plin. lib.
6. cap. 56. primus vinum aqua misceri docuit.
Starcaterus, rex Danorum, qui cū Lenum quen-
dam per nefas occidisset, pœnitentia ductus,
eius filio Hathero se præbuit occidendu. Sax-
on. lib. 8.
Starcatherus, athleta fuit, qui nulli mortalium
suo tempore viribus cessit. De cuius præcla-
ris facinoribus lege Saxonem Grammaticu.
Stargaterus, Danorum rex, qui cum Lenan
quandam per nefas occidisset, pœnitentia du-
ctus

- ctus eius filio se præbuit occidendum. Saxo.
lib. 8.
Staseas Neapolitanus, Philosophus Platonius,
vt scribit Cicero de finibus bonorum & ma-
lorum.
Stasirates fuit artifex Alexandrinus, Macedoni
gratissimus: qui dicebat Thraciæ montem
Athon in hominis statuam formari exculpi-
que posse.
Stasis, vrbs Persica, sita in magna petra, quam
Antiochus, Seleuci filius, habuit: Gentile, Sta-
sithes, vel Stafenus.
Statelates, Liuius, Statiellenses Ciceroni, Ligu-
rum populi.
Staterius, ciuis Romanus ætate Cic. qui ob con-
uiciofa verba & sermones mordaculos rei ca-
pitalis iure damnatus est.
Statillinus & Statanus, dij præsides, quasi nobis
astantes.
Statina insula, de qua Papinius in Syluis.
Stattius, nomen poëtæ comici qui Cæcilius di-
ctus est. Stattius autè appellatus fuit quoniam
feruus fuit. Stattius enim nomen feruile est.
Fuit & alius poëta hoc nomine, qui heroico
carmine multa conscripsit.
Statones, Herruriæ populi, apud Plin. lib. 3. cap. 5.
quorum oppidum Statonia appellatur. In ho-
rum agro vinum satis generosum nasceba-
tur, quod Statonienſe vinum appellabant. Plin.
lib. 14. cap. 6.
Stator, Iupiter Romæ templum habuit à Ro-
mulo conditum, quod cum eius milites in fu-
gam à Samnitibus versi essent, repente eo in-
uocato ad pugnam redierint.
Staryelli Plin. lib. 3. c. 5. populi Liguriæ celeberrimi,
vnde & aque Staryellæ: Strab. Via ea quæ
ab oppido Genna ducit Placentiam aque Staryellæ
habentur. Vide Statelates.
Stauani, Sarmatiæ Europeæ gens, Ptol.
Stauenj, Atiæ populi. Ptolem.
Stauratus, II. Const. Imperator, regnauit ann. 1.
ann. salutis 812.
Stauri gentes sunt circa Hyrcanum mare. Plin.
lib. 6. cap. 16.
Stelæ, vrbs Cretæ prope Parasum & Rhythim-
nem: Gentile, Stelæus vel Stelites. Steph.
Stelenus, rex Argiuorum, quem Danaus regno
pepulit, & ipsum regnum ad se pertraxit.
Stella Arcunius, Poëta Patavinus lepidissimus,
familia Cõsulari ortus. Violantillam amauit,
puellam Neapolitanam, quam tandem duxit
vxorem. Hæc in deliciis habuit columbam,
auem dicatam Veneri, quam Stella defun-
ctam pulcherrimo defuit carmine, opusque
ipsum Columbam inscripsit.
Stenæ Deire, insulæ sinus Arabici, circa Penta-
dactylum montem. Plin.
Stennio, Bocatio lib. 10. vna est Gorgonum, sed
Sthenyo scribendum, vt infra, filia Phorci, ex
monstro marino suscepta. Vide GORGONES.

- Stenobœa. Vide STHENOBŒA.
Stentor, Græcorum omnium vocalissimus, qui
quingenta hominum clamorem vocis
magnitudine adæquabat, vt placet Homer.
5. Iliad. Vnde prouerbium, Stentore clamo-
rior.
Stenyclerus, vrbs Messeniæ: Gentile, Stenycle-
rius.
Stephane, vrbs Phocidis: Gentile, Stephanæus.
Stephan. Galatiæ vrbs maritima. Arrian. vicus
ibidem. Ptolem. Et Paphlagoniæ, apud Plin.
Stephanis, vrbs Mariandenorum: Gentile, Ste-
phanites. Steph.
Stephanopolis, quid significet, declarat his ver-
bis Plin. lib. 35. cap. 11. Amavit in iuuentra Gly-
cerium municipem suam, inuentricem coro-
narum, certandoque imitatione eius, ad nu-
merosissimam florum varietatem perduxit
artem illam. Postremo pinxit illam sedentem
cum corona, quæ nobilissima tabulâ appel-
lata est Stephanopolcos, ab aliis Stephanopo-
lis: quoniam Glycera coronas venditando su-
stinuerat paupertatem.
Stephanopolim & Coronam vocat I. Sambucus
urbem Daciæ, *Cronstadt* vulgò dictam Ger-
manis, & *Brasso*, Hungaris.
Stephanus Vaiuoda, vltimo supplicio affectus.
Rit. anno salutis 1402.
Stephanus, nomen Diaconi. Act. 6. Ecclesię Chri-
stianæ protomartyris.
Stephanus, Vngarorum rex primus, regnauit
annis xxxix. anno salutis 1000.
Stephanus xxxii. Rom. episcopus, annis 11. anno
salutis 244.
Stephanus 11. Syrus, Pontifex lxxxvii. Blon-
dus.
Stephanus 111. Siculus, Pontifex xcii. annis 111.
mens. 111. anno salutis 768.
Stephanus 1111. Roman. episcopus xcvi. mensi-
bus 1x. ann. salutis 816.
Stephanus v. episcopus Roman. cviii. annis vi.
diebus xi.
Stephanus vi. Pontifex cxi. anno 1. mensibus
1111. Hic Formosi decreta omnia abrogauit, &
tumulo traxit, corpusque mortuum, abscissis
digitis priuato tumulo recondidit, anno salu-
tis 897. Luith.
Stephanus vii. Pontifex cxxiiii. annis 11. mense
1. diebus xii. anno salutis 930.
Stephanus viii. Pontifex cxxvii. annis 111. anno
salutis 940.
Stephanus ix. Pontifex clxiii. mensibus vii. die-
bus viii. ann. salutis 1058.
Stephanus, eremita circa Mareotem habitauit.
Qui circa sexaginta annos probatissimus mo-
nachus fuit, & Antonio magno notissimus.
Fuit itaque mansuetus, & sapiens, locutione
suauis, & utilis, tristitium consolabatur ani-
mos, & alacritatem reuocabat, licet necessa-
ria accideret tribulatio. Talis etiam erat in
Fff

cladibus propriis. Denique, cum infirmitatem incurabilem incurrisset, & medici patria membra eius incidissent, ille manibus tamen operabatur, palmarum plectens folia, & praesentibus persuadens, ut de rebus huiusmodi non dolerent: neque aliud cogitarent, nisi de bono sine: Deus, inquit, quae fecit, cuncta vtilia sunt. Ego autem noui huiusmodi morbos accidere propter peccata: Et melius est, hinc poenas soluere, quam post mortem perpetua supplicia sustinere. Sozo. lib. 8. cap. 1. hist. trip.

Stephanus, natione Aluernus, amplissima familia natus in Aquitania primus Grandimontensium monachorum ordinem instituit: cui quidem ordini mons, in quo horum monachorum familiae sedes locata est, nomen dedit. Polyd. Virgil. libro 7. cap. 2. de rerum inuent.

Stephanus I. Francus, Henrici ex sorore Adela nepos, Stephani Blefensis comitis filius, in Anglia regnavit annis XIX. mens. XI. Polyd. lib. 12.

Stephanus II. Vngarorum rex, regnavit annis XV. anno salutis IIII.

Stephanus III. Geisae filius, Vngarorum rex, regnavit annis XI. anno salutis IIII.

Stephanus, Vngarorum rex, Othocorum Germanorum auxilio ad flumen Rapscham fugit, fugavitque Bulgaros, Buda expugna suta, imperata facere coegit, anno salutis 1274.

Stephanus Cursus, Rom. civis potentissimus, anno salutis II06.

Stephanus, Aegyptiorum rex, regnavit annis VII.

Stercutius, dictus est Saturnus, quod primus stercoreandi agri rationem inuenerit: ex qua re fortassis regni eius tempora foelicissima fuisse feruntur.

Sterea, vrbs Graeciae ad Potantum fluuium. Strabo lib. 9.

Stereontium, Ptolem. libro 2. cap. 12. Germaniae vrbs, hodie Cassilium, vulgo *Cassel*. Hassiae vrbs, nota.

Steria. Vide STIRI.

Sterope, Atlantis filia, vna Pleiadum, quae Marti Oenomaum peperit Hyginus Fabul. poet. cap. 119.

Steropes, vnus ex Vulcani ministris, a fulmine nomen habens. 8. Aeneid.

Stesimbrotus, ab Epaminonda patre Thebanorum duce interfectus est, quod contra mandatum patris cum hostibus Lacedaemoniis manum conseruisset, quavis parva victoria. Plut.

Stesichorus poeta lyricus, ex Himeræ Siciliae vrbe, a qua & Himeræus est cognominatus. Stesichorus autem dictus est ab eo, quod primus cum citharæ cantu chorum coniunxerit: nam vero nomine Tifias dicebatur. Hic cum aliquando acerrimo carmine in Helenam, tanquam belli Troiani facem, esset in-

uectus, a Castore & Polluce luminibus dicitur orbarus, alióque rursus carmine cantata palinodia visum recepisse.

Stesichori poetae tumulus, in Sicilia iuxta Cata-neam. hodie S. Maria de Bethlehem, Fazello.

Stesilea, mulier admodum eleganti vultu, & rara pulchritudine, cuius spectabili forma causa fuit litium inter Aristidem & Themistoclem, qui eam valde amabant. Plutarchus in Themistocle.

Stesimbrotus, Tarsensis historicus, scripsit res gestas Cimonis ducis Atheniensium. Plut. in eius vita.

Stharbuzanai, nomen viri, r. Esdr. 5. Lat. computrefaciens contemnentis me, vel qui explorat contemptores meos.

Stenelus, Capanei & Euadnes filius, vnus ex Graecorum ducibus, qui bello Troiano interfuerunt. Hunc Virgilius 2. Aeneidos inter eos annumerat, qui lignei equi alueo fuerunt inclusi.

Stenelus, Persei filius ex Andromeda. Hom. 2. Iliad.

Stenobæa, Praeti Corinthiorum, aut vt alij malunt, Argiuorum regis vxor, filia Iobatae regis Lyciorum, quae Bellerophontis amore capta, cum repulsam tulisset, apud virum eum detulit, tanquam vim sibi afferre voluisset. Vide BELLEPHONTES.

Stetinum, Pomeraniae Vandalicae regionis caput, olim vicus a piscatoribus duntaxat habitatus, post susceptum verò Christianismum, & destructam Vinetam urbem clarissimam trās lato illuc Emporio adeo efflorescere coepit, vt hodie totius prouinciae Metropolis agnoscat. Habet situm amoenissimum in ripa Oderæ fluminis, a qua sensim in aduersum cliuum assurgit, Vallis & mœnibus munitiss. fulcitur. Munster.

Sthenyo, vna ex filiabus Phorci, & belluæ marinae, Medusæ soror, & Euryales: de quibus supra in dictione Gorgones.

Stur, filius Michael, princeps tribus Afer Num. 33. Lat. occultus, vel absconditus, seu destrues, vel demoliens.

Stilbe, Nympha Lapitham filium ex Apolline peperit, a quo Lapithæ populi dicti.

Stilbo, Is qui Diodorum dialecticum mori coegit, cum ei lusorias quæstiones obiiceret. Plin. lib. 7. cap. 53.

Stilbon, ontis, Mercurij stella dicitur, id est, radians, quod eius orbis splendeat. Faunno ferè vertente signiferum lustrat orbem, neque a sole longius vnquam vnus signi intervallo discedit, tum anteuertens, tum subsequens.

Stilico Honorij Imperatoris socer, & Occidentis administrator, multis laudibus a Claudio Poeta celebratus.

Stilpæ, vrbs Siciliae: Gentile, Stilpæus. Stephan. Stilpo

Stilpo, Philosophus, qui capta patria, amissis liberis & vxore, cum ex incendio solus, & tamen beatus exiret, interroganti Demetrio (cui cognomen ab exitio urbium Poliorceres fuit) nunquid perdidisset? Nihil (inquit) perdidit: omnia mecum sunt, videlicet virtutes, quas nulla vis hostilis eripere quiiuit. Plutarch. Seneca.

Stilpo, Megarensis Philosophus, tempore primi Ptolemæi, discipulus Pasicles Thebani, praefuit scholæ Megariensi, scripsitque dialogos non minus xx. author Suid. De hoc, Cic. lib. de Fato, Stilponem Megareum philosophum acutum sane hominem, & probatum temporibus illis accepimus. Hinc scribunt ipsius familiares & ebriosum & mulierosum fuisse. Neque hæc scribunt vituperantes, sed potius ad laudem: vitiosam enim naturam ab eo sic edomitam & cōpressam esse doctrina, vt nemo vnquam vinolentū illum, nemo in eo libidinis vestigium viderit.

Stiphana, lacus in Amasiensium agro, piscosus, & variis piscibus abundans. Strabo libro decimo secundo.

Stiphelus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius, è Cæneo interfectus ea in pugna, quæ in Pirithoi nuptiis commissa est inter Lapithas & Centauros.

Stirea, vicus Atticus in tribu Pandionide, vnde Stiriæ, Stiriæ. Steph.

Stiria, Illyrici, seu Sclauoniae regio, vndique montibus cincta: alius Valeria, alius Iapygia dicta: Norici pars, fodinis ferrariis ferè omnibus totius Europæ regionibus praestat. Præterea nullius rei quæ vsui esse homini potest indigna: vini, frumenti, pecoris, salis abundans. Huic regioni Cilicæ comitatus adnumeratur.

Stœæ, vrbs Libyæ. Gentile, Stœetes.

Stœchades, insulae numero tres, Massiliensium littori vicinae: sic dictæ propter ordinem quo sitæ sunt. Plinius libro tertio, capite quinto. Has nominat singulis vocabulis, Proten & Meseu, quæ & Pomponiana vocatur: tertia Hypæa.

Stoici, philosophi appellati, ab *στοιχ*, quod significat porticum, quod conuenire ac disserere solebant. Erat enim porticus Athenis dicta Pœcile, ex varietate picturæ Graeci enim *ποικίλον*, varium dicunt. In hac porticu Zenon philosophus discipulos docebat. Vnde & secta Stoica, & philosophi Stoici nuncupati sunt, qui antea Zenoni dicebantur, a Zenone doctore. Hæc est illa porticus Stoicorum memoratissima, quam Chrysippus dictus est falcire, quam pinxit Polygnotus gratuito.

Stoidis, insula quæstiuosa margaritis, iuxta fretū Persicum. Plin.

Stolus, vrbs vna barbaricarum in Thracia, quas Chalcidenses ex Edonis in suas ciuitates transtulerunt. Gentile, Stolius. Steph.

Stoma, palus Troadis, circa Scamandri ostia. Strabo.

Stonia, Ponti Galatici vrbs in Cappadocia. Ptolem.

Stonos, vrbs & caput Euganeorum, Plin. hos circa Tridētum collocat Strabo horum mentio fit apud Macrobius, Saturn. li. 3. c. 9.

Storna, vrbs Indiae extra Gangem. Ptolemæo.

Stouinus, Ligurum oppidum. Steph.

Strabo, Cretenfis philosophus, Geographus insignis, temporibus Augusti, quem sepe citamus in hoc libro.

Stragona. Pto. li. 2. c. 11. Germaniae vrbs: Pofnauia. Poloniae regni, P. Appian.

Strambæ, vrbs Thraciae. Gentile, Strambeus.

Strapellini, Apuliae populi Plin.

Strapila, Gepidarum rex, qui Arderico successerat, anno salutis 489.

Stratarichus, Dorylai filius, Rex fuit Cretenfium, quem Strabo se vidisse afferit. li. 10.

Stratia, vrbs Arcadica, a Phanei filia sic nominata: Gentile, Stratiæus & Stratiates. Steph.

Stratium, vrbs Acarnaniae (Stepha. in Mytistratio & in Stratylo.) Gentile, Stratiotes & Stratius. Vide STRATOS.

Stratius, vnus ex filiis Nestoris.

Stratius Iouis cognomen, qui apud Caras colebatur, quod nos bellicosum interpretari possumus. Herod. li. 5.

Strato, Sidonis regulus, qui (vt Hieronymus scribit) manu propria se volens confodere, ne imminenti Peris ludibrio foret, quorum foedus Aegypti regis societate neglexerat, terrahebatur formidine, & gladium quem arripuerat, circumspectans, hostium pauidus expectabat aduentum. Quem iam iamque capiendum vxor intelligens, & torst acinacem de manu, & latus eius transuerberavit, compositoque ex more cadaveri se moriens superiecit, ne post virginalia foedera, alterius coitum sustineret. Aelianus quoque in Varia historia Stratōnem Sidonium quendam scribit in cōiuiis valde delicatum, amicissimū Neoclis Cypri regis pari luxuria certantis.

Stratoelia, Asiae vrbs, ad Bosphorum Cimmeriū. Plin.

Straton, Suid. Lampfacenus Philosophus, Theophrasti familiaris & successor, qui vocatus est Physicus, propter speculationem physicæ. Praceptor fuit Ptolemæi Philadelphi, scripsitque multos libros.

Straton, Beroeæ tyrannus, an. mundi 3864.

Stratones, octo fuerunt. Primus Isocratis auditor. Secundus Lampfacenus, Theophrasti discipulus. Tertius medicus, qui Erasistratū audiuit. Quartus historicus Quintus poeta Epigrammatum. Sextus antiquus medicus, vt ait Aristoteles. Septimus Peripateticus, qui vixit

Alexandriæ Hæc Diogenes Laert. Octauū Plutarchus Stratonē ponit Rhetorices præceptorē, ac Bruti familiarem, qui vnā cum eo in bello Philippēsi fuit, solūque adhibitus, dum ille sibi mortem conficiuit. Conciliatus postea Augusto per M. Messalam, cui comes ad bellū Actiacum fuit. Lachrimans enim Messala, Hic est (inquit Augusto) qui meo Bruto gratias extremas subministravit.

Stratonicea, Ptolem. est Macedonia ciuitas, ad sinum Singiticum. *Franci Castro* hodie nominati tradit Sophian.

Stratonice, Atiarathis Cappadocum regis filia, vxor Eumenis Pergami regis, cui Attalum peperit, qui illi in regnum successit. Strabo libro 13.

Stratonicea, vrbs Macedoniae prope Cariam, à Stratonice Antiochi vxore dicta. Ciuis, Stratoniceus. Condita est autem ab Adriano, & Adrianopolis dicta. Est & aliud oppidulum iuxta Taurum. Steph.

Stratoniceus, fuit citharædus, qui habuit in ludouem Musarum imagunculas & Apollinis vnam, discipulos duos. Propterea interroganti cuidam quot haberet discipulos. Cum diis, inquit, duodecim. Idem ridere solebat, & cauillis nonnunquam afficere duos alios suæ ætate citharistas, Propin Rhodium, & quēdam, qui Bos vocabatur, quod imperiti essent & rudēs in arte.

Stratonis insula, in sinu Arabico Plin. Strabo.

Stratos, vrbs Acarnaniae: Ciuis, Stratius.

Straubinga, Bauariae oppidum conditum à Ludouico duce Bauarico anno Christi 1208. Danubij vicinitate illustratur, Augusta Acilia Auentino.

Strenus, vrbs Cretica: Gentile, Strenius. Steph. ex Herodot. li. 7.

Strenua, Dea quæ & Strenia dici videtur, Varro de lingua Latina. Hinc oritur caput sacrae viæ, ab Streniæ facello. Diuus Augustinus à strenuē faciendo denominatam ait. Lil. Syntag. 1. li. Histor. Deorum.

Strepfa, vrbs Macedoniae. Gentile, Strepfæus & Strepfianus. Steph.

Streuinta, Germania oppidum. Ptol.

Stridon, oppidum in agro Iustinopolitano, à quo diuus Hieron. ortum habuit. Quod è Gothis euersum, Dalmatiae quondam Pannoniaeque confinium fuit. Vide SIDRONA.

Strigēs, à veteribus, creditæ sunt aues esse funestæ, infantium labris vbera sua immulgentes, eisdemque ex cunis rapientes, sanguinemque omnem iis exuentes: ita dictæ à stridore, quē noctu lugubrem edunt & horrendum. Ouid. 6. fast.

Strigomium, Hungariae vrbs ad Danubium. *Gran, Lazio.*

Strobus, vrbs Macedoniae, Romanorum colonia. Gentile, Strobaeus.

Stroe, vrbs Libyæ. Gentile, Stroæus vel Strotēs. Steph.

Stroebus, Byzantis frater. Vide Steph. in Gynæcopolis.

Strogola, vrbs Lydiae. Gentile, Strogoleus. Stephanus.

Strongyle, insula maris Tyrreni, non procul à Sicilia, vna Æolidum, cuius incolæ triduo antè ex fumo prædicere solebant quinam flaturi essent venti. vnde factus est locus fabulæ, vt Aeolus, qui in hac insula regnabat, ventorum rex crederetur. *Stromboli*, Leandro dicitur. Dicta est autem Strongyle à rotunditate: nam Græci rotundum *στρογγύλον*, appellant. A Silio Italico lib. decimo quarto Strongylos appellatur. Strongyle item dicta fuit, Aegæi maris insula, vna Cycladum, quæ notiore nomine Naxos appellatur. Plinius libro quarto capite 12.

Strophades, duæ insulae in mari Ionio, ad occidentale latus Peloponnesi, quæ ante Plotē dicebantur. Strophades dictæ *δὲ τῆς στροφῆς*, hoc est, à conuersione Calais & Zethæ, qui ad has vsque insulas Harpyias persequuti, inde retrorsum se conuerterunt. Virgil. 3. Aeneid. Vide Cyclades & Echinades.

Strophius, rex Phocidis, pater Pyladis: cuius beneficio Orestes matris suæ crudelitati est ereptus, & vnā cum Pylade eius filio liberalissimè educatus. Vide Orestes & Pylades.

Struchia, vrbs Phrygiae in finibus Lyaoniae. Gentile, Struthæus. Steph.

Strybia, insula Sporadum. Gentile, Strybiæus. Steph.

Stryme, vrbs Thraciae, hinc Strymenus, Strymenius, Strymiæus: & possessium. Strymaicus. Steph.

Strymon, fluuius Macedoniae à Thracia diuidens. vt Plinio placet. Nam Ptole. Nefio fluuiio eas determinat. Oritur in Hæmo monte, septemque efficit lacus, quibus deinde in vnum alueum collectis, iuxta Amphipolim influit in maris Aegæi sinum, qui ab ipso Strymonicus appellatur. Inde Strymonius, nia, niū: vt Græues Strymoniae. *Stromona*, Sophiano.

Strymonium, vrbs. Vide MIEZA.

Studius, consul, anno ab vrbe condita 1206.

Stuinus, vrbs Ligurum: Ciues, Stuiini. Steph.

Stulpini, Liburniae gens. Plin.

Stura, insula in mari vltra Tyberina ostia in Antiano. Vide ASTYRA.

Sturae. Plin. li. 4. c. 15. insulæ in Gallico Oceano, inter Eleum & Fleuum.

Sturij populi ad Oceanū Gallicum Rheni quædam insulas incolentes. Plin. li. 4. c. 15. hodie, *Stauerem*, Frisiae vrbs maritima.

Sturium insula est Gallicæ Narbonensi adiacēs, non procul à Stœchadibus Plin. libro quarto cap. 5.

Sturni, gens in Sarmatia Europæa, Ptol. Sturnini,

Sturnini, Calabriae populi. Plin.

Styella, castellum Megaridis in Sicilia. Gentile, Styellenus. Steph.

Styllagium, vrbs Triphyliae. Gentile, Styllagius, Styllageus. Steph.

Stymbara, ciuitas quondam Graeciae non procul à Tripoli, in terra Ionica. Strabo lib. 7.

Stympha, mons ex quo Arachus fluuius Epiri profuit. Strabo.

Stymphalus, oppidum Arcadiae, iuxta Stymphalidem lacum ex quo Erafinus fluuius erumpit. Ab hoc lacu Stymphalides aues appellatæ sunt: quæ tantæ magnitudinis fuisse dicuntur, vt solis radios obumbrarent, omnemque Arcadiam deuastarent, donec ab Hercule ænei crepitaculi sonitu pellerentur. Ab hoc oppido Minerua Stymphalia dicta est, quod in ea templum haberet.

Stymphalus, Peloponnesi mons altissimus, & Arcadiae fluuius. Pausan.

Styra, vrbs Eubœae prope Caristum. Gentile, Styreus. Steph.

Styracium, mons. Cretæ: hinc Styraçites Apollo. Steph.

Styx, Stygis, fons ad Nonacrin Arcadiae, è saxis profuens, exitiosus omnibus animalibus, tamque frigidus, vt potus statim enecet, iferumque ac æs erodat, solaque mulæ vngula possit contineri, cetera vasa frigoris vehementia statim dirumpens. Hoc veneno quidam Alexandrum ab Antipatro sublatum putant, non sine Aristotelis consilio. Poetæ fabulantur Stygem paludem esse apud inferos, à superis tanta in veneratione habitam, vt nefas ducerent quidquam eorum, quæ Styge teste iurassent, quouis modo violare. Si quis contra fecisset, totos centum annos diuinitate spoliatus, à nectare arcebatur. Hinc Stygius, a, um: vt Iupiter Stygius, pro Plutone apud Virgil. 4. Aeneid. Item Stygius canis, id est, Cerberus inferorum custos.

Gelam verò, regem. Ciuis, Suageleus. Steph.

Suada, & Suada, persuasionis dea, quæ à Græcis *ἑρως* appellatur: hæc comes Veneris fingitur, quod qui amantur, gratia & oratione capiuntur.

Sual, filius Supha filij Helem, 1. Paral. 7. Est & nomen regionis, 1. Reg. 13. Lat. vulpes, aut semita, siue pugnus, aut pugillus.

Suauida, regina Daniae, quæ tantæ fuisse pulchritudinis fertur, vt quum vincita Ionis exposita esset equinis calcibus obterenda, ipsis quoque iumentis horrore fuerit, artus eximio decore præditos fordidis lacerare vestigiis. Saxo Grammat. lib. 1.

Suar, pater Nathanael principis tribus suæ Issachar. Num. 1. 8. Lat. paruulus, aut præceptum vigiliæ, vel ciuitatis, aut æmuli, vel denudationis, seu euacuationis: vel Syriacè, angustiator.

Subatij, populi inferioris Germania, quos Drusus Germanicus in triumphum traxit Sicambri bello victis. Strab. lib. 7.

Subsolanus, ventus spirans ab ortu æquinoctiali, aduersus Fauonium: ita dictus, quod sub sole nasci videatur: vnde & Græci Apelioten appellant. Plin. lib. 2. cap. 47.

Subuel, filius Gerson filij Moyfi. 1. Paralip. 23. Lat. conuersio seu captiuitas aut sedes Dei.

Subur, Hispaniae oppidum ad flumen Rubricarum. Plin. lib. 1. cap. 3. Vulgò *Cubelles*.

Suburra, vicus Romæ. Varro. 4. de ling. Lat. sic dictus ab eo, quod situs sit sub loco, quem Terentium murum appellant, vel potius à pago Succufano dicta Succufa: inde mutatis literis. Suburra. Cuius rei iudicium est, quod antiquitatis per c, literam, non per b, scribebatur. Festus verò Verrium sequutus, à succurrendo dictam existimat, quod in ea statione soleat habere præsidium statuum; vt Exqualis succurrefer, Gabinis eam partem instantibus. Vnde & suo seculo Succurranam tribum asserit per c, literam scribi solere, non Suburranam per b. Hinc vicina regio dicta est Suburrana, in qua meretricum diuersoria erant, quæ ob id Suburranae dicuntur à poetis.

Succasses, Aquitaniae populi; apud Plin. libro 4. cap. 19.

Succubar, colonia Tingitaniae apud Mauros. Plin. lib. 5. cap. 2.

Sucula, stellæ; quæ alio nomine hyades vocantur, à pluuia. Nam & orientes & occidentes, tempestates & pluias cient. Exoriuntur 12. Calen. Iunij. Plin. lib. 4.

Sue, filius Abrahæ ex Cetura, Genes. 25. 1. Paral. 1. Lat. loquens, siue orans, aut fossa, vel humiliatio, aut natatio.

Sue, 1. Paralip. 2. Filius Iahaddai. Lat. vanitas, aut eleuatio, vel tumultus.

Sue, 1. Paral. 7. Filius Supha filij Sue. Lat. eradicatio vel conculcatio.

Sueria vel Suedia regnum Septentrionale ab Oceano Germanico, Nouergia & Damia circum, diues argenti, æris, plumbi, ferri, frugum, pecoris, & prouentu immenso piscium ex fluminibus lacubus & mari, venationibus quoque ferarum. *Stockholm*. Regia est & emporium, vrbs munita arte & natura. Sita est in paludibus instar Venetiarum. Inde sortita est nomen, quod sita in aquis, fundamenta sint palis stabilita.

Suel, vrbs Hispaniæ, apud Melam li. 2. nunc Chionia dicitur.

Sueno, Dacorum rex, Angliam inuasit, instructa classe insulam diripuit, Northumbros primum, hinc Merios subegit, obsedit Londinum, anno salutis. 1012.

Sueropilus, Dalmatiæ rex, cum Bulgari primum ad fidem Christi sunt conuersi, anno salutis. 868.

Suessa, Campaniæ oppidum. Plin. lib. 3. cap. 5.

Suessij, populi sunt Germaniæ, Sedunenti agro finitimi, Cæsar in Com.

Suessiones, Galliæ Belgicæ populi. Plin. lib. 4. in prouincia Remensi, *Ceux de Sueffons*.

Suetonius Tranquillus vitas duodecim Cæsarum scripsit.

Sueui, bellicosissimi Germaniæ populi, olim Albi, hodie Danubij accolæ, flaues insignes capillis quos & ferro olim crispabant, & modo substringebant. Lucan. lib. 1. Ita dicti à Sueuo monte, qui ab ortu solis Germaniæ initium faciens, ad Cimbrorum vsque promontorium magno aditu protenditur, forte dicti.

Sueuia olim regnum fuit: deinde in Ducatum redactum est. Hodie verò nemo Germaniæ principum Ducis Sueuiæ titulo ornatur: sub multis enim principibus diuisa est. Germaniæ suprema portio est, ad Alpiū enim iuga pertingit. Boiariis, Franconibus & Alsatensibus circumhabitatur. Quondam hæc regio Alemania, à Lacu Lemano (vt quidam existimant) dicta fuit. Partim plana, partim montosa est. Ager fertilis, cuius nulla pars inculta iacet, præterquam quod lacus, montes aut syluæ occupant. Nemora ibi multa, & ob id genti venatio frequens, aucupium peculiare, frumentorum abundantia, pecorum magna vis. Tota prouincia salubritate gaudens, celebratissimis vrbibus, vicis & castellis referta. Arces excellæ, natura & arte munitæ. Circa montes ferrum, argentum & metalla prouocat. Gens populosa, fortis, audax & bellicosa: præstantissima Germanorum à Plutarcho dicta. I. Auban, Munster, F. Irenicus.

Suffenus fuit ineptissimus poëta, qui in suis operibus mirabatur se plurimum, sibi que blandiebatur & arridebat. Catullus.

Quem non in aliqua re videre Suffenum possis?

Sugero, Hispaniæ fluuius apud Melam, lib. 2. c. 6. Nunc vulgò Xuchar vocatur.

Sugilas, architectus nobilis qui Mausoleum Artemissæ extruxit.

Suham, filius Dan. filij Iacob. Nu. 26. Lat. locutio siue meditatio, aut fouea vel humiliatio, siue natatio aut germinatio eorum.

Suicia, vulgò *Schuuitz*, oppidum vniuersæ Helvetiæ nomen cõmunicat, nam ab iis primum ædificatum est, qui nouis quærendis sedibus ex Sueciæ regno huc profugerant. Ex tribus pagis est vnus qui contra nobilium insolentiam primi coniuncti fuerunt anno 1315. robustos belloque potentes homines edit, qui frequenter hostibus incusserunt terrorem. Ex iis rebus quæ terra compascua ex se fundit, ferè omnes vitam sustentant.

Suidas grauis author Græcus, quem tamen in Geographia sua Strabo extremo lib. 7. fabulosum authorem appellat.

Suintilla, Hispanorum rex, Recharedi r. filius, regnavit annis x. anno sal. 617.

Suintella r. Hispanorum rex, regnavit annis 1111. anno salutis 634.

Suitgerus, Bombergensis episcopus, qui Clemens 11. dictus est pontificem in synodo fecit, à quo & imperiale diadema accepit, Romanòque à pontificum electione prohibuit. Blond lib. 3. decad. 2.

Sulla, mathematicus fuit, qui Caligulæ consulenti de genitura sua certissimam necem appropinquare affirmavit.

Sulpitia, Paterculi filia, & Fuluij Flacci vxor, foeminarum pudicissima fuisse matronarum sententia iudicata est, quæ simulachrum Veneris ex Sibyllinis libris dedicaret. Plin. libro 7. cap. 35.

Sulpitius Gallus, Astrologus, qui in exercitu P. Emilij contra Perseum, deprehensum noctu eclipsim Lunæ mirantibus militibus enarrauit. Plin. cap. 12. lib. 2. & Cicer. 1. Offic.

Sulpitius, trigessimus primus Biturigensis Archiepiscopus: cuius ossa ibi in cœnobio in sui honorem ædificato, & hoc nomine vocato quiescunt Belf. tom. 1. Cosm.

Sulmo, oppidum Pelignorum, in quarta regione Italiæ, nonagesimo ab vrbe distans lapide. Ouid. Poët. patria, vt ipse testatur 4. Trist. Dictus Sulmo à Solimo Æneæ comite, conditore eius vrbis, vt testatur idem 4. Fast.

Summanus, Pluto, Deus inferorum, ita dictus, quasi summus deorum Manium: vt in Nup. Philologiæ docet Martianus. Hinc Romani nocturna fulmina assignabant, quæ admodum diurna Ioui. Plin. lib. 2. cap. 51. Ouid. 6. Fastor.

Summœnium, locus lupanaris Romæ. Vt notat Alex. ab Alexandro libro 4. genial. dierum cap. 18.

Sunum, ciuitas 4. Reg. 4. Lat. mutatio siue dormitatio eorum, aut vana dormitatio, vel iteratio, aut fæcundatio eorum.

Sund. Vide SYNITIVM.

Sunem,

Sunè, ciuitas in tribu Issachar. Ios. 19. 1. Reg. 18.

Suni, filius Gad filij Iacob Gen. 46. lat. mutatus, vel dormiens, aut iteratus, vel secundarius.

Sunici, populi prope Coloniam vrbem, olim Agrippinam dictam, & Rheni fluminis ripis ceterioribus adiacentes à Tacito proditi.

Sunium, vicus & promontorium Atticæ regionis, quod in extrema acie Helladis est, supra Athenas & Marathonem. Stephan. vicus est in Leontide tribu. Hom. promontorium vocat hoc versu,

Αἰὲν ὄρε σουνιον ἄκρον.

Hinc Sunieus, & foemininum Sunias. Steph.

Suoll. Vide NAVALIA.

Suph, filius Thau patris Eliu, 1. Reg. 1. filius Elcana filij Ioel, 1. Par. 6. nomen loci, 1. Reg. 9. lat. fauus, siue specula, aut cooperimentum, vel narans, aut expectans.

Supha filius Helem. 1. Par. 7. lat. Lecythus, aut præceptum illaqueans, vel præceptum flatus, siue præceptum inflationis.

Supham, filius Beniamin. Num. 26. lat. conterens eos, siue barba aut labium eorum, aut ripa vel litus eorum.

Sur, pater Cozbi, Madianitidis illius, quæ cum Zambri interfecta est in genitalibus: qui quidem Sur princeps erat Madianitarum, Num. 12. 31. Ios. 13. Fuit & nomen filij Abigabaon 1. Paralip. 8. & 9. lat. petra, vel fortis, aut obsidens vel angustians, siue plasmator, aut ligatus, vel ligans.

Sur, 4. Reg. 11. nomen portæ in tēplo Salomonis. lat. recessio, siue rebellio.

Sura, locus Lyciæ vbi oracula dabantur.

Suranus 11. consul, anno ab vrbe cond. 856.

Suriel, filius Abihaiel, princeps Moholitarum. Num. 3. lat. petra siue fortitudo aut plasmatio siue figuratio vel vinculum aut colligatio vel obsidio Dei.

Surrentum, Campaniæ oppidum à Græcis cõditum, quod alio nomine dicitur Petræ Sirenum. Plin. li. 3. 5. & Strab. li. 5. Hinc Surrenna vina dicta sunt, & Surrentini colles. Columel. li. 3. cap. 2.

Susa, Scriba quidam, de quo 1. Par. 18. lat. vanitatis eleuatio, aut exultans.

Susa, orum, vrbs nobilissima inter Persidæ, & Babyloniam sita, Persarum olim regia, à Dario, Hystaspis (si Plinio credimus) aut (vt Straboni placet) à Tithono Memnonis patre condita, trans Choaspem fluium: à cuius vrbis nomine circumiecta regio dicta est Susiana. In hac vrbe fuit nobilis illa Cyri regia, è candido variòque marmore, columnis aureis, magnaque gemmarum copia exornata, cœli in lacunaribus habens simulachrum, stellis micantibus insignitum. Dicta autem putantur Susa, à liliorum copia, quæ illorum lingua Susa dicuntur. Prope hanc ciuitatem Suforum, quædam sunt aquæ, quæ se bibentes, edentu-

los statim efficiunt. Leonie. Thom. libro tertio cap. 69.

Sufanna, vxor Ioachim, Dan. 13. Est & nomē alterius mulieris quæ CHRISTVM sequebatur, Luc. 8. lat. rosæ, vel lilium aut lætitia.

Sufarion, Græcus poëta, qui rãta libertate hominū flagitia insectabatur scribendo, vt opus fuerit lege, quæ maledicam illam & effrenē mordendi licentiam cohiberet & comprimeret.

Sufi, pater Gaddi. Num. 13. lat. equus, vel hirundo, aut tinea.

Sufia, regio in Perside.

Sufia, insula. Vide TRAXIANA.

Sufiana, prouincia Asiæ (vt lib. 6. ca. 3. refert Ptol.) qua Septentrione terminatur Assyria, ab Occasu Babylonici adiacet, ab Oriente habet Persidem, à Meridie partem Persici sinus. Cuius ciuitates insignes, Traiana & Susa, in qua templum Dianæ Susiæ. Steph.

Suthala, filius Ephraim, Num. 26. Filius item Zabab filij Vahath. 1. Par. 7. lat. plantatio viriditatis vel humiditatis, aut potus humidus, siue ponens humiditatem vel viriditatem.

Suthalaitæ, idem Num. 26.

Surrium, vrbs prius Tyrrenorū, deinde Romanorum: Gentile, Sutrenus. Steph.

Surus, nomen imposititium, quod Cato vni elephanto, qui in Punica acie fortissimè fuerat præliatus, imposuit.

Suyt beuelandia, Zelandiæ insula, à solo opposito Austro sic denominata, nunc dimidio, quàm fuit olim, angustior. Vide ZELANDIA.

Syagra, regio Ciliciæ, prope Adum & Laertem Gentile, Syagræus, Steph.

Syagron, extremum Arabiæ foelicis promontorium ad mare rubrum, cuius meminit Plin. li. 6. cap. 24. & 28.

Syagros cuius nomen apud Sophoclem à suū. ve natione impositum. Græcis item Syagros, aprū significat.

Syalis, vrbs Mastianorum: Gentile: Syalites, vel Syaleus, Steph.

Syallus, vicus Phrygiæ. In hoc vico aiunt, Cimmericos inuenisse in doliis reconditam ingentem copiam tritici, vnde longo tempore nutriti sint: Gentile, Syasseus, Steph.

Sybaris, Steph. Magnæ Græciæ oppidum, inter Crathin & Sybarin amnes, ab Achivis conditum, qui post Troiæ excidium vi tempestatis eò fuerunt appulsi. Huius olim tanta fuit potentia, vt quaterna proximas rexerit gētes, & 25. vrbes suo subdiderit imperio, & cõtra Croniatas trecenta hominum millia armavit. Strab. lib. 6.

Sybaris, fluuij nomen iuxta vrbem eiusdem nominis: à cuius potu incolæ submouent greges, siue quòd pecora sternutamentis exagitet, vt visum est Straboni, siue quòd vellera

nigrore inficiat: cum Crathis vicinus amni candorem his inducat, vt tradit Plin. lib. 31. cap. 2.

Sybaridis autē fluij latices conspersi, & potu etiam suo homines reddunt continentes, & castos. Leonic. Thom. lib. 3. cap. 69. Est item Sybaris, adolescentis nomen apud Hora. i. Carm. Ode 3.

Sybaritæ, Sybaris vrbs incolæ, omni deliciarum genere effœminati: vnde Sybaritica mensa, Conuiuas in proximum annum inuitabant, ne spatium interim deesset, aut conuiuatori conquisitis terra marique deliciis epulas instruendi, aut conuiuis ipsis corpus auro, gemmisque exornâdi. Hi postremò aduersus Crotoniatis bello suscepto, cum trecenta hominum millia in aciem eduxissent, turpissimè tamen victi, vnâque cum vrbe sua sunt deleri. Isti namque Sybaritæ eò luxuriæ, ac deliciarû deuenere, vt mollius cubarent, nullòque strepitu illorum interceptarentur somni, artes illas omnes, quæ obstrepunt, quales arariorum, lignariorumque sunt fabricorum similitudine omnium extra vrbs pomœria exerceri iussisse: qui gallos etiam gallinaceos eam ob causam in vrbe educari, edicto prohibuisse dicuntur. Ac tandem ad tantam luxus insaniam peruenerunt, vt equos etiam suos ad tibiam saltare condocerent: quæ res illos funditus postremò euertisse perhibetur. Siquidem Crotoniatis, illis finitimi, & semper infensi (vt author est Aristoteles) hac percepta re tibicines militum ornatu complures in aciem eduxerunt, qui in ipso pugnæ congressu modum illum, quem nouerant equi, canere iussi, non solum illos ordine mouisse, sed cum fessoribus etiâ ipsis in mediam suorum aciem nullo negotio traduxisse perhibentur: & isto stratagemate penitus deleri sunt. Leonic. Hinc Sybaritis, idis. Quid. 2. Tristium ad Augustum, *Nec qui composuit nuper Sybaritida fugit.*

Quo in loco Sybaritida vocat Ouidius opus Hemitheonis cuiusdam cinædi de generibus voluptatum & obscœnarum libidinum.

Sybennitica, præfectura maritima in Ægypto. Steph.

Syberos, vrbs Illyricæ: Gentile, Syberius, Sybereus, Syberites. Steph.

Syboræ, populi habitantes secundum flumen Astapum, ad Septentrionem vergentes. Plin. Stephanò, insula & portus: Insularis, Sybotrius.

Sybra, Phrygiæ castellum: Gentile, Sybrianus.

Sybrida, vicus in Erechtheide tribu.

Sycæ, vrbs è regione nouæ Romæ, quam nostro tempore Iustiniana vocant. Ciuis, Sycaites, vel Sycæus.

Sycaminon, vrbs Phœnicum: vnde Sycamiuites. Steph.

Sice, insula est Asiæ adiacens, non procul ab Epheso, cuius meminit Plin. lib. 5. cap. 31.

Syceus, vnus Titanum, quem fugientem Tellus mater suscepit, & inde sicum protulit. Stephanus.

Sychæus, Didonis fuit maritus, agri ditissimus inter Phœnices. Quæ opulentia fuit ei exitio, impulitque Pygmalionem regem Tyri, vt eum interficeret. Quantum autem auri atque argenti habuerit, hinc licet suspicari, quod eius thesauris profuga Dido æmulam Romani imperij Carthagiæ ædificauit.

Sycion, xix. rex Sycioniorum, à quo Sycionij nuncupati, qui primò Ægialæi vocabantur, regnauit annis xlv. anno mundi 2612.

Sycites, Bacchus dictus est, *ὄπι τοῦ σικῆν*, à sicis, quod is non solum vini, sed etiam sicorum & fructuum propè omnium fuerit inuentor.

Sycoris, Plin. lib. 3. cap. 3. fluius Hispaniæ, iuxta Illderdeses Surdaonum gentem. Lucan.

Hesperos inter Sycoris non vltimus æsnes.

Vide SICARIS.

Sicasta, insula est in mari Aegeo, ante Ephesum, de qua Plin. lib. 31. cap. 5.

Syderis, Plin. libro 6. cap. 16. fluius, à quo mare Hyrcanum vocari incipit.

Sydima vrbs in montanis Lyciorum apud Plin. lib. 5. cap. 27.

Sydo & Italicus, Sueuorum reges, anno salutis 70.

Sydon, Corinthius fuit adeo hospitalitate insignis, vt eius fores omnibus essent peruiæ. Hinc Prouerbiu, Semper aliquis in Sydonis domo.

Sydra, vrbs Ifauriæ: Ciuis, Sydreus. Stephanus.

Syene, vrbs in confinibus Aethiopiæ atque Ægypti, non procul à Nilo supra Alexandriam, versus Meridiem quinque millibus stadiorum sub tropico Cancræ directè locata: vnde Sole existente in Cancro, medio solstitij die supra verticem ciuitatis, nullam prorsus ibi corpora umbram iaciunt, vt est author Plin. lib. 2. cap. 73.

Syessa, rugerium quoddam in Lycia, à vetula quadam Syessa, quæ Laronam excepit. Gentile, Syessæus & Syessæus Est etiam Syessa, vrbs Tyrrenorum. Gentile, Syessenus. Steph. Vide SINESSA.

Sya, vrbs parua Cretæ, nauale Elyri. Ciuis, Syaites, & Syieus. Steph.

Sygaros insula in sinu Arabico, in qua nulli sunt canes, atque aliunde importati, circa littora moriuntur. Plin. lib. 7. cap. 28.

Syis, vrbs Ægypti: vnde præfectura Syitis. Stephanus.

Syla, mons Lucaniæ, sylvam habens eiusdem nominis latrociniis crebris infamem. Vnde & nomen accepisse videtur *ὄπι τοῦ συλῆν*, quod est prædari.

Sylaris

Sylaris, fluius Picenum à Campania determinans. Strab. lib. 5. extremo.

Sylci, vrbs Sardinia, à Carthaginensibus condita. Steph.

Syleon, vrbs Phrygiæ, secundum alios Pamphiliæ: Gentile, Syleius. Steph.

Syliones, populi Chæoniæ. Steph.

Sylla per duplex. Vide SYLLA.

Sylla, Romanus nobilis ex antiqua Scipionum familia, adoleſcentiæ omnibus flagitiis inquinatus, Quæsturam sub Mario adeptus est, in qua vitam omnem penitus commutauit. Literis Græcis & Latinis bene eruditus, facundus, acer, astutus, gloriæ cupidus, sui securus, pecuniæ maximus largitor, animo grandis: vt de illo dubitari potuerit (inquit Sallustius) fortiorne an felicior esset. Missus à Mario ad Boëchum regem legatus, Iugurtham victum retulit: Mithridatem Asiam crudelissimè vastatam compescuit: socialis belli luctus repressit: Cinnæ dominationem fregit & Marium, qui olim se Quæstorè fastidierat, ipsam illam prouinciam proscriptum & exulem petere coegit. Dictator deinde effectus, ita Republic. oppressit, vt teste Cicerone in Verrem, nemo illo inuito, nec bona, nec patriam, nec vitam retinere potuerit. Postremò Republic. constituta, Dictaturam deposuit, & priuatus Puteolos concessit: quo in loco pediculari morbo periit. Plutarch.

Syllanion, statuarius nullo doctore nobilis. Plin. Syllafon, vir egregius, aliquando exilio multatus est: sed quia diuitiis & corporis præstantia affluebat, chlamydem sumptuosam semper gestabat. Quam cum Dario (qui postea Persarum rex effectus est) dono dedisset, is postea regnum adeptus, beneficij memor. Syllafontem solo natalicio restituit. Vnde tractum est prouerbiu de chlamyde Syllafontis, quod dicitur de his, qui iactant se magnificentiæ vestimentorum. Fuit autem Polycratis Samiorum tyranni frater: à Dario verò accepta tyrannide urbem assiduis cædibus exinaniuit. Vnde dictum est prouerbiu, *ἐπι συλλοσῶντι ἐνυχάρεια*, id est, Syllafontis opera locus amplius est Strab. lib. Geogra. 14.

Syluaneum, vulgò, *Senlis*, Galliæ Belgicæ oppidum, in Picardiæ prouincia, sic dictum à syluis, quod istud oppidum olim in medio esset sylvarum. Greg. Tur. lib. 9. cap. 20. hist.

Syluania, liberæ conditionis pagus Helueticus, mutuo societatis fœdere Suiciæ & Vranici iunctus, anno m. ccc. xv. Naturali Alpium vallo circumseptus, pascua habet amœna, pecoribus alendis perquam idonea. vulgò *Vnderwalden*.

Syluanus, sylvarum deus: Cyparissum puerum, quem in deliciis habuit, in arborem sui nominis transformauit. Quidam eundem esse putarunt cum Pane. Virgilius tamen i. Geor-

gicorum, manifestè eos distinguit. Nam cum dixisset, *Pan ouium custos*, &c. interiecta deinde Mineræ & Triptolemi mentione, subdit tandem.

Et teneram ab radice ferēs Syluane cupressum.

Syluanus, aui sui & sororis filius, hoc modo Valeria Tuscularia ob iram Venetis Valerij patrem suum deperibat, remque nutrici communicat: quæ dolis subiens herum, puellam quandam ex vicinis eum dixit adamare, quæ aspectum eius apertumque concubitum vereatur. Aliquando pater postmodum debaccharus, lumen petiit: nutrix verò præueniens, fugiensque, sese præcipitauit, filia quoque inde euadens, peperit Syluanum, quem Græci Ægypanem vocant. Pater quoque Valerius dolore affectus, sese dedit in præcipitium. Plut. Par.

Syluanus, consul, anno ab vrbe condita 833. Syluanus in Galliis à militibus Cæsar est appellatus. Agrippinæ ab Vrcisno est occisus: imperauit paulò plus xi. mens. Pomp. Ammi. lib. 15. ab vrbe condita 109.

Syluester iiii. pontifex Romanus electus, anno salutis 1044.

Syluia, nomen, quo Ilia Romuli mater vocata est. Virg. 7. Æneid.

Syluius, Æneæ filius, à quo postea omnes Albanii reges Syluij dicti sunt.

Syluius Posthumus, iiii. Latinorum rex, regnauit annis xxix. Syluius dictus, quia in rure educatus. Posthumus, quia post patris mortem natus fuit. Eutrop.

Syluius Athis, Eutropio, qui & Ægyptus, Albæ filius, vii. Latinorum rex, regnauit annis xxiiii.

Syma, vrbs in Asia. Quin & pro monte iuxta Pontum posuit. Orpheus in Argonautis. Vide SYME.

Symachia, vna fuit ex Sibyllis (teste Marriano Capella) Hipporensis filia.

Symætha, vrbs Thessaliæ: Ciuis, Symætheus. Steph.

Symbari, populi feri inter Arabiæ montes, & Nilum incolentes, Elephantoque victitantes Plin. lib. 6. cap. 31.

Symæthus, fluius Sicilia, non longè ab Aethna, qui, vt ait Strabo libro sexto, agrum Caranæum irrigat. Hinc deducitur adiectiuum Symæthius.

Syme, Plinio libro quinto, capite 38. insula inter Rhodum & Guidum, sic dicta à Syma, Ialyli filia, cum prius Metapontis, deinde Aegle vocaretur. Author Hermolaus Meminit Strabo libro decimosexto. Syme, insula est Cariæ, teste Strabone lib. 14. & vrbs eiusdem nominis. Gentile, Symæus, vel Symeus.

Symmachia Venus dicta est à Mantinensibus, quod in Actiaco prælio Romanis opem tulisset.

Symma

Symmachus, Romanus orator, missus à Senatu Constantinopolin, ad Theodosij liberos, rogatū vt Vestales à Christianis destrui minime parentur. Cuius rei gratia putabant se aduersa multa, à diis esse passos. Eius igitur orationē & Prudentius & Ambrosius, qui huus meminerunt, acerrime confutarunt. Fuit & Symmachus, sacrorum librorum interpres doctrinæ parum synceræ & Christianæ, cuius meminit Euseb. libro 6. capite 14. hist. eccl.

Symmachus, XLIX. Romanorum episcopus annis xv. mens. v. diebus xxvii. anno salutis 499.

Symmachus, consul, ab vrbe condita 1275.

Symon, Cleophæ filius, Hierosolymorum episcopus Euseb. lib. 3. cap. 11. Cruci affixus est. Idem lib. 3. cap. 35.

Symon, summus sacerdos Iudæorum, filius Oniæ, Iustus appellatus, anno mundi 3660.

Symphorosa, Gerulij martyris vxor, quæ mortē septē filiorum pro religione Christiana occumbentium tulit patiētiſſimè, imò verò eos ad supplicium animauit. Hist. Eccl.

Symplegades, quæ & Cyneæ, insulæ duæ, siue potius scopuli, trans Bosphorum Thracium in ipso Ponti Euxini ostio mille quingentis passibus ab Europa distantes: tam modico autem inter se discretæ interuallo, vt ex aduerso quidem intrantibus geminæ cernantur, paulum verò deflexa acie, coeuntium speciē præbeant. Quæ res occasionem præbuit poetarum fabulis, qui eas olim inter se concurrisse tradunt. Vnde & nomen acceperunt, ἀπὸ τῆς συμπαλῆτης, hoc est, à concurrente, siue conflictando.

Synadis. Vide SINDA.

Synangus, vrbs Phœnicum: Gentile, Synangius. Stephan.

Syndicus, vrbs contigua Scythiæ, cum portu. Aliqui Georgipen vocant. Steph.

Synestius, è Pétropoli Aphricæ philosophus Christianus, præsul Ptolemaidis factus, scripsit libros in Grammatica, Philosophia, Panegyricos, epistolas, & alia Suid.

Synnada, vrbs Phrygiæ (indigenæ Docimitem & Docimæam vocant.) Aiunt autem Acamantem, cum post bellum Troianum aberrasset, in Phrygiam venisse, & illic, dum obsesso regionis principi suppetias ferret, agrum quandam accepisse, ibique urbem condidisse: quæ primum Synnæa dicta sit, quòd multi ex Græcis Macedones per Asiam collecti in ea habitarent: deinde à finitimis corrupto vocabulo Synnada: Ciuis, Synnadeus. Stephanus.

Syniche, mulieris nomen. Philip. 4.

Synopij, populi Liburni vicini. Steph.

Sypalættus, vicus in Cecropide tribu: vnde Sypalættus. Steph.

Sypfax, Numidiæ rex, qui cum Scipioni per Letium fuisset conciliatus, bellique societatem

cum eo iniisset, postea violata fide Annibali adhæsit. Tandem victus à Masinissa, viuis in Scipionis manus perductus est à quo in triumpho circumductus, & in carcerem inclusus, inedia vitam finiit, regno Masinissæ concessio.

Syra, locus qui secundum Iosephum viginti stadiis ab Hebrone distat, 2. Reg. 3. lat. spina, aut olla, vel lebes, siue rebellio, aut recessio.

Syracusæ, ciuitas Sicilia amplissima, sub Pachyno monte sita, vbi fons Arethusa à Alpheo (vt creditur) Elidis fluuio per subterraneos cuniculos means, magna aquarum vbertate erumpit. Cic. 6. in Verr. scribit Syracusas urbē esse maximam Græcarum urbium, pulcherrimamque: quæ ex quatuor quasi urbibus maximis constare videatur: quarum vna insula nominatur, altera Acradina, tertia Tyche, à nobili Fortunæ templo in ea extructo: quarta Neapolis. Hinc Syracusius, a, um: sed Græco more dicitur: nam Latine Syracusanus, a, um, Hi populi, quia ditissimi, voluptatibusque ac deliciis dediti erant, factus est prouerbio locus, Syracusanæ mensæ, & Syracusanæ diuitiæ. Syracusis autem nunquam tanta obducitur nebula, vt non aliqua hora sol cernatur. Plin. lib. 2. cap. 62.

Syrbane, insula in Euphrate: Gentile, Syrbanus. Stephan.

Syrenes, filia fuerūt Archeloi & Calliopes Musæ, de quibus vide supra SIRENES.

Syria, regio Asiæ, quæ ab Oriente fluuio Euphrate, ab Occidente nostro mari & Ægypto terminatur, à Septentrione habens Ciliciam, & partem Cappadociæ, à Meridie Arabiæ: cuius insignes ciuitates, vt libro 5. refert Ptolemæus, sunt Laodicea, Hierapolis, Antiochia, Apamea, Palmyra, Heliopolis, Ptolemais, Sidon, Tyrus, Berytus, Bortys, Tripolis, Byblus, Seleucia, Cæsarea, & Damascus: Montes clari, Carmelus, Casius, Libanus: Fluuij, Euphrates, Chrysorrhœas, Singas: Regiones, Phœnicæ, Palestina, Iudæa, Idumæa, Comagena, Samaria, & Syria Cœle. Sunt qui quadripartitâ faciunt diuisionem, in Syros, Assyrios, Leucosyros, & Cœlosyros. Plinius libro quinto, capite duodecimo, Mesopotamiam quoque & Babyloniam Syriæ attribuit: totiusque Syriæ partem facit Assyriam. Multi confundunt, vt Herodotus, qui Syros à Græcis dictos, Assyrios à Barbaris dici scribit, & illis Chaldæos adnumerat. Acron quoque & Porphyrio insignes grammatici, apud Horatium eam, quæ nunc Syria dicitur detracta syllaba, olim Assyriam dictam scribunt. Huius regionis incolæ Syri dicti sunt: qui olim astutiæ nomine malè audierunt, quemadmodum & Phœnices. Hinc factus est locus prouerbio, Syri aduersus Phœnices, quo vtimur, quoties significare volumus, duos egregiè astutos

hoc

hoc agere, vt dolis se mutuò circumueniant. Idem vsque adeo gulosi sunt, vt maximam diei partem in conuiujs absument. Masculi à XIII. anno, fœminæ XII. vsque ad LXV. tributo obligantur. Fortunam colunt. Proni sunt in cachinnos & scommata. Diuino cultui satis dediti. vnde & Stat. lib. 1. Syl.

Quod ramis pia germinat Damascus.

Operosissimi sunt in hortis. Hinc Prouerb. Multa Syrorum olera.

Syria soba, in titulo Psal. 60. ea est quæ Palæstina dicitur.

Syrianus, Alexandrinus, philosophus Platonicus, docuit Athenis, scripsitque in totum Homerum commentarios, libros septem in Platonis rempublicam, & alia. Huius discipulus & successior fuit Proclus. Suid.

Syriæ, vt ex Megasthenē notat Plin. lib. 7. c. 2. gentes inter Nomadas Indos, narium loco foraminum tantum habentes, anguium modo loripedes.

Syrinthus, vrbs Cretæ. Gentile, Syrinthus. Stephanus.

Syrinx, gis, Nympha Arcadica, vna Naiadam, quæ cum vim Panos alioqui effugere non posset, inuocato sororum nomine, in calamos palustres est mutata. Ouid. lib. 1. Metamorpho.

Syrisca à Syrus fit, sicut Cilisca à Cilix.

Siritha, filia Danorum regis Silualdi, tantæ pudicitia, vt cum ob elegantiam formæ magnam procorum frequentiam pateretur, neminem tamen probauerit Saxo lib. 7.

Syrius, stella est in ore canis posita: quæ annis singulis oritur circa octauum calendæ Iulij: quæ orta plerunque pestilentiam gignit, toto anno, plerunque paucis diebus, interdum innoxia nascitur.

Syrmæum, campus inter Nomades & Nabathes: Gentile, Syrmæus. Steph.

Syrmatæ, iidem qui Sauromatæ. Scribit enim Eudoxus Syrmatas ad Tanaim fluuium habitare. Steph.

Syrna, vrbs Cariæ à Podalirio condita. Aiunt enim Podalirium cum aberrasset, delatum in Cariam à Caprario quodam seruatum esse, & ductum ad Cariæ regem Damæthum, cuius filiam à recto delapsam, detracto ab amobus brachijs sanguine, ille curauit: quod admiratus rex, filiam ei coniunxisse ferrur, & Cherfoneum donasse: in qua Podalirius duas ciuitates, alteram, vxoris nomine, Syrnæm: alteram vetò, pastoris nomine, à quo seruatus fuerat, condiderit. Gentile, Syrnæus, & Syrnias fœmininum. Steph.

Syroë Persis imperauit. an. 1. anno salutis 627.

Syrophœnix, ora maritima Syriæ, circa Euphratem, cuius pars Idumæa & Iudæa.

Syrsimithritas, Persarum sarrapa fuit, qui duos ex matre liberos suscepit. Nam authore Cur-

tio, apud Persas parentibus stupro coire cum liberis fas est.

Syrtis, duo sinus periculosissimi in mari Libyco, quia Africa propriâ dictâ alluit: quorum alter qui Carthagini propinquior est (minorem Syrtim vocant) ccc. m. pass. ambitū habet. Alter, qui in Cyrenaicâ vergit, maior Syrtis dicitur: habetque circuitū dcxxxv. m. pass. Vtraque Syrtis nauigantibus est periculosissima, quòd mare ibi vadofum sit, arenæ vehens cumulos, qui loci faciem vicissim immutant, dorsaque & breuia in alia atque alia loca transferunt. Sunt & in terra Syrtis in eadem Africa, vento arenas excitante, & proxima quæque operiente. Vnde Solinus auctor est, iis in locis, quamuis terra iter faciētes, cursum siderib. regere. Nam arenæ cumuli, vento agitati, locorum faciem mutant: & quemadmodum in mari, nunc aggere sublimia faciunt, quæ prius desidebant, nunc vallibus profunda, quæ prius excelsa erant.

Syrus, Mesopotamiæ rex, anno mundi 2909.

Syrus insula Ionica, Asiæ opposita, cuius prima producitur, à qua Pherecydes Syrus ortum habuit, non à Syria regione. Strabo libro 12. Stephanus Ionia: vel Acarnaniæ insulam esse scribit: Gentile, Syrius. Syrus verò Thraciæ adscripta est, vt Strabo & Plinius testantur, longè à Rhodo.

Siscia, castellum est penes Segesticam, ea in via quæ in Italiam ducit, ex Danubij finibus, Strabo lib. 7.

Abæ, Tabarum, vrbs Cariæ. Plin. lib. 5. cap. 27.

Tabæ, vrbs Lydiæ, de qua oraculū Pifidiæ datum ἄντι τὰ βῶν ἐρικυδέες ἐλεύθερον ἀνικεῖται. Dicta à Tabo heroe. Alij aiunt

Cybirā urbem condidisse sui nominis: Marsyam verò fratrem eius Tabas super rupē. Taban enim petram significare. Vel à Tabano Argiuo. Ciuis, Tabenus. Sunt etiam Tabæ, vrbs Cariæ, & tertia Perææ, quam Alexander in libro de Syria interpretatur bonam. Steph.

Tabathra. Vide TABRACA.

Tabbaoth, nomen viri. 1. Efd. 2. Lat. annuli vel circuli, aut submersi, vel bonum tempus, aut bona hora.

Tabee, filius Nachor ex Roma concubina. Genesis 22. lat. iugulatio vel occisio, aut coquus. Tabeel, nomen viri. 1. Efd. 4. Isa. 7. Lat. bonus Deus.

Tabelias, nomen viri. 1. Paral. 26. Lat. Intrinsectus à Domino, vel baptismus Domini, siue bonitas ipsi Domino.

Tabeni, populi iuxta desertum Carmaniæ habitantes. Steph.

Taberēni, populi iuxta Chalybes, Pomponio libro

bro primo, quos Strabo Tarbanos nominat. Rectius Tibareni, vel Tibarani dicendi, teste Hermolao. Iustissimi sunt, nec prius prælio congregiuntur, quam diem, locum & horam, ex fide hosti denuntiarint. Cum mulier partu liberatur, vir in lectulum, tanquam pueri auctor decumbit, eumque ut puerperam effera vxor curat, vt ex Nympho Cœlius annotauit.

Tabernæ, locus iuxta Rom. Act. 28.

Tabij, vrbs Italiae, in qua Remus institutus est. Stephano.

Tabis, vrbs Arabiae: Ciuis, Tabenus. Steph.

Tabor, mons in medio Galileæ, rotundus ac sublimis.

Tabraca, oppidum Africae minoris. Silius Sabatram nominat lib. 3. Aliis Tabatra, quod minime mirum est. Barbara enim vocabula inæpta sunt, nec semper eodem sono vtraque lingua efferi consueverunt, vt Hermolao scribit. *Tabathrenus*, Steph. vrbs Libya: Gentile, Tabathrenus.

Tabremon, pater Ben-adad regis Syriae, tertij Regum decimoquinto. Lat. bonum malum granarum, siue bonitas excelsa vel sublimis, aut umbilicus præparatus vel numeratus, vt muneratus.

Taburnus, mons Campaniæ, oliuetis abundans Virg. 2. Georg.

Tacapa, Ptol. lib. 4. cap. 3. vrbs Syrtis parua. Plin. Tacape. vulgò *Capis*.

Tacafum, ciuitas in tribu Zabulon, Ios. 19. Lat. hora vel tempus principis, siue nunc princeps.

Tacarina, Numidarum rex, victus ab Decio ad Pagydam. Tacit. lib. 3.

Tachos, Rex Ægyptiorum fuit, qui cum Agefilaum Lacedæmoniorum regem, breuis staturæ hominem, qui idcirco venerat, vt cum eo belli societatem iniret, eiq; auxilium ferret, hoc intemptiuo ioco laceffisset, Parturiebat in eos, at Iupiter metuebat, ille autem murem peperit, regno suo est spoliatus, alienato à se Agefilao, societateque dirempta. Athenæus lib. 14. Plutarch. in Agefilao.

Tachelotis, Ægyptiorum rex, regnauit annis 13. anno mundi 3126.

Tachempso, Herodoto libro 2. histor. quædam Nili insula. Vide Tacompso. Stephano insula Æthiopiæ iuxta Libyam: Gentile, Tachempso.

Tacitus, Imperator Romanus, qui apud Tarsum febre correptus obiit. Author Sextus Aurelius.

Tacitus Cornelius, sub Adriano principe orator clarissimus, æqualis ac familiaris Plinij Iunioris, Belgicæ Gallia rationes procurauit, ad Vespasianos vsque peruenit, ab iisque honoribus euectus, historiam principum conscripsit ab Augusto vsque ad Adrianum. Vide CORNELIUS.

Tacola, Indiae emporium extra Gangem, Ptolemæo libr. 7. capit. 2. *Malaca* nunc dicitur, miræ magnitudinis, à Portugalensibus vi capta: quod testatur epistola Emanuelis regis ad Leonem x.

Tacompso, vicus in finibus Ægyptiorum & Æthiopiæ iuxta Philiam insulam: Gentile, Tacompso. Stephanus. Vide TACHEMPSO.

Taddæus, nomen viri, apud Euangelist.

Tænarus, ri, siue Tænara, orum, promontorium Laconicæ regionis, circa medium meridionalis lateris Peloponnesi, quam longissime in mare procurrans, oppidum habens eiusdem nominis. Suidas ait Tænarum promontorium esse Laconicæ, in quo fauces erant ad inferos deducentes, vbi & Neptuni præsidis templum: illic supplicantes in sacello Neptuni Helotes nihil veriti Lacedæmonij interfecerunt. Circa Tænarum antrum ostendebatur, per quod Herculem ab inferis rediisse poëtae fabulati sunt, Cerberumque vincitū ad superiores traxisse, vulgòque creditū est, eas inferorum esse fauces. Ibidem marmor Laconicum effodiebatur, coloris viridis, quod & à loco Tænarium cognominatur.

Tænion, Hermol. in lib. 9. Plinij cap. 37. fuit vrbs Laconicæ, à qua mulier poëtria nomine Herionum habuit.

Taga, regio dicta à Tago, rege Assyriorum.

Taga, (alias Tegesta) Plin. libr. 5. cap. 4. ciuitas Africae, à qua Tagestensis. Vnde qui Aurelij Augustini vitam conscribere, Tagestem eum fuisse memorant.

Tages, is, filius Genij, teste Festo, & nepos Iouis, qui adhuc puer xii. Hetruriæ populos haruspicinam traditur docuisse. De hoc Cicer. lib. 2. De diuinatione, scribit ad hunc modum: Tages quidam dicitur in agro Tarquinienfi, cum terra arareretur, & sulcus altius esset impressus, extitisse repente, & eum affatus esse, qui arabat. Is autem Tages, vt in libris est Hetruscorum puerili specie dicitur visus, sed senili fuisse prudentia eius aspectu cum obstupisset bubulcus, clamoremque maiorem cum admiratione edidisset, cōcursum esse factum, totamque breui tempore in eum locum Hetruriam conuenisse, tum illum plura loquutum multis audientibus, qui omnia eius verba exceperint, literisque mādauerint: omnem autem orationem fuisse eam, qua aruspicinæ disciplina contineretur: eam postea creuisse rebus nouis cognoscēdis, & ad eam illa principia referendis. De hoc Tage, quem nonnulli malum genium fuisse putant, Ouid. Meta. lib. 5. Alij dicunt fuisse hominem obscurum, qui subito inclaruerit quum artem diuinandi esset professus.

Tagira, Vide TACHIRA.

Tagus, mons in Lusitania, apud quem quædam equæ

equæ dicuntur è vento concipere.

Tagus, cognomento Orma, regnauit apud Céluberos, anno mundi 2114. Berof. lib. 5.

Tagus, Lusitanie fluius, aureas voluens arenas, vt Plinius ait. Circa hunc fluium (si eidein credimus) equæ in Fauonium obuertæ cōcipiunt, equolque ita gignunt perniciosissimos, sed tertium ætatis annum non excedentes.

Tahath, filius Asir filij Abiasaph, i. Paral. 6. Filius Bareth filij Suthale. i. Par. 7. lat. subter, vel subter, aut pauor siue formido: vel Syriacè, descensio.

Tainni, populi à Saracenis ad Meridiem vergentes. Steph.

Talabrica, Vide LIBORA.

Talâtia, Spartana mulier, cum audiisset filium suum Pedareum iniquè apud Chiosese in regni administratione gerere, his ad eum verbis scripsit: Aut te melius in Chij administratione gerito, aut isthic maneto. Nam si Spartam redieris, non est quod vitra speres te victurum.

Talaon, filius Iasij, apud Argeos regnauit, vt notat Bocatius lib. 2. cap. 38.

Talaria, vrbs Syracusiorum: Gentile, Talarinus. Steph.

Talatio, virginittatis Deus, apud Romanos (inquit Seruius) inuocatur. Cum enim in raptu Sabinarū plebeiis quidam rapram pulcherrimam duceret, nec ei auferretur ab alijs, Talationis eam ducis nobilis esse simulauit: cuius nomine puellæ fuit tuta virginitas. Hæc Seruius, ex Plutar. in Romulo.

Taga, Vide TAICA.

Talga, Pompo. lib. 3. insula in Caspio mari, sine cultu fertilis, omni fruge ac fructibus abundans: sed vicini populi, quæ gignuntur, attingere nefas, & pro sacrilegio habent, diis parata existimantes, diisque seruanda. Hactenus Mela. Ptolem. lib. 6. cap. 9. Talca dicitur. Plin. lib. 6. cap. 17. in Caspio mari vulgatâ insulam Tazatam esse scribit. Variat igitur nomen in sexcentis alijs. Vistula, Istula, Tabireni, Tabrani, Tibereni, &c.

Talthybius, præco in Græcorum exercitu ad Troiam, Hom. i. Iliad. qui vnâ cum Eurybate ab Agamemnone missus est ad Achillis castra, vt Briseidem ab eo abduceret.

Talus adolefcens, sororis Dædali filius, reperta serpentis maxilla paruulum cum secuisset lignum, imitatus postea dentium serpentis spissitudinem, ferram ferream primum omnium fecit. Reperit etiam tornum, & rotam figuli. Ita cū pluribus rebus profuisset, magna laude celebratus est. Hunc igitur puerum Dædalus, inuidia motus, existimans turpe, magistrum ab adolefcente gloria vincij, dolo interfecit. Diod. lib. 5.

Tamara, Vide TAMARIS.

Tamare, insula Britannia: vrbs, Ptolem. libro. 2.

capite 3. vulgò *Tarnestolz*.

Tamaris, Hispaniæ fluius, à quo Tamari populi dicti Pomponio lib. 3. apud Ptolemæum lib. 3. cap. 6. non Tamaris, sed Tamara legitur.

Tamaritæ, populi Asiatici, non longè à Caspio mari.

Tamarus, fluius Britannia: insula: Ptol. lib. 2. cap. 3. Vulgò *Tone*.

Tamburlanus vel Tamerlanes Scythia, infinita multitudine Turcarum terras inuasit, Baiazetem Turcarum dominum acie victum & captum in cauea clausum per totam Asiam circumduxit, anno salutis 1398. Hic verò primum fuit bubulcus: demum adeo fauentem reperit fortunam, vt ad imperium Scytharum cōscenderit.

Tambrax, vrbs Parthorum: Gentile, Tambracius vel Tambracenus, Steph.

Tamensis, fluius in Anglia fines interioris regionis à maritimis ciuitatibus diuidens, à mari circiter passuum millia octoginta. Id vno omnino loco pedibus atque ægrè transiri potest, & in mediterraneis illius locis insula oriens, nauigabilisque Oceanum inluit, vulgò, *la Tharnise*.

Tamiatis, vrbs Ægypti. Steph.

Tamma, vrbs Arabiae. Ciuis, Tamnites. Stephanus.

Tamos, promontorium quod Taurus attollit. vide Pomponium in descriptione Indiae.

Tamuada fluius Mauritaniae, nunc *Bedia*: rigat regionem Alarabum.

Tamyna, Straboni, vrbs Eretria: Gentile, Tamyneus: fœmininum, Tamyneis. Ibidem Iupiter Tamynæus colitur. Pausanias libro vndecimo. Stephan.

Tamyrace, vrbs Sarmatiæ Europææ: Gentile, Tamyracenus.

Tamyras, Thrax poëta fuit, qui scripsit versus in Theologia ad tria millia: eximia fuit pulchritudine & amore puerorum deflagrauit: hic ausus est cum Musis in certamen descendere, vnde ab his occæcatus est.

Tanach, nomen vrbs in tribu Aser. Iud. 1. lat. confringens te, vel humilians te, siue respondens tibi.

Tanager, fluius Lucaniae, qui est inter Campaniam & Calabria. De quo Virg. 3. Georg.

Tanagra, Ptol. lib. 3. cap. 15. Bœotia: mediterraneæ oppidum nobile, Plin. lib. 10. cap. 21. Hæc Homerus (inquit Stephanus) Græam vocat propter vicinitatem: prius autem Pœmædria dicebatur. Aristoteles verò Oropum dictam scribit. Est autem locus vrbs Oropiorum iuxta mare. Hinc Tanagræus, Tanagris, Tanagricus. Stephan.

Tanagrai, Vide CEPHYRA.

Tanagrus, siue Tanager, fluius Lucaniae, quæ est regio Italiae inter Picentinos, & Bruttios.

Tanais,

Tanais, fluuius Scythiæ, Asiam diuidens ab Europa, à Septentrione in Meridiem fluens, Nilo aduersus. Strab. lib. 11. paulo tamen Orientalior, per Scythas & Sarmatas in Mæotim defluens. Stephano, vrbs eiusdem nominis cum fluuio. Strabo libro 7. Ciuis, Tanaites, fœmininum Tanaitis. Aliqui eundem fluuium Acefinem & Iaxartem esse volunt. Stephanus.

Tanaquil, Tarquinij Prisci Roman. regis vxor. Liu.

Tanas, oppidum non longè à Tanai, Veneris pariet. Vnde & nobilissimæ pelles feruntur & mancipia, quæ à Scythis emunt, quos appellant Carcalos.

Tanasis, rex Gothorum, & dux Scytharum, anno mundi 271.

Tanaus, primus rex Scytharum.

Tanes, vir Persæ à ducibus Darij.

Tanis, Hebr. dicitur Soan, & interpretatur motus, vel motio, siue motus. Metropolis Ægypti, à qua Tanicum, siue Taniticum, Nili ostium dictum. Strab. lib. 17. Hic fuit, vt annotat Villanouanus in Ptolemæum, prima Israelitarum captiuitas, à qua per mare rubrū duce Mose, sunt erepti. Sita erat in terra Goffen, sed nunc destructa est. Est etiam Tanis altera, Soan etiam Hebr. dicta, distans à Memphi, auct. Iosepho, Stadiis CLXXX. hanc celebrant Sacra litteræ, vt Psal. 77. Isai. 19. Ezech. 30.

Tanos, vrbs Cretæ, Gentile. Tanius. Steph.

Tantalus, Iouis ex Plote Nympha filius, Agamemnonis & Menelai auus, qui ab eo Tantalidæ dicti sunt. Hic cum Deos conuiuio exceperet, vt eorum diuinitatem experiretur, Pelopem filium membratim discerptū, costūque iis apposuit comedendum. Illi verò à nephâdis epulis abstinere omnes, vna Cerere excepta, quæ pueri humerum deuorauit: pro quo illi dij eburneum restituerunt, reuocataque per Mercurium ab inferis anima, Pelopi vitam reddiderunt. Patrem verò tanti sceleris authorem ad inferos detruserunt; vbi perpetua fame & siti torquetur, Etidani fluuij aquis, quibus mento tenus dicitur immersus, & pomis, quæ capiti eius imminent, captationem eius fugientibus. Hinc Tantalides, & Tantalidis, idis. Hoc figmento, auaritiæ more, & supplicia poetæ depinxerunt.

Tantalus, rex Arheniensium, rexit Phrygas, qui prius Mæones vocabatur, anno mundi 2602.

Tantalus, mons Lesbii à Tantalos dictus. Gétile, Tantalus. Steph.

Toachi, populi intra Pontum, & Regio similiter. Hos aliqui Toas vocant. Steph.

Tapheth, Solomonis filia, 3. Reg. 4. lat. dipillatio, aut gutta, vel paruula.

Taphiæ, insulæ, quas propè Echinadas Strabo lib. 10. ponit, quarum caput Taphus. Is Taphij & Teleboæ imperauerunt, de quibus huiusce-

modi repetit originem enarrator Apollonij poetæ. Perseo ex Andromeda vt narrat Herodotus, quatuor fuere filij, Alarus, Steneleus, Nestor & Electrion, qui simul regnauerunt. Ex Hippothoe Nestoris filia, & Neptuno Pterelas genitus, ex Pterela Telebos & Taphus, à quo Taphus insula, in qua Teleboæ ac Taphij communi nomine & imperio fuerunt. Igitur ij Hippothoes eorum auæ pecuniam ab Electrione eorū necessario, qui pro ea spondit, reperebant: qua negata ad arma venere, armenta abegerunt, ipsam denique & filios sustulere. Alcmena, Electrionis filia patrem vltura, Amphyrionem Thebanum hominem potentissimum in matrimonium accepit, atque hoc pacto, bello inter eos conflato, ab eodem Amphyrione delati sunt, eorūque regnum Cephalo profugo Atheniensi, qui exercitui præerat, donatum, quod ad Vlystem successione peruenit. Hæc ille. Ex quo apparet. Teleboas & Taphios omnibus iis insulis imperasse. Vide Taphij & Taphiussa.

Taphias, insula quæ triginta stadiis à Taphiussa Cephaleniæ vrbe distat. Steph.

Taphij, dicti sunt populi, à Tapho Neptuni filio qui Echinadibus insulis imperauit. Hunc Neptunus (vt est in fabulis) iniunctum fecit, vt quandiu quem in vertice aureum dederat capillum, haberet incolumem, tandiu foret insuperabilis.

Taphium. Vide CEPHALENE.

Taphiussa, Plin. lib. 36. cap. 21. locus iuxta Leucadem, in quo Taphiussus lapis nascitur.

Taphiussa, vrbs Cephaleniæ, quondam Taphos appellata: Ciues, Taphij, vel Taphiussæi.

Taphne, vxor Pharaonis regis Ægypti. 3. Reg. 11. lat. occulta tentatio vel fuga, aut cooperitū vexillum: vel ex Hebr. & Syro, occultum miraculum.

Taphnis, ciuitas in Ægypto, à qua Taphnæi dicti sunt viri in ea habitantes. Vide TANIS. Eandem enim esse docti existimant.

Taphos. Vide TAPHIVSSA.

Taphotis. Vide TAPORISIS.

Taphre, oppidum in Taurica Cherfoneo, Traiani principis auspiciis aliquando captum, vt author est Florus, qui sub Traiano vixit.

Taphræ, vel Taphre, regio iuxta Mæotin paludem, quam fossis & vallo munierunt serui dominorum vxoribus congressi, cum domini in diuturno bello contra Thraces vel populos intra Istrum abessent. Hanc regionem inhabitasse dicuntur Satorchæi. Steph. Hi populi Satorchæi supra nominantur.

Taphsar, nomen regionis. Ier. 51. lat. princeps, vel exercitus, siue paruulos auferens, aut distillationem auferens.

Taphua villa, terminus Palestinæ ad Ægyptum procul

procul XIII. M. à Raphaim. Est & altera Taphua terræ Manasse, Ios. 12. & 15. data filiabus Salphaad, Ios. 17. filius Hebron. 1. Paral. 2. Lat. pomum vel inflatio, aut insufflatio vel illaqueatio.

Taporta. Vide TAPYRI.

Taporis, ciuitas in Ægypto prope Alexandriam Stephanus τὰ πόρτα appellat: quia sit sepultus in ea Ostris. Strab. lib. 17. duas facit Taposites: vnam Mara propiorem, alteram remotiorem. Ciuis Taposites.

Taprobâne, vulgò, Sumatra, insula omnium, quæ veteribus cognitæ fuerunt, maxima, à Colaico Indiæ promotorio in Austrum quadridui navigatione recedens, in qua Septentriones negant conspici posse. Lucet ibi Canopus, sidus clarum & amplissimū. Homines corporum magnitudine alios antecellunt, cæruleis oculis, atroci visu, terrifico sono vocis. Viunt ultra annos centum. Nascuntur in ea berylli & hyacinthi, vt Ptolem. libro 6. refert. Plin. 6. cap. 21. Incolæ eius insulæ ædificia habent modicè ab humo extantia: item aurum & argentum & marmor testudini simile: præterea gemmas & Margaritas præcipuæ bonitatis. Apud eos annona nunquam augetur: neque sunt fora, neque lites: Herculem colunt. Populus regem eligit, senecta, clementiaque venerandum & liberos non habentem. Et si postea gignat, abdicant, ne fiat hæreditarium regnum.

Taplagum, Cyrenaicæ regionis oppidum, Plin. lib. 5. ca. 5. in descriptione Cyrenaicæ regionis.

Tapus, insula decem stadiis à Sicilia distans versus Syracusas. Virg. lib. 3.

— Tapsumque iacentem.

Tapyri, populi in Parthia (vt li. 12. refert Strabo) quibus mos est, vt proprias vxores alijs viris nuptui concedant, cum duos aut tres filios ex eis susceperint. Vno perinde ac vnguento oblinuntur: iustitiamque obseruant. Strabo li. 11. Stephano, gens non procul à mari Hyrcano, Quadratus Taporta vocat. Gentile, Taporæi.

Tarachus Æthiops, Ægyptiorum rex, regnavit annis xx. anno mundi 3251.

Taracina (aliàs Tarracina, vel Teracina) oppidum Volcorum in Campania, non procul à Caieta & Amyclis, vt est author Seruius apud Virg. 10. Æneid. antè Trachyna, id est aspera, à loci aspredine, & lingua Volcorum Anxur dicebatur prius. Liu. li. 4. Anxur fuit quæ nunc Taracina sunt, ciuitas prona in paludes, editum occupat collem. Vide ANXUR & TRACHYNA.

Taracon, vel potius Tarraco, per duplex r, insignis Hispaniæ ciuitas, & Scipionū opus, à qua prouincia ipsa Taraconia & Tarraconensis vocatur, quæ (vt Pomponius scribit lib. 2.) altero capite Gallias, altero Bæticam, Lusitaniam-

que contingens, mari latera obiicit nostro, qua Meridiem, qua Septentrionem spectat, Oceano. Hinc Taraconensia vina optima.

Taranis, dicebatur Iupiter à Gallis, cui humano sanguine litabant.

Tarandrus, regio Phrygiæ: Gentile, Tarandrius. Steph.

Tarantus, vrbs Bithyniæ, vbi Tarantheus Iupiter colitur. Steph.

Taras, Neptuni filius, quem Tarentum ædificasse nonnulli autumant. Vide Tarentum quod Græcis Taras vocatur.

Taraxippus, fuit quidam in Isthmo ab equis interemptus, de quo Cæl. lib. 11.

Tarbelli, Prol. li. 2. cap. 7. Gallia vrbs in Aquitania. Vulgò Tarbes.

Tarbiaci, populi in finibus Agrippinensium. Tacitus.

Tarchetius, impius Albanorū rex. De quo Plutarchus in vita Romuli: Quidam (inquit) etiā sunt, qui de Romuli ortu fabulosa quædam referre non dubitant. Nam dicunt Tarchetio, Albanorum regi scelestissimo & crudelissimo homini, diuinitus monstrum domi visum penè ex sacrario se atrollens, ad multos dies mansisse: & cætera, quæ se idem author à Promathione quodam, qui Italicam scripsit historiam, memoria prodita accepisse dicit.

Tarchia, vrbs Ciciiliæ. Gentile, Tarchiates vel Tarchianus. Steph.

Tarchon, siue Tarcho, Hetruriæ dux & aruspex insignis, qui Aeneæ suppetias tulit aduersus Turnum & Rutulo. Virg. Æneid. 8.

Tarchonium, vrbs Tyrreniæ, à Telepho filio Tarchonis: Ciuis, Tarchoninus vel Tarchonius. Steph.

Tarentum, Magnæ Graciæ vrbs clarissima, in intimo recessu sinus, qui ab ea dicitur Tarentinus. Hæc à Tarente, Nepruni filio, primū condita fuit, à quo & nomen accepit: deinde à Laconibus aucta, qui duce Phalanto illuc aduentantes, expulsis incolis (vt Iustinus libro tertio, scribit) eam tenuerunt. Huius incolæ dicuntur Tarentini, qui cum Romanis aliquandiu bellum gesserunt: quibus cum pares non essent, Pyrrhum Epirorum regem auxilio sibi acciuerunt. Sunt qui Tarentum non à Tarète Neptuni filio, sed à Sabina voce Tarentum deducant: quæ illis molle significat: propterea quod in agro Tarentino & nuces & lanæ mollissimæ prouenirent. Tarèti item purpura tingebatur, à loco Tarentina cognominata, vrbs omnium iudicio inexpugnabilis, iacens inter duo maria piscosissima, oblongæque insulæ habens formam.

Tarentini, vires, potentiamque nacti, idè proteruis, fractisque fuisse moribus traduntur, vt vniuersum singuli corpus comere commendareque cõstituerint, virginumque mo-

re, tenuissimis & translucentibus lineis, domo exeuntes, velati consueverint. Ex qua vitæ morumque insania, ad contumelias (vt fit plerumque) conuersos, graues postmodum illos delictorum suorum pœnas dedisse ferunt. Cùm enim finitumorum Iapigum, nulla de causa, Corbinam urbem vi expugnassent, illorum pueros & adulta ætate virgines, qui ad templa confugerant, in iisdem locis, sacratisque deorum ædibus denudatos omnium libidini obnoxios per totum diem crudeliter exposuisse feruntur: quæ res adeo hominibus, diisq; ingrata fuisse narratur, vt eos omnes, qui id patrauerat facinus, & in Corbinorum pubem tam nequiter fecerant, fulguribus statim, fulminibusque obrutos fuisse constat. Leonie. Thom. lib. 3. cap. 98.

Tarichea, vel, æ, in vtroque numero, vrbs Iudææ, teste Iosepho. Gentile, Taricheates. Sunt & alia Taricheæ Dendefiæ, Senicæ, Canobicæ. Ciues, Taricheatæ: id est, balsamentarij: nam *τάρχη*, est sale condire. Stepha. Fortè legendum Mendefiæ & Tanicæ, ab ostiis Nili, vt & Canobicæ. Strabò lib. 17. Melite insula (inquit) distat à Corcyra stadiis 500. deinde Adruma ciuitas est, postea insulæ multæ & crebræ, nomine Tarchiæ. Idem libro 16. in Iudæa, Apud eos (inquit) quæ Tarchiæ appellantur, est lacus, qui optimas piscium condituras præbet, gignit arbores fructiferas malis similes.

Tarius Rufus, ciuis Romanus, ex infima plebe ortus, consularum tamen in militari gloria adeptus est.

Tarna, vrbs fertilissima, Hom. Iliad. 5. quæ enarratores vocatam postea Sardis dixerunt. *τάρνη* Stephano, vrbs Achaicæ: Ciuis, Tarnius.

Tarpeia, virgo Vestalis, teste Varrone, quæ arcem capitulinam, patris sui Tarpeij custodiæ commissam Sabinis prodidit: à quibus cum proditiõnis mercedem peteret (pacta enim erat, quicquid in sinistris brachijs gestarent, armillas intelligens, quas illi aureas gemmaratque læuo in brachio ferebant) scutis illorũ obruta, Tarpeio monti nomen fecit, qui prius Saturnius dicebatur. Virgil. à quo etiam monte Iupiter Tarpeius dictus est: quod ibi colebatur.

Tarpeius, fuit citharœdus Vespasiani tempore. Author Tranquillus.

Tarphara, vrbs Arabiæ. Steph.

Tarphe, es, Steph. vrbs Locrorum Epicnemidorum, iuxta Phrygas. Hom. in Cata'ogo. Nomen habet à Tarphe propinquo fonte, siue ab arborum densitate: *τάρπησις* enim Græci dæsum appellant.

Tarquinius Priscus, Demarati Corinthij filius, Tarquinis vrbe Tuscorum natus, primùm Lucumo dictus: qui vbi se in patria nullo in honore esse vidit, quod peregrino patre esset

prognatus, suasu vxoris (ea mulier fatidica erat, nomine Tanaquil) Romam sese cõtulit: vbi breui propter opes ingenique dexteritatem in Anci regis amicitiam insinuat, ab eo relictus est liberorum eius tutor: quorum tamen commoda propriis rationibus post habuit, breuique perfecit, vt magno plebis consensu rex crearetur. Quare vt regnum parum iustè partum stabiliret, centum patres in Senatum allegit, qui minorum deinde gentium dicti sunt, suæ eos factionis futuros ratus, cuius beneficio in Senatum venissent. Bellum primùm cum Latinis gessit, oppidumque Apiolas vi cepit. Circo maximo primum locum designauit, locaque patribus equitibusque diuisit, vbi sibi quisque spectacula facerent. Sabinos victos Collatia, agroque Collatino multauit. Corniculum, Ficulneam veterem, Cameriam, Crustumærium, Ameriolam, Meduliam, & Nomentum, Priscorum Latinorum oppida partim expugnauit, partim in deditiõnem accepit. Tandem cùm annos duodequadraginta regnasset, dolo liberorum Anci, in curia est obruncatus. Liu. 1. ab vrbe.

Tarquinius superbus, septimus & vltimus Romanorum rex, à moribus cognomè adeptus. Tulliam Seruij filiam vxorè duxerat, præ feroci ingenio mulierem, cuius consilio focerũ interfecit, regnũque scelestè occupauit. Bello tamen strenuus fuit. Latinos Sabinosque domuit. Suesiam Hetruscis eripuit. Gabios per Sextum filium simulato perfugio in ditionem redegit. Ferias Latinas primum instituit. Capitoliũ structurus, caput humanum in fundamentis inuenit. Qua de re Aruspices consulti responderunt, eam arcem caput gentium futuram. Demum cùm Sextus eius filius, Lucretiæ per vim stuprum intulisset, cum vniuersa familia in exilium actus, ad Porfenam Hetrutiæ regem se contulit: qui pro eius restitutione ne quicquam Romanis bellum intulit. Liu. Plu: archi.

Tarquinius Collatinus, Agerij, & Tarquinij Superbi sorore filius, gener Sp. Lucretij, qui Romæ præfectura vrbs fangebatur. Cùm in Ardeæ obsidione cum regis iuuenibus cœnaret, exorta de vxoribus mentione, cùm suam quisque certatim laudaret. Collatinus negat verbis opus esse, paucis id quidem horis sciri posse, quantũ cæteris præster sua Lucretia. Quid multa? citatis pariter equis Romam aduolant, regiaque nurus in conuiujs luxuque cum æqualibus deprehendit. Deinde Collatiam petentes, Lucretiam nocte seralana deditã inter lucubrantem ancillas in medio ædium sedentem inueniunt: Quare muliebris certaminis laus penes Lucretiam fuit, Adueniens vir, Tarquinique benignè accepti, victor maritus comiter inuitat regios iuuen-

nes,

nes. Ibi Sextum Tarquiniũ mala libido stuprandæ per vim Lucretiæ caput: tum formam, tum spectata castitas incitat. Dissimulatã tamen in præsens cupiditate, tum quidam vna cum cæteris in castris redit, sed paucis post interiectis diebus Collatiam reuersus, & à muliere propinqua hospitio exceptus, nocte intempesta conceptum animo facinus vi minisque exequitur. Quam rem mulier castissima tam ægre tulit, vt postridiè viro patrèque per literas accersito, cum rem, vt gesta erat, exposuisset, necem sibi conscruerit. Pulsis deinde ob facinus tam tetrũ Tarquinis, Collatinus Bruto in consulatu datus est collega: quo tamen non multo post coactus est se abdicare, non aliam ob causam, nisi quod Tarquiniorum propinquus esset, eodemque, quo illi, nomine diceretur. Liu. libro 1. & 2. ab vrbe condita.

Tarquinienses, Italiæ populi, cccvii. Romanos milites immolarunt. Liu. lib. 7. Orof. lib. 3. ca. 6.

In Tarquinienfi lacu, duæ esse narrantur insulæ, quæ nemora circumferunt, nunc triquetram figuram edentes, nunc rotundam complexu, ventris impellentibus, quadratam nunquam. Plin. lib. 2. cap. 95.

Tarquinijs, vetus oppidum Campaniæ. Cicer. 5. Tuscul. Demarathus quidem Tarquinij regis nostri pater, tyrannum Cypsellum, quod ferre non poterat, fugit Tarquinius Corintho, & ibi suas fortunas constituit, ac liberos procreauit.

Tarracina. Vide TARACINA, per simplex r.

Tarraço, siue Tarracon. Vide TARACO.

Tarrha, vrbs Lydiæ, & alia Cretæ, patria Lucij Grammatici, vbi Tarrheus Apollo colitur.

Item alia iuxta Caucaalum, colonia Cretensium. Hinc Tarrhaea, de regione & de muliere. Steph.

Tarsa, populosus vicus iuxta Euphratem, infra Samolara stadiis fortè cl. Steph.

Tarsæ, regnum, Asia regio, quæ olim Gedrosia.

Tarsæa, vrbs Bithyniæ, aliàs Tarsus dicta. Stephanus.

Tarsæum, vrbs iuxta Herculis columnas. Polyb. libro 3. Gentile, Tarsenus, deberet autem dici Tarsæites, vel Tarsæiores.

Tarsus, vrbs Ciliciæ clarissima. Strab. lib. 15. & regionis totius caput, in campis sita & Cydno amare irrigata: cuius conditorem voluit fuisse Perseum Danaes filium. Alij tamen vrbs huius originem ad Sardanapalum referunt, postremum Assyriorum regem: cuius etiam monumento incisum erat, quod Tarsum & Anchialon die vno condidisset. Vide Sardanapalus. Hæc fuit Apostoli Pauli patria: dicta Tarsus, vt quidam existimant, à siccitate: vel à parte pedis quæ Tarsos dicitur, vt in manu. Vel vt Iosephus ait lib. 1. à Tarso nepote Iapheth, Nunc vulgò vocatur *Turfe*.

Tartari Pannoniam ingressi, Varidiano oppido capto, fœminas templis inclusas cremauerunt, & Belam, quarum eius populi regem sic terruerunt, vt ad præsidium salutis latebras quaerierit.

Tartariam qui describere velit, nationes multas describat necesse est, & easdem longè ab inuicem distantes. Nam Tartaria siue magni Chami imperium hodie ferè vocatur, quicquid terrarum ab Orientali Oceano, siue Mangico, positum est inter Septentrionalem Oceanum & Meridionales regiones Sinam. Indiæ partem extra Gangem, Sacos, Iaxartem (hodie *Chesel*) fluuiũ, mare Caspiũ & Meotidis paludem, & ad Moycos penè Occidentem versus: quia hæc omnia ferè occuparunt Tartari, & in iisdem locis residerunt. Ita vt antiquorum Scriptorum Sarmatiam Asiaticam, vtramque Scythiam, Sericamque regionem (quæ fortasse hodie *Cataio* est) comprehendant. Horum nomen anno sal. m. cccxii. primùm in Europa auditum est. In *Hordas* diuiduntur, quæ vox illis significat conuentus aut multitudo. Sed vt varias longè lateque distantes prouincias inhabitant, ita neque in morib. aut vitæ genere omnes conueniunt. Homines statura quadrata, lata facie & obesa, oculis contortis & concavis, sola barba horridi, cætera rasi, corpore valido, animo audaci: equis, aliisque animalibus quoquo morbo interemptis suauiter vescuntur, demptis porcis à quibus abstinent: inediæ somnique patientissimi: equitantibus porrò, si fames suisque illos molestauerit, equis quibus insident venas solent incidere, haustoque eorum sanguine famem pellunt. Et quoniam incertis vagantur sedibus, stellarum, imprimis verò Poli Arctici, quem ipsi sua lingua *Selasnikol*, hoc est, ferreum clauum (teste Sigismundo ab Herberstein) vocant, aspectu, cursum suum dirigere solent: Vno in loco non diu commorantur, rati grauem esse infœlicitatem diu in eodem loco hæere. Iustitia apud eos nulla. Homines sunt rapacissimi, nempe pauperrimi, vt qui alienis semper inhiant. Auri & argenti apud eos nullus vsus. Plura de his apud Bonfinium, M. Paul. Venetũ, Mathiam à Michou, Haythonem Armentum.

Tartarus, ri, siue Tartara, orum, locus profundissimus inferorum, in quo fontes plectuntur. A verbo Græco *τάρηται*, conturbo, quod illic omnia plena sint perturbationis: vel, quod verisimilius est, *τάρηται*, id est à tremore frigoris. Sole enim caret, inquit Seruius. Hinc Tartareus, adiectiuum.

Tartessus, Hispaniæ Bæticæ oppidum, in litore Oceani situm, ea in parte, qua primùm ex angustis freti faucibus panditur mare. Hæc eadem esse creditur cum ea, quam nostri Carreiam appellant. Plin. lib. 3. c. 1. Quod & cõfir.

mat. Strab. lib. 3. Silius tamen lib. 3. Tartessum omnino aliā facit à Carteia : quā rectē, ipse viderit. Liu. certē lib. 8. Decad. 3. situm Carterie describens, omnino eadem fuisse ostendit.

Taruedum, quod & Orcas promontorium dicitur, Prol. lib. 2. cap. 3. finis Scotiæ est.

Taruenna, Prol. lib. 2. cap. 9. Galliæ vrbs Morinorum vulgò *Terouenne*.

Taruntius, vir tum Philosophiæ, tum Mathematicarum in primis studiosus : huic imposuit Varro, vt Romulū cōceptionē in diem & horam deduceret inspectisq; eius vitæ institutis ac rebus gestis, ex illis consequentiā colligeret, veluti Geometricarum propositionum resolutiones præcipiunt Plutarch. in Romulo.

Tarusates, populi Aquitaniæ proximi Vocontis & Hispaniæ citeriori. Cæsar.

Taruscum, Prol. lib. 2. cap. 10. Saliorum vrbs in Gallia, vulgò *Tarascon*.

Tasmenes, vnus ex Nestoris filiis.

Tassilus, Bazarorum, rex, creatus à Childeberto, anno salutis 604.

Tatianus, Rheror Christianus, de quo, ita Euseb. lib. 4. c. 16. hist. eccl. Tatianus quoque (inquit) vit eruditissimus, in prima ætate sua, magna eum admiratione oratoriam docuit : ex qua non parum gloriæ quæsierat : postmodum ad nostra se studia conuertens, libros etiam ipse aduersum gētes dignos memoria, dereliquit.

Tatienſes, tertia pars populi Rom. à T. Tatiano dicta.

Tatius, Sabinorum dux, acerrimus populi Romani hostis, qui prodicione Tarpeiæ virginis Capitolio capto, ex superiore loco aduersus Romanos in aciem descendit : vbi cum aliquandū acerrimē, sed varia victoria pugnantum esset, tandem dirempto interuentu Sabinarum prælio, pax ita conuenit, vt Sabini in urbem, Tatius in regni partem acciperetur. Verū cum postea Tatij propinqui Laurentium legatos pulsassent, eamq; iniuriam Tatius multam reliquisset, illorum pœnam in se conuertit, Nam cum Lauinium ad solenne sacrificium venisset, concursu oppidanorum facto, est interfectus. Liu. 1. ab vrbe. Virgil. 8. *Æneid.*

Tarua, vrbs Ægypti. Ciuis, Tauites. Steph.

Tauaca, vrbs Siciliæ : Gentile, Tauacinus, Steph.

Tauriaci (aliàs Rauciaci) populi Germaniæ proximi Heluetis : à quibus sylua Hercynia oritur. vide Rauraci.

Tauchira, Herod. lib. 4. ciuitas Tarcaorum. Stephanus, Libyæ ciuitas, Arsinoë postea dicta : tanquam, Tagira, à Tagira Antandri filia. Ciuis, Taucherius, Taucherites, & Arsinoentes ex Ægypto.

Taulantij, Illyrici populi, Plin. libr. 3. cap. 22. qui postea mutatis sedibus, in eam Macedoniæ partem se contulerunt, quæ mari Attico incumbit, non procul à Dyrrhachio, vbi Arnif-

sam oppidum incoluerunt. Prol. lib. 3. cap. 13. Euphorion Taulquatinos vocat. Aristoteles ait apud hos vinum ex melle fieri.

Taunias (si rectē scribitur apud Stephanum) secundum aliquos eadem est, quæ Taurica.

Taunafes, Assyriorum rex, Sornum Medorum regem vectigalem fecit, anno mundi 2734.

Taurania, vrbs Italiæ : Gentile, Tauraninus, vel Tauranianus. Steph. Fortē eadem quæ Taurianum apud Melam.

Taurarij, populi in Taurica regione.

Taurea Iubellius Campanus, memoranda vir fortitudine, cum in cæstris Annibalis Claudium Asellum Romanum, ingenti hominem robore in exercitu apud Nolam prouocasset, post inania verba & garrulitatem, cuius congressum minimē sustinens fugiebat, Claudius insequens, cum illo vrbs portam ingressus, tutus, stupentibus hostibus per alteram cursu contendens euasit. Hic postea capta à Fulvio Capua, manu propria, coniuge, liberisque interfectis, se postremò ante pedes imperatoris gladio transiit. Liu. de bello Punico 2.

Taureus, Neptuni epitheton, quoniam ei tauros immolabant, vel quia sit Deus maris, quod sonum emittat similem voci taurinæ.

Tauri, Taurorum, Sarmatiæ Europææ populi, ad Bosphorum Cimmerium, peninsulam inhabitantes, eodem Bosphoro, Byce palude, & Carcinite sinu circumfusam, tenui tantum Isthmo continenti adhærentem : quæ de incolarum nomine Taurica appellatur. Fuerunt moribus immanissimis, vt qui hospites omnes Dianæ soliti sint immolare : cuius sacrificij primus author Thoas fuisse perhibetur : vnde & Diana ipsa Thoantea dicitur à Silio lib. 4. Herod. tamen lib. 4. author est, non Dianam esse, sed Iphigeniam Agamemnonis filiam. cui Tauri humanas victimas soleat immolare, naufragos præfertim, & Græcos, quouis casu illuc delatos : quorū post preces peractas caput claua feriebant, truncum de rupe deturbabant, caput cruci affigebant. Hostibus autem in bello captis, aut in prælio occisis, capita præcidebant, & perticæ suffixa quā maximē sublimia supra fumarium statuebāt, existimantes hoc ad totius domus tutelam custodiāmque pertinere.

Taurianum, Brutiorum oppidum in Italia iuxta Rhegium. Mela lib. 2. Vide TAURANIA.

Taurica Chersonesus, peninsula prouinciæ est Europæ, vt docet Prol. lib. 3. cuius fines sunt Isthmus, Palus, Mæotis, Pontus, & Cimmerius Bosphorus, ciuitates Eupatoria & Theodofia, nunc Capha. Eius ambitus septuaginta millia passuum complectitur, & à Mæotidis populis, qui margines ipsius habitant, nomen assumpsit. Iuuenalis. Ferunt Osirin illic bobus iunctis terram arasse, inde nomen inditum à iugo

iugo taurorum. Incola, Tauricus. Aliqui eandem Tauraim, Alopeciam, & Mæotim vocāt. Steph.

Taurica, seu Tauropolia dicta est Diana. quod in Tauris loco Scythiæ illi sanguine humano sacrificaretur. Palæp.

Taurini, Plin. li. 3. c. 7. populi Italiæ Transpadanæ, in Alpium radicibus, qui & Taurisci dicti, vulgò *Ceux de Turin*. Eratosthenes Teriscos vocat. Dicebantur etiam Troi. Steph.

Taurinam, Pedemontanæ regionis vrbs primaria ad ostium in Pado Duria : quā Ptolemæus, Plinius & Tacitus Augustam Taurinorū vocant. Priscis temporibus hanc nobilem fuisse urbem, vel hinc intelligere licet, quod Colonia Romanorum erat. Iacet ad montium radices, forma quadrata, cum portis quatuor, nobilitate ciuū maximē clara, splendidis etiā ædificiis ornata, inter quæ summū templum. Agro est perbono ac fertili, maximē verò versus orientem & Austrum, cum vallibus ferri copia fecundis. Taurinum Longobardorum sedem fuisse P. Diaconus perhibet. His vsque ad captum bello Caroli Magni Desiderium regem, paruit : deinde autē in Italiæ regnum, Imperatorum, Montiserrat Marchionum & Sabaudia Regulorum (quibus hodie etiānum parer) fuit. Vulgò, *Turin*.

Tauois, vrbs Celtica, Massiliensium colonia. Ciues, Tarentij. Apollodorus scribit conditores huius vrbs vectos esse nauis cuius insigne erat taurus, qui à Phocesium classe reiecti, ad terram appellentes, urbem inde nominauerunt. Steph.

Taurominium, Prol. & Steph. Siciliæ oppidum, à Zancleis conditū, non procul à Drepano promontorio, testibus Plinio li. 3. ca. 8. & Strabone lib. 6. Hinc Taurominitanus. Hinc Tauri nomen fuit, ab Andromacho Timæi Asterici patre conditum, viro opibus animoque præstante.

Tauropolion, Dianæ templum in Samo. Strabo li. 4. Item sacrificium quoddam in quo Marti & Dianæ non humano sanguine, sed taurino sacrificabatur.

Tauripolia, Diana dicta est, quod illi taurino sanguine sacrificaretur : cuius moris sacrificandi hæc fuit origo : Iphigenia ad aram stanti taurus per medium cucurrit ignem. Quo cōspecto vates respōdit, Taurino sanguine, nō humano, vt solitum erat, sacrificiū Dianæ peragendum esse : cuius sacrificij memor Orestes in Attica Dianæ Tauropoliæ templum iussu Palladis construxit. Potest & Diana dicta esse *ταυροπόλις*, quod gregibus præsi : vel quod luna, quæ eadem est cum Diana, tauris vehatur. Scribit Suidas dictā *ταυροπόλις*, quod immisum aduersus Hippolytum à Neptuno tauri æstro perculerit cumq; passum erratē arcu sauciauerit, vnde & *ταυροβόλον* nūcupatā. Palæp. l. 2.

Taurosyrhæ, Prol. li. 3. c. 5. populi Sarmatiæ, qui Taurum montem habitant penes Achilleum cursum.

Taururum, Prol. li. 2. c. 16. Taurunum, Plin. li. 3. c. 25. aliò nomine Albe Græca : Belgradum hodie, à Turca nuper expugnata, Vngariæ vrbs.

Taurus, mons Asiæ totius longē maximus, qui ab Indico mari exurgēs, vastē fatis attollitur : dein dextro latere ad Septentrionem sinist. o Meridiem versus flectitur, in Occidentem reclusus & perpetuo iugo multarūmq; gētium, qua deorsum agit, terminus : sed pro gentium ac linguarū varietate diuersa habet nomina. Prima sui parte Imaus dicitur, mox Egidis, Paropamisus, Circius, Champades, Pharpbariades, Choatras, Oreges, Orates, Niphates, Taurus : atque vbi se quoque exuperat, Caucasus : vbi brachia emittit, subinde tentati maria similis, Sarpedon, Coracesius, Cragus, iterūque Taurus, aliāque aliis in locis assumit nomina : in vniuersum tamen à Græcis, Ceranium appellatur. Plin. libro quinto capit. 25. quo in loco monus huius descriptionem latissimē exequitur.

Taurus, seu Taurophagus, Bacchus dictus est, quod tauro assimilatur, ex ebriorum violentia. aut quod natus sit tauri specie : aut quod primus tauros iugo subiecerit & arare docuerit : aut quod poētis hymnos in Bacchi honorem canētib; taurus pro præmio daretur. Palæp. lib. 3.

Taurus, secundum Zodiaci signum, stellarum, vt Hygino placet, quatuordecim, quod à Sole subitur tertio Idus Apriles. Hunc poētæ fabulantur Taurum eum fuisse, qui Europā è Phœnice transiit in Cretam, cuius opere Iupiter eam illi gratiam retulit, vt inter sidera illum collocarit.

Taurus Berytius, philosophus Platonicus sub Antonino principe, scripsit de differentia sectarū Platonis & Aristotelis, de corporeis & incorporeis & alia, vt est author Suidas. Huius sæpe meminit Gell.

Tauranius, xxviii. Assyriorum rex, regnavit annis xxxii. anno mundi 2755.

Taxiana, insula circa Peloden sinum. Gentile, taxianus, vel taxianenus. Steph.

Taxilla vrbs Indiæ maxima : in qua, vt scribit Philostratus, Apollonius inuenit Elephātem, quem vitis & myrteis coronis indigenæ ornabant. Eum autem regionis illius homines esse dicebant, qui pro rege Poro contra Alexandrum pugnaverant : quem quia in pugna promptissimē pugnassee ferebatur, Alexander Soli dicauit, torques aureos circa cornua adaptans.

Taxis, Hungarorum rex, cum exercitu Italiam intrauit, à Berengario accepta pecunia x. modios nummorum, rediit in Vngariam. Luitlib. 5. cap. 15.

Taygete es, vel Taygeta tæ, Atlantis & Pleiones filia, teste Hygino, vna Pleiadum, quæ Ioui peperit Lacedæmonem, vrbis sibi cognominis conditorem Virgil. Georg.

Taygete simul os terris ostēdit honestū Pleias, &c. Taygetis, tis, seu Taygeta, torum, mons Laconicæ teste Strabone, non ille, quidem admodū magnus, sed tamen excelsus & erectus, Spartæ & Amyclis imminens, quem Libero patri sacrū fuisse tradit Seruius. Huius montis bona pars cum terræ motu corruisset, Spartanorum urbem oppressit. Cic. li. I. de Diuina. & Hin. lib. I. cap. 79.

Taxata. Vide TALGA.

Teanum, Steph. duarum ciuitatum nomē in Italia. Est enim Teanum Sidicinum in Appia via, & Teanum Apulum in finibus Apuliæ distans à Larina xviii. m. passuum. Huius meminit aliquoties Cicero in Orat. pro Cluent. Horat. I. Epist.

Tearus, Thraciæ fluuius, ad cuius ripas (aliàs caput) cum Darius ad Scythas proficiscens peruenisset, castra diebus tribus continuit: cuius dulcissima & limpidissima aqua delectatus, eo in loco columnam cum inscriptione, aliàs Græcis literis inscriptam posuit. Author Herod. lib. 4.

Teatea, Marucinatorum vrbis in Italia. Ptol. li. 3. ca. 1. Theate hodie, vulgò *Tiets*.

Tebbaoth, nomē viri 2. Esd. 7. lat. anulī vel circuli, aut submersi, seu bonū tēpus vel bona hora.

Tebath, nomen vrbis. 1. Par. 18. lat. iugulatio vel occisio, aut coquus, siue bene formidans, vel bene contractus.

Tebbath, nomen loci Iud. 7. lat. bona, vel bonitas.

Tebeth, nomen mensis, Esth. 2. lat. idem quod Tebbaoth significat.

Tecmō, vrbis Thepotorum. Ciuis, Tecmonius. Steph.

Tectofages, fortissimi aliquando Gallorum, Pyrenæis proximis & Cemeniis: adeo olim potētes opibus & viriū præstantia, vt per Græciam tunc victricem gentium, magna hominū manu profecti in Asia supra Phrygiam. Cappadociamq; sedes posuerint, incolumes ab omni finitiorum incurfu, Tectofages & Tolistobogi dicti; Floro; Plinioque. Vulgò *Le pays de Languedoc*.

Tedifera Dea, Ceres est dicta, cuius sacra noctu (vt in Aulularia Plauti est) fiebant, in quibus sacerdotes faces deferebant, Cererem imitati, quæ tum Persephonem filiam à Plutone raptam tedis incensis quæreret; Tedifera est appellata. Ouid. Epist. 1. Hinc sacerdotes, teducos, id est tedas ferentes appellarunt.

Teger, oppidum mediterraneum Vmbriæ. Plinius.

Tegesta. Vide TACESTA.

Tegea, Arcadiæ oppidum, in quo Pan præcipuis honoribus colebatur, qui inde dictus est Tegeus. Vrbis huius incolæ Tegeates dicuntur: vnde rursus fit aliud adiectiuum Tegeaticus, a, um, quo cognomine Mercurius à Statio insignitur li. I. Syluar. Olim Lacedæmonij bellū intulere Tegeatis ferentes secum compedes, tanquam essent redacturi illos in captiuitatem: sed congressi prælio ac fugati, quicunque viui capti sunt, eisdem, quas ipsi attulerant, compedibus compediti, campum Tegeatem metiri fune, coluerunt. Tegeam & Mantineam (inquit Paulan. libro 8.) condiderunt Mantineus, Tegeates, & Menalus: Est etiam Tegea in Creta à Talthybio condita. Stephanus.

Tegeatæ, & Pheneatæ, cum diutino sese bello afflixissent, de quibus, vt pro summa rei, Tergemini fratres prælium inuiti, vtrinque mitterentur, decernunt. Itaque Tegeatæ Rheximachi filios, Pheneatæ vero Demostrati promiserunt: collato Marte, duo ex Rheximachi liberis cum essent interfecti, tertius, nomine Critolaus, duos militari quadam astutia superauit. Nam cum fugam simularet, insectantes singularem occidit. Eius aduentum populus vniuersus gratularetur; sola quidem soror Demonica nullam cepit lætitiā: perierat namque in eo prælio spōsus ipius Demonicus, quo indignatus Critolaus, sororem interfecit: qui cum homicidij accerferetur, matris interuentu, à crimine liber euasit. Plut. Parall.

Tegeffus, vrbis Cypri: Gentile, Tegeffius & Tegeffeus.

Tegestra, vrbis Illyriæ iuxta Aquileiam. Artemidorus Tergestiuū vocat, & vicum esse scribit, à quo ad Adriam stadia sunt quingēta viginti nouem: Ciuis, Tegestræus. Steph. Vide TERGESTRE.

Teglarphalassar, Assyriorum rex, totam Galaaditem regionē vastauit, cepit & abduxit. Ioseph. li. 9. c. 12. 4. Reg. 15.

Tegira, vrbis Bœotiæ, in qua Apollinem aiunt natum esse, qui inde Tegyreus dicitur.

Tegmessa ancilla Aiæ Telamonij, de qua Horatius.

Tehinna, filius Esthon. 1. Par. 4. lat. deprecatio, aut misericors, siue graciosus, vel gratia.

Teias; Gotthorum dux, an. fal. 556.

Teiū, vrbis in Paphlagonia (vt Sallustius scribit) in qua ortus fuit Anacreon. Vnde Teyus, possessiuum trium syllabarum. In hac fuit templum Apollinis: vnde Apollo Teius. Ex hac etiam Philetærus natus est; author generis regum Attalieorum.

Telamon, rex Salaminis insule, Æaci filius, vnus ex Argonautis, sociusq; Herculis in expugnatione Troiæ: qui quod omnium primus murū conscēdisset, virtutis ergo donatus est Honore

sione Laomedontis filia, ex qua Teucrum suscepit, cum iam Aiæcem ex alia vxore genuisset, qui à patris sui nomine passim Telamonij à poetis cognominantur.

Telamones, inquit Seruius, appellantur à nostris signa quæ sustinent, quæ Græci ἀτλωνες vocant. Vide in dictione ATLAS.

Telandrus, aliis Telandrum, vel Telandria, vrbis Cariæ, vbi & Telandrium promontorium est. Steph.

Telane, vrbis antiquissima Phrygiæ, quam Ninus inhabitabat ante Ninum conditam. Gentile, Telanus, vel Telanenus. Steph.

Telchines, filij Mineruæ & Solis, vel, vt alij malunt, Saturni & Aliopes, qui olim Rhodum tenuerunt: vnde etiam insula ea dicta est Telchinis. Hos quidam maleficos homines fuisse prodiderunt; aspectu solo omnia effascinat. Ouid. 7. Metam. Alij eosdem faciunt cum Curetibus & Dactylis Idæis, summōsq; artifices fuisse tradunt, veneficiorum autem infamiam ab illorum æmulis fuisse dispersam. Strab. lib. 10. Ij perucax prælium aduersus Phoroneum regem Argiuorum & Parrhasios ancipiti spe sine fructu victoriæ gesserunt. Idemque post paululum bello victi, patria profugi, Rhodum insulam, quæ Ophiussa antea vocabatur, quasi tuta possessione ceperunt: Oros.

Telchinia, Peloponnesi vrbis Sicyon postea dicta. Steph.

Telchinius Apollo dictus est apud Lydios, à Telchinibus hominibus maleficis & fascinatoribus, qui Rhodum incolebāt: quod quem admodum illi animalia & stirpes aqua Stygia inspersa fascinant, sic Apollo quoties irriteretur, immissa peste homines & pecora perderet. Palæph. lib. 1.

Telchines, Dæmones dicuntur inuidi, & hominibus malefici: qui hi fuisse perhibentur, Actæius, Megaleus, Ormenus, Lycus, Nicom, & Mimon. Qui (vt aiunt) Stygis aquam manibus haurientes, terram conspergunt: ex quo calamitates, pestes, & fames cōsequuntur: qui etiam Alastores appellantur, Leonis. Thom. lib. 3. cap. 101. Vocantur apud Græcos τελχίνες, mali Genij, siue homines fascinatores & malefici. Strabo lib. 10. meminit Telchinum, aitq; nouem fuisse qui è Rhodo Rheam comitati sint in Cretam. Plura vide in Prouerbio, Noui Simonem, & Simonem me.

Telchis, vrbis Æthiopiæ in Libya. Gent. Telchites vel Telchinus. Creta etiam Telchinia dicebatur, & Cretenses Telchines. Sicyon quoque Telchinia vocabatur. Gent. Telchinus.

Telchius, alter ex Castoris & Pollucis aurigis, qui vnā cum Amphito Dioscuriadem urbem apud Colchos traditur condidisse. Plin. lib. 6. c. 5. Ab his gens Heniochorum orta est. Strab. tamen circa initium vndecimi Rhecum &

Amphistratum nominatos dicit, vt in alterutro mendum sit. Sed fieri potest vt horum fratrum plures fuerint aurigæ.

Teleba, Albanæ oppidum. Ptol.

Teleboæ, Ætoliæ populi, latrocinio infames, qui postea relicta patria, Telone duce, in Italiam venerunt: Capreāsq; tenuerunt exiguam Mediterranei maris insulam: quod & Seruius annotauit in 7. Æneid.

Telebras, fluuius ad Tigridis fluminis fontem. Steph.

Teleboas, vnus ex Centauris, Ixionis ex Nube filius Ouid. 12. Metam.

Telebois, regio Acarnaniæ. Steph.

Telecrus, nomen proprium regis Laconicæ.

Telegonus, filius Vlyssis ex Circe, qui cum iam adoleuisset, videndi patris cupidus, in Ithacam nauigauit: cumq; à ministris paternis incognitus aditu prohiberetur, aliquot ex iis occidit. Ad quem tumultum excitus Vlysses, cum & ipse iam senior suis opem ferret, à filio suo est occisus ostē piscis cuiusdā, qui à Græcis Xiphias dicitur. Quod vbi cognouit Telegonus, relicta Ithaca, in Italiam venit, vbi Tusculum cōdidit. Ouid. 3. Factorum. Nomen hoc Latine significat, nouissimo loco natum: vnde pro humili & in glorio ponitur.

Telem, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15. Nomen viri 1. Esd. 10. Lat. agnus siue ros eorum: aut Syriacè umbra eorum.

Telemachus, Vlyssis ex Penelope filius, quem ad Troiam proficiscens, apud matrem reliquit: vbi multis à procis affectus iniuriis, tandem patri domum reuersus, in illis vlciscendis se præbuit adiutorem, Homer. Odyss.

Telemifeis. Vide TELMESVS.

Telemus, Eurymi filius, inter Cyclopa vates egregius: qui Polyphemo prædixit, quæcumque postea ab Vlyssē passus est. Ouid. 13. Metamorph.

Telenicus, vir adeo notæ paupertatis, vt Seryphij verbum inde finxerint, dicantque τελενικόν pro euacuare. Vnde natam prouerb. Telenico pauperior.

Telenis, quidam pessimus ac indoctus tibicen: ex quo natum est prouerb. Telenica Echō, & Telenis catilenas cane.

Telephæ; vxor Cadmi, quam duxit ante Hermonem. Steph. in Dardano.

Telephanes, ad regnū Lydorum Cumis ex oraculo accersitus, qui antea currus factitabat. Fuit & eius nominis tibicen, cuius meminit Demosthenes in oratione contra Midiam.

Telephe, Europæ mater, in Thasso insula obiit. Steph.

Telephus, Mysorum rex, Herculis filius, ex Auge Nymphæ: qui cum aui iussu in syluis expositus esset, à cerua aliquandiu dicitur educatus. Quæ res tantam futuræ claritatis opinione de eo præbuit, vt mox à Myfiæ rege ado-

ptatus sit, & regni hæres institutus. Factus itaque Myſorum rex cum Græcos ad Troianam expeditionem proficiſcētes prohibere conaretur, ne per Myſiam iter facerent, ab Achille vulneratus eſt. Cuius plagæ cum nullum ſatis efficaci inueniretur remedium, oraculo reſpoſum eſt, fore, vt eadem haſta, qua vulneratus erat, ſanaretur. Reconciliatus itaque Achilli, ab eo impetrauit, vt ex haſta, qua vulneratus erat, rubigine malagma conficeret, & vulneri ſuo imponere: quo facto ſtatim ſanitatem conſecutus eſt.

Telephus, Pergamenus grammaticus, ſcripſit ferè omnia, quæ ad grammaticam pertinent. Inter alia, collationes epichetorum eidem rei congruentium, ad copiam parandam elocutionis. Steph. Telephus quidam mendicus, peram geſtans apud Ariſtoph.

Telephi fons in Lycia eſt, ſic dictus, quòd Telephus in eo vulnus abluerit, turbidus eſt, & ſtadiis ſeptem à Patariſ diſtat. Leon. lib. 3. c. 84. ex Steph.

Telepiſſa, vel Telpiſſa, fontis nomen, cuius aqua Tyreſiam extinctum fuiſſe fabulantur poëtæ.

Teleſilla, mulier poëtria nobilis, cui etiam apud Argos ante Veneris templum ſtatua poſita eſt, vt ſcribit Pauſanias.

Telephorus vi. epiſcoporum Rom. annis vii. anno ſalutis 133. Martyrio coronatus. Eufeb. lib. 5. cap. 6. hiſt. eccleſ.

Teleſſia, Ptolemæo, Colonia Romana. Frontino: Samnitum ciuitas, *Theleſe*, Leandro. Teleſſia, Liuius, Straboni & Antonino.

Teleſto, Nympha, Oceani & Tethyos filia, teſte Heſiodo in Theogonia.

Teleſtor, pater Euripidis poëtæ.

Telethron, mons Oechaliæ in Eubœa, Strab. lib. 10. Incola, Telethricis. Steph.

Telethufa, vxor Liſti, mater Iphidis puellæ, quæ in puerum mutata fuit. Ouid. 9. Metam.

Teletias, Macedonum rex, in portu Arhenienſi, Arhenienſium & nauis & homines plures cepit, Xenoph. lib. 5.

Telen, tibicen, & poëta ineptiſſimus, cuius meminit Diarchus Meſſenius ex quo prouerbium, *Canē Telenis cantilenas*: quod quidam dici putant dedicibus ſeu mordacibus, quidam de ineptè loquaculis. Sunt enim qui tradant hunc iocos quosdam verſibus lepidiſſimis deſcripſiſſe, non ſine multo ſaleſcommatum. Eraſt. in Chiliad.

Tellias, Herodoro lib. 8. vates Helæus, qui Phoceniſibus cum Teſſalis bellum gerētibus, rem huiuſmodi commentus eſt: ſexcentos viros è Phoceniſibus præſtantiſſimos, gypſo, tam ipſos quàm arma illinit, eosque ſub noctem in Theſſalos dimiſit, dato præcepto, vt quemcunque albicantem non cernerent, eum obtruncarent. Hos primùm Theſſalorum excubitores aliud quoddam prodigium eſſe arbi-

trati, deinde ipſi exercitus adeò exhorruerunt, vt tribus millibus cæſorum atque ſcutorum Phoceniſes potiti ſint.

Tellus, luris, terræ dea, rerum omnium mater & alumna: quanquam non rarò pro ipſa accipitur terra.

Tellus, fuit neſcio quis pauper, cuius inopiam Solon Crœſi diuitiſ ſœliciorem eſſe prædicauit. Plutarch.

Telmera, vrbs Cariæ: Gentile, Telmereus. Eadem videtur Termile, quod & Stephan. teſtatur, de qua paulò poſt.

Telmeſius, Thebanorum mons. Palæph.

Telmeſſus, oppidum Lyciæ, ſeu (vt alij malunt) Cariæ, haruſpicum diſciplina in primis clarum, Plin. lib. 5. cap. 27.

Telmon, nomen viri, primo Paralip. nono ſecundo Eſdr. ii. Lat. ros præparatus, vel roris præparatio, aut roris munus, vel ros numeratus: aut ex Syro & Hebr. vmbra præparatio vel munus.

Telo Martius, Anton. Gallia Narbonenſis portus. hodie *Toulon*.

Telobis, Hiſpaniæ Tarraconenſis in Iacetanis oppidum. Ptolem.

Telos, inſula, à qua Telina vnguenta, Plin. lib. 3. cap. 11. Steph. vna Cycladum à Telo conditore, aliàs Agathuſa dicta: Gentile, Telius. Stephan. Vide AGATHUſA.

Telphoſſa, fons, cuius aquæ frigus Tyreſias vates cum ſenex potaſſet, & ferre non potuiſſet, extinctus eſt. Steph. fons & mons Bœotiæ, à Tilphuſa. Vide TILPHOſA.

Telphuſſa, Lycophronis vrbs in Arcadia, à Telphuſſa Nympha Ladonis filia id nomen habens. Steph.

Telphuſſium, ſiue Tilphoſſium, oppidum eſt in Bœotia, vbi laudatus Bacchus eſt à Pindaro. Item mons & fons, ibidem.

Telumnum, Aquitanicæ vrbs. Antonin.

Telus, Carpathij maris inſula. Strabo. *Epifcopi*, Sophiano.

Telys, Sybaritarum tyrannus, Herod. lib. 5.

Temala, vrbs & flumen Indiæ extra Gangem. Ptolem.

Temathia, Meſſeniæ mons. Pauſan.

Tembaſa, Lycaoniæ oppidum, in Tauro monte. Plin.

Tembrium, vrbs Phrygiæ. Charax Tymbrium vocat: Gentile, Tembrieus.

Tembrus, fluuius iuxta Pontum, teſte Orptheo, in Argonaut. Tembrogius, Plinio.

Tembros, vrbs Cypri, in qua Hylates Apollo colitur: Gentile, Timbrius. Steph.

Temenos, locus Siciliæ infra Epipolas, iuxta Syracuſas. Incola, Temenites. Eſt & Temenites, collis in Thracia iuxta Triballum. Steph.

Temenion, locus Meſſenes, vbi Temenus ſepultus eſt. Steph.

Temenia, vrbs Phrygiæ iuxta Lycaoniam: Gentile,

tile, Temeneus. Steph.

Temenites, collis in Thracia iuxta Triballos. Steph.

Temenium, vicus in Argia ad Argolicū ſinum. Strabo.

Temefa, agri Brutij oppidum, æris fodinis olim nobilitatum, quod poſtea literæ vnus mutatione Tempſam appellarunt. Plin. libr. 3. cap. 5. Ouid. 15. Metamorph. hodie, *S. Marco*, teſte G. Barrio.

Temefa, oppidum in Cypro, vbi æris fodinarum locus oſtenditur: vide Strabonem li. 5. Et Eraſmum in Prouerbio, Temeffæus genius.

Temefeus, ſœnator fuit quiſpiam, quem Euty-mus Locrenſis athleta coegit reddere, quicquid uſurario quaſtu ſibi parauerat.

Temixtita, Hiſpaniæ nouæ oppidum. Vide MEXICO.

Temnes, Sidoniorum rex, ciuitatis proditorè interſici curauit. Diod. Oroſ. li. 3. c. 7.

Temnos, Æolidis vrbs. Plin. Steph. item mōs inter Aſiam & Thebeium campum. Prol.

Tempe, Theſſaliæ loca, quinque millia paſſuum lōgitudine, & ſemè ſex latitudine, Peneo amne irrigua, cuius ripæ gramine viridi, ameniſſimisque veſtiuntur arboribus. Sunt & Tempe in Bœotia, quæ Teumeffia dicitur à Teumeffo monte Bœotiæ, ab Ouid. Cygneia dicta. Sūt & alia in Sicilia à nomine amnis Heloria. Denique quælibet loca amœna, nemora præfertim atque aquas habentia, *νέμα*, *γενναίος* Tempe vocamus.

Templum Veneris, oppidum quoddam, vulgò *Cap de Creux*.

Templarij, fuerunt hæretici in Solymorum ciuitate anno 1030. poſt interitum Philippi Auguſti, qui frequētes & aſſidui in templis verſabatur, vnde tractum nomē. Simulachrum habebant factum ſummo artificio, cui hominis cutem ſuperinduxerant, & binos præfulgentes carbunculos ſub ipſa fronte collocauerāt, qui micabant oculorum vice. Huic autem ſimulachro ſacra faciebant mortuorum corpora in cineres redacta: cæteris potum dabāt, qua portione ſi miōres & conſtātiores ſe futuros putabāt. Eos verò qui ex Templarij virginisque coniugio fuiſſent nati, ſubiecto igne torrebāt, ſimulque ex humore deliquati ſuum perungebant ſimulachrum, quo maiorem probarent religionem. Damnaſi ſunt tandem in concilio Vienneſi, ſententia Clemētis Pontificis maximi qui Benedicte ſucceſſit. Quidam exiſtimant propter diuitias quibus nonnulli magnates inhiabant, Templarios horredis ſceleribus fuiſſe falſo accusatos, & tandem oppreſſos. Annal. Franciæ.

Tempſa. Vide TEMESA.

Tempſis, Pli. li. 7. c. 48. cacumena Timoli montis, in quo, vt ipſe ex Mutiano refert, cl. annis viuunt incolæ.

Tenagus, locus Suſianæ regionis ad ſinum Perſicum. Ptol.

Tencteri, populi, à Liuius Druſo victi, anno mundi 3941.

Tenchtheri, populi Germaniæ Trāſſihenani, qui cum Viſpetibus & hominum magna multitudine à Sueuis diu agitati & triennio vagātes, Rhenum fluuium tranſierunt, non longè ab hoſtio quo Rhenus ipſe mari inſluit, Menapiorūque agros vtrāque fluuij ripam incolentium occuparunt. Hæc gens poſtea Rhenodifcreta, ſolicitauit Vbios (nunc Agripinnēſes) vt à Romanis deſiceret initio imperij Veſpaſiani. Tacitus.

Tendeſſa, Cariæ verus oppidum Steph.

Tendeſſilius, apud Hiſpalim, ſeditione orta propter illatam vim matronis illuſtribus obruncatus. Riturus.

Tenea, oppidum ſexaginta ſtadiis à Corintho. Pauſan.

Tenebria, vicus Iberiæ: vnde Tenebrianus. Steph.

Tenebrion, promontoriū quoddam. Steph. Ptolemæo eſt in Hiſpania Tarraconenſi. hodie *Cabo de Altaques*.

Tenea, vicus Corinthi à Tēne Cynci filio, inter Corinthum & Mycenen. Gentile, Teneates. Regio quoque Tenea vocatur. Steph.

Tenedos, inſula inter Leſbam & Helleſpontum, contra Troiā, à Sigeo litore xii. m. paſſ. diſtās, à Leſbo lvi. m. Hæc prius Leucophrys appellabatur, à nonnullis etiam Phœnice & Lynceſus. Pli. lib. 5. c. 31. In hæc ex Troade nauigauit cum nouis colonis Tennes Cynci filius, cōditāque vrbe de nomine ſuo, Tenedon eam vocauit, à qua & inſula denominata eſt. Inſula hæc ante bellum Troianū florētiffima fuit: in qua Græci ſupremas illas, quibus Troia periit, inſidias ſtruentes, ſeſe occultarunt. Virg. 2. Æneid.

Tenericus campus, circa lacum Copaiden. Strab.

Tenes, Tenedi vrbs conditor, à Tenediſ eā ob cauſam deus habitus. Hic legem tulit, atq; in duxit morē, vt à tergo iudiciis adſtaret quiſpiam ſecurim tenens, videlicet in hoc paratus, vt qui perperam quid in iudicio dixiſſet, opinor mendacium, aut falſum teſtimoniū, eum protinus ſecuri feriret. Vide prouerbia, Tenedi ſecuris, Tenedius homo, Tenedius patronus, apud Eraſt.

Teneſis Æthiopiæ ſub Ægypto regio. Strabo.

Teniæ, fontes in Arcadia, ſtadiis circiter ſeptem ab Amilo vrbe. Pauſan.

Tenion, vrbs Achaïæ: vnde Tenieus. Steph.

Teniſſa, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Prol. *Tremiſſen*, Nigro.

Tenitæ, credebantur eſſe fortium deæ, quòd tenendi poteſtatem haberent.

Tennagora, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Tennes, Cynci filius, à quo Tenea, vicus Corinthi, Steph. Fortè idem qui Tenes iam dictus.

Tennū, oppidum, ex Aëolicis, vnde Hermagoras fuit is, qui de dicendi arte conscripfit, vt author est Strabo li. 14. vnde Tenites Cicero- ni pro Flacco.

Tenos, Laconia: vrbs. Steph.

Tenos, insula in Aegeo mari, vna ex Cycladi- bus, in qua est vrbs eiusdem nominis, quam propter aquarum abundantiam Aristoteles Hydrussam appellatam dicit, alioqui Ophiu- sam, Plin. lib. 12. cap. 4. Stephanus à Tene con- ditore dictam scribit. Aristoteles in Mirabili- bus, & Athenæus 2 Dipnoso. fontem in ea esse scribunt, cuius aqua vino non permisceatur. Est etiam vrbs Laconica, vna ex centū: Ciuis, Tenius vel Teneus. Steph.

Tensa, magnæ Græciæ insula, ab Ionibus insti- tuta. Solin.

Tentyra, orum, siue Tentyris, idis, vrbs Aegypti in eiusdem nominis insula, quâ Nilus efficit. eius incolæ Tentyritæ dicuntur, qui tanto cro- codilis terrore esse dicuntur, vt sola voce eo- rum audita in fugam vertantur. Plin. libro 8. cap. 25. & Strab. lib. 17.

Tentyris, Aegypti oppidum. Ptol. Strabo. Steph.

Tenupis oppidum Nubeorum in Aethiopia sub Aegypto. Plin.

Teos, Steph. Ionie ciuitas, Anacreontis poetæ pa- tria, qui ab ea Teius est cognominatus. Vide TEIVM.

Teos alia in Dirbis Scythiæ, ad quam palus est, piscibus referta, è quibus perferenum oleum manat in summa aqua, tanta copia vt colligi in vasa possit, vñbus aptum. Steph.

Tephene, Palestinæ toparchia. Plin.

Teracria campi Germaniæ iuxta Danubium. Ptolem. *Kunigruiser & Marchfelder*, Lazio.

Teracina. Vide TARACINA.

Terapne. Vide in dictione THERAPNE.

Teraple, insula non magna iuxta Carthaginem. Gentile, Terapleus. Steph.

Teratius. Vide TARCHETIVS.

Terbetia, vrbs Sicilia: Ciues, Terbetini: Steph. Terebris, fluuius Hispaniæ Tarraconensis, Ptolem. libro 2. cap. 6. Tuder Plinius libro 3. cap. 14.

Terebus, Hispaniæ Tarraconensis fluuius circa Carthaginem. Ptolem.

Teredon, vrbs ad mare Rubrum: Gentile, Tere- donius. Ptolem ad Euphratis ostium in sinu Persico *Balsera*, Ortelio.

Terentia, Ciceronis vxor, ex ipsius epistolis notissima. Hæc Plin. libro 7. cap. 48. 117. vixit annos.

Terentius, poeta comicus Carthagine natus, Ter- rentij Lucani libertus: qui cum esset egregia indole à patrono eruditus, venit in amicitiam nobilium, maximè Lelij & Scipionis: quorum opera adiutus in scribendo fertur ob elegan- tiam sermonis, recte Cicero, cui ad stipula- tur etiam Varro. Vide cætera in commenta-

riis Donati in Terentij comædiis. Non ob- scura fama est, adiutum Terentium in Scri- ptis à Lælio & Scipione. Eandem ipse famam auxit: non enim nisi leuiter se tutari conatur prologo Adelphorum.

Terentius Culeo, Senator Romanus, captus à Carthaginensibus, redemptus ab Africano maiore, ac currum eius cum pileo capiti im- posito sequutus. Liuius 10. de bello Punico. Hinc natus error apud quosdam Terentium comicum putantes.

Terentius Scaurus, grammaticus, quem Gellius dicit floruisse Adriani temporibus, ac librum de Cællij Vindiciis grammatici erroribus scripisse.

Terentius Varro, collega Æmilij Pauli, post cladem Cannensem cum reliquis exercitijs Canusium se recepit. Cui Romam redeunti gratulatus est populus Romanus, quod de Republica non desperasset. Plutarch. Liuius.

Terentus, locus in campo Martio, ita dictus, quod in eo ara Ditis patris in terra occultaretur: quæ ludis tantum Secularibus effossa ter- ra ostendebatur: isque peractis rursus clauderetur. Hinc ludi Terentini dicti, qui alio no- mine Seculares vocantur, qui centesimo quo- que anno tribus diebus continujs, tribusque noctibus celebrabantur: tamen si postea ambi- tione principum, minore in reiecto spatio, ali- quoties fuerint celebrati.

Terenthis, Steph. vrbs in Aegypto.

Terefa, Pomponio, Aëolidis vrbs.

Tereus, Italiæ fluuius, vna cum Amaseno in Liriam efflens, Sabin. in Virgil. Aenei- dos 7.

Tereus, rex Thracum, Martis ex Bistonide Nym- pha filius: qui cum Progen, Pandionis Athe- narum regis filiam vxorem duxisset, eius eti- am sororem Philomelam per speciem visen- de sororis à patre abductam vitiauit, vitiatæ- que linguam præcidit, arctissimæque eam cu- stodiæ inclusit. Quod facinus cum illa indica- re alioqui non posset, acu in tela depictū fo- rori suæ transmisit. Qua re cognita Progne vltionem in Orgiorum tempus differt; quo tēpore matronis pluribus comitata, quæ bac- chantium ritu thyrsos & cornua gestabant, so- rorem carcere eripit, bacchantisque habitu in- duram, in aulam perducit, vbi cum illa com- municato consilio, Itym filiū arreptum dilac- erat, patriq; comedendū apponit. Quod cum illi ex pueri capite, sub cœnæ finem in conui- uium allato cognouisset, iamque stricto gla- dio ad vltionem properaret, Progne mutata est in hirundinē, Philomela in aue sui nomi- nis, Itys in phasianum, Tereus autē in vrpā egregio sane figmento. Nihil est enim vrpā fœdius, nihil inquinatius: quæ nusquam liben- tius commemoratur quàm in stereoribus. Adhuc longo & acuto rostro vrpā tāquam cuspidē armata

armata exercet tyrannidem in aciculas, ha- bētque cristam plicabilem, quæ cum erigi- tur per longitudinem capitis, refert diadematis regij similitudinem. Vnde quidam lepide in vrpam siue Tereum lusit:

Rex fueram: sic crista probat. Sed sordida vita Immundam è tanto culmine fecit auem.

Seruius. Qui. 6. Metam. Vide PHILOMELA & PROGNE.

Tergedam, Aethiopiæ sub Aegypto oppidum. Plin.

Tergemina, Diana dicta est: solet enim Luna in triplicem speciem sese conuertere: aut quod ipsa tres facies seu tres vias, hoc est, tria numina in diuersis locis habeat: nempe in cælo, vbi Luna dicitur: apud inferos, vbi Hecate si- ue Proserpina nominatur: in terra seu syluis, vbi Diana vocatur. Horat.

Montiumque custos, memorumque virgo,

Quæ laborantes vtero puellas

Ter vocata audis, admissaque letbo,

Diuâ trifor mis.

Et quidam incertus author,

Terreus, iustrat Proserpina, Luna, Diana:

Ima, superna ferax, septro, fulgore, sagitta.

Palæp. lib. 2.

Tegeste, oppidū, ab Aquileia stadia 180. distans, vt inquit Strab. hodie Triesteum vocatur. Pli. lib. 3. cap. 18. coloniam Venetorum vocat, quæ distet 23000. passuum ab Aquileia, Ptol. Ter- gestum Istriæ coloniam vocat lib. 3. cap. 1. Vi- de TEGESTA.

Tergestinus sinus, Pli. vocatur à Stephan. Aquilei- cus sinus. intus maris Hadriatici recessus est. hodie *Golfo de Trieste*.

Tergilani, Lucanorum gens. Plin.

Tergis, vrbs Libyæ iuxta Aethiopiæ: Gentile, Tergites. Steph.

Terias, fluuius Sicilia: Plin. *Iarretta*, hodie.

Teridata, Mesopotamiæ vrbs. Ptol.

Terillus, Himeræ tyrannus, anno mundi 3477.

Terina, vrbs Italiæ, à Crotoniatis cōdita, & flu- uius eiusdem nominis. Sunt qui velint insu- lam, esse, in qua Ligea Siren maris estu reie- cta sit. Ciuis, Terineus. Steph. *Mantea*, Nigro.

Terisci. Vide TAURISCI.

Termantia, Appiano in Ibericis, Hispaniæ ciui- tas hodie exigua, quam *Nuestra Señora de Termes* vocant.

Termcleis, vel Termera vrbs Lyciæ, à Terme- ro dicta. Ciuis, Termereus. Her. ciues Termi- las vocat, oraculum verò eis datum Terme- las. Steph. Vide TELMERA.

Termile, mons, qui nunc Chimera dicitur in Lycia. Strab. libro 13. cap. 14. Vide Telmera & Termera.

Termilia, populū, Strab. lib. 12. Hos Sarpedon Mi- nois, & Rhadamathi frater colonos ex Creta duxit, ac Termilas nominauit; cum prius Mi- nyæ vocaretur, vt Herodotus refert. Ac prius

etiam Solymi, postea Lycon Pandionis filius, eisdem à se Lycios appellauit. quæ profecto ratio Lycias ac Solynos eisdem esse ostēdit, quanquam poeta eos separat: nam de Belle- riphonte è Lycia profecto dicitur.

Hic Solymus iterum praestantibus intulit arma.
Vide MLYAS & TREMILE.

Terminalia, festa Varro appellata esse existi- mat, quod is dies anni extremus erat consti- tutus. Ego potius à Termino deo nomen sumpsisse existimo.

Terminalis Apollo dictus est, ab adiudicatis fi- nibus, quod Hermionenses de terræ finibus contendentes victores fecerit. Palæp. lib. 1.

Terminus, dei loco habitus est, quod post Sa- turnum exactum cædes ac lites rusticorū de- diuidendis agris sustulisset. Sacrificabant ei mense Februario in æde, qua super eum fo- ramen in tecto patebat, quod nefas esse pu- tarent Terminus intra tecta consistere. De hoc extat lepidum ænigma apud Gellium lib. 12. cap. 6. quod Ioui solus omnium deo- rum cedere noluerit. Quid. 2. Fastor.

Termissum, Hispaniæ ampliss. oppidum. Ap- pian.

Termissus, vrbs Pisdia: duplex: altera maior, al- tera minor, colonia maioris. Gentile, Ter- misseus. Steph.

Terms, Sardinia: fluuius. Ptol.

Terpander, siue Terpandrus, Arineus, siue Les- bius, poeta lyricus, primus in lyra Heprachor- dū & lyrici carminis canonem scripsit: quan- quam Philemoni quidam adscribunt. Suidas. Strabo autem lib. 13. Metymneum facit, quod oppidum est Lesbi: dicitque de Tetrachor- do, Heprachordum reperisse, vt eius indicant carmina. Hinc Virg. lib. 6. Aeneid.

Obloquitur numeris septem discrimina vocum.

Huius famæ ac nominis maximū iudicium, quod Lacedæmonij seditione quadā admo- niti fuerint ab oraculo, vt Terpandrum mitte- rent, qui lyra & poëseos dulcedine animos vulgi ac tumultus sedaret: ex quo postea his prouerbium mansit, si quando dulcem audiāt Musices concentum, secundum Lesbium cā- tum. Ex libro prouerbiorum Græcorum.

Terphalei, populi, 1. Efd. 4. lat. raptōres fatigati vel laboriosi, aut ferēs miraculosa vel ruino- sa: aut ex Syro & Hebr. mons vel custos mi- raculi vel ruinæ, aut folium arboris.

Terpnus, citharædus, cuius cantu oblectatum Neronem scribit Tranquillus his verbis: Sta- tum vt imperium adeptus est, Terpnus ci- tharædum vrgentem tunc prætor alios ac- cersit, diebusque continujs post cœnam can- nenti in multam noctem assidens, paulatim & ipse meditari exercitūque cœpit, nec eo- rum quicquam omittere, quæ generis eius artifices vel conseruandæ vocis causa, vel au- gendæ facerent,

Terpsi

Terpsichore, vna nouem Musarū, sic dicta, quod choreis & tripudiis delectetur: vel, vt Plutarchus ait, quod maxima vitæ pars ea delectetur & gaudeat. Huic quidam citharæ inuentionem tribuunt.

Tersum, regio à Græco verbo *τερσηνεν*, dicta, quod exiccare significat. Huius enim regionis loca primū post diuini vastitatē, in proximum pelagus receptis aquis, apparuisse, & sole desiccata constituisse, pro constanti autumant. Eratosthenes autem idē illā Tersum appellatam scribit, quoniam eo in tractu primi degentes homines, tritici, & leguminum fruges, vt reconditæ perdurarent, exicasse perhibentur: cum antea eiusmodi non adhibita cura collectæ facillē putrescerēt, & intirent. Sunt, qui illam urbem, Tarsum à pedis parte sic vocata, appellatam fuisse dicunt: quoniam eo loci Bellerophon de Pegaso cecidisset, pedemque offendisse dicatur. Polyhistor tamen, non Bellerophorem, sed Pegasum, eo in loco crus fregisse scribit, Tarsumque ciuitatem postmodum ibi conditam in illius rei memoriam, ab antiquis sic fuisse denominatam Leonis. Thom. lib. 3. cap. 81.

Tertia, siue Terrulla per diminutionem, Bruti soror, vxor Cassij, sic dicta, quia post duas edita esset. Hæc abortum fecerat: quod quaeritur Cicer. ad Atticum lib. 4. 318. Terrullæ nolem abortum: tam enim Cassij sunt iam, quam Bruti ferendi.

Tertius, nomē viri, Rom. 16.

Terrullus, nomen oratoris cuiusdam, accusatoris Pauli. Act. 24.

Terrullus, consul, anno salutis 412.

Terrullianus, theologus primus Christianorum qui Latine scripserunt. Cuius multa leguntur opuscula eloquentissime scripta. Hic, sicut scripta eius indicant, animam dicit immortalē quidem, sed eam effigiarum corpus esse contendit, neque hanc tantum, sed ipsam etiam Deum corporeum esse dicit, licet non effigiarum, neque tamen hinc hæreticus creditur esse factus.

Tesla, Carmaniae vrbs. Ptol.

Tesiphon, tyrannus, deuictus fuit in Thessalia à Philippo Melopa, anno diluuij 3606.

Tesipeus, x. Atheniensium rex, regnavit annis 27. anno mundi 3140.

Tesqua, loca edita, aspera & inculta, ipso situ atque silentio religionem quandam & horrore incutientia. Horat. Varro libro 6. de lingua Latina, Tesca scribit per c literam: putatque Tesca dicta, quasi Tiesca, à tuendis sacris: locaque quædam agrestia interpretatur, deo cuiuspiam consecrata: Accij testimonio id ipsum confirmans, ex Tragedia: cui Philoctetæ nomen est, in hunc modum citato: *Quis tu es mortalis, qui in deserta & Tesca te apportes loca?* Quid autem Tescorū nomine ibidem intel-

ligere debeamus, explicat idem Accius, paulo post subiungēs, *Celsa Cabyrum delubra tenes, mysteriaque pristina castis concepta sacris.* Hæc Varro.

Testa Libyus Triton, apud Celtiberos regnum tenuit, anno mundi 2550.

Tethiopobata, Herod. populi sunt in Libya.

Tethys, yos, Cæli & Vestæ filia, soror Saturni, coniux Neptuni, fluminum & Nympharum mater, vt est author Hesiod. in Theogonia. Ouid. tamen lib. 5. Fast. videtur sentire illam fuisse Titani filiam, qui fuit Saturni frater natu maior. Vide Neptunus, & Mythologos in eiusdem nominis explicatione.

Tetracoritæ, populi, qui alias Bessi & Tetracomi. Strab. lib. 7.

Tetropolis, Syriæ regio (vt inquit Strabo lib. 6.) in qua sunt quatuor insignia oppida. Item pars Atticæ Tetropolis dicebatur, quod vicus & ciuitates quatuor haberet, Oenoën, Probalintum, Tricorithon (alias Tricorynthon) & Masatonem. Prius autem Hirtenia vocabatur. Steph.

Tetricus (inquit Seruius) mons in Sabinis asperimus, vnde tristes homines tetricos dicimus.

Tettrinius, teste Suetonio, fuit latro, qui cum postularetur, Tettrinius esse, ait Caligula imperator, hoc est, ipsos accusatores latrones esse, & talis qualis dicebatur Tettrinius.

Tertius Cabalus. Vide sextivus.

Teuca, regina Illyricorum, Romanos sæpè fregit. castitate admodum elara. Hæc, vt author est Plin. lib. 34. cap. 6. P. Iunium & T. Coruncanum, legatos Romanorum summa iniuria interemit. Vide teutha.

Teucer, Samandri Cretensis filius, qui in Troade vna cū Dardano genero regnavit: vnde Iliæsiū regū fluxit origo. Ab huius nomine Troia, Teucra dicta est, & Trojani ipsi Teucra.

Teucer, Telamonis ex Hesiōne filius, sagittandi peritissimus, quē Homerus 8. Iliados inducit sub Aiæci fratris sui clypeo latentem, multosque Troianorum occultè ex insidiis vulnerantem. Hic cum eversa Troia in patriam rediisset, indignatus Telamon, quod necem Aiæci fratris sui, Vlyssis insidiis circumuenti, vltus non esset, Salamine eum expulit. Patria itaque profugus, nauigauit in Cyprum, ibique urbem condidit, quam de nomine relicta patria Salaminem appellauit.

Teucra, gens apud Virg. vnde Teucer.

Teucris, vrbs & regio Troadis, & Dardania post dicta.

Teudamedus, Homero Iliados secundo, pater Pelasgi.

Tendelina, Caribaldi Bauarorum regis filia, anno salutis 594.

Teuderium, Prol. lib. 2. cap. 11. vrbs Germaniæ, Hodie Paderburna, vulgo Paderborn.

Teu

Temessus, Bœotia exiguus mons, in quo Hercules adhuc penè puer leonem Teumesium occidit, eique pellem detraxit, qua semper postea pro pallio vsus est. Leo autem à Ioue in cælum translatus dicitur, vt gloriae Hercules confuteret, qui eum inermis occiderat. Numeratur autem hic mōs inter eos qui Bacchi sacris erant dedicati.

Teumesium, paruulum oppidū in Thebanis finibus. Est etiam hoc nomine fluuius & regio.

Teuochis, vrbs Ægypti, & lacus eiusdem nominis: Ciuis, Teuochites. Steph.

Teutanium. Vide titana.

Teutares, lingua Gallica dictus est Mercurius, qui ab illis humano sanguine placabatur, nā pro victimis homines immolabāt, ministrisque vtuntur ad ea sacrificia Druidibus. Alij immani magnitudine simulachra habebant, quorum contexta viminibus membra viuis hominibus cōplent: quibus succensi circumuenti homines flamma examinabatur, quosdam sagittis confgebant: & intra sacris ædes, patibulo suffigebant. Strab. Lucan. lib. 1. *Et qui ius immitis placatus sanguine duro Teutates, horrensque feris altariibus Hasus.*

Teuteus, xxix. Assyriorum rex regnavit annis xl. anno mundi 2790.

Teutha, regina Illyricorum. Vide teuca.

Teuthadamas, nomē patris Pelasgi. Hom. 2. Iliad. Teuthis, vir princeps, qui ad expeditionē Troianam cum Græcis nauigare volens, dum in Aulidis rupes impegisset, indignatus Palladem vulnerauit hasta. Stephano, vrbs Arcadiæ. Gentile, Teuthides.

Teuthrania, Plin. lib. 5. cap. 3. regio supra Elida & partem Troiadis, in Mediterraneo, quā Mysi antiquitus tenuere. Steph. Mysiæ ciuitas est, à Teuthrante dicta.

Teuthras, Pædionis filius, Ciliciæ & Mysiæ rex, qui Augem Alei filiam, ab Hercule compressam, idēque patris iussu vnā cum Telepho filio arcæ inclusam, & ad ostium Caici fluminis delatam, vxorem duxit, filiumque eius Telephum pro suo educauit: vt ex Euripidis sententia refert Strabo libro decimoretio Sunt qui Teuthrantem hunc quinquaginta filias habuisse tradant, quas Hercules omnes nocte vna compressit, grauidasque reliquit. Ouidius in Epistol. Deianyre ad Herculem.

Teutlusa, insula Ionis. Thucyd. Gentile. Teutlusius. Steph.

Teutomalius, Saluorum rex, anno mundi 3842.

Teurones, siue Teutoni, Germaniæ populi, Ingeuonibus à Plin. annumerati: ita dicti à Teuone ipsorum deo (Tacitus Tusconem appellat) quem indigenam, & terra ortum existimabant. Hinc Teutonicus.

Teutranus, Hom. Iliad. 6. Axili pater.

T H

Thaas, filius Nachor ex Roma concubina. Gen.

22. lat. hyacinthinus, vel festinans, aut silens.

Thabis, Scythiæ mons in Asia. Mela. lib. 3.

Thabor vulgò *Saron*, mons est in medio Galilææ campo, mira sublimis rotunditate. Nam eius altitudo (vt libro 4. Hegeſippus ait) 30. est stadiorum: vertex autem ipse cæpestis, xxii. stadiis iacet. Iere. 46. Psalm. 88. ciuitas in tribu Zabulon Leuitis data. 1. Par. 6. Iud. 4. 1. Reg. 10. lat. electio. siue puritas, aut Syriacè, contritio vel confractio.

Thadal, rex Gentium. Gen. 14. lat. conterens iugum, siue scientia eleuationis vel ascensionis.

Thaddæus, vnus ex Apostolis. Matth. 10. qui ibidem iuxta lectionē Græcam dicitur Lebæus. Euseb. li. 1. cap. 15. hist. eccl.

Thadæus, Florētinus medicus, qui tanta fuit celebritate nominis, vt ad curam ægrotorum extra urbem vocatus, non vilius quàm 50. aureorum mercede in singulos annos petegri naretur, vocatusque ab Honorio quarto centum sibi statui voluit, à quo curato decem millia reportauit. Volater.

Thahan, filius Thale. 1. Par. 7. lat. deprecans aut misericors, siue gratus, vel gratia.

Thahath, nomen viri. 1. Paral. 6. 7. lat. subter, vel subtus, aut pavor, siue formido: vel Syriacè, descensio. Est item 23. Israelitarum mansio. Num. 33. 26.

Thais, meretrix nobilis, patria Alexadrina, quæ cum Athenas quæstus gratia sese contulisset, Atticæ iuuentis florem in sui amorem pellexit. Hanc carminibus suis celebrauit Menander comicus poëta: vnde & Menandrææ epitheto à poetis insignitur. Fuit & Thais altera à diuo Panutio admonita; quæ reflecto quæstu meretricio, sancta mulier euasit. Nam ignotus ad eam ingressus, secretum petebat magis ac magis: illa verò dicente neminem nisi Deum posse conspiciere: ille sumpta hac occasione, ac Dei merum ac religionem eam est ex hortatus, qui posset etiam occulta conspiciari. Volater. lib. 20.

Thalamæ: vrbs Messeniæ. Pasiphaes templo & oraculo nobilis vt docet Plutarchus in Agide. Steph.

Thalamanæi, populi Persis subditi. Steph.

Thalamegos, nauis genus. Athenæus: Aedificauit Ptolemæus Philopator nauem etiam fluuialem, quæ Thalamegos vocabatur. Longitudo eius sestadium, latitudo quæ esset amplissima, triginta cubitis, altitudo cum suggestu tabernaculi, paulo minor quadraginta cubitis. Figura eius neque lōgis nauibus, neque rotundis assimilis. Hæc nauis alijs nominibus dicitur nauithalamus, nauis cubiculata, & bucentaurus, & thalamiphora.

Talamia, vrbs Thessaliæ, quæ & Thameia. Gentile, Thameius. Steph.

Thalassa, ciuitas littoralis Cretæ, haud procul à loco, qui Boni portus dicitur. Act. 27.

Thalaf

Thalassar, regio Syriæ, Isa. 37. Appellatur & Thalassar, 4. Reg. 19. Lat. suspensio vel tumultus principis, aut suspendens canticum, vel tumultus canentis.

Thalassius, Deus nuptiarum: de quo vide Liu. lib. 1. Decados 1. & Plutarch. in Romulo.

Thale, nomen viri, 1. Paral. 7. Lat. humectatio aut viriditas, siue humectans, aut virefcens.

Thalecus, Lacedæmoniorum rex, regnavit annis XL. anno mundi 3110.

Thales, vnus ex septē Græciæ sapientibus, obiit Olympiade 58. cum certamen spectaret, æstu ac siti fatigatus. Geometriæ apud Græcos primus repertor, & naturæ seu rerum certissimus explorator, & astrorum peritissimus cõttemplator, qui reperisse fertur temporum ambitus, ventorum flatus, stellarum motus, tonitruum sonora miracula, syderũ obliqua curricula. Solis annua reuerticula. Mercaturam exercuit. Plutarch.

Thales, poëta Lyricus Cretensis, quem è Creta Solon Spartam misit, cuius odis poësi Spartani deliniti, animarum feritatem nimiam ex Lycurgi legibus imbutam castigabant. Plut. in Solone.

Thalestria, vel Thalestris, regina Amazonum, quam alij Minitheam vocant. Hæc cum trecentis mulieribus occurrit, triginta quinque dierum inter confertissimas gentes itinere facto: Alexandro in Hircaniam res gerenti, vt liberos ex rege susciperet: & vt visa est veterum impleffe, discessit. Strabon. libro 11. Clitarchus Thalestriam scribit à Caspiis portis & Thermodonte profectam, ad Alexandriam venisse, &c.

Thalia, nymphæ nomen. Vide TALICT.

Thalia, vna ex nouem Musis; ἄνθος ἰσχυρὸν, quod inter cætera significat virere seu florere, propterea quod Poëtarum fama nullo tempore marcescat. Horatius argutâ eam appellat, 4. Carm. ode 6. Statuis Lasciuam 2. Sylu. 1.

Thalia, insula quædam Tyrreniæ. Aristote. in Mirabilibus.

Thalpusa, vrbs Orchomeni in Arcadia. Steph. Gentile Thalpusus.

Thalus, vir eximie velocitatis, quem Iupiter æreis pedibus finxisse dicitur. De quo vide annotationes Baptistæ Pij.

Thamanæi, populi Persis tributarij. Herodotus libro 3.

Thamar, vxor Her primogeniti Iudæ, Genes. 38. Est & vrbs Syriæ nobilis quæ nunc Palmyra dicitur, olim à Salomone constructa, Eze. 48. Hæc ab Adriano principe, Hadrianopolis. Filia item David, 2. Reg. 13. 1. Paral. 3. Sic vocabatur & filia Absalon. 2. Reg. 14. Lat. palma, vel dactylus, siue commutatio, vel permutatio, aut amaritudo.

Thameia. Vide THALAMIA.

Thamefis celeberrimus Angliæ fluiuis, primò

Isis, nominatus, paulò supra Vinchel combiã vicum oritur. Deinde riuus passim auctus, cõttra Oxonium cum flumine Thami coniunctis aquis, cum eo nomen quoque coniungit. Ad extremum maris fluentis ac resluentis excipitur: atque nauigabilis & vastus, magno Anglorum commodo, Londinum alluens in Oceanum influit.

Thamna, vrbs Palæstina. Steph. Gentile, Thamnita.

Thamna, concubina Eliphaz filij Esau. Gen. 36. Lat. verita siue prohibita, aut perfecta, vel cõtsummata commotio.

Tanna, Ios. 15. Ciuitas in tribu Iuda. Lat. imago vel figura, aut numeratio vel numerans: aut Syriacè, constituens.

Thamnas, idem. Gen. 38.

Thamnata, idem. Iud. 14.

Thamnath-sara, siue, Thamnath-sare, ciuitas in montanis Ephraim, ab Israelitis Iosue duci: tanquam hæreditas attributa, Ios. 19. & 24. eadem quæ & Tamnath-hares, per litterarum transpositionem. Lat. figura, vel imago extensa, vel remanens aut fœtens, siue numeratio residua, aut numeratio extensionis vel fœtoris: aut ex Syro & Hebr. constituta extensio, vel fœtor, aut statuta residuitas.

Thamuda, locus propè Nabatheos Arabes. Steph.

Thamyras, siue Thamyris, Suidæ poëtæ nomē ex Thracia, qui cum omnes pulchritudine præcelleret, ab initio mare dilexit. deinde mutata cõsuetudine, Musas amauit, cum quibus de cãtu certauit hisce conditionibus: vt si vinceret, earum complexu potiretur, si succumberet, ab illis pateretur, quicquid eis videretur. Itaque superatus, & oculis & lyra priuatus est. Hinc manauit prouerbium in eos qui præter ingenuum propriũ aliquid agunt, Thamyras insanit.

Tham, Aegypti ciuitas, vnde Titanes dicti sunt quòd ibi primũ habitauerint post diluuium. Comest. in cap. 6. Genes.

Thanaeh, ciuitas 3. Reg. 4. 1. Paral. 7. data dimidiæ tribui Manasse, Ios. 21. Iudic. 1. & 5. Vocatus & Thenach. Ios. 17. Lat. confringens vel humilians se, siue respondens tibi.

Thanath-selo, nomen loci. Ios. 16. lat. ficum vel ficulneam dissoluens aut discalceans siue decorticans: seu ficulnea errans vel metiens: aut ficulnea abundantie vel pacis, seu occasio erroris vel mendacij: aut occasio (s. est) abundantia vel pax.

Thanatos, insula in Oceano Gallico, Britannicæ (vt Solinus refert) proxima, frumētariis campis fœlix. In ea nullus anguis viuere potest: quin asportata aliquò terra anguis illic perimitur. Dicta Thanatos, à morte serpentium.

Thaneum, metropolis fuit Aegypti, in qua Moses multa signa fecit. Vide TANIS.

Thanchumeth, pater Saraiæ 4. Reg. 25. Iere. 40. Lat. con

murus, siue donum indignationis vel caloris aut requies mortis.

Thaphnes, siue Taphnis, ciuitas Aegypti. Ier. 2. 43. 44. & 46. Ezech. 30. vide Tanis.

Thaphia, siue Thapsa, lat. transitus, vel claudicatio, vel pascha, i. locus vbi pascha fit. ciuitas 3. Reg. 4. 24. & 4. Reg. 15. 16. Hebraici interpretes dicunt esse nomen regionis sitæ trãs Euphratem ad Occidentem Iudææ, 3. Reg. 4. 7.

Thapsacus, vrbs Syriæ iuxta Euphratem: Gentile Tapsacenus. Steph.

Thapsipolis, prope Chalcedonem est. Steph.

Thapsus, insula decē stadiis à Sicilia distans, non procul à Syracusis, plana, & quam minimum è mari eminens, adeò vt vndismersa videatur. Vnde & Thapsus dicta est, ἡντι ἡ θάλασσα ἡντι ἡ θάλασσα, quòd in mari quodamodò sepulta videatur. Virg. 3. Aeneid.

Thara, filius Micha filij Meribaa, 1. Paral. 8. lat. v-lulans, aut malefaciens, vel cubiculum malitiæ: aut cubiculum pastoris vel socij: aut Syriacè, euentus siue terrestis, vt inferior.

Thara, i. ira, vel contentio praua aut socij vel pastoris, filius Micha. 1. Paral. 9. 41.

Thara, Esth. 12. idem quod Thares.

Tharaca, rex Aethiopiæ. 4. Reg. 19. Isa. 37. lat. explorator, vel contempletor obrusus, siue legis hebetudo vel impedimentũ, vel turturis obtusio aut hebetudo.

Tharana, filius Caleb, ex Maacha concubina 1. Paral. 2. lat. explorator vel contempletor gratiæ vel misericordiæ.

Thare, filius Nachor. Gen. 11. lat. odorans vel spirans, aut abigens.

Tharela, ciuitas in tribu Benjamin. Ios. 18. lat. exploratio, vel turtur maledictionis aut fortitudinis vel ilicis, aut explorans ilicem vel fortitudinem.

Thares, Eunuchi nomen. Esth. 2. lat. hæres aut miser, vel exul.

Thargelia, nobilis fœmina philosophiæ sectatrix. Plut. in Pericle.

Targelia, festus dies apud Athenienses fuit, Apollini & Dianæ sacer, à quo mensis Aprilis denominatus est. Vide Gyraldum, in libro de annis & mensibus.

Thariba, vicus quidam, cuius meminit Steph. in Candara.

Tharsis, filius Iauan. Genes. 10. Est & nomen regionis, Ciliciæ olim dictæ, à Tharsis filio Iauan. 3. Reg. 10. Psal. 71. Isa. 2. Ezech. 10. Vide TARSVS. Quidam volunt Tharsin nonnunquam mare Mediterraneum significare, vt apud Ionam propheta, & Psal. 71. lat. contēplatio gaudij, vel exploratio marmoris, aut turtur gaudij; siue Chrysolithus lapis, aut mare.

Tharthac, Idolum Heuæorum. 4. Reg. 17. lat. concatenatus, siue retrorsus vel conclusus.

Tharthan, nomen principis. Isa. 20. lat. explorans vel cõttemplans donum, aut turturis donum,

vel lex ipsarum.

Thassi, filius Mathathiæ filij Ioannis 1. Mach. 2. Thasus, insula maris Aegæi, Traciæ adiacens, contra Nessi fluminis ostia: oppidum habens eiusdem nominis, à Plænicibus, qui Europã terra marique inuestigantes, eò peruenerunt, conditũ. Herod. lib. 2. Huius incolæ Trasij dicuntur: generosis vitibus, & insigni marmoris genere nobilitati.

Thathanai, nomen viri. 1. Esd. 5. lat. donans vel donator.

Thaumacia, vrbs Magnesiæ, à Thaumaco Patris patre dicta. Est & alia ciuitas in Malaco sinu, Incolæ, Thaumaci. Memoratur & Thaumaciæ Dianæ templum. Steph.

Thaumas, pater fuit Iridis, quæ ab illa Taumantias & Thaumantæa virgo dicitur.

Thaumantias, Thaumantis & Elestræ filia, Iunonis nuntia, nuntia deorum in rebus malis, vt Mercurius in bonis: proprio nomine Iris dicitur, Thaumantis autè à patre cognominatã.

Thaumasium, mōs Arcadiæ, in quo Saturnus lapidem deuorauit. Incolæ, Thaumasi, Steph.

Thaurea Iubellius Capanus, vir fuit memoranda fortitudine, qui in castris Annibalis Claudium Ascilium Romanum ingenti hominem robore ad duellum prouocauit. Idem capta à Fulvio Capua, vxorem liberos, ac se postremò ante pedes Imperatoris gladio confodit.

Thea, Nympha Oceani & Terhyos filia, Hesiodus in Theogonia. Stephano dicitur, vrbs est Laconicæ.

Theacnes, Atheniensis imp. anno mundi 3495.

Theagenes, tres Athenis diuersis temporibus Suid. fuisse recenset. Vnum, qui de Homero scripsit. Aliũ, qui Caprus est appellatus, quòd multa promittens, nihil præstaret: pauper enim erat, ac diues videri volebat. Tertius, vir potens ac diues Athenis, qui liberalitate ac beneficentia, publicè ac priuatim multa laude digna gessit. Quartum addit Pausanias, Athletam, patria Thasum, qui cxi. coronas è certaminibus retulit.

Theagenes, vir quidam vsque adeò superstitiosus vt domi haberet Hecates simulachrum, nec vsque pedem moueret, nisi illo consulto: vnde natum Prouerb. Theagenis Hecateum, ex iis quæ Alexandro magno Halicarnasso fuerunt attributa. Author Plin. lib. 5. cap. 29. Steph.

Theangela, vrbs Caricæ. Steph.

Theano, Antenoris vxor, sacerdos Palladis. Homer. 6. Iliad.

Theano, Metaponti Icaricæ regis vxor quã cum ob sterilitatem maritus repudiare vellet, illa pastores subornat, vt puerum vnum aut alterum inuenirent, quem pro suo supponeret. Opportunè id temporis Menalippè Desmōtis filia (quam Neptunus compresserat) gemellos pepererat. Quod tam ægrè tulit Desmontes

montes, vt & filiam excæcatam carceri includerit, infantes autem feris obici iusserit. In hoc itaque cum pastores incidissent, diuinis sibi eos oblatos rati, ad Theano deferunt, quæ eos pro regis pueris educavit. Verum cum postea ex Metaponto concepisset, gemellosque peperisset, virumque suum animaduertens maiore suppositiorum, quam legitimorum, amore teneri: vt cunq̄e poruit, ad tempus dolorem dissimulauit. Verum cum iam ad legitimam ætatē liberi peruenissent, indicat eis, duos maiores natu, quos fratres suos esse rebantur supposititios esse: hortaturque vt in venatione perductos interficerent. Quod cum illi conarentur, Neptunus filiis suis suppetias tulit, cuius opera adiuti illi, Theanus filios interfecerunt. Quorum corpora cum in regiam essent allata, Theano venabulo incumbens, se interfecit. Hygi. Fab. Poe. cap. 86.

Theanum cognomine Sidicinum, Apuliæ oppidum, auctore Cicerone in oratione pro Cluentio, & Strab. lib. 6. Horat. i. epist. 1. Nunc vulgò dicitur Teano.

Thebais, insigne Statij opus, totis duodecim annis summa cura ab eo elaboratum. Nomen autem habet ab argumento, eò quod bellum contineat inter Eteoclem & Polynicem ad Thebas gestum, in quo duos fratres mutuis vulneribus perierunt, Papinius lib. vltimo.

Thebes, vrbs terræ Chananeæ, Iudic. 9. 50. & 2. Reg. 11. 21. lat. cœnosus, aut fericeus, vel ouū: aut Syriacè lineus.

Thebe, bes, & Theba, bæ, & Thebē barū, vulgò *Stibes*, vel *Stibex*, nomina multarum vrbiū, quarum vna fuit in Ægypto, à Busiride rege condita, ambitu centum quadraginta stadiorum, vt refert Herodotus: centum portis, vnde & *ἑκατόμυλλος* cognominatur, aliisque publicis priuatisque ædificiis insignis, totaque pensilis, adeò vt reges, vel maximos exercitus soliti sint educere, nullo oppidanorū id sentiente. Huius incolæ Thebæi dicuntur, & vicina regio Thebais, in Æthiopiā vergēs. Alię fuerunt Thebæ in Bœotia, à Cadmo primum conditæ, deinde ab Amphione splēdidius instauratæ: quanquam Varro rei Rust. li. 3. vrbs huius originem ad Ogygem referre mauult. Cuius sententiæ subscribit & auctor Ætneæ, cum Thebas Ogygies appellat. Hanc vrbe Poetæ à numero septem portarū peculiari epitheto *ἑπτάπολις* cognominant. Hinc ortum traxerunt Hercules & Liber pater, & Pindarus vates, & præter hos Pelopidas & Epaminondas præstācissimi ætatis suę duces. Eadem dicta fuit & Dirceæ, à Dirce propinquo fote: vnde & ager Thebanus à poetis passim Dirceus appellatur. Fuerūt & Thebæ alię in Cilicia, Eetionis regia, patria Andromaches, quam Ouid. idcirco Thebaidem co-

gnominat 3, de Arte.

Thebe, Virgo, è cuius gremio, geminæ columbæ (vt est in fabulis) quum euolassent, altera ad Hammonis fontem tetendit, & ibidē responsa dedit: altera ad Syluam Dodonæam, vbi futura mortalibus præcinit.

Thebestis. Vide THEBE.

Thebeta, castellum Mesopotamiæ. Steph.

Thebij, populi sunt adeò pestiferi, & fascinatores, vt vel solus eorum exceptus ore halitus, illicò interimendi vim habere dicatur: noxiāsque satis, id est, segetibus, & animalibus omnibus sit eorum præsentia: horumque corpora in aquas proiecta, non mergantur, nec ima petant. Leon. Thom. lib. 3. cap. 70.

Thebni, filius Gineth. 3. Reg. 16. lat. palea aut scœnum, vel intelligens, aut filiatio.

Thecua, ciuitas in Iudæa, sex millibus à Bethlehem distans, à Roboam cōstructa, 2. Reg. 14. 2. 23. Para. 11. 20. Ierem. 6. Filius Ashur, 1. Par. 4. lat. tuba, vel clangor, aut fixa.

Thecua, pater Sellum mariti Holdæ Prophetidis. 2. Par. 34. lat. spes vel funiculus, aut linea, vel congregatio.

Thecuath, i. signum vel figurationem assumēs. Pater Sellum mariti Holdæ Prophetidis, 2. Par. 34. 22. qui 4. Reg. 22. 14. dicitur Thecua.

Thegilis, epitheton Mineruę. Steph. in Paphilia.

Thegonium, vrbs Thessaliæ. Steph.

Thehen, filius Ephraim. Num. 26. lat. deprecans aut misericors, siue gratiofus, vel castramentans.

Thelamusa, castellum Arabię iuxta Euphratem. Stephan.

Thelalion, v. Sicyoniorum rex, regnauit annis 111. anno mundi 2015.

Thelassar, regio Syriæ, 4. Reg. 19. lat. coaceruationem vel suspensionem auferens: aut coaceruationis vel suspensionis recessus.

Thelbencanæ, Babylonis vrbs iuxta Euphratis fluuij patem, Ptolemæo lib. 6. cap. 20. hodie *Muruga*.

Theleboæ. Vide TELEBOÆ.

Telechus, viii. Lacedæmoniorum rex regnauit annis XL. anno mundi 3111.

Thelephanes, auriga quidem primum, deinde rex Lydorum factus. Herodot.

Thelegonus, filius Vlyssis, qui Vlysses patrem redeuntem Troia, vt ignotum occidit. Horat. lib. 5. Carm.

Theleusinus, vir quidam, quem turpi quæstu diuitem factum ridet Martial. lib. 6.

Quem coleret puros pauper Thelesinus amicos, Errabat gelida sordidus in togula:

Obscænos postquam cœpit curare cinados,

Argentum, mensus, prædica, solus emit.

Thelesis, Argiua mulier, Argos, oppidum Græciæ, à Cleomene Spartanorū rege obsessum, vnā cum cæteris mulieribus, cum decissent viri, tutata est.

Thelesius

Thelesius, Bulgarorum rex, Thraciam populatus est, qui ab imperatore victus, cum in patriam fuga rediisset, ob rem malè gestam à suis est interfectus. Blond.

Thehartæ, nomen loci, 1. Efd. 2. 2. Efd. 7. Lat. coaceruatio vel suspensio aratri, vel surditatis, aut silentij, siue artificij vel testæ: aut ex Heb. & Syro, asseruata vel suspensa sylua.

Thehmela, nomen loci, 1. Efd. 2. 2. Efd. 7. Lat. aceruus salis, vel nauæ, aut suspensio vel appensio salis vel nauæ.

Thelmissus, dictus Apollo à filio Thelmissio, quem ex Thelmissione filia Zabij Hyperboreorum regis sustulerat, Palæp. lib. x.

Thelon. Vide TELEBOÆ.

Thelphussa, vrbs propè Orchomenon Arcadiæ, à Thelphussa Ladonis filia nomen habens.

Vide TELEPVSSA, sine aspiratione, quod melius est.

Thelphusium, siue Tilphosium, oppidum in Bœotia, vbi laudatus Bacchus est à Pindaro.

Thema, filius Ismahelis. Gen. 25. Lat. admiratio, vel consummatio, aut auster.

Thema, 1. Efd. 2. 2. Efd. 7. Nomen viri. Lat. delens, vel radeans, aut abstergens: vel Syriacè, percutiens.

Thema, Job 9. Ierem. 25. Nomen loci.

Themaci, vicus in tribu Erechtheide. Steph.

Theman, ciuitas principum Idumæorum, quæ à Theman filio Eliphaz ex Ada vxore nomen accepit, Gen. 36. Ierem. 49. Filius Eliphaz filij Esau ex Ada. Genes. 36. Lat. Australis, vel Africanus, aut consummatus, vel perfectus: aut Syriacè ibi.

Themani, filius Azhur ex Naara vxore, 1. Par. 14. Lat. perfectissimus, vel australis, aut Syriacè constitutus.

Themantides, idem, Job. 4.

Thembinactia, regio, quæ & Nemea dicitur.

Thembrienus, vrbs Caria: à Thembrino quodā Gentile, Thembrienus. Steph.

Themes, antiquum oppidū Cypri, in quo referuntur primum æs, ab eo sumpsit cognomen.

Themilas, Themilæ, inquit Seruius, vt Æneas, Æneæ, proprium viri.

Themis, Thebis, vel Themidis, vel etiā Themistos, Cœli & Terræ filia, que Iouis nuptias fugiens, ab eo in Macedonia compressa fuit. Hæc dea putabatur, quæ præciperet hominibus id petere, quod fas esset, vt ait Festus, nam *ἱεῖς* Græcè, fas dicitur, habuit: que vetustissimum oraculū in Bœotia, ad Cephissum amnem. Ouid. 1. Meta.

Themiscyra, vel Themiscyrō, Cappadociæ vrbs. Pli. li. 2. c. 3. Mela lib. 1. Vide Thermodoom & Cadisia, *Ἡμελορυγία*. Stephano, vrbs & regio Thermodontis. Dicitur & *Ἡμισυγεία*, & in colæ regionis Themiscyrii. Est item fluuius Asiæ minoris in Irim defluens, Strabo.

Themison Cyprius Hercules dici volebat, eoque nomine rem diuinā sibi fieri patiebatur.

Themison, medicus apud Herodotū & Cornelium Celsum, magni nominis, Asclepiadis discipulus, quem multis in locis citat Pli. Iuuen. *Quot Themison agros autumnno occiderit vno.*

Themisones, siue Themisonij, populi, à Themisone Phrygiæ maioris loco prope Lyciam.

Themisonia, regiuncula Phrygiæ, Steph. itē vrbs. Ptolem.

Themissua, Africæ Propriæ oppidum. Ptolem.

Themissus, vrbs Caria: quam condidit Dadas à Themisso filio, quem lupi dilaniauerunt. Steph.

Themistius, Philosophus sub Iuliano imperatore apostata, cuius præfectus prætorij fuit Cōstantinopoli: scripsit Paraphrasim in Aristotelis Physicā libris octo, in Analytica posteriora. Præterea edidit sua, videlicet, De intētionē & inscriptione prædicamentorū: disputationes etiam quasdam. Hic Valentem imperatorem quotidie sæuientem in Orthodoxos, auctoritate sua & epistolis reddidit mitiorem. Suid.

Themisto, filia Zabij Hyperboreorum regis.

Themistocles, Atheniensis clarissimus, qui cum adolescentiā in omni luxu lasciuiaq̄; genere peregisset, tandem cum in virum euassisset iuuetæ suæ maculas præclarissimis gestis deleuit. Nā & primus Piræum muniuit, & prælio nauali Persas apud Salaminem vicit. Post hæc ab ingrata patria exul factus, ad Xerxē confugit, à quo dux exercitus aduersus Athenienses magno cū honore creatus, cū videret patriæ suæ ingētis cladis periculum imminere, hausto tauri sanguine seipsum interemit, ne aut regi de se bene meritò infidelis esset, nō pugnando viriliter, aut patriæ suæ hostis atque oppugnator videretur. Plutarch.

Themistoclea, soror fuit Pythagoræ, cuius placitis & opinionibus plerisque in locis vsus est Pythagoras.

Themistogenes, Syracusanus historicus, Cyri expeditionem & bella, quæ in historia Xenophontis continentur, composuit. Suid.

Themma, Arabiæ desertæ oppidum. Ptolem.

Themma, ciuitas maxima in tribu Dan, sita in mōte Ephraim contra Septentrionalē plagā Lyddæ, interq̄; Æliam & Diospolin. Inde sub imperio Romano dicta est præfectura Thēnitica. Ios. 19. lat. imago, vel figura, aut numeratio, vel numerans, aut Syriacè, constituta.

Thenach, ciuitas in tribu Manasse. Ios. 17. Eadē quæ Tanach appellatur. Lat. confringens vel humilians te, aut respondens tibi.

Thena, Æthiopiæ sub Ægypto oppidum. Plin. Item Sarmatiæ vrbs. Ptolem.

Thenæ, vrbs Cretæ vel Arcadiæ, alij montē esse dicunt. Steph. idem alibi Omphalium vrbe esse scribit prope Thennas in Creta.

Thenæ, Africæ Propriæ vrbs. Anton.

Thenenuthum, Ægypti oppidum. Lib. Notit.

Theo, vii. Ægyptiorum rex, regnauit annis 11. anno mundi 3594.

Theo

Theobaldus, Metensium rex, anno salutis 544.
 Theobaldus Campanus, Nauarræ rex, anno salutis 1237.
 Theobricula, Hispaniæ vrbs circa Asturiam. Anton.
 Theoclymenus, Hom. li. Odyss. 17. vates, qui Penelope prædixit Vlyssis in Græciam reditum.
 Theocrines, viri proprium, qui primum tragicæ diarum auctor fuit, deinde calumniator & sycophanta. Vnde & Demosthenes in oratione pro Cresiphonte, *Ἐσχίνην* tragicum Theocrinem vocat. Eras. in Chil.
 Theocritus, auguris nomen apud Plutarchum. in Pelopida.
 Theocritus, poeta Syracusanus, Praxogoræ, siue (vt alij malunt) Symmachi & Philinæ filius, qui sub Ptolemæo Lagi filio floruit. Alij Cœu fuisse volunt, sed admodum iuuenem Syracusas cômigrasse. Scripsit Idyllia in genere bucolico, quæ Virgil. sibi imitanda proposuit.
 Theodamas, pater Hybæ fuit, qui quum Herculi cum Deianira & Hylo filio in Deyopes venienti esurientiq; cibum denegasset, illa arreptum vnum ex bobus Theodamantis mactauit atque coxit. Quapropter Theodamas arma aduersus Herculem mouit: feruntq; Hercule in eo certamine ita ab hostibus pressum vt etiam Deianiram vxorem armaret, quæ & in mamilla vulnerata est. Ipse tamen victoriam obtinens, Theodamantem occidit, filiumque, eius Hylam secum abduxit, quem tum deinde pro clarissimo habuit, eumque etiam cum Argonautis reliquis proficiscens, abduxit. Qui postea cum in Mysis aquatum solus iuisset, in sylua quadam, siue in fontem præcipitatus, siue à Nymphis abreptus, periit, Hercules interitum eius sic ægrè tulit, vt retro abierit. Hylamque per omnem regionem requisierit. Apollon. Arg. 1.
 Theodas, Iudæus quidam impostor, & Magus populi multitudinem, sublatis propriis facultatibus vrbe excedere, & ripas Iordanis fluminis obsidere suavit. Dicebat enim se prophetam magnū esse, & posse verbi sui præcepto amnis fluentia dirimere, & facilem sectatoribus suis fluminis transitū dare: quæ cum diceret, cōplures decepit. Tandem omnes miserè dissecti, ac Theodæ caput amputatum Hierosolymam perlatum fuit. Euseb. libro 2. cap. 11.
 Theodatus, Nepos, ex Narbonensi præfectura reuocatus, præfectus Hetruriæ cōstitutus ab Theodorico, anno ab vrbe 1274.
 Theodebertus, Merensium rex, Burgundiones in Liguriam & Aemiliã, Alemannos in Venetiam misit, quos Theodatus vicit, atque Italia expulit. Blond. libro 3. decad. 1. Paul. Aemil. libr. 1.
 Theodectes, orator, Cilix genere, discipulus Platonis, Isocratis & Aristotelis, qui ei suos de

rhetorica libros dedicauit: conuersus deinde ad Tragedias, scripsit fabulas 1. Decessit Athenis natus annos xli. Scripsit & versibus artem rhetoricam, laudauit & virum Artemisæ Mausolū, vnā cum claris eo tempore oratoribus. Theodectes orator, superioris filius, scripsit encomiū Alexandri regis Epirotarū, commentarios historiæ, artem rhetoricā libris vii. aliâque complura. Author vtriusque Suid.
 Theodericus, Thorismundi Germanus Visigothorum rex, anno sal. 457.
 Theodericus, Theodemiri filius, Ostrogothorū rex, à Leone dilectus, Patritius, dignitate ac consularis insignitur. Blond. libro 3. Irahm. obtinuit, regnauitque annis xxxiii. anno salutis 493.
 Theodericus Gallorum rex, ignauia deditus, ad eundem salutandique sui copiam nulli nisi Calend. Maij faciebat: per Ebroinum regnum administrabat. Hanc ignauiam regni proceres indignè ferentes, Theodericum & Ebroinum monasteriis incluserūt aduocato in regem Childerico, anno salutis 673. Blondus, Paulus Aemil.
 Theodericus, Dagoberti filius, Francorum rex, regnauit annis xv. anno sal. 726.
 Theodericus, qui Ariana hæresi commaculatus (hac enim à Valente imperatore Gothi imbuti erant) Ioannē Episcopum, Agapitum & Patritium eos. Theodorum & Importunum legatione ad Iustinū misit, vt expulso episcopos reuocaret, aut se Italiam deuastaturū: cui à Iustino episcoporum restitutio fuit negata. Verum à Ioanne & Rom. Senatoribus coronari imperator voluit. Blond. lib. 3.
 Theodericus, Alfarici Comes, duxit exercitum in Guilhelmo Roberti Northmani Ducis filium: fufus fugatusq; ab Alusti incolis suscipitur, Guilhelmus victor Theodericum obsidit, telo percussus interiit: obsidione soluta, Theodericus Flandriæ Comitatum recepit. Polyd. lib. 11.
 Theodoropolis, Thraciæ vrbs, in Mœsia regione, à Iustiniano imp. condita. Procop.
 Theodorus Asiæ fluuius circi Bactros, aurum ebulliens. Aristo. Paludis item nomē circa Hispaniam Beticam. Auien.
 Theodorus, imperator Constantinopolitanus, anno salutis 1043.
 Theodorus, Byzantius sophista, qui à Platone vocatus est *λογοειδής*, scripsit cōtra Thrasibulum & Andocidem, & alia quadam. Suid.
 Theodorus & Teladeus, fratres Samij, sculptores celeberrimi, quorū alter in Samo Pythij Apollinis signum incepit. Alter Ephesi eodē tempore, ex alio saxo absoluit: quibus simul compositis ita conuenit: vt vnum corpus, ab vno artifice, & ex vno lapide sculptum videretur. De hoc Diodoro, Diogenes testatur, quod

quod non solum sculptor, sed etiam architectus fuerit, vnūq; consuluuit subiiciendos esse carbones fundamentis Ephesij templi. Nam quum humidus esset locus, ommissa ligni natura, soliditatem accepit humor immobilem. Idem primus ferrū fundere docuit, statuamq; ferream fecit. Pausan.
 Theodorus Gadareus, nobilis orator. Gadara autē, Syriæ ciuitas est non longè ab Ascalone: verum ipse dici maluit Rhodius, teste Strabone cuius tempore fuit. Eius discipuli Theodori sunt dicti, inter quos fuit Hermagoras, qui de arte Rhetorica scripsit. Tiberius quoq; princeps, cum secessisset Rhodum, eum studiose audiuit, vt Quintilianus lib. 6. tradit.
 Theodorus Gothus historiographus, qui suorum temporum historiam scripsit.
 Theodorus Constantinopolitanus historicus, qui scripsit historiam ecclesiasticam à tempore Constantini vsque ad Iustinianum.
 Theodorus lxxi. pontifex Rom. patre episcopo Græco natus, annis vi. mens. v. diebus xviii. anno salutis 640.
 Theodorus 11. cxii. pontifex diebus xx. anno salutis 899.
 Theodorus Gregorius, Origenis discipulus, anno salutis 229.
 Theodorus Rauennatis ecclesiæ Archiepiscopus, Rauennatem ecclesiam, quæ hæctenus Romanæ par fuerat, subiecit Blond. lib. 9.
 Theodorus Calliopa, ix. Italiæ Exarchus, anno salutis 643.
 Theodorus, Romanæ ecclesiæ primicerius, anno salutis 823.
 Theodorus Athenæus, claruit anno mudi 3644.
 Theodorus, qui *ἄθεος*, cognominatus est dicebat nugæ esse, qui de diis sermones habetur, nec duos esse, quare omnes ad satira, perueria & rapinas hortabatur. Laert. Suidas.
 Theodora virgo Antiochena, sub Diocletiano pro fide Christiana morte extincta est, hæc cū in carcere detineretur, militis cuiusdā ad eam stuprandam missi, libidinem & furorem adeo verbis emolluit, vt non solū à flagitio hominem deterruerit, verū etiā mutatis vestimentis cū eo, exitū à carcere, quo per Diocletianum fuerat inclusa, & impunitatem meruerit.
 Theodostia, Tauçicæ Cherfoneli vrbs, Prole. auctore lib. 3. cap. 6. hodie *Capha*, quæ fuit ditioris Genuensium.
 Theodostiana, Ægypti vrbs. lib. Notit.
 Theodosius, nomen proprium duorum Romanorum principum. Theodosij Magni vitam lege apud Euseb.
 Theodosij, vir memorabilis in Bithynia, teste Strab. li. 12. cum inquit, In Bithynia fuere viri in disciplinis memorabilis Xenocrates philof. & Dionys. dialecticus, & Hipparchus, & Theodosius, & filij eius mathematici.
 Theodotus, nomen viri. 2. Mach. 14.

Theodorus, Chius, præceptor vltimi Ptolemæi in rhetorica, decertantibus in cōsilio regis, an profugus Pompeius esset recipiendus, solus consuluuit interfici debere: quod sanè factū est. Hunc postea Brutus iam Augusto inimicus in Asia compertum, & ad se adductum interfici iussit. Plut. in vita Pompeij. Theodotū alium memorat Philostratus in Sophistis, qui tēpore Herodis Attici præfuit Atheniensū scholæ.
 Theodorus, Bactrianorum præfectus, regem se appellari iussit. Iustin. lib. 41.
 Theodorus Ptolemæida & Tyrū Antiocho prodidit, anno mundi 3745.
 Theodorus, coriarius quidam, blasphemæ, & hæreseos inuentor: dicere enim aulus est, Saluatorem, purum hominem fuisse. Euseb. lib. 5. cap. 28. hist. eccles.
 Theonia, sacra quædam quæ Athenis in honorem Bacchi celebrabantur, vt notat Hesychius.
 Theognis, poeta Græcus, cuius opus incipit, *Ὁ κύριε, ληϊστὴς εἶ, διὸς πένης, ἕμποτε σείο Ἀήσυρον ἀργυρέην, εἰδ' ἀποπαιδόμεν.*
 Id est, O rex, Latona & Iouis filii, nūquam tui obliuiscar exordiens neque finiens.
 Theomnestus Couus, Straboni lib. 14. vir Athenis clarus administratione Reipublicæ, & Nicææ amulus.
 Theon, nomen pictoris Samij. Quint. li. 12. Alter mathematicus, qui scripsit de spiritibus ad Ptolemæum astrologum. Alter etiam interpret Apollonij Rhodij.
 Theonas, Alexan. ecclesiæ episcopus, anno salutis 284. Euseb.
 Theonas, monachus Ægyptius, Græcis & Latinis literis eruditus, annis triginta habuit silentium. Porro à nemine visus irasci, aut mentiri, aut vanum aliquid, vel asperum, vel infirmum protulisse sermonem. Sozom. lib. 8. hist. trip.
 Theones apud Suidam plures: sed notior cūctis Philosophus Alexandrinus eisdem patria, tempore & disciplinis, quibus Pappus, sub Theodosio seniore. Scripsit de Astrologia, cōmentariōsq; in Ptolemæum, & Astrolabium paruum, & alia. Theon item Alexandrinus Stoicus, tempore superior: siquidem sub Augusto post Arrium Philosophum emicuit: scripsit in Physicā, & in artem Rhetoricam, & alia. Alius item eius nominis Stoicus Antiochenus cunctis antiquior, scripsit apologiam Socratis. Quartus Smyrnæus. Quintus etiam Alexandrinus, sophista, cognomine Aelius, scripsit in artem rhetoricam. Theon Sidonius, sophista, præcepit in patria, Constantini xi. tempore. Plin. 35. cap. 11. his Theonem sculptorem addit, inter quinque qui Mausolcum celauere.
 Theonius, id est dicax. Theon enim fuit dedicatissimus & maledicus, per quem maledici & detractores intelliguntur. Acron.
 Theon ochema, Æthiopum iugum maximo ardens incendio. Plin.

Theophanes, Mitylenæus historicus, qui Pompeij Magni res gestas scripsit, quomobrem ab eo in concione militum ciuitate donatus est. Cic. pro Archia.

Theophania, sacra erant quæ fiebant Delphis, quorum Herodot. lib. 1. meminit.

Theophania, soror Ioannis imperatoris Constantinopolitani, anno sal. 971.

Theophila, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Theophila, vxor Eustathij aulici imperatoris Traiani, qui dum ceruum in venatione sectaretur, viso inter eius cornua simulachro, auditâq; hac voce, Cur me persequeris? statim ad fidem Christianam se recepit, vna cum vxore Theophila. Quod vbi postea rescivit Traian. ambos in Tauro æneo cõburi iussit. Volater.

Theophila, Italix Exarchus XIII. an. sal. 700.

Theophilus, Vir ad quem scribit D. Lucas Euangelium, & Acta Apostol.

Theophilus, Cæsareæ Palestinæ præsul, Seuerio imperante, librum in Marcionem edidit: tum alia quæ à Hieronymo cõmemorantur. Alius quoque præsul Alexandrinus, qui scripsit aduersus Origenem. Præter hos Theophilus comicus antiquæ comædiæ: eius fabulas nonnullas commemorat. Suid.

Theophilus, Martyr, anno salutis 251.

Theophrastus, philosophus ex Ereffe Lesbi oppido, prius Euphrastus, deinde Theophrastus vocatus ob vocis & eloquentiæ suauitatem, quâ diuinâ, quâ antea Tyrannus appellaretur. Peripateticorum eloquentissimus doctissimûsq; fuit. Aristotelis discipulus, & in schola successor. Dicere solebat: doctû hominem ex omnibus solum neq; alienis locis peregrinum esse, neque inopem amicorum. Habuit discipulos ad duo millia. Opera eius à Diogene commemorantur, inter quæ sunt libri sex epitomes in Aristotelis de animalibus. Extant hodie tantum de plantis cõuersi à Theodoro Gaza, & parua quædam opuscula. Excessit ad modum senex Diogen. Strab. Theophrastus alter fuit Ephesus. Alianus de varia historia. Theopolemus & Hiero fratres fuerunt, qui vna Apollini fanum expilarunt: quo facto pœnam iudicij reformidantes, domo profugerunt. Author Cic. 5. Verrina.

Theopolis, maxima ciuitas Orientis, sic à Iustiano nominata post terræmotû, mutato Antiochiæ nomine. Steph. Vide ANTIUCHIA.

Theopompus Gnidius, orator & historicus post Thucydidem & Herodotum, quibus, vt in historia minor, ita oratori magis similis, vt qui antequam, esset ad hoc opus sollicitatus, diu fuerit orator. Quintilianus. Suidas autem de eodem sic ait: Theopompus (inquit) Chius & Ephorus historici discipuli Isocratis, alter freno, alter calcari indigebat. Fuit item alius antiquæ comædiæ poëta, vt idem Suidas author est. Theopompus Gnidius Cæsaris fami-

liaris, Artemidorum habuit filium, qui apud Cæsarem ipsum plurimum poterat. Strab. 14.

Theopompus rex Spartanorû, quum primus, instituisset, vt Ephori Lacedæmone crearetur, ita futuri regiæ potestati oppositi, quem admodû Romæ cõsulari imperio Trib. pleb. sunt obiecti, atque illi vxor dixisset, id egisse illum, vt filio minorem potestatem relinqueret: Relinquam (inquit) sed diuturniorem. Valerius lib. 4. cap. 1. Quintilianus tamen libro 2. hanc modestiam parum valuisse demonstrat, captum demum fuisse ostendens, Theopompus (inquit) Lacedæmonius, permutato cum vxore habitu, è custodia euasit vt mulier.

Theopompus, philosophus apud Chæroneam, Eutrop. lib. 10.

Theori apud Athenienses vocabantur qui patria ad sacra extra fines, aut ad sacros ludos, aut ad alios solennes Græciæ mercatos, aut ad oracula mittebantur. Suidas.

Theoxena, à Philippi Macedonis militibus cincta, cum eorum manus effugere non posset, sese præcipitem dedit in mare. Liu. lib. 40.

Theoxenus Apollo dictus est à Pellensibus, à quibus in Apollinis Theoxenij honorè certamina instituta fuerant.

Theoxenia, apud Græcos erat sacrificium, quod omnibus simul diis exhibebatur, vt testis est Pollux & Hesychius.

Thera, insula vna Sporadum à Memaliaro Cadmi socio condita. In ea septem aut octo annorum pueros defunctos non lugebant. Est & Rhodi ciuitas humilis, & alia Carix, alia Sogdianæ. Incõla, Theræus. Steph.

Thera, insula est in mari Ægæo, vna Cycladum, Callimachi poëtæ patria, ex qua profecti sunt, qui Cyrenem in Africa cõdiderunt. Hæc alio nomine Calliste dicta fuit: quod & ipsum testatur Callimachus.

Therampus, vrbs circa Pallenem. Herodot.

Theramenes, Atheniensis Philosophus. Cicer. 1. Tusc. quæst. qui cum coniectus in carcerem, triginta tyrannorum iussu venenum vt sitiens obduxisset, reliquum sic è poculo eiecit, vt id resonaret. Quo sonitu reddito aridens: Propino (inquit) hoc pulchro Critiæ, qui in eum fuerat teterrimus. Græci enim in conuiujs solent nominare, cui poculum tradituri sunt.

Theramne, oppidum Sabinæ, ex qua Actius Clausus, qui post Claudius dictus est, originem traxit: à quo Nero Claudius, & reliqua familia Claudia nomen sortita est. Plutarch.

Theramnum, vrbs Thessaliæ. Theramnæ. Steph. vrbs Laconix, quam aliqui Spatiam dicunt.

Theraphnæ, arum, vicus est Laconix, teste Mele in quo Leda Castorem & Pollucem, Helenam & Clytemnestram peperit. Dictæ autem putantur Theraphnæ, à *ἄρῃ* & *ἄρῃ*, quod ibi Dioscuri religiosissimè colerentur. Hinc adiectiuum Theraphnæus.

Therasia,

Therasia, insula iuxta Eubœam, Ptolemæo lib. 3. c. 4. in qua ciuitas est hodie Sanctorum dicta. Steph. est inter Cretam & Cyrenæam.

Thergubis, Mesopotamiæ vrbs. Ptolem.

Thericles, figulus Corinthius, à cuius nomine fistilia quædã vasa Thericlea dicta sunt. Plin. libr. 16. cap. 40. De hoc vide Prouerb. Thericlei amicus.

Therimachus, nomen pictoris insignis, Pli. li. 15. ca. 10. claruit Olympiade 107. Vide THEROMACHVS.

Therionarce, Doridis insula circa Gnidum. Plin. Therma, parua regio Siciliæ. Steph.

Therma, Bithyniæ vrbs. Stephan. & Cappadociæ oppidum. Anton. Africæ quoque propriæ. Strabo.

Thermæ himeræ, Siciliæ ciuitas. Ptolem. *Termini*, Arctio.

Thermæ Stygianiæ, Tusciæ vrbs. Antonin. *Bagni Sabatini*, Leandro.

Thermæ, Thermarum. Siciliæ oppidum, Pöponio li. 2. Inde Thermitani. Cic. in Verrem.

Thermæ ciuitas Thraciæ: vnde Thermaic' sinus.

Thermida, Carpetanorum vrbs. Ptolem.

Thermidana, Dalmatiæ oppidum. Ptolem.

Thermodon, ontis, Suidæ, fluius Themiscyræ (quæ est regiuncula Cappadociæ contermina) Amazonum sedibus nobilitatus. Virgil. 11. Æneid. Hinc adiectiuum Thermodonteus. hodie, *Pormon*.

Thermon, xxxiii. Hierosolymorum episcopus, anno salutis 301.

Thermopylæ, mons Græciæ longissimus, qui à Leucadæ incipiens, inde in ortum flexus, in Ægæum vsque mare protenditur, mediâque Græciam ita dirimit, quemadmodum Italiam Apenninus, variâque cognomina, pro locorum varietate, obrinet. & hodie diuersis nominibus à Geographicis recentioribus appellatur. Dictæ Thermopylæ ab angustis faucibus aquis calidis scatentibus. Montium enim angustias, vt Latini portas & Græci *πύλας*, appellant. Thermas autem aquas calidas esse, nemo est qui ignoret. Montem autem hunc maximè illustrem reddidit Lacedæmoniorum cum Martonio pugna, & Leonidæ Regis interitus. Herod. lib. 7.

Thermus, oppidulû Aeliæ: Gentile, Thermius: possessiuum, Thermicus. Steph.

Thermydra, portus ciuitatis vnius in Rhodo. Steph.

Therne, vrbs Thraciæ. Steph.

Thero: viri propriû (inquit Seruius) in Pindaro tantum lectum Virg. 10. Æneid.

Occiso Therone, virum qui maximus vltro Æneam petit.

Therodamas fuit nescio quis carnifex, Scythiæ rex, qui leones pascebat humano sanguine. Ouid in Ibin.

Therodamant a os vt qui sensere leones. Is ne per

insidias occideretur, leones sic albat, vt magis læuarent, & si res postularer, ad crudelitatem paratos haberet. Ouid. 1. de Ponto. Eleg. 3.

Theromachus, statuarius egregius. Vide THEROMACHVS.

Theron, Hispaniæ citerioris rex.

Theron, Agrigentinarum tyrannus. anno mundi 3472.

Thersa, ciuitas in alto sita monte, qua Israelitarum reges ante conditam Samariâ pro regia vsi sunt, 3. Reg. 14. 4. Reg. 15. Fuit & Salphaad filia eiusdem nominis, Num. 26. Lat. complacens, vel volens, aut suavis, vel currens.

Thersander, siue Thersandros, Polynicis filius ex Argia, teste Statio, qui vna cum cæteris Græcorû principibus ad Troiam nauigauit. Huius Virg. 2. Æneid. inter eos enumerat, qui tẽpore excidii Troiani in equo ligneo fuerunt occulati.

Thersara, Assyniæ vrbs. Ptolem.

Thersilochus, Antenoris filius, in bello Troiano occisus quæ Virg. 6. Æneid. inter viros fortes enumerat. qui etiâ apud inferos arma tractet.

Thersippus, III. Atheniensiu princeps, regnauit annis XII. anno mundi 2971.

Thersitæ, gens Iberica. Steph.

Thersites, Græcorû omnium scdissimus, idẽque ignauissimus, quem Achilles sibi procaciter conuitiantem pugni ictu interfecit. Huius insignis deformitas ab Hom. li. 2. Iliad. graphice expressa, effecit, vt cum hominem vehementer scdum significare velimus, Thersitæ faciem eum habere dicamus.

Theruingi, populi trans Istrum, quos Traianus Imperator subegit, teste Eutropio.

Thesbon, aut Thesbi, patria Eliæ Prophetæ; 3. Reg. 17. & Ioseph. 8. antiquit.

Theseis, idis, poëma Codri, Thesei gesta complectens. Iuuenal. Satyr. 1.

Theseus, Ægei regis Athenarum filius, ex Æthra Pithei filia, qui adhuc adolescens, opera Medæ nouerçæ penè veneno periit. Sed post mortem patris ad regnum euectus, tum multa memoratu digna gessit, vt inter plures Hercules vnus cõnumeretur. Debellauit Amazonas, earumque reginam Hippolytem secû abduxit: ex qua & Hippolytum genuit. Creonem regem Thebanorû cadauera Argiuorû, qui Thebano in bello occiderat, sepeliri prohibetem interfecit. Oppressit & terribilẽ taurum in Attica. Minotaurû in Labyrintho occidit, & Ariadnam Phædrâmque Minois filias clâ secû abduxit: sed relicta Ariadna in Chio insula, Phædram sibi coniugio copulauit. Scironem, Procrustum, & Schinim latrones Atticæ neci dedit: debellauit Centauros: Thebas domuit. Pirithoum præcipua coluit amicitia, quo cû descendit ad inferos ad rapiendâ Proserpinâ: sed occiso Pirithoo, ipse aliquam diu in vinculis Plutonis fuit detentus, donec ab

Hercule, qui illi summa prosequatur benevolentia, liberaretur. Postremo iam senior, tot tantisque rebus gestis, patria regnoque pulsus, in Scyrum insulam nauigauit. ubi & perit, a rege Lycomedes (ut quidam tradunt) interfectus aut (ut alij malunt) cum a cœna deambaret, ex loco edito delapsus Plutarch.

Theſiphone, Furiarum vna. vide FURIAE.

Theſmophoria, Cereris sacra, quae & Cerealia à Latinis, & initia dicuntur. Graeci enim Cererem *Θεσμοφώρα* appellant, quasi legiferam: quo etiam epitheto nostri eam insigniuerunt. Vir. 4. Aencid.

-maſtant lectas de more videntes

Legifera Cereri.

Prima enim Ceres mortalibus leges dedisse putatur, propterea quae ex agrorum diuisione primum nata credantur iura. Quid. li. 5. Metam.

Theſpia, oppidum Bœotiae, Heliconi proximum, sed eo magis Australe, Crisæo imminens sinui. Strab. lib. 9. Numerantur autem Theſpia inter ea loca, quae multis consecrata credidit antiquitas: vnde & Musæ ipsae Theſpiades cognominantur.

Theſmophoria verò festa apud Athenienses celebrabatur, ut est à Plutarcho traditum in quibus Aegyptiorum more mulieres à cibis abstinere, humique iacebant. Meminere horum factorum cum poetae alij, tum Ouid. 10. Met.

Festa pia Cereris celebrabant annua matres,

Illis quibus niuea velata corpora veste,

Primitias frugum dant spicae ferta suarum,

Pérque nouem noctes Venerem, tactusque viriles

In vetitis numerant, &c.

Theſmophoros etiam Isis vocata est, quae leges Aegyptiis statuisse, quibus æque omnibus iustitia seruaretur. Diodor.

Theſmothetæ iudices erant sex numero apud Athenienses cum rege, Archonte, & Polemarcho parem obtinentes auctoritatē. Apud hos autem speciatim actiones intendebantur de peregrinitate corrupta, de donis, calumnia, falsa citatione, falsa relatione, contumelia, nomine deleto, & de adulterio. Pollux, Demosthenes in oratione, Aeschines.

Theſpici, populi Graeciae. Steph.

Theſpicus Ariphronis filius, Atheniensium 10. princeps, annis 27.

Theſpis, poeta Atheniensis, qui primus Tragediam dicitur inuenisse, & vicatim circumiisse, actoresque faciem, quod nondum repertus esset personarum usus, facibus oblesse. Horat. in Arte.

Theſpis alter fuit Atheniensis, siue Theſpius, Erichrei regis filius, qui è pluribus foeminis filias genuit 50. cum quibus vocatis ad epulas Hercules sigillatim concubuit, susceptisque totidem liberos mares, qui Theſpiadae dicti sunt. Hi cum Iolao Herculis ex Iphiclo fratre nepote in Sardiniam profecti, ciuitates ibi plurimas extruxerunt. Diodorus lib. 5.

Theſprotia, Epiri regio, Chaoniae proxima. Plin. in proœmio li. 4. cuius incolae dicuntur Theſproti.

Theſſalia, regio Graeciae, ex vna parte Bœotia ex altera Macedoniam habes, ad mare inter Peneum amnem & Thermopylas extensa, prius Aemonia dicta ab Aemone rege, & Pelasgica, Argos, & Hellas: & Driopis, ut est author Plin. li. 4. c. 7. & 8. Olim etiam Pyrrha dicta est, teste Strabone li. 10. à Pyrrha Deucalionis uxore. hunc Suidas in 4. tetrarchias diuidit, Theſſaliam, Phthiotin, Pelasgiotin, & Estiatin, in Theſſalia sunt montes viginti quatuor, quorum nobilissimi Olympus, Pierus, patria domusque Musarum, Pelium, & Ossa, gigantum bello memorati. Item Pindus & Othys Lapitharum sedes. Flumina insigniora sunt Apidamus, Enipeus, Oenochonus, Famisus, Peneus & Phoenix. Theſſalia, nomen ciuitatis in Macedonia. Plin.

Theſſalonica, vrbs Metropolis Macedoniae, patria Theodori Gazæ. Halia prius dicta à Casandro condita, sic dicta, quod Philippus Amyntæ filius, Theſſalos illic deuicerit, vel (ut author est Lucius Tarræus, qui de Theſſalonica libro edidit) quod Philippus cum ex Iasonis nepti illic sobolem suscepisset, eaque vicissimo puerperij die extincta esset. Nicæ nutrici nutriendum infantem dederit, & inde nomen vrbi imposuerit. Nam & mater infantis Nicasipolis dicebatur. Steph. hodie *Salonichi*, oppidulum à piscatoribus, & egenis admodum incolis habitatum.

Theſſalus, medicus fuit Neronis temporibus, qui triduanum ieiunium ægris quibuslibet imperabat, totiusque Medicinæ perfectæ cognitionem intra sex menses pollicebatur: contra cuius placitum multis in locis disputat. Galenus.

Theſſander. Vide THESSANDER.

Theſtia, Acarnaniae vrbs Polyb. oppidum inter in Laconia, ad Euratom. Cedren.

Theſtiades, filiae Theſtij (qui Erichrei, aut, ut alij volūt, Teuthraetis filius fuit) numero quinquaginta ex diuersis mulieribus natae: quas Hercules adhuc adoleſcens, sed iam tum corporis robore praestans, omnes vitiauit, totidemque liberos masculos ex iis sustulit, qui & ipsi ab aui nomine Theſtiadae dicti sunt. Hi post mortem patris cum Iolao illius ex Iphiclo fratre nepote, in Sardiniam profecti, multas in ea vrbes condiderunt. Diod. li. 5.

Theſtidium, vrbs Theſſalonicae, Hellenicus Theſtisticum vocat à Tethide. Est & stagnum Thraciae, cum adiacente agro Nyſa. Steph.

Theſtis, vrbs Arabum, & aliae Libyae. Gentile, theſtites. Steph. inter fontis nomen in Cyrene. Herod. theſtius, Parthaonis filius, pater Toxi & Plexippi, & Althæae matris Meleagri: quae illi quidem Theſtiadae: haec autem Theſtias appellatur. Ouid. 8. Metam.

Theſtor,

Theſtor, Idmonis & Laothoes filius, pater Calchantis, peritissimi Graecorum Auguris, qui à nomine patris Theſtorides à poetis appellatur. Homer. Stat. 1. Achill.

Theſtoricus, vrbs Thraciae. Steph.

Theſtrotonica. Vnde HYLAMIRA.

Theſtylis, mulieris rusticae nomen, apud Theocritum & Virg. 2. Eclog.

Theſtis, idis, Neris & Dondis filia, quae cum Iupiter, pueritiam eius caput adamaret, vxoremque ducere decreuiſſet, monitus est à Prometheus, ita esse in fati, ut quicumque ex ea nasceretur, patre maior esset futurus. Quare audita, Iupiter à nuptiis eius abstinuit, veritus ne quemadmodum Saturnum patrem suum regno pepulerat, ita ipse vicissim à filio caeli possessione deiceretur. Theſidem autem post ea Pelæus vxorem duxit, Aëaci filiam, qui Achillem ex ea suscepit. Ouid. 11. Metam. Vide supra in nominibus PELEVS & ACHILLES.

Theudale, Africae Propriae vrbs. Prol.

Theudas, nomen viri. Act. 3. vide THEODAS.

Theudasia, Emporium nobile fuit ad Bosphorum Thracium: ita dictum ab vxore Leuconis eius regionis tyranni, qui primus hac in vrbe emporium instituit, Atheniensibusque illic frumentum vehentibus, multas immunitates coaeſſit. Demosthenes, in oratione aduersus Leptinem.

Theudenſe, oppidum in Africa Propria. Plin.

Theudis, Visigothorum rex in Hispania.

Theudostia. Vide THEODOSTIA.

Theuduru, Germaniae inferioris oppidum. Anton. Theuthoni, populi Germaniae, qui & Theuthones & Theuthonici dicuntur. Lucan. lib. 6.

Cantaber exiguis longis Theuthonus armis.

Hi vi Pompon. scribit, loca incolunt prope Actia cum mare. Vide TEYTONI.

Thiermarſia, regio Daniae & Holsatiae ad Occidentem proxima, Marforum autem qui à Marſo originem præhaurunt, meminit Strabo, eosque ante multa secula ex locis Rheno finitimis, in profundam atque palustrem regionem migrasse memorat. Horum posterum Theutomarſi, siue, ut vulgus pronuntiat, Thiermarſi ante 600. annos, antiquissimi Stadensium familiae paruerunt, quorum multis fraude oppresserunt, seque in libertatem, electa omni nobilitate, vindicauerunt. Et cum per multos annos libertatem suam amittit tutati essent, tandem anno M. D. LXX. cruento praelio fracti iugo Holsatiae Principum collum præbuerunt. Plura vide in Saxonia Alb. Crantzij.

Thibrus, nomen vrbs apud Lycophronem. Steph.

Thichon, nomen pagi. Ezech. 47. Lat. medius, siue intermedius, vel præparatio.

Thilon, filius Simon. Paral. 4. Lat. murmuratio, vel accensus eius, aut suspensio eius.

Thimbron Laedæmonius quaedam Asiae ciuitates in fidem accepit. Xenoph. lib. 3.

Thineus, xxx. Assyriorum rex, regnavit annis xxx. anno mundi 2730.

Thinge, vrbs Libyae. Steph.

Thiniſa, Africae minoris, id est, Zeugitanae provinciae vrbs, Ptolemæus libro 4. cap. 3. Hodie *Tunis*.

Thiodamas, antis, pater Hyle, adolescentis formosissimi, quem Hercules, amore eius captus, in Colchiae expeditionis comitem assumpsit, secundumque in Myſia syluis postea amisit. Vide HYLAS. Hinc Thiodamantheus.

Thiodamas alius fuit, Melampodis filius. Statio. Theb.

Thiras, filius Iapheth. Gen. 10. A quo Thirenſes, quos Graeci Thracæ vocant. Lat. demolitor, siue destructor, aut irrorans, vel irroratus.

Thiria, filius Ielaleel. Paral. 4. Lat. exploratio vel contemplatio.

Thiſomachus, vnus ex filiis Herculis, ex Megara Creontis regis Thebani filia.

This vrbs Aegypti prope Abydum: Ciuis, Thinites. Steph.

Thiſbe, Bœotiae oppidum. Xenoph.

Thiſbe, es, puella Babylonia, mutuo Pyrami vicini adolescentis amore capta. Miserabilem exitum vide supra in dictione PYRAMVS.

Thiſias, Siculus antiquissimus, artium Scriptor. Quintilianus, lib. 3. cap. 1. 6.

Thiſica, vrbs in Africa Propria. Prol.

Thiſſoa, vrbs Arcadiae: Gentile Thiſſoates. Steph.

Thiſſamiſſa, Cariae portus, apud Melam.

Thmuſ, vrbs Aegypti: inde Thmuſes. Steph.

Thioa, æ, siue Thoe, es; Nympha marina, Thyos & Oceani filia, à narandi celeritate dicta. Hesiod. in Theogonia.

Thoanes, populi supra Colchidem, finitimi, Phthiophagis. Strabo.

Thoantium, litus Rhodi insulae. Strabo. Vrbs Carpathij insulae Prol.

Thoar, Meningis insulae oppidum. Plin.

Thoaris, Cappadociae fluius. Arrian.

Thoas, antis, Tauricae regionis rex ad quem delata est Iphigenia Agamemnonis filia, & ab eo Dianae Tauricae sacris praefecta. Eum postea occidit Orestes, à sorore adiutus, cum illum quoque Thoas Dianae arae distinasset.

Thoas, Lemni insulae rex; Liberi patris filius, ex Ariadne Minois filia, pater Hipſypiles, solus filiae pietate seruatus, cum caeterae omnes Lemniae mulieres, viros suos & parentes trucidarent. Ouid. 7. Metam.

Thochien, ciuitas, Paral. 4. Lat. medium, vel intermedium, aut præparatus.

Thocia, vrbs Arcadiae, à Thocno quodam. Steph.

Thoe. Vide THOA.

Thogorma, filius Gomer. Gen. 10. Lat. Offensus, vel robustus, siue incolatus nimis, aut peregrinus valde, vel timens valde, seu anxiosa celsitudo.

Thohu, filius Elieui patris Teroha. i. Reg. 1. Filius Suph, filij Elcanæ, i. Paral. 6. Lat. viuens, vel

nuntians; siue telum, aut iaculum.
 Thola, filius Issachar. Genes. 46. 1. Paral. 7. Filius
 item Phua, dux in Israel. Iudic. 10. Lat. vermis
 aut vermiculus, vel coccus, aut coccineus.
 Tholad, ciuitas Simeonis. 1. Paral. 4. Lat. natiui-
 tas, vel generatio.
 Tholistobogi. Vide RECTOSAGES & TOLISTO-
 BI. Straboni Telistobogi.
 Tholmai filius Enac. Ios. 15. Iudic. 1. Num. 13. Rex
 Gesur, 2. Reg. 3. 1. Para. 3. Lat. Sulcus, aut suspen-
 dens aquas, vel coadunatio aquarum.
 Tholobi, Hispaniæ Tarracoenensis fluius & op-
 pidum. Mela.
 Tholubana, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.
 Thomas, vnus ex Christi Apostolis. Matth. 10.
 Io. 11. Lat. Gemellus.
 Thomas, Cantuariensis Archiepiscopus, exilio
 primum à rege Angliæ damnatus, post etiam
 capitali supplicio affectus, circa annum salu-
 tis 1164.
 Thomas Maurocenus, Constantinopolitanus
 patriarcha, anno salutis 1201.
 Thomum, Ægypti vrbs; circa Chenobosciam.
 Anton.
 Thomyris, Scytharum regina, quæ irata quod
 Cyrus rex Persarum Sargapifem filium bello
 captum ad mortem impulisset, non prius fi-
 nem fecit furori, quam mortuum vltà sit. Cõ-
 tractis itaque copiis ita cõfixit, vt maximam
 inimicorum partem, cum ipso etiamnum re-
 ge occiderit. Nec tamen hoc euctu propterea
 emollita est animi rabies: Mortui enim caput
 in vtræ humano cruore plenum demisit, his
 verbis insultans: Filij mei sanguinem hausisti,
 & meum sicuti Cyre. At ego te cruore fatu-
 rabo. Author Herodot. lib. 2.
 Thon, Africa Propriæ vrbs. Appian.
 Thon, ptimus apud Ægyptios medicinam in
 artem redegit. Hom. 4. Odyss. Alter, teste Hel-
 lanico, fuit rex Canopi, ad quem quum Me-
 nelæus Troia cum Helena discedens, tempe-
 state maris deduceretur, fuit primum ab illo
 antequam Helenam conspiceret, gratè susce-
 ptus. Sed vt illam conspexit, vim Menelao in-
 ferre conatus, ab illo interfectus est. Vide
 THONIS.
 Thonia, vrbs & caput Gabaonitarum, distatque
 à Gaza nostri litoris Iudææ oppido, mille
 quingenta triginta septem passuum.
 Thobis, Strab. lib. 17. vrbs prope Zephyrium. Est
 & idem rex, qui Menelaum & Helenam hos-
 pitio suscepit: vnde de medicamentis. Helenæ
 sic poëta inquit,
Qua Polydãna dedit, Thonis clarissima coniunx.
 Steph. vrbs ac ostium Canopicum sita. Gentile,
 Thonites. Vide THON.
 Thonius, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis
 filius.
 Thoon, vir Troianus, ab Vlyse interemptus.
 Hom. Iliad. 12.

Thoosa, Phorci filia, ex qua Neptunus Polyphe-
 mum suscepit. Hom. 1. Odyss.
 Thootes, vnus ex præconibus Græcorum, Hom.
 Iliad. 12.
 Thophel, locus in deserto trans Iordanem è re-
 gione Iericho, vbi Moses legem recitauit.
 Deut. 1. Lat. ruina, aut stultitia; siue insipientia.
 Thopheth, locus in valle filij Ennon, qui cerni-
 tur in Ierusalem suburbanis, vbi quondam
 parentes filios igni exustos deuouebat, & im-
 molabant dæmonio Moloch. Isa. 30. Iere. 2. 19.
 Lat. Tympanum, vel seductio, aut dilatio.
 Thobo, nomen loci, 1. Mach. 9. Scribe Topo.
 Thor, Magi nomen apud Saxonem Grammati-
 cum; qui ludificatis idiotarum mentibus: diui-
 nitatis fastidium sibi arrogabat.
 Thora, Campaniæ oppidum. Florus.
 Thoræ, vicus in tribu Antiochide. Steph.
 Thorax, Strab. lib. 14. mons iuxta vrbs Magnæ-
 siæ, in quo dicitur crucifixum fuisse Daphitam
 grammaticum; propterea quod reges. versu-
 bus incesseret. Ex quo illud tractum est: caue
 à Thorace, Stephano, vrbs est Ætoliæ, & alia
 Magnæsiæ: Gentile, Thoracites.
 Thoricus vicus prope Canopum iuxta Alexan-
 driam. Steph.
 Thoricus, vicus in tribu Acamantide Hecatæus
 vrbs esse tradit. Vide THYRICVS.
 Thorismundus, Gotthorum rex, anno ab vrbe
 condita 1204.
 Thornax, mons Laconia. Steph.
 Thorunuba, Africa Propriæ vrbs. Ptolem.
 Thoronus, insula est prope Corcyram, versus
 Italiam. Plin. Phœniæ, Nigro.
 Thorus, Sardinia fluius, insulam Mediam in-
 terfluens. Pausan. Thyso, Ptolem.
 Thospites, Armenia maioris regio & vrbs. Pro-
 lemæus.
 Thou, Ægypti oppidum, inter Pelusium & Mem-
 phim. Anton.
 Thou, rex Emanthorum, 2. Reg. 8. 9. & 1. Par. 18.
 9. fœdus cum Dauide icit, anno mundi 2909.
 Lat. errans.
 Thous, Homer. vnus ex Troianorum principi-
 bus.
 Thoxeus, filius Eurythi, frater Ioles. Seneca.
 Thoxeus, Thestij filius & Plexippi frater.
 Thrabunactum, vrbs in Africa Propria Anton.
 Thracia, latissima Europæ regio Macedonia ad
 Occasum proxima, Nestorq; flumine, vt Pto-
 lemæo placet, aut, vt Plinius maualt, Strymo-
 nicæ amne ab eadem dirempta: à Septentrione
 Istrum habens, ab Oriente Põrum à Meridie
 Ægæum mare Thracia dicta à Thrace, Martij
 filio, aut certe à regionis asperitate, quam
 Græci appellat. Est enim hæc regio, te-
 ste Pomponio, in primis aspera, nec cœlo, nec
 solo tractabilis, & qua mari proprio est frigi-
 da protus & infœcunda. Eadè & Thraca dici-
 tur, Græci nominis in conuerso. Huius in-
 colæ

colæ Thracæ dicuntur. Fœminæ autè Threis-
 sæ. Hinc deducuntur, denominata Thracius &
 Threicius.
 Thracia, fu it Nympha saga & fascinatric, quæ
 propter peritiam herbarum & veneficiorum,
 habita est loco nominis apud Thracæ, quorū
 etiam regioni dedit nomen.
 Thraceas, ventus, qui & Thraiceas & Thraicias
 dicitur. Aristot. post Argestem ventum, stat in-
 ter Septentrionem & Occasum solstitialem.
 Thracis, Phocica vrbs, apud Pausan.
 Thracet, vicus prope Antiochiam. Inde Thracæ-
 metes, qui ex eo vico natus est. Steph.
 Thrampus, promontorium Macedonia. Ste-
 phanus.
 Thramus Drusus, Africa Propriæ oppidum. An-
 tonino.
 Thraseas, Auguris nomen, qui in summa siccita-
 te Busrim Ægypti tyrannū adiens, ostendit à
 superis posse exoriri pluuiam, si Ioui hospites
 immolaret. Quærente deinde tyranno, quis-
 nam & cuius esset, cum se peregrinum profi-
 teretur. Tu igitur primus, inquit Busris Æ-
 gypto aquam dabis. Itaque primus immola-
 tus est. Hunc tamen nonnulli Thrasum po-
 tius quam Thraseam malunt appellare.
 Thraseas, Pærus, Philosophus Stoicus sub Ne-
 rone à quo cum iussus esset mori, sterum suo-
 rum magna constantia compescuit: porrectif-
 que alacriter ad incisionem brachij, humum-
 que cruore aspergès. Hunc, inquit, sanguinem
 libemus Ioui liberatori. Tacit. lib. 16. Meminit
 huius Martialis lib. 1.
 Thrasimachus, Carthaginensis sophista, discipu-
 lus Isocratis.
 Trafo, nomen militis apud Terentium. Est &
 pictor apud Strab. lib. 14.
 Trafumenus, lacus in agro Perusino, Annibalis
 victoria, & Flamini Consulis clade nobilita-
 tus. Dicitur à Thrasumeno puero, quem ad
 hunc lacum Ægyla Nympha dicitur rapuisse.
 Lilius Plutarch.
 Thrasylbulus, Atheniensis exul, comparato exer-
 citu, triginta tyrannorum dominatione Athe-
 nis sustulit, iuuantè Lyfandro Lacedæmonio-
 rū duce, exulesq; reduxit. Insuper plebiscitum
 tulit, quod *ἀπονοστήν* vocant, quod iniuriarum
 memoria deleteretur, exulibus iureiurādo ada-
 ctis Cicero Philipp. 1. & Valerius de modestia:
 ipse tandem noctu interfectus est.
 Thrasylbulus, dux Milesiorum, vt portum Sicyo-
 niorū occuparet, ex aduersa parte oppidanos
 tentauit: dumque sic detinerentur, cum inspe-
 rata classe portum cepit. Frontinus lib. 2.
 Thrasyllus, Atheniensis fuit rei militaris peritif-
 simus, qui classi præfectus, Mindarum Lacedæ-
 monium, Peloponnesiorum ducem, apud Se-
 stum Hellefpointi vrbs, nauali prælio supe-
 rauit. Thucyd. lib. 8.
 Thrasymachus, Carthaginensis sophista, periodon

& colon, id est membrum, primus monstrauit
 ac modum, qui nunc est rhetorices, induxit.
 Nam enumeratur inter primos huius artis in-
 uentores, vt Gorgias. Fuit discipulus Isocratis
 vt scribit Suidas.
 Thrasymedes, filius Nestoris. Hom. 9. Iliad.
 Thrasymenus. Vide THRASYMENS.
 Thraus, populi Thraciæ, apud quos edito puero
 propinqui assistentes iugem, miserias huius vi-
 tæ recedentes, quas sit infans ille passurus. Ho-
 minem fato functum per lusum & lætitiā
 terræ mandant, inferentes quot malis ille sit
 liberatus. Multas habent vxores, quæ si non
 contingat ante maritos mori, certatim contē-
 dant eorum mortem sequi.
 Thria, vicus in tribu Oeneide, dictus etiā Thrio.
 inde Thriasius & Thrieus. Erant autem, *ἱππύ*
 calculi diuinarij: vnde prouerbium. Multi
 Thrioboli, pauci vates. Steph. Vide THRYVS.
 Thrince, vrbs prope columnas Herculis. Steph.
 Thurius, vrbs olim Achaia, nunc verò Elea; à
 Thriunte Atheniensis, quæ Theseus cum exer-
 citu misit auxiliatorem Herculi. Hinc Thiun-
 tius, & Thrasus, quod etiam à Thria fit. Vide
 THRYVS.
 Thronium, vrbs Locrorum. Steph.
 Thryanda, vrbs Lyciæ. Steph.
 Thryon, Messeniæ oppidum, non ita procul ab Al-
 pheo fluuio, Ho. in Catal. nauit, & Stra. lib. 8.
 Thryus, untis, vrbs in Elide: vel inter Elidem
 & Pylum, vt inquit interpret Hom. li. 11. Iliad.
 alias *Ἰθρυον* vocat apud Homerū in Catalogo,
 & *Ἰθρυόνα* non Thryus, quemadmodum &
 Strab. meminit li. 8. Sunt qui à Thryiute Athe-
 niensis conditore dictam velint. Est & fluuius
 Elidis, qui in Alpheum decurrit. Hom. 2. Iliad.
 vide THRYVS.
 Thubal, filius Iapheth. Ge. 10. A quo Iberes (licet
 quidam Italos suspicentur) originem traxerūt,
 Ezech. 27. lat. orbis vel mundanus aut confusio
 vel ignominia, seu portatus vel adductus.
 Thucydides, Atheniensis historicus, patre Olo-
 ro, genus à ducibus Miltiade & Cimone, qui
 & ipsi ab Aeaco, Iouis filio originem habue-
 re, duxit, vt Didymus in historia testatur. Vxo-
 rem duxit è Thracia oriundam, alioquin di-
 uitem, cuius opes assecutus, nō in voluptates,
 sed partim in orium literarium erogauit. Nam
 bellum Peloponnesiacum scribere aggressus,
 quo tempore illud gerebatur, Atheniensib. pa-
 riter ac hostibus Lacedæmonijs militibus, qui
 bello interessent, mercedem præbebat, vt res
 quotidie veras ei renuntiarēt, quas fidelius ac-
 cipere sperabat, si nō solū ab amicis, sed etiam
 ab inimicis edoceret, ne partes quisq; suas
 falsò tueretur. Preceptores habuit, in philo-
 sophia Anaxagorā, & in rhetorica Antiphon-
 tem, cuius & ipse in 8. historia meminit, dicēs
 eum causam fuisse perdendæ Reipub. ac con-
 stituendæ tyrannidis trecentorum. Ex Mar-
 H h h 4.

cellino Græco scriptore. Eius cum Herodoto collationem vide apud Quatilianum lib. 10. cap. 1. Dionysius Halicarnassus scribit Demosthenem adeo Thucydidi stylium probasse, ut eius librū octies scripserit, totumque ferē edidicerit. Thucydides alios Marcellinus ponit: vnum Milesium Athenis inter principes viros ac duces, æmulum Periclis. Alium Phasaliū Memnonis filium, cuius meminit Polemon in his quæ de Acropoli scripsit. Quartum poetam natione Achedyriū, cuius meminit Androtion in Attide, dicens eum filium esse Aristonis, qui fuit tempore Platonis comici & Agathonis tragici, ac Nicerati versificatoris.

Thule, es, hodie *Island*. insula in ditione Scotorū, in Septentrione vergens, ultra Orcadas, latitudinem habens graduum L X I I I. Quo fit, ut circa æstiuum solstitium quam brevissimæ ibi sint tenebræ. Sole ab illorū horizonte quam minimum recedente, quemadmodum cetera circa solstitium hybernū nihil ferē, aut quā minimum habent diei, Sole Tropicū Capricorni ab illis disunctissimum perambulante. Hæc extrema fuit earum, quæ in Septentrionali Oceano Romanis fuerunt cognitæ: vnde etiam à Virg. vltima Thule appellatur.

Thunia. Vide THYRINI.

Thuria, Strab. li. 8. Messeniorum vrbs, alio nomine *Amra*, id est celsa, quod in colle excelso sita sit, à quibusdam Thyre appellatur, ut infra. Item Italiæ vrbs, aliàs Thuri. Est & fontis nomen.

Thurij. Vide THYRIVM. Aliqui Thuniā vocant: vnde Thuniaties Pausan. *ad Thuri* appellavit.

Thurimachus, v. 1. Sicyoniorum rex, regnavit annis XLV. anno mundi 2100.

Thuringi Saxoniarū populi, quibus ab Ortu Misnij, ab Occasu Helli occurrunt, à Septentrione Brunsvicia, à Meridie Franconia: Virgurg, Sala & Mæno clausi Metropolis est Erfordia, quæ maxima Germaniæ vrbs censetur. Thuringos à Gothis originem traxisse nonnulli opinantur, quod apud Thuringos Gothi gentis suæ vocabulo Gotham urbem condiderunt. Regio Thuringiæ satis felix & abundans rebus ad victum pertinentibus. Hæc herba (vulgò *Quadam* r. Guefde vocant) inibi nascitur, lanatum insectoribus utilis, ex qua plerique annonam totius anni sibi parant.

Thurini. Vide THYRIVM.

Thurinum, oppidū inter duos amnes, Crathim & Sybarim, vbi Herodotus condidit historiam. Vide THYRIVM.

Thurium: vrbs Magnæ Græciæ: olim nobilissima, ad sinum Tarentinū sita inter Crathim & Sybarim amnes, à Thuria vicino fonte nomen habet. Huius incolæ Thurij dicti sunt, & Thurini: qui cum aliquandiu florissent à Lucanis in servitutem trahi sunt, teste Strab. li. 6.

& à Tarentinis infestati: tandem in Romanorum tutelā sese dedere sinit: eoacti, qui eō deducta colonia, urbem eorum pro Thurio Copias appellarunt.

Thurium Italiæ oppidum, vbi Herodotus vitam finiuit, ibidemque in foro, ut quidam memorant, sepultus est teste Thucydide libro 3. Strabō verò libro 14. ait illum ex Halicarnasso Cariæ regiam esse: quem postea Thurium vocaverunt; eò quod particeps fuisset coloniarum in Thurios missæ.

Thurinus, in Italia, regnavit annis L X I I I. an. mundi 2496.

Thurris, Hispanorum regulus, anno ab vrbe condita 575.

Tuscia, fecundissima Italiæ regio, à Latio Tiberi, à Liguribus Macra fluvio dirēpra, alio nomine Hæturia appellata. Dicta autē Tuscia (ut quidā existimant) à *Tus* v. q. est sacrificare propterea quod Tyrreni semper habiti fuerint religiosi, deorumque cultui & sacrificiis ad superstitionē vsq; dediti. Hinc Tusci dicti sūt regionis huius incolæ, qui & Tyrreni dicuntur.

Tuscus, Herculis filius, Italiæ rex.

Tuscus iunior Italiæ præfuit au. xxviii.

Thysageta, siue Thyssagete, populi Scythici supra Mæotidem paludem, rapto & venatu victitantes, Herod. li. 4. Pomp. Thyssageta appellat, si modò emēdara sit lectio. Quo pacto & apud Valerium Flaccum legitur lib. 6.

Non ergo sanguineis gestantem tympana bellis Thyssageten, &c.

Thuthemosis, Ægyptiorum rex, regnavit an. IX. anno mundi 2339.

Thyamis, amnis vel fluuius (ut Thucydides li. 1. ait) qui Thesprotiā Cestriāmq; discriminat, Pli. li. 4. c. 1. Steph. vicus est à Semiramide conditus, iuxta Arachosiam.

Thyamon, mons in Thraciæ regione. Steph.

Thyasus, saltatio, siue chorea dicitur, quæ Baccho exhibebatur, à verbo *θύσσειν*, quod est Orgia celebrare. Virg. 5. Eclog.

Thyatira, vrbs in Mysiā ad sinistram Caici fluminis partem, quæ fuit vna ex septem ecclesiis, ad quas Ioannes Apostolus scripsit Apocalypsin. Strabō li. 13. Steph. urbem Lydiæ esse scribit, quæ prius Pelopea & Semiramis dicta fuit, Deinde cum Seleucus Nicanor bellum adversus Lyfimachum gereret, & filiam sibi natam audivisset, urbem *Thyatira* vocavit. In neutro genere profertur, non in fœminino, ut debebat. vocabatur etiam Mysorum vltima. Nam Mysis ciuitatem condituris, respondit Deus, Vbicunque ceruus ictus & currens apparet, ibi condendam esse: quo inuento urbem denominasse *Thyatira* vocavit. Steph.

Thybris, vini proprium Æneæ comitis. Virg. 10. Æneid.

Thyella, vrbs Oenotriæ, quam pars Phocensium inhabitavit

inhabitavit. Stephan.

Thyessus, vrbs Lydiæ à Thyesso caupone. Alia est Pisidiæ, Steph.

Thyestes, filius Pelopis ex Hippodamia, Tatali nepos, qui cū Atreo fratri, cui pessimè cupiebat, aliter nocere nō posset, vxorem eius per adulteriū polluit: Atreus verò ei filium epulandum apposuit. Ob quæ flagitia Sol, ne pollueretur, retrorsum cursum fertur conuertisse. Vide Atreus. Hinc Thyestes.

Thyia, Deucalionis filia, ex Ione peperit Macedoniam, quæ regioni nomen dedit. Stephan.

Thyades, Bacchi sacrificulæ, quæ & Bacchæ, & Menades, & Bassarides dicuntur. Rationē autem huius nominis quidam referunt ad Thyiam quandam Cephissi filiam, quæ primā omnium Dionysiis initiata, Orgia eius celebravit, Bacchicōq; furōre correptis nomen reliquit, ut ab ea Thyiades dicerentur, teste Herod. li. 7. quāquam alij hanc non Cephissi, sed Castalij cuiusdam indigenæ filiam fuisse volūt.

Thyle. Vide THYLE.

Thymatada, vicus in Hippotoontide tribu. Ste.

Tymbraus, Apollinis cognomentum, siue à Thymbrā, Troadis campo, siue ab eiusdē nominis vrbe, in qua colebatur, impositū. Campo autem Thymbriæ nomen factū putatur à Thymbriæ herbæ copia, quam Latini Cuniā vocāt, cuius hoc in cāpo maximus est proventus, ut annotavit Seruius in illud Virg. 3. Æneid. *Da propriam Thymbriæ domum.*

Apollinis Thymbriæ templum Strabō ea in parte Troadis fuisse tradit, qua Thymbrius fluuius in Scamandrū influit, quo in templo ferūt Achillem à Paride fuisse interemptum: vnde factus est locus fabulæ, Achillem Apollinis sagittis occisum fuisse.

Thymbrara, ciuitatis nomen (à qua Thymbrarēnses & Thymbraræ) ad Pactolum sitæ.

Thymbris, Siciliæ fluuius, & secundum dialectum, mare: aliàs Thymbris scribitur. Scholiastes Theocriti.

Thymbrius, Steph. fluuius apud Thymbrā fluēs. Thymele, saltatricula notissima, Domitiani temporibus, cuius gesticulatione Domitianus impense fertur delectatus, à qua & Thymeliæ cantilenæ, quibus olim plurimum colebatur Bacchus.

Thymiataria, vrbs Libyæ. Steph.

Thymæthes Oxintæ regis filius nothus, Atheniensium rex 15. annos 8. regnavit. vltimus ille ex familia Erechthidarum Athenis regnavit.

Thymætes, filius Priami ex Arisbe, aut (ut alij malunt) Arisbes maritus, cuius vxor cū filium peperisset eodem die, quo Hecuba Paridem, asserentibus hariolis, eodem die natum esse puerum, cuius causa illum euerteretur, iussit Priamus utrumque interfici. Et Paris quidem matris astu clam traditus est educandus: Thymætes autem puer est interfectus. Cuius in-

iuriæ vltione in multos annos dilata, Thymætes cū equi lignei dolū sentiret, commodum sibi vindictæ tempus oblatum ratus, primus auctor fuit, ut in urbem reciperetur. Seruius enarrans locum illum Virgilij,

*—primisque Thymætes
Duci intra muros hortatur, & arce locari,
Sine dolo, seu iam Troia sic fata ferebant.*

Thyne, vrbs Libyæ: inde Thynæus. Steph.

Thynia, regio Thynorum. Steph. Strab. lib. 11. insula in fronte Bithyniæ.

Thynias, insula iuxta fauces Ponti, & promontorium. Gentile, Thyniadius. Dicitur etiam Thyne, Thynis, Thyneis. Steph.

Thynos, Plin. lib. 5. cap. 27. oppidum Ciliciæ.

Thynus, nomen viri proprium, de quo Orpheus meminit. Gentile, Thynius.

Thyodamas, filius Melampodis, diuinandi peritus, Statius lib. 8.

*Insignum fama, sanctoque Melampode cretum
Thyodamanta voluit, qui cū ipse arcana deorum
Partiri, & visas vni sociare solebat*

*Amphiarauus aues, tantaq; haud inuidus arti
Gaudebat dici similes, iuxtaque secundum.*

Thyones, vnum ex Bacchi cognomentis *Διονυσίου*, hoc est, à sacrificiō impositum, propterea quod illi adhuc inter homines versanti sacrificaretur. Quāquam non desunt, qui id cognominis à Semele matre sua eum velint accepisse, quæ alio nomine dicta est Thyone.

Thyreum, vrbs Arcadiæ, ab Hypsunte filio Lycaonis condita. Steph.

Thyre, ciuitas Messeniorū. Sed diuus Augustus Lacedæmonis adscripsit, quod Messenij cum Antonio sensisse videretur. Hinc Thyreati Spartanorum coloniæ quædā appellata. Sciendū est, Thyre numero plurali, genere neutro per synaresin effertur *θυρέων*, etiam si numero singulari Thyrea quoque dici potest. Strab. lib. 8. Thuriā appellat. Vide supra.

Thyria, insula Peloponnesi, Herod. lib. 4. ab Atheniensibus capta, anno mundi 3538.

Thyriion, Acarnaniæ oppidum.

Thyros, vrbs in regno Nestoris, teste Homero.

Thyrsis, pastor, Virg. in Bucol. Eclog. 7.

Thysbe, puella Babylonia. Vide Pyramus. Melius tamen per iota scribitur.

Thyssageta. Vide THYSSAGETA.

Thystrus, vrbs Libyæ, Herodian. lib. 6.

Tibania. Vide TIBARENI.

Tibareni, Herodoto li. 3. populi Scythici in Asia, de quibus Hieronymus: Tibareni, inquit quos dilexerunt fenēs, suspēdunt in patibulis. Vide Taberēni: licet melius per iota scribatur in primā syllaba *τιβαρηνία*, Stephano, regio est iuxta Pontum, prope Chalybes & Molyncos Ephorus lib. 8. scribit Tibarenis singulare studium esse ludēdi ridēdique & in iis precipuam felicitatem collocare. Steph.

Tibeon mōs Phrygiæ à Tibeo quodam, ab hoc & seruos Tibeos vocant, Steph.

Tiberias, vrbs Galilææ, ab Herode condita, & sic appellata in honorem Tiberij Cæsaris. Prolib. 3. cap. 16. dicitur Tiberias lacus.

Tiberis, qui & Thybris celeberrimus Italiae fluvius, est media fere longitudine Apennini, Aretinorum finibus defluens, qui multis deinde fluminibus auctus, ab Herruria Latium, Ianiculumque ipsum ab vrbe Roma dirimit, tandemque decimoquinto ab vrbe lapide duobus ostiis decimo interuallo dirēptis in mare euoluitur, ea in parte, qua Ancus Martius ostium extruxit. Luvius à Tiberino Albanorum rege dictum existimat in tractu eius submerso, cum antea Albula diceretur. In qua sententia Ovidius quoque fuit 2. Factor. Seruius, Tiberis nomen ipsa etiā Alba vetustius esse contendit: idēq; nominis eius originem ad Tybrin potius, Hetruscorum regem, referendum existimat, qui Latium crebris atrociniis infestans, tandem circa hunc fluvium est occisus. Quod & Virgil. asserit Æneid. 8. Alij non tam à regis huius nomine quam ab iniuriis & contumeliis, quibus in obitum quemque circa hunc fluvium grassabatur, appellationem hanc tractam existimant: vnde Thybrim scribendum contendunt, quasi *θηβριον*, vt dictionem constat intelligamus ex articulo fœminino, & nomine *θηβρις*, quam scripturam etiam apud Dionysium Africum obseruauimus. Nos Thybris nomen antiquius esse putamus, Tiberis recentius, literis aliquot (vt solet temporis lapsu) immutatis. Quo fit, vt illud poetis, hoc oratoribus sit vtitatus.

Tiberinus Syluius, Capeti filius, Albanorū rex, qui in vicino flumine submersus, effecit, vt pro Albula Tiberis diceretur, Luvius t. ab vrbe. Tiberinus item à superstitione antiquitate creditus est Deus esse, Tiberis fluij præses cuius monitu Æneas Euandri sibi auxilia adiecit. Virg. 6. Æneidos. Quin & fluvius ipse in sacris dictus est Tiberinus, teste Seruio, quemadmodum *τη θρωλιζία* Tiberis, & in poetis Thybris.

Tiberius, inter Cæsares notissimus. Fuit & eius nominis grammaticus, qui de Ideis orationis scripsit libros tres, aliāque complura. Suidas, Meminit & huius Strabo lib. 7. Tiberio huic Cæsari ferunt aliam, quam cæterorum mortalium, fuisse naturam, vt expergefactus noctu paulisper, haud alio modo, quam luce clara, contueretur omnia, paulatim tenebris sese obducentibus. Plin. lib. 11. c. 37. Tiberij vocari cœperunt, qui ad flumen Tiberim nascebantur. Probus in Epitome.

Tiberius Gracchus legem de diuidendis agris tulit. Seditione oborta, in Capitolio occisus est. Vide GRACCHVS.

Tiberius Claudius, patre Druso natus, totum Illyricum, quod intra Italiam, Noricum, Thraciam & Macedoniam, intèrque Danubium flumen, & sinum maris Adriatici patet, triennio perdomuit. Suet.

Tiberius Claudius Cæsar Britannicus, v. Rom. imperator, regnavit annos xiiii. mens. ix. dies 28. anno salutis 43.

Tiberius Constantinus, LVII. Romanorum imperator, regnavit annis vii. anno sal. 579.

Tibiscus, Dacię fluvius. Ptol. lib. 3. cap. 7. Barbaris Tissa appellatur.

Tibisis, fluvius in Scythia. Herod. lib. 4.

Tibullus, poeta elegiographus, cuius hoc erat votum:

*Me mea paupertas vita traducat inerti,
Dum meus assiduo luceat ignis focus.*

Iuxta Quintiliani sententiam est Poeta imprimis elegans, tersus, ad amores & delicias aliquanto procliuior. Ouid. 1. Amore. eleg. 15.

*Donec erunt ignes archisque Cupidinis arma
Dicentur numeri cultre Tibulle tui.*

Tibur, Steph. ciuitas in Sabinis, decimo sexto ab vrbe lapide, crebris fontibus irrigua, & singulari acris temperie commendata. Ouid. 4. Factor. Est autem hoc oppidum origine Græcū à Tiburto, Cayllo, & Coracę Amphiarai liberis, post prodigiosum patris ad Thebas interitum communiter conditum, & à Tiburti nomine, qui ex tribus natu maximus erat, Tibur appellatum. Authores Cato in Orig. Solinus, & Sextus scriptor Græcus. Hinc Tiburs, urtis, Gentile.

Tibyris. Vide TYBVR.

Ticarinia, vrbs in Euxino Ponto. Palæph.

Tichiois, castellum prope Trachinam. Gentile, Tichioicus. Steph.

Tichos, castellum Achaia. Incola, Tichites. Stephan.

Ticida, poeta quidam qui epigrammata scripsit tempore Valerij Catulli: amavit Metellam quam mutato nomine Perillam nominavit.

Ticinum, nobile Insubrum oppidum, quod nūc *Papia* vulgò dicitur. Gall. *Pauie*.

Ticinus, fluvius Insubriae, in Padum insiliens, à quo vicinum oppidum Ticinū est appellatū.

Ticlaria, Diana dicta est, cui sanguine humano quondam litari solitum erat, quod in ipsius delubro Menalippus & Comætho amore victi turpiter coisissent. Pausanias addit, ob hanc templi profanationem securam magnā agrorum sterilitatem, consultūque Apollinem respondisse, vt Menalippum & Comæthonem, & præterea singulis annis virginem pulcherrimam sacrificarent: tandemque Eurypylum illius sacrificij crudelitatem sustulisse. Palæph. lib. 2.

Tiella, vna ex tribus Hyblis Siciliae. Steph.

Tieon. Vide TIOS.

Tifernus, fluvius Italiae. Tifernum oppidum quod

quod intercidit. Inde Tifernates populi, iuxta Teanum & Lucrinum, sexta regione Italiae. Ptol. lib. 3. cap. 14.

Tigilinus Ophonius, vir Romanus vitæ corruptissimæ, qui Neroni intimarum libidinum cōscientia cum esset familiaris, plurimis summis viris per calumniam exitium machinatus est. Postea rerum potito Othone, ad aquas Sueffanas, supremæ necessitatis nuntio accepto inter concubinarū oscula fauces sibi præcidit. Tacit. lib. 17.

Tigillus, Iupiter dictus est, quod tanquam tignum mundum sustentaret.

Tiglatphulassar, rex Assyriorum. Vide Teglatphulassar.

Tigrana, Ptolemæo libro 6. capit. 2. oppidum Mediae in mediterraneis. *τιγρώνερα* (apud Stephanum & Strabonem) vrbs iuxta Armeniam quasi Tigranis ciuitas. Nam Parthis Certa ciuitas est. Inhabitauit enim eam Tigranes, Armeniae rex. Gentile, Tigranocerta Steph.

Tigranes, nis, rex maioris Armeniae, qui auxilium ferens Mithridati regi, victus est primò à Lucullo, deinde à Pompeio Magno in deditionem acceptus, & in regnum restitutus persolutis sex talentorum millibus. Strabo lib. 11. Lucan. lib. 2.

Tigris, Straboni & Ptolemæo, insignis Asiae fluvius, qui in Armenia maiore, loco plano & conspicuo nascens, per Arethusam lacum ita transiit, vt neque aquæ, neque pisces commisceantur. Occurrente deinde Tauro in specum demergitur, & ab altero eius montis latere erumpit: & mox per Thesbitem lacum transuectus, rursus in cuniculos mergitur, & post xxv. m. pass. luci redditur. Post hæc Mesopotamiam ab ortu alluit, tandemq; in duo diuisus cornua, in Euphratem insiit, à quo in Persicum sinum defertur. Dicitur Tigris à cursu celeritate, propterea quod sagittæ (quæ Tigrim sua lingua Medi appellant) velocitatem adæquare videntur.

Tigulia, Ptol. li. 3. cap. 1. vrbs Liguria, aliis dicta Segesta, vulgò *Sigestro Sextri*.

Tigurum, vrbs ab Limagum fluij inter Heluetios. Inde Tigurini, & Tigurinus pagus, hodie inter Heluetios principem locum tenent. De his Cæsar lib. 1. De bello Gall. Strab. lib. 7. Florus lib. 3. Orosius lib. 5. cap. 16. & Plutarch. in Mario. vulgò *Zurch*. Gall. *Zurich*.

Tilatæi, populi Thraciae. Thucyd. lib. 2.

Tilium, Sardiniae insulae vrbs litoralis à litore Occidentali. Ptolem. libro 3. capit. 3. Hodie *S. Reparata*.

Tilos, insula est Plinio libro 6. cum oppido eiusdem nominis in mari Indico, celeberrima plurimum margaritis: ipsa fert palmas, oleas creat, vineis abundat. In ea omnis arbor nunquam foliis spoliatur. Mons Caucasus non

longè ab ea incipit, qui maximam orbis partem perpetuis iugis penetrat. Eadem insula habet lanigeras arbores (vt scribit Plinius libro 12.) quæ cotonei mali amplitudine cucurbitas ferunt, & maturitate ruptæ ostēdunt lanuginis pilas, ex quibus vestes pretiosæ fiunt. Plin. lib. 6. cap. 26.

Tilphosa Pindaro, fons sub Tilphosum montē labens, apud quem Tiresiæ vatis sepulchrum conditum est. Huius enim, vt ait Aristophanes, aquæ frigus cum senex potasset, & ferre non potuisset, extinctus est. Est & ibidē, vt li. 9. testatur Strabo, templum Apollinis Tilphosij. Vide THELPHOSSA.

Tilphosæum, regiuncula Thessaliae. Gentile, Tilphosæus. Steph.

Timai, Siciliae populi. Steph. in Eucarpia.

Timæus, Siculus historicus, qui res Græcas conscripsit etiam vsque adeo arrogans, ait Plutarchus in Nicia, vt Thucydidem & Philistum in historia se faciliè superaturum iactet. Ipse verò sticula quadam pinguedine delibutus, ad ridenda, minimèque ad historiae grauitatem pertinentia digreditur. Hactenus Plutarchus. Cicero 2. de Oratore, Minimus natu horum omnium Timæus, quantum autem iudicare possum, longè eruditissimus, & rerum copia & sententiarum varietate, abundantissimus, & ipsa compositione verborum non impolitus, magnam eloquentiam ad scribendum attulit, sed nullum vsum forenssem. Hactenus Cicero. Diodorus Siculus dicit hunc nimium operæ in aliis redarguendis impendisse, contra Ephorū præsertim: nimis res etiam minimas persecutum, libròsque fuisse penè in res singulas partitum. Timæus Philosophus, cuius nomine Plato librum inscripsit de natura, patria Locrensis, philosophus Pythagoreus, scripsit & vitæ naturæ documenta, & vitam Pythagoræ, vt scribit Suidas.

Timagenes, Milesius historicus, qui scripsit de Heraclea Ponti, & viris in ea claris libros tres.

Timagenes, grammaticus Alexandrinus, sub Pompeio Magno captiuus, Romam ductus, à Gabinio est emptus. Docuit Romæ vsque ad Augusti tempora. Is est author omnium in literis studiorum antiquissimam musicem extitisse. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Timagoras, Atheniensis, capitali supplicio affectus quod Darium, ad quem legatus missus fuerat, more Persarum adulando adorauerat. Suidas & Valerius.

Timantes, pictor egregius Zeufis tempore. Huius est Iphigenia oratorū laudibus celebrata, qua stante ad aras peritura, quæ mæstos pinxisset omnes, & tristitiæ omnem imaginem consumpsisset, patris vultum velauit, quæm dignè non poterat ostēdere. Pinxit & Cyclopem parua in tabula, cuius magnitudinem expri

exprimere cupiēs, pinxit iuxta Satyros thyſo pollicem eius merientes. Itaque ex omnibus eius operibus intelligitur plus quam pingitur. Plin. lib. 35. cap. 8.

Timarchides, ſculptor nobiliſſimus. Plin. lib. 36. cap. 5. Fuit & pictor celeberrimus, eodem Plin. authore, lib. 34. cap. 9.

Timarchus, ſtatuarius nobilis, Plinio libro 34. capite 8. Fuit & Timarchus, in quem extat Æſchinis accuſatio, Demotheſis oratoris amicus.

Timarchus, Nicoclis filius Paphij, duos ordines habuit maxillarum, frater eius non mutavit primores dentes: ideoque eos præterit. Plin. lib. 11. cap. 37.

Timasieſteus, Liparenſium imperator, anno mundi 3571.

Timæus, fluuius Venetiæ, qui ex Alpibus deſcendens terra abſorbetur, occultis que meatibus fertur ſtadiis trecentis & triginta, iterumque luci redditus, in mare Adriaticum pluſibus inſluit oſtiis, que accolæ ſinus Tergeſtini fonticulos appellant. Virg. 1. Æneid.

Timochares, Ambraciensis quiſpiam, regis Pyrrhi amicus fuit, qui ad C. Fabricium Conſulem furrim venit, ac præmium petiuit: & ſi de præmio conueniret, promiſit regem venenis necare: idque facile eſſe factu dixit, quoniam filij ſui populi in conuiuium regi miniſtrarent. Eam rem Fabricius ad Senatam ſcripſit. Senatus legatos ad regem miſit: mandauitque vt de Timochare nihil proderent, ſed monerent vt rex circumſpectius ageret, atque à proximorum inſidiis ſalutem tutaretur. Refert Gell. ex Valerij Antiatij hiſtoria, lib. 3. cap. 8.

Timocles, comicus Athenienſis, fabulas ſcripſit, quarum nonnullas commemorat Athenæus.

Timoclea, mulier Thebana, ſtuprum à quodam Barbaro Thracum principe per vim paſſa, iniuriã hoc modo vltra eſt. Odio enim diſſimulato dixit ſtupratori ſe ſcire locum, vbi plurimum eſſet auri: perductuſque eſt ad altiſſimum puteum, qui fuit in remotiore domus parte. Quo quum Thrax veſſet, & iam pronus immineret puteo, à Timoclea, que à tergo ſtabat, deiectus eſt in præceps, & ſaxis obrutus. Sabellicus, ex Plutarcho.

Timocreo, Rhodius quidam, qui propter cibi & vini auiditatem hoc tulit epitaphium:

Multi bibens, tum multa vorans, male denique dicens

Multiſ hic iaceo Timocreon Rhodius.

Timocetes, xv. Athenienſium rex, regnauit annis viii. anno ab vrbe cond. 1034.

Timolaus Lariffæus, è Lariffa Macedoniæ, diſcipulus Anaximenis Lampſaceni, ſcripſit poemã de bello Troiano, Homeri ſingulis verſibus ſingulos addens atque ſubdens. Autor Suid:

Timoleo, Corinthius, dux inclutus, viribus fortiſſimus, vitæque abſtinentiſſimus, miſſus cum triremibus ad liberandas à Dionyſij tyrannide Syracuſas, quem Dion Syracuſanus, implo-rato Corinthiorum auxilio, expellere conabatur, quinquageſimo poſtquam Syracuſas appuliſſet die, vrbe potitus, ac Dionyſio clam ſeſe atque arcem Timoleonti dedit, ab eo cum paucis in exiliũ Corinthum miſſus eſt: ille verò arcem ſolo æquauit. Syracuſanis libertatem reſtituit: deinde contra Leontinos pergens, eorum tyrannum bello captum interfecit. In ſumma æqualis fuit Timotheo, Ageſilao, Pelopidæ, Epaminondæ, Plurarch.

Timolus. Vide TMOVLVS & TUMOLVS.

Timomachus Byzantius, pictor nobilis, Cæſaris dictatoris ætate, fecit Medea & Aiace, quos ipſe Cæſar lxxx. talentis emit, in temploque Veneris dedit. Plin. lib. 5. cap. 11.

Timó, Apolloniates, ſeu Nicenus philoſophus, qui apud Chalcedonem philoſophiã & oratoriam exercuit, charus Ptolemæo Philadelpho. Scripſit tragædias & comedias & ſaty-ras. Dictus amarulentus, & mordax: Syllorum id eſt, dicacitarum ſcriptor.

Timon Athenienſis, temporibus Peloponeſiaci belli, inhumanus, ac vitans hominũ congreſſus, præter vnus Alcibiadis adoleſcētis interrogatus quæ cum illo cauſa eſſet amicitia, Quod ſciam, inquit, illum quandoq; multorum malorum Athenienſibus cauſam futurũ. His de cauſis ab Athenienſibus *περιδιδομενος* eſt appellatus, quaſi genus hominum inferſum habuerit. Sed & mortuo mirum cõigit, vt ſepulchrum eius, quod erat in litore, mare quaſi perofum exundatione ab ſe abſturrerit, longèque expulerit. In cuius ſepulchro hoc erat epitaphium, quod ipſe ſibi fecit, *Hic ſum poſt vitam miſeramque, inopemque ſepultus:*

Nomen non quaras dij, lector, te male perdant.

Timonium, caſtellum Paphlagoniæ: Gentile, Timonites. Steph.

Timotheus, præfectus claſſis Ptolemæi Philadelphii, ſcripſit de portubus libros decem.

Timoniachus, fuit pictor Bizantius, Cæſaris dictatoris ætate, qui Aiace Cæſari pinxit.

Timotheus, Cononis Athenienſis filius, qui acceptam à patre gloriam multis auxit virtutibus. Fuit enim diſertus, impiger, laborioſus, rei militaris peritus, & quod ſuper omnia eſt, fortunatus. Ei ſtatua publicitus in foro Athenis poſita eſt, ob victoriam, qua, victis Lacedæmoniis, imperium Athenienſium auxit, & muros Athenarũ extruxit. Poſt huius obitum non fuit quiſpiã ferè Athenis dignus memoria. Huius imaginem pictores affentationis gratia fecerunt, iuxtaque Fortunam reibus ciuitates ei incluſas deſerentem, illum autem ipſas expugnantem, quamobrè indignatum eum

eum ferunt pictori fuiſſe, quod felicitati potius eius res geſtas, quam virtuti videretur aſcribere. Haud multo poſt hoc factũ Fortuna quaſi ægrè ferente rebus excidit. Suid. Huius, vt docti hominis meminit Cicero libro primo de officiis. Quod idem fecit, inquit, Timotheus, Cononis filius, qui cum belli laude non inferior fuiſſet, quam pater, ad eam laudem, doctri-næ & ingenij gloriã adiecit. Hæc tenus Cicero: Timotheus Athenienſis comicus mediæ comædiæ, cuius fabulas nonnullas commemorat Athenæus. Timotheus Mileſus muſicus, qui decimam & vñdecimam chordam lyre addidit, & antiquam muſicam in meliorem modum mutauit. Eum quoque ferunt duplices ab his, quos alius inſtituiſſet, mercedes exigere ſolitum fuiſſe, quam ſi rudes traderentur. Geminatum opus ſic dicebat: *æ docendi prius mox docendi.* Emicuit tempore Philippi Macedonis, cuius filius Alexander ſono excitabatur, & ad res bellicas alacrius inſtruebatur. Deceſſit anno ætatis 53. Scripſit de muſica libros 17. Encomia, Diſtyrambos. Hæc Suidas.

Timotheus, ſculptor nobiliſſimus, cuius in templo Apollinis Romæ multa fuerunt monumenta, vnus ex his qui Mauſoleum calauerunt. Plin. lib. 34. cap. 8. Timotheus Gazeus, grammaticus tempore Anaſtaſij principis, qui ſcripſit verſibus, cuius opera nonnulla commemorat Suidas. Timotheus, Pauli Apoſtoli episto-lis, tum martyrio clarus, præful Epheli-nus, patria Lycaonius, viduæ mulieris filius. Volat. lib. 2.

Timoxenes, Achæorum dux, anno mundi 3745.

Timyra, vrbs iuxta Iſauriam, & fluuius Indiæ. Gentile, Timyræus. Steph.

Tina, Ptol. lib. 2. cap. 3. Britannia fluuius: vulgò *Tine*.

Tinde, Calcidica vrbs Thraciæ: Gentile, Tindaus. Steph.

Tindium, vrbs Libiæ: Ciuis, Tindanus, quaſi à Tinda, vel Tindicus. Steph.

Tinge, promontorium Africæ, quod ferunt ab Antæo conditum. Vocatur aliter Ampelusia.

Tingi, Pompo. lib. 1. & Plin. lib. 5. cap. 1. Mauritanæ peruetus oppidum, ab Antæo (vt ferunt) conditum, poſtea à Claudio Cæſare, cum coloniam faceret, appellatum, traducta Iulia. Vide THINGE.

Tingitana, pars Mauritanæ Stephan. vrbs, Ciuis, Tingites: Gentile, Tingitanus.

Tios, vrbs Paphlagoniæ Ponti, à Tio ſacerdote Mileſio: vel à Pataro conditum, qui occupata Paphlagonia urbem appellauit Tium. Strabo lib. 12. Gentile, Tianus. vel Tianeus. Steph.

Tipaniſte, populi iuxta Caucaſum. Steph.

Tipaſa, Ptol. lib. 4. cap. 2. vrbs Mauritanæ Cæſarienſis: hodie *Teneſe*.

Tiphernum, ciuitas Vmbriæ, quæ nunc ciuitas Caſtelli dicitur, nobilis alumno Gregorio, Græcis, Latinisque literis apprime docto, ſicut eius opera eloquenter elucubrata manifeſtè docent.

Typhæus, gigas, de quo Quid. lib. 3. Metam. *Nec quo Centimanum deiecerat igne Typhæa, Nunc armatur eo.* Lucanus, *Vndat apex Campana fremēs, cui ſaxa vaporat Conditus Inarimes æterna mole Typhæus.*

Tiphys, primæ nauis, que Argo dicta eſt, gubernator, & Argonautarum in Colchica expeditione ſocius.

Tireſias, vates Thebanus, Eueo patre genitus, qui cum aliquando in Cithærone vidiffet duos dracones coeuntes, obſeruaſſet femina ex iis, occidit illam: quo facto in ſæminam & ipſe mutatus eſt. Deinde cum rurus poſt ſeptem annos eodem pacto & marem draconem interfeceſſet, in priſtinam formam rediit. Quo factum eſt, vt exorro poſtea iocoſo inter Iouem & Iunonem certamine, virine an feminae maiorem ex coitu voluptatem caperet, ille potiſſimum iudex ſit adhibitus, vt qui viri-que fuiſſet expertus. Tireſias autem pro Ioue ſententiã tulit, aſſerens multo plus de coitu voluptatis percipere feminas. Ob quod à Iunone excæcatus eſt. Alij verò propterea excæcaturum dicunt, quod Palladem nudam in fonte conſpexiſſet, Iupiter autem in ſolatium viſus amiſſi, diuinationis peritiã illi dedit. Huius animam euocat Vlyſſes apud Homerum libro decimo Odyſſ. multaque ab ea futura edocetur. Author eſt Strabo lib. 9. Tireſiæ monumentum fuiſſe ſub Tilphoſſæ mōte Bæotiæ, iuxta fontem eiufdem nominis, vbi profugus diē ſuum obiit, cum iam ſenex gelidiſſimam Tilphoſſæ aquam hauiſſet, ibidemque Thebanos ſepulto diuinos honores tribuiſſe. De Tireſiæ tranſmutatione, vide Quid. 3. lib. Metamorph. & mythologicos.

Tiria, vrbs Leucoſyrorum: Gentile, Tiricus. Stephanus.

Tiridates, Magus, de quo apud Suetonium in Nerone, & Plin. lib. 37. Erat & Romæ in ſeptima regione via, quæ lata dicebatur, locus, ab equo Tiridatis regis Armeniorum nomen habens, vt Publius Victor ſcribit.

Tiriſcum, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. quod iam Tãros dicit, Daciæ vrbs: hodie Croſechana.

Tirizibani, vel Tiriza, vrbs Paphlagoniæ. Gentile, Tirizi, & apud Cteſiam Tirizibani. Steph.

Tiro, Ciceronis libertus, ipſas ſcribendi notas quibus illa hodie furtiua ſcripta ſunt, aliàs que ſiphæ vulgò dicuntur, primus inueniſſe fertur. Hodie verò ita frequēs eſt modus iſte ſcribendi, vt nullus ferè ſit neque princeps, neque ciuis, quin ſuas habeat ſiphæ. Polyd. Verg. lib. 2. cap. 7. de rer. inuent.

Tirolis comitatus adiectus fuit domui Auſtriacæ an

cæ anno m. ccc. lx. à Rodolfo Alberti filio Austriae Duci. Hic comitatus argenti fodinis adeo diues est vt non modo Ducatui valde opulento preferri, sed etiam regno comparari posse videatur. Nā pendet suo Principi quotannis ordinariè tercentum millia aureorum nummum. Insuper habet æris metallum omnium præstantissimum. Sedem in ipsis ferè Alpibus, inter Bauariam & Italiam retinet. Cuspianus. Munster.

Tirfa, vrbs Mygdoniæ in Macedonia, à Tirse vna ex vxoribus filij Mygdonis: Gentile, Tirseus. Steph.

Tiryrs, ynthis, gen. maf. fluuius Argiuus. At Tiryrs, generis form. nomen patriæ Herculis in Peloponneso, quæ proxima Argis, à Plinio Tyrintha vocatur. Vnde & Hercules Tiryntius appellatus est: quauis Thebanus quoque dicatur.

Tiryrs, vrbs, Steph. dicta est à Tirynte filia Halo quæ Amphitryonis soror erat. Vocabatur autem prius Haliæis, eo quod multi Hermonei illic piscantes habitarent. Hom. Gentile, Tiryntius, form. *τιρυνθίας*, & Tiryntis. Stephanus.

Tisamenes, filius Antiochi, qui apud Delphos reddebat oracula.

Tisandrus. Vide THESSANDER.

Tisara, portus & oppidum Datinorum. Steph. in Attisara.

Tisaranthus, fluuius Scythiæ, secundus post Ordesum. Herod. lib. 4.

Tisfa, vrbs Italiæ: Gentile, Tysiates. Steph.

Tisfas, Stesichorus poeta ante dictus, sed à chorea id nominis sortitus est.

Tisfas Coracis rhetoris discipulus, in Sicilia, antiquissimus scriptor, argute Coraci præceptor *διδακτερον*, seu mercedem negauit, quod diceret nec se debere, si iudicibus absolueretur, nec etiam debere damnatus, quod tunc artem non teneret: cuius finis esset persuadere. vide, CORAX.

Tisphone, vlticæ cædis significat. Inuidi enim & vindictæ cupidus furis merito agitati dicuntur. Est enim vna ex Furiis, à cædibus plestendis dicta, cui curæ sit mortis vltio. Vide FURIAE.

Tisis, vrbs Aegypti, quam condidit Tisis: Ciuis, Tisites. Steph.

Tisobis, fluuius Britanniae, teste Ptolem. libro 2. cap. 3.

Tissa, Ptolemæo libro 3. cap. 4. Siciliæ vrbs, hodie *Tisse* Steph. parua regio Siciliæ. Gentile, Tissaus.

Tissamenus, filius Orestis, Mycenis regnavit. Tissaphernes, rex Persarum, Agesilao bellum indixit, anno mundi 3562.

Titacide, vicus in Antiochide tribu, à Titaco qui Aphydnas Dioscuris prodidit: inde *Titacides*. Steph.

Titan, anis, siue Titanus, ni, Cæli & Vestæ filius, frater Saturni natu maior, ad quem quauis paternæ hæreditatis ius pertineret, quoniam tamen matrem & sororem in Saturnum propensiores esse sentiebat, suo illi iure ea cessit lege, ne quam sobolem masculam educaret, sed cæli imperiū ad liberos suos rediret. Verum cum postea Opis dolo factum intelligeret, vt primū Iupiter, deinde & Neptunus & Pluto clam essent educati, eaque via liberos suos auita successione deiectos videret, vnā cum filiis suis (qui & ipsi Titanes dicebantur) bellum aduersus fratrem suscepit: cuius exitus is fuit, vt victus prælio Saturnus, vnā cum matre & sorore in hostium manus perueniret, arctissimæque custodiæ fuerit inclusus, donec adultus Iupiter victis Titanibus eū liberauit. Ex Titanum numero fuit Hyperion, pater Solis: quo factum est, vt poetæ Titanem non raro pro ipso accipiant Sole. Hinc Titanus, adiectiuum.

Titanes Diodorus Sic. vocat illos gigantes tyrānos, quos postea Hercules sustulit, nō quia ipsi Titæ essent filij, sed quod à Titanibus orti, etiam eorum sequerentur partes.

Titana, norum, reguncula Sicyoniæ: dicitur etiā singulariter. Gentile, Titanus. Nunc autem, inquit Steph. Teutanium vocatur.

Titanus, Plin. lib. 5. cap. 30. fluuius Aëolidis, & ciuitas ab eo cognominata.

Titaresius, fluuius Thessaliæ, qui in Titaro monte (qui Olympo vicinus est) ortum habens, decurrēnsque versus plagam Tempe contingentem, in Peneum insuit: ob quarum ramē crassitudinem illi nō admiscetur, sed in modum olei superfluit. Plinius Euroton vocat. lib. 4. cap. 8. Lucanus Titaresum appellat, per quatuor syllabas, lib. 6.

Titaron, vrbs Thessaliæ: Gentile, Titaronius. Stephanus.

Tithonus, Laomedontis Troianorū regis filius qui cum ob formæ præstantiam ab Aurora adamaretur, ab eadem rapus est, & curru eius in Aethiopiā aduectus: vbi & Memnonem ex ea genuit Fabulantur Poetæ, hunc summi muneris loco longissimam vitam ab Aurora petiisse: eaque impetrata, cum ætates plurimas vixisset, decrecente quotidie ex senio corpore, tandē in cicadam versum fuisse. Huius meminit Ouid. Metam. lib. 9. fingitur autem adamatus ab Aurora, quod ante Solis ortum surgere, & matutina tempora non somno, sed agendis rebus tribuere solitus fuerit. Fingitur item ad summam peruenisse senectutem eiusdem auroræ succo perfusus: ad tuendam enim valetudinem prodest perfundi auroræ succo, hoc est, simul cum Sole expergescere.

Tithoræa, vrbs Bœotiae, à Tithoræa Nymphea (Pausanias lib. 9.) vbi Zethus & Amphion sepulti

pulti sunt in cacumine Parnassi. Ciuis, Tithoræus Steph.

Tithras, vicus in tribu Aëgi: deinde Tithrasius Steph.

Tithronium, vrbs Phocidis: Gentile, Tithroneus. Steph.

Titij duo fuerunt, alter tragœdiarum scriptor, qui ob ingenij meritum, à Liuio Salinatore, cuius liberos erudiebat, libertate donatus est: Alter Patavinus, qui floruit sub Augusto & valde laudatus in historia, cū sit in narrando miræ iucunditatis, clarissimique candoris, scripsit vniuersam histor. Rom.

Titia curia, & Titienis tribus, dicta, Tito Tatio. Festus.

Titianus, Titiani filius, orator Græcus, præceptor Maximini principis: scripsit libros provinciarum pulcherrimos: appellabatur Simia sui temporis; quod omnia propè imitaretur. Capitol.

Titij, sacerdotes Apollinis, à Titii auibus, quas in auguriis certis obseruare solebant, sic appellati, vt ait Varro 4. de ling. Lat.

Titus, Syriæ præfectus, anno mundi 3956.

Titoneus, nomen montis apud Dionysium, libro 1. Gigantis: incola similiter Titoneus. Steph.

Titornus, bubulcus fortitudinis monstrofa, cum Milone Crotoniata de robore certauit, vicitque, cum pedem tauri vna manu, altera verò alterius tauri pedem, ipsis per vim conantibus resillire, traheret. Aelian. Vide TRITANVS.

Titus, clarissimus Roman. princeps, Vespasiani filius, frater Domitiani. Tranquil.

Titus, nomen viri, cognomento Iusti, Act. 18.

Titus Aemilius Mamercus, cos. anno ab vrbe condita 3494.

T. Annius Fulius, cos. anno mundi 3811.

T. Annius Rufus, cos. ab vrbe cond. 626.

T. Antonius, Decemuir, ab vrbe cond. 304.

T. Apronianus, cos. ab vrbe cond. 869.

T. Aurelius Fuluius Boionius Antoninus Pius. 16. Rom. imper. regnavit anis xxii. mens. iiii. anno salutis 140.

T. Cæcilius Siculus, Trib. mil. anno ab vrbe condita 311.

T. Claudius Nero, consul, ab vrbe cond. 552.

T. Coruncanus, cos. ab vrbe cond. 473.

T. Didius Vinius, cos. ab vrbe cond. 656.

T. Ebutius Helua, cos. ab vrbe cond. 255.

T. Furnius, cos. ab vrbe cond. 737.

T. Geganius Macerinus, cōsul, ab vrbe cond. 322.

T. Genutius, Decemuir, ab vrbe cond. 303.

T. Herminius Aquilinus, consul ab vrbe condita 248.

T. Iunius, cos. ab vrbe condita 821.

Titus Largius, apud Romanos primus Dictator creatus. Tit. Liu. li. 2.

T. Largius Flavius, cos. ab vrbe cond. 253.

Titus Liuius, genere Patavinus, historicus omnium præstantissimus: de quo D. Hieronymus ita scribit, in Prolog. Galat. Ad Titum Liuium (inquit) lacteo eloquentiæ fonte manantem, de vltimis Hispaniæ, Galliarumque finibus, quosdam venisse nobiles, legimus, & quos ad contemplationem sui Roma non traxerat, vnus hominis fama perduxit. Habuit illa ætas inauditum omnibus seculis celebrandumque miraculum, vt urbem tantam ingressi, aliud extra urbem quærerent, &c. Vide plura in verbo LIVIVS.

T. Lucretius, cos. ab vrbe condita 246.

T. Manlius Torquatus, Dictator ab vrbe cond. 404. 407.

T. Menenius Lanatus, consul, ab vrbe condita 277.

T. Minutius Augurinus, consul ab vrbe condita 449.

T. Numitius Priscus, cos. ab vrbe cond. 285.

T. Pinarius, magister equitum, ab vrbe condita 363.

T. Quintius Barbarus, Interrex, ab vrbe condita 311.

T. Quintius Barbarus v. consul ab vrbe condita 312.

T. Quintius Capitolinus, trib. mil. ab vrbe condita 351.

T. Quintius Cincinnatus Pœnus, consul, ab vrbe condita 328.

T. Quintius Cincinnatus Pœnus, tri. mil. ab vrbe condita 330.

T. Quintius Crispinus, consul, ab vrbe condita 546.

T. Quintius Flaminius, consul, ab vrbe condita 556.

T. Quintius Flaminius Appellus, cos. ab vrbe condita 631.

T. Romuleius, Decemuir, ab vrbe cond. 303.

T. Saturninus, consul ab vrbe cond. 910.

T. Sempronius Gracchus, consul, ab vrbe condita 577.

T. Sempronius Longus, consul, ab vrbe condita 536.

T. Seruius Fidenas, tribunus militum, anno ab vrbe condita 332.

T. Statilius Taurus, cos. ab vrbe cond. 728.

T. Valerius, cos. ab vrbe cond. 424.

T. Virginius Tricoftus, consul, ab vrbe condita 258.

T. Virginius Cœlimontanus Tricoftus ab vrbe condita 307.

T. Verurius Calvinus, cos. ab vrbe cond. 433.

T. Verurius Decemuir, ab vrbe cond. 303.

T. Verusius Geminius, cos. ab vrbe cond. 260.

T. Vinidius Quadratus, Syriæ præfes, ann. sal. 52.

Tityrus, nomen pastoris apud Virg. & Theocritum in Bucolicis. Tityrus, ciuitas Cretæ, vt scribit Zacharias scholiastes Theocriti.

Tityus, Ionis filius ex Elara, Orchomeni filia, quam

quam cum Iupiter compressisset, gravidamque reddidisset, veritus Iunonis indignationem, intra terræ viscera eam occultavit. Instante verò legitimo partus tempore, Elara miræ magnitudinis puerum enixa est, qui quòd deficiente terra luci redditus esset, Terræ filius creditus est. Hic cum postea adultus, Iunonis instinctu Latonam de stupro interpellasset, vimque illi inferre conatus esset, Iouis fulmine ictus, aut (vt alij malunt) Apollinis telis confixus est, & ad inferos detrusus: vbi humi exporrectus nouem terræ iugera dicitur occupare, iecurque perpetuò cum Luna renascens, vulturi, aut (vt Hygino placet) serpenti exedendum præbere. Ouid. 4. Metam. hæc fabula ad odium quod nunquam tolli potest commode refertur, & inuidorum perpetuum supplicium egregiè depingit.

Tityus item Ciceroni in Bruto, orator, homo loquax sanè & satis acutus, sed tamen solutus & mollis in gestu vt saltatio quædam nasceretur, cui saltationi Tityus nomen esset.

T L

Tlepolemus, Hercules & Astioches filius, quàm ex Ephyra vrbe Peloponnesi rapuerat, vt est author Homerus in nauium Catalogo: clarus rebus bellicis, corporisque proceritate insignis. Hic cum adoleuisset, Lycimnium auunculum suum Marte progenitum, & patri suo clarissimum iam senem interfecit. Propter quod fabricatis nauibus, contractaque iuuenum manu patriam reliquit, Rodiumque tenuit, in qua trium vrbiùm regnum obtinuit. Belli verò Troiani tempore nouem nauium classe Græcis suppetias tulit: quo in bello à Sarpedone Iouis filio fuit interfectus.

Tlefius, 2. Acheron, seu princeps annuus Atheniensium, circa xxv. Olympiadem.

Tletes, populi Iberici iuxta Tartessus. Stephan. Tlos, vrbs Lyciæ, à Tlo Mileti & Praxidices Nymphæ filio. Gentile idem, vel Tloeus, vel Tloites, vel Tloius. Est & alia Tlos, vrbs Sicilia: possessiuum, Tloicus. Steph. Prioris meminit Strab. li. 14.

T M

Tmares & Tmarus Vide TOMARVS.

Tmolus, Lydiæ mons, Sardibus incumbens, ex quo Pactolus annis profluit, aureas trahens arenas. Quid. 6. Metamorphoseon. Antiquis Tmolus dicebatur per tres syllabas. Plin. lib. 5. cap. 29.

Tmos, filius Tremyli & Praxidices, in Lycia natus.

Tnyffus, vrbs Cariæ, Gentile, Tnyffeus. Steph.

T O

Toardus, rex Anglis cessit, anno salutis 925.

Tob, nomen terræ, ad quam fugit Iepthe. Iud. 11. Latius, bonus, siue bonitas. Verisimile est esse in tribu Gad. fugere enim noluit ad alie-

nigenas.

Tobadonias, nomen viri. 2. Par. 17. Lat. bonus dominator Dominus, aut bona basis Domino.

Tobia, siue Tobias, 1. bonus Dominus, siue bonitas Domini, nomen viri. 1. Efd. 2. Zachar. 6.

Tobias, v. episcopus Hierusalem, Zachariæ successor, anno salutis 104.

Tobius, Ptol. li. 2. ca. 3. Britannia: insula fluius, ad cuius ostia est oppidum quod *Tonne* vulgò dicitur.

Togata Gallia. Vide GALLIA.

Tolumnius, est auguris nomen, qui pro Turno bellauit in Aeneam. Virg. li. 12.

Expediuntque manus primusq; Tolumnius augur.

Tolentum, Italia: oppidum in Piceno: à quo Tolentines, populi dicti Plinio capite 13. libro decimo tertio.

Tolerium, vrbs Italia: Gentile, Tolerinus, Stephan.

Toletum, Ptolemao libro 2. cap. 6. alio nomine Serezola dicta, Hispania: vrbs: vulgò *Toledo*. Hispania: umbilicum obtinere videtur, cuius inæqualis, cliuosus, & asperior situs, satis difficilem in eam ascensum præbet. Maiorem eius partem Tagus fluius alluit. Reliqua pars quæ ad arcticum polum spectat, muris validissimis, & centum quinquaginta turribus tuta est & valde munita. L. Marineus Sículus, & F. Tarapha à Tlemone & Bruto consulibus annis cviii. antequàm Iulius Cæsar regnare cœpisset conditâ commemorat. Toletanus Anistetes, primus totius Hispania:, secundus est à Rege, non dignitate solum, & autoritate, verum etiam populis, vectigalibus, atque potentia. Sub cuius imperio, præter alios minores populos, oppida nobilissima xvii. gubernantur. Plura apud L. Mar. Sículum. lib. 2. de Lusitania, & Vasaum.

Tolistobij, populi Galatia: occidentalis, qui ex Celtogallia in Bithyniam migrauerunt. Eratochenes *τολιστοβυγιες* nominat. Stephan. Vide TOLITOBOS I.

Tolophon, vrbs Locrogrum Ozolorum: Gentile Tolophonius, Stephanus ex Tucydidis libro tertio.

Tolosa, Tectosagum, Narbonensis Gallia: vrbs nobilissima à qua Tolosani, Tectosagi, Plin. lib. 3. cap. 4. dicti. Totius Gallia: quondam schola fuit. Notum est adagium, Aurum habet Tolosanum. De cuius rapto quæstionem aliquando habitam Romæ scribit Marcus Cic. lib. de natura Deorum. 3. Gell. lib. 1. & Iusti. 12. Vulgò *Toulouise*.

Tolosates, idem qui & Tolosani. Cæsar lib. 1. belli Gallici. Qui non longè à Tolosatum finibus ab sunt.

Tolumnius, Veientium rex, Romanorum legatos interficere iussit ab vrbe cond. 317.

Tomarus.

Tomarus, Strab. & Steph. mons Thesprotiorum Dodoneo oraculo imminens, centum fontibus inelytus, qui & Tmarus dicitur per conuersionem. Strab. lib. 7.

Tomeus, vrbs iuxta Odesum. Strab. lib. 7. Ciuis Tomites. Steph. Vide COMOS.

Tomæus, mons iuxta Coryphasium Pyli, similis *quidam*, id est, cultro futuro. Steph.

Tomissa, regiuncula distinguens Cappadociam Tauro. Gentile, Tomisenus & Tomiseus. Stephanus.

Tomos, Straboni ciuitas in Ponto, Ouidij exilio nota: ab eo dicta, quòd illic Medea Absyrii fratris membra frustulatum conciderit, vt patrem insequentem remoraretur. Ouid. 3. Tristium. Conditam apparet: à Mileis: quod & ipsum testatur idem Ouid. Trist. 1.

Tomyris, Massagetarum regina in Scythia, quæ potentissimo Perfarum regi Cyro bello congressa est, ipsumque & vita & castris spoliavit ad vlciscendam filij mortem; quem ille prius à matre obuiam missum cum suis per insidias interfecerat. Nec tamen hoc euentu victoria contenta fuit, aut emollita animi rabies: mortui enim caput in virem humano cruore plenum demisit; his verbis insultans: Filij mei sanguinem hausisti, & meum sisti Cyre: at ego cruore te saturabo. Vide Suidam & Iustin. lib. 3.

Tonemphæ, populi, qui canem habent pro rege, cuius motu augurantur.

Tongri, Gallia: populi, Ptole. lib. 2. cap. 9. vulgò *Brabantini*.

Tonos Concoleros, xxxviii. Assyriorum rex: Vide SARDANAPALVS.

Topazos, Plin. lib. 6. c. 29. i. insula in mari Rubro, in qua reperitur lapis Topazius mirè pellucidus, splendoreq; aureo resurgens, vt interdum videri non possit. Steph. insula Indica, in qua eiusdem nominis gemma, colore recenti olei reperitur. Gentile, Topazius.

Toranius, mango quidam, vt author est Plin. lib. 7. cap. 12. Antonio iam trumuiro, eximios forma pueros, alterum in Asia genitum, alterum trans alpes, vt geminos vendidit, tanta vnitas erat. Postquàm deinde sermone puerorum detecta fraude, à furente increpitus Antonio est, inter alia magnitudinem pretij conquerente (nam ducentis mercatus erat steretiis) respondit: verus, ob id ipsum se tantum vendidisse, quoniam non esset mira similitudo in illis eodem vtero editis, diuersarum quidem gentium natales tam Concordi figura reperiri; super omnem esse taxationem, adeoque tempestiuam admirationem intulit, vt ille prescripserit animus, modò contumelia furens non aliud in censu magis ex fortuna sua ducret.

Toretæ, populi Pontici. Steph.

Tornacum, ciuitas Gallia: Belgica: Gallicè

Tournay: quondam Neruiorum ciuitas. Cæf. bell. Gall.

Toro. Vide OCTODVRVM.

Torone, Plin. lib. 4. c. 10. Macedonia: oppidum, Steph. vrbs est Thracia: à Torone Protei filia vel Neptuni & Phœnices. Est & alia Torone. post Troiam condita. Ciuis, Toronæus. (at. per duplex rr.) Est item Torthonna in Sicilia. Vocatur & sinus Toronæus, qui est à Canastreo ad Derrhan vsque. Steph.

Torquatus, cognomen Tiri Manlij, à torque impositum, quem occiso ad Anienem Gallo detraxit. Hic est ille Torquatus Manlius, cuius iussu cum filius aduersus hostem, à quo vocatus fuerat, pugnasset, eoque occiso equestria spolia victor ad patrem tulisset, subito eum quòd aduersus edictum suum, & rei militaris disciplinam fecisset, virgis cæsum securi iussit percuti. Liu.

Torquatus, quoniam pacto à terra absorptus fuerit, vide in verbo, Valerius.

Torquatus Asprenas, consul, anno ab vrbe condita 880.

Torrhebus, vrbs Lydiæ, à Torrhebo Atyis filio: Gentile, Torrhebius, scemininum Torrhebis. In Thorrhebide regione mos est Carij cum templo Carij, qui Iouis & Torrhebiæ filius perhibetur, qui circa lacum quendam obambulans, Torrhebiam ab eo dicti, voce Nympharum audita (quas Lydi Musas vocat) Musicam edoctus est, & Lydis tradidit canendi modum vel carmina. Steph.

Torrone, Vide TORONE.

Tortomion, vrbs inter Syriam & Armeniam. Gentile, Tortomius. Steph.

Tortosa hodie dicitur, quæ olim Antarados, ciuitas Arado Phœnicia: ciuitati opposita. Vide in ARADVS.

Totilas, Gothorum rex ad Placentiam Romanos vicit, fugauit, cæciditq; & omnia imperialia oppida cepit, anno ab vrbe cond. 1297.

Toxij & Toxiani, populi Taurici, Steph. ex Herodiani lib. 7.

Toxon Hunnus, Hetruriam populatus. Volater. Ritus lib. 2.

T R

Trabala, vrbs Lyciæ: Gentile, Trabaleus. Stephanus.

Trabea, nomen poetæ, cui inter Comicos octauus locus assignatur. Huius meminit Cic. lib. 4. Tusc. & de Finib.

Trachalus, orator, Domitiani temporibus sobrius & satis apertus, & quæ velle optima crederes, auditis tamen maior videbatur. Nam & vocis felicitas & pronuntiatio, vel scenicis suffectura, & decora omnia denique ei quæ sunt extra, superfuerunt. Quintil. lib. 10. cap. 1. qui sonum Trachali appellat.

Trachea, vocatur tota Isauria: item Cilicia: extra Taurum pars vna, Trachea, id est aspera alia

campestris vocatur. Strab. lib. 14. Hinc Tracheotes. Incepit à Coracesio.

Tachina, oppidum Campaniæ: quæ postea interposita à Tarachina; vel Tarachinæ pluraliter, Anxur etiam antea dicebatur. Nunc autem Taracina vocatur.

Trachin, inis, Strab. oppidum in finibus Phthiotidis, ad Oetam montem & Thermopylarum angustias, à loci asperitate nomē habens, cum alio nomine ab Hercule conditore Heraclea dicatur. Plin. lib. 4. cap. 8. In hac vrbe Ceyx regnavit, Alcyones maritus, quem poetæ idcirco Trachinium cognominant.

Trachonitis, pars Iudææ, quam ferūt inter montem Libani & lacum Tyberiadis sitam esse. Cuius Terrarches fuit Philippus, iuxta Evangelium Lucæ. Est & (vt Hieronymus inquit) trans Bosram Arabiæ ciuitatem in deserto, cōtra Australem plagam, quasi ad Damascum respiciens. Hanc gentem instituit Cis filius Aram. Iosephus 1. Antiquitatum. Plinius libro 5. cap. 18. qui eam Syriæ Palestinæ regionem scribit.

Trachyna, ciuitas Theffaliæ, quæ Heraclea ab Hercule cognominata est. Hinc ab Ouid. Trachynius Ceyx coniux Halcyones. Græci Trachinia vocant opera: vnde tarachynam quasi trachynā ab aspretis dici autumat. Strabo. Et ab hac Trachyna Theffaliæ, Sophoclis tragœdia Trachyniæ dicta est. Vnde Cic. lib. 2. Tulc. Quas hic vices apud Sophoclem Trachynis edit.

Tragæa, insula iuxta Cyclades. Est etiam vrbs in Naxo, vbi Tragius Apollo colitur. Eupolis per e scribit, & plur. liter. *τραγῆα*, Cuius, Trageates. Steph. Strab. lib. 14.

Tragafæ, regio Epiri, à Tragafō quodam, in cuius gratiam Neptunus salis dēnsationem fecit: vnde sal Tragafæus. Hinc & campus Alsius (fortē Hallsus) dictus est à sale. Steph.

Tragilos, vrbs Thraciæ, iuxta Chersonesum Macædonicam. Cuius, Tragileus Steph.

Tragius Apollo. Vide TRAGÆA.

Tragurium, insula mari Adriatico, adiacens Dalmaciæ, in qua est ciuitas eiusdem nominis. Ptol. lib. 2. Plin. lib. 4. cap. 21. quo loco marmor insulæ commendatur.

Traiana, Picenorum vrbs, Ptol. lib. 3. cap. 1. Hodie Potentia.

Traianopolis. Vide POMPEIOPOLIS.

Traianus, inter Cæsares optimus. Traianus Patricius, sub Iustiano principe floruit. Scripsit temporum epitomen nobilem. Author Suid.

Traianus, portus Tuscorum. Ptol. lib. 3. cap. 1. hodie Volaterranorum portus.

Traiectum clara & vetus est episcopalis ciuitas Antonino in Itinerariis memorata, sic vocata, quod hic esset traiectus veteris Rheni. Dicitur autem Traiectum inferius, ad eius dif-

ferentiam ciuitatis, quæ est Traiectum Mosæ, sedes aliquando episcoporum Tungricorum, quæ iam est Leodij. Hanc vrbem alij attribuunt Hollandiæ, alij Frisiæ siue in Hollandico solo, siue in Frisia sita, haud dubio nobilissima est & priuatarum ædium pulchritudine & celeberrimis canonicorum collegiis. Habet & Antistitem qui latissimè imperat: ac tam diues & potens est, vt, si opus est, quadraginta hominum milliā ad bellum armare possit. Barlandus Æneid. Syluius. Otto Frisingens.

Trallia, pars Illyriæ. Dicitur & Tralli & Tralles. Nominatur item Troalida & Tralla. Steph.

Tralli, Illyricorum gens, ex quibus fuit Menodorus vir doctus.

Trallion, in Bithynia pertingit vsque ad Estacenum sinum: Gentile, Tralli. Steph.

Trallis, ium, Asiæ vrbs inter Mæandrum & Caystrum fluuios, à Plinio & Ptolemæo Cariæ, à Strabone Ioniæ, à Stephano Lydiæ annumerata, aliis nominis Euanthia, Seleucia, & Antiochia appellata.

Trallis, oppidum Cariæ regionis in Asia minore. Plin. lib. 5. cap. 19.

Trampe, vrbs Ionæ: Gentile, Trampæus.

Trapia, vrbs Epiri prope Bunimos. Cuius, Trampyeus & Trampyeres. Steph.

Transamundus, vel Thrasimundus, Vandalorum rex, in Africa cccxx. Episcopus in Sardiniam exilio relegauit, quibus Symmachus quotidiana subsidia ministrare non cessauit. Diac. in Anastas.

Transalpina Gallia, eadem quæ Comata, diditur in Belgicam, Celticam, & Lugdunensem. Vide GALLIA.

Transsylvana, vel Vltrafylvana, quæ & Pánodacia, & Dacia Ripensis, vulgò *Sibemburgen* dicitur, pars fuit olim Daciæ & extrema eius regio trans montes Carpathio, ad Axiacem fluuium vsque producta. Hanc cingunt duæ VValachie, Transalpina & Moldauia: illa Danubio hæc mari Euxino admota: vtræque cum Transsylvana, eam Europæ nunc occupant partem, quæ olim Dacia erat. Sic totus iste tractus transdanubialis, qui non solum Hungariam vltiorem, sed Transsylvaniam quoque cum vtraque VValachia continet, Danubio, mōtibus Carpathiis, mari Euxino, & rursus eodē Danubio ex omni parte includitur. Pecoris, vini, frumenti, item auri & argenti feracissima, vbi amnes nonnulli aurea ramenta ferūt, auriq; fragmēta quādoq; sesquibralia trahunt, quū mōtibus sit vndiq; circūsepta in coronæ speciem. In syluis iubati & mira pernicitate præditi boues, vri & equi syluestres at equi iuba sunt ad terram vsq; demissa. Regionem hæc habitant Scythæ partim Saxones, & Daci: minores hi, asperiores contra illi. Olim Romanis Sarmaticisq; colonis, ante Gothorū & Hunno

& Hunnorum eruptione, tota Dacia completatur. Bonfinius lib. 1. Decad. 1. rerum Hungar.

Trapeza, vrbs Arcadiæ prope Tricolon. Stephanus.

Trapezeus, vrbs iuxta Euxinum Pontum, Sinopensum colonia. Vocatur & Oezenis. Alia est in Arcadia à Trapezunte Lycaonis filio. Alia prope sinum Arabicum. Hinc Trapezuntius. Steph.

Traphe, vrbs iuxta Pontum: inde Trapheus. Str.

Taprobane, insula est, cuius incolæ habent ædificia modicè ab humo extantia. Item aurū & argentū & marmor simile testudinis: præterea margaritas & gemmas præcipuè bonitatis. Apud eos annona nunquam augetur, neq; sunt fora neque lites Herculem colūt. Populus regem eligit senecta clementiæque venerandū & liberos non habentem. Et si postea gignat, abdicant, ne regnum fiat hæreditarium. Rectores ei dant xxx. nec nisi multorum sententia quisquam damnatur capite. Appellatio est ad populum. Rex si delinquit, morte mulctatur, nullo interueniente, sed auctantibus cuncti, & commercia etiam sermonis negantibus. Agros diligenter colunt: pomis abundant: voluptas est in piscatu testudinum maximè, quarum superficie domos regunt. Vita hominum centum anni modica. Vide SYMATRA.

Trafillo, siue Tassillo, Bauarorum rex, sese commendatum Pipino subdidit, anno sal. 736.

Trafimachus, princeps inueniendi numeros in oratione fuit, Cic. de Clar. Orat. Tiron, Leontinus Gorgias, Trafymachus, Chalcedonius & cætera.

Trafimendus lacus, Pli. lib. 2. ca. 84. Vide THRASYMENSUS.

Trachenij, populi iuxta Pontum, Sindis finitimi. Steph.

Traui, populi quos Græci Agathyrfos nomināt. Steph.

Trebatius, iurifconsultus, Cic. familiaris, vt perspicere licet ex familiaribus Epistolis.

Trebellius, Bulgatorum rex, anno sal. 702.

Trebia, Galliæ Cisalpinæ flauus, non procul à Flacentia, ex Apennino defluens: iuxta quem Annibal L. Sempronium Consulem maxima clade prostigauit, Lucan. li. 7.

Trebia, Celtiberorū ciuitas, quæ pars est Hispaniæ. Vnde Trebellicum dicimus.

Trebrates Vmbriæ populi in 4. regione Italiæ, quorum meminit Pli. 3. c. 14. Idem & Trebiani dicuntur.

Trebonius, cum Bruto & Cassio tertius coniurauit contra Cæsare: in Asia deinde fraude Dolabellæ interfectus crudelissimè fuit. Cicero in Philippicis.

Trebonius, pudicæ sanctitatis miles, qui Luſum Marij ex sorore nepotem, castitati suæ stuprum & insidias molientem dedit morti. Plutarch.

Trebula, oppidum Sabinorum, cuius incolæ dicti sunt Trebulani: quos Plinius collocat in quarta Italiæ regione. Apud hos præstantissimi habent casei, qui à loco dicti sunt Trebulani, Martialis lib. 14. Prope Trebulanos sunt & alij populi, nomine Trebiani. Plin. libro 3. cap. 5.

Trebiani. Vide TREBVLA.

Trecæ, arum, vrbs nobilis & potens in Campania Gallicana, *Troie en Champagne*.

Trechus, Homer. Iliad. 5. vir Ætolus bellator egregius, à Marte in bello interemptus.

Trecotenses, Armoricæ Britannię populi, vulgò. *Ceux de Lantriguet*.

Tremile, Lycia vocabatur: incolæ, Tremileis, à Tremilo, qui ex Praxidice Nympha filios suscepit, Tmoum, Xanthum, Pannaxum Cragū. Hos Tremilleas Bellerophōtes Lycios nominauit, Hecateus Tremillas vocat. Steph.

Tremithus, vicus in Cypro: incolæ, Tremithusij, & Tremithopolitæ. Nomen loco inditum, vel quod tremuerit, cum Venus in eo apparuisset: vel à terebinthis, quas Cypri Tremithos vocant Steph.

Trerus, regiuncula Thraciæ, & Treres, Thraciæ populi: Callimachus *τρερῆσας*, dixit. Theopompus Treres. Steph.

Treueris, magnitudine rerum gestarum, & vetustate præclara ciuitas, Galliæ Belgicæ caput, ante Christi aduentum 1947. temporibus Abrahamæ, à Trebera Nini filio condita. Æn. Syluius. Videtur adhuc ibi stupendi operis palatium, quod instar Babylonici muri, ex cocto latere factum, tantæ firmitatis hodie manet, vt nulla arte frangi queat. Proprium semper Ducem habuit. A Iul. Cæsare expugnata, postea ab Artila diruta, cōcidit. Vltimus dux luxuriosissimus, à Lucio occisus est, & vrbs Clodoueo Francorum regi tradita. Inde tempore Iouiniani destruebatur, & per Otthonēs & Henricos ad imperiū redacta est. Plura apud Cæsarem in Comment. & F. Irenicū. Archiepiscopus: in Electorum ordine primū, agnoscit Dominum. vulgò *Treues*.

Treuirij, Ptolemæo, populi Galliæ inter Belgas, ad Mosellem fluuium, Leucis & Mediomatricibus finitimi, vetusti sanè, nomēque retinentes, nec pristinæ cedentes fame: apud quos insignis olim fuit cognoscendarum causarum populi Romani curia, Treuitorum cognominata. Cuius in Floriano meminit Vopiscus. Ferè autem omnes Treuirij Germanica lingua vtuntur, & nisi exercitu coacti imperata non faciebāt. Nam ciuitas propter Germaniæ vicinitatem, quotidianis exercita bellis cultu & seueritate nõ multum à Germanis differbat.

Triarius, magnus Orator, cuius meminit Cicero de clar. Oratoribus.

Triballi, Epiri populi, Dardanis oppositi & Mæ-

siæ gentibus. Pli. lib. 4. cap. 1. Stephano, populi Illyriæ. Aristophanes in Aibus, Barbaros deos quosdam per iocum Marathanotriballos vocat.

Tribotes, seu Triboci, sunt populi Germaniæ in finibus Celtarum & Belgarum, finitimi Tullensibus, Bassiliensibus, Lingonibus & Rheno: ferè omnes Germanica lingua vrentes. Ciuitas est episcopalis prouinciæ Moguntinæ: nunc Argentinenfes Latine dicitur: quibus vulgaris sermonis cum veteri satis alludit vocabulum. Hi sunt in regione Allatia, olim vt quibusdã placet, Heluetia: vulgò, *Le pays à l'entour de Strasbourg.*

Trica, aut potius Tricca, per duplex c, Stephano vrbs Thessaliæ, id nominis sortita à Tricca, Penei filia. Pli. verò li. 3. c. 10. Tricã & Apinam, oppida quondam fuisse Apuliæ scribit. Hæc autem Diomedes, tanta ignominia euertit, vt in prouerbij ludibrium transferint. Quoties enim rem frilem ac nugatoriam ostendere volumus, Tricas & Apinas nominamus. Vide APINA. Gentile, Tricæus.

Tricalon, vrbs Siceotum. Gentile, Tricalinus. Stephan.

Tricara, castellum Phlasiæ. Gentile, Tricareus & Tricaloneus, ambo de eadem regione Stephanus.

Tricastini, populi sunt Galliæ, prope Druentiam fluuium. Hinc Tricastinus adiectiuum, vt fines Tricastini. Silius li. 3.

Iamque Tricastinis incedit sinibus agmen.

Tricca. Vide TIRCA.

Tricæus, Æsculapius cognominatus, à Tricca vrbe Thessaliæ, in qua natus est.

Trichonion, vrbs Ætolia: vnde Trichonius, Trichonius, Trichonites. Steph.

Tricoloni, vrbs Arcadiæ, à Tricolono filio Lycaonis. Gentile, Tricoloneus. Stephan. Vide TRICARA.

Tricongius, cognomen Nouelli Mediolanensis, qui gestis honoribus à prætura ad consulatum vsque peruenerat. Hic enim, tribus cõgiis epotis, spectante miraculi gratia Tiberio principe, præclarum cognomen sibi vendicauit.

Tricorynthon, vicus in Acætide tribu: inde Tricorysius. Stephan. apud eundem in Tetrapoli Tricorython legitur, siue n post y.

Tridentum, vrbs ad Athesin sita, vulgò *Trienta*. Gall. *Trente*.

Trieres, vrbs Syriæ: Ciuis, Trierites. Step. Itè gens quædam dicta à Trierio, Ombriarai & Traces filio.

Trieterica, Bacchi sacra: quæ quia tertio quoque anno sumptuosiora quotidianis Orgiis agitantur, Trieterica dicta sunt, Ouid. 9. Metamorph.

Trigarius, locus iuxta campum Martium. Pli. lib. vi. c. 13.

Trigemina porta Romæ dicebatur, per quã Trigemini fratres horatij exierunt.

Trinacria, Sicilia, à triangulari figura dicta est Triquetra. Trinacria autem à tribus promontoriis, Pachyno scilicet, Lilybæo & Peloro. Græci enim *Ἰνῆρα* iuga vocant, vel promontoria. Hinc Trinacris, denominatiuum fœmininum. Ouid. 2. Fastor. Item Trinacrius, a, um: id est. Sæculus.

Trinemeis, vicus in Cecropide tribu, aliàs Trinécia. Steph.

Trinessa, locus Phrygiæ: Gétile, Trinassæus. Stephanus.

Trinoantes, Britannia: insulæ populi Orientales penes Iamellam æstuarium. Ptolemæus libro secundo capite testio. Trinobates Cæsar appellat.

Triocla, Sicilia: vrbs. Ptole. li. 4. cap. 3. hodie vocatur Thriechala.

Triotidis Hecate, quod in triuis colatur. Stephanus.

Triopas, Thessalorum rex, Pater Meropis à cuius nomine Cos insula olim Meropis, ipsique Insulani Meropes sunt appellati. Steph.

Triphonus Mercurius dictus est, quasi *τρεπώνου*, *δὲ τρεπείν*, quod mercatores sese ad mores quarumcunque nationum accommodare norint. Cic. 3. de natura Deorum.

Triopion, vrbs Caria: à Triopa vel Triope patre Erysiethonis dicitur etiã Triopia. Hinc Triopius & Triopicus, Triopitis. Steph.

Triopius Apollo dictus est à tripodibus æreis, quos ferebant victores in certamine Apollinis Triopij: quos tamen è sacro victores auferre non poterat, sed ipsi Deo relinquere cogebantur: vel Apollo dictus est Triopius quasi *τρίποδων*, ab insigni prudentia: vel à Triopa solis filio rege Thessalorum.

Triozenus, Thrax, vnus ex his qui venerunt in auxilium Troianorum. Hom. Iliad. 2.

Triphylia eadem quæ Elis. Dicuntur autè Triphili, quod & tribus numero tribubus collecti sunt, vel à tribus portis, vel à Triphyle matre Clytij, incola, Triphylus: fœmin. Triphylis. Steph.

Triphylus Iupiter dictus est à Triphylis populis vbi colebatur: habebatque templum in loco campestri positum, quod tum vetustate, tum ædificij magnificentia, tum natura loci habebatur mirabile. Palæph. li. 1.

Tripodiseus, vel Tripodisci, vel Tripodisce, vicus aut ciuitas Megaridis. Steph.

Tripolis, oppidum trigeminum, quoniã Tyrij, Sidonij, & Aradij illud obtinuerunt. Hinc Tripolitana, regio dicta est. Sunt autem duæ hoc nomine, Africana scilicet, & Syriaca in Phœnicia. Oppida Tripolis Africanae sunt, Abrotonium, Tophia & Leptis magna. Vide Plinium & Strabonem & Melam lib. 1. in descriptione Phœnicia: Tripolis in Phœnicia, inquit Stephanus,

phanus, dicta est, quod colonias triu vrbiu Aradi, Tyri & Sydonis contineat. Sunt & alia: Macedonia: Perzæbiæ, Mefeniæ, Arcadia: Epiri, Ponti & Caria: quæ nunc Neapolis. Steph.

Tripolissi, vel Trypolissi, populi Thesprotici. Steph.

Tripontium, Vmbria: oppidum, sic dictum, quod treis habet pontes.

Triptolemus, Eleusij, vt Hygino placet, aut, vt Pausanias mauult, Celei Eleusini regis filius. qui primus in Græcia agriculturæ rationem creditur inuenisse. Vnde Ouid. lib. 4. Fast.

Iste quidem mortalis erit, sed primus arabit,

Et feret, sed culta premia tollet homo.

Eleusin, inquit Seruius, ciuitas est Atticæ prouinciæ, non longè ab Athenis, in qua cum regnaret Celesus, & Cererem filiam quærentem liberatissimè hospitio suscepisset, illa pro remuneratione ostendit ei omne genus agriculturæ. Filium quoque eius Triptolemum recens natum, per noctem igne fouit, per diem diuino lacte nutriuit: & eum curru impositum, qui alatis serpentibus trahebatur, per totum orbem misit, ad vsu frumentorum hominibus indicandum. De Triptolemi legibus apud Athenienses tria duntaxat præcepta in Eleusine templo scribit Xenocrates Philosophus: Honorandos parentes, venerandos deos, carnis non vtendum esse. Vide CERES.

Triremis. Vide TRIERES.

Trismegistus, qui etiam Mercurius, nepos maioris Mercurij, quem fabulantur fuisse filium Nili. Hic tamen secundum asserunt occidisse Argum, Ægyptiisque præfuisse, & leges literasque tradidisse: sed literarum characteres animalium, arborumque figuras habuisse. Hic condidit vrbum quam à se Hermopolim nominauit. Dicitur autè Trismegistus, quod & Philosophus maximus, & sacerdos maximus, & maximus denique rex fuerit. Consueuerunt enim Ægyptij ex omni Philosophorum numero sacerdotes, ac rursus ex sacerdotibus regem eligere. Hic autem vt Philosophus sapientia, ita religione sacerdotes excelluit, ac mox in imperio administrando iustitia superiores omnes reges superauit. Hic primus à Phisicis ad diuinorum speculationem erexit. Primus de maiestate Dei, de dæmonum ordine, animarumque mutationibus sapientissimè disputauit. Scripsit multa volumina, quibus arcana mysteria & oracula panduntur: non enim vt Philosophus solum, sed vt propheta, futura sæpè prædicit. Diod. Sic.

Trismegistus creditur à Iudæis. Moses vocari, qui illis primus dederit literas.

Trisplæ, populi Thraciæ. Steph.

Tritæa, vrbs Achaia: Ciuis, Tritæus. Steph.

Tritanus, vt author est Varro in relatione pro-

digiosæ fortitudinis, gladiator, qui in ludo gladiatorio Samnitium rectis & transuersis neruis non modò crate pectoris, sed & manibus cancellatis, & brachiis omnes aduersarios leui tactu, ac penè securis congressionibus vicit. Hic habuit filium Cnei Pompeij militem pari fortitudine natum, qui hostem se prouocatem ita spreuit, vt inermi dextra eum superauerit, & captum digito vno in castra imperatoris sui reportauerit. Plin. lib. 7. ca. 20. Vide TITORNVS.

Tritanico. Vide TRITONICE, quod magis placet.

Trite, vrbs circa Herculis columnas. Steph.

Tritea, vrbs Troica, ab Arisbeis condita, Ciuis, Tritæus. Est & alia inter Phocidæ & Locros Ozolos. Tritæas verò per duplex t, in Achaia est. Steph. Vide TRITEES.

Tritees, populi Achiuorum, Herodoto lib. 1. Vide TRITEA.

Triton metallum, Hispania: vrbs, Ptol. lib. 2. c. 6. hodie Tafalla.

Tritogenia Pallas dicta est, quod scientiarum sit inuentrix: *τρεῖς γενεάς* enim nomine significatur prudentia. Potest & videri sic dicta, quod *τρεῖς γενεάς*, id est, tertio mense nata sit, qui postea sacer fuit Atheniensibus: vel quod è Iouis capite profluit: Triton enim Bæoti caput vocant: vel quod eadè cum luna credatur, quæ tertio post coitum die apparere incipit: vel authore Suida, quod *τρεῖς γενεάς* *ἀρτεμὶν καὶ Διὶ* *ἰσθμῶνα ἐβλήθη* quod tertio loco post Dianam & Apollinem nata sit. Palæph. lib. 2.

Triton, Deus marinus, Neptuni & Salacia: marina: Nymphæ filius, quem poetæ fingunt Neptuni tubicinem esse. De Tritonibus Plin. lib. 9. cap. 5. ita scribit: Tiberio principij nuntiauit Olyssiponensium legatio, ob id missa, visum audiri in quodam specu, concha canentem Tritonem, ea, qua nascitur, forma. Item Pet. Gil. addition. in Ælianum, de quodã Tritone ita scribit. Cum degerem, inquit, in Græcia, in Albanæ prouincia, ad fontem prope maris litus, ab aecolis frequentatum, mulieres & puellæ ad aquam hauriendam accedebant quotidie: quas cum Triton cerneret in litore maris latitans, sensim in terram emergebat, & clanculum ex eis, quam velle, rapiebat, & violabat: qui tandem comprehensus, & in carcerem trusus, mœrore confectus obiit.

Triton, Africa: fluuius, ex Tritonide palude erumpens: à cuius nomine Pallas Tritonis & Tritonia est appellata, quod circa hunc fluuium vel lacum primum apparuerit. Virgil. 2. Æncidos.

Tritonia, dicta est Minerua, quod temporibus Ogygij regis ad lacum Tritonis virginali primū habitu apparuerit: vel Tritonia per synopè, pro Tritogenia, quasi prudentissima: vnde Democritus dicebat eã Tritoniã vocatam.

quod tria hæc mortalibus largiretur: *βυλαδεν κρηδωσ, κρηνευ ορηδωσ, κρηδωσεν δικαιοσ*. Palæph. lib. 2.

Tritonice, Ponti vrbs, eadem Tomos appellata, de qua ante diximus.

Tritonus, oppidulum Macædoniæ. Gentile, Tritonius. Steph.

Trittea. Vide TRITEA.

Triuia, Dianæ cognomentum, ab eo impositum quod triuis præfesset, vnde & tres facies habere fingebatur. Ouid. 3. de Ponto, Eleg. 2.

Protinus immitem Triuia ducuntur ad aram Eumæi geminas ad sua terga manus.

Virgil. 6. Æneid.

Atque una Phœbi Triuiaq; sacerdos.

Triumphalis porta, Romæ dicta est, quod per eam triumpho agerentur, hoc est, triumphantes victores in urbem deducerentur.

Trizi, populi iuxta Istrum, meridiem versus. Steph.

Troalida. Vide TRALLIA.

Troas, Troadis, regio est Asiæ minoris, quam Ptolemæus minorè Phrygiam appellat, Hellesponto adiacens. Hanc Homerus ab Asopo fluuio vsque ad Caici fluminis ostia produxit. Plinius autem cæteri que recentiores Lecto promontorio eam ab Æolide diuidunt. In ea fuit Ilion, mille quingentis passibus, à portu distans, Homeri & Virgilij carminibus nobilissimum.

Trocni, vel Troceni, populi Galatiæ. Steph.

Troctes, vir quidam è Phœnicia, qui, vt testatur Homer. lib. Odyss. 14. apud ad decipiendum, multa hominibus mala infixit, atque Vlyssi persuasit, vt in Phœniciam, vbi ipsius domus & substantia erat, proficisceretur.

Troezen, enis, oppidum fuit Peloponnesi, ad sinum Argolicum, Pitthei olim regia, & Thefei patria, qui inde à poëtis, Troezenius appellatur. Ouid. 5. Metam.

Hic Ixionides, illic Troezenius heros.

Troezenè Pitheus filius Pelopis, vnus est ex antiquissimis scriptoribus, qui soluta oratione artis rhetoricæ præcepta obseruauerunt.

Troezenij, populi, fide societatis Atticæ illustres inquit Pomponius Mela, in Chersoneso siti, ad quos recto cursu ex Piræo commodissima nauigatio est. Eo igitur tempore quo Xerxes cum tantis copiis in Græcia traiecit, cum Themistoclis oraculum interpretantis sententia valuisset, vt terra relicta mari se conderentur, iuuentutem omnem Athenienses intiremes imposuerunt, plurimi verò patres & vxores in Troezenem, Troezenis eos humanissime suscipientibus. Decreuerunt enim, vt hi publicè alerentur, duobus abolis in singulos distributis, puerisque facta potestas, vt vndeunque liberet, poma acciperent, & pro his erudiendis, magistris merces persoluta est. Eius decreti author Nicagoras fuisse

traditur. Hactenus in Themistoclis vita. Plutarch.

Trogilus, vrbs in Sicilia, & regio Macædoniæ, Gentile, Trogillus. Est item Trogila Mycales, quæ Trogilo quoque vocatur. Steph.

Troglodytæ, populi Æthiopiæ cauernas incolentes. De quibus Plin. & Hieronymus contra Iouinianum: Nomade, & Troglodytæ, & Scythæ, & Hunnorum nouas veritas, semicrudis vescuntur carnibus, & nullarum opum domini (inquit Mela libro 1.) strident magis quàm loquantur. Specus subeunt, alunturque serpētibus. Hactenus Pomponius Mela. Apud Troglodytas est fons, Solis cognominatus, dulcis, qui circa meridiem est maximè frigidus: mox paulatim tepescens ad noctis media, feruore & amaritudine infestatur. Plin. lib. 2. cap. 103.

Troi. Vide TAVRICI.

Troia, regio minoris Asiæ, teste Sernio, cuius caput fuit Ilium, Homeri Virgilisque carminibus notissimum: ita dicta à Troë rege, Erichthonij filio, cum antea à Teucro Teucuria, & à Dardano Dardania diceretur. Nō rarò tamen Troia Poëtis pro ipso accipitur Ilio. Ouid. in Epistola Penelopes ad Vlystem:

Troia iacet certè, Danais inuisa puellis,

Virg. 3. Æneid.

Et campos, vbi Troia fuit.

Hinc Troianus & Trofus.

Troicus mons, & Troites fluuius, in Ægypto sunt. Steph. nimirum iuxta Troiam, Ægypti ciuitatem.

Troilus, Priami & Hecubæ filius, qui iuuenili audacia ferox, cum Achille congrédi non dubitauit: à quo nullo negotio interemptus, temeritatis suæ pœnas dedit. Virg. 1. Æneid.

Parte alia fugiens amissis Troilus armis,

Infelix puer, atque impar congressus Achilli,

Fertur equis, currûque haret resupinus inani.

Troites. Vide TROICVS.

Troizenus, fuit Thrax, vnus ex his qui venerunt in auxilium Troianorum.

Tronodorum, oppidum Galliæ, in Auxensi prouincia, vulgò, *Tonnerre*. Æmil. libro quinto cap. 41.

Trophimus, vir Ephesus. Act. 20. & 21.

Trophonius & Agamedes adytum Delphicum ex quinque lapidibus struxerunt. Steph.

Trophonius, vates fuit quispiam, speluncam habitans, in quam qui descendebat, perpetuò agelastus, & irrifibilis erat. Vnde prouerbium, In antro Trophonij vaticinatus es.

Trophonius Iupiter dictus est, quod redderet oracula in specu Trophonio, de quo sic Strabo: Lebadia quidem est, vbi Trophonij Iouis constructum est oraculum, hiatus subterranei descensum habens, eò autem descendit susceptor vaticinium. Palæph. lib. 1.

Tropis, insula quædam. Steph.

Tros

Tros, Trois, rex Troianorum, Erichthonij filius, & pater Ili, Assaraci & Ganimedis, à quo Phrygia minor Troas appellata est. Virg. 3. Georg.

Assaraci proles, demissaq; ab Ioue gentis Nomina, Trósq; parès, & Troia Cynthia author

Quin & Troiani ab huius nomine Troes dicti sunt. Virg. 1. Æneid.

Egressi optata potiuntur Troes arena.

Trossulum, oppidum Tusciam, circa Volscinios, passuum nouem m. à quo Trossuli dicti sunt eius incolæ. Trossuli etiam dicebatur equites, quod Trossulum, oppidum, vt ait Plin. li. 33. cap. 2. sine vilo adiumento pedum cepissent: quod nomen durauit vltra C. Gracchum, cum antea celeres, à Celere Remi interfectore, postea Flexanimes, à flectendis animis, quoniam indices erant: siue à flectendis equis. Iunius. Quod ad equestrem ordinem pertinet, antea Trossulos vocabant, nunc equites vocant.

Troyphas, v. 1. Argiuorum rex, regnavit annis XLVI. ante urbem cond. 66.

Truentus, fluuius Picenorum, qui vulgò nunc Tronto vocatur. De quo Ptol. lib. 3. cap. 1.

Trutonia. Vide LOCORITVM.

Trichæ, vrbs Eubææ: Gentile, Thrychæus. Apollonius Trychantem vocat: vnde Trychantius deriuari potest Steph.

Triphæna, mulier. Rom. 16.

Triphiodorus, Aegyptius poeta, scripsit Marathonica, Excidium Ilij, Odyssæa, id est, poema de erroribus & laboribus Vlyssis: Paraphrases comparisonum ab Homero positarum. Auth. Suid.

Tryphon, Alexandrinus grammaticus, Augusti tempore, scripsit de copia orationis de orthographia: & alia à Suida commemorata.

Tryphon, Origenis auditor, ad quem nonnullæ eius extant epistolæ, in sacris literis eruditissimus fuit, vt eius multa ostendunt monumenta. De hoc scribit Hieronymus.

Tryphosa, mulier. Rom. 16.

Tuæsis æstuarium maris Britannici, apud Ptole. li. 2. ca. 3. vulgò *Tuuedo* iuxta quod Beruicia munitissimum oppidum regis Anglorum est in finibus Scotiæ, vulgò *Berunylz*.

Tubalcain, filius Lamech ex Sella vxore sua Genes. 4. Hic fortitudine cæteros excellens res bellicas primus adinuenit, & exercuit, quamobrem apparet, militarem artem antiquissimam esse. Ioseph. lib. 1. Antiq. lat. mundana possessio vel æmulatio aut mundi nidus; seu confusionem possidens, vel ignominiam æmalans.

Tubantes, Germaniæ populi, qui Phrysiæ partem mari Oceano. Rheno fluuio ac lacubus proximam, saltibus & paludibus abundatè incoluerunt, quam antea Manni populi habitabant. Tacitus.

Tubianei, Arabes, iudem Nabathæi. 2. Macha 12.

Tubero, Romanus, is notissimus est ex Ciceronis oratione pro Ligario. Est item Tubero, fluuius apud Indos, Pomponio Melæ libro 3. Pli. c. 23. lib. 6. Tuberum appellat.

Tuberodis, fluuius Britanniam, Ptole. lib. 2. cap. 2. vulgò *Aedey*.

Tuberum Plin. lib. 6, cap. 23. flumen nauigabile quod circa Pariræ.

Tubilustria, festa, quæ & Lustria festa dicta sunt Festa erant apud Romanos, quibus tubæ sacrorum iu atrio Saturio expiabantur die 23. Martij: Varro & Festus.

Tucca, L. Varus & Plocius, viri doctissimi, amici Virgilij, hæredesq; ex parte testamenti relicti, iussu Augusti carmina Æneidos emédauerunt, hac lege, vt nihil adderent, vt Seruius tradit.

Tucris. Ptole. lib. 2. cap. 6. Hispaniæ vrbs. vulgò *Trudela*.

Tudæ, Ptol. lib. 2. cap. 6. vrbs Hispaniæ: hodie *Tyde* in Gallicia.

Tuder oppidum mediterraneum Vmbriæ. Plin. lib. 3. cap. 14.

Tudertum, ti, & Tunders, dertis, Stephanus vrbs Tyrrheniæ, oppidum in Ducatu Spoletano. Sil. lib. 4.

Et gradinicolam celsa de colle Tudertem.

Gentile, Tudertinus. Vide TVRDE.

Tuditanus, nomen proprium viri, quod caput malleo simile haberet.

Tuerobis fluuius Britanniam, Ptolemæo lib. 2. ca. 3. vulgò *Abedeny*.

Tugini, populi in Heluetiis, quorum meminit Strabo li. 4. & 7. vbi de Cimbris. Eorum oppidum Tugium est, quod vulgò *Zug* vocant, imprimis amœno situ, à Septentrione planitie pratorum ampla, ab Occidente piscoso lacu, à Meridie supra laci longitudinem Alpium prospectum, ab Oriente verò partim pascuo, partim syluoso colle conspicuum. Hi se Tugurinis, Lucernatibus, Vriensibus, Suicensibus & Subsylvanis perpetuo fœdere iunxerunt, anno ab orbe redempto 1352. & in ciuitate Heluetiorum septimum locum tenent.

Tulcis, modicus amnis Hispaniæ ad Tarracōnē vt scribit Pomp. lib. 2.

Tulga, Gothorum rex, regnavit annis 11. an. salutis 638.

Tuliphurdum, Ptol. lib. cap. 11. Germaniæ vrbs, vulgò *Goringen*.

Tulifurgium, Ptol. lib. 2. cap. 11. vrbs Germaniæ: hodie Brunsviga, vulgò *Brunsvig*.

Tullia, filia Seruij, sexti Romanorum regis, Tarquinio Superbo nupsit, qui postea, vt regno potiretur solus socerum suum interfecit. Ferunt hanc mulierem eadē regnandi libidine, qua maritum, æstuassee, adeo vt cum intellexisset patrem interfectum, vehiculo se prope ferri iusserit, quò interfectori gratularetur. Quum autem inter eundem comperto caduere, equi & auriga constitissent, erubescere

réntque mortuum conculcare: mulier nefaria
curram super faciem mortui patris duci ius-
sit. Vnde Ouid. in Ibin,

*Infamemque locum sceleris qua nomine fecit,
Pressit & inducitis membra paterna rotis.*

Tulingi, erant populi finitimi Helueticis inter
Celtas, non longè ab Allobrogibus: & vt qui-
dam opinantur, etiam fuerunt incolæ Turegi
oppidi, nunc inter Helueticos sit: quòd forsitan
tunc ex illorum pagorum numero non erant,
in Constantiensis diocesi habitantes, sed ab
Allobrogibus satis remoti. Quidam autè inter-
pretantur Turegum, quasi Duregum, id est
duorum regum: & Tulingos credunt tunc Lo-
taringos esse dictos, nomine cõposito ex Lo-
tario eorum rege, Carlomani stirpe. Vulgò,
Le pays à l'entour de Tou en Lorraine.

Tullius, nomen oratoris Latinorum omnium
principis, qui M. Tullius Cicero Arpinas est.

Tullius Hostilius, Romanorum rex, census pri-
mus omnium ordinauit, qui (vt Eutropius ait)
adhuc per orbem terrarum incognitus erat.
Sellam quoque primus curulem, lictores ro-
gam pictam, atque prætextam instituit, vt Ro-
mæ haberentur Macrobius lib. 1. Saturn.

Tullum, Galliarum vrbs in Belgica, auctore Ptolem.
lib. 2. cap. 9. vulgò. *Tulle.*

Tullus Hostilius, tertius Romanorum rex, ne ipso
quidem Romulo belli gloria inferior, qui po-
pulum Romanum otio, pacisque artibus sub
Numa assuetum, ad belli studia reuocauit. Virg.
6. Æneid.

-cui deinde subibit

*Otia qui rumpet patria, res sedesque mouebit
Tullus in arma viros, & iam desueta triumphis
Agmina, &c.*

Tuneres: Saracenorum rex, anno salutis 1144.

Tunetum: siue Tunitium, tumulus erat editior,
vnde Scipio spectauit Carchedonios ad Ro-
manam classem exurendam proficiscentes.
Nostra tempestate regis Libyci ciuitas Me-
tropolis est, in qua veluti ampliore & magni-
ficentiore loco consuevit habitare, & Tunis-
æus rex appellatur. Hanc Eutropius libro 4.
continuis sedecim diebus arsisse perhibet, ac
L. Cæcilio Metello & Tito Flaminio consuli-
bus, in Africa iussu Senatus reparatam, quæ
nunc manet seculis viginti duobus euolutis,
postquam à Scipione fuit euersa. Abest Tune-
tum à Carthagine duodecim millibus ferme
passuum. A Tuneto Tunetæi dicti sunt, quos
Sidonius Tunisæos appellat.

Tungri, Belgarum populi, qui cis Rhenum &
Mosam inter Eburones numerantur. Oppi-
dum est nomen retinens, olim ciuitas episco-
palis. Huius sedes postea fuit ad Leodiensem
vrbelem translata, vsque ad cuius mœnia, vt
plerique volunt, Oceanus protendebatur, cui-
us rei quædam illic vetusta adhuc monumē-
ta videntur. Illic dicitur esse fons insignis,

plurimis bullis stillans, ferruginei saporis: hic
corpore purgat, tertianas febres discutit, cal-
culorumque vitia. Eadem aqua, igne admo-
to turbida fit, ad postremum rubescit. Plin. lib. 31.
cap. 2.

Turarius, vicus Romæ. Asconius, Signum Ver-
tumni in ultimo vico Turario est, sub Basili-
ca se flectentibus.

Turbo, onis, proprium nomen gladiatoris. Ho-
ratius lib. 2. Serm.

Corpore maiorem rides Turbonis in armis.

Turcæ, teste Pomponio li. 2. populi sunt Scythi-
ci iuxta Thyflageras & vltra Sauromatas. Ab
his orti indicantur, qui ætate nostra latissime
imperitât, Turci vulgò dicti, ignauia quidem
nostra magni, sed post Macedonas & Roma-
nos sine dubio potentissimi.

Turcici Imperij originem, incrementum, &
quomodo paulatim in tantam magnitudi-
nem excreuerit, vt à Sicilia, regni Persi-
ci fines ad Orientem, Tartariam Aquilonem
versus & Æthiopiam circa meridiem attingat:
his paucis, ex nostri seculi historiogra-
phis excerptimus: Anno Christi M. CCC. OT RO-
MANNVS Turca quidam Zachii filius, tenuis
conditionis homo, nomen & dignitatem, ob
ingenium & rei militaris peritiam, inter Tur-
cas habere cœpit. Hic nomen Turcarum im-
peratorum familiaræ dedit, & primus eorum regē
se constituit. XXVII. annis quibus imperauit, Bi-
thyniam obtinuit & Cappadociam: plurimamque
loca munita Pontico mari adiacentia occupa-
uit. Huic successit filius ORCHANES, qui Pru-
siam amplissimam vrbelem expugnans, regni
caput fecit: à Tartaris 22. regni. anno, in sceleri-
ter pugnans, occiditur: filiumque AMVRA-
THEM reliquit, qui à Græcis dissidentibus. euo-
catus, primus ex Asia in Europam traiecit, Cal-
lipoli & Cherroneso captis, Abydum superat.
Philippopoli & Adrianopoli vrbelem in pote-
statē redactis. Seruia Bulgariæque Christianis
adempta, superiorem Mysiam ingressus, obiit,
percutus pugione, ann. imperij 23. Cuius filius
BAIAZETHES fratre occiso, magnam Thraciæ
partem occupauit, totam ferè Græciam subegit,
& Phocidem Bulgariæ partem: sed victus à
Tâbernalo, inglorius obiit. Capto patre CA-
LEPINVS filius regnum obtinuit, & quum Si-
gismundum bello funditus deturbasset, Impe-
ratorisque Constantinopolitani fines deua-
stare cœpisset, in ipso ætatis flore obiit, cum
sex annis imperasset. MAHOMETES post hunc
arreto imperio, Valachis asperrimum bel-
lum intulit, maiorem Sclauoniæ partem possi-
det, primus Danubium traiecit, & Macedonia
perdomita, ad Ionium vsque pelagus perue-
nit. Translata regia sede ex Bithynia Ha-
drianopoli posuit, vbi fato functus est an-
no imperij 14. AMVRA THE S. II. Succes-
sor, Epiro, Ætolia, Achaia, Bæotia, Attica,
& Thef

& Thessalonica Venetæ ditionis vrbe, armis
potitus est. Huic succedit MAHOMETES. II.
qui Athenas euerit. Constantinopolim, 29. die
Maij, anno 1452. expugnans, Trapezuntinum
Imperium subiecit potestati suæ. Corintho
capta, Lemnum, Eubœam, & Mitylenem in-
sulas debellauit Caphan deuicit vrbelem Gen-
uentium, & imperio præfuit annis 32. BAIA-
ZETHES. II. bellum in Venetos gessit, eisque
Nauactum, Methonem, Dyrrachiumque ab-
stulit, Dalmatiam omnem depopularus est: obi-
it veneno. Huius filius ZELIMVS inuasit im-
perium. Expugnata Alcairo Ægypti vrbe mu-
nitissima, Sultanoque cæso, Alexandria, to-
tamque Ægyptum suo imperio subdidit, &
Damasco vi potitus est, SOLYMANVS VI-
nicus Zelimi filius, pari successus, Belgradum
expugnauit, Budam regni caput occupauit, Stri-
goniumque. Hungariam ferè totam deuastratus,
Rhodum insulam ditione obtinuit, Quin-
que ecclesias euerit. Iula vrbe capta, obiit in
obsidione Zigethi, quam filius ZELIMVS. II.
Imperij etiam nunc heres diripuit anno 1566.
quæ postea bello Meliteni & Veneto accide-
rit, cognita adeo sunt, vt describi haud ne-
cesse sit. Atque hoc modo sub vndecim im-
peratoribus, ducentis sexaginta annis, magnam
Africam maiorem Europæ, & maximam Asiæ
partem, tyrannice cruentissima Turcæ sibi
subiugarunt. P. Iouius. Laonicus Chalcocon-
diles. Cuspinianus. &c.

Turde, Vilumbrorum ciuitas in Italia, teste Pto-
lem. lib. 3. cap. 1. Tudea, Silio: Tudertum ho-
die. Vide supra.

Turditania, regio Iberiæ circa Bætium fluium,
quæ etiam Bætica: Incolæ, Turditani & Tur-
duli. Artemidorus Turtytaniam vocat, & in-
colas Turtos & Turtytanos. Steph.

Turduli, Steph. & Bastuli, populi in Hispania
Bætica præcipui, vt & Bætica Turdetania di-
cta sit. Strab. lib. 3. Plin. lib. 3. cap. 1. Abana autem
(inquit) Atlantico Oceano obuersa Hispania,
Bastulorum, Turdulorumque est. Strab. lib. 3.
Turditanos, cum Ptolem. libro 2. cap. 44.
nominat.

Turia, nomen proprium fluij, secundum ali-
quos generis masculini: secundum Priscia-
num & Augustinum generis neutri. Vide in
dictione DVRIA & TVRVLIS.

Turiaso, Ptolem. lib. 2. cap. 6. Hispaniæ vrbs:
vulgò *Tyriassona.*

Turingia olim fuit regnum, hodie Lantgrauia-
tus titulo decoratur. Sita est inter duo flumi-
na, Salam & Verram: habet Hercyniam syl-
uam à Septentrione & Turingensem saltum
à meridie: Longitudo regionis latitudini par,
duodecim miliarium. In hoc rã exiguo spa-
tio, sunt duodecim Comitatus. & totidè Ab-
batie: centum quadraginta quatuor ciuitates,
& totidem oppidula: bis mille pagi, & cen-

tum quinquaginta arces. Regio admodum
fertilis, frumentoque præ omnibus aliis Ger-
maniæ partibus fecunda. Hunc tractum Sora-
bos olim habitasse ferunt. Metropolis regio-
nis est Erdfordia quæ maxima Germaniæ
vrbs censetur.

Turmeda, ciuitas Syriæ, quæ alias Amphipolis.
Stephan.

Turnus, nomen ducis, qui ab Ænea occisus est,
vt videre licet in 12. Virg. Æneid.

Turo, vulgari idiomate *Tours*, prouinciæ Turo-
nenfis celebris metropolitico honore ciuitas,
non modo opibus ædificiorumque præstan-
tia, verum etiam Ligeris nobilissimi fluij vi-
cinitate, nobilitatur. Mercatura, Serico, & La-
nificio claret. Cùmque multarum rerum opu-
lentissima sit habita, tùm vel maximè ob in-
credibilem regionis amœnitatem, & placidif-
simam aeris constitutionem, totius Galliæ hor-
tus atque pomarium vocatur: Agrum enim
fertilem & voluptuosissimum habet. Huius
fundationem Britannorum Chronica Troi-
anis adscribunt. Archiepiscopalem sedem habet.

Turones, Lugdunenses Galliæ populi ad fluium
Ligerim, auctore Plin. lib. 4. cap. 18. *Touran-
geaux*, Gall.

Turpio Ambiuus, auctor comædiarum Teren-
tij temporibus.

Turris Biffonis, ciuitas Sardinia, Ptol. lib. 3. Sar-
dos hodie. Turris Lybisonis Plinio.

Turtij. Vide TVRDITANIA.

Turtytania. Vide TVRDITANIA.

Turuhs, fluius Hispaniæ Tarraconensis, Pto-
lemæo libro secundo capite sexto. *Turta* vul-
gò, Claudiano, & Hermolao apud Plinium.
Pomponius Duriam corruptè nominat. Vide
TVRIA & DVRIA.

Turruptiana, Ptolem. libro secundo capite sexto,
Hispaniæ Tarraconensis vrbs, Tuitana ho-
die *Tui* vulgò.

Tuscania oppidum Tusciæ prope Tarquinos:
à quo Tuscanenses.

Tuscanus homo furiosus & auarus, cuius me-
minit Cicero ad Q. Fratrem lib. 1.

Tuscia, Italiæ regio celebris, vulgò Tuscana di-
cta, atque olim à sacrificiis appellata. Græci
enim *θεῖον* sacrificare dicunt. Vel à Thure, quo
maximè in sacrificiis vtimur. Vel à Tusculo
Herculis filio: quod veteres Grammatici pro-
bant. Tyrrhenia dicta à Tyrrhene Atys filio,
qui è Mœonia discedens, in Italiam venit, & eam
partem occupauit, quæ ad mare inferum sita
est, quod & Tyrrhenum dicitur: à Liguribus
Romanisque finibus contingitur, iugis inac-
cessis & difficilibus referta. Eius fines Macra
& Tyberis amnes, centum & septuaginta qua-
tuor millia inter se distantes. In ea, sciētia fa-
ciendorum sacrorum ira floruit, vt Romani,
qui non seruandæ tantum, sed etiam amplifi-
candæ religionis cupiditate incendebantur,
decem

decem principum filios senatusconsulto singulis Tusciae populis percipiendae sacrorum disciplinae gratia traderent. Longior est ea provincia, quam latior. Ab Orientali plaga in Occidentalem porrigitur. Nam si ab Aquilonari in Australem perambulemus, arctis finibus contenta est. Ab Occidente quae Liguriae proxima est habet Pisas, Senas, Lucam, & Florentiam, inclitas ciuitates. Ad Septentrionem habet Urbem veterem: In meridionali vero littore, Pisaurum, Aretium & Asisium. Et Tiberis Romanus inde labitur, ex Apennino effluens. Septentrionalis regio cum Flaminia iungitur. Vulgus Italorum hodie Tuscanam vocat. Vide Thufcia cum aspiratione, & Tyrreni. Tusculum, Straboni, Latij oppidum, XII. ab vrbe lapide, arduo in colle situm, opus Telegoni, Vlyssis & Circes filij. Hinc Tusculus, a, um, Silius lib. 7.

*Quod peperere decus Circeo Tuscula dorso
Maenia, Laerce quondam regnata nepoti.*

Tusculum, vulgò *Frascati*.

Tusculani, Frederici Aenobarbi, imperatoris quondam coniuncti copiis, Romanos insigni clade affegere, vt postea resipiscere non esset. Romani itaque iniuriarum memores, post aliquot annos tanta in eos ira perciti sunt, vt vix vrbs fundamenta relinquerent. Volater. libro 6.

Tusculanus ager, in quo erat villa Ciceronis celebratissima, in quam post forensia negotia animi recreandi gratia se Cicero recipiebat: vbi aut cum doctis aliquibus, quos adduxerat, se declamando exercere, aut philosophica studia intermissa reuocare solebat, vt frequenter in scriptis suis meminit.

Tusculus. Vide *TUSCIA*.

Tuscus, vicus Romae, in quo habitauerunt Tusci, qui Porfena ab obsidione, recedente remanserant. De quo Horat. in Serm.

Ac Tusci turba impia vici.

Tusyli. Vide *CATIZI*.

Tutanus, Deus, qui homines tueri putabatur. Varro, Tutanium deum Romae omnes qui laborant, inuocant.

Tutia, virgo Vestalis, cum argueretur incesti, argumentis purgare se dedignata mortalibus, ad Tiberim flumen cribrum detulit, ibique submersit, hac addita prece: O Vesta, inquit, si pia & casta sum, hanc est Tiberi aquam ad templum tuum perferam: & ipsa pertulit. Tit. Liu. Dissimile quiddam legimus apud Dionysium Halicarnasensem. Morbus enim quidam Romae incidit in foeminas, & mors quanta nondum prius, maxime in praegnantibus, cruda, insolitaque parientes, & cum foetibus morientes. At quia preces ad aras deorum factae, nec pro vrbe expiatoria sacrificia, aut pro dominibus priuatis facta, cessationem afferebant maiorum in tali vrbs calamitate, fit a seruo quo-

dam indicium pontificibus, quod sacerdos quaedam Vestae Urbina nomine, amissa virginitate, sacrificia pro vrbe perficiebat, non ipsa pura, Pontifices ergo, eam remouentes a sacrificiis, & poenam apponentes, postquam manifeste est redarguta, virgis caeciderunt, perque urbem eam ferentes, viam defoderunt. Eorum vero, qui illam impiam corruptionem peregerant, alter seipsum interfecit, alterum praehendentes sacrorum inspectores, tanquam mancipium necarunt: sicque statim morbus ille desit.

Tutilina, dea. Varro, Tuam fidem Tutilina inuoco, quae aesse mortalibus soles. Hanc Augustinus libro 4. Ciuit. praefesse frumetis collectis atque reconditis scribit, vt tuto seruentur.

Tutunus, id est, Priapus. Vide supra *MVTUNVS*.

Tyana, Cappadociae ciuitas, ad radices Tauri montis, patria Apollonij, siue ille Magus, siue Philosophus fuit, cuius vitam fabulosissimo volumine exequitur Philostratus. Hinc Tyaneus, a, um, & quadoque Tyaneus, per quinque syllabas, Ouidius 8. Metam.

— Ostendit adhuc Tyaneus illic

Incola de medio vicinos corpore truncos.

Tyberis, Tyberius, Tyberinus, & si qua alia sunt id genus, rectius in nostro scribuntur, cum praefertim etiam apud Graecos per iota scribantur. Quapropter eorum significationem vide supra suis locis.

Tibur, siue Tyburtum, vulgò *Tiuoli*, vrbs ad sextumdecimum lapidem distans ab vrbe Roma, quam Cato, Solinus & alij quidam a Carrillo Arcade, classis Euandri praefecto conditam scribunt: quod etiam sensit Seruius, Tybur autem Virgilio dicitur superbum 7. Aeneidos: id est nobile, inquit Seruius. Plinius vero Tyburis ipsius originem antiquiorem esse docet, quam vrbs Romae, & extare adhuc tempore suo memoriam, silices tres etiam Tyburto eius vrbs conditore vetustiores: apud quas inauguraturus traditur fuisse Tyburtus, dum urbem esset conditurus. Sextus Graecus historicus sic habet, Catillus Amphiarai filius fuit. Hic post prodigiale patris apud Thebas ante Iliacum bellum interitum, iussu Dei, cum omni suorum coetu & sacris missis tres liberos in Italia procreauit, Tyburtum, Coracem, & Catyllum, qui expulsus ex oppido haud longe ab vrbe Roma posito, veteribus incolis, a nomine Tyburri maximi filij oppidum vocauerunt. Priscianus tamen cum in Latino scribit. Cicero de Oratore, Et villam in Tyburte habens. Ouid.

Et iam Telegoni, iam maenia Tyburis vdi

Stabant agricola qua posuere manus.

Tyburia, inquit Steph. Italiae vrbs mediterranea,

nea, quae ab initio Graeca fuit, distans ab vrbe stadiis centum & quadraginta septem. In ea Tyburinum templum est. Vocabatur olim Polystephanos.

Tyburnus, filius fuit Amphiarai augurij peritus, a quo Tyburtes populi originem traxerunt Plin. lib. 16.

Tyburus, burtis, generis omnis: vel hic & haec Tyburtis, & hoc, te, quod est ex Tyburte. Stephan. Suetonius, Inchoauit autem aquaeductum in regione Tyburri. Horatius, *Picenis cedunt pomis Tyburria succo.*

Tyburinus, a, um, quod est ex Tyburto, &c.

Tiche, es, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia, Hesiod. in Theogon. Fuit item Tyche, vna ex quatuor Syracusanarum vrbs pantibus nobili Fortunae templo denominata: cuius meminit Cicer.

Tychicus, vir Aethiops. Act. 20. Coloss. 4.

Tychius, celeberrimi fabri nomen apud Hom. 7. Iliad. qui Aiacis clypeum fabricauit. Ouid. 3. Faetor.

*Nec quisquam inuita faciet bene vincula plantae
Pallada, sit Tychio doctor ille licet.*

Tyderta. Vide *TVDERTVM*.

Tydeus, filius Oenei regis Calydoniae & Eriboeae, vel vt alijs placet, Althaeae: qui quum fratrem suum Menalippum infcius occidisset, ad Adrastum regem perfrugit, cuius filiam Delphilen coniugem duxit. Postea a Polynice, qui alteram Adrastrum filiam, Argiam nomine, vxorem habebat, legatus ad Eteoclem regem Thebarum missus est, vt pacti memor, fratri regnum redderet. Ad quem cum venisset, regiamque esset ingressus, Eteocles negauit se regno celsurum esse. Quo responso Tydeus vehementer commotus est, ita vt non sit veritus & hostis, & solus, Thebanos omnes quotquot tunc forte cum Eteocle essent in conuiuio, ad quodlibet certaminis genus prouocare. Atque vt animose prouocauit, ita omnes (sic illi Pallas pro pitia erat) strenue vicit. Quamobrem Thebani, dolore ac indignatione accessi, reuersuro insidias tetenderunt, collocatis ad opportunum locum, quae Tydeus transiturus erat, quinquaginta iuuenibus, cum duobus ducibus, Meone Aemonis, & Lycophonte Autophoni filio, quos Tydeus in se impetum facientes trucidauit, vni tantum parcens Maoni, quem acceptae cladis nuntium ad Eteoclem remisit. Profectus deinde vna cum Polynice & Adrastrum, reliquisque Graeciae principibus ad bellum Thebanum, post multas res praeclearissime gestas, a Menalippo quodam Thebano laethaliter vulneratus occubuit. Vide haec latius in Statij Thebaide.

Tydides, dae, patronymicum mascul. a Tydeo deductum quo Poetae vtuntur pro Diomede Tydei filio. Virg. 1. Aeneid.

— O Danaum fortissime gentis Tydide.

Horat. 1. Carm. Ode sexta.

Quis Martem tunica teetum adamantina

Digne scripserit, aut puluere Troico

Nigrum Merionem, aut ope Palladis

Tydidem superis parem?

Tyenis, mons Colchorum, a Tyenide fluuio: Gentile Tyenites. Steph.

Tygeni, quin potius Igeni, populi Angliae, quorum rex Prasutagus Neronem imperatorem haeredem instituit. Tacitus.

Tygranes, Armeniae rex, anno sal. 59.

Tylessus, mons Italiae. Lycoph. *αλλοι δὲ πρῶτος
δυσβατες τυλησιαν.* Steph.

Tymbrium. Vide *TEMBRIVM*.

Tylis, vrbs Thraciae prope Haemum, Gentile, Tylites. Steph.

Tylos, insula iuxta mare rubrum, alias Tyros dicta Steph.

Tymagoras Atheniensis, qui Darium Regem Persarum, ad quem legatus missus fuerat, adulando more Persarum, adorauit. Quod vbi rescuerunt Athenienses, eundem supplicio capitis punierunt. Plutarch.

Tymenaeon, vrbs iuxta Phrygiam: qui inhabitant, Tymenaei. Steph.

Tymena, vicus Lyciae, sic dictus ab hirco, qui grege relicto, barba madente rediit: quem postea secuti, fontem in quodam fruteto repererunt, ac inde nomen fonti & loco indiderunt: Gentile, Tymeneus: per simplex n, quod magis placet, vt videtur Steph.

Tymes, eris, vrbs Libyae: Gentile, Tymesus. Steph.

Tymnissus, vrbs Cariae, Gentile, Tymnessus, Steph.

Tymnus, vrbs Cariae. Ciuis, Tymnius. Steph.

Tymoetes Priami filius, cuius meminit Seruius, Euphorionis verba referens, Priamus, inquit ex Arislia, filium vatem suscepit. Qui quum dixisset quadam die nasci puerum per quem Troia posset euerti, pepererunt simul & Tymocetae vxor, & Hecuba, quae Priami legitima erat. Sed Priamus Tymocetae filium vxoremque iussit occidi.

Tymolus: poetice, pro Tmolus. Steph.

Tymphæ, mons Thesprotiae: & Tymphæa, vrbs: Gentile, Tymphaeus: fœc. Tymphaeis: Possessiuum, Tymphaicus.

Tymphæi, Aetoliae Thesprotiaeque populi, & vbi Perrhaebi sunt, a quibus Tympheticum ac Tymphaicum gypsum. Est & mos Tympheton, siue Tymphæ, oppidum quoque Tymphæa. Vide Plin. libro quarto, capite 2. Strab. libr. 7. Propinqui Macedoniae & Thessaliae sunt ad montem Paeum & Pindum. Aethices & Penei fontes: de quibus & Tymphaei Thessali. Pindi accolae certant.

Tyndaris, Siciliae vrbs, media ex parte a mari absumpta. Plin. lib. 2. cap. 91.

Tyndarus, rex fuit Oebaliae, & maritus Ledae quae eodem tempore duo peperit ova, e quorum

rum altero, quod ex Ioue conceperat: exclusi fuerunt Pollux & Helena: ex altero, quod conceperat ex Tyndaro, Castor & Clytemnestra. Ex his priores duo immortales fuerunt, posteriores mortales. Mortuo tamen Castore Pollux à Ioue impetrauit, vt sibi cum fratre immortalitatem communicare liceret, alternisq; cum illo vitam morte commutare. Cui fabulæ occasionem subministravit siderum illorum natura: quæ talis est, vt vno oriente, alterum occidat. Ambo autem à Poëtis dicuntur Tyndaridæ, nõ quod vterque è Tyndaro fuerit natus: sed *καταρρησιωδῶς* quemadmodum Herculem iidem appellant Amphitryoniadem. Sic etiam Helenam Tyndaridem vocat, quæ tamen fuit Iouis, non Tyndari filia. Alioqui si mortali patre nata fuisset, tot secula vivere non potuisset. Constat enim fratres eius cum Argonautis nauigasse: Argonautarum autem filij cum Thebanis dimicauerunt: horum verò filij bello Troiano interfuerunt. Dicimus & Tyndareos seu Tyndareus, per quatuor syllabas. Ouid. in Epist. Hermiones.

Me tibi Tyndareus, vita grauis auctor & annis, Tradidit.

Tynes, eris, vrbs Sicilia: Gétile, Tynefeus. Steph. Tyneus, xxx. Assyriorum rex, regnavit annis xxx. anno mundi 280.

Typæon, mons Elidis. Steph.

Typanæ, vrbs Triphylia: Gétile, Typanæates. Steph.

Typhoeus, per tres syllabas, eu diphthongum in vltima habens, vnus è Gigantibus, Terræ & Titani filius, quem illa Ioui irata in perniciem, cœlestium fertur edidisse. Hic cum ingentem corporis molem adoleuisset, eò væ cordiæ prouectus est, vt Iouem de cœli possessione deicere conaretur. Quapropter fulmine ab eodem ictus est, & sub Inarimen insulam detrusus, vt placet Homer. in Catalogo Virg. 1. Æneid.

Tum sonitu Prochyta alta tremuit, dirumq; cubile Inarime Iouis imperiis inpesta Typhœa.

Lucan. lib. 4.

Conditur Inarimes aterna mole Typhœus.

Ouid. tamen lib. 5. Metam & Strabo libro 13. Pindarum secuti, in Sicilia sub Ætna monte sepultum volunt. Hinc Typhoeus, a, um. Virg. 1. Æneid.

Nate patris summi, qui tela Typhœa tenuis.

Typhon, vnus ex Gigantibus, Titani & Terræ filius, qui alio nomine Typhoeus dicitur. Seneca in Hercule furente: *Non tam ferum Typhonem, neglecto Ioue, irata tellus edidit, quondam parens.* Huius autem nominis prior syllaba producitur, cum in Typhoeus prima corripiatur. Ouid. 2. Fastor.

Terribilem quondam fugiens Typhona Diane.

Fuit & alter Typhon, teste Diodoro Osiridis Ægyptiorum regis frater, qui illo interfecto

& in partes quinque & viginti discerpto, regnum occupare est conatus. Tandem tamen ab Ifide victus, meritas impietatis suæ luit pœnas. Tiphon item ventus est, quem Græci turbidum & orbe motum nominant, vt scribit Meteororum 2. Aristoteles. Vide Plutarch. lib. de Ifide & Osiride.

Typhonicus, vnus è ventis subitis ac reptinis nomine τυφών Act. 27.

Typhrestus, vrbs Trachynis, à cinere Herculis nominata, vel à Typhresto filio Sperchij. Gétile, Typhrestus. Est & Typhrestus in masculino genere, montis nomen. In Etymologico legimus Typhrestum urbem esse in finibus Mænalis, à rege Typhresto.

Tyras, ræ, siue (apud Plinium legitur) Tyra fluvius Sarmatiæ Europææ, inter Istrum & Borysthenem in mare Euxinum illabens, vt est videre apud Ptolemaum libr. 3. cap. 5. Ouid. 4. de ponto Eleg. 10.

Partheniisque rapax, & voluens saxa Cynapes Labitur, & nullo tardior amne Tyras.

Tyracina, vrbs Sicilia: parua, Alexander Tyracino vocavit. Gétile, Tyracineus.

Tyrambæ, Sarmatiæ in Asia, vrbs: auctore Ptolemao. lib. 5. cap. 9. hodie *Trapano*.

Tyrannion Amifenus, discipulus Estiæ: Amifæ nobilis grammaticus, tempore Magni Pompeij docebat Romæ. Ductus est à Lucullo captiuus in bello Mithridatico: prius dicebatur Theophrastus: mutauit autem nomen, quod inter æquales superbis versaretur moribus. Clarus & diues ob doctrinam factus adeo est, vt supra tria millia librorum possideret. Deceffit senex morbo podagræ. Tyrannion iunior è Phœnicia discipulus prioris, à qua nomen sibi vsurpauit, quum prius Diocles vocaretur. Captiuus & ipse Romam ductus, à quodam Diamante Cæsaris liberti emptus, deinde dono datus Terentiæ Ciceronis, ab eaque liber factus, ludum Romæ aperuit: scripsit lib. LXXII. Vtriusque auctor Suidas.

Tyrannus, sophista fuit, qui scripsit de diuisione orationis lib. 10. Auctor Suid.

Tyras est fluvius Sarmatiæ in Europa, Ptolemao libro 3. Steph. vrbs & fluvius in Euxino Ponto.

Tyrodiza alias Tyrodiza, vrbs Thraciæ post Serium: Gétile, Tyrodizenus, cum potius Tyrodizæus dicendum esset.

Tyres, fluvius est Scythiæ, post Istrum secundus, teste Herod. lib. 4.

Tyresia, Alphonfi soror, anno sal. 964.

Tyridates, rex Armeniæ. Magus temporibus Neronis, vt est auctor Plin. lib. 33. Vide **TIRIDATES**.

Tyrmas, III. Macedonum rex, regnavit annis xxxviii. anno mundi 238.

Tyrinthia, ciuitas Argis vicina, in qua nutritus est Hercules, qui inde Tyrinthius dictus est, vt notat

vt notat Seruius. Virg. lib. 7. Æneid.

—postquam Laurentia victor

Geryone extincto, Tyrinthius attingit arua. Tyrrhenoque boues in flumine lauit Iberas.

Tyritacite, vrbs Ponti: Gétile, Tyritacitæus, vel Tyritacenus, Steph.

Tyrmenij, populi Scythici, peritissimi nauigandi. Significat autem hoc vocabulum, fugitiui. Stephanus.

Tyrmidæ, vicus in tribu Oeneide. Tribulis, Tyrmies. Steph.

Tyro (vt inquit Iustin. li. 18.) fuit nomen proprium patris Didonis, qui ab aliis Belus vocatus est.

Tyro, virguncula fuit Thessala, Salmonæ filia, ex qua Neptunus Neleum & Peliam suscepit. Propert. lib. 7.

Vobiscum est Iope, vobiscum candida Tyro, &c.

Tyros, quondam insula, & olim Saria nuncupata, vt ait Gellius: vnde Sarranum ostrum dicitur: & vt ostrum Tyrium, & purpuram Tyriam dicimus. Phœnices accolæ fuerunt maris rubri dicti à palma, cuius regio plena erat: palma enim Phœnix dicitur. Hinc terramotum pulsi in maritimam Syriam se contulere: condita vrbe Sidonem à pisce appellarunt, eam Syrii vocabant Sarrâ. Lingua Syra, piscis Sear dicitur. Postea condidere Tyrû in ipso mari, propter merces. Plinius lib. 5. ca. 19. sic scribit: Tyrus, inquit, quodam insula præalto mari LXX. passibus diuisa, nunc verò Alexandri eam oppugnantis operibus continens. Olim partu clara vrbebus genitis, Lepti, Vtica, & illa Romani imperij æmula, terrarum orbis auida, Carthagine, etiam Gadibus extra orbem conditis. Nunc omnis eius nobilitas conchylio atque purpura constat. Hactenus Plinius. De obsidione eius, vt que continenti adiuncta est. nemo vberius Diodoro lib. 17. scribit. Lege Curtium li. 4. Tyros, Steph. insula Phœnicia, à Tyro Phœnicis filio. Est & Laconia. Tyros, & insula iuxta mare rubrum, quam Artemidorus Tydon vocat. Est item vrbs Indiæ & Pisidiæ. Arrianus Anatha (Auatha potius, vt supra) Gétile, Tyrius. Possessiuum, Tyriacus. Vocabatur etiam Palætyrus vnde Palætyrius. Steph.

Tyrius, a, um, quod est è Tyro insula. Virg.

Vrbs antiqua fuit, Tyrii tenuere coloni.

Et ponitur pro purpureo. Tibullus,

Quid Tyrio recubare toro?

Tyriæ vestes, purpurea Tyrea infectæ. Ouid.

Tyrios laudabis amictus.

Est & vrbs mœnibus insignis in Peloponneso, vt auctor est Homerus.

Tyrii, hominum primi nauibus mare tentarunt vnde Tibull. eleg. 7. ait,

Vtq; maris fastum prospectet turribus aquor,

Prima ratem ventis exedere docta Tyros.

Cur & vnde Tyrii nominati sunt, Pollux sic ait lib. de verbis idoneis. Ferunt, inquit, capti

amore Herculem cuiusdam Nymphæ indigenæ, cui nomē Tyro, sequebaturq; eum canis, qui irreprantem scopulis purpuram conspicatus, peresa caruncula, sua sibi labra cruore puniceo infecit. Cum ad eam igitur puellam adisset Hercules, delectata illa insueti tinctura, affirmavit sibi cum illo posthac nihil fore, nisi ad seuestem afferret, etiam canis illius labris splendidiorem. Quæcirca Hercules, inuenta animante, munus puellæ detulit, primus (vt Tyrii dicunt) puniceæ auctor infecturæ: & ab ista puella Tyro cognominati Tyrii, & insula Tyros, ob istud inuentum singulare.

Tyrrheni, populi sunt Italia, inter Macrâ & Tyberim fluuios incolentes, quos Latini Hetruscos appellant, & Tuscos, Tyrrhenos autem Græci nominarunt à Tyrrhenio Atys filio, qui è Lydia colonos in hanc regionem deduxit. Atys enim ex posteritate Herculis & Omphales vnus, cum sterilitate ac fame populum suum emittere cogeretur, è duobus filiis, forte iacta, Lydum quidem regni successorem tenuit, Tyrrhenum autem cum bona populi parte ad quærendas nouas sedes emisit: qui cum post longos errores in inferi maris ora sedes fixisset, totum eum tractum de se Tyrrheniam, & mare ipsum Tyrrhenum appellauit. Virg. lib. 7.

Primus init bellum Tyrrhenis asper ab oris,

Contemptor diuum Mezentius, &c.

Tyrrheni incredibili monitrosq; lasciuia quodam viuebant, vt ait Athenæus. Scribit enim in illorum conuiujs & epularum apparatibus, nudatis corporibus virgines discumbentibus ministrasse conuiujs: mulierisque apud eosdem fuisse communes, quæ etiam pudore deposito, in gymnasijs publicis, & palæstris nudæ cum viris luctari ac se exercere cõluuerant: minimè enim apud illos turpe ducebatur, nudatas fœminas vulgò conspici. Fuisse autem illas dicunt forma vt plurimum elegantis: viniq; in primis cupidas & potenter bibaces: & iis susceptos liberos communes communi omnes studio, vtpotè communibus ortos fœminis, patrio educabât ritu. Cæterum, cum ad omne libidinis genus turpiter erant proni, apud illos tabernæ visabantur publicæ, & huius rei artifices periti vulgò erant, vt penes alias gentes sunt tonsores, quibus illi omnes corporis partes nullo pudore nudantes, vellendos se, & ornandos palam præbuisse dicuntur. Tyrrheni item tubam æneam adinuenerunt, bello modum vtilem, quod sentit Virg. lib. 8. Æneid.

Tyrrhenisque tuba mugire per aquora clangor. Tyrrhenum mare, Steph. idem est cum mari inferosita dictum, quod Tyrrheniam, hoc est, Tusciam alluat: vnde & Tuscum dicitur. Vel à Tyrrhenis nautis, qui se in hoc mare precipitaue

pitauerunt. Namque hoc habet fabula: Dormientem littore Liberum patrem adhuc puerum nautas abstulisse Tyrhenos: qui cum esset experrectus in nauis, quò duceretur, interrogauit, Responderunt illi, Quò vellet. Liber ait, ad Naxum insulam sibi sacratam. Sed cum aliò vela deflecterent, iratum numen tigris sibi sacratas oculos eorum obiecit: quo terrore se illi in fluctus dedere præcipites, statimque in delphines sunt transformati, vt fabulatur Ouid. 3. Metamor. & post eum Seruius in illud Virg. 1. Æneid.

Gens inimica mihi Tyrhenum nauigat aquor.
Tyrheus, Latini regis armentarius, cuius certum mansuetus ab Ascanij comitibus occisus primam belli causam præbuit inter Troianos & Latinos. Hinc Tyrhides, patronymicum masculi. Virg. 7. Æneid.

Cernuus erat forma præstanti, & cornibus ingens Tyrhida pueri, quem matris ab opere reptum Nutribant, Tyrheusque pater cui regia parent Armenta, & latè custodia credita campi.

Tyrtas princeps & inuentor artis rhetoricæ fuit, vt docet Cicero 1. de inuentione. Ac veteres quidem scriptores artis vsque ab principe illo atque inuentore Tyrtas repetitos, vnum in locum conduxit Aristoteles, &c.

Tyrtæus, poeta Græcus, cuius sæpè meminit Plato in libris Legum: O diuine poeta Tyrtæe (inquit) sapiens certè ac bonus nobis esse videris, quia excellentibus eos extulisti laudibus, qui in bello excelluerunt.

Tytea, vxor Noë, in arca tempore diluuij seruata, Aretia, id est, terra vocabatur ab Armeniis, quia mater omnium erat: & Elta, hoc est, ignis post mortem cognominata: quòd ipsa sacrorum regina fuerat, puellæque docuerat sempiternum ignem sacrorum inextinctum seruare. Berof. lib. 1. & 3.

Tyttigias, latro fuit & plagiarius in Arcadia, qui res alienas, quas furto abstulerat, vendidit, eoque quæstu diues factus est. Zenodorus apud Erasimum in Chiliad.

Tzaffinum, elegans Africae oppidum, muro ex montibus septem, arcem turribus firmam, ædificia frequenti numero nitidè culta, & miræ altitudinis turrim ostentat. Anno 1508. Regis Portugalliae præfectus, oppidum hoc Mauris eripuit.

V A
Acca, fluvius est Lusitaniae in Hispania, vt scribit Plin. lib. 4. cap. 21.

Vacca, oppidum Numidiae. Salust. in Iugurth. vnde Vaccenses.

Vacei, Hispaniae citerioris populi. Plin. lib. 4. c. 20.

Vacorium, vrbs Norici apud Ptol. lib. 2. cap. 14. hodie Vilacum.

Vacchoris, rex Aegypti fuit, qui relictis omni-

bus regis opibus, parè ac duriter in posterum voluit viuere. Volat.

Vaccus, cum dux Fundanorū in Priuernati bello, qui à L. Papyrio caprus esset, ædes eius dirutæ sunt & bona publicata. Vide Liu. 8. ab vrbe, & Ciceronem pro domo sua.

Vacofus, dux Artaxerxis, templum Hierosolymitanum violauit, vlciscens mortem Iesu, quem Ioannes frater interemerat. Iosephus lib. 11. cap. 7.

Vacuna, rusticorum dea, quæ præesse vacatibus & otiosis putabatur: cui cum agricolæ à laboribus ruris vacarent, vt post perceptos fructus requiescerent, per hyemem vota soluebant & sacrificabant. Ouid. lib. 6. Fastorum, *Nam quoque cum sunt antiquæ sacra Vacuna. Ante Vacunales stantque sedentque focos.*

Hæc in agro Reatino insignia habebat. nemora, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 12.

Vada, locus inter Comonensem & Traiectensem vrbes, vltra Nouesium Rheno fluuii & cis adiacentem, in Ducatu Cliuensi situs: Tacit.

Vadimon, Iani cognomen apud Hetruscos.

Vademarius, Alemannorum rex, fines Gallorum vastauit. Ammian. lib. 14.

Vadimonis lacus est in quo fluctuant insulæ, de quo Plin. multa commemorat. Cæcilius quadam epistola sic scribit: Exegerat focer meus, vt Amerina sua prædia inspicerem, hæc perambulanti mihi ostenditur subiacens lacus, nomine Vadimonis. Vadimonis lacum intelligunt, qui in agro Viterbiensi feruet, scæretque sulphureis aquis.

Vageni, populi Alpini, ex Caturigibus oriundi. Plin. lib. 3. cap. 20. Inter Alpinas gentes finitimi Centrones, & Corianæ ciuitates, Caturiges, & Caturigibus orti Vageni, Ligures. Sil. *Tum pernix Ligur, & sparsi per saxa Vageni.*

Vagitanus deus. Vide VATICANVS.

Varezatha, filius Aman filij Amathatha, i. aspergens thalamum, vel cubiculum: aut ex Syro & Hebræo, vxor oliuæ. Esth. 9. 9.

Valachia, regio Septentrionalis perquam lata, à Transsylvanis incipiens, vsque in Euxinum protensa pelagus, plana ferè tota, & aquarum indiga, cuius meridiem Ister fluvius excipit. Pius 11. Pont. Max. Eutrop. cap. 2.

Valasca, Bohemorum regina fuit, quæ facta cum ceteris mulieribus coniuratione, de excutiend. virorum principatu, copiam ductrix bellumouit, interfectisque viris, foeminas omnes asseruit in libertatem, ita vt instar Amazonum multos annos imperarint sine viris. Volaterranus in Geographia.

Valdo, vir quidam pius, qui vniuersum patrimonium pauperibus erogauit, dictitans inter Christianos omnia communia esse debere. Ab hoc pauperes quidam Lugdunenses, Valdenses sunt appellati.

Valens imper. pietatis & Christianæ religionis hostis.

hostis, ab aduersariis barbaris igne crematus. Socrat. lib. 3. cap. 15. & 35. hist. trip.

Valentia, Hispaniae citerioris vrbs, tribus milibus passuum à mari remota, vt auctor est Plin. lib. 3. cap. 3. Ptolem. lib. 2. cap. 10. & Mela. libro 2. Est & Valentia, iuxta Viennam ad Rhodanum, Allobrogum ciuitas, vt docet Plin. lib. 3. cap. 4. Hodie *Valence*. De Annibua-
Valentia, quasi Annibalis Valentia, vide in H I P-
PONTIO.

Valentinianus, XLIII. Rom. imperator, regnavit annos VII. ann. sal. 388.

Valentinianus cum Theodosio, XLVIII. Romanorum imperator, regnavit annis XXX. anno salutis 426.

Valentinus, XCVIII. Rom. Episcopus, annis XL. anno salutis 327.

Valentinus, hæreticus, Christum in substantia corporis nostri non fuisse asseruit, anno salutis 142.

Valeria, nomen proprium Messalorum sororis, quæ amisso Neruo viro, cum rogaretur, cur alteri non nubere, ait, Sibi semper maritum Seruium viuere.

Valeria, Ptole. 3. cap. 3. oppidum Hispaniae, à qua Valerenses populi Plin. lib. 3. cap. 1.

Valeria, regio in vltima Germania versus orientem, quæ hodie Stiria vocatur, vt placet Æneæ Silio.

Valeria virgo, cum Valerios pestis inuassisset ab oraculo comonefacta: malum id cessaturum, si quotannis Iunoni virginem immolarent, in sorte est ipsa vocata: sed Luperca ensem corripuit: & imposita foco virgula, cum malleo, ensem iuuenæ, penes templum pascenti, imposituit. Virgo igitur, re intellecta, immolata iuuenca malleum arripuit: domumque & agros circumlustrans, icstu parcente, feriebat: cumque vnicuique vale dixisset, eos exscitabat incolumes. Quocirca & hoc tempore mysterium illud fieri constat, Plut. in Parall.

Valeria Tusculanaria quo pacto dolis cum patre Valerio coerit, & ex eo filium suscepit. Vide in verbo SYLVANVS.

Valerij, prius Valesij, teste Quint. appellati, sicut Fufij, deinde Fufij.

Valerius, L. Valesij filius, qui primùm de Veientibus, deinde de Sabinis, postremò de vtrisque triumphauit. Hic quia in locum Tricipitini collegæ consulem non subrogauerat, & domum in Velia tutissimo loco habebat, in suspicionem regni adfectati venit: quo cognito apud populum questus est, quòd tale aliquid timuissent. Quapropter emisit qui domum suam diruerent: secures etiam fascibus depisit easque in populi concione summisit: legè de prouocatione à Magistratibus ad populū tulit. Hinc Publicola dictus. Quom diem obiisset, publicè sepultus, & annuo matronarum lectu honoratus. Hic quadriga primus in

triumpho vectus est sine vlla inuidia: præterea collegæ Bruto honores funusque curauit, funebremque orationem de ipsius laudibus habuit: quæ adeò iucunda fuit Romanis, vt ex eo cõsuetudo manarit, vt qui strenuè pugnando occubissent, ab optimatibus laudaretur. Auctor Plutarch.

Valerius, M. publicolæ frater, consul vnà cum Posthumio Tuberto factus, ac cõtra Sabinos profectus, rem feliciter fratris auspiciis & administratione gessit. Ex quo publicè ei domus arificata, cuius fores extra honoris gratias aperiebantur, cum cætera intus procederent.

Valer. Coruinus, Tribunus militum, sub duce Camillo reliquias Senonum persequente, aduersus Gallum prouocatorem solus processit, Cornus ab ortu Iolis galeæ eius insedit, & inter pugnantū ora oculosque Galli reuerberauit, & hoste victo, Valerius Coruinus dictus fuit. Hic quum ingens multitudo ære alieno oppressa, Capuā occupare tentasset, & duces sibi Quintiū necessitate magna compulsos fecisset, sublato ære alieno seditionem compressit. Hæc Cæcilius. Liuius verò addit, de Samnitibus eum triumphasse, sexies consulè fuisse, hostes T. Manlij morte exulantes compressisse. Vixit præterea, teste Valerio, corporis & animi viribus integris annos centū. Lege Liuium lib. 7. Dec. 1. Valerius Potitus, post Decemviralem inuidiam, plebem in patres incitatum legibus & conditionibus suis mitigauit: vnde Potiti cognomen adeptus. Primus quoque consul, post Decemuiros, cum Volscos Aequosque ad Algidum magna laude debellasset, triumphus ei à patribus negatus fuit. Sed suadente Icilio Trib. pleb. primus sine auctoritate Senatus triumphauit cum collega suo M. Horatio. Quamobrem Maximi cognomè adeptus est: quod nemini à Senatu præterquam Fabio Maximo concessum est, vt scribit Plut. Valerius Leuinus consul, cum Pyrrho prælio cõgrediens, in Lucania infeliciter pugnavit. Iterum postea consul contra Agrigētum missus, ac superato Hannone duce Carthaginensium, oppidum in potestatem recepit, Senatum securi percussit. Alter Valerius Leuinus, contra Philippum Macedoniae regem feliciter bellum gessit, teste Liuius lib. 7. decad. 2. belli Punici.

Val. Flaccus, M. Catonis familiarissimus, eundem ex agro Tusculano ad Remp. adduxit, pariter & instruxit, vt ait Plutar. Consul cum eodem Catone circa Mediolanum, vt Liuius testatur, cum Gallis & Insuibris & Boijs collatis signis pugnavit, vbi decem millia hostium sunt caesa. Causam mulierū de abroganda lege Oppia cõtra collegam suam Catonem obtinuit: quorum vide apud Liuium elegantes vtriusque orationes, lib. 4. de bello Macedonico.

Valerius Soranus, poëta, quem Cicer. in libris de Orat. doctissimum togatorum appellat: Plut. verò virum philosophum & eruditum dicit, ac interfectum à Cn. Pompeio fuisse. Valerius Antias, scriptor historię saepe ab authoribus testis citatur, vt à Liuiò. Valerius Procillus militauit sub Cæsare, in Galliam missus legatus ad Ariouistum, vt est in Comment. Cæsar. Val. Maximus historicus, scripsit dicta ac facta memorabilia ad Tiberium Cæsarem. Militauit sub Sæx. Pompeio, vt ipse de se testatur, vbi de institutis antiquis loquitur. Val. Flaccus, poëta, scripsit Argonautica. Quint. eum sua ætate fuisse testatur, his verbis: Multum, inquit, in Valerio Flacco nuper amissimus. Valerius Martialis, epigrammatum scriptor. Valerius Aurelianus xxxiii. Romanorū imperator regnavit annis v. mens. vi. ann. salut. 172. Valerius Maximus Basilius, conf. ab vrbe condita 219. Valerius Torpilianus Trachala, consul, ab vrbe condita 820. Valerius Torquatus pro reip. salute obiit mortem. Nam cum Paulus Æmiliius responsum accepisset ex oraculo, victoriam se reportaturum, si aram eo in loco ædificaret, vbi insignem cum curru hominem demersum aspiceret: post tres demum dies Valerius Torquatus (sic enim in somnis fuerat admonitus) sumptis sacerdotalibus insignibus (nam augurali scientia præditus erat) educto exercitu, & multis ante se interfectis, à terra absorptus est. Tum Æmiliius, structa ibidem ara, victor euasit: ex qua victoria centum sexaginta Elephantos turres gestantes, Romam misit. Ex quo autem tempore superatus est Pyrrhus, ex ara ipsa eduntur oracula Plut. Paral. Valerius Flaccus, poëta Parauinus, quem Martialis alumnum Anrenoreum vocat Argonautica, quæ adhuc extant, scripsit: & Vespasiani imp. tempore vixit. Valerius, pro Valerio, dixerit antiqui, & postea vsus inualuit, vt in familiæ cognomen transferit: quo cognomine regia Francorū celsitudo nunc insignitur. Vallonia putabatur dea, quæ vallibus præerat. Vaudali, siue, vt Plin. lib. 4. c. 14. & Straboni lib. 7. placet, Vindelici populi sunt Germaniæ, qui, vt ait Volaterranus, paucis ante annis, quæ Gothi Romam caperet, Gallias inuasere. Inde in Hispaniam trajecto Pyreneo, penetrantes loca circa Bæticam, quæ Vandalis postea dicta est, occupauerunt. Vandalis, regio Europæ Septentrionalis, à Vandalò fluuiò, qui regionem interfuit. A qua populi Vandali immanes & ferocissimi. Vandalus, Argiuorum rex, apud Thusciones regnavit, & huius regis Tacitus meminit. Hinc Vandalorum gens, quæ lingua Sclatonica

vtitur, denominata est, *die Vuendome* quibus nunc multæ maximæque gentes diuisæ sunt. Poloni, Boemi, Sclauonij, Croatij, Vandali ad Marchiam Germaniæ, Vandali in Thracia, &c. quorum lingua Turcorum aulici frequenter vtuntur. Vangiones, populi sunt Galliæ Belgicæ, Colonie Agrippinensi finitimi: hodie Vormacienfes. Lucian. lib. 1. *Et qui te laxis imitantur Sarmata braccis Vangiones.* Meminit horum Corne. Tacitus li. 20. & Plin. li. 4. c. 17. Vania, nomen viri, i. Esd. 10. lat. nutrimentum siue arma Domini. Vannius, Sueuorum rex, à Iubillio Hermonduorum rege pellitur, ab vrbe cond. 9. Vaphres, Ægyptiorum rex, regnavit annis xxx. anno mundi 3360. Vapfi, pater Nahabi principis tribus Nephthali, Num. 13. lat. fragmentum, vel particula, aut diminutio, vel diminutus. Varanes, Persarum rex, regnavit annis 11. anno salutis 389. Varus, poeta Tragicus fuit, Virgilius & Horatij familiaris, vnus ex iis, quibus Augustus Æneidem comisit emendandam. Hor. i. Ser. Sat. 5. *Plotius & Varius Sinuessæ, Virgiliisq; Occurrunt, &c.* Varmundus, Hierosolymitanus patriarcha, anno salutis 1112. Varro, poeta Romanus, quem Fabius Quintil. inter peritissimos Satyræ scriptores enumerat. Eius verba lib. 10. c. 1. hæc sunt, Alterum illud est & prius Satyræ genus, quod non sola carminum varietate mistum condidit Terentius Varro, vir Romanorum eruditissimus. Plurimos hic libros & doctissimos composuit, peritissimus lingue Latine, & omnis antiquitatis, & rerum Græcarum nostrarumque plus tamen scientiæ collaturus, quam eloquentiæ. A Diuo Augustino etiam literatorum doctissimus appellatur. Est & alter Varro, cuius meminimus in dictione Terentius. Varus, Syriæ præfès, anno salutis 3. Varus Pergæus, fuit quispiam, qui verbis assentatorum corruptus, persuasit sibi se omnium esse formosissimum, arte quoque & robore in Palestra omnes excellere, imò ne Musas quidem cantare suauis. Varus, Straboni, fluuius est Galliam Narbonensem à Liguria dirimens. Varus Quintilius, Galliæ Cisalpinæ præfectus fuit sub Augustò cuius auxilio Virgilius amissos recuperavit agros: cuius beneficii memor Poeta, sexta illi Ecloga miris laudibus in cælum extollit. Hic postea Germanico exercitui præfectus, dum fœderibus nuper initis plus satis cõfidit, & à belli cogitatione ad ius dicendum se conuertit, repente ab Arminio

circunuentus, cum tribus legionibus obruncatur. Mortem eius deser. Horat. lib. 1. Carm. *Vasatæ, vrbs Galliæ Narbonensis, Paul. ad Ausonium, Quique superba tua contemnis moenia Roma Consul arenosas non dedignare Vasatas. Puto eam esse quæ vulgò dicitur, Basas.* Vascones, populi citerioris Hispaniæ, qua in Gallicam & Britannicam Oceanum vergit, ad Pyrenæum positi. Hi à Metello Romanorū duce obfessi, in tantam famem compulsi sunt, vt humana carne vescerentur. Iuuenalis Satyr. 15. *Vascones, fama est, alimentis talibus vsi, Producere animas.* Vasio, Narbonensis Galliæ Vocontiorum oppidum, vt scribit Pompo. Mela lib. 2. in descriptione Galliæ Narbonensis. Vasseni, r. secundus, vel dualis, siue mutatus, aut coccineus, vel dens, aut annus meus, primogenitus filiorum Samuelis, i. Paral. 6. Vasthi, vxor Assueri regis. Esth. 1. Lat. bibens vel potans, aut duplicans vel ponens, aut stamen. Vatastica, insula in fluuiò Rheno, finitima Batavis & Phrysiis, quæ est Diocæcis Traiectensis. Tacitus. Vaticanus, collis est, non procul à Tiberi, supra molem Adriani, cõterminus Ianiculo, vinum quidem satis copiosum gignens, sed parum laudatum. Martial. lib. 6. *Quid te Turca iuuent misero miscere Falerno In Vaticanis condita musta cadit?* Dicitur Vaticanus siue à vaticiniis, quæ eo in monte dabantur: siue à Vaticano Deo montis huius præfide, penes quem esse putabantur humanæ vocis initia. Gell. lib. 16. cap. 17. Et agrum Vaticanum, inquit, & eiusdem agrum Deum præfidem appellatum acceperamus à vaticiniis, quæ vi atque instinctu eius Dei, in eo agro fieri solita essent. Sed præter hæc causam Marcus Varro in libris Rerū diuinarum aliam esse tradit istius nominis rationem. Nam sicut Aius, inquit, Deus appellatus, araque ei statuta est, quæ est in infima nona via, quod eo in loco diuinitus vxor edita erat: ita Vaticanus Deus nominatus, penes quem essent vocis humanæ initia: quoniam pueri simulatque parti sunt, eam primam vocem edūt, quæ prima in Vaticano syllaba est. Idcirco vagire dicitur exprimente verbo sonum vocis recentis. Hactenus Gellius. Vatinius, cum esset dignitati Cic. semper aduersus, ita postea præualuere amicitia, vt duobus iudiciis publicis ab eo sit defensus. Author Valerius. Hic cum esset impudentissimus, elegantè à Seneca describitur, Vatinius, inquit, assiduo conuitio depudere didicerat. Vatuca, seu Ratuca, inter Belgas castellum quasi in medijs Eburonum finibus, non longè à colle vno, syluis & tumulo ac magna conualle, vbi Titurius & Autunculeius Romani hye-

mantes cum legione vna & quinque cohortibus à duobus Eburonum regibus dolis intercepti sunt. Id castellum proximum fuisse Limburgentibus, nec longè ab Aquigrani vrbe, verisimile est, forsitan ab eo loco, vbi nunc est Castellum, cui Valcatus mons nomen est: Cæsar in Comment. Vaunia, Italiæ ciuitas, Venetiæ propinqua. Prol. authore lib. 3. cap. 1. Vulgò Louino. V B Vbij, inter Galliæ Belgicæ populos ad Rhenum Colonie Agrippinensi finitimi ponuntur. Plin. lib. 4. cap. 17. Vbil, nomen viri. i. Par. 27. Lat. adductus vel portatus, aut luctuosus, vel veterascens. V C Vcalegon, vnus ex Troianis proceribus, qui belli tempore, q̄ annis confectus esset, prælio abstinuit, vt refert Homer. 13. Iliad. Virg. 2. Æneid. — iam proximus ardet Vcalegon. Quo in loco domini nomē figuratè pro ipsius ædibus posuit. Vcia, Ptol. lib. 2. c. 4. Plin. lib. 3. c. 1. Vria, Hispaniæ ciuitas. Vide Vrium. V D Vdenoë. Vide is rvs. V E Vebrich Gothorum rex, anno salutis 347. Vectaris, Vincetiæ Comes, Sclauos, qui Histriam & Dalmatiam incolebant, volentes Arnefidum filium Lupi, in paternum restituerunt Ducatum, multis incommodis affectos, signauit. Blond. Vectis, insula Britannici maris, vt scribit Ptolem. lib. 2. c. 3. vel, vt alij in Oceano Septentrionali versus Thylen. *Vuyth* incolæ vocant, in qua sunt oppida *Calborel* & *Newport*. Vectius Messius, Volcorum rex, anno mundi 3535. Vectius Marcellus, Neronis imper. fuit procurator: cuius prædia, ab vtraque parte viæ publicæ, scilicet prata, & oleæ, an sedes contrarias transgressa fuere, quod maximè mirandum est. Plin. lib. 2. cap. 83. Vectiones, populi Hispaniæ citerioris, ab Asturbus Durio anne discreti, teste Plin. lib. 4. c. 20. Lucan. lib. 4. *Vectonésque leues, &c.* Vacceis & Celuberis proximi, vt scribit idem Plin. lib. 3. cap. 3. Vedra, fluuius Britannicæ insulæ. Ptol. lib. 2. cap. 3. *Vucra* vulgò. Vegeti, Asiæ populi, Murrhanis, Cappadocibus, Comagenis, & Armeniis vicini, vt ait Pomp. Mela lib. 1. Vegetius Flavius Renatus, Comes Constantinopolitanus, scripsit ad Valentinianum principem libros quinque: Epitomè videlicet institutionum rei militaris, de Commentariis Catonis, K. k. k.

Augusti Traiani, & Hadriani principum, ac Frontini. In primo, electionem docet iuniorum, ex quibus locis vel quales milites probandi sunt, aut quibus armorum generibus exercitus imbuendi. Secundus, veteris militiæ continet morem, ad quem pedestris institui posset exercitus. Tertius, omnium artium genera, quæ terrestri prælio, sunt necessaria, exponit. Quartus, vniuersas machinas, quibus vel oppugnantur ciuitates, vel defenduntur enarrat, naualisque belli præcepta subnectit. Ex Raphaelis Volaterrani lib. 22.

Veia, venetica quædam mulier, cuius meminit Horatius Epod. 5.

Veibenus, rex Latinorum, ex familia Vetuloniæ, Tuscis imperauit ante urbem cond. 825.

Veientes, populi bellum contra Romanos susceperunt, victi pacem in 100. annos impetrarunt anno urbis 34.

Veij, Plutarcho, vrbs fuit Hetruriæ, non procul ab vrbe Roma, quam Camillus post decennalem obsidionem per cuniculos cepit. Tanta autem fuit vrbs huius claritas, tanta situs opportunitas, vt Romani, exusta deformataq; à Gallis vrbe, Veios potissimum delegerint, quo Romani imperij sedem transferrent, à quo incepto grauisissimis Camilli cõcionibus ægrè sunt reuocati. Huius incolæ dicti sunt Veientes Fabiorum clade notissimi. Hinc Veientanus, a, um, possessiuum: vt vinum Veientanum, Horat. 2. Serm. Satyra 3.

*Qui Veientanum festis potare diebus
Campana solitus trulla, vappamq; profestis.*

Veiovis apud Romanos inter sinistra seu noxia numina habebatur, quem non auxiliij alicuius spe venerabantur, sed ideò tantum, ne quid ipse noxæ inferret. Huius simulachrum effingebatur spicula manu tenens, eaque minaciter intentans. Vnde quidam eundem cum Apolline esse putarunt, qui spiculis, hoc est, radiis suis multa morborum genera immittit. Cicero 3. de natura Deorum. Quid Veiovi facies? quid Vulcano?

Vel, 1. aut Deus, siue aut fortis, vel desiderans Deum, nomen viri. 1. Efd. 10. 34.

Velabrum, locus in vrbe iuxta Auentinum montem, velis obcensus, sub quibus oleum & similia vendebantur. Plautus in Captiuis,

Quasi in Velabro olearij,

Horat. Serm. Satyra tertia.

*Cum scurris fartor, cū Velabro omne macellum
Manè domum veniant.*

Hinc Velabrensis, & hoc ense. Martial. lib. 11. Epigrammatum.

Vel Velabrensis massa recocta foco.

Inde Velabrensis caseus, qui in Velabro conficiebatur, cunctis præferendus Mart. lib. 13.

*Non quencunq; focū, nec fumus caseus omnem,
Sed Velabrensem, qui bibit, ille sapit.*

Velauni, inter Alpinas gentes, Plinio commemo-

morantur lib. 3. cap. 20.
Velia, Steph. Lucaniæ oppidum, in sinu Pæstano conditum à Phocentibus, antea Elea dicta, & incolæ ipsi Eleatæ. Hinc deducitur adiectiuum Velinus, a, um Virg. Æneid. 6.

— portusque require Velinos.

Veliatæ, populi Liguriæ Cisalpini, vt scribit Plin. lib. 3. cap. 5.

Velina, regio in vrbe, Palatino monti contenta, in qua Valerij Publicolæ, & Victoriar, deorum penatum ædes erant. Dicta Velina, quod ibi pastores Palatini vellere lanam sint soliti, vnde Velinus lacus. Plin. lib. 53. cap. 1. Alij duplici ll. scribunt.

Velitra, ciuitas Volscorum insignis fuit, quibus victis, Romani agrum Veliternum ademerunt, vt scribit Lilius libro 7. Inde etiam Veliterni populi, Velitrarum incolæ dicti, quos commemorat Plinius lib. 3. cap. 5. Ex ea vrbe gentem Octauiam fuisse testatur Suetonius in Augusto. Eo coloni ab vrbe missi sunt, vt inquit Lilius libro 2. Refert Dionysius libro 7. pestilentiam adeò Velitras esse depulsatam, vt ex decem partibus Veliternorum vix vna superferit.

Vellaunij, populi inter Celtas, proximi Heleuteris, Cadurcis, Gabalis, & Aruernis, quorum sub imperio esse consueuerant. Ciuitas est episcopalis in prouincia Bituricensi nomen retinens: à multis tamen Sancti Flori ciuitas dicitur.

Vellaudenum, oppidum in Lotharingia: vulgò, Villenensue.

Vellaudenum, oppidum Senonum, inter Celtas, propinquum Agendico Senonum oppido, ac Gebano oppido Carnutum: nec Iogè ab Auarico & Nouioduno oppidis Biturigum.

Vellina. Vide VELINA.

Vellocastres, Galliarum Lugdunensis populi, Plinio lib. 4. cap. 18. Lugdunensis (inquit) Gallia habet Lexouios, Vellocastres, Galletos, Venetos, Abrincatuos, Orlismios, flumen clarum Ligirim.

Velona, vulgò dicitur, Epiri ciuitas, quæ Apollonia.

Venafrum, ciuitas Campaniæ, abundans oleis. Mart. lib. 13.

Hoc tibi Campani sudabit bacca Venafræ.

Horat. 2. Carm. Ode 6.

— viridique certat

Baccha Venafræ.

Hinc deducitur adiectiuum Venafranum: vt Ager Venafranus, oleum Venafranum: quod & Venafranum dicitur absolute. Iuuen. Saty. 5. *Ipsè Venafrano piscem perfundit.*

Venantius Iunior, consul ab vrbe cond. 219.

Venaria, insula est in mari Tusco, vt scribit Plin. lib. 3. cap. 6.

Venceflaus, Bohemorum rex vi. anno salutis 1280.

Ven

Venceflaus, Venceflai filius, v. 11. Bohemorum rex, apud Olomutum interemptus, anno sal. 1305.

Venceflaus, qui ab Hungaris Ladislaus, Venceflai Bohemiæ regis filius, accepto diademate, in Bohemiâ se recepit: regnavit annis 111. an. salutis 1302.

Veneria. Vide NABRIASSA.

Veneris portus, Galliarum inter Pyrenæi promontoria oppidum. Author Pom. Mela lib. 2. Strab. Aphrodisium nominat. Veneris templum, Ptolemæus.

Venetes, Britanniarum Armoricarum populi, terra, marique bellicosissimi, & antiquissimi. vulgò *Ceux de Vannes en Bretagne*. Cæl. Bell. Gall.

Venetia, ciuitas insignis in mari Adriatico, quæ anno à natali Christi quinquagesimo quarto supra quadringentesimum cõdita fuit, quo an. Attyla rex Hunnorum Aquileiam euerit. Est & Venetia, nomen alterius ciuitatis in Gallia, nempe in ea parte quæ à Britonibus incolitur, de qua Cæsar in suis Commentariis multa: est autem maritima, Gallicè *Vannes en Bretagne*. Vide VENETI.

Venetiarum historiam scripserunt Sabellicus, Bembus & alij, ex quorum laboribus quæ sequuntur in gratiam vrbs celeberrimæ collecta sunt anno Christi 421. Aquileienses & Patavini, Hunnorum terrore, & ob vrbum suarum interitum, Adriatici maris insulas, fuga occuparunt, & initio in Riuum alium se recipientes, prima Venetiarum vrbs fundamenta iecere. Sita est vrbs in intimo sinus Adriatici recessu, Insulas ferè 60. (adiectis tandem aliis duodenis) paruo inter se spat. o. diuisas, intercurrentibus Euripis, continens, quas à vehementiori maris impetu, agger tenuis, litus vocant, artificio prouidæ naturæ præteritus, tueretur: Is caruus, instar arcus, & ostiis quinque interruptus, quæ singula modicū portum efficiunt, nauigis & aquis marinis aditum in æstuarium præbent. Opportuna habet flumina, quibus res omnes, cum ad hominū vsu necessitatēque, tum ad delicias, inuehūtur. Innumera hinc hominū, variis ex orbis partibus, multitudo negotiatur. Ciuitas tota triplici ordine populi cõstat: Patricij sunt, Ciues & plebs artificum. Imperij ac Reipub. auctoritas apud Patricios consistit, qui cum ipsam urbem, tum ciuitates oppidaque ditioris Venetæ, moderantur. Vrbs in senas regiones est diuisa, proinde Sextaria vocant. Plebanicas cõgregationes habet 72. Cœnobia 41. quorum 17. conuentus monachorum sunt, 24. virginum. Fora habet coniuncta tria. In capite, quod litus spectat, columnæ peringentes binæ cernuntur, quarum vna D. Marci, leoninum alarū signum, altera D. Theodori staruam sustinet. In ipso intercolumnio supplicia de damnatis sumuntur. Templū D. Marci sumptuosissimū & mar-

more constructū. Vicos riuu diuidunt, ac trāitus vbiq; pontibus coniungitur, vel ligneis vel lapideis, quorū in vniuersum, tā publici, quā priuati, 440. censentur. Nauicularum numerus quibus ciuitas peragratur 8. milliū amplius esse putatur. Est etiā intra vrbs ambitū nauale: locus mœnibus vndiq; validis munitus, & cū opportunis ad custodiā turribus, quæ Arsenalis nominant, in quo perpetuò 400. occupantur homines, tricenibus istque rebus, quæ ad nauigationem requiruntur conficiendis intenti, quorum stipendia 1200. in hebdomadā aureorum nummū sunt. In ipso nauali, nauium longarū, quæ in portibus ad omnem occasionē paratæ sunt semper, numerus ad 200. est, præter alia minora nauigia. Præpotentē hanc urbem, eiusque ditiones ac regna, Centuriones atque Tribuni ad annū Christi septingentesimum gubernarunt. Deinde Ducis auctoritate administrari cœpit. Qui tā subtili fortitione eligitur, nullus vt ambitiosus, vanæq; gloriæ cupidus, in tantam se dignitatem intrudere queat.

Veneti, populi sunt Italiæ, ab Henetis Paphlagoniarum populis, & Troianis oriundi: qui Troia euerfa, cū magna manu Venetū, duce Antenore in intimū maris Adriatici sinū peruenērūt, pulsifq; Euganeis, qui inter Alpes & mare incolebāt, eas occupant terras: & vbi primū egressi sunt: oppidū condiderūt, q. de nomine relicte patriæ appellauerūt Troiam. Gēs autem tota, aspiratione in u consonantē commutata, vno nomine Veneti appellati sunt. Lucan. libro 4. *Sic Veneti stagnante Pado.*

Horum regio Venetia dicitur, Adriatico mari proxima, & à Padi fluminis ostiis post Istriā vsque protensa. Insignes vrbes habet, Veronā, Vicentiam, Patanium, & Venetias, regionis totius caput, anno à partu Virginis 454. in insula condita, quo tempore Attyla Hunnorum rex, Aquileiam euerit.

Venilia, Nympha fuit, vxor Fauni, & soror Amatiæ Latini regis coniugis: mater autem Turni. Virg. li. 10.

*Indignum est Italos Troiam circumdare flammis
Nascentem, & patria Turnum consistere terra,
Cui Pilius auus, cui diua Venilia mater.*

Veniliam item antiqui Neptuni coniugē appellauerunt, à veniedo, inquit Varro li. 4. de ling. Lat. quam eandem & Salaciam appellauerūt, ad naturam miris maris respicientes, cuius fluctus modò ad terram veniunt, modò in salum abeunt.

Venonius, historicus, cuius meminit Cicero lib. 1. de Legibus. Nam (inquit) post Annales pontificum maximorum, quibus nihil potest esse nudius, si aut ad Fabium, aut ad eum, qui tibi semper in ore est Catonem, aut ad Pisonem, aut Fannium, aut ad Venonium venias, quamquam ex his alius alio plus habet viri tamē quid tam exile, quā istī omnes? Hactenus

Cicero. Huius historiam se non habere dolet idem Cicero ad Atticum.

Venus, vnus fuit ex Latinorum proceribus, qui in Magnam Græciam legatus missus, vt Diomedem in belli societatem ascisceret, re infecta rediit.

Venus, ab antiquis amorum, gratiarum, pulchritudinis deliciarum, voluptatumque omnium habita est dea: ita dicta à veniēdo, quod ad omnes res veniat, vt author est Cicero li. 2. de Natura deorum. Hanc poetæ ex spuma maris, & Cœli testiculis natā fabulatur, à Saturno excisis, & in mare proiectis vnde & *αὐγὰ τοῦ ἀφροῦ* hoc est, à maris spuma Aphroditem appellant. Aufonius,

*Orta salo, suscepta solo, patre edita Cælo,
Aeneadem genitrix hic habito alma Venus.*

Est item Venus, vna errantium stellarum, inter Solis & Mercurij sphaeras sita, quæ *φωσφόρος*, Græcè, Lucifer Latine dicitur cum antegraditur Solem: cum autem subsequitur, Hesperus, Vesper, & Vesperugo. Venerum quatuor meminit Cicero li. 3. de Natura deorum, cuius verba sunt: Venus prima Cælo & Diænata, cuius Eli delubrum vidimus. Altera spuma procreata, ex qua & Mercurio Cupidinem secundum natum accepimus. Tertia Ioue nata, & Diana, quæ nupsit Vulcano, sed ex ea & Marte natus Anteros dicitur. Quarta Syria Cyroque concepta, quæ Astarte vocatur, quam Adonidi nupsisse proditum est. Hæc ille.

Venusia, sita, Ptolemæo, oppidum Apulorum Dauniorum, non procul à finibus Lucaniæ, patria Horatii Poetæ, qui ab eo dictus est Venustinus. Meminit huius oppidi Plinius lib. 3. cap. 1.

Verra, fluius vel torrens potius è Cebennis montibus descendens, & Biterrinorum moeniū quartam partem alluens, ibique ad eam eius loci portam, quæ Portalerum dicitur, Obri sese coniungens, Bœterris in mare mediterraneum haud procul Narbonem procurrit: nomine à vepribus inter quos & scaturit, & labitur deducto, Gallicè, *Vebre*.

Veragri populi extra Celtas, Belgas & Aquitanos, inter Sedunos, Antuates & Allobrogas, montemque sancti Bernardi & Brigam: quos Veragros Rhodanus fluius interlabitur. Caput gentis est vicus, vbi Abbatia quæ Sanctus Mauricius dicitur, diœcesis Sedunensis. Per hos ad montes illos quos Cæsar summas Alpes nominat, ex Gallia in Italiam venientibus est aditus. Vulgò, *Le pays à l'entour saint Mauris*.

Veramundus, Hispanorum rex, regnavit annis 11. anno salutis 779.

Verbanus, lacus est Cisalpinæ Galliæ, Ticinū ex Alpibus defluentem accipiens, & eundē in Padum transfundens. Hodie lacum maiorem appellant. vulgò, *Lac maior*.

Verbigenius, Pagus Heluetiorum inter Celtas, Cæsar in Commentar. vulgò, *Orbe au pays de Vaud*.

Vercellæ, Hieron, Ligurum ciuitas, haud procul à radicibus Alpium sita olim potens, nūc raro est habitatore semiruta.

Vercellæ, vrbs Italiæ Transpadanæ, in regione vndecima, Taurinis vicina, vt scribit Plin. li. 5. c. 17. vulgò *Vercel en Piemont*.

Veremundus, Ordonij filius, regnavit annis 11. an. salutis 957.

Vergiliæ, septem sunt stellæ, inter os Tauri & Arietis caudam sitæ teste Hygino libr. 2. de Signis caelestibus: ita dictæ, quod circa æquinoctium Verum matutinum orientur. Propter libro 1.

Et sit iners tardis nauita Vergiliis.

Eadem & Pleiades dicuntur, vt latius docuimus suo loco.

Vergilius Maro, Latinorum poetarum præstantissimus, cuius vitæ non minus doctè quàm copiosè scribit Petrus Crinitus li. 3. de poetis Latinis. Aliàs Virg. Vide infra.

Verginius Rufus, consul, ab vrbe cond. 849.

Vergobretus, summus erat apud Heduos magistratus, qui crebatur annuus, & vitæ necisque in suos habebat potestatem. Cæsar bello Gal. libro 1.

Veritas Temporis filia & Virtutis mater, Dea existimata est à Gentibus, fingebatur mulier pulchra, magna, simpliciter ornata, illustris ac splendida, cuius oculorum orbes puro lumine nitabant vt astrorum ac stellarum fulgorem imitari viderentur. Plutarch. in quaestionibus ait, Veritatis parentē ac deum Romanos Saturnum habuisse, & subdit causam: An, inquit, quod vt plerique Philosophi putant, *Κρόνος ἡ πρόνοια*, i. Saturnum tempus esse: veritas verò tempore inuenitur. an illud potius quod Saturnus iustissimus fuerit, & veritatem in primis etiam, quod verisimile est, coluerit. Hanc in putei fundo deliterē scripsit Democritus.

Vero, fluius Celtiberiæ, à quo populo Verunes dicti sunt, circa eum habitantes.

Verocasses, populi sunt inter Belgas, Morinis Neruiisque finitimi, proximi Ambianis & Atrebatensibus. Hi hodie Castellenses dicti, in Comitatu Flandriæ & Francorum regno, Morinensique diœcesi siti, instar pagi sunt.

Veromandui, Galliæ Belgicæ populi, quorum meminit Plin. li. 4. c. 17. Vulgò, *Vermandois*.

Verona, ciuitas Venetiæ, à Gallis condita, duce Brenno: à quo Brenona primò, deinde mutatis literis Verona dicta est, vt Iustin. lib. 20. refert. Hi enim, quum nouas sedes querere ob intestinas discordias, & assiduas dissensiones cogerentur, in Italiam venerunt: expulsisque inde cultoribus Mediolanum, Comū, Brixiam, Bergomum, Tridentum, Vicentiam & Veronam

nam condiderunt, ad Athesim fluium amoenissimum, qui ex Tridentinis Alpibus ortus, non longè à fossa Clodia Pado miscetur. Ex hac vrbe ortus est Catullus poeta, & (vt quidam existimant) Plin. naturalis historiæ scriptor. Ouid.

Mantua Virgilio gaudet, Verona Catullo.

Verra, ara fuit Romæ ad quā orabant, ne Agrippæ nascerentur.

Verres, is, & Verris, nomen proprium viri Romani, contra quem Cicero orationes habuit, quæ Verrinæ appellantur.

C. Verres perfunctus quaestura & prætura urbana, patre C. Verre & prætextato filio, & filia nupta, successit in Sicilia prætor C. Sacerdoti, atque in ea libidinosè auarèque versatus: decedens, tandem succedente Metello, reperundarum reus à Siculis postulatus est. Qui M. Tullium ad accusandum descendere compulerūt iam pridem ipsis necessitate copulatum, quum Questor in Sicilia fuisset. Author Ascinius Pædianus.

Vertegernus, Anglorum regis nomen, anno salutis 449.

Vertorige, oppidum est Hispaniæ Batiæ, vt scribit Plin. lib. 3. cap. 1.

Vertodunum, oppidū in Lotharingia, vicinum Metensibus. Gallicè, *Verdum en Lorraine*.

Verrumnus, Deus habitus est in Latio, in omnes sese vertens formas, quemadmodum & de Proreos suo comminiscuntur Græci. Hic cum Pomonam Nympham adamaret, in anum sese conuertit, hortòque eius ingressus, multis ei rationibus persuadere conatus est, vt sibi coniugio iungeretur. Verum cum ea via nihil proficeret, posita anus persona, in iuuenilem rediit formam: cuius pulchritudinem admirata Nympha, vim iam inferenti Deo non admodum se præbuit molestam. Qua de re vide Ouid. lib. 14. Meta. Acron in illud Horat. lib. 2. Seru. sat. 7.

*Iam moachus Roma, iam mallet doctus Athenis
Vivere, Vertumnis, quot quot sunt, natus iniquis.*

Vertumnus ait esse Deum, humanarum cogitationum præsidem: deoque multiformem frangi, & inconstantem, quemadmodum & illæ variæ sunt & mutabiles. Iniquo autem Vertumno natos esse interpretatur, qui cogitationes suas regere non possunt. Tiberius Donatus Vertumnū dicendum existimat, quemadmodum & Fortunum: quem idcirco coli arbitratur, vt res instituta: ad quem destinatae sunt finem, perducantur. Sæpè enim malè cedit, quod vel optimè est institutum: quemadmodum gladius ille, qui reginæ dono datus fuit ab Ænea, necis ipsi consciscendæ fuit instrumentum. Nec desunt, qui inde Vertumnus dictum putent, quod lacum Curium in Tiberina auerterit. Quam opinionem tangit & Ouid. lib. 6. Fastrorum. Huius festa dicta sunt

Vertumnalia, quæ mense Octobri celebrantur.

Verunali, populi sunt Italiæ, Tusculanis & Veliternanis vicini, vt scribit Plin. lib. 3. cap. 5. Vide VROLANIUM.

Verus Pollio, consul, ab vrbe condita 833.

Vesicis, Ptolemæo authore lib. 3. cap. 4. Hispaniæ ciuitas: alio nomine Vesici & Fauentia, Plin. dicta lib. 3. cap. 1.

Vesueus, qui & Vesuuius, mons est Campaniæ Nolæ vicinus, agros habens micæ fertilitatis, præterquam in solo cacumine, vbi plantitiem habet magnam, fructū omnino nullo ferentem: terræ cinerulentæ facie, rupibusque exesis, non indubitata vereris incēdij indicia ostendente. Constat enim sæpius arsisse: nunquam tamen vehementius, quàm imperante Tiro: quo tempore erumpens ex eo ignis & vicinas regiones latissimè populatus est, & Plinium, Naturalis historiæ scriptorem, qui cognoscēdi cupiditate eò se contulerat, fumo flammisque enecauit, qua de re vide epistolam Plinij Iunioris ad Cornelium Tacitum quæ Naturali historiæ hodie est præfixa. Montis huius meminit Virgil. 2. Georg.

*Talem diues arat Capua, & vicina Vesueo
Ora iugo.*

Item Martial. lib. 4.

Hic est Pampineis viridis Vesuuius umbris.

Vesontio, oppidum maximum Sequanorum, natura loci munitum inter Celtas, nunc Comitatu Burgundiæ circumseptum. Ciuitas est Imperialis ac Metropolitana, nomen retinens, mutata litera v, in b, vt Romanis & Vasconibus pronuntiandi mos est. Sitū habet qualem Cæsar in Commentariis descripsit, præterquam quod nūc eam idem fluius ex magna parte intersecat. In illa sunt loca vetusta qualia Romæ, quæ Pantheon, Campus Martius, Campusque Mineruæ vulgò semper Latine dicta sunt. Multaque alia prisca vetustatis monimenta consistunt. Gallicè *Besançon*.

Vesores, rex Ægyptiorum, Scythis bellum indixit, anno mundi 2731.

Vespasianus, Imp. Ro. de quo abundè Suetonius Tranquil. & Euseb. lib. 3. cap. 3.

Vesper, sydus, alio nomine Venus dicitur, & Lucifer. Plin. lib. 2. cap. 8. Præueniens quippe (inquit) & ante matutinum exoriens, Lucifer nomen accipit, vt sol alter, diem maturans: contra ab occursum refulgens, nuncupatur Vesper, vt prorogans lucem, vicemque Lunæ reddens. Hactenus Plinius. Horatius 2. Carm. Ode 9.

*Nec tibi Vespere
Surgente decedunt amores.*

Vide VENVS.

Vesperies, Hispaniæ citerioris oppidum, vt scribit Plin. lib. 4. cap. 20.

Vesta, Saturni filia ex Ope: quaquam à poetis nõ

rarò pro terra fumitur, siue quòd omnibus rebus terra vestiatur, siue quòd vi sua ster. Quid. lib. 6. Fast.

Stat vi terra suo vi stando Vesta vocatur.
Nec defunt, qui *vestis* nomen hoc deductum velint, aspitatione in v consonantem mutata: vt Venetus, pro Henetus: Velia, pro Helia. Cui sententiæ subscripsit & Cicer. lib. 1. de Natu. Deo. Vestæ (inquit) nomen sumptum est à Græcis. Ea est enim, quæ ab illis *vestis* dicitur visque eius ad aras & focos pertinet. Interdum ponitur pro igne. Quid.

Nec tu aliud Vestam, quam viuam intellige flammam.

Natag, de flamma corpora nulla vides.
Iure igitur virgo est quæ semina nulla remittit. Veteres aut duas esse Vestas affirmabant: vnam Saturni matrem, alteram eius filiam, de qua Quid. loco iam citato.

Ex Ope Iunonem memorant, Cereremq; creatas Semine Saturni, tertia Vesta fuit.

Confundunt tamen has poëtæ, alteram pro altera ponentes. Id tamen obseruandum est, cum Vestam pro terra accipiunt, de matre Saturni id esse intelligendum: quando verò virginem nominant, de filia eius esse intelligendum, quam ignem esse voluerunt. Hanc vnam ex diis penatibus esse volunt, quos Æneas in Italiam aduexit. Virg. lib. 2. Æneid.

Sic ait, & manibus vestas, Vestamq; potentem. Aeternumq; adytis effert penetrabilibus ignem.

Cui sententiæ non obscure astipulatur & Linius, cum Vestæ sacra vetustissima esse asserit, & ab Albanis accepta, à Numa autè Pompilio primùm Romæ instituta, multisque ceremoniis venerabiliora effecta. Primus enim ille sacerdos ei sacrauit, stipendiòque publico donauit, perpetuæque virginitate, aliisque ceremoniis venerabiliores effecit. Harum potissima cura erat, vt ignem perpetuum cõseruarent: qui si fortè per negligentiam fuisset extinctus, nequaquã alio ex igni reparare fas erat, sed accensa per fomites ex sole flamma, purus & cœlestis ignis eliciebatur. Porrò virgo Vestalis legebatur intra annũ sextum suæ ætatis, & decimum: & triginta annos oportebat eam manere virginem, postea nubere licebat. Quòd si interim fortè stuprum commississet, viua defodiebatur. Vide Plutar. in Numa.

Vestia Oppida, mulier Atellana, Capuæ habitas, quæ quondam quæstum corpore faciebat, vt est apud Lium lib. 6. secundi belli Pun.

Vestini populi Italiæ, Sabinis & Picentibus vicini, vt scribit Plin. lib. 3. cap. 5. Apud eos olim fiebant casei laudatissimi. Martialis libro decimo tertio.

Si sine carne voles ientacula sumere frugi, Hac tibi Vestino de grege massa venit.

Alij inter Mauricos Sabinosq; alijs iuxta Mar-

fos & Sabinos, hos populos esse dicunt. Vestralpus, Alemanorum rex, anno salutis 358. Vefula, vulgò, *Perigueux*, ciuitas insignis in Gallia Aquitaniã, quondam vrbs Iapheti, Noe patriarchæ filij, vocitata. Ptolem. lib. 2. cap. 7. 5. tab. 3. Europ.

Vesulus, mons Liguriæ iuxta Alpes, inter cæteros, clarissimus, ex cuius radicibus Padus erumpit, teste Plin. lib. 3. cap. 19. Virgilius 10. Æneidos,

Ac velut ille canum morsu de montibus altis Aëtus aper, multos Vesulus quos præifer annos Defendit.

Vesuuius, qui & Veseuus, mons est Campaniæ, non procul à Nola, crebris incendiis, & Plinij morte nobilitatus. Martial. lib. 4.

Hic est Pampineis viridis Vesuuius umbris.
Valerius Flaccus lib. 3. Argonaut. Vesbium vocat, aut certè Vesuium, per tres syllabas:

— magis vt mugitor anhelet

Vesuius.

Vide de hoc plura in dictione VESEVVS.

Vetera Castra, hybernorum Romanorum: locus est citra & prope Rhenum fluuium, amplum habens vallum, cuius pars in collem leniter exurgens, pars equo aditur, vbi oppidum & obliqua in Rhenum moles, cuius obiectu volutus amnis, & latitudo camporum inter ciuitates Traiectensem & Coloniensem. Cæsar in comment.

Vetones, populi in Hispania, teste Plinio lib. 2. 5. cap. 8. qui herbam betonicam inuenerunt. Alij Vetrones scribunt, alijs Vectones. Lucanus lib. quarto.

Vectonésque leues, &c.

Vetulonium, seu Vetulonia, locus in Hetruria. Silius.

Maoniaq; decus quondam Vetulonia gentis.

Vetulonium, Tuscorum vrbs, Ptol. lib. 3. c. 1. hodie *Viterbo*.

Vetus Apostolorum discipulus & auditor, quartus Viennensis episcopus fuit. Adon Arch. Viennens.

V F

Vfens, fluuius est iuxta Tarracinam per paludes Pontinas fluens, teste Plin. lib. 3. cap. 5. Virg. 7. Æneid.

— gelidusque per imas

Quarit iter valles, atq; in mare voluitur Vfens.
Vfens præterea Æquicolarũ dux fuit, qui cum Turno aduersus Æneam suppetias ferret, à Gya Troiano est interfectus, de quo Virgil. lib. 7. & 12. Æneid.

V I

Via, Hispaniæ fluuius, Ptol. lib. 2. cap. 6. cuius meminit & Pompon. lib. 3.

Viadrus, fluuius.

Viana. Vide VIENA.

Vibisci, populi sunt: vulgò, *Le pays à l'entour de Bordenaux.*

Vibius

Vibius, Virius, Capuæ deditioem elegantissima oratione dissuadet apud Lium Decad. 3. li. 6. Fuerat enim author Campaniæ defectionis à Romanis ad Annibalem. Is moriem sibi consciiuit ante deditioem, & multis ciuibus Sena rotibus, vridem quoque facerent, persuasit. Vibium Virium, inquit Linius, septem q; viginti ferme Senatores domum secuti sũt, epulatique cum eo: & quantum facere potuerant, alienatis mentibus vino, ab imminentis sensu mali, venenum omnes sumperunt. Inde misso conuiuio, dextris inter se datis, vltimòque cõplexu, collachrymantes suũ patriæque casum, alij, vt eodem rogo cremarentur, manserunt. alij domos digressi sunt. Impletæ cibis vinòq; venæ minus efficacem in maturanda morte vim veneni fecerunt. Itaque noctem totã pleuricorum, & diei infrequentis partem, cum animam egissent, omnes tamen prius quam aperirentur hostibus portæ, expirarunt. Hactenus Linius, apud quem Vibij orationem legito li. 6. Decad. 3.

Vibo, seu Vibon, oppidum in Brutiis, prius à Lorico ædificatum, & Hippo vocatum, vt scribit Mela li. 2.

Vincencia, Venetiæ oppidum, Pli. li. 2. c. 19. Vide VINSENTIA.

Vistericus, Hispaniæ rex, regnavit annis VII. & ipse insidiis suorum periit. Ritus.

Victor, XII. Romanorũ episcopus, regnavit annis X. Eusebius lib. 5. capit. vltimo anno salutis 190.

Victoria, vrbs Hispaniæ Ptolemæo Camarica.

Victorianus, in Adrumentina ciuitate oriundus, Carthaginis proconsul, & in Vandalorum persecutione martyr insignis. Victor li. 3. de Vand. Persecut.

D. Victorius, Massiliensis episcopus, anno Dom. 33. sub Diocleriano tyranno, martyrio coronatus. Gregor. Turon. libro 1. capit. 77. de Mirac.

Victorinus, propter stupra & adulteria interfectus est Agrippinæ: quo occiso Marcus imperium occupauit, triduo imperauit, ab vrbe condita 1019.

Vienensis Diaconus, martyr, anno salutis 169.

Vienna, Austriæ metropolis, vrbs incluta, & omnium vrbiũ, quas Danubius sustinet, & ædiũ magnificentiã, & rerum facili copia clarissima: quam Vianam Plinius nominasse videtur cap. 24. lib. 3. vt placet Hermolao. Est & Vienna, Delphinatus illustris ciuitas in Gallia Narbonens, cuius meminit Mela lib. 2. in descriptione Galliæ Narbonensis. *Vienna en Dauphiné*, vulgò.

Vigilius, XII. Romanorum episcopus, regnavit annis XV. III. mens. VI. an. salutis 537.

Vigifonus, laus est in agro Patauino.

Viminalis collis, dictus est Romæ, quòd ibi vimum sylua fuit: vel à Ioue Vimineo, quòd

ibi eius aræ sint.

Viminalis via, quæ ad Viminalem collem ducebat: eadem Numentia, à Numentano agro.

Vincencia, vrbs Venetiæ, patria Rhemnij Palæmonis grammatici, à Gallis condita. Mantuanus,

Et Verona ferax frugum, Vincencia bello Strenua, &c. aliàs Vicentia. Tacitus libro. 19. Possessa ipso transitu Vicentia: sic enim Plinius atque Ptolemæus vocant: non Vincencia.

Quidam & Vicetiam, ex scriptione, quæ in agro Veronensi reperta est, vt notat Rhenanus in suis castigationibus in Tacitum.

Victoria, Dea quam vetustas pennatam & aligeram pinxit, vt è cœlo deuolatam ad eos quos suis ornare successibus velle: hic Aufon.

Tu quoque ab aethereo præpes victoria lapsu.

Et Prudentius,

Marmoreo in templo rutilas victoria pennas

Explicit, è multis surgat fumata talentis.

Ideo scribit quod aureæ & auratæ victoriæ plerunque ponerentur, quas & quædam simulachra interdum suis manibus sustinebãt. Cicero 3. de Natura Deorũ. Idem victoriolas aureas & pateras, coronasq; quæ simulacrorum porrectis manibus sustinebantur, sine dubitatione tollebat. Puella autem formabatur, vt Prudentius ait, pennigera, pexo crine, nudo pede suspensa, Isthropio reuincta sinu vestis fluitante. Ex Turneb. 61.

Vincencius, consul, ab vrbe 1154.

Vincenslaus, Romanorũ imperator, XXXII. regnavit annis XXXI. an. salutis 1379.

Vincenslaus, Bohemorũ rex XI. à patre designatur, an. salutis 1366.

Vincomalus, consul, anno ab vrbe condita 1206.

Vindelici, populi Rhætis vicini, inter Alpinas gentes Plinio commemorantur libro tertio capite 20. Vide supra in dictione VANDALI.

Vindelicia, regio Germaniæ, Rhætiam habes ab Oceasu, Noricũ ab Ortũ: ab illa Lyco, ab hoc Æno fluuiò dirempta: à Septentrione Danubio terminata: à Meridie Alpibus supra Italiã extensis. Huius regionis incolæ dicuntur Vindelici. Horatius,

Videre Rhæti bellu sub Alpibus

Drusum gerentem, & Vindelici.

Vindemiator, sydus quod tertio Nonas Martij apparet. Plinius lib. 28. capite trigesimo primo Cæsari & Assyriæ stella: quæ Vindemiator appellatur.

Vindius, Edulius, Egdubeda, Ortospeda, Hispaniæ Tarraconensis insignes mōtes sunt apud Ptolemæum lib. 2. cap. 6. Vulgò, *Montes Ocæi de Asturias.*

Vindocinum, Galliæ Celticæ oppidum, quod iam ante Romanorum in Gallias aduentum

K k k 4

extabat. Gregor. Turonens. libro nono hist. Franc.
 Vindonilla, locus prope Maguntiam urbem Cisthenanam. Tacit.
 Vintium, Neruliorum in Alpibus litoreis vrbs, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. vulgò *Monte Visol, Valsalo monte*. Vide *VESVLVS*.
 Vion Valentia, Apulorum vrbs, Ptolemæo libro primo, capite primo. hodie Biuona. Hippo Plinio.
 Virbius, idem qui Hippolytus, Thesei & Hippolitæ Amazonis filius: qui cum à Phædra nouerca per calumniam apud patrem delatus esset, quod ipsi stuprum inferre voluisset, patris iram ventus, consensu curru fugam arripuit: cumque iuxta maris litus petuisset, incusso à Neptuno pauore equi consternati: implicatum habentis Hippolytum dilacerarunt. Cuius vicem miserata Diana, Aesculapij opera ad vitam eum reuocauit, & in Aricino nemore collocatum, pro Hippolyto Virbium appellauit, quasi bis virum. Ouid. 15. Metamorph.
Tum mihi, ne praesens augerem muneris huius. Inuidiam, densas obiecit Cynthia nubes: Utque forem tutus, possemque impune videri. Addidit, etatem, nec cognosce, et relinquit Ora mihi. Cretamque diu dubitauit habendam Traderet an Delon: Delo, Cretaque relictis, Hic posuit nomenque simul, quod possit equorum Ad: nonuisse, iubet deponere: quique fuisse Hippolytus, dixit. nunc idem Virbius esto.
 Virgi, Hispaniæ oppidum in sinu, quem Virgitanum vocant, situm. Author Pomponius libro 2.
 Virgilius, Mantuanus poeta celeberrimus, Marone Maiorque natus, qui primum apud Latinos inter poetas obtinet locum. Sed sunt ex recentioribus, qui Vergilium, non Virgilium scribi debere autement. Hinc Vergilianus, adiectiuum: vt Vergiliana virtus, apud Plinium in Præfatione noui. Vide *V E R G I L I V S*.
 Virgilius, propriam filiam occidit, vt liberâ feruaret, ab vrbe cond. 62. Liu.
 Viriatus, Lusitanus, primum in Hispania, è pastore venator, è venatore latro, mox iusti exercitus dux factus, vniuersam Lusitaniam occupauit. M. Venturium prætorem fuso eius exercitu cepit. Post Cn. Plancius prætor nihilò foelicis rem cum eo gessit, tantumque terrorem hostibus intulit, vt aduersus eum consulari opus esset duce & exercitu. Denique à proditoribus, consilio Cepionis interceptus est, & ab exercitu multum imploratus, tumulatusque nobilissimè. Author Liuius & Florus. Ab hoc Viriaticum bellum dictum est.
 Viridomar, Gallorum rex, ab vrbe condita 283.

Viridium, Prol. lib. 2. cap. 11. Germaniæ in tractu Septentrionali vrbs: vulgò *Grimfnagen*. Althamer, *Griepfswald*.
 Virius Gallus Aug. 11. consul, ab vrbe condita 1004.
 Virodunum, oppidum Sequanorum: vulgò *Verdun sur Saone*.
 Virtus apud Romanos pro dea colebatur, & huic ædem vocit M. Marcellus primo suo consultatu, quam etiam eius filius ad portam Capenam dedicauit. Liu. Plutarch. Alteram C. Marius summiffionem extruxit, ne publicis auspiciis forte officeret, & eam ideo Augures demoliri iuberent. Cicero libro secundo de legibus virtutem coli iubet. De virtute elegans extrat descriptio in Panegyrico Claudiani. Templum virtutis ita coniunctum erat cum Honoris æde, vt in hanc non nisi per illud pateret aditus, vt significarent veram vnicamque parandi honoris viam esse virtutem. Varias etiam finxerunt Virtutis imagines: nunc enim eam matronali habitu honesto in affectatòque formabant, nunc quadrato saxo insistentem: aliquoties mulierem columnæ læuo nixam cubito, dextra colubrum tenentem. Mascula virtus sub imagine senis barbati nudi, stantis, clauæ innitentis, cum leonina pelle brachio aduoluta.
 Viroesca, Ptolemæo libro 2. capite 6. (In antiquo codice Viridubesca) Hispaniæ vrbs: vulgò *Bir uiesca*.
 Vircingui populi, ab Aureliano Imperatore deuicti. Pollio, in huius vita *Virttembergensibus* fortè nomen ab his, inquit Rhenanus.
 Virucinates, Plinio Vindelicorum populi sunt ad Ambrum & Isaram fluuios vt Simlerus tradit, qui eos hodie *Friesinger* vocat.
 Viruni & Virunum, Ptolem. Germaniæ populi & vrbs ad Sueuum fluuium.
 Virunum, Plinio & Antonino, in Noricis oppidum *Brunneck*, Simlero in Carinthia.
 Visburgij, Germaniæ populi, apud Ptolemæum.
 Visigothi, populi, sub Alarico à Francis victi, anno salutis 511.
 Visontium, Ptolemæus Hispaniæ Tarracensis vrbs, in Pelendonibus. Hodie *Viseo*, & Latinis *Viseum* dici, scribit Villanouanus. Viseo oppidum Lusitanæ esse, multisque parasangis à Visontio Ptolemæi distare docet G. Varrorius in sua Chorographia. Visontium eidem Ptolemæo est Pannoniæ superioris oppidum.
 Visontium, nunc Bisontium, Burgundiæ metropolis, vbi plura veterum ædificiorum vestigia adhuc cernuntur. In cuius agro duo scaturiunt fontes, quorum alter est aquæ dulcis, alter verò salæ, ex qua sal densissimum, durissimum

durissimum, & candore, præstâtissimum conficiunt: quod & maximum illius nationis veltigal. Munst. lib. 2. Vide *VESONTIVM*.
 Vistula, Ptol. siue Vistillus Plinio, Germaniæ limitaneus ad Ortum solis fluuius. De *Vuixel*, vulgò, *Drauaniza*, Nigro.
 Visula, Sarmatiæ in Europa fluuius, Pompo. lib. 3. Vistula item dicitur, Iustilla & Istula, vt notat Vadian.
 Visurgis, Germaniæ fluuius est, vt scribit Pomponius Mela lib. 3. Vulgò, *die Vuifer*. Vide *BISVRGIS*, & *ERYGRVS*.
 Vitaca, Mauritiæ Cæsariensis oppidum. Ptol. Vitalianus, LXXXIII. pontifex, annis 14. mens. VI. anno salutis 661.
 Vitalis Antiochiæ episcopus, an. sal. 332.
 Vitalis Michael, Venerotum dux Vlticum Aquileiæ Patriarcham in bello & Dec. ex Forouiliaria Vngariæque nobilitate cepit, ac Forouilienses tributarios fecit. Blond. an no salutis 1156.
 Vitella, oppidum Italiæ, vnde Vitellinus, Gentile. Steph.
 Vitemberga, vrbs Germaniæ vulgò dicta: Ptolemæo, Calgia.
 Viterbum Tusciæ oppidum, iacet amœno spatiosoque loco, iugis Cyminiis à tergo imminentibus, plurimis haud pœnitendis operibus nitens, inter quæ fons est insignis, & maxima cum spectatium admiratione copiosus. Leander. hodie *Viterbo*.
 Vitigis, Rom. imperator, Romam obsedit, obsidionem soluit, factis induciis 111. mensium, regnavit an v anno sal. 539.
 Vitis, Plinio Flaminæ fluuius iuxta Rauennam. *Montone*, Leandro.
 Vitiza, Hispanorum rex Egipfæ filius, regnavit an ix. anno sal. 692.
 Vitodurum, Heluetiæ oppidum. Anton. *Vvintherthur*, Schudo.
 Vitoldus, vir sanguinarius ac tyrannus, qui Lituaniæ præfuit: cuius magnum nomen sua cæpestate fuit. Nam eum subditi adeo timuerunt, vt iussi laqueo se suspendere, parere potius, quam in principis indignationem incidere voluerint. Detrectantes imperium, insutos vrsinæ pelli, viuentibus vrsis (quos eam ob causam nutriebat) dilaniandos obiectauit, crudelibusque aliis affectis suppliciis. Equitans, arcum semper tensum gestauit: si quem conspicatus est aliter incedere quam voluit, confestim sagitta confodit. Multos quoque per ludum interemit. Pius 11. Pont. Max. Eutrop. cap. 26.
 Vitrubius Vaccæus, Fundanorum dux, ab vrbe condita 425.
 Vitrunus, antiquus deus erat, qui credebatur vitam largiri, vt Sentinus sensum.
 Viuarium, Gallia Narbonensis oppidum. Sigbert. *Viniers en Viuaris*, I. Poldo.

Vientari, Vmbriæ gens. Plin.
 Viuanus, consul, ab vrbe condita 1216.
 Vlæ, Sarmatiæ Asiaticæ populi. Ptol.
 Vlai, nomen fontis, vnde flumē Vlai oritur iuxta Danielelem 8. lat. fortitudo vel stultitia, aut forsitan.
 Vlam, filius Sarez filij Machir, 1. Par. 7. Primogenitus Efec. 1. Par. 8. lat. vestibulum, vel porticus, aut fortitudo, vel stultitia eorum.
 Vladislaus, Bohemorum rex secundus, à Friderico designatus: qui cum in Mediolani oppugnatione egregiam nauasset operam, rubri leonis bifurcata cauda, insigni regio donatur anno salutis 1161.
 Vladislaus, Cazimiri Poloniæ regis, filius Vngariæ, & Bohemiæ rex, regnavit an. xxxi. scædus cum maximiliano imperatore icit, anno salu. 1496.
 Vlbaneætes liberi, Gallia Belgicæ populi, apud Plin.
 Vlci, Lucanorum vrbs. Prol.
 Vldaricus Hanius, Mogontiacus, ex ære literas fecit, eoque modo scriptos libro Romam attulit.
 Vlia, Turdulorum in Hispania Boetica vrbs. Pto. *Monte maior*, Morali, quinque Leucis à Corduba.
 Vliarus, Aquitanici sinus insula apud Plinium. hodie, *Oleron*, vt rectè conicit Ortelius.
 Vlibiliani, Mauritiæ Tingitanæ gens. Prol.
 Vlipada, insula Taprobanæ vrbs mediterranea. Ptolem.
 Vlius, Apollo dicebatur, quod salubritatis esset author.
 Vlma, insignis Sueciæ ciuitas, ad vltiorem Dani ripam sita, vbi Hylerus & Blauus amnes Danubio miscentur, redditurque inde idem Danubius nauigabilis. Putatur autem ab vlmis seu vlmētis hoc nomen adepta, quod constructa sit in terra vlgine plena: & apta vlmētis. Olim abbati cuidam parebat, sed tempore Friderici tertij, ab ista iurisdictione, Vlmenses sese exemerunt. Munster.
 Vlpia Traiana, Vide *ZARMIZEGETHYSA*.
 Vlpianum, Dardaniæ vrbs in Mysia superiore. Ptol. Daciæ item oppidum, apud eundem.
 Vlpianus, Iurisconsultus, Adriani imperatoris scriniorum magister, Tyrius fuit. Is vltur auctoritate Pomponij in libris Pandectarum. Qui quum Galliam regeret, populari tumultu excitato, interfectus est, vt notat Raphael Volat.
 Vlpon, Italiæ ciuitas. Steph.
 Vlbra, arum, ignobilis Italiæ vicus iuxta Velitras, nulla alia re, quam quod in ipso educatus fuerit Augustus memorabilis, vt annotauit Porphyrio in illud Horatij libro. 12. Epist. *Quod petis hic est, Et Vlbris, animus si te non deficit æquus.*
 Vlusu

Vlusuburum, Plinio: Vlizibirra, Ptolem. Africa: Propria: vrbs.

Vlysses, rex Ithacæ & Dulichij insularum, filius Laërtae & Anticleæ, quanquam non defuit, qui ex Sisypho conceptum velint, qui Anticleæ, cum ad Laërtae nuptias duceretur, vim dicitur obrulisse. Vnde Ajax apud Ovidium 13. Metamorphoseos illi obiicit, quod Sisyphio sanguine esset genitus. Fingitur ab Homero vir multa præditus facundia, nec minore experientia, vafer consilio, egregius bello, laborum patientissimus. Vxorem habuit Penelopem Icarij filium, ex qua Telemachum filium suscepit eamque tantopere adamauit, vt reliquis Græcorum principibus ad bellum Troianum proficiscentibus, ipse insaniam simularit, futurum sperans, vt tãquam bello inutilis domi relinqueretur. Iuctis itaq; duobus diuersi generis animalibus, litus proscindebat, & frugum loco salein serebat. Palamedem tamen virum prudentissimum latere nõ potuit: qui vt technam illius detegeret, aranti illi Telemachum filiũ in sulco obiecit: quod Vlysses conspicatus, ne filium læderet, aratrũ subleuauit. Quo argumento facile deprehensum est, non veram illam, sed simulatam esse insaniam. Pertractus itaque ad Troiam, strenuam vtilissimãmq; eo in bello Græcis operam nauauit. Nam & Achille, inter Lycomedis regis filias, virginali habitu latentem ad bellum perduxit, & sagittas Herculis à Philoctete impetratas, ad Troiam pertulit. Cinerem præterea Laomedontis, qui super Scæa porta Ilij seruabatur, clam sustulit, Palladiũq; vnã cum Diomede ex Troia, cæsis custodibus, rapuit. Missus deinde explorator cum eodẽ Diomede, Rhæsum Thraciæ regem occidit, equosque eius abduxit, priusquam Xanthi aquam degustassent. Erant autẽ hæc omnia in Troianorum fati, sine quibus Troia expugnari non poterat. Cum Palamede frumentationis causa, grauissimas inimicitias exercuit: eumque tandem per calumnitiam circumuentum, lapidibus obruendum curauit. Occiso Achille, in armorũ illius iudicio Atacæ prælatas est. Capta autem Troia, Orilochum Idomenei Cretenſis regis filium, obstantem ne legitima pars prædæ sibi decideretur, exorta rixa interemit. Denique Polyxena ad Achillis tumulum iugulata, atque Astyanacte Hectoris filio è turri præcipitato: cum nauim conscendisset, tanquam in patriam rediturus, graui exorta tempestate, primũ in Ciconum littus pulsus est: Atque inde rursus soluens, simili tempestate eiectus in Africam, ad Lotophagorum gentem peruenit: vbi cum socij lorum gustassent, agrẽ inde potuerunt reuelli. Inde rursus vela faciens, in Siciliam delatus est vbi Polyphemi antrum cum duodecim socijs intravit: ex quibus cum

Cyclops sex deuorasset, oculum ei eruit, præuſto stipite, pellibusque arietum inuolutus, cum superstitibus antrum euasit. Hinc in Æoliã nauigans, ab Aeolo vento in virem coactos obtinuit. Verũm cum iam Ithacæ proximus esset, socij thesaurum esse credentes, virem soluerunt: quo facto resiantibus ventis denuo in Aeoliã repulsus est: sed ab Aeolo abactus, deuenit ad Læstrygonas, quos ob immanitatem fugiens, ad Circeã peruenit: quæ cum exploratores eius in belluas mutasset, ipse sumpto à Mercurio pharmaco accessit impavidus, & stricto gladio eã coegit, vt socios pristinae formæ suos restitueret: quod cum fecisset, eius postea consuetudine vsus per totũ annum, suscepit ex ea Telegonum filium: Hesiodus verò Arium & Latinum ex Circe genuisse dicit. Aegrẽ deinde ab ea dimissus, ad Oceanum peruenit, vnde peractis sacris ad inferos descendit: ibique ex Anticlea matre, Alpenore, & Tiresia vate multis de rebus certior factus, reuertitur ad Circeã: & Elpenorem socium, qui nuper inebriatus de scalis deciderat, honorifica prosequitur sepultura. Post hæc ad insulam Sirenium delatus est, quarum cantus ne audirent, socijs aures cera obturauit: se autem ad malum alligari fecit, eaque ratione illarum insidias tutus euasit. Inde Scyllam transiens & Charybdim, non sine maximo periculo in Siciliã venit ad ea loca, vbi Phaerusa Solis filia cum duabus sororibus greges patris pascebat, à quibus vim omnem abstineri iussit. Sed ipso dormiente, socij fame coacti, suadente etiam Eurylocho, plura ex gregibus animalia mactauerunt: quod scelus postea naufragio luerunt, adeo vt ex omnibus solus sit seruatus Vlysses: qui arrepto nauis malo, nouem diebus à vento & vndis huc illuc agitur, tandem ad Ogygiã insulam appulsus, à Calypso Nympha susceptus est: septemque annis eius consuetudine vsus, Nauſithoum & Nauſinoum filios, vt Hesiodo placet, ex ea genuit. Post hæc misertus eius Iupiter, Mercurio in Ogygiã misso, imperat deã: vt Vlyſsem missum faciat. Confecta itaque rate, Vlyſses rursus mari se committit. Verũm cum iam Phæacia in conspectu esset, subito immissa à Neptuno tempestate, nauim fregit, atque de eo omnino fuisset, nisi eius miserata Leucothoe, tabulam ei suppediasset, cui ille innitens, incolumis in Phæacensium portũ adnauit, ibidemque, quod nudus esset, inter frondes sese occultauit. Verũm non multo post à Nauſicaa filia Alcinoi repertus, vestes accepit. Deinde Palladis opera ad Aretem, eiusdem Alcinoi coniugẽ deductus, dono nauem & socios accepit, qui eum in Ithacã reduxerunt: vbi cum dormientem cum donis deposuisset, tandem excitatus à Pallade, ipſius

de, ipſius monitu habitum mendici accepit, hoc modo ad suos subuculos peruenit, apud quos Telemachum quoque vidit. Demum ab Enmæo porcario incognitus domum ducitur, vbi post multas iniurias sibi à procis illatas, tandẽ ab Euriclea nutrice agnitus, arma ex composito, cum filio & duobus subulcis, quibus se indicarat, aduersus procos sumens, eos ad vitum omnes trucidauit, atque sic Penelopem recepit. Porro cum ex oraculo didicisset, se à filio interemptum iri, in locis abditis viuere decreuit. Telegonus autem filius ex Circe susceptus, patrem suum videre cupiens, Ithacã profectus est, vbi cum incognitus à domo patris prohiberetur, orta contentione: patrem incognitum spina venenosa trigonis piscis transfixit.

Vlyſſis sapientem & verẽ politicum virum representantis, allegoriam explicat, omniãque eius præclare gesta describit N. Comes, mythologiae lib. 9. cap. 1.

Vlyſſis portus, Siciliae vrbs. Plin.

Vlyſſona, ciuitas in Hispania ab Vlyſſe condita. Sunt tamen qui præcipitant & Vlyxem, & Vlyxonã scribi per x, sed tales literas Græci ignorant. Alias Vlyſſipona, Lusitaniae metropolis, quam hodie *Lubonam* vocant, regum Portugaliæ hodie regia est. Tradit vetustas ab Vlyſſe conditam esse. Strabo Vlyſſeam appellari scribit. lib. 3. Vide OLISIPO.

Vmbilicum maris nominat Paulus Diaconus quãdam Oceani voraginem, eumque describit circa Orientale litus Scandiæ. Huius deminit etiam Syluester Cambrensis & nostro tempore. Olauus magnus, sub nomine Charybdis. Haud procul est à Nouergiae continente, respicitque à parte Septentrionali seopulum *Væroy* dictum, latitudinis 68. partium ab Æquinoctiali Arctum versus. Ab effectu nomen sortitur. Est enim Germanici maris locus, vbi singulis henis horis crescente Oceano aqua deorsum in barathra deuoluitur atque demergitur, tanta vi & rotatione, tamque incredibili vndarum strepitu, vt facilius quis admirari quã describere possit. Et contra, eadem totidem horis Oceano decrecente, rursus ex imo resurgit, sursumque emergit atque attollitur, tanto impetu, vt nulla sit tam ingentis ponderis moles, neque vllum quantumuis vastissimum piscium genus, quod ad fundum subidere queat. Omniãque tunc antea rapta absorptaque (inter quæ interdum naues hominibus & mercibus onustas eructat & euomit. Pater: hæc vorago in ambitu ad x. l. m. p. Hinc quamplurimi omnem Oceani fluxum & refluxum, originem habere existimant. Stupendum Naturæ imperſcrutabilis miraculum. Apud Melam. Anhelitus mundi vocatur: *Nares mundi*, apud

Solinum. Oceani Euripum & Abyſſi voraginem vocari scribit Crantzius. Neque dubito etiam (inquit Ortelius) quin ea etiam quæ ex Iacobi Cnoyen & cuiusdam præſtigiatoris monachi relatione in G. Mercatoris vniuersali tabula de subpolari regione falso commemorantur, ad hunc locum verẽ sint referenda.

Vmbrae, Indiae populi. Plin.

Vmbriates, v. l. i. regionis Italiae populi. Plinius.

Vmbriani, Galliae Narbonensis populi. Plinius.

Vmbri, Italiae populi, Ptolem. lib. 3. cap. 1. hodie Ducatus Spoletanus.

Vmbria, regio Italiae inter Apenninum & mare Adriaticum sita: ita dicta *ἄνθ' ὀμβρῶν*, hoc est ab imbre, propterea quod Vmbri, omnium Italiae populorum antiquissimi inundationi terrarum, imbribusque superuisse credantur. vt refert Plinius libro 3. capite 14. Aut certe Vmbria dicta est ab vmbra, quod ea regio propter altitudinem montium, & vicinitatem Apennini, vmbrosa sit. Olim treceta oppida habuisse ferrum, quæ postea Hetrusci deleuerunt. Hodie sunt reliqua, Sentinum, Faqum Fortunæ, Nursia, Reate, Ameria, Tiphernum, Nuceria, Assisina, Tudertum, Narnia & Spoletum, à quo nunc ea regio Ducatus Spoletinus appellatur. Meminit regionis huius Lucanus lib. 2.

Uſque ſui pulſo iam perdidit Vmbria Thermo.

Vmbriae, in quadam spelunca vndecim millia armatorum fumo ignique consumpta sunt.

Vmbro, Steph. nomen fluij Inſubriae nauigabilis, qui & Lamber à Plinio dicitur.

Vndecimviri, Athenis à Themistocle & Aristide sunt instituti, singuli quidem ex singulis tribubus & scriba vndecimus cum eis adnumeratus. In legibus Selonis vndecim viri nominantur: sed ad eas leges multa ex posteriore Repub. sunt adiecta, & hic à Solone nūcius induci non potuit, qui quatuor tantum tribus probauit. Horum inunus fuit carcerem custodire, captiuum elapsum conquirere, atque in carcerem redigere, cõtra fures & graſtatores actionem & habere & ad se trahere, & dånatos vltimo afficere supplicio. Pollux. Plato in Apol. Socratis. Demosth. in Timocratem.

Vnelli, populi sunt inter Celtas ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus, proximi Andibus, Venetis, Ossifinis, Lexobis, inter ciuitates Armoricas numerati. Vulgò, *Le pays du Perche.*

Vibi, populi qui mari Cronico vicini, Caspium accolunt, quos quidam Turbas vocari existimant, sunt Hungari. Quidam primam syllabam

labam aspirant Hunni.

Voberca, villa est iuxta Bilbilim amnem cursu fluminis, umbra arborum, & frigiditate scaturientium fontium amœnissima. Martial. *Bobierca*, hodie.

Vobiscus Iulius Tullus, consul ab vrbe condita 281.

Vobrix, Mauritania Tingitanæ oppidum. Ptol. *Lanta*, Marmolio.

Voca, Callaicorum Lucësium, in Hispania Tarraconensi vrbs. Ptolem.

Vocates, populi inter Aquitanos, proximi Hispaniæ citeriori: ab his fortè Vafcones dicti. Ciuitas est episcopalis in provincia Aufcitana, quos Basatenses dicimus. *Basas* vulgò.

Vocetius, mons in Heluetiis. Tacit. *Betzberg*, Schudo.

Vocontij, Galliæ Narbonensis populi, vt scribit Mela libro 2. in descriptione Galliæ Narbonensis.

Vogesus, mons est Galliæ Belgicæ; Sequanos & Lingones diuidens à Mediomaticibus, Araris & Mosæ fontibus insignis. Lucan. lib. 1. *Castraque qua Vogesi curuam super arduaripam.*

Pugnaces piftis cohibebant Lingones armis.

Vogia, Turdulorum in Bætica oppidum. Ptol.

Vogifonus, siue Vogifolus, lacus in Parauino agro. Plin.

Vol, Ptolemæo vrbs in Africa Propria.

Volana, Samnitum vrbs à Caruilio capta. Liu.

Volaterra, vrbs à Florentinis occupata, anno salutis 455.

Volaterræ, seu Volaterrana vada, Hetrusiarum oppidum ad Cecinam fluium, vt scribit Plin. lib. 3. cap. 5. hodie. *Volterra*.

Volcæ, populi Galliæ Narbonensis. Volcarum nomen trans Rhodanum in occasum celeberrimum fuit, sicut citra, Saliorum siue Saliuum, Ptolemæo teste lib. 2. cap. 10.

Volcatius, consul, impedit ne Catilina ob accusationem repetundarum peteret consulatum. Pædianus: Volcarius Gallicanus quintum consul scripsit vitas imperatorum ad Diocletianum. Eius tantum extat nunc Auidij Cassij. vita. Volcarius Terentianus historiam sui temporis, id est Gordianorum scripsit, ac dicit Gordianum seniore, vultum Casaris Augusti valde retulisse. Author Capitol.

Volcarius Epidius grammaticus, scripsit res gestas Pompeij Magni & eius patris: primus Libertinorum qui historiam scripserit, cum ab optimo quoque scribi solita sit, vt scribit Cornelius nepos. Ludum aperuit, docuitque inter ceteros, M. Antonium & Augustum. Ex Tranquil. Volcarius Sedigitus in lib. de poetis quid sentiat de his qui comœdias scripserunt, ali-quod versibus monstrat.

Volcentani, Lucanorum populi. Plin.

Volci, Ptolemæo de Plinio, Italiæ in Latio populi. *Gaiette*, Pineto.

Volciani, Liuius, Hispaniæ Tarraconensis populi, circa fontes Guerbæ fluminis, hodia, *Villadolce*.

Volcanianus, consul, ab vrbe cond. 1024.

Volerius, Corficæ fluius, Ptolem. *Fiuminale*. Leandro.

Volgæ, seu Volcæ, sunt populi prouinciales, nõ longè ab Arecomtis, qui nunc Auenionenses sunt, Nemausensibus & Bæterrensisbus proximi. Hos Rhodanus fluius alluit, posthac Ligusticum mare influit. Ciuitas est Episcopalis, in qua Romani Pontifices sedè magno totius Italiæ incommodo, maiore vrbs Romæ, tenuere 70. & amplius annos, donec Italiæ restituti ad hanc diem mansere.

Volhinia, Poloniæ regio inter Lithuaniam & Podoliam iacens ad Orientem, omnium rerum propter agri fertilitatem abundans, & oppidis Castellisque frequens. Cromerus.

Vologeses, Parthorum imperator, anno salutis 50.

Vologesi, seu Volgesia, aut Vologesocerta, Babyloniarum regionis ad flumen Baarfarim vrbs. Ptolem. Steph. Plin.

Voliba, Dumniorum vrbs in Albione insula. Ptolem. *Volimutz*, Camdeno.

Volones, dicti sunt serui, qui bello Punico, cum deessent qui scriberentur, pro dominis pugnatos se polliciti, in ciuitatem recepti sunt: & Volones appellati, quia hoc sponte voluerunt. Festus. Liuius, Volones liberi esse iussi.

Volsci, populi in Latio vltra Circeios, teste Plin. lib. 3. cap. 5. Virg. 2. Georg. *Assuetumque malo Ligurem, Volscisque Ventos.*

Ex Volscis orta fuit Camilla, quæ Turno aduersus Æneam suppetias tulit. Idem 7. Æneidos.

Hos super aduenit Volca de gente Camilla.

De his scribit Pomponius Mela lib. 2. in descriptione Italiæ.

Volunium, Ptolemæo lib. 3. ca. 1. Tuscorum vrbs. hodie *Balsena*. Vide Vulfinij & Vulfinus.

Voluce, Hispaniæ vrbs inter Cæsaraugustam & Asturiam. Antonin.

Voluntij, Hiberniarum populi. Ptolem.

Voluptia, voluptatis dea habita est.

Volusia, xxx. Romanorum imperator, regnavit annis 11. anno salutis 253.

Volusius, poeta quidam ineptus fuit, patria Patavinus: qui Ennium sequutus, rerum gestarum populi Romani Annales carmine scripsit. Catullus de Smyrna. Cinæ.

At Volusi Annales Paduam morientur ad ipsam.

Et laxas scambriis sape dabunt tunicas.

Et alibi,

Annales Volusi, cacata charta.

Volusius

Volusius Saturninus 11. consul, ab vrbe condita, 845.

Vomanus, Piceni fluius. Plin. *Vomano*, hodie, Alberto Leandro teste.

Vonones Parthus, obses à patre Phraate Romanis datus, in regnum reposcitur: mox spretus à suis, ab Artabano regno exiit. Cor. Tacit. lib. 2. Iust. 42.

Vopiscus, dictus est historicus quidam, qui de imperatoribus scripsit.

Vorianus, Qu. Lucretij furacissimus liberrus, quæ numularius nummos de mensa subtrahentem, & in calceos infarcientem deprehendit. Cælius lib. 10. cap. 49.

Voreda, Angliæ vrbs apud Antonium. *Old. Car-lile*, Camdeno.

Vorganium, Galliæ Lugdunensis vrbs in Osi-miis. Ptol.

Voturij Galli, qui Galatiam quoddam tenuerant. Plin. & Solin.

Vlpi Diana, apud Lacedæmonios dicta est. Ptol. lib. 2.

Vr, vrbs Chaldæorum, vnde Thare pater Abraham, Gen. 11. Pater Eliphaz. 1. Para. 11. lat. ignis, vel lumen, aut lux. significat etiam vallem.

Vra, locus ad Euphratem, in quo is reuersus ad Orientem relinquit Palmyrenæ regionem. Plin.

Vragus, Plutonis cognomen est, ab vrgendo (vt quibusdam videtur) impositum, quod omnium deorum maximè nos vrgat. Nos Grecam vocem esse malimus. Apud illos enim *εργος* dicitur, qui in acie extremam agminis partem ducit. Vnde non inueniunt ad Ditem transfertur, qui postremum humanæ fabulæ actum excipit.

Vrania, siue Vrania, vna Musarum, Iouis & Mnemosynæ filia, cui Astrologiæ inuentio tribuitur. Vnde & Vraniam dictam putant, quasi *τὴ ἀνω ὁρασην*, hoc est, sublimia speculantem. Ouid. lib. 5. Fastorum.

Excipit Vrania, fecere silentia cuncta.

Vranopolis, Pamphiliæ vrbs. Ptol. In Atho monte. Plin.

Vranus, pater Saturni, quem Latini Cælum vel Cælum appellant. Huic Saturnus filius virilia dicitur excidisse, quæ in mare proiecta, & fluctibus agitata, spumas ediderunt, ex qua Venerem natam volunt, quæ idcirco Græco nomine dicitur Aphrodite.

Vraranes, Perfarum rex, regnavit annis 111. anno salutis 274.

Vraranes Seganessa, Perfarum rex, regnavit menses 1111. anno sal. 292.

Vrbathinæ, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptol.

Vratiflaus, Moguntiarum ab Imperatore Bohemorum rex prius designatus, anno sal. 1085.

Vrbanus xvi. Rom. episcopus, annis viii. anno salutis 225.

Vrbanus 11. pontifex clx. annis xii. mens. 1111. dieb. xix. anno salutis 1088.

Vrbanus 111. pontifex clxxiii. annis 11. anno salutis 1165.

Vrbanus 1111. pontifex clxxxiiii. annis 111. mens. 1. diebus 1111. anno salutis 1261.

Vrbanus v. pontifex cc. annis viii. mensib. 1111. anno salutis 1362.

Vrbanus vi. pontifex cc11. annis xi. mens. viii. anno salutis 1378.

Vrbara, oppidum in Mauritania Cæsariensi. Ptolem.

Vrbata, Pannoniæ vrbs, apud Antonium.

Vrbi, Indiæ populi. Plin.

Vrbiaca, Hispaniæ vrbs inter Liminium & Cæsaraugustam. Anton.

Vrbicus, Hispaniæ fluius, circa Astorgam. hodie *Orbejo*.

Vrbina, Vestalis virgo, amissæ castitatis ergo, viua defossa est, ab vrbe condita 282. Vide in verbo *TYRIA*.

Vrbinum, Italiæ oppidum in Vmbria, à quo Vrbinate. Plin. lib. 3. cap. 14.

Vrbone, Turdetanorum in Bætica vrbs. Ptol.

Vrbs vetus, hodie dicitur ea vrbs Holfatiæ quam Saxones *Aldenburgh*, Dani *Brannefia*, & Vandalii *Stargard* vocant Crantzius.

Vrbubuma, Æthiopiæ sub Ægypto oppidum. Plin.

Vrce, vrbs Tarraconensis Hispaniæ, Ptol. lib. 2. cap. 6. hodie *Aguile*.

Vrcesa, Celtiberorum vrbs in Hispania Tarraconensi. Ptol. *Velez*, Clusio.

Vrcinium, Corficæ insulæ oppidum. Ptolem. *Ginerca*, Nigro.

Vrema, Syriæ vrbs ad Euphratem. Ptol.

Vrgenum, Straboni Galliæ Narbonensis vrbs. Ernaginum. Ptol.

Vrgi, Sarmatiæ gens inter Istrum & Borysthenem. Strabo.

Vri, gens circa Pontum Euxinum & Indum fluium. Orph. Plin.

Vri, filius Hur filij Caleb, ex Ephrata vxore, 1. Paral. 2. Pater Gaber. 3. Reg. 4. lat. idem signif. quod Vr.

Vria, siue Vrias sacerdos quidam, Isa. 8. 4. Reg. 13. Propheta, filius Semei, de Cariath-iarim. Ier. 26. Maritus Beth-sabee, 2. Reg. 11. 1. Paralip. 11. lat. ignis siue lumen aut lux Domini.

Vriel, pater Maacha siue Michai matris Abiam regis Iuda, 2. Paralip. 13. qui 3. Reg. 15. dicitur Abesalon. filius Thabath. 1. Paralip. 1. lat. ignis siue lumen aut lux Dei.

Vrij, Iouis templum. Steph.

Vrinarius Largus Quintianus, cos. ab vrbe condita 987.

Vrium, Hispaniæ vrbs, vt scribit Ptol. lib. 2. cap. 4. Auriensis alio nomine dicta.

Vrius, Alemannorum rex, Ammianus Marcel. li. 16.

Vrola

Vrolanium, Ptolemæo libro secundo cap. 3. aliis Verulanum, Britannia: insula: ciuitas. Vulgò, *S. Albani*.

Vrfa, fides cæleste, figuram habet similem plaustrum, unde antiqui Græcorum ἄμφορες, hoc est, plaustrum dixerunt. Nostri quoque à bobus iunctis, Septentriones appellarunt, id est, à septem stellis, ex quibus quasi iuncti triones figurantur. Sunt autem duæ vrfae, maior & minor, quas Græci ἄκρως vocant, de quibus alibi.

Vrfa Balua, Picenorum vrbs, Pto. lib. 3. cap. 1. hodie *Vrbfa*.

Vrfella vel Vrania, vulgò Vri, Heluetia: oppidum, quartum obtinuit in Syluanorum fœdere locum anno M. CCC. XV. situ & natura loci munitissimum. Habet enim à meridie Gothardi montem, ab ortu Crispaltum, ab Occasu frigidissimum illum & ascensu difficilem, Furcam, hoc est montem bicornum: à Septentrione lacum Lucerinum respicit. Celebris Heluetia: fluuiò Vrfa, vulgò *Rufs*, alluitur.

Vrficinus, Alemannorum rex, Ammian. Marcel. lib. 19.

Vrfina. Vide *BERNA*.

Vrfinus, xxxvi. Rom. episcopus, an. sal. 386.

Vrfus, consul, ab vrbe condita 1090.

V S

Vspetes, populi Germania: Transithenani, qui cum Teuchteris & magna multitudine hominum à Sueuis diu agitati, & triennio vagantes, Rhenum fluuium transierunt, non longè ab ostio vbi mare influit, & Menapiorum agros vtramque fluminis incolentes, occuparunt. Hos deuicit Liuius Drusus, anno salutis 525.

Vfo, vir insignis, & antiquissimus, qui primus tegmina corporis, ex pellibus ferinis cõfecisse dicitur. Euseb. lib. 1. præpar. Euang. Adamus tamen, omnium hominum primus, & humani generis propago, pelliceam sibi vestem confecit: quod proculdubio vestes faciendi posteris exemplar extitit. D. Hieron.

Vltica, mons in Sabinis, cuius meminit Horatius 1. Carm. ode 17. *utrumque dulci Tyndari fistuli Valles & Vltica cubantis, Leuia personæ re saxa*. Cubantem, inquit Porphyrio, dixit, ad resupinam eius regionem attendens.

V T

Vthai, viri nomen. 1. Efd. 8. 27. lat. peruersitas, aut hora vel temporalis.

Vtica, Ptolem. lib. 4. Stephan. vrbs Africæ Propria, ad Bagradam fluuium sita, proximam Carthagini obrinens dignitatem, eaque excisa, Africæ totius caput: in qua Caro Vticensis, victo iam Scipione, necem sibi conscivit, Lucan. lib. 6.

— *proh tristia fata*
Non Vtica Libyæ clades, &c.

Vtinum, Italia: oppidum iuxta Aquileia, vbi

principum Austria: opus insigne admodum, & arce in mediâ vrbs edito colliculo conspicuum, vt scribit Vadianus.

Vvalachria, Zelandia: primaria insula. Vide *ZELANDIA*.

Vuallia, Gothorum rex, Regerico in regno successit. Iornand. ann. sal. 417.

Vuallia: princeps, natu maior inter Anglos dicitur, anno salutis 356.

Vualis, seu Vacalis, est pars fluuii Rheni, quam Mosa fluuius recipit antequam in Batauos & mare Oceanum fluat: & est diocesis Traiectensis prope Nouiomagum oppidum & Traiectensem urbem, nomen retinens.

Vuandalus, rex Assyriorum, apud Thuyscones regnavit, anno mundi 2265.

Vuandali, & Alani cum Alarico rege Italia ingressi, ab Honorio sedem cum expererent, Gallias precario obrinere. Pomponius in Theo. Blond. lib. 1. Decad. 1.

Vuemaria, elegans Thuringia: oppidum, quondam peculiari comitatu nomen, iam verò Saxonia: ducibus sedem & domicilium præbet, qui magnificum in epalatum habent ex quadratis & formatis ad lineam faxis nitidè ædificatum, & pomarium omni arborum genere summa industria cõstitutum, quod Ilma fluuiò, qui in Salam tandem se recipit, irrigatur.

Vuelffo, Bauarorum dux, anno sal. 1071.

Vuesalia inferior, ciuitas Chiuentis est, clara opibus, dignitate, ædificiis & mercatura. Ad eius mœnia amnis Lupia coniungitur Rheno, qui sæpius ab origine sua tramitem varians, ab hac demum vrbe, cui maxima affert commoda, ad Occidentem, vbi & mare ingreditur, cursum instituit. Est item Vuesalia memorabile Geronticomion, vbi senio, & ætate confectis viris, vitæ necessaria liberatissimè suppeditantur.

Vuidius Quadratus II. COS. anno sal. 106.

Vuido, Tuscia: Marchio, Ioannem cepit, & in vinculis suffocauit, anno sal. 928.

Vuihelmus: Holandia: Comes, Romanorum rex electus, anno salutis 1249.

Vuihelmus, Northmannorum Comes, cum Frãcis Angliam intrauit, regem eorum Araldum vicit, Anglos cæcidit, superauit, sibi subiecit, quibus annis xxvi. imperauit. Paul. Æmil. libro 3.

Vuilhelmus, Thuringorum Marchio, fame expugnatus, sese dedit, ann. sal. 1059.

Vuilhelmus, Achaia: princeps, regno spoliatus à Michaelè Palæologo, ann. sal. 1260.

Vurichindus, à Chunrado exorsus est historiarum rerum Saxoniarum: priorum tamen rerum pariter mentionem facit, ann. sal. 913.

Vuirtembergensis Ducatus circularem habet quasi situm, complectiturque ciuitates & oppida

plurima, multa castra & monasteria, villas & vicos penè infinitos, præter tres ciuitates imperiales, Ellingam, Vvilam & Reutlingam, quæ intra ditionem Principis suum habent situm & proprias iurisdictiones. Præstantiores autem huius ducatus ciuitates sunt, Tubinga, vbi Academia: & Sturgardia, vbi Principis sedes. Munster.

Vvitzburgum. Vide *HERBIPOLIS*.

Vvismaria in Ducatu Megalopolensi clari nominis ciuitas, circa annum Christi 340. ædificata. Anno 1262. tota incendio perit, ac tum multò quam ante magnificentius exstructa, lapideis ædibus condecoratur. Theatr. vrbium.

Vviteberga oppidum in Saxonia ad Albin, temporibus nostris domicilium Ducum superioris Saxonia:, à Vvirkindo 1. Saxonum Christiano principe (vt quidam putant) sic appellatum, & hodie propter Academiam celeberrimum. Theatr. vrbium.

Vulcanus, Deus ignis præses, filius Iouis & Iunonis, qui à parentibus ob deformitatem (licet alij alias causas afferant) cælo deiectus est in Lemnum insulam, vbi ab Eurynome Oceani filia, & Theride nutritus est: vel, vt alij volunt, à simis. Ea autem ruina, qua decidit de cælo, claudus factus est. Officinam habere fertur in Lemno vnâ cum Cyclopiis suis ministris: fingitur faber deorum, Iouique fulmina, & diis arma aduersus gigantes dicitur fabricasse: ad mensam tamen deorum non est admissus: quinetiam cum Mineræ nuptias expetiisset, repulsam passus est. Vnde Virg. Ecloga 4.

Nec Deus huc mæsa, dea nec dignata cubili est.

Tandem vxorem duxit Venerem: quàm cum postea cum Marte in adulterio deprehendisset, ambos adamãtinis catenis colligauit, nudosque, vt erant, diis deridendos exhibuit. Artis fabrilis præstantia omnes creditur superasse: quo fit, vt quicquid artificiosè ex metallo vnquam fuit fabricatum, ad Vulcanum referatur authorem: quo in genere sunt monile Hermiones, corona Ariadnes, currus Solis, Achillis & Æneæ arma, & id genus alia nõ pauca Vulcani allegoriam prolixè admodum descriptam habes apud N. Comitem, mythologia: li. 2. cap. 6.

Vulcanalia, orũ, pluralis numeri, generis neutri, festa Vulcano dedicata. Columella libro 11. cap. 3. Cæterum Augusto circa Vulcanalia, tertia satio est.

Vulsinij, Tuscia: oppidum opulentissimum, totum fulmine concremarum. Plin. libro 2. cap. 52. Huius meminit & Strabo libro 5. Vide *VOESINIVM*.

Vulsinus, lacus in Hetruria à Vulsiniis oppido, cui adiacet, nominatus, piscium fertilis. Vulsinij enim, oppidum fuit opulentissimum, à

quo Vulsinenses dicti sunt. Et Vulsinientis lacus, apud Columellam libro octauo capite 16.

Vultur, mons est in Apulia, in quo se dicit fuisse, educatum Horatius 3. Carm. ode 4. *Me fabulosa Vulture in Appulo, &c.*

Vulturinus, ventus ab ortu hyberno spirans, quem Græci Eurum vocant, teste Plin. lib. 2. cap. 47. Est item Vulturinus, fluuius Campaniæ, qui per Capuam fluens, circa Cumas in mare illabitur Virg. 7. Æneid.

— *amnisque vadofsi*
Accola Vulturini.

Vulturinus, seu Vulturinum, Campaniæ oppidum, cum fluuiò eiusdem nominis, vt scribit Plin. lib. 3. cap. 1. Pompon. Mela lib. 2. Vulturinus amnis: Vulturinum oppidum. Silius lib. 8.

— *fluctusque sonorum Vulturinum.*

Est & Vulturinum, Hetruscorum oppidum, teste Liuiò lib. 4. ab vrbe.

Vvormatia ad Rhenum, vetustissima Vangionum ciuitas, originem fumens, vt scribitur, à Treuirensibus, quibus tributum annuum pendit: deinde Romanis, ad Attilã vsque, subdita: ab eo, cum multis aliis Rheni vrbibus subuersantur à Galliarum rege Clodoueo instaurari cœpta, à Brunichilde regina venustè illustrata, ac Gallia: regum sedes effecta est, qui castrum regium ibidè construxerunt, ea parte vbi nunc noua Vvormatiensis, curia conspicitur: quod tempore Caroli magni flamma in cineres redegit. Archiepiscopatus Vvormatiæ Moguntiam translatus est anno 729. F. Irenicus. vulgò *Vvormes*.

V X

Vxama, oppidum Hispania: citerioris, vt scribit Plin. lib. 3. cap. 3.

Vxella, insula Britannia: vrbs, vt scribit Ptolemæus lib. 2. cap. 3.

Vxellodunum, oppidum in finibus Cadurcorũ inter Celtas, non longè à Gallia prouincia Romanorum. Cæsar lib. 8. Vulgò *Cadenac en Quercy*.

V Z

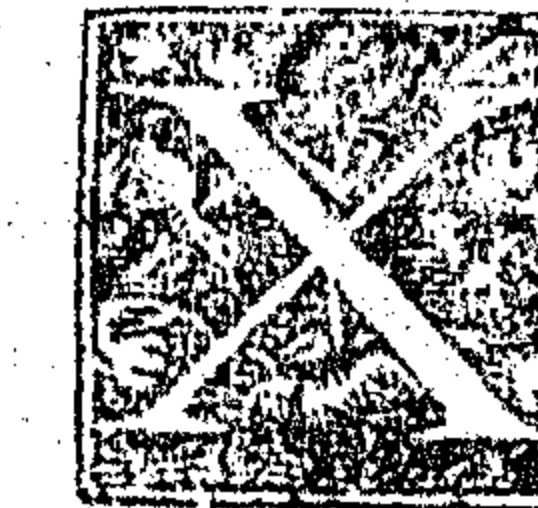
Vzal, filius Iectan. Gen. 10. Lat. ambulans, seu veltificans, aut distillans.

Vzia, rex, Amaziæ filius, initio regni iustus, Philistæos, Arabes, Ammonites subiecit, tributarios fecit, ciuitatem Hierusalem restaurauit. Demum ex opulentia in superbiã lapsus, sacrificare volens in aureo altari, lepra percussus est, à sacerdotibus è sacrario pulsus. Terræmotus factus, mons in loco qui Eroge dicitur, scissus fuit. Ioseph. lib. 9. cap. 11. 2. Paral. 26.

X A

Anthe, es, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia, à rufo, siue flauo colore dicta. Hesiodus in Theogonia. Hæc à Virgilio Xantho appellatur quarto Geor.

Drimò

Drimóque, Xanthóque, Lygeáque Phyllodocéque.

Olim sic vocabatur Troias, regio Ilij, Steph. Xanthi, populi sunt in Asia, qui cum eorum vrbs ab Harpago, Cyri regis præfecto obsideretur vxores suas ac seruos vna cum suppellectili in arce posuerunt, eamque igni succenderunt: deinde omnes pariter contra Harpagum irruentes, interfecti sunt, vt scribit Herod. libro 1. *Ἐαυτοὶ* Stephano populi sunt Thraciæ.

Xanthippus, Lacedæmoniorum dux, accersitus à Carthagenensibus, contra Luctarium consulem pugnauit. Volater.

Xanthippe, Vxor Socratis philosophi. De qua Gellius: Xanthippe, Socratis philosophi vxor, morosa admodum fuisse fertur & iurgiosa: irarumque & molestiarum muliebrium per diem, perque noctem scatebat: & reliqua. Legito ipsius Gellij lib. 1. cap. 17.

Xantho, fuit vna ex nymphis, Oceani & Tethyos filia Virg. 4. Georg.

Drimóque, Xanthóque, Lygeáque.
Xanthus, filius Tremyli & Praxidices in Lycia natus Steph. in Tremile.

Xanthus, fluuius Troadis, idem cum Scamádros: ira dictus, teste Aristotele de Historia animal. lib. 3. quod ouium vellera rufo inficiat colore. *Ἐαυτοὶ* enim Græci dicunt, quod nos rufum aut fl. num. Virg. lib. 1. Æneid.

*Ardentésque auertit equos in castra, priusquam
Pabula gustassent Troia, Xanthúmque bibissent.*

Idem 4. Æneid.
*Qualis ubi hybernæ Lyciam, Xanthique
fluenta*

Deserit, ac Delum maternam inuisit Apollo.
Est item Xanthus, Lyciæ fluuius, duobus fontibus à Cadmo monte nascens, & non procul à nominis sui vrbe in Lycium mare se exonerans. Hoc præterea nomine fuit vnus ex equis Hectoris, cuius meminit Homer. li. 23. Iliad.

Xanthus, antiquus rerum Lydorum scriptor, Lydusne an Sardinus fuerit, Strabo incertus est. Suidas Lydum dici, scripsisseque historiã Lydorum lib. 4.

Xanthus alter fuit, Poeta melicus, vt Ælianus scribit.

Xaurus, locus Macedoniæ à Xauro quodam. Incola. Xaurij. Steph.

X E

Xenarchus, comicus poeta, cuius fabulas commemorat Athenæus. Xenarchus alter, à Seleucia Ciliciæ: Peripareticus, docuit Alexandriæ primum, deinde Romæ. Arii philosophi, deinde Cæsaris Augusti vsus amicitia, vique in senectatem in honore habitus. Denique paulo ante mortem visu orbatus diem obiit. Strabo lib. 14.

Xenephris, vicus Lybiæ, prope Alexandriam. Gentile, Xenephrites. Steph.

Xeniades, Corinthius, qui cum emere vellet Diogenem Cynicum, & quid is artificij nouisset, percontatus foret, Noui, inquit Diogenes, hominibus liberis imperare. Quo responso incitatus, Diogenem Xeniadès emit & manumissit, filiosque suos ei tradens, Accipe, inquit, liberos meos, quibus imperes. Meminit Gellius li. 2. cap. 18.

Xenius, Iouis cognomètum apud Græcos, teste Dionysio, quem Latini, verbo ex verbo expresso, hospitalem vocant.

De hoc intelligendum est illud Virgilij lib. 1. Æneid.

Iupiter, hospitibus nam te dare iura loquuntur.

Xenocrates, nomen philosophi Chalcedonijs auditoris Platonis, qui in Academia Speusippo successit, & viginti quinque annis docuit. Fuit tardus ingenio adeo, vt cum illum Plato Aristoteli compararet, alterum fræno, alterum calcaribus indigere diceret. Hic philosophorum seuerissimus extitit. Fèrunt cum Phryne nobile scortum, dedita opera à quibusdã intra eius cellam missa esset, atque ab eo orans lectuli partem accepisset, demumq; imperfecto opere discessisset, dixit se nõ à viro, sed à statua venisse. Eius verbis tanta fides adhibebatur, vt quum iniurati nullius testimoniũ admitteretur, huic soli iniurato crederetur. Hic Athenienses aliquando vendiderunt, vt ita in exilio degens frangeretur. Obiit secundo & octogesimo ætatis suæ anno, quum noctu forte in fartaginem offendisset. Fuere & alij hoc nomine.

Xenocrates, philosophus, Platonis auditor, præceptor Polemonis, cum princeps quondam intentatæ legationis ad Antipatrum, à quo omnium expectatio erat, nihil non illo orante impetrare posse, reliquis sociis humaniter acceptis, in conspectu vix quidem admissus est, quod suspectus haberetur. Tunc versus ad socios Xenocrates, beneficium accipere dixit, quod se vnum Antipater suæ in Athenienses ingratiitudinis & perfidiæ testem vereretur, & dicere incipientem, nunc obstrepando, nunc obsecrando tacere Antipater coegit: cui in orando Phocion legationis comes successit. Ad hunc misit Alexander dono triginta talenta auri: ille statim remittens ait, Regibus non philosophis opus esse pecunia. Author Suid.

Xenocrates, alter philosophus, modestia nihil superiore inferior, scripsit domesticum auspiciũ, quando videlicet aur mustella, aut serpens, aut his similia in domo apparent, quid porrendere soleant. Suid.

Xenodochus, Cardianus quidam, ad quem Alexander conuersus verba facit, apud Plurarchum in Alexandro.

Xeno

Xenodorus, statuarius, scientia fingendi cœlandique nulli veterum postponendus. Cuius meminit Plin. cap. 34. cap. 7.

Xenodorus, fuit historicus, patria Trœzenius.

Xenophanes, philosophus Colophonius, Archelai auditor, scripsit elegias & iambos contra Hesiodum & Homerum, quæ de diis dixere improbanda. Author Laërtius. Huius meminit etiam Strab. lib. 14. de Colophone scribens. Xenophanes alter, poëta item Iambicus patria Lesbios. Suid.

Xenophilus, musicus, patria Chalcidensis, Pythagoricus, biennio minor quàm Gorgias, qui c. vii. vixit annis, sed felicitate non inferior: si quidem, vt Aristoxenus musicus ait omnis incommodi humani expertus in summo perfectissimæ doctrinæ splendore extinctus est. Author Valerius. Felicitatis huius Xenophili meminit Plin. lib. 7. cap. 50.

Xenophilus, consul, ab vrbe condita 1085.

Xenophon, nomen philosophi, & ducis insignis Atheniensis, Socratis discipulus, & Platonis æmulus fuit, speciosus, moratus, & omnibus gratus. Hic primus omnium philosophorum scripsit historiam, exercitum quoque ex vltimis Babyloniæ finibus per aspera & difficillima itinera incolumen in patriam reduxit. Fuere & alij Xenophontes.

Xenophon, Grylli filius, Atheniensis, Socratis discipulus, ob eloquentiam Musa Attica vocatus, equorũ venationis, & rei familiaris imprimis studiosus, vt ex eius litteris deprehendi potest. Venit in amicitiam Cyri minoris, cum quo militauit, ac eius *ἠαυτοῦ* scripsit, nõ tam historiæ seruiens veritati, quàm vt perfectum institueret ducem, vt Cic. in 2. de Orat. testatur: quem librum se frequenter lectitasse, & manibus triuissè alibi in Epistola quadam dicit. Scripsit præterea Symposium & Oeconomicum, paruum admodum libellum, à Cicerone in Latinam orationem conuersum, si credimus Columellæ. Edidit & historiã Peloponnesiaci belli, ac eorum quæ Athenienses post Thucydidem gesserunt, quam Paralipomena appellauit. Quintilianus Xenophonis iucunditatẽ in affectatam dixit, quam nulla affectatio consequi possit. Cum Platone similtates gessit, vt scripsit Gellius lib. 14. cap. 3. Pluribus persequitur huius vitam Laërtius. Xenophontes præter hunc alij tres fuere: vnus Antiochenus, qui scripsit Babylonica, opus scilicet de amore: alter Ephesius historicus: tertius, Cyprius, qui scripsit Ephesiaca, amores videlicet Cyrenes, Myrrhæ, & Adonidis. Author Suid.

Xera, vrbs iuxta Herculis columnas. Gentile, Xeræus. Steph.

Xeroliba, Libyæ sicca, hoc est, pars Libyæ interior, propter aquarum inopiam deserta: quam Virg. li. 4. Æneid. vocat regionẽ siti desertam.

Xerxene, à Xerxe nominatur (vt à Cambyse Cambyse) regio iuxta miuorẽ Armeniam, vel pars eius. Steph. & Strab. lib. 11.

Xerxes, Persarum rex fuit filius Darij, & Cyri ex Atosa filia nepos, qui c. lxx. hominum myriadibus, hoc est, decies septies centenis milibus per totum quinquennium cõtractis, Græciæ bellum intulit. Quam tantam hominum turbam cum ex editiore specula aspexisset, teneriter fertur lachrymassè, quod post centum annos ex tanto hominum numero nemo esset superfuturus. Tantum autem habuit nauium apparatus, vt totum Hellepontum operiret, & Asiam Europæ parte cõiungeret. Athon præterea montem, teste teste Plinio lib. 4. cap. 10. à continence abscidit. Victus demum apud Thermopylas à quatuor hominum milibus, nauale quoque certamen cum Themistocle tentauit: à quo similiter apud Salaminem superatus, cum antea tota maria classe sterneret, vix paruula cymba effugit, relicto Mardonio præfecto, qui & ipse re in Bœotia infelicitè gesta, cum paucissimis in Persidem se recepit. Demum cum se orio, scordiarque, relicta militia, tradidisset, præmium genus luxuriæ nouum inuenientibus proposuit, vt scribit Valerius. Quamobrem à suis spretus, paucis post annis ab Artabano præfecto suo in regia interficitur, cum regnasset annis octo.

Xerxes idem est, quod victor, atque triumphator. Erat enim militia ferax, & fortunatus. Propagauit regnũ vsque prope Indos & primum vocabatur Bæus. Berosi lib. 5. Iacula in solem torisè, & compedes mari immisissè fertur. Laërt. in proœmio lib. 1. In cuius exercitu, equa, bellicosissimum animal, leporem timidissimam feram peperit: quod haud dubiè portendit, tantum exercitum fugam moliturum. Herod. lib. 7.

Xerxes, alter pictor Heracleota, Venerem adeo pulchram pinxit, vt ex ea quæstum magnum faceret, præmium accipiens ab his qui eam videre cupiebant. Itaque Græci lepido cauillo Venerem eam amicam Xerxis vocitabant, quod ex eius lenocinio quæstum faceret. Ælian. de varia historia.

X I

Xilia, vrbs Libyæ, Gentile, Xiliates.

Xiphene, regio Palestinæ. Stephan. ex Iosepho: Gentile, Xiphenezus.

Xiphonia, vrbs Siciliæ: Gentile Xiphoniates. Steph.

Xylia, Ponti Cappadociæ vrbs, vulgò *Sentina*. teste Prol. lib. 5. cap. 6.

X O

Xoes, vrbs & insula Ægyptia, in mediterraneo, supra Sebeniticum & Phanicum ostium. Stephanus & Strabo lib. 17. vbi Xois legitur in translatione.

L II

Xuches, vrbs Libyæ: Gentile, Xuchites. Steph.
Xuthia, vrbs Siciliæ: Gentile, Xuthiates. Steph.

Xylos, vrbs Cariz: vnde Xylius, vel Xyleus. Steph.

Xyline, Prolem. lib. 3. cap. 6. Ponti Cappadocij: vulgò *Sentina*.

Xynia, vrbs Theſſalia, Gentile, Xynieus. Stephanus.

Xynia, palus, vel ab vrbe vicina ſic dicta, vel quòd *ξυνή*, id eſt, communis eſſet Theſſaliæ & Bœotiæ. Hanc Steph. aliàs Bœbaidem vocari ſcribit.

Xypete, vicus in tribu Cecropide. Tribulis, Xypeteon. Steph.

Xypete, vicus Atticæ, Troia priùs dictus. Stephanus.

Xyſtici apud Romanos, gladiatores erant, non in arena, ſed in porticu & ambulacris herbano tempore pugnant. Eſt enim xyſtus ambulacrum, quod Græci *ὑψηλον* dicunt. Meminit huius generis gladiatorum Suetonius in Auguſto. Nec tamen eo minus aut Xyſticorum concertationes, aut gladiatorum pugnas feueriſſimè ſemper exegit.

Xyſtis vrbs Cariz, à qua Xyſtiani dicti ſunt populi liberi in Apamia, vt ſcribit Plin. libro 5. cap. 29.

Xyſtus, vi. Rom. epiſcopus, Alexandro in ſacerdotio ſucceſſit. Eufeb. lib. 5. cap. 6. hiſt. eccleſ. annis XII. anno ſalutis 121.

Xyſtus, XXI. Rom. antiſtes, annis 11. anno ſalutis 257.

Abab, filius Thahath. 1. Paral. 7. Filius Ooli. 1. Paral. 11. Lat. dos ſiue dotatus.

Zabad, filius Nathan filij Hethæi filij Seſan. 1. Paral. 11. 2. Paral. 24.

1. Eſd. 10.

Zabadias, filius Beriz, 1. Paral. 8. 27. Lat. dos Domini.

Zabbai, nomen viri. 1. Eſd. 10. Lat. fluxus, ſiue fluens.

Zabdi, pater Charmi patris Acham Iof. 7. filius Semei, 1. Paral. 8. Lat. dos vel dotatus, ſiue fluxus abundantia.

Zabdius, nomen viri, 1. Paral. 27. idem.

Zabdiel, nomen viri, 1. Paralip. 27. 1. Mach. 11. Lat. dos ſiue dotatus Dei.

Zabel mons Arabiæ ſœlicis vbi Mahumetus orare, ſeu potius conſulere Satanam erat ſolitus. Ludoi. Peregr. cap. 13. & 14.

Zabidâ, vicus in mediterraneis Arabiæ ſœlicis. Steph.

Zabij, populi Indici, qui cum Deriade contra Dionyſium pugnaere. Steph.

Zabina, nomen viri, 1. Eſd. 10. Lat. fluxus vel fluens nunc: aut Syriacè venditio vel emptio.

Zabius, rex Hyperboreorum.

Zabulo, decimus filius Iacob ex Lia eius vxore. Gen. 30. Lat. habitaculum, vel habitans.

Zacheus, nomen viri, 2. Mach. 10. Luc. 19.

Zacchai, nomen viri, 1. Eſd. 2. Lat. purus aut nitidus: vel Syriacè, iuſtus.

Zachanrei, aliàs Zachanthæi, teſte Polybio, Zachynthiorum coloni, in medio Pyrenæi môtis ſiti, & iuxta fluuium Iberum habitâtes. Steph. vrbs eſt Iberiæ, ab Annibale capta.

Zacharias, nomen principis filij Moſollamiæ. 1. Paral. 5. 9. Filius Barachiæ, Iſa. 8. Filius item Ieroboam filij Ioas regis Iſrael 4. Reg. 14. Lat. memoria Domini, aut maſculus Domini.

Zacharias, IIII. Hieroſolymorum epiſcopus anno ſalutis 101.

Zacharias, LXXXVII. Rom. epiſcopus, regnauit ann. x. menſ. III. anno ſal. 742.

Zacharias, Apoſolorum diſcipulus, ſecundus Vienneniſis epiſcopus. Adon. Arch. Vienn.

Zacher, filius Abigabaon, 1. Paral. 8. qui 9. dicitur Zacharias Lat. memoria ſiue maſculus.

Zachur, filius Maſma, 1. Paral. 4. 23. Lat. memor ſiue memorans, aut maſculus.

Zacynthus, inſula Ionij maris parua, occidentali Peloponneſi lateri adiacens, vrbemq; habens eiufdem nominis: à Zacyntho Dardani filio, qui in ea imperauit, dicta. Plin. lib. 4. c. 12. Inter Cephaleniam & Achaïam cum oppido magnifica, tum fertilitate præcipua Zacynthus, aliquando appellata Hyriz. De hac Virg. lib. 3. *Æneid.*

Iam medio apparet ſuætu nemoroſa Zacynthos.

Zadrime, regio Cynæopolitarum, qui ſœlicis Arabiæ populi ſunt. Steph.

Zæa, vrbs Bœotiæ antiquiſſima. Steph.

Zagrus, Strab. lib. 11. mons eſt quo Media à Babylone diuiditur.

Zagyſtis, regio parua Libyæ. Steph.

Zeleucus, Legiſlator Locrenſis, vinum ægris prohibuit iniuſſu medici, pœna capitis indita. Author *Ælianus*. Apud Valerium de eodem narratur, quòd cum eius filius adulterij crimine damnatus, ſecundum ius ab ipſo conſtitutum vtroque oculo carere deberet, ac tota ciuitas virtuti & meritis patris crimen condonaret, ipſe ſibi nõ pepercit: ſed ſuo priùs deinde filij oculo eruto, vſum vtrique videndi reliquit. Ex Valerio lib. 6. cap. 5.

Zama, filius, Semei filij Ieth. 1. Paral. 6. Lat. cogitatio, aut ſcelus, vel turpitudò.

Zama, vrbs Africæ, apud quam Annibal magno prælio à Scipione victus fuit. Hanc Strab. lib. 17. Zagnam appellat. Silius lib. 3.

Et Zama & vberior Rutalorũ ſanguine Tapſus.

Zambales, Perſarum rex, ann. ſal. 491.

Zambri regionis nomen, Ierem. 25. filius Salu. Num. 25. Filius Ela filij Baafa. 3. Reg. 16. Filius item Ioada filij Ahas. 1. Paral. 8. Lat. cantans, vel pſallens, ſeu vitis vel palme, aut amputatio, vel præſciſſio.

Zame,

Zame,

Zame,

Zame,

Zame,

Zame,

Zame,

Zame,

Zame,

Zame,

Zame,

Zame,

Zame,

Zame,

Zame,

Zame,

Zame,

Zame,

Zame,

Zame, fons eſt in Africa, cuius aquâ canoras voces reddere ſcribit Varro.

Zameis Ninias, v. Aſſyriorum rex, Nini & Semiramidis filius: regnauit an. xxxviii. Egregij & memoria dignum in regno ſuo nihil fecit: in deliciis vitâ tranſegit. Diodor. li. 3. Ornauit tamen templa deorum, & Chaldæos ampliauit. Berofli. 5. Caſſiodorus, Eufebius.

Zamira, filius Bechor filij Benjamin filij Iacob, 1. Paral. 7. Lat. cantio, vel ſurculus.

Zamma, filius Iahath filij Lobni, 1. Paral. 6.

Zámolſis, aut potius Zamolxis, vir inter Geras natus, Pythagoræ diſcipulus ac ſeruus, ad Ægyptioſvnâ cum eo penetrauit, deinde eorum ritus in patriâ deduxit, à ſuiſque putantibus illum Saturnum eſſe, poſt mortè habitus Deus, vt ſcribit Herod. li. 4.

Zamram, filius Abrahæ ex Cerura, Ge. 25. Lat. cantor, ſiue cantus.

Zamri, filius Zaræ filij Iuda ex Thamar. 1. Paral. 21. idem quod Zambri ſignificat.

Zancle, oppidum Achaïæ, Pli. li. 4. c. 5.

Zancle, Siciliæ vrbs, in penitiſſimo Pelori ſinu, poſtea à Meſſenium inſtaurantibus Meſſana appellata. Zanele autè priùs à ſitu obliquitate dicebatur, quòd falcis in modũ curuata eſſet. Vide Strabonem li. 6. Ipſa etiam Zancle dici inuenitur, à Saturni falce, quâ Poetæ fabulantur in Siciliam decidiffe. Quam fabulam in de orram putat Macrobius, quòd ea inſula im primis frugum fertilis ſit. Saturnus autem primus putatur in Italia frugum vſum inueniſſe Ouid. 15. Meta.

-Zancle quoque inuenta fuisse Italia legitur, donec conſina pontus Abſtulit, & media tellurem repulit vnda.

Zancleus, a, um, vt, Zancleæ arena, apud Ouid. 13. Meta. Charybdis Zancleæ, apud eundem 4. Faſt.

Zancles, ciuis Samothracenus, cui dentes renati ſunt, poſt centum & quatuor annos. Plin. lib. 11. c. 37.

Zanoë, ciuitas in tribu Iuda Iof. 15. 1. Paral. 4. 2. Eſd. 11. Lat. obliuio, ſiue abiectio, vel iſta requies, aut conſolatio.

Zara, filius Rabuel, filij Fſau. Gen. 36. Filius Indæ ex Thamar eius nuru Gen. 38. Filius Simeonis filij Iacob. 1. Paral. 4. qui Gen. 46. Iachim dicitur rex Æthiopum. 2. Paral. 6. Pater regis E-dom. Gen. 36. Pater item Zabdi patris Charmi. Iof. 7. Lat. Oriens, vel orientalis, aut claritas.

Zarathias, filius Ozi filij Bocci. 1. Paral. 6. Lat. oriens Dominus, aut claritas Domini.

Zared, torrens in deſerto Moab. Num. 21. Deuter. 2. Lat. aliena deſcenſio, aut extranea vel ſparſa poteſtas.

Zarehe, nomen viri. 1. Eſd. 8. Lat. idem quod Zarahias ſignificat.

Zares, vxor Aman, filij Amathi. Eſth. 5. Lat. extranea

nea miſeria, vel extranea hæreditas, aut ſparſa miſeria vel hæreditas: ſeu circulus vel corona miſeriæ aut hæreditatis.

Zareta, fons ſupra Chalcedonũ mare, paruos nutriens crocodilos, qui Zaretij vocantur. Steph.

Zarex, vrbs Laconiæ maritima, & heros Athenienſis, & Hippothontis heroum: vnde etiam tribum denominant. Steph.

Zariaſpa, vrbs Baſtriana, quæ & Baſtra dicebatur. Steph. ex Strabone.

Zarmizegeruſa, regia Daciæ vrbs, Pro. li. 3. c. 8. Vlpia Traiana deinde dicta: vulgò *Corona*. Germanicè *Cron*.

Zates, ab imperatore Lazorum rex deſignatur, an. ſalutis 560.

Zatham, nomen viri. 1. Paral. 26. Lat. oliua eorum, ſiue iſte perfectus aut iſte conſummatas: vel iſte ſimplex.

Zauan, i. tremens aut tremor, vel vexatio. filius Ezer filij Seir Horrei. Gen. 36.

Zaueres, populi Libyæ. Steph.

Zeb, nomẽ viri Madianitis, ab Ephraim interfecti. Iud. 7. Pſal. 82. Lat. lupus.

Zebece, vrbs Galileæ. Steph.

Zebedæus, nomen viri, 2. Eſd. 11. Pater Iacobi & Ioannis Apoſtolorum.

Zebedia, nomen viri, 1. Eſd. 8. Lat. dos Domini ſiue dotauit Dominus.

Zebee, rex Madianitarum. Iud. 7. Pſal. 82. Lat. victima aut ſacrificium, vel decollatio, aut iugulatio.

Zebennia, Odenati vxor, cum filiis Herenniano & Timolao regnum obtinuit, anno ſalutis 167.

Zebennus, Antiochiæ epiſcopus, anno ſalutis 234.

Zebida, mater Ioachim ſiue Eliacim. 4. Regũ 23. Lat. dotata, ſiue doratio.

Zebul, ſeruus Abimelech filij Gedeonis. Iud. 2. Latine habitaculum: aut Syriacè, ſterquilinum.

Zebitis, vrbs Libyæ. Steph.

Zechri, filius Iſaar filij Gaath filij Leui. Exod. 6. 1. Paral. 8. 9. 2. Paral. 28. Lat. memor, vel memoras, ſiue maſculus.

Zechur, pater Sammua. Num. 13. idem.

Zedachia, ſummus ſacerdos, anno mundi 3109.

Zedicho. Vide SACAMAZA.

Zela, vrbs Armeniæ, aliàs Artemidiſacea dicta.

Zela, vel Zele, vrbs Troadis, à Zeleo heroe. Eſt etiam Zelea, caſtellum Cizici. Steph.

Zelandia regio maritima Germaniæ inferioris ſeu Galliæ Belgicæ Septentrionem verſus.

Hanc veteribus olim non fuiſſe incognitam, ex Cornelio Tacito colligi poteſt: non hoc equidem, quo nunc innotecit, nomine, ſed ex vſu & vulgata illa alloquendi conſuetudine ac compellatione, qua populares atque indigenæ inter ſe ſunt vſi. Itaque Mattiacorum

L 11 2

illos nomine designat, cum inquit: Est in eodem obsequio Mattiacorum gens Batauis similis, nisi quod ipsi terræ suæ solo acrius animantur. Indicans, tamen Batauis siue Hollandis à cunitate terræ sic denominatis vicini sint ac finitimi, ita ut inter illos referri debeant, vulgari tamen nominis appellatione discretos, atque Oceano propiores, magis feroces esse: ut reuera sunt, ac viribus, ingenio, solertia, versutiis, calliditate, fallaciis, captiuitatibus, negociandi peritiis, ac conquirendi peritiis superiores. Quod autem Mattiaci nominentur, non à loco, aut Duce aliquo, sed à populari appellatione, atque vsitato loquendi more enatum est, nempe à *Mæt*, quæ vox in quotidiano sermone Zelandico & congressu familiari, omnium actionum, contractuum, periculorum, ac totius voluntatis, consilij, laboris, socium comitemque sonat, &c. Nam Zelandiæ nomen recens est, ac veteribus incognitum, à terra ac mari conflatum, quasi dicas terram ac solum maritimum: mari enim vndique cingitur, multisque Insulis distincta est, nempe quindecim, tamen paucis ab hinc annis magnam cladem huic regioni Oceanus intulit, cuius scuitia, magna Zelandiæ pars, diuisis ac dissipatis funditus aggeribus, salo oppressa est, atque æquata. Subsistunt tamen insignes aliquot Insulæ, quarum tres præcipuæ cum Oceani æstu continentur, atque immerfis sumptibus, aduersus hoc indomitum elementum ægrè se tuentur. Inter has primum ex alto in portum delatis se offert *Vvalachria* (*Vvalcheren*) vel ab eius cultore sic denominata, vel à Gallis hanc oram frequentantibus, qui Belgica voce etiam nunc *Vvalen* vocantur, aut ab ea parte Britanniarum, in qua versus Occidentem consistunt *Vvalli*, apud Anglos præcipuæ nobilitatis viri, à Gallis etiam oriundi, quod idioma eorum adhuc indicat. Hinc Aquilonem versus, aut ab Orru Solstitiali opposita est *Scaldia*, à præterlabente Scalde flumine sic nominata. *Suyrbeuelandia*, quæ à solo Austro opposito, sic denominata est, spatiosissimo, amoenissimoque versus Flandriæ ac Brabantiarum oras tractu exporrecta, dimidio iam est angustior, paucis ab hinc annis magnam iacturam passa. Hæc *Leu. Lemnius* in opere de occultis naturæ miraculis.

Zelias, *Nicomedis* filius, *Cressam* *Paphlagoniarum* urbem occupauit. *Steph.*

Zelotes, cognomen *Simonis* *Apostoli*. *Luc. 6.*

Zelpha, ancilla *Lix* vxoris *Iacob*. *Genes. 29.* latine distillatio aut vilitas vel contemptus oris.

Zelus, vrbs *Aethiopia* *Occidentalium*. *Stephanus.*

Zemma, nomen viri. *2. Par. 29. lat. scelus*, aut co-

gitatio, sc. peruersa.

Zenas, legisperitus quidam. *Tit. 2.*

Zenicerus, pirata quidam insignis fuit, qui *Isaurico* monte capto, se vnà cum tota domo concremauit. *Pius secundus Pontifex Maximus* in *As.*

Zeno, Philosophus ex *Cypro* Græca ciuitate, Stoicorum sectæ conditor, tanto in honore apud Athenienses habitus, ut apud eum clauis vrbs deponerent, ornarentque ipsum aurea corona & imagine ærea. Hic adolescenti cuidam inepta multa loquenti ait, Ideo duas habemus aures, os autem vnum: ut scilicet multa audiamus, pauca verò loquamur. Decessit *29. ætatis* suæ an. siue morbo. Nam, ut ferunt, cum abiret ex schola, lapidem offendens, digitum perfregit: manu verò terram feriens, illud ait, *Ex Niobe venio. Quid me vocas? Et continuo se stragulam, interit.*

Zeno *Citiæus*, Stoicæ sectæ princeps de quo *Cicero* in *Oratore*, *Zeno* quidem ille, inquit, à quo disciplina Stoicorum est, manu demonstrare solebat quid inter has artes interesset, Nam quum cōpresserat digitos, pugnūque fecerat, *Dialecticam* aiebat eiusmodi esse: cum autem diduxerat, & manum dilatauerat, palmarum illius similem eloquentiam esse dicebat. Hactenus *Cicero*. Fuit & alius *Zeno* Philosophus Epicureus, *Ciceronis* synchronos, id est contemptoraneus, de quo idem *Cicero* lib. *1. de finibus* meminuit, & eum cum *Attico* frequenter audiuisse *Epicuri* sententias explicantem. Fuere & alij *Zenones*.

Zeno *Eleates*, *Parmenidis* auditor, simul cū *Perdica* & in *Philosophia*, & in administranda *Republica* clarissimus, teste *Suida*. Hunc inuēto rem *Dialecticæ* fuisse, sicut *Empedocle* *Rhetorices*, *Aristoteles* est author. Huius celebratissima fuit in perferendis cruciatibus patientia, qui cum adolefcētes nobilissimos cupiditate liberandæ patriæ inflāmasset cōtra *Nearchum* tyrannum: factio indicio comprehensus traditusque est tortoribus torquendus, qui cum laceraretur, ut conscios coniurationis nominaret, neminem illorum nominauit, sed amicos, intimosque tyranni, participes coniurationis esse dixit. Deinde cum quippiam se in aurem tyranni loqui velle significasset, eam mordicus correptam non ante dimisit, quam rapta aure mutilatum caput reliquisset. Sed cum complices coniurationis proferre cogere, concisam dentibus linguam in os tyranni conspuit, quo facto ciues tyrannum lapida uerunt.

Zeno *Isauricus* consul, anno sal. *471.*

Zenobia, ut ex *Pollione* refert *Volaterranus* regina *Palmirenorum*, post *Odenati* viri mortem, in *Syria* Romanorum rexit imperiū: poniturque inter *xxx.* tyrannos, qui tempore *Galeni* orbem vsurpauerunt. Superata tandem

dem ab *Aureliano*, ac in triumphū ducta fuit, eique principis clementia *Tybarre* possessio concessa, vbi honestè ageret. Hæc ea castitate dicitur fuisse, ut ne cum viro suo nisi prolis gratia congrederetur. Regali alioquin pompa, *Perfarum* ferè modo adorabatur. Ad conciones galeata procedebat cum limbo purpureo, gemmis dependētib, voce clara moribus seueris, Græci *Ægypti*que sermonis peritissima, Latini non ignara. Orientalem *Alexandrinam*que historiam epitomauit. *Herennianum* & *Timolauum* filios literis erudit. De quorum exitu nescitur, an interierint morbo, an ab *Aureliano* fuerint interfecti.

Zenodotium, vrbs *Ostroenæ* propè *Nicephorium*. *Steph.*

Zenodotus grammaticus, vixit temporibus. *Ptolemæi* primi cuius etiam filios erudit, ac præfuit *Alexandrinæ* Bibliothecæ: primus quoque *Homeri* libros correxit, ac in ordinem redegit. *Suidas*. *Zenodotus* alter *Sophista*, sub *Adriano* principe docuit *Romæ*, scripsitque *Epitomen* prouerbiorum *Didymi*: conuertit in Græcum sermonem historiam *Sallustij*: præterea *Genethlacion* in *Adrianum* & alia. *Sui.*

Zenodorus sculptor nobilis, qui *mercurij* statuam fecit in ciuitate *Galliæ* *Aruenis*. Item mandato *Neronis* *Colossum* ex pedum longitudine *Soli* dicatum.

Zenon, martyr, anno sal. *252.*

Zenon *III.* imperator, regnauit an. *xvii.* an. salutis *476.*

Zenon, rex *Aegyptiorum*, *Philadelphiarum* tyrannus, anno mundi *414.*

Zephrona, terminus est *Iudæ*. *Num. 34.*

Zephyra, insula est maris mediterranei iuxta *Cretam*. *Author* *Pli. li. 4. ca. 12.* & *Pöponius* lib. *1.*

Zephyria. Vide *BYBLIS* & *MELOS*.

Zephyrium, *Locrorum* promontorium in *Italia* à quo *Locri* *Epizephyrij* dicti, in eximio eius agri iugo siti, iuxta *Heracleam* & *Crotonem* *Pli. li. 3. ca. 5.* *Strab. li. 6.* *Locri* agri promontorium offertur, quod *Zephyrium* appellatur, portum habens, venientibus ab occasu ventis commodum, qua ex causa & nomen adsequitur. Deinceps *Locri* *Epizephyrij*, vrbs insignis. Hæc ille, *Steph.*

Zephyrium, *Halicarnassus* est *Cariæ*, & vrbs *Ciliciæ*. Gentile *Zephyriota*. Est & *Scythiarum* regiuncula. Item promontorium *Aegypti*, à quo *Venus* & *Arctinoe* *Zephyritis*. *Steph.*

Zephyrus, *xiiii.* *Rom.* episcopus annis *xx.* an. salutis *200.*

Zephyrus, ventus flans ab Occasu æquinoctiali aduersus *Subsolanum*, quem Latini *Fauoniū* appellat, dictus *Zephyrus*, quasi *Ζεφύρος* hoc est, vitam ferens: eo enim plantæ omnes germinant & pullulant. Vide *Gel. li. 2. c. 22.* Is aduersus *Eurum* stat, ut scribit *Gellius*, *Plin. lib. 18. cap. 34.* Ipse lenitor pluuius, tamen est sic-

cior *Fauonius*, ex aduerso eius ab *Æquinoctiali* occasu, *Zephyrus* à Græcis nominatus. Hæc ille. Ineunte vere, flare incipit: & ut author est *Varro* *li. 1. de re rust. vii.* *Idus* *Februarij* *Horat. 1. Carm. ode 4.*

Soluitur acris hyēs grata vice veris & *Fauoni.* *Zepidæ*, populi, partim in *Longobardorum* nomen sunt confusi, partim *Auaribus* subiecti, in superiori *Pannoniæ* parte securi permanserunt, *Blond. lib. 4. deca. 1. Procop. lib. 3. de bello Goth.*

Zerani, populi *Thraciæ*: & regio *Zerania*, *Stephanus.*

Zerbi maris mediterranei insula, propter cladem classis Christianorum, quæ anno *1560.* ibi accidit nobilitata. De huius situ, magnitudine & *Dominis* lege *I. Leonem* lib. *4. descriptionis* *Africæ.*

Zerbis, *Mesopotamiæ* fluius in *Tigrim* cadēs, ut scribit *Plin. lib. 6. cap. 26.*

Zeretra, *Arcades* vocant vadi foramina quædam, per quæ *Erasmus* fluius è lacu *Stympalo* erumpit in *Argiuam* terram.

Zerynthus, vrbs & antrum *Hecatos* in *Thracia*, *Steph.*

Zeteum. Vide *ZOETVM.*

Zethan, nomen viri, *1. Par. 23.* lat. oliua eorum, siue iste perfectus aut consummatus siue simplex.

Zethan, filius *Balan* filij *Iadibel* filij *Beniamin*, *1. Par. 7.* lat. oliua, vel oliuetum.

Zethar, nomen *Eunuchi*. *Esth. 1.* lat. iste explorans vel contemplans, aut oliua explorationis vel contemplationis, siue iste turtur, vel oliua turturis.

Zethes, fuit filius *Boreæ* ex *Orithia*, & frater *Cales*. Hi duo fratres ex *Argonautarum* numero extiterunt: & quoniam alati fuerunt, ad pelendas *Harpyias* missi sunt, quas vsque ad *Strophades* insulas sunt insecuti, ut est author *Apollonius* in *Argonauticis*.

Zethu, nomen viri, *1. Esd. 10.* lat. oliuetum.

Zethua, nomen viri, *Esd. 2.* Idem.

Zetus, filius fuit *Louis* ex *Antiope*, & frater *Amphionis*. Nam cum *Lycus*, *Thebanorum* rex, *Antiope* vxorem deduxisset, illamque ab *Epapho*, aut (ut alij vocant) *Epopeo* *Thebanorum* rege constupratam cognouisset, sine mora eam repudiavit, secundamque cum *Dirce* nuptias contraxit. Interim *Iupiter* *Antiope* amore captus, cum iam vidua esset, eam compressit, ex quo & grauida effecta est. Id sentiens *Dirce*, suspicata est, virum suum clam cum *Antiope* rem habere, eamque ob causam ministris imperauit, ut carceri eam includerent. Verum instante partus tempore, *Iouis* miseratione soluta est, & in *Citharonem* montem confugit: ibique partus dolore correpta, cum idoneum pariendi locum quærir in ipso bivio gemellos edit:

quos pastores ibidem inuentos pro suis educarunt, & alterum quidem Zetū appellarunt, *Ζῆτος* ἄλλοτερον ῥόπον, alterum autem Amphionē, *ὄτι ἐν δρόμῳ, ἢ ὄτι ἀμφὶ ὄδῳ κεντρῆς αὐτῶν ἔσκεν*. Hi cum postea adoleuissent, cognitis iniuriis, quibus matrem suam affecerat Dirce; Tauri indomiti caudæ eam alligarunt, eoque per aspera loca agitato, diris eam cruciatibus dilaniarunt, donec eius misertus Bacchus in fontem eiusdem nominis eam commutauit. Fuit autem Zetus, Musicæ peritissimus, vnde vnâ cum fratre Amphione saxa fingitur ad Thebanæ vrbs structuram citharæ suauitate traxisse. Cuius commentum rationem hanc reddidit Palæphatus de Fabulosis narrationibus, Amphionem & Zetum Musicam primos in quæstu habere coepisse, eaque lege admisisse auditores, vt illi vicissim ipsis ad muri constructionem operam suam præberent. Fratrum horum meminit Horat. lib. 1. Epist. 17. *Gratia sic fratrum geminorum Amphionis atque Zeti dissiluit.*

Zeugitana prouincia, eadem quæ Africa minor. Zeugma, Daciæ vrbs, Ptol. lib. 3. cap. 29. Vulgò *Cleseburg*.

Zeugma, vrbs Syriæ ad Euphratem, vbi Alexandri ponte catenis iuncto cum exercitu transiuit: Gétile, Zeugmatites & Zeugmateus. Steph.

Zeugmatius, insignis & admirabilis eremita, qui licet oculorum priuaretur acie, omnia tamen circumibat, confortans oves, lupisque, id est, hæreticis & infidelibus, resistens, propter quam causam monachicam eius cellulâ concremanerunt: sed Tatianus, magister militum fidelissimus, aliam ei extruxit, multoque eam fuit auxilio. Sozom. lib. 8. cap. 6. hist. trip.

Zeusippus, xxvi. Sicyoniorum rex, regnavit ann. xxxii. ann. mundi 2803.

Zeusis, Lydiæ præfectus, ann. mundi 3775.

Zeuxis, Heracleotes prætor sua ætate maximus. Hic, teste Plin. li. 35. c. 9. opes tantas acquisiuit vt in ostentatione earum Olympiæ aureis litteris in palliorum tesseriis intextum nomen suum ostentaret. Postea donare opera sua instituit, quod ea nullo satis digno pretio permutari posse diceret. Æquales eius & æmuli fuere Timarthes, Androcydes, Epompus, & Parrhasius, cum quo descendisse in certamen traditur, vt in Parrhasio supra vidimus. Idem eodē teste. ca. 10. lib. supradicti, fertur pinxisse puerum vuas ferentem, ad quas cum aduolarent aues, eadem ingenuitate processit iratus operi: & dixit, Vuas melius pinxi quam puerum, nam si & hunc consummassem, aues timere debuerant. Hic etiam pinxit Helenæ simulachrum. Ex Plinij lib. 35. cap. 10. Perottus pueri non meminit, sed tantum vuarum ad quas aues in scenam aduolarint.

Zeuxo, Nympha marina: Oceani & Tethyos filia. Hesiod. in Theog.

Zidkia xxii. Iudæorum rex, regnavit annis xi.

A Nabuchodonosor rex, tributarius constituitur, anno mundi 3336. Vide SEDECIA.

Zie, nomen viri, 1. Par. 5. lat. sudor, aut tremor.

Ziela vrbs Cappadociæ, quam condidit Nicomedis filius Ziela, trisyllabum, Steph.

Zigarum, ea terra fertur, ex qua populi exierunt qui nostra ætate cum libetis & vxoribus Europam peruagantur.

Zina, nomen viri, 1. Par. 23. lat. fornicatio, aut Syriacè nutrimentum vel arma.

Zio, nomen secundi mēsis, qui Aprilis apud nos dicitur. 2. Reg. 6. lat. iste, vel Syriacè splendor, aut claritas.

Ziph, duæ sunt huius nominis in tribu Iuda ciuitates: ex quibus altera nomen magnæ dedit solitudini. Ios. 15. 1. Reg. 23. quam ædificauit Roboam, 1. Par. 1. 2. Par. 11. lat. istud os, vel ista bucca, aut Syriacè, falsitas vel falsus.

Zipha, filius Ialeleel. 1. Par. 4. idem quod Ziph significat.

Zipæcium, vrbs Bithyniæ à Zipæto rege, Steph.

Zirinia, vrbs Thraciæ. Steph.

Ziza, filius Ionathan filij Iuda filij Onam. 1. Par. 2. Est & nomen principis. 1. Par. 4. lat. vniuersalis, vel omnimodus, seu bestia, vel fera aut re splendens: vel Syriacè, recedens.

Z O

Zoara, vrbs Persidis. Ciues Zoari vel Zoarata. Est etiam *Ζοαρά*, vicus magnus siue castellum Palestinæ ad mare Asphaltite (Hebraicè paruam significat) quod Loth confugit à Sodomis. Ciues, Zoareni vel Zoroata. Steph.

Zobidæ, populi prope Carmaniam. Steph.

Zoe, imperatrix, Constantino Monomacho nupsit, anno salutis 1043.

Zoe, vxor Nicostrati martyris, septem annis muta fuit ex morbo. Demum à Deo Opt. Max. curata.

Zoteum, vrbs Arcadiæ à Zoeto quodam. Steph.

Zohelch, rupes est iuxta fontem Rogel nomine. 3. Reg. 1. lat. reptans vel trahens.

Zoheth, filius Iesi. 1. Par. 4. lat. separatio, aut iste stupens, vel pauidus, seu contractus: vel ex Hebræo & Syro, iste descendens.

Zoilus, Sophista fuit Amphipolites, Ptolemæi temporibus, hoc vno facinore nobilitatus, quod Homerum poetarum omnium principem libris, aduersus eum scriptis ausus sit reprehendere: vnde & *ὀμνομησία* cognomē accepit. Quæ scripta Ptolemæo obtulit, ingēs videlicet præmiū ab eo sperans. Verum cum nihil daretur, penuria coactus, submisit qui peteret. Ibi Ptolemæus mirari se ait, cum Homerus tot annos defunctos, tot hominum millia pasceret, Zoilum egere, Homero multo doctiorem. De mortis eius genere diuersi diuersa sentiunt: alij parricidij cōiuctum iussu regis cruci suffixum volunt: alij, cum in Græciam redisset, de Scironis saxis fuisse præci-

præcipitarum. Ab huius autem moribus sumptum est, vt homines liuidi, & ex alieni ingenij obrectatione laudem occupantes, Zoili dicantur Ouid. lib. 2. de Remedio amoris, *Ingenio magni liuor detrectat Homeri:*

Quisquis es, ex illo, Zoile nomen habes.

Zombis, vrbs Mediæ. Steph.

Zonzōmini, populi sunt, qui alias ab Ammonitis Riphaim nūcupatur Deut. 2. Lat. scelus, vel turpitudinē cogitantes: seu scelus sceleratorū.

Zoom, filius Roboam ex Abihail. 2. Paral. 11. Lat. abominans, vel immundus.

Zonæ, quantum ad nostrum attinet institutum, sunt circuli quidem lati, cælum, terramque veluti cingula quædam, ambientes. Sunt autem numero quinque: quibus media, quæ inter Tropicos est, nimio calore parum apta creditur habitationi: duæ verò extremæ sub Arctico & Antartico, circulis sitæ, nimio frigore horrent: vnde & ipsæ habitationi parum sunt idoneæ. Reliquæ autem duæ, vt quæ medium inter torridam & gelidam situm obtinerent, temperatæ sunt, & humanæ vitæ accommodatissimæ. Virgil. 1. Georg.

Quinque tenet cælum Zona: quarū vna corusco Semper sole rubens, & torrida semper ab igni, Quæ circum extrema dextra lauaq; trahuntur, Carulea glacie concretæ, atque imbribus atris: Has inter, mediâque, dua mortalibus agris Munere cōcessa diuim, & via secta per ambas, Obliquus quæ se signorum verteret ordo.

Ouid. 1. Metam.

Viq; dua dextra cælum, totidemq; sinistra, Parte secant zona, quinta est ardentior illis. Sic vnus inclusum numera distinxit eodem Cura Dei: totidemq; plaga tellure premuntur, Quarum qua media est, non est habitabilis æstu: Nix regit alta duas: totidē inter vtrâq; locauit, Temperiemq; dedit mista cum frigore flamma.

Zopytion, Ponti præfectus, Scythis bellum indicit. Iusti. li. 12.

Zophyrus, Herodoto circa finem libro 4. nobilis Persa, qui quum Darius rex Persarum Babylonias diu & frustra oppugnaret, ipse sibi nasum aures & labia amputauit, & ita Babylonios quasi transfuga se conulit, conquerēs de crudelitate sui regis. Receptus igitur à Babylonis, & dux belli cōstitutus, urbem Dario tradidit. Vnde postea Darius solebat dicere se Zopyrum malle integrum, quam viginti capere Babylonas.

Zopyrus, Physionomista dictus est, quod profiteri: ur hominū mores, naturasque ex corpore, vultu, oculis, frōte se posse pernoscere. Qui cum turpia quædam, & à virtute aliena de Socrate dixisset, & à multis idcirco derideretur, Non errat (Socrates respondit) Zopyrus. Huiusmodi enim naturæ essem, nisi naturā Philosophia superassem. Est & alter Zopyrus qui, vt author est Plini. lib. 34. cap. 12. sculpsit Areo-

pagitas, & iudicium Orestis in duobus scyphis pondo duodecim æstimatis.

Zoroanda, lacus quem efficit Tigris fluuius ab vno latere Tauri montis.

Zoroastres, primus Bactrianorum rex, qui primus, vt author est Plin. li. 3. c. 1. artes magicas in Perside inuenit. Emicuit Nini regis temporibus, cum quo bella gessit. Fuit ante bellum Troianum annis c c c. absumptus est igne cœlesti: prædixitque Assyriis, vt si eius cineres seruarent regnum eorum non defuturum. Alij à Nino Assyriorum rege in prælio occisum scribunt. Feruntur eius de natura libri 111. De Lapidibus item pretiosis vnus Præterea Astro nomica, & alia. Author Suid Plin. quoque lib. 7. cap. 16. vnum eodem die quo genitus est, risisse restatur, cū omnes homines risum differant vsque ad diem sexagesimum secundum. Eidemque cerebrum ita palpitasse, vt impositam repelleret manum, futuræ præfatio sciētiae. Septem liberales artes in quatuordecim scripsit columnis, septem æneis, & septem lateritiis, contra diluuium vtrunq. Ninus verò eius combustus libros: ab eisdem quoque orta sunt idola. Comest. in ca. tr. Gen. Zoroastrem autem, ex interpretatione nominis, astorum fuisse cultorem, asserit Aristoteles in libro, quem inscripsit Magicum. Laer. lib. 1. in Præfat. Eumque sex annorum millibus ante Platonis mortem vixisse, & vicies centum millia versuum ab ipso de Magia fuisse condita, prodidit Eudoxus. Plin. lib. 30. cap. 1.

Zorobabel, Dux, in Iuda, Agg. 1. Filius Phadaia filij Iechoniæ, 1. Paral. 3. 1. Esdr. 2. lat. alienus à confusione, aut aliena vel extranea confusio, siue extranea commistio, aut dispersio confusio, vel commistio, seu circulus confusio, seu commistio.

Zosimus, xxxix. Romanorum episcopus, ann. 1. mens. 19. dieb. viii. ann. sal. 418.

Zoster, Isthmus Atticæ, vbi Latonam aiunt zonam solutam in stagno lauisse. Hic piscatores Latonæ sacrificant, & Dianæ, & Apollini Zosterio Zosterius natus ex illo loco. Colitur etiam Minerua Zosteria in Locris Epicnemidiis. Steph. Apollinem alij in Zostere loco iā dicto, alij in Delo, alij in Tegyra natum scribunt. Steph.

Zoticus, vir sanctus & probatissimus, Comanæ episcopus insignis, integer vitæ, scelerisque purus: qui cum apud Pepuzam Maximilla, Mōtani hæretici meretrix, se prophetare simularet, repente ingressus, coepit imperare spiritui, qui in ipsa loquebatur, ita vt eum penitus cohiberet. Euseb. lib. 5. cap. 18. hist. Eccles.

Z V

Zuchis, vrbs Libyæ iuxta Syrtin. Steph.

Zulemon Saracenorum, Asiam incolētium dux, qui ingentibus copiis Thraciam inuaserunt: pars Constantinopolim obsedit, pars in Belgas

Z Y

ros prædatum abierunt , cum quibus Belgari-
acie decernentes , ceciderunt Saracenorum
xxii.mil.Blond.Diacon.

Zuenebaldus, Marauenorum dux, cui Arnol-
phus Bohemorum Ducatum concesserat, im-
peratori rebellis quem cum propriis viribus
superare nequiret, implorato Hungarorū au-
xilio vicit, atque perdomuit. Luitpr. lib. i. c. 5.

Z Y

Zygantes, populi sunt Pœnis vicini : vbi, vt au-
thor est Herod. libro 4. magnam vim mellis
apes conficiunt , sed multo plus opifices viri
facere dicuntur. Omnes minio inficiuntur, ac
simiis vescuntur: quarum affatim gignitur iis
qui in montibus degunt, Ciuitas eorum in Li-
bya Ζυγαγίς, populi Ζυγαγίτες. Steph.

Zyges, Marmaricæ Nomi gens. Ptol.

Zygi, populi iuxta Bosphorū Asiæ : ad quos per-

Z Y

tinere videtur etiam Zygopolis iuxta Trápe-
zuntem: Gentile, Zygianus. Steph.

Zygia, Iunonis cognomentum est apud Pinda-
rum, eò quòd nuptiis præsidere putabatur: vn-
de & Ζαρηγία vocant Græci, Latini etiam Pro-
nubam, Virg. Aeneid.

-prima de Tellus de Pronuba Iuno

Dant signum.

Zygiana, Bithyniæ regio. Ptol.

Zygina, insula in mari rubro : Gentile, Zygeni-
tes: Possessuum, Zygenicus. Steph.

Zygopolis, Colchidis regionis oppidum. Strab.

Zygris, vicus in Marmarica regione Africae. Pto.

Zymbræus, Apollo. Vide ΤΥΜΒΡΑΕΥΣ.

Zymna, Syriæ vrbs inter Cyrrhum & Edeffam
Anton.

Zypterlandia. Vide ΔΑΚΤΙΑ.

Zyras, annis Thraciæ Dionysiopolin alluens.
Plin.

F I N I S.

